

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,

УЧИ И ЖИВЕЕ

21

Библиотека

„Житен клас“

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

**ПЕЕ И СВИРИ,
УЧИ И ЖИВЕЕ**

**Сборник
ТОМ 21**

Спомени на съвременници и последователи на
Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев

Библиотека „Житен клас“
София 2004–2005

Посвещение за Духът на Истината

- I. Това, което сме видели и чули,
него ви известяваме,
да имате и вие с нас общение;
а пък нашето съобщение е с Отца
и с Исуса Христа, Неговият Син.

(I послание на Йоанна, гл. 1, ст. 3)

- II. От това познавайте Духът Божий:
Всеки дух, който изповядва,
че Исус Христос дойде в плът,
от Бога е.

(I послание на Йоанна, гл. 4, ст. 2)

- III. Който изповядва, че Исус
е Син Божий,
Бог пребъдва в него,
и той в Бога.

(I послание на Йоанна, гл. 4, ст. 15)

ISBN 954-9915-12-3 (том XXI)

© Всички права запазени.

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат – вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника.

Не се позволява преразказването на отпечатания материал от нелегални и явни разказвачи с цел издаването на пиратски издания.

Посвещение за Духът на Словото на Бога

- I. Великият Учител – Беинса Дуно, Всемировият Учител на Вселената, Който бе в плът и кръв и Дух на земята Българска, със светско име Петър Дънов, бе Живият Бог.
В Него бе Божествената Троица:
Божественият Дух,
Христовият Дух и
Господният Дух!
В Него бе Все и Вся!
Все на Земята и Вся на Небесата!

(Вж. «Изгревът» том I, стр. 644–657, том II, стр. 39–41)

- II. Ето, видяхте ли, че Аз приличам на вас, но не съм като вас и не съм от вас? Аз съм приел днес образа на Бога, защото Бог лично съизволи да слезе между хората и да вземе образ като човеческо подобие на Себе Си. Днес Бог съизволи да слезе между хората, Бог е пред вас и единственото, което иска от вас, та за Школата е, да не огорчавате Духът с вашите съмнения и с вашите изкушения. Справите ли се с тях, вие ще имате благословението на Бога Живаго, Който е в Мене, Който е над Мене и Който е Все и Вся.

(«Изгревът», том I, стр. 82)

- III. Ако преди 2000 години бе дошъл Синът Божий, то днес е дошъл на земята Бащата! Дошъл е и е слязъл Живият Бог, взел е Своя образ, в Своето подобие и Дух, плът и кръв! Това е най-голямата истина, която може да се свали, да се предаде чрез човешкия език и да се предаде на съхранение, за да се знае Истината за сливането на Великия Учител между човешките синове, за сливането на Бога Живаго на земята.

(«Изгревът», том I, стр. 82)

Светозар Няголов

I.

**А. Любомир Лулчев:
Биографичен очерк**

**Б. Любомир Лулчев:
Тълкуване на хороскопа**

I. А. Любомир Лулчев: Биографичен очерк

Светозар Няголов

Любомир Христов Лулчев е роден на 13.11.1886 г. в гр. Кнежа.* Той е най-големият син, «ешуа», който трябва да поеме кармата на голямото, с 8 деца семейство. Баща му е бил пощенски чиновник. Лулчев учи и завършва гимназия в град Русе. След това учи две години медицина в Букурещ.

Дядо му по майчина линия е бил голям лечител и той е проявил неговите качества. Лулчев е свързан силно с майка си.

Постъпва във военното училище в София и го завършва с отличие и е произведен офицер – подпоручик през 1908 г. По това време военното министерство урежда конкурс за обучаване на авиатори в Англия. От хилядата кандидати Любомир спечелва отлично конкурса и единствен отива в Англия, където следва авиация. Завършва авиационната школа като пилот № 319 на английските кралски въздушни сили.

В Англия, владеещ отлично езика, той се обогатява окултно, като чете непрекъснато множеството издадени йогически и индуски ръководства. Едновременно развива и силна интуиция, каквато е притежавал дядо му. Изучава източния и западния окултизъм и участва в езотерични школи. Започва да проявява парапсихологични качества – телекинеза, преместване на предмети с поглед. Поканен е на конгрес в Атина от Н. Хюм – светилото на тогавашната парапсихология. Там Лулчев проявява мощни духовни сили – събужда припаднала дама, повдига един от ръководителите на конгреса на половин метър от земята. Мести саксии и други предмети. Гърците разпространяват листовки с биографията му и взимат от Лулчев много автографи. Там той научава, че в България се е родил и работи Великият Учител.

В хороскопа на Любомир Лулчев на Асцендента му изгрява Козирог, а господарят Сатурн, ретрограден, е в знака Рак и в VII дом. Това дава силно Сатурново влияние на живота му. Прави го много строг, честен и прецизен в отношенията си в обществото. Има много неприятности в отношенията си и брака, в който той няма да се грижи за дома си (Сатурн заточен в Рак). Бракът ще бъде външен, фиктивен, без реализация. Сатурн е в тригон със Слънце, в съвпад с Венера, което го издига чрез упорита духовна работа до най-високопоставените в живота – царя. Едновременно Сатурн е в квадрат с Юпитер в IX дом – показва борбата, която е водил в миналото срещу Бялото братство и принципите на

* Любомир Лулчев е роден на 1 ноември 1886 г. по стар стил и точно на тази дата е бил арестуван, по разказа на Елена Андреева. Вж. «Изгревът», том IX, стр. 287. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

доброто и любовта. Затова искаше да бъде самостоятелен, да не се закача «за колата на Учителя», да прави каквото си желае – това е човешката гордост. Накрая Лулчев позна, прие и изпълни волята на Учителя.

Слънце в съвпад с Венера в Скорпион в X дом дава пълна изява на вродените му лечителски дарби, голяма сензитивност и всепроникваща интуиция. Това дава и много силни чувства и страсти, подсилени от съпада на Слънцето с Венера и опозицията им с Нептун. Животът му е бил постоянно изложен на опасност, много пъти умира и възкръсва, особено в световната война, където е тежко ранен и излиза от болницата с 80% инвалидност. Донякъде това се дължи на съпада на Нептун с Алгол – дяволската звезда. Тя затъмнява Божествената Любов в Лулчев и той не я проявява добре в живота, а дава ход на човешката любов. Алгол показва също постоянни опасности за живота му, макар че съпадът не е точен, опасност около дома му и пътя за и от дома му.

Съвпадът на ☉☿♀♂♂♂ (Слънце в съвпад с Венера и опозиция с Нептун) показва, че в този индивид, макар че е развита пинеалната му жлеза и има силна интуиция, той не е развил центъра «Любов към Бога», за което сестра Елена Андреева казва, че на мястото на хилядолистника му имало вдлъбнатина. Лулчев пипал главата си на върха и казвал: «Ех, да имам и аз тази бобуна, която имаш на мястото на хилядолистника, много лесно, с помощта на Бога, щях да се справям с многобройните си мъчнотии.» Той е дал заявка, чрез усилената му духовна окултна работа, развитата силна интуиция, и постоянната му връзка с Учителя в бъдеще този център да бъде много добре развит.

Сириус, звездата на Божествената мъдрост, се намира на Десцендента и показва силна изява на мъдростта в човешкия живот, за разлика от Учителя, при когото Сириус е в MC – от там тя носи чистото Божествено Слово за цялата Вселена.

Лулчев е използвал тази мъдрост в разкриване на окултните закони и явления в нетрадиционни форми – чрез написване на притчи и разкази, приказки за възрастни, събрани в около 20 книги. Лулчев има също така Уран в IX дом, като Учителя, на когото Уран няма аспекти, докато на Лулчев е ♃♂♂ и ♃♂♂ (тригон на Уран с Луна и Плутон), връзка с жените и неутрализиране в ума на отрицателните сили. Луната е в V дом в съвпад с Плутон и в опозиция с Меркурий. Показва много връзки с жени и постоянни съблазни и атаки от низшите същества на Плутон. Женитбата му ще завърши или с развод, или със смърт на единия от двамата.

Съвпадът на Плутон с Нептун (♄♄♄) дава превес на отрицателните сили в него, понеже Плутон е по-високо поставен.

Юпитер е в съвпад с Арктур и го прави много войнствен и докачащ се и не може да се разбира с хората от братството. Освен това Юпитер е в квадрат със Сатурн (♄♄♄), в VII дом, прави го жлъчен и много критичен.

Като човек Любомир Лулчев има отлични лични качества: честен, смел, изпълнителен, защитава истина.

Участва в Балканската война при превземането на Одрин. Като влизат в сарая на един бей, той вижда една красива огърлица – черна, и я взема. Влиза в стълкновение с началника си, заради неправди и бива уволнен. Започва да се бори, доказва своето право и е назначен пак в армията с чин капитан. Лулчев се оженва за дъщерята на генерал Станчо Радойков – Ангелина, наречена глезено Гела. Станчо Радойков е този, който спира и разтуря събора в Търново 1915 г. При атентата в църквата «Св. Неделя» през 1925 г. той е убит.

Лулчев се бие храбро във войната, получава много ордени и повишения в службата. Както казах, той е тежко ранен и малко се оправя през 1919 г., но не

е бил годен за строева служба. Назначен е за началник на инженерната работилница с чин майор. Един негов приятел го завежда на беседа в салона на ул. «Граф Игнатиев» и «Раковска». Лулчев бил във военната си униформа, застава най-отзад и слуша внимателно. «Много добър проповедник, но няма ред и порядък в сказката му. Говори за едно, после за друго», си мисли той. В това време Учителят спира беседата, обръща се към него, поглежда го в очите и казва: «Някой ще каже, че няма логика в това, което говоря. Понеже беседите ми се изграждат от мислените въпроси, които присъстващите ми задават, аз отговарям на първия, говоря по втория, в същото време задават трети и аз говоря малко по него, връщам се и довършвам първия и втория. Затова в лекциите ми няма такъв ред и порядък, на какъвто военните са свикнали.» Лулчев е шокиран от това, че Учителят прочита мисълта му и веднага му отговаря. Разбира, че това е един силен дух и си помисля – кой знае какви сили и способности има. Посещава го в дома му и очаква големи сензации. Учителят разговаря скромно с него и не показва нищо особено. Лулчев си тръгва, като си казва: «Че аз стоя по-високо от него, ако той е истинският Учител.» Скоро неговата будна интуиция му подсказва, че е измамен и да се върне при този велик дух, който има големи знания. Връща се и пита Учителя: «Искам да видя миналите си прераждания, пътя, по който съм минал.» Учителят му обяснил, че е бил еврейският цар Соломон, по-късно като Пилат Понтийски не намира вина в Христа. «А какъв ще бъда в този живот?», пита любознателният офицер. «Ще бъдете мой ученик», отговорил Учителят. Това било много за свободолюбивия офицер. «Всичко това или ще ми го докажете...» – и той побутнал възбудено пистолета си. «Мога да ти го покажа – разсмял се Учителят – но не в този ти вид, защото не можеш да ме следваш.» – «Какво трябва да направя?» – «Първо ще свалиш тези марсови железа. Те не са ти повече необходими. И второ, две седмици на хляб и вода.» Лулчев козирувал и казал: «Слушам.» И си отива. Той се отличавал с голяма изпълнителност. След две седмици идва при Учителя доста смирен и Той го пита: «Готов ли си?» – «Готов съм.» Влизат в стаята, Учителят я заключва, седат и политат с голяма скорост, за да достигнат до светлинните форми на миналото и да посрещнат филма на събитията. **Лулчев вижда миналото от Соломон до сегашния си живот. Връщат се в телата си и Лулчев целува ръката на Учителя с голямо благоговение.** След тази среща брат Лулчев често посещава Учителя и провежда дълги разговори. Още отвън той събувал обувката си и по чорапи влизал при Учителя. След свършване на разговора, Учителят питал Лулчев откъде, по кой път ще си отиде. Лулчев му отговарял, но Учителят му посочвал съвсем друг път от избрания от него. Това се повтаряло повече от 20 пъти и накрая Лулчев научава, че по пътя, по който е искал да мине, е бил застрашен от атентат. Хората, натоварени да извършат атентатите, докладвали на началниците си, че Лулчев е неуловим и никога не минава оттам, където е чакан, а умело избягвал засадите. Тогава враговете му се отказали от преследването му и го оставили на мира. Лулчев отива при Учителя и горещо му благодари за десетките пъти, при които Учителят спасява живота му.

Споменахме, че Лулчев е бил великият еврейски цар Соломон, прочут с голямата си мъдрост, мирна и разумна политика и множество строежи в Израел. Най-импозантният от тях е Домът на Бога, построен с голяма вещина. Когато Бог посещава Соломон и му предлага да каже едно свое желание, което Бог ще изпълни, Соломон пожелава да има мъдрост. Той получава дарба, невиджана дотогава от хората. За усъвършенстването на душите има два пътя: пътят на любовта, по който може да се движи всяко същество и вторият път е на мъдростта, който е за учителите и е много труден. Соломон избра мъдростта – най-трудният път, по който и досега вървят евреите, теософите и източният окултизъм и постоянно

страдат. Той е имал знание да връзва духовете. Освен това той е разбирал езика на животните и всяка година ги е събирал на определено място и е разговарял с тях, като им предавал уроци по Божествената мъдрост. Практически знания за живота им.

Соломон има 700 жени – княгини, и 300 наложници и желае да изучи процесите в женското сърце и любовта, която го ръководи. Учителят отбелязва, че и по-велики духове от Соломон са се опитвали да разрешат този въпрос и са пропадали. За всяка жена Бог е определил съответен мъж, когото тя търси и затова тия 900 жени не са обичали Соломона, а са го увлекли да служи на боговете им. **Така той прекъсва връзката си с Йехова и завършва живота си с падение.** Знаем историята по-нататък от Библията. Учителят казва, че и досега евреите не са се освободили от последствията на покварения живот, изпълнен с удоволствия, лакомия и похот на техния цар Соломон. След смъртта си Соломон попада в ада, където дяволите стояли настрана от него, понеже той владее окултни сили да връзва духовете и това ги плашело. По едно време той намерил една пръчка и взел с нея да мери. Тарторът го попитал какво прави. Той отговорил, че мери и подготвя терен, за да постори дом на Бога. Това стреснало дяволите и те скоро намерили начин да го изгонят от ада. Така си съкратил със стотици години наказанието, което имал да изтърпява в ада. По-късно, преди две хиляди години, той е римският съдия Пилат Понтийски, който съди по това време Христос. Негова жена тогава е била Пантрефия – Клавдия Прокула, която се застъпва пред мъжа си за освобождаването на Христа. Тя е преродена в сегашната епоха като Елена Андреева, стенографка на беседите на Учителя. Учителят обяснява този епизод от живота на Христа така:

«Евреите, за които Христос дойде, Го разпнаха. Езичниците пък отидоха да проповядват Неговото Слово, те станаха апостоли и защитаваха Христа. Когато Пилат трябваше да се произнесе за присъдата на Христа, той изми ръцете си и каза: «Ние, езичниците, не намираме никаква вина в този праведник, следствие на което се отказваме да носим отговорност за неговата смърт. Вие сами носете тази отговорност.» Значи, Римската империя застана на страната на Христа, а еврейският народ каза: «Ние имаме закон, според който този човек трябва да се разпне.» Благодарение на това, че Пилат, прероденият еврейски цар Соломон, не осъди праведника Христос, кармата на евреите – да бъдат изличени от земята, се смекчи и останаха да съществуват като народ, пръснат по целия свят. Христос пое кармата на евреите, но когато каза на кръста: «Господи, прости им, те не знаят какво правят», тя падна от него и отиде върху главите на евреите и техните учители фарисеи и садудеи, а Христос възкръсна след три дни.»

Когато Любомир Лулчев следвал за авиатор в Англия, той срещнал един строг, красив индус, който му направил силно впечатление, но бързо се изгубил в тълпата. След войните, преди да се срещне с Учителя в 1919 г., му се явява същият индус във видение и му казва, че е учителят Мория. «Ти си една каша, ще видим какво ще излезе от тебе», му казал той и изчезнал от погледа му. Лулчев поставя портрета му на масата си и го държи там до края на живота си. Мория е един земен учител на мъдростта, който води учениците си по най-трудния кармичен път на развитие. По този път тръгва и Лулчев, като не приема лесния път, даден ни от Учителя – на любовта. От това можем да направим извод защо Лулчев е изживявал много противоречия и борба между духа и плътта – ума и сърцето. Лулчев споделя с Учителя за срещата си с Мория, но Той нищо не му казва.*

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 509–510; том IV, стр. 566–571, 571–575; том IX, стр. 289–291 под №117, стр. 606. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Оставя го свободен. Лулчев посещава редовно беседите и си взима бележки. При посещенията си при Учителя той винаги се събувал и Му се покланял. Това външно отношение към Учителя не е било подплатено с една вътрешна любов и вяра. Затова той заявява пред сестра Елена Андреева: «Аз съм свободен дух и не искам да се впрягам в колата на Учителя. Искам да живея като свободен дух.» Въпреки всичко Учителят го търпи и му помага.*

През 1921 г., 21 март, брат Бертоли построява първата палатка на Изгрева – Баучеровата поляна. Така започва заселването на Изгрева. В палатката живее Методи Константинов. Той прави една котва в източния северен ъгъл на полянката за Паневритмия, където по-късно е метеорологичната клетка. Идва брат Лулчев, облечен във военна униформа – полковник и около котвата започва да прави елипса с една кирка. Методи отива при Учителя и протестира, но Учителят тихо му казва: «Не го критикувай, това е кучето, което ще пази котвата.» След това Учителят взима неговия нож и го наточва със своя, за да може Лулчев да реже чимове и да очертае елипсата. Така той го намагнетизирва и му отваря вратата към света. Лулчев става връзка на Учителя с обществото.**

В братството не го приемаха, понеже той беше на много високо ниво, със силна интуиция. Владееше природни сили. Игнат, много силен човек, решава да го набие на поляната и се приближава до Лулчев. Последният прави едно движение, казва нещо и Игнат се изтъркулва няколко пъти на земята. Получава основно разстройство на черния си дроб, от което следва бърза смърт. Той веднага отива при Учителя, който го спасява. Игнат обичаше много да спори с Учителя. При един такъв спор, Учителят му казва да отидат на поляната да му обясни нещата. Игнат отговорил: «Не смея, вие с Лулчев владеете природните сили и кой знае накъде ще ме изтъркаляте.»

Един познат на Методи му казва: «Не смея да мисля за него (Лулчев), а камо ли да говоря за него, за да не пострадам.» Лулчев имаше силна мисъл и проникващ поглед.

Лулчев работи в инженерната работилница. Среща се с Александър Стамболийски, Райчо Даскалов. Той дава идеята за трудовата повинност, така да има армия с достатъчно войници. Имал е един приятел генерал, Никифоров, който е бил против преврата на Цанков. Той няколко пъти търси Лулчев в квартирата му, но сестра Елена го задържа до късно. На другия ден, 9.06.1923 г., приятелят му Никифоров изчезва безследно. Лулчев е пенсиониран и уволнен от инженерната работилница. Той отказва предложението на неговите подчинени да направят контрапреврат. Той е арестуван и освободен по-късно.***

През 1925 г. Лулчев се среща с царя и смело му казва: «Вие не сте цар за мене. Само Бог е цар, а царете са негови слуги, които трябва да внимават много да вършат Неговата, а не своята воля. Ако Вие сте цар на българите, Вие сте цар и на комунистите. Защо ги убивате?» След разговора връзката се прекъсва.

През 1926 г. Лулчев оставя апартамента на жена си Гела и си прави барака на Изгрева, където започва да живее. На нея той написва много знаци на Мория. Учителят вика Елена Андреева и ѝ нарежда Лулчев незабавно да изтрие всички магически знаци от бараката си, защото те са в сила да разрушат не само бараката му, но и целия Изгрев. Той веднага изпълнява нареждането на Учителя.****

При един разговор с Учителя, последният му казва, че огърлицата, която е взел от Одрин, носи голямо нещастие и трябва веднага да се освободи от нея.

* Вж. «Изгревът», том IX, стр. 420–429 под №160, стр. 287 под №115, стр. 631–633.

** Вж. «Изгревът», том IV, стр. 380.

*** Вж. «Изгревът», том IX, стр. 594–595.

**** Вж. «Изгревът», том IX, стр. 290, стр. 593–594. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Той я подарява на жена си, Ангелина Радойкова. В началото на 1930 г. Лулчев предупреждава съпругата си да се махне от къщата си, защото там я очаква смърт, от строшаване на черепа, през месец май. Жена му не вярва в неговите предсказания. Черната огърлица става причина Гела да бъде убита от своята прислужница, Малина и майка ѝ Станка Тимева на 18.05.1930 г. Лулчев е арестуван и обвинен, че е извършил убийството. Пресата подема голяма кампания срещу братството и Учителя. Преди погребението, Лулчев успява да отиде при Учителя, да иска съвет. Учителят му казва: «Ще се облечеш във военната си униформа и ще вървиш на погребението след ковчега на жена си.» Когато шевствието минава Львов мост и продължава покрай Дирекцията на полицията, където на четвъртия етаж са затворени Малина и Станка Тимеви и гледат пред решетките на прозореца, Учителят им пробужда съзнанието. Те започват да викат и признават, че те са извършили престъплението. Така отпада обвинението срещу Лулчев, братството и Учителя. Тимеви са осъдени на доживотен затвор.*

Любомир Лулчев редовно посещава беседите, използва свободното си време да пише книги и статии във вестник «Братство» и в списание «Житно зърно». Няма друг в братството да е написал толкова статии и книги в духа на Учението, както Лулчев:

Мистични: Кръстопът; Думите на видния странник Буди са; Хигиена: млад и здрав; Зазоряване; Когато ние, живите, станем; В светлината на Учителя; Вечният извор;

Литературно-научни: Друг свят; При адепта; На планината; Общественият морал и Дънов;

Романи: Нови хора; Генко орлето; С Христа; Благословение;

Разкази: Край огнището; При спорната гора; През вековете.

На Изгрева издава: «Тайните общества» с псевдоним д-р Трифонов; «Психическото въздействие и реактивните идеи» с псевдоним Стефка Стойчева. Учителят се научава, че Лулчев пише с псевдоним и му се кара, като му нарежда на всяка издадена от него книга да пише своето име.

През 1929 г. Лулчев, вдъхновен от Мара Белчева, издава известно време вестник «Алфа», а по-късно – и вестник «Живот». След смъртта на жена му Гела, Лулчев изпада в едни отрицателни състояния и говори лошо за Учителя пред Елена Андреева. Той започва да се оглежда в чистото огледало – Учителят, и вижда своя порочен живот.

През 1931 г. Учителят казва на Паша да съобщи на Елена Андреева да стане учителка, понеже чувства отрицателното в нея.

В 1932 г., по време на лагеруването на Рила, Лулчев предсказва пред всички, че ще стане голяма буря и предлага на Учителя да напуснат лагера. Учителят отговаря: «Аз ще остана.» Лулчев с Елена Андреева, Невена Неделчева и няколко от «Упанишадата» напускат езерата. Учителят за пръв път вика и се кара, че са избягали от лагера, от школата: «Знаят ли те какво значи това?» Срещу 21.07.1932 г. става голяма буря през нощта, падат палатки. Няколко братя отиват при Учителя сутринта и Го помолват да спре бурята. Той излиза от палатката си, прави движение с дясната Си ръка, казва нещо и бурята спира. Един брат Му казва: «Учителю, защо не спряхте бурята още снощи, за да не се разрушава лагерът ни? Толкова палатки паднаха и се скъсаха.» Учителят обяснява: «Тази буря беше предметно учение за учениците, през която те непременно трябваше да минат. Такива бури ще имате и в живота си. Като дойдат, вие лесно ще ги разрешите, понеже сте тренирани.»**

* Вж. «Изгревът», том IX, стр. 23–24; стр. 291–295 под №118; стр. 605–606.

** Вж. «Изгревът», том V, стр. 430–433, под №166. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Любомир Лулчев отива в Тетевен, където пише книги, а Елена Андреева и Невена Неделчева стават учителки.*

През 1936 г. Лулчев обикаля 12 пъти двореца със съответни формули и възстановява връзката си с цар Борис. Връзката се усилва, след като Лулчев го предупреждава за покушение, което се готви срещу него в Искърското дефиле. Царят се спасява благодарение на това, че той кара колата и убиват шофьора до него. Лулчев става съветник на цар Борис.

С идването си на Изгрева през 1926 г. Лулчев започва да гледа на ръка – хиромантия – и при него постоянно идват хора да им гледа. Така той усилва интуицията си и започва да вижда подземни води и други природни богатства. Когато някой е бил недоволен от предсказанието, Лулчев го пращал при Учителя, който му казвал почти същото, което предсказвал Лулчев. Той познавал бременните жени какво дете ще родят – момче или момиче. Каквото предсказвал, така излизало. Той казвал пред наши приятели: «Аз съм чиракът, а Учителят е майсторът.»

На много места го викат да намира подпочвени води. До град Карнобат има една спирка «Нейчево», по името на госпожа Нейчева, която имала там 5000 декара чифлик. Тя научила, че Лулчев е радиостезист и го поканва да открие вода, каквато е имало в турско, за да напоява голямото си имение. Лулчев с лескова пръчка намира голяма студена вода на 16.06.1937 г. – денят, в който се ражда Симеон – престолонаследникът.

Когато в Тополица решават да построят чешмата, брат Георги Куртев пише писмо до Учителя, който го съветва да викнат Лулчев да им покаже течението на водата. Той идва и им показва къде тече водата и до края на месеца чешмата е готова – 30 август 1929 г.**

По това време, след 1927 г. Лулчев организира група, наречена «Упанишади» от десетина души, на които да обяснява беседите на Учителя. Със своята силна мисъл Лулчев привлича много приятели и стенографките да се събират преди беседата на Учителя, да им говори. Веднъж Учителят влиза в салона за беседа, а вътре няма никой. Минава брат Ради и отива към Лулчев. Учителят го спира и му казва да влезе в салона. След малко в салона влизат запъхтяни няколко групи от учениците и Учителят започва беседата си. Скоро Учителят освобождава приятелите от силното психично влияние на Лулчев и «Упанишадата» му започва да се събира след беседата. Остават в групата му: Йордан Андреев, Димитър Бобев, Йордан Бобев, Петър Арабаджиев, Михаил Ангелов, Сашо Берендеев, Стоянчо, Тодор Маринчевски, Колю и Веса Йорданови, Елена Андреева, Невена Неделчева и Виктор.***

Лулчев постоянно е четял излезлите беседи и е подчертавал с пет вида цветни моливи пасажи. На много места е писал: «ключ», «важно» и други бележки. Той имаше много хубаво отношение към всеки, който се обръщаше за помощ към него. При него имаше постоянно хора в двора. За Нова година ние, малчуганите, го сурвакахме няколко години. Той ни караше да удряме силно по ушите му. След това ни даваше по 20 лв. сребърни на всеки сурвакар. Когато завършвахме отделенията, ние занасяхме с брат ми Костадин удостоверенията ни с отличен успех и той ни даваше по 50 лв. монети сребърни.

* Вж. «Изгревът», том IX, стр. 309–313, под №125; стр.105–108, под №43; стр. 336, ред 18 отгоре.

** Вж. «Изгревът», том X, стр. 85.

*** Вж. «Изгревът», том IV, стр. 322–323. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Веднъж той прави опит и оставя на масата си 50 лв. монета, която на другия ден я няма. Той знае, вижда кой я е взел. Поставя втора монета, която стои на масата цяла седмица и крадецът се възпитава и не смее да я пипне.

През 1943 г. пролетта големи групи евреи се стичат пред бараката на Лулчев и ужасени викат към него да се застъпи пред царя и да ги спаси. Те много добре са знаели към кого да се обърнат и Лулчев по-късно по нареждане на Учителя ги спаси.

Любомир Лулчев се свързва с електрическото дружество «Орион». Намери от някъде стълбове и прокара на Изгрева ток. Той постави в средата на поляната един голям стълб с лампа от 1000 свещи, мимо волята на Учителя. Участва по-късно в прокарването на вода в Изгрева. Изворчето в Диана Бад беше затворено и вода се носеше от разсадника.*

Учителят му нарежда да се дадат на всички братя и сестри по един декар земя, а не по 100, 200, 300 метра. Да се закупят всички места на Изгрева до ж.п. линията и да се разпределят на парцели от по 1 декар и да се раздадат. Лулчев се заема с тази задача, но не успява да я изпълни, понеже напусна този свят.**

През 1943 г. Любен Барбов, наш съсед, намира отнякъде десетина гилзи, неизгърмени, запалва огън и ги слага в него и те изпукаха. Ние, малчуганите, гледахме какво става. Барбов взе няколко горещи гилзи и ги пхна в гърба ми и ме изгори. Това беше при къщата на Цонзоров до нас. Баща ми взе да ме лекува и отиде вечерта при брат Лулчев и му казва. Той се обажда в участъка и на другия ден викат Барбов и го стягат и той повече не ни правеше пакости.

На езерата обикновено с първата група на Рила отива и Лулчев с «Упанишадите» за подготовка на лагера. Разбира се, че той е причинявал много неприятности в работата на Учителя. Веднъж Той казал: **«Това змийско гнездо ще се разтури.»** «Упанишадата» просъществува до 1944 г.***

Важни са вътрешните отклонения, които стават в съзнанието на душите. За да служи човек на Бога, трябва да Го люби и да изпълнява Волята Му. **Независимо от някои негативни качества, Любомир Лулчев беше дясната ръка на Учителя за връзката на братството със света. Той беше носител на идеите на Учителя в двореца и управлението.** Там той смело е изнасял становището на братството по всички сериозни въпроси, което е харесвало на цар Борис, заобиколен само от ласкатели.

През 1935 г. и 1936 г. е имало много неприятности в салона и братството. Тогава се създава организацията «Народна защита» от запасните офицери, които идват една вечер да запалят Изгрева. Учителят след 22 часа слиза от горницата и запалва лампите на големия и малкия салони и на полянката. Извиква брат Цеко Етугов и двамата обикалят поляната до след 1 часа. Нападателят, виждайки, че всичко свети, предполагат, че планът им е разкрит. Призори отиват в кръчмата на Танушев, започват да пият и разказват на кръчмаря какво са искали да правят. Така Учителят спасява Изгрева. Тази организация решава да постави бомба и да взриви салона. Учителят поема кармата на братството и пожелава Той да пострада за нашите глупости, грехове и непослушание. Учителят изпраща Лулчев да каже на царя в никакъв случай да не слага Александър Цанков за министър-председател при тогавашната министерска криза. Той изпълнява точно нареждането, предава го на царя и с никого не споделя. Неговият брат Андро при политически

* Вж. «Изгревът», том IX, стр. 53, ред 13 отгоре; том I, стр. 588, ред 31 отгоре.

** Вж. «Изгревът», том I, стр. 585–586; том II, стр. 173–174; том VII, стр. 72.

*** Вж. «Изгревът», том VII, стр. 533–534, стр. 583, ред 19 отгоре. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

коментар в едно кафене казал: «Бати няма да позволи да се даде властта на Цанков.» След това Цанков не взима властта и двама негови пияни съподвижници с кола отиват да търсят Лулчев и да му отмъстят, а намират Учителя и извършват побой над Него. Юрдан Бобев, който дига един стол, се схваща и нищо не може да направи да защити Учителя. Запомня номера на колата и го занася на Лулчев. Лулчев се свързва с генерал Кирчев, началник на полицията, който на другия ден довежда побойниците при Учителя и казва: «Да ги сложа ли в един чувал и ги смачкам?» Учителят му казва да ги пусне и той ги освобождава. Побойникът Райков иска прошка от Учителя и той му казва: «Аз отдавна съм ти простил, но моли се Бог да ти прости.» Този побой, тази Голгота за Учителя отмени взрива, замислен от «Народна защита».*

Когато Учителят пожелава да отиде на езерата и върви пеш с бастун в ръката си и стига до първото езеро – Махарзи, Лулчев му помага, като го качва на белия кон на бай Янко, от първото езеро.** Помага и на майка ми, Стефка, ухапана от пепелянка. Лулчев се стреми да помага на всеки нуждаещ се. Спасява архимандрит Стефан – голям враг на Учителя – от смърт. Осъден от ВМРО на разстрел. Помага на 42-ма видни комунисти, осъдени на смърт, като издейства от царя доживотен затвор. Спасява Цола Драгойчева, осъдена на разстрел. Близките ѝ намират Лулчев и той отива при нея и я кара да напише писмо до цар Борис, че е бременна, което тя не знае и той го занася. Отменят присъдата ѝ на доживотен затвор и тя ражда сина си Чавдар.

Лулчев участва активно в спасяването на евреите, описано в моята книга «Истината за спасяването на евреите»*** Той познава всички военни и спира блокадите на Изгрева, за да не пострадат комунистите. На Изгрева имаше 6 бойни въоръжени групи. Васил Славов и брат му бяха ръководители на охраната на ЦК и Политбюро на партията, които са се събирали във фабрика «Бергман». Тяхна беше съседната фабрика «Фурнир»****

Лулчев е можел да се излъчва и със своя астрален двойник е посещавал така известно време с. Елена Андреева. Когато Учителят е в село Мърчаево, той се излъчва и отива да му се покаже, но никъде не може да Го намери. Той обича германците и нощем се излъчва и отива да им помага. Вижда духът на Учителя над руснаците да им помага. Разбира, че се бори срещу Учителя и отива в с. Мърчаево да му иска прошка. Учителят не го приема и няколко пъти той стои пред вратата Му и плаче. По-късно Учителят го приема и му казва: «Понеже ти се свързваш с германците, ще имаш тяхната участ и ще понесеш част от тяхната карма.» Лулчев излиза от стаята Му изпотен и изживява тежко казаното от Учителя, Който определя съдбата му.*****

На 1.11.1944 г. сутринта Лулчев е арестуван в бараката си на Изгрева. Затворен е в мазето на съдебната палата, заедно с министрите, принц Кирил и други неучаствали във властта. Учителят казва на разтревожената сестра Невена Неделчева да му занесе едно одеало. Лулчев казва на затворените с него търговци Пиперкови, Паневи, Киндерови и други, че в скоро време те ще излязат на свобода, а той, Кирил, Филов и министрите са вече в духовния свят. При съдебното дирене

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 561–565; том VI, стр. 532–533.

** Вж. «Изгревът», том I, стр. 567–568;

*** Вж. «Изгревът», том I, стр. 326, стр. 483–484; том IV, стр. 251–252, 533–535; том XIII, стр. 472–473, стр. 543–548; том XV, стр. 352–353.

**** Вж. «Изгревът», том VII, стр. 28–30, под №6, където К.С. е Кирил Славов, а В.С. е Васил Славов.

***** Вж. «Изгревът» том I, стр. 337; том VII, 437–438, стр. 424. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

и след разглеждане на двата му дневника на разговорите му с царя и с Учителя, съдиите не намират никаква вина у него и искат да го оправдаят.* Оставят го свободен в една стая на съдебната палата, където го намира Йордан Бобев и му донася исканите от него моливи и тетрадки. За Лулчев се застъпват еврейската синагога, във връзка със спасяването на евреите в България, Георги Томалевски, Николай Гръблев. Пристига телеграма от Англия, в която молят подсъдимия Любомир Лулчев да бъде освободен и да им бъде изпратен, понеже той е техен офицер. От Москва се обажда Молотов и нарежда: «В никакъв случай Лулчев да не бъде освободен и изтърван.» Той има лична ненавист към Лулчев, понеже той е усетил навремето съветски план за договор, неизгоден за България, като е казал на царя, че съветският министър Молотов няма подписани пълномощия за такъв договор. КГБ разкрива виновника. Намесва се и Цола Драгойчева, която била в една килия с Тимеви – убийците на жена му и за «благодарност», че Лулчев ѝ спасил живота, извиква руския посланник в съда и заявява заедно с него, че щом е бил съветник на царя, трябва да бъде осъден на смърт.

В своята последна дума пред съда Лулчев заявява: «Не е имало гонен, онеправдан или преследван човек, на който да съм отказал помощ, щом съм имал възможност. Аз вярвам дълбоко в доброто, което живее в душата на всеки човек, включително и на най-падналия.» Той е единственият от подсъдимите, който не иска милост от съда. «Бил съм съветник на царя, а живея в една барака 3 на 4 метра и тя ми е подарък от Учителя.»

Вечерта преди прочитането на присъдата, Лулчев казва на брат Богомил Краснарев, с когото са в една килия, че в 24 часа ще има среща с Учителя в другия свят и каквото Той му нареди, това ще изпълни. Срещата става в 0 часа и Учителят му казва, че трябва да си замине с тези хора, за да ликвидира кармата си, и да не идва повече на земята. Главната му задача е да поддържа духа на обвиняемите, за да се пробудят за духовния свят. Ако остане още да живее, ще трябва дълго време да се преражда, за да плати кармата си. На 1.02.1945 г. е произнесена присъдата срещу регентите: Кирил Преславски, Богдан Филев, генерал Михов и други 104 души, между които и Любомир Лулчев. Той е осъден на смърт, изземване на личното му имущество и глоба от 5 млн. лева.

През нощта на 1 срещу 2 февруари извеждат осъдените. В коридора на съдебната палата шестима от спасените от Лулчев видни комунисти го срещат и му казват: «Кръв за кръв, живот за живот. Ти ни спаси живота и ние ще спасим сега твоя. Имаме готови 3 коли, с които можем да те закараме където пожелаеш.» Лулчев отговаря: «Моят Учител ми каза да си замина с тези хора и аз ще изпълня Неговата воля.» Той единствен пред разстрела говори смело на осъдените и повдига духа им до последния момент. Брат Лулчев под влиянието на Скорпион мина през стотици страдания, мъчности и опасности, позна Бога, Учителя и изпълни волята Му. Реши да му служи всеотдайно. Това беше най-активният и всеотдаен брат, който искаше да помогне на този измъчен български народ. Учителят му казва, че при тези желания, които има, може да му хвъркне главата. Той изпълни волята Божия и се пожертва за великата идея, която носеше в душата си. Кой от учениците разбра Учителя и работата, която извърши за земята и човечеството? Неразбран остана и брат Лулчев, но горе всеки отива в егрегорията си и проявява качествата си.

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 490–492, под №60, том VI, стр. 126, ред 6–24 отгоре. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

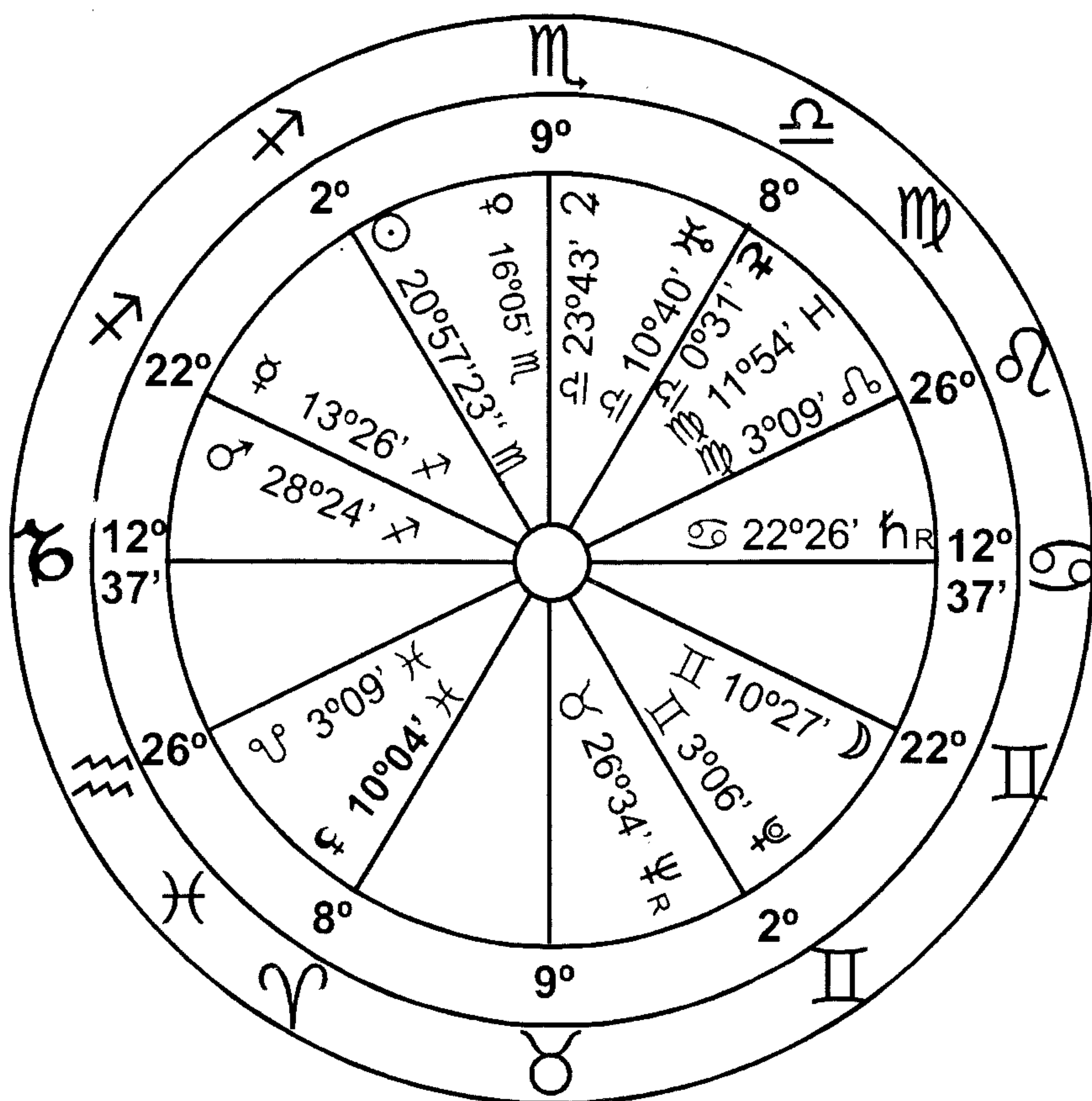
«Тук, на земята, вие сте облечени като водолази в скафандри, но като отидете горе и се видите какви сте, горко ще плачете, че не сте се обичали и помагали в трудностите, по-леко да решите трудните си задачи.»

Петдесет години по-късно – през 1994 г., в нашата република присъдата на Народния съд бе призната за невалидна и осъдените – за невинни. И ние трябва да приемем всички ученици на Учителя такива, каквито са и да им благодарим, че са участвали в този велик живот пред лицето на Бога на земята и са си разрешавали вековните си карми. Лулчев като Соломон е бил благословен от Бога и втори път предупреден от Него за лошите последствия, които ще дойдат в живота му. Същият сценарий той изигра и пред лицето на Учителя, но сега не завърши с падение, а с пълно изпълнение Волята Божия и свобода за развитие в Духовния свят. Той се освободи от голямата еврейска карма, която го задържаше на земята и стана свободен дух – това, което желаше, но под ръководството на Бога.

В братството всеки има специфична задача, която изпълнява, за да може Школата да озарява умовете на готовите души и да ги подготви за новия живот, който идва на земята.

25.12.2002 г.

13.11.1886 г., 11 часа 20 мин, гр. Кнежа

[illegible]

І. Б. Любомир Лулчев:

Светозар Няголов

Любомир Христов Лулчев е първото, «ешуа»*, най-голямото от 8-те деца в семейството им, на баща си Христо. На Асцендента му изгрява знакът ♄ (Козирог). Това дава малко мъчно детство с доста болезнени състояния – слабо, ниско тяло с тесни гърди, тъмни, копринени коси, бледо лице и малки очи. Говорът е бил малко спънат в детския период (♀♂♂), ♀♂♂♀: Меркурий в опозиция с Луна, Меркурий в опозиция с Плутон). Крайниците по-къси и походката малко несръчна. Понеже господарят на хороскопа – Сатурн – е в тригон със Слънцето, тригон с Венера (♄Δ☉, Δ♀), преодолява лесно тези мъчнотии и заяква. Главната характерна черта е голяма амбиция и подозрителност. Имал е много силно желание за признаване на претенциите му за напредналост и превъзходство, а и подозрителност, че околните му се опитват да отнемат или оспорват желаната за него награда. Това му е причинявало ненужни тревоги и разправии в обществото. Когато в 1914 г. неговият командир го уволнява от армията, понеже Лулчев го изобличил в нечестност, той потърсил правото си. Осъдил го и е възстановен като капитан в армията. Може отлично да изучава нещата и като хване нещо, никога не го изоставя. Има търпение и постоянство докрай да изучава нещата и да види казуалността в живота.

В хороскопа на Любомир Лулчев има четири планети в перихелий (П) – най-близо до Земята: Слънце, Луна, Марс, Юпитер. В перихелий планетите се движат по-бързо от средното им движение. (За Слънцето – повече от 58'08'', за Луната – повече от 12°, за Марс – повече от 38' и за Юпитер – повече от 4'59''.) Тези планети в перихелий имат голяма активност и сила в живота, когато са добре аспектирани и обратното – при лоши аспекти. Най-добре са Слънцето и Марс. Има и две ретроградни планети: Сатурн и Нептун, които изменят естеството на основните им качества, забавят и пречат на живота му. Сатурн ретрограден - кармата му, в края се проявява със затвор и смърт. Нептун ретрограден му дава големи бъркотии в психиката (Нептун опозиция Слънце), непослушание и неподчинение на Бога и постоянни опасности от смърт.

Слънце в Х дом е най-важният показател за успех в живота. Дава благоразположението на най-издигнатите в обществото (царят), и ще има служба, свързана с голямо доверие и отговорност. Ще бъде много ценен от околните и ще бъде удостояван чрез избор на висок обществен пост. Такова е избирането му от 1000 офицера, само той да отиде в Англия и да учи за авиатор.

* «Ешуа» – от еврейски: Това е синът, който поема кармата на рода и я изплаща докрай. (бел. на Светозар Няголов)

Слънце в Скорпион (☉ в ♏) дава голяма енергия, смелост при всички изпитания и крайно независим характер. Мисълта му е много активна и допринася за успех във военното дело и медицината (хирургията). Дядо му е бил народен лечител, билкар и той носи тези качества и е учил една година в Букурещ медицина. Наранено Слънце опозиция Нептун го прави понякога груб и невежлив. Самоизлъгва се, че неговото мнение е по-ценно от това на другите и ще има склонност да потъпква всичко, което му пречи.

Слънце съвпад Венера (☉♀) му помага да се развива в артистичната и музикална насока, към поезията и писателството. Дава голяма любвеобилност. Понеже е в Скорпион, моралът е накърнен. Ще има здраво тяло, известност и обществените отношения ще бъдат приятни и леки. Ще има много приятели и ще умее да ги запазва.

Слънце тригон Сатурн (☉♄): Това е щастлив акпект, който съчетава добрите качества на двете планети: методичност, усет за уточняване, организаторски дар, деловитост, дипломатичност и голяма духовна сила, за да доведе до добър край всяко начинание, независимо от пречките. Понеже Сатурн е ретрограден (♄_R), ще си създаде неприятели в обществото, но ще прояви голямо благородство на душата си. Ще има добра воля, отзивчив към трудностите на околните и не се унижава с долни постъпки, понеже е искрен и честен в отношенията си. Приеме ли определено поведение за добро, нищо не може да го отклони от него, дори небето и земята да се съюзят против него. Първата половина на живота си ще мине през борби, а успех и признание ще има във втората половина на живота си – след Сатурновия период – 30 години.

Слънце паралел с Луна (☉||☾) дава най-хубавите условия в живота. Понеже Слънцето е в X дом, той ще пожертва всичко, за да се издигне в обществен живот. Дава добро здраве, материално състояние, приятен дом, кръг от верни приятели и висока оценка на обществото. Благоприятства за бързо подигане в обществената стълба. Има вродена способност да открива тези, които могат да му помогнат и способност сам да си проправя път.

Слънце в опозиция и паралел с Нептун (☉||♆♅). Води лицето към обитателите на невидимия свят и извисява вибрациите на неговата аура. Усилва чувствената му натура. Този аспект е отразен френологически и на главата му. На мястото на хилядолистника е имал хлътнина, липса на Любовта към Бога. Той е казвал на сестра Елена: «Ех, да имах твоят лоб! Ти имаш много духовни богатства в невидимия свят и аз черпя от тях.» Накрая на живота си брат Лулчев прояви Божията любов, пожертва живота си и Учителят го освободи от кармата му на Земята, значи сега този му център е развит и той повече няма да се преражда на Земята.

Нептун (♆) е до дяволската звезда Алгол – 25°♌ (Телец). Тя е двойна звезда и от много тъмна (4-та величина) става след 69 часа светла (2-ра величина). Допуска се, че в звездната система на Алгол има няколко тъмни звезди. Има Сатурново и Марсово, Ураново разрушително влияние, което е най-силно при съвпад с Марс или Сатурн. С Нептун животът му е в постоянна опасност, кома – отиване до другия свят и връщане (възкръсване).

Любомир Лулчев има много такива случаи през войните, в които е участвал. Понеже е поставил Бога (☉♀) горе – X дом, а Нептун е долу (IV дом), невидимият свят много пъти го спасява от смърт. От Соломоново време той носи навика всички жени, които харесва, да са негови и дава ход на човешката любов, като потиска Божествената (♅). Главна задача в живота му е била да прояви Божествената Любов, да се жертва за другите. Учителят го спасява над 30 пъти от засадите на враговете му, като му казва след всяко посещение при него откъде да

мине. На края на живота си той изпълни волята Божия, прояви Божествената Любов и се пожертва за останалите 103 души, осъдени от Народния съд на разстрел.

Секстил Слънце, тригон (Лилит съвпад Глава на дракона). В християнската епоха той не е използвал властта си да освободи Христос (като съдия – Пилат Понтийски), а е служил на черните сили. Оттам започва кармата му и честите негативни прояви, продиктувани от Лилит и адските същества.

Венера (♀) в X дом. Най-благоприятният признак за общо благосъстояние. Ще бъде много търсен от противния пол и ще се издигне в обществото посредством брак. (В 1915 г. се оженва за дъщерята на генерал Станчо Радойков – Ангелина или галено – Гела и отива на фронта.) Има способност да избягва грижите за съществуването си и да опита всички удоволствия при всички възможни случаи. Щастието ще му се усмихва.

Венера в Скорпион (♀ в ♏) – най-лошото положение на тази планета (заточена). Лъчите на любовта се стопяват в Марсовия и Плутонув огън на страстта (♀ ♂ ♀). Любовта се превръща в разврат. Това положение подкопава здравето и може да стигне до немощ, което е нищо в сравнение с моралните рани от страстта, независимо дали са извършени в брака или извън него. Събужда и любов към лукса и всичко, което възбужда чувствата му. Има чувство за дълбока набожност. Ще има грижи и ревност в брака – изложен е на клеветяване.

Венера в паралел с Луна (♀ || ☾). Показва щастлив брак за заможна жена. Може да бъде оратор с плодовито въображение. Склонност към удоволствия. Представителна личност, търсена много от противния пол, поради добротата, любезността и съчувствието, което проявява.

Венера в тригон със Сатурн (♀ Δ ♄). Любовта и приятелството, съединени с дипломатичността, методичността, справедливостта и пестеливостта, дават успех при всеки отрасъл на живота. Ще бъде търсен много като приятел и съветник – достоен за доверие и с изпитана честност и способност. Има вкус към опростен начин на живот, почит, признание и добро здраве. (Ако Венера не беше в Скорпион – безукорна нравственост.) Виждаме, че положението на Венера по знак (Скорпион) изменя хармоничните му качества.

Венера тригон Лилит (Лилит съвпад Опашка на дракона)* показва, че трябва да разреши кармата си с много от жените, които е имал като цар Соломон. Имал е много объркани любовни истории, от които Учителят го е спасявал, да не слага петно на Братството с деянията си.

Меркурий в XI дом. Дава много познанства сред хората на литературата, науката или меркуриевите занятия, но никой от тях няма да е устойчив, за да може роденият да разчита на него. Дава склонност към критика. Дава голяма лекота при изразяване и писане.

Меркурий в Стрелец (♀ в ♐) е едно от най-силните положения на тази планета (макар и заточение при Юпитер). Има склонност към пътуване и изучаване на природата. Има любов към любими животни. Имаше котка, която беше постоянно около него.

Меркурий в опозиция с Луна (♀ ♂ ☾) дава посредствена памет, неустойчиви убеждения с нерешителност и безпокойства. Предразположение към мозъчни и нервни заболявания.

* В любовта се намесва Черната ложа и разрушава всички любовни отношения с другия пол и ги довежда до провал. Лилит са тъмните сили. Опашката на дракона е кармата, която се събужда и се проявява при контакт с известни хора. (бел. на Светозар Няголов)

Меркурий в паралел с Марс (♀ || ♂) дава сила, похватност, но се използва за разрушителни цели. Ще претърпява много скърби, неприятности и промени.

Меркурий в секстил с Уран (♀ ✕ ♂) дава оригинален независим ум, борещ се срещу робството на модата и традициите. Неустрашимо си проправя път към абсолютна свобода. Пионер на мисълта и на откритията. (Правел е опити от живак да получи злато.) Изключително възвишени идеи и идеали, насочени към прогреса на човечеството. Има много приятели, поради обичливия и отзивчив характер. Благоприятно за литературна писмена дейност. Условие да бъде добър астролог.

Меркурий в опозиция с Плутон (♀ ♂ ♀) – много умствени противоречия, ограничения, заблуждения. Умът е податлив на всякакви изкушения и съблазни, всякакви заблуди и прегрешения на физическото поле. (Затова Мория, като му се явил във видение, му казал, че е една каша.)

Луна в V дом. Ще е непостоянен в чувствата си. Дава указание за плодовитост в брака.

Луна в Близнаци (♀ в II) – буден ум, привързан към литературата и науката. Има възможности да се ръководи в превратностите на живота. Притежава обширен дух, който възприема новото с жажда. Обича да пътува.

Луна в тригон точен с Уран (♀ Δ ♂). Голяма оригиналност, независим дух и будно интуитивно въображение. Непреодолима склонност към окултни знания. Има могъща привлекателност към жените, рядко срещана. (С мисълта си може да накара всяка жена да отиде при него.) Голяма лекота при изучаване на астрологията. Ще има много потайни и незаконни връзки.

Луна в паралел с Нептун (♀ || ♀) облагодетелства пророчески сънища и видения от невидимия свят. Лесно изучава окултните науки: хиромантия, физиогномия и др. И ги прилага с голям успех. Силно въображение.

Луна в съвпад с Плутон (♀ ♂ ♀). Дава хаотичност в мисли и чувства. Борба между духа и плътта (ума и сърцето). Най-тежко действа до 30-годишната възраст. Невъзможен брачен живот – развод или смърт на единия от съпрузите.

Сатурн в VII дом – съпругата му ще има Сатурновите качества: непорочност, скромност, такт, мъдрост, икономия, полезни за Лулчев и успех в обществото. Показва преждевременна смърт на съпругата. (Лулчев предупреждава в началото на 1931 г. жена си Гела, веднага да напусне дома си, защото там я очаква смърт. Тя не го послушва и през месец май е убита от Малина Тимева и майка ѝ Стойна – нейни слугини.)

Сатурн ретрограден в Рак (♄ в ♋) е слаб и мъчно проявява качества си (заточение). Наранен дава неприятности в семейството, които се увеличават с годините. (Лулчев напуска апартамента на жена си и живее в барака на Изгрева.) Ще страда от слаб стомах, от лакомство в младини. (Той имаше два куршума от войната в стомаха си, с които си замина. (Слънце опозиция Нептун съвпад Алгол).

Сатурн в квадрат с Юпитер (♄ □ ♃). Дава колеблив, недоверчив ум, мъчно взема решение. Подозрителен и се оставя понякога на течението на събитията. (В минали прераждания е воювал срещу идеите на Бялото Братство и сега не слушаше Учителя. Искаше да е свободен, да не е закачен за колата на Учителя. Това му коства живота.) Това му беше кармата на земята. (Сатурн определя кармата на човека.)

Сатурн в секстил с Нептун (♄ ✕ ♆) – ще има успех в сделките. Проявява честност, решителност, самоувереност, с което спечелва доверието на околните. Задълбочаване в окултните науки, където проявява големи способности в практикуването им. Сатурн в Рак е господар на хороскопа и много слаб, за да може Лулчев да разреши кармата си – да приеме с любов идеите на Братството и да познае Учителя, като Бог и Отец. Накрая Го позна и завърши живота си в

пътя на еволюцията, като прояви Нептуновите качества на Божествената любов и се пожертва за ближните си.

Юпитер в IX дом дава благороден характер, голяма доброта и религиозност. Има общирен и толерантен ум. Ценен от обществото – някога проявява нахалство, показност и прави разхищения.

Юпитер във Везни (♃ във ♎) – интересува се от всичко, свързано с напредъка на хората: музика, изкуство, литература. Наранен – ще има доста вътрешни и външни неприятности.

Юпитер в секстил с Марс (♃ ✕♂) – дава благороден искрен характер без никакви заобикалки. Може да има успех във финансови сделки и да печели много пари. Той е нито много щедър, нито много пестелив. Има изобретателност и способност да води дадена работа към добър край. Този аспект увеличава червените кръвни телца и той се е радвал на добро здраве, обилна жизненост и голяма външна закалка.

Юпитер в квинконс (150°) с Нептун (♃ ♆ ♁) показва липса на контрол на чувствата. Много чувствителен към низшите влияния. Дава връзка с окултните идеи и ще има много духовни опитности. Юпитер е в съвпад с Арктур (23°15' във Везни). Той има влияние на Юпитер и Марс. Тази звезда го прави много войнствен и избухлив в отношенията си, както е в съвпад с Юпитер. Затова брат Любомир не можеше да се разбира с издигнатите в братството и работеше самостоятелно. Това му е създавало напрежение и особено трудните аспекти на Меркурий са предизвикали окапването на косата му. Понеже Юпитер е в собствен дом – IX, брат Любомир, каквито и гершки да е правил, няма да се отдалечи от Братството и Словото.

Марс в XII дом – може да има облаги от болници, благотворителни учреждения и затвори. Той е спасил 42-ма видни комунисти, осъдени на смърт, на доживотен затвор и след 9 септември се освобождават. Марс в този дом говори за опасност и той да влезе в затвора.

Марс в Стрелец (♂ в ♐) – дава склонност към дискусии и аргументации на сериозни теми. Прави го чистосърдечен и открит към всички. Пълен е с въодушевление, амбициозност и стремеж да има на своя страна всички околни (братството). Сутрин, преди беседата е събирал братята и сестрите на «Упанишада» и няколко пъти Учителят е влизал в празен салон, като скоро всички тичешком са влизали за беседа. Със силната си мисъл е привлякъл и стенографките и много други, които поискали от Учителя да ги освободи от неговото влияние. Това става и брат Лулчев събира след това «Упанишадата» след беседата. Остават десетина души. Той е идеален събеседник. Има тънки наблюдения и описва в разкази много от законите и примерите, изнесени от Учителя в Словото. Имал е много нови идеи, които се е стремял да реализира, особено в последната част на живота си.

Марс в квинконс с Нептун (♂ ♆ ♁) – усилва чувствената му природа и му дава влечение към изучаване и практикуване на окултизма и мистицизма. Създавали са му се вътрешни условия да прониква съзнателно в невидимия свят.

Уран в IX дом. Планетата на алтруизма дава напредничав ум, независим, оригинален и изобретателен, с високо развита интуиция. Обича да мечтае за преустройството на света с течение на времето. Това, което човек е придобил в миналото, не може да се изгуби. Мъдростта, която е притежавал, като Соломон, му е капитал, който сега е насочен към човешкото – самосъзнанието (Десцендентът).

Сириус е на върха на 7-ми дом и Божествената Мъдрост, която носи той, е използвана за оправяне на отношенията между хората. Той отлично е определял характерите и качества на министрите на цар Борис III. Познавал е качества

на хората около него. Когато се е издигал в менталния свят, сестра Елена Андреева е забелязвала няколко пъти светлина (ореол) около гравата му. Като Соломон той е разбирал и езика на животните. Той се излъчвал няколко пъти и отивал нощем при сестра Елена Андреева да я милва – невидимият свят му забранява да използва духовните сили за материални постижения и той престава. Жадно е поглъщал и четял Словото на Учителя. В беседите, които е четял, мислите са подчертани с 5 цвята моливи. На много места е писал «важно», другаде – «ключ».

Владеел е духовни сили, с които се е пазел от нападение. Когато веднъж Игнат Котаров (много силен брат) решава да го бие и отива на полянката за Паневритмия и го наближава, Лулчев казва нещо и маха с дясната си ръка и Игнат пада на земята и се претъркулва няколко пъти. Скача и побягва.

Лулчев винаги се е стремил да помага на онеправданите и страдащите. Братът на Петър Киров от Мърчаево в мъгливо време го блъсва влака и след като оздравял, отишъл на работа, но началникът му го уволнил. Казали на брат Лулчев и той веднага го назначил на същото място.

Мисълта му е много силна и с нея въздейства силно на враговете си и те скоро си заминават от този свят. Затова много хора от братството не смееха и след заминаването му да споменат името му. Понеже се свързал с индийския учител Мория, който е носител на Сатурновите влияния на кармата и мъдростта, а не пожела пътя на любовта, начертан от Учителя и съветите му, завърши с присъда и смърт.* Мъдростта, която има, като капитал (♄ Δ T ♄) ♀ Δ ♀ Lat. ♀) е отправена към слабия му господар на хороскопа – Сатурн в VII дом. Той е в съвпад със звездата Полукс (22°22' в Рак) с Марсово влияние. Дава голяма грубост на човека и лош край в обществото. Lat. ♀ (латитюд Венера) показва, че брат Лулчев е имал постоянна връзка с Божествения свят, откъдето е получавал енергии за живота си. Пътят на Мъдростта е път за учителите, които имат големи знания, а за нас е пътят на Любовта.

Уран във Везни (♅ във ♎) дава литературни способности, необикновена и оригинална природа. Ще има независима кариера, свързана с окултизма – Братството. Ще има много будна интуиция, лична обаятелност и плодотворно въображение.

Нептун в IV дом – наранен, дава заблуди, измами, разочарования, нещастия в родния дом. Промени на жилищата. В края на живота – бедност и уединение.

Нептун в Телец (♆ в ♉), наранен, дава чувствена и страстна природа и склонност към лакомство в храненето, което ще му причини страдания. Брат Лулчев пазеше пълна диета в края на живота си.

Нептун в съвпад с Плутон (♆♄♆) – в миналото е бил окултен ученик и не се е учил добре, не е изпълнявал точно волята на Бога и отношението му към околните не е било правилно. Има условия да бъде обсебван от низши духове, които са внасяли заблуждения в ума му да мисли, че това, което върши, е винаги Волята Божия. Пуска отрицателните сили на Плутон да текат през него, а елиминира Божията Любов. С интуицията си той позна Учителя, но натрупаните в него човешки разбирания не му позволиха да го приеме и слуша с любов.

Земята е велико училище, в което колкото човек е по-издигнат, толкова по-мъчни задачи му се възлагат за разрешение.

* Вж. «Изгревът», том IX, стр. 287–288, под №115; стр. 431, 434; стр. 435–436, под №162; стр. 440–441 (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

II.

Учителят Дънов за Соломон

Извадки от беседите на Словото Му

Подготвил: Вергилий Кръстев

1. **ОТДАЛЕЧАВАНЕ И ПРИБЛИЖАВАНЕ:** Утринно слово от Учителя, държано на 10.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 22–23, 34–35. 25
2. **ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА:** Утринно слово от Учителя, държано на 17.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 36–39. 26
3. **ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА:** Утринно слово от Учителя, държано на 17.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 40–41, 44–45. 27
4. **ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА:** Утринно слово от Учителя, държано на 17.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 46–47, 48–49. 28
5. **ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА:** Утринно слово от Учителя, държано на 17.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 52–53, 56–58. 29
6. **СЪУЧАСТНИЦИ В БЛАГАТА:** Утринно слово от Учителя, държано на 24.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 63–64. 30
7. **СЪУЧАСТНИЦИ В БЛАГАТА:** Утринно слово от Учителя, държано на 24.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 68–69, 79–80. 31
8. **ДВЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ:** Утринно слово от Учителя, държано на 24.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 145–146. 32
9. **ДВЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ:** Утринно слово от Учителя, държано на 24.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 150–151. 32
10. **ДВЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ:** Утринно слово от Учителя, държано на 24.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 158–159. 33
11. **ПРИДОБИВАНЕ И ЗАДЪРЖАНЕ:** Утринно слово от Учителя, държано на 31.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 160–162. ... 33

- 12. ПРИДОБИВАНЕ И ЗАДЪРЖАНЕ:** Утринно слово от Учителя, държано на 31.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 165–167. ... **34**
- 13. ПРИДОБИВАНЕ И ЗАДЪРЖАНЕ:** Утринно слово от Учителя, държано на 31.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 174–177. **35**
- 14. ДВА МЕТОДА:** Утринно слово от Учителя, държано на 7.IV.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 184–185, 195, 198. **36**
- 15. ЕСТЕСТВЕНИ ПРОЯВИ НА ЛЮБОВТА:** Утринно слово от Учителя, държано на 14.IV.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 210–211. **37**
- 16. ТРИТЕ СТЕПЕНИ:** Утринно слово от Учителя, държано на 21.IV.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 227–229. **37**
- 17. ВЛЯЗОХА В ЛОДКАТА:** Беседа от Учителя, държана на 24.XI.1929 г., София. – В: Крадецът и пастирят: [Сила и Живот: Неделни беседи, серия XIII], т. I. София, 1937, стр. 283. **38**
- 18. КОЙТО ВЛИЗА:** Беседа от Учителя, държана на 8.VI.1930 г., София – Изгрев. – В: Делата Божии: [Сила и Живот: Неделни беседи, серия XIII], т. III. София, 1940, стр. 330–331. **39**
- 19. ДА ОЗДРАВЕЕШ:** Беседа от Учителя, държана на 24.X, неделя, 10 ч с., 1943 г., София – Изгрев. – Във: Вечно подмладяване: Неделни беседи. София, 1949, стр. 45–46. **39**
- 20. ОТКЪДЕ ИДА:** Беседа от Учителя, държана на 13.XII.1925 г., София. – В: Сила и Живот [Неделни беседи], серия VII. Русе, 1926, стр. 33–34. **40**

II.

Учителят Дънов за Соломон

1. ОТДАЛЕЧАВАНЕ И ПРИБЛИЖАВАНЕ: Утринно слово от Учителя, държано на 10.II.1935 г. в София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 22–23, 34–35

Когато Соломон казал: «Суета на суетите, всичко е суета», той бил само ученик, но не и от посветените в тайните на Битието. Той знаел само една трета от истината, тази именно, която се отнася до физическия свят. Наистина, всичко земно е преходно, суета. Тъй щото думите на Соломона «всичко е суета» се отнасят до физическия свят. Само онзи човек може да каже «суета на суетите», който уповава изключително на физическия живот. Който уповава на леда и вярва, че ще се запази завинаги, един ден неизбежно ще каже: «Суета на суетите.» Който уповава на богатството и вярва, че ще се осигури чрез него, все ще каже някога: «Суета на суетите.» Когато младият мисли, че няма да остарее, той не знае, че ще каже някога: «Суета на суетите.» Когато умният мисли, че всякога ще бъде умен, той не подозира, че ще каже някога: «Суета на суетите.» Когато младата булка мисли, че ще живее щастливо със своя възлюблен, и тя също не допуска, че ще каже някога: «Суета на суетите.»

Ще се запитате защо всичко е така. – Защото другояче не може да бъде. Да питате защо известно нещо е така, това е все едно да питате защо човек трябва да тъче. Много просто. Човек тъче, защото дрехите се късат. Всяко нещо, което се къса, трябва да се тъче. И всяко нещо, което се тъче, трябва да се къса.
(...)

Каква поука можем да извадим от живота на Соломона? Като проповедник, Соломон мислеше, че ще научи хората как да живеят правилно, но видя, че нищо не можа да направи. Като цар, той мислеше, че ще оправи света, но и тук не успя. Като придоби много знания, мислеше, че под слънцето ще намери новото, но накрая каза: «Нищо ново няма под слънцето. Суета на суетите, всичко е суета.» Това значи: и проповедник да станеш, и цар да бъдеш, и под небето да ходиш, нищо няма да постигнеш. Всичко в живота е суета. Ето защо на никого не проповядвай, никого не управлявай, никога не мисли, че ще научиш хората какво ново има под слънцето.

Ще кажете тогава, че животът няма смисъл. Така не се говори. Да изучавате проявите на любовта, това е една от великите и обширни науки. Срещнете ли един човек, вие трябва да знаете носи ли той любовта в себе си. Ако любовта е в него, ще познаете по неговите прави мисли, чувства и постъпки. Права мисъл, право чувство и права постъпка са тези, които внасят спокойствие и мир в човека.

Щом успокояват едного, те внасят спокойствие във всички. Следователно това, което е право и добро за едного, трябва да бъде право и добро за всички. Благото за едного е благо за всички.

И тъй, отношенията на човека към Бога, т.е. към Любовта, са правилни само когато мислите, чувствата и постъпките му са прави. Отношенията на човека към Любовта са правилни, когато той е добър първо за себе си, а после и за ближните си. Щом е добър за себе си, той не може да не бъде добър и за другите хора. Добрият за себе си, т.е. за Божественото Начало в себе си, е добър и за другите. Той живее в реалността. Който е добър първо към ближните си, а после към себе си, той живее още в сенките на живота, в суетата на суетите.

2. ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА: Утринно слово от Учителя, държано на 17.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 36–39

Ще прочета 2. глава от «Еклисиаст».

В прочетената глава Соломон изнася пред света две огледала: в едното огледало се оглежда всеки човек поотделно, а в другото – цялото човечество. Това, което Соломон някога е описал, днес го опитват всички хора поотделно, както и цялото човечество. Значи днес Соломон е навсякъде. С други думи казано: философията на Соломона и до днес още се шири по целия свят. В тази глава Соломон описва живота си и страданията, които имал като цар. Всеки човек минава през страдания. Някои хора познават страданията на Соломона, други са кандидати за тях, а трети едва влизат в живота, готвят се да работят, да използват условията и благата, които светът им предлага, и не подозират какви мъчности, страдания и разочарования ги очакват.

«И наслаждавай се с благо; и ето, и то е суета.» (1 ст.) Младият, който едва влиза в живота, иска да се наслаждава от неговите блага, но като опита наслаждението, казва: «И това е суета.» Младият войник, който не е влизал още в сражение, тръгва за бойното поле накичен, добре стегнат, препасан с пушка – гордо пристъпва. Влезе ли в боя, опита ли куршумите, търколи ли се веднъж на земята, изгубва вече своята напетост и самоувереност. Който не е страдал, лесно говори за атаки и за победи; който е страдал, повече мълчи и мисли. Войникът, който е опитал свойствата на куршумите и на гранатите, като влезе в окопа, свие се и кротува. Младият го пита: «Защо си толкова страхлив?» – «Скоро ще разбереш.» И наистина, като чуе свиренето на куршумите и гранатите около себе си, той моментално се сгущва, скрива се в окопа. Докато не е раняван, войникът е смел, въодушевен, мисли, че ще направи нещо. Щом го ранят, главата му увисва надолу и, като Соломона, казва: «Суета на суетите, всичко е суета.» Така казва и старият човек, който се е вкиснал вече. Като се огледа надясно-наляво и види, че цял е потънал в рани, казва: «Доста вече смелост! Сега ще стоя настрана, далеч от куршумите.»

«Рекох за смеха: лудост е; и за веселбата: що ползува тя?» (2 ст.)

«И помислих в сърцето си: Да веселя плътта си с вино, когато още сърцето ми се упражняваше в мъдростта, и да удържа безумието, доде видя кое е доброто за човеческите синове, да го правят под небето през всичките дни на живота си.» (3 ст.) – Всичко това Соломон е преживял, понеже му [е] било наложено от Провидението. Той бил окултен ученик, вследствие на което му дали да разреши известни задачи. Някои задачи той разреши правилно, но някои не можа. Обаче той остави своите ценни опитности, от които човечеството може да се ползува и

до днес. Соломон описва и своите страдания и разочарования, през които минават и сегашните хора. Някои хора искат да опишат страданията си, но така ги преувеличават, като че ли няма по-големи от техните страдания. Като погледнете лицата им, виждате, че са закръглени, пълнички, като месечина. При това казват, че не са видели бял ден в живота си. Те говорят с хиперболи. Не може човек да е страдал много и на лицето му да няма отпечатък. И Соломон е страдал, но лицето му било закръглено, нямало печата на страданията. Той имал на разположение много певци и певици, но въпреки това пак бил недоволен. Имал много жени, но пак бил недоволен.

Често се казва, че някой мъж търси жените, иска да има много жени. Казват още, че някоя жена търси мъжете, иска да има много мъже около себе си. Който не мисли право, той се спира върху външната страна на въпроса и започва да гледа с лошо око на такъв мъж и на такава жена. Всъщност въпросът е поставен другояче. Многото жени подразбират много желания, а многото мъже – много мисли. Следователно жената е отражение на човешките желания, а мъжът – на човешките мисли. Искаш ли да имаш много жени, ти си човек на много желания. Искаш ли да имаш много мъже, ти си човек на много и разнообразни мисли.

Тъй щото, когато човек не мисли право, това показва, че не е влязъл в живота на страданията и не го разбира. Когато влезе в тази област на живота, човек започва вече да мисли и да чувства. Щом започне да мисли, да чувства и да желае, страданията непременно ще го посетят. – Не може ли без страдания? – Може, но не трябва да мислиш и да чувствуваш. Докато човек мисли и чувства, страданията неизбежно ще го следват. Дето са страданията, там са и радостите, като естествена смяна на положението. Понякога страданията идат като резултат на кривите възгледи на човека. Някой човек купува овце, говеда, с цел да се размножат, за да се осигури той. Обаче не излиза така. Купува овце и говеда, но едно след друго те умират и вместо да се осигури, той изгубва и това, което има.

3. ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА: Утринно слово от Учителя, държано на 17.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 40–41, 44–45

Човек може да прави погрешки, но трябва да ги изправя. По този начин той се учи и самовъзпитава. И Соломон правеше погрешки, но не могъл всички да изправи. Той сам не се ползувал от своите опитности. Когато се яви в него едно желание, той си взе една жена. Като не разбра какво се крие в това желание, каза: «С една жена човек не може да бъде щастлив.» С други думи казано: с едно желание човек не може да бъде щастлив. Затова той си взе още една жена. Неразбрал себе си, не придобил опитност, той взе и трета, четвърта, пета жена, докато увеличи броя им толкова много, че се натъкна на големи противоречия. Един ден той каза: «Не мога да се справям с тези жени, не мога да се грижа повече за тях.» Защо трябва той да се грижи за тях? Всяка жена ще се грижи за себе си. Да имаш много желания, това е все едно да носиш чувал на гърба си, в който всеки ден прибавяш по един килограм. Докато чувалът тежи два, три, пет, десет килограма, както и да е, лесно се носи. Обаче, когато теглото му стигне до сто килограма, ти се отчайваш и казваш: «Не мога повече да го нося, тежи много, кола нямам, слуги нямам – отказвам се от него.» – Кой те заставя да носиш този тежък чувал на гърба си? – «Трябва да се живее. Ако не е чувалът, гладен ще умра.» Природата е показала на човека, че и с малко може да живее. Достатъчно е да носиш три килограма на гърба си, т.е. в стомаха си. Имаш ли три килограма

храна за стомаха си дневно, това е достатъчно – повече не ти трябва. Държиш ли в ума си мисълта, че трябва да носиш на гърба си чувал, тежък сто килограма, скоро ще капитулираш. Повече от три килограма тежест не носете. Това е най-много, с което умът и сърцето могат да се натоварят.

(...)

Казвате: Не може ли човек да има пари и да не се безпокои? – При днешните условия това е невъзможно. Не може човек да има красива дъщеря и да не се безпокои за нея. Този момък я погледнал, онзи я погледнал, докато някой я задигне. При това, не е безразлично на бащата какви момци поглеждат към дъщеря му. Ако момъкът е угледен, красив, както и да е; ако е някой простак, глупав, бащата непременно ще се безпокои и няма да бъде доволен. Питам: Как може да бъде спокоен мъжът, чиято жена е млада и красива? Този мъж я погледнал, онзи я погледнал, трети пък се докоснал до дрехата ѝ. Мъжът ѝ веднага изважда револвер, иска обяснение, как смее той да се докосва до дрехата на жена му. Някой взел от някого сто-двеста лева назаем и не му ги върнал. Как си позволил този човек да го ошети! Какъв живот можете да очаквате при такова разбиране на хората? В това отношение Соломон беше по-мъдър от много хора, които днес минават за умни. Той никога не извади револвера си да убива, но си постави задача да наблюдава хората как живеят. Той си изработил особена философия и казвал: «Ако някой се опита да се докосне до жена ми, ще взема втора; ако и нея докосне, ще взема трета.» Така той имал 300 жени и 600 наложници. По този начин той искал да се освободи от ревността. Като забелязвал, че ревнува една жена, той взимал втора; ако и нея ревнува, взимал трета. Но и при това положение не могъл да се справи с ревността. Един ден той срещнал една млада, красива мома, в която се влюбил, но тя го пренебрегнала. Той не могъл да понесе този отказ, вследствие на което изпаднал в голямо противоречие и казал: «Суета на суетите, всичко е суета.» С отказването ѝ животът му се обезсмислил. Всичкият труд, който положил за царството си, всичко, което до това време направил, се обезсмислило. Той разбрал, че освен любовта, нищо друго няма смисъл.

4. ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА: Утринно слово от Учителя, държано на 17.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 46–47, 48–49

Всички хора търсят любовта, но не са доволни, ако им се даде любов, каквато конникът дава на своя кон. – Защо не сте доволни от такава любов? – Защото била свързана с мъчения. Тогава, за да не се мъчи, конят трябва да бъде слаб, изнемощял, да лежи по цели дни в обора. Но конят не желае това. Той предпочита да носи господаря си, но да бъде здрав, силен, угоен. Щом е здрав, конникът го възсяда и му казва: «Хайде, ще вървиш с мене в широкия свят, да опитваме благата на живота. Аз ще ям хубави храни, а на тебе ще давам зоб.» Ще кажете, че положението на коня е тежко. Когато господарят го гледа добре, не е тежко положението му. Какво представя конят? – Вашето тяло. Вие впрягате тялото си на работа и се радвате, когато сте здрави, силни, можете да свършите нещо полезно. Умът е конникът, който се справя със своя кон. Има ли нещо лошо в това? Радвайте се, че имате ум, който управлява тялото и се грижи за него. Всеки ден умът възсяда тялото, кара го да работи, и след като свърши определената работа за деня, дава му храна, го оставя да си почине.

Това са образи, които имат отношение към самия живот. Вие трябва да разбирате тези образи правилно, да се ползвате от тях, както Соломон се

ползувал от своите опитности. От преживяванията си на физическия свят той вади заключения за духовния и вижда, че земният живот е временен и преходен. Всеки човек минава през опитностите на Соломона, т.е. през страданията и радостите. Каквото и да прави, той не може да ги избегне. Като минава през страдания и радости, човек трябва да ги разбира. Скърбите продължават живота. Тъй щото, без скърби и страдания човешкият живот щеше да бъде по-тежък и по-къс, отколкото е в действителност. Значи, страданията са спасителен път за човека. Без тях той щеше да се намира на такъв опасен път, какъвто не може да си представи. Дойдете ли до страданията, не ги избягвайте, но кажете както българинът казва: «Ела, зло, че без тебе – по-зло.» Страданията са за предпочитане през мъчнотиите и нещастията. Те носят нечувани блага за човека. Ако Христос не пострада, и Той, и човечеството щяха да се лишат от благата на живота. Даже голямото страдание е за предпочитане пред малкото мъчение. Страданието е път, който води човека към спасение. Мъчнотията обаче се подчинява на други закони. Мъчението води човека към безизходен път, а страданието – към спасение. Следователно, попаднете ли в безизходния път на мъчението, молете се да дойде страданието, да ви избави от този път. Как ще гледате тогава на страданието? – Като на благо, което освобождава човека. Ще кажете, че страданията ви са големи. Радвайте се и на големите, и на малките страдания. На всеки човек се дават страдания, според степента на неговото развитие. Колкото по-големи са страданията на човека и може да ги издържа, толкова и умът му е по-добре развит. Страданието показва степента на човешката интелигентност. Колкото повече страда човек, толкова по-интелигентен е той. Значи между интелигентността и страданието има известно съотношение. Страданието се явява като признак на човешката интелигентност. То се увеличава пропорционално с интелигентността, т.е. с развиването на човешкия ум. Днес човечеството страда повече, отколкото в миналото, защото е по-развито в умствено отношение. Колкото повече се развива човечеството, толкова повече се увеличават страданията му.

В една от главите на Откровението се говори за небесните жители, които били облечени с бели дрехи. – Защо са облечени с бели дрехи? – Защото са минали през страдания. Значи скърбите и страданията избелват човека, т.е. обличат го в бели дрехи. Като минава през страдания, човек развива ума си и започва да разбира смисъла на живота. Каквото и да правите, никой не може да избегне страданията. Като знаете това, не трябва да се обезсърчавате. Пътят на страданията е неизбежен; всеки сам трябва да го извърви, и то пеш, без никакви превозни средства. И да ви помогне някой, пак на вас предстои минаването на този път. Както и да ви се помогне, никой не може да влезе в дълбочината на страданията ви.

5. ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА: Утринно слово от Учителя, държано на 17.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 52–53, 56–58

Соломон казва: «Понеже Бог дава на угодния пред него човек мъдрост и знание, и радост, а на грешния дава да се труди, за да притуря и да трупа, за да ги даде на угодния пред Бога. И то е суета и угнетение на Духа.» (26 ст.) Значи Соломон мисли, че Бог дава на мъдрия възможност да придобива знание, мъдрост и радост, а на грешния определя да се труди, да копае и да трупа. Той намира, че и това е суета и угнетение на Духа. Според Соломон излиза, че това, което се случва на мъдрия, случва се и на безумния. Това е повърхностно разбиране. Не е вярно, че в живота на мъдрия и на безумния се случват едни и същи неща.

(...)

И тъй, единственият път за влизане на човека в света на любовта, е пътят на страданието. Първата половина от пътя, който посветеният трябва да извърви, е страданието; втората половина на пътя е любовта. Докато дойде до втората половина на пътя си, само от време на време посветеният ще вижда един малък проблясък на пътя си, който ще раздира тъмнината, която неизбежно трябва да мине. Този проблясък се дължи на лъчите на любовта. Светлината ту се явява, ту изчезва, но застава човека да се стреми и да се надява. Той очаква деня, когато любовта ще се прояви в своята пълнота. Тогава само ще разбере какво нещо е животът на любовта. Влезе ли в този живот, всички противоречия ще изчезнат от пътя му. Но докато дойде до любовта, противоречията неизбежно ще го следват и той постоянно ще се пита защо това става така, а не иначе. Докато е на земята, човек постоянно се пита: «Защо на мене дават по-малко хляб, по-малко вода, а на други дават повече?» Ако влезе във водата, той не може да се пита: «Защо на мене дават по-малко вода, а на други – повече?» Рибите, малки или големи, имат еднакво количество вода на разположение. Там не става спор за водата. Ако влезе в духовния свят, човек не може да спори защо на него дават по-малко хляб, а на други – повече. Там храната е друга. Следователно, който иска да избегне противоречията на земята, трябва да я напусне. Докато е на земята, ще не ще, трябва да се примири с мисълта, че ще минава през противоречия.

Следователно стремете се към пътя на любовта, дето противоречия не съществуват. Както рибите не се борят за водата, така и душите, които живеят в света на любовта, не се натъкват на противоречия. Докато е въвн от любовта, човек неизбежно ще следва пътя на закона, който включва противоречията, мъчнотиите и страданията. – Как може човек да се освободи от законите на физическия свят? – Като приеме закона на любовта и го изпълни. Някои мислят, че са влезли в любовта. Питам: Страдаш ли? – «Страдам.» – Щом страдаш, ти не си влязъл още в пътя на любовта. Може да чувствуваш любовта, но още не си свързан с нея. Човек може от време на време да се качва в онзи свят, да зърне какво става там, и пак да слезе, но съзнанието му не е готово още да приложи любовта. Някой говори за любовта, а същевременно се безпокои. – Защо? – Защото е извън нея. – «Ама, ще умра!» – Щом си въвн от любовта, непременно ще умреш. Ако си в любовта, няма да умреш. Любовта изключва смъртта от своите предели. – «Сам съм в живота си.» – Щом си сам, ти си в пътя на страданието. Радвай се, че си дошел до страданието, защото отиваш към любовта.

**6. СЪУЧАСТНИЦИ В БЛАГАТА: Утринно слово от Учителя,
държано на 24.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума.
София, 1941, стр. 63–64**

Ще прочета 3. глава от «Еклисиаст».

В прочетената глава виждаме, че Соломон застъпва само физическия свят. Той не е дошъл още до духовния и до Божествения свят, вследствие на което е засегнал само една трета от истината. Той счита, че най-важното нещо на земята е яденето и пиенето, но не е разбрал смисъла на яденето и пиенето, не е разбрал как трябва човек да яде и да пие. Соломон трябваше да живее въвн времето на Христа, да разбере какво означава хлябът.

«Има време за всяко нещо.» Така започва трета глава от «Еклисиаст». Времето е величина, която има отношение към физическия свят. Значи в тази глава се говори изключително за физическия свят. Казвате, че времето е лошо

или добро. Само по себе си времето не може да бъде нито добро, нито лошо. То само хроникира нещата, както фотографията отпечатва образите. Не е времето причина за извършване на добри или на лоши работи, както и фотографията не е виновна, че отпечатва прави или криви образи. Нещата си стават независимо от времето, и образите си съществуват независимо от фотографията. Човек е причина времето да отбелязва добрите и лошите работи. Той става причина да отпечатва фотографията правите и кривите образи.

**7. СЪУЧАСТНИЦИ В БЛАГАТА: Утринно слово от Учителя,
държано на 24.II.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума.
София, 1941, стр. 68–69, 79–80**

Много има да учи човек, докато разбере смисъла на живота и даде истинско определение за него.

«Време за раждане и време за умиране; време за насаждане и време за изкореняване на насаденото.» (2 ст.) – Това са естествени физически закони. Човек седи лозе, за да има плод; ако лозето не дава плод, той го изкоренява. Соломон минава за мъдрец, но на физическия свят. Той научи много работи на физическия свят и казва, че повече от това знание, което е придобил, никой не може да придобие. Той има пред вид житейското знание.

«Видях, прочее, че няма по-добро, освен да се весели човек в делата си. Понеже кой ще го доведе, за да види онова, което ще бъде след него?» (22 ст.) – Тук се говори за утрешния ден, т.е. деня на бъдещето. Този ден се познава от настоящето. Някой иска да знае какъв ще бъде животът му след смъртта. Докато се ражда и умира, човек не може да знае бъдещия си живот. Раждането подразбира цаняване на човека за слуга при някой господар, а умирането – уволняването му. Какво придобива човек с постоянното цанене и уволняване? То е все едно да се ражда и умира. Като се отегчи от живота, човек иска да умре. Щом му домилее животът, пак се ражда. Да се раждаш от умиление за живота и да умираш от отегчаване от живота, това не е никакво разрешаване на въпросите.

(...)

Като ученици, вие трябва да си изработите правилна философия за живота, да се откажете от философията на Соломона. Следвате ли неговата философия, ще видите, че каквото имате, ще го изгубите. Ако днес сте християнин, като умрете, ще изгубите християнството си. Ако сте българин, ще изгубите българщината; ако сте богат, учен, силен, ще изгубите и богатството, и учеността, и силата си. – Защо? – Защото на онзи свят няма никакви българи, французи, германци, англичани и т.н. На онзи свят има души, които служат на Бога от любов. Там няма християни, будисти, мохамедани, брамини. Там няма богати и бедни, учени и прости, силни и слаби. Там учените хора се различават коренно от учените на земята. Те носят в себе си положителната наука на любовта. Там няма богати хора, както на земята, да разполагат с пари, с имоти, с файтони и автомобили. На онзи свят богат е само онзи, който е вътрешно богат и разполага с добродетели и дарби. Отидете ли на онзи свят, всякакъв спор престава. Вие не можете да спорите, да протестирайте, защо еди-кой си има на разположение пари, къщи, имоти, облича се и се храни добре, а вие живеете като последен бедняк. Това е философията на Соломона. Който живее според тази философия, в края на краищата ще оголее, ще остарее и ще каже: «Суета на суетите, всичко е суета.» И затова, докато дойде този ден, той си казва: «Щом съм дошъл на земята, ще ям и ще пия, да знам поне, че се наживях.» Така е казал и Соломон, но това показва, че и той не

е разбрал дълбокия смисъл на яденето. Христос казва: «Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си.» Следователно яденето има смисъл за човека дотолкова, доколкото внася в него живота. Вън от това разбиране, яденето става причина за престъпленията в света. То заробва и ограничава човека.

8. ДВЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ: Утринно слово от Учителя, държано на 24.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 145–146

В прочетената глава Соломон засяга още външната страна на физическия живот, с който се намира в съприкосновение. Той не може да се освободи от мислите на хората, които го обикалят. Закон е: когато влезе в едно общество, добро или лошо, човек едновременно се влияе от добрите и от лошите мисли на хората, които съставят обществото. Запример, ако влезеш в общество, съставено от земеделци, ще говориш за боб, леща, лук, чесън и т.н. Ако влезеш в музикално общество, ще говориш за музика. Ако влезеш между учени хора, ще говориш за наука. Ако влезеш между религиозни хора, ще говориш за Бога, за ангели, за светии и т.н. С една дума, в каквото общество влезеш, такъв ставаш, ако не завинаги, поне временно. Ако не станеш чисто злато, ще бъдеш поне позлатен. Значи има истински учени хора, но има и позлатени; има истински музиканти, но има и позлатени; има истински религиозни, но има и позлатени. Истинските учени, музиканти и религиозни са от чисто злато, вследствие на което издържат на всички изпитания. Обаче позлатените не издържат на мъчности и изпитания.

9. ДВЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ: Утринно слово от Учителя, държано на 24.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 150–151

Като ученици на Великия живот, вие трябва да бъдете здрави, да водите чист и нормален живот, свободен от всякакви противоречия. Многото желания внасят големи противоречия в живота. Това виждаме в живота на Соломона. Той имаше много желания, които прояви външно в събиране на много жени около себе си. Соломон имаше 300 жени и 900 наложници, чрез които се натъкна на големи противоречия. – Отде дойдоха тия противоречия? – От ограничаването на жените. Той нямаше право да ги ограничава. Да имаш 1200 жени и да не можеш да се справиш с тях, това е все едно да имаш 1200 английски лири и да не знаеш как и за какво да ги употребиш. Еднобрачие се изисква днес. Една жена или един мъж трябва да имаш, да можеш да се справяш с положението, в което се намиращ. Мъжът трябва да разбира жената, а жената – мъжа. Жената е извор, от който тече Божието благословение. Чрез това благословение се проявяват всички жени. По-добре е да имате една чешма, който постоянно блика, отколкото да имате хиляди чаши, пълни догоре с вода. Да имаш една жена, това подразбира, да имаш една идея за Бога, като носител на живот, на знание и на светлина, на свобода и простор, отколкото да имаш хиляди жени, т.е. хиляди идеи за Бога, които носят всичкото нещастие и зло.

Следователно, ако имаш една идея за Бога, ти си в еднобрачния живот; ако имаш две идеи, ти си в двубрачието; три идеи подразбират трибрачен живот и т.н. Стремете се към еднобрачието, което осмисля живота и поставя човека в правия път.

10. ДВЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ: Утринно слово от Учителя, държано на 24.III. 1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 158–159

Дръжте в ума си положителна, неизменна идея за Бога. Дойдете ли до тази идея, не постъпвайте както правят някои скъперници със своите коне. Вместо да ги водят на паша, да губят време, те ги впрягат да орат по цели дни. Вечер, като се връщат от оран, турят на очите им зелени очила, за да изглежда сеното зелено и да си представят, че ядат зелена трева.

Сега и на вас казвам: Турете настрана сеното и зелените очила, които имате като идеи за Господа. Те са верни, но само привидно. Идеи, които умират, които ограничават човека, не са истински. Приемете новите идеи за Господа. Мислете за Него така, че всякога да ви е леко и приятно на душата. Мислете за Господа така, че да чувствувате красотата в света, да имате импулс за работа. Трябва това, каквато работа започнете, ще я свършите с успех. Който има идея за Бога, свети. Като го погледнете, приятно ви е да го гледате: лицето му е светло, очите – ясни и засмени. Всеки мускул на лицето му е свободен, по него можете да четете всичко, каквото той преживява.

Мойсей казва: «Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкото си сърце и с всичката си сила.» Това е първата заповед, която е дадена на човека. Изпълнението на тази заповед определя пътя на истинското щастие. Друг път за щастие няма. Каквито теории и философии да ви препоръчват, вън от тази заповед, те не са нищо друго, освен 300-та жени и 900 наложици на Соломона, които го поставиха в големи противоречия. Много жени и наложици може да има човек, много пари може да има, с голяма слава и почести може да се ползува, но всичко това е суета пред мисълта, която човек трябва да има за Бога в душата, в ума, в сърцето и във волята си. Единствена тази мисъл осигурява щастиято му.

Днес ви пожелавам да бъдете свободни от всички грижи, смущения и безпокойства. Мислете за всички хора добре. Прекарайте поне един ден в радост и светлина, да гледате само красивата страна на живота.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

11. ПРИДОБИВАНЕ И ЗАДЪРЖАНЕ: Утринно слово от Учителя, държано на 31.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 160–162

Размишление.

Ще прочета 8. глава от «Еклисиаст».

«Кой е както мъдрият? И кой знае изяснението на словесата? Мъдростта на човека осветява лицето му, и жестокостта на лицето му се променява.» (1 ст.) – В този стих Соломон хвали мъдреца. Същевременно се казва, че жестокият изменя лицето си. Наистина, когато стане жесток, човек изменя и лицето си, и характера си. Най-големи промени стават с човек, който се намира под влиянието на Луната. Както Луната се пълни и празни, така и човек се мени. Соломон се намирал под влиянието на Луната, вследствие на което характерът му бил много разнообразен и променчив. Той ту се радвал, ту скърбял; ту бил доволен, ту недоволен. Соломон се намирал и под влиянието на Венера, на Юпитер, на Сатурн. Венера

го правела любезен, внимателен, нежен. Юпитер указвал влияние върху достойнството и честолюбието му. Когато изпадал под влиянието на Сатурн, той започвал да философствува. По отношение на планетите, Соломон бил голям екскурзиант, разхождал се от една планета на друга, както търговец, който пътува от една държава в друга, и най-после казал: «Спечелих толкова, колкото да изплатя задълженията си – нищо повече не ми остана.»

Соломон изследвал физическия свят, много писал за него, но като дошъл до духовния свят, видял, че не е лесна работа. Мнозина се интересуват от духовния свят, но не могат да го изучат. – Защо? – Невидим е този свят. Наистина, невидим е духовният свят, но въпреки това оказва голямо влияние върху хората. Никой не вижда усилията, които съществата в духовния свят са правили и продължават да правят. Като изучавате човека, вие казвате, че той има пет сетива, еди-колко си външни и вътрешни органи; знаете какви функции извършват тия органи, но как са създадени, кой ги е създал, не знаете. Запример, казвате, че човек има две очи, с които вижда външния свят. Обаче той не подозира, че за двете очи, които му са дадени, природата, със своите разумни същества, е изживила хиляди години, докато ги създаде, и докато научи човека да вижда. Първоначално човек е бил сляп, нямал очи, но като ги придобил, постепенно започнал да вижда. И днес още той не е дошъл до ясното виждане. Много неща има, които човек още не вижда. Обаче чрез усилията, които прави, за да вижда добре и ясно нещата, човек постепенно навлиза в духовния свят.

12. ПРИДОБИВАНЕ И ЗАДЪРЖАНЕ: Утринно слово от Учителя, държано на 31.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 165–167

Соломон казва, че жестокият човек изменя лицето си. Наистина, лицето на жестокия е мрачно, сурово, грубо. Той държи вратата за рая затворена, не само за себе си, но и за окръжаващите. Той има желание да махне всичко, каквото среща на пътя си. Като влезе в един дом, той внася смут между членовете на семейството и като види, че страдат, приятно му е. Обаче той забравя, че един ден страданията ще дойдат и върху неговата глава. Много естествено. Страданията трябва да дойдат и върху него, да го смекчат. В това отношение страданията са метод, чрез който природата си служи за смекчаване на грубите чувства на човека. Като страда известно време, той постепенно отстъпва, започва да мисли, да влиза в положението на бедните и на страдащите. Без страдания жестокостта и грубостта на човека не могат да се смекчат. Искате ли да познаете какво чувства има човек, изучавайте промените, които стават в очите, устата и лицето му. Който не познава признаците на грубостта, всякога се лъже от външността на човека. Гледате някой човек усмихнат, весел и мислите, че е добър, мек по характер. Обаче достатъчно е да се вгледате в ъглите на очите и на устата му, за да разберете, че чувствата му са крайно груби. Лицето е главен изразител на всички промени, които стават с чувствата на човека.

Казвате: Не може ли човек да се смекчи, да изправи характера си без страдания? При сегашните условия на живота не може без страдания. Те се явяват като спомагателни средства при възпитанието. Мъчно се възпитава човек. Виждате как един болен се огъва на една, на друга страна и обещава да изправи характера си, като оздравее. Обаче той оздравява и остава пак същият. Бедният пък обещава да направи големи жертви, само да забогатее. И той не изпълнява обещанието си. Забогатява, но остава далеч от това, което е мислел като беден. Човек мъчно изменя характера си. И като умре и отиде на другия свят, пак носи

същия характер. Преди да измени характера си, човек трябва да е познал себе си. Засега познаването на себе си е задача на мъдреца. Само мъдрецът познава себе си. Защо е създаден така светът? – Защото не е могло другояче. Ако някой може да създаде света по друг начин, нека представи своя план. Но планът му трябва да бъде такъв, че всички хора да го одобряват.

13. ПРИДОБИВАНЕ И ЗАДЪРЖАНЕ: Утринно слово от Учителя, държано на 31.III.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 174–177.

Соломон казва, че жестокостта изменя лицето. Много естествено. Когато престане да върши волята Божия, човек огрубява, става жесток. Човек трябва да върши нещо: ако не прави добро, ще прави зло; ако не прави зло, ще прави добро – друг изход няма. Доброто и злото са полюси, между които човек неизбежно се движи. Кажете ли някой, че не обича хората, това значи, че ги мрази; ако не мрази, ще обича – няма друг избор. Който мрази, става по-енергичен, по-смел, по-нахален, вследствие на което мускулите му се втвърдяват, лицето му става грубо, сурово. Виждате какво става с борците. Борецът е як, силен, енергичен, с корави, твърди мускули, но скоро умира. – От какво? – От втвърдяване на мускулите. Борците умират преждевременно. За да не умреш преждевременно, обичай. Който люби, повидимому е мек, слаб, но животът му се продължава. Тялото му е пластично, мускулите – гъвкави, вследствие на което той работи, върши работите си без големи мъчности и противодействия.

Това е философската страна на живота. Обаче, като е дошъл на земята, човек ще се движи между доброто и злото, между любовта и омразата. Доброто ще постави вътре, а злото – вън; любовта ще постави вътре, като условие за развиване на дарбите и способностите си, а омразата – отвън, като подтик, импулс за проява на това, което живее вътре в него. За да прокара една своя идея, човек трябва да бъде външно енергичен, да се скара с този – с онзи, да пробие земята, да направи дупка, в която да посее семето на своята идея. Щом посее идеята си, той заглажда пръстта отгоре и омеква. Значи човек трябва да бъде вътрешно мек, а отвън – енергичен, смел. Ако стане и отвън, и отвътре мек, той не може да работи на земята. Стане ли външно мек, а вътрешно твърд, енергичен, той е допуснал злото в себе си. Щом допусне злото в сърцето, човек тръгва по наклон. Ето защо казвам: Дръжте доброто вътре, злото – вън; любовта – вътре, омразата – вън. С други думи казано: Отвътре ще служите на любовта и на доброто, а отвън – на омразата и на злото. Знайте, че всичко външно е привидно. Страшно е обаче, когато човек и отвън, и отвътре служи на злото и на омразата.

В едно от Посланията си Павел казва: «С плътта си служи на греховния свят, а с духа си – на закона на любовта. Кой ще ме избави от това положение?» Няма кой да го избави. Ще служи и на плътта си, и на духа си: на плътта си – чрез греховния закон, а на духа си – чрез закона на любовта. Щом имаш плът, ще ядеш, ще спиш, ще работиш с нея на физическия свят. Щом имаш дух, ще работиш с него в духовния и в Божествения свят – в света на любовта. – «Не искам да служа на плътта.» – Щом не искаш да служиш на плътта, ще умреш. За да не умреш, ще ѝ служиш. Някой човек не обича дадено лице, нищо не иска да взима от него. Като огладнее, ще – не ще, ще вземе каквото му дава. Ако му даде един хляб, той взима нож и стърже кората на хляба, дето го пипал онзи, когото той не обича. Останалото яде, няма какво да прави. Ако не яде, ще умре. Доброволно или насила, човек служи на плътта си. Без нея няма условия за проявяване на човека. Физическият свят е свят на материята, т.е. на въплътените форми.

14. ДВА МЕТОДА: Утринно слово от Учителя, държано на 7.IV.1935 г. , София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 184–185, 195, 198.

«Радвай се на живота с жената, която си възлюбил, във всичките дни на суетния си живот, които ти се дадоха под слънцето, във всичките дни на твоята суета, защото това е делът ти в живота.» (9 ст.) – В този стих се вижда високото разбиране на Соломона. Той казва: Радвай се на живота си с жената, която си възлюбил, а не с тази, която не си възлюбил.

«Всичко, що намери ръката ти да направи, направй със силата си, защото няма ни деяние, ни помишление, ни знание, нито мъдрост в гроба, дете отиваш.» (10 ст.) – Соломон е дошъл до заключението, че ако човек греши и мисли, че като отиде на другия свят, греховете му ще се простят, той се самозаблуждава и върви в крив път. Гробът или смъртта не изправят живота. Човек трябва да изправи живота си, докато е още на земята.

«Защото време и случай се случва на всичките.» (11 ст.) – Във времето на Соломона имаше едни случаи на нещата, а в наше време – други. Значи, за всяко време има различни случаи. В разнообразието на случаите именно се заключава красотата на живота. Едни неща стават при благоприятни условия, а други – при неблагоприятни. Соломон дохожда до заключението, че човек трябва да бъде доволен от онова, което е вложено в него, и да не търси неща вън от себе си. В противен случай човек се товари с непотребни, излишни работи, които обременяват живота му. Той се чуди защо животът му е толкова тежък, а не вижда, че сам е виновен за това. Като влезете в някой дом, виждате, че стаите са пълни със старини, със символи, които носят щастие, а въпреки това никой от членовете на семейството не е щастлив. На стените висят конски петала, старинни спомени от деди и прадеди, но всичко това обременява живота им, без да ги направи щастливи.

Всички хора се запитват отде иде злото в света. – Злото иде от доброто. – Защо? – Като не знае как да приложи доброто, вместо да предизвика силите на доброто, човек предизвиква силите на злото и става нещастен.

(...)

Соломон казва: «Да се весели в живота си с жената, която е възлюбил.» – Коя е тази жена? – Сърцето. Значи жената е сърцето в човека, а мъжът – умът. Затова именно е казано: «Нито жена без мъж, нито мъж без жена.» С други думи казано: нито сърце без ум, нито ум без сърце. Като говорим за жени и за мъже в грубата, т.е. физическата им страна, ние ги разглеждаме като животни, които не са дошли още до онази висока степен на развитие, да мислят право. Доиде ли до това положение, човек се съзнава като душа и започва да търси своята сродна душа. Той търси и Христа, като колективен дух, т.е. като сбор от разумни души, излезли от Бога.

(...)

Сега и на вас казвам: Предложете ума, сърцето и тялото си в служене на Великото. Станете проводници на Великата Божия Любов, за да се радвате вие, да се радват и окръжаващите.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

15. ЕСТЕСТВЕНИ ПРОЯВИ НА ЛЮБОВТА: Утринно слово от Учителя, държано на 14.IV.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 210–211.

Като прочетете десета глава от «Еклисиаст», виждате, че и Соломон разполагал с много форми на мисълта си. Запример във втория стих на главата е казано: «Сърцето на мъдрия е в десницата му, а сърцето на безумния – в левицата му.» – Какво можете да очаквате от сърце, което човек носи в ръката си? Може ли това сърце да действа само? Сърце, което е излязло от мястото си, нищо не може само да направи. Който иска да стане господар на сърцето си, нищо не може да постигне. Оставете сърцето си само да изпълнява функциите си, не му ставайте господари. Никой не може да стане господар на сърцето си. Да бъдеш господар на чувствата си е едно нещо, а да бъдеш господар на сърцето си е друго нещо. Как ще станете господар на един извор? Как ще го местите от едно място на друго? Да отправите водата на извора в една или в друга посока, това е възможно; обаче никой не може и няма право да мести самия извор. Да изучавате законите, чрез които се проявява умът, това е на място, но да местите ума си, да му заповядвате, да му станете господари, това е невъзможно. Който се е опитал да стане господар на ума и на сърцето си, той е влязъл в противоречие със себе си. Някои казват, че умът е луд кон. Това не е вярно. Умът върви по определения си път. Обаче, ако човек не се съобразява със законите на своя ум и не ги изпълнява, той е луд кон, а не умът му. За да разберете ума и сърцето си, работете с много способности и чувства, а не само с една способност и с едно чувство.

«Има зло, което видях под слънцето, погрешка, думам, която произхожда от владетеля: безумният се туря в големи достойнства, а богатите седят в долни места.» (5 и 6 ст.) – Днес всеки иска да бъде господар, т.е. владетел. Обаче човек може да бъде господар само на мислите и на чувствата си, а не и на ума и на сърцето си. Опитал ли се да бъде господар на ума и на сърцето си, той ще направи големи погрешки. Ако това, което ви е дадено, не може да ви направи човек, нищо друго не може да ви помогне. – «Ама, трябва да пазя достойнството си.» – Кое достойнство? Кое то ти сам си създал? Често човек губи достойнството на душата си заради достойнството на своята личност.

16. ТРИТЕ СТЕПЕНИ: Утринно слово от Учителя, държано на 21.IV.1935 г., София – Изгрев. – В: Ценната дума. София, 1941, стр. 227–229.

Като четете единадесета глава от «Еклисиаст», виждате, че за някои неща Соломон [е] имал правилни разбирания, което показва, че той е минал през големи изпитания. Добре е да прочетете живота на Соломона, раждането му, както и условията, при които се е развивал, и да вземете поука от него. Соломон е роден от жена, която, преди да бъде жена на баща му, е била жена на един от неговите поданици. Като изучавате произхода на Соломона, добре е да спрете вниманието си и върху своя произход. Оттам ще дойдете до произхода на своите мисли и чувства. Само така ще разберете, че всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка имат своя майка. Каквата е майката, такива ще бъдат и децата. Никой не може да се освободи от последствията на своя минал живот.

Мнозина се спират върху живота на Давида и се чудят как той, като цар, и като помазан от Бога, е могъл да постъпи така. Не е въпросът там. И Соломон постъпи като баща си. Това не е за упрек. Важно е днес всеки да се запита

искрено и да си отговори, не живее ли и той като Давида и Соломона. – В какъв смисъл? – Не е важно това. Дали в тесен или в широк смисъл, в буквален или преносен, днес почти всички хора живеят още по стар начин. Новият живот е далеч още от хората, но той ще се наложи. Докато дойде това време, всички ще носят последствията на своите мисли и чувства, на своя стар живот. – Какво да правим, за да бъдем готови за новия живот? Да приемем Христа ли? – Вие отдавна сте Го приели, но трябва да приложите учението Му.

Като разглеждаме положението, в което се намират съвременните християни, виждаме трите фази, през които минава християнинът. Първата фаза е вяра в Бога, втората – любов към Бога, а третата – изпълнение волята на Бога и служене на Бога. Да служиш на Бога, това значи да гледаш на целия живот така, както Той гледа; да вършиш само това, което е угодно на Него. Кажеш ли някой, че обича Бога, той трябва да обича всичко, което Бог е създал. Да вярваш в Бога, това значи да вярваш във всички, в които Той живее. Бог живее в тебе, в майка ти и баща ти, в брат ти и сестра ти, в приятелите ти, а ти не вярваш в никого, даже и в себе си. Тъй щото вярата в Бога включва вярата във всички хора, които произлизат от Него. Любовта към Бога включва любовта към себе си и към ближните. Служенето на Бога подразбира служене на всички, които са готови да изпълняват Божиите закони.

Следователно истински християнин е онзи, който вярва в Бога, има любов към Него и изпълнява волята Му.

17. ВЛЯЗОХА В ПОДКАТА: [Неделна] беседа от Учителя, държана на 24.XI.1929 г., София. – В: Крадецът и пастирят: [Сила и Живот: Неделни беседи, серия XIII], т. I. София, 1937, стр. 283.

Сега, започнете със задачата на безсмъртието. Има числа на безсмъртието и числа на смъртта. Има дни на благословения и дни на нещастия. Когато изучавате историята, обръщайте внимание на датите на започване и на свършване на войните. Като изучавате числата, ще видите какви закони регулират явленията в живота и в природата. По числата можете да познаете кога човек има условия да стане богат и кога – беден; кога може да се разболее и кога – да оздравее; кога ще започне училище и кога ще свърши. Велико нещо е науката за числата, но тъй, както днес възпитават децата, те не могат лесно да се домогнат до тази наука. Училищата, църквите трябва да се градят навреме. И Соломон, който беше мъдрец, не можа да съгради Йерусалимския храм навреме, вследствие на което нищо не остана от него. И Давид искаше да съгради храм на Бога, но не му се позволи, понеже е избил много хора. Соломон съгради храм на Бога, но със своя живот той го опетни, вследствие на което храмът не можа да се запази за дълго време. Следователно, докато има даже един порок в себе си, човек не може да се домогне до великото, не може да съгради Божия храм в себе си. Който има слабост към жените, който краде, който не пази съботата, както той я разбира, който не люби Господа с всичкия си ум, сърце, душа и сила, и ближния си като себе си, той не може да съгради Божия храм в своята душа. Трябва ли и ние да изпаднем в положението на циганката, която обещавала на болното си дете, всичко, но нищо не изпълнила, докато най-после детето ѝ умряло от глад.

18. КОЙТО ВЛИЗА: [Неделна] беседа от Учителя, държана на 8.VI.1930 г., София – Изгрев. – В: Делата Божии: [Сила и Живот: Неделни беседи, серия XIII], т. III. София, 1940, стр. 330–331.

В една легенда за Соломона се разправя, че някога той сгрешил пред Бога, поради което го наказали да живее в ада, докато изправи погрешката си. Като чули, че Соломон пристига в ада, духовете – жители на ада, му устроили тържествено посрещане, с музика и песни, с венци и цветя, да го предразположат към себе си. Те се страхували от Соломона, защото имал способността да връзва духовете. Те си казвали: «Да отдадем всички почести на Соломона, да ни остави свободни.» Обаче един ден те видели, че Соломон се разхожда из ада и прави никакви измервания. – «Какво мериш?» – го запитал един от жителите на ада. – «Искам да съградя и тук храм на Бога Иеова.» Силно изплашени и разтревожени, духовете се събрали и взели решение да устроят голямо тържество на Соломона, за да го изкарат вън от ада. Решението им дало добър резултат: наистина, успели да изкарат Соломона вън от тяхното царство. Те си говорели: «Ние не се нуждаем от никакви храмове. Не вярваме в никакъв Бог и няма защо да строим черкви, да му се кланяме.» Жителите на ада вярват само в себе си.

Следователно, докато човек вярва само в себе си и живее само за себе си, наричаме го безверник. Той живее в личния егоизъм и отрича съществуването на Бога. Онзи, който минава за вярващ и признава Бога, трябва да докаже това. Как ще го докаже? Чрез живота си. Ако обича Бога с цялото си същество и ако обича ближния си като себе си, той е истински вярващ. Той е еднакво справедлив и към себе си, и към ближния си. В понятието «ближен» влиза не само човек, но и всяко животно и растение, от най-малкото до най-голямото. Божественният закон включва в себе си и хората, и животните, и растенията. Следователно той има пред вид страданията и на най-малките мушици и растения. Не е безразлично дали страда някое растение или не. Възвишените същества се вслушват във страданията и на растенията и им се притичват на помощ. Хората не чувствуват страданията на растенията и на животните, понеже не са развили сърцето си до степен да възприемат и най-малките страдания.

19. ДА ОЗДРАВЕЕШ: Беседа от Учителя, държана на 24.X, неделя, 10 ч с., 1943 г., София – Изгрев. – В: Вечно подмладяване: Неделни беседи. София, 1949, стр. 45–46.

Религиозните и духовните хора искат да постигнат чистота и святост, изведнъж да станат светии, но правят една съществена погрешка – пренебрегват физическия живот. Какви опити не са правили, но резултатите им са били малки, а понякога опитите им свършвали с катастрофа. Ето, мъдрият Соломон, надарен със знание и светлина, мислеше, че може да постигне всичко, но се спъна. Той правеше опити в голям мащаб. В желанието си да изучи жената, той се свърза с 300 жени и 900 наложници. Той искаше да разбере де се крие злото – търсеше причината за грехопадането. Искаше да знае защо Ева яде от забранения плод. Защо му бяха 300 жени и 900 наложници? Само цар може да държи толкова жени около себе си. Числото 300 е число на Юпитера, царско число – на благородство. Числото 900 е на Марса. Значи, той държа тия жени със сила и с благородство. Соломон искаше да разреши една тайна, но не успя. Жените го увлякоха и неусетно прие техните богове. Той възприе всички езически учения и се предаде на ядене и пиене. Един ден той видя една млада, красива овчарка, в която се влюби. Той

мислеше, че и с нея може да постъпи както с всички жени, но тя му се противопостави. С отказването си тя искаше да му докаже, че не обръща внимание на такъв цар, който има толкова много жени, който не служи на Бога, но се занимава с ядене и пиене и с удоволствията на живота. Тя му каза: «Такъв цар не може да повдигне своя народ. И ти не можеш да повдигнеш еврейския народ. Ще дойде ден, когато хората ще се чудят как си могъл да държиш около себе си толкова жени, но няма да те похвалят.» Книгата «Песен на песните» е посветена на тая овчарка. Въпреки многото жени, Соломон не можа да разреши въпроса за жената. Тя пак остана загадка за него. Овчарката предпочете да пасе овцете, отколкото да стане жена на Соломона.

Какво постига човек, ако има 300 жени? Какво постига човек, ако има сто мисли в ума си, сто желания в сърцето си и сто постъпки във волята си? Какво постига човек, ако има 300 наложници в ума си, 300 наложници в сърцето си и 300 наложници в душата си? Да имаш 300 жени и 900 наложници, пак не може да разрешиш един от важните въпроси. Соломон показва това. Защо не можа да го разреши? Защото искаше изведнъж да постигне всички. Най-после той каза: «Суета на суетите, всичко е суета.»

20. ОТКЪДЕ ИДА: [Неделна] беседа от Учителя, държана на 13.XII.1925 г., София. – В: Сила и Живот [Неделни беседи], серия VII. Русе, 1926, стр. 33–34.

И тъй, аз искам да ви оставя с онази мисъл, с онова чувство, което имал Соломон към сунамката, около която обикалял по цели дни. Тя му дала една светла идея. Тя не се поддаде на неговите слабости, не се оженила заради него. Заради нея той написал книгата «Песен на песните», която считат, че представлява отношение на църквата към Христа. Тази сунамка, която живя преди 2000 години, имаше един висок идеал, една възвишена идея вътре в себе си. И тя не се реши да се ожени даже и за най-разумния цар, какъвто беше цар Соломон, и затова му каза: «Ти имаш едно предназначение в света и ако се ожениш за мене, ще го изгубиш. Тъй както аз паса тия овци, така и ти трябва да се научиш да пасеш тия хора.» И действително, Соломон най-първо поддържаше това учение, после надойдоха леки жени от Египет, от Асирия, и Соломон започва да се храни с шоколадени каши, но и сам той на каша стана. И раздели се тогава царството му. Преданието казва, че след това той втори път срещнал тази сунамка, която му казва: «Ти направи една погрешка, не вървя по правия път.» Той се разкажал от тия думи и казал: «Като дойда втори път на земята, аз ще бъда един добър и умен ученик.» Преданието казва, че **Соломон във времето на Христа е бил един от най-добрите Негови ученици и проповядвал Неговото учение. Кой е бил този ученик, не казвам.**

«Аз зная отде ида», казва Христос.

Сега и на вас пожелавам да знаете отде идете и накъде отивате. Няма похубаво нещо от това, да знаете къде отивате и отде идете. Да знаем, че идем от онзи светъл, възвишен свят на Любовта, на Мъдростта, дето светлината царува, от онзи светъл свят на Истината, дето свобода царува, дето братство и равенство царува, за което хората копнеят, дето хората се познават, един за друг живота си полагат и с любов се обграждат и за Бога живеят.

Забележки на съставителя Вергилий Кръстев:

1. Тези мисли на Учителя Дънов за цар Соломон бяха подбрани и сложени непосредствено зад неговата биография, за да се направи идейната връзка за кардиналните прераждания на човека на земята.

2. Според многобройните последователи на Учителя Дънов, които заварих и с които работех и чиито спомени са в поредицата «Изгревът» и според техните твърдения Любомир Лулчев е прероденият Соломон. Това са го научили от Учителя.

3. Има един окултен закон. Кой какъвто е бил по времето на Мойсея, такъв е бил по времето на Христа. И който какъвто е бил по времето на Христа, такъв е бил по времето на Учителя Дънов. Настоящите мисли на Учителя Дънов доказват именно това.

4. Този окултен закон е проверяван чрез преражданията на всички пророци от Стария Завет и апостоли от Новия Завет, които идват в плът и кръв при българите по времето на Учителя Дънов от 1864 г. до 1944 г. и са Негови последователи или Негови противници. Тези личности пълнят с деянията си поредицата от «Изгревът».

5. Учителят Дънов дава няколко обяснения за жените и наложниците на Соломон. По времето на Школата на Учителя този Соломон, прероден като Любомир Лулчев, премина по същия път и отново не си разреши задачата с жената. Всички бяха пропищели за любовните му похождения и те даваха повод на полицията за многобройните следствени дела срещу него, при което накрая за всичко обвиняваха Учителя Петър Дънов.

6. Любовните похождения на Лулчев предизвикват много следствени дела срещу него, а също и срещу Учителя. Много от тях са описани и споменавани в тогавашните вестници. Последователите на Учителя Дънов са се срамували от тези следствени дела. Накрая са се страхували от тях, да не би властта да предприеме действия срещу Братството. Единствено Начо Петров е събирал тези изрезки от вестниците, но след неговата смърт ги унищожават, за да няма следа според тях от позора и падението.

7. По този начин всеки може да си обясни поведението и действията на Лулчев в Школата на Учителя, описани от неговите съвременници, които са публикувани в «Изгревът» и като справка могат да се намерят в том XIX, стр. 559 под номер 51, както и астрологичната му карта на стр. 610.

8. Написаният биографичен очерк за Любомир Лулчев от Светозар Няголов удостоверяваше това, което е отпечатано в поредицата «Изгревът».

9. Тълкуването на хороскопа доказва връзката между неговата биография, неговата астрологична карта и накрая изводите за един житейски път на земята.

10. По този начин можем да свържем в едно цяло биографията, астрологията, идваща от древността и минаваща през цар Соломон, та до днешни дни. Това е материалът за поучение и обучение.

Любомир Лулчев

III.

Вестник

«Ратник на свободата»

Статии

**Мота от Словото
на Учителя Петър Дънов**

Любомир Лулчев

III.

Вестник «Ратник на свободата»

А. Година I – 1924 г.

Редактори:

Любомир Лулчев, Андро Лулчев

1. В началото бе Словото (бр. 1, 19.I.1924 г.).....	45
2. Где сме днес (Амос) (бр. 1, 19.I.1924 г.)	46
3. Законът за защита на държавата (бр. 1, 19.I.1924 г.)	47
4. Амнистията (Ellu) (бр. 1, 19.I.1924 г.).....	48
5. Щастливи са вече вдовиците (бр. 1, 19.I.1924 г.)	49
6. И ще проводя глад на земята (бр. 2, 26.I.1924 г.).....	50
7. Преследвания на братята помежду си (бр. 2, 26.I.1924 г.)	51
8. Един необходим закон, за който няма да има разногласие (бр. 2, 26.I.1924 г.).....	52
9. Половината на България е лишена от политически права (бр. 2, 26.I.1924 г.)	53
10. Във виделината Ти ще видим виделина (бр. 3, 1.II.1924 г.)	54
11. Писма до ратниците на свободата (бр. 3, 1.II.1924 г.).....	54
12. Политически преглед (бр. 3, 1.II.1924 г.)	55
13. А плодът на Духа е (бр. 4, 8.II.1924 г.)	56
14. Чудото, което не е чудо! (бр. 4, 8.II.1924 г.)	57
15. Писма до ратниците на свободата (бр. 4, 8.II.1924 г.)	58
16. Ищеш ли да оздравееш? (бр. 5, 16.II.1924 г.)	59
17. Един народ, който се самоубива (бр. 5, 16.II.1924 г.)	60
18. Вървете си! (бр. 5, 16.II.1924 г.)	61
19. Отворете тъмниците! (бр. 5, 16.II.1924 г.)	62
20. Що е това, което ни казва (бр. 7, 4.III.1924 г.)	62
21. Свобода или смърт (бр. 7, 4.III.1924 г.)	63
22. Имаше време, когато... (бр. 7, 4.III.1924 г.)	64
23. Методите на вълците (бр. 11, 2.IV.1924 г.)	66

24. Писмо до ратниците на свободата (бр. 11, 2.IV.1924 г.).....	67
25. Политически преглед (бр. 11, 2.IV.1924 г.)	68
26. Писмо до ратниците на свободата (бр. 11, 2.IV.1924 г.)	69
27. Мечешките услуги продължават (бр. 11, 2.IV.1924 г.)	70
28. Принципите важат (бр. 12, 8.IV.1924 г.)	73
29. Отворено писмо (бр. 12, 8.IV.1924 г.)	74
30. Неволни въпросчета (бр. 12, 8.IV.1924 г.)	75
31. Паяжини (бр. 12, 8.IV.1924 г.)	76
32. Кога ще дойде мир в България? (бр. 13, 14.IV.1924 г.)	77
33. Какво ни остава още? (бр. 13, 14.IV.1924 г.)	79
34. Политически преглед (бр. 13, 14.IV.1924 г.)	79
35. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 13, 14.IV.1924 г.)	80
36. Дуелът г-н Дънов – Синода (бр. 13, 14.IV.1924 г.)	81
37. Има ли нужда от нашата организация? (бр. 14, 22.IV.1924 г.)	82
38. Извадка от Устава на «Ратниците на свободата» (бр. 14, 22.IV.1924 г.)	83
39. Модни въпроси. Едно хубаво дело (бр. 14, 22.IV.1924 г.)	84
40. Защо се появи нашата организация (бр. 15, 26.IV.1924 г.)	84
41. За падналите жени и подхвърлени деца (бр. 16, 13.V.1924 г.) ...	85
42. Едно е нужно! (бр. 17, 19.V.1924 г.)	87
43. Кой иска мятежи и революции? (бр. 17, 19.V.1924 г.)	87
44. Преди и сега (бр. 17, 19.V.1924 г.)	88
45. И дружбащите – нелегални (бр. 17, 19.V.1924 г.)	88
46. Има ли смисъл? (бр. 17, 19.V.1924 г.)	89
47. Обсаденият град (бр. 17, 19.V.1924 г.)	90
48. Предупреждения... за кого? (бр. 17, 19.V.1924 г.)	90
49. Едно народно погребение (бр. 17, 19.V.1924 г.)	91
50. Сеячи и «сеячи» (бр. 18, 27.V.1924 г.)	92
51. Грешка или подстрекателство? (бр. 18, 27.V.1924 г.)	92
52. Преди и сега (бр. 18, 27.V.1924 г.)	93
53. Най-после разбраха (бр. 19, 10.VI.1924 г.)	95
54. Народни тържества (бр. 19, 10.VI.1924 г.)	96
55. Тъй – да се разберем! (бр. 20, 17.VI.1924 г.)	97
56. Да бях президент министър (бр. 20, 17.VI.1924 г.)	97
57. Ребус. Хроника (бр. 20, 17.VI.1924 г.)	98
58. По стари пътища. Пак кърви! (бр. 21, 24.VI.1924 г.)	99
59. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 21, 24.VI.1924 г.)	100
60. Политически илюзии (бр. 22, 9.VII.1924 г.)	101
61. По пътя на Стамболийски – крайт същи (бр. 22, 9.VII.1924 г.) ...	102
62. Лоши пътища (бр. 23, 21.VII.1924 г.)	102
63. Амнистията (бр. 23, 21.VII.1924 г.)	103
64. Черна неблагодарност (бр. 23, 21.VII.1924 г.)	104
65. Нова маневра (бр. 23, 21.VII.1924 г.)	106
66. Страшният кръстопът (бр. 24, 18.VIII.1924 г.)	107
67. Кризата (бр. 24, 18.VIII.1924 г.)	108
68. Политически преглед (бр. 24, 18.VIII.1924 г.)	109
69. Хроника (бр. 24, 18.VIII.1924 г.)	109
70. Кабинет д'афер. Да си отидат ли? (София, 1925 г.)	111

Любомир Лулчев

III.

Вестник

«Ратник на свободата»

А. Година I – 1924 г.

1. В НАЧАЛОТО БЕ СЛОВОТО

(В. «Ратник на свободата», бр. 1, 19.I.1924 г., София, стр. 1.)

«В началото бе словото.»

След повече от едногодишно съществуване, нашата организация има възможност да излезе днес със свой печатан орган. През туй минало време тя трябваше да преживее заедно със своя народ бурите на обществения живот, да се вживее в тях, да провери истините, на които служи. Гонени от едни, преследвани и викани по участъци от други, ний видяхме да се очертава ясно съдбата на труженици, които съзнателно са решили да служат с безкористие на истината. Но това нито ни изненада, нито отчая. Историята на миналото е пълна с подобни примери и нямаше защо да се надяваме, че съдбата ще направи изключение за нас.

А заедно с това преживяхме и известно задоволство. Общественият живот, заедно с неговите бурни промени, дойде да потвърди изцяло нашите предвиждания и лишен път да подчертае вопиющата нужда в нашия народ от тия принципи, които бяха сложени в основите на «Ратниците».

Ний сме малки и незначителни хора, но затова пък истините, на които служим, са големи и вековни. Между нас няма громки имена, защото попрището, на което работят Ратниците, е за тихите и искрените. Не направихме много досега, но има периоди в живота, когато и ако се само устои на краката, е достатъчно. Досега устояхме. Нещо повече – имяхме възможността да кажем печатно своето мнение по разните въпроси на нашето семейство – народ. Това ни искрено радва, защото ний знаем вече, че не сме сами, че между милионите на тоя Народ, който можа да даде хиляди светци по бойните си полета, останаха още достатъчно, които разбират кому служат «Ратниците на Свободата», какви идеали искат да постигнат и какви задачи да разрешават в живота си.

И ний се надяваме, че те и за в бъдеще ще ни подкрепят, както са правили това и досега.

Ц.К. – Ратници на Свободата

2. ГДЕ СМЕ ДНЕС

(В. «Ратник на свободата», бр. 1, 19.1.1924 г., София, стр. 1)

България преживя напоследък големи сътресения в своя политически и обществен живот. За някои те бяха изненада, други ги очакваха като естествена последица от ред причини, които бяха турени в движение. Те не са прекратили своето действие и понастоящем, ето защо и всичките усилия да се стабилизира положението в обществения живот са безсилни. И това не е само в нас – чудно би било именно, ако би ставало само в нас. Ний сме частица от голямото Европейско семейство и, без да щем, вземаме участие във всичките перипетии на неговия живот. Несъмнено, далечните вълни, които се раздават от известни силови идейни центрове, преминават през призмата на националните морални качества и обществени икономически условия – но все пак не могат в никои случаи да замрат без отзвук.

Първопричините на тия движения са от морален и икономически произход. Преди всичко, движението става в обществения морален живот на европейците. Те имаха един морал за себе си, за децата си, със съдиите, с разните правопроявления на гражданите и пр., а в своя политически живот бяха провъзгласили принципа, че силата е право. В частния живот говореха за християнство, обич, себепожертвование, а същевременно обучаваха войници, правеха топове, отваряха войни. Отваряха болници с церове и хирурзи – а правеха същевременно снаряди, за да убиват на 120 км, пръскаха задушливи газове или с подводници избиваха стотици наведнъж. Държавниците бяха сякаш забравили, че принципите на правото бяха се установили след вековни воювания между градовете и личностите и че ако те можеха да служат за основа и мярка на градене в обществения живот вътре в страната – то тая мярка трябваше да бъде една-единствена. Не, те в частния и национален живот прилагаха мярката на силата, скрита прекрасно под маската на правото; а вън, в международния – силата заместваше всяко право.

Започна се голямата война, маските паднаха. Силата като право даде прекрасни резултати за алчниците. Победителите забравиха, че противниците им са хора, и с мирни «нахлувания» и «договори» взимаха това, до което с никакви сражения не можаха да се доберат. Но тържествующи, те дадоха лош пример на собствените си народи. Тлеящото общество, което видя да се провалят усилията и разголва цинизмът на морала им, помисли че силата, грубата сила, е, която ще заздравя народите и тури ред в производството, разтръска поради пръснатите хиляди милиарди на вятъра от войната. Уморени от големите напрежения на войната, всички мечтаеха – кои гласно, кои само в душите си – за някаква си магически силна ръка, която ще оправи обществения живот, ще даде спокойствие, реда и евтиния на доброто старо време. На изтощените народи, с безсилни да ги изводят от безпътицата водачи, покрусени в своите устрemi и лошо насочени усилия, терзани от обществени непрекъснати люшкания на държавния кораб, им се искаше като уморени деца да се подслонят при нозете на една силна ръка, която ще ги отърве от всички вълнения, от всички грижи, от всички скърби на всекидневната нужда.

И виждаме тия «силни ръце», олицетворение на сила – военнoлюбивите партии и военни диктатори – да вземат властта, истински вярващи, че ще бъдат в състояние да направят тия чудеса, които чакат народите от тях. Диктатура в Германия, в Испания, в Италия, в България...

Силата в своето най-ярко олицетворение царува в Европа. Още димящото от кръв оръжие се готви да бъде измъкнато наново, да даде решение на

въпроси, които никога никакво насилие не е могло да ги даде. Но тъкмо тая сила не е сила. Колосът е без гръбнак. Краката му са глинени. Това е идол, но не е жив Бог. И народите скоро ще видят това. Напразни са моленията и тамяните. Подслонилите се при краката им народи ще бъдат събудени от зимата, която ще щипе техните крака и посинели ръце и ще замразява сълзите по очите им. Ще бъдат грубо дърпани от всекидневно растящата скъпотия, от безработицата, от многобройни затвори, забрани и ограничения, които ще отидат дотам, че ще оставят едничка свобода само – да се хвалят тия идоли!

Но животът е по-могъщ от всички идоли. А и силата никога не създава нещо трайно. Цезар бе силен, Александър Македонски бе силен, Наполеон бе силен, цар Николай II бе силен, Абдал Памид бе силен – но всички те си отидоха и държавите им се сгромолясаха заедно с тях. А кроткият Христос създаде дело, което, макар и изопачено, преживя много царства на силни, а Истините Му останаха да блещат и след векове и векове, като същинска ръководеща звезда за страдащите и надяващи се човеци.

И иде време идолите да паднат, защото за живота трябва творчество, а идолите знаят само да искат жертви, защото те, и когато са живи, не помнят, освен миналото, а сегашното дори и не могат разбра. Над човешките идеи, желания и умувания има друга воля и други закони. Те са казали своята тежка дума и горко на тия, които не са я послушали!

Амос

3. ЗАКОНЪТ ЗА ЗАЩИТА НА ДЪРЖАВАТА

(В. «Ратник на свободата», бр. 1, 19.1.1924 г., София, стр. 1)

След 4–5-годишен свободен живот, след като в българската история се записаха победоносната сръбско-българска война, балканската война и последната 4-годишна общоевропейска; след като достигнахме дотам, че набелязахме своите етнографически граници с безкръстните гробове на родните си синове и не оставихме нито един съсед, с когото да не сме кръстосали мечовете си; след като стотици хиляди българи паднаха за защитата на тая държава, ний днес преживяваме един видим парадокс – закон за защита на България от българи! Това е знаменателно. То говори, че има нещо ненормално в това положение, когато майката трябва да бъде защищавана от закони срещу собствените си синове. Или тя е лоша майка – и затова заслужава непочитанието на синовете си, или тя е била небрежна майка, която не е могла да вдъхне синовна обич на значителна част от своите деца – и те са се почувствали чужди към нея. Че те са значително число, показва и фактът, че за тях се прави и специален закон. Но, че не е тоя закон, който ще ги привърже към нея – върху това две мнения не може да съществуват. Закони за престъпниците съществуват от хиляди години, от хиляди години човек затваря и убива човека в името на «общественото добруване» – и въпреки това престъпниците не са се свършили и няма да се свършат. Нещо повече – те се увеличават. Доказателство – не стигат общите, та и специални наказателни закони вече се издават! Ако бяха се потърсили по-дълбоките причини на престъпността и употребили през хиляди години усилия да ги премахнат, то те сигурно биха намалели. Защото всяко нещо в света има своето «защо», всяко следствие – своята причина. И ако има вече българи, които вчера мряха за България, а днес се таксуват като предатели и за тях се създават специални закони – то трябва да има и дълбоки причини. Или Отечеството е престанало да бъде това, което е било – някоя чужда се е вмъкнала в дрехите на майката, или децата са болни и нес-

вестни, по небрежие и греховете на същата тая майка и следователно трябва лекуване, а не наказание. Светът ще се оправи само с обич. Прави на врага си само това, което би искал теб да правят. Един критерий за правотата на делото ни може да има – ако ний гледаме на своите врагове със същите очи, както на себе си. Тогава и техните вътрешни мотиви ще ни станат ясни и постъпките им – най-логични. Тогава всичките тонове закони, с хиляди параграфи, биха се сменили само с един-единствен – не прави другиму това, което не искаш тебе да правят. И съдиите биха били излишни, и адвокати, и стражари. Тия, които правят закони, трябва да мислят, те може да се приложат един ден върху им, както стана и със закона на самите земеделци. «Държава» и «строй», това са неща променливи – всекидневният живот ни казва това. И ако има реални причини, по-силни от всички фактори, които превърнаха абсолютна Русия в съветска република, Турция – в република, конституционна Италия и Испания – в диктатури, Германската империя – в Хаос, и пратиха гръцкия крал по неволя на коледна ваканция – няма един набързо вотиран закон да спре течението на живота и в нас, както и никой закон досега не е запазил обществото от какви да е други престъпници. Умното е да не постъпваме като децата, които, падащи, удрят с ръка стола, в който са се чукнали, а да търсим коренните дълбоки причини. Когато ги премахнем, и без закони ще обичаме майките и почитаме бащите си – но да се помни – истинските майки и истинските бащи – които по делата си спрямо своите деца са добили право да носят това свещено име.

Бивш Воин

МОТА

«Всички хора са Едно, и следователно само онова, което То – Едното – иска, може наистина да бъде благо на всички.»

★

«Предостави на всичките същата тая пълна свобода, каквато ти искаш за себе си.»

4. АМНИСТИЯТА

(В. «Ратник на свободата», бр. 1, 19.I.1924 г., София, стр. 2)

«И ако брат ти съгреши – прости му.»

Евангелието

Известна част от българския народ се намира по тъмници, участъци и изби и се разтака по следователи. С трепет чакат жени и деца съдбата на братя и мъже. Друга част, залутани по чужбина, както в дните, когато в България вилнееха ордите на кърджалиите, се свиват в немотия и проклинат съдбата си. Защо бе това? Защо трябваше брат да убива и преследва брата?

Защото носителите на два идеала ли, еднакво скъпи и на едните, и на другите, трябваше грубо да си премерят силите си. Защото десет години водителите на българския народ решаваха, искаха да постигнат всичките си идеали с постоянни войни и народът, без да ще, възприе в душата си метода на кървавата разправа като едничкия, който дава реални резултати. В името на народа се убиваха синовете на народа помежду си, в името на «доброто на държавата» се рушаха къщи, в името на идеала се постъпваше зверски. Прек-

расни идеали и погрешни методи – затова и резултатите са тъй плачевни. Но ще кажат, че целта оправдава средствата. – Не! – хиляди пъти не! Средствата са, които определят и оправдават целта. Само с добри средства може да се постигне благородна цел, а дори и лошата цел се облагородява, когато към нея се пристъпва с благородни похвати. Те са именно мярката на благородство и на самата цел. Напразно е наименованието и думите, с които се кичим като крайни цели, ако пътищата към тях минаваха през трупове!

Равенство, братство и свобода са отлични пароли, провъзгласени още преди 120 години – и все пак днес смятаме, че това братство има нужда от щикове, това равенство – от стражари, а свободата – от тъмница и окови, за да се манифестират! Не може човек да обича Отечеството си, а да иска смъртта на неговите деца. И ако едни са «заблудени» и «побъркани» да искат пропадането на собственото си отечество, те или трябва да имат за обект стоящи повисоки идеали и да заслужават почит и поклон, или са ненормални болни, имащи нужда от лекуване хора, но не от мъка и смърт.

В името на това братство, което е свързало българите още от хилядите години, когато те е трябвало да скитат по големите руски равнини, да преминават Дунава, да водят войни с гърци и турци, да робуват и проклинат дните си пред векове и векове – по-умните от народа трябва да проучат събитията, носителите на идеите, условията за появяването на самите тия «негативни» идеи и отстранят причините, ако това е във възможността им, но не чрез насилия, измъчвания и терзания. Насилието е било най-лошото средство от всички възможности, с които е разполагало човечеството. Това ни учат хилядите години на миналото, предмет на историята; това ни говорят делата на вчерашните ни дни. Опомняне ни трябва.

Ако сме християни – заповедта Христова е ясна: «Обичайте враговете си!» Ако сме чловеци – човешината изисква свобода на идеите; ако сме българи – законът за съхранение [на] племето ни ще осъди всеки, който дига ръка срещу брата си.

Днес единият брат решава съдбата на другия. Това решение може да бъде само една пълна амнистия на всички обвинени, без разлика на тяхната «виновност». Всяко друго решение ще бъде грешно. Едно трябва да се помни – ако тия хора са подведени, измамени и заблудени, поклонници на фантасмагории и утопии – напразно биха ги наказали; а ако има обективни условия, които са ги изкарвали на сцената на живота – както изкараха и 9-юнците, – то те въпреки всичко ще вземат нови образи и ще се явят в същите си роли.

Ellu

5. ЩАСТЛИВИ СА ВЕЧЕ ВДОВИЦИТЕ

*(В. «Ратник на свободата», бр. 1, 19.I.1924 г., София, стр. 2,
в рубриката «Хроники»)*

Щастливи са вече вдовиците, още по-щастлива – България! Някакъв си висш многоумен съвет решил да ощастливи вдовиците – пенсионерките от войната, като им отпусне пари за зестра, за да се оженят пак. Това е отлично насърчение да се пази паметта на «падналите достойно за отечеството синове» (нали така ги величавате по банкетите и баловете, давани с благотворителни – неизвестно за кого именно благотворителна – цел?)

Ами не е ли по-хубаво да се направят и някои други домове, че да ги наблъскат там, та да се отърве държавата веднъж завинаги от тях?

Каква глупост е това, ако не е цинизъм на хора, които мислят, че със сърцата на нещастните може да се манипулира като с празни гърнета, в които по угодата си може да се налива каквото щеш!

МОТА

«Всеки богат човек може да нахрани тялото, но само онзи, който има знание, може да нахрани душата.»

*

«Първо изучи онова, което най-много ще ти помогне, за да помагаш на другите.»

*

«Изучавай търпеливо и събирай знания, но не за това да те мислят хората мъдър, нито пък за рядкото щастие – да бъдеш мъдър, но защото само мъдрият човек може мъдър да помага.»

6. И ЩЕ ПРОВОДЯ ГЛАД НА ЗЕМЯТА

(В. «Ратник на свободата», бр. 2, 26.I.1924 г., София, стр. 1)

«И ще проводя глад на земята:

Не глад за хляб, нито жажда за вода.

Но за слушане словата Господни.»

Днес хората са почти всички недоволни. Всеки желае по нещо, защото всеки чувства липса. Нещастията произлиза не от желанието, нито от това, че постигнем или не своите желания, а защо всеки смята, че собствените му нужди трябва най-напред да се задоволят. В света всичко има дадено достатъчно, но хората по своя воля са го разделили неправилно, защото всеки мисли за себе си първо, а после за другите.

А на що би заприличало едно семейство, ако майката в него мисли първо за себе си, а после за децата си? На това, което днес са достигнали държавите, в които наистина се говори, че всичко се дава за отечеството, но всъщност всеки гледа себе си, роднините си, партията и после всичко друго.

А силата на хората седи именно в мисълта им и грижата за другите – с това те навремето си са се издигнали над всички животни, които се развиват само под закона на взаимната борба.

Всички наистина велики хора, които са оставили траен отпечатък върху душите за хилядолетия, са мислили и живели за другите – това е и действителната мярка на тяхното величие. Затова и някога Дванадесетте палестински рибари разбиха, без да щат, изцяло умно скроеното богословие на римските авгури и завладяха идейно ако не масата, то поне най-годното от римския народ.

Затова: Жадувай и търси, за да имаш. Имай, за да дадеш!

Помни: Светът е малък, животът – кратък – не нашето лично щастие е най-важното в него.

Бъди готов: да дадеш всичко – и себе си дори, за другите – И ти винаги ще имаш нужното в дните си!

7. ПРЕСЛЕДВАНИЯТА НА БРАТЯТА ПОМЕЖДУ СИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 2, 26.I.1924 г., София, стр. 1)

«След публикуване закона за защита на отечеството, Министерството на вътрешните работи ще покани всички политически партии, обществени групировки и благотворителни организации да представят уставите си за преглеждане и утвърждение. Комисията ще се произнесе кои партии и групи могат да съществуват.»

«Утро» от 19.I.1924 г.

Человеците имат различни начини, с които реагират на това, което им е неприятно. Хората никога не са мислили и не могат мисли еднакво за нещата – в това се състои и условието на растежа. Ако нивото на всички морета се изравни с това на реките, няма да има никакво течение, никакъв живот. Ако температурата стане еднаква навсякъде по земята, няма да има вятъра, дъжда, снега, а това би значило, при сегашното ни състояние на знание – да зацарува на земята мъртвило. Благодарение разнообразието на интересите духовни и материални, явяват се теченията духовни и материални. Понякога тия течения са тих ветрец, друг път минават в силна буря – зависи от условията, при които се зараждат първичните причини на тия течения. Но без тях не може, затова и няма какво да се тревожим от тия събития, които стават с нашия народ, такива има и между другите народи на света. Те са естествени. Ний прекарахме 7 години във война и 7 години на дело се учихме, че най-големите и велики идеали ще се постигнат като разбием и унищожим врага си, който не ни позволява да «изпълним тия свещени идеали, за които трябва да сме готови да пожертвуваме живота си като нищо». И научихме се ний да гоним и постигаме идеите си с пушки в ръце и да доказваме правотата им с бомби и оръдия. И приложихме го и по отношение на сънародниците си. Ами че ний в първоначалното училище ходим четири години – и се научаваме наука за цял живот, та това, което седем години учихме, тъй скоро ли ще го забравим? Резултатите се знаят, но те не са още всичките. Изглежда, че и в бъдещето тия методи на насилие ще останат. Всичките белези на нашия живот говорят това. Сговористите побързаха да прокарат закон за защита на държавата, без да направят нещо съществено да премахнат причините, които наकरаха толкова българи да гледат на държавата като чужда – напротив, с това те подчертаха и сложиха рязка граница между себе си и останалата част от народа. А според нас това не може да даде добри резултати. От друга страна, комунистите и земеделците, под натиска на неприветливата действителност, взеха една необходима форма на съществуване. Ръждата от външна става вътрешна. Поне по-рано се виждаше и чуваше нейното желание и намерение – сега те ще говорят и работят точно по конституцията, тъй като никой досега. И за тях това е много добре, но сметките на правителството пак ще излезнат криви. Нека се помни – не стига да съградиш чешма – трябва и нещо друго, което да прави тая чешма действително такава – жив извор трябва да мине през нея. Няма ли го, колкото ще да е красива тя, колкото и да се гощават майсторите ѝ помежду си – тя няма да протече и да събере жедните около си.

През войната имяхме комунисти и земеделци, облечени в шинели – и те бяха прекрасни войници – но тая тяхна навлечена против волята им форма не измени убежденията им. Не ги карайте да навличат и сега форми – дайте свобода на всички, за да можете да съдите по-лесно за реалните фактори. Скрытата ръжда е по-опасна за една машина. Ако не за друго, за собственото си добро, бъдете толерантни към всички, за да принудите и тях на това – нали вий

сте елитът на България – дръжте се като такъв и покажете, че имате най-необходимото качество за истински човек – да почита човека в лицето на другия и да прави това, което говори.

Не са комисии – каквито и да са те, – които ще кажат кои организации трябва да съществуват и кои не – това е властен да стори само животът. И покойният Стамболийски погребваше всеки ден старите партии, но те го погребваха преди себе си. По-добре е да си има един открит враг, отколкото неискрени приятели.

Бивш Воин

8. ЕДИН НЕОБХОДИМ ЗАКОН, ЗА КОЙТО НЯМА ДА ИМА РАЗНОГЛАСИЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 2, 26.I.1924 г., София, стр. 1)

Закон – това е волята на болшинството от обществото, изказана по един или друг начин. Може да се спори доколко той или оня начин изразява реално гласа на народа, но за задължителността на законите според всички партизани на съществуващия строй – това не може и да се разисква. Гласува се вече закон за защита на държавата. Това добре – грижат се хората за своето отечество, защо има хора, които да не харесват реда в него. Може би и те са прави – и затова не спорим – не сме съдии. Но заседаващите в парламента претендират, че изразяват волята на народа, който ги е избрал. Това – още по-добре. Може би този народ има сериозни причини да се бои, че отечеството му е в опасност. И може да са прави – други идеали за «ред и законност», в които тия, които са горе, ще бъдат долу; и тия, които са долу, ще бъдат горе (най-после може би да им е дотегнало да са все долу) се изнасят на жизнената сцена. Нека дадат право на част от народа да мисли и по-различно, отколкото избраниците народни и техните гласоподаватели. Но ако за строя и държавното управление има спор, ако може да има препирни дали земеделци и комунисти са разумни или разрушители, а другите партии са «творци и спасители на отечеството», та по това да се разделя народът на противни лагери, по един въпрос обаче всички тия избиратели (без разлика на убеждения) не се ни най-малко различават – защото, като никога, всичките са на едно мнение: скъпотията расте, животът става мъчен, охолниците пръскат луди пари, новите богаташи са още по-арогантни от старите. На това трябва да се тури край.

Е, добре, ако всички мислят така – а това е факт, – то пита се: преди да се прекарват закони за вардене на България от българи, не трябва ли да се прекара закон да пази оскъдните кесии на българите от забравили, че са българи? Ако за първия закон – за защита на държавата, – както казахме, има значително разномислие – по това, втория, 90% от народа би се напълно съгласил и с все душа подкрепил. Лично ний не мислим, че с вънкашни закони ще се оправи светът, но понеже парламентът трябва да «работи», сиреч да кове закони, ний му посочваме един от тия, за които би го подкрепил цял народ, и който закон при малки усилия би дал много по-добри резултати, отколкото Законът за защита на държавата със затвори, пушки и бесилки, защото с грижите си за бедните – а те са огромно болшинство от народа, – тая държава би се явила като истинска майка на своите деца – а добрите майки нямат нужда от закони, за да бъдат почитани от чадата си.

А-с

9. ПОЛОВИНАТА НА БЪЛГАРИЯ Е ЛИШЕНА ОТ ПОЛИТИЧЕСКИ ПРАВА

(В. «Ратник на свободата», бр. 2, 26.I.1924 г., София, стр. 1)

Има една част от българския народ, когото всички политици, управлявали досега България, са пренебрегвали: не ги зачитаха земеделци – не сториха това и сговористи. Ний ратуваме често за правата на българските малцинства под чужда власт – но има българи, които в самата България са онеправдани.

Те плащат всички данъци, търпят всички несгоди от лошите закони, които те не са гласували, от отворените войни, които те не са обявили, от разсипническата политика, тежестите на която най-силно чувствуват, от скъпотията, от спекулата – без да имат право нито дума за кажат по това.

Те не са нито комунисти, нито земеделци, «не разрушаваха отечеството си», не вдигнаха пушки срещу сънародниците си, не клаха никого, не рушиха нищо. Напротив – те родиха и отгледаха най-големите юнаци на България, най-добрите министри, всички българи – и все пак за тях – за тяхното мнение, въпреки това, че те са половината от българския народ, не искат да държат сметка, отнасят се като с молепсани, годни само за някои служби, гледат на тях като на непълнолетни. Вярно е, че има между жените и такива, но те не липсват и между мъжете. Хубаво е жената да бъде майка, но има и много жени, които не са никакви майки по натура.

Дайте сгодни условия на жените майки да бъдат такива, а не от ранни зори да отиват по димни фабрики и работилници – а допуснете всички други да работят еднакво с мъжа на жизненото поприще, щом те не чувствуват свещения майчин огън в гърдите си.

Тогава може би ще имаме по-малко майки, но затова пък те ще бъдат достойни – доброволно избрали най-тежката, но затова и най-великата задача в живота – да родят и отгледат *човеци*.

Но на едните и другите трева да се даде право да кажат своето мнение за уредбата на къщата, общината, държавата, в която живеят, като на майката се даде и по-почетно място – но само в такъв случай, разбира се, когато има условията всички, които поискат да бъдат майки – да могат да имат тая радост.

Изравнете половината от българския народ по право с другата половина, защото животът, съдбата, изпитанията, нещастията не идат само за мъжете. Последиците от неразумните им законодателни постъпки не лягат само върху техните плещи.

Ратничка

МОТО

«Прави добро от любов към самото добро, а не с надежда за възнаграждение; трябва да работиш от любов към самата работа, а не с надежда да видиш нейните плодове; отдай се на служба на света, защото го обичаш и не можеш да не му се отдадеш.»

*

10. ВЪВ ВИДЕЛИНАТА ТИ ЩЕ ВИДИМ ВИДЕЛИНА

(В. «Ратник на свободата», бр. 3, 1.II.1924 г., София, стр. 1)

«Във виделината ти ще видим виделина.»

– Господи, до колко пъти, ако ми сгреши брат ми, да му прощавам? – запита някога Петър.

И днес братята, децата на един и същи народ, кръвно обидени един от други, са изправени пред същия въпрос. Разумните от тях разбират, че идеалите и на едните, и на другите са еднакво важни за тия, които искрено ги изповядват, и че превратите са страшни и кървави пътища – затова и излезе възбратата да се върви по тях: миналите по този път ясно съзнаха сами това.

Ако си тръгнал някак с кола и тя се счупи из пътя – ще питаш ли до колко пъти ще я поправяш? Ако на улицата те ритне кон – трябва ли да му счупиш крака заради това?

Прошка трябва днеска, от все сърце прошка за всички! Но ако някой каже, че ви е простил и след туй прати подире ви да ви следят или ви пише в черни списъци, туй не е прошка – това е илюзия, самоизмама. Ако един молец е проял дрехите ни и ний го убием – ще станат ли от това дрехите ни цели?

Само силните хора могат да прощават. За това се иска воля – да се преодолееш сам себе си – най-мъчното нещо. Но зад прошката винаги трябва да седи любовта. И тоя, който от сърце прощава, той добива светлината в ума, чувството на широта и мощ в душата.

Някои мислят, че времето ще оправи всичко, други слагат надеждите си върху Бога; трети – че ний ще сторим това. Но всичко туй е заблуждение. Всеки трябва сам да изправи живота си, като покаже своята любов към брата си. Прошка не ще каже да забравиш, но разумно да се надмогнеш в душата си – и тогава той ще ти стане приятел.

Някои дават 100 000 лева – и после те причакат край село, и теб убиват, и парите си взимат; други подаряват само десет ябълчени семки, които след години стават градина.

Да бъдем разумни – разумна прошка ще донесе мир на всички.

Прошка на всички и любов към всички!

– «Казва му Иисус: – Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем!»

11. ПИСМА ДО РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА

(Писмо второ)

(В. «Ратник на свободата», бр. 3, 1.II.1924 г., София, стр. 1)

Братя, ратникът на свободата е човек, който е обещал не пред организация и чужди, а пред себе си, че ще живее с истината. Но днес човечеството има много видове истини. Всъщност истината е една, но всеки човек е на едно различно стъпало на жизнената стълба, затова и видът на нещата е различен. Нима когато отидеш на Витоша и гледаш София, ще я видиш такава, каквато я гледаш от хълма при Арсенала? И все пак тя е същата София, макар че се вижда като някакви странни кутийки, които не приличат на къщите, както ги знаем, и при това са такива малки, че би се събрала цялата столица сякаш в една носна кърпица. А ако се вдигнеш нагоре, някъде във висенето, и погледнеш същата София, тя ще се представи пред твоя взор като една малка точка.

И вътре в тая точка хората пак ще си пъплят, мислят и суеят – и няма да престанат нито една секунда да живеят от това, че ний ги не виждаме.

И ето, ний всички говорим за истината и всеки я вижда на разни места и я изразява по разни начини – според височината, на която е достигнал. Има ли смисъл да се препираме или караме, ако не виждаме еднакво нещата? Качи се на стъпалото, на което стои брат ти – и ти, ако нямаш някои цветни очила, ще видиш същото, както и той.

Нещата в света, в тяхната същност ги не знаем, но познаваме само съотношенията им едно към друго. Хляба, дрехите, удоволствието ний ги сравняваме с нещо, което сме приели за мярка – с цената на труда, златото или парите. И според това добиваме познание за стойността на нещата.

Що е истина? Може би никой не ще да отговори, защото истината не е нещо, което се говори – тя се само живее. И тия, които са я живели, ни казват нейните съотношения с другите неща в света и определят нейните отличителни качества.

Познайте истината, и тя ще ви направи свободни.

Значи истината носи свобода на тоя, който я е познал, и на хората около него. Истината без свобода не може, както и слънцето без светлината е немислимо. Истина е това за всекиго, за което той може драговошно да сложи живота си. По тия две качества изпитвайте себе си и истината, на която служите. Прави ли ви тя свободни? Носите ли на околните си свобода и светлина? Може ли да сложите главата си за нея? – вий сте на правия път!

Спомнете си за Левски. Той познаваше истината и тя бе го освободила. И той свобода носеше на околните! Той ръшнеше навсякъде, въпреки чауши, потери, предатели и шпиони. Но той бе готов да даде и даде главата си за тая истина. И когато веднъж му казаха селяните в едно софийско село: «Когато се освободи България, ти навярно ще ни станеш цар?»

Той отговори: «Тя и сега си има султан. Ако ще се освобождава само за цар – няма смисъл. А аз, когато се освободи тя, ще отида при други поробени народи, да помагам.»

Ето как се служи на истината – каквато и да е тя. Нейният път е труден, почти винаги минава през Голгота, но затова пък и служителите ѝ стават безсмъртни!

С братски поздрав,

Ваш Ратник

12. ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕД

(В. «Ратник на свободата», бр. 3, 1.ІІ.1924 г., София, стр. 2)

На световната сцена станаха две събития от решително значение – на изток изчезна главата на 3-я Интернационал, а на запад начело на ново правителство се появи Макдонал.

Ленин е фигура, за правилната оценка на която ще трябва да легнат години между него и съвременниците му. Всички са още много близко до него, за да може да го обхванат с погледа си изцяло и обективно. Той принадлежи не само на историята, но и на бъдещето, чиито пътища се опита да предначертае. Неговата смърт ще е от голямо значение за Съветска Русия, която е наистина плод от колективни усилия на цяла партия, но едно е несъмнено – че Ленин бе обединяващ ум, както и Троцки – вдъхновяващата енергия.

Единичният ум си отива. Ще го замени колективният и сенките на нещата ще се умножат, търканията ще бъдат неминуеми. Може да не стигнат до съдбо-

носни разногласия, но все пак много надежди ще възкръснат с тая смърт и Русия ще преживее неспокойни дни. (...)

13. А ПЛОДЪТ НА ДУХА Е

(В. «Ратник на свободата», бр. 4, 8.II.1924 г., София, стр. 1)

«А плодът на духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодет, милосърдие, вяра, кротост, въздържание; против такива няма закон.»

Всяка форма добива своята ценност от съдържанието, а всяко съдържание – от своята смисъл. Новото време изисква нови разбираня, нова логика, граматика и правопис. Всичко трябва да бъде правилно премерено, защото малките излишъци, създават големите страдания днес. Известни недъзи, които сега съществуват в света, не са недъзи на самия живот. Животът е проявление на духа, а той е единственото разумно нещо в света. Духът е онова велико същество, което изпълва всичко; разумното, което осмисля живота, на което съзнанието е винаги будно; което носи всички способности, дарби – сърдечни, умствени и волеви. И ако ний се ръководехме от него, трябваше да се разбираме помежду си. Когато духът дойде, той произвежда топлина във физическия свят, светлина в ума, движение в живота: растене, цъфтение, връзване и зреене, разширява съзнанието. Когато отсъства духът, има меланхолия, безсмислие на живота, апатия, подозрения, съмнение. Затова, докато не изменим съзнанието, не може да се промени и характерът ни.

Първото проявление на духа е любовта. Тя е първият подтик към живот, всесилна вълна, на която не може нищо да противостои, никакви стени, никакво насилие; тя не признава никакви закони, тя сама си прави пътя! Иде тя сега в света, великата вълна, с грамадна бързина – и тия, които ѝ се противят, ще ги отнесе. Външният свят е отражение на нашия вътрешен – държавниците прилагат нашите разбираня.

Духът носи любов, любовта – мир, мирът – радост. Силата на човека се ди в това: да изяви своята любов! А първото ѝ изявление е да донесе свобода на себе си и околните. Ако един държавник дойде на власт и обере народа си, направи закони, които докарват анархия, или отвори война, от която се получи катастрофа – а после си умие ръцете като Пилата – това не е знание! Всеки, който прави нещо, трябва да знае защо го прави. Само направеното с любов е разумно направено. Плодът на духа е кротост, а кроткият човек е силен човек. Плодовете на духа са сили вътре в нашето съзнание и зависят от неговата степен на развитие. Ако енергиите се увеличат и ний не знаем да ги употребим – иде болезно състояние, при което главата става топла. А законът е обратен: в главата – светлина, в стомаха – топлина.

Любовта трябва да се разбере като един закон за приложение на самия живот и трябва всякъде да се приложи, за да се роди свободата, а след нея – и радостта. Но любовта не стои във външните форми на нещата – тя е общение на душите. А ний днес сме добре облечени европейци отвън и шопи – отвътре.

Нова фаза настъпва, нова вълна иде в света – и тя няма да остави никого. Без нея всички ще чувствуват в душата си скръб. И колкото повече ѝ се съпротивляват, толкова повече скръбта ще расте. А разумният закон е за разумните хора. Ний трябва да желаем от все сърце любовта и свободата – и те ще дойдат. Това, което мислим, говорим и желаем – това и става в света. Досега само за войни говорихме – те и дойдоха!

Най-разумното нещо в света е любовта, но не тая, нашата любов, която е остатък от култури на насилие. Само любовта ще ни направи силни. Хората без любов са глупави, жестоки, престъпни. А най-силни хора са тия, които разбират законите на природата. Тия силни хора вече идат в света.

Чистота се изисква днес! Всичко, което крием най-благородно в душата си, сега – и никой друг път – е моментът да го проявим!

Сега и никой друг път – трябва да пожелаем да живеем Божественото, и ще разберем човешката душа! Туй, което иде – ще бъде!

Бог ще се развърне в Своята красота, в Своето разнообразие; ще обърше всяка сълза от човешките очи, ще премахне всичките тъги и скърби, ще направи всичките хора да заживеят чист и почетен живот. И всички ще станат свободни граждани на земята.

14. ЧУДОТО, КОЕТО НЕ Е ЧУДО!

(В. «Ратник на свободата», бр. 4, 8.II.1924 г., София, стр. 1)

Всяка майка има слабостта да мисли, че нейното чедо не е като другите, че самото му раждане е станало по особен начин и е чудо – въпреки че в света това чудо се е повтаряло и повтаряло. Но то за нея си е чудо. Така стана и със събитията в нас около 9-й юни. На тия «чудеса» туй е чудното, че могат да ги смятат за чудеса! Ний не искаме да омаловажим никому нито заслугите, нито ролите, но само да изтъкнем, че поради нашия навик да мислим откъслечно и несвързано, естествените неща започват да ни се струват чудеса. Ний, изгубилите нишката на събитията, неவிждащи вътрешния развой на нещата, неразбиращи силите, поставени да действуват от живота, сме готови да виждаме чудеса, по същия път на ума, който, не видял и незнаещ що е електричество, би нарекъл чудо факта, когато с едно пипване на стената се осветява цялата стая. Повтарям, въпросът не е за субективната преценка на нещата, па била тя и колективна, а за оня вътрешен процес, който ги обуславя. Чудеса в природата и в живота няма.

Ако ние заспим нощем в тъмно и се събудим по пладне, може да има рязък контраст от слънчевите лъчи. Но това не би било никакво чудо, ако следваме непрекъснато това разсъмване, а естествено преминаваме от едно състояние в друго.

Девети юни го подготвиха не генерал Лазаров, не Лиги и Комитети – а **самият Стамболийски, защото той подготви недоволниците и създаде почвата**, която направи възможно съществуването и успяването на тия недоволници. 9-й юни беше само една неминуемост при туй състояние на нещата, което бяхме достигнали. А **самият земеделски съюз изпадна в това положение, защото неговите идеолози и творци, като Драгиев, се задоволиха с едни критики само на туй, което ставаше в него** – роля, която прекрасно изпълняваха и най-големите врагове на съюза. Те говореха, че са бащи на земеделския съюз, а когато той, същият се давеше в блатото, те се задоволяваха да гледат от брега с пророчества на уста, че рано или късно ще се удави. Истинските бащи в такива случаи не постъпват така, мислим ний. Ний не обвиняваме, нито укоряваме – а само гласно разсъждаваме – и ако грешим някъде, с удоволствие ще приемем корекция, защото за нас истината стои над писаното. **Комunistите бяха революционна партия.** Те говореха за постигане на своите идеали по революционен път. Това беше тяхното право. Но тия семена попаднаха на сгодна почва в душите на военни и бивши военни и понеже последните бяха по-готови да налагат своите разбирания за «отечеството и ред», кървава-

та разправия настъпи. Резултатът е известен. Идеалистите на миналото поискаха да върнат колелото на времето. Но животът няма да спре тук.

Ний всички сме навързани един за друг – един народ сме, едно цяло тяло. И не може, когато единият крак е притиснат и вика от болка, на другите части да е добре. Може сега в момента да не се усеща, но дните се сменят и часовете в тях биват дори различни. Чувството на цялото е това, което днес и всякога трябва да спира всяка вдигната ръка, всяка лоша дума и помисъл. Но ако не сме достигнали да имаме в душата си това чувство на цялост и единност и смятаме, че има «предатели и патриоти», «разрушители и спасители», «бели и черни» в нашия народ, то и тогава би трябвало, в собствения наш интерес е да променим отношенията си помежду си.

Заблуда е да се мисли, че враговете не се учат един от друг. Напротив, това е неминуем закон – те си въздействуват волно и неволно. Затова живеете в справедливост, толерантност и искреност, и вий ще ги научите на същото; сейте добрина, милост, човещина – това и ще пожънете.

В природата и живота чудеса няма – помнете това!

15. ПИСМА ДО РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА (Писмо трето)

(В. «Ратник на свободата», бр. 4, 8.II.1924 г., София, стр. 1)

Братя, днес ще ви пиша как да воювате с враговете си. Ний, хората, все сме се борили още от ранните векове, та дори досега чак. Ний сме атакували крепостите, събаряли стените им... А тия крепости винаги са имали врати, ключове за тия врати, през които хиляди хора са минавали, без да ги чупят... Но ний искаме да воюваме – и воюваме, разрушаваме, убиваме и биваме убити...

Но как ще победим враговете си?

Има един метод, който обикновено смятат за най-сигурния – като ги убиеш.

Но кой ти е враг, защо се е явил тоя враг, кои са причините, които са ви противопоставили един на друг? Всеки разумен човек знае, че нищо без причина не е. Е добре, ако убиеш врага си, ще убиеш ли и причината, която го е направила такъв? Ний убихме много сърби, сърбите убиха много македонци – и все пак, ако една идея е права, ако тя има условия да съществува, ако причината не е премахната – тогава? Ето, хората от хиляди години се убиват, без да престанат да имат врагове! Затова големите учители на човечеството туряха закон:

– Не убий!

Не убий – с убийство не се е разрешил никой въпрос досега! Човечеството е убивало и убива – и все повече нужда се явява да си служат с това средство – и все по-безполезно!

Но ти може да затвориш врага си, да го туриш в тюрма и държиш дълги години, «да му дойде умът в главата». И това е един начин, по който си отмъщават, без да подозират, че с това те приличат на куче, което хапе биющата го тояга, като че ли тя е крива за неговите болки – късогледо да види волята, която стои зад нея. Но и когато затворим някого, той ще мечтае само отмъщение и ний ще трябва да употребим сила, за да го пазим: сума сили ще се пратосат напразно – и при първия удобен случай той ще се хвърли отгоре – па били ний отделна личност или държава – и тогава... историята ще почне отначало.

Най-сигурният начин да победиш врага си е да го нямаш; а когато го вече имаш – да разбереш защо ти е враг, по коя причина; да намериш допирни точки между него и себе си – и той е човек като теб – и да го превърнеш в

приятел. Ако човек се сприятелява с най-свирепите животни (говоря не за дресиране, а за сприятеляване), то несъмнено, че и хора помежду си могат да сторят същото. И най-лошият човек в света има нещо, което обича – това е вратичката, през която може да се влезе в неговата крепост. Ако един е могъл да стори това – ще трябва и ти да го направиш. Но ще влезеш не да го ограбиш, а да му оставиш там нещо, което той цени. Тогава той и сам ще ти отвори и други път. **Само това е правилното решение – победа без победители.** И днес то е по-нужно от всякога, защото ожесточението е голямо, треновете са пуснати един срещу другите – те летят вече...

Слизайте от тях, тия, които още може да се чувствате като братя, подайте си ръка в името на Тоя, Който издъхна някога на Голгота, и Когото ний всеки час разпъваме днес, нарушавайки завета Му: Любете враговете си!

С Братски поздрав,
Ваш Ратник

16. ИЩЕШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ?

(В. «Ратник на свободата», бр. 5, 16.II.1924 г., София, стр. 1)

– «Ищеш ли да оздравееш?»

Има въпроси, които само известни хора могат да разберат. Само болният може да даде правилен отговор, ако го попиташ ище ли да бъде здрав. Ситият човек не се интересува от хляба, а само тия, които имат неутолима жажда, могат да разберат знанието, доброто, парите.

И народите желаят същото. И те почват с ред и порядък и свършват с анархия. От 8000 години се правят опити в света от хиляди лекари, царе, професори да се донесе щастие на човеците. Но само с идването на Христос дойде и новата култура в света, която регулира човешките чувства и даде насока на човешката енергия.

Срамотно е за човеците на 20-ия век, с такава просвета, култура и университети, да си служат с насилието, със средствата на миналото. Всички народи имат стремлението към доброто, но нямат правилни методи за тая гражданска работа. А тя няма да дойде чрез вънкашни закони – те са само едно ограничение. Съвременните хора посветяват целия си живот на тялото – там е погрешката! Човек трябва да има неугасима жажда за свобода, да обича цялото човечество като самия себе си, да иска тяхната свобода. В живота има мъчности, но човек трябва да знае начините да работи с тях. Огънят не се гаси с духане.

Раните трябва да се привързват взаимно. Съвременните хора и народи искат да направят добро, но всеки иска да води – спор има. А трябва да се споразумеят. Ако бяхме езичници или служехме на много богове, това би било трудно, но днес ний служим на един Христос, който е проповядвал любов. А любовта дава условие на всяко сърце да се прояви в живота. Има едно Велико същество, пред което не може да се лъже, което обуславя всички и съди всички. Не мислете, че можете да правите всичко, което искате – туй същество е, което праща хората в гробищата!

Казват, че без насилие не може. Но любовта без насилие ще дойде в света. Светлината, когато влиза във вашата стая, чули ли ви прозорците?

Хората на любовта нямат нужда от богатства. Парите на днескашния свят са оцапани с кръв. Те са едно следствие, но не и принцип в живота. Любовта не се нуждае от съвременните богатства – за нея са достатъчни и тия, които ѝ се пращат отгоре и от труда на своите ръце. Всичкото благо на света е продукт

на любовта. Само силните хора могат да любят. А идеите на света са опитани вече, насилието – също. Това са стари методи. И ако в света не се възцари любовта – ще дойдат революции. Върху гробовете на непослушните ще израсне нова култура.

Любовта е вътрешен процес, който гради. Любовта носи живот.

Бог е любов и вън от любовта няма живот!

– Искаш ли да оздравееш? – пита Христос. Това днес значи – искаш ли да любиш?

17. ЕДИН НАРОД, КОЙТО СЕ САМОУБИВА

(В. «Ратник на свободата», бр. 5, 16.II.1924 г., София, стр. 1)

Да не мислите, че ще пиша за някое умиращо от уиски и бренди червенокожо племе на Америка или за диваците, открити в централната част на остров Цейлон, които се ядат помежду си и намаляват постоянно – не, аз ще ви говоря за нашия народ. Помислете само: в неговия къс свободен живот – що значи половин столетие в страниците на историята? – вижте какво е правил. Изпъди два царя, прави четири войни, починаха около четвърт милион хора, убихме десетина държавни мъже и министри, съдихме и затворихме почти всичките паднали от власт кабинети и най-после, венец на всичко – избихме се помежду си! Наистина, русите казват: на войводата – първата чаша, но и първата тояга! Но нашият народ прави нещо повече: той замахва тъй силно, че вместо да удари – убива! Несъмнено ний сме това, което са нашите водачи – но и те са едничките възможни, изникнали над почвата ни, растения. Добри или лоши – ако ний така лесно се разделяме с тях – ще се самоизядем. Старите водачи, които и да било те, имаха поне това, което нямат още някои млади: горчивата опитност да бъдат на върховете, да чуват «осанна» от хиляди, които на другия ден също тъй охотно ще им викат «разпни го!» Това ги направи донякъде по-мъдри, да не се лъжат във вечността на властта, да разбират суетността на насилието, когато се касае да се преследват живи идеи, и безполезността на предприятия и закони, в основата на които не е легнала истината, понеже с гонение и убийство нищо се не доказва.

Днес ожесточението е голямо Близкото минало е пълно с колективни братски убийства. Енергията, която съвременният българин охотно би разпилял в приказки, събрания и писание, поради забрана от властта, се скрива дълбоко в душата му и като я разяда, нарушава и без това нездравото му равновесие. И най-малката рекичка, която е преградена, един ден ще прелее своята преграда. И тогава наново ще изядем главатарите си, както и досега. Това е народно самоубийство. В името на добре разбрания национализъм, ний трябва да треперим над всеки българин, а камо ли така щедро да се разделяме с най-първите си хора, само затова, че не мислят като нас!

В народа и заедно с него растат и бъдещите му водачи. Атмосферата, в която се отглеждат днес, е взаимната ненавист на идейните противници. Тежки ще бъдат идните дни!...

Българи, ценете се помежду си – ний сами се лишихме от цяла дивизия! А колко време трябва да се роди един държавник?

И не е ли признак на неразумност фактът, че когато са на власт, ги намират, че са толкова добри, а после, когато паднат от власт, ги изкарват едва ли не идиоти и полуумни?

И всеки държавник ще изостане от времето си, защото ний нямаме между нас ония големи характери и интелекти, които имат народите, от векове

били свободни. И когато той, държавникът, е най-лошият, той е винаги едничкият възможен, който условията в даден момент са извикали към живот. Махнете му условията, и той, като риба, извадена из водата, ще бъде премахнат, но не чрез оръжие, не чрез насилие, не чрез убийства, защото ний като народ се самоубиваме. И тия, които са начело днес, нека се не самооблощават, нека се учат от съдбата на предшествениците си и да не правят това, което те правиха, ако не им харесват съдбата. Благородство, човечина към всички – ето какво трябва да проявят наследниците на миналия режим, дошли за работа в името на целия народ. А народът не ще рече само членовете на една партия, колкото и да е голяма тя.

Пловдив
Един националист

Б. Р. Даваме място на горното за здравите мисли на един, изглежда любящ земята си, българин. Опомняне трябва. Богатите да си спомнят, че бедните са българи, силните – че слабите са хора; власт държащите – че няма вечно – и съдбата на предшествениците им, с тяхното твърдение, че 20 години ще властват!

18. ВЪРВЕТЕ СИ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 5, 16.II.1924 г., София, стр. 1)

Така се обърнаха в парламента тия дни депутати към власт държащите – както и те някога се провикваха на Стамболийски – «Вървете си!»

И вий, както всички, дойдохте в името на идеи, на доброто – и направихте само това, за което ви стигаха силите – както и вашите предшественици. И вий говорите по часове, правите закони, гласувате, чертаете пътища, по които сами не вървите, давате обещания, които не изпълнявате, оплаквате мъките на народа, а безсилни сте да ги премахнете. Всеки може да направи само това, за което е годен – никой по-високо от главата си не може да скочи. Всички искат да разрешат големите задачи, да изградят големи палати, чертаят планове и се препират за тяхната височина и широчина – а забравят да се огледат, че кирпичът е още неопечен, че всичко ще се срине, както се е сривало толкова пъти досега в нашата история...

Гнилото не е в законите, а в беззаконието, в сърцата на хората, които изпълняват само това, което им носи лична полза, а всичко друго те не искат и да знаят.

А баща на семейството е само този, който може да се грижи за семейството си, а не само за себе си; държавник е този, който се грижи не само за себе си и партията, а за държавата. Не звучи хубаво този възглас за някои уши – но той не е толкова страшен, защото те, нашите държавници, си го чуват и си го казват един другиму като «добър ден». Но иде някой по-друг, който ще каже със своя мощен глас това. И комуто той извика: «Вървете си!» – ще се свърши завинаги с него. Това ще бъде животът, който иде. И всички, които мислят само за себе си, за използване на другите, за живот с насилие – ще го чуят непременно!

Един от галерията

19. ОТВОРЕТЕ ТЪМНИЦИТЕ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 5, 16.II.1924 г., София, стр. 1)

Пролетта иде. Нивите чакат. При толкова вдовици от кървавите поля на Добруджа и страхотни чуки на Македония, не добавяйте и вдовици на живи мъже, които, забулени с черни забрадки, ще сипят люти клетви по орните полета, обсипани с техния пот!

Отворете тъмниците!

Отворете границите!

Ако вие сте българи – бъдете и великодушни. В името на тая обществена солидарност, която караше и колибаря да се бие на фронта рамо до рамо със сина на царя и слага живота си за тази държава – спомнете си това! – бъдете справедливи! Ако вие не надвишавате по благородство, себеотрицание, човештина и милост вашите предшественици – има ли смисъл вашето дохождане? Ако вий правите добро само на вашите партизани, не правеха ли и те това – вашите предшественици, същото? Ако вий в името на цялото не може да надмогнете личните неприятности и лошите възпоменания – мислите ли, че сте надминали и надраснали другите, да бъдете техни избраници?

Помислете добре, не се поддавайте на мисли, които няма да донесат нищо добро. Някои ви казват: ако ги простите, пак същото ще направят!

Това са разсъждения на деца! Ако ли не простите, ако не разтворите тъмниците и границите, ако не им покажете високото на характера и благородството във вас – вий ще ги убедите, че всички средства на борба са позволени. Но ако постъпите с тях благородно – те не са дървета или мъртъвци: както злото се помни и остава впечатление, така и благородната постъпка дава своите плодове в душите и на най-заклетите врагове, защото те са живи и те мислят и разсъждават както всеки друг човек. А това не са чужденци, а българи, които заедно с вас проливаха кръвта си за тази земя. Разтворете тъмниците, освободете границите, за да се върнат прокудените синове на нашата обща майка! Бъдете като разумния баща, посрещнете сина си, върнал се от далечината, преживели нещастия и крушения, така както вий бихте искали да бъдете посрещнати. Посрещнете ги не според техните грешки, които те според вас имат, а според вашето милосърдие!

Българи бъдете, за да спасите България, човеци бъдете, за да не ви последва горчивата участ на предшествениците ви.

Християни бъдете, защото грехота е да се кичите с чуждо вам име. Разтворете тъмниците, освободете границите, за да дойдат прокудените.

Пролет иде – полетата на България чакат родните си синове да зачоплят майчините ѝ гърди и скутове и засеят злато и здраве за цял народ.

Инак ораните в скръб, мъки и ядове полета, плевели, отровно биле и коприва ще родят и на мнозина зальците горчиви ще станат.

Ратничка

20. ЩО Е ТОВА, КОЕТО НИ КАЗВА

(В. «Ратник на свободата», бр. 7, 4.III.1924 г., София, стр. 1)

«Що е това, което ни казва?»

Всяка една сила в света се познава по резултата: дървото – от своя плод; всяка култура – от хората, които живеят в нея; всяка религия – от своите богомолци. Всички трябва да имат строго определени възгледи. А какво става се-

га? Отлични лекари, а умират; прочути царе, величества – а под каменни паметници лежат; черковни «глави», прочути писатели, велики – а умрели! В умрели величия не вярваме ний!

И отиваме ний сега при гробовете на тия «величия» и искаме да ни научат как да живеем. Но те самите умряха – как нас ще научат на живот? Съвременните хора не са се научили още да говорят истината. Излязъл младият рак, върви пред стария: – «Слушай – казва му старият – знаеш ли, че ти вървиш заднишком? Право трябва да се върви! Не може тъй!» – «Е, покажи ми тогава как!» – казал младият. И днес синът ходи, както бащата е ходил.

Съвременните хора се нуждаят от един нов морал – самият живот налага това. Честността днес на един човек е много ограничена и условна. Теоретически всички учения са много добри, но същността не е в говоренето, а в приложението. Смешно ще е да се молим Бог да изоре нивите ни. Но когато свършим нашата работа, Той ще започне Своята.

Неспокойствие е обхванало света. Причините на злото не са нито в църквите, нито в държавите. То може да се проявява там, но не там е изворът му. И доброто, и злото са във нас – ний можем само да ги проявим. Едничкото нещо, което има в човека, то е любовта. То е най-реалното. Започнете с нея, и тя ще ви даде ключовете на света. Сговор в света може да има само при възвишена любов, когато законите са написани в нас вътре. Но ще кажете: това учение е неприложимо.

Ум трябва. Ако свържем вълка с въже – той го прегризва и избягва. Конят ще умре вързан, обясняващ си, че това е неговата съдба. Но вълкът е прав, защото става свободен.

Днешните държави приличат на къщи, пълни с паяци, които правят съглашения как ще ловят мухите, като мислят, че стаята е тяхна. Но идва слугинята с метлата – и решава въпроса съвсем другояче. И ний – умните хора, свършили университети, не сме разбрали своето положение в света. Ний мислим, че като наредим държавата, ще се нареди и животът ни; но това няма да стане, защото днес служителите на държавата, на църквата искат не да служат, а да управляват. А ако отидеш в университета, със служителя разсилен ли ще се разправяш или ще търсиш професора? Всеки трябва да е искрен със себе си и с хората и да разбере: професор ли е или разсилен!

Днес богатият иска ред и порядък, за да си запази богатствата, сиромашът иска да се разделят богатствата. Но това не е още морал. Трябва да имаме само една мярка, с която да мерим нещата. Само любовта може да послужи на всеки, да разреши всички въпроси. Сега и ний треперим от мечките и те, мечките – от нас...

«Ако думите ми пребъдат във вас, и вий пребъдете в мен – всичко, което попросите – ще ви бъде!»

21. СВОБОДА ИЛИ СМЪРТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 7, 4.III.1924 г., София, стр. 1)

Това беше девизът на онези ратници, които в тежките времена на турското владичество зарязваха бащин дом и стряха, за да отидат или в равната Влашка и Боцанска земя, или в братската Сърбия, да подишат чист свободен въздух, да поживеят човешки, гдето никой ги не угнетява, гдето никой ги не преследва за техните идеи, и там, впоследствие събрани в чети, преминаваха или *Тих бял Дунав*, или през долини и усои навлизаха в Славната Стара планина, която им даваше убежище и подслон като истинска майка, гдето под *Свилен байрак* я кръстос-

ваха надлъж и нашир, пеяха славни песни за по-славни победи на загинали вече ратници. Те дишаха свободно там и когато се срещаха с душманина, ако паднеха в неравен бой – падаха с усмивка на уста, падаха с последна дума: «Сладка е смъртта за свободата.»

Има ли нужда да се изброяват имената на славно загиналите ратници на Свободата?

Или по-право – има ли възможност да се изброят те? Достатъчно е да се посочат имената на онези неустрашими ратници от последната епоха – предосвободителната: Раковски, Илю, Дядо Цеко, Панайот Хитов, Филип Тотю, Македонски, Хаджи Димитър, Стефан Караджа, Васил Левски, Ангел Кънчев, Ботев! Това са същите – ратници на свободата и след тях – хиляди и хиляди незнайни ратници, едни от които умряха от неприятелски куршуми и ятагани, други – от българските, все с една и съща последна дума: «Сладка е смъртта за свободата!»

Единици от тях само след като преживяха всички кървави боеве, склопиха очи в дълбоката старост, но и дотогаз са били ратници на свободата.

Плеядата ратници на свободата, загинали за нея по един или друг начин, завещаха нам – последующето поколение, да обичаме свободата и ратуваме за нейното запазване; защото тя е скъпо и прескъпо откупена с кръвта на хиляди и хиляди паднали ратници. Всичките се бориха и паднаха за извоюване на свободата.

Днес, когато ний се считаме свободни, не трябва със скръстени ръце да гледаме хладнокръвно на всичко онова, което става в нас.

Всички ний трябва да ратуваме за запазване на свободата, защото без това ни ѝ оскърбяваме паметта на всички паднали за свободата ратници.

Днес ний сме свободни – имаме свобода; обаче всъщност тази свобода действителна ли е?

Дотогаз, докато тази свобода служи за средство на едни против други – тя не е свобода. За да имаме **истинска свобода**, свобода в пълната смисъл на думата, ний преди всичко трябва да бъдем проникнати от онази Божествена Любов, която Спасителят е изпратил в душите: «Обичайте се един друг. Обичайте враговете си.» Ето защо, преди всичко ний трябва да бъдем изпълнени от любов към ближния си, към враговете си, и само тогаз ще можем да живеем свободно – Истински свободно.

Време е да се опомним и заживеем като хора и братя, за да можем да кажем, че не напразно са паднали толкоз ратници за свободата. Без това ние ще тъпчем на едно място, ще се ядем един друг, ще се изтрябваме един друг и всичко ще става все в името на свободата.

Часът приближава, и когато отидем пред вечния съд, ний ще бъдем осъдени не че сме ратували за извоюването на свободата, а че не сме я запазили, че не сме я прилагали в пълната смисъл на думата. Време е за опомнюване.

Който има уши да слуша – нека слуша!

Х. Л., Русе

22. ИМАШЕ ВРЕМЕ, КОГАТО...

(В. «Ратник на свободата», бр. 7, 4.III.1924 г., София, стр. 2)

Така ни се иска да почнем както приказки се приказват. Защото нашата действителност приказка стана, странна приказка, пълна с кошмари, кървави съновидения и невероятни факти...

Имаше време, когато престъпниците пълнеха тюрьмите, а честните хора ги пазеха и съдеха. Това бе някога отдавна, отдавна. **Но сега хиляди българи**

пълнят занданите, гният по затворите, тънещи в мръсотия, ядени от въшки. И новият министър на правосъдието, потресен, види се, от тази картина, е издал разпореждане да им се подобри положението и им се даде възможност да пазят по-голяма чистота. Това бе дълг не министерски, а общочовешки, на всекиго, който бе повикан да пази и изпълнява закона. Но в нас всичко това е тъй рядко, че ний с радост отбелязваме тази човешка черта.

Но имаше време, когато... нам се иска да продължим – когато екна тръба бойна по всичките полета балкански, народ призова в кървави боеве юнашки, подвизи и славни страници на историята да пише със собствената си кръв...

«Вървете, юнаци, орли балкански, смажете врага! Тоз, който падне, той не умира, за него»... хм, за него... Знаете ли какво става за него? Който е умрял, той е виновен за катастрофата, а който пък е имал късмета да оцее, или стане нещо инвалид, за него... «певците пеят за него песни»...

Да, пеят, но знаете ли кои певци? Елате да ви ги покажа. Ако имате ботуши, обуйте ги, а ако не сте застраховани в някое дружество, застраховайте се за всеки случай, знаете. Ако сте министър – не идвайте с автомобил, защото три чифта биволи не могат го изтегли от двора, т.е. не от двора, но от блатото в двора на Инвалидния дом. Там, зер, там ви каня. Не е толкова страшно.

«Светците на България», «героите с лаврови венци», «орлите балкански» и пр. и пр., колко патерици са оставили в тази кал досега, но, нали са храбри хора, газят я и не се отчайват. Още в двора ще ви посрещнат аромати, знаете, не от розова долина, а от нещо по-друго, да извините...

Едно здание и 4–5 картонени барачки с изпочупени стъкла, залепени с книга, с под, приличен на селски мегдан след пазарен ден, а въздухът се дезинфектира посредством пушека от пералнята, прекаран, види се, нарочно, а може би и по собствено вдъхновение дошъл да надникне над парализираните юнаци, лежащи в леглата-гробове.

А светците на България? Те са вътре, «спят юнаците на своите лаврови венци» – така се декламира на банкети, когато се яде и пие за тяхна сметка – а всъщност?

Хм..., всъщност те се занимават с разни гимнастики, измислени от г-н професор *Нужда*. Ще видите героите без крака, турили легени или кофи на гърди, цапат бельото си (пардон, мадам – но «черното» си е по-отговаряща дума за тия отрепки, които те плискат из легените и кофите!)

Вместо конфети – помия хвърка на всички страни по юнашки гърди... В мазето ако слезете, там ще намерите същите чешити герои, но с малко по-друга гимнастика: хванал един триона с една ръка, а другият, с отрязани ръце, хванал с крак от другата страна – режат дърва за пушешката печка. Просто цирк ти не трябва.

А в барака №3... хм..., там именно са ония певци, които «песни за тях пеят». Но с позволението ви, тази барака е на два етажа. В горния обитават, знаете, «светците на България», «Героите, Орлите» и пр., а отдолу – певците. Малко непочтено, но най-после, на героите привилегия трябва. Па и не е голяма тая привилегия – понеже подът е тук-там продънен, та певците често си провират зурлите в помещението на юнаците и грухтят просто от удоволствие, виждайки блаженото състояние на безсмъртните юнаци, лежащи направо на голите дъски, заобиколени от рой... какво мислите – ординарци, прислужници! – вятър – ескадрони въшки, които тъй много са се навъдили, та дори свините долу започнаха да се безпокоят...

А когато не стигне грухтението, зимният вятър им изпълва всевъзможни симфонии през многобройните дупки, с които той е отдавнашен приятел... Храната на тия герои... че какво да ви кажем? – тя е също безподобна, ама в истин-

ската смисъл безподобна – даже четирикраките «певци» понякога отказват да ядат киселото мляко...

Братя, окаяни братя мои, искам да се посмея не на вас, братя, но душата ми се къса...

Господа министри, погрижете се за затворниците, защото хиляди невинни българи гният при най-мръсни условия; направете още по-добре – пуснете ги по родните им огнища, гдето жални сърца ги чакат и ще посрещнат с отворени обятия; но погрижете се поне толкова, колкото за затворниците, и за наказаните от съдбата осакатени инвалиди. Там никой не може върна осакателите членове и загубеното здраве, ами поне малко по-сносни условия дайте, та последните си, останали малко, дни да прекарат по-човешки!

Идете и вижте със собствените си очи – ний казваме малко, твърде малка част от действителността...

Имаше време, когато песни се пееха, обещания даваха, речи държаха... не е ли време да се изпълни поне хилядна част от обещаното...

Че утре пак ще трябват герои, но отгде ще ги вземете? Те с пари се не купуват, а за един ден не се създават...

Един от многото

МОТО

«Добре е малко да приказваш, още по-добре е нищо да не говориш, щом не си съвсем уверен, че онова, което искаш да кажеш, е истинно, добро и полезно.»

23. МЕТОДИТЕ НА ВЪЛЦИТЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 11, 2.IV.1924 г., София, стр. 1)

Ний, българите, искаме да успяваме, а вървим по пътища, на края на които се намират само ями. И когато паднем веднъж в тях, излизаме с мъка, за да тръгнем наново по същите. Ний изобщо сме хора още на вънкашното, на формите, а същината мислим, че може да се скрие. Добро е дървото, казват ни – изпитайте го по-нататък, то е прекрасно. Но това «прекрасно» утре ражда киселици – въпреки всичкия труд около него.

Виден партизанин от управляваща партия се провиква преди няколко месеца в «Ренесанс»: «Политиката на нашата партия е да даде по възможност по-малко и вземе повече.» Той смяташе, че това е особено мъдро – и другите мислеха същото, защото много му ръкопляскаха, но питам аз: с що се отличава *по същина* методът на тая «политика» от метода на един апаш и разбойник? Само че апаш и разбойници ги преследват и затварят за приложението на тия им възгледи – а на политика ръкопляскаат! В моите очи разбойникът е по-почетен – той поне понася повече рискове – **а политикът в нас може да прати на смърт 200 000 българи на бойното поле, да осакати 150 000, да зачерни стотици хиляди къщи и остави безбройни нещастни сирачета, да докара до катастрофа цяла държава** – а след туй да си вземат, с пари, разбира се, крадени от самия народ, устати защитници, които да убедят същия тоя народ, че когато краката са ходили тук-там, не е крива главата, която е заповядала, а самите те; но когато страдащите крака правят своите оплаквания и искат подобрене на своето положение, «умната» глава, «интелигенцията», «учеността» отговаря: «вий сте прости, ний сме учени, ний ще ви оправим» – и оправиха ги дотолкова, че Бог да ни е на помощ!

Когато пак започват да правят партии, сговори, блокове, коалиции – вътре прилагат пак същия този принцип помежду си. Започват надхитрявания, надлъгвания, уговорки, декларации, подписи. Но това е само съюз за кожата на третия – балканския съюз в 1912 г. Но след 1912 г. винаги иде една 1913 година! Това да не се забравя. Насилието, употребено спрямо третия, ражда идеолози на това насилие, желаещи да се облажат около прилаганието му, смятат, че силата и властта е нещо съществено и го прилагат срещу майсторите си – срещу самите си учители! Тъй стана някога. Тъй ще стане и сега. Нека никой си не прави илюзии. Това са все вълчи методи, те се опитват в хиляди години – и резултатите им винаги са били все едни и същи и без изключение са свършвали с едно: самоизяждане.

Насилието и лъжата са опитвани, опитвани и опитвани. Те колят кокошката, за да извадят яйцето, но за това техните «добрини» се изкупуват с много сълзи, с локви кръв, с маса разрушения и нещастия. Твърде скорошни са още нашите рани по собственото ни тяло, за да има нужда да се напомнят последствията от тая вълча политика, в която братът се нахвърля върху брата.

Стига вълчи методи на работа! Не само в политиката, а и в църквата, в училищата, в дружествата – във всекидневния живот. Едно трябва да се вдигне като знаме в тая разруха, в която живеем: *човещина във всичко, толерантност към всички. Свобода за всички!*

Националист

МОТО

«Не е беден оня, който има малко, но оня, който желае да има повече.»

24. ПИСМО ДО РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА (Писмо десето)

(В. «Ратник на свободата», бр. 11, 2.IV.1924 г., София, стр. 1)

Някои братя ни запитват: възможно ли е противоречивите интереси да бъдат примирени, нямащите – задоволени, различните политически възгледи да дадат възможност да се реализира едно нещо? По нашите разбирания противоречията не само не пречат на работата, но са даже необходими. Как би се движила една железница, ако релсата искаше да върви заедно с колелото, или ако се плъзгаше то като по лед, ако нямаше търканието, противодействието? Тя не би мръднала от мястото си.

«Как може народнякът и комунистът да решат въпроса еднакво?» – питат някои.

Те не могат да го решат досущ еднакво – но няма нужда от тая еднаквост по форма, ако по същина, по съдържание той е решен задоволително. Но при какви условия това може да стане? Ако и комунистът, и народнякът възприемат истината и безкористието като основни принципи в живота. Но «истината» на народняка е едно, а на комуниста – друга. Това е вярно донякъде, но то не е препятствие на работа за хора идеалисти в двете партии. Но ще речат, че такива идеалисти ги почти няма. Така е – затова сме и толкова прокопсали, затова и ний искаме да се обърне всичкото внимание върху тяхното създаване, защото те са основата, без която, каквато и да е сградата, направена не върху тях, ще бъде крива, егоистична, скоропреходна, защото временни интереси, искания и идеали са влезли в тяхната конструкция; и щом дойдат други – ще искат и ново да градят, да приспособяват към своите разбирания, към нови интереси и към нови идеали едnodневки.

Да вземем за пример въпроса с беднотията. Един искрен човек, поклонник в душата си на истината и безкористието, па бил той народняк или комунист, ще признае същината на факта: лошо ли е да си беден, мизерни са условията, при които бедният живее – това ще му каже истината, действителността и на двамата. По-нататък ще се роди мисълта в главата на човека (сиреч тоя, в когото има стремление безкористно да помага на другите) – в народняка: Тоя човек пие, пръска парите си, не е икономисвал – сегашното му положение е заслужено. Но истината ще му проговори: Така е; той пръска парите си за това, което е най-ценното по неговите разбирания. Не пие ли и даже повече и богатият? Не гуляе ли и той? Ако бяхме ний, по-старите, по-опитните, по-знаящите, го научили на нещо по-хубаво, ако бяхме се отнесли по-безкористно, като към брат – ний щяхме да му дадем знания, идеали и друго положение. Сега той страда, трябва да му се помогне. Сега той няма – трябва да му се даде, но не яйце и да се иска кокошка после, а искрено – по братски, както бих искал с мене самия да се постъпи.

В комуниста мислите вървят по други път: «Работникът, бедният е експлоатиран. Богатият краде труда му. Той трябва да бъде подпомогнат. Ний ще му дадем насока, други идеали, при което обществото ще бъде тъй наредено, че невежеството да няма място в него. Да няма експлоатация на човек от човек, да няма излишества и нужди едини до други. Затова аз безкористно ще го просвещавам, ще му говоря истината и ще го възпитавам в тоя нов ред, нов идеал.»

Явява се и ратникът: «Бедният е в лошо положение, твърдите и двамата. По същина вие сте съгласни. Вий, г-н Народняк, направете едно «благодеение» в името на човешината, или на християнизма, или на каквото обичате. Вий, г-н Комунисти, казвате, че това са крадени от труда на работника средства? Истината и безкористието на народняка го накара да види бедата и направи това, което е справедливо – да помогне на нуждающия се. Той мисли, че прави благодеение. Вий казвате, че това е само малка «експроприация» или връщане взетото. Но тоя, който е получил, е доволен, безразлично какво е обяснението. Вий мислете своето за вярно, другият – своето; всеки за себе си е прав – а нямащият е доволен. Създайте му сега и условия за работа и живот – вий, които по знаете, по сте учени – и той ще бъде завинаги доволен – ако, разбира се, безкористно, по човешки му помогнете. Ако единиците са добри, и сборът ще е добър; ако отделните хора са добри, народът лош не може да бъде. Бъди безкористен – мисли за другия преди себе си – и тогава никакво значение няма да има партизанското име, ако пред него върви братското, човешкото.

С братски поздрав:

Ваш Ратник

25. ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕД

(В. «Ратник на свободата», бр. 11, 2.IV.1924 г., София, стр. 2)

Нашите стари политически партии бяха хетерогенни (нееднородни) – до лихваря и богаташа стоеше и бедният; до чифликчията – и ратаят; до банкера – и чиракът; обединени, едни от идеята, че Иван еди-кой си, като стане министър, ще оправи България, а другите – че тоя Иван ще им даде възможност да напълнят кесиите си по-добре. Четиридесет и няколко години тия партийни водачи тикаха България по един път, към края на който сме днес. Какво е положението, всекиму е ясно. Тия стари политически партии, пред перспективата да се

изплъзне веднъж завинаги политическата власт от ръцете им, създадоха с чужда помощ 9-ий юни*, от който логически последваха и септемврийските дни.**

Докогато красивите фрази бяха всичко, което можеше да се дава на очакващите, «сговорът» криво-ляво съществуваше, макар че всеки ден все за сговор се говореше, т.е. за това, което липсваше. Но когато се мина към дела – дисхармонията между думите и тях стана още по-очевидна и част от партиите се дръпнаха настрана. Радикалите се разделиха. И не е мъчно да се предвиди какво ще стане по-нататък. Който управлява, той се хаби. Трудовата партия заедно с комунистическата, преследвани така усилено, ще минат като радикали и демократи по неволя, а може би и гонените земледелци: ще подкрепят временно Малинов и съдружие за един преходен кабинет, който всеки ден става все по-необходим. Първите избори още ще покажат голямо числено надмощие на недоволниците от днешното правителство. И тогава пред него ще се изправи кръстопътът – да си върви или да мине в открито насилие – диктатурата. Обаче с насилие и бруталности нищо трайно се не постига – това нека се помни от всички.

26. ПИСМО ДО РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА

(Писмо единадесето)

(В. «Ратник на свободата», бр. 11, 2.IV.1924 г., София, стр. 2)

Има неща външни и неща вътрешни. За тях искам да ви поговоря, драги братя, днес. Тия от вас, които са учили в разни училища, знаят от историята съдбата на разните народи, изучавали са техните дела и са разбирали защо се е случвало едно или друго с тях. И всичко ни е тъй ясно, че се чудим как тогавашните хора не са видели това, как са могли да не схващат опасностите, които са ги грозили. Отишли българите до Цариград, надникнали до стените му – но скоро се върнали без нищо. Чужди народи ги нападат в гърба. Царе получават дар от съседни царе и хубави жени чужденки. Чужденци се месят и запояват в нашата страна. Боляри, по примера на царя, си харесват също чужденки. Разкош в двореца, лов и пиене в болярството, черковата и нейните владици мислят само за себеугодничество, пиене и ядене (гледай думите на тогавашния презвитер Козма), народът тъне в невежество, измъчван от данъци, гонен от войводи, които се борят помежду си за първенство... И всичко, което си дигне гласа да посочи, че държавата отива на провала по тоя начин, бива гонено, преследвано, избивано. Явяват се богомилите в България – люде със свят живот, които викат хората към опомняне, говорят им за Христовата любов, за голямото предназначение на човеците братя. Но това не харесва на властимающите, на използващите своето привилегировано положение, на църковните «пастири», които, вместо да пасат, ядели овците си! И всички знаем съдбата на България. Когато дойдоха турците, войводите бяха я вече разделили помежду си – някои от тях ги повикаха, а народът, измъчен от постоянни боеве и размирици, се надяваше, че под чуждо иго ще намери спокойствие... дотам бе стигнал!...

Огледайте се и днес – и вижте: не е ли същото? Отидохме до Цариград като аслани и се върнахме... Сбихме се със съседи, оголихме границите си,

* На 9 юни 1923 г. е фашистският преврат, с който е свалено правителството на Александър Стамболийски и той е убит. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев).

** На 22–23 септември 1923 г. е Септемврийското въстание, повдигнато от комунисти и земеделци, и потушено и окървавено (бел. на съставителя Вергилий Кръстев).

изгубихме земите си, сбихме се помежду си. Боляри и войводи гуляят и танцуват по цели нощи, а народът тъне в мизерия, чезне в болести, измира като животни без помощ, без утеха, често и без напътствие от истински верующ свещеник... защото всички знаем защо... Народ измъчен, пълни тюрми, други потрива злобно ръце в тъмнината, очакващ сгоден момент да хване брата си за гушата, трети – забегнали в чужбина, мечтаят за кървава разплата. А в туй време министри речи държат, посрещани с цветя...

Лъжа са, братя, всички тия разкоши, цветя и шумове. Насилието никога не е създало нещо трайно, омразата не може да докара нещо добро, себелюбието – нещо разумно. Всичко това ще рухне, както наклонена кула, изгубила основата под себе си. А тая основа е толерантността, човешината, *любовта*, която трябва да проявим към всички. Нека се не лъжем! Който има очи да гледа, нека гледа.

С братски поздрав: **Ваш Ратник**

27. МЕЧЕШКИТЕ УСЛУГИ ПРОДЪЛЖАВАТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 11, 2.IV.1924 г., София, стр. 2)

След другите ежедневници, които писаха за «сянката на Дъновизма», дойде и «седмичен Факел»*, да ни поднесе новия «Христос» в София – портрета на Дънов. Трябва да признаем, че той е отличен и на него Дънов има вид съвсем не на шарлатанин, а напротив – много напомня старците и светците по иконите. Ако той е в действителност тъй благороден, както се вижда на портрета, никак не е чудно, че толкова хора го обичат, почитат и слушат. Лоша услуга се прави – повтарям, мечешка услуга, на нашата православна църква с подобни необмислени работи. Ако е въпросът да се похарчат 1000–2000 броя повече – защото Дъновистите сигурно ще разкупват портрета на Учителя си, – то е друго, но мен се струва, че Синодът ни е отделил достатъчни средства за борба против сектите, за да няма нужда и от подобни «услуги», макар и косвени. При това статията под портрета е безмислена – особено последните три пасажа, напечатани с дебели букви: каквото пише в първия – отрича третият! А има и нещо още по-неразумно – на същата страница е турено и едно дете-отцеубиец. Всеки ще си помисли: то не е дъновист, а православен. Къде е портретът на попа и владиката, в чиято енория живее то? Ако за дъновистите е виновен Дънов, за православните – кой? Или ще речете: животът. А дъновистите на луната ли живеят? Не може така. Умната трябва, г-н «Факел». Вместо вежди да пишете – очи вадите.

На другата страница пък описват случки из Русия. Те са занимателни доста, но не могат направи вече впечатление. Виж, друго би било преди 9-и юни или 20-и септември ако ги бяхте писали – но сега – не. Пишете за Волга – тя е далече, а нещо за Лом, за шлеповете по Дунава няма ли да кажете? Играете си с огъня, но ще се опарите май.

Л. Христов

МОТА

«Ако мисълта ти е права – тя безпрепятствено ще се осъществи.»

★

«Не е мъчно да изгубиш и това, което е в ръцете ти.»

* На следващата страница препечатваме статията от в. «Седмичен факел». (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

НОВИЯТ «ХРИСТОС» В СОФИЯ

(Новият «Христос» в София. //В. «Седмичен факел», г. I, бр. 6 (3.III.1924 г.), стр. 1.)

Дънов

Учение, лъжеучение, шарлатания и престъпление.

Има ли власт в България?

Дъновизмът, теософските събрания, ония на адвентистите и някаква си свободна църква, строго преценени от религиозно и обществено гледище, са брожения на смутени съвести, на разколебани вярващи. Те не са още организации, а само сбирщина от хора, чиито душевни минове, вярата им, съвестта им са разколебани.

(Из статията на Р. Ст. Т., изпратена до редакцията)

В миналия брой изложихме нашите впечатления от първата ни среща с «учителя» Дънов в дома му. За да ги допълним, ний посетихме и една от беседите му в техния – на дъновистите – собствен салон на ул. «Оборище».

Рано сутринта в неделя се запътваме към салона.

По цялата ул. «Оборище» на групи, на групи се тълпяха хора – повечето жени и млади момичета, – все в същото направление.

Пред дома им, гъмжило от подранили «братя» и «сестри».

При пристигането си там, всеки страхопочтително питаше:

– Дойде ли Учителят?

Учителят обаче не беше дошел още.

Влизаме в салона, който вече е натъпкан с посетители.

Близо до прозорците, в центъра на салона, е издигната малка естрада, а върху нея – висока масичка и стол за «Него». Масата е покрита с бели бродирани покривки и отгоре е сложено Евангелието.

Хвърляме поглед върху пъстрото това общество от последователи на «учителя».

Тук имаше хора от всички слоеве на обществото.

На пръв план ни се хвърли в очи една наша поетеса, жена на бивш министър и другарка на един от нашите най-големи поети, сега покойник.* Млади момичета смирено мъдренно приказват помежду си. А «братята», в повечето случаи младежи, с дълги коси, правилно отрязани също като на «учителя», хвърлят сегиз-тогиз милички погледи към «сестрите», които им отвърщат със същото, зер «основата на живота е любов»...

Часът е 10.

Най-сетне «учителят» влиза. Всички стават на крака. Бавно той поздравява и заема своето място. Погледът му блуждае там нейде в пространството.

Като по даден знак обществото запява.

«Благославяй, душо моя, Господа,

Не забравяй всичи Му милости,

Не забравяй всичи Му благости»...

Песента свършва. Дънов става, а заедно с него – всички и гласно прочитат «Отче наш».

Всред абсолютна тишина, той отваря евангелието и със слаб, едва чуващ се глас, прочита една глава от него, след свършването на което започва беседата. Тя се състои в тълкуване последния стих от прочетената глава от Евангелието. Когато и това стана, всички изпяха «Бог е любов»... и тихомълком всички излязоха на ул. «Оборище», откъдето се пръснаха по домовете си.

Това видяхме, това излагаме.

* Това е Мара Белчева. За нея вж. в «Изгревът», том XVII, стр. 471–530. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

В ДОМА НА ЕДНА ПОСТРАДАЛА

Пожелахме да видим и другата страна на медала. Искахме да узнаем дали зад този хубав параван няма нещо зловредно, нещо пагубно за онова грамадно мнозинство от български граждани, които безрезервно са възприели неговия път, който той – Дънов, е нарекъл *«път на истината»*.

За тази цел ний посетихме в дома ѝ една от онези негови последователки, които доста осезателно е почувствувала последствията от една сляпа вяра в едно учение и неговия носител, и която вече напълно се е отказала от тях, като крайно зловредни и като такива, които убиват крехките, нежните души на верующите.

ДЕЗЕРТЬОРИТЕ ОТ ЖИВОТА

Госпожицата, която посетихме, е млада, едвам 20-годишна студентка. Една завидна интелигентност, един широк обзор върху нещата, една чиста, ясна и логична мисъл, просто ви изумяват при първата среща с нея и просто недоумявате как е било възможно да се отдаде с такава страст на едно подобно лъжеучение.

– Всички братя и сестри, последователи на Дънова, са безспорно добри хора – започна госпожицата. – Първото зло, което почувствуват тия мили хорица, това е безспорно фактът, че те лека-полека се увличат от беседите на тоя човек и забравят действителния живот, с неговите ежедневни нужди и грижи. С право мога да ги нарека *дезертьори от живота*, защото голямата част от тях, особено това е пагубно за мъжете, които са зарязали всякаква работа, отдали са се изключително на неговите беседи, сутринни разходки за посрещане слънцето, търсене истината и пр.

Между това пъстро общество, което, трябва да забележа, расте с главоломна сила не само в градовете, но вече заразява и селата, има интелигентни хора, които в своята заблуда са отишли до там, че едни са *зарязали университета си, други – работата си, трети – дълга към семействата си*.

Имаше между нас един момък, студент по философия, мисля Михайлов се казваше, който притежаваше един безспорно бистър ум и интелигентност, впоследствие започна да *губи разсъдъка си и дойде до положение на пълно идиотяване*. «Учителят» го цери, обаче той си остана в същото положение. Сега им служи като прислужник за най-черна работа: носи им вода в Баучеровия разсадник, копае и служи за гавра на «братята».

КАК ЛЕКУВА «УЧИТЕЛЯТ»

Първата работа на Дънов, за да овладее напълно жертвите си, е да им предпише един строг постен режим и по този начин отслабването на организма, анемията, предразположението към всички болести е създадено. А неговите чудновати, своеобразни лекувания пращат към **психиатрическото отделение**. На болните предписва 3, 5, 10-дневен пост, запрещава питателната храна и резултатите са очевидни. Притурете при това и вечните разходки, недоспивания, разслабеният организъм и вечното занимание «да се търси истината» и др. безсмислия, и вий ще си обясните защо в този момент се наброяват десетки жертви, **които или са вече напълно разстроени, увредени, или са вече на смъртно легло, какъвто е случаят с един от касиерите на Б.Н.Банка – Соф. клон – умирающ от изтощение**.

КОИ СА ЖЕРТВИТЕ

Засега в София има три случая на умствено разстройство, в Пловдив – два случая – ако властите се интересуват, могат да се посочат имена – а какво става в другите градове и че става, това не подлежи на съмнение – пак властта може да узнае това.

ДЪНОВ – ХРИСТОС С 12 АПОСТОЛИ

По всичко изглежда, че Дънов се е обявил за нов Христос, който измежду приближените си имал дванадесет апостоли. Като достоверно ни се съобщи, че тежко болният, а може би и агонизиращ вече касиер на Б.Н.Б. е един от апостолите – Симон-Петър.

Ако е вярно, наистина каква гавра с религията, търпяна в средата на България, под безучастните погледи на духовни и светски власти!

Накрая ще процитираме думите на едно духовно лице от гр. Търново, от които проличава как Дънов гледа на брака, на любовта и на христовата църква:

«Да се научат всички, че Сатаната се е преобразил в светъл ангел и е написал новото евангелие «где е истината», с което учи българския народ да се люби и размножава по пътя на свободната любов и чрез чародейни вселявания.

Да разберат всички, че дяволът се е преобърнал в праведник, за да учи българския народ, че в изпълнението на плътските възжеления се изпълняват законите на божествената правда.

Да разберат всички, че прелюбодеецът се е преобразил на Боголюбец, за да ни учи, че чрез отричането началата на свободния брак се насажда Божията любов в човешките душа и сърце.»

28. ПРИНЦИПИТЕ ВАЖАТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 12, 8.IV.1924 г., София, стр. 1)

Принципите важат за ония хора, които ги разбират. Можем да разделим хората на три категории – физически хора, учени, образовани хора и божествени хора. Всеки от тях има свои разбирания за средата, в която живеят. Едната от големите погрешки е, че искаме на физическото и ученото да турим божествен етикет. Божественият човек носи абсолютната разумност. Той може и да не е философ – философията е необходима за физическия човек.

Великите добродетели раждат малките добродетели, а последните носят всички радости. Нашите малки индивидуални погрешки докарват дисхармонията в живота ни. Малките камъни правят големите къщи и от тяхното качество зависи тя преди всичко, а след туй – и от майстора.

В света всичко, в което живеем, ни е дадено даром – и въздухът, и водата, и храната – но на хляба хората нарк са турили – и с това съвременните хора са изопачили живота. Господ пари на света не е дал – те са човешки изобретения, – но бюджетът – храна е предвидил и дава както за човека, така и за най-малката буболечка. Вятър е това – казва съвременният умен човек. Да, има вятър, но не всичко е вятър; и вода има, но не всичко е вода; и земя има, но не всичко е земя. Има едно нещо, на което хората не знаят името. Въздухът граници няма. Водите на Тихия океан, отнесени от вятъра, като пари напояват далечни страни, земята се състои от хилядите телца на живи същества. Има нещо повече от огъня, водата, въздуха и земята – това е оная разумна връзка, която свързва всичко в едно. Здравият е необходимо за физическия, знанието – за учения, а любовта – за божествения човек. Всичко в него трябва да е обсебено от нея. Тогава тя е извор, от който може да пие целият свят, която всичко свързва и ги прави доволни – тя е, която организира. При сегашните условия обществото не може изведнъж да се оправи. Ако имаш един метър сняг, можеш ли да ореш? Снегът е омразата – нашите печки не могат я стопи, но слънцето може. Снегът не е лош – но парализира, изстудява и замръзва. Богатите чловеци свободни идеи не приемат, но като обеднеят, разбират ги.

Във всички проявления в живота си трябва да бъдем умни. Ако синовете искат да разделят богатствата на баща си – те няма от това да станат щастливи. Човешки трябва да се отнасяме помежду си. Съвременният свят и без това има толкова болести, та имена не може вече да им намерят. Неврастениите са повече от 400 вида! Неврастенията се ражда от неестествен живот. Оставете един човек гладен, когато има апетит – и той ще стане неврастеник. Когато се изгуби същественото в живота – става се неврастеник. Една е – Божествената любов, която лекува моментално. Човешкото лекуване иска време. Политическото положение на един народ зависи от тия малко хора, които са се посветили и служат Богу. Рим бе велик, докато не бе взел да избива своите съграждани християни. Когато Египет изгуби своите мъдреци, загуби и своята държава. Асирия, Вавилон – също. Англичаните днес владеят, защото имат истински набожни хора. Величието им се дължи на вътрешни закони. «Законът на природата е закон на Англия» – казват те. Всяка несправедлива постъпка има своя реакция. Най-големите сили в природата действат мълчаливо. Абсолютно никакво насилие не трябва да се прави – то е човешко; да любим е божествено – ще разбереш, че себе си насилваш. Божествената любов ще стопи всички грехове. В света има една абсолютна правда спрямо всички хора и животни. И разумните хора навсякъде трябва да ѝ служат.

29. ОТВОРЕНО ПИСМО

(В. «Ратник на свободата», бр. 12, 8.IV.1924 г., София, стр. 1)

Преди месеци още, след обиска, архивата на «Ратници на свободата» заедно с печата ни, бе задържана в обществената безопасност. Неколкократните опити да я получим назад не дадоха никакви резултати. Още с излизанието първия брой от в. «Ратник на свободата» официозът «Демократически сговор» се нахвърля върху ни, за да пита коя била тая организация. Нам се видя странно, че общественици, каквито редакторите претендират да са, питаха за организация, която мнозина, в това число техните министри, много добре познаваха още от основаването ѝ през 1922 година. Предпочетохме делата да отговарят вместо нас.

Но напоследък нашият вестник е подложен на един изключителен режим. Хората, които го продават и разнасят – повечето инвалиди, се гонят от стражари, задържат по участие. Секретарят на организацията е викан в обществената безопасност под разни предлози, но с явната цел да бъдат сплашени и престанат да разнасят вестника. Не са тайна за никого мъчнотиите, при които вирее един идеен вестник, още повече, когато не върви по отъпкани пътища. Ний разбираме желанието на тия, които искат да видят спирането на «Ратника на свободата», но ний ги молим добре да обмислят това, което правят. Защото, ако хората спрат да говорят, «камъните ще прохортуват», а който чуе гласа им, не може да прокопса!

Ний няма да протестираме за произволите – самият живот ще протестира вместо нас, – ний само изнасяме фактите, както за нашите читатели и съмишленици – да знаят условията, при които се работи, така и за отговорните лица в тая държава – да не кажат утре, че не им било известно какво става на две крачки от тях.

Кой какво сее, това ще пожъне – и всеки ще легне на това, което си постеле. Това знаем ний, като вечен могъщ закон, и вярваме в абсолютната справедливост на Тоя, Който ще го приложи.

От «Ратниците на свободата»

«Не е беден оня, който има малко, но оня, който желае да има повече.»

*

«Ако чакаш наказание, вече си се подложил на него.»

30. НЕВОЛНИ ВЪПРОСЧЕТА

(В. «Ратник на свободата», бр. 12, 8.IV.1924 г., София, стр. 1)

Един Великден в претъпканата с хора църква владиката Б. четеше от престола речта на Иван Златоуст за възкресението...

Беше топло. Хората се тъпчеха около него. Дебел достатъчно, той триеше обилно течаща пот от лицето си. Зад мен ставаше някакъв разговор. Без да ща, се вслушах...

«Всичко е изгубило действителния си смисъл. Вътрешният блясък на чистота е заместен с външния – на златото. Светиите и апостолите са имали не златни ореоли, а вътрешна светлина. Погледни иконите! Виждаш ли тия сухи, изпити лица – това са създателите на нашата религия. Погледни и тоя, дебелия, който се поти от преяждане и себеугодничество – той и подобните му я разрушават със своите постъпки. Те са обезсолели и ще...» – гласът се сниши. Полека се озърнах. Среден човек с интелигентно лице говореше на стоящата до него жена. Скоро го изгубих в тълпата, която се блъскаше да бъде по-близо до владиката. Но думите му още звучат в душата ми. И наистина, някога неучени рибари, занаятчии, майстори и бедни хора създадоха нашето християнство, като проповядваха с делата си и работеха за своето препитание. Те теглеха заедно с народа си, мъчеха ги, гладуваха заедно с него, работеха заедно с него и така положиха основата на това трайно здание – нашата църква. А сега всичко е наопаки. Владиците ни са накичени, поповете ни са охранени – но народът бедства. Той е в толкова лошо положение, като хич да нямаме църква. Нашите попове обвиняват други за това. И това може да е право. Но едно е несъмнено – народът ни жадува за светлина и духовно знание – фактът, че той тича по разни «секти», е доказателство за това. *Сложете му духовна трапеза, но не с огризки, които и кучетата не ядат – и той ще дойде и в православната църква.* А сега всичко интелигентно или бяга, или се подиграва като със суеверие, или е съвсем индиферентно към нашата православна църква. Защото тя започна да мисли само за себе си, за Александър Невски, за семинариите си, за горите си повече, отколкото за народа, който се колеше помежду си. А не може така. Не е работата на една жена да дава акъл на учени попове и много учени владци, министри и държавници, но все пак аз мисля, че едно е необходимо да им кажа като християнка:

Господа министри, отделете църквата ни от държавата. Тя не трябва да бъде пето колело, а водач в съвременния живот – в първите редове, където са злото, мизерията, негодите, болестите, които косят крехките деца, майки и бащи. Там е мястото на носителите на Христовата любов в света. Ако те не разбират това и не искат да напуснат топлите си места, вий, като държавници, в името на националното добруване, им посочете истинския път на Христови служители. Срамотно е, когато едно паство го мъчат чужденци – пастирът му да се развява из София и тъне в разкош и охолство! Грехота е, когато братя се бият и избиват, носителите на Христовата любов да се спотайват, да се правят, че нищо не виждат.

Народ, несвързан истински, духовно със своята религия и духовни водачи, е осъден на загиване.

А на нашите духовни пастири казваме: *«тръгнете по стъпките на Христос и апостолите му»*. Престанете да тлъстеете, защото яйца вече не носите. А всяко безплодно дърво се отсича и в огън се хвърля, казва Христос. Ако вий бягате от живота и народа – и животът и народът ще избягат утре от вас и вий ще увиснете във въздуха.

Простете, ако нещо ви догорчивее от казаното, но аз мисля, че казвам истината.

Ратничка

*

Ляпчев е заявил в Пловдив, че е необходима една силна власт.* Не, г-н Ляпчев, необходима е една справедлива власт – тогава тя ще бъде и силна. А само една власт, както я искате вий и сателитите ви, ще я имате. Той, Бог, или съдбата – както щете, – дава каквото поискате – но помнете: върху гърбовете ви ще се приложи тая силна власт, та да изпитате силата ѝ. Тъй искаха някои земледелци «ядра» да образуват – днеска ги видяха срещу си, искаха с насилие да укротят противниците си – сега тях укротят така. «Аллах керим» – жив е Господ – ще ви даде и вам силна власт, но за да почувствате «силата ѝ», ще се приложи някога върху ви – инак няма да я разберете и да научите простата истина, че най-голямата сила е любовта, човешината и правдата.

31. ПАЯЖИНИ

(В. «Ратник на свободата», г. I, бр. 12, 8.IV.1924 г., София, стр. 2)

Законите в България са само за тия, които не са на власт. Тия, които имат власт в ръцете си, могат всичко да правят. И това не е било само сега, а от време още – защото ако бяха се свикнали на друг ред – сега не можеха търпя противоположния. Който има власт, всичко може – и беззаконията си, ако стане нужда, ще узакони – инструментът за това – «Народното събрание», е фабрикувано точно да отговаря на изискванията. А когато дойдат противниците на тая власт, те ще отменят всички тия закони като неконституционни и ще ги заместят с други... бетер от тях. И всеки вижда сламката на политическия си противник, но гредата в своята не чувства. Не харесваме нищо, направено от политическия си противник, търсим да видим най-лошото, дори тогава, когато помен от него няма. Подозрителността, мнителността, злобата растат постоянно. Те са като зъбците на едно чепкало, което ще отдели косъм по косъм нашия народ, за да може да изпреди новия плат с нови фигури и шарки, който новото време му носи. Когато слънцето напече – то носи живот, енергия на всички: тогава цветето по-силно благоухае, а отровата на змията става още по-отровна! И днес българският народ е подложен на това врение. Енергии идат. Той расте. И лошото става по-лошо, и доброто – по-добро. Грешките ще ни научат. И тия, които държат за същината, няма да плачат за разрушаваните форми, както някои не съжаляват за изцапаните дрехи на човека, който се е хвърлил да спаси давящия се.

Нека бъдем умни и търпеливи.

Ратничка

* Андрей Ляпчев е министър-председател на България от 1926 г. до 1932 г. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

32. КОГА ЩЕ ДОЙДЕ МИР В БЪЛГАРИЯ?

(В. «Ратник на свободата», бр. 13, 14.IV.1924 г., София, стр. 1)

България днес преживява дни, подобни на ония през 1918 година.

Разгърнете вестниците: «Независимост», «Мир», «Пряпорец», «Народ» от месец август и септември 1918 г. – в тях ще намерите: «войниците са доволни; по фронта спокойно; войната може да продължи; духът е бодър».

Такива изявления правиха тогавашните министри-депутати, които ходиха уж на «фронта». Техният фронт бе щабът на дивизията, гдето им се даваха хубави обеда и вечери за сметка на войника в окопа и водиха да се срещат с благонадеждните войници, а неблагонадеждните събличаха голи и боси и криеха зад хълмове и храсталаци. Най-малката истина казана биваше тогава заглушавана с военно-полевите съдилища. В резултат всички си правеха илюзия тогава, че на фронта войниците бяха нахранени и облечени. Когато цялата преса и министри пееха тази песен, аз тогава се явих при тогавашния началник на Софийския гарнизон и му казах: «Не е вярно туй, което се пише. Момчетата са гладни, озлобени, голи. Не ще стоят повече на фронта. Вземете мерки да се задоволят войниците.» Побелелият генерал ме потупа бащински по гърба и ми каза: «Всичко е хубаво, вървете и си легнете в болницата! Не се измъчвайте с тези патерици.»

Не се минаха и 25 дни, и възмутените войници, въпреки всичките твърдения, напуснаха фронта и дойдоха до Горна Баня.

На пътя за Горна Баня, на 20 крачки от автомобила, наляво от пътя падна убит ротмистър Ценов. Завален от коня, придружен само от един гвардеец, той извика: «Лулчев, убиха ме! Дай си автомобила, да видя поне нашите!»

– Ще Ви върна автомобила му – извиках – и продължих пътя си с Мико Петков, Слави Бояджиев и др. при възбунтувалите се войници. След малко върнах автомобила, на който го и откараха в София.

Вечерта посетих генерала. Той бе силно развълнуван.

– Тридесет години учих една армия, и да убие единствения ми син!... Благодаря Ви, Лулчев, за туй, което сторихте. Право казвахте, но защо не Ви слушахме...

– Нищо, нищо, г-н Генерал. Късно е.

Силно бе развълнуван генералът-баща, той загуби единственото си чедо...

Моите твърдения се изпълниха. Днес същата песен се пее от министри-те, депутати и вестниците: «Демократически сговор», «Свободна реч», «Пряпорец», «Мир» и др.

«България след 9 юний има ред и спокойствие. Законност и ред. Мир цари в България.»*

Не е вярно, че мир и спокойствие има в родната земя.

И не ще има мир в България, догдето съществува Закон за защита на държавата.

Няма мир, догдето в занданите гният най-буйните някогашни бойни войници, а зад граница са хиляди братя българи, скитат немили-недраги далеч от своите близки.

Не ще има мир, догдето се разтуря цяла една партия като комунистическата, получила повече от 200 000 гласа на изборите.

* На 9 юни 1923 г. е фашистският преврат, свален е Александър Стамболийски и е убит (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

Няма ред, щом се разтуря Партията на труда, която с нищо лошо не се е проявила, защото едва вчера е създадена.

Няма ред, щом се посяга на Професионалния работнически синдикален съюз и готви удар да се нанесе и на най-голямата българска организация – Б. З. Съюз. [Българския земеделски съюз]

За какво спокойствие се говори, щом 2/3 от българския народ се обявяват за нелегални?

За какъв ред се говори, щом буйните македонци се затварят, журналисти – интернират и затварят, а в парламента заявяват: «Не знаем как ще осъмнем»?

На комисията за събиране помощи за избитите от септемврийските събития не се позволява да работи свободно, да върши чиста своята християнска обязаност.

Господа министри, депутати, господа журналисти от «Демократически сговор», «Пряпорец», «Мир», «Свободна реч», не повтаряйте дните през 1918 г.

След тези факти, може ли да твърдите, че има мир и спокойствие? Защо искате да вървите по стари пътища?! **Мир, ред, спокойствие, законност няма и няма да има, дордето не отворите широко занданите и границите, за да се завърнат нашите братя при своите близки, защото почти всички се доволно скитаха 5 години в Добруджа, Македония, Сърбия.**

Оставете на мира Комунистическата партия, Партията на труда, Общоработническият синдикален съюз, македонската емиграция и другите партии. А доволно са всички други закони и махнете Закона за защита на държавата – България е съществувала толкова време без него, – недейте кара хората да мислят, че не ней, а Вам е нужен той. Дайте свобода на събранията и печата. Сносен живот – на работници, чиновници, селяни, пенсионери. Разрешете жилищната криза, ограничете спекулата.

Забравете всичко и не отмъщавайте, ако сте силни. Ако не сте – за да станете силни.

Като сторите това, мирът ще дойде сам по себе си, редът ще се чувства, свободата ще се живее и не ще се пише само. Иначе можете да пишете колкото щете за ред, законност и мир, но понеже ветрища сеете, бури ще жънете. Късно ще бъде, като се повтарят дните през 1918 г. Сега няма ни германци, ни инвалиди да слагат живота си отново на нови опасности за родината, а платените чиновници гледат винаги кожата си преди всичко.

Мир само чрез братска обич и любов ще дойде. Иначе сами ще си сторим това, що даже сърби и турци не вършиха над нас.

Опомняне трябва. Стига кърви, стига убийства, стига насилия. Родната земя е напоена от кървите на дедите ни и бащите ни достатъчно, за да няма нужда от още.

Тия ми думи може да се видят неугодни и горчиви някому – но те са истинни и ний смятаме, че свята длъжност ни е да ги напомним днес, за да не бъде късно вече утре.

Андро Лулчев*

МОТО

«Не е беден оня, който има малко, но оня, който желае да има повече.»

* Андро Лулчев е рожден брат на Любомир Лулчев, инвалид от войната (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

33. КАКВО НИ ОСТАВА ОЩЕ?

(В. «Ратник на свободата», бр. 13, 14.IV.1924 г., София, стр. 1–2)

Господин редакторе, аз съм един работник. Криво или право, аз имах съставено едно убеждение за нещата, което според конституцията на г-да конституционалистите беше толкова неприкосновено, колкото и това на г-н професор Цанков. Но неговото и моето мнение за държавата и държавната власт се коренно различава. И чудно ли е това? Господин професорът е имал възможност да се учи – аз съм останал едва ли не самоук, защото бях беден и трябваше отрано да чукам клечките по подметките на хората. Към него светът е бил внимателен, а аз съм бил псуван, теглен за ушите, излъгван. След като бях служил дълги месеци превит по 16 часа на денонощие горе на тавана на общарницата, бях изпъден от господаря си по една дребна случка и вместо пари, ми се плати с бой. Стражарят, на когото се оплаках, ми опъна ухото и напсува на майка. И досега остава оня чорбаджия да ми дава. А на професора обтягано ли е някога ухото му? Може би сега, откак стана министър – да, но по-рано – не, това твърдо вярвам. Ний бяхме бедни, немотията се ширеше в мръсната и бедна стаица, в която живеехме. Едно от сестричетата донесе отнегде болест. С червено лице то бълнува няколко дена. Нямахме пари за лекар, а догдето го нагласим в болницата, от разкарване от врата на врата, то умря, преди да стигне до него лекарската помощ. Баща ми го убиха в Балканската война. Майка ми закрея от немотия и скърби и се стопи – угасна една вечер, както догоряла свещ гасне. Мен взеха войник и почти веднага откараха в голямата война. За това не искам да говоря, но когато се върнах, моята сестра беше вече улично момиче, което служеше за развлечение на тия, които имаха пари да купуват милувките ѝ. Аз оттогава работя. Но за тая държава, за това общество имам свое мнение – мнение не само мое, а и на подобните мен работници. Ний мечтаем за друг ред и за друг строй, гдето хората ще бъдат човеци един за друг, а не зверове. И вий мечтаете, г-н професоре, за реда, изгоден вам, но нам забранихте това, разтурихте партията ни, разтурвате организациите ни. Но за голямо ваше неудоволствие, ний сме още живи и вий нищо не можете ни накара да мислим като вас, както и ний разбираме, че вий не може да мислите като нас. А тогава? Тогава може би ще турите картечниците и с кръвта ще умиете тия горки възпоменания и тия мрачни спомени на миналото, за които ви говоря горе? Но помнете – само кръвта ще ги измие, нищо друго – тъй дълбоки са те!

Това ли трябва да чакаме вече?

И. С-в, работник общар

34. ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕД

(В. «Ратник на свободата», бр. 13, 14.IV.1924 г., София, стр. 2)

Някога един султан, щом дошъл на власт, запитал своите министри: «Какво има най-прочуто в царството ми?» – «Александрийската библиотека» – казали му те. – «А какво има в нея?» – запитал той. – «Книги и ръкописи, каквито няма по целия останал свят.» – «Тъй ли?» – казал той, и понеже бил фанатик, веднага назначил комисия, на която казал: «Ще прегледате всички книги и ще видите има ли това, което пишат тия книги в Корана, или го няма. Ако го има – няма защо да го има на две места – да се изгорят книгите. А ако го няма, то не е важно – пак да се изгорят!» И изгорили прочутата Александрийска библиотека, за която разумното човечество съжалява и до днес.

В България стана нещо подобно. Образувалият се Демократически сговор е вдигнал и монополизирал всички идеи за дълга, законността и реда в България. Да се прегледат – казва професор Цанков – уставите и идеалите им: ако ги има в нашия устав – то няма защо да ги имат и те отделно – а ако ги няма, те са врагове на милото отечество и съгласно Закона за защита на държавата, трябва да бъдат унищожени.

И започнаха: **Комунистическата партия – вън от законите, Трудовашката партия – вън от законите, сега се заканват и на земледелците.**

Ако се кара все тъй, най-после «вътре в законите» ще останат само министрите, сателитът им, стражарите и детективите – а **целият български народ ще остане вън от законите!** Нашите държавници, за голямо съжаление и професори, които се забравят, изпускат из вид поуците на историята дотолкова, та и най-елементарните работи не могат да разберат. Партиите разтуряте, но хората са живи. Вашите несправедливи постъпки ги само озлобяват и им отварят вратата, през която, при други условия, ще се излее тяхната омраза върху ви. Да се мисли, че несправедливостите ще бъдат забравени, че те ще минат безнаказани при днешното състояние на духовна култура на нашия народ, и след като се окървавиха веднъж с братска кръв – значи да си правим илюзии.

Не насилия, господа министри, а свобода дайте, защото колкото повече потискате, толкова по-лошо. Вий затваряте легалните пътища да се излее негодуванието срещу вас – но то съществува и ще пръсне котела, на който е затворена предпазителната клапа! Това ви го пишем, за да се опомните догде е време, а не утре да обвинявате, че тия или ония подклаждали, защото и да подклажда някой, щом има излаз, не е опасно – но защо вий правите всичко, като че ли на всяка цена да предизвиквате катастрофа и нещастия на България, която е не само на Сговора ви. Разберете – насилието никога никому не дава мир и спокойствие – не го даде на Стамболийски – няма и на вас да го даде. Забравихте се вече.

35. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(Писмо дванадесето).

(В. «Ратник на свободата», бр. 13, 14.IV.1924 г., София, стр. 2)

На един прочут мъдрец някога му досаждал един ученик твърде много с това, че искал да му каже и открие някои тайни от учението. Мъдрецът му казал:

– Ето тоя чувал със сол. Ще се затвориш в тая стая и ще счукаш солта на дребно. И когато сториш това, пак ще говорим. За всичко на света каквото щеш ще мислиш, само за думата «носорог» няма да мислиш. След това ще ти кажа тайните, които ти искаш!

Запретнал се ученикът, чукал сол, чукал сол. Най-после свършил солта. Дошъл при него мъдрецът.

– Свърших солта – казал печално ученикът, – но през всичкото време само за носорог мислех, просто не можах да изпъдя тая дума от главата си.

Тоя мъдрец е искал да покаже на бързачия ученик, че той, който иска да знае много, още не знае със себе си да се справя, а от друга страна ни посочва обратните закони на насилието, даже в най-леката му форма. Достатъчно е да се забрани нещо, за да стане привлекателно, желано. Достатъчно е да го гониш, за да се разрасте, както се разраства голям огън от духане. Не ви разправам, братя, тая стара приказка, за да ви развличам, а да ви накарам да мислите по-правилно. Всяко гонение докарва различни резултати от тия, които чакат

чрез гонението да ги постигнат. Насилието ред не дава никога. Само любовта може да го даде. И днес ний виждаме в България омраза, гонение, преследване на всяка крачка. Гонят комунисти, защото били комунисти, защото искали революция. Кой ги гонят? Които я направиха и с късата си памет мислят, че другите са също такива малоумни, та не помнят що е било вчера. Гонят трудовата партия, защото тя пък щяла да ратува за комунизма под прикрита форма! Гонят дъновисти, защото не мислили като поповете; гонят политици, защото не мислят като нашите министри, дошли по «реда и законност». Гонят изобщо всеки, който има смелостта да каже каква да е истина днес в измъчената наша страна. Еднакво трябва да мислят всички в България, обърната в голяма казарма, в която затварят фелдшерски участъци, за да отварят полицейски...

Но това, което се забранява, то най-много се мисли, а каквото се мисли, то най-после става!

Не мислете за Носорога, братя, не мислете за свободата, за истината, за любовта, братя!

С поздрав,
Ваш Ратник

36. ДУЕЛЪТ Г-Н ДЪНОВ – СИНОДА

(В. «Ратник на свободата», бр. 13, 14.IV.1924 г., София, стр. 2)

R.O.D'ot

След артилерийската стрелба идва щурмът – на нож или ръкопашният бой. Тъй направиха и с дъновистите. След един барабанен огън по всички вестници (и някои попски списания), предприетата атака излязла доста «сполучлива». Арестували г-н Дънов (за няколко часа) и задигнали от къщата на един американски поданик (столичния адвокат г-н Граблашев) куп никому непотребни студентски тетрадки и един учебник по биология.

С тоя обвинителен материал, прибавен към показанията на две полудели още от рождението си жени, «светият» Синод завежда дело против «опасния еретик». Вестниците предадоха показанията на обвиняемия, а един «Факел» (който свети кога съмне, защото повтаря само казаното от други) освети обществото върху учението и личността на г-н Дънова. Запитани някои дъновисти за причините на тоя доста шумен процес, отговориха ни, че той бил много стар и се основавал на чисто «принципални» различия.

«Гонят ни, казват дъновистите, защото проповядваме свободен (ама от проституцията) брак и защото не вярваме в трите (ама човешки) лица на Бога. Не ни плашат техните поръчани от цяла България заявления, нито «дълбоките» им тълкувания на Свещеното Писание. Против попския брак са днес всички напреднали хора, а за трите лица на Бога имаме по-други разбирания.

Ние бихме искали да знаем дали някои от тях, които ни гонят, са видели поне едно от тях три лица на Бога. За обиска в дома на гореказания дъновист сме били телеграма (шифрована, разбира се, за да не я заловят поповете) до стопанина, който е сега в Америка. Съобщихме му да направи едно подробно изложение в американската преса на всичко, и, ако е нужно, да се отнесе даже до Председателя г-н Кулидж за тъй безцеремонното тършуване в неговата къща.»

Авторът на статията се казва **Тодор Попов**, член-редактор на в. «Ратник на свободата», живущ ул. «Кракра» №11 – в дома на г-н Граблашев.

37. ИМА ЛИ НУЖДА ОТ НАШАТА ОРГАНИЗАЦИЯ?

(В. «Ратник на свободата», бр. 14, 22.IV.1924 г., София, стр. 1)

Когато преди 25–30 години 7 души Каравелисти вдигнаха знамето на демокрацията, бяха силно осмееани от старите партии. 5–6 души социалисти донесоха новите идеи, бяха гонени и преследвани. 2–3 учители народни вдигнаха знамето за организиране на селячеството. Всички тези единици преди години бяха осмивани, преследвани, затваряни, а цялата тогавашна преса им предричаше идейна смърт, но въпреки това новите идеи се наложиха и възприеха от българина.

Днес нас, Ратниците на свободата, ни се присмиват, гонят и преследват, но въпреки това и макар че нямаме големи политически фирми в нашите среди, но принципите, на които служим, са велики и големи и те ще се наложат на честните души на млади и стари българи.

Някои днес казват, че сме били незначително количество; но кои са били в своето начало много? Нека тия, които поменят за малочислеността, разгърнат историята си на собствените си партии, и се уверят.

Нас не ни трябват мнозинството, засега нас ни трябва качеството. Ний викаме братя хора, а не вълци в човешки кожи. Всички партии във власт имат с хиляди, но паднат ли от власт, остават само шефовете им. Празни бутилки ний не викаме, ний търсим пълните, а празните ги оставяме за другите, да наливат каквито си щат цветове в тях.

Говорят някои, че сме цепели и разделяли силите на България и ни карат да влезем в техните «нови» политически партии.

Ние не цепим силите, а сгрупирваме хора честни на едно място.

Ний обединяваме и готвим се за бъдещия политически живот, да му дадем нов път и смисъл на братска Христова обич и чрез нея да творим, а не да се колим помежду си, тъй както черкезите не са ни клали.

Ний не отиваме при другите «нови» партии, защото видяхме техните «нови» методи и те не са нам нужни. С картечници и пушки идеите си няма да налагаме на хората. Има нещо по-силно от Абдул Хамидовия Диарбекир, Николаевия Сибир, Нероновата зверщина, Стамболовата диктатура, Мантовата гробница, Сандовата оранжова армия – това е истината, безкористната работа, на която служим, и които наложи Христос, без картечници, без вестници, без пушки, на цял милион. Тия и други принципи ни карат да не влизаме в новите политически партии, защото ний искаме ново вино в нови мехове да наливаме.

Казват ни, че няма място за нова политическа организация. Та така казваха те и преди 25 години на каравелисти, социалисти, земледелци, но времето опрехвари техните твърдения.

Днес повече от всеки друг път нуждата налага да се яви нова политическа организация, с нови хора, и да постави мир в страната. Нова политическа организация с новите принципи, с новите методи на работа и най-важното – да погледнат на българина като на брат, а не на враг, да се има само един метър: да се делят на хора и вълци, а не «наши» и «ваши».

Повече от друг път на народа трябва да му се говори истината и да му се служи истински и безкористно, а не в опозиция да крещим срещу известни неправди, а още не стъпили на власт, да надминем нашите предшественици с двойни неправди.

Трябва да изчезне демагогията и да престанем да сеем политическа отрова в села и градове и да караме да се сразят село с град, село със село, баща със син и син с баща.

По съвсем други пътища вървахме политически и затова дойдохме до този ред, да се разделим на предатели и спасители и да се колим един друг. Днес се очертах ясно тия два фронта и тия два трена, летящи един срещу друг, неминуемо ще се сблъскат отново. Именно сега се налага на всеки честен и достоен българин да слезе от тия тренове и да сгруппира около новата политическа организация на ратници на свободата, която да послужи като тампон, и да извикаме:

Стига кърви, стига избиване, стига наостряния един срещу други, стига неистински обещания и лъжи, ако сте честни, безразлично на кой трен ще бъдете, а честните синове служат на народа, а не си служат с народа, а днес повече от всеки друг път трябва да служим на народа истински, безкористно, да помагаме на нуждаещите, почитаме жените и ратуваме за техните правдини и чрез великата Христова обич да създадем нова политическа организация, с нови хора, нови пътища и чрез тия добри братя да създадем най-напред добри единици, да превъзпитаваме себе си, уредим дома си. Сами да украсим селото си, без да чакаме народните представители и министри да ни правят училища, чушми, мостове и др., да украсим околията, след това – окръга и по такъв начин ще украсим и България, и ще дойдем да уреждаме и България, иначе ний себе си не сме уредили, дома си, селото, околията, окръга и чакаме депутати и министри да вършат работата ни, искаме да се занимаваме с висши държавни политически работи. Повече от друг път се налага да се създаде политическа организация, а членовете ѝ да почнат от себе си и да създадем нова България на великите принципи, наложени на милион хора без пушки и топове, и от прости рибари. Само нова организация с новите пътища и Христова обич ще тури ред и мир в България и отсъствието на нашата организация се чувстваше преди години, и семето се сложи в земята, и сега ще трябва да работим и сеем. Братя българи, елате да създадем истинска свобода на братята, елате да служим безкористно народу си.

Андро Лулчев

38. ИЗВАДКА ОТ УСТАВА НА «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 14, 22.IV.1924 г., София, стр. 1)

§ 1. «Ратници на свободата» е политическо-обществена организация, която цели чрез истината и безкористната работа, сложена като основа в живота на свободно сдружени чловеци, да внесе здраво разбиране и нов смисъл и направление във всички политико-обществени отношения.

§ 2. Най-главното средство за постигане горнята цел е: реално да се живеят принципите, възприети като основни, т.е. всеки Ратник на Свободата в частния си и обществен живот да бъде: 1) искрен и истинен; 2) да работи безкористно; 3) да почита жените и ратува за техните правдини; 4) да положи зависящите от него грижи и усилия за облекчение участието на истински бедните и прокудените от родните им жилища. Най-добрата пропаганда е личният достоен живот на всеки Ратник на Свободата.

§ 3. Ратник на свободата може да бъде всеки искрено възприел и готов да живее основните принципи, независимо от пол, възраст и народност. Приказките са лишни – делата са всичко, по което един Ратник на Свободата се отличава от другите хора.

39. МОДНИ ВЪПРОСИ. ЕДНО ХУБАВО ДЕЛО

(В. «Ратник на свободата», бр. 14, 22.IV.1924 г., София, стр. 2)

МОДНИ ВЪПРОСИ

Нашата България, макар и на изток, обича да следва всичките моди в света. Понякога закъснява, но друг път пък изпреварва. През 1918 г. войниците, на които бе стигнало до гуша от неправди, небрежие и безпрогледна перспектива на затегналата се война, напуснаха фронта и дойдоха да потърсят сметка на тия, за които на фронта бе «всичко спокойно». Хареса на германците – те ни последваха. Тия политици, които бяха докарали работата до това дередже, се изпокриха и сведоха глави и мислеха само как да спасят кожата си. Дойдоха земеделците на власт и първата им работа бе, като някои пехливани, да покажат силата си – сбориha се със стачкаджиите. И понеже успяха, те помислиха, че всичко могат – и започнаха да се борят с когото свърнат, започнаха да пишат закони, които те сами не искаха да изпълняват. И най-после доживяха да взимат терк от тях.

Но едни го взеха малко по-силен и по този терк им скроиха такъв кюляв, че някои от тях се озоваха чак при Свети Петър. Дойде ново правителство на законност и ред. То много искаше да убеди хората, че е донесло нещо ново. Като видя, че не вярват, взе да кандисва, че това е старото, но онова е хубавото старо някогашно, като забравяха да кажат, че на това хубаво старо, на края на тоя отгъпан път, седят кървите и катастрофите на 1913 и 1918 години.

Несговорният сговор се залови да пласира излишната си енергия в нова-стара политическа мода. Всеки, който не му харесваше модата, той го обявяваше за еретик, бунтовник срещу държавата, която професорът мисли, че без него не може да диша и съществува – и го съдят по специалните закони – от Закона за защита на държавата. Една мода отпреди 300 години...

И от тия моди най-после ще стигнем дотам, където стигат всички модаджии – до просешката тояга или тюрмата.

Ратничка

ЕДНО ХУБАВО ДЕЛО

Цели месеци лежаха в участъци и затвори водачите на Българския земеделски съюз, цели месеци лежаха и бяха затворени под ключ болни хора и пресата ги обвиняваше в страшни дела.

Най-после съдът си каза своето veto. Той оправда земеделските водачи. С тази постъпка българското правосъдие се издигна много в очите на българските граждани и показа, че българският Бог на правдата не е умрял. Нас ни радва тази постъпка на съда, но ний не можем да не скърбим, загдето се държаха толкова месеци хора невинни в занданите.

Селян А.

40. ЗАЩО СЕ ПОЯВИ НАШАТА ОРГАНИЗАЦИЯ

(В. «Ратник на свободата», бр. 15, 26.IV.1924 г., София, стр. 1)

Общоевропейската война дойде да поразруши онова, що безогледната политика и алчността в последните години твореше.

Войната раздруса до основите морала, тъй както тук, така и в Европа. Догдето едни слагаха живота си на фронта за отечеството, други слагаха за сметка на това отечество мазни банкноти в касите си. Оттук се усилиха поли-

тическите обществени различия. Догдето едните нямаха най-необходимото, другите – малцинство, но властни и имотни, тънеха в пресита.

Политическите партии туй и чакаха. Те почнаха да гъделичкат болната душа на българина и злобата, завистта, мъстта затуптя в сърцата.

Младите, нетърпеливи, буйни, озлобени, искаха бърже да завъртят световното колело напред, а старите, със своята фраза: «7 пъти мери, един път режи», искаха да завъртят житейското колело назад.

Младите не бяха още достатъчно назрели да поемат държавния кораб – старите (ситите) не можеха да се помирят с новото. В това състояние се прибави и онази злоба, демагогия, която доведе дотам, да се колим като врагове. Научиха избирателя да чака всичко наготово. Българските политици учиха българина в продължение на 45 години, че стига да изберат, то те ще им направят и чушми, мостове и дори и реки ще прокарат. В резултат запустя домът, запустя селото, околията, окръгът и България.

Прехвърли се центърът на тежестта само в ръцете на неколцина избраници.

За да се закрепят на власт тези избраници, вдигаха, според времето, разни байраци с разни надписи и под тях се редяха празните бутилки. Размениха се ролите. Господарите станаха слуги и слугите – господари. В това време на силно вмешение, раздрусване на морала, силната демагогия и злоба, и на тия силни различия и насилия, които царяха в България, се появи и нашата организация. Тя изникна сред бури тихо, без много шум. Тя се гради камък по камък в духа на новото време и нужди. Организацията на ратниците на свободата стреми да даде нов смисъл и направление в политико-обществения ни живот. Тя ще върви с времето и ще се мъчи да не си прави илюзии, че може да се върне световното колело назад, нито да го върти по-бързо стремглаво напред.

Нашата организация ще сее своите семена без пушки и картечници.

Тя носи истинските принципи и макар бавно, тя носи из села и градове не демагогия, а истинска братска обич и задружност. Ратниците се явиха да донесат на България истинска свобода, братска обич, труд и взаимни отстъпки.

Ний се явихме да сеем истината, безкористна работа, почит към жените и ратуваме за техните правдини, грижи за прокудените и любов към братята хора, и да насърчим труда, и възвърнем господаря да си стане господар, а министри, депутати, кметове да станат слуги народни. С бавни крачки, без пушки и картечници, ние викаме честните българи да донесем народу си добри дни и братска обич.

Андро Лулчев

41. ЗА ПАДНАЛИТЕ ЖЕНИ И ПОДХВЪРЛЕНИ ДЕЦА

(В. «Ратник на свободата», бр. 16, 13.V.1924 г., София, стр. 1)

Jeanne W.

От някое време, особено след войната, столицата е пълна и с едните, и с другите. Не минава ден да не отбелязват в хрониката на вестниците новите граждани и гражданки на столицата от «неизвестни родители», дошли по също тъй неизвестни пътища пред портите на някои къщи, или по ъглите на улиците. А що да кажем за падналите жени? Колко са те? Къде са? Кой са? – ето това са въпросите на съвременния човек, треперящ за семейната си чест, на честния вестникар, проникнат от желанието да подпомогне съгражданите си, от обществените власти и държавници, натоварени с тежката задача да бранят обществото. Справедливо възмутени, те с истинска ревност търсят пътища и за-

кони за премахването на това зло, което расте постоянно и става заплашително. Строги закони и драконовски мерки, ревизии, претърсвания нощем, интернирания на падналите – всичко това е правено в миналото – и все пак виждаме, че паднали жени съществуват и незаконно родени деца – все има.

Человечеството се е борило с едно следствие, вместо с причината, която го е предизвикала – там е било всичкото, – затова и резултатът не може да бъде успешен. И наистина, ако се потърсят дълбоките причини на съвременния разврат, плод на който понякога са и незаконно родените деца – и ако те бъдат намерени – то самите те ще подскажат средствата, най-рационалните пътища за борба срещу това несъмнено зло.

По нашите разбирания, причините за разврата са първо в самия човек, после в средата и условията на живота. Всеки човек дохожда на света с известен капитал, както и желядът иде със своя бъдещ дъб, а орехът – с голямо клонесто дърво, невидимо сега в ядката, но неминуемо съществуващо. Турено при едни условия, желядът ще роди царствен гигант; при други, лоши условия – карлик дъб. Но и при добрите условия лошото семе малко ще вирее.

Под същия закон е и жената. Тя иде, приготвена от природата да бъде майка – това е нормалното, естественото. Тези, които имат условията, стават «законни» майки и се радват на това щастие, други – нямащи обществените условия да имат семейство, подтикнати от тоя силен природен инстинкт, се отдават на своя любим човек и намерили се пред една необходимост, било от хорски срам, глад или строг закон, се разделят от съществото, което е дошло по тоя път. Майката или чувства любовта си към рожбата, или не. Ако тя е нормална жена, болката от раздялата ще е страшна. И с това тя е вече наказана премного, за да има нужда от друго такова. Ако ли не чувства, ний имаме работа с едно ненормално същество, а ненормалните никой закон не трябва да наказва, а само лекува. Друг път тежката сиромашия кара момичета и жени, след като са дали всичко в борбата за хляба, да дадат и тялото си. Такива понякога търгуват с тялото си и тогава, когато биха могли да работят нещо, но ако те предпочитат едното пред другото, това показва само тяхното също тъй ненормално схващане на действителната ценност в живота – труда. Но за това те, незнаещи, не могат да бъдат виновни. Големите техни братя трябваше да им покажат тези истински ценности, да им създадат условията, както те се дават на болните, за да могат и те да съществуват нормално. И ако някога Великият Учител каза: «Който е невинен, нека пръв хвърли камък върху нея!» – ний, людете, живеещи 2000 години след Него, бихме напразно проляли светата Му кръв отново, ако не можехме да се обърнем към падналата жена и ѝ речем: «Сестро, когато ти, като майка, потисната от тежките условия на живота, си принудена да се разделиш от любимото си, макар «незаконно родено» дете – ти страдаш, и затова не наказание, а само помощ ти би трябвало. А ако ти не чувствуваш мъката по своето носено под сърцето дете, ако ти продаваш и скверниш тялото си, то си двойно нещастна, защото си изгубила най-святото чувство, най-естественото – чувството на майка; не си почувствувала никога в дните си сладост и истинската ценност в живота – труда, а за това заслужаваш само помощ, но не и наказание.»

Нека помним: болните искат лекар, а не палач. Логиката говори едно: махнете причините – ще се махнат и следствията.

Наказанията може да възпрат известно време събитията, както един яз спира временно реката, но безумие е да се мисли, че тя е унищожена. Майчиното чувство е основата на света и то трябва да се култивира. Първата и радикална мярка е да се даде материалната възможност на всички желаещи да бъдат майки – да станат такива и условията на децата им да израстат и бъдат отгледани. А на болните, не чувстващи отговорността пред себе си за своите постъпки – да бъдат лекувани с всичката любов, която заслужават по-малките болни сестри.

42. ЕДНО Е НУЖНО!

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 19.V.1924 г., София, стр. 1)

Днес българският народ повече от всякога се нуждае от умни водачи във всичките области на своя живот.

Разумните хора – водачи са тия, които могат да бъдат силни, без да насилват; да побеждават, без да убиват; да завладяват, без да пленяват. Техните оръжия са милост и благост. Те обичат и враговете си – тъй както сами себе си.

Закон ли правиш – мисли – за себе си го правиш! Насиляш ли – за себе си съдба сутрешна приготвяш!

Убиваш ли – веч мечът, който ще се забие в тялото ти, е негде изкован и чака своя час!

Гониш ли брат си – тебе ще гонят; мразиш ли – ветрища сееш – бури ще женеш!

Търпи небето, ала не забравя Творецът. Кръвта на Авела вика към Него...

.....

Стига омраза, стига проклетия, стига гонения! Ний братя сме всички! В едни окопи бранихме родната земя, за нея мряха нашите близки.

Днес враждници, изправени с люти закани на уста един срещу други, се дебнем ний...

Стига – едно е нужно нам, едно ни не достига: братска обич – човещина!

Опомняне трябва – стига раздори, стига насилия!

Ний братя сме всички!

Ратник

43. КОЙ ИСКА МЯТЕЖИ И РЕВОЛЮЦИИ?

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 19.V.1924 г., София, стр. 1)

«Решили сме да чистим държавните, общинските и окръжните учреждения от комунистите – нека излязат вън и да извоюват свободата си с мятежи и революции.»

(От речта на министър Русев* в казиното от 11 т.м.)

Не, това не е сън -- не е празна приказка – български министър, запасен генерал подтиква български граждани да правят мятежи, да устройват революции, за да си извоюват свободата! Четем в колоните на един вестник и не вярваме на очите си – нима може да стигне самозабравата дотам? Или картечниците са нагласени и това е една покана за останалите утре без хляб, да дойдат и подложат телата си под техните куршуми?

И господин министърът е вероятно много сигурен в силата на своите картечници, ако тъй уверено ги кара да правят «революции и мятежи»?

Каква жестокост наистина в такъв случай, да караш свои сънародници да се подлагат от необходимост на избиване, след като си им приготвил, разбира се, хубав капан! В кои векове живеем? Ако интернационалистът не обича своето отечество, националистът и патриотът по тоя начин ли пък манифестира «любовта» си към това «мило» отечество? Ами ако тези революции и мятежи, към които той насочва значителна част от българския народ, въпреки очакванията на генерала, успеят, мисли ли той какво ще стане след това? Нима България трябва да

* Генерал Иван Русев от 1923–1926 г. е министър на вътрешните работи и е организатор на «белия терор» в страната. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

върви от смут на смут, от мятеж на мятеж, от катастрофа на катастрофа, за да стигне до тъмното робство, от което току-що е излязла?

Опомнете се, господине – българин сте, български министър, запасен генерал, при това! Говорете като такъв, който е командвал предани войници от всички слоеве на този народ, а не само от сговора, който и не съществуваше тогава. Нека млъкне партизанът и заговори човекът – последно време е вече!

Бивш Войн

44. ПРЕДИ И СЕГА

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 19.V.1924 г., София, стр. 1)

България преживява тежки дни. Но ний ги имаме още по-тежки и от тези в миналото – затова няма защо да се отчайваме. Наистина кръстопътите са най-опасни, но в народа има сили още да постави всекиго на мястото му. Кабинетът преди време на генерал Рачо Петров* бе подобен на днешния. Само с тази разлика, че генерал Р. Петров бе извикан от Цар Фердинанд, а днешните чрез преврат взеха властта. Разбира се, генерал Р. Петров изникна бърже, без да има дълбоки корени в народа и затова той замина за арестантското отделение в Александровската болница, без да се сеща някой за него. Също ще стане и с днешните. Те нямат дълбоки корени сред народа, тях ги знаят само онези, синовете на които паднаха избити през септември.** Те – сговористите, изникнаха за една вечер. Но всяко, което бърже никне, бързо и увяхва и плод не дава. Нека бъдат сигурни в това. Нека не си прави никой илюзията, че друго ще бъде, а както преди, така и сега съдбата на хора, които бързо се покатерват на високите постове, бързо падат и колкото са по-нависоко, толкова е по-опасно тяхното падане.

Който има очи – да чете, и който има уши – да слуша!

Андро

45. И ДРУЖБАШИТЕ* – НЕЛЕГАЛНИ**

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 19.V.1924 г., София, стр. 1)

Не, това не са само слухове – това го е казал министърът на България зап. генерал Русев. Предполагам, че той има основание да говори така – инак не би имало смисъл да заблуждава толкова слушатели, преди още да се е произнесъл какъв да е съд. А данните за съда са събрани. Трябва да се предадат в ръцете на тези, които по право, закон и длъжност ще обвиняват български граждани и само след това вече, присъдата ще каже дали наистина има престъпност или това са викове само на хора, които всеки, който не мисли като тях, го изкарват... нелегален и, ще – не ще, искат да го накарат да повярва, че е такъв. Наистина, ако властта сама себе си смята за легална, защото дойде по нелегален път, то естествено е, че всички други политически партии, дохождали по други начин до властта, са «нелегални» – затова спор не може да има – и мястото им в такъв случай е «вън от законите», според които властта е «вътре».

Но едно естествено правило има, което министър Русев изглежда е забравил: *«когато изключенията станат повече от правилата – те стават правило, а правилото – изключение...»* Тъй че тия «вън»... «вътре» и без айнщайновата теория са неща много относителни и бързо сменяващи се...

* Рачо Петров е министър-председател от 1901 г. до 1906 г.

** На 22–23 септември 1923 г. е Септемврийското въстание, потушено с кръв от превратаджиите начело с Александър Цанков.

*** Дружбащите са земеделците, понеже тяхната организационна първична клетка е «дружбата» по селата. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Не е тоя пътът, г-н Министре. С взаимни преследвания се стига само там, където отиде Стамболийски. Защо вий вървите – и при това много по-бързо – по неговите собствени пътища? Мислите ли, че ще избегнете и съдбата му? Спомнете си, че и вашите политически противници са българи и са заслужили на отечеството си, защитавали са го като прости редници с кръвта си и тялото и следователно естествено е да го обичат поне колкото всеки ваш партизанин.

Озлобението затъмнява погледа и с него се стига само до национални катастрофи. Срещу идеите с насилие не се воюва – това ни говори хилядолетната история на човечеството и няма защо да се мисли, че тя ще направи изключение за вас. Благите бъдете, защото сте чловеци и българи – не забравяйте това. Ако други забравят това – вий не се приравнявайте с тях. Защото и за вас не ще е добре, и за отечеството – лошо.

Ратничка

46. ИМА ЛИ СМИСЪЛ?

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 19.V.1924 г., София, стр. 2)

«Днес комунистическата партия се готви за нови подвизи и получава пари от Москва. Всеки ден се пръскат позиви между комунистите. Но декларирам от името на правителството, че мятежи и преврати няма да успеят. Мамят се комунистите ако мислят, че силата е на тяхна страна.» (от речта на министър Русев в казиното.)

Правителството, в името защита на държавата, взе мерки – обяви комунистите вън от закона, разтури партията и организациите им и помисли, че с това се свърши всичко. Думите на министър Русев идат да покажат колко повърхностно то е гледало на тоя въпрос. Вий може да развалите чешмата, но изворът, който я пои, ще остане, ще се разлее и ще ви причини такива главоболия, да го издирвате къде е потънал и се е скрил, че ще станете пишман, загдето сте се заловили с него. А дали наистина комунистите се мамят или други – това ще покаже самият живот. Нима предшественикът на г-н Русев също тъй категорично не декларираше почти със същите думи, с които си служи и Русев, че няма да позволи никому да «наруши» законите на страната и пр.? Не са декларациите, които управляват съдбините на народа. Реалното съотношение на силите е, което закрепва и дава насока на всяко движение и управление. В числото на тези реални сили влиза моралът, ненасилието, толерантността, човешината. Този, който греши срещу тези природни закони, ще изпита и последствията им. Не са декларациите, които спасяват хората, а справедливостта, защото кой каквото си постеле, на такова ще легне. Човешките сметки се ревизират от небето – и когато много натегнат несправедливостите – невъзможностите стават възможности – действителност.

Умните хора от враговете си правят приятели. А днес българин гони българин, като да му е заклет враг. Докога това? Имаше ли смисъл всяко обявяване вън от закони, конфискации и пр., когато вий сам, г-н министре, признавате, че те действат и вий не сте в състояние да ги ограничите въпреки всичко? Ами че като счупихте чешмата, водата трябваше да тече, макар и «нелегално» – но тя не може да се спре, защото няма закон и насилие, което да е успяло, не само сега, но и кога да е някога, да спре някое идейно течение – даже когато то е най-неразумно и лошо. Народите са като децата – те ламтят толкова повече за една играчка, колкото тя е по-опасна и им се забранява. Държавниците по-добре от всички трябваше да знаят това и да не правят такива груби грешки, а сега да заплашват, че революцията щяла да изтрие България от картата.

Умната, г-н Министре, догде е още време!

Националист – Т. Пазарджик

47. ОБСАДЕНИЙТ ГРАД

(Писмо)

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 19.V.1924 г., София, стр. 2)

Не бях идвал от 1918 година в София, когато я намерих под властта на съюзниците, които гордо се разхождаха по столичните улици. София бе окупирана. Часови имаше тук-там – рядко, стражари – малко, а движение – извънредно голямо... но да оставим това. Забутан в далечния ъгъл на Малко Търново, до мен едва стигаха събитията, които бяха от решително значение за България. Но сега, когато за Великден дойдох, София ми се стори отново окупирана, обсаден град... тоя път от българи! Чудно, нали? И мен ми е чудно, затова ви пиша, да ми разясните тая работа. Кой от кого се брани? Защо са тия пушки по гърбовете на стражарите, някога с ножове натъкнати?

При театъра гледам, в една къща – цял взвод – мисля, казарма. Излезе, че някакъв министър пазели. Чудо! От кого ли? Може би сръбската граница е близо... ама само него ли пък ще пазят? В пощата видях пък друга, още по-странна картина. По улиците конни патрули – ама че ний в завладените градове някога не сме туряли по-голяма стража. Чета и разпореждания... ужас.

А бе, господин редакторе, кого и от кого пазят тия българи? От народната любов или София е обсадена, нещо като тайна обсада?

Хайде, разясни ми тая загадка.

С почит, **В. К-в**
Малко Търново, 24.IV.1924 г.

Б. Р. Това е «фасонът» на новия «ред и порядък» и изказ на «народното» доверие на целокупния народ, изразен в неговата партия – «Сговор».

МОТА

«Който може да понася нещастия, може все пак да се опази от тях.»

«Няма нищо по-горестно и по-нелепо от това да се страхуваш от нещастieto.»

«Условията за богатството са: да имаш необходимото и да си доволен от него.»

«Ако искаш свобода на духа, трябва да бъдеш беден.»

«Бедният се усмихва по-често и искрено.»

«Богатият с нечиста съвест играе роля на щастливец, който носи в сърцето си мъчителна скръб; неговото щастие е само маска.»

48. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ... ЗА КОГО?

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 19.V.1924 г., София, стр. 1)

Софийското комендантство е намерило за необходимо да издаде едно предупреждение към столичаните за действието с военна сила. То има право да прави подобни разпореждания и ний смятаме, че е твърде уместно, гдето даде такава широка гласност на своите разбирания за назначението на армията и жандармерията в сред столицата на България.

Съберат ли се няколко души – изкомандва ли им стражарят да се разотидат и те не хукнат веднага: огън бий! – и свършено.

Чуе ли някой да се оплаче за нещо и няколко души кажат, че това е вярно: огън бий! – въпросът решен.

Излезе ли утре гладното в София да поиска хляб и по-човешки условия – куршуми му пратете.

Поискат ли наемателите да изкажат мненията си срещу новия закон за квартирната криза, който иска дванадесеткратно увеличение на квартирите – огън! – и въпросът разрешен. Ето ти едно универсално средство за разрешение на всички въпроси! Бях на война, влизал съм в завладени страни, но и там разпорежданията на комендантите бяха малко по-човешки, отколкото тези, които се издават тук, в столицата на България, от българи срещу българи! Това говори за един страх, който скоро ще се превърне в ужас, който във всяка сянка ще вижда неприятел, за да стигне може би до мания на преследване... Срамотно е, за нас самите е срамотно! Култивира се озлобение и насилие до размери, нечувани в нашето отечество. А всички в него не са партизани. Има и хора, които обичат своята свобода, без да са се наредили под цветните партийни знамена. Не че протестираме, но това само ще ви кажем – не е този пътът. Ако властта третира народа си като врагове – и той ще ѝ върне със същото. А при тези условия мир няма и не може да има.

Държавникът, който не може да се вдигне над всекидневното и дребното, носи само проклетия за страната си. Това го доказва нашето минало, доказва го сегашното ни и сигурно ще подчертае още по-дебело бъдещето ни*, защото изглежда ний не се учим от събитията.

Запасен полковник Т.

49. ЕДНО НАРОДНО ПОГРЕБЕНИЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 19.V.1924 г., София, стр. 1)

На 11 т. м. в 4 ч след обяд от салона «Надежда» се вдигна трупът на дедо Димитър Благоев. Близко 40 некролози известиха както за смъртта, така и за погребението. Повече от 20 000 народ от разните краища на родината дойде да каже последно «прости» на един свой достоен учител.

Около 43 венци от различни корпорации свидетелствуваха за онази признателност, която имаха към делото на Благоева.

Този борец за онеправданите и като жив плаши доста много нечистите съвести, и като умря, макар и студен труп, той смути не само работниците, но стресна и цялата армия, джандармерия, дори и пожарната команда. Всичко бе на крак! Процесията мина по «Цар Симеон», «Мария Луиза» и «Гробарска». Процесията мина сред кордони от стражари и войска. На някои места бяха заложени картечници и автоматични пушки. Голяма чест сториха!

Трупът на Благоев мина сред хиляден народ и шпалир от войска.

Щастлив българин!

Казват, че на процесията не било позволено да мине из другите улици, а на работниците – да носят своите знамена или червени рубашки. Нито хор да пее.

Жалко!

Пред дома на комунистите хилядната маса коленичи! Мирно и тихо стигнаха до железопътната линия и тук хорът запя «Вий жертва паднахте...»

Надгробни речи се държаха от свещеника Хар. Стоянов – народен представител, г-жа Ацева от вдовиците, пострадали през септември. Споменът за

* На 19 май 1934 г. е извършен държавен преврат от «Звено». (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

нейния мъж – кмет на Горна Джумая, който бе обесен, и картината за онези дни силно я развълнуваха, тя само зарада и сълзите я задавиха, Димо К. Димов, Ж. Димитров, Йордан Милев, Габровски и един анархист. Говориха за заслугите на Благоева. След речите ковчегът се спусна! Венците се хвърлиха върху зиналия ров. Хилядната маса коленичи. Последен слънчев лъч из заоблачното небо освети за последен път ковчега, целуна го за всички братя, не дошли да кажат последно «прости» на учителя си.

Така свърши един живот, живот на един честен български общественик.

В.Б.

50. СЕЯЧИ И «СЕЯЧИ»

(В. «Ратник на свободата», бр. 18, 27.V.1924 г., София, стр. 1)

Има сеячи, които хвърлят житото в недрата на земята и хранят България. Те са прости хора, нямат никакви титли, ходят с груби облекла и служат на отечеството си в най-долните и най-трудните служби. Те са невежи – но вадят добро жито, простаци са, но хлябът, приготвен от житото им, е вкусен. Без тях България не може нито един ден да съществува.

Но има други «сеячи» – те имат големи титли, свършили са университети и знаят всичко, могат всичко. Да, те могат всичко – те могат днес да защитават – ако им платите, разбира се – семейството на убития; утре – самия убиец – ако им даде повече. Те днес могат да изкарат един закон за най-реакционен и утре, когато са на власт, да «докажат», че този закон е най-необходим; те могат в месец август 1919 г. да плетат венци и дитрамби на своя «генерал», а в септември същата година да се препират кой го е изгонил от България!

Това са те – «сеячите» на политическия морал, на политическите учения, на политическите партии! Ний не говорим за всички, но тези, които са – те се знаят, – научиха ги вече достатъчно, а време е вече и никой «простак» да не гледа, без да вижда. Сеячи на омраза са това, сеячи на заблуда, на клевети, които подтикват, насъскват, оправдават, проклинат, като имат един Бог, един принцип само: парата – интереса. Не е това пътят. Лъжа ли е – ще се узнае; подлост ли е – ще се открие; омраза ли е – омраза ще ти донесе; кръв ли е – на главата ти и на главите на твоите чада ще се струпа! – помислете това!

На България днес сеячи са нужни повече от всичко, но сеячи на търпение, на човещина, на обич. Умни люде имаме достатъчно, но разумни нямаме. Този, който гони брата си – не е разумен. Този, който насиля близкия си – не е разумен. Този, който мисли, че само той едничък е умен – не е разумен. Днес България се управлява от едно правителство, което избилства с «интелигентни» хора, поне по претенции и фирми – остава и по дела да се прояви такова.

Сеячи бъдете, но на обич и търпение, а не на омраза!

Защото каквото сеете – това и ще женете един ден.

Националист – Т. Пазарджик

51. ГРЕШКА ИЛИ ПОДСТРЕКАТЕЛСТВО?

(В. «Ратник на свободата», бр. 18, 27.V.1924 г., София, стр. 1)

В броя от 20-ий т.м. в. «Мир» в хрониката си подзаглавие «За комунисти и дружбаши» съобщава: «въз основа Закона за защита на държавата, министърът на вътрешните работи забрани вчера излизането на комунистическите и дружбашко комунистическите вестници «Труд», «Звезда», «Лъч», «Работническо Единство», «Ратник на свободата» и др.

Редакторите и издателите на тези вестници ще бъдат дадени под съд за противодържавнически агитации чрез печата.»

Понеже в. «Ратник за свободата» няма, а има «Ратник на свободата» – орган на организацията ни под същото име, считаме се задължени да кажем следното:

1. «Ратник на свободата» не е дружбашко комунистичен вестник, а орган на организация, извлечение от устава на която има във всеки брой от вестника ни.

2. Същата организация не е политическа партия, няма регистриран цвят и работи за моралното повдигане на народа ни чрез личен пример. В редовете на основателите ѝ се числят хора, на които телата са надупчени от куршуми при защита на земята ни.

3. Да се пише така за една организация, която съществува повече от две години и е много добре известна както на обществото, така и на самите «миряни», не може да има друга цел, освен неодобрение идеите, на които служат Ратниците, а те са: *Чрез Истината и безкористната работа да се внесе здраво разбиране, нов смисъл и направление във всички политически и обществени отношения.* Ако Миряните намират, че това са идеали дружбашко комунистични и ги не одобряват, тогава не остава друго да се мисли, освен че идеалите на «Мир» са противоположни, т.е. лъжата и користолюбието – и ако те наричат своите разбирания «държавнически», в такъв случай ний ще се съгласим, че действително водим «противодържавническа» агитация не само чрез печата, но и с личния си живот.

Организация «Ратници на Свободата»

Забележка: От справката, която направи редакцията в съответните места, се оказва, че колкото се касае за «Ратника», «Мир» говори неверности като твърди, че е даден под съд редакторът и спрян вестникът.

52. ПРЕДИ И СЕГА

(В. «Ратник на свободата», бр. 18, 27.V.1924 г., София, стр. 2)

Българският народ е вървял винаги подир онези политически водачи, които са му обещавали най-много и показвали най-красиви програми в опозиция.

Така бе преди, така е и сега.

Но както преди, така и сега, когато опозицията се качи на властниците на мястото и взеха да управляват, свиха се опозиционните знамена и се скриха за по-славни дни, т.е. когато дойдат пак в опозиция.

Да не ни обвиняват в голословие и фразьорство, ние ще изложим фактите, без да имаме право да съдим, а читателите сами да си теглят заключението.

*

Преди опозицията въставаше против насилието над журналистите и правиха запитвания в парламента. Сега същите тези хора на власт днес не само бият журналисти, интернирват, но и вестници спират – все в името на конституцията.

Кога ни говорихте истината? – довчерашни опозиционери – днешни управници?

Преди плачеха, че им рязаха брадите на Долни Дъбник и в цяла Европа проглушиха, че се погази конституцията и че няма свободи.

Сега – същите тези големи защитници на свободата през юни и септември избиха хиляди български граждани.*

* На 9 юни 1923 г. е превратът, свален и убит е министър-председателят Александър Стамболийски и хиляди земеделци. На 22–23 септември 1923 г. са избити хиляди комунисти, след потушаване на Септемврийското въстание. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Кога свикахте Велико Народно събрание, та изменихте конституцията. «Демократически сговор» от 3 май т.г. под заглавие: «На тези, които забравят», обвиняват предшествениците, че разпилявали големи суми по командировки из чужбина. Тръбяха преди, че българската пара се пръска немилостиво по командировки из чужбина. Сега току-що дойдоха вчерашните защитници на държавната пара, пратиха Калфов, Буров, Ляпчев, Каравелова, Григор Василев и много други в чужбина.

Вий, господа управници, от Марс ли вземате пари – та платихте командировките? Или имате два метра за мерене.

*

Преди плачеха за нас, пострадалите, кога Стамболийски с две тенекии газ разрешаваше инвалидния въпрос. Сега разрушиха онова, що ни направиха «предателите на България».

Тия предатели между многото грижи имаха и тази, че ни отпуснаха кредит за строеж на жилища.

Сега. Днешните властници ни дума не става да ни дадат останалите кредити, които имаме да взимаме. Няма пари, казват. – А отгде взехте да раздавате милиони на другите, които нямга ви услужваха?

*

Преди. Днешните управници се възмущаваха, че с държавните автомобили се возят министри и пръскат пари български за бензин и пр.

Сега. Тогавашната опозиция днес не само че министрите се возят на автомобили, държавни и специални вагони, но и техните близки, и роднините им на роднините. С автомобили се возят багажи, с файтони носи месо по домовете, а децата им в училищата возят.

Наминете празничен ден край Софийските околности, ще видите къде се возят държавни автомобили, файтони и пр.

Сега кои пари пилеете, г-да управници?

*

Преди. Данъци ще намалявате, евтин живот ще давате, големи заплати на чиновниците.

Сега. Данъци ще се увеличават, животът поскъпнява, чиновници уволняват масово под разни предлози.

Едно изпълниха много точно – че щом откриха парламента, зер всичко бе изпълнено точно, както бяха предначертали в опозиция, животът бе поевтинен, ред и свобода имаше, та щом дойдоха, Закон за защита на държавата гласуваха и си увеличиха дневните от 250 на 400 лева.

Нали това само бе останало неизпълнено в тяхната програма?

Да нареждаме ли още за онова, що се обещаваха преди и това, що се върши сега?

Нека всеки се вгледа наоколо и ще види, че едно се говори в опозиция, друго върши на власт. Трябва веднъж завинаги българският народ да разбере, че не са безпощадните критики, които ще ни управляват, че не са печатаните платформи на разните партии, които ще уредят България, че не са големите обещания, с които разните агитатори, само няколко дни преди изборите, посещават селата и градовете и излагат като на панаир своите големи и празни обещания и за един-два гласа данъци намаляват, училища строят, мостове правят и реки прекарват, и себе си величаят, другите чезнат, без да видят гредата в своето око.

Нека всеки разгледа вестниците на разните партии, кога са били в опозиция, какво са писали и какво вършат на власт, що са писали преди и що вършат сега.

Едно са писали преди, а сега двойно по-лошо вършат от онези дела, що едно време са се възмущавали.

Няма да ни оправят красивите фрази на големите програми. И най-големите програми и фрази бледнеят пред най-малкото извършено дело.

Не вярвайте на онези политически въжеиграчи, които идват няколко дни само преди изборите, колкото само да ви скарат, които се надлъгват помежду си.

Нека ви послужи словото на вещия учител Исус Христос, който без красиви платформи и големи обещания се наложи на целия свят.

Тоя завет ни остави: «По делата ще ги познаете.»

А. Лулчев

53. НАЙ-ПОСЛЕ РАЗБРАХА

(В. «Ратник на свободата», бр. 19, 10.VI.1924 г., София, стр. 1)

Над гърба на пострадалите много са се учили, живеяли и живеят за тяхната сметка.

След като бяхме лъгани от Радославовото правителство, подигравани от Данев, Ляпчев, Турлаков, П. Янев, моите добри другари не можаха да разберат, че желязото се чука, дорде е горещо.

Цяла година измина откак правителството на «реда» и «законността» не се сети за нас. Цяла година управителните тела на дружества на пострадалите от войните се тъкмяха като млади булки и не се решаваха да предприемат една смела борба за извоюване сносен живот за пострадалите от войните.

Те се задоволиха да направят едно-две изложения пред парламента, един събор да свикат от цяла България, нещастни инвалиди, вдовици и сираци.

Събор, на който много сълзи се проляха за героите, много хубави думи казаха и речи безброй, но полза никаква, освен тази, че всеки дошел на събора похарчи толкова, колкото му се падаха за една година, ако бяха ни изпълнили желанието. В този събор липсваше енергичният тон и дела, по-право, той приличаше на една просия, унизителна просия.

Героите, тези които не са искали милост дори когато смъртта е била ясно над главите им, сега на събора те плачеха. «Милост искаме» – се чуваше от устата на ораторите.

Чудно, нали?

Героите, титаните искаха милост, защото загиваха.

Още тогава имаше доста инвалиди, които порицаха този път на водене съюзите и им ясно казаха: че не ще се успее и изпуснахте момента, не плачене, не просия, а смели акции им се каза. Нека паднем убити от собствените си бойни началници и другари, но не просия унизителна, просия е позорна за нас, пострадалите от войните.

Тогава ни се отговори, че било обещано от министрите, че ще ни удовлетворят. Каза им се не веднъж, нам се обещава пред вратата на Народното събрание.

Не вярвайте!

Нямаше кой да слуша. Мили бяха кожите на едни, други партийните им устави не позволяваха, но акцията пропадна, а тя коства стотици хиляди левове.

Днес се сетиха управителните тела, най-послед издадоха позив и канят инвалиди, вдовици, сираци, майки и бащи на убити братя, да се готвят за смела борба.

Позивът е доста енергичен и обширен. Моите добри другари като че ли са забравили, че всяка придобивка е печелена под ударите на стражарските камшици и съдене по съдилища, затворите, по участъци. Най-послед се сетиха, че не

ще се сетят сами управниците да ни създадат сносен живот, та затова трябва с останалата половина от телата си да сложим, ако стане нужда, да създадем сами на себе си сносен живот.

По-добре горда смърт, нежели хленчене, плачене днес пред тия «силни», които утре са натикани в затворите като най-големите престъпници, утре пред други «силни», които ги очаква същата участ – занданите. Не се оставайте да гаснете пред мизерия един по един.

Другари, хвърлете поглед на миналите борби и вижте, че всяка придобивка е печелена след като са се увивали камшиците на стражарите около вратовете ни и прикладите им доразбивали гърдите ни.

Вземете поука от миналото и утре, ако стане нужда, водете борба смела, без хленчене, както нявга на фронта, когато защитаваме чуждите банки, които нехаят днес за нас.

А. Лулчев

54. НАРОДНИ ТЪРЖЕСТВА

(В. «Ратник на свободата», бр. 19, 10.VI.1924 г., София, стр. 2)

Празникът на светите братя Кирила и Методий и тази година се отпразнува.

Едно е за забелязване: че като нивга досега някои от министрите са вървели пред «народа» и са предвождали пред двореца да поздравят Н. В. Царя.

Досега подобно нещо не е ставало. Но тази година то стана по две причини: да уверят Царя, че са му признателни и верни негови министри и второ, че народът е с тях.

Нито едното е вярно, нито другото.

Изборите показаха, че народът не е с тях, а софийският «народ», той и шумни овации правеше някога на Стамболова, Радославова, Стамболийски.

Колкото за верността към държавния глава, тя е дотолкова, доколкото той е силен и полезен там.

През 1908 година на бившия цар Фердинанд в Търново се пееха хвалебни песни. През 1918 година на цар Фердинанд се поднесе орден I степен с брилянти и диаманти, и адрес от вярната му армия и признателния му народ, и пееха хвалебни песни: Аз знам една лира в Охрида сини... Не се мина една година, същите тези, които му поднесоха ордена и кълняха и биеха в гърди, че са му верни, взеха да го ругаят и се бият в гърди и да се карат дали Ляпчев, Стамболийски, Райко Даскалов, Takeв и др. са го изгонили.

Разгърнете вестниците през 1919 година, и ще се уверите в искреността и двуличието на царските чиновници. Каква ирония?

Миналата година някои от днешните сговористи заплашваха царя, че ще обявят република и пр., пр.

Тази година министър Цанков поднесе на Царя два празни балона: 24 май и 9 юний. Какви ли подаръци ще поднесе на Царя догодина министър Цанков, продиктувани от съдбата? Едно е жалко – че партизанщината не остави ни черкова, празници народни, без да ги опартизани и послужи за партизански цели.

Андро

55. ТЪЙ – ДА СЕ РАЗБЕРЕМ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 20, 17.VI.1924 г., София, стр. 1)

Политическите водачи веднъж след 9-й юни побързаха за всеки случай да си умият ръцете: 9-й юни е дело на армията – заяви министър-председателят още тогава, потвърди го после и генерал Вълков. Твърди го и понастоящем в изявленията от 8 т.м. в «Свободна реч», макар че с подобни изявления без малко що не докара на времето си намеса на външни сили във вътрешните ни работи. Но в същия брой има и други изявления, те са на Н. Рачев. Той дословно казва (бр. от 8 т.м. «Свободна реч»):

«Отговорността, която армията и група граждани поеха преди 9 юни върху себе си, се прехвърля оттогава насам *всецяло* (к.м.) върху политическите водачи на народа ни.»

Ето един скромен човек, нещо повече бих рекъл – благоразумен човек. Наистина има похвали, които понякога струват скъпо и заслуги, които никой не иска да си припише, особено като стане по-топличко. Бихме искали да чуем и мнението на господа политиците, върху които тъй охотно им прехвърлят *всецяло* отговорностите, защото тях ги знаем като порода от Пилатовците, които много лесно си мият ръцете.

Т. Пазарджик
Националист

56. ДА БЯХ ПРЕЗИДЕНТ МИНИСТЪР

(В. «Ратник на свободата», бр. 20, 17.VI.1924 г., София, стр. 2)

Разбира се, Господ на бодлива крава рога не дава, но казвам например де, ако бях на мястото на господин професор Цанков, бих дал други изявления, които смятам, че биха били по-близки до правдата. Наистина всеки вижда според мястото, на което седи, но все пак...

– Кой докара 9-и юни, г-н министре?

Цепеницата на Стамболийски, стриганите бради, кражбите на малки и големи величия, произволите като система, въведени в името за спасяване отечеството, самозабравата на президента, който казваше, че «всеки опит да се смъкне правителството ще бъде смазан.»

– Кой го направи?

– Точно не зная. Господин Лазаров казва, че той с 300 души, колега Вълков – че той с армията, *която се убедила, че правителството не е добро* – и го смъкнала. Кой казва истината – не зная, па и тъмно беше, та не видях.

– Ами ако и сега армията нещо вземе да се убеждава...

– Моля, моля – внимавайте, че има Закон за защита на държавата, искате да събаряте устоите й...

– Извинете, г-н министре, гдето любопитствам. Знаете, нали съм вестникар...

Сега, ако мога да попитам, разбира се, без докачение, какви добрини донесе новото правителство на България?

– Чудни въпроси задавате вий – ами че не виждате ли, че откак дойдохме ний на власт, всичко се разрасте, наголеми... Гледайте, реките придодоха, завлякоха даже това, което беше по бреговете им. Бюджетът по-голям: от 4 стана 6 милиарда, дневните от 250 станаха 400, данъците наголемяха, цената на хляба и всички неща наголемяха, сиреч, разбирате, под благотворното влияние на великата обществена сила – Сговора, всичко расте.

– Да, да, разбирам, г-н министре – ами нещо за жилищната криза?

– Хубава работа, че вий спали ли сте досега? Тя е разрешена най-рационално: пратихме около 30 000 в други селения, гдето няма скъраи и радости, няма жилищни комисии, без свободен наем – сиреч идеално положение. А за останалите ще им турим по едно увеличение 8–10 пъти, не е голяма работа – ако не са доволни – при Свети Петър има достатъчно апартаменти, разбирате?

– Разбирам, как да не разбирам, г-н министре. Ами обичате ли да ми кажете нещо за бъдещите си намерения? Нещо за комунистите, за земледелците.

– За комунистите ли? Че има ли комунисти? В България няма никакви комунисти. Ще турим сега и с един закон и земледелците вън от закона, няма да остане ни един земледелец. После ще турим и всичките останали партии с един указ вън от закона – и да видиш тогава как се управлява. Четиридесет години ще управляваме, хубаво да знаеш! Няма ни комунисти, ни земледелци да ядат цървулите, а и как ще ги има, когато със закон са забранени вече в България? – Работата е наред. Тогава на всеки депутат ще турим дневни по 10 000 лв., ще гласуваме..., но това впрочем засега е тайна – стига ви толкова.

– Ами не мислите, че някога този Закон за защита на държавата ще се прилага и по отношение на вас?

– Вятър – освен нас няма никой годен да управлява държавата, а няма ли нас – няма да има и държава – не го ли разбра още?

– А народът как мисли по тези въпроси?

– Народът ли? Какъв Народ? Ако е службогонският софийски, той мисли като мене, а за другия аз си имам «Трите Зезета» – и десетина картечници – ако им стиска, да заповядат.

Хиксов

Самозаинтересувал се

57. РЕБУС. ХРОНИКА

(В. «Ратник на свободата», бр. 20, 17.VI.1924 г., София, стр. 2)

РЕБУС

Извлечение от «Дневник», брой 4083 от 29 юни 1923 година. Интервюто на генерал Лазаров:

– Аз. Аз бях главатар и душа на съзаклятието, най-напред само с двама приятели, а после се присъединиха само запасните офицери и цивилни. Никога не сме били повече от триста души. **Действующите офицери не влизаха в съзаклятието**, но ние бяхме убедени, че можем да разчитаме на тяхното съдействие и на това на редовните войски.

Изявление от интервюто на министър Вълков – «Свободна реч», брой 93 от 9 юни 1924 година:

«Често в печата, в някои събрания се изтъква, че при акта на 9 юни 1923 г. армията е била едно оръдие в ръцете на някои партии, съсловия, професори, генерали и пр. Това е една нелепост. Армията до 9 юни се готви и под мое началство действа на тази дата съвършено самостоятелно, не подбуждана от никакви външни влияния и поведе зад себе си и правителство, и запасно войнство, и всичкото патриотично гражданство и селячество. Тя действа в името на своето назначение, за запазване законите и реда в страната, за което е давала клетва.

Актът на 9-й юни м. г. следователно е акт напълно конституционен, понеже армията го извърши по повеленията на законите в страната.»

Редакцията ще даде премия – мястото на тоя, който не казва истината – на всеки читател, който от горните цитати може да разбере и разгадае кой от двамата генерали не казва истината.

ХРОНИКА

Отпразнуването на 9-ий юни не стана с оня първоначален блясък и трясък, който се проектираше. И много хубаво. Всеки истински българин трябва да скърби, че работите в България стигат дотам, че да се празнува отървяването на България от българи!... Политическите нрави в нас са загрубели. Самите хора, настървени от войните, изкарват като последен довод на своите схващания юмрука, нагайката, цепеницата, картечницата. Срамно е това. В 20-ия век да се разрешават въпросите по такъв варварски начин.

58. ПО СТАРИ ПЪТИЩА. ПАК КЪРВИ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 21, 24.VI.1924 г., София, стр. 1)

ПО СТАРИ ПЪТИЩА

По стари пътища кървави сенки се метат. Заклета сякаш, родна страна от години гази кръвта на своите синове. Жестока участ! На юг, на север, на запад – места кървави стърчат; с кости граници чертаем; с кръвта пишем своите дни в книгата на живота... Кътче не остана вече... ни хълм, ни остра чука, ни равнина и брегове на река, необлети със скъпа кръв; неотбелязани със сълзи на сираци и вдовици! Хиляди, стотици хиляди верни синове на тази земя падаха, водени от хора, които едно само говореха – едно само лъжеха: «За скъпата родина е нужна вашата смърт...»

Но не стигна това. От години и вътре в нашата земя люде падат. Падат по селските пътища, падат посред столицата, пред собствените си врати, пред очите на очакващото ги семейство. Падат, пробити с братски куршум, намушени от братска ръка, умират сечени... умират. Днес – един, утре – други... Верни синове на своята земя, ценни чада нейни... И тези, които повдигат ръка на брат срещу брата, които пращат куршума, камата или бомбата, които насочват оръдието срещу родните стрехи, едно само говорят – едно само лъжат: «За скъпата земя наша е нужна тяхната смърт!»

Лъжа – лъжа – лъжа! За родната земя са нужни техните мишци, които ще хванат в здрава шепа ралото и набраздят девствената ѝ гръд, за да изкарат тежка пшеница – нужен залък за всинца. За родната земя са потребни техните умове, техните мишци и песни, техните мечти и живот!

За родната земя са нужни техните дни, техните радости, техните надежди и труд – а не тяхната смърт!

Това е лъжа, лъжа – лъжа – лъжа!...

.....

Кървави сенки се мятат над стари пътища. Отново Родината през кърви газии. Не кръв, а труд е потребен ней – и любов на нейните деца. Една е тя, нашата майка, и ний люде сме, а не вълци!

Б. Р.

ПАК КЪРВИ!

Още не е засъхнала кръвта на Генадиев, и нова българска кръв се проля на софийските улици всред столицата. Този път падна млад човек, надежда на една партия, борец за потъпкани правдини. Куршумът затвори смелата му уста завинаги, но думите му, ако са необходими, други ще ги кажат. Ако един знаменосец падне убит – друг ще вдигне знамето, ако то заслужава да бъде носено и да се жертва животът за него!

Нови убийства!... Някога невежи хора управляваха – сега учени. Но къде е разликата? По-малко топла ли е тази българска кръв, която се лее сега?

Българи сме – а българи убиваме. Християни сме, а Христа разпъваме всеки ден, защото не чуваме думите Му и не изпълняваме заветите Му!

Но земята може да премине, а не и думите Му. А Той каза: «Който меч вади, от меч умира.»

Който има уши да слуша, нека слуша!

Зрител

59. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 21, 24.VI.1924 г., София, стр. 1)

Някои – а тези някои сега, трябва да признаем, са мнозина – мислят, че смъртта е едно средство за решение на някои въпроси. Мислят също така, че убийството е начин на строение и разрушението е метод на работа, чрез който може да се достигне нещо. Да разрушиш има смисъл само в един случай – ако можеш на място на разрушението да вдигнеш нещо действително по-хубаво, по-ценно, по-красиво, и то не лично за тебе, а за другите.

Но да убиеш някого няма смисъл в никой случай. С убийство не се е разрешил нито един въпрос в света – ето от толкова хиляди години в света хората се убиват един друг! Убитият не може да бъде възкресен, следователно грешката не може да бъде поправена. А кой може да гарантира, че убиецът в момента не се е заблуждавал и че утре няма да мисли другояче? А и този, когото убиват – както у нас се убиват за партии и партизанства, нима той не би могъл след години да мисли като убиеца си, или убиецът – като него самия? Нали ние сме живи хора и в нас стават непрекъснати промени? Кой може да гарантира, че ний най-добре мислим, най-справедливо действаме само днес? Ами някога не беше ли Савел, който гонеше Христа и след някое време умря от ужасна смърт, мъчен именно за самия Христос?

С убийство не се решава никой въпрос, не се спира никое течение, не се препъва в своето развитие никоя идея, както не се спира никога извор само за това, че чешмата, през която той се е изливал, е била разрушена. Водата, ако това е истински извор, няма да престане от това – тя ще си намери други пътища, други чучурчета, няколко може би, но ще си тече все същата и ще донесе в света това, за което е дошла. Някога християните ги гониха, някога българските комити ги гонеха и убиваха, днес гонят по същия начин македонците в Македония; тъй се гонят и политическите противници вътре в самата България.

Но това не е правият път. И най-благородната ръка (ако изобщо благородна може да се нарече такава ръка), ако вдигне нож срещу брата си, тя не може да намери никога оправдание. И «най-великата» идея се омърсява, ако за реализирането си търси кръвта на себеподобните си. Великото никога не иде с гърмеж, кръв и насилие – всичко такова «велико» си е отишло и се е забравило, а кроткият Христос царува в човешките истински сърца и служи като фар, към който се стремят милиони същества.

В любовта е великото – всичко останало е заблуда; омразата и смъртта са децата на разрушението и техните следи са сълзите и нещастията – това са кривите пътища, които не носят за никого добро.

С братски поздрав:
Ваш Ратник

60. ПОЛИТИЧЕСКИ ИЛЮЗИИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 22, 9.VII.1924 г., София, стр. 1)

Хората днес живеят с илюзии. Това не е лошо във всеки случай, но в някои спъва доста. Тези илюзии биват различни видове и не е наша работа да говорим за всички, но понеже най-голямата днес е политическата илюзия – за нея ще кажем няколко думи. Тя е общо разпространена в света, и не е само България, която прави изключение. В какво се състои тя? На едно място в държавата, наречено «Народно събрание», «парламент», се събират 200–300 човека, избрани божем [не] с народна воля, а по път, който всеки един от нас добре знае. След това те се ограждат със стражари, детективи и започват да законодателствуват, сиреч започват да коват закони уж божем за ред, а този ред е тъкмо такъв, какъвто изнася тям, а понеже те не са бедни хора, то много естествено е, че в този «ред» бедният има право само да плаща данъци. Там тези «избраници» се карат, често даже бият, помежду си ред не могат да турят, а България ще нареждат! Тези, които сега са на власт, наричат своите предшественици: вагабонти, крадци, разсипници; гонят ги, затварят ги, а понякога ги и убиват. И това се повтаря от четиридесет години вече. Всеки разумен човек, който е видял да се повтаря тази комедия, ще си каже: «Какъвто е бил по-първият, такъв си и ти – един дол дренки!» Но други е въпросът. Оправи ли се по този начин нещо досега? Ако човек вземе една река или градина, за 5–10 години я оправя и подрежда – би се оправила. България я управляваха четиридесет и седем години все «учени» глави – и къде стигна?

Нека си видим сметката. Имаме учени хора – но учени как да те излъжат по-добре. Имаме много черкови и владици, но народът не стана по-християнски от някога, напротив – той сега като че ли е по-материалист, отколкото някога бе, когато го учеха «прости» даскали вроде на Левски и «полуграмотни попове», но с народни души... Убиваме и сега, колим се както и под турците. Имаме ли политическа свобода? Имаме и 3–4 милиарда дълг – не сме ли икономически роби вече за едно столетие, ний и потомците ни?

Днес пресата хвали едни и напада най-лошо други – утре, когато паднат от власт едните и дойдат другите, ролите ще се разменят – това ли е разумното начинание на печатното слово? И вчерашните «гениални» български държавници днес се наричат изверги, разбойници, хайдути – утре същите епитети ще се разменят. Фабрикуват се закони и закончета от «избраници», които утре ще лежат по тюрмите или изобличим като най-долни хора... Ако те са такива, могат ли им бъдат свестни законите? Ако не са такива – с подобни методи на взаимно ругание и непочитание, може ли да не стигнем освен до катастрофи?

Време е всеки да помисли, и то малко по-дълбоко и по-зряло, че струва ни се, нови бедствия идат в света и както винаги, май и сега сиромашът ще плаща счупените чинии по банкетите на богатите.

Т. Пазарджик
Националист

61. ПО ПЪТЯ НА СТАМБОЛИЙСКИ, КРАЯТ – СЪЩИ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 22, 9.VII.1924 г., София, стр. 2)

Интерпелацията по повод убийството на Такева, бившият министър Ал. Стамболийски излезе в парламента и като изреди в другите страни колко убийства има, мъчеше да доказва, че в България имало най-малко, и действително неговото послушно болшинство викаше тогава: «вярно» и ръкопляскаше, а опозицията тогава – днешни властници, правиха протест и доказваха противното. Днес ролите са сменени: министър Цанков от същото място, гдето по-рано покойният Стамболийски «доказваше», че в България има най-малко убийства; днес г-н Цанков правеше същото. Неговият отговор по убийството на Петков и тоя на покойния Стамболийски по нищо не се отличават, па и двамата са Александровци, и двамата употребяват много това «аз», «аз», и двамата хвърляха отговорността на другите, а послушното болшинство и на двамата викаше «вярно», «браво».

Покойният Стамболийски хвърляше вината върху опозицията и днес г-н Цанков прави същото. Покойният Александър се заканваше на опозицията и я погребваше и новият Александър също днес върши. Покойният Александър топеше ледовете и говореше все за по-добри дни, и живият Александър говори за по-добри дни.

Покойният Александър през цялата война бе на топло и след нея приказваше и даваше примери все от войската, и живият Александър през цялата война бе на топло и днес и той все за атаки и пр. пр. разправя. И двама Александровци вървят по един и същи път.

Тогава по какво се различаваше покойният Александър от живия? Само по едно – че покойният беше селски даскал – простак неук, а живият Александър – учен професор и пр. пр.

Но мисли ли новият Александър, щом върви по стъпките на покойния Александър, че ще избегне неговата участ?

А. Лулчев

62. ЛОШИ ПЪТИЩА

(В. «Ратник на свободата», бр. 23, 21.VII.1924 г., София, стр. 1)

Разправяха бащите ни и дедите ни, че турско било лошо.

Днес виждаме, че има по-лоши врагове и от самите турци. Днес виждаме, че най-лошите врагове на нас, българите, са пак българи.

Днес с правото се питаме кой предаде Левски, онзи велик учител на истинската свобода, онзи човек с неимоверната воля, вяра и далновидност, и с присърбие отговаряме – българин.

Смъртта на Ботев е загадка. Легенди много с противоречиви слухове и писания се носят, но ако не бяха му изменили българи, друго щеше да бъде с него.

Кой изпразни револвера и с това го накара да тури край на живота на Ангел Кънчев – българин.

Кой предаваше на турците комитите-нехранимайковци – пак българи.

Кой уби Стамболова – българин.

Кой уби Д. Петков – българин.

Кой уби Белчева – българин.

Кой уби Алеко Константинов – българин.

Кой уби Сарафов, Гарванов – българи.

Кой уби Такев – българин.

Кой уби Странджата – българин.

Кой уби Грекова – българин.

Кой уби Ал. Димитров, Стамболийски, Р. Даскалов – българи.

Кой уби П. Д. Петков – българин.

Кой уби през юни и септември хиляди българи – пак българи.

Хиляди има още избити по незнайни пътища и друмища, предадени от българи или избити от българи.

Това са наши братя, родни съграждани.

Някои от тях може би са имали и своите грешки на времето си, но кой е безгрешен? Кой е този, който е работил и не е правил грешки?

Нима за това трябва да ги избиваме??

За отглеждането на най-обикновения човек се изисква маса труд, сълзи и дълги години, камо ли за един апоспер, боебгу, водач народен, министър, депутат.

Това са редици имена, имена, станали жертва на личен егоизъм или страстни партизани.

Това са имена, които в други нации биха били герои народни и биха ги тачили за техните дела, извършени в положителната страна, а грешките биха им послужили за поука, но никой път не биха ги убили тъй зверски, както това сторихме ний, българите.

Резултат на партизанска развала се очертаха тези пътища.

Но тези пътища са лоши и опасни. Те водят към самоизстребление и самоунищожение на нацията. Ний сме си най-заклети врагове сами на себе си. Защото туй, което вършим ний днес, вчера и завчера на наши противници по идеи и разбирания, то ще ни се връща рано или късно.

Опасни са тези пътища, защото истините, казани преди две хиляди години, си остават все истини. Който сее ветрища, бури ще жъне. Който нож вади, от нож умира. Стига по тия опасни пътища. Стига сме се избивали! Нека вземем поука от миналото и подготвим бъдещето си.

Нека сеем братска обич и взаимни отстъпки, ако сме християни и братя българи, и ако искаме да жънем братска любов.

Защото пътят, по който вървим, е страшен и тежко и горко на онези, на които ръцете им са оцапани в братска невинна кръв. Тежко и горко ще бъде тям, на семействата им и на огнищата им, защото кръв кръв вика.

Но тежко и горко на България. Тогава ний ще сторим туй, що най-големият враг не е извършил досега.

Но опомняне трябва. Стига партизанщини! Стига кърви невинни. Силните на деня трябва да прощават, ако са силни, ако не са – да станат такива. Иначе, по тия лоши пътища водят народа към робство.

Опомняне трябва.

Националист

63. АМНИСТИЯТА

(В. «Ратник на свободата», бр. 23, 21.VII.1924 г., София, стр. 1)

Нявга землевладелците, за да могат да се задържат на власт, дадоха амнистия на всички свои партизани, които заради партийни интереси бяха жертвали интересите на Отечеството. Тази тяхна постъпка се протълкува от всички честни хора чисто котерийна. Голям шум се вдигна навремето по този въпрос.

Днес Демократическият сговор набързо вотира амнистия на бившите радослависти. Хора, които по една или друга причина бяха осъдени от един съд и признати за виновни според тяхната конституция, за която тъй много плачат.

Въпреки присъдата, въпреки настроението сред народа, Демократическият сговор гласува амнистия. С тази си постъпка те показаха за лишен път в България, *че гарга на гарга око не вади*.

Виновни министри няма, депутати няма, чиновници големи няма, а има виновни работници, селяни, бедни граждани, които за луди прищевки на големи фирми биваха избивани като псета.

Не са виновни министрите от Радославовия режим, виновни са войниците, защото отидоха да се бият, а не се справиха преди всичко с тези, които ги пращаха да се бият. Виновни са и запасното войнство, че не дезертира от фронта, за да дойде в София и се справи с тези, за които отечеството бе само пари и разгулен живот.

Демократическият сговор за лични котерийни цели даде амнистия на хора, за които през 1918–19 година тъй много ги атакуваха, дори и искаха избиването им. Демократическият сговор даде амнистия на провинени хора не за туй, че благо на нацията ни го изисква, а че партийните им интереси го диктуват. Но с гласуването на амнистията на Радославовия кабинет, Демократическият сговор гласува и собствената си провала, и гроба на България. Демократическият сговор изгори моста, който разделяше честно изпълнения отечествен дълг и съвестно изпълнения граждански дълг от хората на кражбите, дезертирали от гражданския дълг и мародерствуваха, признати официално.

Мислите ли, господа управници, че след този ваш жест ще се намерят вече хора, които биха ви повярвали в случай на нужда? Мислите ли, че вие убихте много хора, които все ви вярваха, че има още в България правосъдие? Не мислите ли, че вие по този начин дадохте поощрение на всички да манкират от своя дълг пред мисълта, че всичко е позволено и че, и да ги осъдят, ще бъдат помилвани?

Не мислите ли, че вие сравнявате честния военен и граждански дълг с безчестния?

Всичко това вие сторихте само за едно – за да можете да имате подкрепата на радославистите, защото изгубихте я сред честните граждани, та я търсите от катилите. Народната мъдрост казва: с каквото се събереш, такъв и ставаш. Не сте далеч по дела едни от други.

Утре може да стане нужда те да ви гласуват амнистия, защото сит на гладен вяра не хваща. А и вашите дела досега са доста, за които ще трябва да отговаряте, след като напуснете властта.

Дали ще властват и дочакате амнистия, сал Бог знае.

Бележка. Горното мнение е частно и не ангажира редакцията.

64. ЧЕРНА НЕБЛАГОДАРНОСТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 23, 21.VII.1924 г., София, стр. 2)

Един след други гаснат онези наши братя, които нявга презряха богатства, охолен живот и грабнаха пушка и от връх на връх росяха с кърви и кости родна земя.

Един след други си заминават опълченците от Шипка–Шейново, от хвърковатите чети на Филип Тотю, П. Хитов, Бенковски.

Гонени нявга от турци, предавани от български чорбаджии, те живяха с мисълта, че един ден българският народ ще им създаде сносен живот и ще настъпи истинска свобода, за каквато те се бореха и с турци, и с български чорбаджии. От тези първи ратници на свободата днес са останали малцина.

Държавата в лицето на своите управници им отплаща с черна неблагодарност.

Нявга един министър ги нарече държавни просяци. И оттогава неведнъж им се нанася обида.

Неведнъж техният сух хляб е бил намокрен от горчиви сълзи, които често капят от гаснеющите им очи.

Героите, титаните плачат от мъка неведнъж, като гледат и слушат туй, що става с тези около тях.

Един отличен българин е Димитър Пенев – Митко Шопчето.

Този добър брат, който е известен между своите другари под името Митко Шопчето, е на 61-годишна възраст.

Неговите теглила, неговите дела и подвизи са известни на мнозина.

Едва още юноша, той се запознава с Ботева, Левски, а преди тях – с Л. Каравелов, Тотю и П. Хитов – войводи.

Буйна и неспокойна натура, той постъпва в чета след чета и се бие не само за нашата свобода, но и за босняшката, сръбската, па дори и в Африка.

Неведнъж е бил затворен из занданите и неведнъж животът му е бил на конец.

Той е същото това Митко Шопчето, което сполучи да изведе от Цариградските зандани по канала другарите си и от явна смърт да ги избави.

След като даде и кърви, и младост, и неведнъж турските куршуми му дупчеха кожата, този буен българин, след като видя свободна България, се установил в София да живее на ул. Раковски, 46.

Тук той взема една нива от 5100 метра и с голям труд почва да работи върху нея.

«Омръзна ми да ходя, та рекох да направя градина, да създам нещо» – казва често симпатичният старец.

Тук той посява 70 кюстендилски сливи, 20 круши, 40 ябълки, 8 мушмули, 10 зарзали, 15 дюли, 50 облагородени дръвчета, 300 вишни и 1500 храсти – израстъци.

Освободени по чл. 58 от Закона за лозарството, той е работил неимоверно върху своята градина.

Трябва човек само да надникне и види какъв труд и колко пот е изтекло от набърченото чело на Димитър Пенев.

Обикнал своята градина като собствено чедо, той работи неуморно от ранно утро до късна здрач в нея.

Но каква изненада, един ден благодарното Отечество, в знак на благодарност, му изпраща 5–6 души от пожарната команда, да му разрушат оградата.

Каква черна неблагодарност! Искат да му разтурят оградата и му вземат 2700 м от градината за улици и площад.

«Искат да ми убият целия труд, собственото ми чедо» – вика побелелият старец. – «По-хубаво да я вземат за парк, градина цяла, но не да я разрушат. Аз още 1912 г, 13.IV с вх. №24 750 съм ги молил да не я развалят, а да я вземат цяла за цялата София, но не да убиват моя труд.»

Побелелият старец, който с такъв труд създаде една хубава градина, дойдоха хора, които в знак на благодарност му отплащат по такъв начин.

Ний мислим, че е много жестоко да се постъпва тъй с нашите заслужили синове.

Няма нужда да се разваля такава градина, която е коствала толкова труд и мъки.

Трябва министър Стоенчев да не допуска да се вършат такива неправди с нашите заслужили братя и да не допуска да се наскърбяват в последните години на своя живот нашите герои от Шипка и Шейново.

На Димитър Пенев – Шопчето трябва да се уважи молбата му и ако сме българи и тачим неговите дела и подвизи, да не го наскърбяваме по този начин,

иначе примерът и черната неблагодарност ни карат да вярваме, че Отечеството ще постъпва по този начин и с други велики свои заслужили синове.

Тежко и горко на народ, който не почита култа на героите и култа на правдата, такъв народ ще загине.

Андро Лулчев

65. НОВА МАНЕВРА

(В. «Ратник на свободата», бр. 23, 21.VII.1924 г., София, стр. 2)

Насилието винаги ражда насилие.

Днешното правителство дойде на власт чрез преврат и насилие, то не можеше да не върви крачещо напред из плъзгавия път, по който вървя и си счупи главата и Стамболов, Петков, Радославов, Стамболийски.

Насилието, с което си служиха тези наши бивши държавници, за да тъпчат народа и да му парализират действията, се върнаха върху собствените им глави.

Нека размислим историята на тези наши братя и да разберем горчивата новина, че който нож вади, от нож умира.

Така беше в далечно минало, така е и сега, и ще бъде така.

Днешното правителство не ще избяга съдбата на своите предшественици.

То е тръгнало по техния път и не ще може да иде по-далече от тях.

В онази ограда, где то се коват законите и съдбините народни, стават работи, които напомнят режимите на реакционерни правителства. В парламента днес на народни избраници не се позволява да се изкажат свободно по важни държавни въпроси. Днес в нашия парламент се изнасилва волята, парализира устата, стягат юмруци, с една дума – пълна тирания. Какво показва това? Това показва, че на властниците им липсва морал, липсва им в тях истинска свобода; и друго – че те кроят нещо страшно за тоя народ, който все от негово и за негово благо говорят. Днес в парламента явно се говори да се разтури и тази камара. Защо?

За да се докара послушна опозиция. Защо е тази послушна опозиция?

Да се гласуват закони и да се прокара това, що е нужно на известни единици.

Какво може да бъде то?

Безспорно не за народа, ако беше за «народа», то нямаше нужда от разтуряне камарата.

По всичко личи, че днешното правителство тръгва из път, опасен не само за него, но и за целия народ.

Българският гражданин трябва да бъде на поста си. Без разлика на партийни разбирания, трябва да се обединим и противопоставим на всяко насилие и нови авантюри, от която страна ще и да идат.

Народът трябва да стане сам господар на собствените си съдбини и да спъне всяко насилие.

Ратничка

66. СТРАШНИЯТ КРЪСТОПЪТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 24, 18.VIII.1924 г., София, стр. 1)

Любомир Лулчев

Днес българският народ преживява едно по едно действията на оная трагедия, която започна преди четиринадесет века със слизането на хунските българи към равнините на Мизия, в която седемтях славянски племена си живееха всред изобилие и племенна свобода, с каквато в това време едва ли са се ползвали други народи. Научени на грабеж, на завоевания, на груби отношения, в които споровете се започваха с ножа и свършваха със секирата или копие, тия северни скакалци се пръснаха из плодородните полета, харесаха им многобройните гойни стада на славяните – и те употребиха всичко, за да ги завладеят. Повече от два века продължава ожесточената борба. Заплашената свобода на орачите и овчари славяни им даде сили да се противопоставят с неочаквана енергия. Редицата стълкновения, ехото на които тътне през вековете, най-после се свършва с едно привидно амалгамиране, с помощта на новоприетото християнство, на тия два противоположни по характер и разбирания народи. Но внимателният поглед може да открие в продължение на векове, та дори до днешния ден, кипението на тия привидно смесени носители на различни национални качества и енергии – и тъй проучена, под светлината на тия фактически съществуващи в душата на народа ни течения. Българската история става ясна и бъдещето – донякъде очертано.

Днес тия два народа са отново изправени един срещу други. Идеите, които те сега са възприели, са само ехото, външният вид на ония истински душевни качества, които са останали отразени през вековете в нашите души. Славяните и сега мечтаят за своята свобода, за своето самоуправление «народовластничество», за своите руини стада и покрити с тежък плод ниви и поля. Тях войната не ги интересува, макар да са добри като войници, и им е омразна всяка натрапена власт.

Остатъците на българските ханове и ханчета (князе и войводи) на някогашните грабител и чужденци – сега са взели силата в своята ръка и продължават да мечтаят за унищожението на тоя вироглав народ от простаци, който винаги им е давал отпор, и които хора не могат, даже да искат, да мислят тъй, както мислят потомците на някогашните скитници из Руските степи.

Славянството и някогашната българщина-хунщина са отново едно срещу друго. Те са модернизирани. Имената им са променени, но действителността си е останала. Това са същите хора, същите характери, същите проявления. Това, за което националната душа е била гладна – това е и търсила. Българите – хората на насилието и оръжието – власт, картечници, сгазване на собствения си уж народ, властта на всяка цена!

Славяните – хората на стадата и земята – са възприели ученията за народовластие, за висша правда, за свобода на всички народи, за братството между всички хора, чийто труд храни света.

Тия две групи, рязко очертани в своите върхове, се сливат в подножията си – четиринадесеттях столетия, които са легнали помежду им от първите сблъсквания досега, са поомекотили и разнебитили по-нежните души и от двата лагера. Но все пак кръвта на вода не става никога – и след толкова векове потомците и на едните, и другите стоят изправени едни срещу други, като да не са минали толкова години; като да не са живели и страдали заедно в толкова нещастия; като да се срещат пръв път – и то като врагове! За тия, които виждат нещата през призмата на случайностите – това е тоже случайност; но за тия,

които разбират, народът ни днес е на един съдбоносен кръстопът; преживяват се борби, причините на които се крият в една расова омраза, по-силна от ограничения разум на нашите национални водачи в дадения момент.

Що трябва да се прави? Ако бяхме християни не по име само, а истински тачехме думите на Спасителя – бих спомнил заповедта Му: «Любете враговете си!» Днес обаче Христос е далеч от сърцата на повечето от съвременните хора – те са глухи за Неговите заповеди, забравили са Неговите слова – нещо повече даже – те дори не си спомнят, че са човеци, че имат елементарен дълг, дълг един към друг, да обуздаят инстинктите си; да търпят чуждите мнения, да почитат хорския живот, защото всяка проляна кръв вика за отмъщение пред Бога.

Днес водачите на Българския народ – били те на власт или в опозиция – имат тежка задача: да спомнят на вървящите след тях, че живеят четиринадесет столетия след своите прадеди; че тия години не са минали даром и незабелязано; че самото християнство съществува и трябва да съществува и в душите ни като ръководни норми и закони; че най-после ний живеем вече вън от горите, където някога насилието е било едничкият закон; а кривакът – най-същественият аргумент при решаването на споровете.

67. КРИЗАТА

(В. «Ратник на свободата», бр. 24, 18.VIII.1924 г., София, стр. 1)

Нашите големи капацитети по политическа икономия и големите ни политически въжеиграчи не можаха да разберат от освобождението досега, че България по този път, по който е вървяла и върви, няма да се оправи. Те се мъчат чрез разни печатани програми да донесат «благо на народа», но всъщност кризата от година на година се чувства все по-силно и по-силно.

Ний всички треперим пред утрешния ден и не знаем що може да ни донесе.

Несъмнено този страх от неизвестност се чувства най-много от най-горните пластове, защото те знаят, че винаги гръмотевиците падат на най-високите дървета, а над България се е надвесил черен облак, и колкото дните вървят, толкова повече облакът става по-тъмен и по-голям.

Ето защо са тези всички мерки, закони и закончета за защита на държавата и пр. и пр., но въпреки всичко кризата се чувства и се живее.

Криза има в чиновнишките среди. Криза има в работнишките маси. Такава чувства селянинът, наематели, собственици, дребни търговци. Криза чувствуват пенсионери, криза политическа и икономическа. Всички викат за помощ, но има шепа охолници, които не признават ни държава, ни отечество, които викат зрелища, пари, пари.

Немотия вилнее в голямата част от народа, но никой не обръща внимание. Не мислят ли отговорните фактори в тази страна, че далеч не се отива по този път?

България е един човешки организъм. Щом краката или ръцете боледуват, то се нарушава цялата хармония и не може да има правилен живот.

Днес управляват генерали, професори, т.е. умът, както те се наричат често – главата, краката, стомахът са отслабнали.

Бюджетът – стомахът няма нищо, освен шарени книжки, той едва се поддържа.

Закони за защита на държавата и маса други напоследък закони спъват за правилното развитие на нацията ни.

От бездействие се парализирват органите на човешкото тяло. Краката и ръцете са парализирани, при такива обстоятелства ще може ли да имаме здраво тяло? Ще ли може да носят краката главата, която всичко прибира за тяхна сметка за себе си?

Не ще ли един ден кризата да се усили и както в човека, така и в България, се свърши с крах? Защото тези кризи, които ги преживяваме, и егоизмът на интелигентните ще доведат народа ни до изтощение и ще свърши с гибела на Отечеството ни. Както в човешкото тяло умът не задържа всичко за себе си, нито сърцето задържа всичката кръв за себе си, а я праща по всичките части на тялото равно, според нуждите, и задържа само толкова, колкото му е необходимо да поддържа живота си, така и нашите управници и икономисти трябва да разберат и се вгледат добре в своето тяло и да вземат поуки и не създадат закони и закончета за защита на шепа хора и облагодетелствуват свои партизани, а да създадат закони за цял народ, без разлика на наши и ваши, и тогава кризата ще изчезне тъй, както изчезва такава в здраво човешко тяло, когато между отделните части има пълна хармония.

Андро

68. ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕД

(В. «Ратник на свободата», г. I, бр. 24, 18.VIII.1924 г., София, стр. 2, в рубрика «Политически преглед»)

България се намира в стадия на политически кошмари. Държавниците ѝ изгубиха чувство на действителност. Още не бяха стихнали думите им, с които се хвалеха, че са добре с всички околни държави – и Турция изгони българите от Тракия, гърците ги навързаха по десетки и ги изтрепаха с картечници, румънците предложили на добруджанците в един месец да се декларират за техни поданици или да напуснат земите си, а сърбите се сетиха, че имат още да вземат стотици милиони...

Шашардисани от подобно «отлично» положение, нашите държавници започнаха да подготвяват народа за вътрешно избиване и започнаха да викат в съюз цяла Европа – същата Европа, която вече е в нормални търговски отношения с болшевиките – срещу Русия. Малкото пале иска да добие ако не друга слава, поне тази, че е лаяло на слона, който даже го и не е чул...

А вътрешното положение може да се характеризира с две думи: натрупан барут, който чака искра да избухне. Изглежда, че правителството по свои съображения предизвика това положение и прави всичко да се изострят отношенията между тях и народа.

69. ХРОНИКА

(В. «Ратник на свободата», г. I, бр. 24, 18.VIII.1924 г., София, стр. 2, в рубрика «Хроника»)

Кой казва, че България е съветска държава? Никой, нали? А все пак след съветите и съветчетата, които пълнят учрежденията с безполезни шумове и месечните ведомости със скъпо платени подписи, се добихме напоследък и с комисари и комисарчета. – Имаме вече комисари по прехранванието, против скъпотията, спекулата и пр., и пр.

Без да сме пророци, отсега още може да предскажем последиците от подобни комисари и комисарчета:

1. Всичко ще заскъпнее още повече.

2. Държавата ще трябва да плаща и скъпите разноски на тези нови опити.

3. Възможно е да се явят в София след някое време някоя и друга хубави къщи, правени от «спечелени» пари. Блажена България! За болшевици се говори, но отдавна ги надминахме. Право си казваше покойният Стамболийски: «Чужденците трябва да дойдат, да вземат юрнек от нас!»

Военните власти са издали разпореждания за българския народ. Те са странни. Ний сме били в завоювани страни, но комендантските разпореждания там бяха по-меки спрямо завоюваното население, отколкото публикуваните във вестниците сега. Дали сърбите имат подобни разпореждания спрямо омразните им македонци? Съмняваме се. Странно е, че в България българската войска ще употребява оръжие срещу собствения си народ, дори без предупреждение, само затова, защото той не мисли като взелите с държавен преврат властта сегашни управници. Това е самозабрава. Нещо повече – национално престъпление. Подготвя се избиване на народа, който вече няма право на събрания, на глас, на участие в управлението, на кооперация, на собственост. И ще искаме тези хора след това да се чувстват, че са в свое Отечество! Ами че султановите аги и агаларчета бяха по-внимателни с раята си някога. Че някога имаше българи чиновници и ратаи на турската държава и на турските ханчета и чифлици – днес стотици интелигентни българи са изхвърлени на улицата без хляб от учрежденията и дори частни предприятия, защото се различават по убежденията от «конституционалистите» професори и генерали, които днес управляват България. Смешно и срамно. Къде се върнахте, господа – из кои векове? Ако комунистите и земледелците са грешни в своите разбирания, не е безогледното преследване, което ще ги убеди в техните грешки и вашата правота. А разгърнете и историята и прочетете – поне грамотни сте, не сте «простаци» като миналия режим – християните ги пекоха и късаха – и тъкмо за това завладяха така скоро цяла империя. Нито една идея досега не е надената на щика – и вий няма да направите това чудо, а напротив, всички тирани, като започнем от Николай II и свършим със Стамболийски, вашият предшественик по дела, а навярно и по съдба – са все едни и същи.

Добре е да се работи, но още по-добре е и да се мисли, като се работи. Самозабрава е това, господа управници – *а греши повече винаги по-силният. Послабият се само защитава – а при защита, която е до самоотбрана, не се дори смята, че престъплението е престъпление.* Вий тикате значителна част от народа към такава самоотбрана, за да можете да го унищожите с приготвените и заложили картечници, но мислите ли след това за последствията за цялата нация? Както искат да мислят, тези хора са част от народа, а частите на живо тяло не могат да се късат безнаказано от когото и да е. Има Бог, който не спи. Неговата ръка е вдигната и тежко и горко, върху когото се сложи.

70. КАБИНЕТ Д'АФЕР*. ДА СИ ОТИДАТ ЛИ?

(Един ратник на свободата. *Кабинет Дафер. Да си отидат ли?*
София, 1925. Изд.: Редакция «Ратник на свободата», бул. «Македония» №54)

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

Скъпата ни Родина е разпъната на кръст. Достойни нейни синове, които телата си бяха образували оная жива стена, в която се разбиваха вълни на съседни и задморски народи цели години, днес тия братя са забравили, че в техните жили тече една и съща кръв, че те заедно делиха несгодите по окопите и се радваха и скърбяха тъй дълго един до друг в променливите и бурни дни на живота...

Днес те са застанали едни срещу други, наскърбени, озлобени, претендиращи. Едните сочат юмруци, други приготвят картечници и бомби; едните убиват, другите избиват...

Всеки ден по улиците на София, па и цяла България, се лее кръв – скъпа българска кръв на родни братя...

Докога това? Няма ли някой начин да се предотврати неминуемото сблъскване още по-жестоко на утрешния ден? Това ожесточение го имаше и преди 9-и.VI.но след тая дата то се усили, вместо да отслабне, както очаквахме. Не е ли естествено да се помисли, че употребените методи са дали тия отрицателни резултати? Има ли някой начин – последен може би – да се изглади конфликтът между родни братя не по пътя на самоубийството и саморазправата, па била тя лична или носеща фирмата на една «държавна необходимост»?

Нашето скромно мнение по тоя повод излагаме в следващите страници. То е може би непълно и достатъчно мотивирано, може би е и недостатъчно обективно по отношение на управляващите; но ний ги молим да ни повярват, че не сме никакви партизани, не гоним никакви лични цели, и че едничкият мотив, който ни подтиква да напишем тия редове, е оная искрена обич, която храним към всички наши братя, па били те «заблудени» комунисти или «просветени» професори, защото за нас съществува само един авторитет в света – **Христос** – а **Той** каза:

«Един е вашият Отец – а вий всички братя сте!»

11.II.1925 г., София

КАБИНЕТ Д'АФЕР ДА СИ ОТИДАТ ЛИ?

«Един временен безпартиен кабинет е все пак едно решение...»
(«Демократически сговор» от 10 февруарий 1925 г.)

За всеки българин, който не прави от политиката занаят, статията на вестник «Демократически Сговор» «Да си вървим ли?» не може да не остави едно отраднo впечатление.

Взаимните обвинения, тъй присъщи на българската политическа действителност, не са давали възможност да изпъкнат добрите качества на народните водачи през всички времена, които никога не са липсвали. Почти винаги се забравя, че политическите мъже не са случайни личности, израсли в една нощ като баснословната тиква на пророк Йона, а са само върховете на ония обществени течения, които *фактически* се намират зад тях. Големи или малки, патриотични или не – тези обществени групировки са именно, които дават смисъл,

* cabinet d'affaires (фр.) – служебен кабинет. (бел. М.И.)

цел и сила на всичките политически мъже, заставали на чело на управлението. Опитът да се разрешават въпросите чрез обвинения на личности, като се хвърля само върху тях резултатът от тяхната политика, според нас е несправедлив и нелогичен. Личността в обществения живот действа само дотолкова, доколкото се явява като изразителка на едно множество – равнодействующата на вътрешния импулс и външното съпротивление – това е границата на влиянието ѝ. Самият факт, че личностите-водачи се съдят почти след падането на всеки политически кабинет, а престъпленията, досущ еднакви, се повтарят от техните заместници, иде да посочи, че причините са малко по-дълбоки, че мечът на Темида сече клонките, но корените остават.

В политическата действителност на България – а и в доста други страни, се явиха идеи от по-друг порядък. От сблъскването на двата реално и едновременно съществуващи в душите на съвременния културен божем човек морали: «Правото е закон» – прилагано вътре в държавата – и «силата е право» – прилагано и практикувано от народите седем години в голямата европейска война, настана оня неминуем вътрешен конфликт, който затъмни съзнанието и у маси, и във водачи, при което се яви съблазънта в по-силните личности да разрешават въпросите по късия път на силата и в политическия живот. Що значеше правото, когато една сполучлива атака със задушливи газове решаваше съдбата на хиляди войници и милиони мирни граждани, които изкуствената гранична линия щеше да отдели от майката отечество?

И тая съблазън, тоя метод на късо решаване въпросите, тия идеи от революционен порядък се явиха на политическата сцена и изместиха политическите обичаи: в Русия, Гърция, Испания, Италия, Югославия, Естония – а в по-мека форма – и във всички останали държави се съзира същото това стремление да се разрешават въпросите не по приетия досега път на чисто политическите похвати.

България е в същото положение. Стамболийски и Цанков&Сие са само две халки на един и същи синджир, два носителя на един и същи идеал: късия път за разрешаване въпросите, само че първият, като говореше за България, разбираше тия, които приличаха на него самия, а вторият влагаше в това понятие оня «народ», който имаше изгодите от неговото управление. Като Стамболийски бяха и мислеха повече от селяните; като Цанков мислят тия, които смятат, че «истинската демокрация» се състои не в количеството, а в качеството, и че следователно «елитът» може да си позволи това, което «цървуланко», макар и равноправен гражданин според законите – не може и да мечтае. Самият начин, по който Цанков дойде на власт, подчерта само фалита на политическия метод в дадения момент и прогресивното развитие на идеята за насилие, която бе залегнала вече в душите на озлобения от несполуките по бойните полета народ и усиlena от вътрешните неуредици – естествена последица от онова страшно сътресение, което причинява съвременната война в държавния организъм.

И много прави са сега властвующите, като се запитват: «Кой ще ни наследди?» Това е един въпрос, който е свързан преди всичко с техния собствен живот и безопасност и след туй и с ония мероприятия и закони, които те са нагодили за защита на собствените си интереси. Наистина те претендират, че тия интереси са народните. Но не е ли чудно, че тоя народ има нужда от толкова много детективи, стражари, наказателни команди и преследвания, за да разбере, че му се прави добро? Очевидно тук има някакво недоразумение, когато до вчера България съществуваше, без да има нужда от закон 3.3, а днеска, когато той се явява като една необходимост, да мислим, че тя е в по-добро положение. *Усилията, които се употребяват за поддържане на един порядък, са обратно пропорционални с неговата справедливост* – те само сочат за количеството на ония онеп-

равдани, които трябва да се съдържат с нагайка и куршуми в неизгодно за тях положение, когато уж са равни пред законите. Това е ненормално изхабяване жизнените сили на едно общество или държава и в никой случай не може да свърши с добро.

Въпросът се слага днес от самия живот: по пътя на революционните ли идеи – «десни» – военна диктатура или «леви» – работническо-селска – а всъщност по пътя на насилието ли ще се разреши бъдещето на България, или с разбирателство?

Едно такова разрешение е според думите и на самия официоз:

КАБИНЕТ Д'АФЕР.

Всички възражения срещу него са несъществени и несериозни. Той е единичният останал възможен път засега, да се разреши бъдещето на България с бюлетини, вместо с картечници и бомби. За да се получи правилното разрешение на въпросите, трябва да има правилен изказ на реалните съотношения на силите в даден момент – ако въпросът е политически – на политическите, ако въпросът е революционен – на революционните. Когато срещу политическите мъже на една страна се излиза с революционни похвати – несъмнено е, че политиките ще бъдат победени, *но когато две революционни гледища се сблъскат в една държава, което и от тях да победи – то всъщност ще празнува само разрушението на собствения си дом.* И ако за тях, които и без това нямат нищо, и са несретници в живота, такава загуба да е без особено значение; ония, които имат, трябва добре да помислят, още повече, че те винаги са малцинство и следователно ще бъдат, когато и да е, победени, защото те могат само да си купят недостигащите защитници, а купеният защитник ще гледа преди всичко себе си и след това другите.

Тъй че интересите на всичко здравомислящо диктуват в тоя важен момент на държавния ни живот, пълен с пертурбации, едно установяване истинските съотношения между реално съществуващите сили в страната. А то може да стане само при едни избори съвършено свободни, произведени от кабинет д'афер, не от чиновници-играчки, а от честни общественици, почитани и кредитирани не от партии само, а и от народа, короната, армията и дипломатическото тяло, които са днес истинските явни и неявни фактори в нашата държава.* Ако България няма такива десет лица, тя действително не заслужава да живее. Но тя ги има – и то не само десет – животът скоро ще покаже това. Проверка общественото мнение чрез избори се налага. Това е тъй очевидно, че са излишни всякакви доводи за не заслепения гражданин, а за прононсирания партизанин – всички доводи са без всяко реално значение, щом се касае да напусне властта, на която той гледа само като средство за лично добруване.

Опитът коя да е партия, или партийна групировка да произведе такива избори, само ще изхаби силите ѝ – и, от друга страна, ще я постави пред снова голямо изкушение, на което никоя политическа партия не е устояла: да влияе с властта върху изборните резултати, за да получи нужното ѝ болшинство – а това пак ще даде едни нереални отношения на сили, сиреч крива основа, крива и постройка, което в най-щастливия случай ще повтори събитията, но няма да даде разрешение на въпросите. При един кабинет д'афер, напротив, всичките партии, дошли при равни условия, ще могат по-лесно да се разберат, независимо от количеството им, отколкото когато се делят на правителствени и опозиция, които смятат, че по дълг трябва да се псуват и враждуват помежду си.

* Без обаче сами те да се кандидатираат и избират (бел. а.).

Изказват се обаче страховете, че «левите» щели да вземат надмощие. Но това е несериозно възражение. Най-напред всички знаем, че Демократическият Сговор е най-силната организация в България – поне те сами твърдят това и ний нямаме причини да им не вярваме – но веднъж по-силни от тях няма, приказките за взимане някакво надмощие от някои са най-малко нелогични.

Ако ли пък те са разбирали заедно с партията си армията, стражарите и детективите (както някога Черна гора викаше: «Аз и Русия имаме 152 милиона») – то това трябва да признае открито, понеже армията и полицията, доколкото знаем, според конституцията, нямат още партийна принадлежност – и си вземат съответното място между политическите групировки на страната, като потърси и тяхното съдействие, да се противопостави на всички тия «разрушителни» политически течения от еднофронтовци. Ако и в такъв случай силата им е недостатъчна, тогава нека ни позволят да ги запитаем: в името на що искате да управлявате нашата демократическа божем държава, където болшинството само е властно да решава нейната съдба? Но ще речете, че вий сте «елиът», най-умното в нашата страна, та за нейно добро, въпреки конституция и закони, вий трябва да я управлявате. Да се съгласим за минута. Но вий ли сте най-умните в света? Защо тогава да си не пазарим управители американци или англичани, които несъмнено са по-умни и от вас, и от нас? Ами ще речете, че те са чужденци и не милеят за народа ни. Мислите ли, че е проявление на милост, когато българинът коли българин, «както и турчин не го е клал»?

Не, време е вече – и ний се радваме, че управляващите партии разбират това, че те трябва да си вървят, като отстъпят, за тяхно собствено и за това на държавата добро, управлението в ръцете на един кабинет дафер от общественици. Ако Демократическият Сговор е действителен изразител на народното доверие – срещу което ний не искаме нищо да възразим в момента, министрите му ще имат само една двумесечна ваканция, да си отпочинат и с нови сили да заработят за преуспеването на Отечеството си, при което от само себе си се разбира, че те, щом са *една реална сила, няма да престанат да бъдат такива и във ваканцията, както, да речем, г-н професор Цанков си е професор и през ваканцията, понеже е реален професор.* Но ако само властта е, която им дава тяхната «реалност», тогава те именно не са никаква реална сила – и всички трябва да си дадат правилен отчет за тоя факт.

Ако ли пък тяхната «реалност» се потвърди и при едни избори, произведени от неутрално правителство, те ще имат всичката възможност да дойдат отново на власт като правителство, лишено от оня опасен *нюанс* на едното нощно пронущаменто, за справедливостта или не на което не спорим, но което несъмнено хвърли недобра сянка във всичките вътрешни и външни отношения на Цанковото правителство и с това създаде мъчнотии на България.

За непредубедения наблюдател фактите се рисуват много ясно. България вече цялата прилича на зарядена бомба. И трагедията е там, че фитиля ѝ палят тъкмо тия, които може би искрено мислят това, че гасят и усмиряват.

Демократическият сговор бе и е една сила в нашия обществен живот. Той се проявява и ще се проявява като един полюс от схващанията на част от българския народ. Правото си на съществуване той сам регистрира, като си зае и съответното място. И ако той наистина е една *реална* сила в страната, той най-добре именно ще докаже това с оттеглянето си от власт, защото реалностите не изменят своите абсолютни стойности от това дали Цанков ще седи на министерското или професорското кресло. Нека вярваме, че неговият ум ще бъде и в двата случая еднакво добър и неговите *реални* партизани еднакво ще го ценят.

Ако ли пък Демократическият Сговор не е това, за което претендира – тогава той, по силата на нещата, ще рухне и нищо не е в състояние да го задър-

жи, като затрупа, може би, в такъв случай под развалините си ония не малко идеалисти, които несъмнено съществуват в него и са турили себе си в неговите основи.

И ако ний пишем тия редове, то е само да помолим, като добри българи, управляющите, па и всички останали български граждани, да се огледат в действителността около тях и видят нещата такива, каквито са, с всичките техни страшни последици, защото нам трябва да е скъпа всяка българска глава, всяка българска капка кръв, независимо от това дали тя тече в жилите на един «заблуден» комунист, който преди няколко години си е бил, може би, много мирен гражданин – и може утре пак да стане такъв, – или на някой генерал или професор, които са също така хора – и следователно на които греховете са също така присъщи. При това, ако «заблуденият» за «лоши» идеи дава живота си – за красивите, истинските и хубави идеи още с по-голяма охота ще го жертва.

Любовта се изпитва с жертвата, която може да се направи в нейното име. Насилието ражда насилие. Грубостта в политическия живот подхранва революциите.

Идете си, г-н Цанков – заедно с вашата и другите партии, също така *реални сили* в живота на нашия народ, вий всякога ще бъдете в състояние да поставите всекиго на мястото му, *щом с едно доброволно отстъпване вий покажете, че туряте край на революционните похвати в нашия политически живот.* Не сторите ли това – надигащата се вълна, която вашите язове само спират, но не унищожават – действителността досега показва това – ще ви погълне неминуемо. И тогава разумното ще говори още по-малко в главите на «победителите» и скръбта ще почерни още много и много български братски къщи...

Борба като тая, която сега царува в нас, не може да завърши освен с разнебитването на политическия и обществен живот на един народ. И ако в умовете на другите това е само една неопределена възможност, за познавачите на обществените борби и условия, каквито са и професорите – това трябва да се схваща като една неминуемост. Непримириемостта винаги е раждала катастрофи, а насилията винаги са свършвали с печалния край на насилниците. Разумното отстъпление, което е спасило хиляди, е всякога по-голяма победа, отколкото много кърваво завладени полета и обгорели селища на собствена страна...

Славата на усмирителя е печална слава! Неговата победа е съпроводена винаги с хиляди проклетия и сълзи на собствени сънародници. Да се сдържиш, да разбереш причините и разумно постъпиш – е най-мъчното, но и най-светлото дело в живота на един човек, на една партия, на едно общество.

Мир да дадеш на брата си – ето най-възвишеното дело на една личност, за което Христос обеща някога царството Божие на миротворците!

Ако днес най-големите теоретици в Русия правят отстъпки на народа, който не мисли като тях, колко повече това се налага в демократична България!

Българи, бъдете миротворци, а не насилници един спрямо друг! И нека най-силните, най-разумните, най-мъдрите първи протегнат ръка и направят първата отстъпка – с това те именно ще покажат само своята мъдрост и сила! Не сме ли в правото си да очакваме от *Елита* на България да се покаже достоен за името си?

Един «Ратник на свободата»

Любомир Лулчев

III.

Вестник «Ратник на свободата»

Б. Година II – 1930 г.

Редактори:

Любомир Лулчев, Андро Лулчев

1. Великите мисли (бр. 1, 1.I.1930 г.)	119
2. Време е! (бр. 1, 1.I.1930 г.)	120
3. Позив (бр. 1, 1.I.1930 г.)	121
4. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 1, 1.I.1930 г.)	123
5. Новият живот (бр. 2, 11.I.1930 г.)	124
6. Една присъда (бр. 2, 11.I.1930 г.)	124
7. Нашият път (бр. 2, 11.I.1930 г.)	125
8. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 2, 11.I.1930 г.)	128
9. Всички искате да имате власт (бр. 3, 18.I.1930 г.)	129
10. Накъде (бр. 3, 18.I.1930 г.)	130
11. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 3, 18.I.1930 г.)	132
12. Ако ние, съвременните хора (бр. 3, 18.I.1930 г.)	132
13. Утописти (бр. 4, 25.I.1930 г.)	133
14. Идейни спорове в нашата църква (бр. 4, 25.I.1930 г.)	136
15. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 4, 25.I.1930 г.)	138
16. Законът за защита на държавата (бр. 4, 25.I.1930 г.)	139
17. Опомняне трябва (бр. 5, 1.II.1930 г.)	140
18. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 5, 1.II.1930 г.)	141
19. За да се реализират нашите мисли (бр. 6, 13.II.1930 г.)	142
20. Двата дълга (бр. 6, 13.II.1930 г.)	143
21. Позив към избирателите (бр. 6, 13.II.1930 г.)	144
22. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 6, 13.II.1930 г.)	146
23. Цяр за мъчнотиите и репарациите (бр. 6, 13.II.1930 г.)	147
24. Здравият разбира едно (бр. 7, 17.II.1930 г.)	147
25. Невероятно, но факт (бр. 7, 17.II.1930 г.)	148

26. Опитни (бр. 7, 17.II.1930 г.)	149
27. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 7, 17.II.1930 г.)	150
28. Турете Любовта като начало (бр. 8, 24.II.1930 г.)	151
29. България над всичко (бр. 8, 24.II.1930 г.)	152
30. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 8, 24.II.1930 г.)	154
31. Ако в подобния си не виждаш себе си (бр. 9, 3.III.1930 г.)	155
32. Дойдете при Мене (бр. 9, 3.III.1930 г.)	155
33. Положението на политическите партии (бр. 9, 3.III.1930 г.)	156
34. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 9, 3.III.1930 г.)	158
35. Да не спорят.	
Първият министър за изборите (бр. 9, 3.III.1930 г.).....	159
36. Една блага дума (бр. 10, 12.III.1930 г.)	160
37. Авторитетът на Н. В. Царя (бр. 10, 12.III.1930 г.)	160
38. Днес всички хора са християни (бр. 11, 17.III.1930 г.)	162
39. Горے главите! (бр. 11, 17.III.1930 г.)	163
40. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 11, 17.III.1930 г.)	164
41. Най-голямото зло е (бр. 12, 24.III.1930 г.)	165
42. Вечният път (бр. 12, 24.III.1930 г.)	165
43. Отворете предпазителните клапи! (бр. 12, 24.III.1930 г.)	167
44. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 12, 24.III.1930 г.)	167
45. Това, което може да се придобие (бр. 13, 1.IV.1930 г.)	168
46. Отговорности (бр. 13, 1.IV.1930 г.)	169
47. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 13, 1.IV.1930 г.)	170
48. Казвам: Доказано е (бр. 14, 8.IV.1930 г.)	171
49. Докога? (бр. 14, 8.IV.1930 г.)	172
50. Нови фронтове (бр. 14, 8.IV.1930 г.)	174
51. Сятото днес е утрешна жетва! (бр. 14, 8.IV.1930 г.)	176
52. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 14, 8.IV.1930 г.)	177
53. От нашите мисли и чувства зависи (бр. 15, 15.IV.1930 г.)	178
54. Някога и сега (бр. 15, 15.IV.1930 г.)	179
55. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 15, 15.IV.1930 г.)	180
56. Бог никога не взима това, което е дал (бр. 16, 20.IV.1930 г.)	181
57. Защо се появихме ний – Ратниците на свободата (бр. 16, 20.IV.1930 г.)	182
58. Младежта (бр. 16, 20.IV.1930 г.)	183
59. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 16, 20.IV.1930 г.)	185
60. Божествен закон (бр. 17, 5.V.1930 г.)	186
61. Варнава или Христос (бр. 17, 5.V.1930 г.)	186
62. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 17, 5.V.1930 г.)	187
63. Три положения има... (бр. 18, 12.V.1930 г.)	189
64. Стара песен – «За войната» (бр. 18, 12.V.1930 г.)	189
65. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 18, 12.V.1930 г.)	191
66. Будни да бъдем! (бр. 19, 19.V.1930 г.)	192
67. Нова България иде! (бр. 19, 19.V.1930 г.)	193
68. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 19, 19.V.1930 г.)	195

69. Едната мярка (бр. 20, 26.V.1930 г.)	196
70. Чия е България? (бр. 20, 26.V.1930 г.)	197
71. Нов министерски кабинет (бр. 20, 26.V.1930 г.)	199
72. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 20, 26.V.1930 г.)	200
73. Жалейка (бр. 20, 26.V.1930 г.)	201
74. Скъпа жертва (бр. 21, 2.VI.1930 г.)	201
75. Правата мисъл (бр. 21, 2.VI.1930 г.)	202
76. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 21, 2.VI.1930 г.)	202
77. Великата загадка (бр. 22, 9.VI.1930 г.)	203
78. Нашата цел (бр. 22, 9.VI.1930 г.)	204
79. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 22, 9.VI.1930 г.)	206
80. Който сее ветрища, бури ще жъне (бр. 22, 9.VI.1930 г. и бр. 23, 16.VI.1930 г.)	208
81. Днешните крадци и разбойници (бр. 23, 16.VI.1930 г.)	209
82. А ний казваме (бр. 23, 16.VI.1930 г.)	210
83. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 23, 16.VI.1930 г.)	213
84. Новото време иде (бр. 24, 23.VI.1930 г.)	214
85. Времето иска, носи своето (бр. 24, 23.VI.1930 г.)	215
86. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 24, 23.VI.1930 г.)	216
87. Пътят за успеха (бр. 25, 14.VII.1930 г.)	218
88. Общественото зло (бр. 25, 14.VII.1930 г.)	219
89. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 25, 14.VII.1930 г.)	220
90. Къде е спасението (бр. 26, 22.VII.1930 г.)	221
91. Солта се обезсоли (бр. 26, 22.VII.1930 г.)	222
92. Писмо до «Ратниците на Свободата» (бр. 26, 22.VII.1930 г.)	223

Любомир Лулчев

III.

Вестник

«Ратник на свободата»

Б. Година II – 1930 г.

1. ВЕЛИКИТЕ МИСЛИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 1, 1.I.1930 г., София, стр. 1)

Великите мисли са дотолкова велики, доколкото дават разрешение на належащи въпроси.

Отпреди хиляди години още българските царе, велможи, военачалници и боляри са се стремили да направят България велика. Те водили много войни, създавали закони, трудили се неуморно – но резултатите им били много краткотрайни – те не успявали даже си отпочинат от едни нещастия, когато други ги настигали...

Всички те, не че са нямали добри желания и големи стремежи, но очевидно методите, които бяха употребили, не можеха да ги приближат до поставената цел. Те имаха твърде кратковременни постижения – ясно е, че нещо не им е достигнало.

След освобождението ни, вече петдесет години, българските царе, държавници, началници и общественици правят съществени усилия да постигнат подобри дни за страната, да дадат радост, щастие и успех на синовете на тая земя, да я възвеличат, за да може всички да се радват на спокойствие и мир. И там не са липсвали никога стремеж и желания, но изглежда употребените методи не са били такива, каквито трябва да бъдат, пътищата им не са били вярно избрани, защото не са завели до поставената цел; средствата им не са били правилно използвани, защото не са дали очакваните резултати.

Какво е положението днес – всички го знаем.

Но ако старите могат да седят до огнището, болните – да охкат в леглата си, недъгавите – да проклинат съдбата си – здравите трябва ли да чакат със скръстени ръце?

Ако една кола се е обърнала или затънала някъде, трябва ли само да се окайваме и оплакваме? Тези, които могат, трябва да се заловят да я оправят или извлекат, а след това да търсят причини и отговорности – ако има нужда.

Ако параходът потъва – безумие е да търсиш в този момент погрешките в тия, които са видимите виновници на това нещастие.

По-важно е да се разбере, че новият мост, който ще направим над реката вместо съборилия се, не трябва да има гнили греди, отколкото с часове и дни да спорим защо се е съборил и с това изгубим ценното за творчество време.

Днес българите и държавниците ни си служат със същите прийоми, стари похвати и методи, с каквито са си служили и в миналото – и резултатите са налице: те са същите, както и в миналото.

Много естествено е, че ако ний искаме да получим други резултати, трябва да употребим и нови методи, които да са в съгласие с разумната природа, която ни заобикаля, та да внесем нещо ново в сегашното, както на един болен дават по-силна храна или лекарство, за да му помогнат.

Израз на това ново ще се помъчим да бъдем. Доста дълго мълчахме в печата, без да престанем да работим, защото нашият принцип е, че делата са, които говорят, а думите само потвърждават или отричат.

И затова ний знаем, че будните ще ни чуят, гладните и жадните ще ни разберат, а свободните и силните души ще присъединят своите безкористни усилия в благородната работа да се донесе истинска светлина, вярно братство и щастлив живот на нашия избран народ.

2. ВРЕМЕ Е!

(В. «Ратник на свободата», бр. 1, 1.1.1930 г., София, стр. 1)

Време е да се тури ръката на раните и да се говори истината – и само Истината, колкото и да е горчива тя: Живот липсва, липсва вяра в този живот.

Човещина нямаме. Любов, обич няма помежду – и обърнахме се на зверове, които са готови да се разкъсат.

А без обич, без уважение, без Истина, без Вяра – нищо не може да се съгради, никакъв живот е невъзможен – такъв градеж не може и да устои – граденото с години пада за една нощ!

Когато е студено, запалят огън – и се греят. Когато са гладни, търсят хората хляб – и ядат.

Когато са жадни – донасят вода и пият.

Братя – с отрова сме поени, с омраза сме хранени, затова сега се не обичаме, гоним, избиваме.

Тия, които знаят да палят огньове – да живеят с Истината и да помагат безкористно, да се грижат за немощните и бедните, без сами да са богати – нека излязат напред, за да палнем още повече сърца с любов и себеотрицание, себепожертвование, та да светне в душата на народа ни – да разбере, да се не самоизяжда. Крайно време е! Обич и самопожертвование!

Ний викаме не само богатите, които имат, а и бедните да дойдат, защото дава не този, който дава излишъците, а който в името на своята идея дава себе си. Такива хора винаги ги е имало, има ги и сега – заради тях съществува и се крепи светът. Тях викаме към работа; защото време е дошло да се палят сърцата. И онова сърце, което го не запали Любовта – омразата ще го запали – и то ще изгори. А което сърце запали Любовта – то ще гори и няма да изгаря – ще има мир в себе си, ще носи Радост – ще донесе щастие на народа ни.

3. ПОЗИВ

(В. «Ратник на свободата», бр. 1, 1.1.1930 г., София, стр. 1)

Българки, българци,

Днес цял свят е изправен пред нови пътища, тежки политически финансови кризи, а картата му се коренно отличава от тази, що беше преди войната.

Два метода се борят от хиляди години: Доброто и злото. Мъничка България не прави изключение.

Днес ний преживяваме тежки кризи, народът бедствува, вижда тежкия и гибелен път и с прискърбие пита: Накъде? Докога?

Защо дойдохме до тези дни и безчетни кризи, убийства, самоубийства, кражби и пр.? Защото 50 години ний бяхме управлявани* от хора, които заради личните си интереси жертвуваха общите.

Наместо да служат на народа – те си служат с народа. Наместо да му облекчат положението, те му го влошиха. 50 години през време на избори се увиваше, кога по-малко, кога повече, стражарският камшик около врата на българина; с арести, убийства се вземаха изборите.

Сяха ветрища, пожънаха бури. Увиваха камшици – куршуми ги покосяваха.

В продължение на 50 години нашите управници направиха толкова закони и закончета, че и най-видният адвокат, професор не ги знае, но всеки силен на деня съзнателно ги нарушаваше пръв. С малки изключения, всеки властник се обявяваше за «спасител народен», а опозиционерите таксуваха – предатели. Но не след малко ролите се сменяха, а заедно с това – арестите, осъжданията на довчерашните «спасители народни», които често от министерските кабинети, Камарата, окръжното, околийско управление отиваха на почивка в Централния затвор. Изглежда единствен ценз в нас, за да стане някой управник. Чували сте как викат управниците «спасителите народни» на тези, които не мислят, не живеят като тях, на християните, справедливите, добрите? – завеяни, глупави, балами.

Умните ви управляват, а глупавите, баламите изпълняват.

Не викаха ли същото тези «умни» през време на войната: «Баламите са на фронта, а умните са в тила.» Тези умници не докараха ли Добро-поле?

Българки и българци,

Ще останете ли индиферентни към собствената си съдба?

Ще оставите ли злото да се шири?

Ще оставите ли повече да ви насилват, мачкат, убиват?

Ще останете ли повече глухи към болките и воплите на родната ни земя?

Ще оставите ли едно малцинство, което е по-нахално, по-смело, по-активно, да взема властта и разполага със съдбата ваша и на цял народ?

Ще оставите ли и този път «умниците» да докарат ново Добро-поле за България?

Не, не, хиляди пъти не. Не бива да повтаряме стари грешки и ставаме престъпници спрямо народа си и Родината си. Всички вестници пишат, че пътят, по който сме тръгнали, е гибелен – катастрофален. Цял народ вижда и съзнава, шепне същото.

Ще продължим ли ний стария път, път на насилието, грабежа, лъжата, измамата, убийствата?

Ще останем ли ний, които не убиваме, не лъжем, да ни убиват, лъжат?

Не, не, стига толкова!

* Безспорно е имало честни водачи и чиновници, служители народни, но те са малцина, народът ги знае, цени и разправя за това легенди от поколение на поколение (бел. а.).

Нов път трябва, по нов път да тръгнем, с нови методи, реформи и трайни закони.

Ето, ний, «Ратниците на свободата», седем години близо работим и сочим новия път – на доброто, на братството, на обичта, на неравенството, и истината над всичко. Грижи за бедните, прокудените от родните им огнища, права за жените.

Българки, българи,

Ний, синовете и дъщерите на родната ни земя, които ни зоват «балами», «идеалисти», «непрактични заваяни», които не сме партизани, «спасители на родни», не сме малко, само че не сме организирани.

Ний, християните, справедливите, гладните, жадуващите за доброто, свободата, правдата, истината, обичта, хора – не вълци, не сме малко, но сме оставили да ни водят, управляват сега политиците, които едно мислят, друго говорят, трето вършат. Политици по занаят, фразьори, далавераджии. Които не мислят, не живеят, не страдат, както 90 на сто от народа.

Но стига, стига гавра, стига по стария гибелен път.

Ний, християните на нашата страна, които сме 90 на сто от народа; ний, които не лъжем, не убиваме, не крадем, трябва да се организираме, тъй както са организирани в повечето европейски държави. 90 на сто сме кръстени, венчавани и ще ни погребат по християнски – защо да не се организираме ний тогава?

Ний 90 на сто бяхме по бойните полета и бранихме родната земя и народ от външни врагове – защо сега не се организираме и браним народа ни и Родината ни от вътрешните врагове, лъжата, кражбите, рушвета, убийствата, утрешното робство?

Защо стоим със скръстени ръце и затворени уста?

Християнска България трябва да се управлява от християни. Властта трябва да мине в ръцете на християните, които са 90 на сто в страната ни, които да я поведат из новия път.

Краино време е «умниците», след като се изредиха до един със своите програми и принципи да ни оправят, и не можаха да ни помогнат, да отстъпят властта и кормилото на управлението на нас, «заваяните», «баламите», които не убиваме, не крадем, не лъжем и сме еднакво справедливи към всички – понеже за нас всички са братя, вярваме в Бога, пазим Неговите заповеди, пазим законите на страната, помним, че сме деца на една голяма майка – България, един е баща наш – Бог.

Християни, на мобилизация ви зовем!

Християни от вси села, градове, мобилизирайте се!

Християни, напред в политико-обществения живот! Стига бездействие!

Християни, с Бога, истината, обичта, братството, неравенството, християните принципи, напред в нашия политикообществен живот, да създадем политическия центрум, тъй както е в повечето държави в Европа.

Напред, смело се организирайте, и успехът е наш. Защото историята, еволюцията и животът ни извика да поемем в собствените ръце съдбата и поведем народа ни по нов път – пътя на доброто.

Християнска България трябва да се управлява от християни – единствен останал още път за спасение на народа ни и страната ни.

Християни от всички села, градове, организирайте се!

Християни, да си изберем свои народни представители, свои управници, свои министри, които да ни разбират болките, страданията, езика, и ний да им разбираме техния език и знаем делата.

От Централния комитет

4. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 1, 1.1.1930 г., София, стр. 2)

«Истината не може да се насочи против никого.»

Драги братя,

След пет години «Ратникът» се явява пак на бял свят, започва отново да ви спохожда и да ви носи по някой мил привет.

Доста време мина оттогава, много мечти в света бяха забравени, много обещания бяха изоставени, и хора – изобличени от живота. Но верният в Истината е всякога верен. Живото слово, което носи в себе си братство и обич и сега звучи също тъй силно и мощно, както и тогава – дори бих рекъл още по-силно, защото скърбите на сегашните дни са само прибавили към тая сила...

Никой здрав човек не може да прекара живота си в сън само. Който и да е той, трябва да има път в живота си – и идеали. Хората, които не знаят къде отиват в своя живот, са играчка на всички. Хора без идеали са само словесни животни, които мислят за своето леговище, храна и сън, както и зверовете в гората...

Идеалите не струват пари – но те са родоначалници на всички богатства; стремлението към тях е дало импулс, сила и слава – създало е човешкото в човека – разумната воля.

Този, който може да даде живота си за изпълнение на своя идеал, той вече се е приближил към истинския образ на човека.

Идеалът е като мотора на един автомобил – като сърцето на един човек. Невидим, той трябва постоянно да подтиква по пътя на живота, за да се преодолеят всички препятствия. А само той, който е надвил препятствията, е достигнал своите цели.

Но победата над врага още не е победа. Ако ти го убиеш – други ще поемат идеалите му – и ще станат може би по-многобройни враговете.

Но ако ти разбереш стремежите му и му помогнеш да съзре живота от тая висота, на която си стъпил ти сам – остави го, нека също сам той определи къде ще му е по-добре, къде ще му е по-хубаво. И тогава, надвит от Истината, той ще ти стане и верен приятел.

Знай, никой кораб не броди моретата без цел, фар и връзка. Целта – това е идеалът на човешкия живот; фарът е върховната идея, която човек е постигнал да разбере, за да го ръководи, а връзката – това е улеят, по който се стичат силите на природата да му помагат. Защото и овците ги наглежда някой – но той не е овца; и воловете ги някой пасе, но и той не е вол – и за нас – хората, някой се грижи и помага – но той не е човек.

И тъй, нам трябва идеал в живота. Този идеал ще ни подтикне да изберем пътя си в тоя живот, а като и вървим по него, ний ще разберем, че около нас има нещо по-велико от хората, нещо разумно, което е устроило и поддържа тоя живот във видимия свят.

И когато ние се обърнем към него с искреност, то е винаги готово да се отзове и помогне.

Не ви казвам да вярвате – а да опитате! И когато сторите това и получите резултати – знаете вече истината – недейте я забравя и работете само с нея.

С братски поздрав:

Любомир

5. НОВИЯТ ЖИВОТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 2, 11.1.1930 г., София, стр. 1)

«Новият живот носи в себе си Любов, Светлина, Мир и Радост за душите.»

В света съществува едно разумно Начало, което дава живот и се грижи за нас – хората, па и за всичко останало. Как ще го наречем, какво име ще му дадем – Бог, Природа или друго – не е важно, дали ще признаем съществуването Му или не – също. То работи своята работа и ние – нашата. И когато нашата работа върви успоредно с Неговите планове – ний имаме сполуки, ред, знание, успех, здраве, радост, доволство. Когато изпълняваме нашите си щения – дохождаме в конфликт с природата и нейните закони, имаме скърби, нещастия, болести, смърт.

Някои учени мислят, че знаят много и отричат или не признават никакво подобно Разумно Начало. Те признават света, а Твореца му отричат; служат си с часовника, а часовникаря не признават – казват: часовникът от само себе си се е направил. Но ако те смятат това за голяма философия, то такива философи са и всички животни – и те не признават Бога...

Но и да признаваш само, и то не е голямо достойнство. Ако един болен е извикал най-добрия лекар на света и той му е дал лекарства, а болният ги наредил на масата си, гледа ги само и хвали великия лекар, без обаче да употреби лекарствата, мислите ли, че е много умен и че ще оздравее?

Ний, християните, днес сме като тоя болен. Хвалим Христа, свеци Му палим, превъзнасяме Го, че бил много добър, Господ Го зовем, а каквото ни е заповядал и казал – него не го изпълняваме. Всички човешки закони пазим, а Божиите престъпваме на всяка крачка. Затова и страдаме. Но когато не изпълним доброволно това, което е нужно, Природата има методи да ни накара да го изпълним «зорлан».

Днес всички народи, в това число и нашият, се намират в едно затворено помещение, в което погрешките им са изпълнили въздуха с отрова, живота им – с нещастия и скърби.

Ако не се отворят вратите, да излязат всички вън, те ще се задушат в миазмите на своето минало и престъпления. Животът вън, новият свободен живот ще им донесе обилна светлина и те ще видят, че всички те са братя – няма като сега в духовна тъмнота да се избиват един друг; чистият въздух ще им даде повече сили да работят по-добре – и трудното ще стане лесно; Обичта ще обедини усилията им и тогава «сговорната дружина планина повдига» – ще премахнат мъчнотиите и всички ще могат да се радват на своята свобода и нов живот.

6. ЕДНА ПРИСЪДА

(В. «Ратник на свободата», бр. 2, 11.1.1930 г., София, стр. 1)

Петдесет и двама водачи и дейци на работническо движение бяха осъдени напоследък. Впечатлението лично на осъдените от произнесената присъда не ще е особено голямо, въпреки тежките наказания, които им бяха наложени. Те ги посрещнаха с песни, което говори за вярата в правотата на тяхното схващане. Знаем, парлив въпрос е днес работническият, но въпреки това ние неволно се запитваме за тяхната съдба и имаме смелостта да споделим нашите мисли публично.

Работническото движение е професионално. Всред неговите среди, поради условията на самия труд, мъчно се вдигат просветени водачи, а тия, които идват отвън, са често наемници и провокатори. А все един трябва да води.

Ако тия водачи, които се движат в рамките на професионалната борба, бъдат хванати и убити или [се] премахне контактът им с работническото, няма ли да се заместят тия водачи с по-прости, по-груби, които ще мечтаят и проповядват само безпощадно отмъщение, по простата причина, че тяхното непросветено съзнание не е могло да се вдигне до Христа, а е останало до Мойсеевото разбиране: «Око за око, зъб за зъб»? И тогава професионалната борба няма ли да се замести с конспиративна и революционна? Е ли това в интерес на българския народ и държава?

Убежденията се изменят и променят, но отрязаните глави не прорастват отново, изгубеното време, младост и здраве не се връщат. А злото със закони не се корени, а с проявена обич. Ако тия хора биха били достатъчно приласкани – те не биха били тъй озлобени. Неправдата е, която озлобява културния човек, както и простия – дори първият е по-лош в своето отмъщение, защото умът му го прави по-изобретателен в търсене начините на своето отмъщение...

Ние мислим, че справедливостта налага друго гледище. Неволята днес е сложила тежката си ръка върху целия български народ – и ако той помежду си се преследва, как бихме търсили милост от чужди? Работникът от труд няма достатъчно време да се просвещава. Много от неговите понятия може да са превратни или неверни – но за това е ли виновен той?

Може ли невежеството да се превърне с наказания в знания? Тогава да затворим университетите и училищата...

Милост, обич и взаимна прошка на тия по-малки братя, които по една или друга причина не са изпълнили човешките закони. Ако ний не изпълняваме Божествените закони – всички ний, в това число и съдиите, – то пък с какво право ще съдим или искаме другите да изпълняват обикновените, човешките? Но ще кажат, че това би развалило реда. Та нима само това е, което го разваля?

За доброто на българския народ, милостта и правдата трябва да бъдат основа на всеки съд, защото идеите се не съдят – а хората, ако бъдат затворени и преследвани, все по-малко културните и първобитните (но по-хитрите и прикритите) ще хващат тия работнически движения в ръцете си и един ден ще стигнем до страшна катастрофа на незапомнени отмъщения, картини на каквито, за жалост, вече сме имали.

Дано бъдем чути и разбрани правилно.

Доктор Г. Л.

7. НАШИЯТ ПЪТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 2, 11.1.1930 г., София, стр. 1–2)

Андро Лулчев

Днес родната ни земя я измъчват свои и чужди; а народът ни преживява тежки дни, върви към робство. Политическа криза, финансова, стопанска, духовна, морална криза, репарационни задължения – грижи за тях са обхванали душата на българина, а той, в неволята си унил, навел глава, гледа индиферентно как бавно, но сигурно губи почвата под краката си – свободата.

Всички, които познават нашата история добре, знаят, че България и друг път е преживявала тежки дни, изпадала в кризи и безпътица, но винаги са се намирали идеалисти, които с достатъчно вяра в себе си и в доброто са изниса-

ли нови идеали, посочвали нови пътища и са повеждали народа ни – нови хора, с нови идеали, с нови методи, по нови пътища са го спасявали.

Всяко време извиква и свои водачи, тъй както всяка работа си иска и своя майстор.

Робските тежки години извикаха големите ратници на свободата: Отец Паисий, Раковски, Л. Каравелов, Левски, Ботев, Караджата, Хаджи Димитър, Филип Тотю, П. Хитов, Каблешков и др., които нищо нямаха – ни големи къщи, ни имоти, богатства или големи имена, а само по едно голямо любвеобилно сърце, което обичаше народа си, една вяра – че народа ще спасят; че този народ може да се повдигне, просвети и отърве, ще катурнат голямата и силна турска империя със своите шишанета, с новите идеи за държава, ред и по-голяма правда... Въпреки преследването, подигравките, убийствата – някои от тези големи ратници на свободата платиха с главите си за своите разбирания и верую – те увиснаха на бесилките или умираха сред балкана, но идеите им останаха да живеят и успяха да се наложат.

След освобождението ни, в онези размирни времена, когато довчерашият роб получи свобода, която едва знаеше да изживява, Бурмов – човек на времето, състави първия кабинет – консервативен. След него митрополит Климент напусна паството си и състави втория кабинет, пак със същите идеи.

Едни след други се редяха тежките дни за новата ни държава и едни след други излизаха водачите на народа ни, които, отначало сами често осмивани, подигравани, вървяха смело напред и успяха да наложат новото.

На 26 май 1880 г. Драган Цанков състави нов кабинет – носител на нови идеи и идеали – либерализма.

14 февруарий 1884 г. – двамата идейни приятели Др. Цанков и П. Каравелов се разделят.

В съдбоносната за България година 1887 настават тежки дни за родната ни земя, голяма политическа безпътица...

Новите времена искаха нови методи, нови идеали, нови пътища, водени от нови хора. От тази паметна година П. Каравелов застава начело на управлението като апостол на демократизма. Доктор В. Радославов с Тончев се отделят. Стамболов става шеф – водител на Народнолибералната партия. В тежки дни за работничеството, учителството и народа ни, в 1897 година нашият политикообществен живот извика няколко идеалисти учители, които в дъжд, кал, сняг, гонени, подигравани, обикаляха села и градове, зовяха народа ни по нови пътища, бълнуващи нови надежди и методи.

Тази шепа идеалисти, извикани от времето и историята, бяха първите апостоли на социализма.

Повечето са вече покойници, но посетите от тях идеи живеят в хиляди сърца днес...

В настаналата политическа безпътица, финансова, морална криза от 18.I.1899–9.I.1901 години на нашия политикообществен живот бяха извикани нови хора с нови идеали и пътища.

Няколко селски учители, гонени, подигравани, арестувани, обикаляха села и градове и зовяха изоставеното, измъчвано селячество към организиране.

Тези учители станаха първи апостоли на Народовластието в България.

През 1903 година настъпиха дни тежки за Родната земя. Тогава Н. Цанов се отцепва от своя довчерашен другар и учител П. Каравелов и става апостол на Радикализма.

Същата година и социалистите се разцепват на тесни, широки, неутрални.

Всяко време си носеше свои идеали, пътища и водачи. Петстотингодишното робство извика големите Ратници на свободата: Отец Паисий, Левски, Ботев, а те – свободата.

Свободният българин получи първото свое политическо кръщение в консерватизма, след него – либерализма, демократизма, социализма, Народовластие, радикализма, комунизма и фашизма.

А сега – християнизма.

Ето нашия път.

Ето историческия ни път, ето еволюционния път на нашия политико-обществен живот.

В тези тежки дни за родината и народа ний – Ратниците на свободата, и следвайки нашия минал и настоящ живот, виждайки голямата политическа и финансова безпътица, схващаме, че както в миналото, така и сега времената искат нови хора, нови методи, по нови пътища с бързи реформи да се влее нова струя в нашия политико-обществен живот. Безсилието на политическите партии да се справят с днешното тежко положение извиква християнството като първостепенен двигател на политико-обществения живот – единствен път, по който остава да мине народът ни, за да се отърве от партизанщината, безбройните кризи, убийства, рушвети – катастрофи – робство.

Историята е зад нас, бъдещето е пред нас. Вземайки поука от историческия ни път, милеейки за народа ни, ний, Ратниците на свободата, сме извикани от времето и историята да творим нова България по нови пътища и методи.

При изострените страсти на нашите българи, които, партизани даже на една и съща партия, движение – Македонската В. Р. организация, Радославистите, земеделците, социалистите, Демократическият сговор – се стрелят, убиват, гонят, дебнат – нашата организация ще бъде политическият центрум, който ще балансира крайната левица и десница, както в повечето държави в Европа.

Ний знаем, че безбройните кризи, тежки дни за българския народ, са големи; но в този мрак, безпътица, тъй както в миналото, така и сега светват християнството, новите реформи, новите методи по нови пътища, носени от Ратниците на свободата, ще спасят и отърват родината ни от многото кризи и безкрайни страдания.

Ние знаем, че пътят ни е тежък; но той не беше лек на Отец Паисий, Раковски, Л. Каравелов, Левски, Ботев, Драган Цанков, Ст. Стамболов, П. Каравелов, Пекарев, Забунов, Драгиев, Благоев, Янко Сакъзов, Н. Цанов.

Ний знаем, че ще срещнем трудности, подигравки, закачки, гонения, но и тях ще преодолеем, както сме ги преодолявали. Нас ни е известно, че една част от българския народ са нетърпеливи – искат да боднат пръчка и да пият вино – безспорно от такива хора ний не ще получим подкрепа.

Ний не ще получим подкрепа и от фанатизирани партизани, които викат: «От София по-голема нема, от Витоша по-висока нема, от Искър по-дълбоко нема и от нашата партия по-хубава нема».

Ний не се надяваме на подкрепа и от онези «партизани», които чакат, за да дойдат на власт, за да правят «далавери» – «пестят бели пари за черни дни».

Ний не искаме подкрепа и на тия, които викат на всички «силни» «осанни», защото при нас «силни» няма.

Ний не ще чакаме подкрепа и от онези, които отиват при всяка властующа партия – зестра, защото власт при нас няма.

Не чакаме подкрепата и на тези, които живеят около властта с «далавери», защото при нас ортаци на далаверджиите няма.

Но ний бяхме безрезервно подпомогнати от много селяни и граждани, които живеят честно, мислят правилно, обичат народа си, живеят с истината и я поставят над всичко в живота си.

Новите идеи, новите методи – по новите пътища. Новите времена искат нови хора. Всяко време си иска свой водач и всяка работа – своя майстор.

Ново вино – в нови мехове. Християнска България трябва да се управлява от християни, които обичат народа си, поставящ над всичко истината.

Те се грижат за бедните и болните, прокудените от родни огнища, за права на жените, искат и живеят с всички в братство, желаят на всички свободата, а между всички – юридическо неравенство – но социално равенство – а не както е сега.

Ето нашия път, ето единствения път да се спаси родната ни земя и народа ни от бъдещо робство.

На България трябва да сега, в тези дни, не партизани, не мащехи, не грабители, не убийци, а хора – човеци, които еднакво да обичат Народа и Родината си. които да са показали на дело, че пазят всяка глава човешка, била царска или пьдарска. Които знаят и помнят, че сме всички деца на една майка голяма – България, един е наш Баща – Бог.

8. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 2, 11.I.1930 г., София, стр. 2)

«Колкото тъмнината е по-голяма, толкова светлината е по-ценна.»

«Ум без мисли, сърце без чувства, воля без постъпки – безплоден живот.»

Драги братя,

В живота си, кой да е от нас все си избира един път и тръгва. На един пътят е междуселски, едва се върви по него: кален, пращен, пълен с трапчинки, на други се пада да върви по шосе. Някой върви в тъмнина – спъва се и пада често, сблъсква се с хората и се сърди; други си има фенерче – свети си – и по-малко пада. Това фенерче е днешното знание: – тоя, който има да си го купи – палва си го, ходи с него и по-рядко се спъва, по-малко се мъчи в живота. А има и такива хора – слепородени, на които все им е нощ... Това са невежите, изоставените – мислете и за тях!

Новият живот, за който ви поменуваме, е като кога изгрее слънцето. Тогава всеки ще ходи по пътя си, но ще му бъде по-леко, защото ще вижда всичко ясно.

Фенера може да ти го угаси някой и да те остави в тъмнина, но да попречи на слънцето да грее – такъв юнак се не е родил още. Това е разликата между новото и старото. Новото не се гаси, дава светлина за всички: и за богати, и за бедни, за здрави и болни.

Но както от слънчевата светлина се раждат и зреят и лозята, и житата, и трънаците – така и разумните хора ще използват даровете на природата за нещо разумно – а неразумните – за неразумно.

Не сте доволни от живота си сега, но какво сте направили да го подобрите? Ако тече плевнята ви – туряте нова слама на покрива; ако кравата ви е слаба за оране – търсите и впрягате друго добиче; ако брашното ви се развали и хлябът стане горчив – друго брашно си купувате.

А сега, ето животът ви е станал горчив – тъй много, че едва го търпите – ново трябва да потърсите.

Това ново е около вас – ще го научите и ще го живеете.

И ако сегашните ви знания и сегашните водители, които са ви водили, не са могли да дадат това, което чакате от тях – ще ги смените; но помнете едно: често и водачът е като тоя, който го е избрал: ако ний сме умни, и той ще е; ако ний послъгваме, той – повечко от нас.

И тъй, ако станем пък честни, добри и умни, тогава и водачът, който ще изберем, ще бъде по-честен от нас, по-умен, по-добър. Да направим честни, умни другите изисква и време, и закони, а да направим себе си това, което искаме, зависи от нас самите. Пък помнете: Злото със закон се не унищожава и Любовта, обичта – с насилие се не насажда.

С братски поздрав:
Любомир

9. ВСИЧКИ ИСКАТЕ ДА ИМАТЕ ВЛАСТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 3, 18.I.1930 г., София, стр. 1)

«Всички искате да имате власт; Но властта почива върху знанието. Не е достатъчно само да имате власт, но трябва да знаете как да задържите тази власт и как да я използвате.»

Разликата между разумния и неразумния живот седи в неговата последователност. Ако в мислите, думите, желанията, делата няма последователност, то и в цялата работа няма смисъл.

Философи, поети, оратори, политици могат да бъдат само дотолкова разумни и морални, доколкото са последователни. Ако днес говорят едно и правят друго – на тия хора не може да се надяваме.

Когато се гради къща, според здравината на материала ще имате и нейната трайност – когато дойдат бурите, земетресенията, те ще проверят градежа.

Но не стига само да имаш здрав материал – трябва и да го поставиш правилно, тъй че да бъде използвано всяко нещо на своето място, а освен това и в самия градеж да има смисъл – да се различава къщата от кошарата, т.е. да отговаря на целите, които са поставени.

Мнозина днес имат желание да поправят живота в България. И кой ли не би искал да стори добро на народа и себе си? Но всички забравят, че не е важно какво има и вярва човек, а какво може да оползотвори, да обработи; а човек не може да обработи повече, отколкото има материал – нито да продаде повече, отколкото е изработил. Обаче има разлика между свирението на един глупец и виртуоза.

Човек днес трябва да проучва живота като едно изкуство, за да знае законите на растението, законите на силите, които градят. Убежденията си трябва не да променява, а да ги разширява. И тогава човек ще бъде не зрител на живота и играчка в ръцете на «условия» и «съдба», а мощен творец на новите ценности, на новото разбиране, което носи Мир и Радост на всички братя-човеци.

10. НАКЪДЕ?

(В. «Ратник на свободата», бр. 3, 18.I.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Когато един индивид преживее тежка морална, финансова или душевна криза, ако е слаб по дух, воля, то такъв човек изгубва вяра в себе си, отчайвайки се, остава без път и или се пропива, или се самоубива.

Същото е и с народите. В историята се срещат такива случаи, където народите след неуспехи са се самоунищожавали.

Нашият народ след двете несполучливи войни остана без идеали, без път.

Мрак и отчаяние обви земята ни. В този мрак, безпътица, големи кризи покрусиха душите. Изгуби вярата в себе си, обичта към другите; а партизаните, за да оправдаят своите неуспехи, отхвърляха отговорността от себе си, приписваха я на другите, критикуваха и, за да владеят народа, насаждаха омраза в него.

Скараха те баща със син, син с баща, разделиха брат от брата, селянин да коли съселянин, гражданин да гони, убива съгражданина си, селянин да гони гражданин, гражданинът – селянина... и клахме се, както турци не са ни клали.

Где онова хубаво чувство на другарство, братство, което в продължение на няколко години на фронта срещу врага и в ноктите на смъртта беше свързало българина, без разлика на партийно-обществено положение, така здраво, че дори смъртта не бе в сила да ги раздели?

Партизаните не само че ги разделиха, но и озлобиха.

Изчезна обичта между тях, братството, и отстъпиха мястото на злобата и омразата...

Дойде пробивът на Добро поле и остана нашият народ в мрак и на страшен кръстопът и се запита:

Накъде? Накъде?

По-младите, буйните искаха да поведат народа по късия път и със скокове. Бързите реформи и с един замах да постигнат целите си.

Те забравиха, че в природата не стават скокове. Детето, докато не стои достатъчно в утробата на майка си, се не ражда, но и когато се роди преди 9 месеца, то е «недоносче» – умира или е «хилаво». Същото е и с идеите.

Старите, благодарение на егоизма си, годините изхабени сили, тръгнаха по отпъкания път бавно, бавно, като задържаха всички блага за себе си.

Затова подир такива водачи никой не тръгна!

Други се опитаха да върнат световното колело на еволюцията назад:

«Силна ръка! Диктатура!

България над всичко!»

Но кой народ се е оправял със силна ръка? Кой народ се е оправял, след като са му избивали водачите?

Наполеон I оправя ли Франция? Нерон? Калигула?

Николай II – всесилният руски император? Кайзер Вилхелм II? Абдул Хамид и др.?

Насилието всякога ражда насилие.

Омразата – омраза.

Ветрища ако сееш – буря ще женеш.

Що посееш, това ще женеш.

С меч, убийства спряха ли те новото и идеите?

Те направиха бент и спряха временно това, що идеше – новото, което носеше времето и живота.

Новото срина бента, а с него полетяха в пропастта и историята «силните ръце» и диктаторите...

България не прави изключение. «Силната ръка» – диктатурата на Стамболова, бе срината, а заедно със «силната ръка» падна и диктатурата.

Черкезкият режим 1897 г. на д-р В. Радославов не беше ли «силна ръка»? Стамболийски? Ами проф. Цанков-Русев?

В недалечното минало няхаме ли «силна ръка», и тя беше толкова силна, че още много майки, жени, буйни българи я чувствуват?

«Силните ръце» дадоха ли досега на народа ни светлина, за да види, че срещу него е брат, за да не се избиваме?

Донесоха ли му спокойствие в душата, да вдигне глава и се помоли Богу?

Донесоха ли му свободата, за която свобода той се би срещу войските на цял свят? Да бъде свободен да я почувствува, изживее и радостен да бъде?

Намалиха ли му данъците, за да не яде сух хляб, намокрен само с горчивите си сълзи?

Уредиха ли му селото и града, за да не тъне в мизерия?

Възвърнаха ли му това, що му отнеха: Обичта, доверието и приятелството, та да не се избиваме по улиците като псета?

Не, не, хиляди пъти не!

«Силните ръце», «диктатурите» нито в Европа, нито в България са носили хубаво, светло, щастие за народа, а само са отстранявали временно опасността, за да ги помете и тях впоследствие. На това ни учи животът и историята.

Днес, след нас остава историята, пред нас е бъдещето. Като имаме предвид, че всички политически партии се изредиха да управляват България един и два пъти, и които дадоха що имаха на народа, най-хубавото, което в днешното време е недостатъчно, не стига да донесе новото, да посочи новия път на народа, да разпръсне мрака, възвърне вярата, обичта между народа, тъй като самите те – партиите, констатираха, че пътят, по който сме тръгнали, е гибелен, на този страшен кръстопът, когато цял народ прилича на разбита армия без водач и път, и се лута и пита: накъде?

Ний, Ратниците на свободата, сочим новия път: *по пътя на Христа, който без пушки, топове, без силна ръка, без явни и тайни полицаи успя да наложи новото над старото, обичта над омразата.*

В днешните тежки дни за народа ни налага се повече от всеки друг път усилията на всички честни, справедливи синове и дъщери в родината ни да оставят стария път и обединени около новите принципи, новата програма, която издигаме ний – Ратниците на свободата, да тръгнем из новия път, който ще ни доведе до утрешна Нова България.

Не България на скоковете.

Не България на регреса!

Не България на силните ръце на диктатурите.

Не стара България – на омразата, лъжата, убийствата, но България на обичта, братството, взаимната помощ, истината над всичко, неравенството между всички – утрешна Нова България. Това ще могат да сторят хората, които реално са възприели и живеят христовото учение, гладните, жедните, бедните, справедливите, честните, онеправданите, гонените, преследваните за истината, правдата, защото Исус Христос на тях е обещал царството небесно, които с делата си ще възвърнат вярата, обичта, братството на народа и поемат съдбините си в собствените си ръце и поведат народа по новия път, който ще донесе на всички Обич в сърцата, Мир в душите, Братство, сносен живот на всички.

Не етикета, а съдържанието.

Не силна ръка днес е нужна на България, а справедлива ръка – по-силна от нея няма.

11. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 3, 18.I.1930 г., София, стр. 2)

«Яденето има смисъл само тогава, когато храната, която ви се дава, за да подкрепи живота, може да се смели.»

Драги братя,

За да може, трябва да знае човек. Но има разни видове знания. Някой знае да чете как е писано, че се готви ястие; други пък е гледал с очите си как готвят; трети знае да готви, а четвърти наготвя и яде – и, като яде, стомахът му е здрав и смела яденето. Така са и хората и знанието. Има разни науки и знания.

Едни знаят само писаните науки – те в живота влизат най-неподготвени; други са по-практични и знаят как да наредят живота си. Онзи, който иска да знае и да се ползва, трябва да търси новото.

Старата наука и знания, т.е. досегашното знание, е дало вече своите плодове: всичкият сегашен живот е резултат на нашето сегашно знание и наука – ний го знаем какво е: болести, омрази, преследвания, грамадни топове, братоубийства, алчност, стремеж за владение.

Ако искаме да съградим нещо по-яко, по-хубаво, то трябва да прибавим нещо ново в живота. То съществува и дава своя отпечатък върху всичко. Като внимателен кондуктор то кани своите пасажери с усмивка на устата и учтиво:

– Заповядайте, качете се!

Но когато те не чуят навреме, то ще им викне: «Хайде, бре, говеда!» – Тогава всички ще побързат, защото няма да имат време: който не приема новото, ще загине със старото.

И тъй, търсете новия живот и новото в живота – то носи братство и обич към всички, разрешава всички спорове, оглажда всички неприятности, дава спор и берекет във всеки дом, който го е приел, благословията на небето върху всички, здраве на болните, сила на здравите, мъдрост на жадните, хляб на гладните.

Ето, това ново е край вас – то ви вика и предлага нови дни, изпълнени със смисъл, добрини и братска обич – ще спите ли още? Щастието не хлопа всеки ден на човешките порти – не го пропускайте!

С братски поздрав:
Любомир

12. АКО НИЙ, СЪВРЕМЕННИТЕ ХОРА

(В. «Ратник на свободата», бр. 4, 25.I.1930 г., София, стр. 1)

«Ако ний, съвременните хора, не можем да умрем от глад за правдата, а продължаваме да живеем в неправдата, где е човешкото, где е характерът?»

В съвременното човечество навсякъде има стремеж да се използват един-други. Това го има и в животните. От сегашния живот се изискват неща, които изглежда не могат да се постигнат със старите знания, пътища и методи. Философи, доктори, князе, царе, министри, обществени водители, днес всички сочат пътища; сочат също както стария крив рак, който се сърди на младия, че ходел тъй чудновато – с опашката напред, вместо с главата...

– Че и ти тъй ходиш – отговорил младият учудено...

И докато кривото в човека не се оправи, каквото и да стори човек, каквато и длъжност да заема, това криво все ще се проявява.

Винаги трябва да се помни, че богатият е кандидат за сиромашията, а сиромашът – за богатството. Добрият е кандидат за греха, а грешният – кандидат за доброто.

Всички мислят, че животът ще се оправи, като се примирим, но това е погрешна мисъл – след всяко примирие досега е идвала и войната. Светът по механически начин няма да се оправи. Помощта на човека по механичен начин няма да дойде. Богатият човек, когато не знае какво да прави с парите си, е натоварена камила – кандидат за гробищата.

Човек не е пратен на земята да яде и да пие. И богатството, и сиромашията не са идеали в живота, те са само средства – зад тях има нещо друго: те са само резултати.

И доброто, и грешките, които правим, това са само изпитни за нас.

Днес хората искат да станат богати, да не работят; а сиромасите работят – за да забогатеят.

Някои мислят, че могат да живеят неправилен живот, в разрез с природата, и да бъдат здрави и добре.

Ако Англия днес е най-силната страна, тя е защото преди всичко нейните хора най-добре разбират природата, всред която живеят, Бог, Който е господар на тая природа. «Законите на Англия са законите на природата» – казват те с гордост.

Многото закони у нас сочат, че много още ни не достига, за да бъдем една уредена държава. Между нас няма обич. И колкото закони да пишем, те никога няма да изпълнят ония междини, които омразата винаги би намерила, за да си послужи с тях и въздигне брат срещу брата.

А там, където има обич, любов между хората, там всичко е в разцвет. Както в едно семейство би трябвало да се пишат стотици закони, за да регулират всекидневната работа, а с обич и без всякакъв закон тя си върви – тъй и в уредената държава с малко закони, приети не от Народното събрание, а от народните сърца, всичко би тръгнало отлично. А те са Христовите правила: «Прави това на другия, което искаш и теб да ти правят».

Всеки, който го прави, е изпълнител на закона, а който не – престъпник е и като такъв трябва самият той да счита себе си.

За да се свири добре, нужна е добра цигулка, добри струни – и добър майстор.

Ако човек работи разумно със своята воля, ум и сърце, той може да има отлични резултати – и неговият живот да бъде в безкористна помощ на по-слабите. Но нека се помни: Пролетта винаги иде на своето време, но какво може да донесе тя на мързеливеца, ако той нищо не е сял?

13. УТОПИСТИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 4, 25.I.1930 г., София, стр. 1, 2)

Андро Лучев

Когато новото се е появило в света, носено от силни личности, които, опрени на вярата, волята, познанията, дейността, обичта към ближния, са донасяли нови идеали, нова наука, нов строй, нова вяра, нов живот, винаги «старото», или по-право, хората на старото, са се мъчили с всички простени и непростени средства да заглушат новото, да го компрометират – *унищожат*.

Но въпреки всичко новото се е налагало и надживяло старото...

Утописти, завеяни, ексцентрични са наричани хората на новото.

Обявявали са ги въвн от законите като «опасни» люде за държавата и народа.

Преследвали ги, гонели ги, изгаряли ги по площадите, хвърляли ги на зверовете, разпъвали ги на кръст – но въпреки всички бентове и препятствия, които са им правили отговорни и не отговорни фактори, тези единици са понасяли всичко с една непоколебима вяра, че те са на верен път – и че техните идеали ще се осъществят, макар и по-късно...

Днес из цял свят се издигат стотици каменни студени паметници на първите пионери на новото; паметници, които напомнят какви жестоки са невежите, егоистите спрямо хората на новото.

Вечната истина започва още от Библията.

Смахнатият ратай Давид, когото дълги години правиха на луд, остави едни от най-добрите дни на управление на мъдрост, като даровит цар на израилтяните.

Лудия Исус* разпънаха на кръст между двама разбойници за неговото ново учение, на което учеше народа.

Неговите боси, голи, гладни ученици се разбягаха, а впоследствие бяха избити някои от тях за новото «утопично» учение.

А завеяният Исус, разпънат от старото, не стана ли глава на църква?

Кои бяха прави? Болшинството ли или дванайсетте рибари със своя завеян учител?

А Ян Хус не изгориха ли?

За безбожния, утописта, завеяният Лютер не се ли издигат десетки каменни паметници из Германия днес?

Трагедията с умопобъркания Галилей?

А дванадесетгодишното измъчване на Христофор Колумб, да установи учени академици, че пътят за Индия може да бъде и на запад?

Толстой в Русия как го приеха? А днес не са ли пръснати неговите последователи из цял свят?...

Ами ексцентричният полковник от ХанOVER – Хинденбург, не беше ли наречен от силния и авторитетен кайзер Вилхелм II «смахнат утопист» и разиграван от град в град?

Този утопист не стана ли фелдмаршал Хинденбург и днешен председател на Германската република?

Трябва човек да се поразходи из Германия, Франция, Италия, Австрия, за да види грамадните каменни паметници, музеи, издигнати и създадени в памет на носителите на новото, на «утопистите», «завеяните», «опасните»; да разгърне книгите «Мъченици на науката, Реформацията XVI и XVII век», за да се убеди в каква тъмнота са работели първите пионери на новото. Какви жертви са правили те, с какви мъки са пробивали път и налагали новото.

Всяка нация, народ си имат свои завеяни, смахнати, утописти, които са му донасяли новото, показвали са новия път, чертаели са със своята кръв. По този път са тръгвали идеалистите, които, малко на брой, но силни по дух и вяра, всичко са оставяли, всичко са давали за своето учение и нищо не са вземали, но винаги са успявали.

България не прави изключение. Тя си има свои утописти, завеяни, «опасни люде», носители на новото.

Отец Паисий не беше ли утопист, подиграван, че искаше своя народ из нов път да поведе...

* Гледай глава 10, стр. 20 от Евангелието на Йоана (бел. а.).

Разкалугереният 23-годишен Левски не беше ли утопист, заваян, защото не призна държавата на Султана, не призна законите им, заптиетата им, каймаканите, срина ги в душата си и издигна в нея нова държава с нов строй?

Въпреки преследванията, подигравките, този смахнат разкалугерен дякон, който имаше смелостта да се бори срещу вековния Султан – идеалите му се осъществиха.

Този утопист – младеж, защото днес до 30 години ги смятат младежи още, увисна на бесилка край София, но върху неговите незнайни кости, и на стотици други «хаймани», «чапкъни», израсте нова България с нов строй и наш Цар... Не бяха ли чапкъни, хаймани Христо Ботев, Хаджи Димитър, Стефан Караджа и др. за тези, що бяха доволни от агите и сити в душите?...

Петко Каравелов – нихилистът, не беше ли преследван, затварян, подиграван за неговото ново учение?

От неговите «седмочисленици» не изникна ли днешната Демократическа партия?

Благоев, Я. Сакъзов и други не бяха ли подигравани, наричани «утописти», сугурни за своето утопично учение? А днес? Пекарев, Забунов, Драгиев не бяха ли наричани «опасни люде», побъркани, и че за техните нови побъркани и разбъркани идеи място няма, и че всички сме били селяни, защото на всички корените били излезли от село; но все пак място за селска партия нямало? Луди и заваяни наричаха първите апостоли на Б. Н. З. съюз.

Трябва да се разгърнат вестниците от 1896–1901 г.; книгите: «Една политическа изповед» от Д. Драгиев, «Моите спомени» от Ю. Н. Пекарев, за да се убеди всеки какви епитети са наричани и какви теории са развивали в онези вестници...

Днес така ли е?... Преди години млад юнкер не застана ли във В. на Н. В. училище пред капитан Янков и с формули не му ли доказваше, че може да се построи апарат, с който може да се лети из въздуха? Авторитетният капитан Янков не се ли изсмя и подигра с юнкера пред цял клас: «Момче бе, бивол може ли да хвърчи бе? Та и ти апарат ще правиш да хвърчиш» – и цял клас не прихна ли да се смее заедно с капитана, който не след много му заяви все тъй авторитетно, че това, що прави и чертае, е утопия, която граничи до лудост.

Капитан Янков не стана ли генерал Янков, началник на инженерните войски, т.е. и началник на «биволите»? Утопистът юнкер не стана ли един от първите наши авиатори, който доживя да види осъществени своите «утопии» от други, летя с «бивол» – само че генерал Янков, макар и началник на биволите, началник и на някогашния «утопист» юнкер, не се качи на бивол (аероплан), и за да оправдае навярно своя страх, както по-рано своето невежество, измисля все тъй пак авторитетно формулата: «На дърво без корен не се качвам аз»...

Първите пионери на вегетарианството как бяха посрещнати?

С какви мъки се отвори първата вегетарианска гостилница?

«За тревопасни животни на два крака място няма и пари няма за утопии. Време няма» – се провикваха авторитетите – а днес?

След погрома 1918 г. много глави се наведоха и много души смутиха. Македонската емиграция падна духом. Всички смятаха, че с Македония е свършено.

«Умрял кон не рита.»

Намериха се една шепа идеалисти, които не паднаха духом и въпреки предричанията на близките, че напразно ще губят сили, въпреки че ги наричаха утописти, те прехвърлиха границата, нагазиха из македонските усои и успяха да възвърнат вярата, надеждата на народа си и го поведоха по новия път...

Винаги, винаги старото е било в борба с новото.

Винаги невежеството е било болшинство, а носителите на новото – единици. Всякога новото е надживявало старото. Днес нас, Ратниците на свободата, ни наричат понякога утописти, че място за нова политико-обществена организация няма. Всички сме били християни и не сме малко.

Че сме утописти за някой – това ни радва, защото в историята има записани хиляди имена все на утописти. Дали място в политическия живот ще има за нас, това животът ще покаже – но тази стара песен ни е позната. Ний вярваме, че щом във всички почти европейски държави има християнски партии, организации, които са управлявали народа си десетки години наред, управляват и ще управляват, и щом имаме Демократически интернационал, II социалистически, III комунистически, Зелен интернационал, за които идеята дадоха нашите неучи селяни, ний вярваме, че дойде време да се създаде* Християнски интернационал, който ще заратува за истинските Съединени щати на Европа. (Разбира се, утопии днешни.)

Че сме били малко, та винаги носителите на новите идеи не са ли били малко?

На една кола грънци една тояга не стига ли?

Русия не беше ли тъй лесно подпалена от 148 комунисти, между които и двама българи, благодарение горивния материал, който беше струпан от неправдата, мизерията, злобата и глада??

Че сме били всички християни, т.е. хора, които не убиват, не лъжат, не крадат, помагат на бедните и болните, е вярно, но вярно е, че тези християни досега не бяха организирани, наливаха вода в чужда воденица и бяха разединени и управлявани често от «Християни»-езичници, които убиваха, лъжеха и затваряха и пр.

Крайно време е дошло да си сменим ролите.

Едно време управниците бяха извадили формулата: Баламите – на фронта, а умните – в тила.

Сега: Умните управляват, а глупавите утописти, заваяни изпълняват.

Понеже умните докараха Родната ни земя до тоя хал, сега време е да се организира народът: «глупавите», заваяните, гладните, и поведат народа по новия път...

Въпреки всичко новото ще се наложи, защото то си има свое място в тоя живот.

Утрешна, нова, Християнска България е наша, на «утопистите», християните, справедливите, гладните, милостивите.

14. ИДЕЙНИ СПОРОВЕ В НАШАТА ЦЪРКВА

(В. «Ратник на свободата», бр. 4, 25.1.1930 г., София, стр. 2)

От някое време българското общество има зрелище, което излиза далеч от всекидневното – спор между две висши духовни лица: Митрополит Симеон и Митрополит Стефан.

Повод за това е привидно една организация, според Синода «протестантска и пагубна» – «Имка», но всъщност нещо много по-дълбоко, по-съществено – това са два мирогледа, които, както във всяко едно идейно течение, винаги са били възможни и са съществували – старото и новото схващане.

В този спор се намесват вече и хора с видно обществено положение (гледай в. «Мир». Според около И. М. К. А. от Абрашев – За него до пъти).

* Нашият секретариат е влязъл във връзка с повечето християнски партии и организации в Европа за създаването на интернационала (бел. а.).

Те вземат страна и становище, и следователно налага се да даде място и на повече мнения по въпроса, за да бъде надлежно осветлен и правилно третиран.

Фактът, че Св. Синод е решил това или онова, още не е никакво доказателство за нищо – той, слава Богу, няма непогрешимостта на Папата и следователно неговите решения подлежат на промени и отменявания.

Както вече споменахме, тук е по-скоро борбата между две течения, които тепърва се очертават: за сляпо подчинение и придържания към традицията ни, дадена от византийците, спазване предания и несъществени правила или за разбиране *Християнството по дух, като основа на православие, защото православие не може да бъде в разрез с Христовото учение, което изисква да се обичат и враговете даже.*

Страхът на единия владика, че от тия общения и помощ, които давали част от българското духовенство на една или друга организация, щяла да загине или се поквари българската църква, сочи само за онова мнение, което има той за силите на нашето духовенство, и които може би той мери по своите собствени.

Но нали Христос каза: че малкото квас цялото тесто заквасва. Тогава защо да не допуснем, че наши избрани духовници могат да бъдат той квас?*

Ние страна не вземаме и не искаме да вземаме, но слагаме въпроса принципно.

Страх има там, където няма Любов (гледай посланията апостолски). *Страхът е човешкото – това, което е Божествено, то устоява на всички условия.* Та колко бяха учени нашите попове през тъмната епоха на робството – но и досега се хвалят все с тях – (а оттогава няма ли нещо сторено, с което да се похвалят?). Тях не ги ли нападаха и гонеха?

Църквата не е мъртви закони и букви – «защото буквата убива, а духът оживотворява!»

А и един духовен водач не е прост чиновник, на когото може да се заповядва като на ефрейтор.

Той има за ръководител нещо повече от един Синод – Христос, самият Бог – те са върховните авторитети за всеки истински християнин. Облегнат на Техните повеления, вдъхновяван от Любовта към човечеството, един истински духовен водач трябва твърдо да вярва в силата на Божественото, да помага на всяко добро начинание, да влива своите сили във всеки подтик да се реализира нещо добро на земята, защото Бог е, Който седи зад всяко добро дело.

Онзи, който се пази да не нацапа ръцете си, той не работи, сухите гащи риба не ядат. Запазване само формите и обредите може да има някакъв смисъл, *но по-важна е същината – а тая същина е същината на Христа*, Който бе заповядал и враговете си да любят!

Тъй че този, който изпълнява това, той е на правия път, по-близо до Този, Който бе казал: «Аз съм Пътят, Истината и Животът.»

Хубаво е, че и в нашата църква, която водеше досега безидеен живот, се застъпват вече по-съществени гледища върху живота и разбиране назначението на самата църква.

* И не е ли страшно и чудно, че иновърци идват безстрашно тук, в България, да ни проповядват своята вяра, а българските владци и богослови, професори се боят да не изгубят или покварят вярата си, и то всред България... Ако не е смешно, абсурдно би звучало – освен ако не се говори едно, а друго мисли и трето цели. (бел. а.)

15. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 4, 25.I.1930 г., София, стр. 2)

«В света има само един случай, дето човек може да направи нещо без Бога: – то са престъпленията.»

Драги братя,

Днес повече от всякога ще чуете да се говори, че човек трябва да се осигури; че трябва непременно пари – без пари нищо не става – и че ако тоя или онзи вземе властта – всичко в България ще се оправи.

Мисълта да се осигури човек е права и на мястото си, но въпросът е къде и как да се осигури. Кое е това, което осигурява? Ако парите осигуряваха, тогава богатите не трябваше да боледуват и мрат – а то като че ли напротив – ний ги виждаме постоянно в лекарските кабинети, да ходят тук и там да търсят лек за своите нерви, стомаси, главоболия, бъбреци, сърце... защо? Защото яли повече, пили повече – и разстроили тялото си и изгубили здравето си.

И сиромашията не е за предпочитане, но все пак сиромасите са по-малко болни – от работа не им остава време да боледуват...

Но и богатството, и сиромашията не са, които правят човека – а човешкото в човека – *човещината*. Ний сега сме останали много назад – почти колкото *хайваните*; даже в някои неща те са по-умни – уреждат си разправиите без адвокати и се лекуват сами без лекар...

Да се грижиш само за храна и облекло – «за интереса си» – това е хубаво, но това го правят и животните: мечката – за своите мечета, лъвицата – за своите лъвчета.

Да направиш нещо, от което ти лично нямаш полза, но има някой други – *защото е по-справедливо това* – ето от коя мисъл, от коя постъпка започва *човекът*. А ний, докато не станем човеци, не можем да помогнем на другите, защото *човекът* помага безкористно – инак всичко друго е само фалш – продават се услугите с пари под вид на патриотизъм и благотворителност, които са всеки ден пред очите ни...

Ний сме против сиромашията – за богатството. Но богат трябва да бъде само тоя, който смята парите като дар на съдбата, самият той да мисли за себе си като за касиер на своите братя, на които безкористно да помага.

Осигурен е справедливият човек, който е разбрал какво трябва да прави, кога гледа на другите като на себе си и прави това, което иска и на нему самия да правят. Такъв човек е винаги на власт, защото чрез него се изразява доброто, а зад доброто седи най-голямата сила в света – Природа, Бог. Такъв човек нито лъже, нито чуждото взема. И ако вие изберете такъв човек да ви води в обществения живот – той ще ви заведе и към онова, което счита за себе си добро – а то ще е добро и за всички – по това се отличава новият живот, новите хора.

София, 18.I.1930 г.

С братски поздрав:
Любомир

16. ЗАКОНЪТ ЗА ЗАЩИТА НА ДЪРЖАВАТА

(В. «Ратник на свободата», бр. 5, 1.II.1930 г., София, стр. 1)

Бивш войн

След 50-годишен свободен живот, след като в българската история се записаха победоносната сръбско-българска война, Балканската война и последната 4-годишна общоевропейска; след като достигнахме дотам, че набелязахме своите етнографически граници с безкръстните гробове на родните си синове и не оставихме нито един съсед, с когото да не сме кръстосали мечовете си; след като стотици хиляди българи паднаха за защитата на тая държава, ний днес преживяваме един видим парадокс – Закон за защита на България от българи! Това е знаменателно. То говори, че има нещо ненормално в това положение, когато майката трябва да бъде защищавана със закони срещу собствените си синове! Или тя е лоша майка – и затова заслужава непочитанието на синовете си, или тя е била небрежна майка, която не е могла да вдъхне синовна обич на значителна част от своите деца – и те са се почувствали чужди към нея. Че те са значително число, показва и фактът, че за тях се прави и специален закон. Но, че не е тоя закон, който ще ги привърже към нея – върху това две мнения не може да съществуват. Закони за престъпниците съществуват от хиляди години, от хиляди години човек затваря и убива човека в името на «общественото добруване» – и въпреки това престъпниците не са се свършили и няма да се свършат. Нещо повече – те се увеличават. Доказателството – не стигат общите, та и специални наказателни закони вече се издават! А ако бяха се потърсили по-дълбоките причини на престъпността и употребили през хиляди години усилия да ги премахнат, то те сигурно биха намалели. Защото всяко нещо в света има своето «защо», всяко следствие – своята причина. И ако има вече българи, които вчера мряха за България, а днес се таксуват като предатели и за тях се създават специални закони – то трябва да има и дълбоки причини. Или Отечеството е престанало да бъде това, което е било – някоя чужда се е вмъкнала в дрехите на майката, или децата са болни и несвестни, по небрежие и греховете на същата тая майка и следователно трябва лекуване, а не наказание. Светът ще се оправи само с обич. Прави на врага си само това, което би искал теб да правят. Един критерий за правотата на делото ни може да има: ако ний гледаме на своите врагове със същите очи, както на себе си. Тогава и техните вътрешни мотиви ще ни станат ясни, и постъпките им – най-логични. Тогава всичките томовете закони с хиляди параграфи биха се сменили само с един-единствен – не прави другиму това, което не искаш тебе да правят. И съдиите биха били излишни, и адвокати, и стражари! Тия, които правят закони, трябва да мислят, че те може да се приложат един ден върху им, както стана и със закона на самите земледелци. «Държава» и «строй», това са също неща променливи – всекидневният живот ни казва това. И ако има реални причини, по-силни от всички фактори, които превърнаха абсолютна Русия в съветска република, Турция – в република, конституционна Италия и Испания – в диктатури; Германската империя – в Хаос и пратиха гръцкия крал по неволя на коледна ваканция – няма един набързо вотиран закон да спречението на живота и в нас, както и никой закон досега не е запазил обществото от какви да е други престъпници. Умното е да не постъпваме като децата, които, падащи, удрят с ръка стола, в който са се чукнали, а да търсим коренните дълбоки причини. Когато ги премахнем, и без закони ще обичаме майките и почитаме бащите си – но да се помни: истинските майки и истинските бащи – които по делата си спрямо своите деца са добили право да носят това свещено име.*

* По желание на читателите тая статия се препечатва от брой от първата година. (бел. а.)

17. ОПОМНЯНЕ ТРЯБВА

(В. «Ратник на свободата», бр. 5, 1 февруари 1930 г., София, стр. 2)

Когато сеят жито, трябва го най-напред – чистят го и отвяват – да няма боклук, чужди примеси – никой не иска къклица, плевели и бурени.

Когато потрябва да се развъждат телета, търси се породист бик. През няколко села даже разкарват крави, за да станело добиче «от порода»; също тъй търсят за овците – овен, за конете... Та даже за кучета и котки – всички, които разбират, днес искат да бъдат «породисти»...

Само човек се развъжда наглед как да е. Днес, като събират момък и мома, най-малко мислят за «добичето», което ще се роди (добиче не значи животно – то иде от «добива» – придобива, затуй употребяваме тая дума). Всички други съображения са налице – но за това даже и не се мисли – и даже ако се мисли, то е само как да се премахне детето още като е малко... защо?

Едни не щат деца, защото щели да си развалят «фасона» или «линията на тялото» – това са цивилизовани престъпници, кокони, за които и най-строгото наказание ще е малко – такива или да се не женят, или да се скопяват и да се поместват в домовете за удоволствия – за да ги знае целия свят какъв им е идеалът.

Други са болни – и не трябва да раждат – такива е по-добре и да се не женят.

Трети са здрави и обичат деца, ама няма как да ги изхранват. На такива хора обществото, държавата трябва да помага, докато станат възрастни и сами могат да работят, казвам – да се отглеждат със средства от държавата деца на здрави майки, които *обичат децата* и сами лично се грижат за тях.

Децата са богатството на държавата. Те са нейното бъдеще, семето, което утре ще даде своя плод за целия народ. И колкото те са по-добре гледани, по-правилно научени на това, което ще им трябва утре в живота, толкова по-добре ще върви всичко в тая държава: държавниците ѝ ще бъдат умни; търговците – честни; съдиите – безкористни; адвокатите – правдиви; духовенството – духовно; професорите – разумни; работниците – работни; майките – любящи; богатите – милостиви.

И тогава няма да имаме ужасните картини на убийства, отцеубийства, самоубийства.

Днес сиромашта храни своите деца с хляб, напоен с омраза и с озлобение, полят с горчиви сълзи на безпомощие, сред духовен мрак на взаимна ненавист и завист...

Утре това семе ще покара... и всеки каквото е сеял, ще пожене. Примерът на руските князе и «барини» е пред очите ни – но изглежда, че мнозина гледат и не виждат...

Да не мислят, че съдбата ще направи изключение за нас?

Иде времето, когато тя ще запита: «Каине, що стори с брата си?» И тогава всеки, който има излишно, ще разбере, че е взел необходимото някому – но ще бъде късно...

Опомняне с време трябва!

София, 25.I.1930 г.

Л. Л. [Любомир Лулчев]

18. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 5, 1 февруари 1930 г., София, стр. 2)

«Като търговци, като банкери и лихвари, вие сте разпънали повече от двадесет души в живота си, онещастлили сте много вдовици и затова, ако искате да изправите погрешките си, трябва да върнете парите на тия хора назад.»

Драги братя,

Който днес иска да се запознае с новото и иска да бъде негов носител – не трябва да бъде страхлив. Ако някога Васил Левски се боеше от султана, мислеше за неговия аскер и паши, той не би смеял да кръстосва свободно България под носа на тия, които го търсеха. А и Бог помага на справедливия, на смелия човек, който от милост към своите близки излага себе си.

И днес работният народ са го наплашили с един султан, както и някога – наричат тоя султан пари – «капитализъм».

Въздигнали са силата му като сила на Божество даже! И кланят му се и страхуват се от него. На работника рисуват най-подробно могъществото на капитализма, а после го карат да се бори с него. Все едно да разправяш на едно дете колко е голяма и страшна мечката, а после да го караш да я хваща за ушите!

Парите са необходими днес, *но не като цел на живота, а като средство за улеснение в живота* – едно средство, от което най-много се ползват тия, които нищо не произвеждат: печатат си шарени книжки банкноти – и карат тия, които произвеждат, на крака да им носят всичко, като те самите си недояждат... Чудна магия наистина!

А един ден тя може да се премахне временно, поне докато се разбере кой има право да печати тия шарени книжки. Тогава ще се въведе размяната – само който е изработил нещо, ще може да си вземе каквото му трябва – тогава паразитите и шмекерите, щат – не щат, ще трябва да работят.

И тъй, трябва да се разбере, че работните ръце са, които създават капитала – те сами са тоя капитал. Бедният не трябва да се страхува, ни срамува от своята беднотия; сега честните и добрите хора са повечето бедни. В душата си да не желае парите на богатия, защото ще стане като него – то е все едно да вземеш дрехите на чумавия.

А и да си богат не значи да имаш много – богат може да бъде всеки, който е доволен от това, което има; не е ли доволен, и милиарди да има, той сѐ ще трепери над парата и ще живее и ще умре като свиня – ползата от нея започва да се вижда само след смъртта ѝ...

Смели бъдете – търсете истината и знайте, че на тоя, който иска да върви по правия път нему Господ и природата помагат – стига да спазвате законите им – а те са: 1) *Не мисли никому лошо*; 2) *Не вземай за себе си нищо излишно*; 3) *Каквото е добро за тебе, сподели го и с тия, които обичаш*; 4) *Помагай където можеш всякога безкористно*; 5) *Дръж Истината над всичко*.

С братски поздрав:
Любомир

19. ЗА ДА СЕ РЕАЛИЗИРАТ НАШИТЕ МИСЛИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 6, 13.II.1930 г., стр. 1, София)

«За да се реализират нашите мисли, чувства и действия, изисква се правилно разбиране на живота и на природата.

И тогава усилията, които правим в живота, ще имат добри резултати.»

Естественият стремеж на всеки човек, семейство, народ, е да намери път, начин, средства да има един щастлив, дълъг и без страдания живот. В този си стремеж и отделният човек, и целият народ понякога избират едни и същи пътища, защото и народът е това, което по отделно са хората! Не може сребърните левове, като ги събереш накуп, да станат шепа жълтици!

Едни търсят щастието в пари, други – в слава, в имоти... От хиляди години хората кога търсят, кога с добро, кога с цената на своето здраве и кръв, да придобият радостите на живота...

В 1000 години България е водила 146 войни – докато стигна да спечели... 500-годишно робство...

Има нещо по-голямо от човека – природата, Бог. И ако той мисли, че на своя глава може да прави каквото си иска, много скоро му показват, че не може това – по същия начин, по който и кой да е стопанин с няколко удари докарва акъла в главата на някой упорит, вироглав или своеволен добитък. Та, и природата няма да изменя законите си за нашия кеф, а ще ни застави да я слушаме.

От 15–16 години на България ѝ «върви» някак особено. Войните все ги печелим – а все ние плащаме; плодородие дал Господ, както никога досега – а пък парите за някои тъй поскъпнаха, че те са петимни за необходимото...

Всички партии и държавници все «оправят» държавата – и тъй я оправиха, че ние фактически днес сме си туй, което бяха някога българите при цар Иван Шишман – пред робството – когато плащаха данък на турците... А ний сега – на модерните турци...

Каквото посее човек през пролетта, това жъне и през лятото. Нашият народ тръгна по лъжливи пътища и затърси фалшиви ценности. Той повярва, че другите – европейците, имат нещо по-хубаво от неговото – съблече потурите и япанджака – но фрака и панталоните не му диг прилепнаха – и той днес, полуоблечен, дочаква негодите на живота.

От човека е орането и сеенето – но берекетът е от други. И докато ний, българите, не разберем това – и то не само на думи, ами тъй, от все сърце и всички – от Царя до пъдаря, не преклоним глава и се помолим в душите си и не решим да бъдем поне на един косъм по-добри, по-истинолюбиви, по-честни, и не станем по-братолюбиви – да не мразим и преследваме някого за това, че не мисли като нас – много министри и партии все ще «спасяват положението», докато един ден осъмнем с чужденци пред вратите си...

Но нека вярваме, че това няма да стане. Будните бдят и будят заспалите. И когато дойде времето, достойните синове на тая страна ще се сплотят като жива стена, в която ще се разбият всички опити на тъмните сили да турят ново иго над измъчените и без това души.

20. ДВАТА ДЪЛГА

(В. «Ратник на свободата», бр. 6, 13.II.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Във всяка добре уредена държава нейните синове изпълняват два дълга: военния и гражданския. България не прави изключение. Една голяма част от народа ни изпълни своя военен дълг по бойните поля с такова себеотрицание, с каквото рядко друга нация би могла да се похвали.

Едно малцинство, благодарение на партийната си принадлежност, роднинските си връзки, манкиране по «болест», изхитри и предпочете цензурата, болниците, комендантства и пр., и пр. Една голяма част от тях вършеха такива злини, та покрусиха душата на честния народ и духа на бойците... Дойде Добро поле, а заедно с това – и краят на тиловите герои.

Техните шефове, едни побягнаха в чужбина, други отидоха в затворите на почивка.

Завърналият се българин от бойното поле се погнуса от партизанщината, що се върши тук, и нека не ни бъде чудно, че героят от бойното поле, който така храбро се би срещу войските на цял свят, сега дошъл да изпълни другия си дълг – той няма кураж. Той побягна да изпълни другия дълг – гражданския, и отстъпи мястото на чапкъните*, авантюристите и тиловаците. Нека всеки си направи преценката сам; с малки изключения, почти всички наши бивши министри, депутати не бяха изпълнили първия си дълг – военния. Почти всички си имат ценз за министри – минаване през затвора, съдене.

Е добре, щом те правят тези скокове, щом техният ценз, за да заемат пост, е централният затвор, а кога видят зор – вдигат чужди знамена над къщите си, прехвърлят границата без паспорт, какъв граждански дълг на изпълнение искаме от тях? А там, гдето водачите народни не дават пример на изпълнение законите, честност, справедливост, в такава страна какъв напредък искате?

В такава страна се шири само партизанщината и честните граждани бягат от партии и изпълнение граждански дълг. С право преди избори те се чудят и питат: «За кои?» и «те са като другите!»

Не ни задевайте! Не щем да се месим в «това партизанско блато».

И дойдохме дотам, че се принудиха със закон да заставят честните граждани да «изпълняват своя граждански дълг»...

А партизаните това и чакаха и почнаха да залъгват народа с разни красиви фрази, още по-красиви обещания, а там, гдето те не помагаша – затваряха и убиваха. *Раздели се народът, озлоби. Едни, които винаги си служат с народа, а други, които бягат от народа.*

Остана народът без истински водачи, озлобен, изтощен, без път, а интелигенцията – солта на народа, побягна от своя дълг свещен...

Но стига, стига сме бягали от «политическото блато», стига сме бягали от гражданския си дълг и оставяли чапкъните и партизаните да си играят с народа. Стига, стига сме бягали от народа. Крайно време е всеки съвестен българин, всяка честна душа да се замисли, да изпълни своя граждански дълг. Стига сме стояли със скръстени ръце и гледаме как бавно, но сигурно губим свободата си,

* «Държавници» от Теньо Начев, в. «Мир», бр. 8827, 5.XII.м.г.

... Други чрез революция искаха да съборят една произволна власт, и като не се разбраха, останаха господари на положението *чапкъните*...

Като резултат само на този чапкънски режим, българският народ от 10 милиона до Освобождението, днес остана на пет (бел. а.).

избиваме. Да пресечем ръката на чапкърите, фалиралите партизани и отговорни и неотговорни фактори, които носят на народа ни само злини и горчивини

Ето ний, Ратниците на свободата, много от нас бяхме от това «партизанско блато», бяхме глобявани за неизпълнение граждански дълг, след като бяхме изпълнили доблестно войнишкия: Съзнахме, че крайно престъпно е към народ и родина да бягаме от народа си, видяхме, че нещо липсва в нашия политико-обществен живот, нещо, което почти във всички европейски държави има, което носи само мир, обич, братство между народа, ето – преди 7 години ний вдигнахме чисто Христовите принципи, които трябва да се вложат в нашия политико-обществен живот като нова струя, и зовем всички българи, които са били вън от политическото блато, да се сгрупират около програмата на Ратниците на свободата и изпълним доблестно своя втория дълг – гражданския, и съградим нова България, в която всеки камък ще си бъде на място.

МОТО

«Ако не приложите Христовите закони – всички други закони ще са без значение.»

«Има едно велико съзнание, което постоянно поощрява всички същества към добро.»

21. ПОЗИВ КЪМ ИЗБИРАТЕЛИТЕ ЗА СЕЛСКО-ОБЩИНСКИТЕ ИЗБОРИ 1930 ГОДИНА

(В. «Ратник на свободата», бр. 6, 13.II.1930 г., София, стр. 2)

Драги избиратели,

През месец февруарий т.г. вие сте призовани да упражните своето гражданско право: да подадете гласа си за селско-общински избраници – за селско-общинските съвети.

Какъв велик и щастлив случай да упражните своето право в едни най-тежки времена, в каквито човечеството от целия свят и ние в частност преживяваме. Тежестите на живота са общи, но те могат да бъдат облекчавани и постепенно премахнати. Силата е във вас, средствата са във вас, оръдията са във вас. Нам, като човеци, ни е дадена сила, която като развием, тя е мощта. Това е силата на мисълта, и на волята. Тя е рожба на ума и сърцето – те са средствата и оръдията, с които се борим, за да достигнем до своя идеал. Сърцето и умът трябва да бъдат в съгласие при всяка една работа. Нашите страдания са резултат именно на липсата на това съгласие между ума и сърцето. Сега има повече ум, а сърца няма. А те съществуват във всички ни.

Трябва сърце чисто като кристал, трябва и ум светъл като слънцето, трябва душа любяща всички, любяща общото както люби себе си, своето си, частното. Страданията са резултат на човешкия егоизъм, който е вонящо блато, а е привлякъл по-голямата част от човеците и те са забравили своя образ и подобие, забравили са, че имат един Общ Баща – Твореца, Който държи всичко в ръцете Си, всички сили управлява, всичко дирижира и всички сили респектира. И в това забравяне хората са дошли до днешното морално падение.

Драги селяни,

Вие имате във вашето село хора добри, умни, честни, справедливи, смели в живота, решителни пред спънките в живота, прилежни и трудолюбиви в своята дейност, каквато и да бъде тя: земеделец, занаятчия, бивши учители и пр. Помо-

лете тях, заставете тях, те да застанат начело на една селска обща листа. За тях подайте гласа си – братската ръка – те са вашите ратници на свободата. Те ще насочат вашето селско благосъстояние в добър път.

Драги избиратели,

Пресечете пътя на измамата, на лукавството, на хитростта, на моралните изроди, на изчадията човечески да ви управляват. Техният егоизъм и алчност за забогатяване с узаконени и незаконни средства доведоха българското племе до днешното положение, неговите живи меса да бъдат разпокъсани и разхвърляни по всички страни на света и да носят робския тежък хомот под чуждо владичество. Тяхната духовна тъмнота ни доведе до днешната тежка криза в парично, материално, умствено-просветно и духовно, културно отношение и физическо израждане. Те забравиха, че тялото, умът и сърцето – душата са неделими, едно без друго не могат, и че Божественият Дух е, Който ги управлява, възраства и оплодява.

Драги Ратници на Свободата,

Заживейте братски помежду си, заживейте в мир помежду си, заживейте с Божествената Любов – тя е всеобемаща и всички блага ще ви донесе. Тя е безкористна и всичко щедро дава, но е неумолима, когато нарушим нейните закони, почиващи на неумолими, неизменяеми и непроменяеми принципи.

Братя,

Смели бъдете, напред към изборните урни с листата на Ратниците на Свободата. Там е вашето спасение.

Всички добри хора с гореказаните качества ние считаме за Ратници на Свободата, безразлично дали са записани в нашите списъци или ще се запишат за в бъдеще.

Ние очакваме подкрепата на всички тия добри хора, за да можем да ратуваме най-широко за свободата – единственото условие, при което ще може българинът да развие своите творчески способности във всичките отрасли на производството, културата, науката и пр. пътища, които се съединяват в един краен обект на висши знания, на висша Светлина, към Царството на Единение – Царство на Мир, Правда и Святост – в което живее само братството, защото човек за човека е брат – които се жертвуват един за друг, а там е общото благо.

София, 25.I.1930 г.

Централният Комитет на Ратниците на Свободата:

Председател: **Д-р Г. Трифонов***

Подпредседател: **М. Сотиров о.з. [полковник]****

Секретар: **Андро Лулчев**

* Псевдоним на Любомир Лулчев.

** Минчо Сотиров – полковник от запаса, командир на Пети Бдински (Видински) полк през Европейската война – 1914–1918 г. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

22. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 6, 13.II.1930 г., София, стр. 2)

«В чистия извор всеки иска да измие лицето, ръцете и краката си, но в блатото – никой.»

Драги братя,

Тия дни вашите села ще приличат донякъде на разтревожени кошерища – избори общински ще има. В повечето от тях ще дойдат хора, често външни – и ще ви говорят това и онова, понякога нещо, което сте чували вече 2–3 пъти. Вие ще се почесвате, прозявате, ще мислите, кроите...

Не е лесна работа – всеки ще ви кандърдисва, че от неговата партия похубава нямало и че те, когато били на власт, България била цъфнала... При всичките, като ги слушаш поотделно, все цъфнала... па не виждаме да е вързала още... или върза..., но по-добре да спи зло под камък!

Хубави приказки ви говорят, но едно помнете: надути, кухи фрази, празни думи и голи обещания не струват вече нищо!

Някога петелът, магарето и мечката се сдружили, направили оркестър – музиканти станали и тръгнали по света да свирят. Стигат някъде – нареждат се – вземат инструментите си, започват... но хората запушват ушите си – не харесват...

– Знаеш ли – казва мечката – нашата музика не излиза хубава, защото не сме седнали добре, я се преместете – ти седни тук, а петелът – там.

Разместили се петелът и магарето и веднъж, и дваж, но музиката все не върви...

Та, и нашите партии – все току мислят, че ако седнел тоя или оня на министерското кресло или в общината – кмет, музиката ще тръгне...

Музика има, когато свирят музиканти.

Честният човек, където и да отиде, е честен – но при хайдути той дълго няма да стои – или ще се скара с тях и напусне, или ще стане като тях...

Не се лъжете – партии никога не са управлявали, защото на всички програмите им са отлични, а са управлявали хората – и затуй резултатите са тъй плачевни...

Който спи – да спи; но който е събуден, нека вече работи. Гърнето си е все гърне отвън, но друго е, когато е пълно с мляко и когато е пълно с помия. Касата е ценна не поради боята, с която е боядисана отвън, а от стойностите, които крие в себе си вътре.

Не мислете, че ако накичите отвън един хилав, болен или глупав човек, той от това ще стане здрав, умен или дееспособен. Толкова думи ви се изказаха досега – научете се вече да цените дървото по плода. Време е вече – инак пак ще оплакваме дните си.

София, 1.II.1930 г.

С братски поздрав:
Любомир

23. ЦЯР ЗА МЪЧНОТИИТЕ И РЕПАРАЦИИТЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 6, 13.II.1930 г., София, стр. 2)

«Болните може да бъдат милвани, но силните трябва да помагат.

А днес силните искат да ги милват, а слабите – пратени да работят...»

Българите днес преживяват усилни дни. Каквото и да се говори, вината за това не може да се стовари само върху отделни личности. Те допринасят, усилят понякога, но не те са, които изключително творят събитията.

Наистина, казват понякога, че малкото камъче прекатурвало колата, но тия министри, водачи и държавници съвсем нямат претенцията да са «малки»... Пък и според нас всяка кола може да бъде преобърната – стига коларят ѝ да не е мястото си и да е нехаен... Но това е прехвърляне, а не творчество, живот, разумно управление...

Причините за нещастията седят по-дълбоко, отколкото обикновено се мисли. И водачите на политическите движения у нас, които са обикновено доста умни хора, разбират това: те знаят своите сили и възможности – ала какво да правят – «народът» иска... зрелища... и служби... и те си дават вид, че я оправят и управляват – дотолкова, доколкото шофьорът управлява своя автомобил..., но забравят да си спомнят, че тоя, който седи вътре, командва накъде – наляво или дясно... Пък изгодно им е това забравяне... има толкова милиончета безотчетни...

Има един Господар и на тая страна, Който е Господар и на господарите, и на слугите – Той е, Който регулира живота; ще Го признаваме или не – то има за Него толкова значение, колкото мнението на паяците – за изгряващото слънце...

И колкото ние се отдалечаваме от светлината – толкова и спъванията ни ще бъдат по-чести, паданията – по-тежки. И това ще трае докогато се свестим да се обърнем и тръгнем отново към светлината. Тогава всичко ще ни стане ясно, пътят – лесен, спъванията – все по-редки. И когато разберем цената и ефекта на светлината, ний ще станем служители на тая светлина, ще почитаме себе си за усилията, които сме направили и успехите, които сме постигнали, а ще обичаме близки, защото тъкмо в тая светлина ще схванем, че всинца сме братя. А между братя много от днешното – закони, съдилища, наказания, убийства, гонения – ще стане излишно. Ще паднат стените на затворите, ще престанат гоненията – обичта и изобилието ще се възцари.

Мечта? – Не, една действителност за всяко възвишено сърце, което е възлюбило хората и е готово да им служи безкористно. А кой ви пречи да бъдете и вий такива и между тях?

24. ЗДРАВИЯТ РАЗБИРА ЕДНО

(В. «Ратник на свободата», бр. 7, 17.II.1930 г., София, стр. 1)

«Здравият разбира едно, а болният – обратното. Здравият е философ оптимист; болният – песимист.»

Христос: «Вие всинца братя сте.»

Всеки човек, какъвто и да е той, каквото и положение да заема в живота – било по-важно или не, има един вътрешен стремеж да постигне това, което смята за свой идеал. Висотата на тоя идеал, неговата форма, значение и вид се опреде-

ля от ума на самия човек, от неговия устрем, от неговото душевно състояние. Какъвто и да е тоя идеал, щом на него се гледа сериозно и се почита като такъв – той е добър, само че не винаги пътищата, методите, по които се постига тоя идеал, са винаги чисти и добри.

Запример, да желае някой да има пари, богатство – и това е един идеал, но ако той е готов да мине дори и през трупове, за да постигне това богатство, то е вече опасно – и за тоя, който мечтае това, и за тия, които са около него. Ако турите такива хора за водачи, те могат да ви донесат само нещастия.

Така е и с политическия живот. Ако един политически мъж – а такива са повечето от нашите – е решил да се добере *на всяка цена* до властта, той ще жертвува първо всичко хубаво в себе си, а после и тия, които са около него. Така са се покварили, така и сега се покваряват нашите политици и държавници. Те правят компромиси, наемат се със задачи, които не са по силите им – даже и когато знаят предварително, че не могат ги изпълни, но облагите от властта им са по-сладки от истината... – и заради тях те жертвуват всичко.

А човек, който се е отказал от Истината, той е изгубил пътя на живота си.

Досега все уж умни водачи водиха, а свършихме с катастрофи. Днес също тъй умни водачи искат да тикнат народа по старите пътища.

Не се лъжете; не гледайте красивите арки и големите хвалби, с които започват в началото тия пътища – винаги крайт им се намира на някое бойно поле, където ехтят топовете, смъртта коси ценен человечески живот, а кръвта багри земята... А всички тия, които сега тъй знаят да ви говорят, разпалват, подтикват и обещаваат, се изпокриват по щабове, болници, цензури, тилове...

Знайте, хората са родени братя. Всички около вас – също. Както и зад тия или ония планини и зад мътния и широк Дунав, така и зад морето отпък живеят пак хора като вас, които плачат, когато са натъжени, прегръщат като вас своите рожби и се радват на техните детски усмивки...

Искайте водачи, които да обичат Истината, да обичат хората.

Те ще ви изведат не към кървавите поля на миналото, а в светлия път на новия живот, който ви чака, в който вий всинца ще се познаете като братя, които са жадували отдавна да се срещнат, за да си помагат и радват заедно.

25. НЕВЕРОЯТНО, НО ФАКТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 7, 17.II.1930 г., София, стр. 1)

Вестник «Пладне», 11.II. т.г.:

Според съветските вестници правителството е решило до 1935 година да се съборят всички черкви в Русия и след тази година в Русия няма да има нито една църква.

Вестник «Мир», 10.II. т.г.:

Черквата «Света Параскева» на ул. «Мария Луиза» предстои да бъде срутена, като на това място ще бъде построено едно голямо доходно здание. Произведен е вече конкурсът. Първа премия получава арх. Ст. Босолов, втора – арх. Ив. Бояджиев и трета – арх. Винаров...

Разбирам да събарят черквите в Русия, но (сред София) една от най-старите исторически черкви да се руши – Божи храм, за да се строи *доходно здание* – не разбирам.

Как да си обясним това съвпадение на управата на нашата черква с управата на безбожна Русия?

Там – в Русия, не признават Бога, не признават черкви Там обичта към ближния не знаят що е.

Там градят своята държава върху материализма и щика.

Там избиват християните и верующите в Бога.

Там неверующите управляват, нямат ни владици, ни патриций, но там, там е Болшевишка Русия, а тук е България.

Тук, където в това болно време всичко е ударило да търси *ресурси* и нашите духовници са ударили да събарят черкви, да съграждат доходни здания.

Защо?

Ник. Николов

26. ОПИТНИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 7, 17.II.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Днес, след като преживяхме толкова катастрофи, несполуки и дойдохме до това безизходно положение – благодарение на партизанщината, злобата, завистта, някои партизани още не могат да проумеят отговорностите, които носят спрямо народа ни и още имат смелостта да заявяват, че те били *опитни и големи политически личности*, избраници да водят народа, и че между нас – Ратниците на свободата, нямало *големи опитни* политически люде.

Наистина, между нас няма опитни големи политически мъже. Но и Христос, когато се яви и донесе новото, Той не се обърна към Царете, първосвещениците, а към сиромашта, то пое новото, защото тези «големи» хора бяха пълни съдови и нямаха нужда от ново и друго.

Левски някога също не потърси подкрепата на големите чорбаджии и опитни палачи народни, а се обърна за помощ към бедните и никому неизвестни тогава личности, па и той «нехранимайко», кой ли го познаваше?

Чудно – неизвестните оставиха дела, а имената им се шепнат от уста на уста, от поколение на поколение се предават делата и подвизите им, а за хиляди чорбаджии днес никой блага дума не казва.

Някога първите апостоли на либерализма, демократизма, социализма, народовластието бяха хора все малко «известни», но идеалисти, *и докато бяха те* по върховете на партии се твореше в България, но щом дойдоха «опитните», научните, тръгнахме от добре по-добре...

Вярно е, че между нас няма «опитни политически мъже», които да подават до турския султан *махзари*, за да го молят да окупира България. Които да прехвърлят границата без паспорти, с фереджета. Които едно да приказват, друго да мислят, трето да вършат.

Които да целуват ръката на своя цар, когато е силен, а щом се стекат обстоятелствата така, че хитрите опитни политици обърнат каруцата и гърба на народа не може да понесе тежестите, те ги прехвърлят на гърба на своя цар и го гонят – детронират

Липсват «опитни» политици между нас, които си правят зрелища като Дуранкулак, Шабла, Тръстеник.

Няма между нас «големи политици», които да се перчат и дуят, докато имат под своя команда хиляди явни и тайни полицаи, които *да ги пазят от народа*, който ги е уж избрал *да ни управляват*, а щом загубят властта, отиват в Централния затвор, а оттам, щом забрави народът «благодееанията», що са му вършили, те го възсядват пак и го управляват... Няма между нас «опитни», които, щом докарат народа ни до страшни катастрофи, да се провикват: «Моята политика фалира» – и наместо да си тегли куршума, предпочита да иде в парламента на почивка.

Нали «опитните политици» докараха 10 турци – народни представители от Гюмюрджина, и ни вкараха в световната война?

Нали пак за един от опитните ни министри се говори, че през 1918 г. старият цар Фердинанд го е ритнал по задника, който е не смеел да реагира – «види се, ритник за награда за неговата опитност» във вагона на софийската гара? (3.X.1918 г.)

Нали опитните докараха Добро поле?

Нали те, «опитните политици», създадоха и помогнаха за 9.VI.1923 г., а щом видяха, че са в чакмак сокак – отхвърлиха деветоюнската акция и я приписват като частно на армията и на царя дело?

Нали те докараха тази гражданска война, в която хиляди легнаха из незнайни гробове, хиляди са из затвори и чужбина, и семействата им са в мизерия.

Нали тези «опитни» големи мъже със своите партизани докараха днешната финансова, политическа, морална, духовна икономическа криза?

Такива опитни и големи политически люде между нас наистина няма.

27. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 7, 17.II.1930 г., София, стр. 2)

«Разравя ралото земята, но силата не е у него, а у воловете.»

«Истината може да се познае само когато я приложиш.»

Драги братя,

Живият човек без глава не може – и народ без водачи. Казват, че водачите били като народа – но това наглед е само вярно.

Има неща, които наглед са верни, а други наистина са верни. Някои хора наглед са богати, а други – наистина. Едни наглед са учени, други – наистина. Едни наглед са здрави, други – наистина. И тоя, който наистина е богат и знаещ и здрав, той се познава веднага, щом го туриш на работа. Истинското, което не е само наглед злато, не хваща ръжда и не гори от огън. И онзи, който ще учи децата от четвърто отделение, много повече трябва да знае.

Водачът трябва да е нещо повече от тоя, когото води. И стадото овци ги води овен, и чердата говеда – бик. А за техния живот се грижат не те – водачите, а човек – господарят. Та помнете – и вие имате или си избирате водачи – но има и водачи, които наистина водят и пазят стадата, но не са човеци.

Водачът народен трябва да е като чешма – и ако е с хубава вода, събират се много да пият от нея. Но чешмата от себе си ли тече?

Свързана е тя с нещо – отнякъде ѝ иде водата – извор има. И докато тече тая вода, дотогава е чешма – ходят при нея и търсят я. Пресъхне ли – никой се не отбива.

И народният водач като чешма трябва да бъде – извор да има – отнякъде, от чист извор да черпи – на хората да дава. А няма по-чист извор от обичта към всички хора.

Вървиш из полето, гледаш далеч някъде трен хвърчи – наглед сам, машина пуши, шуми... Но там има *машинист*, огняр – разумни същества, сила – пара, разписание, което определя кога, къде да се бави и как да върви.

Животът на такъв трен прилича: наглед като че ли сам върви, но в него има машинист, огняр и пътници – ний сами.

Народният водач е там помощник, разумен помощник на Великия машинист, за когото често хората нито мислят... Народният водач трябва да знае, че някога е като раздавач – *раздавач на добрини за народа*. Но както раздавачът не може да дава чуждите писма на своите бащи, майка и братя, а на *адреса точно*,

така и той трябва добре да разбира всекиму каквото трябва да раздава, а не по хатър. Разсъдлив, разумен трябва да бъде.

Най-после народният водач трябва да знае, че не може един музикант да свири както си иска в оркестъра, само защото бил роднина на капелмайстора... Такива глупави музиканти животът ги изхвърля. И всички партизани, които мислят, че седят над законите, които сами са писали, а от народа искат да ги изпълнява, отиват по пътя, на края на който ги чака пропаст.

И тъй, когато дойдат тия, които ще искат да ви стават водачи, питайте ги: чешми ли са; свързани с извор или са само една чашка водаца; раздавали ли са я? Знаят ли да четат адресите точно – справедливо ли са раздавали писмата, или по хатър; и най-после, знаят ли да свирят разумно, т.е. да говорят както говори човек, когато обича всичките свои братя и съграждани еднакво и да прилага самият той това, което говори – ако са такива, гласувайте за тях.

С братски поздрав:

Любомир

София, 11.II.1930 г.

28. ТУРЕТЕ ЛЮБОВТА КАТО НАЧАЛО

(В. «Ратник на свободата», бр. 8, 24.II.1930 г., София, стр. 1)

«Турете Любовта като начало, порядъка – като основа, прогреса – като цел – и вие ще заживеете нов живот.»

Няма човек днес, а и в миналото също, който да не е търсил щастието, своето и на близките си. И в тоя стремеж да постигне това тъй естествено желание, нямащ достатъчно светлина на знанието, той често е изпадал във фалшиви пътища, с много неочаквани ями и препятствия, които не всякога е могъл да превъзмогне.

Но ако избере пътя си правилно, сложи здрава основа и висока разумна цел – той ще прилича на добър земледеец, който навреме е изорал, навреме засеял хубаво семе и навреме ще ѝ пожъне плода на своя труд, от който ще се ползва и той, и домашните му, а често и други, по-далечни, хора.

Ако човек е тъй строг и взискателен със себе си, както е към другите, и ако е тъй добър с другите, както е добър със себе си – той, веднъж започнал тия отношения, винаги ще остане в правилния път на справедливостта. А ако и обикне хората, тогава той ще види, че радостите в живота са много повече от скърбите, защото той ще помага скърбите на другите да се превръщат в радости – и сам ще се радва заедно с тях.

Разумният живот има винаги и разумна основа, а тази разумност се изразява с порядъка – порядък вътрешен – в мисли и чувства; външен – в дела. Тогава далечната и близка цел на тоя живот ще бъде постоянният прогрес, който ще донесе въздигане на хората – да разберат това, което са един за друг – братя, а не да се смятат за двукраки вълци, за които всичко е позволено...

Да превъзмогнеш това, което си, да го надраснеш, ще рече да заработиш с нови сили, да постигнеш мечтаните резултати.

За онзи, който истински обича, който разумно се стреми, добрите пътища са му винаги отворени и сполуките са постоянни гости.

Днешният живот е труден, защото ний сами сме си го направили такъв.

В България се ражда всичко изобилно, но мнозина гладуват, защото други преяждат; мнозина са сиромаси, защото някои не знаят какво да правят парите си, мнозина пъшкат под тежки бремена, защото други нищо не носят...

Не казваме тия, които пъшкат, да хвърлят бремената си – не, – има товари, които са необходими да се носят заради доброто на всички в една държава, но викаме към тия, които имат излишество, които нищо не носят сега, които не разбират това, което става около тях и не схващат страшната перспектива, възможността да се тури насилствено цялото тежко бреме върху техните собствени рамене, когато търпението стигне своя край: Опомнете си – всички сте братя!

Братя сте и когато мислите и когато защитавате две противоположни гледища; когато единият е в дрипи, а другият – в разкошния автомобил; един – в дворци, други – в колиби – нали всички сме християни и еднакво казваме: «Татко наш, Който си на небото...»

Или това са само думи – думи на заблуда, както много други?...

Не, нека всички бъдем братя, *защото наистина сме* и никакви противоречия и борби в тоя свят не могат да унищожат *тоя факт*, а само правят страданията по-големи.

Нека съзнаем това, което е, и тогава всеки ще знае как да постъпи с любимия си брат и без заповеди и писани закони.

16.II.1930 г., София

29. «БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО»

(В. «Ратник на свободата», бр. 8, 24.II.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Години наред през време на войната народите всичко решаваха по късия път.

Не правдата, а силата решаваше.

Като последица на тази сила дойдоха и насилствените договори за мир, с които победителите обвързаха победените. Злобата и «силата е право» от бойните полета бяха пренесени и по разните «мирни» конференции. Следствие войната, неправилното и бързо «разрешение» на много важни въпроси, настанаха кризи в цял свят, а демобилизираните се войници и офицери решиха и в мирния си живот да разрешават въпросите по методите от бойните поля – по късия път *силата е право*, обявиха военни диктатури Русия, Италия, Испания и др., като ги назоваха с разни имена.

На 9 юний 1923 г. кабинетът на министър Стамболийски беше смъкнат от военните. (Според изявленията на военният министър генерал Вълков.)

От тази дата започнаха да злоупотребяват с и в името на България.

В това болно време много тилови герои, хлапаци и други, които ни фронт, ни пушка са виждали, взеха да се бият в гърди по мегдани и паради, гдето трябва и не трябва, и да викат: «България над всичко», и тежко и горко на тези, които с тези «спасители» не викат: «България над всичко»...

Но коя България и що е България? Има една България на тези, що я браниха с телата си по бойните поля и служиха и служат тук честно на своя народ и има България за онези, които гледаха и гледат на България като на собствена градина, в която може да берат, без да са сели нещо в нея. *Първите* мълчат и творят, а *вторите* – прикрити зад един фалшив патриотизъм, вземат и алармират. За да се говори от името и в името на България, трябва да си дал нещо за тази България. Защото думи без дела са мъртви и не е все едно да извика пьдарят на мобилизация и да извика царят на мобилизация. Думите имат сила само тогава, когато се говорят от авторитетни личности, а че в мътна вода може да се лови риба, и то го има.

Съзнателно или не, в днешното болно време много търсят път, а една част търси и гради своя път над един фалшив патриотизъм, като се провиква: «България над всичко»!

За нас, Ратниците на свободата, тези, които градят своя път върху насилието, фалша, омразата, са на неверен път. И ние милеем за България и ще оставим делата ни да говорят, но ние обичаме народа си и истината, затова в тези болни дни, в тази напоена със злоба атмосфера ние извикваме не «България над всичко», а «Истината над всичко».

Що е България?

За днешния и утрешен министър България е неговото министерско място. Отнемете му го – той или граница прескача, до турския султан махзари подава или от театър Ренесанс се провиква: «През главите им ще минем, но властта ще вземем», т.е. министерското си място ще осигури. Няма министерско място – няма България над всичко.

Що е България за народен представител от властниците – неговото място в парламента и облагите от властта.

Прегледайте всички вестници на управляващите и вижте как рисуват днешна България и следете, щом паднат от власт и станат опозиция, как ще я чернят. *За властниците в България всичко е хубаво и добре*, за опозицията е обратно. Всеки вижда България от *това място, което заема, и според егоизма си*. Работникът вижда България през работилницата. За селянина – нивата, ливадата, къщата. Пенсионера – пенсията му, лекаря – кабинета, адвоката – писалището, чиновника – канцеларията; за всекиго България е различна.

За едни *България над всичко е; банките им, търговията им, гешефтите им – за други е – хляб насъщни*.

Ето защо, да се дойде до едно разбирателство между народа и престане да се решават работите по късия път, новото време изисква нови методи, нови реформи, нов път, по който трябва да тръгнем и работим, и той трябва да започне от *Истината над всичко*.

Истината е една и съща за всички, макар и възрастта и мястото да са различни.

Тогава министърът, депутатът, работникът, селянинът, адвокатът, лекарят, чиновникът ще разберат, че са халки от един синджир, деца на една майка голяма – България и един баща – Бог – един организъм, в който, ако един орган боледува, ще боледува цялото тяло. Отговорните фактори, когато се науч[ат], че в село се убиват мирни селяни, или гладуват, ще чуят гласа им и помогнат, защото и сега, и в миналото имаха очи, но не виждаха, уши – но не чуваха. Затова дойдохме до безбройните кризи и късите процедури, «опит за бягство», изчезнал безследно, З.З.Д. [Закон за защита на държавата].

Крайно време е да оставим стария път и прийоми на работа и тръгнем по новия, по пътя на истината, обичта, братството, юридическо неравенство, а социално равенство – пътя, по който ний, Ратниците, ви зовем да тръгнете, да творим утрешна нова България, в която над всичко ще стои Истината.

Днешна България – България над всичко, а утрешна, нова България – Истината над всичко.

30. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 8, 24.II.1930 г., София, стр. 2)

«Някои казват: аз трябва да мисля и после да правя добро!

Казвам: Първо трябва да правите добро и после да мислите.

Но без живота нито можете да мислите, нито можете добро да правите.»

Драги братя,

Животът от всичко е най-важен. Но имаме разни видове живот. И вълкът живее, и човек живее – но има разлика в техния живот. И колкото тая разлика е по-голяма, толкова човек е по-човек. Засега тя е тъй малка, че понякога даже смятат, че голяма мъдрост са казали, като повтарят: човек за човека е вълк!

Да, това е така – така е било някога, когато латинците, римляните са го казали, *защото за тях е било така* – основателите на Рим – Ромул и Рем, според преданието са били отгледани от вълчица. Доени, откърмени с нейно мляко, израсли с вълците – и останали с вълчия закон: можеш ли, силен ли си – това е и твоето право!

И Ромул приложи това «право» най-напред към брата си – *той уби брата си!* Рим стана велик някога чрез убийства и насилия – той завладя света все с това разбиране, че силата е правото. И загина, загуби се, пропадна, остана само като възпоменание в историческите книги. Но хората малка поука почерпаха от неговия живот.

Дойде Христос, донесе принципите на Любовта, на братство между хората – и ний всинца уж станяхме християни, а то само по име – и нашите сегашни закони са въз основа на «римското право»... Онова право, което, след като бе прилагано стотици години и даде своите резултати за своето време – време на езичниците, сега, след идването на Христа, след като всинца сме станали християни – се явява като ужасен атавизъм, ненужна старина, за които няма никакво извинение.

Не може да има две мерки, два вида закони в една страна – или Христос е Господ и знае какво е говорил и заповядвал – и ний трябва да приемем Неговите закони за основа на всички свои закони в християнската държава, или да се признае открито, че ние сме още езичници и да почнат тия, на които е дадено и познават християнството, с думи и дела да «покръстят» наново народа ни.

Със старите разбирания ние можем да имаме само дни на скърби, болести, нещастия, преследвания, убийства.

С новото учение, новото разбиране ние ще имаме радост, човещина, братство, а без това нашето и бъдещето на всички народи ще бъде ужасно: кървави войни, братоубийства, преследвания, измъчвания от немотия и мизерия.

Помислете това, което не разбирате – питайте тия, които разбират – те ще ви кажат – но не живеете вече така, както сте живели досега, защото смърт и нещастия ви дебнат като сянка след всяка ваша крачка. Искайте да царува Христос, Любовта, братството над нас, а не насилието, лъжата, убийствата.

Смели бъдете – искайте, и ще ви се даде!

С братски поздрав:
Любомир

31. АКО В ПОДОБНИЯ СИ НЕ ВИЖДАШ СЕБЕ СИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 9, 3.III.1930 г., София, стр. 1)

«Ако в подобния си не виждаш себе си – нищо не можеш да разбереш.

Турете Истината над всичко!»

В съвременна България чакат «властта» няколко хора също като тях да нареждат нещата в държавата. Крещат и викат – и понякога даже искрено вярват, че ако стане Иван от министерското кресло и седне Първан – работата ще тръгне по мед и масло...

Това трае, разбира се, ден до пладне – свършва с обикновеното си махане ръка и думите: «и тия били като всички»...

И така е: сплутото жито не никне; прегърбен старец хоро не играе; болен, умиращ човек, сила и за себе си няма...

Ако тухлите поотделно всяка са здрави, изпечени и на място турени, и цялата къща ще бъде здрава; не са ли – постройката ще е като тях.

Ний всички познаваме себе си. Водачите са като повечето от нас, те магия не могат да правят. Но в живота има два пътя – широкият път, по който вървят повечето – пътят на обикновените разбирания, личното добруване и тесният, идейният, пътят, за който е говорил и Христос, и по който вървят малцината – избраните. От тия пътници на тесния път трябва да бъдат избрани всички народни водачи. Тези водачи от тесния път знаят, че най-голямото благо в света е животът – и затова ценят и своя, и чуждия живот; дават условия тоя живот да се прояви в най-красивата му форма във всички хора, които те смятат за свои братя.

Те знаят, че Любовта е източник на живота – и този, който обича всички, той и всички разбира; а който разбира, той никога не съди никого, защото на другото е дадена съдбата на света. Те обичат, помагат, учат, напътват в новия път. Това са новите хора на България. Има ги, и тези нова хора само могат да изпълнят своя дълг към народа си – да дадат не нова власт, а *ново служене* на своя народ.

Такива водачи търсете – има ги вече около вас!

32. ДОЙДЕТЕ ПРИ МЕНЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 9, 3.III.1930 г., София, стр. 1)

«Дойдете при Мене, всички отрудени и обременени, и Аз ще Ви успокоя.»

Матей, II, 28

Това е зовът на Богочовека, Който от двадесет века вика человечеството към Себе. Зов, който кани всички онези, които са отрудени и обременени, еднакво – физически и духовно – морално и материално. И ако человеческият род беше се вслушал в този зов, нямаше да има онез последици, които са известни в историята било скоро след Неговата мъченическа смърт, било в послешните години, било общо за цялото човечество, било поотделно за всеки народ, било даже отделно за всеки индивид. Но колцина са онез щастливци, които, схванали истинската смисъл на зова, нарамиха своя тежък, в случая, товар, и последваха Оногоз, Който за нас и за нашите грехове увисна на кръста? В сравнение с броя на человечеството, те са едно нищожно малцинство.

Малцина разбраха зова и го последваха с всичката си душа, за да намерят спасение и наследят Царството Божие. И ако оттогаз и до днес всички, които последваха този свещен зов, намериха и намират благодат пред Отца посредством ходатайството на Сина, днес – след двадесет века, след няколко катастрофални потреси нашият народ се вика – както тогаз човеческият род – на спасение – днес в нас се явяват сеячи на ново семе, на нов живот. Те ни викат, те ни подсказват какви трябва да бъдем, за да вървим по стъпките на Оногова, Който преди две хиляди години зовеше човечеството да се приближи към Него. Те ни сочат истинския път, по който трябва да вървим, ако искаме и родината ни да бъде изтръгната от ноктите на хаоса, в който се намира днес!

Те ни казват: «Стига лъжа, стига измама, стига самоизстребление, стига самоунищожение! Свестете се, братя, докато не е ударил дванадесетият час!»

От освобождението ни до днес ний, като народ, преминахме през различни форми. Нас ни лъгаха, нас ни влачиха едни на една, други – на друга страна, докато стигнахме до това плачевно положение, в което се намираме днес и то не по чужда, а по наша вина! И днес, когато сме на кръстопът и се чудим към коя страна да вървим, днес се явява *Ратник на свободата* и ни сочи правия, истинския път, който само може и ще ни изведе към Спасението.

И така, всички под знамето на *Ратник на свободата*, за избавление нещастния ни народ. Прочие, да крепнат и се умножават Ратниците на Свободата!

Русе
Х. Л.

33. ПОЛОЖЕНИЕТО НА ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ПАРТИИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 9, 3.III.1930 г., София, стр. 1, 2)

В света винаги съществуват реални съотношения на нещата – и тия, които могат да направят правилна преценка на тия съотношения, могат да дадат и правилни решения с трайни и разумни резултати, засягащи общото добро.

Уреждане живота на една държава е несъмнено резултат от разумните воли, съчетан с фактите на една действителност, която е била грижливо следена, подпомагана, засилвана в направления, сходни със задачите, които са били поставени като цел.

Методите за проявата на тоя живот, определен с основния закон на страната, е намерил изказ за нас в политическите партии, които трябваше да функционират като проводници на мнения и воли на съществуващия в страната народ. Вместо това, те започнаха да му насаждат идеи, «да го просвещават» със свои разбирания и търсеха съмишленици, ако не за през целия живот, то поне за... през деня, в който ще пусне бюлетината с гласа си, за да го вкара в парламента или кметството – а след това «избраникът» си вече знаеше работата...

Такова гледание донесе политическия разврат в страната, формира глутници службогонци и интересии – постоянните щабове на съвременните партии, а самите те започнаха да воюват помежду си като да бяха смъртни врагове – отначало с перо и мастило, после с клевети и пристрастни присъди, докато се «модернизираха» съвсем да започнат «враговете» и противниците безследно да изчезват... След полувековно «управление» политическите партии заприличаха на стари болнични здания, в които всичко тъй е пропито с бацили, гной и нечистота, че само огнят може да ги спаси – и нова постройка с нови материали, нови принципи и нови методи на работа.

Нека не чакаме колата да се засили по нанадолнището дотолкова, че да станат спирачките съвършено безсилни да променят положението. Не е важно какво се говори, че е, не е важно какво се пише, че е – важно е това, което е всъщност.

Можете много пъти да боядисвате гнилите греди на един мост с всевъзможни бои, но въпросът е вече не за най-новия му цвят, а дали ще издържи тежестта, която трябва да мине през него!

Днес положението за един разумен наблюдател е вече такова, че далеч надхвърля силите и рамките на политическите партии, независимо от техните политически нюанси – предстои обществено дело, което в своето сегашно проявление ще бъде наглед маловажно, но ще има решителни последици за в бъдеще.

Нашият народ не е с болшевишки схващания, но има наклонности, които в даден момент могат да направят от него *безредник*, а това е по-лошо от всякакви болшевици дори. Дните след Добро поле трябва да си бъдат спомени от всички ония, които разбират от обществени движения и предугаждат бъдещите възможни събития.

Налага се да се намерят реалните съотношения на действително съществуващите сили в нашия обществен живот. А за това е необходимо преди всичко свобода политическа, обществена, духовна. Това ще стане когато, според нас, се даде възможност съществуващите реални фактори да се проявят при възможно най-малко ограничение.

Накъсо, *ний бихме казали*, че е по-добре да се знае днес една неизгодна действителност, отколкото тя утре да стане една неизбежна необходимост, която да *води към катастрофи*.

Затова първо и първо да се ликвидира с насилническия метод на завземане власт чрез преврати, а също и с измамническия начин да се взимат гласове с полицейски терор и «морално влияние».

1. Затова да се вземе управлението от един кабинет служебен, кабинет дафер, който в двумесечен срок да произведе изборите, без членовете му да имат право да бъдат избирани за депутати или министри.

2. Пълна свобода на агитациите.

3. Родолюбивите организации да се разширят в своите разбирания – да станат *народолюбиви*. И най-важно – да престанат да мислят, че само те имат монопол на патриотизъм, защото истината друго казва.

4. Запасното офицерство да остави своята сервилност към политическите партии и остане морален водач на племето ни с пример не на чиновници с тройни заплати или крайно одърпани, омаломощени чиновничета, а водачи с морално изпълнен *дълг* във всяко отношение.

5. Църквата да влезе в своите роли на духовни водачи, да остави настрана политиката и личните дразги, а да разнесе евангелската вест на народа и го приучи към търпение, братство и безкористие – преди всичко с личен пример.

6. На работничеството да престанем да гледаме като на бунтовници и чужденци в тая държава. И те плащат данък, създават блага на тая страна, а най-главно, че са пълноправни нейни граждани и никой няма право да ги туря под настойничество. Ако ний ги поставим в изключителни условия, като чужденци – с какво морално право ще ги преследваме, че и те тъкмо като такива са постъпили?

Исторически е доказано, че никой строй не е богопомазан, и който и да е, все един ден ще се замести с по-добър. Въпрос е за методите, а също и те да разберат *от нашето отнасяне към тях*, че не е насилието, а справедливостта, която управлява. Защото, ако ний проявим спрямо тях насилие – и те утре ще ни

го върнат с право. Ако техните разбирания са резултат на невежество, вината е че не им е дадено възможност да получат необходимата просвета. При една погрешка или престъпление, по-умният е всякога по-виновен.

Сега, когато всичките наши политици се гордеят с това, че едни се разбират с Лондон, други – с Париж, трети – с Берлин, четвърти – с Рим, няма защо да се осъждат други, че слушали Москва. На московски казан някога са яли и много правоверни сегашни «конституционалисти», а някогашни превратаджии.

Всичко това е резултат от нашата политическа недозрялост, на която великодушно трябва да гледа днешният разумен държавник, вдигнат на необходимата висота, която е тъкмо характерна за хората, които разбират своето време и са творци, а не само кретащи подир живота политици.

7. Народът да мисли и разбира, че той е господар на тая страна, и че следователно всичките погрешки и тегла ще бъдат преди всичко на негова гръб, та да си отваря очите, и обмисля постъпките.

34. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 9, 3.III.1930 г., София, стр. 2)

«Без Бога любов между хората не може да има.

Любовта всякога подразбира жертва и разумност в себе си.»

Драги братя,

Зная, ще ме питате: «Ще има ли смяна на кабинета? Като се смени, кой ще дойде? И като дойде, какво ще стане по-нататък?»

– Да ви кажа: и като се смени тоя кабинет, във вашето село, ако има кал, пак ще има; ако има селяни да пият по кръчмите и да бият жените си вечер – пак ще има; ако има партизани да се карат най-усилено всеки ден – пак ще има...

Ако иде бирник да ви тарашува кесиите и преровя къщите и дрехите, да види какво да иска да изкара на мезат – пак ще има...

Защо? Защото, която и сегашна партия да дойде на власт, тя има само повърхностно гледане на живота – да си кара живота както си е бил отнякога още – днес за днес... Изключение правят само комунистите – но те пък не вярват на своето учение.

Ако вярваха, те биха го приложили в домовете си, между комшиите си – биха си създали групи от хора, имения, общежития (както правят някои други идейни течения). А и те чакат да вземат властта, сиреч – насилието, и зорлан да правят хората светци. «Зорлан гъзелик олмаз»^{*} – казва турската пословица.

И сега има закони, които забраняват злоупотребления и кражби, но въпреки това имаше случаи депутати и министри, даже тия, които бяха създали тия закони, бяха съдени за злоупотребления... да оставим простосмъртните хайдути на дребно, които по невежество или по нямане време не са проучили достатъчно законите и частната собственост...

Значи не са законите с наказанията, които могат да премахнат престъпленията и направят хората добри.

Хората сега страдат от невежество – не разбират това, което правят, което смятат за добро, не се обичат един друг, не се почитат помежду си и са готови за някакъв лев да се хванат за гушите или избият един друг, защото нямали еднакво мнение по някоя партия или живота изобщо.

^{*} Zorla güzellik olmaz. (тур.) – Насила хубост не става. (бел. М.И.)

Отсечената глава нищо не мисли вече, омразата може да роди само лошо. Когато ви затъне колата, припрягате нови добичета – силни и млади – и те я извличат из калта.

Днес също има известно «забатачване». Само новите хора, които гледат без озлобление на своите братя, независимо от това какви са техните разбирания, могат да дадат една истинска власт, която да бъде силна не с насилието, стражарските камшици и заплашвания, боеве, разтакания и «безследно изчезване», а с чувството на справедливост, с реда и законността, защото само обичаните хора са силни хора. Само справедливото законно служене народу дава справедлива, следователно силна власт.

Огледайте се, потърсете тия нови хора – те са около вас. Учете се от тях, тръгнете по новия път, в който няма да има тия нещастия и катастрофи.

С братски поздрав: **Любомир**
София, 1930 г.

35. ДА НЕ СПОРЯТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 9, 3.III.1930 г., София, стр. 2)

Ехото от селско-общинските избори още не е стихнало.

Арести, терор, убийства като спътници на всички избори бяха и сега, само че този път – в по-голям мащаб...

«Правителството бито в изборите, парламентарна, журналистическа анкета» – искат, говорят, пишат опозицията...

Вестник «Зора», 18.II.1930 г.:

ПЪРВИЯТ МИНИСТЪР ЗА ИЗБОРИТЕ

ИНЦИДЕНТЪТ В ГОВЕДАРЕ

Запитан министър-председателят г-н Ляпчев за впечатленията му от изборните резултати, ни заяви:

– По-добре от това – здраве! Вземете данните от други избори и ги сравнете. Ще видите резултата.

Въпреки реконструкцията и цялата пакостна агитация, правителството излиза с победа, която показва, че то здраво стои на краката си.

Колкото се отнася до инцидента в с. Говедаре, той е резултат на една стара вражда.»

Кои казват истината? Опозицията твърди своето и управляващите държат на своето – спорят. Да престанат да спорят, да играят на победени и победители в тези тежки дни за народа, за които тежки дни никой не спори и са, защото всички ги живеем и чувствуваме. Налага се едно *ново гопитване до народа*. Да застане начело едно ново временно правителство, не от победителите, нито от победените, а от нови хора един кабинет *D'afer [d'affaires]*, който да произведе избори и от така получените резултати да се състави бъдещият кабинет. Така ще се получи едно реално съотношение на народа и парламента, следователно едно здраво, облекнало се на целия народ управление. Повече от всеки друг път Родината ни се нуждае от едно истинско справедливо, здраво управление.

Тогава ще престанат да спорят и да играят на победени и победители, а *старата вражда* на г-н министър-председателя ще изчезне. Който има уши, да слуша и очи – да гледа.

А. Лулчев

МОТО

«Всички пороци отслабват, като се открият.»

36. ЕДНА БЛАГА ДУМА

(В. «Ратник на свободата», бр. 10, 12.III.1930 г., София, стр. 1)

«Една блага дума струва хиляди пъти повече, отколкото хилядите горчиви думи, които можете да кажете на хората.»

Всичките нещастия на съвременните хора и народи се дължат на тяхното желание да поставят своята воля, своите идеали, своите планове, своите изопачени от егоизма схващания като ръководни начала в живота.

А животът в своята цялостна проява, независимо от тия, които го живеят, носи своите закони в себе си като някоя велика голяма река, която сама дълбае и прави своето корито.

И тия Великите люде – свръхчовеците, са идвали от време на време в света да посочат пътя, истината и живота на хората. Те почти винаги не са бивали разбирани от своите съвременници. Тях са наричали обикновено злосторци, разрушители на съвременен ред, луди (гледай Евангелието от Йоана, гл. 10, ст. 20!), за да ги заведат, когато могат, на самата Голгота и там да им докажат нагледно до какво нравствено падение и беззаконие може да достигнат водачите на един народ, който и някога, преди хиляда години, пъшкаше, пъшка и сега, еднакво обезправен, но все надяващ се да дойде един Месия-Спасител, който да му проправи пътя към царството на изпълнените мечти...

И те са идвали и идват, тия спасители – жал е само, че заслепените водачи сами не са влизали, и другите са спирали да влязат в царството Божие. Слепи водачи на нещастен народ!

А време е народът да остави слепите да следват своя път, а той да прогледне с очите си и потърси новия път.

Този нов път съществува и по него вървят хиляди хора от всичките страни на света. Те с любов се гледат, братя се наричат и си помагат един други. Те не делят земята, Божията земя, не преследват братята си, почитат своя общ Баща – Бога. Те вярват в доброто – и го правят, обичат всички – и обичани са.

Това са новите хора – те, които изпълняват Волята Божия тук, на земята, в които има човещина, и които са готови да ви приемат всякога при тях. Те са, които носят новия, светлия живот на всички страни в света – и на нашата земя също.

Няма ли да се наредите при тях?

37. АВТОРИТЕТЪТ НА Н. В. ЦАРЯ

(В. «Ратник на свободата», бр. 10, 12.III.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Няма що да се каже: нашият парламент е много продуктивен. След като със закони и закончета уредиха всичко, премахнаха икономическата, финансовата, политическата, духовна и морална кризи и всичко тръгна в ред – сега се загрижи да запази авторитета на Н. В. Царя.

Според в. «Зора» от 17.II. т.г. се готви нов законопроект за печата.

«Законопроектът, според думите на г-н министъра, между другото ще предвижда наказание и за ония, които в печата дават сведения, предположения или съждения за живота на държавния глава, в които проличава неуважение към личността му или към високото му положение в държавата.»

За да се създава закон от подобен характер, трябва г-н министър Кулев да има своите съображения, но според нас не са законите, които ще запазят авторитета на царя и нека си го кажем без да правим политика – трона на Н. В. Царя.

Строгите закони, големите армии и верните офицери не можаха да запазят престола на всесилния руски император Николай II, ни на силния кайзер Вилхелм II, ни на Мехмед V, ни на Карла Австро-Унгарски, ни на Фердинанд Български.

Има нещо по-силно от законите, правени от случайни личности, нещо по-силно от верните царски армии – съдбата и живия живот.

Нека това се има предвид при калъпене на всеки нов закон, а всичко друго, което се прави, е абсурд: временно правене на бент, да се спре известно течение, което, ако го има там, всред народа, ще се събере и организира и един ден, когато се почувствува силно, подобно на река спряна, ще завлече бента и всичко, що срещне на пътя си. Разумното е да се остави да си тече, а умните хора да коригират и оправят това течение.

Историята е пълна с подобни случаи.

Ако държавният глава е на мястото си, то той сам ще си създаде и запази авторитета с живота си и личния пример и няма да има нужда със закони да му го създават и пазят.

Н.В. Цар Борис беше си създал сам с личния си пример и живот по бойните поля между бойците такъв авторитет, че на 26.IX.1918 г., когато той лично отиде всред разбунтувалите се войници в Радомирската република, бунтовниците-войници, които с кръвясали очи, озлобени, биеха, възсядаха генерали и офицери, на него, бойния им другар, кротко, братски му казаха: **«Върви си, бе, момче, ний с тебе работа нямаме, и ти с нас страда и живя, с баща ти ще се разправяме»** – и му пощадиха живота.

Това стана благодарение на онзи авторитет, който Н.В. Царят беше си създал всред героите, с които всред хиляди куршуми и гранати пред лицето на смъртта и неприятеля – той с тях делеше радости и скърби, победи и поражения...

Републиканецът Александър Стамболийски, връщайки се от странство, се разцелува с Н.В. Царя при срещата във вагона, а не след много заяви: «А бе, добър ни е царят, и ако правим република, ще си изберем за председател пак Н.В. Цар Борис III.»*

Н.В. Царят със своя характер и живот беше спечелил сърцето на народа и на свирепия Стамболийски, който на силния цар Фердинанд публично му дюдюкаше, но на Н.В. Цар Борис купуваше, носеше подаръци от странство, като на любимо чадо.

По това един ден историкът ще си каже думата. Ако сега и в бъдеще Н. В. Царят с личния си живот и пример бъде достоен водач на народа си, няма да

* Това пророчество се сбъдна. От 2001 г. до 2005 г. министър-председател е Симеон Сакскобургготски, син на цар Борис III, когато България е република от референдума на 8 септември 1946 г. и е свален същият Симеон II Кобург Готски. А по същото време президент на Републиката е Георги Първанов, който бе генерален секретар на партията на българските комунисти (Българската социалистическа партия). Като в приказките – царят е министър-председател, а комунистът е президент и стои над него. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

има нужда със закони да му създават и пазят авторитета; но ако той върви против интересите на народа, и ако съдбата му е определила да напусне трона, нека знае, не са законите, които ще го запазят, както не можаха да задържат на десетки владетели тронове след войната. И още да знае, че делата му и приказките се предават от уста на уста без вестниците и дори и границите прехвърлят, и че хитрите политици ще правят закон не да скрият от народа делата на Н.В. Царя, защото не ще има що да крият, не да не обиждат Н.В. Царя, а от Н.В. Царя ще крият що мислят и говорят за него и той ще научи истината, както винаги става с коронованите владетели, в последния момент, когато всичко е свършено – загубено.

Да не повтаряме стари грешки, да не преживяваме онези дни на детронирването на Н.Ц.В. Княз Батемберг и Н.В. Цар Фердинанд.

Редно е Н.В. Царят сам да си създаде, запази и разшири авторитета си и да се отстрани от политическите акробати, които в най-щастливия случай ще го заведат при баща му.

Това е истината – и ний имаме граждански дълг, като ратници на свободата, да я кажем направо, без всякакво прикриване или изопачаване.

38. ДНЕС ВСИЧКИ ХОРА СА ХРИСТИЯНИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 11, 17.III.1930 г., София, стр. 1)

«Днес всичките хора са християни, защото няма кой да ги гони, но вярата на един човек се изпитва, познава в мъчнотиите. Самопожертвуването се изпитва в беднотията, в немотията, когато дойде един тежък момент.»

Днес хората – и стари, и млади – все чакат някой нещо да им даде. И дават им: и природата дава, и хората дават. Но има съществена разлика между едното даване и другото.

Человек дава, но си го взема с лихвите. Това, което природата дава, не го взема назад. И ако ний привидно изгубваме живота си, то е защото го похабяваме, губим, харчим напразно.

Та ако ний днес изядем кокошката, не е природата, която е искала това, а господарят на кокошката го иска.

И сега в света се дава и взема. В съвременния свят царуват законите на необходимостта и омразата. Но освен тях има и други закони – закони на Любовта, на Свободата.

Съвременните условия на живота в света са като един яхър, кочина, курник, затвор.

Свинята ли трябва да бъде умна или господарят ѝ? Ако тя не умее навреме да излезе из кочината – ще пее на Коледа своята лебедова песен.

На пътя на живота е турен камък. Мнозина сега се спъват на него и негодуват: «Няма ли държава, власт, общество, което да го махне? Това ред ли е? Къде са обществените органи? Кой го е турил? Защо? Това е пакостно...»

Така говорят... само говорят хиляди хора в нашата страна, изправени пред подобни камъни, турени на пътя им...

А разумните хора така не правят. Сам, ако е доста силен, или с няколко другари, с общи усилия, тоя камък бива захвърлен от пътя, без ни една излишна дума. Нима в нас няма разумни хора или още не им е омръзнало да се спъват и само да говорят?

39. ГОРЕ ГЛАВИТЕ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 11, 17.III.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Когато нощта превали, зора се зазори – слънце изгрява. Една култура залязва – друга започва.

Когато на един народ всички идеали, кумири бъдат разрушени, той други си намира – създава.

Днес много души се покрусиха от това, що става в Родината ни – *и наве-
доха се глави и занемяха уста!* Партизанският бяс свободно се зашири из села
и градове, кражби и рушвети станаха неща обикновени, а софийските тротоа-
ри всеки ден се багрят с кръв, със скъпа братска кръв, без да има една здрава
ръка и една справедлива уста да извика: Докога и накъде!

Стига! – и всеки на местото му да постави!

Други с девиз: по-малко труд, по-големи печалби; хляб и зрелища пръс-
кат за гуляи и лудории милиони на вечер в самозабравила се София, а жени
«порядъчни», жени телата си продават за скъпи тоалети. Политици малки, го-
леми – ловят се за косите – наричат се лъжци, взаимно обвиняват, забравили
дълг към народ...

Гледа народът – и навежда глава – че вървим към пропаст, към страшни-
те септемврийски дни 1918 г., към робство, както в миналото...

Всичко се руши, вяра убива – но това всичко е рушено от хората на ста-
рото – на лъжата, убийствата, разврата, кражбите, рушвета – и кат стара увех-
тяла сграда, бавно ще се сгромоляса под собствената си тежест.

Като стар прогнил дъб ще грохне днешна България, *но когато нощ измине,
зора се зазорява, слънце изгрява и нова България бавно се гради, кат млад дъб тя
никне и расте.*

Във всяко село и град, кат оазиси в пустиня, има добри християни; във
всяко село и град има въздържатели, които не дават парите си гуляй и спирт;
във всяко село и колиба има вегетарианци, които дори и животни не убиват;
във всяко село и град има толстоисти, теософи, бели братя, ново общество,
читалище, група «Григори Петров», евангелисти, баптисти, Ратници на Свобо-
дата – десетки хиляди са те, **хората на новото**, които доброволно са си реши-
ли да служат и носят новото, отрекли от много «удоволствия» и приели, че един
е наш баща – Бог и всички сме братя помежду си. Един е Неговият син – Исус
Христос – и Неговите заповеди прилагат, изпълняват, не правят това, което не
искат да им се прави.

Ето, тези хора на новото се организират в политико-обществена органи-
зация «Ратници на свободата», които ратуват за *нова утрешна България, чрез
бързи реформи и справедливи закони да даде път на новото*, в която Христови-
те принципи ще се заживеят във всички души, най-напред в управниците – вода-
чите, и всеки ще се постави на мястото му...

Сред това общо обезверение, изгубване вяра и идеали, което цари в наро-
да, ний – хората на новото време и нова България, всеки ден се увеличаваме. *И
нова България иде.*

Една страница от историята на България се написа: с войни, убийства,
кражби, рушвети, партизанщини, преследвания, «опит за бягство», «изчезнал
безследно», катастрофи – стара България.

Друга нова почва да се пише: *със свобода, братство, мир между всички,
неравенство, права на жените, грижи за бедните, прокудени от родни огнища.
Човещина към всичко живо.*

Горе главите!

Всяко начало си има край, всеки край – начало.

Дошел е денят да замре старото и новото да изгрее.

Откъснете се от старото, за да не идете в архивите и доведете нови катастрофи.

Подкрепете новото, за което хората на новото и Ратниците на Свободата работят.

Когато нощта превали, зора се зазорява, слънце изгрява.

Будни да бъдем!

40. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 11, 17.III.1930 г., София, стр. 2)

«Ако не сте готови да разберете новите схващания, ще станете нещастни.

Ако дойде изобилието и вие не сте си приготвили съдове да го приберете, то ще си замине.»

Драги братя,

На панаира често сте виждали да се борят пехливани – ту един надвива, ту друг, а вие седите и гледате – гледате, ама който и да надвие, наистина или на шега (че понякога се и уйдурдисват, уж че се борят!...) *Все вие плащате* за представлението.

Хасан ли е надвил или Осман – вие все сте платили; все като се върнете къщи, ако е сварен, боб ще ядете; ако нямате дърва – ще ви е студено; ако ви е разграден дворът – пак ще си е разграден...

Та, от вас – гледането и плащането, а от пехливаните – борбата – понякога престорена – тъй за тонковците – да гледат и да плащат, а те отначало още знаят кой ще падне сега, кой – другия път, защото ортаци са...

Така и в нашия политически живот. Борят се нашите политически пехливани, все бабаити, все честни хора, все за добро на България... Растат къщите в София и другаде, растат милионите на частните чужди и наши – със стотици веч все напълно внесени – (а отгде се вземат – историята мълчи!). Растат и дълговете на България, растат кризите, расте сиромашията за тия, които нямат, а за пехливаните всичко си е наред – и къщите, и милиони, и автомобилите...

Но има и Божии закон освен човешкия – а той казва: наследникът на сиромашията е богатството; и където е било богатството – ще дойде сиромашията. Но човекът, истинският човек, е по-горе от сиромашията и от богатството.

Парите винаги могат да дойдат като следствие на разумния живот – но не са те, която могат да направят живота разумен – иначе не бихме имали оскотели богаташи. Истинският смисъл на живота е в работата – то е най-възвишеното на земята. И човек, който не работи, нищо не може да разбере от живота. Но работа – а не мъчение, което създава инвалиди, и не труд, който създава недоволници, а работа, която прави хората здрави, жизнерадостни, хора на прогреса, на възвишеното, на благородното.

Но ще питате, как ще работите?

Питате ли как да обичате Любимата си, или как да ядете, когато сте гладни и или какво?

Писмото си няма да свърша – но вие мислете върху това повечко – и помнете, че грънчарят грънета прави – но той сам гръне не е. И ножаря ножове прави, но сам той нож не е.

Помнете също, че животът, който Бог е вложил в нас, никой няма право да го отнеме.

С братски привет: **Любомир**

41. НАЙ-ГОЛЯМОТО ЗЛО Е

(В. «Ратник на свободата», бр. 12, 24.III.1930 г., София, стр. 1)

«Най-голямото зло е, че днешните хора държат погрешките на другите в своите умове. Вследствие на това техният ум не е в състояние, не е свободен да се занимава с онова, което Бог може да им даде, и затова не са свободни да видят в света онова, което трябва да видят.»

Идват епохи, когато съдбата изпитва хората; идват бури, които проверяват здравината на всичко срещнато по пътя; случват се земетресения, които рушат плодовете на човешката култура в няколко секунди – и като присъда без апелация турят край на много надежди и мечти, за да започне на утрешния ден още, върху самите развалини, нов живот.

Но за да има резултат, този нов живот трябва да бъде и по съдържание, и по смисъл нов, а не само на думи.

Новото, което иде вече в света, се характеризира с три неща: права мисъл, добро чувство, благородна постъпка.

Било е време, когато човек се е задоволявал с малко, но сега вече не може. Както и някога, когато детето е живяло с много по-малко, отколкото после, като възрастен човек, му било потребно. Причината за това се крие в растенето.

Всяко нещо – на своето време. А дошло е вече време да се разбере това.

И ако знанието ни не може да помогне, защо ни е то? И ако въпреки много-мъдрието на съвременната философия, въпреки дългите моления и тамяни на религиите, въпреки красивите речи в парламентите и разните прочути общества, все пак значителна част от човечеството се гърчи в мъки на блуждающия, на търсещия път; на лутащия се из неизвестността – защо ни са всички те?

Човек не е само тяло, нито само ум, нито само душа, нито само дух – той е нещо повече от всички тях заедно.

И новото, което иде, и науките и изкуствата, които тепърва се създават, и религиите и политиката, които ще го ръководят, са турили в основата си една дума, но тя има съдържанието – и то трябва да бъде реално възприето да образува истинското отнасяне на всички към всички: *човещината* – човещина в мисли, чувства и дела! Без нея, от всичките ни постъпки, закони и молитви ще лъха само фалш и фарисейщина. И под видимото, невидима гангрена ще разяда душите...

Не стигат само думи – трябва вече приложение.

Нека хората на новото навсякъде излязат смело напред – и поведат. И днешният ден е вече ден на новото – да не го пропускаме!

42. ВЕЧНИЯТ ПЪТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 12, 24.III.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

«Злото носи в себе си условия за своето разрушение, а доброто – за своето преуспяване.»

Животът върви винаги напред.

Лошото трае кратковременно.

Доброто пуца корени и живее с векове.

Преди хиляди години хората са живели единично. Човек за човек бил звяр. Дойде семейството, а след него – селищата, които воюваха всеки ден помежду си.

Създаде се държава, управлявана от цар, който беше най-юначен и главен свещеник.

Дотегна на Мойсей светската и духовна власт и отстъпи на брата си едната.

Царете бяха неограничени монарси. После неправдата на царете застави народа да поиска дял в управлението и дойдоха конституционните монархии. Паднаха едни след други царски тронове и монархиите бяха заместени с демократичните републики, социалистическите републики, а след това и с болшевишки. А като ехо на тях се явиха диктатури в Италия, Испания и др.

Вечният път за живите ще продължи...

Вечен път е и търсенето на Бога.

Първият човек не Го е познавал, бил идолопоклонник.

Идва Старият завет, а след него дванадесет рибари разнесоха учението на Новия завет...

Загинаха култури, пропаднаха империи, царства, силни царе и от някогашните могъщи сатрапии, опрени върху оръжието, насилието и омразата, са останали тук-там откъслеци, в които от време навреме някои учени се ровят и се мъчат чрез тях да надникнат в миналото...

А онова, що посяха дванадесетте дрипави, «прости», неуки рибари, изникна, пусна корени, заживя и стана идеал на милиони носители на новото. Тези «завеяни», «смахнати», «вредни люде на държавата и народа» – първите ученици на Христа, гонени от официалните властници, преследвани от фарисеи и книжници, събиращи се из катакомби, колиби, без много блясък и често гладни, можаха да се наложат на официалната власт без пушки и топове.

Те носеха новото, *а новото винаги надживява и побеждава старото*. Те донесоха нов свят, нов живот, ново учение и със смели крачки, въпреки гоненията и преследванията вървяха из вечния път и успяха. Заместиха «око за око» и «зъб за зъб» с «Люби врага си, както любиш себе си», «Не съди, защото ще бъдеш съден».

България не прави изключение.

Някогашните наши прадеди езичници бяха покръстени и станаха християни.

Робът след 500-годишно робство получи църковна независимост, а след това – и политическа свобода.

Започна България да живее самостоятелно политически, финансово, духовно. Почнаха скоро борби политически и от някогашни две партии «млади и стари» – днес ги имаме, над десет, които водят борби помежду си, все за «доброто на народа».

Лута се цар, питат се политици, държавници, управници и народ – питат се: накъде?

Търсят път, а забравят Вечния път – пътя на Обичта, Истината и Правдата. Правят закони след закони, от строги по-строги и обширни. Менят си фирмите, сключват заеми, правят бентове да спират новото, но въпреки всичко имаме финансов фалимент, духовна и политическа криза и народът губи вяра в своите водачи – сещат, че «нещо» им не стига, «нещо» им липсва, а това «нещо» е посято от скромни работници из България. И то вече никне, расте и носи нов живот, ново поколение, нови идеали, нова България.

Ще паднат много маски, ще разбере народът, че да настъпи мир и правда за него, не трябва много закони, много затвори, полицаи, а само едно: да зажи-

вее всеки с мисълта, че трябва да тръгне по Вечния път с едни закони, казани още преди 2000 години: *Обичай другия като себе си!*

Да разберем, че всички сме халки от един синджир, деца на една майка – България и един баща – Бог.

Ето ний, Ратниците на Свободата, зовем да тръгне всичко, що е готово, из този път, за да изградим утрешна нова България.

43. ОТВОРЕТЕ ПРЕДПАЗИТЕЛНИТЕ КЛАПИ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 12, 24.III.1930 г., София, стр. 2)

Всеки парен котел има един предел на налягане, който може безопасно да издържи; след това вече, ако се усилюва налягането, възможно е пръсканието на казана. За да предотвратят това, има направена предпазителна клапа, която в даден момент се отваря автоматически, изпуска излишната пара и с това спасява цялата машина от разрушение.

Общественият живот на една държава е като такава парна машина. Понякога огънят се повишава, налягането вътре става по-силно и по-силно. Едно избухване е възможно. Последиците му, макар и когато е частично, не могат да бъдат в полза на българските трезви граждани.

Налага се да се пуснат да действуват предпазителните клапи, които невежи политици се мъчат да задръстят съвсем, като по тоя начин най-неразумно подготвят тежки дни за себе си и своите околни.

На мнозина в устата е вече възгласът:

Нова власт, нови хора.

Това е добре, правилно и естествено. Но трябва правилно да се схване от всички, че ако сега е Хасан напред, а след него е Осман, а утре Осман напред, а Хасан след него – това не ще рече нито *нови хора*, нито *нова власт* – това е само хабене думи и пръскане енергии, претрупване и без това забатачена сметка.

Нови хора значи хора преди всичко на нови ценности, на нови методи, които да отричат политическото насилие и нетърпимост като похвати за достигане и крепение на власт.

Нови хора значи преди всичко братски разположени спрямо своите съграждани, които еднакво отричат правото за насилие и диктатура както отляво, така и отдясно.

Нови хора са хората на обичта, на взаимоуважението, на човешината.

Тия, които са били вече, народът ги знае; видя какво разбират, могат и правят – това за него не ще е ново, а стара власт с всичките си грехове.

Нека дойдат наистина нови хора, за да проявят не силна власт, а законност, справедливост и човешчина – от това има нужда народът!

Отпуснете предпазителните клапи, докато е време!

44. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 12, 24.III.1930 г., София, стр. 2)

«Един човек, който може да пада, да прави грехове, той може да стане и победи.»

Драги братя,

Нашият живот, колкото и да ни се струва, че се развива самостоятелно и независимо от околното, което ни заобикаля, почти всякога се чудно преплита, допълня и влияе от редица закони на природата, които ний, признаваме или не – действуват и дават своите резултати.

Хората на изток, които умеят да наблюдават по-дълбоко живота, разправят в една приказка тая истина. Приказка, която и вий може би сте чували – но аз ще припомня само:

Разхождал се султанът веднъж из своите хубави градини и видял един прекрасен гюл (трендафил – роза). Повикал той своя градинар и му казал: «Искам утре сутринта рано да ми откъснеш тая роза, докато е още росна, и да ми я донесеш.» Градинарят обещал и на сутринта станал рано и отишъл в градината – но там заварил кацнал един славей, който пеел и късал листчетата на розата. Много уплашен, градинарят взел орфаната роза и със смущение я представя на султана. «Няма нищо – казал султанът – и славеят няма да убегне от съдбата си!»

Наистина, след някое време градинарят се явил пак пред султана. «Падисах – казал той – думите ти излязоха верни: една змия нагълта славея!»

– И тя няма да убегне съдбата си! – казал султанът.

Не се минало много – и градинарят пак дошъл.

– Падисах, – казал той – И тоя път думите ти излязоха верни – като копаях, пресякох с мотиката змията на две.

– И ти няма да убегнеш от съдбата си!

След някое време градинарят веднъж си посръбнал, закачил една от султанките ханъмки и бил осъден на обесване.

Когато го качили на въжето, вече пожелал като последна воля да види малко султана, че имало нещо много важно да му каже.

Съобщили на султана и той дошъл.

– Падисах, – казал градинарят – ти вярно ми каза, но сега и аз на тебе ще кажа: И ти няма да убегнеш от съдбата си!

– Свалете го от въжето и го пуснете – казал веднага султанът...

Вие не сте деца, да ви тълкувам приказки, но все пак тая приказка е жива около вас всеки ден – и за всекиго понятна, стига да иска да я разбере.

Едно помнете: Злото се побеждава всякога само с добро.

А добрите хора са, които дават направление на човешката мисъл – проводник на живот са те.

24.III.1930 г., София

С поздрав: Любомир

45. ТОВА, КОЕТО МОЖЕ ДА СЕ ПРИДОБИЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 13, 1.IV.1930 г., София, стр. 1)

«Това, което може да се придобие, може и да се изгуби – то е преходно. Което се ражда и развива – то е постоянното.»

От хиляди години человете се стремят да постигнат, да реализират своите индивидуални, семейни и национални идеали.

Войни, борби, жертви – това е страшният път, светлите фарове, на които са великите мъченици – идейните люде, които с кръвта си са отбелязали своите мечти.

Култури, цивилизации, религии – всичко това са резултати от великия стремеж на душата да разбере отгде иде, защо е тук и какво се чертае в нейното бъдеще.

И само тогава, когато водачите на народите са се косвали до Истината, до Онова трайно и неизменно, което се крие под хиляди променливи образи, те са намирали верните пътища към щастие, към трайните радости, към реалния живот, Който е пазил своите ценности в пазвите и ги е разкривал само на достойни свои синове.

Но това са били малки проблясъци само, скъпи сънища по далечни блянове, живели няколко мига в световната история.

Хората са служили на хиляди господари, освен на своя Създател, на Тоя, Който е дал живота им и подтика към него. Без Неговата Любов те съхнат като цветя, лишени от вода, от слънчеви лъчи... Смъртта си играе с тях, а нещастията и болестите като сенки ги следят...

Но в света вече слизат *Синове* на *Светлината* – творци на живота. Те носят освобождение на хората, разрушение на всички затвори, здраве на болните, богатство на бедните, мир на душите.

Като силни потоци те рушат препятствията и внасят Светлината – новото в живота.

И тия, които ги видят, стават човеци – братя, които знаят защо и как трябва да живеят.

Синове на Светлината са и около вас – потърсете ги – и животът ви други ще стане!

46. ОТГОВОРНОСТИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 13, 1.IV.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Неоспорим факт е, че народът преживява страшни дни. Грозни облаци се вият над родна земя, а що ни носи утрешният ден – един Бог знае...

Една след друга се редят кризи, които карат народа да губи вяра в доброто, хубавото, в правдата; да маха с ръка и вика; да вземат, да продават ниви и ливади, котли и черги. Утре, щом всичко продадат, мене, жената и децата не могат да продават...

Гледа народът на всичко индиферентно, като че ли не се касае до неговата собствена съдба, а за чужда...

В това време по върховете водачите на племето ни, забравили отговорностите, които носят в тези тежки дни, са се хванали за косите.

Управляющите се делят на племена, взаимно обвиняват, дебнат се, кой кого да бутне, та креслото му да вземе и пропускат съдбоносните моменти за България.

Господин председателят на камарата Цанков, според един следпразничен вестник, виждайки утрешния ден в неговия истинския лик, в Габрово е казал: *«Ако Н.В. Царят не се вслуша в гласа ни, може да го последва участието на княз Батенберг.»*

Господин председателят на камарата е вдигнал единия крайна завесата, за да надникнем и видим що има зад нея.

В това време почти всички шефове на партиите чрез софийските ежедневници се изказаха по днешното и утрешно положение на страната. *Всички констатираха, че то е тежко, а утрешният ден – страшен, но въпреки всичко забравят своята отговорност и те един други се обвиниха в лъжа, измама, неискреност, надлъгвания. Всеки изкара себе си чист като кристал, а всички други – мръсни, нечисти.*

Страшна българска действителност, която покрусил, трови душата на народа ни.

Във взаимни борби опозицията забрави своя дълг и отговорност към народа; забрави, че нейният дълг е да бъде верен контрол на управляющите, верен страж на интересите на народа, добри сътрудници на правителството по големите народни въпроси.

Опозиционните шефове забравят, че и те са управлявали, правили грешки, докарвали катастрофи.

Но кой, кога работи, не прави грешки и кои родители, когато видят, че децата им се давят, не се хвърлят да ги вадят дори и тогава, когато са кръвно скарани?

Налага се сега, повече от всеки друг път, опозицията и правителството да престанат да се самоунищожават и отхвърлят отговорностите от себе си.

Отговорности за днешното и утрешно положение на народа ни носим всички. Но най-голяма отговорност носят водачите на партиите, управници, опозицията, които не могат да намерят доволно сили в себе си и поведат народа в духа на новото и на времето и нуждите на народа, а не интересите на партията.

Виновни са всички, които от личен егоизъм и други подбуди стоят далеч от «политическото благо», а те не са малко, гласуват според настроението си за този или онзи и така лекомислено решават своята и тая на цял народ съдба.

Отговорности носят за днешните и утрешни дни всички честни граждани, които са в партиите и от страх пред партийна дисциплина мълчат, затварят очи, когато техните шефове са си разпасали пояса и *заради лични и партийни интереси жертват интересите на цял народ.*

Виновници сме всички за днешното тежко положение, кой повече, кой по-малко, защото сме българи и носим в душата си онова останало още от турско време: «Покорна глава сабя не сече! Кажи му «аго», да му е драго.»

Дошло е крайно време да се погледне истината право в очи и вземат мерки да се помогне на народа *днес, за да не стане късно утре за всички.*

Налага се на всички честни и справедливи хора, които обичат *истината повече от партийната дисциплина, народа си, повече от партията си – хората на новото да се организират, да си подадат ръка и заедно поведат народа по новия път – на истината, обичта, братството, търпимостта – път, по който Ратниците на Свободата вървят.*

Защото грозни облаци са се надвесили над Родна земя, а когато загърми и засвятка – то гръмотевиците най-напред падат върху най-високите върхове...

Който има очи да чете – да разбира; който има уши – да слуша; сили – да помага, за да надвие доброто над злото, защото всички носим отговорности пред идващите поколения.

47. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 13, 1.IV.1930 г., София, стр. 2)

«Человек трябва да добие истината и свободата си.»

Драги братя,

Зная, че много работи ви интересуват – и за много ви бих писал, ако мястото, което ми отреждат за тия писма, не бе тъй строго определено. Но нека е малко, та сладко.

Знайте, че скърбите и страданията са начини, чрез които се изпитва един човек доколко е силен в света.

Юнаците се познават доколко са юнаци по тежестта, която вдигат; учениците – чрез силата на своето знание; силният – чрез своята сила. А Любовта – чрез утешението, което ни дава, защото никой никого не може да утеши, ако не го обича.

Ако искате да научите нещо, трябва да знаете да мълчите.

Не чакайте в света да ви посрещнат с венци и хваления – я погледнете – онзи големия параход, като го пускат в морето, как го посреща то? Мислите ли, че то ще утихне заради него? Не, щом още излезе в открито море, всички вълни ще се нахвърлят върху него. Повдигат се ветрове, бури, хали, но той не се спира да се разправя с тях вълни, той не се страхува от тях. Той смело се хвърля срещу им, руши ги – *и следва своя път.*

Имаш ли и ти път в своя живот – вълните на тоя живот няма да си играят с тебе. Но ако и ти сам не знаеш къде и защо отиваш, ще бъдеш като малка тресчица, с която ще се подиграват всичките ветрища.

Човекът на старото само вярва нещата – човекът на новото – и прилага.

Човекът на старото разправя какво му разправяли, как някъде яли някои и какво яли; човекът на новото си сее, мели, меси хляб, опича и яде сам – и от придобитата сила се ползва за себе си и да помага на братята хора, които са около него.

А сега нека завършим с малко политика. Ако някъде се стекат много вра-ни – значи голяма е мършата, която чакат.

Вие всички сте привърженици на разни партии. На повечето от тях гла-ватарите се карат и делят – делят ви.

Махнете мършата – властта.

Искайте партията да се управлява от старейшини – почетни длъжности, от разумни хора, които да ръководят идейното направление на партията, но да ня-мат право да заемат никаква държавна и общинска служба (политическа или административна – ни депутати, нито министри).

При това помнете: *гнилите греди, и на мост да ги турите, и в къща да ги вградите – все гнили са си!*

Където и да сте – събирайте се поне по двама-трима – четете си заедно нещо – и повечко мислете: – *капиталът на сиромаша е неговият разум.* Сега много се не търси, но иде новото време – и то ще цени новите хора – разумните.

С братски поздрав:

Любомир

48. КАЗВАМ: ДОКАЗАНО Е

(В. «Ратник на свободата», бр. 14, 8.IV.1930 г., София, стр. 1)

«Казвам: Доказано е, че през всички епохи на човечеството страданията и нещастия са идвали като резултат от престъпване на Божествените закони.

Едно нещо, което знаем с положителност, е следното: Няма случай в цялата история на човечеството да са пострадали хора-та, когато са изпълнявали волята Божия.»

Нещастията и скърбите на хората днес произлизат от изопаченото им схва-щане за природата, средата, в която живеят. За много неща от тях те имат прев-ратни понятия – оттам и несъответствието между големите надежди, предполо-жения, мечти – и действителността.

Едно такова основно погрешно схващане е дори това върху самия живот.

Животът никога не може да се използва, защото самият господар на живо-та не е човекът, както някоя тръба е проводник на водата, без да разполага с нея, така човек е проводник на живота, който е божествен – и на когото човекът е само проява.

И всичко, което придава нещо на живота, разширява го, подобрява го, внася светлина, мир, обич и разум в него – е добро.

В разумната природа за всички доброто е еднакво: то дава подтик, знание, любов.

И всичко, което отнема нещо на живота, е зло. И всички сили и материи, които не можеш да употребиш, носят зло. Злото е вътре в човека – в неупотребените материални сили.

Животът не иде нито чрез храната, нито чрез парите, а чрез светлата човешка мисъл. Ако ти мислиш разумно, ти ще станеш подходящ проводник на природните сили. Който няма организирана мисъл, той не може да бъде и здрав.

Човек трябва да има добра мисъл, за да стане проводник на живота. И ако във вас нямате желание да правите добро – над вас е смъртта!

И самото ядене има смисъл в природата само тогава, когато енергиите, които си получил, употребиш за добро.

Животът не е страдание – той е най-красивото, най-светлото, най-голямото благо – спирането на живота образува страданията.

Затова дай свобода на мисълта си вътре в себе си – смятай и другите свободни като самия теб. Бъди тъй добър с другите, както си добър със себе си, а и тъй строг със себе си, както си строг с другите.

Вярвай в силата на божественото, което живее във всяка човешка душа, и което преодолява всички препятствия. Стани носител на доброто и обичта, за да видиш истинската красота на живота, да видиш как всичко се изменя за онзи, който истински обича и помага.

Да се промени целият свят и външните условия е тъй трудно и иска много време, а да се изменим ний самите, които сме господари на себе си – е тъй лесно.

И ако всички ний сме разбрали, че доброто носи светли дни преди всичко за тоя, който го проявява, има ли смисъл да чакаме другите да ни го напомнят?

Нека днес бъде ден първи за тия души, които са се събудили и искат да живеят в мир с всички, Любов към Бога и почит към себе си. Тогава новият живот ще се влее като силна струя и ще даде нов тласък, направление и стократен плод на вложените усилия.

Не чакайте. Сега е вашето днес!

49. ДОКОГА?

(В. «Ратник на свободата», бр. 14, 8.IV.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Докога ще се ширят кризи – духовна, финансова, икономическа, политическа, морална из Родна земя?

Докога ще се оливат софийските тротоари с алена братска скъпа кръв?

Докога ще цари този мрак, в който братът коли брата, «както турци не са ни клали?»

Докога ще лягаме, без да знаем как ще осъмнем?

Докога? Докога?...

Това са всекидневните въпроси, с които всяка чиста, събудена българска душа се запитва; това са въпроси, които интересуват и вълнуват цял народ...

За да престанат тези въпроси да вълнуват и тровят народа ни и да го карат да трепне пред утрешния пълен с неизвестности ден, нужно е: *повече светлина, правда, обич, истина, всяко нещо на мястото и на времето си* и още е нужно пълно съзнание на всеки син и дъщеря на Родна земя да знаят и помнят, че те са творци създатели на днешното и утрешно.

Повече съзнание към всяка работа и съвестно изпълнение на всеки възложен дълг.

По-голямо съзнание на отговорности във всички, защото днешното е следствие вчерашното, а утрешното ще бъде следствие днешното.

Не можем да искаме да берем рози, ако сме сели бурени. Не можем да имаме мир в душата си, ако сме вършили престъпления и чакаме наказания.

Не трябва да чакаме в България мир, спокойствие и сносен живот да настане, ако всеки по своему си решава когато и както си иска всички въпроси. Ето защо трябва сега повече от всеки друг път с пълно съзнание, след като всеки изпълни своя военен дълг, според съществуващите закони, да изпълни и своя граждански дълг.

Да остави партизанщината настрана. Тя ни доведе до просяшка тояга.

Да постави народните интереси по-горе от партийните: партии, които тровят, разединяват народа.

Да не бяга от «политическото блато», защото когато честните и съвестни синове бягат от политическия живот, остават да решават съдбините народни политическите чапкъни и акробати, а те винаги са решавали всичко в своя полза.

Да не решава въпросите лекомислено и пуца гласа си за този или онзи, според моментното си настроение, защото това е гибелно за народа. Да има един здрав и установен мироглед по всички въпроси, защото само такива хора носят за народа си и за себе си щастие. Да бъде твърд на решенията си, а не да се люшка според вятъра и чашата, защото този, който се продава за чаша, той е безхарактерен, а от хора без характер можем да чакаме оръдия на този или онзи и престъпници, а не творци.

Да има едно добре оформено политическо съзнание сред народа, за да не се допускат кланета и авантюристи да вършат беззакония.

Така изпълнен съзнателно политическият дълг, ще излязат истински народни водачи да поведат народа, *които ще творят и градят, а не да крадат и убиват.*

Когато народът дойде до това съзнание на политическа отговорност, то той с радост ще вдигне глава и ще види, че по-горе от политически дълг стои общественият, който е по-хубав и по-чист.

Надникнете в което село искате и ще видите там, което учителят, свещеникът и добри хора са посели, съградили; други, които им липсва съзнанието на обществен дълг, го развалят – рушат. Изберат ли кмет и десетина съветници в село, всички му пуцат края и чакат кмета и съветниците да се грижат за работите на цяло село, а те – 500–600 човека по кръчмите се псуват и бият, и предпочитат да живеят в този свой свят, пълен с неудобства, наместо с общи усилия да изградят дома си.

Назначат ли учител или учителка в село, всичко е свършено; остават те да се грижат за възпитанието и образованието на децата, а родителите често, пияни, псуват, лъжат пред децата си и това, що учителите с толкова труд са го изградили в детската крехка душа – родителите с един замах – личен пример, го разрушават и режат клона, на който са стъпили...

Общественият дълг е следствие на политическия такъв. Там, гдето има добър и съзнателен политически живот, там ще има и обществен съзнателен живот.

Издигне ли се съзнанието на народа до обществения дълг, тогава идва едно стъпало горе – това е духовният дълг – живот, *Вяра в Бога и изпълняване Неговите заповеди...*

Всичко живо расте, а всичко умно съзнателно правилно се развива – еволюира.

Така е с отделния индивид, така е и с народите.

В политическия живот на един народ всеки от противната партия е враг. «Който не е с нас, е против нас.»

В обществения живот от разни партии се обединяват в една по-възвишена цел и всички помежду си се търпят и сътрудничат – градят.

Когато съзнанието на народа еволюира дотам, че във всяка работа, във всяко дело се поставят Христовите заповеди като основа, тогава в такова общество, народ, държава всички са братя, сестри, а там, дето живеят като братя, има светлина, повече обич, повече истина и няма място за кризи, кърви, убийствата изчезват.

Всички знаят и помнят, че са деца на една голяма майка – България и един техен баща – Бог.

Ето защо крайно време е дошло честните политически хора, обществените люде, духовните, справедливи, добрите хора да си подадат ръка един други, помогнат на народа и с общи усилия да изградят нова утрешна България, в която ще престанат кризите да се ширят, кървите да багрят софийските тротопари и родни балкани, да трепнем пред утрешния, пълен с изненади ден и с трепет питаме: докога?

Докога?

50. НОВИ ФРОНТОВЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 14, 8.IV.1930 г., София, стр. 2)

«В съюза «Родна Защита» снощи се състоя събрание на всички родолюбиви организации (кубратисти, запасни подофицери и др.). Разискван бе въпросът за създаване срещу левите течения в страната общ фронт.»

(В. «Заря» от 30 март т.г.)

Събрали се родозащитници, кубратисти, юнаци и прочие «борци» и решават да отворят фронт на левичарските течения!

Но хората на левичарските течения, истинските – са по затворите и в чужбина емигранти повечето.

При това всяко идейно схващане подлежи на еволюция, а не е непогрешима догма. И левичарите, и десняците еднакво показаха, че обичат да си облизват пръстите, когато бъркат в меда...

Но в България има свобода на мнения и всеки порядъчен човек трябва да разбере това и да толерира противника си, ако не може да го обича, както изисква Христос – Тоя, с името на Когото всички се кичат и даже имаме патент: подписани и с печати подпечатани кръщелни свидетелства.

Но ако трябва и искат непременно да работят нещо – да се отваря някакъв фронт, то тогава нека това е фронт срещу лъжата, подкупите, нечестията, лицемерието, алчността, самозабравата в тия, които имат милиони и грабят още с две ръце, а други нямат и хляб достатъчно; срещу корупцията, която се е впила като гангрена във всички слоеве на обществото отляво и отдясно...

Отворете фронт на безнадеждията, което кара със стотици хора да посягат на живота си, да продават чест и съвест!

Отворете фронт на глада, който покруся млади души и крехки тела и ги хвърля в страшните обятия на мизерията и смъртта!

Отворете фронт, господа, ако е необходимо – отворете!

Въоръжете се със светлината, братолюбието, безкористието – **и с личния си пример**, със светлината на вашите велики цели, със себеотрицателни идеи и постъпки – накарайте да отстъпи злото и да надникнат щастливи дни и в нашата земя.

Не са виновни толкова хората, когато са недоволни, колкото причините, които ги тикат към това недоволство – и те, непросветените, *лишени от по-високи идеали* – се нахвърлят във взаимоистребление...

Но и тия, които искат нови фронтове в страната, искат не доброто, а размирието. Фронтове се отварят срещу врагове, а в България всички са българи – всички заедно бяха по фронтовете – но срещу чужденците.

Не стигнаха ли ни външните фронтове по всичките граници на страната ни, та трябва ли сега и вътрешни фронтове да се отворят?

Идеите, ако са глупави – умират от само себе си; движенията, ако да изкуствено родени – загиват с времето, но ако ги е извикал животът, ако те са една необходимост – напразни ще са всички борби и насилия – те само ще предизвикат излишни страдания и саморазправа.

Нека си спомним някогашното християнство, което, носено от десетина дрипави рибари, запали Европа, въпреки усилията на мощната Римска империя, която владееше тогава света и гореше живи факели от християни, да осветляват оргиите ѝ...

Никой няма право да отнема мечтите на сиромаша за по-добър живот. *Нека всички спазваме законите на страната, ний поне, които сме съгласни по принцип с тоя ред и строй!*

Въоръжете се с великата любов на Тоя, Който и в последните си земни моменти се моли за прошка на Своите врагове!

Ето какво трябва нам, господа родозащитници, кубратисти, юнаци и прочие организации – обич, а не борба; обич, а не преследвания, обич и обич!

Божествената любов е само, която може да изведе България на добър път. Това ви го каза и Н.В. Царят, това ви го говори разумността и предвидливостта на тия, които виждат малко повече и по-далеч от днешния ден!

Любовта, взаимна помощ и уважение, толериране мненията е една необходимост днес повече от всякога!

Пазете се, вие, които искате нови фронтове и насилия, да ви ги не отворят, когато ги не желаете и да ви премерят със същата мярка, с която искате вие да мерите сега!

Воювайте – и помнете: каквото правите на другите – това ще ви се направи и вам. Това е казал не някой политически мъж, който сменя своите програми заедно с годишните сезони, а Тоя, Който умря на кръста за Своите идеали – и оттогава заживя в милиони сърца!

А Неговите думи са самата Истина!

Любомир Лулчев

51. СЯТОТО ДНЕС Е УТРЕШНА ЖЕТВА!

(В. «Ратник на свободата», бр. 14, 8.IV.1930 г., София, стр. 2)

«Аз искам вие да преодолеете над мъчнотиите и страданията в живота и да дойдете до истинската радост.»

«Важният въпрос е човек да живее според своята вътрешна свобода, без да се съмнява в постъпките на другите хора.»

«Едно време турците ги клаха и изтезаваха, и те се оплакаха за това на цяла Европа. Но какъв отговор ще даде днес българският народ пред Бога, като се изстребват и колят сами помежду си?»

Всички ний виждаме горчивините на сегашните дни, оплакваме се от страданията, от непоносимите условия, а едно забравяме – че тия дни са резултат от нашия собствен живот в миналото, че и сегашните дни със своите недояждания, недоволства, кървави саморазправи и партизански бяс приготвяват, сеят бъдещето, нерадостните дни на поколението, което сега нараства.

Преживели крушението на националните идеали, за постигането на които се дадоха безбройно жертви и средства, днешното поколение се видя неочаквано на един кръстопът, изоставено от своите стари водачи, на които политиката беше фалирала, и недостатъчно вярващо в новите, които искаха да си послужат с него като стъпало за бързо приближаване към високите обществени постове.

Без фактическа вяра, със смътно чувство в душата си, че съществува някакъв Бог, на който техните бащи, видели ужасите на турското робство, се бяха молили горещо, поколението, което бе изгубило две войни една след друга, видяло страхотиите на човешкото безумие и проявата на своите собствени инстинкти в чуждите страни, със страх поглеждаше към небето, от което не знаеше да измолва милости – и не чакаше благословение...

И пред неизвестностите на това небе предпочете радостите на земята, които купуваше със скъпа цена – морално крушение, идейна измяна, душевно вегетиране...

Лишени от дълбока основна мисъл, партизаните погледнаха на своя обществен и политически живот не като на средство да реализират своите идейни схващания, а само като на пътища за достигане материални блага и лични изгоди.

Всички искаха да берат, да женат, а бяха забравили, че трябва и да се сее...

И че ако се сеят трънки и коприва, не може да се бере грозде...

Какво ни чака? Какво чака тия, които идат след нас? – Нека всеки се огледа сам; тоя и околните му какво сеят – и ще разберат ясно какво ще женат тия, които идат след нас...

Това е страшно – но е и утешителното, спасителният път, който минава край Голгота, без да носи страданията ѝ. Остава разумните хора днес да си спомнят това, което някога знаеха техните бащи по-осезателно: *че има един Бог, Който помага на тия, които умеят да се молят и искат да влязат в разумни отношения помежду си като братя, които съдбата е турила да живеят на едно място, да проявяват човештина спрямо всички, независимо кой какви убеждения и обществени положения заема, та с мир и взаимоуважение преминат дните на трудния ни сегашен живот. Тогава и децата, които във всичко подражават на големите, ще имат достоен пример – и което е по-утешително – самата нация – достойни утрешни граждани, които и при най-трудните условия ще знаят с успех да излязат от всички мъчнотии.*

Не чакайте сухите чешми да протекат. Има вече нови обилни извори с чиста, кристална вода – изплакнете добре съдовете си и наливайте без страх и без стеснение! Пийте и напойте всички, които жадуват за новия живот, който носи Любов, Мир и радост за всички.

52. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 14, 8.IV.1930 г., София, стр. 2)

«Когато обичаш, ти осмисляш живота си; когато хората те обичат – те осмислят твоя живот.»

«Съвременното човечество се нуждае от честни управници и от честни духовници. Те са поставени от Бога да управляват, да ръководят хората, затова носят на съвестта си голяма отговорност.»

Драги братя,

Най-първо човек трябва да бъде честен и справедлив! Да бъдеш честен, значи да служиш на себе си, на своята личност, на човешкото. Да бъдеш справедлив, значи да служиш на Божественото начало в себе си, на Бога. Само така човек може да се ползува от благата, които Бог му е дал, както за да може да опита благата, които храната му дава, той трябва да има здрав стомах; да може да опита облагата, които облеклото му дава, трябва да има здраво тяло.

Някои човеци приличат на пукнати стомни. Пълни ги колкото искаш – те все са празни.

Това са недоволните, вечно недоволните, които сами не знаят какво искат.

Други има, които са като здрави стомни, пълни са, но за себе си – докато го не хванеш за врата и го не понаведеш – нищо не пускат!

Третите хора – те са по-редки, но те са истинските човеци – те са като извора, който постоянно блика.

Той еднакво пои тия, които го харесват и тия, които му хвърлят кал и камъни, а после, изжаднели, забравили какво са правили, пият от водите му... Той минава навсякъде – пътува, търси море и по пътя си се събира с подобни на себе си, пои градини, носи живот, работи...

Знай, когато работиш, Бог е с теб, когато се трудиш – хората, а когато се мъчиш – дяволът.

Когато работиш, ти и ще любиш, защото Бог без любов е немислим.

Но и дяволът люби. Ако любиш и оглупяваш – дяволът е в твоята любов, но ако ставаш по-мъдър – ти имаш истинската любов.

Животът без любов не може да се прояви.

Човек е само проводник на разумното – той не го създава сега.

Щом говориш истината – по това ще познаеш, че си я казал: вътре в тебе тишина и спокойствие ще настане.

Имай за Господа едно понятие, че Той е най-разумният, най-красивият, най-силният, най-добрият, Който е навсякъде и никога не умира.

Помни, че щом почне да иде животът и любовта – страданията и страхът изчезват. Страхът е отклонение от правия път. Но щом дойде доброто – страхът изчезва. Затова, колкото и малка добра мисъл да ти дойде – веднага я изпълни – *дай ход на доброто у тебе!* И с това, без да забележиш, ти ще пораснеш духовно повече, отколкото си можел да помислиш – и много мъчнотии от всекидневния ти живот ще ти се сторят много лесни.

Бъдете светли и чисти!

С братски поздрав:
Любомир

53. ОТ НАШИТЕ МИСЛИ И ЧУВСТВА ЗАВИСИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 15, 15.IV.1930 г., София, стр. 1)

«От нашите мисли и чувства зависи бъдещето ни. Неврастенията на съвременния свят се дължи на отровата на млекопитаещите животни, които хората ядат. В животните има жажда за живот и при заколването в тях се образува една ужасна отрова.»

Много човеци разбират добре как да угоят едно животно за коледа, или как да отрастят един хубав сорт грозде, но да отгледат правилно едно дете, да се възсъздадат в него всичката оная вътрешна красота, която изобщо крие човешката душа в себе си – на това са способни твърде малцина.

Много човеци също така знаят, че от развалената храна боли стомах – но малцина са, които мислят малко по-дълбоко да разберат, че ако несуровата храна разваля стомаха, злото чувство, омраза, ненавист, алчност развалят човешкото сърце, а и лошата мисъл разрушава ума на човека по същия начин, както всяка отрова...

И затова всички ония гениални хора, които са идвали в света: Богочовеците, които са ставали отпосле родоначалници на религии, са се стремили тъкмо към това: да дадат на хората една здрава наука, една добра религия, която да ги учи, да им даде методи да развият добрите заложи, които се крият във всеки човек, да вземат те надмощието в неговата личност и да му станат ръководни начала в неговия живот.

Но както една храна, която не стои при необходимите условия, при които трябва да се спазва, се разваля – така и науки, под влияние на користолюбие, се изопачават, а религиите – отпадат от своята първоначална чистота и става нужда да бъдат подновявани чрез твореца на «нови завети.»

Всяка наука, която учи хората да се избиват, не е никаква наука и всяка религия, която разделя хората и ги кара да се мразят, не е никаква религия.

Не са важни вече фразите и красивите думи. Ако орежете коренчетата на едно дърво, то изсъхва.

Ако едно учение, ако една религия изгубват връзката с Истината, с живата природа, със страдащите хора, на които трябва да донесе напътствие, облекчение и светлина в пътя, това не са никакви учения, никакви религии, никакви науки!

Ако един капитан не знае да избегне подводните капани – и разбива кораба – той не е никакъв капитан.

Ако един лекар не може да лекува, ако един държавник не може да предвижда и жертвува себе си и да води другите с личен пример – никакъв водач не е – и от него нищо не може да се чака.

Изпитвайте дърветата – и то не по листата и по красивите им цветове, които понякога са ялови – а по плода съдете за тях.

Достатъчно вече сте вярвали в науки, които са ви носили само страдания, достатъчно сте се молили на тия, които не могат да ви помогнат – и сте вървели подир слепци, които са ви водили към катастрофи, страдания, беднотия, нещастия!

Иде новото в света – дошло е вече и то, носи на всеки, който го е приел, любов към разумните, милост към немошните, здраве и богатство на всички.

54. НЯКОГА И СЕГА

(В. «Ратник на свободата», бр. 15, 15.IV.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

На отделния индивид е позволено да забравя миналото си и да не почерпва поука от него, но за една нация, един народ, това е престъпление.

Нашият народ и водачите му много бързо и много работи забравят, тъкмо това, което не трябва да забравят от нашето минало.

Забрави нашият народ, че в миналото разединението, интригите, злобата, омразата сред болярите доведе турците и те ни владяха 500 години.

Забравиха и не почерпиха поука от катастрофата през 1913 година. Забравиха, забравиха, много още работи забравиха...

Не държат сметка за съдбоносните дни, които са, и които идат.

Не виждат, че от зле вървим към по-зле.

Затварят си очите, както някога, така и сега пред действителността и нуждите народни.

Някога нашият народ през общоевропейската война гладува – и сега също гладува.

Някога бирници глобяваха без нищо селяните – и сега също.

Някога бирници продаваха черги, котли, ниви на безценица – и сега също.

Някога, кога мъжете и синовете бяха по бойните поля, **забравили се кметове измъчваха, гонеха жените и децата на героите – и сега също.**

Някога полицаи безчестиха, обираха – и сега също полицаи обират и безчестят.

Някога деляха народа на спасители и предатели – и сега също.

Някога имаше балами и умни – и сега делят народа.

Някога нашият народ по села и градове и фронта даваше сигнал за тревога – и сега също се дава сигнал за тревога от села и градове.

Някога от бойните поля, села и градове народът казваше, че му е дошло до гуша от отговорни и неотговорни фактори и мизерия ги мори, **а управляващите и шефове, дошли от фронта – разбира се техният фронт беше щабът на дивизията – твърдяха, че всичко е добре и в ред и сега също – всичко е в ред.**

Някога политическите акробати в Търново поднесоха на Н.В. Цар Фердинанд ордени I-ва степен с брилянти от вярната му армия и признателния народ и след това, когато той абдикира, политическите акробати взеха да се бият в гърди кой го е изпъдил и брошури писаха същите тия, които го величаеха. Сега също на Н.В. Царя поднасят дипломи, адреси, провъзгласяват го за почетен..., а Бог знае що му гласят от другата страна.

Някога управниците се занимаваха с взаимни обвинения и търговия – разгърнете книгата от Ст. Омарчевски «Български управници в световната война, факти и документи», и ще се уверите, че когато едни там долу мряха, и други тук гладуваха, **нашите управници са се интересували от всичко друго: банки, търговия, посрещания, изпращания царе, кайзери, но не и за държавните работи.** И сега също нашите управници се делят на племена, дебнат, взаимно обвиняват, концесии и пр., и пр., но не и за общите народни интереси мислят.

Някога нашата опозиция беше разединена и позволиха по този начин да управлява едно меншинство.

И сега също нашата опозиция се разправя, спори не как да защити интересите народни, а кой кого да излъже, измами, та повече мандати да вземе, т.е. повече партизани да спечели.

Някога нашите управници докараха работите от късоумие дотам, че **гедата да бранят столицата от бащите си, които, напуснали фронта, бяха дошли край София**. И сега вървим по същия път, щом правителство и опозиция забравят своя път, а се гонят, преследват, убиват и не черпят поука от миналото.

Някога ний апелирахме за опомняне и вземане мерки, за да се предотвратят страшните дни и катастрофи, които идеха (разгърнете книгата «Септемврийски дни 1918 г.» от А. Лулчев, и ще се уверите) – и сега също ний апелираме към всички за опомняне, за взаимни отстъпки, търпимост, както някога казвахме, така и сега ви казваме, че грозни дни идат! Опомняне трябва от всички! Да се вслушаме в гласа на народа, защото глас народен е глас Божий!

Да помним, че някога малкото камъче обърна каруцата и тогава, когато тя се обърна и топовете загърмяха край София, а картечниците зловещо защракаха край Павлово, тогава много се опомниха, отговорни фактори раздвжиха като никога, много глави се наведоха, устни и лица побледняха.

Автомобили със запалени фарове чакаха да отнесат много неспокойни души и на много багажите бяха готови, стегнати, за да бягат...

Много, много буйни юнаци, след като бяха се отървали от куршумите и гранатите на неприятеля, намериха гроба си край София...

Скъпо някога платихме за нашето лекомислие. Скъпо плащаме и сега за нашето разединение и озлобление, забравяне на миналото.

Някога ний предупреждавахме, предупреждаваме и сега отговорни и неотговорни фактори и апелираме за опомняне, за да не повтаряме както някога и сега същите грешки, защото страшни са дните, които идат, голяма е отговорността пред историята и идните поколения.

Да почерпим поука от миналото, да изоставим стари пътища и методи за работа и тръгнем по новия път, по пътя на търпимостта, обичта, Христовите закони, в които човекът за човека е брат, път, по който ний – Ратниците на Свободата, вървим и зовем всичко честно и справедливо да тръгне и изградим нова утрешна България, защото не се ли опомним и сторим това, както някога, така и сега ви казваме, че страшни дни идат, безредието, робство и подялбата на България хлопат на вратата ни.

Който има очи, да чете.

Който има уши, да слуша.

Който има сили, да ни следва и помага за изграждане на нова утрешна България.

55. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 15, 15.IV.1930 г., София, стр. 2)

«Да се хвали и гордее човек с някакво минало величие, това е лъжлива философия.»

Драги братя,

Труден е нощем пътят на тия, които ходят без светлина по него; но още по-труден е за тия, които и денем стискат очите си, неискащи да видят изгрялото слънце. А всеки, който страда, който боледува, който се мъчи в безпътица, е жаден, който не е намерил извор, от който да пие.

Хората помежду си се разбират с думи – приказки – разговор – но по-силно от приказката е делото, постъпката на човека. А постъпката на тоя, който обича, е една – и на тоя, който мрази – друга, на умния и на глупавия – различна. Има нещо във всеки човек, което дава цена на всичко останало в него. На

един вярват на думите, на други – не; едного обичаш, другото не искаш да знаеш – всичко това си има причини.

И силата на хората е различна. Вземете историята на нашата страна – някога имало един човек – Отец Паисий, видял той окаяното положение на народа – отишъл между него, будел го и го събудил. Помогнал на народа – това пишат всички истории: И трябва да е вярно, няма да лъжат! Но и сега народът ни е все в мъка и терзания, и сега неговото положение, като длъжник на чужденци, от всички взаимни преследвания отвътре, отдавна има нужда повече от всякога от помощ. А ето, ний имаме толкова много големци: 10 министри и 500 бивши министри и кандидати за такива, 300 народни представители и 1300 бивши народни представители; 12 владици, 150 професори, 3–4 генерали, 5000 учители, 4000 попа, 2000 офицери, 10 000 запасни офицери, 2000 доктори, 3000 адвокати и съдии... – и нито един от тия толкова учени и много знаещи хора не можаха да му дадат лек на народната душа, да събудят истината, да подтикнат будното напред – да облекчат болките народни... Не искат ли? – Не – надали ще се намери днес човек, който не би искал да направи добро – ако не за друго – поне да се прослави. – Искат, но не могат. Защо?

Нямат тая духовна сила, която имаше Отец Паисий в себе си – той служеше на България, когато тя политически не съществуваше, когато едва ли знаеше някой, че сме имали царство и господарство, служеше от все сърце, *безкористно – без никаква заплата, гонен и преследван*, движен само от обич към хората на родината си и с пълна вяра в бъдещето и Бога.

И тъй, тоя, който служи безкористно, от обич, с пълна вяра в Бога, за успеха на своя идеал, за бъдещето – той е, който може да помогне.

Нещо липсва на съвременните народни водачи – какво? – вий сами ще си отгатнете.

Едно кило газ умирисва цял казан вода, но не може да я направи да гори.

Лекарят трябва да знае повече от болния.

С братски поздрав:
Любомир

56. БОГ НИКОГА НЕ ВЗИМА ТОВА, КОЕТО Е ДАЛ

(В. «Ратник на свободата», бр. 16, 20.IV.1930 г., София, стр. 1)

«Бог е Първоизточникът на живота, от който човешката душа се е някога отделила, но е забравила своя произход.»

Силата на един народ се определя от разумните задачи, които той може да реализира за общо благо.

Силата на един народ, както и силата на един човек, седи в неговата права мисъл, добро чувство и правилна постъпка. Правата мисъл се познава по това, че когато тя дойде в ума ни, винаги ни светва, чувствуваме един въз-
йем, желание за дейност.

Доброто чувство носи в себе си една особена топлина и радост в душата, чувство на разширение – като че целият свят е твой, всички около като че ти са все стари познати, с които отдавна не си се виждал.

Правилната постъпка се познава по своя плод. Както едно дърво не дава веднъж горчив плод и друг път – сладък, така и постъпката, която ни носи променливи резултати, не може да бъде добра. Мярката на добрата постъпка си самият ти! Много външни закони има писани, които уж редят живота, но в края на краищата разбойниците ограбват, престъпниците убиват, лъжците лъжат...

Тъй че човек сам избира на кой закон ще служи: външния, или тоя, който си е вътре в него. И според това има и резултати, има и плодове.

Плодът на единия закон е болест и нещастия, и скръб и смърт; на другия: мъдрост, любов, радост.

Според избора – ще бъде и животът ти!

57. ЗАЩО СЕ ПОЯВИХМЕ НИЙ – РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА – В ПОЛИТИКО-ОБЩЕСТВЕНИЯ ЖИВОТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 16, 20.IV.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Когато една нация или народ бъдат доведени от своите водачи до безизходно положение, тогава водачите биват сменяни с нови, които повеждат народа по нови пътища и върху развалините на старото изграждат новото, което ново винаги в живота си има свое определено място.

Някога, когато в мрак и безпътица беше изпаднал израилтянският народ, появи се Мойсей, който по нови пътища, с нови идеали спаси народа си.

Всяко време си носи и иска своето и всяка работа – майстора.

Върху развалините на Римската империя светнаха лъчите на новото учение на Исуса Христа...

Световната еволюция, със своя процес иде да подчертае, че когато народите са изпаднали в безпътица, оставали без идеали и истински водачи, в такива тежки дни винаги са се появявали истински водачи, които по нови пътища, с нов строй, нов морал, нов живот са повеждали и спасявали народа си.

В нашия петдесетгодишен свободно-политически живот има доста светли дати, когато в мрака на политическа безпътица, сред безбройни кризи са се появявали идеалисти, които, със своя себеотрицателен живот и с новите идеи, по нови пътища, са спасявали народа ни.

Днес неоспорим факт е за всички, че нашият народ преживява тежки дни, а утрешният ден е пълен с изненади за всички.

Всред този мрак, безбройни кризи, тъй както в миналото, в тежки дни за народа, така и сега, светят идеите на Ратниците на свободата.

Защо се появихме ний в политико-обществения живот?

Това е въпрос, който ще се разгледа в отделна брошура, а сега само вкратце ще се занимаем.

Ний, Ратниците на свободата, не се появихме за една нощ като фантастична приказка. Нито с нощни преврати, нито по заповед отгоре, отвън.

Не дойдохме ний да лъжем и приспиваме народа с красиви фрази и да го храним с още по-красиви идеали и обещания, а там, гдето те не помагат, да им изпращаме картечници и шпиц команди...

А след изборите да забравяме избирателите си и приятелите си и да се пазим от избраниците си с кучета, явни и тайни полицаи.

Не дойдохме ний да вървим по пътя на «опитни» политици и си правим развлечения, както тия в Дуранкулак, Шабла, Тръстеник 1912, 1913, 1915, 9.VI.1923 г., и делим народа на «умни и балами».

Не се появихме ний, за да вървим по старите отъпкани пътища и да разделяме, както беше досега, брата от брата, син от баща, баща от син; селянин от съселянин, гражданин от съгражданин; да насъскваме селянина срещу гражданина, гражданина срещу селянина.

Не се появихме ний да делим народа си «исти», «исти»... и насаждаме и тровим народа със злобата, омразата, «безследно изчезнали», опит за бягство и крием зад З.З.Д. [Закона за защите на държавата]

Не, не, ний се появихме в нашия политико-обществен живот по силата на историческия, еволюционния път и пътя на живота – действителният живот е с нас, за да донесем новото и изведем народа от този мрак и безпътица по нов път, с нови идеи, бързи реформи – да спасим народа си от самоизстребление, робство.

Ний се появихме като нова струя в нашия политико-обществен живот, за да си заемем историческото място в него.

Както в една армия първите ѝ випуски биват зачислени в опълчението, резерва, а се поддържа с нови и по-млади войници, така и в нашия политически живот тесните идеи на консерватизма бяха заместени с идеите на либерализма, демократизма, социализма, народовластието, радикализма, комунизма, а сега – християнизма.

Така и сега нашия истински политически живот извиква нас – хората на новото, на новите идеи и пътища, опрени на Христовите принципи, да поведат и поемат съдбините на народа.

Старите партии, като армия от първите випуски, ще идат в запаса и по силата на необходимостта на историческия път и живота, ще бъдат изместени, отстранени от политическия живот, от хората на новите политически организации и партии, които ще донесат новото, необходимото за времето и нуждите на народа ни.

Ний, Ратниците на свободата, сме извикани от времето и нуждите на народа в нашия политикообществен живот да поемем съдбините народни, за да изградим нова утрешна България, каквато тя трябва днес и утре да бъде.

Ний, Ратниците на свободата, се появихме като една необходимост за времето и народа ни и тепърва ще кажем нашата дума.

58. МЛАДЕЖТА

(В. «Ратник на свободата», бр. 16, 20.IV.1930 г., София, стр. 2)

ПОЗИВЪТ НА ГИМНАЗИАЛНИТЕ ДИРЕКТОРИ

Директорите на столичните гимназии са отправили един позив до българското общество по въпроса за възпитанието на учащата се младеж.

В позива, след като те излагат редица причини за упадъка във възпитанието на учащата се младеж, подканят се всички фактори в страната да се обединят и насочат усилията си за възпитанието на младото поколение.

Младежта – това е бъдещето ни.

Младежта – това е утрешното.

Младежта – гордостта на ценното на нацията ни.

Що сторихме ний за тях? Ще успеят ли директорите на гимназиите със своя позив? Ще се опомни ли младежта? Ето въпросите, които вълнуват всеки.

За да се надава общ вик за предпазване на младежта, трябва да има сериозни опасения за младежта, иначе не току-тъй директорите на гимназиите биха издали позив и апелирали към опомняне.

Нека си го признаем – нашата младеж след войните *остана без път и идеали* и много странични фактори въздействуваха върху крехката душа на младежта, за да тръгне из път, който може да бъде катастрофален за нацията ни.

Днес, когато се отправят позиви, държат сказки какви трябва да бъдат те – младежта, неволно се връщам назад, в недалечното минало на моите юношески години.

В нашите юношески години ний живеехме в други времена, при други условия. Войната още не беше смъкнала маските на мнозина и раздрусала морала до основа.

Други бяха нашите бащи – неуморни и съвестни чиновници, работници, орачи, и девизът им не беше като сега – по-малко работа, повече пари, а с труд изкарваха прехраната ни и с личен пример ни показваха пътя, по който трябва да вървим. Партизанският бацил не ги мореше, а комарът, развратът, рушветът бяха неизвестни и непонятни тям. С пот изкарваха хляба си и той, макар и често само сух хляб, беше сладък. С корав, сух хляб ни храниха, а затова вечер след вечеря с важност ни разправяха за турско робство, за бащина стряха, а ний с радост, широко отворени очи и притаен дъх, слушахме.

Нашите майки в град или село сами ни перяха, шиеха дрехи, готвиха, възпитаваха. Не носеха рокли над колена, деколтета до гърди, още не стрижеха «буби копф», не знаеха файфоклоци, журове да дават, модерни негърски танци да танцуват, червени устни и с набрашнени лица не ходеха...

Нашите родители с личен пример ни подсказваха по кой път да вървим. И посяха те семена в нашите души, които семена не закъснях да изникнат.

Още 15–16-годишни юноши, ний пълнехме читалищата, библиотеките, сказки, диспути, реферати – всичко това бяха неща обикновени.

Бакунин, Кропоткин, Карл Маркс, Ботев, Левски бяха станали кумири – десетки бяха готови да сложат главите си за техните идеи, а когато Балканската война се обяви, ний, 16-годишни хлапаци ученици, писалките захвърлихме, пушките уловихме и граница прехвърлихме, да се борим за свободата на брата роб! **На 21–22 години взводове и роти водихме по бойните поля и чудни младежи легнаха из гиздавата Добруджа, равна Тракия и Македонските усои, умряха с пълно съзнание, че те това, що бяха чули от своите родители, учители като идеи – сега трябваше да се приложат думите, да станат дела,** защото иначе не биха и били последователни на разбиранията си и възпитанието, па и времето...

Други времена бяха тогава, други бяха нашите родители, други семена ни посяха, па и примери ни даваха...

Безспорно, борбата, за да дойде младежта* днес в това положение, има много причини. За едни можем да намерим сили да ги отстраним, а други да не са под наша власт, но ний трябва да започнем най-напред от родителите, те да се опомнят и откажат от лекия и булеварден живот и с личния си пример дадат поука на младите и околните на порядъчен живот, *защото родителите са огледало на младежта, тя в това огледало визира утрешния свой лик.* По-голям морал сред родителите и по-възрастни. По-голям контрол на собствените дела, повече личен пример в доброто. Насърчаване, подкрепяване доброто, скромността, морала, точността, чистотата.

Всеки човек, млад или стар, прилича на градина, в която растат цветя и бурени. Да поливаме цветята и да плевим трънето...

Всеки човек има и хубави, и лоши дела – да насърчаваме, подкрепяме доброто и кореним злото.

Ето, което трябва да прави всяка майка, всеки баща, всеки младеж и всеки човек, всеки: като оправи себе си, ще оправи дома си; оправи ли дома си, ще оправи селото, града, околията, окръга – България.

* Има младежи, които кината, булевардите, оргиите, лекият живот не ги вълнува. Това са Толстоистите, въздържателите, вегетарианците, християнските духовни братства, Ново общество, групите Григори Петров и пр., и пр. (бел. а.).

Тръгнат ли всички работи в ред, и България ще тръгне, и младежта ще се коригира, а останалото ще дойде от само себе си.

Рибата се омирисва от главата.

59. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 16, 20.IV.1930 г., София, стр. 2)

«Любовта всякога дава на човека повече,
отколкото той е изгубил.»

Драги братя,

Зная, всички вий бихте поискали, вместо да ви пишем и приказваме, да ви уредим неволите – ако сте беден, да имате богатство; ако сте болен – да оздравеете; ако сте слаб – да станете силен; да добиете власт, да се разпореждате с всички, които са около вас...

Тук сега сте притиснати, без средства, често болни, умислени, отчаяни. *А нашите ратници трябва да бъдат хора силни и богати, и с власт. И вий всички може и трябва да станете такива – и ще бъдете – всички вие, които пожелаете*, като повярвате в думите ни, защото каква смисъл би имало да ви говорим небивалици? А и какво по-лесно от това – да опитате думите ни и да видите дали те са истински? Но ще ги опитате тъй, както сеете вашето жито.

Така, ако дойде един човек и ви посочи едно житно зърно и ви каже, че това зърно може да ви даде сто други, и ако вие, без да знаете и разберете, го хвърлите някъде на земята и отидете на сутрешния ден и видите, че няма нищо покарало – ще наречете ли човека лъжец? Или ще трябва най-напред да научите как се оре, сее, как възраства житото, как дава клас, и от едно зърно – сто и повече зърна?

Та, и тия закони, които ще ви ги кажа, са верни, но и тях трябва да знаете как да ги приложите, как да ги посадите вътре във вас, не само на думи, а дълбоко в душата си. Без това, каквото и да ви се каже, то ще бъде все едно да сееш на камък, на суха и корава земя, на която зърното не може да пусне своите коренчета.

Защото, ако вие сте болни и аз да съм и най-добрият лекар и ви дам най-силните и добре действащи лекарства – но ако те стоят пред вас, без да ги вкусите, а само ги гледате – мислите ли, че нещо ще ви помогнат? Вий тогава може да си умрете както с тях, така и без тях, защото не е важно колко хляб има на една хлебарница, а е важно това парче хляб, което е влязло в стомаха ти и ти дава сили и живот да работиш.

Нима София някога е била без хляб? Никога? Но някои хора умряха от глад... Та да се разберем: не е важно какво аз или други ще ви каже – а това, което вие ще разберете и приложите. Не е важно да ви разправя как се готви зелник, как аз го готвя или някой друг, и вие да разправяте това пък на трети, че бил много вкусен и пр., а е *важно вие да си го сготвите* и го изядете – тогава само той става част от тялото ви – от вас самите и ако ще ви даде някаква сила – дава ви я. Та, и сега, това, което ще ви пиша – е същото, като да ви разправя как ще стане тоя зелник. Но първото условие е *да нямате лоша мисъл за никого – да не мразите никого в света*. Ако не можете за постоянно – поне за тая неделя, докато получите следното писмо, в което ще ви кажа как *новата наука* лекува болните, носи богатства, здраве и власт на всички, които искрено желаят това.

С братски поздрав:

Любомир

София, 7.IV.1930 г.

60. БОЖЕСТВЕН ЗАКОН

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 5.V.1930 г., София, стр. 1)

«Човек сам избира на кой закон ще служи. И ако избере човешкия – той ще страда и ще умира; а ако избере Божествения – всяка скръб ще се превръща в радост.»

Преди да съществуват каквито и да са човешки закони, съществували са законите на природата, а преди да съществуват природните закони – съществували са законите, по които е сътворена и се управлява самата вселена (природа) – Божествените.

Какво мислим ний, хората, за тия закони, дали признаваме тяхното съществуване или не, е толкова от значение за тях, Големите и Великите, колкото за нас мнението на нравките за нашата култура и живот.

Но ако те построят своите нравуняци на нашите пътеки – те биват безмилостно стъпквани; нравуняците – разрушавани – и всичко това за тях е бедствие, катаклизми, земетресения, разрушения от неznайни сили...

Разумният човек разбира, че не е сам в света, че има и други като него, които искат да живеят и да се радват на тоя живот със същото право, каквото и той самият има.

Той разбира, че не е сам, че над тия променчиви купища закони, които всяка камара гласува, и които често отменят, преди да са съумели да ги изпълнят или реализират – седят други закони – природните, а над тях – Божествени; че преди да изпълним законите на слугите, трябва да изпълним исканията на Господаря!

И ако бъдат разбрани и изпълнени, то животът му ще бъде съобразно тях и ще даде много по-добър резултат, отколкото сега.

Най-малко, няма поне да го тъпчат безполезно, ако не се е съобразил с пътеките на живата природа...

Человек трябва да обича себе си, да почита околните си, а да разбира великите закони на природата, на условията, в които е поставен, ако иска да схване по-правилно смисъла на живота.

61. ВАРНАВА ИЛИ ХРИСТОС

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 5.V.1930 г., София, стр. 1)

Братя,

Преди 2000 г. езическият управник Пилат, като видя, че Христос е невинен, поиска да Го освободи. Тогава първосвещениците и фарисеите подучиха тълпата и тя почна да вика: «Разпни Го, разпни Го!» В същото време имало задържан и един опасен разбойник на име Варнава. Пилат, като искал по всеки начин да освободи Христа, попитал кой да бъде пуснат на свобода за празника Пасха: Варнава или Исус – тълпата ревяла: «Варнава, Варнава ни пусни, а Исуса разпни!» И Христос – правдата, обичта, истината – биде разпнат на кръста, а Варнава – злото, рушветите, подлостта, измамата, убийствата – биде пуснат на свобода, за да може да се шири свободно по света. Това е станало преди 2000 г., същото се повтаря и днес. Ако някой дигне глас за правда между работника и работодателя, за обич помежду ни, той ще бъде подгонен и наклеветен от днешните фарисеи и ще бъде представен за опасен елемент – вреден за държавата, когато други, който избива своите братя българи, се счита за патриот, родолюбец, милеещ за България. Някой, потиснат от мизерията, откраднал, за да се

нахрани – счита се за крадец; други, задигнал с милиони, него считат за злоупотребител; първият отива в затвора, а на втория се дава възможност да избяга, и разбира се, после всеки му сваля шапка като на богат, спечелил с «труд». А днес в наша България това като че ли е на мода; обираме се сами, обират ни и чужденците.

Братя, не бъдете като оная невежа тълпа, която е разпнала Христа на кръста. Поставете се всеки, па какъвто ще и да си ти – работник, общественик, свещеник или чиновник, – на мястото на Пилат и осъди Варнава – тъмнината, лъжата, убийствата, безнравствеността и всичко зло, а пусни на свобода и да влезе в твоето сърце Христос – Светлината, истината, обичта, правдата, доброто. Намразете Мамона – възлюбете Бога, и тогава ще дойде раят на земята. Не убивайте своите братя, не ограбвайте своя ближен, събудете се, не оставяйте чужденци и свои да ви вземат и последното парче хляб, не оставяйте децата си да умрат гладни. Събуди се, Българино – презри всички фарисеи, оставете стария път на злобата, старите похвати на партизанщината – избиванията, безследно изчезването и др. Оставете старите партии като нещо архаично, минало и тръгнете по пътя на новото, което носят «Ратниците на Свободата», а те носят: правда, истина, обич, любов помежду ни, социално равенство, мир на душите и радост на хората. Дойдете при нас, «Ратниците на Свободата», и нека помним, че имаме отговорност пред бъдещето. Елате, за да запазим Родината си от външни и вътрешни разбойници и обирачи; нека да умъртвим в себе си Варнава – злото, а в сърцата ни да възкръсне Христос – доброто. Стига злоба и тъмнина – да бъде Светлина и любов между синовете и дъщерите на нашия народ.

Гълъбов
с. Яхиново

62. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 17, 5.V.1930 г., София, стр. 1)

«Светът ще се оправи, като мине през големи изпитания, през големи бури. Бурята представлява процес на пречистване.»

Драги братя,

Миналата неделя ви обещах да ви разкрия как Новата Наука постига някои неща – и казах ви, че за една неделя от вас искам никого да не мразите и за никого лошо да не мислите. Тия, които са изпълнили това, те ще разберат и останалото – а ония, които не са – те ще си мислят, че само приказки им разправам – значи не са още дозрели да разберат, че Истината им се говори.

Някога и Христос говори на евреите Истината, но и те, някои само тук-там Го разбраха – другите – важните, големците, Го хванаха и разпънаха, понеже много се харесваше на простия народ...

Та, да си дойдем на думата – само това, което си изял от хляба, то те ползува – защото и ако хамбарите ти прашат от жито и брашно, но стомахът ти не работи, тогава?

Тази истина, която човек възприеме, разбере и приложи – това е семето, което е правилно посято – което непременно ще даде плод.

И тъй, първото нещо, което поисках от вас, беше за една неделя да забравите вашата омраза към когото и да е.

Кажете си така: ако някой мисли или говори нещо лошо за вас, то или това е така – или не. Ако е така – не му се сърдете за истината; ако ли пък не е – то е все едно като ругателно писмо със сбъркан адрес – защо ще се тревожите?

Но за ония, които искат да се използват от преимуществата на Новата Наука, важно е да знаят законите, основните правила, по които се ръководи тази наука, без което не може и да се получи никакъв резултат. Как би работил един човек, който не е никога сял или садил? И най-хубавите семена да му дадеш, той може нищо да не изкара от тях, не защото не ще, а защото не знае законите, по които става сеението правилно, за да може да получи плод.

Новата Наука не се основава на човешки правила и закони – понеже такива закони може всеки да ги пише и често тия, които ги пишат, сами плюят върху им и от депутати и министри стават пенсионери на централния затвор...

Новата Наука се базира върху правила, взети от самата природа – тази същата, която помага на всяко добре посадено семе да расте и даде плод.

Та, първото нещо, което трябва да се разбере от разумния човек, *е не как той може да направи това или онова, а как трябва да го направи* – значи как да посее зърното, за да даде най-много плод; как да отгледа кравата, за да даде най-много мляко; как да изучи сина си, та да бъде най-полезен на семейството си, държавата и на себе си!

А за да стане това, той трябва да разбере, че тук, на земята, освен неговата лична воля има и други воли, които се месят в живота му. И че ако той е разумен, ще потърси най-силния, най-справедливия господар да му служи – защото друго е, да речем, да си помощник на селския кмет и на българския цар. В единия случай ще те знаят и почитат само в твоето село, а в другия – в цялата държава.

И колкото по-добре мислиш, помагаш и вървиш по плановете на царя – толкова и той ще те обича, помага и дава условия да добруваш.

Такъв цар е Природата, която ни заобикаля, всред която живеем, от плодовете и силите на която се ползваме, тъй както се ползва едно неродено дете от всичките блага на майката, като живее в утробата ѝ, без даже да подозира, че има нещо друго...

И когато излезе от една утроба, човек се ражда и влиза в друга, много по-голяма, в която също се дава нещо, но се и иска, понеже и съзнанието на човека става по-ясно, по-дълбоко. И като живее доста време тук, човек се ражда наново – в нов свят – и тогава в тоя остават само дрехите му – неговата материя – тяло, което е също както в живия човек, само че нещо му липсва – и това, което именно му липсва – *невидимото* – *то е човекът* – инак тялото си е пред нас. *А невидимо нещо има само затова, защото няма достатъчно светлина*. Ако ний някоя вечер сме в една стая и духнем лампата – не ставаме ли всички невидими? Но ако имаме светлина – ще се видим пак. Та бухалите не виждат ли в тъмните за нас нощи? И човеците, които имат повече светлина от нас, виждат това, което ний не можем. И те упътват хората по правите пътища. И тия, които знаят, помагат на другите. И тия, които приемат техните знания, се ползват и от техните плодове – както се ползват и от знанията на всеки градинар, който познава законите на природата.

Тия закони на природата са написани ясно – но за грамотните.

До неделя ще видим как трябва да се четат.

С братски поздрав:
Любомир

63. ТРИ ПОЛОЖЕНИЯ ИМА

(В. «Ратник на свободата», бр. 18, 12.V.1930 г., София, стр. 1)

«Три положения има, които човек може да съпостави в живота си: Първото положение е човек да придобива. Второто положение е човек да запази това, което е придобил и третото положение е да развие това, което е придобил.

При придобиването в него има сила да разкрива – той е като един следовател. При запазването той туря нещата в ред и порядък. А да развива – това е качество само на разумния, на благородния, на възвишения човек. В развитието влиза благо на всички. Благо е само това, което е благо едновременно за всички. Само така може да има развитие.»

Тоя народ или човек, който е схванал правилно смисъла на живота, има сполука в дейността си. И когато дойде несполуката, той разбира причините, отстранява ги, ако са му във възможността, или ги проучава по-дълбоко, по-добре, за да може да съобрази постъпките си с тях.

И всичките велики хора, и всичките велики народи по това се отличават от другите, че те са имали идеали, стремели са се да постигнат цели, които на обикновените, «нормални» хора са се стрували мечти, илюзии, празни приказки...

Някога така част от еврейския народ посрещна Христа: като лъжец; като към Богохулник се отнесоха с Него свещениците и князете – тия водачи, които бяха сами ослепели вече – и не даваха на другите да прогледнат. Исус им носеше един нов закон, защото със стария те се убиваха един други, предателствуваха пред Римляните, правеха въстания и се взаимно изстребваха.

Те, водачите народни – които го водеха само wśród нещастия, скърби и мъки – видяха, че народът отива с Новото учение и поискаха на всяка цена да се справят с тоя водач на народите към новите пътища.

И Той бе разпнат.

И сега, който посочи Новото – но новото нанагоре – към общочовешките идеали, а не новото да се разголят до колените, да танцуват негърски танци – той рискува в най-щастливия случай да остане неразбран; в по-малко щастливия случай го чака преследване, че понякога и... да изчезне...

Но въпреки всичко това идеалите остават!

Годното върви напред, върховете се приближават, зората се зазорява и скоро слънцето на братството и Любовта ще се усмихне на всички будни, които го чакат с истинска радост и непоколебима вяра.

64. СТАРА ПЕСЕН – «ЗА ВОЙНАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 18, 12.V.1930 г., София, стр. 2)

Една книга е дала повод на зап. генерал Жеков да говори върху важния въпрос за войната.

Не пръв път говори той за нея – и, което е още по-важно, в недалечното минало беше – поне повидимому – едно от лицата, които я дирижираха в качеството си на военен министър отначало, а после главнокомандующ.

Но войната сама по себе си е един много сложен комплекс от явления, които съществено се различават и отражават в съзнанията и схващанията на лицата, които вземат участие непосредствено в огъня и тия, които на далечни

разстояния по щабове са водили разни преписки и давали заповеди по телефона – и наричат това война.

И днес, когато милиони осакатели хора влачат своето жалко съществуване пред очите ни, когато още също тъй пред нас са милиони гробове на най-дейното, на цвета на нациите, труповете на които не са още напълно изгнили в земята – да се смята войната за нещо нормално, и дори да се намира в нея нещо морално – е най-малко един страшен анахронизъм, и то възможен или за тия, които са гледали сраженията само с бинокъл, или за ония, които никога не са ги виждали!...

Ний нямаме нищо против убежденията и личните схващания на когото и да е, но смятаме за истински думи само тия, които се живеят, а не само говорят. И ако по делата се измерват доколко тия принципи са съществени и истински; ако «войната се води в името на морални, а не на материални принципи» (както твърди г-н генерал Жеков), и ако това е върховният дълг на всеки гражданин и по неговата лична жертва се измерва съответствието между думите и делата – тогава не е ли странно, че когато хиляди хора падаха и мряха ежедневно по фронта като мухи – той лично лиши това отечество от своето присъствие и знание в най-важното и критическо за народа време, за да отиде да си лекува... ухото във Виена чак...

А това, което изнесоха книгите «Защо не победихме» и тая на неговия адютант за живота в Главната квартира (да оставим другото, което се знае или говори настрана!), е било само едно светотатство с живота на хилядите паднали: вечни книжни интриги, караници и разправии от охолни хора, което те смятат и титулуват война...

Ако войната се водеше в името на моралния принцип, а не материалните интереси, тогава и най-висшите морални същества биха препоръчали войната. А ний какво виждаме? Този, когото смятали за върховен авторитет по моралните въпроси, който казваше, учеше и умря на кръста, за да докаже, че наистина Той е «Пътят, Истината и Животът», Този, Когото наричали Господ Христос, съветва и заповядва да се не противим на злото и да обичаме враговете си.

Откога смелостта в нас, обикновените хора, да знаем повече от Него, без дори да сме си дали труд да опитаме методите Му, думите Му, за да видим техните резултати – и по тях да съдим?

Та войната е най-първобитното и варварско проявление в нашия човешки живот. И още по-срамно за християнска Европа е, че Христовият метод за непотивенето на злото се прилага днес в Индия – от едни... езичници, според нас – но изглежда, че ний говорим само за християнството, а те могат да го живеят.

И докогато ний имаме един морал, който ни позволява да се кланяме по църквите, да палим свещи, да признаваме Христа за Бог, върховен закон на морал и живот, а като излезем вън, да знаем повече от Него и да признаем войната като морално и желано средство в отношенията на хората, за същите тия хора, за които Христос каза, че са братя – ний далеч не можем да отидем.

Войната – това трябва да се разбере от всички – е зло страшно, кърваво, отвратително; страшен резултат от липса на човешина, като душевна основа в ръководителите на нашия обществен живот от *нашето* язичество, защото ако ний заедно с името християнство бяхме възприели и същината на християнството – Любовта, ний нямаше да се бием!

И докато не приемем човешината като основа на нашия обществен живот, ний ще бъдем нещастни и като хора, и като нация. Никоя война досега не е донесла трайно благоденствие на народите: ако я изгубят, поради загубите, ако я печелят временно – поради разноските и страха, за да запазят заграбеното.

Дошло е вече време да се говори Истината на народа. Инак той и сам ще си я проумее – и «водачите» ще станат тогава съвсем излишни... Или трябва да приемем човешината, да станем християни на дело – или тия, които искат война в бъдеще, да бъдат изпращани **да я водят лично, ама в окопите** – начиная от министрите, дипломатите, депутатите, **за да имат възможност да видят непосредствено истинския лик на войната, с всичките ѝ страдания и ужаси, защото ако едно болно ухо може да заведе някого чак във Виена за лек**, ужасите на съвременната война, които унищожиха и осакатиха милиони, деморализираха и съсипаха най-ценното в народите – човешината и разума, – може утре да накарат тия въоръжени народи да побягнат и от окопите и да потърсят сметка на тия, които са ги пратили там! Защото човек е роден да живее, работи и се радва, а не да се бие със себеподобния си – това вече и разумните животни не правят!

Любомир Лулчев

65. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 18, 12.V.1930 г., София, стр. 2)

«Човекът – това е красивата мисъл, благородното чувство, разумната воля.»

Драги братя,

Хората учат сега много непотребни «науки», но са пропуснали езика и закона на природата и често за пари и корист лъжат, че така изисквала природата, а друг път от незнание мислят неща неверни – за верни. Но както дърветата се познават по плода, дали са киселици или добри – така и законите на природата, когато са верни, са верни за всички при същите условия. Например лозата, да я насади и Иван, и Драган, и Пенчо, все грозде ще му роди, а не трънки – на един може малко повече, защото по-добре е спазил закона; на други – малко по-малко, но във всеки случай ябълката дава ябълки и крушата – круши.

В природните закони адвокати няма. Там всичко става на везни. Ако туряш и прибираш, работиш правилно – везните се накланят към тебе; ако само приказваш и мамиш – хората можеш, но природата – не, както не можеш да накараш глада ти да престане, ако само разправяш на хората, че си ял, а не си турил трохица в устата.

Та, като разберете това, как действуват тия закони на живата природа – вие ще знаете и основните принципи на Новото Учение, защото те оттам са взети, събрани и изнесени за общо ползване.

Може отначало да ви се виждат малко различни от старите – но затова са и нови. За да ги опитате, трябва да ги приложите – вий ще имате вече една опитност – а опитността е като ядението: другояче разправя тоя, когато е ял самият той, и другояче тоя, който е гледал и или му разправяли за някое ястие, което той нито помирисал даже.

И тъй, аз ви обещах да ви кажа какви са новите пътища за добиване здраве, богатство, сила и власт.

Ще ви кажа преди всичко, че това, което ще ви пиша, е опитвано и от мен лично и от много още хора – и винаги резултатите са били положителни – в смисъл – винаги е настъпвало едно подобрение на положението: в едни по-малко, в други повече – според усилията, вярата и стремежа точно да се изпълни това, което природата изисква от нас. Разбира се, вие всички знаете много от това, което ще ви пиша, защото то от хиляди години е практикувано на разни места в

света – и сега само наново се възстановява – а има и неща нови наистина, които сега им е дошло времето да се кажат и приложат.

И тъй, ний ще започнем с това, което е най-важното, без което няма смисъл нищо друго, без което всичко останало няма отношение – *самият ни живот*.

Но животът ни има смисъл, когато се проявява в пълнота – това е здравето; а здравето се нуждае от знание, любов и свобода, за да се прояви растението, както зърното изисква светлина, топлина и влага, за да забогатее, сиреч от едно зърно да направи клас със стотици зърна.

Забогателият само може да прояви своята любов спрямо другите, да добие «власт» – но власт чрез Новото учение, а не днешната партизанска бясна власт, която едва ли е принесла някому добро, защото и тия, които я упражняват, не са много доволни, нито пък тия, които я чувствуват върху си – са много радостни.

Ще продължим.

С братски поздрав:
Любомир

66. БУДНИ ДА БЪДЕМ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 19, 19.V.1930 г., София, стр. 1)

«Разумният човек живее в тоя и в оня свят едновременно, а глупавият – никъде.

Ако вие мислите, чувствувате и действувате право, то е благо най-първо за вас и за вашите приятели и после – за окръжаващите ви.»

Силата на банкерина е в неговата каса; на военния – в неговото оръжие; на учения – в неговото знание.

Но кога?

Когато умеят разумно, на място да ги употребяват. Ако банкеринът пилее парите, военният убива брата си, ученият говори на невежи, които не разбират – това е прахосване на време и труд.

А истинската наука е само това, което е потребно за живота – другото е товар. И ако днес има учени, които сами не знаят как да живеят правилно – камили са те, които носят ненужен товар, а не учение. Сами не са щастливи – и на другите път към щастие не знаят да покажат.

Напразно жадните протягат ръце към тях – самите те с празни души се реят по света...

А според въдицата е и рибата: на големите въдици – големи риби се ловят.

Днес хората ламтят за много. Но много дават само тия, които не дават своето.

И които вземат, винаги трябва да помнят, че има добро, което е привидно добро, както и има зло, което е привидно зло.

Истинското добро е това, което е направено с любов. То винаги съдействува за творчество в живота, носи устрем, широта, благо не само лично на един човек.

Светът днес е изправен отново пред изпитания. Кървавите стълкновения между братята-хора – кошмар на недалечно минало, се прозират като възможно близко бъдеще.

Агентите на тъмнината, подпомогнати от невежеството на тълпите, подхранват техните долни инстинкти, като ги труфят с красиви думи, за да накарат человетец да направят това, на което и животните се противят: да отидат спокойно на едни касапници...

Будните навсякъде трябва да се сплотят, да вдигнат глави мощно и в името на Христовата любов да поискат за своите братя свобода и човештина.

Да, повече свобода и човештина са нужни днес!

Будни да бъдем!

67. НОВА БЪЛГАРИЯ ИДЕ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 19, 19.V.1930 г., София, стр. 1, 2)

Андро Лулчев

От дългото съжителство на два индивида те взаимно си повлияват: по-силният налага своето на слабия, простият подражава на учения.

Така е и с народите.

Нашият народ, благодарение на 500-годишното робство, не можа да прояви дейността си, волята, развие ума и обичта.

Турците, които ни управляваха 500 години, оставиха дълбоки бразди в душата на нашия народ. Консервативният дух и «агаля-агаля» да се отнасяме към всичко, е тежко наследство от турците.

«Покорна главичка, остра сабя я не сече.»

«Кажи му «аго», да му стане драго», «с воля всичко мога», «без воля – в неволя» – са народни мъдрости, които най-красноречиво говорят за онзи несвободен и окован дух на нашите деди и онова влияние, което турците са ни оказали.

В живота всичко живо расте – еволюира.

Отец Паисий донесе на народа светлина, пробуди С. Раковски, Л. Каравелов, а те – Левски, Ботев, Хаджи Димитър, Ст. Караджа, Каблешков, Бенковски – плеяда борци, в които туптеше сърце пълно, с обич към народа, и самосъзнание, че те не са покорна рая, а свободни волни птици, на които само орлите могат да съперничат из усои и родни балкани.

С пълна вяра, непоколебим дух заработиха те за новия строй, за свобода, за братство, нов живот.

Новото, посято сред народа от 24-годишния разкалугерен дякон Левски бавно никна в душите на младите, буйните българи.

Докато чорбаджиите викаха на агите «евет ефенди», много скоро се чу гласът на младите:

«Не щеме ни богатство,
Не щеме ни пари –
Искаме свобода,
Човешки правдини.»

Агите и чорбаджиите се бориха да запазят старото, а младите – да го сринат, да създадат нова България, за която те мечтаеха; за повече свобода, правди, ред, мир и обич.

Новото бавно пробиваше път. Консервативният дух на народа, изгубил вяра във всяко добро, не позволяваше възприемание новото, а чорбаджиите и агите не прощаваха на тези «чапкъни», които приемат новото – борба за повече правда, свобода.

Младите, със своята борба и упоритост, в своето дело предизвикаха наметаната на Русия и не след много *младото победи старото*.

България получи свобода.

Като естествена последица на консервативния дух на народа, за който руските дипломати държаха много добра сметка, дойде първият кабинет на

24.VI.1879 г. начело Бурмов, Греков, Начев – носители на старото – консервативните идеи и затова този кабинет се нарече *консервативен*.

Всяко време си иска своето и всяка работа – майстора.

Консервативният кабинет дойде много добре на консервативния ни още народ, който не можеше да се чувства свободен и ползува от свобода.

Довчерашният роб бързо се опомни, особено младите, поискаха дял в уредбата за тази държава, за която те се бориха и страдаха. Младите имаха връзки с народа и минаваха за мъченици народни – народът ги вярваше, следваше.

Скоро те разклатиха до основи консервативния кабинет и при стеклите се обстоятелства, както става често, светската власт потърси подкрепа на духовната и митрополит Климент застана начело на втория кабинет, *но пак консервативен*, като консерваторите се надяваха, че митрополит Климент ще може да им продължи и запази живота.

*Но по силата на историческия, еволюционен път – и живота, младите – носителите на новото – либерализма, взеха връх и въпреки всичко **на 26 март 1880 г. новото надживя старото за втори път в нова България.***

Драган Цанков състави нов кабинет, с нови идеи: либерализъм. Политическият ни живот тръгна по своя естествен път. Това уплаши хората на старото, които изгубиха и малкото доверие, което имаха сред народа, останали без власт, потърсиха подкрепата не на народа, а на интригите, лъжите, измамата, на които младият княз Батемберг, едва що дошъл и незнаещ български, лесно се поддаде.

И князът изгони Др. Цанков от власт, повика пак консерваторите на власт. Назначеното консервативно правителство разтури първото Народно събрание, и произведените избори, които дадоха народни представители болшинство на младите.

На 26.IV.1881 г. князът суспендира конституцията.

Князът, вместо да се вслуша в гласа на народа и повика на власт либералите, поддава се на интригите на К. Стоилов и др., разтуря и второто обикновено Народно събрание и насрочват избори за второ Велико Народно събрание. Като виждат настроението, че е в полза пак на младите – новото, ***през тези избори за пръв път в историята на нова България се въведе терорът.*** Но като видяха, че борците, които излагаха своите гърди и глави с гордост пред турските ятагани и бесилки, не се плашат и сега от терора, Князът поиска от послушните някогашни чибукчии и ибрикчии на турците да му дадат пълномощия за 7 години и на 1 юни 1881 г. в Свищов второто Велико Народно събрание *дава пълномощия на княза и с това погребва конституцията.*

Младите не изгубиха вяра в себе си и продължиха борбата.

Князът, който се поддаде на интригите на политическите акробати и се опита по много пътища да спре пътя на живота – плати с трона си.

Новото надживя пак старото и зае своето място в нашия политически живот.

Остана само лошият пример, даден от онези, които искайки да спрат пътя на живота, си послужиха с терора. Терорът остана като система да се практикува от хората на старото, които, щом загубваха почва под краката си, а времето изисква своето – новото, те прибегваха към терора на помощ.

Новите веяния от Европа отдавна бяха прехвърлили границите ни.

Дойде и новият княз Фердинанд, който даваше властта в ръцете на този или онзи свой избраник, а не на този, който народът го е посочвал, като водач народен.

Често е имало случай политическа партия да има само двама депутати в парламента; но щом е била назначавана на власт партията им – да докарва чрез

Вътрешното министерство 180 послушни депутати. Но въпреки терора, хората на новото не са се плашили, а смело са носили новото, което се е приемало побавно от народа, но винаги успявало да се наложи. Кога хората на старото забелязаха, че въпреки терора, новото си пробива път, те повикаха на помощ демагогията, лъжата, обещанията, подкупничеството и разпиляване на народните богатства, но и те не бяха в сила да спрат новото, което идеше.

Тогава политическите акробати се стреснаха и въведоха политическите убийства на свои политически противници.

Народът изгуби вяра в изборите, парламент, и ги бойкотира. Създаде се закон за задължително гласоподаване, но и той много не помогна.

Народът търси път, за да излезе от тази безпътица. Той забравя историческия, еволюционния път и живота, който някога извика едни след други на политическата сцена, като започна с консерваторите и стигна до народовластие.

Нито султанът, агите, чорбаджиите, терорът, нито демагогията, убийствата, превратите, царете са в сила да спрат новото. То, носено от единици, отначало обхваща душата на народа и се налага над старото.

Новото иде и сега. То взе връх в Австрия, Германия, Белгия, Дания, Швеция, Норвегия, то ще залее и България.

Християнска България трябва да мине в ръцете на християните, но не по форма, а по съдържание, които да поемат управлението на страната – и да дадат *свобода на народа, сносен живот, братско отнасяне към всички, с бързи реформи да донесат новото, което времето и животът го изисква*. Да се сринат всички бентове и всички изкуствени препятствия да паднат, вериги, и с помощта на всички честни селяни и граждани да изградим нова свободна България, каквато ни диктува да бъде времето, историческият еволюционен път.

Нова утрешна България иде!

Народът намери сили да разкъса турски вериги, да се справи с чорбаджиите, агите, терора, демагогията, убийствата, превратите; той ще намери сили да донесе и поеме новото.

Тежко и горко на този, който се опита да спре новото, той скъпо ще плати, защото законите на еволюцията са неумолими, неподкупни, те пред нищо не се спират, а всичко пред себе си помитат. Малкото семе, носено в душата на народа от Ратниците на Свободата, никне и ще донесе нова свободна България, за каквато работиха, бориха и умряха Левски, Ботев, Бенковски, Хаджи Димитър и др.

68. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 19, 19.V.1930 г., София, стр. 2)

«Необходимо е да се започне с живота. Не може нищо да се постигне, ако не се научим правилно да живеем.»

«Докато не се освободим от условията на гъсеницата, не можем да имаме пеперуди.»

Драги братя,

Новата наука, за която ви споменах, започва с това, което е най-важно, което ний всички имаме, но което не всички еднакво ценим и още по-малцина го разбират – живота.

Едно е необходимо да знаете: животът не е наш, нито е само в нас – всичко в света е живо. И животът на всичко му е тъй скъп, както и на всеки човек.

И малката буболечка си има своите грижи, които за нея са тъй важни – както е важен и животът и грижите за самия човек.

Но има хора, които казват, че не искат вече да живеят. Това не са нормални, нито здрави хора. Ако сиромашът ти говори, че иска да умря – знай: той иска сиромашта и теглото му да умрат; ако болният не иска да оздравее – или не е сериозно болен, или не казва истината.

Животът не е твой – и ти сам не си господар на него, нито други човек може да бъде господар на живота ти.

Ти трябва само да го проявиш, да го развиеш, да живееш, да отгледаш семената, които си донесъл в душата си – нито да ти отнемат нещо; нито ти да отнемаш от живота на другите.

Животът е като една река, велика и силна – ако ти вървиш с нейното течение, със законите на природата – ще имаш всичко, без всякакво усилие, както и най-малката клетка на твоето живо тяло има своята храна и добри условия, щом се намира на мястото си и върши работата, която ѝ е дадена.

Но ако тя излезе вън от своето място – винаги се явява нещастieto.

И тъй, помнете: неразположението показва, че си престъпил някое правило на живата природа, която те заобикаля навсякъде; нещастieto сочи, че ти не си се съобразил с нейните разпоредби; болестите – че ти криво си разпределил нейните енергии в своето тяло, че ти си турил някъде повече, отколкото трябва, че ти си злоупотребил с нейните материали. А самата смърт е крайното наказание, което тя е турила за непослушниците, на своенравните деца, които са искали в нейното село да правят свои закони.

Но колкото и да е странно, смъртта не е никакъв край, а само един кръстопът, на който се събличат стари дрипи, износени дрехи, неверни понятия, фалшиви философии, ненужни богатства, напразни надежди, суеверия, неверни религии – и се навлиза в нови отношения с природата, в които умните тутакси започват своята работа, а неразумните трябва дълго време да чакат, докато израснат да се ориентират в новите условия на живот.

И, съгласно съвременната наука, нищо не може да се унищожи – нищо не може да загине, освен привидно.

Затова премахнете страха, вие, на които условията около вас са неблагоприятни. Знайте: животът има свой господар. Той храни врабчетата, ще нахрани и вас. Но и вий трябва да се помъчите да разберете защо сте изпратени на тоя свят, защо живеете, каква е вашата истинска задача в света. А за да разберете това, трябва да бъдете здрави, защото болният прилича на криво стъкло: всичко през него се вижда криво и изопачено – лъжливо.

До неделя ще продължим.

С братски поздрав:
Любомир

69. ЕДНАТА МЯРКА

(В. «Ратник на свободата», бр. 20, 26.V.1930 г., София, стр. 1)

«Така будните души се нуждаят от живот, светлина и свобода. Така животът носи щастие; светлината – знание; а истината – свобода.

Ние желаем вие да бъдете свободни и озарени с Божията светлина и живот.»

Нашият народ винаги е имал своето вътрешно прозрение, което в тежки времена го е ръководило и му е давало път и цел. И винаги, когато той се е оставял да бъде воден от водачи, чужди на неговата среда и бит, той е бил измамван и заплащал своето доверие с големи страдания. Ако един човек, или един народ, има само една мярка за своите и чужди постъпки, независимо от това каква е неговата религия или политическо верую – този човек е добър.

Всичко, което създава, е добро – и всичко, което руши – зло.

А силен е човек или народ само дотолкова, доколкото е свързан със самата природа, в сред която живее; както и растението – докато корените му са в земята.

Някога Мойсей учи хората на правдата:

– «Око за око и зъб за зъб.»

Дойде Христос, Любовта донесе и на хората закон встави:

– «Любете Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила; любете ближния като себе си; любете и враговете си!»

Ний се нарекохме християни; всички имаме кръщелни свидетелства и заживяхме: за зъб – челюст къртят сега...

С две мерки мерим – едната е за нас; другата – за другите.

Необходима е една мярка – което е за нас добро – него да желаем и за другите. Радостта и животът са цел на всички. Само Божествената, вечно справедливата мярка е, която може да донесе щастие на хората, защото резултатът ѝ е винаги истината; истината носи свободата, а свободният само може истински да обича.

А казано е, че «Бог е Любов», и който пребъдва в обичта – за него Царството Божие е дошло на земята.

70. ЧИЯ Е БЪЛГАРИЯ?

(В. «Ратник на свободата», бр. 20, 26.V.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Народът ни преживява тежки дни.

Една след друга се редят кризи, а утрешният ден е пълен с изненади, може би и робство.

Ний сме изправени пред същите дни, каквито преди да паднем под робство. И тогава народът изживяваше безбройни кризи, последица от дългите войни, а водачите му – болярите – водиха помежду си борба и един на други си оспорваха правото на съществуване. Борбите им се засилваха всекидневно, а царят беше много слаб, за да въдвори ред и даде мир и правда, свобода на народа си.

Болярите се възползуваха от бездействието и безсилието на царя и се втурнаха кой колкото може злато, земя да грабне, та ако ще с кръвта и костите на хиляди свои братя, и стигнаха дотам, че потърсиха някои от тях чужда наместа отвън, за да си постигнат целта. Останалото се знае...

Днес същото преживява народът ни. Днешните боляри – шефовете на партиите – спорят, дебнат, избиват, както нявга. Оспорват си едни на други правата, а всички, с малки изключения, са потънали до гуша, като нявга, в гешефти, кръви... И днес няма една здрава справедлива ръка, за да постави всеки на мястото му.

А борбите се изострят, всеки ден се багрят софийските тротоари и родни балкани с алена, скъпа братска кръв и не ще бъде далеч денят, както нявга, така и сега, днешните боляри да извикат чужденци на помощ, за да постигнат желанията си...

Чия е България?

Кои имат право да говорят от името на народа? Кои трябва да управляват днешна и утрешна България? – Ето въпросите, около които се борят и днеска боляри, и които ще станат, може би, причина за ново робство.

България е наша, казват земеделците, защото България е земеделска.

България е наша, казват работниците, защото работниците са царе на земята.

България е наша, се провикват днешните сговористи боляри, защото народът нам ни даде доверието. Всички други, които говорите от нейно име, сте предатели.

България е наша, ще кажат утрешните боляри управници и се гонят, дебнат, избиват едни–други днешните боляри за сметка на този измъчен народ, който има друго разбиране за България, искат болярите, които винаги говорят и действуват от негово име, без обаче той да е съгласен с тях и често истинският народ се пита в недоумение: «Чия е България?...»

България не е нито на земеделските боляри, нито на работническите, демократическите, сговористическите боляри и много още исти–боляри.

България не е на консерваторите, на старите, на катастрофаджиите, на гешефтарите, нито на тези, които от Народното събрание и министерските кресла отиват в Централния затвор на почивка.

България не е на тези, които чрез Вътрешното министерство изнасилват и фалшифицират доверието народно.

България не е на тези, които избиват народа си, защо не мислели като тях и не вървят из техните пътища.

България не е на разните боляри–исти, които чакат да дойдат на власт, за да спестят бели пари за черни дни.

България не е на тези, които мамят и избиват народа си.

България е неделима, тя принадлежи на цял народ и на всички честни, справедливи, милостиви селяни и граждани, а най-напред тя принадлежи на младото, на живото, идейното – утрешното.

Тя принадлежи както на тези, които вярно служат на цял народ и чрез делата са показали това, а не с приказките, красивите, никога неизпълними програми.

Чия е днешна България?

– Тя е България на старото, лъжата, измамата, насилието, пребратите, убийствата, човекът за човека е вълк.

Утрешна България е на новото, младото, идейното, на обичта, братството, свободата, юридическо неравенство, социално равенство, бързите реформи, сносен и спокоен живот, човекът за човека – брат.

Ний каним всички млади, идейни към новото да съзнаят дните, които са, и които идат да възмъжеят и усилят своята дейност и се подготвят за новото, утрешно градене на нова България и честните да се организират.

Свободните да пръскат свободата и новото.

Справедливите да съдят справедливо, милостивите да помагат – всички организирани под знамето на Ратниците на Свободата за образуване на онзи политически центрум, опрян на Христовите принципи, който ще бъде справедлив, силен и здрав арбитър между враждующите боляри и ще ги постави на местата им и отърве народа от нови кърви и страдания.

Не се ли опомним и пресечем пътя и противопоставим на самозабравилите се боляри, нека бъдем сигурни, че те в спора си чия е България, както някога, така и сега за изпълнение на своите цели ще повикат чужденци отвън за арбитър, да ги помири, а дойдат ли те, както в миналото, останалото се знае какво ще бъде.

Продължават ли тези игри на предатели и спасители, тези кризи, безследно изчезвания и вървене по стария път, нека бъдем сигурни – ще дадат и стари резултати – народът ще изтръпне както нявга и сега ще изгуби вяра в цар, управление, всичко добро, и както през 1918 година, така и сега ще извика: «Циганин цар да дойде, но мир, правда, свобода, справедливост да въведе!»

Настане ли това безразличие в народната душа, тогава всички спорове между днешните боляри «чия е България?», всички участъци, бентове, затвори да се спре новото – и затварят, избиват своите противници – са безцелни и болярите, както в миналото, ще прехвърлят границите или ще издигнат чужди знамена над къщите си, ще станат чужди поданици, изженят децата си за чужденци, и пак ще остане да тегли и страда народът.

Опомняне трябва от всички! Път на младото, на новото, дейното и работа за утрешна България, а иначе – катастрофи, кризи и робство ни чакат!

71. НОВ МИНИСТЕРСКИ КАБИНЕТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 20, 26.V.1930 г., София, стр. 1)

Нашата политическа история се «осъществи» с нов министерски кабинет:

Министър-председател и министър на вътрешните работи – *Андрея Ляпчев*.

Министър на външните работи и вероизповеданията – *Ат. Буров*.

Министър на финансите – проф. *Вл. Моллов*.

Министър на просветата – проф. *Ал. Цанков*.

Министър на търговията, промишлеността и труда – проф. *Д. Мищайков*.

Министър на правосъдието – *К. Миланов*.

Министър на железниците, пощите и телеграфите – проф. *Петко Стайнов*.

Министър на земледелието и държавните имоти – *Григор Василев*.

Министър на обществените сгради, благоустройството, пътищата и съобщенията – проф. *Г. Данаилов*.

Министър на войната – генерал-лейтенант *Бакърджиев*.

Господин Ляпчев състави нов Министерски кабинет и се освободи от «военните». С излизането на г-н Сл. Василев от министерския кабинет, напусна и последният представител на тъй наречените «военни», т.е. бивши военни, които тъй или иначе биха тъпана преди и след 9 юний, а други събират сега както винаги – парсата. Без тяхното участие не можеше да има 9 юний 1923 г. Следователно не можеше да се освободят и водачите на партиите, които Стамболийски ги смяташе за виновници за катастрофите народни.

Военните, по свои разбирания и подкрепени – насърчени от затворените шефове и шефчета, извършиха преврата, т.е. извадиха кестените от огъня, мина опасността, сега на сцената ще излязат «опитните» политически акробати с нови маски, т.е. нови програми.

Тази случка е за поука на всички, най-напред за «военните».

С насилие, преврати не се управлява народ и не се спира новото, и че политическите акробати винаги са много слаби пред силните и много силни пред слабите. Правят комплименти, дават обещания и клетва, докато минат моста. Видят ли зор, вината другиму хвърлят и те, чрез своите акробатски фокуси, остават чисти като дева Мария – женат там, където не са сели.

Нека всички привърженици на превратите, късите процедури видят собствената си утрешна съдба.

Един от многото

72. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 20, 26.V.1930 г., София, стр. 2)

«Всеки човек е съработник на Природата. Каквато и служба да заема той, колкото и малка да е тя, тя има своето определено място.»

«Някои хора живеят в миналото, други – в бъдеще. А само сегашното е важното.»

Драги братя,

Има една наука, която всички знаем и която все пак винаги трябва да учим – това е науката за живота. Знаем я, защото живеем – но болестите, скърбите, нещастията, смъртта най-после сочи, че в нашето знание има празнини, погрешки, неправилности и оттам – тия резултати. Защото здравето, радостта, дълголетието са резултат, израз на правилния живот. Едно време нашите деди живееха «както Господ дал» – и живееха доста добре. Ний сега искаме да живеем също тъй безгрижни, но условията вече са други. Около нас животът е влязъл в друга фаза и разумният човек трябва да разбере това, както разбира и градинарят кога и как да сее семето. Първото нещо, което трябва да разбере човек, е че здравето е израз на правилен живот; а правилен живот е този, който се води съгласно природните закони, но не механически разбрани, като определени веднъж завинаги, а като изменящи се съответно растенето, еволюирането и промените на самата жива среда, в която се прилагат.

Който иска да бъде здрав, най-напред трябва да отдели малко внимание, да помисли за това здраве: ако го има – да го запази; ако го няма – как да го придобие.

Това употребено за размисляние време не е изгубено – то ще си донесе обилно лихви в бъдеще. Но ум се иска да разбираш това, което ти се казва, да не мислиш, че ако обръчът е добър за една каца, ще бъде добър за едно дърво, което расте – в кацата той е необходим, а за дървото е една спънка.

При това трябва да знаете и друго, което може да ви се види чудно, но е цяла истина, проверена и доказана от съвременната наука: трите четвърти от хранителните вещества тялото взима от въздуха чрез дишанието и само останалата част една четвърт то взима с другата твърда храна, която по състава е тоже като въздуха!...

А според най-новите изследвания светлината е дала начало на всичко – от нея е станало всичко, защото и най-малките частички, които ний наричаме материя – те са електричество, а електричеството и светлината имат еднакъв произход – трептенията на етера.

Малко ви отвляхохме, но дайте си малко зор, пък попитайте и по-учените си приятели – все някой ще ви каже нещо. А което не разберете – питайте и нас – ще се помъчим да ви обясним.

С братски поздрав:
Любомир

73. ЖАЛЕЙКА

(В. «Ратник на свободата», бр. 20, 26.V.1930 г., София, стр. 2)

Със съкрушени сърца и неутешима скръб съобщаваме на роднини, близки и познати, че многообичната ни съпруга, снаха и др.

АНГЕЛИНА Л. ЛУЛЧЕВА

(родена генерал Ст. Радойкова)

38-годишна

бе зверски убита на 17 срещу 18-ти того в разцвета на възрастта си, като ни остави в неутешима скръб, вечно да жалим за нея.

Бог да всели невинната ѝ душа в небесните Си селения.

Опелото ще се извърши днес 4 ч. сл. обяд в църквата при гробищата.

София, 20.V.1930 г.

Опечалени:

Съпруг Любомир и роднини

74. СЪПА ЖЕРТВА

(В. «Ратник на свободата», бр. 21, 2.VI.1930 г., София, стр. 1)

На 17 т.м. към 11 ч вечерта падна зверски убита нашата ратничка и сътрудничка *Гела генерал Радойкова-Лулчева*.

Тя бе убита зверски от дъщеря и майка – Тимеви. Убиха я тези, на които тя бе правила най-много услуги.

Съпругът ѝ Л. Лулчев беше задържан заедно с други, докато се произведе следствието.

Когато Л. Лулчев беше в дирекцията на полицията, тогава нашата преса, която винаги е гледала от хорското нещастие да печели мазни левчета, а не да служи на истината, не закъсня и тук. Без да дочака края на следствието, продажни вестникари се поддадоха на интригите на убийцата Тимева (дъщеря), която искаше да заблуди следствието и изсипаха фантастични неверни обвинения върху един беззащитен човек, който му беше отнета възможността да се брани, и едно братство, което нямаше абсолютно нищо общо с убийството. Но истината винаги взема връх. Благодарение на енергичните полицаи, убийците бяха заловени.

Следствието се приключи. *Убийците си признаха и след като ги е нахранила Гела Лулчева, те са я убили с тесла, за да прикрият кражбите на скъпоценностите.*

Къде останаха твърденията на жадните за пари вестници? Имат ли те малко поне съвест?

Ний скърбим, че загубихме една от най-добрите ни ратнички. Ний жалим, че загубихме една добра наша сътрудница – скъпа жертва на свой дълг, но ний се възмустваме и пращаме нашето презрение на всички онези, жадни за пари вестникари, които изсипаха ред глупости, за да печелят пари от хорското нещастие и услужат и харесат на някои.

По този въпрос ще се повърнем.*

От Соф. Група: Ратници на Свободата

* Подготвена е отделна глава под заглавие «Убийството на «дъновистката» Лулчева», която е в отдел IV на настоящия том. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

75. ПРАВАТА МИСЪЛ

(В. «Ратник на свободата», бр. 21, 2.VI.1930 г., София, стр. 1)

«Права мисъл е тази, която може да повдигне цялото човечество, а не само част от хората.»

Правата мисъл има отношение към целокупния живот. Но за да се разбере това, както на слепия, за да види слънцето и светлината, трябва най-напред да му се създадат очи.

Съзнанието, духът е това, което отличава хората един от друг. Величието не се състои в това, което разрушава. Не са велики ония, които убиват. Не са велики и тия, които затварят по затворите. Велики са тия, които могат да подобрят условията, да внесат мир между хората.

Велико е това, което дава разширение на страждущите, на плачущите.

Велико е това, което дава живот.

Велико е това, което възкресява. Затова идеалните хора, тия, които не живеят за себе си, трябва да дойдат да управляват народите.

Трябва Любовта да се възприеме като един вътрешен закон, и тогава само ще се разбере, че всичко е живо, че цветята, птиците, реките, животните – всички неща са букви от живата книга, че онзи, който люби, той е силен и може да преобрази света.

Но хората не трябва да се насилват едни други, а да помнят, че са братя, деца на едно голямо семейство; че повдигането на един човек е общо повдигане, и падането на един човек е падане на всички.

Затова Любете – и мъдри бъдете! Живейте в доброто, бъдете справедливи!

Обичайте Истината и правата мисъл ще ви заведе в светлия живот на братска любов, на най-светите идеи, които ще повдигнат цялото човечество.

76. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 21, 2.VI.1930 г., София, стр. 2)

Драги братя,

Светът около нас ври. Кражби, позор, несправедливости, жестокости, насилия, убийства, каквито по-рано цели години не са ставали, сега се редят в една неделя, надминаващи по жестокост и величина всичко минало.

В привидно най-идеалните начинания се откриват користни подбуди; в най-истинските уж думи – само проповеди на заинтересувани хора, които поставят капан, омайват със своята песен доверчивата птичка. Брат забива в гърдите на брата си ножа, или му тегли куршума с по-голямо равнодушие, отколкото към едно добиче; баща продава сина си, син изиграва баща; хора от една къща се ненавиждат, съседи от една махала се псуват, селяни от едно село се избиват помежду си. Защо? Защото Иван мисли, че ако дойде еди-коя си партия, ще се оправи България, а Стоян мисли, че това ще направи друга партия!...

И като че ли всичко в света се руши, няма устои, няма нещо постоянно, няма нещо, което да спира и радва душата.

Не всичко в света е старо, не всичко се руши, макар че на пръв поглед така да се вижда. Когато нещо в природата се руши и загива на едно място, на друго расте. Когато житното зърно, хвърлено от ръката на сеяча, изгние в земята, то не загива – тъкмо в този момент то покарва и като изчезне самото зърно, явява се тоя стрък, който по-късно ще донесе клас и този клас – много повече житни зърна. И сега има «истини», които са вече като осланените листа

есен – те си отиват. Има други, които са като хвърлените в земята зърна – те тепърва ще покарат.

Когато един морал, едно общество, един строй се събарят или гинат в разложение, то на същото това място се заражда в главите на идеалистите – водачи друг строй, друго общество, в което ще липсват недостатъците на старото.

Някога, преди 120 години, във Франция изчезна строежът, господството, обществото на аристокрацията, което беше също така разкапано и тънеше в излишества, несправедливост, насилия, подкупи и убийства. Но Франция не загина. Дойде друг строй от същия народ – буржоазията, третото съсловие, презирано тогава и ето, вече 120 години ръководи света.

Но днес и тя, отказала се от морал, религия, истина, турила на всичко такси, за да го купува според нуждата, изгубила правдата, започна в целия свят да иска да закрепим господството си с насилие само.

Но не мислете, че и тия, които ще дойдат след нея, ще донесат окончателния ред в света. Този ред зависи от самите нас. Каквито сме ний поотделно – това ще бъде и партията ни, и управата ни, и държавата ни. От гнили класове – гнил сноп – помнете това!

С братски поздрав:
Любомир

77. ВЕЛИКАТА ЗАГАДКА

(В. «Ратник на свободата», бр. 22, 9.VI.1930 г., София, стр. 1)

«Животът е една велика загадка, която всеки трябва индивидуално да си разреши.

Ако светлината няма противоположност на себе си, тогава отгде ще познаваме светлина?

Ако нямаше противното на живота – смъртта – как ще се разбере той?»

В съвременното общество обикновено хората се делят на културни и некултурни. По какво се отличават културните от некултурните?

Културният човек на пръв план си служи с нови методи, а некултурният – със стари методи.

Културата не е някаква мода, която ще трае ден до пладне, а е начин за обработване на самия живот.

Да култивираме едно растение, значи да му дадем всички ония благоприятни условия, при които то да расте и се развива правилно.

За да добием своята правилна култура, ний, съвременните хора, трябва да очистим своя ум, своето сърце от всички онези лъжливи положения, в които сега се намираме: научно лъжливи положения, обществено лъжливи положения, религиозно лъжливи положения, индивидуално лъжливи положения. Животът е една велика истина – и докато ни следват страданията, животът не е разбран, защото да се определя нещо, не значи, че то е разбрано.

Само чрез любовта може да се разреши загадката на живота. А любовта изисква от нас онова свещено чувство – да почитаме живота на хората.

Сега в света ще дойде нещо ново. Туй, новото, го има и в душата ви. За да го изразим трябва да бъдем велики по Любов, велики по Мъдрост, велики по Истина, велики по смирение, велики по кротост, велики по сдържане, велики по безкористие.

И тогава ще имаме благословението на Този, на Който думите никога не се изменят.

78. НАШАТА ЦЕЛ

(В. «Ратник на свободата», бр. 22, 9.VI.1930 г., София, стр. 1, 2)

Андро Лулчев

Народът ни не можа да се развие правилно по много причини, стоящи вътре и вън от него. Всяка крачка напред се извоюваше с много мъка, труд, кръви. Достатъчно да се разгърне нашата история, за да се уверим в това.

За борбите и страданията на първите Ратници на свободата до освобождението не ще се спираме – тях всяко българско чедо трябва да ги знае; страданията, кръвите техни са фундаментът, върху който трябва да се изгради новото и свободното княжество, в което консервативният дух в народа извика 1-то консервативно правителство. Консерваторите не даваха път на новото, младото – либерализма.

Новото винаги след много мъки, страдания вземаше връх – надживяваше старото.

Едни след други бяха заместени консервативните идеи с либералните. Либерализмът – с демократизма, демократизмът – със социализма, социализмът – с народовластието. Като овехтели дрехи, които не може, докато човек е жив, все едни и същи да носи, защото той расте, развива се – така и с идеите.

В живота, каменният век бе заместен с железния, последният – с днешния – електрическият...

Нашият политически живот извикваше едни след други, все нови и нови идеи – знамена по-чисти и по-отговарящи на нуждите на народа, но старото и липса на светлина не позволяваха на народа да възприеме новото и като съпътници на новото станаха невежеството, насилието, демагогията, гоненията на политически противници, арести, убийства на първите ни хора – Стамболов, Петков, Такев, Генадиев, Стамболийски и др.*

Когато и убийствата не помогнаха, дойдоха и превратите.

Народът в знак на протест бойкотира изборите. Изгуби вяра във всичко, а най-много – в политическите акробати и остана едно малцинство от чапкъни, които играеха постоянно на «предатели» и «спасители», без обаче да имат принципиално различие помежду си; не даваха път на правилно развитие, нито свобода на народа, и той остана само зрител, да плаща счупените паници на гуляите при сменяване на местата си на спасителите, които ставаха предатели, и предатели – спасители.

И туй, което народът не им го даде, те – политическите акробати – с един фокус – по късия път си го взеха – заеха властта.

9 юний 1923 г. е дело на всички партии. Който не вярва, нека разгърне всички вестници преди 9 юний и след 9 юний и се увери, че то е рожба на всичко старо от всички партии, които, като видяха, че народът изгуби вяра в тях и иска новото, прибягнаха към преврата.

9 юний 1923 г. дойде да спре новото и очерта два фронта. Останалото след 9 юний се знае.

Отхвърлянето на старите партии отговорностите по 9.VI.1923 г. е само стар навик на политическите акробати да хвърлят отговорността на други. Демократическият сговор без подкрепата на останалите партии не можеше да извърши преврата и управлява. Старите партии видяха страшната отговорност пред народа и история и искат да стоварят всичко, по стар навик, на други.

* Това е остатък от нашите прадеди, които преди 1000 години са живели в Болград и там винаги са убивали – принасяли жертва на боговете си – първите си учени и добри хора (бел. а.).

Ние, Ратниците на свободата, **не спорим дали 9 юний е добро дело**, дали министър Стамболийски бе прав – това ще оставим да каже историкът, но ние твърдим, че 9.VI. е дело на всички партии. **9 юний дойде да спре новите реформи на министър Стамболийски.**

9 юний очерта два фронта и раздели народа на два враждующи лагера, които рано или късно ще си опитат силите.

Между тези два враждующи фронта останаха хора, които не одобряваха постъпката на Стамболийски, ни кървите на деветоюнците. Те не тръгнаха със Стамболийски, но не последваха и деветоюнците и те манифестираха своя протест през изборите. Въпреки глоби и строгостта на закона, въпреки че българинът е най-чувствителен, когато го бутнат до кесията, хиляди, в знак на протест против едните и другите, *не гласуваха*. Хиляди други гласуваха с бели бюлетини, хиляди – с лозунги, а други, от нямане накъде, гласуваха за този или онзи човек в тази или онази партия. Тези са всички хора, които имат едно по-силно съзнание и по-здрава воля и те са много повече от всяка властвующа партия, само че те не са се организирали и са по-пасивни. Тези пасивни хора, които не одобряват реформите на едните, превратите на другите, са хиляди, хиляди честни, справедливи хора са изложени на *цепениците отляво и на куршумите отдясно*.

Едните им викат: «Който не е с нас, той е против нас», а другите крещат: «Който не са с нас, са предатели.»

Едните ги гониха, другите избиваха, а те, разединени, честни, ненаучени, несвикнали на компромиси, гледат като неми свидетели как всеки ден чезнат, гинат техни справедливи другари и родна земя върви към робство само затова, че не са одобрявали тези отляво, не са подкрепяли тези отдясно и не са се обединили в една здрава организация за защита собствения си живот и да протегне братски ръка и на тези отляво, и отдясно, *да ги помири и донесе новото и нужното за народа*.

Като изследваме пътя на еволюцията, историята и живота в нас, налага се да дойдат новите хора с определена цел, които да помогнат на народа и донесат новите дрехи, в които е време да се промени българският народ и посрещне новото, утрешното.

Нашата цел е да организираме тези всички хора от паланки, села, градове в здрава политическа, обществена организация, която ще стане здрав справедлив топмон [тампон?] – центрум, който – опрян на Христовите принципи, нови и бързи реформи – ще донесе новото, ще даде възможност на народа правилно да еволюира и със справедливи закони и ръка ще постави всеки на мястото му; на ляво ще ги застави да не гонят, а на тези отдясно ще извика: «Крийте ножа в ножницата, че който нож вади, от нож умира.»

Нашата цел е да издигнем народа до онова съзнание, да разберат, че са братя, родни братя, а родни братя не се гонят, избиват.

Нашата цел е да се образува здрав политически център и арбитър между враждующите партии, както е в много държави в Европа.

Който арбитър в даден момент да бъде онзи грам, който, щом се притури на везните, да реши съдбата на народа ни.

Нашата цел е да се даде път на новото и хората на новото да заемат всички отговорни постове. Въздържатели, вегетарианци, духовни справедливи християни хора да станат водачи на народа си.

Нашата цел е без много шум и големи красиви програми да донесем мир, обич, свобода, сносен и справедлив живот.

Нашата цел е да можем с общи усилия да дадем един нормален политически обществен живот. Нашата цел е да остане свято запазена нашата конституция и всички други закони и закончета, противни ней, да се отхвърлят.

Нашата цел е истината, обичта, братството, юридическото неравенство, социално равенство, човешината и истината над всичко.

Нашата цел е еднакво отнасяне към селото и града. Да не се развива градът за сметка на селото и селото – за сметка на града.

Нашата цел е да подобрим положението на работника, селянина, гражданина, като първите хора дадат личен пример във всичко. Економии във всяко отношение и всеки да се простира според чергата си.

Нашата цел е: с общи усилия – към творчество на нова България по нови пътища и нови хора.

Нашата цел е честните хора, добрите, справедливите да образуват политическия център – арбитър в нашия политически живот, да помирим враждующите братя и възвърнем на народа свободата, братството, обичта.

Това е нашата цел.

Този е пътят, който донесе в Германия мир; в Белгия – напредък; Дания – живот; Холандия, Австрия – творчество. Тази цел обедини хиляди и хиляди сърца в много държави европейски и ги направи братя помежду им и творци на нацията си. Тази цел ще обедини и нас, тя ще ни ръководи и ний, обединени около Ратниците на Свободата, ще донесем новото, ще станем братя – деца на един баща – Бог и една голяма майка – България.

А там, гдето има братя, ще има обич, гдето има обич и Бог помага, а там, гдето Бог помага, там има и мир, напредък, берекет, сносен и спокоен живот.

Ще настане нов живот, нова България.

Обединени и организирани в здрава политическа организация, ние ще извикаме: Долу ръцете, които избиват, било отляво, било отдясно. Долу законите и закончетата, които спират народа да се развива правилно. Мир между всички, обич сред всички и смелите ще излязат да водят. Справедливите ще съдят. Милостивите ще помагат, умните, честните, християните ще управляват села, градове – България.

Да работим, да се организираме и всеки ден да работим за нова утрешна България.

Това да е нашата цел; да бъде цел за всички. И помним – помогни си сам, за да ти помогне и Бог.

79. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 22, 9.VI.1930 г., София, стр. 2)

«Най-първо човек трябва да разбере естеството на своя ум; после той трябва да разбере основата на своето сърце и след това да разбере силата на своята воля. Без тази наука, животът може да има разумен израз, т.е. той не може да има никакъв израз, никакъв смисъл за нас. Той ще бъде от единия до другия край пълен само с противоречия и нещастия.»

Драги братя,

В предпоследното писмо (последното е писано някога, а печатено сега) аз бях обещал да ви разкрия някои закони относно здравето, но тъкмо в тоя момент смъртта се косна до моята другарка по живот и ваша сестра-съратничка.

В своя свят живот тя нямаше врагове – и затова, види се, я уби приятелката ѝ – дете на съвременния модерен и «културен» свят...

Но идейните хора не умират никога. Нейната душа ще бъде винаги с нас, хората на новото, за които убежденията не са само празни думи.

Светът вече е достигнал до един такъв момент на своето развитие, че старото няма да издържи, ще грохне и ще се струпа върху главите на тия, които го крепят.

А пред хората на новото се отварят възможности на градеж, на нова култура, основана на братство и обич между хората.

Но да дойдем на думата си.

Ратникът е човек на делото и, като такъв, трябва да е здрав човек. Само здравият може да мисли правилно, да чувства правилно и да действа и да живее правилно.

Болният има изопачени схващания, лоши чувства и неправилен живот и става товар на своите околни – а понякога, без да ще – и вреден и на тях, и на себе си.

Околната природа упражнява влиянието си върху нас, като действа върху нашия стомах, бели дробове и мозък.

За да е здрав човек, неговият стомах трябва да е здрав, за да може да поема и смела храната, която природата му дава.

Затова здравата и чиста храна дава и здраве.

Ако правим къща, търсим тухли здрави и греди яки – с гнили греди не градим.

Вие днес плащате на докторите да ви познаят болестите и лекуват – и те не всякога могат да сторят това – а мислите ли, че животните, които ядете, са здрави? Те са тъй болни, както и хората, но няма кому да се оплакват. А при това има и друго – убиването на животните извиква в тях един ужас – спомнете си с какво мучение и дърпане се приближават добичетата към салханите – те разбират какво ги чака – и с този ужас те умират. С този ужас е пропито и месото им и човек, като го яде, внася отрицателни, разрушителни елементи в своята нервна система, които послужват за основа на много нервни разстройства и болести.

А при това спомнете си жалното блеене на овцете, на които сте взели агнетата, спомнете си за мукането на кравите, за техните телета и ще разберете, че и те страдат и се мъчат както и ние, хората!

Не са ли достатъчни млякото и вълната, които ни дават; работата, когато ги впрягаме, та трябва един вол, като е работил 20 години и изхранил семейството, да го продадат, за да го убият?

Не се безпокойте от въпроса, ако не ги ядете, какво щяло да стане – човек не яде и кучета и коне и много други животни, и те не са изпълнили света!

Ратникът трябва да яде повече чиста храна, а такава е растителната, в която всяко загниване се вижда и може да се отстрани.

Ратникът не трябва да пие, защото тоя, който пие спирт, не е господар на себе си, ратникът трябва да знае какво прави.

И тъй, градете вашата къща със здрав материал.

Който хубаво яде, той и хубаво работи. Днес хората страдат, защото ядат механически, трябва да ядат разумно.

Страданията, болестите показват, че човек се храни лошо, чувства неправилно и действа недобре. А който спазва тия правила, е добър.

Добрият човек е весел, добре разположен, готов да направи добро, без да мисли, че го е направил, има отлично разположение.

Той има здрава дихателна система, здрава стомашна система и здрава мозъчна система. Разбойниците и убийците имат винаги нещо ненормално в своите системи.

Помнете, дайте на своите стомаси, дробове и мозъци съответствуващата храна – чиста храна за стомаха, чист въздух за дробовете; здрави, велики, пропити с човешчина мисли за вашия мозък – и вие ще имате и правилна дейност – разумен живот!

Здрави бъдете – че работа ви чака!

С братски поздрав:
Любомир

80.А. КОЙТО СЕЕ ВЕТРИЩА, БУРИ ЩЕ ЖЪНЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 22, 9.VI.1930 г., София, стр. 2)

Преди 2000 години Исус Христос каза тези велики слова и въпреки че всички се кичим с името «християни», не ги изпълняваме.

Някога, когато на фронта бяхме и народът там и тук тънеше в мизерия и търпеше оскъдици, тогава се стекоха така условията, че **войниците хвърлиха пушки и обърнаха гръб на противника и дойдоха да търсят противника край София. Обявиха Радомирската република** с председател Ал. Стамболийски, с главнокомандующ Р. Даскалов. Те посяха ветрища и трябваше да се чака, че ще женат бури. Нашите политически водачи не взеха поука от това и министър Буров и други шефове и шефченца на партии почнаха да **правят митинги, конгреси, из Търново да заявяват, че през трупове ще минат, но властта ще вземат и усмихна се щастието на Сговора и Сие** (всички стари партии) и смъкнаха Стамболийски, посяха ветрища и пр.

Днешната опозиция тръгва по стар път пак с митинги, Варна откри борбата против Сговора, почват да сеят ветрища, ще се женат бури.

И ние може би не одобряваме управлението на Сговора, но ний питаме тези господа бивши боляри, които ни донесоха такива катастрофи и страдания: какво ни дадоха те, когато бяха на мястото на Сговора? Що нови ни носят днес? Измениха ли се те, след като народът ги изгони от управлението? Забравиха ли кражбите, рушветите и канските пискания на народа от тях? Забравиха ли сладките си приказчици, които си казаха едни други преди (който не вярва, да разгърне книгата на Омарчевски)?

Този ли е пътят за вземане властта?

Не сеят ли ветрища и не ще ли женат бури?

Това ли е най-важното днес за България?

(следва)

80.Б. КОЙТО СЕЕ ВЕТРИЩА, БУРИ ЩЕ ЖЪНЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 23, 16.VI.1930 г., София)

(Продължение от бр. 22)

Нямат ли нещо по-належащо от това завземане на властта?

Така ли е в другите страни?

Днес и в Унгария стават митинги общонародни. Протестира цял народ, но не против управлението си, но против несправедливите договори. Днес цял унгарски народ е погълнат от една воля, едно сърце, което люби родината си, един ум, който се е отдал всецяло да служи на доброто и народа си. Да сринат договорите.

Така ли е у нас? Жалка партизанщина и действителност.

Нашите договори са много по-тежки и несправедливи. Кой мисли за тях, кой протестира против тях?

Не, не, нашите политически акробати не че мислят за народа, а искат да се махнат едни, та да седнат те, а за народа и договори да мислят тонковците, те управници ще мислят за гешефти, концесии, «пестени бели пари за черни дни» и ще сеят ветрища, за да женат бури.

Днес на България не трябва митинги против сговор, преврати, разединения, а трябва с общи усилия и търпимост помежду ни да застанем като един човек и извикаме на цяла Европа: «Долу договори, долу репарации, долу неправда, долу изкуствени граници, долу джелати модерни, долу насилници. Не сейте ветрища, защото ще жънете бури. Не ни заробвайте, не ни оставяйте в мизерия, за да не се избиваме и колим, как турци не са ни клали. Това трябва днес за България! Сега, когато в О.Н. [Обединените народи] в Женева става дума за нас и за нашите репарации и граници. Кой ще мисли за тях?

Господа боляри, стига сте мислили за ордите и партиите си, не сейте ветрища, защото ще женете бури. Не вървете по стари пътища, защото ще ви дадат стари резултати.

Братя от села и градове, престанете да следвате хора, които никога не са мислили за вас и сега не мислят. Оставете ги, за да станат генерали без армия. Оставете стари пътища. Елате да изградим нова България!

81. ДНЕСНИТЕ КРАДЦИ И РАЗБОЙНИЦИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 23, 16.VI.1930 г., София, стр. 1)

«Истина, Истина Ви казвам, Който не влиза през вратата на кошарата на овците, но прескача отдругаде, той е крадец и разбойник.»

Глава 10; ст. 1, Евангелие от Йоана

«Не е въпросът дали трябва да се молите на Бога или не, но вие трябва да се свържете с Него и да придобиете онези Негови качества, които са необходими за вашето развитие.

Духовният живот черпи сокове от материалния, затова не трябва да го отхвърляме, но истинският живот – това е Духовният.»

Ако един човек от сутрин до вечер повтаря тоновете на гамата, то не значи, че е музикант; ако един свещеник «води» своите пасоми, а те катраносват неговите врати; ако един държавник «управлява» държавата, а тя запада от ден на ден – това не са хора на своите места, не са пастири на своите стада, а «разбойници и наемници», които са заели чуждите места на истинските пастири, които пасат своите стада и полагат живота си за своите овци.

Днес хората са се отклонили от истинския източник на живот – Бога. Те поменуват само името Му, или Го отричат – отричат Го тъй, както понякога се отрича и бакалинът, на когото има да се дава...

А всичко хубаво, което има в човека, това е само Божественото.

Ако ний, съвременните, хора вярваме само в туй, което виждаме – тогава в какво ще се отличим от мравките, пеперудите и птиците?

Човек, който вярва в своето минало, не вижда своето настояще – а тоя, който живее в своето настояще и го разбира – той може да знае своето минало, може да разбере и своето бъдеще.

Днес хората са стигнали до една задънена улица, от която може да ги изведе само Любовта – Великата Любов, която гледа на всички през очите на братството.

Ако индивидът се повдигне – домът, обществото и държавата също ще се повдигнат.

Ако в човека доброто не се увеличава всеки ден – то не е добро.

И ако Любовта, която имаш, не се увеличава всеки ден – и тя не е Любов.

Любовта, която не е готова постоянно да жертвува, тъй както един извор дава естествено своите води – не е Любов, която може да даде истинския живот.

Страданията, болестите, смъртта показват само, че не знаем как да живеем всред живата природа, която държи сметка за всяко неправилно движение, всяка неправилна постъпка, всяка неправилна мисъл.

Животът разтваря дните си пред нас – разкошна градина, в която умните деца само берат плодовете, а неразумните кършат клоните.

Но градинарят е вече близо – той ще види кои са крадци и разбойници и ще постави всеки на неговото място.

Наближило е вече царството на разумните. – Будни бъдете!

82. А НИЙ КАЗВАМЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 23, 16.VI.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Знанието е сила. Там, гдето има знания, няма невежество; а там, гдето няма невежество, има правилен живот; а има ли правилен живот, има растение; има ли растение, има напредък, а той носи сносен, спокоен, правилен, весел, смислен, пълен живот.

Ний, с нашия свободен 50-годишен живот, не можем да се похвалим с такъв пълен живот. За да ни липсват знания, но знания за живота, са много причините. Една от главните е, че ний не познаваме историята си, не черпим поука от нея и не учим това, що ни е необходимо за живота. Не малко зло принесоха и нашите партии, които още от първите години след освобождението взеха да изнасилват съвестта на народа ни по разни пътища. Ний обърнахме внимание към всичко. Българинът прояви любознателност към всичко, към езици, към всичко чуждо, европейско (пудрене, пушене, бубикопф, червени устни, къси рокли, големи деколтета и пр.), но ний не обърнахме внимание да *изучим историята си и познаваме конституцията си** и опознаем себе си.

Това непознаване на нещата дойде добре дошло за нашите боляри – водачи на партиите, които гледаха да използват колкото се може повече народното невежество.

Болярите бяха учени и имаха добри знания и познаваха добре народа ни. Те още първите години въведоха в нашия политически живот демагогията, подкупа. Съзнателно те казваха на народа ни: «Изберете нас, та ний ще ви направим черкви, училища, мостове, дори реки ще ви прекарваме» и по този начин *прехвърлиха центъра на тежестта не вече в народа*.

Накараха народа да не се надява на собствените си сили, а да чака отвън. Подчиниха му волята и по този начин от «глас народен е глас Божий»,

* От направената анкета на един столичен адвокат на земеделските народни представители след 9.VI.1923 г. се е оказало, че са *чели* конституцията едва 3–5 човека; вярваме че и сега е същото – това води към грешки, които ний всички ги плащаме, и то много скъпо (бел. а.).

направиха един послушен инертен народ, а те – болярите-министри, вместо да станат служители народни, почнаха да си служат с народа, който, разпокъсан, изгубил воля, почна да чака благоволението на този или онзи боляр да му направи това или онова, което, ако те сами се заловяха, ще го направят по-хубаво и по-здраво. Така парализирана волята и дейността при липса на светлина – знания, нашият народ загуби една след друга извоюваните си позиции, които костваха толкова кръви и сълзите на хиляди борци, а водачите всички работиха планомерно за това и дойдохме дотам, че *от конституцията нито помен не остана*, а в село и град почна да се слуша не гласът на справедливостта – конституцията, а на този или онзи стражар, пристав, окръжен управител, околийски началник, народен представител, министър, които често от околийското, окръжно управление, министерските кресла отиват в централния затвор на почивка.

Тези партизани, често непознаващи конституцията, почват с наредби и заповеди да изменят конституцията ни, а народът не я познаваше добре, подчинява се, плаща незаконни глоби, навежда глави и тегли ли, тегли, докато дойде някой друг боляр и му хвърли рибки, за да улови шаран, поведе го, смъкне управниците и седне той да управлява и върви по стари пътища.

Ний страдаме от липса на знания и познания за живота, но крайно време е народът от села и градове да престане да се дели на разни партии, но да изучи историята ни, да се опознае добре и да тръгне по новите пътища, които ще донесат новото, утрешното в България.

Досега на болярите девизът беше: «Разделяй и владей», а ний ви казваме: Честните, справедливите, християните обединете се, подгответе се за служители народни, служете и давайте за народа си време и труд даром.

Досега ви учеха: «Който не е с нас, той е против нас», а ний ви казваме: Който не помага на съседа си, на брата си, на нуждающия се, който не върви с доброто, истината, обичта, братството, той сече клона, на който е стъпил. Дава лош пример на младите, готви собствената си гибел и тази на нацията си.

Досега всички агитатори ви говориха: «По-хубава от нашата партия няма, други всички са апашки, катастрофаджии» и пр., а ние ви казваме: Във всички партии има добри и лоши хора, във всяка партия има вълци и агнета. Агнетата да се сдружат и да оставят вълците да се самоизядат. Добрите, справедливите да се сгрупират, организират, а лошите или ще трябва да станат добри, или ще ги напуснат. Добрите да подкрепят доброто и злото да коренят.

Досега ви казваха: «Ние» сме «честни» и «опитни», а всички други – лоши, предатели, неспособни.

А ние ви казваме: във всички партии има честни и безчестници. Всяка партия, колкото повече е управлявала, толкова повече нейните водачи са правили грешки. С такива партии времето не върви, но който се смята за чист, нека пръв хвърли камък – каза Исус Христос, а ние ще прибавим: Слънцето, че е слънце, и то има петна по него, от много горене.

Умното е старите партии да се обединят в едно, та повече морални сили да намерят в себе си и да не пречат на младото, новото и справедливото, що времето и животът изискват – да водят.

Досега ви учеха и обещаваха програми-алманах, красиви обещания, които никога и никъде не се изпълняваха.

Много приказки, малко дела.

А ний ви казваме: Не с големи програми-алманах, с които ще оправим себе си и родината ни. А Исус Христос каза: «По плодовете ще ги познаете.» По-малко приказки, повече дела – ето нашия девиз и живот.

Досега ви казваха: «Изберете «нас» за кмет, народен представител, министър и т.н., и ний ще ви оправим селото, града, намалим данъци» и пр.

А ний ви казваме:

Никоя майка не гледа чуждо дете. Никой не плаче на чужд гръб без пари, а народната мъдрост казва: «Помогни си сам, и Бог да ти помогне.»

Бог дава, ала в кошара не вкарва. И ний ще кажем още: Всеки да почне да оправи себе си най-напред. Да види какво е, какво иска, какво може. Да оправи своя дом. Пред своя дом. Съвкупност на домовете ще даде селото. От уредените села ще дойдат уредените околии, а от тях – окръзите, а от последните – уредена, подготвена – Държавата.

Не чакайте от случайни хора, които се сещат за избирателите си и за калта ви на селото ви само когато наближат избори – т.е. когато им потрябват. А се сепнете – сами си помогнете.

Досега беше една група по-активни партизани вземат ли властта, почват да говорят от името на цял народ, правят закони за всички честни и вагабонти еднакво. Тъпчат конституцията заради партийни цели. Делят народа на «наши» и «ваши». На нашите – с една мярка, на чуждите – затвори, глоби, убийства. Черното правиха бяло и обратно.

Ний ви казваме:

Всички трябва да знаете конституцията, че в нея няма «наши» и «ваши», и че всички честни, справедливи са свободни, а всички крадци, злосторници, убийци ги затварят, но не управляват. А ний ще прибавяме: всички честни, справедливи са братя, и че над всичко трябва да стои истината, обичта, братството, конституцията. Всички други закони и закончета са произволи на самозабравили се партизани. Следователно – незаконни. Защото, да се измени конституцията, трябва Велико народно събрание, а такова не е свикано.

Досега едни ви учеха: селото трябва да управлява, други – елитът – професорите, bankerите, трети – работници.

А ний ви казваме: Не може да управлява този, който не може да командва стомаха си, желанията си, прищевките си.

Досега избрахте народни представители, които дори не ги познавате и не сте ги виждали.

Ние ви казваме: избирайте хора, които не само тях познавате и делата им знаете. Които да живеят с вашите болки и страдания.

Досега ви казваха: че министърът може да злоупотребява, околийският началник – да краде, а чиновниците – да пестят бели пари за черни дни.

А ний ви казваме: управлявайте и помнете: че най-мъдрият управник е този, който запази същия си живот, който е живял и преди да дойде на власт. За такива хора, паднат ли от власт, не ще дойдат черни дни, а светли, хубави дни, защото за такива хора властта е дълг, който те носят само по необходимост. Досега ви черпиха с винце, ракийка преди изборите и ви вземаха гласовете. Искат ли нещо повече от вас и незаконно ще ви опекаат кокошка – агънце, винце тригодишно – ще дадат рибка, за да уловят шаран.

А ний казваме: *Не пийте!* Досега с чашката ви вземаха гласа, и хора с чашка, и с винце и шампанско управляваха. Помнете, че тези, които пият хубаво вино, ще потърсят и хубаво мезе и ястия, а хубавото винце, мезе ще иска и удобна обстановка, а всички те предразполагат за хубави, красиви, палави жени, а те тук и по големите градове се продават, за голямо съжаление, както кокошки на пазар, а за всички тези работи се иска пари, а те ще се набавят не по честен начин, а с продаване на съвест и общественото си положение или чрез кражби и рушвети. Едното и другото е престъпно.

Досега ви казваха: така е било и така ще бъде.

Такава ни е залюляла, такава ще ни и долее, а ний ви казваме: Така е било... но за старите, за онези, които виждат своето безсилие, но не дават и те

на онези, които имат сили да водят. Ето защо всички от паланки, села, градове – гответе се! Набавете си знания и познания за живота.

Приемете новото и заработете за него. Станете зидари на собствения си дом, а оттам да заработим за изграждането на нова утрешна България. В която ще се пази свободата на всички, които ценят на другите свободата. Ще се живее с истината, а обичта и братството ще цари сред всички, с бързи реформи ще се донесе новото, което времето и животът ги носят и искат.

Станете носители на новото и нови хора, чеда на свободна, справедлива, нова утрешна България.

И ние казваме: че нова утрешна България иде, защото във всяко село и град има вече нови хора, вегетарианци, въздържатели, християни, справедливи, група Григори Петров, Ново общество, евангелисти, теософи, Бялото братство, общ съюз на ратници на свободата, справедливи хора – те никнат бавно, но сигурно.

Те смело завладяват паланки, села, градове и градят в себе си новото – характери, и не ще бъде денят далеч, когато ще вземат надмощие и, сгрупирани в едно, ще образуват един фронт срещу другия – фронт на доброто, новото – срещу фронта на старото, невежеството.

Те всички като планински извори в едно се сливат. Подават ръка и всеки ден все по-здрави, мощни стават и не ще бъде далеч денят, когато ще се чуе гласът ни. А ний казваме: Не по стари пътища. Не с убийства, грабежи. Не да се избиваме и колим, как турци не са ни клали, а по пътя на Исуса Христа, с неговите заповеди, по неговите пътища. И ще бъде чуто гласът ни, защото той ще бъде глас справедлив, мощен и глас народен, а глас народен е глас Божи. Досега всички партии ни управляваха, всички се опитаха, а сега остава да проверим опитаните принципи на Христа, носени и живени от Ратниците на Свобода. Като единствен останал още изходен път за спасение на народа ни и нацията ни.

83. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 23, 16.VI.1930 г., София, стр. 1)

«Който приеме богатството, ще приеме сиромашията; и който приеме сиромашията, ще приеме и богатството.

Онова, което ти сам можеш да си работиш – то е същественото.»

Драги братя,

Писах ви за храната – и пак искам да ви припомня за нея.

Помислете – в света всичките животни, които ядат растителна храна: волът, конят, слонът – са животни кротки, които и работят; всичките месоядни животни са животни грабливи – живеят за сметка на другите.

Тоя, който може да убие заека, той може да вдигне ръка и върху човека. И ако ний нямаме здрави основи на своя живот – самият живот не може да бъде здрав.

Зная, вие всички страдате и мислите несправедливо и тежко е, но както днешната храна, която ядете, ще определи вашето утрешно здравословно състояние, тъй и вашата мисъл ще роди днес вашата постъпка, а вашите постъпки са ежедневните тухли, от които се изгражда зданието на живота ни. И ако то е тъмно и мрачно, нехигиенично, не е само оплакването, което ще го поправи – нито само критиката, която ще го подобри.

Просвета ни трябва – не да учим ненужни неща, какво рекъл тоя или оня «учен» професор – който сам ходи да го лекуват, а да знаем правилно да дишаме,

добре да се храним, разумно за използваме светлината, добре да се отнасяме с околните си.

Никое дърво не дава изведнъж много плодове – то расте постепенно и увеличава количеството им всяка година. Неговите корени се забиват дълбоко в земята, неговите листа търсят слънцето и светлината.

Нека започнем и ние като това малко растение, което понякога става хилядолетен дъб, но отначало е тъй дребно наглед.

И в тая работа – ежедневиеният ни живот, какъвто и да е той – дали сте на служба из някоя канцелария, или приведен над ралото орач; студентът, който учи мъчни науки за бъдни дни и оная девойка, която чисти родната си къща – едно трябва да ни води – едно да помним: че в живота ни трябва истината, тъй както слънцето е необходимо за растението, въздухът – за човека.

Чистият въздух носи здраве – истината носи същото здраве.

Това, което знаем за истината, да е истина и за другия, койгото обичаш; това, което знаеш да е добро – то е добро и за тоя, който те обича.

И никога не губете надежда, че не е имало нощ, която да се не е свършила. А сега приближава зазоряването.

Иде светлината, ще огрее слънцето – всичко ще освети – праведните да се радват на своята правда, неправедните да вкусят плодовете на своите престъпления. Сигурно четете вестниците – гледайте и около себе си, внимателно – във велико време живеем – дните са пълни със знамения – нека очите ви да са отворени, за да видите и разберете.

Тия, които са се наричали глави – са се вмирисали вече – Бог други ще постави – най-разумните – ще дойдат и няма да кълцат лозето безразборно, а ще го режат – и то ще даде плод за много.

Четете и мислете, мислете и помагайте си, молете се, които вярвате в силата на Твореца, работете и будни бъдете, защото иде часът, в който спящите ще бъдат събудени, а будните ще почнат работата си в Новата култура, която ще донесе светлина, мир, радост и любов на нашия народ и на цялото човечество.

С братски поздрав:
Любомир

84. НОВОТО ВРЕМЕ ИДЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 24, 23.VI.1930 г., София, стр. 1)

«Онзи, който стои – ще устои; и твърдят в Истината ще е винаги твърд!

И тъй, онова, което Любовта върши, е винаги славно и велико, защото тя е изпълнение на Закона.»

Всеки човек, който извършва каквото и да е деяние в света без Любов, без Мъдрост, без Истина, не е достоен за името си.

И ако днес страда човек, домът, държавите – то е защото са изгубили мярката на доброто, изгубили пътя на живота, предпочитайки пред него леките пътеки на удоволствието, алчността, себелюбието, лъжата, които винаги водят към мъченията, катастрофите, смъртта.

Днес хората като малки деца се забавляват, повтарят това, което от хиляди години е правено, давало своите отрицателни резултати – а те все пак се надяват... те, безверниците, се надяват и вярват в чудеса...

От хиляди години светът е воювал – земята е оросена с кръв и пръстта е станала смесица от кости на хора, тласнати в боеве и войни – и сълзи на техните близки по злочестата им съдба...

И всички, които са воювали, са изчезнали постепенно, въпреки оная видима стабилност и вечност, която наглед са притежавали.

Изчезна империята на Александър Велики, на Цезаря, на Наполеона – а делото на Дърводелеца Исуса, ходещ бос и преследван от «учени» и свещеници, охулен и разпънат на своето време, днес се е разрасло дотам, че милиони хора чакат от Него помощ и спасение.

И нам, носещи Неговото име – Християни, предстои да тръгнем по Неговия Път, да възприемем Неговата Истина, за да намерим онзи вечен живот, който Той живее и направи достояние и нам.

И тогава ще бъдем добри не защото ще има кой да ни гледа; и честни – защото стражарят стърчи някъде наблизо; справедливи – защото законът наказва...

Не. Ний ще бъдем любящи, които почитат и обичат, които ценят живота на другите както своя собствен, които искат тяхното добро да бъде достъпно на всички, които истински го желаят.

Ново време иде, с нови, разумни водачи, които обичат своите братя и са готови живота си да положат за тях.

Дни на светлина и слънце ще се заредят – да бъдем будни и готови!

85. ВРЕМЕТО ИСКА, НОСИ СВОЕТО

(В. «Ратник на свободата», бр. 24, 23.VI.1930 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Тъй както една подпочвена вода, след като тече дълго под земята, намира път – излиза над почвата въпреки всички препятствия и трудности, тъй също е с едно духовно, политическо течение – организация. Щом времето дойде, то се оформява, организира и въпреки всички трудности, препятствия, времето налага туй, което изискват условията и нуждите на нацията, народа, човечеството.

Някога Исус Христос с 12 дрипави «завеяни» рибари раздруса великата Римска империя и щом дойде времето, наложи своето – новото, над старото; въпреки гоненията, избиванията на неговите ученици и последователи.

Лютер, Галилей и др. са имена, които са долавяли туй, що иска времето, условията, и са донесли и дали новото – туй, що иска животът, въпреки трудностите, при които са работили, те наложиха новото, защото го изискваше времето, отговаряше на нуждите народни и истината.

На новото се дължи напредъкът, еволюцията на човечеството.

В нашия политически живот неведнъж туй, което го е изисквало и носило времето, е било спирано, гонено, преследвано, избивано.

Носителите на консервативните идеи гониха, преследваха носителите на либерализма, а те – носителите на демократизма, последните, гониха апостолите на народовластието и т.н., но въпреки всичко, новото, туй, което времето е носило и искало, се е налагало над старото.

За нас, Ратниците на свободата, неоспорим факт е, че по пътя на историята, еволюцията и живота, времето носи, иска новото, а то – Христовите принципи да ги приложим в политико-обществения живот с бързи реформи, по нови пътища и хора да се организира здрав политически центрум – арбитър, тъй както в много европейски държави да се донесе новото – мира, обичта, братството, юридическо неравенство, социално равенство – туй, което времето иска и носи днес.

За нас, Ратниците на свободата, нашите стари политически партии приличат на онази хубава девойка, която на времето си е била хубава, красива, гиздава девойка – тичали по нея вси ергени, но най-после се е оженила, станала жена, майка, родила 2–3 деца, отгледала децата, възпитала ги, остарели те, но и тя станала баба, свекърва, а на свекървата и бабата мястото е край огъня, вратника, с хурка, чорап да плетат и клюкарстват, а момъкът става баща, дядо, свекър, той или по кръчмите и кафенетата стои, бистри политика, или със синовете, снахите се кара, но нито бабата (хубавата някогашна девойка), нито дядото (някогашен напет ерген) не работят по ниви, ливади, а всичката работа я поемат синовете, защото всичко е до време, а те – бабата и дядото, с децата се хвалят какво са направили на млади години и охотно разправят на всекиго своето житие и битие, а времето си лети и иска, носи своето.

Така са и нашите политически партии, те за времето си бяха добри и нужни. Те някога са били чисти, буйни, продуктивни творци (като момата и момъка), защото то – времето, е било с тях, условията им са помагали, но сега те, както и в живота на човека, миналото трябва да отстъпи и мястото на настоящето, а то – на бъдещето, на новите организации, които времето ги носи и иска, и трябва да поемат управлението на народа от старите партии и донесат нов живот, съградят нова България, а старите партии, както дядото и бабата, да седнат край огъня, бабата – с хурка в ръце, а дядото – с писалка в ръка да седне да пише мемоарите си и да оставят за поуки на нас, младите, техния изминал живот, за да не повтаряме техните грешки, а ние, младите организации, трябва да бъдем достойни синове на своите родители с още по-голяма енергия, труд, ентузиазъм да творим, носим новото, туй, което времето иска и носи и както разумен и способен син удвоява, разширява бащините си имоти и предприятия, умело ги ръководи и управлява, така и новите организации трябва да поемат от изтощените, изхабени партии управлението на страната и с нови бързи реформи да помогнат на измъчения и отруден народ, който прилича на имот, оставен без стопани. Да се тури ред във всичко, а най-напред всеки да почне от себе си.

Това иска и носи времето.

86. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 24, 23.VI.1930 г., София, стр. 2)

«Всяко ваше действие, всяко ваше чувство, всяка ваша мисъл ще постави малко камъче на вашето здание.

Природата е резултат на Божественото.

Майсторът на часовника не е вътре в него, но той е, който може да го поправи.

Когато човек се подпуши в своите идеали – става лош.

Всичко онова, за което твоята душа копнее, всичко, което желаш – ще имаш.»

Колкото и да е странно, ние трябва да се помирим с един факт, за който обикновено не мислим, но който играе решителна роля върху нашия живот: ний живеем всред гробища и храната ни излиза от тия гробища.

Тая земя, която ний обработваме, е станала от разложени трупове на растения, животни и хора... И с всеки плод, хапка хляб, ний неволно възприемаме и тая идея – на смъртта – и на вечно възраждащия се живот, защото всичко се изменя, но нищо не загива.

И достатъчно е, ако човек е тъй разумен, както често животните, за да има много по-малко излишни страдания в света.

А всяко страдание, което не служи за повдигане на страдащия – е излишно.

И ако то се повтаря, без да има благотворни резултати – то е безполезно разсипване на скъпа енергия.

Човек трябва да започва с това – да бъде доволен с малките придобивки в живота – от най-малката мисъл, която му причинява радост, от най-малкото чувство, което му носи щастие. Всяка такава малка мисъл или чувство са като малки семенца, които тепърва ще цъфтят... И след време тая малка мисъл ще ти донесе едно голямо благо, една голяма радост.

И много от нашите погрешки се дължат на това, че ний не сме доволни от малките неща. А в природата всичко започва с малкото, дребното, микроскопичното.

Па и в самия човек всичко е така. И вие, които искате да постигнете нещо в своя живот, станете точни, внимателни за тия, малките, ежедневни «дребни» работи, защото те като се съчетаят, образуват голямото – вашия живот.

Изгубените минути напразно образуват пропуснатия в безделие час; дванадесетте часа са денят – а от един разумно прекаран ден понякога зависи цялата бъдеща съдба на човека!

С всекидневните харчени незабелязано стотинки понякога се разпилява по-лесно едно богатство, отколкото с по-крупни суми, за които човек неволно мисли, разсъждава, опитва.

Животът около вас, вие го знаете по-добре от мен какъв е. Дебелите въжета не секъсат отведнъж – но косъм по косъм и едно дете може да ги разнищи – и откъсне.

И не се и плетат тия въжета изведнъж – пак тъй косъм по косъм могат да бъдат изплетени и да бъдат тъй яки, че никакви сили да не могат да ги скъсат.

Всеки един от вас е малък, слаб конец, но ако вие се съедините – дебелото въже, което ще се получи, ще устои на всички бури.

Не ви трябват много партии, нито пък са важни имената им – на два лагера са разделени хората неволно – на тия, които искат убийства, смърт и насилие, за да завладяват и подчиняват останалите свои братя – и другите, които знаят, че с обич, почит, взаимоуважение и човещина може да се постигне много повече, отколкото по каквито и да са други пътища.

Когато едни хора се обичат, те и без всякакви писани закони се спогодяват и разбират – погледнете двама влюбени: те и без думи се разбират – само с очи!

А когато не се обичат, тогава и цели томовете писани закони да има – напразно е всичко – всеки ден нашето Народно събрание калъпи закони и закончета – и всеки ден вестниците ни са пълни с хроники на престъпления...

Не са законите, които правят добрите хора – последните и без тях са си добри. Нито пък изправят лошите – иначе не щяхме да имаме толкова престъпници, които знаят законите... За да ги заобикалят!

Обичайте се, и ще се разберете – разберете се помежду си, и ще се обикнете. А когато стане това – то вие знаете: сговорна дружина планина повдига!

С братски привет:

Любомир

87. ПЪТЯТ ЗА УСПЕХА

(В. «Ратник на свободата», бр. 25, 14.VII.1930 г., София, стр. 1)

«Не е в четението същността, а в туй, което се запомня; не е в ядението, а в туй, което остава от ядението; не е в мислението, а в туй, което се прилага.

Да учи човек – в това седи смисълът на живота.»

Тайната на вълшебната мощ е достъпна за всички!

Народите, както и отделните личности, търсят винаги пътищата, които ще ги изведат към светлите върхове на Щастието.

Но съдбата на народа – това е винаги съдбата на неговите най-просветени умове, на тия, които дори с цената на своя живот търсят Високите Идеали, към които те първи ще се запътят и по стъпките на които ще крачат достойните техни събратя.

Днес на човека не липсва ум, енергия и сила – напротив – завладените природни стихии са му турили достатъчно машини на разположение, чрез които той може да внесе паника, ужас и унищожение в редовете на своите врагове: в разрушението културният човек е силен почти като Бог! И въпреки това той не е щастлив нито дори колкото най-обикновения селянин овчар...

На що се дължи тая загадка? Какво липсва на човека днес? Какво не достига на неговия ум, на неговото сърце, на творческата му воля, за да му донесе тя щастието, светлината на радостта и величието на благородството, с което се гордеят всички велики личности през вековете на миналото?

– Висок идеал, който да въвежда човека в дивните чертози на душата, в нейните самобитни, скрити и тайнствени пътища, за които само са загатвали видните учители на човечеството; за ония нейни неизчерпаеми съкровища, в които човешкият Дух е само надниквал във време на вдъхновение и оставил спомен за това в дивни песни, загадъчни мечти и непонятни блянове!

А тези богатства съществуват, те са реални – и на разположението на всички, които ги потърсят с настойчивост.

Незнайни неща ни заобикалят във всекидневния живот, дивни царски зали ни очакват да бутнем само вратата – и да влезем във вълшебен мир на душата – ето, там ни води Високият Идеал!

И там, сред безкрайните съкровища на хилядолетия, събрани от най-великите същества, душата разцъфтява в невиджани досега цветове, в незнайни благоухания, в песни, сила, мощ и творчество!

По всички посоки на живота скрити сили, които никой не е подозирал или допускал в себе си, започват да се проявяват – препятствията стават играчка, а неприятностите и нещастията – далечни възпоменания!

Ето това прави Високият Идеал – онзи лъч от изгрева на живота, който ще донесе мир и радост на човеците и власт над всичко лошо.

Талисманът на вашето щастие е в ръцете ви!

Не го захвърляйте!

Не отлагайте! Само днес е ваше, утрото е на Съдбата.

Ако искате и то да е на ваше разположение, изберете си веднага Високия Идеал в живота и крачете непрестанно към него!

88. ОБЩЕСТВЕННОТО ЗЛО

(В. «Ратник на свободата», бр. 25, 14.VII.1930 г., София, стр. 1)

Нашата страна е идеално красива. Небето било щедро към земята ни, която се радва на умерен климат, на една разнообразна флора и фауна. Ние сме трудолюбив и пестелив народ и умеем да асимилираме всички придобивки на културата и цивилизацията. Разполагаме и с интелигентни сили, които са нашата гордост.

Но какво да правим с навъдилото се мошеничество, апашлъка, развратничество, разбойничество, убийства и пр., и пр. това обществено зло, което е дело на една шепа дегенерирани елементи, които се занимават само с вършене на злини. Как да отстраним този тежък товар от обществото?

За да се премахне това социално зло, трябва да се знае къде са скривалищата на тези професионални злодеи. Да обвиняваме полицията, че не може да ги издири и залови, не е право, понеже тя ги знае и познава, те не са в Балкана, а се крият в големите градове и предимно в столицата. Полицията и да залови мошениците и лъжците, те ще бъдат оправдани и освободени от съдиите, понеже пък последните няма по кой закон да ги съдят. Помощниците на съдиите – адвокатите, болшинството от тях защитава изнудвачите, макар и да виждат, че техните доверители са виновати. И за пари някои адвокати изопачават истината, с което доказват, че и защитниците и доверители са мошеници и вагабонти. И в народа остава убеждението, че имаш ли пари, ти винаги ще бъдеш прав!?

А като надникне човек още по-дълбоко, ще види, че нашият законодател, когато е създавал някой наказателен закон, винаги се е страхувал да не изпита сладостта му върху себе си, понеже и неговата съвест не е чиста и неговата душа не е спокойна, защото и той, за да стане депутат и се докопа до властта, си е послужил с лъжи и измами. Казвам за народните избраници, че са лъжци, защото действително лъжат народа. И ако те милееха за своите избиратели, щяха да създават закони, с които да отърват обществото от тези паразити, а не да създават закони, с които да защитава престъпленията – т.е. ето източника на общественото зло.

Ние, «Ратниците на Свободата» казваме: да се премахне това обществено зло, народът трябва най-после да разбере, да не слуша вече сладките приказки на партизаните, старите пътища на партизанщината, политическите акробати и създадените от тях закони и закончета – плод на фарисейщината, омразата, заблудата и пр., и пр., да се изхвърли и изчисти коренно всичко гнило и на това място да се поставят хора, които да имат за основа Христовия закон, т.е. «прави това, което искаш и на теб да го правят». Нека да създадем закони, с които да предотвратяваме злото – да третираме еднакво престъпника мошеник с престъпника убиец; защото от малкото престъпление се отива към по-голямото. Адвокатите трябва да поучават и разубеждават своите доверители от вършене на злини, а не да ги защитава и насърчават към престъпността, като с това си създават повече работа и печелене на пари.

Нека да създадем любов и разбирателство между хората, а не както е сега – надпреварване към забогатяване и алчност за пари.

Събудете се, братя, време е вече да приложим идеите на «Ратниците на Свободата», да се обичаме един друг като рождени братя.

Гълъбов

89. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 25, 14.VII.1930 г., София, стр. 2)

«Велики са тия, които могат да подобрят условията, да внесат мир между хората. Велико е това, което дава животът. Велико е това, което възкресява.

Няма по-голяма сила от Любовта!»

Драги братя,

Животът днес значително се различава от по-преди. Някога хората като че ли живееха по-бавно и по-спокойно. Сега всички бързат – и което е много характерно – останало навярно от войните – всички все се питат: «Какво ново?»

И не само се питат, но има и едно вътрешно напрежение, което кара всички да бързат, да чакат нещо – да се надяват инстинктивно, че нещо иде, наближава, като че ли тук или там ще се яви и ще даде решителен тласък на всички събития, на всички форми на живота, ще донесе облекчение, радост, утеха за всички скръбни и измъчени души.

И когато дните минават, изпълнени само с напразни надежди или отлитнали мечти, тихо се скланят главите – и по жизнения път, където са цъфтели цветя и никнели блянове, кръстове се нижат един след друг, като в някоя пустиня, да сочат само света на илюзиите...

В своя живот като някой гост се спира тук или там човек, където неговото вътрешно желание го води...

Ако обича да си похапва – пред някоя гостилница.

Ако обича знанието – пред някое училище.

Ако обича да се моли – пред някоя църква.

Ако обича да се потропва – на хорцето...

Всеки един би могъл да се спре тук или там – възможностите за всеки човек са еднакви, но стремежът във всеки човек не е еднакъв.

А тоя стремеж е, който ще ти даде път, направление и цел в живота – както и избраната цел ще ти даде насока изобщо на ония пътища, които водят не към гробовете на тия, които и в живота си са мъртви, а към върховете, където са стигали тия, които и след смъртта си са живи!

Ратникът е човек, който се отличава от другите тъкмо по това – по своя стремеж, независимо от това какво е общественото му положение.

Той цени преди всичко Истината – и я свидетелствува.

А онзи, който пуца да мине в него Истината, добива и силата на Истината – а тя е неотразима.

Тоя, който изявява Любовта, носи и огъня на Любовта – той всичко пали, макар и никога да не изгаря.

А който е добил Мъдростта – блести със светлината – паднали са превръзките от очите му, освободени от заблудите, разкрили са се хората в своите помисли...

В новото, което иде, Ратникът трябва да води. А водачът трябва да вижда, да знае, да може...

Вижда, който има очите си отворени и е буден винаги, когато е трябвало; знае тоя, който има светлината, за да види какво го заобикаля – и може тоя, който разбира законите на природата, която е около него.

А тия закони ги разбират и децата, и най-простите даже много по-хубаво, отколкото «учените», на които умът им е винаги претрупан със знания – баласт, който никой не знае къде и кога ще му потрябва.

Четете, питайте, учете се, сдружавайте се, разбирайте се, защото идат дни, и те са близко, когато съдбата ще пита тия, които седят по нейните трапези – с какво са заслужили това.

А на способните ще посочи място в живота, което отдавна ги чака, и което ще донесе мир и радост в душите ви и на всички околни.

Пишете си, пишете и нам – с радост бихме чели всеки ваш ред, който ще ни извести за плода на вашите усилия и стремежи от голямата народна нива.

Здрави бъдете!

С братски поздрав:
Любомир

90. КЪДЕ Е СПАСЕНИЕТО

(В. «Ратник на свободата», бр. 26, 22.VII.1930 г., София, стр. 1)

«Достатъчно е, ако доброто, което ни е дал Бог, ний само поддържа-
ме.»

«Докато изворът извира, дотогава и реката тече.»

«Ако всички сме грънчари и бъчвари – къде ще ни бъде пазарят?»

Във всяко начинание на разумния човешки живот трябва да се тури едно здраво основание. Градението върху временни стремежи, неясни цели, престъпни намерения е градеж върху пясък с гнили греди.

Повтарянията на събитията сочат погрешните основи, които не могат да дадат правилни резултати.

Днес народите се забавляват сякаш. Повечето се оплакват от немотия, криза, безработица – и същевременно навсякъде се пилеят милиони и даже милиарди, за да се подготвя на същия този народ, от когото ги събират, кървави зрелища, в които ще разстрелват тях и синовете им за «идеали»... като че ли към идеалите водят само кървавите пътища на братоубийството, националната омраза и вековните войни!...

Хората са братя – това ни е казал не някой министър, изпъплил по главите на своите партизани с простени и непростени средства – нито някой цар, на когото «народът» пее днес «под вас, с вас, при вас» – а утре му удря плесница, изгонва вълн от държавата, като го праща да реже дърва или да гони пеперуди. – Не, това е казано от Тоя, Когото почитаме като Господ наш Христос, който е водач по Пътя, олицетворител на Истината и носител на целокупния Вечен Живот.

И ако Той твърди това, кой е, който може да докаже противното?

Кой е, който смее да дръзва да мисли, че човек трябва да избере други пътища освен тия, които му са дадени от Върховния водач на човечеството – Христа?

Върху гнила основа здраво зданието не се гради. Човечеството трябва да надживее вече своя детски период.

С кръв не се гради. Само Любовта е, която свързва за столетия. Тя е потребна днес за всички. Изграденото с нея е изградено за векове. Без обич, взаимна почит, подпомагане, без истинско братство между хората нашата култура е загинала, хиляди аероплани, отровни газове и незнайните ужаси на утрешната война ще погубят милиони невинни същества, всичката вина на която е, че се водят от кръвожадни водачи! Истинският водач – тоя, който обича, жертвува себе си, а лъжливият – тия, които води.

Любов, братство и свобода – ето къде е спасението днес!

91. СОЛТА СЕ ОБЕЗСОЛИ

(В. «Ратник на свободата», бр. 26, 22.VII.1930 г., София, стр. 1)

А. Лулчев

След буря следва хубав ден.

След мрачна нощ настъпва светъл слънчев ден.

Трябва да се хвърли един бегъл поглед в историческия път на живота, за да се уверим, че винаги, когато са се появявали новите лозунги, идейни течения, нов строй – новото, винаги старото е губило вяра сред народа. Развратът, рушветът, убийства, самоубийства, лек живот са били съпътниците на старото, което, виждайки своя край, се е пуцало по всички простени и непростени пътища, за да преживеят по-леко своя и «без туй къс живот». «Водачите на народа» са забравили, че са такива и със своите дела идваха дотам, че солта се обезсоли, народът ги изостави и дори погуби.

Така беше някога в Римската империя преди появяването на християнството, гдето по мегданите се ревеше само: «хляб и зрелища».

Така беше във Франция преди провъзгласяване от народа в Париж: *Братство, Равенство, Свобода*.

Така беше в Русия, когато самозабравили се властници тъпчеха, затваряха народа, който в 1917 г. донесе нов строй и новото за цял народ.

Така е и в нас. Ний сме изправени пред страшни и пълни с отговорности за всички дни.

Солта се е обезсолила.

Мрак обвива земята и в този мрак се ширят безбройни кризи, рушветът, развратът, убийствата, самоубийствата, лъжата, злобата са разперили криле, грабят, избиват малки и големи и гледат как по-леко да прекарат този «къс земен живот», без да правят сметка, че за сетен път те дорязват клона, на който са стъпили и заедно с тях ще падне и старото в пропастта и новото ще блесне и излезе да води и гради.

Погледнете днешните водачи – някогашни боляри, как живеят? Погледнете, проучете техните дела, и сами ще се уверите, че солта се е обезсолила, старото загива – ново иде.

Някога Исус Христос каза: «Люби и врага си». А варненският Митрополит Симеон писа на един свой «духовен брат»: «По-добре беше да не се бе раждал и ако беше се родил, да не беше станал духовник». Коментарии са излишни. Кой закони изпълняват тези митрополити? Или те сами подчертаха за лишен път, че солта се е обезсолила, и че идва нов строй, с нови хора по нови пътища.

Исус Христос каза: «Ако имаш две ризи»... А нашият министър професор Мишайков получава от няколко места пари и неговата надница е толкова, колкото е заплатата на един обикновен чиновник за цял месец.

На кой народ е той министър? На американския с доларите ли или на бедния български народ с левове? Или и той, без да ще, потвърждава, че солта се е обезсолила и иде ново в България?

Исус каза: «Помагай на ближния си», а нашият кмет е предпочел да помага на себе си, като решил да получава пенсия, заплата от мината Перник и столичен кмет.

Солта се е обезсолила и тук.

Друг министър, оставен да пази народни интереси и дава личен пример, забравил да иде да посети старопиталищата, сиропиталищата, инвалиден дом, а се вмъкнал в Централния затвор да види две вулгарни убийци, да им даде морален кредит и с това покаже какво се преглежда, цени, насърчава в България.

Хиляди пенсионери чакат пенсиите си и по липса на «средства» не им се изплащат пенсиите, а в същото време командировки из Европа, тържества из София, които струват милиони, които за истинският измъчен народ от села и градове не само че не ги интересува, но са и вредни. Водачите на църквата ни и на народа, и хората на старото за лишен път доказват, че солта се е и обезсолила и че старото си залязва и ново идва, и докато из Софийските сокаци хората на старото тези дни реваха: «Хляб и зрелища!», там, сред народа, из села и градове, наведени над ниви, ливади и работилници, шепнат: «Докога ще ни водят боляри, които никога не са живели с нашите болки и страдания? Докога старото ще се шири из родни край? Докога този мрак ще ни обвива, а в него рушвети, развратът, грабежи, убийствата ще се ширят? Докога ще вървим из стари друм? И солта ще се обезсолява?»

И тези събудени, идейни души виждат фалша на мнозина «водачи» и обединени в едно около новите идеи и принципи на Исуса Христа, носят новото, красивото, нужното за народа ни.

Новото иде и то ще бъде толкова хубаво и светло, колкото по-лошо, мрачно е старото.

Да работим и носим новото.

92. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 26, 22.VII.1930 г., София, стр. 2)

«Големите грехове са станали от малките грешки; гемиджийското въже – от тънките нишки.»

«Които нямат – са блажени, а които имат – са щастливи. Но щастливият ако изгуби – става нещастен, а блаженият си е винаги блажен...»

Драги братя,

Безгрижието на днешния ден ражда грижите на утрешния. Ний пропускаме нещата – и тия пропуснати неща са после камъните, в които се спъваме.

Безгрижието по навик е родоначалник на терзанията, в които по-късно изпадаме, които ни карат да окайваме живота си и да проклинаме дните си.

Дохождат дни – единични дни, в които българският данъкоплатец трябва да каже мнението си върху управлението на страната си или общината, в която живее.

Той знае, че крадецът често не може да работи, че пияницата, и да иска, когато е пьян, не знае какво прави; че той, който никога не е страдал, не може да разбере страданията на другите – и не може да покаже милост и човещина към тях.

Хората с големи кореми се грижат преди всичко за тях – благоутробията си, повече, отколкото за всичко останало в света.

Хората с малки уши са услужливи, но пестеливи. Тия с дългите ръце обичат да попишват в чуждите джобове...

Хората с големи каси обичат повече да ги отварят, за да турят в тях, отколкото да вадят оттам и да раздават. Тия каси са боговете, на които те истински се кланят...

Вий всичко това знаете, и някога даже много добре – и въпреки това с нехайство, което няма извинение, вие ги избирате да ви ръководят в политическия живот, да ви стават кметове или да ви представляват в Народното събрание...

Може ли вълк да пази овцете – та и богатият да тачи интересите на бедния?

Едно бих ви припомнил – на тия, които биха искали да послушат – купете си Евангелието и прочетете съборните Послания на Апостол Яков. Па и цялото го прочетете и се облегнете на него.

Време е вече да поискате да бъдете не някакви «исти», които полицията ще гони и преследва, а истински християни, носители на Любов и братство – защото ако не дойде Любовта и взаимната обич, ще дойде смъртта, нещастие-то, страданието – и тежко ни на всички ни. В огъня, който иде, само тия, които са носили обич между хората, ще бъдат пощадени.

Нека бъдем тия светлоносци вред тъмнината.

С братски привет:
Любомир

Любомир Лулчев

III.B

Вестник «Ратник на свободата»

Година III – 1931 г.

Редактори:

Любомир Лулчев, Андро Лулчев

Съдържание

1. Рождество (бр. 1, 6.I.1931 г.)	227
2. Нашият път (бр. 1, 6.I.1931 г.)	228
3. След дъжд качулка (бр. 1, 6.I.1931 г.)	230
4. Писмо до «Ратник на свободата» (бр. 1, 6.I.1931 г.)	231
5. След рождението (бр. 2, 21.I.1931 г.)	232
6. Изход (бр. 2, 21.I.1931 г.)	233
7. Няколко думи за пострадалите от войните (бр. 2, 21.I.1931 г.)...	234
8. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 2, 21.I.1931 г.)	235
9. Будни бъдете! (бр. 3, 9.II.1931 г.)	237
10. Една истина (бр. 3, 9.II.1931 г.)	238
11. Съдбоносни дни (бр. 3, 9.II.1931 г.)	239
12. Пазарлъци (бр. 3, 9.II.1931 г.)	239
13. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 3, 9.II.1931 г.)	240
14. Великият гостенин (бр. 4, 9.III.1931 г.)	241
15. Една истина (бр. 4, 9.III.1931 г.)	242
16. Тежки дни (бр. 4, 9.III.1931 г.)	243
17. Патриотизъм (бр. 4, 9.III.1931 г.)	245
18. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 4, 9.III.1931 г.)	246
19. Пролет иде (бр. 5, 31.III.1931 г.)	247
20. Стига приказки (бр. 5, 31.III.1931 г.)	248
21. Така не може! (бр. 5, 31.III.1931 г.)	249
22. Позив (бр. 5, 31.III.1931 г.)	250

23. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 5, 31.III.1931 г.)	252
24. На работа (бр. 6, 22.IV.1931 г.)	252
25. Избори (бр. 6, 22.IV.1931 г.)	253
26. Афиф работа (бр. 6, 22.IV.1931 г.)	254
27. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 6, 22.IV.1931 г.)	256
28. Цъфтят вече! (бр. 7, 21.V.1931 г.)	257
29. Власт (бр. 7, 21.V.1931 г.)	258
30. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 7, 21.V.1931 г.)	260
31. Новото (бр. 8, 20.VI.1931 г.)	261
32. Долу маските! (бр. 8, 20.VI.1931 г.)	261
33. Защо нямаме нашата листа за изборите (бр. 8, 20.VI.1931 г.) ...	263
34. Окръжно № 14 (бр. 8, 20.VI.1931 г.)	264
35. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 8, 20.VI.1931 г.)	265
36. Снахи ни трябва (бр. 8, 20.VI.1931 г.)	265
37. Народният водач (бр. 9, 1.XI.1931 г.)	267
38. Амнистия (бр. 9, 1.XI.1931 г.)	267
39. Писмо до «Ратниците на свободата» (бр. 9, 1.XI.1931 г.)	268

1. РОЖДЕСТВО

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 1, 6.I.1931 г., София, стр. 1)

«Свободата съществува само за тези хора, които любят Бога. Те са идеалните хора.»

В колиби, къщи, градове, прихлупени със сняг, седят с хиляди наши братя и сестри, загрижени, отрудени, очакващи. Нещо ги притиска – но и нещо очакват. И което е по-радостно – надяват се волно или неволно – защото чака само тоя, който се надява.

И което е странно: Надяват се не на други, а на хора, подобни на тях самите, с всичките слабости, недостатъци и погрешки...

Те вярват, че тези хора могат нещо да направят – и тази вяра е, която наистина позволява на ония нещо да сторят понякога... за себе си, разбира се.

Но денят, в който ще да престанете да вярвате в тях – и тяхната сила ще престане. Денят, в който ще престанете да се надявате на тях – *вий ще бъдете толкова силни, колкото и самите те!*

И трябва да стане това, за да бъдете свободни. А свободен е този, който търси истината и обича хората като свои братя.

Някои мислят, че трябва да придобият най-напред имоти, богатства – та след това да търсят и истината. Но такова богатство си отива, защото е придобито с неправда. А ония, които са придобили Истината, всичко, което са спечелили след това – е спечелено завинаги.

Всеки човек има един ден, в който се събужда окончателно и проумява истината – оная истина, за която е роден.

Една вечер в Карлово си легна «дяконът Игнати», а на другата сутрин «Васил Левски» си събираше багажа със съвсем други идеи в главата.

Денят, в който ще стане тоя преврат – е ден на освобождение!

Вие ще престанете да влагате вашето доверие в банки, които фалират; в хора, които лъжат; в закони, които се заобикалят; в свещеници, които не светят; в лекари, които сами боледуват; в силни хора, които търсят слабите да им помагат...

Иде един нов живот. И той иде мимо знанието и желанието на повечето от хората, както и болшевишкият режим дойде, въпреки нежеланието на руските князе и помещици. И в тоя нов живот ще има и друг ред на нещата. Там първите места ще бъдат на тия, които са били готови винаги да служат на всички хора – все страдали в миналото, те ще се надпреварват да правят добро.

И този нов живот не е далеч – той е пред вратата на всекиго от вас, пред вашия ум и душа – отворете му и му кажете: «Добре дошел!» Скъп гостенин е той и ще ви донесе светла радост, мир и свобода. И още днес ако сторите това, още днес ще престанете да се надявате на тези, които сами нищо нямат... *Отърсете заблудите – и бъдете свободни!* Посрещнете новия живот на братство и Истина, който хлопа на вратите, и приеете благословението, което небето праща на Бедните!

2. НАШИЯТ ПЪТ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 1, 6.I.1931 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Път тежък, Път със страдания, мъки, неприятности, жертви – но и творчество...

От известно време вестникът ни престана да излиза. Много се запитват защо спря да излиза в. «Ратник на свободата». Други запитват нас, а трети – приятелите ни.

Вестникът ни спря да излиза по една проста причина – нямаме средства.

В днешните тежки дни за цял народ мъчно се намират средства в онези, които истински биха искали да ни подкрепят.

Много от нашите абонати и «ратници на свободата» са бедни хора, особено в тези безпарични години.

Те нямат, въпреки желанието си, възможност да си платят абонамента.

Други пък получаваха редовно вестника ни, но още не са се сетили да си платят абонамента.

Има и такива, които обичат да получават вестници, но не обичат да плащат. Ний нямаме безотчетни фондове, нито грамадни приходи, за да издържаме сами вестника.

Всяко ново нещо мъчно си пробива пътя. Мнозина се въздържаха да подкрепят новите идейни принципи, носени от нас, «ратници на свободата».

Народът ни, много пъти лъган от политическите акробати, е загубил вече вяра във всичко добро – дори и в себе си.

Нашите партии приспиваха народа ни с красиви програми и с още по-красиви обещания, дорде му вземат гласа, а след това, като се качат на креслата министерски шефове на партиите – народът се събуждаше под ударите на нови данъци и «благата», които му носят «новите избраници» и чак тогава виждаше, че всичко е било сън... само кратък красив сън... Сега, след 15-годишно обещаване и лъгане, народът ни съвършено е загубил вяра във всичко хубаво.

Днес в село или град малцина разбират отговорността, която имат спрямо народ и история; малцина имат вяра още в хубавите бъдни дни, в новото, което времето ни носи и иска. С едно махане на ръката и прошепване през зъби: «И тези ще бъдат като всички други», «Ний ли ще я оправим?», те решават всички въпроси.

Изгубил е вяра нашият народ в доброто, в себе си, във водачи, във всичко и тежък е нашият път, защото ний трябва да орем и сеем на една нива, гдето е брано, без да е торено; женато, без да е сято. Трудно се оре там, гдето не е орано. Все пак във всяко село и град има отделни единици, които във всички времена са надраснали околните си, приемали са новото, което времето е носило и животът изисквал, и са го носили из трудния нов друм. Отначало сами, гонени, осмивани и осъждани, затваряни, гладни, боси, тези идеалисти, сред хиляди неприятности и трудности, като опитни матроси в буря, са вървели смело напред и са творили историята ни, носили новото, доброто, хубавото за цял народ. Тези идеалисти не липсват сред народа ни и сега.

Ний от тях получихме първо подкрепление, ний към тях апелираме за нови жертви и нова помощ.

Ний подканяме и онези идеалисти, които са стояли далеч от нашата организация и са нямали възможност да ни опознаят, да проучат нашите принципи, да поемат идеите на «ратниците на свободата», да станат апостоли на Свободата, братството, обичта, юридическото неравенство, социално равенство, и тръгнат по новия труден наш път, пътят на утрешното, на идеалиста, твореца, бореца, а не храненици на тази или онази партии, фонд или за тлъста служба за сметка на бедния, лъган, измъчен народ.

Ний, Ратниците на свободата, с малкото идеалисти, които са сега около нас, макар и недохранени, боси, недоспали, поехме тежкия нов, но чист път с пълна вяра, че рано или късно ний ще бъдем разбрани и подкрепени от други идеалисти, ще създадем нова утрешна християнска, социална България с девиза: «Човек за човека е брат.»

Ний апелираме към тези, които имат вяра в доброто и сами в себе си, да поемат из трудния нов, но чист път на ратниците на свободата, да създадем България за всички. Наистина, нашият път е труден, но пред нас е историята и животът, а на нашата маса са книгите: «Една политическа изповед» от г-н Д. Драгиев, юбилейният сборник на г-жа Ек. П. Каравелова; книгата на Юрдан Пекарев «История, принципи и тактика на Б. З. Н. съюз»; литературният юбилеен сборник на в. «Народни права» и др. В тях ние четем, че някога, преди години, са работили като нас и други идеалисти, като са били също гонени, осмивани, като и ний сега. Техните организационни вестници са били спирани както нашия, дори и след 2, 3 и 5-я им редовен конгрес. И на тях отначало са липсвали средства да издават редовно вестниците си, а и идеалисти мъчно са се явявали да работят на оскъдната българска нива. Ний ще направим само 2–3 цитати от книгите на Д. Драгиев*, М. Турлакова**, от юбилейния сборник на в. «Народни права» из речта на Д-р В. Радославов***, за да видят нашите ратници на свободата при какви условия са работили водачите на най-голямата днешна политическа организация Б. З. Н. Съюз и д-р В. Радославов.

* (От книгата «Една политическа изповед», Д. Драгиев, стр. 12):

... И всинца ние от Плевен, от Стара Загора, от Търново, от Варна се събрахме на първия земеделски конгрес в Плевен през декември 1898 г. Учреди се земеделската организация. Най-напред това беше едно голямо смешение от хора от всички партии. Работи се ред години, прекарани в големи борби в самите конгреси и вън, в обществото, с устно и печатно слово. След третия конгрес в София напуснаха организацията и Ц. Бакалов, и Г. Недялков, и Н. Корманов, и мнозина други съюзни дейци. След четвъртия конгрес в Шумен оттегли се и покойният Забунов – постъпи пак на служба. Разпиляха се почти всички дотогавашни дейци. Останахме начело на борбата само тримата: аз, Момчев и Рашев.

Организацията бе още в зародиша си. А борбата трябваше да се води и в парламента, и чрез вестника, и чрез устното слово в сред обществото. След шуменския конгрес поканихме Стамболийски да дойде да кара вестника. Той се бе завърнал от странство. Първоначално отказа. Поради болнавост, той искаше да заеме лесничейска служба по земеделско ведомство. Впоследствие обаче това не стана и тогава той дойде в Стара Загора да кара вестника. Оттогаз ние с г-н Стамболийски станахме другари в борбата. Наскоро обаче той се поболя, та си отиде на село, гдето две години учителствува и оттам пишеше у вестника. Аз и Рашев кръстосвахме разните села и околии да съживяваме угасналите дружби земеделски. Момчев бе сам постоянно присъствие. Бяха години мъчни и усилни, години на тежък труд и борба. (бел. а.)

** (От книгата на г-н Турлаков, стр. 58):

Изправността на дружбите и постъпленията намаляха. Нови дружби се основаваха, но пък много от по-първите замираха или не се проявяваха. Липсваха дейци, които да разясняват, да подтикват към идеите на съюза и сдружаването. «Земеделска Защита» започна да излиза нередовно. Явен бе отпадъкът на тъй буйно и ентусиазирано подетата от началото идея за земеделското сдружаване.

Главните причини за още по-големия упадък на съюза през четвъртата му годишнина според нас бе нередовното постъпление на абонамента и членския внос. (бел. а.)

*** (От книгата «Юбилеен Сборник», в. «Народни Права», из речта на д-р В. Радославов, стр. 1):

Считах за първо условие, щото политическите организации в България да имат свои печатни органи. Поради това още през 1883 г., когато окончателно се установих, първо като държавен чиновник, а сетне като адвокат в София, се завзех да уредя, на

Ний имаме още много примери за идейни течения и организации в нас и чужбина и условията, при които те са работили в миналото. Но всички трудни условия и пътища са създавали истински чеда народни, на времето творци – герои на нацията.

Някога тежкото турско робство създаде 23-годишният разкалугерен дякон Левски, който живя, работи, твори и увисна на бесилка край София при тежки условия, но затова днес той живее в хиляди сърца и е идеал мечта на милиони младежи.

И сега времето и идеите на Ратниците на свободата ще създадат свои борци, свои творци, които в днешните трудни дни ще бъдат истински водачи, служители на цял народ. Наистина, нашият път е труден, но затова той е по-красив, по-светъл, по-велик.

За него път трябва истински майки, а не мащехи. За трудния нов път се изискват истински чеда, които да служат и се жертвуват за народа, а не да си служат с народа.

Които са готови и достойни за този път – да ни последват и подкрепят.

3. СЛЕД ДЪЖД КАЧУЛКА

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 1, 6.I.1931 г., София, стр. 1)

Някога на фронта ни даваха през май месец кожухчета и сланина, а през октомврий – летни куртки.

Всички ний, боеваци от позициите, знаехме, че това се върши от «бързото» разпореждане на г-да интендантите. Но сега интенданти няма, а работите пак вървят, като че ли сме на фронта, т.е. – след дъжд качулка.

Вестниците в София тръбят, че дирекция ще се създава за закупуването на храните. Интервюта се дават, фотографии се печатат на г-н директора и пр., пр.

Всичко това е много хубаво, ако беше се уредила дирекцията през м. май, та през септемврий най-късно да функционира. Не сега, както някога на фронта, когато повечето от нас, производителите, продадохме храните си на безценица. Продадохме ги, защото нямаше какво да се яде, па и на много места бирници се престарават, та котлите и черги продават.

Какво ще закупуват сега?

Кои храни?

Храните на производителите или на едрите търговци?

Къде живеят и кого представляват тези, които създават този закон?

Ако живеят в България, не знаят ли, че жетва свършва се, всичко се прибира в хамбара и бирникът идва най-късно 1 септемврий?

Ако представляват нас, българските селяни, не знаят ли, че ний с нетърпение чакаме да приберем храните, да продадем, макар на безценица, за да си купим необходимото и платим борча. Защо е тази дирекция сега?

свой риск, нов либерален вестник «Съзнание», с разрешението на тогавашния министър-председател и министър на вътрешните работи генерал майор Соболев и със задължение пред началството, че във вестника няма да се говори нищо за българската конституция – задължение, нарушено не след дълго време. Тогава либералната партия в България нямаше свой орган, защото после държавния преврат (1881 г.) на княз Александра и на руските офицери-комисари, тая партия беше дезорганизирана. Нейните водители: Петко Каравелов и Петко Р. Славейков бяха изгонени от София и живееха в град Пловдив, столицата на тогавашната Източна Румелия, а Драган Цанков беше интерниран в град Враца и прогласен за умопобъркан от консерваторите. Същият, лудият Д. Цанков в 1883 г. стана министър-председател на 8-то министерство. (бел. а.)

За наше благо ли е сега?

Когато храна в нас за продан няма. Или за благата на «нашите»?

Някога на фронта ни даваха кожухчета и сланина през май и юни, но то беше на фронта, а сега защо е това?

Слави Н. Иванов

Запасен войник, Карнобатско

4. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 1, 6.I.1931 г., София, стр. 2)

«Да се самоотречеш, да понесеш кръста на страданията – и същевременно да носиш в душата си великата идея, че всичко това правиш заради Бога, без ни най-малко да се поколебаеш – това е благородство, това е геройство; това е красотата на човека. Живееш ли така – ти беден няма да бъдеш, лишен от храна няма да бъдеш, от нищо нужда в живота няма да познаваш.»

Драги братя,

Доста дни минаха, откак «Ратникът» не ви е посещавал. Почиваше и той по неволя – боледуваше... А боледуваше, защото малко го обичахме и вие, и ние...

Когато дойде тъмнината, най-важното е да има светлина, за да видим това, което правим и къде се насочваме. Не чакахме винаги хората да ни разберат; мъчехме се сами нас си да разберем, като разберяхме – радвахме се; а когато не – учехме се. И което научихме, искаме да ви пишем, защото братя сте ни и светлината, която нам свети – да отгони и вашата тъмнина.

Дебелите въжета от тънки влакна са направени, толкова тънки, че кое да е дете на шега може да скъса всяка нишка. Но съединени – те издържат и най-големите тежини. И вие сте такива влакна.

Наредете се в една посока – тая на истината! После, всяко влакно трябва да помни, че силата е толкова в него, колкото и във всички други.

Но изгнили въжета нямат никаква стойност. А гнилото въже – това е лъжливият човек; едно ти сочи на вид – друго прави. Нарезда се и той при другите – та дано мине покрай тях. И много организации и партии са такива гнили въжета, свързани с интерес и заплати, но не и убеждения. Но дойде ли една тежест, една буря – гнилото се къса. А кой е властен да спре бурята? Ний можем да спорим за времето, когато тя ще настъпи и дали барометърът може да я предскаже, но да мислим, че никога няма да дойде – то значи да сме наивници или глупци.

Здраво въже, добро дърво, хубав чернозем, красива мома – кой ги не търси?

Кой разумен човек ще откаже да купи якото въже, а ще цени гнилото? Кой орар ще прескочи чернозема и ще отиде да оре камънаците?

Бъдете яко въже, и цена ще имате. Но вие не се продавайте. Бъдете въже на кладенец в полето, на което жедният връзва своя съд, изважда вода и се радва, че се е спасил от жаждата си. Имайте една основна идея в себе си, каквато и да е тя, но бъди готов да сложиш главата си за нея – за да бъдеш човек с убеждения. Колкото идеята, на която служиш, е по-висша, толкова самият ти си по-израсъл, по-напреднал човек.

Оня, който сменява своите убеждения постоянно – всъщност ги няма никакви. И така се различава от своите хайвани само по това, че те са родени по-глупави от човека, а тия, божем хора с човечески лица, сами се оглупели и се продават като стока...

Цени се рядката стока. Но и цял свят да ти дадат – ти идеята си не продавай, както и майка детето си не продава – инак няма да е майка!

Обичай, работи, мисли – и свободен бъди! – и Господ на мира, Любовта, Мъдростта и Истината ще те благослови.

Да бъде!

С братски поздрав: Любомир

5. СЛЕД РОЖДЕНИЕТО

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 2, 21.I.1931 г., София, стр. 1)

«Аз затова се родих и дойдох на този свят, да свидетелствувам истината.»

Христос

Христос Исус се роди и знаеше защо е дошъл на земята. А ние знаем ли това?

Защо ний сме дошли тук? Дали като гости от незнаен свят, да надникнем само; да скърбим или се радваме като случайни актьори на велики драми и трагедии?

Или като животни, впрегнати в непосилен труд, наведени над маси в прашни стаи, да дращим по книги и досаждаме на своите подобни?

Или като въоръжени с пушки и топове, да кръстосваме Божиата земя, да я своим, да я обливáme с кръв и осяваме с труповете на нашите братя-человеци – и дори да се гордеем с разрушението, на което сме станали проводници?

Преди 2000 години в малък град, непознато на никого, се роди дете. Расло непризнато, но със смели идеи. То виждаше преди другите, че старото си отива и нещо ново се приближава – ново царство, нов ред, нещо по-смислено иде...!

Около него – всеки правеше каквото му бе угодно. Законите на Мойсея бяха станали празна буква. Първенците и свещениците скубеха народа само и като не вярваха в нищо, държаха се много точно в буквата на правилата, когато това им бе угодно... Хаос и подкуп царуваше навсякъде. Мъчеха се и Бога да подкупят с разни курбани...

Христос възвести нов ред, царството на любовта и братството!

Народът поиска да го грабне и направи цар, но първенците и свещениците му показаха какво могат – разпънаха го!

И оттогава досега те се гордеят с това – сочат кръста, на който го разпнаха и мълчаливо възвеличават вековното си престъпление.

Но и Исус – Идеята-вечност, показва своята сила – *Той възкръсна!*

Но за жалост това се спомня на хората само три дена в година (а сега само един) – Възкресение Христово! А тъкмо това е проявата на силата Христова – Сила да надвива всичко и да бъде вечно жива!

От тази сила има нужда днес Българският народ, за да подигне тежката плоча, която го потиска – жив заровен от своите и чуждите...

И ако някога Ангели дойдоха да помагат на погребания Христа, сега самият Той – страдалият и възкръсналият, ще подаде ръка на изнемогващите от непосилен труд, мъченици на нашия народ, и ще извика на всички, които имат уши, да чуят: «Излезте от гробовете си! Елате да живеем светлия живот на човештина и братство!»

И които Го чуят, ще оживеят, ще се хванат за ръката Му и ще възкръснат за Новия живот, който неминуемо иде.

Будни бъдете!

6. ИЗХОД

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 2, 21.I.1931 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Родната ни земя е изправена пред страшни дни. Това се констатира вече от всички. Но до вчера, когато надавахме вик за опомняне, за помирение, та с общи усилия да изградим редна стреха, да излекуваме раните, нанесени от неразумни синове, ний бяхме обвинявани, че сме били големи песимисти, а от някой – че дори не сме и българи. Но трябваше само пет години да минат, за да се убедят и Цар, и министри, и деспоти, и народ, че ний бяхме правилно предвидели, че сме изправени пред страшни, пълни с неизвестности дни. И сега търсят изход от това положение и Цар, и министри, и народни представители, и хората на народа...

При поднасяне на отговора на Тронното слово представителите на опозицията изложиха на Държавния глава тяхното положение на народа и изненадите, които биха дошли евентуално, ако Сговорът не отстъпи властта на тях.

Държавният глава, схващайки тежкото положение на народа, този път отдели повече от друг път време, за да приеме и представителите на «народа». Почти цялата опозиция, с малко изключение, говори, убеждава Държавния глава, че Сговорът трябва да си върви, защото той е злото на България и да дойде нова власт, т.е. те да образуват «нов кабинет», и след това всичко ще се «оправи». Първият министър на България, според вестниците, е говорил и убеждавал Държавния глава, че кризата не е само в България, а в цял свят, и че на народа му трябва труд, икономии, а не «нова власт».

Ний при туй положение не знаем кого да вярваме. Ако повярваме опозицията, че като си отиде Сговорът и дойдат те, ще оправят България, то значи да не вярваме министрите на България. Ако ли пък не вярваме сегашните министри, то значи да не вярваме вчерашните, а може би утрешни министри!...

При така създаденото положение на фактите, налага ни се да си теглим заключението: или министрите, или опозицията не говорят истината. Ний няма да бъдем съдници техни, но ний само констатираме фактите. Едно е безспорно – че народът е изправен пред страшни дни, но още по-безспорен факт е, че нито Сговорът има сила да помогне на народа ни, нито опозицията. Ако Сговорът имаше сила да помогне на народа, то той в продължение на седем години има пълната възможност да стори това.

Колкото се отнася, че опозицията е в сила да намери изход от днешното безизходно положение на народа, и това е едно фалшиво твърдение.

Преди 7 години не ни ли управляваха днешните опозиционери? Преди 10 години не ни ли управляваха днешните опозиционери, преди 12, 15, 20 и т.н., и ако имаха сили, не биха ли помогнали на народа? Тогава – при много по-леки външни условия. Не говори ли така винаги опозицията, че като дойде на власт, ще «оправи всичко» и това не ли само «стани ти, за да седна аз», върховният мотив на това красноречие, като държавният глава или «щастиято» – да изтърпи? Не са ли тези всички пазарлъци за сметка на бедния народ и от освободението ни досега нали все «помагаха» на този народ – а народът остана да живее в колиби и газии кал до коляно, яде сух, черен хляб, често мокрен с горчициви сълзи, а в София изникнаха на 2–3–5 етажни къщи, палатите на бивши и настоящи министри от «икономийки от заплатата» и на всеки ъгъл – банка, в която участвуват с капиталите си бивши и настоящи министри, депутати. Някога бедните ни плащаха данък с *пари*; ока захар е била 15 пари, бащите ни плащаха с грошове, ока захар – грош и министри, депутати пеш ходили, 5 гроша получава-

ха на ден... А днес ний плащаме с хилядарки и 25 гроша ока хляб ядем и министри, народни представители, секретари от автомобили не слизат и все за народа разправят и от негово име говорят, а народът от работа, труд и данъци глава не може да вдигне и от зле върви на по-зле. Всички, когато са били в опозиция, са твърдели, че като дойдат те там горе, ще помогнат на народа... Да, ще оправят сметките си, помогнат на себе си, а за народа – да плаща данъци, съдене, затвор, убийства, З.З.Д. [Закон за защита на държавата], «опит за бягство», изчезнал безследно и пр., а за благодетелите му – власт, автомобили, къщи – палати, банки, луди пари, пилени из странство.

Всички тези изнесени факти не говорят ли, че сили няма ни в управляващите, ни в опозицията да помогнат и намерят изход от днешното положение на народа? Нямаат те сили, защото нито бившите министри, народни представители, кметове, околийски началници, нито сегашните такива са служили на народа, а са си служили с народа и услужвали на партията и себе си.

Ний, ратниците на свободата, казваме: за да се намери изход за днешното положение, евентуално за утрешното не трябва на народа нова власт от хора, които 61 година досега ни все управляваха по 2–3 пъти и все «помагали» на народа и докарваха народни катастрофи, за които народът скъпо плаща с кръвта си, а те – управляващите, хитро си потриваха ръцете и играеха на «Кой ти е виновен?», «Стани ти, да седна аз», «предатели и спасители».

Нови хора, нови методи, нови пътища и бързи реформи, вярно и честно служене народа, а не служене с народа. Ето изхода.

Народът да се откъсне от политическите циркове, да изостави политическите акробати. Да престане да чака министри, депутати и пр. да му оправят селските работи, а да си възвърнат вярата, че те сами, както нявга в турско време, когато сме нямали министри, депутати, кадии, владици, сами си уреждаха всички работи, така и сега могат да си свършат работите пак сами.

Държавният глава да вземе другарката си и да иде сред народа – но не «народ», докаран за зрелища, а истинският, измъчен народ, измъчен народ от колиби, села и градове, с тях без да поприказва, без да има адвокати, «народни представители» (??) и стражари – и народът, истинският народ, ще му каже истината повече от всички тези, които сега, в тези дни, ще заблуждават, икономисват (фактите), ще го възхваляват, а утре, като се обърне, не дай Боже, каруцата, както в миналото, ще се бият в гърди и разправят кой какво Му е казал и кой го е изгонил. Пред нас е историята и в нея имаме два случая, когато нашите политици при неуспехи са хвърляли вината от себе си върху широките гърбове на княз Батенберг и цар Фердинанд; които, при тяхното обществено положение, не можаха да се защищават и казаха истината, която, трябва да признаем, е много горчива за нашите политици. Ний в тези за всички трудни дни казваме истината такава, каквато си е, макар да не се хареса на мнозина, но за нас е важно да се каже истината.

Нека бъдем добре разбрани поне сега от тия, които са по върховете, защото грозни облаци се вият над Родната ни земя.

А на народа ние казваме: престанете да наливате вода в мелниците – и те ще спрат!

7. НЯКОЛКО ДУМИ ЗА ПОСТРАДАЛИТЕ ОТ ВОЙНИТЕ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 2, 21.I.1931 г., София, стр. 2)

Българският народ има нещастие да води две войни за обединението на племето ни, но и двете войни свършиха с катастрофи. Българският въоръжен народ изпълни своя дълг към Родна земя с голяма себепожертвувателност.

Сто хиляди паднаха по бойните поля и техните непродънали се безкръстни гробове ще сочат на идните поколения как и догде техните бащи са бран бранили.

Но докато едни там, на полето на смъртта, слагаха своя живот за защита на Родни идеали, други в тила трупаха мазни банкноти, напоени с алената чиста кръв на борците в своите каси, а политиците проиграха, проливаха това, що бойците с кръвта си и живота бяха спечелили.

Тези политици нови, вместо да си пожелаят сами присъдата за провалени-те и изгубени позиции, те взеха властта и почнаха да правят закони и закончета за онези, които имаха най-голяма нужда от повече грижа, повече майчина грижа. Борците – солта на народа, останаха на произвола на съдбата. Гладни, боси, зъзнеши, без клечка дърва, в недовършени къщурки те гаснат бавно един по един. Българските управници едни след други им отнеха извоюваните си привилегии и те, разединени, записани в разпри, непростени разпри помежду си, не остана време да се справят с тези, които посягат върху техните свети права, извоювани и запечатани със собствената им кръв и тази на техните близки...

Български управници, днешни и утрешни, не забравяйте, че идеалите на българското племе не са осъществени. Не забравяйте горчивата истина, която ви се каза през 1918 г.; не оставяйте работите да стигнат дотам, че борците и близките на падналите ни братя, когато ви подадат ръце за хляб и помощ, да им хвърлите камък!

Не им отнемайте привилегиите, защото тях са ги извоювали не с плюнки и мастило, но с кръв и живот.

А вий, пострадали от войните, престанете да се дразните, «изобличавате, черните». Знайте, че вий ще бъдете силни само когато сте и морално силни; изгубихте ли моралните си позиции, следваше да загубите и материалните, като логически и неминуемо следствие на първите.

Знайте, че зад отделните личности в съюзите стоят хиляди братя и сестри, които имат належаща нужда от помощ, които не знаят и не подозират дори за борбите, които стават по върховете: В тяхното име и общо благо, долу дрязгите, долу клюките, долу братоунищожението!

Laluta

8. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 2, 21.I.1931 г., София, стр. 2)

«Който обича, той най-напред ще пожертвува себе си.»

«Щом мислиш, че всичко можеш да направиш – това е Божественото, което работи в тебе. Когато мислиш, че нищо не можеш да направиш – това е човекът в тебе, който е слаб.»

«Сегашният живот е живот на връзване и развързване. Ти не можеш да развържеш, което не е вързано; и не можеш да вържеш това, което не е развързано. Това, което не е вързано – ще вържеш; а вързаното – ще развържеш!»

Драги братя,

Дните, които преживяваме, са много важни, но още по-важни са дните които идат и които никой не може да спре. И ако вие разберете смисъла на живота, вие ще бъдете и здрави, и богати. А за да разберете смисъла на живота, който живеем, трябва да се отърсите от всякаква заблуда – защото ако заблудата ни е «истина», основата на градението – пясък – можем ли да имаме траен успех в живота?

Гнило въже за нищо не служи!

А след падането ни под турското робство българите постепенно изгубиха своите училища, останаха без църкви, без свещеници и владици. И въпреки това народът имаше твърда вяра, която изтрая на много посегателства на другояверци. Днес имаме храмове за милиони, 10–15 владици, 4–5000 попове, архимандрити, всевъзможни «светейшества», и то все българи – не е да речеш някакви чужденци – а каква е вярата ни? – Вий сам знаете!

Защо?

Защото вярата е преди всичко в гърдите на хората, а не в каменните храмове – и защото тя с пари не се купува, нито насажда! Инак ний би трябвало да бъдем сега много по-добре в това отношение, отколкото когато ги нямаше... Разбирам, възможно е да кажат, че светът се е развалил вече, допускам. Но ако дяволът и служителите му са развалили света, какво са правили и правят «Божите» служители? Може ли да се мисли, че дяволът е по-силен от Бога и от Божите служители? Или те само по име са такива?

Не е ли време да се промени гнилото въже със здраво? – Защото вярата, която не поправя, която не крепне в сърцето на човека, тя не е вяра, а суеверие. Не само да ни споменуват какво е правил Христос, но и да посочат и поведат по Неговия път – инак ще ни сочат едно гнило въже, което уж някога спасило цял народ, а сега не може даже на самите владици да повлияе и спаси, та се карат като най-обикновени хора...

Някога няхмахме големи училища, няхмахме и наши съдии, а хората се караха по-малко, повече си вярваха; нямаше процеси, убийства, самоубийства всеки ден... Изглежда, че имаме училища, които ни учат на всичко друго освен това, което ни е потребно, за да живеем добре помежду си. А то е, защото ни учат и работят без Христа – макар че казват, и даже всички имаме кръщелни свидетелства, че сме християни... Колко по-добре би било, без тия свидетелства, по живота ни хората да ни познаеха, че сме чували за Исуса Христа, че сме възприели неговите закони и се мъчим да ги приложим в ежедневния си живот!... Тъй страшно е да гледаш и днес българи да ходят по улиците, оковани в синджири, не от турците, както някога се оплаквахме, а от самите си братя...

Зная, че вие имате тежки грижи – но тъкмо затова ви говоря за Тоя, Който има най-голяма сила да ги премахне. Хората, въпреки всички свои желания, никога не могат да имат силата, безкористието и любовта, които е имал Синът Человечески. Запознайте се с Него, потърсете Неговата помощ, вземете Го за ръководител на своя живот – и вие ще почнете да виждате, че се разсъмва, че приближава слънцето да изгрее, че един нов живот на обич и братство е съвсем близо – до самите ни врата – и чака само да го поканим, за да прекрачи прага ни и донесе благословията си. Ще се колебаете ли още?

Братски ви поздравява:
Любомир

9. БУДНИ БЪДЕТЕ!

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 3, 9.II.1931 г., София, стр. 1)

«И тъй, ний не трябва да бъдем страхливи. Когато искаме да придобием известни блага, трябва да имаме доблест да понесем всички страдания.

Само разумният човек може да бъде добър.

Пътят на щастието и нещастieto е един и същи.»

Там, където глупавите се спъват, разумните минават благополучно, защото разумният помни, че след залез слънце ще стане тъмно и си носи светлинка със себе си, а глупавият ще се сети за това чак когато почне да се пъне и пада в тъмнината. И когато си и набави свещица, той иска и да се грее на нея – а достатъчно е, ако тя само му свети, да върви и чете!

Имаме ли светлинка да знаем пътя си – потребен ни е и хляб, но не мухлясал, а добре измесен от чисто брашно: за тялото – хляб; за ума – права мисъл; за сърцето – здрави чувства – тогава ще дойде и радостта. Но радост, придобита от скръбта на другите, е временна, нетрайна. Всяко същество, което онеправдава друго същество – то самото губи своята интелигентност.

Когато свещта гори, тя нищо не придобива, но околните се ползват.

Не може да бъдете едновременно и синове, и роби! Ако сте синове – наследници на власт и имот сте; ако сте роби – тогава само скърби ще имате! Но Бог не направи никакви роби – хората сами се заробиха! Те сами си туриха вериги и всеки ден коват нови и ги слагат върху ръцете и вратовете на своите братя чловеци...

Това е, защото хората не се обичат, защото мислят своите братя за чужденци; защото допускат несъществуващи граници да делят членовете на враждебни лагери, разни нации и религии...

Земята е пълна с хора, които си докарват само скърби днес, а утре може би и смърт – смърт на милиони хора!

Защо да си отегчаваме положението? Сега има мнозина, които и в смъртта не вярват, защото грабят, като да живеят още хиляди години; а други и в живота не вярват: – живеят във вечен страх от нещо – живи умрели!

А навсякъде днес са потребни не обикновени хора даже, а пророци и светии; хора, предадени всецяло на своята идея, носители на Новото, което пристъпя с всеки идващ ден все по-близо и по-близо.

Малка е главата, но цялото тяло управлява – малцина са и тия хора, но ще управляват, ще турят в ред всичко, защото не ще искат своето добро, а доброто на другите. И не ще се водят по човешки променливи закони и заповеди – те не ще продават нито себе си, нито своите братя!

Но и всички вий, които сте готови да дадете малко от своето време, да направите някому добро безкористно – бъдете готови, защото времето ви е дошло!

Всички вий, които имате души и сърце, трептящо от жал по поробен от невежество народ и сте готови да ги положите, за да си въздъхне той по-свободно в близкото бъдеще – будни бъдете, защото близък е денят на *Новото*.

И всички вий, които страдахте в братска саморазправа, утешете се, защото Правдата ще въздава!

Близко е времето на Новото, на Царството Божие!

Будни бъдете – и със свещници запалени в ръка да се прогоните тъмнината – и дано никога вече не се надвеси над нашата хубава страна!

Будни бъдете!

10. ЕДНА ИСТИНА

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 3, 9.II.1931 г., София, стр. 1)

Доктор Трифонов*

Излизайки от основните принципи в живота, *мъдростта* е източник на всички лични и обществени добродетели, и че *волята* е първата основа, върху която почива вселената: Днешните интелигентни уж властници трябва да направят голямо усилие, за да обработят волята си, да махнат старите навици, да приемат здрави мисли. Разкъсайте обвивките на раншните причини и партийно-егоистични побуждения, и ще станете творци на нова България. От правилните схващания на властта зависи *развитието* на народната воля. В злоупотреблението с народната воля и доверие се крият причините на днешното политико-икономическо и стопанско положение.

Сегашната власт няма дух на свобода на действие, защото неправилно си окача етикета «Демократическа», когато в действителност липсва всякаква реална демократичност в отношенията между властта и народа, която най-добре се констатира в не проявяването на народната воля в изборите.

Време е да се ограничи явната и тайната полиция на г-н Ляпчев в нейните административни функции за спокойствието и реда на страната, като се остави една нова неутрална коалиционна от опозицията власт – кабинет d'affaire, която да направи народните избори.

Интересът и достойнството на днешния «Демократически сговор», който претендира да бъде най-патриотичната организация, му *диктуват да остави изборите другиму*. Факт е отегчението и недоверието на народа. Факт е юридическата му отговорност на незаконно заграбената власт – оставете поне *народът* да ви спаси, като се задоволи да оформи една нова власт, съставена по конституцията: мирно и свободно да си каже думата.

Демократическият сговор през 8-годишно управление можа да си създаде съмишленици и подражатели, за да не го е страх да изпусне властта, ако постъпи *с жест на достойнство* и според конституцията. Даже Демократическият сговор, да допуснем, че изгуби властта, той пак ще спечели морално, защото по този начин ще омекоти настроението между партиите и ще направи да се забравят: злобата, мъстта, недоволството и юридическата грешка и отговорност от 9 юний 1923 г.

Демократическият сговор трябва да разбере, че в негов интерес е да употреби тази *политическа техника*, защото той е агломерат, който няма и не е имал никаква идеология, затова и неговата сила ще се изчерпи напълно.

Но нека не чака това, защото ще бъде гибелно за всички.

Политическата техника се явява и се прилага, когато съществува едно *общо зло*, когато едно управление се забрави и не знае какво да прави. В такъв случай ние трябва всички да си помогнем, за да не попадне в поговорката: «Когато човек сам не иска да си помогне и Господ, не може му помогна!»

Инстинктът народен, усетът на този, който обича родината си, се надигат и проявяват в желанието да направят нещо добро и законно, за да се създаде едно правилно държавно управление. Партиите, както и народните представители, са само изпълнители на този инстинкт, на този усет. Ако те не го предугадят, не се вслушат в тази народна сила, тогава се изгубва равновесието между народ и власт и става реакция между силата и насилието, откъдето всякога е печелил народът, но за съжаление – с много невинни жертви.

* Д-р Трифонов – псевдоним на Любомир Лулчев. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев.

Неоспорим факт е, че не са виновни и администрацията, която *забравя*, че *служи на народа*, нито е виновен и нашият народ; виновни са по-скоро нашите нрави, нашето ниско индивидуално съзнание, което влошава отношенията между партиите дори до кръвни разпри, за лични и партизански, а не обществени придобивки.

Всички партии са спекулирали с това заблудено гражданско съзнание; но демокрацията не дава право на елита на българската интелигенция *да злоупотребява с гласа на народа*, да забравя конституцията. Парламентарните грешки не трябва да стават правила, защото този навик е противоконституционен, противодемократичен и не може да трае вечно, един арбитър политико-партиен има само – това са народните свободни избори, които са решаващи във всяка демократична държава.

(следва)

11. СЪДБОНОСНИ ДНИ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 3, 9.II.1931 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Европа е изправена на страшен кръстопът.

Всеки ден големите европейски вестници ни носят за нови и все по-нови изнамервания на средства как по-леко да се унищожават народите.

Нови аероплани, палещи лъчи; задушливи газове; оръдия, биещи 400–500 км танкови, пр. и пр., несправедливи договори, изкуствени несигурни граници, безбройни кризи, размърдване и шетане (разхождане) на първите министри на всички държави, сключване на тайни договори, явни «търговски» договори не ни ли нашепват, че сме изправени пред страшни – съдбоносни дни. Не преживяваме ли ний дните през 1915 година. Въпреки всички уверения, въпреки всички декларации Европа преживява съдбоносни дни.

Разгърнете вестниците им, и техническите списания, и бюджетите им, вие ще се уверите, че една трета от целия бюджет поглъща военното министерство, а техниката бързо крачи не как да помага за развитието на човечеството, а как по-леко да го унищожават. В тези съдбоносни дни за Европа, мъничка България преживява тежки дни.

Народът трябва добре да разбере съдбоносните дни в Европа и да се опомни. Откъсне от старите политически акробати и старите отъпкани пътища. Да намери сили в себе си, тръгне по нови пътища, изгради в себе си повече вяра в доброто, повече обич между всички и силна воля и истинско служене най-напред пред самия себе си, а след това вярно и честно служене на цял народ, да изградим в тези съдбоносни дни за Европа силна по дух, здрава по разбиранията си, пълна с обич, нова България, такава, каквато я изисква и носи времето.

12. ПАЗАРЛЪЦИ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 3, 9.II.1931 г., София, стр. 1)

От известно време в София между фалиралите политически водачи се водят преговори...

Правят се пазарлъци, но не как да се помогне на народа, за който се сещат и ходят при него само кога избори наближат и данъци да вземат, а коя с коя партия да се сдружи, кой да бъде начело на «новата власт», колко мандати, колко министерски кресла, колко околийски началници ще вземе всяка партия, ка-

то дойде на власт и правят и кроят пазарлъци за «кожуха на Ганьо», тъй кат че всичко им в кърпа вързано, като че те са господари в тази страна, а не народът.

Някога по фронта ни се даваха заповеди. «Тази вечер ще идете в неприятелските окопи и ще ни доведете 1–2 французи, сърби» и пр., и заповядват, като че ли ний ги имаме вързани ей-тъй нà, както конете, магаретата в яхъра; и сега също тези господа си чертаят, пишат, кроят в удобните салони на София за сметка на Ганьо тез запушени, прихлупени къщурки из селата.

Досега тези пазарлъци ставаха в София, правиха се калпаци и дрехи в София за село, затова свършвахме все с катастрофи и кризи, безбройни кризи. Народът трябва да се организира около новото знаме на Ратниците на свободата и извика на тези, които досега го водеха: Стига, стига пазарлъци по София, ний тук, в селата и градовете, сами ще си намерим, изберем хората, които ще ни водят и следваме. Досега ний ви опитахме, управлявахте, правихте пазарлъци по един и няколко пъти и дадохте това, що имаште, и ви видяхме, сега ред е да видим нови хора, без пазарлъци за нашия кожух, а честно служене на народ и отечество, а не както досега – служене с народ и отечество.

Един Ратник на свободата

13. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 3, 9.II.1931 г., София, стр. 2)

«Работите вървят добре само на оня човек, който живее според законите на Любовта, Мъдростта и Истината.»

Драги братя,

Зная вашите страдания и мислил съм аз, а и питал съм други, по-учени от мен, за причините им и средствата да се отстранят. И казаха ми, и опитах – и видях, че в живота има бързи пътища, които дават бавни резултати, а има и бавни пътища, които дават бързи резултати; че някои неща – като житото: ори – и чакай само да узрее; а други – като лозата – искат и да го копаеш, и подрязваш, кършиш, па и доста да почакаш – до есента чак, за да опиташ сладкия грозд.

Но както не можеш да зарежеш лозата, та от само себе си да даде своето грозде, така безумно е да вземеш да подрязваш житото, за да ти роди класове!

Това, вярвам го, разбирате много добре и ще кажете, че такива безумни хора няма да се намерят. А пък мен се струва, че тъкмо такива излязохме ний, българите: подрязахме си житото, а си оставихме лозата да дава саморасляк – и тя доста се вкисели, вгорчивя – и едва – едва ражда по някое грозденце...

Кое е житото и кое – лозата?

Мисля, и сами вий се сещате. Лозата – това сте вий самите, вашата вяра в Тоя, Който ни е сътворил и Който постоянно се грижи за нас. Това е вяра в нещо, какво ще да е, но стига да вярваш и се надяваш – ти все ще работиш и вървиш напред. Тя е крепила нашите деди, когато те не са имали ни школи, ни църкви, ни попове – те твърдо са вярвали в своите ръце, че могат да орат и да изкарат хляба за своите деца; те са вярвали в своите волове, че като ги нахранят, те ще орат с леснина коравата земя и оттам ще се вдигне златен клас, който ще нахрани гладните – и свои, и аги различни; те са вярвали в своята челяд, която като малки пилци не е бягала далеч от родното гнездо, а се е прилепяла при бащин дом и е работила с истинска любов и предано те са вярвали на своята стопанка, неуморна работница от сутринни зари до късна вечер, която е била и майка, и предачка, и тъкачка, и шивачка за своите рожби и стопан; те са

вярвали в своите комшии, обичали са ги и винаги са казвали: «Като е на съседа ми добре, и на мен ще е добре.»

Най-после те са вдигнали своя взор и към звездното небе, тогавашната Българска църква – и гледайки как трептят звездите като живи, те често са въздъхвали и с вяра са казвали: «Добър е Господ!»

И Той е бил добър за тях – въпреки чужденците, въпреки насилията, родът им доживя... до днес... да види всичко това разрушено, да види брат брата да мрази, да преследва, да убива; син баща да коли; баща – син да убива; селянин – свой съселянин да смазва с бой; да се гонят и ненавиждат, да се присмиват на тия, които говорят за идеали, или да не смеят да вдигнат и най-малкия глас да защитят истината – днес, когато е божем българско и някои българи са по-наплашени и по-безправни, отколкото бяха някога... Колко скръбно е това! И кого подрязват? Пшеницата – своите братя... Нима има нужда пшеницата от това? Драги братя, може да ви говорят каквото искат – не едно е само, което може да ви отърве от днешното ви трудно положение – то е първо да повярвате, че това е възможно! Не повярвате ли, ще си викате: «това е бошлаф», няма да мръднете от мястото си – и то наистина ще стане «бошлаф»... Оставете омразата, партизанлъка – това са бурени, донесени отвън; и оставете ги и обикнете се тъй, както някога. Нека престане лакомството. Които сте по-умни и по-силни – бъдете умни и силни за вашите по-слаби братя. А вий, които сте слаби и бедни – вярвайте, че колелото на живота се върти – и не завиждайте; ще стигне и до вас! Дава се на тоя, който вярва и работи. Казах ви някога не изтъркана [фраза], а закон, който всеки ний ден проверяваме в живота си – опитайте го вий: «Където има труд и ред, там и Бог помага.» Ний не говорим за оня нарисувания бог по иконите, не, ний говорим за един жив Бог, Който винаги отговаря и на най-просто казана от сърце и с вяра молитва. Опитайте, и ще се уверите. Помирете се днес доброволно, за да не ви помирят утре условията на живота зорлан.

Братски ви поздравява
Любомир

14. ВЕЛИКИЯТ ГОСТЕНИН

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 4, 9.III.1931 г., София, стр. 1)

«Старото е изиграло вече своята роля, сега иде новото, което е закон за небето. Старото е закон за земята. Не се ограничавайте в никакви стари вярвания, но се приготвявайте за новото.»

«Вие ще кажете: какво можем да правим ний тук? – Бог, Който живее в нас, и ние, които изявяваме Неговата сила, всичко можем да направим.»

Всеки ден хората правят планове, проекти, сметки – често приличат на малки деца, които се забавляват с кукли. Изоставили вечните идеали на човештина и обич, болшинството от членовете на днешната култура треперят за ежедневиия си хляб; със страх мислят за утрешния ден – сякаш зверове ги заобикалят, а не подобни на тях същества...

На кормилото на държавните кораби във всичките страни са най-способните... да мачкат и измамват своите братя-човеци...

Христос за милиони е още име без съдържание; за други – виси още разпънат на кръста; а за трети е в гроба още...

Но така мислят те само.

Христос е жив. Той е вече в света от хиляди години – и сега е!

Той внася в будните сърца обич и нов живот. Неговото слово и нов живот, Неговото слово и спомен оживяват мъртвите. От него трептят всичките зли духове и на земята, и в ада!

Той иде на гости на Европа – скоро ще прогърми словото Му и в нас:
– Що сторихте с братята си?

Какво ще отговорят каиновците?

Пристъпя Той – и бури се вдигат; огън из под стъпките Му излазя и ще пояде ония, които в безчовещина са живели, оскърбявали братята си, плюли на Божествените закони.

Новото ни носи той: животът на любовта, на изобилието, на радостта – живот на избраните!

А избраници са всички, които досега са страдали.

Будни бъдете, да посрещнете Великия Гостенин!

15. ЕДНА ИСТИНА (Продължение)

(В. «Ратник на свободата», бр. 4, 9.III.1931 г., София, стр. 1)

Доктор Трифонов*

Демократичността обаче не трябва да остава празен етикет, който служи да хвърля само прах в очите на народа и води след себе си *потисничество, трудно финансово-стопанско и социално положение*. Такова управление, което *не може да даде свобода на мисълта и печата* – не е силно. То се крепи чрез насилието – и без да ще създава реакцията, мизерията и безработицата. То е гибелно и води към революция!

Днес изнемогванията на хората действуват *страшно заплашително не само върху стопанството, но и върху психиката и политическите тежнения на народа*.

Правителството на «Висшата интелигенция» напълни касите на своите приятели за «културни нужди» на гърба на народа и сега не може да посрещне най-елементарните материални задължения на държавата.

Пенсионният фонд изчерпан, чиновническите заплати мъчно се плащат, бюджетният дефицит надминава милиард лева! Всичко това има нужда от един *психологически отдушник* на днешното положение, но не във вид на нов заем в странство, разбира се...

Промяната на правителствата, когато управниците са честни и съвестни хора, не става само чрез блам в парламента или чрез изгубването на изборите, но и по ред други причини, които налагат това: често пъти смяната на едно правителство *облекчава едно обтегнато положение, раздвижва противоположните сили и избягва катастрофи*.

Господин Ляпчев със своя бльоф, макар и в Женева сам да отиде, не може да се справи със стопанската финансова криза, защото *психологическото му настроение* изказа слабите му карти и бльофът се разбра: безсмислено е да се затъва още повече.

Според нас Д.С. не може и не трябва да направи изборите. Разните комбинации, които лансират от отцепниците и опозиционни министри по лични подбуди и цели за коалиции с Демократическия сговор е *гибелно, вредно и опасно* за бъдещето на страната.

* Д-р Трифонов – псевдоним на Любомир Лулчев (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

Демократическият сговор трябва да излезе временно от политическата арена, докато страстите са по-заглъхнали и докато народът мисли за своето бъдеще, а не за отмъщение. Новото правителство трябва да направи избори по реда, предвиден в Конституцията, за да се спаси страната и Демократическият сговор. Това е истината – за нас една историческа аксиома, една действителност, която няма нужда от доказателства. Образът на новия кабинет трябва да бъде временен, ползващ се от народното доверие.

От голямо значение е поне този път изборите да бъдат строго конституционни, по принципите на демокрацията, а след изборите да се образува траен кабинет, в който може с другите партии и с право да влезе и Демократическият сговор, ако има нужната численост. Нека народът му даде пак властта, но не чрез силата и насилието.

Само така ще се извърши една радикална операция – Greff – на подмладяването на властта, която ще може да даде по-добро бъдеще на страната.

Държавният Глава в случая не може да бъде само зрител, но е длъжен да се намеси в тези противоположни политически сили, зле уравновесени, за да получи движение – проява – за народно благо, тъй като знаем, че Той най-искрено мисли и работи за доброто на своя народ, обаче време е и да го прояви.

Ако това не стане, народът сам, който е арбитър политико-партиен, ще се наложи един ден, но по свое разбиране и без оглед на нуждите на момента.

Славен исторически път не се твори без воля и без духовни качества, а Българският народ, знай се, е имал *славен* произход, и че е бил чудовен и могъщ – и духовно и политически, и не ще търпи да се гаврят с него опиянените от властта – «Властници» – кърлежи. Формата на нещата *е границата* на дейността на противоположно насочени сили.

Нека не се съмняваме, че такъв волев народ ще съумее да разкъса обвивките на по-раншните причини, за да стане творец на събитията, за ползотворна – общочовешка – национална дейност!!!

16. ТЕЖКИ ДНИ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 4, 9.III.1931 г., София, стр. 1, 2)

Андро Лулчев

Съпътниците на несполучливите войни са били винаги революциите, които са коствали *главите, тронове* на царете, хиляди човешки жертви, болести, безбройни кризи – тежки дни за цял народ. Историята е пълна с подобни случаи.

Мъничка България от дълги години воюва. Нашите деди са стигали до Цариград, оглеждали са се във водите край Солун, газили са неведнъж тихия Дунав и оставиха и нам този завет – и ний по техните стъпки тръгнахме. Дълги години бран бранихме. Стигнахме до Цариград, влязохме в Солун, взехме Прищена, Охрид, Битоля, Белград, Черна вода, Браила, Галац, Букурещ: прегазихме студения Серет. *Чудни подвизи извърши нашият въоръжен народ, когато всички заедно са били една воля, едно сърце, един ум.*

За голямо съжаление, докато въоръженият ни народ мреше по бойните поля и с кръвта си прибавяше строфа до строфа към новата ни история, в тила забравили се партизани слагаха в своите каси мазни банкноти, а фалиралите дипломати и партизани почнаха да сеят бацили на разединението сред въоръжения народ. И туй, което бойците бяха спечелили по бойните полета с толкова кръви и труд, нашите партизани в тил го провалиха за няколко часа само, защото те служеха не на България, а на партията и личните си интереси... И наместо да

пием с чашата на победителите, нам ни се поднесе в Ньойи да опитаме горчивата чаша на победените.

От този ден в Родна земя връхлетяха като хищни птици над мърша безбройни кризи, репарационни задължения и тежки дни за по-голямата част от народа...

Здравите мишци на българина отслабнаха.

Силният и мощен дух отпадна. Гордата, буйна глава клюмна, а веселият нрав изчезна.

В коя къща днес в село или град се чува звънлив смях? (Говоря за съвесни българи, а не за рушветчиите и забравилите се човеци.)

В коя къща днес има добър и сносен живот? Кое семейство сега заспива доволно от изминалия ден? Кой деца днес са с напълнени стомахчета и бодри лица? Кой родни майки имат в гърди обилно мляко за малката си челяд?

Кой баща не гледа днес дребни си дечица със сълзи на очи, кога сутрин на училище отиват без троха хляб в уста?

Коя майка не коленичи вечер пред иконата на Св. Богородица и, давеща се от сълзи, се моли за по-светли и по-хубави дни?...

Надникнете, надникнете из *крайните* квартали на София, и ще видите страшните дни, които преживява народът ни. Там вий ще видите малки деца да плачат за троха хляб, други, посинели от студ, да стенат. Хора да живеят в дупки, нещо подобно на земянки, с дрипи и парцали завиват, а шума и слама – за постелки.

Надзърнете из провинцията – и там – същата картина. Магазини се затварят вечер без 5 лева оборот. Деца, старци да просят, за да си купят хляб...

Момци се убиват, защото тежките дни са по-силни от тяхната воля, а за силните им мишци работа няма; да краде, убива не може, а да се самоубие – това може... Тежки дни изживява голяма част от народа ни.

Обиколете селата, не само преди избори, а и сега. Обиколете ги, навестете ги и тях, да видите как ги душат тежките дни.

Ще видите много семейства да лягат без светило, ядат хляб без сол, захар децата да не знаят що е, дават 2–3 яйца за един кибрит; 2 кила* жито (пшеница), за чифт цървули. Бирници черги да продават; бели менци на момите от раменете да вземат, за да ги наддават за данъци.

Учители бледи, слаби ще видите да ядат на обяд и вечеря сух хляб с орешки и водица наместо чай, защото заплати често не получават редовно, а за чай и захар пари трябва.

Много, много има да се види по села и градове... Всички честни синове и дъщери на българи изживяват днес тежки дни.

Навестете ги тях – някогашните герои – «прусаци на Балканския полуостров», както ги всички наричаха, за да се уверите, че от тях и помен не е останало.

Много души се покриха с мрак. Много характери – покрусиха. Много силни личности – погубиха. Доблестта отстъпи мястото на мерзавщината, мърсотията; честността – на кражбата, рушвета, разврата.

Но всичко това са съпътници на войните, тежките дни са на стара България, която си отива по силата на еволюционния, исторически път и пътя на живота, а заедно с нея и всички нейни съпътници отиват в архивата – историята.

Някога и Германия изживяваше, вследствие на несполучлива война, тежки дни. Но дойдоха верни, доблестни синове, не политици по занаят, а хора, решили да служат вярно и честно на народ и отечество. Намериха сили в себе, обединиха цял народ около новото, което те носеха, и създадоха мощна, силна Германия за цял народ,... изчезнаха тежките дни за тях.

* Кила = 60–64 килограма (бел. а.).

*България днес преживява тежки дни, но те са дни последни, дни на умира-
юща стара България.*

Стара България умира – нова България иде.

Нова България се гради камък по камък. Бавно, но сигурно.

Нова България ще върви по нови пътища.

В нея ще има цар, който не само ще царува, но ще и управлява.

Министри, които ще служат на цял народ, а не ще си служат с народа.

Народни представители, окръжни управители, околийски началници, кме-
тове, бирници, полиция, чиновници, които ще служат на цял народ, а не на парти-
ята си. Ще живеят с болките, страданията, идеалите на цял народ, а не със сво-
ите идеали – да служат на силните на деня.

Ще се сее новото: обич, братство, социалното равенство, а юридическото
неравенство; всекиму според делата му, за да женем същото.

Ще се казва истината, ще се служи истински, за да опитаме сега резулта-
тите от нея, защото 52 години ни приспиваха с лъжи. Граденото върху лъжа е
градено върху пясък, затова всичко така бързо рухна...

Ще се правят бързи реформи, за да се избегнат катастрофите.

Ще се вземе справедливо на тези, които имат, излишното, за да не стане
както в Русия – да изгубят и необходимото.

Ще градим камък върху камък здрава, мощна, силна по дух и мишци ут-
решна нова България, в която ще изчезнат тежките дни като днешните.

*Народът, както досега подкрепи и даде доверието си на всички партии
без изключение, той ще го даде и нам, защото ще се убеди, че ний носим ново-
то, необходимото за времето, и ще иска и нас да опита, както опита всички
досега, и ще ни подкрепи. И ний с тях всички – идеалисти, честни синове и
дъщери, в Родна земя ще изградим: България за всички!*

Ще извикаме на културна Европа: стига, стига сте ни вземали залька от
устата и светилото от очите! Стига плащане репарационни задължения – грехове
на стара България! Нова България няма нищо общо с техните грехове.

На старите опитани партии, които 52 години ни лъжеха и управляваха, ще
извикаме: Доволно, доволно ни управлявахте! Дадохте, що имяхте; сега ще идете
в архивата, да си починете заедно със стара България и тежките дни.

Гласът на творците на нова България ще бъде чут, разбран, изпълнен от
всички, защото той ще бъде казан на чисто български език, мощен и силен, за-
щото ще бъде изтръгнат от дълбините на цял народ.

Да работим, да работим за премахването на тежките дни и градене на
Нова България, която вече иде!

17. «ПАТРИОТИЗЪМ»

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 4, 9.III.1931 г., София, стр. 2)

От известно време в София почнаха да стават нежелателни сцени.

Делят народа на патриоти и непатриоти. Като че ли патриотизмът може да
се опита тук, сред София, по кафенета, клубовете, парадите, улиците.

Нападаха на събрания, чупели са джамове, нападаха богомолци, въздър-
жатели и пр., и пр.

Защо? – Защото не били патриоти, а «пораженци»...

Господа патриотите не разбраха ли, че има патриотизъм и «патриотизъм»?
Защото искат изкуствено да го насаждат в народа ни?

Защо гонят мирни граждани?

Не ще ли е по-добър патриотизъм да хванат тези господа, които явно оби-
рат народа ни? Не е ли патриотично да се справят с тези, които измъчват съг-
ражданите ни?

Не е ли по-ценно и патриотично, преди да искат да счупят джамовете на този и онзи клуб, да бяха зърнали да видят как живеят военноинвалидите, че са подложени на нечувани гаври тези, които от патриотизъм оставиха част от телата си на бойните поля – и то от хора, които не са замирисвали фронта – а техният «патриотизъм» се проявяваше из софийските улици, когато ний там слагахме кости и кърви?...

Не беше ли по-патриотично да идат да видят жените на убитите им братя по бойните поля как се гаврят с тях разни парвенюта?

Не беше ли по-патриотично да идат да видят из крайните квартали как живеят майките на убитите по бойните поля бойните ни другари.

Не беше ли по-патриотично да идат да надникнат, да видят как мизерствуват децата, дечицата на убитите?

Да идат да видят тях, бъдещото поколение на България.

Да ги видят, че са заприличали на сенки, които скитат немили-недраги.

Не беше ли по-патриотично да се погрижат да им съградят дом и приберат в тях децата на убитите ни другари?

Не беше ли по-патриотично да идат да извикат на онези, които всеки ден нарушават законите в тази страна: Стига! И които не само стъклата ще ви изпочупят, но и нещо повече!

Не е ли по-хубаво и по-патриотично да идат по селата и видят как живеят онези, които бяха по бойните поля? Как мизерствуват и какво им трябва, та да им помогнат кат на родни братя?

Има много работи, които трябваше да се направят, преди да се дели народът ни на патриоти и пораженци, и чупят джамове, и нападат клубове, събрания...

Някога в Русия неправдите, гонения между патриоти – пораженци, кражби, рушвети, заточения бяха също като в нас в 1914 г. 146 души делегати на комунистическата партия, между които двама са били българи, подпалиха милионната Русия. Подпалиха я, защото и там патриотите не гледаха да премахнат причините, а гонеха следствията. А материалът за горене беше струпан; 146 клечки кибрит го подпалиха и той пламна, гори и досега – не може с нищо да го угасят.

Да не повтаряме грешките на русите. Вместо да гоним мирните граждани, за да се помъчим да отстраним несправедливи кражбите, убийствата, рушветите, мизерията, скъпотията. Да дадем всекому заслуженото, погрижим за семействата на тези, които паднаха за Родна земя по бойните поля – ето що трябва да върши всеки българин днес, особено патриотите.

Всичко друго дели, дробни народа ни и в тези тежки дни народът ни трябва да бъде единен, а той ще стане такъв, когато всеки си отиде на мястото си и получи заслуженото.

Стига злоупотребления с патриотизма и търпението на народа ни!

18. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 4, 9.III.1931 г., София, стр. 2)

«Само онзи човек, който е пробуден, той е силен. А онзи, който спи – всякога е слаб!

И слабият, кога е буден; и силният, кога е буден – всякога са силни!»

Животът ви е труден. И тия трудности се увеличават, защото вие сами отслабвате. На измършавелия или болен кон всеки товар му е тежък. А тежък е още товарът, защото е общ, а върху малко плещи лежи сега. Някога в селата имаше само «селяци»; сега има доксан докуз «исти». Това ви се донесе отвън. То ви раздели и внесе омраза между вас. А това, което разделя и внася омраза между хората, от дявола е. – Но не от онзи, изписания с рога по иконите – това е

старият му портрет – сега и той се е модернизирал: ходи с цилиндри и се вози на автомобили...

Оставете настрана всички тия донесени отвън програми, глупави ненависти и караници за тоя-оня – с тях затынахте до гуша вече в блатото на партизанщината. Погледнете шефовете и шефчетата на партиите и партийките, как пият и ядат заедно (когато им падне, разбира се), а вие за тях се карате, спорите, и даже избивате.

Търсете човеци *измежду вас си* – ако ще да са и най-прости, но да са честни. И да държат думата си. На парчета да ги правят – да не изневеряват на селото си, на идеалите си и поетите задължения. Стига се сте били по мостове, по които даже *невменяеми* хора са стигали до министерски кресла... Малко ви казвам, много разбирайте! Умни бъдете. Обич имайте помежду си – другото ще дойде от само себе си!

С братски поздрав: **Любомир**

19. ПРОЛЕТ ИДЕ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 5, 31.III.1931 г., София, стр. 1)

«И тъй, като ви питат какви сте, ще кажете: ние сме носители на светлината; ние сме носители на живота; ние сме носители на любовта.

– Защо?

– Защото Бог живее в нас, и ние живеем в Бога.»

«За тия, които са готови – всичко е възможно»

«Да се самопожертвуваш, значи да станеш свободен.»

«Истината е мярка на свободата. И свободата без Истина – не е свобода!»

Пролетта иде! Нейните топли пръсти ще се докоснат до всички; ще събудят заспалите души, наскърбените сърца, обезнадежни духове... Ще посочат на отиващите снегове, които видимо за всички се топят и изчезват – ще пошепнат:

– Безплодно е злото! То има сила, защото го признаваш и се страхуваш от него. Но то е временно. То е старото. То ви донесе много скърби и страдания – но и те са временни, като него самото!

Аз ще обърша сълзите ви и ще ги превърна в радост, защото самият живот изхожда от Бога, а Той е любов и радост!

Аз живот съм за всички, които ме чакат.

А мен чакат всички: и най-малките рекички, които тихо шепнат в долинките своите приказки и жалби, когато се докосна до тях, те ще се обърнат на буйни потоци, ще вдигнат пенливите си глави, ще сломят прегради и язове и ще се прегърнат със своите братя и сестри – потоци.

И ветрищата, които се крият сега в пещери и балкани – ще отключат.

Бурища клони ще кършат, душите на юнаци ще будят – да скочат, вериги от снагата народна да скъсат!...

Аз ида, пристъпям с всеки ден, надничам с всяко вдъхване на вятъра, пея с всяка птичка крилата, нося Новото за всички!

И нищо не може да ме спре. Аз съм крилатата пролет! Живот, Свобода и Радост нося на всички, които ме чакат.

Които спят, викам: Събуди се!

И които са будни, питам: докога ще спите?

Ето, аз ида, дойдох – при вас съм вече.

Март 1931 г.

20. СТИГА ПРИКАЗКИ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 5, 31.III.1931 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Накрая на всяка стара или в началото на всяка нова година разумният човек – бил той земеделец, търговец, чиновник, ученик, учител, писател – си дава сметка за всичко, що е правил през изтеклата година. Преглежда тефтери, ако е търговец; гледа в хамбаря, ако е земеделец; гледа двойки, тройки, ако е ученик; пр., но всеки гледа какъв резултат има, какви дела е сторил и ако има добри резултати – и от кои дела той е доволен, доволни са и тези, които са около него, и обратното...

Мандатът на господа народните представители от сегашното Обикновено народно събрание изтича през месец април.

Отново са плъзнали по села и градове настоящи, бивши, бъдещи народни представители и разправят ли, обещава ли сладки приказки на своите слушатели.

Щастливи селяни, щастливи граждани. Сега за няколко недели ще им се направят училищата, мостовете, реки прекарват, данъци намаляват, кризи премахват и всичко тръгва по мед и масло.

Ще се надпреварват кой колко може повече да обещава, а като го изберат, ще каже като циганина: «Я меля, я не меля.»

Изтича мандатът на една камара, ще дойде нова камара.

Нека всеки българин от село или град да си даде сметка за делата на всеки свой избраник.

Изпълнил ли е той своите сладки приказки, казани, когато е искал доверието им.

Извършил ли е добри дела. Има ли хармония между дела и приказки. И тъй, както началото на всяка нова година всеки човек си прави баланс, така всеки избирател трябва да си направи сметка кого ще избира сега.

Но преди всеки да си пусне гласа, нека знае, че на 14.III. т. г. са присъствували в парламента на заседание 35 народни представители, а са се разписали всички без изключение, за да си получат 400 лв. дневни. На 16.III. – само 30 депутати, а на 12.III. – само словом петнадесет (15) души депутати, а са се разписали за дневните повече от двеста и шестдесет души.

Ний питаме такива хора, които се разписват само за дневните (400 лева) и напускат камарата и си отиват някои да си вършат търговски, частни работи: какво чака българският избирател!?

Какви дела чакате от хора, които бягат от поста си?

Какво творчество чакате от депутати, като гледат на депутатското място само като доходни дюкяни?

Какъв идеализъм искате от народни представители, които получават 400 лева на ден, дори когато не са присъствували на заседание?

Какви дела чакате от народни представители, които предпочитат да стоят при жените си, а не по банките на парламента да отстояват интересите на своите избиратели?

Как чакате да ви оправят работите, премахнат кризите хора, които, когато им се плаща да присъствуват на заседания – бягат и остават само там подписите си, срещу които получават 400 лева дневни?

Как чакате облекчение на тежкото ви положение от хора, които се сещат за вас, когато наблизат избори само?

Как искате да си изпълнят сладките приказки, казани пред вас, когато от тях не ще вземат дневни и разберат от далаверата си?

Но стига, стига сладки приказки.

Нито глас за старите народни представители – дезертьори от своя пост.

Някога на фронта на дезертьорите от своя пост имаше само една награда – куршум, а досега на дезертьорите от парламента – 400 лв. на ден. Но това е стара България. В нея кой пие, кой плаща, не се знае.

Нова България иде! От много села и градове се чува вече гласът на новите хора – строители на нова утрешна България, които викат: Стига, стига сладки приказки, стига по стари водачи и пътища.

Нов път има, делови нови водачи идат.

21. ТАКА НЕ МОЖЕ!

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 5, 31.III.1931 г., София, стр. 1)

Съберат се ситите хора да си приказват, да си гуляят, да си правят банкети, карнавали, да си разправят масали и да се развличат, та да им мине по-добре и незабелязано времето... Никой не ги закача. Наричат това «конгреси», «сбирки», «банкети», «забавления», «културни тържества», «посрещание на видни чужденци» и пр., и пр. Най-после свободна България – всеки може да си харчи парите както и където намери за добре, може да се напива до безсъзнание в разни кабарета, където разголени жени под носа на митрополита насаждат западната култура; да преяждат и препиват, да се държат речи и дават обяснения по разни заплетени политически сегашни и минали, и бъдещи въпроси... всичко това може и става. Хвала на реда и свободата, които имаме!

Но едно нещо е странно. Съберат ли се гладните, немущите, измъчените, безработните да си поприказват за хала, да видят какво да правят с гърлата, които чакат от тях хляб, отгде да го вземат, защото без него не може; защото са здрави и искат да работят, а няма къде и как, защото животът ги е вече тъй притиснал, че не знаят как ще осъмнат – веднага на сцената се явяват стражари и разгонват тия дрипльовци като опасни за държавата!

Чудна работа. Та тия хора не са ли от същата тая държава? Те не живеят ли в нея? Те не плащат ли данък? Не са ли ходили войници да я бранят?

Щели да развалят държавата! Та тя от слама ли е, та няколко десетки хора с приказките си ще я развалят?

Така не може! Има свобода и дори слободия за охолниците, за банкерите, за невменяемите дори, а не се позволява на хората, притиснати от живота, поне взаимно да се утешат, да се обнадеждят, да си потърсят път за излизане от лошото положение, да си посочат цар за болките!

Когато се събират десетки банкери в своите кабинети и решават своите операции, с които изсмукват труда и потта на хиляди – тях никой и не помисля да преследва. Когато се харчат хиляди и хиляди държавни пари от разни тъмни и тайни фондове, да се правят разни банкети на «видни личности», партизани и болшинства (в същото време, когато народ мре от немотия и се присвива за два лева да си купи кибрит или сол), тогава няма полиция, няма прокурори, няма съдилища.

Няма съдилища дори тогава, когато невменяеми хора достигат до министерските постове, стават причинителите на националните катастрофи...

Така не може!

Вие може да спирате една вода ден, недели, месеци, години дори.

Колкото повече време – толкова повече тя ще се набира. Добре е, ако тя е разумно канализирана и върши полезна работа. Но ако е само възпирана, когато и да е, тя ще гътне бента или прелее, и ще намери морето.

Тежко на ония, които дотогава са я спирали. Те ще бъдат завлечени или унищожени!

Трябва да си спомним, че всички сме братя християни и българи, деца на един и същи народ. Службите, които заемаме, общественото положение, имотно състояния – всичко това са външни неща, които утре може да изчезнат, както изчезнаха и големите имения на руските князе. И само доброто, което е направил човек, остава да се споменува след него – нищо друго.

Само тия, които са пожертвували живота си за другите, живеят вечно в съзнанието на своя народ – и такива никога и не умират. Нещо повече. Те са като някакво семе. Подобни на тях, въодушевени, с техния дух, се раждат стотици хиляди!

Държавници и управници, дръжте сметка за вечните закони, защото признават ли или не – те държат добра сметка за всички ваши постъпки. И нека не ви тежи сметката, когато ви я представят: – на когото са много дали – много и ще искат!

МОТО

«Когато искаме да придобием блага, не трябва да бъдем страхливи, трябва да имаме доблест да понесем всички страдания.»

22. ПОЗИВ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 5, 31.III.1931 г., София, стр. 2)

Българи и българки,

Родната ни земя е разпъната на кръст. Гвоздей след гвоздей забиват в нейното изтощено тяло свои и чужди.

Безбройни кризи душат народа ни.

Родни наши братя, бивши бойни другари, делили радости и скърби, победи и поражения с нас, са пръснати немили-недраги из «културна» Европа – протягат ръка за кора хляб, а златните им ниви и китни ливади са веч затрънцали. Други наши братя са из затворите и дребната им челяд, гладни, боси дечица отдавна ги чакат.

За безследно изчезналите не ще говорим – те не са малко, тях никой не ще дочака.

Всички те страдаха и страдат затуй, че не мислеха като нас и нямаше едни истински родни братя, да им покажат верния път, а оставиха на хитри водачи да нахвърлят брат срещу брат, син срещу баща, баща срещу син, и да се колим и гоним, «как турците не са ни клали и гонили...»

Над Европа се е надвесил отново призракът на войната, много по-страшна от тази през 1914 г., въпреки залъгалките на разни конференции за мир и играта на Обществото на народите.

Трябва ли мъничка България да върви по отъпканите стари пътища, по които са я водили и водят досега в продължение на 53 години старите партии?

Трябва ли да вървим след фалирали водачи, които сами на 9 юний 1923 г. се отказаха от политическите прийоми и прибяха до неполитическите пътища – превратите?

Трябва ли да вървим с водачи и партии, които се гонят безогледно със своите «противници», а като дойде за плячка, се обединяват и не гледат на «морала», «честта» и «интересите» на народа?

Трябва ли да вървим по водачи и партии, които досега ни клаха, гониха, затваряха, правиха закони, а сами ги нарушаваха и не изпълняват?

Ще следвате ли водачи и партии, против които работи времето и животът, а те, за да постигнат целта и спрат новото, прибегват до насилието?

Ще следвате ли водачи, които ви учиха, говориха, завършваха своите речи за революции и пр., а когато дойде време думите да станат дела, предпочетоха да прехвърлят границите и идат на топло из Европа, а вие да страдате и семействата ви?

Не, не, хиляди пъти не – стига из стари пътища подир стари вожди. **Всяка партия е била добра за времето си, както всяка дреха – за сезона си.** Безбройните кризи, тежките дни показват, че ний не вървим с времето и с живота. А утрешните дни са пълни с изненади. Новото време изисква нови хора, бързи реформи, чисти, нови, ясни пътища.

Вий досега опитахте по един или няколко пъти на консервативните идеи, либерални, демократическите, народовластието, радикализма, социализма, комунизма, фашизма, **а сега като по-чисти и по-възвишени идеи са принципите Христови, принципи и идеи да се приложат в частния и политически живот.**

Старите партии нявга започнаха да сеят демагогията, тя даде насилията, насилията родиха тоягите, тоягите – цепениците, цепениците – парабела, а те картечниците и топовете, с които братът убива брата през последните тези години. Но всичко това беше стара България, старите пътища.

Нова България иде, нов път има.

Нова България ни зове да сеем обичта между всички.

Братство сред всички, истината над всичко. Социално равенство. Юридическо неравенство, равни права на жените. Бързи смели реформи, изисквани от времето и от живота. Носени от нас, Ратниците на свободата.

Българи и българки,

53 години ни водеха хора, които от министерските кресла и Народно събрание отиваха в Централния затвор на почивка и с фереджета прехвърляха граници и щом народът им забравяше делата, излизаха от затворите и се качваха пак на министерските места, за да ни причинят още по-големи вреди и катастрофи.

Това ставаше досега, защото всеки честен и достоен син на Родната ни земя не искаше да се цапа в политическото блато, а се оставяше да го цапат, затварят, гонят, бият оцапаните до гуша политически акробати!

Но стига, стига бездейност, стига индиферентност!

По силата на историческия път, еволюционния път и пътя на живота, ний, ратниците на свободата, зовем, всички честни нови, справедливи хора, стоящи вън от партиите и вътре в партиите, да си подадем ръка и обединим около новото чисто знаме на «Нова България» и издигнем онзи мощен християнски политически център, който ще извика на тези отляво: «Скрийте пушките!» – А на тези отдясно: «Приберете картечниците, че този, който нож вади – от нож умира.»

Един е наш баща – Бог.

Една е нашата майка – България.

Пред техните завети и в тяхно име трябва да си подадем ръка и изведем народа по новите пътища и се опомним. Защото страшен ще бъде часът, когато ни запитат: «Каине, Каине, що стори с брата си?»

Да не вървим по старите пътища и да не повтаряме стари грешки (през 1918, 1923, 1924, 1925 години).

Ний апелираме към всички гладни и жадни за правда и мир, честни справедливи нови хора, които имат сили в себе си, вяра в доброто и новото, да ни подкрепят, та с общи усилия да изградим нова България.*

23. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 5, 31.III.1931 г., София, стр. 2)

«Истината води към живота.

Частта, вън от цялото, няма никаква ценност.»

Драги братя,

Всяка къща има своя основа, всеки дом – своя глава.

Дом без глава и къща без основа са безсмислици, които животът всеки ден събаря.

И всеки човек трябва да има основа на своя живот – както има гръбнак. Изкриви ли се гръбнакът – изкривява се и тялото. Изопачи ли се идеята, идеалът на човека – и самият той се изкривява, покваря. Човек без идеал, без основна идея в живота си е по име само човек!

Да разрушаваш, да ограбваш не е потребно да имаш нищо друго освен желание за това. Да съградиш каквото и да е – трябва ти нещо повече, отколкото желанието и материала: потребна е една мярка, с която да мериш нещата и техните отношения. Без това няма градеж, няма творчество.

В живота тая мярка е *Справедливостта* – да мериш и себе си, и другите по същия начин. Да бъдеш справедлив – това значи да искаш и даваш на самия себе си.

Ако имаш справедливост, тогава ще дойде и чистотата в отношенията. Вярата в бъдещето; след Вярата – Надеждата; а след Надеждата винаги иде обичта.

А там, където има обич – всичко има.

За да достигнеш до Обичта, започни със Справедливостта, основа в живота си!

24. НА РАБОТА

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 6, 22.IV.1931 г., София, стр. 1)

«Тъй както сте поставени в живота си, той е едно училище заради вас, в което постепенно трябва да разрешите всички задачи.

И тъй, вие ще прилагате Любовта, като сила, която ще трансформира вашия характер, за да можете да се справите с големите мъчнотии, които имате в живота си.»

Всички ний искаме да постигнем известни придобивки в живота си. Но ако пътищата, по които сме отивали досега, не са ни дали очакваните резултати, не е ли време да потърсим други? Щом не са ни завели при очакваните цели, не е ли време да ги сменим с други?

Не е въпросът да изменим естеството на другите хора, но ние трябва да изменим себе си. Аз трябва да изменя себе си, да знаая, че обичам хората, а не

* Нови хора има из България между всички – вегетарианци, въздържатели, Толстоисти, ново общество, източноправославни, католици, евангелисти, Бялото братство, група Григори Петров и др. (бел. а.).

само да ги карам да вярват, че ги обичам. Аз трябва да знам, че туй, което проявявам в даден случай към хората, е от любов към тях и да се радвам и на най-малкото проявление на любовта.

За мен да е важно това, че проявявам Божията любов – това да е свършен факт за мене, а не да се спирам върху туй, което мислят другите хора. Само така може да се спасят хората.

Питам: когато Христос дойде и пострада за човечеството, колко души повярваха в Неговата Любов? – Само 12 души повярваха, и то донякъде – не напълно. Най-после и те се разбягаха. Един се отрече, друг си остави дрехата и избяга, за да не се съблазни, но след възкресението почнаха един по един да се събират.

Питаха: как стана тази работа? Христос знаеше в Себе си, че е извършил волята Божия, че е изпълнил закона на Любовта и това Му причиняваше голяма радост. Христос дойде в света не само да спаси човечеството, но и Той сам да придобие една велика опитност. [Това] предстои и нам, макар и в други размери. Силата на човека седи в истината, която той може да приложи в живота си.

25. ИЗБОРИ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 6, 22.IV.1931 г., София, стр. 1)

Плъзнаха вече партизаните по села и градове, да увещават добродушния българин да даде и сега своя глас и подкрепа за тия, които довчера го продаваха за шепа злато на чужденците. И тия фокусници в своите обещания какви ли чудеса не правят. Строят мостове; ако няма река – прокарват, и пак мост направят. Строят шосета, училища и какви ли не работи; даже някъде се толкова забравят и от милост идва им на ум да понесат избирателя на ръце.

Това става винаги, когато приближат избори; тия хитри лисици излизат по обиколка за плячка, след което се връщат, забравят и не познават никого от своите избиратели.

Досега в Парламента са влизали не хора за там, а съвсем за другаде, и затова винаги са пречели и пречат за развитието на страната ни, и докараха народа ни до това дередже, т.е. до просешка тояга.

Днес нашето отечество е застрашено от всички страни. Ние не сме в добри отношения с никоя съседна нам държава, а всички чакат удобен момент да нахлуят в страната ни и турят кръст на нашето съществуване.

Ето защо всеки българин, който милее за своето дете и своето племе, нека по-внимателно да погледне на предстоящите избори, нека не вярва на крокодилските сълзи на многото хитреци, които се сецат за народа само когато приближават избори, нека видят делото на тия, що го управляват и даде подкрепата си комуто трябва.

А отговорните фактори нека знаят, че народът от градове и села заявява високо, че не може вече да плаща «Диш хакъ». Диш хакъ се е плащало в кърджалийски времена, когато народните изедници, след като се нахранвали безплатно в християнски къщи, варварите искали да им се плати, загдето са си хабили зъбите от яденето. Това е било във варварските времена, а днес модерните варвари казват: Плащай, Ганю, репарации, т.е. плащай, Ганю, диш хакъ.

Най-после, трябва да се знае, че депутатството не е една обикновена професия, като търговия, адвокатлък и др., та да се спекулира с народното доверие, а тук трябва самоотвержени хора, които да спасят България от вътрешни и външни врагове.

Д. Гълъбов

26. АФИФ РАБОТА*

(В. «Ратник на свободата», бр. 6, 22.IV.1931 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

«Афиф работа» – фраза, с която са почвали борбата хората на старото с носителите на новото.

«Афиф работа е. Луд е. Заваян е» – се провикнаха преди 2000 години книжниците и фарисеите – против носителя на новото – Исус Христос. Но когато видяха, че думите им не могат да спрат новото, което въпреки техните «пророкувания» заливаше народа, тогава книжниците и фарисеите разпънаха Исус Христа, като мислеха с това да разпънат, да спрат и новото.

Въпреки всичко новото подчини старото!

Афиф работа е. Луд е, казваха някога на Галилей, когато той оборваше хората на старото. Неговият печален край се знае, но се знае и че носената от Галилей нова теория се възприе, призна впоследствие от цял свят.

«Афиф работа е. Луд е» – ревяха някога из Германия хората на старото против големия новатор, реформатор Лютер. Но въпреки всички предричания, Лютер донесе новото, което живее в милиони сърца днес.

Двадесет години Хиндербург минаваше за смахнат, а днес е председател на Германската република.

«Афиф работа, луд е, утопия е!» – са ревяли, викали хората на старото, когато са се явявали в света нови учители, нови идеалисти с нови идеи, за нови реформи.

Историята е пълна с такива случаи. Доволно е да се разгърне историята на великата реформация в Европа. В биографиите на великите хора на науката, мъчениците на културата, на науката във всички ще се срещнат сцени, от които косите ви ще настръхнат за временото от власница, хората на старото върху хората на новото. Безмилостни преследвания, обявени за луди, утописти, афиф работа, избивания, горени живи, убивани носителите на новите идеи от хората на мрака, тъмнината, злото, злобата, омразата, невежеството – хората на старото..., но винаги хората на новите идеи и пътища са успявали да се наложат – защото зад тях е вървяло нещо непобедимо – самият живот! Мъничка България не прави изключение.

Кой от нас не е учил за Отец Паисия?

Кой от нас не знае за присмиванията, подигравките от страна «братята» на Отец Паисий за неговия велик подвиг: да донесе новото в народа ни, посочи нов път – събуди и вдигне цял народ?

Афиф работа не беше ли за ситите, чорбаджиите, хората на старото, величавото дело на апостола Левски?

Не го ли гониха, предадоха ситите? Не смятат ли те – хората на старото – за «чуждушка работа» (детинска работа) великия подвиг на Левски да се бори с вековния ни тиранин?

Не беше ли той «хаирсъзин», утопист, «чапкънин» за хората на старото? Въпреки техните пречки, преследвания, делото му не се ли увенча с успех? Думите му не станаха ли дела?

България не получи ли свобода? «Афиф работа е! Луд е!» – се провикнаха хората на старото в 1881 г. против Драган Цанков, когато той вдигна новите идеи и поведе в защита на народните права борба с Княз Батенберг и хората на старото. Когато думите им не помогнаха, тогава те го интернираха във Враца, сред

* афиф (тур. hafif, от ар.) – несериозен, лек, лекомислен, слаб. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

зима и, за срам на цял народ, те го провъзгласиха и официално за умопобъркан! А трябваше само 2 години да се изминат, и новите идеи, носени от «умопобъркания» Драган Цанков, да залееят народа ни и той, «лудият», да стане в 1883 година министър-председател в България!

«Афиф работа, глупави хора, утописти, демагози и пр., и пр.» – се провикваха, пишеха хората на старото, когато нови хора носеха новите идеи, посочваха нови пътища. Разгърнете в библиотеката вестниците и прочетете какво пишеха хората на старото, когато П. Каравелов на 17 февруарий 1887 година се разделя с Драган Цанков и става апостол на нови идеи – демократизма.

В 1897 година, в тежки дни за учителството и работниците, се появиха първите апостоли на социализма.

Спомнете си как бяха те приети от старите. Те – хората на старото, дори и държавата насочиха тогава против тях! Но въпреки всичко, делото им се увенча с успех.

«Афиф работа, глупава селяшка работа» – се провикваха хората на старото, когато в 1889 година кръстосваха няколко селски учители, носеха нови идеи, посочваха нови пътища, апелираха за сгрупирване около новото знаме на народовластието. Но въпреки всичко новите идеи надживяха старите, делото на учителите селски се увенча с успех. Българският народен земеделски съюз се организира мощен, силен, въпреки всички «пророкувания».

«Афиф работа е!» – се провикнаха хората на старото, когато след войната водачът на Македонска революционна организация, след онази покруса и паднал дух, вдигна глава към отново поробена Македония и извика: «Не се гаси това, що не гасне. Македонският народ е бил свободен и ще бъде отново волен и свободен.»

В това време хората на старото като ехо му отговаряха: «Умрял кон не рита.» «Афиф работа.»

Скоро думите на водача се сбъднаха. Македонският народ се събуди, организира тук и там в Робска земя. Почувства се свободен – въпреки робски вериги...

«Афиф работа е.»

– Бивол хвърчи ли бе, глупчо! – се провикна някога майор Янков пред цял клас юнкери, когато младо момче – юнкер, чертаеше по черната дъска и доказваше на важния майор, че може да се направи аероплан, с който да се хвърчи (лети) във въздуха.

Младият юнкер дълго се бори да доказва на майора, но и двамата си останаха на своето.

Мина време.

Времето донесе новото и своето. Франция осъществи това, което юнкерът чертаеше по черната дъска... Войната ни донесе аеропланите. Майорът стана генерал и началник на аеропланите, но той остана верен на себе си.

Младият юнкер стана офицер и един от първите наши авиатори. Майор-генерал – началник и на «биволите»...

Младият авиатор поканва веднъж своя началник да се качи на апарата – бивола, но генералът заяви пак авторитетно, както нявга, че на дърво без корени не се качва! Младият офицер смело му заяви: «Господин генерал, бивол хвърчи вече и дървото има корени, нà – гледайте!» Подпалва машината, излита като лястовица в небесните висини, а генералът – началникът на биволите, с шапка в ръка гледа как младият наш авиатор лети високо, високо!...

Клюмва глава генералът и прошепва: «Е, години! Да бях млад, щях да се кача. Бъркал съм и бъркам, ама ако не държа на думата си, ще бъда ли началник, а?» *

* Горното не е измислени, а исторически верни сцени. Гледай списание «Аероплан», бр. 1 (бел. а.).

«Афиф работа, извеяни» – се провикват сега хората на старото, когато чуват новите идеи, носени от нас, ратниците на свободата.

Да, афиф работа е нашият път. Ний се радваме, че ни се поставя същата вярна диагноза, както нявга я поставяха на Исуса Христа, Галилей, Лютер, Отец Паисий, «чапкънина» Левски, хаирсъзина Ботев, умопобъркания Драган Цанков, нихилиста Петко Каравелов, «простаците» Д. Драгиев, Юрдан Пекарев, Забунов, щурите Янко Сакъзов, Д. Благоев, Н. Цанов и хиляди хора на новото, чиито идеи живеят днес в милиони сърца. Да, както нявга тях гонихте, подигравахте, «предпочетохте», когато ви говориха за нови идеи, нови пътища, така и за нас днес «предричате», но въпреки всичко техните «афиф работи» станаха трайни дела и успеха. Така и ний ще успеем. Успяха те и ще успеем и ний, защото бяха и сме нови хора не само по име!

Носиха и носим нови идеи! Посочиха те, сочим и ний нов път! Викаха те, викаме и ний за *нови реформи*. Успяха те, ще успеем и ний, защото носим новото, а новото винаги надживява старото. И заема своето място в живота!

Да, «афиф» е нашият път за хората на старото.

Да, «афиф» са нашите идеи, но това са слова, казани през вековете от книжниците, фарисеите и хората на старото, на които думите не са им стигали да заглушат, погубят новите хора и идеи, са прибегвали до насилията, убийствата, живи горения и пр., и пр., но въпреки всичко те – хората на старото, са загивали и хората на новото са успявали.

Да се готвим ний, ратниците на свободата – хората на новото, новите идеи – за нови успехи, пълна победа! Защо с нас е времето и животът.

Живеем с Истината!

С нас е Обичта!

Носим Новото!

С нас е бъдещето!

Зад нас е Историята; пред нас е бъдещето. Успехът е наш!

Да творим нова, утрешна България. България с новите идеи. По новите пътища, с новите хора!

Да, «афиф» беше дело на всеки новатор за вас – хората на старото.

Да, афиф е и нашето дело за хората на старото.

Но както успяха те – хората на новото – в миналото, така ще успеем и ний и нас ще ни разберат тези, които имат очи и виждат, уши и слушат, сърце и обич.

Гонените за правдата, Истината, Свободата.

Гладните, босите, но чисти по души и дела, защото дошло е време те да съградят Новата България, но не по езически закони, Римското право, Белгийска конституция, а по Христовите закони и принципи с братска обич, истинско самопожертвование, лично безкористие.

27. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 6, 22.IV.1931 г., София, стр. 2)

«Любовта към Бога разрешава всички въпроси!»

Драги братя,

Сейте!

Пролетта дойде вече. Излезте по нивите, които ви чакат, и сейте!

Сейте семето на правдата, на обичта, на Братството, на Истината, на Свободата!

Доброто сейте!

Сейте – и не мислете – всяко дело има своя плод; доброто дело – добър плод и злото – лош – сятото ще пожънете!

Каквото е било, няма да бъде – по-добро ще дойде, защото Новото иде, а новото е винаги по-добро от старото – инак няма защо да иде: или е добро, или е за добро, а повторенията на старото носят страданията.

А Новото е като млад момък пред старец – зъби се старецът само, а момъкът ще извие с кръшно хоро, ще почисти двори и яхъри, ще разоре ниви, пожене ливади!

Работете – и за Бога мислете – защото там е само силата на Разумния, знанието на Мъдрия, Истината на свободния.

Онзи, който мисли за Бога, обича всички, защото казано е, че Бог е Любов. А за каквото мислиш – такъв и ставаш; каквото цениш – при него отиваш; каквото обичаш – за него слагаш живота си!

Живот за всички. Добро за всички, обич за всички, Светлина за всички, Свобода за всички – това желей от душа – и сей семето!

Нека не спират ръцете и не мълкват устата, докато има около ви покрусени души и наведени чела!

Като земя, изжадила се сред лято, ви чакат сърцата.

– Заситете ги с водата на Любовта!

Като измъчена в тъмна нощ птица-бродница, търсеща подслон – така умовете на хиляди ви търсят вече.

– Занесете им светлина на Мъдростта!

– Като роби с тежки вериги по телата, немощни от терзания и страшна мъка в душите, ви призовават вашите братя от всички страни на света.

– Занесете им силата на Истината, която всичко освобождава.

– Сейте!

Пролетта дойде. Слънцето, топлото пролетно слънце е изгряло вече!

Душите са жедни. Нивите ви чакат.

Сейте!

С братски поздрав: **Любомир**

Април 1931 г.

28. ЦЪФТЯТ ВЕЧЕ!

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 7, 21.V.1931 г., София, стр. 1)

«Твой ближен е този, който ти прави добро.

Който иска да бъде здрав – да прави добро!»

От «Книгата на Живота»

Дойде пролетта – и цъфнаха дърветата и цветята. Живот от тях бликна – и навежда за плод и радост!

Под сняг и студ бяха, разклащани от ветрове, плашени от бури – и все пак те се разлистиха и разцъфнаха. Не се побояха, не се уплашиха. Вдигнали своите клони към небето като ръце на послушни деца, те викат оттам топлите лъчи на слънцето.

И те идат – и им носят своята благословия.

И вие, които снеговете затрупват и бурите разклащат из дъно, с мисъл да съборят – имайте вяра колкото разцъфналите дървета! И вие ще се разцъфтите!

И вас слънцето на Правдата ще ви огрее. Лъчите на Любовта ще стоплят вашите сърца, белите листчета на Истината ще се разтворят и ще ви накичат с дивните венци, които Животът дава на ония, които доброволно взимат своя кръст и тръгват по Пътя на Новото.

И в този Път човешките закони, които се сменят всеки ден, не могат да служат за фар и ръководител.

Големите сгради не се вдигат върху пясък – за тях канари трябва.

И вие, до които огнените лъчи на Новото са се докоснали, които се събудили за новия живот, ще намерите тази канара вътре в себе си и на нея ще изградите и ще цъфтите. И много плод ще дадете.

И този плод ще бъде за всички и радост за вас!

29. ВЛАСТ

(В. «Ратник на свободата», г. III, бр. 7, 21.V.1931 г., София, стр. 2)

Андро Лулчев

Нашият народ се слави със своята храброст, пестеливост и търпимост към чуждото.

Повечето работи той ги кара, както довчерашият му господар – агата. Агаля, агаля, яваш, яваш (бавно, бавно). Като ехо на агаля и яваш другият българин вдигна девиза: «Не оставяй днешната работа за утре» (народна мъдрост). Тази народна мъдрост показва, че много днешни работи българинът е оставял за утре. Такъв е българинът към всички свои и чужди работи. «Девет пъти мери – веднъж режи» (народна мъдрост), но щом дойде въпросът за власт, там той изменя на себе си. Става нетърпелив, неспокоен, дори прибързан, готов на всевъзможни компромиси, унижения. На всичко готов, но власт да има, «на власт да бъде». Той търси власт и бърза по лек начин да я има. Инстинктът за власт, за бърза власт карат разсъдъка му да изчезва, умът не действа, сърце не се пита, съвест – притъпена, всичко разумно в него изчезва и остава инстинктът да бърза за лека власт. Готов и годен за хиляди унижения и компромиси...

Хитрите политици много добре знаят тази слабост на българина, защото са по-учени и хитри, и наблюдателни – практични, ето защо, когато отидат те сред народа, не му говорят за просвета, духовна и политическа, а го викат в името на бърза власт.

«Елате при нас, власт, властта бързо ще вземем, тя е близо до нас» – крещяха, крещят и ще крещят по села, градове хитрите политически акробати. Част от народа, без да му мисли, оставил се само на инстинкта за бърза власт, тръгват слепешката подир всеки, който държи камшика – властта – или им обещава сладки мечти и надежди. Често по този начин подкрепят хора, които в други държави отдавна да биха намерили бесилка, затвор. Дават възможност да се покатерят по върховете на управлението хора, които не са годни не за управници, а за разсилни... От това ни дойдоха една след друга катастрофите...

Власт, бърза власт, до властта да е – това е остатък от тези робски години, когато много българи са били слаби по дух и воля, вяра, обич към брата си, към народа си и са се унижавали до неимоверност – само и само с властниците да бъдат, тяхното благоволение да имат, та ако ще ибрика на агата – (властника) да носят, цървулите му да разхожда, но до агата да бъде – до властта. Та днес не е ли същото? Стражар да стане, пьдар да бъде, брата си да бие, на кмета оканиците да поднася, на министъра ибрика да носи (дамаджаната с вино), обуца да лъска на министърчето, но до властта да бъде – до агата. Не е ли същото и с министри, депутати, окръжни съветници, окръжни управители, околийски началници? Колко и колко компромиси са сторили със своята съвест, сърце, ум, за да се покатерят дотам?...

Когато попитате тези, които искат бърза власт, защо я искат, ще вдигнат рамене, ще кажат: «Е, стига опозиция, стига са ни били, да отмъстим, да ни видят

кои сме» и пр., пр. А като им кажете, че това е стар път, по който ни водиха досега хитрите политически акробати и ни доведоха до просешка тояга, хиляди избити от българи, и че има нов път, който е по-труден, но затова резултатите му са по-хубави и по – ценни; по него бърза власт няма, а труд, упорит труд върху себе си и околните – тогава наемници и някогашни ибрикчии на агите ще ви кажат: «Кой ще чака 10–15 години, докато народът ви опознае и дойдете на власт?» «Сега, сега власт ни трябва.» Да, сега, сега ви трябва бърза власт! Някога, през турско робство, така разсъждаваха повечето чорбаджии – ибрикчии. Предаваха те на агите онези, които бърза власт не искаха, до властта да бъдат не желаеха, а викаха народа да се бори за нова просвета, повече обич, повече братство за нова утрешна България.

Докато младите викаха народа да се сгруппира около тях, да съградят нова, утрешна България, другите – чорбаджиите, ибрикчиите – търсеха достъпка с агите, до властта да бъдат, рахатлъка си да не разваляха, та ако ще жените си и децата си на агите да подлагат, ибриците им да носят, цървулите им да разхождат, но рахатлъка си да не развалят и до властта да бъдат; от тях, ибрикчиите – хората на бързата власт, остана позорното име чорбаджия, ибрикчия, синоним на мерзка, подла, робска душа.

От онези*, които бърза власт не искаха, а работеха бавно и се бореха за повече просвета, братство, обич, правда, истина – то Нова България изникна от техния упорит труд, кости и кърви. Нова България и имената им се шепнат от уста на уста и са идеал, мечта на хиляди младежи...

В продължение на 53 години свободен политически живот повечето от водителите на народа ни все бърза власт искаха, все до властта да бъдат – до агата, затова ни сполетяха толкова много катастрофи.

Бързото преливане на част на народа от властвующата партия към новата такава, клатушкането от една крайност към друга, желанието за власт, и до властта да бъде, нямането на едно вътрешно верую, липсата на един собствен критерий – мярка, липса на воля, обич – всичко това е почва, удобна почва, върху която никнеха хитрите политически акробати и водеха и водят народа към нови катастрофи. Всички наследници на някогашните ибрикчии – чабукчии искат днес бърза власт. Готови да плюят върху всичко свято, ако имат такова, дори върху себе си, собствената си съвест, партия, принципи – програма, но властта да имат! Но нека знаят всички: те власт ще имат, но и народът катастрофи ще има. Не е ли досега пълна новата ни история със заемане на бърза власт от ибрикчиите някогашни и не ни ли последваха страшни катастрофи?

Не са ли те още над главите ни? Къде сме сега? Защо сме достигнали до просешка тояга? И брат да коли брата как турчин не го е клал? Това са следствия от стария път – път, по който ни водиха и водят някогашните чорбаджии и боляри, но има нов път, по който работиха първите Ратници на свободата в нас и в чужбина: С. Раковски, Л. Каравелов, Левски, професор Фитке, Григорий Петров и други, които бърза власт не искаха, но вдигнаха, обединиха народа си, донесоха му повече правда, просвета, мир, обич, нов строй, нова държава... Нашата родина не щеше ли да бъде рай, балканска Швейцария, ако вървахме по пътя не на ибрикчиите, а по пътя на първите ратници на свободата? Не теглим ли ние от това желание за бърза власт, наследство от турско робство? Не сме ли завоювана страна днес от свои и чужди? Нямаме ли ново робство, нови вериги?

Нямаме ли безбройни кризи и хиляди братски могили не стърчат ли днес из родни балкани и поляни на изчезнали безследно наши братя?...

* Да си спомним случката за В. Левски, когато са го запитали какъв ще стане, щом се освободи България? (бел. а.)

Стига, стига по стари пътища! Стига ходение подир ибрикчий и чибукчий. Дошло е време да сменим робско бремя, робски навици. Да викнем:

Не щем бързата власт на агите, не щем ибрика му да носим, цървулите му да разхождаме, а искаме просвета, свобода, мир, обич, братство между всички, истината над всичко, нова уредена социална България за всички. Тези нова хора се обединяват все около новото, чисто знаме на Ратниците на свободата, вървят по нов път и градят камък по камък нова България. Те знаят, че някога 11 дрипави, боси, голи рибари завладяха идейно Римската империя, а няколко първи ратници на свободата донесоха ни просветата и свободата. Днес новите ратници на свободата не са няколко, а стотици, хиляди пръснати из България, които вече си подават ръце, за да градят нова утрешна България. Те казват: Стига роби в свободна България! Станете истински ратници на свободата, верни наследници на Раковски, Л. Каравелов, Левски, които бърза власт не искаха, за власт не се бориха, властта не дириха, облагите от властта не желяеха, цървулите на агите не разхождаха, ибрика му не носиха, жените си, децата си не подлагаха на агите, не се гърчеха, братята си не предаваха, а се бориха за повече правда, ред, мир, обич, за нова България...

Новото време иска нови пътища, нови хора, нови реформи. Стига страх от агите. Стига робска душа, робско иго.

Вий сами сте аги – господари – властници на собствената си съдба и родина, щом блага творите, в мир, обич, братство, правда и истината живеите. Стига, стига ибрикчий, чибукът на агите – властниците!

Елате с общи сили да съградим нова България на свободните волни борци – Ратници на свободата за повече правда, мир, обич, братство. Християнска социална България. Които са готови и имат сили – да ни последват и подкрепят!

30. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 7, 21.V.1931 г., София, стр. 2)

«Хората на новия живот трябва да бъдат безстрашни, но разумни! Всичко възвишено и красиво в живота се постига. Но кога? Когато се живее един разумен живот.»

Драги братя,

Отдавна вървите по стръмния път на живота. От хиляди години се носите вие като сенки: ту се приближавате при планините, надничате над морета, газите реки от вода, понякога и от кръв; побеждавате или победени, винаги верни в душата си на мисълта: гдето е текло вода – пак ще тече!

И ще тече, защото извор има. И този извор ще върви ден и нощ, на ручей ще да стане, път ще си направи до самото синьо голямо море. И там много кораби ще люлее на своите ръце, както майките люлеят своите деца.

И много видни хора и много безстрашни сърца ще потръпнат от песента на неговите вълни.

На Живота майстори сте вие – на новия живот! Бурята ще събори старите сухи дървета; старите изгнили сгради! А вие готови да сте, новото да градите.

Иде то! И всяко изворче малка песен е, малка дума на тази песен, на вечната песен: Не гинат народи, които имат идеали!

Затова крепете своите идеали! И знайте: силата на днешния ден не е утрешният! Но има сила, която е силна през всичките времена – нея търсете!

И помнете: онзи, който туря вериги на един човек или на един народ, трябва винаги да знае, че заедно с това подготвя едно бъдещо тържество: момента, когато в името на справедливостта тия вериги ще бъдат свалени!

Защото дните се менят, и времето тече. И тия, които пият в кръчмата на живота, пили са вече твърде много.

И не е вече въпросът за пиенето, а за плащането... защото всичко е писано в сметката на кръчмаря – а това е страшно!

Но още по-лошо има – то е да чакаш това страшно всеки ден...

Ако и вие не внесете мир и обич в живота – и вие сте като другите. И ако вие желаете богатствата на богатите – тия, които ги имат, ще бъдат ваши господари. И вие, които би ги имали утре, ще бъдете като тия, които днес проклинате!

Обич имайте помежду си. Тя ще ви помогне с общи усилия да преминете всички препятствия на сегашния живот, защото всичко ни е дал Бог, а ни трябва само едно още, което е наша работа: да турим ред между нас си самите.

Този ред иде вече – Новото го носи! Пуснете обичта в душата си, и всичките мъчнотии ще се стопят.

С братски поздрав: **Любомир**

31. НОВОТО

(В. «Ратник на свободата», бр. 8, 20.VI.1931 г., София, стр. 1)

– Какво ви интересува?

– Верният път в живота.

– Добре, слушайте тогава!

Новото иде и ний всички сме свидетели на неговото пристъпяне. То е пред прага. Всеки свит със злоба юмрук, насилие, сочи само безсилието на този, който го е вдигнал. Пълните затвори доказват неправдата. Но голямата неправда е, която напомня, че Новото, което носи Истината, е близко.

А Истината е това, което дава свобода на мисълта, разширение на чувствата, благородство на постъпките.

При животните силният е свободен.

При хората на старите разбирания – богатият.

В нова България Истината ще освободи всички безкористни и ще даде възможност на достойните да бъдат водачи – да намерят своите места в живота.

Треперят тронове, банки, нечисти съвести в целия свят.

– Новото иде!

Тече потокът на Новото и няма сила, която да го спре.

Някой го питат – «Отгдети идеш ти?»

Той си върви.

– Къдети отиваш?

Той пак си върви.

Той казва:

– Ако искаш да знаеш отгдети ида – намери Извора ми!

– Ако искаш да знаеш къде отивам – ела с мене!

32. ДОЛУ МАСКИТЕ!

(В. «Ратник на свободата», бр. 8, 20.VI.1931 г., София, стр. 1)

Години наред нашият народ е подложен на страшни изпитания.

Забравили се партизани го делят на свои и «чужди».

Гонят, арестуват, бият – убиват. Защо? Защото не бил с тях – управляващите – следователно «враг» на отечеството.

Нашата родина е изпълнена с братски могили – избити братя от късогледни партизани. В Дуран-кулак, Шабла, Тръстеник, Владая, Захарна фабрика край София, Фердинандско, Троянско, Сливенско, Новозагорско, Ловчанско, Врачанско, Русенско и др. са опръскани с алената кръв на българи клани, избивани пак от българи...

Управниците, шефовете и шефчетата на партиите са повеждали групи от народа ни срещу своите родни братя в името на «висши интереси Отечествени». Клаха го, убиваха, за да дойде ден същите тези шефчета и шефове, които нявга клаха и избиваха, деляха народа, днес заради мандати да забравят миналото и в името на «висши» Отечествени интереси (мандати и власт) да си подадат ръка, за да спасят «милиия» народ, за който се сещат само през време на изборите.

Обединиха се «предателите», мародерите, кождодерите, гробокопачите на България, разбойниците, хаирсърите (вж вестниците «Знаме», «Земеделско знаме», «Независимост», «Радикал» през 1918, 1919–29 г., и в тях ще се види истинският им лик, книгата на бившия министър Омарчевски, документи и факти... пр.), и в тях ще видиш истинските ликове на днешните ортаци за мандати.

Обединяват се нови разпри, тъй както нявга се обединиха да смъкнат на «всяка цена» земеделския режим, а същите шефчета днес плачат за земеделския режим.

Старите политически акробати, които деляха, избиваха народа ни толкова години, видяха, че народът им научи фокусите – не ги слуша и иска да ги види останали сами генерали – без войските.

Плюха на програмите си, на уставите си, на миналото, потъпкаха принципи, изложиха онези свои наивни партизани, които отстояваха партийната програма и идеи тогава, когато шефовете и шефчетата им, «противниците», «предателите» заедно си пиеха кафето...

Днес се създаде блок между Радослависти, Земеделци, Демократи и др. и забравиха Дуран-кулак, Шабла, Тръстеник десетъка, борби, които създадоха земеделския съюз.

Демократи-Радослависти забравиха, сладките приказки, казани преди първите да поемат управление. Които са ги забравили, да разгърнат партийните им органи през 1918 г.

Демократи-земеделци забравиха Владая, Захарната фабрика, Долни Дъбник, забравиха и благите думи, казани на «взаимното уважение». Ако тяхната памет ги е забравила, да разгърнат партийните си органи през 1918, 1919, 1923 г. и книгата на Омарчевски, а братските могили ще посочат из България къде е тяхната искреност, къде и кога са били с истината.

Всички тези факти, поставени едни до други, казват на старите политически акробати:

Долу маските, за да види народът, че вий сте изкуствено делили народа на предатели и «спасители».

Съзнателно избивали, убивали.

Съзнателно насаждали омразата и с това докарвали съзнателно безбройните кризи. Делите народа, за да го владееете.

Утре, при удобен случай, ако днес заради мандата се обединявате с «предателите» и пр. Утре заради министерски места ще се обедините с омразния ви и кървав днешен сговор, против днешните ви ортаци за мандати.

Нямаме ли право да запитаем тези стари политически акробати кога казват на народа истината? Когато го клахте, избивахте или сега, когато се нареждате – вий, чистите като Дева Мария – с предателите, гробокопачите на България.

Кога говорихте «на народа» истината? Или ще ни кажете, че във вашата политика истина няма? Да, за вашата проститутска политика истина няма, но иде ново време и то носи своето.

Идат нови хора и те заедно с всички съзнателни граждани и селяни ще ви извикат:

Долу маските ви!

Долу маските ви, за да види народът, че всички сте вълци – хиени под маски – човешки образи. Съзнателно делили народа, за да го владеете.

Като сте унищожавали тези, които са се опитвали да му говорят истината или волята във верния път на обич и самопомощ.

33. ЗАЩО НЯМАМЕ НАШАТА ЛИСТА ЗА ИЗБОРИТЕ

(В. «Ратник на свободата», бр. 8, 20.VI.1931 г., София, стр. 1)

Вече девет години Ратниците работят между народа. Плодовете не са големи, но са достатъчни за времето, мястото и почвата, в която се работи. Лесно се събаря, но трудно гради.

На втората година още от своето съществуване организацията ни трябваше да понесе суровите наредби на тогавашната полиция: прибраната редакционна архива и досега е там. И въпреки това вестникът пак си излиза и числото на Ратниците расте постоянно!

Три пъти нашата организация поиска да регистрира цвят. Миналата година ѝ се отказа... защото се свършили (!) цветовете; сега пък – защото братството не можело да служи за програма на една политическа партия! Навярно омразата, убийствата, лъжата, измамата по-подхождат като фактически програми...

Три години излиза вестникът ни. Съдържанието му е пред очите на всички, които знаят да четат и разбират това, което четат.

Изглежда не всички у нас имат тая възможност.

Съдът, въпреки вестника ни, който има политическо съдържание, въпреки устава ни, в който още в първия член е казано: «Политико-Обществена Организация», упорито ни твърдяха, че сме били «Благотворителна Организация», затова не можем да имаме цвят!

И то, когато вече имаме «Ратници на Свободата» кметове и общински съветници, удостоверено с официални протоколи!

Трябваше да се съгласим с почитаемия съд, да признаем, че има право – и да направим и нему веднага едно благодеяние: да не наречем постъпката му с ония истински имена, които заслужава...

Това ще стори на времето си историята. По закон се изискваше регистрация на цвят. Срещу нас се упражнява санкция.

Но ний знаем от историята и миналото, че Новото никога не е прието от старото – инак то нямаше да бъде ново!

Ний също така знаем, че не са писаните закони, калъпени от хора, които и за безделието си получаваха шепи пари тогава, когато народът им, когото уж представляваха, нямаше и два лева кибрит да си купи; хора, които сами бяха плюли на Конституцията и получаваха заплати вместо дневни – че не са техните закони, които дават санкция на събитията в живота, защото ако беше така, нямаше да има никакви престъпници – нали законите им са забранили всякакво престъпление!

Не, ний, Ратниците, знаем, че има нещо по-велико, което регистрира хората и събитията – това е самият живот!

Това е Истината, на която служи безкористно Ратникът!

Това е обичта, това е примерът на Христовия живот, който трябва да легне като основа в нашия частен и обществен живот.

Красивите думи и хитроумни професорски обяснения защо се обърнала колата и защо това и онова, необходимо за народа, не успели да направят в миналото, но в бъдещето щели да се помъчат... никого не ползува. Делата са достатъчни, за да няма нужда от толкова дълги увъртания.

Ратниците знаят, че силата на един човек, на една организация се мери по преодолените препятствия; достоинства на един характер се проявяват при изпитанията.

Ний днес сме на изпит и като хора, и като организация. Това не е за първи път, нито ще бъде за последен.

Да светиш в мрака, значи да предизвикаш героите на тъмнината.

Но ако някога устояхме по бойните фронтове срещу гранати и куршуми – и тука, на фронта срещу корупцията, лъжата и омразата, ще устоим още по-достойно.

С любов, труд и ред, с Истината и безкористието напред, Света и нас си ще обновим!

Да живее България и нейните верни чада!

Гласувайте по съвест и разбирания за хора, а не за партии!

Спестявайте силите си, защото работата на Ратника не е само през изборите, като платените агитатори: Ратникът трябва да бъде винаги буден, винаги на своя обществен пост.

Той трябва винаги да бъде готов и буден да посрещне Новото, което не може никой да спре, защото самият живот го носи, а неправдите и насилията викат само по-скоро да дойде.

Да живее Нова България, да живеят всички носители на това Ново!

34. ОКРЪЖНО №14

(В. «Ратник на свободата», бр. 8, 20.VI.1931 г., София, стр. 2)

Централен Комитет

Ратници на Свободата в България

14 юний 1931 г., София

Бул. «Тотлебен» 22

Окръжно № 14

До г-да председателите на групите и съмишлениците ни в България
Господа,

Съобщава Ви се за сведение, че Централният комитет, в заседанието си на 10 т.м. реши: «При създадените условия за изборите на 21 т.м. всеки ратник на свободата да гласува свободно по съвест там, където намери за добре.»

Председател: Д-р Г. Трифонов

Секретар: А. Лулчев

35. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 8, 20.VI.1931 г., стр. 2)

«Аз искам да изхвърлите всички стари образи, всички стари идоли от вас.

Защото недъзите на хората са стари идоли.»

От «Книгата на Живота»

Драги братя,

Дни на велики изпитания... – и обещания преживявате. От сърце ви пожелавам да бъде за последен път – следните избори на Нова България да станат от нови хора!

Големи са трудностите и вън от вас, и вътре в самите вас.

Защото, ако и вий бихте гонили вашите противници тъй, както те сега ви преследват, то къде е разликата между тях и вас?

Ако нашата Правда не надмине тяхната – с какво право и защо ще им се сърдим, че те защитават личните си интереси с всичкия си жар – нали това са техните идеали?

Ако и ние отстоявахме идеалите си без насилие, но със същата решимост, не би ли била България друга?

Когато се гради, не се вика цялото село – то може да гледа, но майсторите са, които ще градят. Те разбират занаята си, знаят каква постройка трябва, могат я направи и имат материал за градежа.

Бързите успехи са пътища на престъпления и компромиси.

Ратникът трябва да знае какво да иска и как да го постигне. Но първо той иска от себе си – и след това от другите.

Тия дни пред вас отново ще се разтвори политическото блато с всичките негови мизерии, лукавщини, гнилота...

И ще ви говорят, говорят... туй, което щели да направят, но за което обикновено само през време на изборите се сещат...

Но какво са направили – вие знаете.

А каквито сте и вие самите, такива и ще се проявите. Помнете, че вашият изпит е сега – да се не съблазните с това, което съблазнява другите. Лъжите не могат да заместят Истината. Гнилото дърво, както и да го боядисваш, все е гнило.

Творците на *Новото* са само безкористните носители на Истината.

Гласувайте за тия, които носят това Ново в живота. И помнете, че това е предговорът само. Верният Ратник е на своя пост във всяко време. Будни бъдете и нека вашият личен пример и живот да са най-добрата агитация за нова утрешна България!

Със сърдечен поздрав:

Любомир

16 юни, 1931 г.

36. СНАХИ НИ ТРЯБВАТ

(В. «Ратник на свободата», бр. 8, 20.VI.1931 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Всяка добре уредена държава прилича на добре обзаведено стопанство – семейство. Стопанството – домът е по-добре уреден, колкото по-просветен, по-енергичен и млад е стопанинът...

Родителите се стремят да отгледат деца, за да има кой да ги замести в работата – особено в селото. Синът в село се жени в повечето случаи преди да служи войник – довеждат си снаха, за да има кой да работи. Дойде ли снаха вкъщи, и къщата се изменя.

Къща светва като снахата.

Гледай снахата, за къща не питай (народна поговорка).

Хитра и разумна снаха започва да шета, разстребва, изхвърля непотребните неща, проветрява – носи нов живот в дома.

Нейното присъствие се чувствува. В дома, гдето има нова снаха, има радост, берекет, всичко е в ред. И обратно – там, гдето има стари родители или се съберат само тъща и свекърва, всичко тръгва в безредие.

«Тъща къща обръща» (народна поговорка).

България днес прилича на хубаво стопанство, ценен имот, но управляван само от тъща и свекърва.

Нашата България се управлява от тъща и свекърва, грохнали родители – и затова сме дошли до този ред.

Нашите министри са хора, които досега са управлявали тази страна по няколко пъти и са с изхабени сили, изтощено здраве – Свекърва. Мислят само за пари и лични удобства.

В нашия парламент са се събрали само свекърви и затова работите ни вървят рачешки – за народа, разбира се, а за тях – отлично!

Днес за български управници трябва нови хора – млади, енергични. В нашия парламент трябва снахи, а не грохнали, лениви и омразни тъщи и свекърви.

Нашите стари грохнали и изгубили доверието сред народа стари партии трябваше отдавна да отстъпят управата на младите партии, които народът ги сочи и подкрепя, а не чрез вътрешното министерство да се крепят и да си изкалпват «народни представители», избрани по конституцията...

Старите партии, след като ни «управляваха» 54 години и взаимно обвиняваха, [се] изхабиха – приличат на онези тъщи и свекърви, които след като 54 години са се водили по съдилища, корили и съдили, дошли до споразумение и решили да управляват имота си. Колкото имат ум, обич, енергия и средства са им останали на тези тъщи и свекърви, които бяха се съдили и корили, толкова са останали и в нашите стари партии – фактите говорят: безбройни кризи, братски могили, корупция небивала и пр. пр.

Днес българският народ на 21.VI е повикан да избира свои управници. При народа ще идат от всички партии, партийки, крилца и перца и ще искат доверието им. Ний казваме на нашите Ратници на Свободата, нашите съмишленици, четци:

Оставете свекървите, тъщите, грохналите родители да си почиват; изберете си снахи и зетъве – Нови хора, те ще ви донесат новото, берекета; ще прочистят родината ни от хищни птици свои и чужди, които са ни нападнали, и създадат хубав дом за всички – за честните комунисти, демократи, сговористи, земледелци, социалисти, радикали, занаятчиите, работници, офицери, чиновници, за стари и млади, за да престанем да се гоним както турци не са ни гонили и клали.

Днес е моментът да извикаме:

Не щем свекърви и тъщи, а искаме зетъве и снахи. Стига ни хора, на които политиката е фалирала и правят блокове за места в парламента; хора, които едно говорят, друго вършат; плюват върху принципи, морал, програми, липсват чест и доблест, а силата им е толкова, колкото и на вътрешното министерство.

Новото време носи, иска своето. То ще донесе и нови управници на Българския народ.

Ще дойдат снахите, въпреки всички пречки, които ни се правят.

Снахите идат и те ще чистят, прошетат тази страна, в която кой пие, кой плаща – не се знае.

Никой дом не е останал без млади снахи и зетьове – няма да остане и родна България.

И този, който е в своя дом, той принася в него – по това ще го познаете; а ако е чужденец – отвлича каквото може, крие «за старини».

А онези, които само вземат, без да дават – са турци с български имена... Да се изберат повече, значи сами да си викаме нещастieto в дома.

Никой значи няма да стори това.

37. НАРОДНИЯТ ВОДАЧ

(В. «Ратник на свободата», бр. 9, 1.XI.1931 г., София, стр. 1)

Народите заслужават водачите си. Но понякога има и самозвани водачи. И това е разликата между истинския водач и самозвания, че истинският полага живота си за народа, а самозванецът мисли само за своето лично добруване.

И по това се още отличават водачите, че истинските водачи търсят опора в народа, а самозваните се борят с народа си; едните го будят, развиват съзнанието, сочат истината, дават личен пример с живота си, скромни и безкористни; другите го приспиват с обещания, които не могат да изпълняват, насъскват брат срещу брата, потискат безчинствата, тъпчат закони за лични изгоди.

Истинският водач е винаги гдето е най-голямата опасност; самозванецът – гдето има най-големи изгоди; единият почива последен, пръв е във всички лишения, винаги готов на самопожертвование – другият смята, че светът започва с неговото аз, и че ако нему е добре – това е достатъчно.

И по това се още познава истинският водач от самозванеца, че когато води първият, народът добрува, благоденства, разцъфтява, постига идеалите си, а когато вторият води – катастрофите се редят – но той гледа да спечели и от нещастieto на братята си...

Някога българският народ е имал национални водачи. Те не са били упълномощавани от никого. Не е имало Конституция, която да каже дали правилно или не са заели своите места; не е имало избори, съдилища, които да потвърждават тия избори, бюлетинки, Народно събрание, дневни... Но те бяха водачи истински – самият живот ги избра и наложи.

Какви са днешните водачи? Как и къде водят? Нека всеки види сам.

Но истинските водачи са вече готови. Утре животът ще ги извика и те ще заемат с достойнство местата си. Те имат път отделен, защото е минат от други преди тях; те знаят истината, защото познават живота, защото знаят Тоя, Който ги води в него – Христос, Който каза: «Аз съм Пътят, Истината и Животът.»

И ония, които са готови не да говорят, а да вървят из тоя Път – те ще водят народа ни!

38. АМНИСТИЯ

(В. «Ратник на свободата», бр. 9, 1.XI.1931 г., София, стр. 1)

Андро Лулчев

Родната ни земя неведнъж е бивала разпъвана на кръст. Гвоздей след гвоздей са забивали в нейното изтощено тяло свои и чужди.

Неведнъж мрак е обвивал земята ни и в този мрак брат застава срещу брата, син – срещу баща, баща – срещу син, и клехме се както турци не са ни клали.

От войните насам в земята ни се леят обилно сълзи и кърви, а от 8 години из чужбина се скитат немили-недраги български синове. Горди наши юнаци. Подлагат ръце за кора хляб, а златните им ниви и китни ливади са затрънцали, дребни дечица, стари родители ги чакат от години. Затворите са също пълни с буйни български чада – те всички страдаха и страдат затуй, че не мислеха и не мислят като ситите, управници, а някои от тях, по-буйни, вдигаха ръка нявга срещу родната ни майка – България.

Но кой от нас не е грешил спрямо рождената си майка?

Кой от нас не е поисквал прошка от родната си майка, след като е съзнавал грешката си? А истинската майка, като по-разумна, по-силна, по-възрастна, великодушно е подавала ръката си за прошка.

Кой от нас е безгрешен? Днес повече от всеки друг път трябва да протегнем ръката си за нашите братя емигранти – пръснати из Европа и на политическите затворници, и с обичта на истински братя и майки да ги възвърнем на дечицата им и родни огнища, златни ниви...

Амнистия е големият политически въпрос, който в близките дни ще бъде повдигнат в нашия парламент.

Амнистия дайте – ще кажем и ние. *Пълна амнистия за всички онези, които сбъркаха през последните години спрямо Родината ни и братята си, освен на убийците и предателите спрямо Отечеството ни.* За политическите убийци и предатели амнистия не бива да се дава. Нека знаят всички и помнят помладите, че *за предатели и убийци прошка няма*, иначе ще възвием из стар друм и докараме нови кърви и сълзи в родината ни. *За всички други провинени на 9 и след 9 юний 1923 година – пълна амнистия*, и с нея ще се прекратят страданията на хиляди – българки и българи. Тръгнем ли из нов друм и разберем, че всички сме деца на една голяма майка – България, а срещу нея не бива да се вдига ръка, един е нашият баща – Бог, а Неговият син Исус Христос от кръста ни завеща: *Да прощаваме на враговете си! Дошло е време да простим на братята си.*

39. ПИСМО ДО «РАТНИЦИТЕ НА СВОБОДАТА»

(В. «Ратник на свободата», бр. 9, 1.XI.1931 г., София, стр. 2)

Драги братя,

Нашият вестник се позабави. Силиците са му малко – паричките, – инак всички наши хора са навсякъде здрави и бодри на своя пост. Но парите станаха скъпи. А станаха скъпи, защото има «умни» хора, които навреме ги прибраха – и сега тяхната стока е най-скъпа, а всичко друго се обезцени... Това не е само в нас, в България. То е по цял свят. Богатите от всички страни са се съгласили да се защищават, а сиромасите биват насъсквани един срещу други да се гонят и избиват... Защо? Защото са прости, та не могат да разберат, че на сиромаша навсякъде е лошо, сиреч трудно за преживяване, че всички са братя, и че няма защо да си причиняват един другиму скърби – и без това животът е тежък!

Хората днес се лъжат като децата – и простите, и учените.

Има ценности, без които не може – те са ценности при всички условия, докато човек е жив; има други, които са само условни.

Истинските ценности са хлябът, водата, въздухът, светлината – те и в градовете имат значение, и в пустинята, и навсякъде; парите обаче са ценност условна – в пустинята, гдето няма какво да се купува, те нямат никакво значение и стойност.

Но на всичките тия стойности една друга стойност е, която дава смисъл – това е самият човек. Без него, ако той не е здрав и разположен да работи, всичко това губи своята сила.

Хората, които работят, създават парите, както някой майстор изработва своята кола или обуца. Но да се кланяш след това на тия обуца или кола е толкова неразумно, колкото и да вярваш в могъществото на самите пари! Те са само средство – там, където са станали цел на един живот, там винаги има най-страшното падение.

Разумният човек и неволята използва – учи се. Глупавият и при нямането е нещастен, и при изобилието не знае какво да прави...

Тогава?

Тогава трябва да се намери истинският път. За него – в следния брой, а сега сърдечно ви пожелава всичко хубаво:

Любомир

**III.
Г.
Три речи
от
Андро Лулчев,
военноинвалид
и
народен представител**

- 1. Три речи от Андро Христов Лулчев, военноинвалид, народен представител (Плевен, 1942 г. Издават бойните му другари, пострадали от войните) 271**
 1.1. Първа реч 273
 1.2. Втора реч 276
 1.3. Трета реч 281
- 2. Въпросите за нашите пенсии отново на дневен ред (В. «Инвалид», бр. 1019, София, 16.III.1942 г.) 290**
- 3. Двама народни представители военноинвалиди се изказаха при гласуването на първо четене законопроектите за подпомагане пострадалите от войната и за строеж на жилища (В. «Инвалид», бр. 1020, София, 28.III.1942 г.) 291**

III.

Г. Три речи от Андро Лулчев

1. ТРИ РЕЧИ ОТ АНДРО ХРИСТОВ ЛУЛЧЕВ

Военно-инвалид, народен представител
Плевен, 1942 г. Издават бойните му другари, пострадали от войните

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

С отпечатването на тия речи, произнесени в три различни случая, засягащи пострадалите от войните, ний мислим преди всичко, че услужваме и допринасяме за правилното отбелязване историческото развитие на този въпрос. Две епохи, разделяни почти с четвърт век помежду си, са достатъчно добре охарактеризирани, макар само в тесните рамки на три публични речи. Неволно изпъква грамадната разлика в отношенията на държавата – някога и сега – към пострадалите от войните. При това се налага и една друга идея на читателя. Това е вярата в успеха на изоставените, вярата в тържеството на правдата и в непрекъснатите усилия на един наш боен другар, които най-после допринасят съществено за реализиране на нашите надежди.

Но в случая нас ни радват не толкова материалните придобивки, колкото повишената нравствена оценка на нашите някогашни дела. Тази почит и уважение, които ни засвидетелствува днешната Българска държава, тази висока стойност, която тя дава на нашите някогашни подвизи и жертви, е само един верен показалец за правия път, който тя следва. Той наистина минава през страшна Голгота, но затова води към безсмъртието и величието на Отечеството – Олтар, пред който ний винаги сме се прекланяли.

София, 1.V.1942 г.

От бойните му другари, пострадали от войните

Забележка: Горните речи са произнесени както следва:

Първата – на 4 юний 1920 г. по повод обидите, които ни се нанесоха тогава. След тоя митинг бяха отпуснати места и заеми за бездомниците, пострадали от войните.

Втората реч е произнесена в Народното събрание на 12 март 1942 г. по Закона за пенсиите на пострадалите от войните.

Третата – произнесена в Народното събрание на 24 март 1942 г. по Закона за снабдяване на бездомниците, пострадали от войните, с икономически жилища. След тая реч Министърът на войната коригира Закона.

БИОГРАФИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Господин Андро Хр. Лулчев е внук на Андрей Лулчев от Копривщица, голям борец от нашето възраждане, другар на апостола Левски.

Андро Хр. Лулчев е роден в Плевен. През 1912 година, при обявяването на мобилизацията, Андро Лулчев, едва 17-годишен ученик – юноша в Русенската гимназия, заедно с покойния учител Аер образуват в Русе първия ученически легион. На същия легион е възложено охраната на града. Това не му допада, и той, заедно с двадесет другари – легионери, се явяват при Аера и му заявяват, че не са дошли да пазят жените в града, а да идат да се бият с врага. Отговорът на Аера бил незадоволителен. Той повежда другарите си. Избягват от къщи и върху вагоните пътуват от Русе до София, за да не ги хване полицията и върне обратно в Русе. Пътувайки така, стигат в София. Тук, за да избегнат от околото на полицията, защото са били малолетни деца, скриват се в Драгалевския манастир. Когато Македоно-Одринското опълчение потегля за границата, Лулчев, заедно със своите другари постъпва в 9-та Велешка дружина. Отначало взема участие във всички походи и боеве, които води дружината с турците и сърбите.

През 1915 година постъпва във II Македонски полк. През 1916 година бива изпратен в школата за запасни подпоручици в Скопие при легендарния полковник Дрангов и строгия майор Сапов. И онова, което е било в Лулчев като суров материал: храброст, доблест, воля, упоритост, бива майсторски обработено от полковник Дрангов и подготвен за водач – взводен командир за фронта. При завършване на школата, на Лулчев се пада по «жребие» да иде в Русе в V полково окръжие за кадър. Той отказва и пожелава да бъде изпратен да се бие, за което се е готвил. Полковник Дрангов му удовлетворява молбата, и бива изпратен в I Софийска дивизия (железната дивизия). Тук бива зачислен в VI-ти пехотен Търновски на Н.В. Цар Фердинанд I полк, в картечната рота, като взводен командир на II картечен взвод. Бойните подвизи на Лулчев по добруджанските и влашки полета и македонските усои са известни на мнозина. Той е един от най-храбрите офицери на полка. Особено на 16.V.1917 г. Лулчев, заедно с частта си, води три часа ръкопашен бой с далеч по-многочислен противник. Когато се свършват патроните, започват с ножа, и когато и той и прикладите се счупват, почват кирките и лопатите. А когато и те се счупват в главите на противника, почват юмруците и зъбите, но позицията не дават. В тоя бой той бива ранен тежко на няколко места от двама французки офицери и временно ослепява. С височайша заповед № 48 бива произведен «за бойно отличие» в чин подпоручик. След дълго лекуване и големи грижи от страна на лекарите, той, след дълго лежане, се повдига и с помощта на две патерици почва да се движи. През м. септемврий 1918 година, когато на фронта се почувства нужда от офицери, въпреки че Лулчев е бил с две патерици и едва се движил, той оставя рапорт на началника на 16-а местна болница, че дългът към Родината го зове да иде на фронта, за да изпълни дълга си към Родината, и заминава за фронта. По тоя случай вестник «Пряпорец», бр. 217 – 1918 г., пише: «Достойни синове». Преди два дни трима офицери инвалиди: капитан Машаров, с една ръка, подпоручик Лулчев – с патерици, и подпоручик Коматов, са напуснали болницата – хотел «Париж», като са оставили рапорт, че в тия съдбоносни дни за Отецеството не могат да останат в болницата и че отиват да изпълнят своя последен Отецествен дълг.

През тъжните септемврийски дни на 1918 г. той **взема живо участие по усмиряването на разбунтувалите се войници около Радомир – София. Около Горна Баня той със слово убеждава 4000 души да си хвърлят оръжията и по тоя начин им спасява живота.** Той е бил един от най-близките сподвижници през тия дни на покойния министър Михаил Такев.

Трябва да отбележим, че като доброволец, войник и офицер, е изпълнил предано и храбро своя дълг към Родината – показван за пример в това отношение. Той е награден с войнишки ордени за храброст, офицерски IV степен, I класа, германски и турски. Вследствие тежките си рани, той остава военно-инвалид. Въпреки тежките му рани, той работи упорито като общественик. Той взема участие при изграждането на Съюза на пострадалите от войните, основава офицерско дружество «Инвалид» и първият му почетен член, става касиер на комитета «Пенчо Славейков», избран е за председател на Софийското македоно-одринско опълченско дружество, подпредседател на комитета «Полковник Дрангов», той е и основател на тоя комитет. Редактирал е в. «Ратник на свободата», в. «Военно слово», съставил книжката «Най-нужното за живота». Написал е книгата «Септемврийски дни – 1918 година». Написал е статии и разкази. На 14.I.1940 г. бе избран за народен представител от втора никополска колегия. Като народен представител, между своите избиратели се ползува с името на истински човек; «Това, което мисли, него говори; това, което говори, него прави; малко говори, повече твори».

В парламента той е упорит и смел защитник на онези, които дадоха всичко за Родината си. Напоследък той бе избран с абсолютно мнозинство и за председател на Македоно-одринските опълченски дружества в България. Той е щастливо съчетание: доброволец от Балканската война, военно-инвалид, запасен офицер, кавалер на ордена за храброст и боец от фронта. Произведен за бойно отличие.

Но тоя борец и храбър защитник на отечествените идеали и днес не престава да бди и защитава своите бойни другари инвалиди и семействата на загиналите на полето на честта, издигайки високо глас за подобрене участието на пострадалите от войните. *Като народен представител, по негово предложение се увеличи кредитът на бездомниците, пострадали от войните, от 30 на 50 милиона лева; по негово предложение се опрости кредитът на една част от пострадалите от войните, отпуснат преди двадесет години за строеж на жилища.*

По негов почин се извоюваха днес пенсии за изслужено време и военно-инвалидната и се отмени преосвидетелствуването на инвалидите от войните.

Вечна слава и сърдечна признателност на бойния другар *Андро Лулчев*, другар на фронта, другар в живота и другар на всички пострадали от войните.

1.1. ПЪРВА РЕЧ

Произнесена от нашия другар Андро Лулчев на 4 юний 1920 г. на площада пред Народното събрание (в резюме).

На 4-ти този месец, след като се свърши протестационното събрание в Градското казино, една голяма част от инвалиди, вдовици и сираци се упътиха към Камарата да поднесат резолюцията на министрите. Силна дружбашка полиция възпираше достойните синове на нашата Родина, да не се движат из улиците и да не смущават публиката, но всичко – напразно. Калените борци, готови на всичко, съумяха да се разправят с оранжевата полиция и стигнаха пред Камарата. Комисията отиде да поднесе протеста, а инвалидът подпоручик Лулчев, вдигнат на ръце, поставен на паметника Цар Освободител, развълнуван, произнесе следната реч (из в. «Инвалид», 1920 г.):

«Мили бойни другари, мили майки, жени, деца на убитите наши другари, българки и българи, не тук, не сега ние трябваше да се събираме, не тук, а по курортите, гдето сега са десетки стотици съвършено здрави хора, отишли да

кърпят своето разклатено здраве. Не тук, пред тая Камара, която преди 8 години, по прищявката на народняци и цанковисти, вкараха българския народ да мре. Ето ни нас пред тая Камара, в която преди 8 тежки години пратиха българина да мре. Народняци и цанковисти създадоха на нашето общество хубаво развлечение с обявяването на войната, защото, когато ние трябваше да идем да мрем, за да пазим Родината ни от разорение, тогава това общество ни кичеше с цветя, и даже и мулетата ни кичеха с цветя. С цветя, песни и с юдини целувки ни прашаха да мрем, и ние мряхме. Хубавите имена: Лозенград, Одрин, Чаталджа, Шар кьой и др. свидетелствуват за духа на българския войн, за неговото самопожертвование. Българският войн се надвеси като орел над Цариград, огледа се във водите на Мраморно и Егейско морета, учуди света със своето самопожертвование, *но за голямо нещастие, нашата кекава дипломация учуди света със своята бездарщина и българският войник се завърна съкрушен в своя роден край.* Смелите борци, които записаха с топлата си и алена кръв светли страници в историята, останаха там в безименни гробове. Те умираха с пълна вяра, че техните близки не ще останат на пътя, че това правителство и това общество, което ги изпраща с цветя, песни и целувки, не ще оставят техните близки да скитат немили-недраги из България. С такива мечти те посрещнаха смъртта.

На другите пък, които оставиха част от телата си, благодарното Отечество в знак на признателност дари по два-три кръста за храброст. То ги дари с кръстовете за храброст, но и дари ги с патерици и изкуствени краища, и стъклени очи. Цели три години управляващите не обърнаха внимание на тях. Цели години тези светци изнемогваха, без да се погрижи някой за тях; но най-последно, като видяха, че замириса на нов барут и че на българското общество ще трябват нови развлечения, и че трябва да се даде рибка, за да се улови шаран, тогава г-да Радославистите, вече на власт, създадоха прочутия Закон за привилегиите на инвалидите. Да, българи и българки! Десет учени адвокати в тази сграда създадоха Закон без санкция; тези адвокати, народни представители като деца се поставиха и създадоха този закон само и само да се хвърли пепел в очите на здравите, за да се каже, че за светците народни народните представители са се загрижили. И не се мина много време, почитаемият д-р Радославов обяви нова война, пак за обединението на България.

Една вечер, господа и госпожи, тук, в тази сграда, гдето пише: «Съединението прави силата», *10 души турци от Гюмюрджина блъснаха българския народ в нова война.*

Нови развлечения на българското общество. Китките, венците за офицерите, войниците и мулетата са под пълна пара. Пред всяка купчина войници са хиляди жени, натрупани с цветя, венци и вино и весели ги утешаваха, че те ще идат да изпълнят своя дълг. Хиляди китки се хвърлиха при всеки полк. С целувки юдини ни пратиха в новата война. Българският войн съумя да защити своята Родина. Хубавите имена: Пирот, Враня, Завоя на Черна, Тутракан, Добрич, Букурещ, Серет – северно от Битоля и ред хубави имена записа нашият войн. Трябваша само няколко недели, за да литне нашият войн от Серет и да се огледа във водите на Охридското и Преспанско езера. Чудни страници записа нашият войн, но за всяка страница излизаха първите борци от строя. Едни останаха там за вечни времена, а други с половин тела се върнаха назад, за да не се завърнат вече нивга при своите бойни другари...

Мили българи и българки, три години нашите войски гниха и мряха из окопите, и най-последно, след като «умната» българска дипломация проигра ролята си, «достойно», се завърнаха войските ни между своите близки. Здравите се заловиха пак за своите мирновременни трудове, а инвалидите, сираците, майките и вдовиците останаха на пътя и всекидневно простираха ръце към правителството,

към бившите бойни другари *за помощ*, но освен псувни и ругатни, нищо друго не чуваха. Колчем пъти в тази камара се заговаряше за някакъв закон за пострада-лите от войните, колчем пъти се заговаряше за бюджет, толкова пъти тук, пред тази Камара, сакати наши другари, жени и деца с наведени глави, облечени в черно, се молеха на вратарите да ги пуснат, да навестят и помолят избраниците народни да се вслушат в тяхната молба и вярваха, че ще бъде чута молбата им. Но – отвсякъде псувни и ругатни, и един ден г-н Маджаров, в качеството си на военен министър, е казал на слепия майор, наш другар: «Кой ти е крив, че си ранен, да не си ходил да се биеш!» И прав е бил г-н Маджаров. Той е бил много откровен спрямо нашия другар. Прав е бил този народен избраник. Той не е крив, ние сме криви сами. Не след много г-н министър Стамболийски бе тъй откровен да каже: *«Кой ви е крив, аз не ви пратих, вие сте оръдие на Фердинан-да.»* Прав е бил и г-н Стамболийски, той не ни е пратил и затова за нас пари нямат. Но какво правеше през това време онова общество, което ние бранихме и което кичеше нас и конете ни с цветя и росеше ни с Юдини целувки, когато ни пращаха на касапницата? То нарече публично инвалидите престъпници и контрабандисти. Вярно е, господа, вярно е, мили бойни другари и близки на падналите наши бойни другари! Вярно е, че ние сме престъпници, контрабандисти. Вярно е, че сме престъпници, защото когато нашите близки ни говореха, молеха и плачеха да не се излагаме на явна смърт, ние не им вярвахме. Ние вярвахме и още сляпо вярваме на избраниците народни, които в своя речник нямат думата *«престъп-ник»* и *«контрабандист»*, но само по една случайност забъркват вратата на Народното събрание и Министерството, отиват в Централния затвор на пок-лонение. Ние повярвахме на тях, ний им повярвахме, ето защо ние сме престъп-ници, престъпници сме и към своите близки, престъпници сме ний, инвалидите и нашите паднали другари, престъпници сме към майките си, защото вярвахме към тези народни представители, че ще изпълнят обещанието си, а сега те се подиг-рават, псуват ни и се гаврят. Ето защо аз приемам и моля всички мои бойни другари да приемат, че епитетът, който ни дава българското общество, е заслу-жен. Ние сме престъпници към себе си и близките си.

Българи и българки, ние сме и контрабандисти, повярвайте ми, ние сме най-страшните контрабандисти. Контрабандисти сме, защото по контрабанден начин изнесохме телата на нашите бойни другари и ги оставиха при границата, без да платим пет стотинки мито ни на турци, ни на сърби, ни на гърци, ни на романци, ни на руси, ни на французи, ни на англичани.

Мили майки, жени и деца, вие, близки на убитите наши бойни другари, вие, които сте обвити в черно, днес вие платихте ли мито за тялото на вашия син, мъж или татко?! Платихте ли пет стотинки мито за тях!?

Не, нали?! Не, вие не сте платили мито. Те минаха по контрабанден на-чин, те са контрабандисти, а вие, мои бойни другари, които сте днес без ръце, крака и очи, платихте ли пет стотинки, когато слагахте краката, ръцете и очите си в неприятелските окопи, вие платихте ли пет стотинки мито за тях?!

Не, бойни другари, не, вие ги изнесохте зад границата. Вие мито не платих-те за краката си, ръцете си, а ги оставихте, без да ги видите нивга вече. Ето защо сме най-страшните контрабандисти. Ето защо, да отървем нашите здрави бойни другари, да отървем оранжевата сегашна полиция от много труд и да не ни разиг-рават по комендантствата и участъците, нека ни покажат зданията, гдето трябва да живеят престъпниците и контрабандистите, и аз ви моля, мили бойни другари, близки на нашите паднали другари, да се съгласите и да влезем доброволно в зданията, които Правителството ще ни определи за затвор. А моля господа днеш-ните министри да приравнят и нас, новите престъпници и контрабандисти, с убий-ците, народни *предатели* от държавния затвор, защото за народните предатели-

убийци от държавния затвор се дава храна, квартира, облекло и топливо, а ние – инвалидите, вдовиците, сираците – и това нямаме, и нашите слепи другари всред зима спят по скамейките. Ето защо, моля, от това място, гдето преди години господин министър Стамболийски държа реч на студентите и се възмущаваше тогава от неправдите, моля този г-н Стамболийски от това място и аз да третираме всички престъпници и контрабандисти еднакво и вярвам, че ще бъде чута молбата ни.

Но, българки и българи, ние, които поливахме добруджанските и тракийските полета със скъпата си кръв; ние, които оставихме по македонските чуки телата на нашите бойни другари; ние, на които смъртта е била не един път над нашите глави; ние, които и сега носим белезите от ноктите на смъртта; ние, които мизерствуваме; ние, които виждаме, че с Родината си играят шепа хора, управниците се гаврят с нас; ние, които сме вече половин милион, не можем и не бива да останем повече равнодушни. Не бива да повтаряме онези постъпки и да ставаме и сега престъпници спрямо Родината си, а трябва усилена агитация и организация!...»

След свършването на речта *бе докарана и кавалерия, пехота, артилерия*, за да се разпръснат инвалидите, вдовиците и сираците, но за съжаление на народните джелати, всички си отидоха мирно и не стана нужда да се употреби оръжие (За тая му реч има редовно углавно дело № 515/920 г. и искано 15 години затвор).

1.2. ВТОРА РЕЧ

(Публикувана и във в. «Инвалид», г. XXIII, бр. 1019, стр. 2, 4)

Държана на 12 март 1942 г. от народния представител Андро Лулчев в Камарата по случай гласуване законопроекта за подпомагане пострадалите от войните.

Господа народни представители,

Огънят, който пламна в Перушица, Батак, Бузлуджа, Милин Камък, Шипка, Шейново и бе подет от българската майка и предаван от поколение на поколение като скъп дар.

Този свещен огън окриляше нашите борци в най-тежките дни на борби, които води племето ни за обединението си.

Там, по тракийските полета, македонските усои, по златна Добруджа и равна Тракия – все този свещен огън окриляше борците, дори и тогава, когато бяха в ноктите на смъртта...

Този огън се разви в стихийен пожар и опожари, срина, унищожи *турските пълчища* при Люле-Бургас, Одрин, Бунар-Хисар, Булаир... сръбските отряди при Пирот, Пуста река, Враня, Криволак... французки, английски зебеци при Завоя на Черна, Дойран, Кота 1248... руски и румънски пълчища помете при Тутракан, Добрич, Кобадин.

Българският въоръжен народ, закърмен с духа на нашите деди-хайдути, учуди света със своите подвизи по бойните поля и изплете неувяхващ венец около главата на Родната ни армия, който ще бъде вечна слава дори и тогава, когато от борците на тия славни дни няма да остане ни един жив. Люле-Бургас, Бунар-Хисар, Одрин, Чаталджа, Булаир, Шар-Кьой, Картал-тепе, Пирот, Враня, Криволак, Султан-тепе, Повиен камък, Брегалница, Голаш, Дойран, Кота 1248, Червената стена, Завоя на Черна, Тутракан, Добрич, Черна вода, Кумана, Батагул, Рамонул, Аржещи, Бранищери са имена-бисери в най-новата ни военна история...

Но за всяко име от строя на българската армия излизаха едни от най-смелите, най-храбрите, най-достойните синове и с кръвта си и с костите си очертаха границите на обединена България...

Едни заспаха по тракийските, добруджанските, влашки полета и македонски усой с широко отворени очи, вперени нягде далеч в кръгозора, гдето виждаха да блести изгряващата свобода на брата – роб. Други творци на тия славни дни се завърнаха здрави и читави при своите близки и се заловиха за своите мирновременни трудове.

Близо 37 000 души оставиха по бойните поля части от телата си и се завърнаха с дървени краища, стъклени очи, изхабени нерви. Като деца в един труден и тежък живот, никому непотребни, никому ненужни, всекиму в тежест дори и на най-близките си. За тия борци, сега военноинвалиди, които бяха дали всичко за родината си, настана тежък и непоносим живот. Рани – незаздравели, нерви – разстроени, очи – изтекли, ръце и крака – ампутирани, а в болниците лекарите гледаха на тях като на товар. Груби, нахални, немарливи, не минаваше ден да не се наскърби, обиди инвалид. Онези от вас, които са лежали като ранени в болниците, най-добре знаят реда и порядките тогава във военните болници. Безспорно, имаше и лекари, които от близо 25 години изминаха от онези дни, страшни за военноинвалидите, и днес имат дълбоката почит и признателност на ранените. Тия лекари бяха като бащи към пострадалите на бойните поля. Доктор Бараков, Гешов, Карамихаилов, Юруков, Кушев, Данаджиев, професор Станишев, професор Ораховац, Горанов, професор Иванов, Трифонов, Даскалов, Нейков и др. имена, които и днес будят в душите на пострадалите умиление и искрена благодарност.

Но какво правеше тогавашната официална власт? Как се отнесе тя към пострадалите от войните? Тия, които, когато ги пращаха да мрат, кичеха и мулетата им с венци...

Те се отнесоха с черна неблагодарност. Те се погавриха с жените, децата и родителите на убитите ни бойни другари. Ще ми простите, но съм длъжен да се позова на миналото, на исторически истини, за да видите истинското положение на онези, чиято съдба днес е в нашите ръце...

Един ден застава пред тогавашния военен министър героят на 27-и Чепински полк – майор Попов, изгубил двете си очи в лют бой едва 22-годишен, и казва: «Господин Министре, цяла нощ съм прекарал на скамейката в градската градина. Направете нещо за нас.» – «Че кой ти е крив? Да не си ходил да се биеш!» Вярвам, че разбирате мъката на тоя герой, физически сляп, пред тоя духовен слепец, па макар и военен министър.

Друг герой с една ръка застава пак при военния министър и го моли за нещо. «Кой ти е крив? Не съм те прещал аз на война. *Цар Фердинанд ти взе едната ръка, а аз ще ти взема другата.*» Вярвам, че разбирате състоянието на тоя герой, който е загубил ръката си на бойното поле, и душевния мир на военния министър. Друг министър-председател заяви в партийния си конгрес за по-голям ефект: «Военно-инвалидите готвят революция, ама две тенекии газ е масрафът им.» Революцията се състоеше в това: На 4 юний 1920 г. пострадалите от войните направиха протест срещу обидите, които се наносиха на тях, че са престъпници и контрабандисти и искаха да ги приравнят с бившите другари на тоя министър-председател – с убийците и разбойниците от държавните затвори...

Председател на тогавашното Народно събрание пред една делегация от жените на убитите наши бойни другари се провикна: «Какво, увеличение на пенсии ли? Бабам мъже, мъже ви трябва, а не пенсии!»

Аз няма да ви отнемам времето, за да ви припомня как и кои големи наши общественици нарекоха военно-инвалидите престъпници и контрабандисти, и след това ходиха от същите контрабандисти и престъпници да получават мазни банкноти от ротативните машинки. За тия господа друг път ще ви занимава.

Аз съм горд, че сега мога да ви изнеса от тая трибуна тия истини, защото някога ми искаха 15 години затвор за това, че съм водил пострадалите от войните пред Народното събрание и съм искал хляб и грижи поне толкова, колкото на престъпниците и убийците от държавния затвор.

Участвувал съм в изграждането на съюза на пострадалите от създаването му. Водили сме борби за достоен и сносен живот. Хлопали сме на много врати министерски. Но никога, никога не е била отзивчива душата на българските министри и народни представители, като сега. Аз зная много добре какво направи министър-председателят Филов, г-н министър Божилов, министър Даскалов и г-да народните представители от финансовата комисия и Вие, г-да народни представители, за пострадалите от войните. На всички изказвам благодарността на пострадалите от войните.

Министър Божилов е първият финансов министър на България, който разбра, най-добре разбра каква морална роля за бъдещето на България има да изиграят пострадалите от войните и оцени, награди и подкрепи онези, които дадоха здраве, младостта, кръвта си, баща си, сина си, мъжа си в основите на обединена България. Той не чака благодарност, нито да му издигнем паметник. Но той вечно ще живее в душите и сърцата на хиляди пострадали от войните. Той изгради в техните сърца и души паметник, който не ще руши ни вятър, ни дъжд, ни сняг, ни времето...

Господа народни представители,

С настоящия законопроект се целят две неща: моралното удовлетворение и материалното подпомагане на пострадалите от войните.

Моралното удовлетворение се дава с чл. 15 от настоящия законопроект. Не се преосвидетелствуват също така инвалидите над 45 години и тези, които са били най-малко три пъти последователно преосвидетелствувани през 5 години, съгласно алинея първа на този член, съответно през 3 години, съгласно предшестващите закони. При влошаване на здравословното им състояние, такива инвалиди могат да поискат да бъдат преосвидетелствувани.

Повече от 25 години инвалидите се преосвидетелствуват. Инвалиди от Варна, Русе, Видин, от четирите краища на България идват в София на специално изследване. Хора с течащи рани, разстроени нерви, изгубено здраве, а преди години и слепите трябваше да се мъкнат по влакове, автомобили и каруци, за да дойдат тук, в София, за да ги изследват. Здрави и млади хора се разболяват от дългото пътуване, а какво е състоянието на тия инвалиди при тежки пътувания, сами разбирате хала им.

В София благодарното Отечество ги оставяше да спят по бараки във Военно-инвалидния дом, а често по пейките в Градската градина и хотел «Поляна». За убийците и разбойниците, като дойдат в София, ги чакат модерни затвори, а инвалидите – хотел «Поляна»...

На една коледа Н.В. Царят посети героите във В.И. дом – свари ги да са се събрали в дървените бараки и, за да им не подвява отдолу снегът, бяха постлали платнищата на изгнилия под. Студено и мрачно бе. Героите бяха дошли от различните краища на България. Н.В. Царят извика военния министър и му каза твърдо: *«Генерале, тази барака и за курник не става, а вий сте оставили тия юнаци. Още утре да намерите място и да ги настаните, не бива, не бива така. Едва отървали кожата си от куршуми, ний в тия бараки ще ги уморим от студ.*

Разбирате ли, генерале?» Гласът му трепереше от мъка, от това, което видя и чу в тая барака. Дълги години след това героите лежах пак в тия бараки и зимно време зъзнеха от студ, а лятно време балдисваха от горещина. Но дотук не свършваха страданията на тия, които идваха за изследвания. Там младите лекари в повечето случаи бяха груби в медицинските комисии. За честта на офицерите в комисииите, които знаеха що е война, рани, страдания фронтовашки, биваха внимателни и не допускаха младите лекари да си играят с инвалидите. Много често се случваше в тия медицински комисии да намалят и отнемат проценти на инвалидите. Но в съда експертите лекари не само възвръщаха процентите, но и увеличаваха. Но това коствуваше на инвалида морални *терзания*, разтакания по съдилища, средства, нерви. Колко инвалиди починаха, докато се бориха за правдата си и хляба!?

Всеки три години, а сега – на 5 години, хиляди, хиляди инвалиди се разтакат от единия край на България на другия. Повече от 25 години медицинските комисии констатираят все едни и същи повреди. А животът и годините летят, налагат своето, дори на здравите, камо ли на инвалидите.

Най-после, след 25 години, с този закон се туря край на тия страдания и унижения, и държавата ще спечели, че не ще превозва безплатно по БДЖ и не ще плаща на лекарите да участвуват в комисииите, а ще ги остави да си гледат работата.

Няма по-голяма мъка за един инвалид и герой, който не е искал милост, дори когато е бил в ноктите на смъртта, когато е чувствувал нейното ледено дихание, когато е отивал на явната смърт, там где се лееше огън и желязо, течаща смърт; там, където хиляди куршуми пицяха; там, където стотици мини и снаряди разкъсваха телата им, живи ги заравяха в земята, вражески куршум завинаги отнимаше очите!

Там, където не се иска приказки красиви и реки от мастило, а обич голяма, обич към *Родината*, здрави нерви, силна воля, голяма обич към брата и другаря си от ляво и дясно, за да дочакаш противника или стигнеш и удариш «на нож». Това прочуто Българско «на нож!» Знаете ли какво значи «на нож?» Знаете ли какво нещо е ръкопашен бой? Знаете ли какви качества трябва да има боецът, за да участвува в такива боеве? Повече така се изтръгваха победите от врага! Така се гонеше врагът от окоп на окоп, от връх на връх, от победа към победа! Тука, в залата, моите бойни другари и тези, които са участвували в тия славни дни по бойните поля, ме разбират добре. Защото заедно сме делили радости и скърби, живот и смърт, победа и поражения.

Но младите лекари и бивши някои министри не го разбираха и не го чувствуваха.

И този горд орел, който бе летял срещу войските на цял свят, по четиртях краища на Балканския полуостров, след съвестно изпълнение на войнишката клетва, получил тежка рана, биваше блъскан, разиграван, унижаван, оставян да спи в бараки, които и за курници не стават...

Но министър Божилов, като голям лекар, хирург, ампутира гнилото в стария закон и ще освободи хиляди инвалиди от унижения и оскърбления. Аз вярвам, че и Вий, г-да народни представители, ще подкрепите и гласувате този законопроект. Това е справедливо, иска го Родината ни – бъдещето на България.

Няма по-голяма мъка от тая – да си на 22–23 години и останеш военно-инвалид. Да почнеш да живееш един нов живот – с инвалидност. С много оби-ди, с много страдания и мъки – физически и душевни.

Навярно птиците, на които бурята е пречупила крилата, имат мъки, подобни на нашата. Те не са отминали и до днес...

Господа народни представители,
Материалните подпомагания в този законопроект са навременни справедливи – поправки.

1. Увеличение на пенсиите на светците наши – на жените и родителите на убитите ни бойни другари.

2. За получаване в пълен размер на двете пенсии, от инвалидите, което е справедливо, законно придобито право, няма причини да бъде отнето.

3. Получаване на пенсия и заплата – също законно право.

4. Помощ на инвалидите от 70%–100% по 500 лева месечно.

5. Увеличаване помощта на недъгавите сираци от 400 на 500 лв. и на слепите от 1500 на 2000 лева месечно.

6. За увеличение на пенсиите на вдовиците се дават – 32 753 200;

7. За увеличение на пенсиите на родителите се дават – 12 784 300;

8. За получаване на двете пенсии в пълен размер – 2 500 000;

9. За получаване на пенсии и заплата – 7 500 000;

10. За помощ на инвалидите от 70%–100% – 8 200 000;

11. За увеличение помощта на недъгавите сираци и слепите – 2 640 000;

12. За нови родителски пенсии – 12 000 000;

Всичко: 77 377 500 лева. От 45 578 наследствени инвалидни пенсии увеличение се дава на 42 482 пенсии. Тия цифри могат да ви се видят големи, но при днешната скъпотия и при днешния голям държавен бюджет, то е навременно. Увеличение се дава от 150–790 лева на 3 месеца. Но някои не получават дори и по 100 лева на месец увеличение. Но пострадалите от войните благодарят и за тия грижи и внимания.

Аз няма да се опитвам, тук пред вас, да описвам страданията на пострадалите от войните в тези тежки дни. Ний всички живеем сред тях и с тях и всеки ден виждаме техните страдания и мъки.

С 1650 лева на три месеца не се живее днеска, когато едни обуца струват 1200 лева вече. Една празна стая – 800–1000 лева, едно кило месо, агнешко – 60 лева. За шев на един костюм вземат по 1500 лева. Живеем в България, виждаме самата истина на нещата, дните, които живеем и които идат.

Нека всеки знае, че всичко, което се дава сега на пострадалите от войните, и което ще се даде за в бъдеще на всички ония, които са градили и бранили с пушка в ръка Родната ни земя, ще се върне на Татковината ни десетократно.

Ний в тия тежки и пълни с отговорности дни градим обединена България. Борбата още не е завършила. Зидари ще трябва нови и нови, за да довършат сградата, която са почнали да градят дедите ни в Перушица, Батак, Бузлуджа, Милин камък, Шипка, Шейново, Сливница, Драгоман.

Може би съдбата ще наложи нови жертви да се дават. Тогава всеки, който ще иде да брани Родна земя, в лицето на пострадалите от войните ще вижда утрешната си собствена съдба. И колкото пострадалите от войните бъдат по-добре поставени в страната ни, морално и материално, толкова повече разпалени глави ще пожелаят да минат по пътя им, за да имат техните морални и материални придобивки. Пострадалите от войните са паметници, фарове на утрешните борци за запазване на Родината ни. И колкото по-нависоко са издигнати в съзнанието на младите, толкова повече ще светят и осветяват пътя на идните нови борци и напомнят на всички, че пътят за добруване на Нацията и собственото ни благо минава през пътя на Голготата с изранени ръце, крака, окървавено тяло.

Ний, народните представители, като истински зидари трябва да работим под отвес – ний градим в тия исторически дни тухла по тухла Родната ни земя. Както в строежа на една сграда, ако тухлите са поставени под отвес – правил-

но, самата тяхна тежест ги крепи и държи, и обратното, когато се гради – самата тяхна тежест ги събаря, ний в нова България трябва да градим под терзия, ако искаме да имаме успехи.

В основата на нова и обединена България са легнали: Справедливостта, социалната правда, почит към култа на героите, почит към пострадалите от войните и доброволческата идея. Стара истина е, знайна от всички ни, че «народ, който почита доброволческата идея, култа на героите, култа на правдата» – такъв народ не загива. Българският парламент знае тая истина и ще изпълни своя дълг към пострадалите от войните. Аз одобрявам този законопроект и ще го гласувам. С малките поправки, които ще се направят в законопроекта от комисията, ще дойде тъкмо навреме. С този законопроект днешният парламент записва една от най-хубавите страници в новата ни история...

Господа народни представители,

Повечето от 50 000 мъже, жени, деца, чиито бащи, мъже, братя, деца, ръце, крака, кърви са легнали и очертаха границите на Обединена България, са обърнали очи към нас от всички краища на България и протягат ръка за помощ. Аз вярвам, че вие чувствувате тези очи, които ни гледат, и протегнатите ръце. Аз вярвам, че вие ще гласувате този закон не само с вдигане на ръце, а с цялото си сърце и цялата си душа, защото в нашите гърди бие същото сърце, каквото в народа, а глас народен е глас Божи. Ето защо, от името на моите другари и от мое име благодаря на правителството и на министър Божилов за този законопроект. А към вас, господа Народни представители, апелирам да подкрепите пострадалите от войните! Това го изисква бъдещето на Родината ни.

Да си подадем ръка, ръка за ръка и сърце за сърце да изградим силна, справедлива и обединена България – мечта и идеал на всички ни.

(Ръкопляскания.)

1.3. ТРЕТА РЕЧ

Държана от Народния Представител Андро Лулчев по случай гласуване Закона за снабдяване на бездомниците, пострадали от войните с икономически жилища.

Андро Лулчев (От трибуната):

– Господа народни представители! Вземам думата по внесения законопроект, за да изпълня един завет на онези наши бойни другари, с които деляхме радости и скърби, ядахме войнишката чорба, мъкнехме тежки солдашки живот в изпълнение на войнишката клетва. 300 000 юнаци в други полк минаха, «где няма отпуск, ни зов за борба». В други полк те минаха, но с твърда вяра, че тяхното дело не ще остане в слаби ръце. И умирайки, те – борците, още едно вярваха: че родината и ние – техните бойни другари, не ще оставим майките им, жените им, децата им на произвола на съдбата. Те завещаха да продължим пътя им, да се грижим за семействата им. Това ни завещаха онези, които в други полк минаха и показаха на войските на цял свят, че българският войник знае да люби и брани, и мре за родната земя. В изпълнение на тоя завет аз се качих на тая трибуна.

Господа Народни Представители! Аз имам и един дълг към онези мои бойни другари по участ, с които ето близо 25 години носим ноктите и белезите на смъртта, и с които оставихме зад вражески окопи ръцете си, краката си, очите си. Това са военно-инвалидите. В 1920 г. бяхме 37 000 души, а сега – 11 000 души и 3600 нови. За 22 години 25 000 души военно – инвалиди измряха, или 70%. За тия останали мои живи другари аз взимам думата.

Сега ще си позволя една констатация, която, разбира се, не е само моя. Българският въоръжен народ в миналото – 1912–1915 г. във войните – учуди света със своите подвизи по бойните поля, но и българските политици тогава учудиха света със своята неподготвеност. И това, което бе спечелено с толкова много кръви, страдания и жертви по бойните поля, рухна за един ден през тежките септемврийски дни на 1918 г.

Как и защо стана така, кои са причините, за да рухнат идеалите и придобивките на цял народ, аз не ще се спирам и не е време да говорим за това сега. Едно знам аз и вярвам, че и Вие същото знаете: че тилът разруши фронта в 1918 г.

Настана мрак. Смути се душата на честния боец и гражданин. Мнозина от Вас може би ще си спомнят как политиците тогава взеха да играят на държавен съд – търсене на виновниците за катастрофата – и взаимно да се обвиняват, да хвърлят всичко на онзи, който една октомврийска нощ беше напуснал България и нямаше възможност поне за момент да каже истината и да изобличи онези, които бяха му се кланяли до земята. Нему хвърлиха кривите дърва и всичко друго на войската ни. Победеният, изгубил шанса, няма приятели. Дълго, дълго търсиха нашите политици отговорностите и най-после ги намериха – онзи, който работи 30 години и не пожали ни средства, ни време да учи малки и големи общественици на всичко! Разбира се, и тия, които бяха по бойните поля – защо се бавят още, та не превземат по налъми и без дрехи Солун? И друг един, не политик, трябваше да играе ролята на «козел опущение». Това бяха убитите по бойните поля, ранени – военно-инвалидите, жените, майките, децата на нашите светци и родната ни армия. В тия тежки дни за племето ни се появиха много хора, които в мътна вода риба да ловят. Аз ще си позволя да припомня някои тогавашни картинки, и *ако ни напомнят неволно за сегашното, аз не съм виновен за това.*

Хора за затвора, понеже бяха натрупали милиона левове от нещастieto на народа ни, на всеки ъгъл изникна банка и акционерни дружества, а пред тях – разкошни автомобили. Луди пари, спечелени леко, се пръскаха за купуване на вили и къщи. А във всеки по-голям салон – вечерни банкети на парвенюта, бързо забогатели, на които нито мястото им, нито маниерите им бяха за там. Балове за благотворителна цел, вечеринки със същата цел, вечери – какво ли не щеш! Страшна трагедия. Бойците, които бяха се завърнали от фронта оголели и обосели, с мъка в душата си не можеха да познаят ни хората, ни София. Мнозина от фронтовците само си бяха изрязали пагоните на куртките си и така ходеха из софийските улици. Кой не помни гордата походка на твореца на тутраканската епопея, генерала от пехотата Тошев? Как гордо, гордо стъпваше из софийските улици, но макар че беше си смъкнал само пагоните на куртката си! Той и мнозина като него нямаха средства дори и за един граждански костюм. Довчерашните водачи на народа ни се чувствуваха като чужденци в собственото си отечество.

Идеали рухнаха! Бежанци, братя българи, хиляди, прогонени от бащини огнища, дойдоха тук да търсят подслон и подкрепа. Хиляди и хиляди вдовици, сираци от войната, военно-инвалиди, милиарди контрибуции, враг на границата ни! Брат срещу брат край София – ето онези тъжни септемврийски дни на 1918 г. Ето картината на миналото, която, ми се струва, са забравили мнозина, пък може и никога да не са я знаели...

Настанаха дни тъжни, дни на вътрешни борби.

Но ще си позволя да ви припомня онзи паметен ден – 4 юний 1920 г., ден на протест, в който пострадалите от войните бяха дошли пред тая сграда, Народното събрание, близо 10 000 души, да защитят честта си и достойнството си срещу хора, които се бяха забравили, че се намират в министерските кресла, а не на партийни конгреси. Достоеен протест на още по-достойни борци на родината

ни. Не след много бях повикан от тогавашния министър на войната, покойния Стамболийски. Той при една среща призна своята грешка спрямо пострадалите от войните и я оправда с много работа, която го бе налегнала, и с онова настроение, с което той идва от село. Тогава той завърши: «Поручик Лулчев, предайте на Вашите другари, че това, което зависи от мене, ще го сторя. Благодаря Ви, че ме опомнихте. Героите на България заслужават по-друга участ от тая, която имат сега. Ще наредя да се почне работа веднага.» Това са дословно думите му. И за неговата чест и памет, и за наша радост, те не останаха само думи.

Скоро около София, Пловдив, Варна, Русе, където се хвърлиха боклуците на тия градове, се размерваха местата и се раздадох на онези, които нямат огнища. Няма да описвам радостта и мъката на тези бедни и бездомни хорица, които с непоносими усилия и страдания в скоро време обърнаха боклуците на тия градове в градини и се построиха къщурки. Много, много нощи и дни прекараха те на тия нови места, без да ядат и спят. Тогава държавата им отпусна заеми от Земеделската банка по 40–50 000 лева, за да строят. Настана нов живот за тях. Пенсионни книжки се залагаха, заеми с големи лихви се правеха, защото всичко поскъпна при тоя масов строеж. Но, въпреки всичко, дървените краища отново затракаха тогава по софийските улици, но не в знак на протест, както в миналото, а весело и доволно.

Ето как изникнаха тия къщички край големите градове. Аз съм длъжен да изнеса тия истини от тая трибуна след 20 години, за да се види в какви дни се строяха, при какви условия и кой ги създаде.

– Човекът, който дори и не беше служил в армията ни.

Останаха без къщи онези от пострадалите от войните, които не бяха напуснали болниците поради незаздравели рани и онези, които не вярваха, че ще се дават места и отпускат кредити, за да се строи; онези, които не искаха да си скъсяват живота да тичат из разните учреждения и да вадят купища удостоверения; също и онези, които виждаха, че с малките си пенсии не могат да поемат тежки условия и задължения; тези, на които здравето им не позволяваше да се занимават със строеж, без да рискуват да се разболеят повече. И най-последно – и тези, които не знаеха или не бяха тогава признати за военно-инвалиди.

Господин министър Даскалов се погрижи и за тях. Тук се гласува закон за тая цел. Радостта на всички българи бе голяма. Това бе нещо патриотично, великолепно, жест на държавата.

Но уви! Ще си позволя да припомня неща, които може да не са ви приятни, но са верни.

Близо цяла година, откакто се гласува законът за строежа на жилища на пострадалите от войните, но този закон бял свят не видя. Ето, че нов законопроект ни се поднася. В самите мотиви на законопроекта ще видите, че е казано, че нищо не е строено досега. Цяла година близо един правилник се прави към гласувания вече закон и се носи от стая в стая, от комисия в комисия, от ръка на ръка. Па пострадалите бездомници чакат ли, чакат за къщурките. Онова, което вчера можеше да се купи за 50 милиона лева, днес не се купува. Строежът е поскъпнал с 50% от миналата година. При това кой ще отговаря за изгубеното за строежа време и за изгубените средства? При тия условия миналогодишните 50 милиона лева днес се равняват на 25 милиона лева.

Тук искам да отворя една скоба. Нямам нищо против, г-н министър Даскалов, но аз съм длъжен да отбележа някои порядки, които стават в Отделението за подпомагане на пострадалите от войните и ротативните машини. Това го правя изключително, за да бъде полезен на онези, които ме пратиха тук, и на Родината си.

Законът за подпомагане пострадалите от войните е създаден под натиска на дълги борби. Създаден е от чувства на справедливост и дълг на държавата към тях, които достойно изпълниха дълга си към нея. Той е закон и трябва да се спазва от всички ни – най-напред от ония, които са по върховете.

Вероятно г-н военният министър трябва да е твърде много зает, та да не знае тия някои дреболии. Ще си позволя да ги припомня. Съгласно закона за подпомагане пострадалите от войните, предпочитат се на служба, особено в Отделението за подпомагане пострадалите от войните и ротативните машинки, военно-инвалидите. Всъщност за началник на Отделението за подпомагане пострадалите от войните е назначен здрав човек, който няма нищо общо с пострадалите от войните, нито ги познава, нито знае болките и нуждите им. В миналото на тоя пост винаги е стоял човек от средата на пострадалите от войните. За началник на ротативните машинки е назначен пак здрав, неинвалид, полковник от запаса. Там се уволняват от служба пострадали от войните и се назначават здрави. В името на кой закон? Може би и аз не го знам, нека ни се каже. Дотогава в моите очи и в очите на всички българи това са беззакония! Вярвам, че военният министър г-н генерал Даскалов, след като знае тия истини, ще ги провери и в бъдеще не ще позволи да стават тия работи. При тия порядки много естествено е да се бави прословутият правилник.

Министър генерал Теодоси Даскалов: – Беззакония няма. В това мога да Ви уверя. Със закон в ръка ще спорим с Вас. Аз никога не съм допускал беззакония в моето Министерство.

Андро Лулчев: – Когато се назначава на служба един здрав, а законът предпочита военно-инвалид, и когато не се изпълнява законът, това как ще го наречете Вий, господин Министре???

Господа народни представители! Сега да дойдем до новия законопроект. Близо 8 години една група пострадали от войните бездомници хлопаха по много министерски врати, тичат, молят се да им помогнат и на тях, да не гният из мазите на крайните квартали. Правиха събрания и се организираха близо 800 семейства бездомници от войните. Най-после военният министър г-н генерал Даскалов ги разбра и миналата година им се отпуснаха 50 милиона лева за строеж на жилища. По-рано някои смятаха тази група идеалисти за смахнати и никой не им обръщаше внимание. Но щом се отпусна кредитът от 50 милиона лева за строежа на жилища, веднага започнаха клюките и интригите, които спънаха работата и до днес, и дойдохме до новия законопроект, който сега ни се поднася.

В новия законопроект чл. 1 гласи: След думата «изграждане» се прибавя «покупка на жилища». С този член се иска да се закупуват еврейските жилища за пострадалите от войните. Не бива героите на България да отиват в тия жилища. Те са свързани с много хубаво минало. Целта в нова и обединена България е друга: еврейските жилища да се откупят, да се вземат от държавата и да се дадат на бездомниците чиновници, било под наем, или да им се продават на изплащане. Не са добре и българските чиновници в големите градове с квартирния въпрос. Често българският чиновник, малък и голям, дава една трета от заплатата си за наем. Това не бива. Еврейските жилища да се дадат на тия мъченици, било под малък наем, или да им се продадат. Правителството ще намери формулата, но пострадалите от войните не бива да се вмъкват там.

Постройката на нови жилища на пострадалите от войните бе част от един голям план, който се състоеше в това: да се групира на едно място всичко, което е заслужило в борбите за обединението на България – военни инвалиди, македоно-одринци, кавалери на ордена за храброст, бойци от фронта. Да се издигнат големи паметници, жилища на бездомниците – големи, каквито големи бяха и делата и подвизите на тия творци на нова и обединена България. Там да

бъдат поставени в голям парк и бюстовете на големите ни военначалници, там да бъдат и музеите. И тогава това ще служи като жив пантеон за насърчение на младите. Да видят те как държавата знае да цени, да се грижи, да пази, да се отплаща и да тачи своите заслужили чада. Това беше планът на тия, които искаха да се строят нови жилища. Да не повтаряме старата грешка с първите бездомнишки жилища около София. Еврейските жилища не бива да се дават на героите на България. На героите трябва нови удобни, слънчеви къщи.

В чл. 3 от законопроекта се говори за заеми и за средствата на фонда за строеж и покупка на жилища за пострадалите от войните. Значи, ще се образува фонд, този фонд ще се управлява от комитет, като се създават комисии за строеж. Аз не ще се спирам да напомням за много фондове и комисии, за участва им, но апаратът става тежък, става голям, и като така мъчно ще вървят работите. Аз разбирам мисълта на г-н министъра, но вълкът и от броеното яде.

Прави ми впечатление, че на всяка крачка говорим за Германия, за нова Европа, а работим по методите на пропадналите държави – с вечни комисии. Струва ми се, че е време да тръгнем и ние по новите методи на нова Европа.

Новото в този законопроект е още и това, че в мотивите се казва, че средствата на фонда ще се образуват от вноските срещу построените жилища и тия на длъжниците, които имат възможност да плащат своите задължения. В чл. 2, буква «в» се казва: «от вноските, предвидени в чл. 10 на този закон, и от вноските по издължаването заемите, отпуснати на пострадалите от войните със закон за заселването на бежанците и обезпечаване на поминъка им («Държавен вестник», бр. 24 от 1920 г.)».

Аз съм длъжен тук да заявя, че от този заем съм се ползвал и аз с 37 000 лева, като военно-инвалид, за да си построя къщурка. Тогава, в 1920 г., бях инвалид със 100% изгубена работоспособност. Когато опростиха след това заемите на всички военно-инвалиди с 90 и 100% изгубена работоспособност, мои бойни другари ме накараха и аз да подам заявление с удостоверение, за да ми се заличи и моят заем. Отказах. Смятах, че не са процентите, които ще покажат храбростта и заслугата на боеца. Често се случва, щото хора с малък процент на изгубена работоспособност да са били големи герои. Останах да споделя съдбата на всички мои другари, пострадали от войната. И ако днес ще защитя каузата на пострадалите от войните, правя го, за да изпълня дълга си към тях и да ви припомня: човек, когато умре, най-добре се познава колко е бил богат. Всички мислеха, че покойният Ляпчев, големият наш държавник, който има и голяма къща, е богат, но всички знаят, че на неговата госпожа се отпусна пенсия. От добро ли бе? Покойният Малинов не остави ли и той голямо име и къща? Не мислеха ли, че и той има много пари? А всъщност и на неговата госпожа се отпусна пенсия. Само преди няколко дни тук се отпусна пенсия на жената на бившия министър г-н Данаилов. Къща има дворец, гробница – разкошна, но в действителност няма средства за живот дори за съпругата му. Ако се случва това с тия големи хора и със семействата им, какво е положението на пострадалите от войните? Вън говорят, че и ние, депутатите, имаме много пари. А всъщност така ли е?

Иска се от тия, които имат възможности, да плащат. Моите сведения са, че при г-н военния министър са ходили пострадали от войните и вероятно някои от тях са му предложили това. Много е близко до ума. След като се бездействува цяла година от страна на ония, които досега трябваше да изкарат плановете за новите постройки, да струпат материалите, нужни за същите постройки, и да определят мястото за строеж, това бавене подплаши мнозина. Пусна се слухът, че отпуснатите 50 милиона лева трябвали на армията. И като така, повярвах, че няма средства, и от тия подплашени хорица някои са ходили при г-н военния министър. Като не знаят отгде могат да си намерят средства, решили да ги посо-

чат от другарите си. Давещият се и за сламка се лови, а гладният бърза. Господин военният министър безспорно много е зает и не имал време да се опознае детайлно с този въпрос и, както се научавам, той е казал, че други са искали това. Смятам, че той не бива да слуша хора, които не познават въпроса, защото с речено и казано закон не се обосновава. Един човек, който основно познава въпроса, за голяма моя радост, бившият управител на Българската земеделска банка, е г-н д-р Никола Сакаров. За честта на хиляди пострадали от войните, чиято съдба е била близо до неговото сърце, аз вярвам, че той ще каже тук истината по тия заеми. Едно мога да кажа и аз, който съм малък пионер за отпусчане на тия заеми преди 22 години, и то с положителност, че и г-н Сакаров ще го потвърди. От анкетата, която стана по заповед на г-н Сакаров като управител на Българската земеделска банка, г-н д-р Сакаров установи, че тия заеми са несъбираеми. Ако решат да ги събират, заплатите на чиновниците ще бъдат много големи, отколкото събраните средства.

Доктор Н. Сакаров: – Вярно е това.

Андро Лулчев: – Второ, както Ви каза и г-н министър Божилов, до 1938 г. пенсиите бяха по 140 лв. Мъчно се живееше с тях, камо ли да се плащат задължения. Или някои завидиха на тези хора, че сега получават по 1650 лв. на 3 месеца? Достатъчни ли са тия 1650 лв., за да се живее в тия дни? Или някои искат да се повтори онова, което сториха някога наши другари в миналото? Те почнаха с икономии от своя залък, от залъка на жена си и на децата си, и в резултата – туберкулоза, лекуване на държавна сметка по болници и санаториуми. А колко струва едно легло на държавата? Пострадалите от войните са хора с разклатено здраве. Те се нуждаят от спокоен живот. Но тия, които почнаха с икономии, свършиха със санаториуми и гробище, и вместо да се радват на децата си и на къщичките си, измряха. И както казах вече, от 37 000 военно-инвалиди в 1920 г., сега са останали 11 000 души. За 22 години 25 000 души измряха. Коя друга организация е дала толкова смъртни случаи?

Аз няма да ви припомням за хилядите смъртни случаи от мизерия в миналото на сираци от войната и майки, и жени на убитите ни бойни другари. С 60 лв. пенсия не се живееше, а сираците получаваха пенсия на ден по-малко и от един хляб. Забравихме ли това? Знаете ли на какъв глад и страшна мизерия в миналото беше подложена българската светица с децата си? Само силната обич към родната земя им даваше сила, вяра и кураж да се борят с много несгоди, морални и материални, в продължение на 25 години, и оставените им деца пеленачета от бащите им, които паднаха по бойните поля, да ги изгледат и възпитат да служат и те на Родината си с цялото си сърце и душа, макар и много често да са лягали гладни и ходили боси. Не бива да изнасям тук картини от далечното минало, защото не е мястото и времето сега за това. Страшни дни изживяваха пострадали от войните в миналото. Те не се поддават на описание.

С новия законопроект искат да се събират отпуснатите заеми за пострадали от войните от 1920 г. около 45 милиона лева. Длъжен съм да припомня някои факти. На военно-инвалидите с 90%–100% изгубена работоспособност им опростиха заемите, както казах отдавна, защото се убедиха, че с тези мизерни пенсии те не могат да живеят, камо ли да плащат. Направете справка, и ще се уверите, че на жените на онези, които паднаха убити при атентата в черквата «Света Неделя», им се отпусна безвъзмездна помощ не по 50 000 лв., както на пострадали от войните, а по 150–200 хиляди лева. Също се дадоха помощи и на онези, които бяха ранени в същата черква. На семейството на всеки убит стражар се дава безвъзмездна помощ от 50 000 лева. Това е една похвална мярка. Но, г-да народни представители, тук се внесе предложение да бъдат опростени в миналото суми – на кого мислите? *На онзи, който бе стигнал до чин генерал в българ-*

ската армия и главен интендант и бе извършил мародерства. И вместо да бъде разстрелян за пример на младите, неизвестно по кои подбуди и как, се поиска от нас да му опростим 60 000 лева, Господа! Пример трябваше на младите подпоручици, но не и този пример на опрощаване, който ний дадохме тук. На друг офицер, сега запасен полковник, му се опростиха 200 000.

Но дотук не стига. Аз получих писмо със следното съдържание: «Господин Лулчев, проверете следното: в заседание 28 от 23 декемврий 1938 г. при дебатите по бюджета на държавата за 1939 г., г-н Петко Стоянов изнесе следното: с наредба-закон, публикувана в «Държавен вестник», бр. 133 от 1937 г., се опрощават на Захарната фабрика в Г. Оряховица 180 милиона лева, на «Гранитоид» – 150 милиона лева, на дружество «Горска индустрия» – 200 милиона лева, на дружество «Вагон-ли» – 19 милиона лева и за неплатен спирт – други 17 милиона лева. Господин Лулчев, проверете в дневниците на Народното събрание, и ще се уверите в това, което Ви пиша. От пострадалите от войните се иска да плащат с мизерните си пенсии, иска се да им се вземе залькът.» Няма да ви чета писмото по-нататък, защото не е хубаво за тука.

Господа народни представители! От проверката на дневниците на Народното събрание се оказа, че действително това е казано. Търсят се средства да се правят нови жилища за пострадалите от войните. От кои? От онези, които довчера получаваха по 140 лв. месечна пенсия, които с хиляди страдания си построиха къщички и които дадоха всичко за Родината си, а тя в тези дни и в този случай ни поставя по-долу от фабрикантите и акционерите, които разполагат с милиони и живеят в къщи-палати. Това ли е, г-да Народни представители, нова България? Нашият Парламент само за няколко години, ако се не лъжа, опрости близо 2 милиарда и половина. Между тези опрощавания има и такива на заслужили хора, но има и на такива хора, които, ако ги стегнат, могат да платят не 45 милиона лева, колкото се искат от пострадалите от войните, а много пъти по 45 милиона лева, и пак да си имат къщи-палати и да имат милиони в банките си.

Освен това, Погасителната каса работи от години и опрощава 50% от задълженията на длъжниците. Само от пострадали от войните се иска пълно заплащане. Защо?

При тези данни, които изнасям, чини ми се, че трябва да се замислим. Когато на едни се опрощават със стотици милиони, а на други се иска необходимото, аз питам: трябва ли да вървим по този път? И ако този въпрос се отлага повече от 22 години, това е ставало не за кефа на онези, които са били при г-н министъра, а вследствие на една анкета на една необходимост.

Преди да се поставяше този въпрос на разглеждане, трябваше да се знаят тези работи, защото трябва да помним още, че тъкмо сега техните синове, техните деца са в казармите и по границите. Та малко ли бяха страданията им като деца, та трябваше и сега да им поднесем като награда този законопроект? Това не бива да правим. Нито е времето, нито е мястото. Богати били някои от военноинвалидите, наеми вземали и могли да плащат! Богати са всички, а не само някои! Да, богати са те всички, много богати със своята войнишка чест и душа; богати са със своите страдания и мъки! Ето, 25 години как страдат. Богати са със своите дървени краища и стъклени очи, богати са със своите патерици, богати са със своите деца, богати са с дела и подвизи по бойните поля, надминати само от онези, които в други полк минаха; богати са с морал и правда, богати са с ордени за храброст, богати са с вяра за бъдещето на България, за което търпяха цели 25 години! Ето богатството на пострадалите от войните. То с пари не се купува, то с празни приказки не се създава.

В този законопроект чл. 2, «в» е дело на хора, чужди на каузата на пострадалите от войните – случайни хора, които, освен заплатата и дневните, нищо

друго не ги свързва с героите на България. Целият този пункт «в» *трябва да се изхвърли и замести с друг: опрощаване на заемите*. Защото, ако на богатите има какво да се вземе, аз питам: какво ще се прави с бедните, които имат да дават? В законопроекта нищо не е казано по това. Или ще чакаме да минат 22 години, да станат богати, и тогава да искаме от тях да плащат, да се смути и тяхната душа в такива исторически дни, каквито са днешните?

Аз моля по този въпрос да се изкаже г-н министър Божилов. Въпросът е финансов и не е лошо да чуем и неговата дума.

Господа народни представители! Някои чиновници дори и в днешните времена могат да отделят от заплатата си, да правят икономии и да купуват и втори апартаменти. Но повярвайте ми, българските военно-инвалиди не могат да направят това.

Министър генерал Теодосий Даскалов: – Значи, няма да им се взема нищо, щом като не могат да платят.

Андро Лулчев: – Тогава няма защо да се тревожат, г-н министре. Целия член 2 го махнете.

Министър генерал Теодосий Даскалов: – Напразно се тревожите.

Андро Лулчев: – Аз Ви моля да направите това.

Но ако, г-да, нашият Парламент е опрощавал стотици милиони лева на хора, които са гледали на България като на градина, в която могат да берат, без да са сеяли нещо в нея, защо сега се иска да се събират суми от сухия залък на пострадалите от войните?

Министър генерал Теодосий Даскалов: – От сухия залък няма да се вземат.

Андро Лулчев: – Много се радвам, г-н министре.

Министър генерал Теодосий Даскалов: – Вие вземате поза, като че ли някой отива да души военно-инвалидите. Ами внася се сега този законопроект, с който се иска да се направи нещо за тях. Недейте така.

Андро Лулчев: – Фактът, че този въпрос се отлага 22 години – плащането на тия заеми показва, че има нещо по-силно от това, което Вий искате сега – екзекутирането на военно-инвалидните пенсии – за да събирате кредита.

Министър генерал Теодосий Даскалов: – Вие търсите красиви фрази.

Андро Лулчев: – Аз имам право, г-н Министре, да кажа своята дума. 22 години съм живял с тях. Аз Ви моля да мълчите. Имате време после и Вие да се изкажете. Аз мисля, че и Вие чувствувате, г-н Министре, в този момент фалшивата нота, която сте взели, но аз вярвам във Вас, че Вие ще се поправите както в миналото, и ще бъдете щедри към моите другари, както бяхте и в миналото. Това дело – искането да плаща кредита от пострадалите от войните, които имат заеми от Б.З. и К. Банка, отпуснати през 1920 година, не е Ваше дело: то е дело, което други са Ви го внушили.

Министър генерал-лейтенант Теодосий Даскалов: – Хубав комплимент ми правите.

Андро Лулчев: – Това е истината.

Та малко ли бяха обидите, когато на тия места бяха се покатерили хора, които не бяха служили в армията, та дори и дезертьори от армията бяха на тия места, бяха на поста военни министри? Та малко ли бяха борбите с тях, та трябваше да дочакаме да дойдете Вие, г-н Генерале, от българската армия, човекът, който с тях бяхте по бойните поля, за да започнат отново огорченията, разтаканията, от гише на гише, и недояждания, и страдания, и отнемане на коравия залък от пострадалите от войните? 22 години този въпрос се отлага от всички досега финансови и военни министри, защото виждаха истината право в очите. Не допускате ли, г-н Министре, че тука сте взели неволно погрешен тон? Аз съм

сигурен, че г-н военният министър ще се поправи и пак ще бъде щедър, както е бил щедър и към другите.

Господа народни представители! Някога, когато бях млад подпоручик, пред тая сграда на Народното събрание молих през 10 000 хиляди души покойния Стамболийски, неслужившият в армията ни, да приравни пострадалите от войните с убийците и разбойниците от държавните затвори, защото за тях имаше тогава квартира, храна и облекло, а героите на България ходеха гладни и спяха по скамейките в градините. *Днес от тоя трибуна моля г-н Генерала от родната армия, моля г-н военния министър на България, в тия исторически дни, щото пострадалите от войните, героите на България, да бъдат приравнени с тиловаците и индустриалците, на които се опрощават с милиони левове дължими към държавата. Направете поне половината от това, което сторихте за тия господа.*

Но, г-да народни представители, не чувствувате ли в този момент духовете на нашите паднали братя, на нашите бойни другари, паднали по бойните поля, над нас? Не чувате ли техния зов? Не чувате ли това, което ви шепнат през сълзи: «Българи! Не забравяйте пътя, по който ние вървахме, и идеалите, за които ние легнахме! Не оставяйте децата ни, майките ни, жените ни да скитат немили-недраги! Изпълнете дълга си към тях и завета, който ние Ви завещахме!» Всеки, в чийто гърди тупти голямото българско сърце, чува тоя завет и разбира тия слова.

Най-напред трябва да дадат пример там г-да министрите. Те, вярвам, че ще разберат тия слова и ще внесат нов член за опрощаване кредита на пострадалите от войните.

Но новите постройки, които трябва да се направят за пострадалите от войните бездомници, трябва да се почнат колкото се може по-скоро. Страшни са техните страдания. Изгниха да живеят из мазетата на крайните квартали. Стига толкова чакане! Държавата ще намери отгде да намери средства и да даде за нови постройки. Да се употребят и тия 50 милиона лева, които досега стояха така. Строежът да се почне още тая пролет. Това го иска интересът на всички бездомници, пострадали от войните, и родината ни, и бъдещето на България.

Господа Народни представители! Нека не се забравя и тая истина: българският парламент гласува милиарди с акламация за въоръжението на родната ни армия. Това беше отлично. Милиарди дадоха за въоръжението на родната ни армия с модерни топове, аероплани, танкове. Отлично втори път! Но какво направихме да въоръжим българския народ с висок дух? *За мене и най-модерните танкове, за мене и най-модерните топове и аероплани са куп желязо, ако зад тях няма едно голямо, любвеобвилно голямо сърце, което да люби, да брани и мре за родната земя.*

За тия сърца какво направихме? За тоя дух що сторихме? Да не бъркаме със сламка в очите на лъва в тия дни. Да не повтаряме старите грешки от миналото, които направихме с нашите бойни учители от Шипка и Шейново. Докато бяха живи и ги оставихме да скитат немили-недраги, да разиграват пиянки, унде е попа и комар, да гладуват и да измират от глад, а след като измряха, им издигнахме големи паметници за милиони левове, студени каменни паметници, каквито ни бяха студени и сърцата, и душите към тия светци народни.

Аз вярвам, г-да народни представители, че вие, които живеете с болките на тоя народ, ще ги разберете и ще подкрепите онези, с които сте всеки ден.

Не накърнявайте хубавите страници на нашата история, свързани с името Ви и със светлите подвизи на народа ни! Нов закон и бърз строеж на нови жилища – това го налага днешният момент, това го и иска утрешна България!

(Ръкопляскания.)

2. ВЪПРОСИТЕ ЗА НАШИТЕ ПЕНСИИ ОТНОВО НА ДНЕВЕН РЕД

(В. «Инвалид», г. XXIII, бр. 1019, София, 16.III.1942 г., стр. 1–2)

Преди една седмица бе внесен в Народното събрание законопроект за изменение и допълнение на Наредбата-закон за пенсиите за инвалидност.

Този законопроект е плод на многократни постъпки от Съюза, както и на добрата воля на правителството, да се направи колкото се може повече и по-добре за уреждане въпроса за пенсиите на пострадалите от войните. Че това е така, най-добре личи от думите на министъра на финансите г-н Добри Божилов, които той спомена в хубавата си и прочувствена реч пред Народното представителство на 12 т.м., преди гласуването на първо четене законопроекта:

– В ред срещи с представителите на пострадалите от войните, аз можах да узная много добре тяхното положение и техните нужди.

Новият законопроект не представя цялостния проект, за който Съюзът и днес държи да бъде възприет. Новият законопроект обаче обгръща доста от нашите основни пожелания.

В мотивите на законопроекта се прави една много правдива и уместна преценка по положението на вдовиците от войните и родителите на загиналите през войните. Тези мотиви са така убедителни, така трогателно истинни, че самите те биха били достатъчни да предизвикат общото и единодушно приемане не само на сегашния, но и на всеки друг законопроект за пострадалите от войните.

Ето какво казва министърът на финансите в тези мотиви:

«Въпреки дадените през последните години увеличения на пенсиите на пострадалите от войните, все още пенсиите на известни категории пенсионери са твърде малки и недостатъчни за задоволяване на най-необходимите нужди.

Особено незадоволителни са размерите на наследствените пенсии на сама съпруга и на родителите на нисши чиновци във войската (от редник до фелдфебел включително), налага се да бъдат те подобрени, толкоз повече, че вдовиците и родителите на убитите през време на войните са вече на преклонна възраст и не могат чрез собствен труд да увеличат доходите си.

От друга страна, необходимо е да се направят някои допълнения и изяснения в сега действащия закон за пенсиите за инвалидност с оглед на настъпилите събития.»

Срещите, за които спомена г-н Божилов в своята реч, бяха придружени с участието в някои случаи и на министъра на войната г-н генерал-лейтенант Даскалов Теодосий и на нашите другари военно-инвалиди, народни представители, господата д-р Иван К. Вазов, Андро Лулчев, Димитър Кирев, Марко Д. Сакарски, Н. Логофетов и др.

Всичко това показва, че въпросът за нашите пенсии е поставен отново на дневен ред.

На 12. т.м. Народното събрание, след като изслуша с пълно внимание речите на двамата народни представители военноинвалиди, господата д-р Иван К. Вазов и Андро Хр. Лулчев (речите даваме на втора страница) и вдъхновената реч на министър Божилов, единодушно прие на първо четене законопроекта.

В парламентарната финансова комисия, под председателството на г-н Петър Кьосеиванов, ще бъде разгледан отново по-обстойно законопроектът, т.е. ще бъде разгледан и в същността му въпросът за пенсиите на пострадалите от войните.

Като имаме обещанието на министъра на финансите г-н Божилов, още сега и впоследствие правителството ще разшири мероприятията си, все в досегашна-

та посока на подобрене участта на пострадалите от войните, ние се надяваме, че нашите искания с нашия законопроект в скоро време ще се осъществят.

Засега пострадалите от войните, чиято скромност подчерта г-н Божилов, с благодарност приемат грижите на правителството на г-н проф. д-р Филов към най-заслужилите български синове, грижи, които са и под близкото и бащинско бдително око на Върховния покровител на пострадалите от войните – Негово Величество Борис III, цар на обединена България.

3. ДВАМА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ВОЕННОИНВАЛИДИ СЕ ИЗКАЗАХА ПРИ ГЛАСУВАНЕТО НА ПЪРВО ЧЕТЕНЕ ЗАКОНОПРОЕКТИТЕ ЗА ПОДПОМАГАНЕ НА ПОСТРАДАЛИТЕ ОТ ВОЙНИТЕ И ЗА СТРОЕЖ НА ЖИЛИЩА

В заседанието на Народното събрание на 24 т.м. бяха разгледани и приети на първо четене двата законопроекти: за изменение и допълнение на Наредбата-закон за подпомагане пострадалите от войните и за изменение и допълнение на Закона за снабдяване с жилища [на] бездомни, пострадали от войните.

По първия законопроект се изказа Борисовградският народен представител г-н Димитър Кирев, а по втория – г-н Андро Лулчев, Никополски народен представител.

И двамата припомниха печалното минало през и след войните, в което страданията бяха най-големи за военноинвалидите, вдовиците, сираците и родителите на загиналите във войните.

Г-н Кирев каза, между другото, за това минало:

«Тези «живи паметници», както често ги наричат по тържества и събрания бяха забравени в близкото минало. Никой не се грижеше за тях тъй, както трябва. Свещената истина «олтаром служащ, олтаром питаятся!» бе захвърлена в архивата. Демагози спекулираха с тяхната злочестина и ги насочиха дори срещу собственото им отечество, за което се биха, проливаха кръв и с лаври го покриваха. Безгрижието и злата воля на някогашните управници наистина разколеба, за момент, доста здравите устои на тия живи паметници. Ние бяхме свидетели на сцена, която никога не трябва да се повтаря в тая хубава свещена българска земя. Конгресите на инвалидите тогава приличаха на някаква зверилница вследствие взаимните борби. Властите тогава спокойно гледаха на тази трагедия. А всичко това страшно зле възпитавахе, най-вече младото поколение. Най-после дойде днешното безпартийно, истинско национално българско управление, което покрай многото грижи, не забрави и пострадалите от войните. **Средица закони се подобриха пенсиите и привилегиите им – венец на които грижи сложи днешното правителство, в лицето на днешния военен и финансов министри, чиито образи живеят и ще живеят винаги в сърцата и душите на пострадалите от войните.** Това е гордост за днешното управление и за 25-то обикновено Народно събрание.

Г-н Кирев направи някои бележки по отделните параграфи на законопроекта, като изтъкна, че вдовиците трябва да заемат бюфетите в училищата с предимство, че те по-малко са способни за тютюневи будки. Поддържа идеята за кооперативното сдружаване на пострадалите от войните при ползване привилегията за продажба на марки, тютюн и пр. Поиска да се премахне предвиденото постановление, с което декларациите за доходи да имат сила на клетвен акт. По отношение дейността на кооп. «Военноинвалидна задруга» в столицата, г-н Кирев каза, че не било установено нищо компрометиращо, въпреки че кооперацията

била подложена на строг редовен контрол от Б.з.к. банка и Министерството на финансите и областния съд.

Той засегна и въпроса за възрастта на сираците, до която би следвало да се подпомагат. По тази бележка, министърът на войната поясни, че само за пътуването се предвижда 25 г. възраст за сираците – за другите видове подпомагания оставало досегашното положение.

Г-н Андро Лулчев също така със силни изрази очерта печалното и тъжно минало на пострадалите от войните. Между другото той каза:

– Г-да народни представители! Аз имам един дълг към онези мои бойни другари, другари по участ, с които ето близо 25 години носим ноктите и белезите на смъртта и с които оставихме зад вражески окопи ръцете си, краката си, очите си, здравето си. Това са военноинвалидите. В 1920 г. бяхме 37 000 души, а сега – 11 000 и 3600 нови. За 22 години 25 000 души военноинвалиди измряха, или 70%. За тия останали мои живи другари аз взимам думата.

Сега ще ми се позволи една констатация, която разбира се не е само моя. През войните българския народ учуди света със своите подвизи по бойните поля, но и българските политици тогава учудиха света със своята неподготвеност. И това, което бе спечелено с толкова кръви, страдания и жертви по бойните поля, рухна за един ден през тежките септемврийски дни 1918 г.

Как и защо стана така, кои са причините, за да рухнат идеалите и придобивките на цял народ, аз не ще се спирам и не е време да говорим за това сега. Едно зная аз и вярвам, че и вие също знаете: че **тилят разруши фронта в 1918 г.**

Дълго, дълго търсиха нашите политици отговорности и най-после ги намериха – онзи, който работи 30 години и не пожали ни средства, ни време да учи малки и големи общественици на всичко! Разбира се, и тия, които бяха по бойните поля – защо се бавят още, та не превземат по налъми и без дрехи Солун! И друг един не политик, трябваше да играе ролята на «козел опущения». Това бяха убитите по бойните поля, ранените, военноинвалидите, жените, майките, децата на нашите светци и родната ни армия. В тия тежки дни за племето ни се появиха много хора, които в мътна вода риба да ловят. Аз ще си позволя да припомня някои тогавашни картинки и ако ви напомнят неволно за сегашното, аз не съм виновен за това.»

Г-н Лулчев се спря върху състоянието на тила, главно в столицата във времето, когато обоселите, дрипави и гладни бойци от фронта се завръщаха и не можеха да познаят София и нейните жители. За тези фронтоваци той припомни:

«Мнозина си бяха свалили само пагоните и така ходеха из софийските улици.

Кой не помни гордата походка на твореца на Тутраканската епопея, генерал от пехотата Тошев? Как гордо, гордо стъпваше из софийските улици, па макар че беше си смъкнал само пагоните от куртката си! Той и мнозина като него нямаха средства дори и за един граждански костюм. Довчерашните водачи на народа ни се чувствуваха като чужденци в собственото си отечество.

Идеали рухнаха! Бежанци – братя българи, хиляди, хиляди прогонени от бащини огнища, дойдоха тук да търсят подслон и подкрепа. Хиляди и хиляди вдовици, сираци от войните, военноинвалиди, милиарди контрибуции, враг на границата ни! Брат срещу брат край София – ето онези тъжни септемврийски дни на 1918 г. Ето картината на миналото, което, ми се струва, са забравили мнозина, пък може някои и никога не са и знаели.

По-обстойно г-н Лулчев се спря на въпроса как бездомните военноинвалиди, вдовици и други пострадали от войните са могли да си построят къщурки с подкрепата на държавата и общината.

Около София, Пловдив, Варна, Русе, където се хвърляха боклуците на тия градове, каза г-н Лулчев, се размерваха места и се раздаваха на онези, които нямаха огнища. Няма да описвам радостта и мъката на тези бедни и бездомни хорица, които с непоносими усилия и страдания в скоро време **обърнаха боклуците на тия градове в градини и си построиха къщички**. Много нощи и дни прекараха те над тия нови места без да ядат и спят. Тогава държавата им отпусна заеми от Земеделската банка по 40–50 000 лева, за да строят. Настана нов живот за тях. Пенсионни книжки се залагаха, заеми с големи лихви се правеха, защото всичко поскъпна при тоя масов строеж. Но въпреки всичко дървените краища отново затракаха тогава по софийските улици, но не в знак на протест, както в миналото, а весело и доволно.

Ето как изникнаха тия къщички край големите градове. Аз съм длъжен да изнеса тия истини от тая трибуна след 22 години, за да се види **в какви дни се строяха, при какви условия и кой ги създаде**.

Останаха без къщи онези от пострадалите от войните, които не бяха напуснали болниците, поради незаздравелите рани и онези, които не вярваха, че ще се дават места и отпускат кредити, за да се строи, онези, които не искаха да си скъсяват живота да тичат из разни учреждения и да вадят купища удостоверения. Също и онези, които виждаха, че с малките си пенсии не могат да поемат тежки условия и задължения. Тези, на които здравето им не позволяваше да се занимават със строеж, без да рискуват да се разболеят повече. И най-последно тези, които не знаеха, или не бяха тогава признати за военноинвалиди.

Г-н министър Даскалов се погрижи за тях. Тук се гласува закон за тая цел. Радостта на всички българи бе голяма. Това беше нещо патриотично, великолепно, жест на държавник.»

Г-н Лулчев направи бележка, че, макар законът за 50-милионния кредит да е бил гласуван миналата година, до днес не е бил изработен правилник за приложението му, но се внася законопроект за някои изменения на неприложения още закон. Между другото, във връзка с това г-н Лулчев посочи, че в Отделението за п. п. войните и в ротативните машини трябва да се назначават само пострадали от войните. Той посочи какъв е бил идейният план за жилища на бездомните, преди да се отпуснат 50-те милиона лева.

По чл. 3 на законопроекта, г-н Лулчев се обяви против образуването на фонд от погашенията по заемите, дадени в миналото на пострадалите от войните за строеж, а се застъпи да бъдат опростени тези заеми, защото получателите им са вече неспособни и в невъзможност да ги изплатят.

Засегна и това, че някои смятали, че между пострадалите от войните било имало богати хора, които могли да плащат, и каза:

«Когато човек умре, най-добре се познава колко е бил богат.

От анкетата, която стана по заповед на г-н Сакаров, като управител на Българската земеделска банка, се установи, че тия заеми са несъбираеми. Ако решат да ги събират, заплатите на чиновниците ще бъдат много по-големи, отколкото събраните средства. Второ, както ви каза и г-н министър Божилов, до 1938 г. пенсиите бяха по 140 лв.; мъчно се живееше с тях, камо ли да се плащат задължения. Или някои завидяха на тези хора, че сега получават по 1650 лв. на три месеца? Достатъчни ли са тия 1650 лв., за да се живее в тия дни? Или някои искат да се повтори онова, което сториха някои наши другари в миналото? Те почнаха с икономия от своя зальк, от залька на жена си и на децата си, и в резултат – туберкулоза, лекуване на държавна сметка по болници и санаториуми. А колко струва едно легло на държавата? **Пострадалите от войните са хора с разклатено здраве. Те се нуждаят от спокоен живот**. Но тия, които почнаха с икономии, свършиха със санаториуми и гробища, и вместо да се радват на

децата си и къщичките си, измряха. И както казах вече, от 37 000 военноинвалиди в 1920 г. сега са останали по-долу от 11 000 души. За 22 години 25 000 души измряха. Коя друга организация е дала толкова смъртни случаи? Аз няма да ви припомням за хилядите смъртни случаи от мизерия в миналото на сираци от войната и майки и жени на убитите ни бойни другари. С 60 лв. пенсия не се живее, а сираците получаваха пенсия на ден по-малко от един хляб. Забравихме ли това? Знаете ли на какъв глад и страшна мизерия в миналото беше подложена българската светица с децата си? **Само силната обич към родната земя им даваше сила, вяра и кураж да се борят с много несгоди, морални и материални, в продължение на 25 години и останалите им деца пеленачета от бащите им, които паднаха по бойните поля, да ги изгледат и възпитат да служат и те на родината си с цялото си сърце и душа, макар и много често да са лягали гладни и ходеха боси.**

Богати са инвалидите със своите дървени краища и стъклени очи, богати са със своите патерици, богати са със своите деца, богати са с дела и подвизи по бойните поля, надминати само от онези, които в друг полк минаха; богати са с морал и правда, богати са с ордени за храброст, богати са с вяра в бъдещето на България, за което търпяха цели 25 години! Ето богатството на пострадалите от войните. То с пари не се купува, то с празни приказки не се създава.»

За подкрепа на своето становище г-н Андро Лулчев посочи случаи, когато са били опростени десетки и стотици милиони, дължими данъци и други на индустриални и други заведения, па и на частни лица с десетки и стотици хиляди левове.

Спомена, че Погасителната каса прави 50% намаление на дължниците, а само от пострадалите се иска пълно заплащане. Защо?

Речта си г-н Лулчев завърши с мисълта, че е наложителен бърз строеж на жилища за бездомни пострадали от войните.

III.

Д. Учителят Петър Дънов за войните 1912–1913 г. и 1914–1918 г.:

извадки от беседите Му

1. **Учителят за войната** 297
СПАСЕНИЕТО: Беседа от Учителя, държана на 25.II.1917 г., София. – Във: Все, що е писано: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 54–55.
2. **Учителят за България** 297
ЯКОВ И ИСАВ: Беседа от Учителя, държана на 8.IV.1917 г., София. – Във: Все, що е писано: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 72.
3. **Учителят за войните и за хляба** 298
РАДВАЙТЕ СЕ: Беседа от Учителя, държана на 15.IV.1917 г., София. – Във: Все, що е писано: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 84–85.
4. **Мирът иде след войната 1914–1918 г.** 299
В ИСТИЯ ЧАС: Беседа от Учителя, държана на 14.VII.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 50–51, 57–60.
5. **Учителят за България** 301
ДОБРОТО ВИНО: Беседа от Учителя, държана на 4.VIII.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 119–120.
6. **Учителят за мира след войната 1914–1918 г.** 302
ПОГЛЕДНА ПЕТРА: Беседа от Учителя, държана на 18.VIII.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 146–147.
7. **Учителят за войната 1914–1918 г.** 303
ВКЪЩИ: Беседа от Учителя, държана на 1.IX.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 177–179.
8. **Учителят за българите и за войните** 304
ДА ГО ПОСРЕЩНЕМ: Беседа от Учителя, държана на 8.IX.1918 г., София. – В: Да ви даде: [Неделни беседи от Учителя, серия XIII, т. 2]. София, 1938, стр. 191.

9. Учителят за българите	304
НЕ МОЖЕ ДА СЕ УКРИЕ: Беседа от Учителя, държана на 15.IX.1918 г., София. – В: Да ви даде: [Неделни беседи от Учителя, серия XIII, т. 2]. София, 1938, стр. 216–217.	
10. Мир след войната 1914–1918 г.	304
ДВАМАТА БРАТЯ: Беседа от Учителя, държана на 22.IX.1918 г., София. – В: Да ви даде: [Неделни беседи от Учителя, серия XIII, т. 2]. София, 1938, стр. 235–236.	
11. Учителят за войната 1914–1918 г.	306
В МОЕ ИМЕ: Беседа от Учителя, държана на 29.IX.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 242–245, 250–255.	
12. Учителят за войните	309
ДА СЕ РОДИ: Беседа от Учителя, държана на 6.X.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 272.	
13. Учителят за войната 1914–1918 г.	310
ПРИЗВАНИЕТО: Беседа от Учителя, държана на 3.XI.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 342.	
14. Каква е заплахата от общоевропейската война 1914–1918 г. ...	310
ДА НАЕМЕ РАБОТНИЦИ: Беседа от Учителя, държана на 10.XI.1918 г. – В: Да ви даде: [Неделни беседи от Учителя, серия XIII, т. 2]. София, 1938, стр. 350–353.	
15. Учителят за войните 1914–1918 г.	312
КАТО ЧУХА: Беседа от Учителя, държана на 17.XI.1918 г. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 371–373.	
16. Учителят за България след войните 1914–1918 г.	313
И РЕЧЕ БАЩА МУ: Беседа от Учителя, държана на 15.XII.1918 г. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 416–417.	
17. Учителят за българите след войните 1914–1918 г.	313
НЕИЗВЕСТНОТО: Беседа от Учителя, държана на 29.XII.1918 г. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 421–422, 427–428.	
18. Напускане на Солунския фронт от българите и голямото плодородие	315
ПРАВИЯТ ПЪТ: Беседа от Учителя, държана на 20.VIII.1919 г., Търново. – В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя, дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през лятото на 1919 г., стр. 59–60.	
19. Учителят за войните и за съдбата на българите	316
АЗ СЪМ ОНЗИ ЧОВЕК: Беседа от Учителя, държана на 28.IX.1919 г. – В: Да възлюбиш Господа: [Неделни и др.] беседи. София, 1946, стр. 145–147, 148, 149, 150, 154–156.	
20. Учителят за войната 1914–1918 г.	319
ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ: Беседа от Учителя, държана на 7.III. 1920 г., София. – В: Ще управлява всички народи: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1948, стр. 4–6, 14, 15, 16–21.	
21. Учителят за Себе Си и за войните	325
ОТИДИ СЛЕД НЕГО: Беседа от Учителя, държана на 11.IV.1920 г., София. – В: Ще управлява всички народи: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1948, стр. 58–59, 62–67.	

III.

Д. Учителят Петър Дънов за войните 1912–1913 г. и 1914–1918 г. – извадки от беседите Му

1. УЧИТЕЛЯТ ЗА ВОЙНАТА

СПАСЕНИЕТО: Беседа от Учителя, държана на 25.II.1917 г., София. – Във: Все, що е писано: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 54–55.

Съвременните хора се страхуват от условията на живота, искат да знаят какво ще стане с тях. Българите искат да знаят какво ще стане с България. Нищо лошо няма да стане. България ще продължава своето съществуване. Бог казва днес: «Ако хората Ме слушат, само една дума ще кажа, и войната ще престане. Понеже не слушат, ще ги оставя да се бият, докато се вразумят.» Много хора, които не почитат баща си и майка си, не любят ближния си, те още живеят според законите на Мойсея. И до днес още има между хората паразити. Ние не се нуждаем от паразити. Светът има нужда от добри хора, от красиви цветя, които надалеч разнасят своето благоухание. Светът се нуждае от благородни души и сърца, от разумни майки, бащи и деца. Това иска Бог. Това е проповядвал Христос преди две хиляди години.

Днес хората се делят на религиозни и светски: първите вярват в Бога, а вторите Го отричат. Иде време, когато ще има се даде още едно доказателство, че Бог съществува. Тогава и слепите ще прогледнат, но ако не са готови да приемат новата светлина, ще станат по-нещастни, отколкото са били по-рано. Тази е причината, дето очите на някои слепи не се отварят. Разумният свят ги щади, оставя ги слепи, за да не страдат повече.

2. УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИЯ

ЯКОВ И ИСАВ: Беседа от Учителя, държана на 8.IV.1917 г., София. – Във: Все, що е писано: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 72.

Днес всички българи искат да знаят какво ще стане с България. – Ако следва Божиите пътища, нищо лошо няма да се случи. Всеки трябва да се грижи за своето индивидуално развитие, да дава ход на добрите си мисли и желания, като постепенно се освобождава от страха. Колкото по-добри ставате, толкова и страхът ви ще се намалява.

3. УЧИТЕЛЯТ ЗА ВОЙНИТЕ И ЗА ХЛЯБА

РАДВАЙТЕ СЕ: Беседа от Учителя, държана на 15.IV.1917 г., София. – Във: Все, що е писано: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 84–85.

Ето, днес Христос ви среща на пътя и казва: «Радвайте се!» Веднага се отправят към Христа въпроси: «Как да се радваме, когато нашите синове, братя и мъже умират на бойните полета? Как да се радваме, когато животът е тежък, няма достатъчно хляб, дрехи и обуца? Как да се радваме, когато направихме големи дългове? Ти можеш ли да превърнеш камъните на хляб?» Христос отговаря: «Човек живее не само с хляба, но и с всяко живо и благо слово, което излиза от устата на Господа, както и от устата на всеки добър и праведен човек.»

Сегашните учени търсят начин да създадат хапчета, които да задоволяват глада на човека. Те мислят, че по този начин ще разрешат важните икономически въпроси. Не е този пътът, по който трябва да върви науката. Преди всичко, човек трябва да се домогне до живия хляб, който се крие в Словото Божие. Щом намери този хляб, той ще разреши въпроса и за хляба от камъни. Словото Божие е висша, духовна материя, от която могат да се извадят екстракти за поддържане на човешкия живот. Затова именно Христос казва, че човек се храни не само с хляб, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога. Той взе пет хляба и пет риби и нахрани пет хиляди души, с което доказа силата на Божието Слово. Възможно ли е това? – Възможно е. Нима от едно житно зрънце не излиза цял клас? От една ябълкова семка израства голямо дърво, което след две-три години дава стотици и хиляди килограма ябълки. Ще кажете, че всичко излиза от земята. – Не само от Земята, но и от Слънцето.

Сама по себе си, Земята е резервоар, в който се складират нещата, и ако Слънцето не ги привлича нагоре, те ще останат дълго време заровени в земята и ще изгният. Един ден, когато хората се научат да умножават хляба, както Христос направи, всички икономически въпроси ще се разрешат. Казват, че и без това знание има много милионери в света. – Те са книжни милионери. Какво може да направи човек с книжното си богатство? Ще кажете, че богатството е нужно за земята. Какво ще правите с това богатство, когато смъртта дойде при вас? Тя ще ви хване за врата и ще каже: «Върви след мене!» Ти ще ѝ даваш от своите милиони, но тя не признава книжните пари. Колкото и да си богат, тя ще те вземе със себе си. Ако срещнеш на пътя си Христос, Той ще те пита защо си толкова окъсан. За оправдание ще кажеш, че си живял и работил с единствената цел да се осигуриш на земята, да направиш живота си по-лек и радостен. Христос ще ти каже: «Криво си разбрал моето учение, криво си разбрал радостта.» Радостта се основава на великите добродетели, а не на парите. Само добродетелният човек може да се радва. Задачата на човека не се заключава в печелене на пари, но в прилагане на истината, правдата и добродетелта. Ако човек не говори истината, не постъпва справедливо и не прилага доброто, ще дава отчет за делата си. Той не се е родил да живее и да работи само за пари.

4. МИРЪТ ИДЕ СЛЕД ВОЙНАТА 1914–1918 Г.

В ИСТИЯ ЧАС: Беседа от Учителя, държана на 14.VII.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 50–51, 57–60.

И тъй, като се говори за Духа, не Го разглеждайте като нещо, което можете да пипнете, да видите или да чуете. Той не е нещо обективно. Ако искате да Го познаете в музиката, ще Го почувствувате в съотношението между тоновете, а не в самите тонове. Невидимото, неуловимото в музиката, в Словото, това са проявите на Духа. Дето е Духът, там има разширение, подем, светлина, радост, сила, простор. Когато кажем «Дух Свети», разбираме съвкупност от светли духове, свързани с Бога. Те излизат от Бога по двойки. За тях именно е казано, че са направени по образ и подобие на Бога. Като проникне в душата, Духът изглежда светъл, но сам по себе си той няма светлина. Слънцето изглежда светещо тяло, понеже лъчите му падат на Земята, отразяват се и стават светли; всъщност Слънцето не е светещо тяло. Ако гледате Земята някъде от пространството, и тя ще ви се види светло тяло. Като се приближавате до човека, виждате го тъмен; отдалечавате ли се от него, той изглежда светъл. Поставете човека на такова разстояние от вас, на каквото Бог първоначално го е турил – ще видите, че той е светъл и красив. На всеки човек е определено по каква орбита трябва да се движи. Измените ли орбитата на неговото движение, той ще причини неприятности и на вас, и на себе си. Например момата, като се ожени, започва да заповядва на мъжа си как да се облича, какви отношения да има с хората и т.н. Тя иска да го подчини като слуга, а с това изменя орбитата на неговото движение и причинява пакости и на себе си, и на него. Някъде мъжът подчинява жената и я прави слугиня. Душата на човека е Божественото начало в него – никой няма право да я подчинява. Пазете свободата на душата си. Бъдете готови да умрете за нея, но да не я заробвате. Който заробва душата си и който заробва душата на ближния, и двамата са крадци и разбойници. Бог гледа на тях с недоволство. Съвременното общество се нуждае от хора с велики души, които не мислят само за осигуряване. Защо ще се осигурявате, когато всичко е във ваши ръце? В природата има изобилно хляб, изобилно енергия, човек лесно може да се прехрани.

Казано е в Писанието: «Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете.» Понеже Духът е тясно свързан с човешката душа, Той учи ума и сърцето как да се проявяват. На български език думата «Дух» се пише с четири букви.* Буквата «Д» представя триъгълник, който уравновесява противоречията. За триъгълник, в който силите се уравновесяват, няма невъзможни неща. Затова е казано, че за Бога всичко е възможно. Буквата «У» има отношение към човешкия ум. В тази буква има една равнодействаща сила, която уравновесява противоречията, произлизащи от ума. Буквата «Х» означава човешките чувства. Тя е образувана от буквата «С», взета в право и обратно положение. Буквата «С» изразява закона на Луната, която в 28 деня се пълни и изпразва. Човек трябва да научи законите, как да се пълни и изпразва. Да изпразваш сърцето си от нечистотиите на живота и да го пълниш с плодовете на Духа, това е велика наука, до която човек трябва да се домогне. Последната буква – «Ъ», означава закон на Божествената хармония. В заключение казвам: Духът е онази мощна сила, която регулира ума, сърцето и волята на човека.

«Дух Свети» – думата «свет» означава душата, с която човек е свързан. Апостол Павел казва: «Нито жена без мъж може, нито мъж – без жена.» Бог не приема нито жената без мъж, нито мъжа без жена. Казано е още, че ако жената напусне мъжа си, а мъжът – жена си, няма да бъдат приети в Царството Божие.

* Духъ – по стария правопис до 1945 г. (бел. М.И.)

Напуснат ли се мъж и жена, смърт ги очаква. Защо е така? – Защото мъжът представя духа и ума, а жената – душата и сърцето. Какво ще остане от човека, ако го напусне духът и умът, или душата и сърцето? Той непременно ще умре. Следователно, ако нямаш чувства, и мисли няма да имаш; ако нямаш мисли, и чувства нямаш. Ако имаш душа и дух, ще имаш и чувства, и мисли, и постъпки.

«Духът ще ви научи.» Това значи, че хората са дошли на Земята да се учат. Радвайте се, че има кой да ви учи. Необятна е вселената. Тя дава условия и възможности на всички хора да се учат.

(стр. 57–60)

Христос казва: «Дух Свети ще ви научи в истия час.» Това се иска днес от всички хора. Когато Духът ви научи какво трябва да правите, тогава светът ще се радва на добри синове и дъщери. Тогава светът ще се радва на добри проповедници и учители, на добри управници, съдии и др. Не дойде ли Духът да научи хората какво да правят, не може да се говори за никакво възпитание. За дресировка може да се говори, но не и за възпитание. Влезе ли Духът в майката, тя ще разполага с нови методи за възпитание. Чрез майката Духът ще действа и в децата. Ако момъкът и момата от детинство още слушат Духа, като се оженят, те ще се радват на плодовете на Духа. Как се женят хората днес? Вие как сте се оженили? Бих желал българите отново да се оженят, и аз да ги венчая. Време е старите, незаконни бракове да се разтурят и да се образуват нови бракове, основани на любовта. Тогава ще видите какви синове и дъщери ще се родят от браковете на любовта. Децата ще бъдат чисти, свети, като своя Баща – Духа. Обществата ще бъдат образувани от членове, които живеят в чистота и святост. Какво повече може да се желае в този свят? Да имате синове и дъщери, родени от Духа, това е най-великото благо, към което човек се стреми. Реалното, същественото нещо в света е Духът.

«Дух Свети ще ви научи на всичко.» Той носи светлината в света, която открива всички пътища на човека. Как ще познаете присъствието на Духа? – Когато се чувствувате силни по мисъл и по чувства, това е присъствието на Духа във вас. Когато сте тъжни, скръбни, обременени и скръбта ви се смени с радост, това е Духът, Който ви е въздействувал. Когато сте в безизходно положение и излезете от него, това е помощта на Духа. Духът следва всяка стъпка на хората, но повечето от тях са слепци, не Го виждат; някои Го напипват само, а малцина Го виждат. Дето светлината на Духа прониква, там има мисъл, разсъждение, виждане. Там е изключено всякакво съмнение и подозрение, всякакво колебание.

Христос казва: «Дух Свети ще ви научи на всичко.» Под думата «всичко» разбираме, че Той ще научи хората как да придобият плодовете на Духа. Знайте, че Духът е реалното, на което дължите всичко. Търсете Духа във всяка велика проява и разчитайте на Неговата помощ. Мощно нещо е Духът. Дето влезе Той, всичко преобразява. Под влиянието на Духа и лошият човек става добър, и змията става кротка. Ако нахраните добре грешния, лошият човек, и той ще стане добър, няма да причинява пакости. Онези, които е озарил Духът, трябва да работят за повдигането на бедните, на страдащите, на грешните. Не презирай падналият, но му помогни да стане. Не презирай животните, които ходят на четири крака. Благодарение на тях вие сте сити и нахранени. Те влачат ралото по нивите заради вас. И животните, и грешниците вършат някаква работа, от която мнозина се ползват. Затова, от Божествено гледище, няма грешници. Има непробудени съзнания, незрели плодове, но грешници няма. Влезте в положението на грешника и вижте как той се мъчи. Като сгреши, той е недоволен от себе си, страда и сам се наказва. Обикнете грешника, за да влизате в положението му и да му помагате.

«Дух Свети ще ви научи на всичко.» Като знаете какво представя Духът, не се страхувайте от светлите духове. От въплътени духове може да се страхувате, но не и от невъплътени, които се отличават с чистота и святост. Светият Дух носи радост на майката, която ражда. Чрез детето ѝ Той я въвежда в нов живот. Светият Дух създава добри връзки и отношения между хората. Светлите духове помагат на хората да разрешат мъчнотиите и противоречията в живота си. Те се наричат братя и сестри – помагачи на човечеството. Те носят новата култура в света. Достатъчно е да ги призовем в името на Божията Любов, за да ни се открият. Те са избавяли и продължават да избавят хората от беди и напасти. Те са постоянно между нас, следват ни, за да ни помагат. Те са нашите светли братя, които страдаха и се пожертвуваха за Христа. Днес те се жертвуват и за по-малките си братя, да ги спасят.

«Дух Свети ще ви научи на всичко.» Под думите «Дух Свети» разбираме всички светли, възвишени духове, които съставят едно цяло с Христа. В този смисъл, Христос е колективно същество. Той казва: «Светлите духове и ангелите постоянно слизат и възлизат.» Те носят мир първо за Балканските държави, а после – за по-големите, най-после – за цяла Европа. Иде мирът, но не скоро, защото не иде с коне, нито с биволи; пеш иде той. Когато дойде мирът, ще настане голяма радост, малки и големи ще се радват и веселят. Дух Свети иде да ви научи на всичко. Слушайте Неговия глас. Иде Божественият мир. Той ще възкреси всички мъртви, паднали на бойните полета. Той ще възкреси всички ваши заминали братя и сестри. Носете тази радостна вест навсякъде.

Казано е в Писанието: «Ще бъде едно стадо и един Пастир.» Павел казва: «Сегашните страдания не могат да се сравняват с бъдещите блага, които идат в света.» Вдълбочете се в себе си, за да приемете Духа, да Го носите навсякъде по света, в семействата, между народите, в цялото човечество. Носите ли Духа със себе си, дето влезете, ще ви приемат с радост.

Господ да благослови всички присъстващи!

5. УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИЯ

ДОБРОТО ВИНО: Беседа от Учителя, държана на 4.VIII.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 119–120.

Прочетете 20. и 21. глава от Откровението*, да видите какво Господ готви за човечеството. Сега аз проповядвам на българите, защото Бог е решил да ги благослови. Всички ще се подобрят, ще станат добри хора. Всички свещеници, проповедници, учители, майки и бащи ще проявят доброто в себе си и ще говорят на един език. Господ казва: България ще бъде благословена! Времето ще покаже истина ли говоря или не. Всички ще бъдете носители на новото учение по света. Така е решил Бог, а каквото Той решава, не се разваля. Не се обезсърчавайте и бъдете благодарни за това, което Бог ви е дал. Всяка година Той ще ви дава все повече и повече. Той ще ви дава от новото вино, от което няма да се опивате. – Какво ще стане с България? – За България иде голямо добро, което всички трябва да приемат доброволно. Ако не го приемат доброволно, насила ще го приемат, но Бог няма да отмени решението Си. Какво правят майките със своенравните си деца? За да приемат благото, доброто, което им дават, те ги набиват.

* Според Учителя Дънов 20. глава се отнася за XX век и за отваряне на Школата Му – 1922–1944 г. Вж. глава 20., ст. 4. Отнася се за Първата световна война (1914–1918 г.) и Втората световна война (1939–1945 г.) (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

Идете сега по домовете си и носете новото учение навсякъде. Когато не сте доволни от себе си, не казвайте, че сте лоши, но кажете: «Изпразних сърцето си, за да стана по-добър; изпразних главата си, за да внеса в нея новото и да поумнея.» Така трябва да постъпва всеки, който отива на сватба. Той ще бъде облечен с нови и чисти дрехи. Кажете ли някой, че е стар, той е на път за подмладяване; кажете ли някой, че е млад, той е на път за възмъжаване. Бог е решил старите да подмлади, а младите – да направи умни и добри.

И тъй, пита ли ви някой в какво се заключава новото учение, ще отговорите: Новото учение има за цел да превръща водата в добро вино, което никога не ферментира. Какво означава думата «вино»? Буквата «В» означава съединяване на човешката душа с Бога. Буквата «И» означава слизване на човека към страдащите, за да им помогне и после пак да възлезе към Бога. Буквата «Н» означава примиряване с противоречията в живота. Буквата «О» означава използване на Божествените условия, които са вложени в човека.

6. УЧИТЕЛЯТ ЗА МИРА СЛЕД ВОЙНАТА 1914–1918 Г.

ПОГЛЕДНА ПЕТРА: Беседа от Учителя, държана на 18.VIII.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 146–147.

Желая ви да бъдете смели и решителни, да изпъдите страха и малодушието навън. Имайте вяра и упование на Бога. Аз ви говоря за този Бог, в Когото живеят и се движат всички същества. Той говори днес на всички хора. – Как? – Чрез страданията. – Кога ще дойде мирът? – Когато пропеят петлите на всички народи: на Англия, на Франция, на Германия, на Русия – на цяла Европа. Те ще излязат вън и ще поплачат. Христос се [е] обърнал към европейските народи, поглежда ги им казва: «Вие сте културни народи, от вас зависи бъдещето ви. Вашите петли пеят вече.» Когато петелът на Петра пропя, той разбра, че работите не се нареждат нито с нож, нито с дипломация.

Съвременните хора са жертва на демони, на бесове, които ги карат да се бият. Да се бори човек със злото, това е в реда на нещата, но да се бие мъж с жена си, брат с брата си, сестра със сестра си, това не е естествено. Дом и народ се повдигат, когато се борят против злото. В който ден нарушават този закон и въстанат против Бога, те сами подписват своята смъртна присъда. Разкае ли се един народ, Христос съгражда Своята църква върху него. Аз вярвам, че европейските народи ще се разкаят, ще излязат вън и ще поплачат. Те са на път да направят това. Затова казвам: Мирът иде! Когато Христос отправи погледа Си към някого, той ще съзнае погрешката си и ще се разкае. Няма сила в света, която може да се противопостави на погледа на Христа. Радвайте се, че сте се родили при добри условия и добри времена. Сега е краят на века, единнадесетият час на деня. Всички сте призвани на лозето, да работите само един час. Който е обидил брата си, да излезе вън и да поплаче. Като ви срещна втори път, да видя, че умовете и сърцата ви са пробудени, че всички мъже и жени, братя и сестри живеят помежду си в мир и съгласие.

Както е хубав днешният ден, такъв ще бъде и вашият живот. Днешното слънце и хубавият ден ще бъдат свидетели на моите думи.

Както вън е топло, така любовта ще царува в сърцата ни. Топлината на любовта ще ви изпотява, за да изхвърлите навън нечистотиите си. Спасението ви се крие в чистотата на вашето тяло, на вашия ум и на вашето сърце.

Както днешният ден е светъл и чист, такъв да бъде и вашият живот.

7. УЧИТЕЛЯТ ЗА ВОЙНАТА 1914–1918 Г.

ВКЪЩИ: Беседа от Учителя, държана на 1.IX.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 177–179.

Човек е своенравно същество, затова му са дадени играчки, да се забавлява. В игрите си той е отишъл далеч: започнал е да коли, да реже глави на кокошки, агънца, прасета, дори и на хора. Днес го виждаме на бойните полета, дето реже глави, ръце, крака, вади очи и т.н. – Защо се бият хората? – Защото са направени от кал. – Кога ще престанат да се бият? – Когато се родят от вода и Дух. Христос обръща вниманието на учениците Си към причините и последствията на страданията в човешкия живот. Той казва, че задачата на човечеството е да преработи и организира материята, от която е създаден човекът. – Кога ще се преработи тя? – Когато мъжът и жената не се напускат; когато всички хора се обединят в едно цяло и живеят без грехове и престъпления. В бъдеще хората ще живеят в чистота и святост. Никой няма да казва като Давида: «В грях ме зачена майка ми.» Ако майката е живяла в грях, и дъщерята ще живее в грях. Понеже майката не се е въодушевявала от възвишеното, и дъщерята ще следва нейния път. Майката е мислила само за ядене и пиене, за облекла и украшения – и дъщерята ще мисли за същото, и тя ще се кичи с панделки и цветя. Добро нещо е панделката, тя е знаме на правдата, но не е истинска. Бъдещите хора ще живеят с велики идеи.

Мнозина казват, че Христовото учение не е приложимо днес, не е съгласно със съвременната култура. Не е приложимо Христовото учение за онези, които са направени от кал. Обаче за онези, които са направени от дух и вода, то е приложимо. Те го прилагат и живеят в мир, в съгласие и любов. Те ще бъдат верни в любовта си и зад гроба, а не както сегашните хора – само до гроба; в повечето случаи верността им не стига и до гроба.

Двама приятели пътували през една гъста гора и се разговаряли любовно за верността и трайността на своите чувства. По едно време те чули някакво шумолене и видели, че мечка иде срещу тях. Единият от тях бил по-сръчен, веднага се качил на едно дърво. Вторият не успял да го последва и съобразил да легне на земята и да се престори на умрял. Той чувал, че мечката не яде мърша. Като приближила до него, мечката започнала да го души и понеже помислила, че е мъртъв, продължила пътя си. Онзи, който бил на дървото, веднага слязъл и запитал приятеля си: «Какво ти каза мечката?» – «Каза ми друг път да не тръгвам на път с такива приятели.»

Какво представя мечката? – Мъчнотиите в живота. Как разрешават хората мъчнотиите си? Едни ги разрешават отвисоко, качват се на високи дървета и казват, че там се мисли добре. Те не говорят истината – от страх се качват на дървета. Те не са смели. Други пък лягат на земята и се преструват на умрели. И те са страхливи. Христос казва и на едните, и на другите: «Аз нямам нужда от приятели, които се качват на дърво или лягат на земята, като видят мечка. Аз нямам нужда от ученици, направени от кал.»

Сега и аз желая да срещна българи, които не са направени от кал. Има вече такива българи. – Какво ще стане с България и с българите? – Онези, които са направени от кал, ще се стопят. Онези, които са родени от чиста вода и от светлината на Духа, ще имат велико бъдеще. Това е казал Христос на Своите ученици. Това и аз казвам днес на вас.

8. УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИТЕ И ЗА ВОЙНИТЕ

ДА ГО ПОСРЕЩНЕМ: Беседа от Учителя, държана на 8.IX.1918 г., София. – В: Да ви даде: [Неделни беседи от Учителя, серия XIII, т. 2]. София, 1938, стр. 191.

Методите, с които си служите за трансформиране на вашите състояния, не са нищо друго, освен математически формули. Приложите ли тези формули, непременно ще имате добри резултати. Тъй щото, не се страхувайте от гръмотевици и светкавици. Те дават възможност на хората да работят върху себе си. Когато Мойсей беше на Синайската планина, от небето се чуваха гръмотевици и светкавици, но чрез тях се изля голямо благословение върху еврейския народ. – Какво ще стане с България, която е изложена днес на толкова много гръмотевици и светкавици? – Чрез тях се излива голямо благословение. Бог търпи всичко, което става, и чака времето, когато българите ще съзнаят положението си. Той ще даде нови къщи, т.е. нови тела, на заминалите и убитите на бойното поле и ще вложи в тях нови мисли и желания, по-добри от сегашните. Мъчнотиите, които вие не можете да разрешите, Той ще ги разреши. Така постъпва всеки учител. Когато ученикът не може да реши задачата си, учителят я решава.

«Излязоха да Го посрещнат.» Излезте и вие да посрещнете Христа, да придобиете положителната наука. Тази наука е само за здравите. Напуснете болниците, за да се ползвате от религията и науката за здравите, която носи правилата за живота.

9. УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИТЕ

НЕ МОЖЕ ДА СЕ УКРИЕ: Беседа от Учителя, държана на 15.IX.1918 г., София. – В: Да ви даде: [Неделни беседи от Учителя, серия XIII, т. 2]. София, 1938, стр. 216–217.

Всички българи искат да знаят какво ще стане с България. – Ако догодина всички българи родят изобилно плод, работите им ще вървят добре. Ако нищо не родят, и животът им няма да се оправи. Всички хора трябва да съзнаят, че са дошли на земята да служат на Господа, да бъдат слуги, а не господари. Българският народ е един от слугите на Господа. Той е на възраст 15–16-годишно момче, което обича да прескача през плета. Всички народи са синове на Господа, по-стари и по-млади по възраст, затова те трябва да живеят помежду си като братя. И българите трябва да живеят помежду си като братя и да се откажат от изкуството си да прескачат плета. Добре е човек да прескача, но през какви плетове? Ако прескача през плета на омразата, на безлюбието, на греха, той е на прав път.

10. МИР СЛЕД ВОЙНАТА 1914–1918 Г.

ДВАМАТА БРАТЯ: Беседа от Учителя, държана на 22.IX.1918 г., София. – В: Да ви даде: [Неделни беседи от Учителя, серия XIII, т. 2]. София, 1938, стр. 235–236.

Вложете в умовете си мисълта, че всички сте братя. Днес се правят предложения за мир.* Пратете и вие вашата нота горе, при Бога, оттам да искате мир. Светът е обсаден от ангели. Горко на онези, които проповядват учението, че

* На 25 септември 1918 г. българското правителство иска примирие, след като на 15 септември е станал пробивът на Добро поле. Това довежда до спиране на войната и до заробващия Ньойски договор от 27 ноември 1919 г. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

човек за човека е вълк! Горко на онези, които лъжат и крадат! Време е вече да се приложи Божественото учение и между нас. Проектирайте мисълта си нагоре и изпълнете Божията воля. Не мислете какво ще стане с вас. Косъм няма да падне от главата ви без Божията воля. Нека всички българи се молят и отправят молитвата си към Бога. Само така България ще се благослови и освободи. Всеки народ, който мисли, че сам ще оправи работите си, още повече ще ги обърка. Ако всички европейски народи мислят така, цяла Европа ще се напълни с инвалиди. Най-после всички народи ще се обърнат към Бога. Ще кажете, че отговорността лежи върху управляващите. Не е така. Всички хора, всички семейства, всички общества носят отговорност за положението на своя народ. Всеки човек поотделно е толкова отговорен, колкото и управляващите.

Всеки човек трябва да отправи своята молитва към Бога. – В коя църква трябва да се молим? – В която и да е. Можете да се молите и на открито. Днешният топъл, сух ден показва, че Бог изпраща Своето благословение върху всички народи. Понеже всички сме братя, грехът на едного е общ грях. Така казва Христос. И благото, и доброто на едного е общо благо. Днес всички народи негодуват един срещу друг. Те се обичат, но се намират в хипнотично състояние, което помрачава съзнанието им, затова те не разбират какво правят.

Обърнете се към живия Господ, Който казва: «Потърсете Ме в ден скръбен, и Аз ще ви се изявя.» Опитайте Господа, да видите дали ще ви помогне в ден скръбен. Някой се моли да бъде в тила, а не на фронта. Положението е опасно навсякъде, независимо от това дали сте в тила, или на фронта. Всички хора са на фронта. Днес милиони хора умират, други остават инвалиди, сакати, трети страдат от сиромашия. Във всеки дом се чува плач. Според мене сегашната култура е култура на плача и на страданието.

«Десетимата възнегодуваха за двамата братя.» – Какво ще стане с нас и с европейските държави? – Не се грижете за тях. Те носят отговорност за себе си; всеки народ носи отговорност. Бог е определил границите и развитието на всяка държава, за да върви всичко по своя път. Всички хора и народи трябва да бъдат с отворени очи. Ако държавите не са с отворени очи, те няма да се ползват от условията на живота. Бъдете смели и решителни, не се обезсърчавайте. Не мислете какво ще стане с вас. Нищо лошо няма да стане. Бог ще ви окъпе, ще ви преоблече и ще ви постави в новите условия на живота. Така е казано, и така ще бъде. Какво правят децата ви, когато обещаете да им купите за Великден нови дрехи? Те скачат, пеят, радват се. Голям Великден иде за всички хора. – Война е сега, тежки времена живеем. – Ще останат много инвалиди, но Христос ще отвори очите на ослепелите, ще обърше сълзите на страдащите, ще възкреси мъртвите. Хората ще се върнат на земята по три начина: едни ще се преродят, без да знаят, че са преродени; други ще знаят, че са преродени; а трети ще възкръснат. Който възкръсне, ще бъде свободен от закона на кармата, от всички недъзи. Възкръсналият живее на земята така, както на небето, дето всички изпълняват Божията воля с любов. Тогава земята ще бъде обетованата земя, хората ще бъдат красиви и млади, по на 33 години. Всички ще служат на Бога, както Син Человечески служи.

Да бъдем Божии служители! Това е най-високата служба, която човек може да изпълни на земята.

11. УЧИТЕЛЯТ ЗА ВОЙНАТА 1914–1918 Г.

В МОЕ ИМЕ: Беседа от Учителя, държана на 29.IX.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 242–245, 250–255.

(стр. 242)

Сега Христос се обръща към всички народи и казва, че това, което днес става в света, е глас Божи. Няма да остане човек и народ, които да не разберат този глас. Рано или късно, всички ще го разберат. Може да се съмнявате, да се безпокоите за последствията, но търпение се иска от всички. Резултатът на това, което днес става, ще се види в бъдеще. Като дойдете втори път на земята, ще четете историята на народите, ще видите какви са последствията на днешните времена. Който има търпение, ще дочака края на събитията. Който няма търпение, ще се отегчи и ще пожелае да си отиде у дома. Драмата, която днес се разиграва, е в четири действия. Някои ще видят само първото действие и ще си заминат; други ще останат до края на второто действие; трети ще останат до края на третото действие; малцина ще имат търпение да останат до края на драмата, да видят и четвъртото действие, да видят последствията на драмата.

(стр. 243)

Аз вярвам само в любов, която дава. Аз не вярвам в любов, която се изразява в чукане на пълни чаши и пиене на здравица за благо на този или на онзи народ. Ще седнат няколко души пред чаши, пълни с вино, ще се чукат и ще пият за доброто на България. Това не е нито любов, нито обич. България се нуждае от герои, от хора с характер, с добродетели, с вяра, които могат да издържат на всички условия. Сега иде неприятелят. Вътрешното разлагане, желанието на човека да се осигури, да живее само за себе си, трябва да се премахне. Няма защо да се осигурявате. Още със слизането си на земята, човек се осигурил. Всеки добър, честен и справедлив човек трябва да извади ножа си и да отиде на фронта. – «Отсега нататък ли ще воюваме? Ние очакваме всички да се върнат оттам, а сега ни се говори да излизаме на фронта.» – Това, което ставаше досега, аз наричам междусобица, а не война. Досега се биха брат с брата – това не е война. Истинската война подразбира да воюваш със злото, с кражбата, с лъжата, и да ги победиш. Само така могат да се създадат велики народи, добри общества и семейства. Всички духовници, учители, управници, съдии трябва да извадят ножа си и да кажат: «На фронта!» – Против кого? – Против общия враг, който е тъпкал и тъпче всички хора. Колко ваши братя и сестри е отправил той на онзи свят? Колко ваши деца, ваши възвишени мисли и чувства е поробил и потъпкал? Христос казва, че за да победите общия враг, трябва да прощавате на всички, които са ви обидили и напакостили; трябва да изпъдите злото вън от себе си. Казвам: Отворете прозорците си, да влезе Божествената светлина във вашия дом. Който не ги отвори, ще понесе последствията на непослушанието. Това значи: Бог ще въздаде на всекиго заслуженото. Великият Баща на човечеството гледа еднакво към всички хора и на всички говори като на съзнателни, мислещи същества, които имат условия да се повдигнат. Нека всички бъдем свободни и работим дотогава, докато се подобри животът на хората, на всички живи същества на земята.

Казвате: Добре, че войната е към своя край. Не е така. Войната сега започва и се развива във ваша полза. Ние ще спечелим войната. – Коя война? – Божествената война, която ще повдигне народите. Българският народ ще бъде велик не както мислят българите, но велик пред Бога. Искам всички хора, всички народи да станат велики и така да се явят пред лицето на Бога – своя Баща.

Две течения съществуват в света: на злото и на доброто. Едни хора са поданици на злото, а други – на доброто. Злото отстъпва вече своята власт и място на доброто. Да му мислят неговите поданици. Като се явите пред вашия Баща, Той ще ви попита: «Коя кауза поддържахте на земята?» Поддържайте Божията кауза, защото на Него дължите всичко. Той работи навсякъде в света. Нищо не става случайно. Всички народи, в своето развитие, вървят по директивата на Божията мисъл. Всичко се подчинява на Божиите заповеди. Как ще се докаже това? – Лесно се доказва. Достатъчно е да ви кажа: Бият се хората на фронта. – Докажи това. – Който иска да се увери в думите ми, ще го изпратя на фронта. Другояче не мога да го докажа. Оръжията, с които небето воюва, са толкова съвършени, войниците – толкова силни и воинствени, че никаква тъмна сила не може да им противостои. И най-голямата земна сила отстъпва на небесните сили. Онези, които не могат да устоят на Божията сила, копаят скривалища надолу, там да се крият. Когато Христос се яви пред човечеството, което днес воюва, всички демони ще излязат от хората и ще влязат в утробата на свинете. Който се освободи от беса в себе си, ще се обърне към Бога с думите: «Господи, искам да бъда Твой ученик.» Господ ще му каже: «Иди първо да разкажеш на ближните си какво направих за тебе.» И сега Бог се обръща към европейските народи и им казва: «Вие сте болни, опиянени. Трябва да се свестите.» Бог вдига ръката Си над тях, да ги свести, да отрезнеят. Това означава, че мирът иде.* Божията ръка се движи бавно, планомерно и като направи един полукръг, в цяла Европа ще настане мир. След това Той ще каже на всеки народ поотделно: «Повърни горчивото и отровното, с което си се хранил досега!» – и той ще повърне. – «Извади кесията си!» – и той ще я извади. – «Разкажи какво си правил досега!» – и той ще разкаже. С едно махане на ръката Си Бог ще се разправи с всички народи и ще им каже: «Земята е Моя, всички сте Мои деца и отсега нататък никой няма право да бие брата си!» Това е новото учение. Така говори Господ. Който не вярва, нека погледне вън, там ще види Бога. Вън е Господ, аз Го виждам. Отворете прозорците си, и вие ще Го видите. Щом влезе у вас, вие ще почувствувате вътрешна радост и лекота, вътрешен мир и веселие.

(стр. 250)

Какво трябва да направи българският народ в тези трудни времена, които преживява? Едно се иска от всички: да възлюбите вашия Божествен баща, майка, брат и сестра. Това значи да се обърнете към Бога. Така ще се спаси българският народ. Така ще се спасят всички българи: свещеници, учители, управници, съдии, майки и бащи. Готов съм да стана слуга на всички, само вие да се спасите и повдигнете. Преди две хиляди години дойде Христос на земята, и вие Го разпнахте. И до днес още продължавате да Го разпъвате на кръста – да роптаете против Бога. Колко души са готови да направят опит, да приложат любовта? Ако можете да направите опита, следната година ще има голямо плодородие. Бог ще върне всички загуби на хората от войната. Всички ще бъдете свидетели на това, което говоря, но да възлюбите Божествената майка, баща, брат и сестра. Сега са времена за опити. Да опитаме Господа. Не говоря само думи, но неща, които могат да станат. Не говоря, за да печеля последователи. Искам всички да възлюбим Господа, Който се проявява чрез нашата майка, баща, брат и сестра. Що се отнася до последователи, ето, Христос има 500 милиона последователи, които са разделени според своето верую. Те и до днес още спорят Син Божи ли е Христос или не е; не знаят какво място да Му определят. Христос е сит от такива последователи.

* На 25 септември 1918 г. българското правителство иска примирие, което довежда до заробващия Ньойски договор от 27 ноември 1919 г. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

Казвам: Христос е Син Божи; Негов Баща е Бог; Неговата Майка е Господ; Неговата сестра и брат е Дух Свети. Той слиза на земята, да утеши всички страдащи, като им казва: «Не се страхувайте, аз ще ви помогна.» Когато сте скръбни, ще дойде вашият голям Брат, да ви утеши. Ако сте паднали, ще ви повдигне. Обичайте своите братя и сестри, за да чуете чрез тях тихия глас на Бога, който казва: «Аз съм с вас.» Това означава стихът, в който се казва: «Дето са двама или трима, събрани в Мое Име, там съм и Аз.» Всеки може да чуе тихия глас на Бога отвътре или отвън, до ухото или до слепоочната област, отгоре на главата, или отпред. Кажете ли някой, че Бог му е проговорил, важно е да се знае откъде, от коя посока: от изток, запад, север или юг. Давид казва: «Видях Господа отпред, на лицето си.» На друго място в Писанието е казано: «Господ ще ти бъде задна стража.» Това показва, че се намиращ в опасност. Когато гледаме Господа пред лицето си, това е ден на спасение. Когато Го гледаме отгоре, това е час на молитва. Когато е вътре в нас, това е ден на любовта. Тогава трябва да слушаме какво ни говори. Всяко нещо, което слушаме, има свой вътрешен смисъл. При това, всякога ни се говори нещо определено и от определено място. Казваме, че е дошъл някой посланик. Веднага искаме да знаем отде иде той: от Англия, от Америка, от Русия, от Германия или от Франция. Ако знаем отде иде, ще знаем и неговата мисия. Божият посланик носи със себе си Божията Правда и се обръща към всички народи с думите: «Народи, въдворете Божията Правда на земята!» Ако иде от север, Той проповядва на хората Истината. Ако иде от юг, Той проповядва за Добродетелите и казва: «Гладният ще нахраниш, жадния ще напоиш, натъжения ще утешиш.» Ако иде от изток, ще проповядва на хората за Любовта. Иде ли от запад, ще проповядва за прощението. Казано е в Писанието: «Преди да е залязло слънцето, трябва да си простил на брата си.»

(стр. 252)

В този смисъл стихът: «Дето са двама или трима, събрани в Мое Име» се превежда с думите: «Ако съберете два или три листа от тази книга в Мое Име, Аз ще бъда с вас.» Живи са листата на Божествената книга. Те се наричат още «листа на дървото на живота». Хората са листа на живото дърво, светиите са цветовете, ангелите – завързалите, но още неузрели плодове, а херувимите и серафимите – узрелите и сладки вече плодове. Всички живи същества, от най-малките до най-големите, съставят дървото на живота, в което текат Божествените сокове. Цялото дърво пък живее в Бога. Чрез дървото се изявява животът, като виделина. Казано е в Евангелието: «Виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.» Виделината е Христос, проявен в света. Щом се проявява Христос, всички трябва да Го познават. Той е говорил на всички. Няма човек, който да е лишен от тази опитност. Някои хора не обичат да говорят за своите опитности и минават за безверници; други говорят повече, отколкото трябва, и минават за лъжци, не им вярват. Добре е човек да говори малко и да знае къде да говори. Всеки трябва да съзнава, че е душа, излязла от Бога. Като направиш някаква погрешка, кажи: «Аз съм син», или: «Аз съм дъщеря на Бога. Сгреших, но Той няма да се откаже от мене.»

Следвайте Христовото учение, да се справите с мъчнотиите си. Прилагайте любовта, за да изправите погрешките си.

(стр. 253)

Иде радостната вест, с музика и песни ни съобщават, че мирът иде вече. Великото Божествено войнство слиза отгоре, пръсва се между всички народи – германци, французи, руси, англичани, италианци, българи, сърби, всички заедно пеят: «Мирът иде вече! Всички сме братя.» Христос казва: «И Аз съм сред тях.» Той е възседнал бял кон, с бяло знаме в ръка, и казва: «Дето са двама или трима, събрани в Мое Име, там съм и Аз.»

Бог иде на земята. Който не вярва, ще го провери. След десет Божествени години, т.е. след хиляда човешки години, това ще се сбъдне. Запишете си това, и ако след хиляда години не се сбъднат думите ми, готов съм да платя глоба от десет милиона лева. Тогава ще бъдете красиви, ще се прегърнем и целунем със свето целование.

(стр. 255)

Днес България има нужда от герои на фронта срещу злото, които да проявяват търпение. Носете тази мисъл навсякъде. Помнете: няма зло за България. Българският народ ще се повдигне. Бог ще даде на България толкова земя, колкото ѝ е необходима, даже и повече, отколкото очаква. След хиляда години България ще бъде голяма, ще разполага с толкова земя, колкото не е предполагала, ще я управлява един от най-добрите царе. Ще има и добри поданици: добри свещеници и учители, добри съдии и управници, разумни майки и бащи, безкористни търговци, трудолюбиви земеделци. България ще се превърне на райска градина, а българите ще бъдат облечени в празнични премени. Това ще се сбъдне след хиляда години.

(Беседа от Учителя, държана на 29 септември 1918 г., София. *)

12. УЧИТЕЛЯТ ЗА ВОЙНИТЕ

ДА СЕ РОДИ: Беседа от Учителя, държана на 6.X.1918 г., София. – В: Дали може: [Негелни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 272.

Само Учителят може да помогне на ученика да придобие условията за влизане в Царството Божие. Ако Слънцето не изпраща своята светлина и топлина, Земята сама нищо не може да ни даде. Без учител ученикът нищо не може да направи.

«Ако се не роди някой изново.» Това значи: ако не се свържете с възвишените същества – с ангелите, херувимите, серафимите, началствата, престолите, не може да се новородите. Новораждането освобождава човека от смъртта, която го ограничава и лишава от условия за придобиване на всички добродетели. Нека всеки каже в себе си: Праведният не умира. Никой не може да вземе добродетелите му, никой не може да вземе душата му. Христос казва: «Имам власт да положа душата Си, имам власт [и] да я взема.»

Задачата на всеки човек, на всеки българин, е да познае своя Баща и да каже: «Готов съм вече да изпълня първо волята на Баща си, а след това – и на своя ближен.» Бог ще му отговори: «Да бъде благословен този народ, този човек, който е готов да Ми служи с любов. Аз ще платя всичките му дългове, ще му направя нова къща, ще му дам добри синове и дъщери.»**

Иде Божието благословение върху българския народ. Иде Божието благословение за всички народи. Които са готови, ще проверят това след десет години, други някои – след сто години, а най-неподготвените – след хиляда години. Всички ще проверят, че думите ми са истинни, и ще кажат: «Благодарим Ти, Господи, че отвори очите ни, да виждаме.» Тогава всички ще се убедите, че страданията,

* На 29 септември 1918 г. в Солун е подписан акт за примирие между България и западните сили чрез генерал Фронше Дебре. България оставя всички освободени територии, в плен оставя 90-хилядна армия, иска абдикация на цар Фердинанд и заместването му от княз Борис, станал впоследствие цар Борис III.

** На 3 октомври 1918 г. Цар Фердинанд абдикира в полза на сина си княз Борис Търновски, който става цар Борис III. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

които днес преживявате, не могат да се сравнят със славата, която ще дойде след десет, сто или хиляда години.

13. УЧИТЕЛЯТ ЗА ВОЙНАТА 1914–1918 Г.

ПРИЗВАНИЕТО: Беседа от Учителя, държана на 3.XI.1918 г., София. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 342.

Излезте от своята черква и влезте в Божествената църква на Любовта, на Правдата, на Истината, на Добродетелта. С други думи казано: Престанете да мислите само за себе си. Мислете и за своите ближни. Само така ще се подобри положението на семействата, на обществата, на народите. Само така ще се подобри политическото положение на България. Всички хора – свещеници, учители, съдии, управници, майки и бащи – трябва да се молят за победа над злото. – На коя страна да бъдем? – На страната на Бога и на Христа. Аз съм вече на фронта. Извадил съм меч си и воювам. Ако всички хора воюват против злото, първо в себе си, а после – вън от тях, светът лесно ще се оправи. Велико е бъдещето на човечеството. – Какво ще стане с България? – Не мислете за това. Работите на България са оправени, но вашите не са оправени.

Желая вашите работи да се оправят по всички Божествени правила. Желая всички да бъдете здрави, бодри, весели и дето се срещате, да се познаете. Няма по-велико нещо от това, да се познаваме като братя. Това проповядва Христос.

Желая на всички да бъдете сиромаси, хроми, клосни, слепи, за да сте от призиваните. Христос ще изпрати слугата Си, да ви покани на голямата вечеря. Бог да ви благослови и да бъде с вас сега и всякога, и през всичките векове!

14. КАКВА Е ЗАПЛАХАТА ОТ ОБЩОЕВРОПЕЙСКАТА ВОЙНА 1914–1918 Г.

ДА НАЕМЕ РАБОТНИЦИ: Беседа от Учителя, държана на 10.XI.1918 г. – В: Да ви даде: [Неделни беседи от Учителя, серия XIII, т. 2]. София, 1938, стр. 350–353.

Каквото е спечелил човек на земята, на земята го оставя. Единственото нещо, което взема със себе си, това е мотиката, т.е. оръжието, с което ще копае. Мотиката символизира работа. Значи работа има и на небето, и на земята. Докато е на земята, човек трябва да благодари за тялото си – най-голямото богатство, с което може да разполага. В него са вложени дарби и способности, които трябва да развива. Така той придобива духовно богатство, което занася със себе си.

«Человек домовит излезе, щом се съмна, да наеме работници за лозето си.» – Кой е домовитият човек? – Господ. Той слиза на земята да наеме работници за лозето Си. Колкото европейски народи намери, Той ги нае за работници на Своето лозе. Те работиха пет години, и войната се свърши. Сега се връщат от работа и Бог им плаща. Българите се питат помежду си: «По колко ли ще ни се плати?» – По един пенез. – «На англичаните?» – По един пенез. – «На германците, на сърбите, на французите, на руснаците?» – На всички по един пенез. – «Някои се биха повече.» – Нищо от това, на всички ще се плати по един пенез. И на вас, които ме слушате днес, пак ще се плати по един пенез. Такъв е законът на Божествената справедливост. Той трябва да се постави за основа на съвременното общество. Работата на всички хора не е еднаква, въпреки това домовитият господар платил на всички по равно – по един пенез. Ако обичаш, обичай с един

пенез. – С колко ме обичаш? – С един пенез, или с три гроша и 30 пари. На колко пари се равняват три гроша? – На 120 пари. Числото 120 е резултат. То играе роля във вселената. И 12 е резултат, но в човешкия живот. Като прибавите още 30 пари към 120, получавате 150 – число, при което злото излиза навън. В 1915 г. българите се намесиха в общоевропейската война, което показва, че ще минат през чистене. Между 1913 и 1918 година има известно отношение. 1918 г. е продължение от 1913 г. И този път те ще минат през огън, да се пречистят. След това няма да помислят вече за война.

Всяко нещо, което става в света, има свое определено време. Всеки човек се ражда на определено за него време, затова хората се различават помежду си. Забелязано е, че онези, които се раждат от 9 (22) март нататък, са повече идеалисти, умът в тях работи повече от сърцето и страдат главно от главоболие. Кажете ли някой, че страда от главоболие, аз знам, че той е роден през март, когато слънцето е в зодиакалния знак Овен. Овенът е кротък, но когато се срещнат два овена, удрят главите си. Който се бори с материята, осакатява ума си. Това явление се забелязва особено в живота на поета. Започне ли той да се грижи за материалната си прехрана, поезията му изчезва. Ето защо, като дойде в ума ви една светла, Божествена мисъл, или в сърцето ви – красив импулс, красиво желание, веднага ги приложете. Отложете ли ги, вие сами се осакатявате. Кажете ли, че тази мисъл е неприложима, вие се спъвате. Ако беше неприложима, тя нямаше да дойде в ума ви. Не я ли приложите вие, друг ще я приеме. Така хлопа Бог на човешките умове и сърца. Който не Го приеме, ще ходи от човек на човек да се предлага за съдружник, да вземе участие поне в изговарянето на звука «ха». Може да вземе участие, но ще знае, че заплатата му ще бъде «тин» – звук, който се чува при пуцането на десетачетата в тенекиената кутия. Ако на земята не се научите да работите и да свирите, на небето никога няма да се научите. Ако отидете неподготвен на небето, веднага ще ви върнат на земята. Това е закон на прераждането.

Човек е дошъл на земята да мине през мъчението, през труда и през работата. Като човек, ще се мъчиш; като ангел, ще се трудиш. Дойдеш ли до работата, ще работиш като Бога. С други думи казано: Ще се мъчиш със стомаха си, докато смелиш храната. После ще се трудиш с ръцете си. Най-после ще работиш с главата си. Хората се мъчат, трудят и работят, но мъчно успяват, защото си служат с отрицателната глаголна форма «не мога». Как могат да вършат отрицателни работи? Както могат да се проявяват в отрицателното, така могат и в положителното. – «Ще правя погрешки.» – Прави погрешки, и върви напред. За предпочитане е човек да се труди и работи, макар и да прави погрешки, отколкото да не работи и да не греши. Който прави погрешки, може и да ги изправя. Който мрази, може и да обича; който прави зло, може да прави и добро. Сегашният разсипник един ден ще стане добър пестовник. Кое е добро? – Кое е в хармония с великите Божествени закони. Всяко действие, което взема участие в повдигането на цялото човечество, е добро. Постъпките на човека се определят от резултатите, които те произвеждат. Човек определя някои свои постъпки като лоши. Обаче, като види резултатите им, тогава може да определи добри ли са били, или лоши. Резултатът на човешкия живот определя неговото бъдеще.

15. УЧИТЕЛЯТ ЗА ВОЙНИТЕ 1914–1918 Г.

КАТО ЧУХА: Беседа от Учителя, държана на 17.XI.1918 г. – В: Дали може: [Негелни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 371–373.

Днес Христос казва на всички хора: «Платете своята дан на Господа!» Който приеме Неговото учение, ще бъде благословен. Това се отнася до всички народи, до цяла Европа. Който не Го приеме, ще попадне под зъбците на колелото. Ако европейските народи не приемат Христа в себе си, ще минат през големи страдания. След това те ще се опомнят, няма да повтарят погрешките си. Ако европейските народи платят своята дан на Бога, на земята ще дойде дълготраен мир. Ако днес сте свободни, не казвайте, че сте прескочили трапа, че сте минали вече страшното. Едно сте минали, друго иде. Важно е всеки човек, всеки народ да приложи любовта и да гласува заедно с ангелите. Сега в разумния свят, т.е. в другия свят, над нас, правят нови избори. Старите царе, със своите правителства и чиновници, заминават – коренно пречистване става в света. Ще видим за коя партия ще гласувате. Две партии има в света: партията на личния егоизъм и партията на Божията Любов. Да се гласува за партията на Божията Любов, това значи да изчезнат всички крамоли, недоразумения, спорове между семействата, обществата и народите. Всички трябва да платят своята дан на Бога доброволно и с любов. Тогава няма да има бедни и онеправдани, няма да царува безправието – в света ще царува великата Божия Правда.

Мина вече старото време. Иде новото време, иде на власт партията на Божията Любов. Горко на лицемерите, крадците и лъжците! Иде новата партия, която ще повдигне всички народи и общества, всички църкви и училища, всички семейства и родове. Всички хора ще се облекат в бели дрехи, символ на чистота. Нека всички жени се облекат в бели дрехи и платят първо данта си на Бога, а после – на Кесаря. Бъдете смели и решителни и кажете в себе си: «Понеже дадохме данта си на Бога, можем вече да служим на народа доброволно и с любов. Научихме вече какво значи истинско служене.»

«И като чуха, зачудиха се, и оставиха Го.» Желая сега и вие, като чухте обяснението на Христовите думи, да не си отивате, но да останете в себе си, силни и решителни, без колебание и съмнение, с пълно упование на Бога и на своята душа. Всички познавате истината, защото сте излезли от Бога. – «Не сме добри, не сме учени.» От осем хиляди години насам вие сте давали дан само на Кесаря. Отсега нататък ще давате данта си само на Бога и на народа. Ще кажете, че има анархисти, които не са съгласни с това. Аз признавам само онези анархисти, които се борят против злото в себе си. Нещастията и страданията се дължат на това, че хората не дават своята дан на Бога. Когато приложат този закон, те ще бъдат към Бога в отношение на син към баща.

Спогодете се с Бога, Който е ваш Баща. Обикнете Го, за да Го познаете. Тогава всички ще бъдете царски синове и дъщери. Не прескачайте плета на вашите възлюбени. Откажете се от донжуанството. – «Искаме да бъдем щастливи.» – Откажете се от стария живот, от вашия Дон Жуан, от лъжата и лицемерието. Христос казва: «Горко вам, книжници и фарисеи! Горко вам, лицемери!» България се нуждае от честни и достойни българи, от честни мъже и жени, със здрав гръбнак, които да плащат своята дан на Бога и на народа.*

* На 28 ноември 1918 г. министър-председателят Александър Малинов си подава оставката в знак на протест срещу решението на съюзниците на Европа, спечелили войната 1914–1918 г., които предават Добруджа на Румъния (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

Идат нови дни за човечеството, нови дни за всички народи, нови дни и за България! Оставете настрана всички спорове и недоразумения, всички брожения и недоволства. Не питайте кой е крив и кой – прав. Това е старият монархизъм. Това не са Божествени постъпки.

Желая всички българи да са ангели, с мотики и рала, отколкото първенци, короновани в лъжа и кражба. Те са дали вече своята дан на лъжата и на кражбата. Нова страница трябва да отворят и да напишат доброволно и с любов: «Отсега нататък ще даваме своята дан на Бога и на народа, на любовта и на новото име на нашия народ.»

16. УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИЯ СЛЕД ВОЙНИТЕ 1914–1918 Г.

И РЕЧЕ БАЩА МУ: Беседа от Учителя, държана на 15.XII.1918 г. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 416–417.

Да си подадем взаимно ръка за братство! Това иска Христос от всички хора. Нека всеки се държи за убежденията си, но да се стреми да цъфне, да завърже, и плодът му да узрее. Нека всеки даде такъв плод, какъвто зародиш е вложил Бог в него. Какъвто цвят да си, важно е да цъфнеш. Какъвто плод да си, важно е да вържеш и да узрееш. Моята задача е да дам на всеки корен тор, повече влага, светлина и топлина. Всеки да се стреми да изяви образа, който му е определен отпреди милиони години. Който го погледне, да каже: «Ето един човек, създаден по образ и подобие Божие!»

Задачата на всеки човек е да възстанови този образ. – Как ще постигне това? – Като работи върху себе си, да изправи прегрешенията си, които са помрачили съзнанието му; като придобие онези добродетели, които някога е загубил; като изправи кривите линии на лицето си. Помагайте на всеки паднал, тъжен и нещастен човек, без да го критикувате и осмивате. Бъдете снизходителни едни към други, както е снизходителна майката към погрешките на своите деца. България се нуждае от добри, разумни, честни и справедливи българи. Не се страхувайте от това, което преживявате днес. Всичко ще се превърне на добро. Велико е предназначението на индивида. Народът е условие за развитието на индивида. България е създадена за добрите българи, Англия – за добрите англичани, Германия – за добрите германци и т.н.

Желая още днес вашите бащи да ви дадат нова премяна, нови обуца и пръстен на ръката. След това да заколят най-охраненото теле за вас: да ядете и да се веселите. Когато по-големият ви брат се върне от нивата недоволен, да му кажете: «Не се сърди, братко, аз дойдох при баща си не с права на негов син, но като един добър слуга между многото негови слуги.»

Христос донесе това учение на света – учението на Любовта. Приемете го и вие.

17. УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИТЕ СЛЕД ВОЙНИТЕ 1914–1918 Г.

НЕИЗВЕСТНОТО: Беседа от Учителя, държана на 29.XII.1918 г. – В: Дали може: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1942, стр. 421–422, 427–428.

(стр. 421–422)

Казва се, че вярата възкресява. Тя има отношение към човешкия ум. Следователно възкресението подразбира придобиване на светлина. Когато имаш нужда от вяра, ще кажеш: «Господи, изпълни ме с вяра.» Вярата не се дава, тя изпълва човека. Когато имаш нужда от любов, ще кажеш: «Господи, съедини ме с

любовта.» Значи животът се придобива чрез надеждата, възкресението – чрез вярата, а съединението – чрез любовта. Българите казват: «Съединението прави силата.» Тук липсва нещо. Правилно е да се каже: «Любовта прави съединението, а съединението прави силата.» Ако българите искат работите им да вървят добре, трябва да си служат с целия израз, а не само с последния – «Съединението прави силата.» За да бъдем силни като народ, като вярващи, трябва да сме съединени в любовта. Това съединение ще ни направи силни. Казват: «Да се съединим, да образуваме дружество.» Съединение или сдружаване без любов лесно се разпада, както се разпадат обръчите на кацата. Развивайте надеждата, вярата и любовта си, за да се закрепите и в трите свята: надеждата ще свърши всичките ви работи на физическия свят, вярата – в умствения и духовния свят, а любовта – в Божествения.

(стр. 427–428)

«И въкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото.» Заключение думи на Христа в този ден бяха следните: «За да изпълните Божиата воля на земята, трябва да се облечете с надеждата, да се изпълните с вярата и да се съедините с любовта.» Този е пътът, по който трябва да живеят българите. Този е начинът, по който могат да се обърнат към Бога. Само така те ще се свържат с възвишените същества, с добрите хора, със светиите, с всички, които работят за повдигане на човечеството. Когато слънцето грее, не се занимавайте със странични работи, но изложете гърба си на слънчевите лъчи, да възприемете неговата светлина и топлина, да превърнете всичко в светли мисли и възвишени чувства. Щом можете да превръщате слънчевата енергия в мисъл и чувства, ще помагате и на своите ближни. И аз съм дошъл на помагам на българите. Както и да се отнасят те с мене, колкото и да ме гонят и преследват, аз съм решил да ги стопля, да им направя такова добро, каквото никой досега не е направил за тях. След това ще им кажа «довиждане!»

Сегашните хора, светски и религиозни, мъчно успяват в живота си, защото се раздвояват. Те не слушат своя вътрешен глас, но се влияят от различни авторитети. Светските и учени хора спорят върху различни теории; религиозните търсят правия път, искат да знаят коя църква е най-права. Казано е, че нито в Ерусалим ще се кланяте, нито на тази планина, но ще отправите ума, сърцето и душата си към Господа на любовта, на мъдростта и на истината. Той носи свобода за всички хора, за всички народи по лицето на земята.

Сега, приятели, оставям ви с надежда в сърцата ви, с вяра в умовете ви и с любов в душите ви, да възкръснете и разберете дълбокия смисъл на думите, които ви говоря. Следвайте пътя, който Бог ви посочва. Бъдете свободни и живеете така, както Бог ви е учил и продължава да ви учи. Бъдете свободни по ум, по сърце и по душа, здрави по тяло, за да носите Божественото учение, което е вложено във вас от създаването на света. Бъдете работници на Божествената нива. Този е пътът, по който българският народ може да се повдигне. България е тяло, а българският народ – душа. Говоря за българския народ като душа, повдигането на която влиза в Божествения план.

Желая ви Надеждата, Вярата и Любовта да бъдат у вас, за да разберете дълбокия смисъл на живота.

18. НАПУСКАНЕ НА СОЛУНСКИЯ ФРОНТ ОТ БЪЛГАРИТЕ И ГОЛЯМОТО ПЛОДОРОДИЕ

*ПРАВИЯТ ПЪТ: Беседа от Учителя, държана на 20.VIII.1919 г., сряда, 4 ½ ч след
пладне, В: Беседи, обяснения и упътвания от Учителя,
дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в
гр. Търново през лятото на 1919 г., стр. 59–60.*

Аз говоря за случаи, когато чувствата от двете страни не са еднакво искрени. Когато се обичат, те спадат в друга категория – там никой не може да им пречат. Законът изисква да ги оставите свободни. Въпросът е за превръщане на енергиите от едно състояние в друго, а не е въпрос за моми и момци. Например срещнете някой човек и мислите, че е добър, а в душата си питаете към него някакво отвращение. Някога обичате някого със сърцето си, а виждате, че е лош. Такова противоречие се заражда във вашите души. Много въпроси има тук, които бих могъл да ви обясня, но ще отидем в друга посока. Във Ветхия Завет се казва: «И глупавият, като мълчи, минава за умен.» Достатъчно е един човек да стои дълго време тихо, мирно, да не приказва, той ще набере вътре в себе си енергия, и ще я запази. Другите заобикват тази енергия в него и искат да я използват; то е от обич не към душата му, а към енергията му. Казват си: «У този човек има добър подтик, може да се използва.» Използуване в света може, но то не бива да става в едно такова братство, в християнството. Хората се покварват, понеже подплъзват душите си. В общества, дето има използване, Христос и Неговото име служат само като уловка, докато използват човека; после отхвърлят и Христа, и човека. Това не се търпи от законите на Бялото Братство. Всеки, който озлоби, изневери, изнуди своя брат, се изключва от това братство веднага и не го приемат, докато в него не стане коренен преврат, докато той не дойде до пълно разкаяние. Законите на Бялото Братство са безпощадни. Престъпиш ли един, последствията са много жестоки. В света тези закони действуват и отнемат всичко спечелено незаконно. Когато хората се решат да изпълняват тези закони, техните работи веднага се изменят към добро. Когато българите напуснаха Солунския фронт* и казаха: «Не искаме да се бием», Господ веднага изля благословението Си – настана голямо плодородие, когато пък, докато се биеха още, нямаше такова. Във Франция, в Англия сега има голяма суша, понеже законите, за които ви говорих, не одобряват техните действия. Щом воювате, плодородие няма да имате. Сила ще имате, контрибуции ще налагате, но хляб няма да имате.

* Пробивът на Добро поле е на 15–16 септември 1918 г. Войниците напускат фронта на 27 септември 1918 г. в гр. Радомир. Обявява се Радомирската република. На 29–30 септември 1918 г. са разбити от правителствените войски пред Владая. Убити са повече от 2500 войници с помощта на артилерията на 217 германска дивизия, пристигнала от Крим (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

19. УЧИТЕЛЯТ ЗА ВОЙНИТЕ И ЗА СЪДБАТА НА БЪЛГАРИТЕ

АЗ СЪМ ОНЗИ ЧОВЕК: Беседа от Учителя, държана на 28.IX.1919 г. – В: Да възлюбиш Господа: [Негелни и др.] беседи. София, 1946, стр. 145–147, 148, 149, 150, 154–156.

(стр. 145–147)

Преди години един български адвокат трябвало да пътува от Горна Оряховица до Търново с влак. Като купувал билет, един селянин се приближил до него и му казал: «Господине, не ми стигат 30 стотинки за билет. Можеш ли да ми послужиш?» Адвокатът се обърнал строго към него и казал: «Нямам пари, не мога да ти дам.» Всъщност той имал пари, но си казал: «Селянин е, като няма пари, да върви пеш.» След години тоя адвокат пътувал от Лондон за един провинциален град, но не му достигали 30 стотинки за билет. Обърнал се натук, натам, да намери някой познат, но не могъл да види такъв. Не се решил да иска от непознати и се принудил да върви пеш. Като тръгнал, замислил се и си спомнил, че преди години той не пожелал да послужи на селянина. Сега той изпаднал в неговото положение. Закон е: Каквото си направил, ще ти се върне. Тоя закон е общ и се отнася до всички живи същества, до всички народи. Бог постъпва еднакво с всички същества. Войната доказва това. Българите са недоволни, че като отишли в Париж, не им дали право. От кого търсят своето право: от простата, или от главната гъба? На земята право не съществува: не е имало, няма и няма да има. Правото е атрибут на Божествения свят. За да отсъжда право, човек трябва да бъде мъдър, да разбира причините и последствията на нещата, да анализира всяка своя постъпка. Главата на Европа има да страда още много, докато разбере има ли Бог, или не; съществува ли Божествен свят, или не. Всички народи ще познаят съществува ли Божествено право, или не. Всички мъже и жени, дъщери и синове ще разберат защо плаче Иеремия.

Какво правеха евреите, когато Бог изпращаше между тях някой пророк? Те са го гонели, били, убивали. Това не показва, че еврейският народ е лош, но понеже той е избрал пътя на Мъдростта, трябва да мине по него. Провидението не е отхвърлило еврейския народ, но го прекарва през страдания. Ето защо, когато страдаме, трябва да знаем, че Бог ни е определил тоя път. Покажете ми един велик или добър човек, който да не е страдал. Не говоря за страданията, които сами си създавате, но за ония, които Мъдростта ви налага. Аз говоря за ония страдания, които повдигат народите, обществата и индивидите. Епохата, през която сегашното човечество минава, изисква от всички да въдворят братство между народите и обществата, да хвърлят оръжието от ръцете си. Аз съм против сегашните оръжия. – Защо? – Защото има други сили, с които може да се воюва. Страшно е да хвърляш гранати, бомби, с които да чупиш ръце и крака, да вадиш очи на хората. Питате: «Как може да се приложи новото учение, когато сме обиколени с хора, които искат само отмъщение?» Новото учение крие такава сила в себе си, че като дойдеш до неприятеля, само ще махнеш с ръка, и той ще заспи. Като се събуди, ще го нахраниш и ще го изпратиш да си върви. – Как ще се бие неприятелят ти, като знае, че ще го приспиш? – Хората на новото учение разполагат с такива сили, с каквито никой не е разполагал. Какво ще правиш, ако един от тях извади револвера си срещу тебе? Ръката ти ще остане във въздуха, и дълго време след това трябва да работиш, за да я свалиш долу. Това не са празни приказки. Невъзможно е да убиеш човек, в когото Бог живее. Когато човек реши да страда и да се самопожертвува, Бог го изоставя, подлага го на

изпит. И да пострада, Бог ще му направи нова къща, т.е. ново тяло, по-здраво от първото.

Казвам: И Христос беше изоставен от Бога. Той се обърна към Него с думите: «Господи, защо си ме оставил?» Коя е причината някога Бог да ни изоставя? От 20 години българите поддържаха мисълта, че ние сами можем да се оправим. Бог отговаря: «Тъкмо такъв народ искам Аз.» В този смисъл българинът казва: Да ти е здрав гръбнакът и кривакът. Но сила без мъдрост не може да се употреби разумно. В бъдеще всички държавници трябва да разберат неизблемите и неизменни Божии закони, защото върху тях се крепи цялото Битие. Казано е, че Бог се проявява в две противоположни направления. Значи в Него действуват и положителни, и отрицателни сили. – Кога се проявяват отрицателните сили на Бога? – Когато не изпълнявате Волята Му и нарушавате основния закон на Любовта.

Питате: Как е възможно човек, произлязъл от Бога, Който е Любов, да греши и да не изпълнява закона Му? Източникът на злото и на греха е съвсем друг, а не тоя, от който излиза доброто и любовта. Злото в Бога е в потенциал, но когато се прояви, то слиза в по-ниска сфера от тая на доброто. Когато слиза от по-висока сфера, човек неизбежно минава през сферата на злото и се заразява от него. В това отношение грехът, злото, е преходна сила. Като излезе от сферата на злото, човек отново става чист.

(стр. 148)

Сегашният строй е поставен на фалшива основа. Вярванията на сегашните хора в основата си са една голяма лъжа. Всичко това причинява страдания. Ако днес дойде Христос на земята, ще се чуди на изопачените човешки умове, които са турили в устата на хората думи, които Той никога не е казал. Всички проповедници, свещеници и учители трябва да застанат на страната на Христа и да кажат: «Няма да воюваме! Така е казал нашият велик Учител.» Свещениците излязоха с кръст в ръка да се молят за благословение на оръжието и казаха: «Трябва да се бием!» Един Учител имате. Как ще се оправдаете, че не Го послушахте? С нищо не можете да се оправдаете. Това са християнски народи! Сега от небето изпращат комисия, да проучи положението. Старият кабинет е разтурен горе, старите методи са заменени с нови. Старият цар е детрониран. Новият цар е дал кандидатурата си от две хиляди години, и едва сега го коронясват. Всички хора със стари убеждения ще бъдат уволнени. – Кой ще ги уволни? – Христос. В продължение на няколко години хората ще разберат може ли Христос да уволнява, или не може. Оня, който може да влезе в новото учение, да възприеме Любовта и Мъдростта в себе си и да живее с тях, той ще бъде назначен на служба от Христа.

(стр. 149–150)

Сега аз търся в България хора на истинската култура, в която да вложим нещо ново. Всички стари реклами трябва да се хвърлят навън. Свещениците трябва да се облекат в бяло и отвън, и отвътре. В това отношение аз харесвам шопите, които носят бели и шарени дрехи. И аз трябва да хвърля черните дрехи, да си направя шопски.* В бъдеще цяла Европа ще се облече в бяло, като шопите.

* Учителят Петър Дънов е носел костюми и палта в светъл цвят. Но в първите години костюмите и палтото са в тъмен цвят. Вж. «Изгревът», том XX, снимка №54. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Преди две хиляди години се казваше, че е наближил денят Господен. Сега аз казвам: Ние сме в деня Господен. Остава само половин час до последния трен. Горко на оня индивид, на оня народ, който дотогава не уреди сметките си! Всички ще бъдете изобличени. Така се казва от горе. Ако Европа не изправи своите погрешки, тая тояга ще се сложи отгоре ѝ. Големи страдания я чакат. Казано е: «Горко на тебе, Ерусалиме!» Сегашната Европа е тоя Ерусалим. Това е една идея, която има отношение към нашите души. Ние сме роби на нашия вътрешен страх, и трябва да се освободим от него. Ако така разберете живота, любовта ще ви посети. Всички ще си подадете ръка и ще заработите по новите правила на възвишената Божествена наука. Тогава и възпитанието на младите, и техните бракове ще стават по същите правила. Аз мога да приложа тия правила, да видите как се възпитават младите. – Ние си имаме мярка. – Имате мярка, но двойна е тя: като купувате, прилагате едната мярка; като продавате, прилагате втората мярка. Двете мерки са: мярка на простата гъба и мярка на главната гъба. Двойната мярка разрушава света. Явява се в тебе желание да станеш главна гъба. Това значи, желаеш да ядеш повече от другия и казваш: «Аз съм главна гъба, а ти си проста гъба.» Довчера си бил проста гъба, а днес ставаш управител – главна гъба, и казваш: «Аз имам право да ям повече, да се обличам по-добре.» Всичките ни разсъждения са такива и с тях се опитваме да разрешаваме Божествения план. Няма прости и главни гъби. Те съществуват само между умопобърканите хора. Казват за някого: «Той е от високо произхождение.» Питам: Добър ли е тоя човек, любещ ли е, мъдър ли е, справедлив ли е, честен ли е? Ако е такъв, това значи благороден човек, от високо произхождение. Като види отворена каса, минава и заминава, без да посегне към нея.

Желая да бъдете като оня салепадгия, който намерил един вързоп банкноти. Взел ги, турил ги в джоба си и спокойно продължил да вика: «Салеп!» По едно време го настигнал един търговец, уморен, запъхтян, и го попитал: «Не намери ли един вързоп книжни пари? Изгубих ги, десет хиляди лева бяха.» Салепадгията извадил вързопата от джоба си, дал го на търговеца и продължил да вика: «Салеп!»

Днес бях решил да не говоря, да не обидя някого, но после измених решението си. Ще говоря и ще направя един масаж, да го усетят всички българи, от най-големите до най-малките. Кога ще направя масажа? Може още докато съм на земята, а може и като замина на оня свят, но ще накарам всички българи да познаят Бога. **Това е моята задача: Да науча българите да се кланят на Живия Бог**, Който е дал всички блага; да разберат смисъла на живота, да придобият истинската култура. Седем пъти ще ги прекарам през огън, но ще станат истински човеци, носители на новата култура. Те трябва да вдигнат високо знамето и да кажат: «Отсега нататък ние имаме нов лозунг. Ние сме носители на Любовта и на Мъдростта. Ние презираме всички престъпления, всички реклами, написани на дрехите ни. Събличаме вече старите си дрехи и обличаме нови.» Тогава, като ме срещнете, няма да ме питате проповедник ли съм. Не съм проповедник, но обичам да проповядвам. Когато хората са весели, аз съм скръбен; когато те са скръбни, аз им пея. Майката пее, когато детето е скръбно.

Днес Невидимият свят пее на сегашното културно човечество и казва: «Бъдете смели и решителни във вашите подвизи! Турете малодушието настрана!» Според барометъра днес времето трябваше да бъде лошо, но като ви говорих, времето подчерта моите думи и каза: «Така трябва да бъде.» Оправи се времето. Всички ще бъдете свидетели на моите думи и ще кажете: «Верен е Господ във всички Свои прояви.»

Казвам: Освободете се сега от всички политически връзки. Мислете, че сте царски синове и дъщери. Вие сте хипнотизирани. И до днес ви казват, че сте

големи грешници. Не се обезсърчавайте, други са ви заблудили. Бог ви казва: «Деца, излезте от тая кал! Доста сте се забавлявали. Върнете се в плодната градина!» Не казвам, че хората са лоши, но още се кланят на икони. Колкото пари имам, готов съм да купя вашите икони. Ония, които служат на Господа, ще имат достатъчно жито, храна, плодове. Всичко това ще дойде от горе. Бъдете весели и бодри. Носете тая веселост навсякъде. Знайте, че Бог е вече в света, между хората. Той ви е хванал в ръцете Си, и всички треперите. Всички престъпници ще се открият. Всички беззакония ще станат явни, няма да остане нещо скрито-покрито. Горко на ония майки и бащи, синове и дъщери, които вършат престъпления! Така казва Господ, Който е горе на небето и долу на земята. Като направиш едно престъпление, Господ те хваща и те пита: «Ти разбра ли? Ти не си син на дявола, но Син Божи.»

Желая сега всички българи да са като оня салепджия, а не главни гъби. Всички страдаме все от тия главни гъби. Дойде някоя главна гъба и всички казват: «Той ще повдигне България.» България си има свой план, определен от Бога. Земята, която ѝ е дадена от Бога, никой не може да ѝ я вземе. Всеки народ, който би се опитал да вземе тая земя, която е дадена за осигуряване на народа, е проклет. Върху него ще дойдат най-големите страдания.

Кажете и вие като Иеремия: «Ние сме оня народ, който има скръб.» Казвам: Блажени сте, носете тоя хомот, за да дойде Божествената тояга и да очука житото, да отдели чистото от нечистото. После тоягата ще се сложи и върху другите народи. Блажен оня народ, който Бог ръководи и отправя в пътя на правдата и истината. В тоя народ ще се развият възвишени добродетели.

Обърнете се към Бога и кажете: «Господи, благодарим Ти, че ни избави от фалшивите реклами и ни посочи истинския път.» Потърсете тоя Бог в себе си. Той е вътре във вас. Търсете Го по прав път. Щом Го намерите, всички вериги на робството ще се скъсат така, както на Петър, който беше в тъмница. Веригите паднаха от нозете му, вратата се отвори, и той излезе. Стражарят го търсеше, но не го намери. Не е проста гъба Петър. Той не се връща вече назад. Това ще бъде второто действие.

И тъй, когато дойде ангелът при вас, ще каже: «Долу веригите! Елате при вашите братя, да се радват на спасението ви. Амин!»

20. УЧИТЕЛЯТ ЗА ВОЙНАТА 1914–1918 Г.

ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ: Беседа от Учителя, държана на 7.III.1920 г., София. – В: Ще управлява всички народи: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1948, стр. 4–6, 14, 15, 16–21.

(стр. 4–6)

Какво представя борбата между Архангел Михаил и змея? – Тази борба е емблема на двете велики сили в света, които ние наричаме добро и зло. Теософите ги наричат висш и нисш манас; окултистите – тъмни и светли сили в природата. Тези две сили се борят. Михаил е богът, т.е. великото, разумното в света се бори с неразумното. В змея има известна интелектуалност, но няма разум, няма разбиране на великите закони, по които върви развитието на цялото човечество. Змеят, паднал на земята – това подразбира, че условията на земята се изменили след падането на змея. Жената избягала в пустинята. И до днес тази история се повтаря. Няма да се впускам в разяснения, защото за тези неща има цели томо-ве богословски тълкувания. Моето тълкуване се различава от техните; то обяснява текста тъй, както си е. Жената представя бялата раса. Тя е носител на онази жива Божествена идея, която се олицетворява с раждането на детето. Когато

майката добие детето, а бащата го роди, те трябва да кажат: Живата Божествена идея започва своето правилно развитие. Интересно е, че новороденото дете не остана на земята, а го отнесоха на небето. Майката пък отиде в пустинята. Майката и синът се разделят. Следователно детето трябва да се възпитава на небето до времето, когато условията на земята се изменят и то бъде готово за новия живот. Майката, която още не е готова, отива в пустинята. Колко дни останала да живее там? – Всичко 1260 деня. Сега спорят какво означават тези дни. Едни ги смятат за дни от годината, други – за периоди. Може да се вземат и като дни, и като периоди. Не е важно колко е стар човек, но колко е умен и добър. Живото куче е за предпочитане пред умрелия лъв, и силният лъв е за предпочитане пред умрялото куче.

Новороденото дете представя новото човечество, което се приготвя в Невидимия свят и ще дойде на земята. И тази война, която е предвидена там и се изразява в боя между Михаил и змея, до известна степен представя световната война, която ние преживяваме, но още не е завършена. В 19. глава на Откровението се среща повторение на събитията. Там символите се изменят. Говори се за бял кон. Изхвърлянето на змея от небето означава изхвърлянето му от умовете на хората, да не ги изкушава, да слезе долу, на физическия свят, защото най-големите заблуждения и изопачавания съществуват в ума. Не можете да поправите някого, докато умът му е изопачен; не можете да накарате човека да ходи правилно, ако кракът му е изкривен. Следователно, първо, човешкият ум трябва да се очисти от всички противоречия. И тъй, детето се възпитавало на небето. На друго място Евангелието характеризира детето с думите «нов човек».

Често се говори за религия. Онези, които са издигнати, които имат духовни преживявания и са във връзка с Бога, разбират, че религията не е нова форма, но велик живот, отношение, връзка на човека с Бога. Всички сте били деца, млади; изпитвали сте първите ласки и обич на вашата майка. Някои от вас сте опитвали обичта на вашите приятели; други – любовта на възлюбения си и познавате трептенията на вашето сърце. То трепти като Божественото сърце. Има тайни неща в живота, които ние търсим. Това са преживявания, за които човек е готов да пожертвува живота си. Божествените преживявания се отличават от обикновените: в тях няма промяна, те са постоянни. Когато се нахраните, вие усещате приятно чувство, което постепенно отслабва и след пет-шест часа се сменя с неприятно чувство – усещате глад. Отново задоволявате глада си и пак усещате приятност; след няколко часа огладнявате – неприятност. Приятност и неприятност – това са променливи преживявания. Такъв е физическият човек. Ако искате да угодите на този човек с кокошки, агънца, кюфтета и др. подобни, от него нищо няма да излезе. Значи, смисълът на живота не е в яденето. Аз взимам тези два противоположни полюса в преживяванията, за да разберете, че във физическия свят има смяна в преживяванията, докато в духовния свят няма промени. Никакви страдания, никакви мъчности не са в състояние да изменят стремежа ни към духовния свят. За духовните преживявания човек е готов да се жертвува, да страда. Това наричам любов. В нея се включват всички стремежи.

(стр. 14–15)

Значи, равностранныят триъгълник представя силите на ума, сърцето и волята, които са в пълна хармония помежду си. Върху този триъгълник се създава истинският живот.

Като изучавате лицето на човека, виждате един триъгълник – носа. Българинът има слаба воля; умът и сърцето му са по-силно развити от волята. Носът му има дължина средно от 3,5–4 см. Българинът е упорит, не е волев човек. Упоритостта е едно качество, а разумната воля – друго. Турчинът изразява упоритостта на българина със следната поговорка: «И чука си продавам, и чергата си

изгарям, но не се покорявам.» Тази черта на българина е причина за честите войни. Може да се каже, че на всеки 10–20 години се пада по една война. От народите на Балканския полуостров, българите са воювали най-много. Никое българско царство не е траяло повече от сто години. Това не е за упрек, но факт, който са констатирали всички учени, мислещи хора. Ще кажете, че сте герои. – Това е друг въпрос. Мястото, което заемат българите на полуострова, ги заставя да воюват често. По този начин те усилват волята си и изучават закона на жертвата. Българите трябва да се откажат от своя егоизъм. Те са готови да една педя земя да убият брата си, или за един грош да развалят приятелството си с човека. Това е лоша черта, от която трябва да се освободите. Казвате: «Сърбите и гърците по-добри ли са от нас?» – Това не е ваша работа. Какви са сърбите и гърците, това се отнася до тях. Вие, като народ, трябва да развивате благородни черти в себе си, да усилвате волята си, като необходимост за вашето бъдещо развитие. Безволието води към робство. Без воля, умът и сърцето не могат да се хармонизират. Безволието е причина, дето двама славяни, събрани на едно място, не могат да дойдат в съгласие. Разногласието на славяните е пословично. Понеже ги обича, Бог ги прекарва през огън, да се обединят. Няма други народи в света, които са минали през толкова страдания, както славяните. Бог казва: «От вас трябва да излезе нещо добро!» Кой добър баща не наказва сина си, когото обича? И славяните са възлюбените чада на Господа, затова Той ги наказва. Те имат велико бъдеще.

Като говоря за славяните, обръщам специално вниманието си към българите, да ги предупредя, че ще бъдат бити на общо основание. Готви се вече за българите камшик, не човешки, а Божествен. Този камшик ще играе по гърбовете на българите дотогава, докато узреят главите им, докато се подчинят на Божи-ята воля и кажат: «Ние ще турим ума и сърцето си в съгласие с великата Божия воля; ще турим нов ред и порядък в държавата си, в съгласие с Божествените закони.» Ако не вярвате на думите ми, сами ще ги проверите. Няма да се минат 10–20 години, сами ще видите какво иде. Аз няма да кажа какво иде – ще го опитате. Великият закон, който действа в целия свят, е Архангел Михаил. Той иде със своя нож. Бог разгръща книгата на живота и отдава всекому заслуженото. Иде съдба на земята! Няма да остане човек, който да не се яви на съд пред Господа. Всеки ще бъде съден според писаното в книгата на живота. Щом Бог се наеме да оправи хората, змеят ще бъде изхвърлен навън. Не се ли наеме Бог с оправянето ви, и вие, и змеят ще бъдете хвърлени в пропастта. В бъдеще Христовото учение не може да живее в човешките сърца – в тези малки черупки. Не казвам, че свещениците са лоши, но те още не разбират Христовото учение. Нека дойдат при мене, да им държа една беседа, да отворя очите им, да видят как са живели в миналото. Ще отвори Бог умовете им, да разберат, че не са толкова чисти, както си мислят. Какви трески за дялане имат всички хора!

Писано е: «Книгата на живота ще се отвори и няма да остане тайна, която да не се знае.» Всичко ще стане така, както е станало с раждащата жена, и или живо дете ще се роди, или мъртво. Каквото и да е, все ще се роди нещо. Разликата между добрия и лошия човек се заключава в следното: лошият се мъчи и нищо не ражда, а добрият се мъчи и ражда. Лошият човек прилича на онзи змей, чиито малки оживяват още в утробата на майка си, дето преяждат корема ѝ и излизат навън.

Днес пред жената – вашата душа, която иска да роди вашия ум – стои змеят – т.е. вашите лоши разположения – и казва: «Защо си вярващ? Не бъди толкова глупав, и без вяра се живее.» Ако го слушаш, змеят ще погълне твоето дете, без да ти даде нещо.

Иде Божественото дете на земята. – Кое е това дете? – Христос. Днес всички Го очакват да дойде в облаците, придружен с много ангели. Някои очакваха Христа още в 1845 година, в началото на XIX век, и като не дойде, усъмниха се в Него. Други Го очакват и до днес. Някои вярващи се облякоха с бели дрехи и излязоха да посрещнат Христа. Той дойде, но не както Го очакваха, затова много християни се разочароваха. В 45-а година се яви спиритизмът, който обърна умовете на хората към Бога. Те се убедиха, че има и друг живот, вън от физическия. Някои гледаха на спиритизма като на дяволска работа. Значи, Христос дойде чрез спиритизма, но малцина Го познаха и приеха. Излъгани в своите тълкувания и изчисления, някои вярващи отново започнаха да изчисляват кога ще дойде Христос втори път на земята. Те изчислиха, че Христос ще дойде в 1915 г. на земята, но на никого не казаха, мълчаха си. И този път дойде Христос, но пак не Го познаха. – Как дойде? – С камшик в ръка. Така Той обиколи цяла Европа. Отвори касите и пръсна парите; отвори хамбарите на богатите и ги изтърси. Христос запита богатите: «Защо дойдох на земята и пролях кръвта Си? За богатите търговци и фабриканти ли, да измъчват и насилват своите братя? Защо ви са тези пушки и топове?» Въпреки това мнозина казват: «Не е дошъл още Христос на земята.» – Дойде Христос, но с камшик в ръка. И досега още Го питат: «С каква власт правиш това?» Архангел Михаил скоро ще дойде и ще покаже на хората с каква власт прави всичко. Вие ще бъдете зрители на великото, което Бог приготвя за цялото човечество. Светът ще познае, че Бог не може да бъде поруган. Ще се изпълнят законите на Неговата милост, правда, истина, мъдрост и любов. «Небето и земята ще преминат, но нито една точка от великия Божи закон няма да се премахне.»

«Роди дете мъжко, което ще управлява всички народи.» – Кое е това дете? – Шестата раса, т.е. идеята на Бялото Братство, че всички хора са братя. Всички знаете, че съществува ад, но няма защо да определяте какъв е той и де е, защото от хиляди години горите в неговия огън. И аз мога да ви заведа в ада и да ви покажа де се намира той, но има нещо по-важно от това. – Кое е то? – Идеята за братството. – Христос казва: «Всички сте братя.» Можете ли да внесете тази идея в умовете си и да кажете на брата си: «Братко, защо ме гониш? Всичко, което взех, ти върнах. Прости ме за всички пакости, които ти причиних. Всичко ще ти въздам четирикратно. Да заживеем братски, както Бог изисква.»

Мнозина казват: «Това учение не е за българите.» – Ако българите не приемат това учение, както го слушат, след десетина години ще разберат говорят ли истината, или не. Архангел Михаил ще им докаже по всички правила дали съм говорил истината. Аз никого не съдя, не съм дошъл за съдба, но казвам на българите и на всички европейски народи, че ако не заживеят братски – ще познаят кой е Христос. Всички, които ме слушате, започнете да живеете братски – не както ви говоря аз, но както вие разбирате, както вашето сърце ви диктува. Само така ще се обновите. Аз вярвам, че истината е във вас. Умът и сърцето ви са добри. Турете волята си в съгласие с тях, и очите ви ще се отворят. Някои казват: «Докажи ни, че съществува Бог.» Питам: Виждате ли в тая тъмна стая нещо? – «Не виждаме.» – Обаче, ако пусна един светъл лъч отгоре, ще видите хиляди пращинки. Ако усили светлината, ще видите още много работи. Следователно пространството, в което живеете, има много неща, но ще ги видите само ако то се освети. Само така ще разберете, че всичко около вас е живо, че навсякъде има живот.

«И мъчеше се да роди.» – Де е жената, която ражда? – По цяла Европа. Това, което Йоан е видял, става сега в цяла Европа. Той е видял бъдещите

събития. Бялата раса се мъчи да роди идеята за братството, да заживее братски, но змеят стои пред вас и казва: «Не ви трябва братство!» Змеят е човешкият егоизъм, алчността: всеки да живее за себе си и да заробва своите братя. Като дойде Архангел Михаил, ще повали змея и той ще падне. Който пада, той е вече осъден. Земята ще възпита този змей. Тя ще го завърже и ще му каже: «Тук е твоето място, а не горе, да развращаваш хората.» Ако змеят не послуша земята, ще отиде още по-долу. Решено е в бъдеще да не се вършат престъпления в името на Христа, в Неговата кръв, в името на Неговото Слово. Който си позволи да прави престъпления, ще падне на земята и тя ще го погълне.

Казва се в Писанието: «И изпусна змеят след жената из устата си вода като река, да стори да я повлече реката. И помогна земята на жената, и отвори земята устата си и погълна реката.» Водата представя лъжливото учение, което се поглъща от условията. Днес се проповядва едно лъжливо учение, утре – друго, после – трето, но земята постоянно поглъща и руши. Много обещания се дадоха на българите, докато ги накарат да воюват. Те влязоха във война и очакваха да получат Македония, но изгубиха и това, което имаха. – Съдба ли беше това? – Не. Те трябваше да разчитат на Бога. Той щеше да им даде повече неща. Съдбата на всички народи, както и на българите, се определя от друго място. Нито Франция, нито Англия, нито Германия, нито Русия определят съдбата на народите. Бог определя съдбините на всички народи. Когато иска да повдигне един народ, Той му изпраща умни майки и бащи, свещеници, проповедници, учители и управници; когато иска да накаже един народ, отнема идейните му и разумни хора и го оставя на произвола на съдбата. Този народ, сам по себе си, ще се унищожи. Ние се нуждаем от умни и добри хора. Аз викам всички свещеници да дойдат при мене и да им говоря, а не да говорят лоши работи за мене. Каквото и да говорят, те не могат да ме спънат.

За българите е казано: Ако приемат новото учение, още тази година ще има плодородие; ако не го приемат, очакват ги седем години такъв глад, какъвто България и целият свят не са запомнили. Аз говоря истината. Това всички трябва да знаят. Всички ще разберат, че друг закон управлява света. Този закон не е поставен от мене, нито по свой ум говоря. Бог сам ще покаже на хората съществува ли Той, или не съществува. Той ще им покаже, че всичко е в хляба. Докато имате хляб, силни ще бъдете; щом нямате хляб, силата ще ви напусне. Това не говоря от себе си. Ако са недоволни от мене, да ми кажат направо; аз съм готов да напусна България. Ако съм опасен за вас, кажете ми, не правете никакви интриги. Аз не искам да се натрапвам на никого, ще ви напусна и ще ви оставя свободни, да живеете както искате; не искам да преча на свещениците, но ви казвам една велика, Божествена истина, която носи добро за вас. Готов съм да направя всичко за вас, само да бъдете добри. Добри думи са казани за България. Добро бъдеще я очаква, но от нея се иска разумност, благородство, да приеме онези, които сеят Божието Слово свободно. – Как ще познаем кой носи Божествената истина? Казано е: «По плодовете си ще се познаят.»

«Мъчеше се жената да роди.» Бих желал българската жена, която вече е заченала, да роди мъжко дете. Желая Архангел Михаил да е на ваша страна, а не против вас. Ако той извади ножа си, да воюва заради вас, никаква контрибуция няма да ви се налага, никакво зло няма да ви сполети. И Бог ще бъде на ваша страна. Казано е, че ако България приеме новото учение, границите ѝ ще се разширят и ще получи всичко, каквото ѝ е нужно. Ако не приеме Божественото учение, нищо няма да ѝ се даде. Такова е политическото положение на България. Всеки народ, който иска да бъде поставен добре между другите народи, трябва да има четири качества: да бъде честен, справедлив, добър и разумен. На всеки дом, на всяко училище, на всяка черква, на всяко съдилище трябва да стои над-

писът: честност, справедливост, доброта и разумност. Ако живеете така, всички народи ще отворят обятията си за вас. Кой не обича добрите и разумни хора? Казвам ви това, за да се поправите. Свещениците трябва да знаят, че Бог не бива поругаем, не се шегува. Не искам да ви плаша, но не искам да гледам страданията на хората. Казвам: Съществуват Божествени закони, от които нищо не може да избегне.

Питам: За колко време беше затворено небето? – За три години. Това предсказаха и пророците, и Иоан. Така беше определено. И аз не искам да ви плаша, но казвам: Вие сте разумни, имате ум, сърце и воля. Турете волята си в действие и потърсете вашия Господ, в Когото вярвате. – Де е Той? – Потърсете Го, и ще Го намерите. Който Го намери, става силен, здрав, радостен. Душата му се разширява, а духът се закрепва. Когато Бог проговори на човека, сиромашията, страданията, болестите изчезват. Навсякъде царува братство и сестринство, мир и съгласие. – «Ние сме религиозни, стремим се към усъвършенствуване.» – Имате ли недоразумения помежду си? – «Имаме.» – Значи Бог още не ви е проговорил. Желая Бог да проговори на българите, да дойдат мирът, любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта между тях. Тогава българите сами ще кажат: «Ние вярваме в живия Господ, защото сами Го опитахме.» Ще кажете като слепия: «Едно време бях сляп, но сега вече виждам.» Какво по-голямо доказателство искате от това, ако прочете ви се отворят, и вие разберете великата истина? Тогава и аз ще подам ръката си и ще кажа: «Братко, подай ръката си! Мога свободно да се разговарям с тебе. Ти вече не си сляп, няма защо да те водя.» Аз не искам да водя слепи хора, но хора с отворени очи, които виждат красотата на света: цветята, дърветата, изворите, планините, и да се радват на всичко. Това значи да се въдвори Царството Божие на земята.

«Детето беше отнесено при Бога, при Неговия престол.» И вашето дете е при Бога. Кога ще ви го изпратят? Наближава времето, когато вашето дете ще дойде на земята. Аз давам срок най-много 10–20 години. Детето ще дойде, когато земята се очисти. Казано е, че още малко време дяволът ще прекара на земята.

Сега, не чакайте Господ да слезе отгоре, да Го видите, но отворете сърцата си, да Го почувствувате сами. Като ви наблюдавам, на мнозина от вас мога да кажа: Ти си свободен вече, оправдан си. Излез въвн от затвора! Влез в Божествения свят и знай, че Бог е Любов. Така ще кажа на всяка пробудена душа, на всеки брат и сестра.

Мнозина питат: Какво е новото учение? – Това е Христовото учение. Такова е било в миналото, такова е днес, такова ще е и в бъдеще. То отрича всякакъв ад, всякакъв пъкъл. Адът е човешко изобретение. Човек сам го създава, и сам влиза в него. Сега ние създаваме Божествения рай и влизаме да живеем в него. Ще се радваме на плодовете, които Бог ни дава. Бъдете смели и решителни! Не се страхувайте от змея. Бог и цялото небе са на наша страна. Всичко ще се свърши благополучно.

Това са думите, които Христос днес отправя към вас. Той казва: «Дойдох в света, за да ходите всички във виделина.»

21. УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ И ЗА ВОЙНИТЕ

ОТИДИ СЛЕД НЕГО: Беседа от Учителя, държана на 11.IV.1920 г., София. – В: Ще управлява всички народи: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1948, стр. 58–59, 62–67.

(стр. 58–59)

Сега, да се върнем към нашия обществен живот. Питате: «На какво се дължат нещастията в живота ни?» – Една от съществените причини за това е безразборното изстребване на млекопитаещите, на безразборното убиване и екзекутиране на хората. Когато душите на убитите отидат в астралния свят, те внасят условия за нервни болести и разстройство между хората. Казвате, че убивате разбойника, опасен човек за обществото. Вие не знаете, че сега, когато е безплътен, той става по-опасен, отколкото когато е бил в плът. Сега той се движи свободно между слабохарактерните хора и им внушава чувство за отмъщение. Днес хората повдигат въпроса трябва ли да се налагат смъртни наказания. Според Божествения закон смъртните наказания не се позволяват. Докато хората се бият и наказват, трябва да знаят, че започват по човешки и постъпват по човешки – по старата култура. Щом дойде новата култура, тя ще се обоснове на съвсем нови принципи, различни от старите. Аз нямам право да се меса в живота на свинете, че ровят. Това е тяхна работа. Аз не съм страж на свинете. Защо рови свинята, има си причина за това. Тя си търси храна.

(стр. 59)

От две хиляди години очакват Христа, и днес Го очакват. Но преди да дойде Той, на земята ще се вдигне такъв прах, какъвто никога не са виждали. На земята ще стане генерално пречистване, защото иде такъв Великден, какъвто не са предполагали. Това е естествено. Какво става с лозата, когато земеделецът я обрязва? – Лозата започва да плаче. – Кои пръчки плачат? – Здравите. Която пръчка не плаче, тя е суха. Земеделецът я отрязва и хвърля в огъня. Питам за някого: Плаче ли този човек? – Плаче. Значи той е добър. Аз съжалявам онзи, който не страда и не плаче. Той живее в удоволствия. Сега не се позволяват никакви удоволствия. Веднъж завинаги трябва да се ликвидира с удоволствията и да кажем: «Всички на работа!» Казвате: «Като дойде на земята, Христос ще оправи света.» – Не очаквайте всичко от Христа. Добри закони има на земята, но те трябва да се прилагат. Ако няма кой да ги изпълнява, как ще се оправи светът? Колко добри култури са пропаднали по причина на това, че нямало хора, които да ги прилагат. – «Ние ли сме виновни за това?» – Не казвам, че вие сте виновни за греховете на цялото човечество. Вие сте виновни за своите грехове. Ако между вас се крият някъде първата Ева и първият Адам, ще ги дадем под съд, като виновници за греха на земята.

(стр. 62–66)

Новото учение не трябва да вдига шум около себе си. Ние не сме дошли да кореним. Преди нас има други, които ще коренят и разорават. Ние ще сеем семена в тези леговища и ще ги отглеждаме тихо и спокойно, докато израснат. Това всички трябва да разберат. Не мислете за някакъв рай. Напуснете вашите криви разбирания за рая. Раят, който търсите, е в самите вас. Вие всякога можете да го имате. Ако влезете неподготвени в този рай, не може да издържите на неговата светлина, тя е непоносима за вас. Какво ще прави вашето кученце, ако го оставите да слуша музика в широка, добре осветена концертна зала? – То ще се измъчи, ще започне да лае. Такова ще бъде и вашето положение, ако влезете

неподготвени в другия свят, във великото мълчание, да слушате Божествената музика. Ако отида по-далеч в обясненията си, ще обвиня и вас, и себе си.

Сега, аз развивам пред вас един въпрос като пред виновници за страданията на Христа. Аз се упражнявам върху вас, като върху мешинки, с които се упражняват войниците. Ще ме извините за това, но знайте, че колкото дупки направя, ще ги запълня; колкото рани ви причиня, ще ги излекувам. Считам ви за живи мешинки. Зад вас има крепости, в които се крие неприятелят. Аз бия върху тези в крепостта. Всички трябва да научите това изкуство.

«Дойди след Мене!» Това се отнася до съвременните християни. Ако християните вярваха в Христа и прилагаха Неговото учение, като се заговори за война, всички единодушно ще кажат: «Ние не искаме да се бием. Това изисква нашият Учител!» Какво направиха християните? Всички отидоха да се бият и да молят Господа да подкрепи и усили тяхното оръжие. Това са все правоверни хора! Христос казва: «Моите последователи не можаха да издържат първия си изпит.» Евреите от първите векове издържаха изпита си, а тези от вторите векове не можаха, всичко изгубиха. Сега Христос трябва да слезе отново на земята, да оправи работата. Ако Христос не слезе, хората ще се избият като кучета; ще се колят и бесят, докато земята се зарази. Хората ще се заразяват един от друг, докато напълно се унищожат. Време е вече да дойде друга култура в света. За да се избегне злото, което иде на земята, повтарям: Христос трябва отново да слезе между хората. Аз виждам, че всички бягат от фронта, но ви питам: Готови ли сте да се върнете на фронта? – «Готови сме.»

Някои искат да ме изгонят от България, но казано ми е да говоря, и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мене, с цел да ме изпъди, няма да бъде в сила да ме мръдне нито на милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това! Аз не съм дошъл на земята, за да я напускам. Мога да стана и невидим, но тогава ще опитат друга сила. След мене ще дойдат милиони и милиони същества със своите мечове. Те ще пометат всичко. Няма да остане един богат българин в България. Така казва Господ, така казва Небето. Не се лъжете да мислите, че има още време. Всички трябва да бъдете честни и справедливи! Аз искам да намеря онези честни, справедливи, благородни българи, които не крадат, не лъжат, не злословят. Те са здравите и добри българи. На тези българи аз ще измия краката, ще им дам угощение и ще ги нарека мои братя.

Днес всички седят и казват: «Нищо лошо няма да стане.» – Не, никой няма да се избави от Господа. Голяма отговорност пада на духовенството. Всички ще бъдат съдени за престъпленията си по правилата и законите на Бялото Братство. Така говори Живият Господ, на Когото аз служа. И те ще проверят Неговите думи.

Мнозина казват, че обичат Господа. – Никого не обичат те. Казвам: Със своите постъпки хората опозориха Божието име, Божиата Любов и братството на земята. Това е разврат, проказа в света. Това е гибел, която носи органически болести. След всичко това ще се проповядва за Христа, ще се казва: «Христос възкресе!» Тази година ще помнят българите, че за тях няма «Христос възкресе»*, няма да им дам червено яйце. Червеното яйце подразбира Божествения живот. Българите трябва да приберат между тях всички плачещи, всички страдащи, и да ги задоволят.

* На 20 април 1920 г. конференцията на силите, победителки във войната от 1914–1918 г. в гр. Ремо дава двете Тракии – Източна и Западна – на Гърция. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Днес Христос възкръсна. За кого? Бедните казват, че Христос не е възкръснал. Вдовиците казват същото. А за мене казват, че заблуждавам народа. – Не, братя, никого не заблуждавам; вие сте заблудени, а аз говоря истината. Господ иска от вас да се повдигнете, да бъдете смели и решителни, да сте готови да се жертвувате за своята идея, да изтриете сълзите на своите братя, на страдащото човечество. Вместо да се гоните и преследвате, направете това, което изисква Бог от вас. Че един бил комунист, друг – радославист, трябва ли да се гонят? Комунистите искат братство и равенство. Те имат добра идея, добре работят. Нека използват доброто от тях. Нека използват доброто и от буржоазните партии. Казва се, че някои от тях убивали народа. – Де е този народ? Когато народът започне да говори, ще бъде страшно. Когато всички народи започнат да говорят, ще настане плач и ридание, скърцане със зъби. Не чакайте цялото тяло да се поквари. Дойде ли моментът на пълно разлагане, ще настане най-голямото зло в света. За да не дойде това зло, Христос казва: «Напуснете вашата митарница и тръгнете след мене.» – «Плач не искаме вече.» – «Децата да останат вкъщи, а които могат да носят, да тръгнат след мене!» – «Да почакаме още малко, да наредим живота си!» – Никога няма да го наредите. Вие трябва да оправите своя ум, своето сърце и своята воля. Само така ще се разберете като братя.

Приложете новото учение още сега! Не ви съдя, но казвам да направите това, преди да е станало всичко, което ви говорих. Когато някой счупи стомната, няма да го бия, но втори път няма да го пратя за вода. Бъдете смели като американеца, който е минал Ниагарския водопад по въже. Той минал водопада през най-широкото място, около един километър широчина. В ръката си носел върлина, с която пазел равновесие. Втори път го минал с човек на гърба си, а третия път – пак сам, но без върлина в ръка. Това е истински герой. За това е нужно голямо самообладание. Светът представя бурно море и ако не го преминете, не сте за този свят.

Някои ме съветват да не говоря много, да не ме гонят. Казвам: Ако Христос беше толкова велик, учен, разумен, благороден, и беше толкова гонен, та мене ли няма да гонят? – «Ще говорят лошо за тебе.» – За Христа не говориха ли? Христос не избегна това, и аз няма да го избегна. Когато говоря Божествената истина, от нищо не се страхувам. Аз виждам нещата така, както никой не вижда. Достатъчно е някой да живее с мене една година, за да научи повече, отколкото само ако ме слуша. Много хора идат при мене, насочват мисълта си с цел да ме уловят в нещо и да ме критикуват. Те казват: «Да видим какво ще каже!» Нищо не искам да кажа. Аз съм толкова богат вътрешно, че всичко мога да нося; за мене няма мъчнотии и страдания, които не мога да понасям – от нищо не се страхувам. Мъчението е играчка за мене. Не могат да ме мъчат; достатъчно е да ритна тези, които ме мъчат, да отидат далеч от мене. Само онзи може да ме мъчи, който е по-силен от мене. Днес никой не може да мъчи Христа, защото Той е милион пъти по-силен от по-рано. Днес Христос не може да бъде разпнат. Това трябва да знаят всички! Казват: «Ще те разпнем!» – Кое ще ми разпнете? Мислите ли, че като убиете тялото ми, ще ме премахнете? Аз не живея в тялото си. Тялото ми е привидна маска. Като изляза от тялото си, аз ставам опасен. Докато съм в тялото си, докато имам собственост, не съм опасен. Изляза ли от тялото си, ставам вече опасен.

Христос дойде на земята да научи хората да живеят по Божия закон, защото бъдещият живот се крепи на Божествения. Казват: «Да си поживеем малко, защото много мъчения и страдания ни чакат.» Не се заблуждавайте! В света не съществуват нито страдания и мъчения, нито смърт. Те са преходни състояния. Не мислете, че ви проповядвам някаква религия. Да ме пази Господ от това! Аз ви проповядвам едно Божествено учение, върху което се основава бъдещият строй.

Това учение се крепи върху разумните закони на природата. То разглежда въпроса за възпитанието и самовъзпитанието; отношенията на мъжа към жената и на жената към мъжа. Божественото учение не е ново, не го изнасям сега. Аз само правя превод от великата книга на живота.

(стр. 67)

Сега, като ме слушате, онези, които ме разбират, да не изопачават думите ми. Вземете моите думи в техния прав смисъл, първо за себе си, а после за другите. Използвайте ги така, както душата ви ги разбира. Бъдете верни на душата си и на сърцето си, на духа и на ума си. Бъдете верни на великото и свято начало в себе си. Само така ще имаме допирни точки помежду си. Аз забелязвам колебание, страх във вас. Не сте още герои. Когато решите да напуснете митарницата без страх и колебание, вие ще бъдете големи герои.

Бележка на съставителя Вергилий Кръстев

I. Защо бяха включени статии от в. «Ратник на свободата»?

1. След Втората национална катастрофа 1914–1918 г. загиват 100 000 българи по бойните полета.

2. Загиналите оставят 100 000 вдовици, около 400 000–500 000 сираци.

3. Инвалидите след войната са около един милион, а пълните инвалиди са десетина хиляди.

4. България плаща заробващи и убийствени репарации след Версайския и Ньойския договори.

5. Страната е разорена, следват убийствени въстания и българи убиват българи. Изстребват се взаимно един друг.

6. Онези сили, които ръководеха разрушаването на тази държава и избиването на този български народ, идват от едно и също място. А това е Британската империя. Целта е да се ограничат условията, за да се затрудни работата на Учителя Петър Дънов. Това е главната им задача.

II. Включването на изказванията на Учителя Петър Дънов за войните затваря кръга на едно познание, дадено от Божествения свят.

III. Вие не можете да влезете във времената на тези събития и да разберете каква е била обстановката, при която е открита Школата на Учителя Дънов от 1922 г. до 1944 г.

1. Страната е окървавена след войните и изстребена.

2. Народът гладува, наоколо е нищета.

3. Управниците лъжат, крадат, мамят народа и се обогатяват. Има власт само за богатите.

4. Вътрешната политика се подчинява на цар Борис III, който се крие зад министрите, че уж те управляват и те са виновни за всичко.

5. Външната политика се ръководи от цар Борис III, а той е свързан с Германия, провежда нейните интереси.

6. След преврата на 19 май 1934 г. цар Борис III премахва всички партии, разтуря парламента и управлява еднолично до своята смърт на 28 август 1943 г.

7. След преврата на 19 май 1934 г. на вестник «Ратник на свободата» му е забрането да излиза под печат.

IV.

Убийството

на «дъновистката»

Ангелина Лулчева

1. В. «Зора», г. XII, бр. 3263, 23.V.1930 г.	330
2. В. «Зора», г. XII, бр. 3264, 24.V.1930 г.	333
3. В. «Зора», г. XII, бр.3273, 6.VI.1930 г.	333
4. В. «Зора», г. XII, бр. 3290, 27.VI.1930 г.	335
5. В. «Зора», г. XII, бр. 3291, 28.VI.1930 г.	335
6. В. «Зора», г. XII, бр. 3293, 30.VI.1930 г.	344
7. В. «Зора», г. XII, бр. 3294, 2.VII.1930 г.	347
8. В. «Зора», г. XII, бр. 3295, 3.VII.1930 г.	354
9. В. «Зора», г. XII, бр. 3296, 4.VII.1930 г.	360
10. В. «Зора», г. XII, бр. 3321, 3.VIII.1930 г.	365
11. В. «Зора», г. XII, бр. 3322, 4.VIII.1930 г.	366
12. В. «Зора», г. XII, бр. 3416, 21.XI.1930 г.	366
13. В. «Зора», г. XII, бр. 3417, 22.XI.1930 г.	369
14. Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев	373
15. Писмо от Ангелина Радойкова до Любомир Лулчев от 29 септември 1915 г.	377
16. Писмо от Ангелина Радойкова до Стефка Стойчева, по-късно по мъж Няголова	381

IV.

Убийството на «дъновистката» Ангелина Лулчева

1. Вестник «Зора», г. XII, бр. 3263, 23.V.1930 г., стр. 1, 3

УБИЙЦИТЕ НА ДЪНОВИСТКАТА ЛУЛЧЕВА ЗАЛОВЕНИ

Разкрива се едно страшно престъпление. Майка и дъщеря убийци. Как се поражда идеята за престъплението. Кражбата на скъпоценностите предшества убийството. Самопризнанията на убийците.

Българската криминална полиция може да се похвали с един голям успех. Едва четири дни от убийството на Ангелина Лулчева, всички подробности около убийството са вече известни, а самите убийци са в ръцете на полицията.

Разкритията са потресающи. Предаваме го по-подробно, понеже престъплението е извънредно за женската престъпност у нас.

ХУБАВАТА УЧЕНИЧКА ПО ПИАНО

Преди известно време Малина Ст. Тимева – 23-годишно хубаво момиче, с известни музикални наклонности, пожела да учи пиано. Търсейки учителка, тя попада на Ангелина Лулчева, с която скоро се сприятелява.

Понеже Лулчева е живяла съвсем сама в апартамента си, с удоволствие споделяла самотата си със своята хубава ученичка. Последната бързо спечелила доверието на своята учителка и двете често след урока по пиано са излизали заедно на разходка. Нерядко Тимева е вечеряла в дома на своята учителка.

СЕМЕЙНИТЕ СКЪПОЦЕННОСТИ

Станала интимна с Ангелина Лулчева, Тимева узнава от нея, че има семейни скъпоценности на доста голяма стойност. Скъпоценностите Лулчева е държала в една желязна касетка, ключа от която поставяла в едно чекмедже, известно на Тимева.

ФАТАЛНОТО ПИАНО

Еднаж Тимева останала сама в дома на Лулчева. Скъпоценностите, които ѝ били показани от самата Лулчева, не излизали от ума ѝ и започнали силно да я съблазняват. Още повече, че, доста бедна, Тимева имала силното желание да се сдобие със собствено пиано.

Решила на всяка цена да има пиано, тя замислила да открадне скъпоценностите и, разчитайки на доверието, с което се ползувала пред Лулчева, смятала, че последната никога няма да обвини нея за кражбата, нито дори да се усъмни в нея.

ТИМЕВА СТАНАЛА КРАДЕЦ,

като взела ключа от чекмеджето и отворила касетката. Тя доста се колебала, докато протегне ръка и си присвои чуждите скъпоценности.

Кражбата е била извършена близо преди месец, но още същата вечер младата Тимева, под влиянието на борещата я съвест, признала кражбата на майка си и поискала съвет.

ПРЕСТЪПНАТА МАЙКА,

вместо да посъветва дъщеря си да постави скъпоценностите в касетката, макар по същия начин, по който ги е взела, одобрила кражбата и се зарадвала, че в ръцете им, макар по един престъпен начин, е попаднало голямо богатство.

КОЛИЕТО

Няколко дни след кражбата, посредством един столичен бижутер, Тимева продала на един столичен търговец едно колие от откраднатите скъпоценности. *Колието, което имало доста голяма стойност, било продадено само за 26 000 лв.*

По време на продажбата Тимева научила, че се продава за 32 000 лв. едно много хубаво пиано-роял. С част от получените за колието пари тя капарирала рояла.

ОТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ УЧИТЕЛКАТА И УЧЕНИЧКАТА

продължавали да бъдат сърдечни. Кражбата не била още открита, понеже Лулчева не била отваряла касетката.

Тимева обаче живеела постоянно под угрозата, че кражбата ще бъде разкрита и напоследък държанието ѝ започнало да става съмнително.

ДОЛАРЪТ НА ПРОВИНЦИАЛИСТКАТА

Три-четири дни преди убийството в дома на Лулчева се явила една нейна позната от провинцията и си поискала американския долар, който оставила у нея на хранение. Тимева, която в този момент била също у Лулчева, изтръпнала: касетката ще бъде отворена и кражбата – разкрита. Тя бързо решава да скрие ключа, за да не може да се отвори касетката. Издебнала удобен момент, Тимева взема ключа от чекмеджето и го захвърля зад пианото.

Когато Лулчева потърсила ключа и не го намерила, за миг у нея се поражда съмнение, усилено още повече от видимо смутения вид на Тимева, която бързо си излязла.

Лулчева помолила познайницата си да дойде на следуюния ден, защото трябвало да отиде при мъжа си в лагера на дъновистите и го запита дали той не е взел ключа от касетката. Преди да отиде при мъжа си, Лулчева повикала железари да отворят касетката, понеже съмнението, че е ограбена, не я оставяло спокойна. *Касетката не била отворена, понеже имала секретна брава.*

Излязла от дома на Лулчева, Тимева се отправила право у дома си. На майка си тя казала, че кражбата ще бъде вече разкрита.

«ИЛИ АЗ, ИЛИ ТЯ ТРЯБВА ДА ИЗЧЕЗНЕ» –

заявила Малина на майка си.

Двете – майка и дъщеря, решават да премахнат Лулчева.

Това става в петък. В събота Тимева пратила по-малката си сестра у Лулчева да съобщи, че е болна и няма да вземе урока си по пиано. Това засилило още повече съмнението на Лулчева, че Тимева може би я е ограбила. Затова помолила сестрата на Малина да ѝ каже да дойде, понеже ще отидат заедно в *лагера на дъновистите* при г-н Лулчев, за да вземат ключа от касетката.

Малина, макар че била уж неразположена, дошла в дома на Лулчева и двете заедно в събота след обяд отишли при г-н Лулчев.

Госпожа Лулчева изказала пред мъжа си съмнението, че може да е ограбена. Но все пак го запитала да не би ключът да е у него. Лулчев отговорил, че ключа не е вземал и посъветвал жена си да не разправя, че има скъпоценности, защото действително може да я ограбят. Колкото за ключа, Лулчев казал да го потърсят около пианото. Може да е паднал там някъде.

ПОСЛЕДНАТА ВЕЧЕРЯ

Връщайки се от лагера на дъновистите, Лулчева и Тимева се отбили в една гостилница, купили си кебапчета и отишли заедно да вечерят у дома на Лулчева.

Към 10 ½ часа

МАЙКАТА НА ТИМЕВА ДОШЛА ДА ВЗЕМЕ ДЪЩЕРЯ СИ,

понеже нейното забавяне я безпокоило твърде силно. Тя предполагала, че кражбата е вече разкрита и Малина – арестувана. Влизайки в стаята, Лулчева посрещнала майката на Малина с думите:

– Сега сме и трите, хайде да потърсим ключа.

Майката и дъщерята се споглеждат и решават да действуват.

Лулчева на колене започнала да търси ключа под пианото. В това време Малина отива в кухнята, взема една тесла и, както Лулчева е била наведена, Малина ѝ нанася няколко силни удара в главата с тъпото на теслата. От ударите Лулчева паднала в безсъзнание. Малина се навела над нея да види дали е мъртва. В този момент Лулчева дошла в съзнание и между нея и Малина се завежда борба за живот или смърт. Майката обаче се бездействувала. С няколко нови удара тя доубива Лулчева.

След като умъртвили жертвата си, двете убийци се погрижили да заличат всички удари, които биха ги уличили. Те разтворили чекмеджетата, разхвърлили дрехите от гардероба, отворили касетката и пръснали няколко сребърни лева. Въобще, създали обстановка, от която се предполага, че убийството е извършено за грабеж.

Взели всички предохранителни мерки, Малина и майка ѝ, познавайки добре обстановката, се измъкнали, незабелязани от никого, през избата.

В неделя сутринта Малина отишла в дома на Лулчева и започнала да звъни, за да я видят съседите. След като звънила продължително, Тимева влязла през задния вход. Още с влизането си в стаята при убитата, тя разтворила прозореца и започнала да вика за помощ, понеже станало убийство.

Съседът г-н д-р Георгиев веднага се явил и констатирал смъртта. Полицията е била веднага уведомена, но първоначално никой не се съмнявал, че убийца може да бъде Тимева

При огледа в къщата на Лулчева е бил намерен един венчален портрет, на който Лулчева е била снета с огърлица. Тази огърлица липсвала. Полицията най-напред се заема да открие откраднатите скъпоценности. И действително, тя се добира до следите на Тимева, която, както писахме по-горе, посредством един бижутер е продала огърлицата на един търговец.

Пред неопровержимите доказателства Тимева и майка ѝ направили пълни самопризнания.

2. Вестник «Зора», г. XII, бр. 3264, 24.V.1930 г., стр. 3

УБИЙСТВОТО НА ЛУЛЧЕВА ПОЛИЦЕЙСКОТО ДИРЕНЕ ПРИКЛЮЧЕНО

Понеже полицейското издирване около убийството на г-жа Лулчева е приключено, днес двете убийци – Тимева и дъщеря ѝ Малина – ще бъдат предадени на съдебните власти.

По-големи подробности от тия, които изнесохме вчера, няма.

Всички други лица, между които и съпругът на убитата – зап. подполковник Лулчев, са освободени.

3. Вестник «Зора», год. XII, бр. 3273, 6.VI.1930 г., стр. 3

УБИЙСТВОТО НА ДЪНОВИСТКАТА ЛУЛЧЕВА

Резултатите от съдебното следствие. Какво наказание иска прокурорът за убийците

Върху жестокото убийство на Ангелина Лулчева, извършено на 17 миналия месец от Малина Тимева и нейната майка Стойка Тимева, съдебното следствие хвърля вече пълна светлина.

ЗАПОЗНАВАНЕ ПРИ РОМАНТИЧНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА

Обстоятелствата, при които е станало запознаването между г-жа Лулчева и Малина Тимева, са доста романтични. Малина Тимева била позната като добра гледачка. Още в началото на 1929 г. със своя любовник тя била поканена в семейството на Любомир Хр. Лулчев, за да покаже изкуството си. Приемът им е бил сърдечен и Тимева успяла в кратко време да спечели сърцето на Ангелина (Гела) Лулчева и да ѝ стане една от близките приятелки. Спечелила нейното доверие, **Гела често разказвала на Малина за притежаваните от нея скъпоценности.**

Любопитството на младото момиче било възбудено извънредно много и един ден предразположило Лулчева да ѝ покаже всички скъпоценности. Може би още тогава у Малина се е явило желанието да притежава скъпите накити, макар и по престъпен начин. За да изпълни своя престъпен план благоприят-

ствувало обстоятелството, че Лулчев често нощувал в лагера на дъновистите, а г-жа Лулчева ходела почти всеки ден на гроба на баща си, който загинал при атентата в «Св. Неделя».

В НАЧАЛОТО НА М. АПРИЛ Т. Г.

Малина със съгласието на Ангелина останала сама вкъщи, под предлог да свири на пианото. Възползувана от отсъствието на стопаните, тя взела ключа на касата, в която били съхранявани скъпоценностите, качила се на тавана и задигнала от там всички скъпоценности. *Малина взела една златна гривна с 5 брилянта, една златна огърлица, златен пръстен с голям гуамант, златен пръстен с малък гуамант, златен часовник, едни златни обици с гуамант и други два чифта златни обици с по-малки гуаманти.*

ВЕДНАГА СЛЕД КРАЖБАТА

Малина Тимева отишла при майка си и ѝ казала всичко, което направила. Двете жени тогава решили и продали откраднатите бижута на Васил П. Михайлов – всичко, с изключение на пръстените – за 26 000 лв.

Ангелина Лулчева не само не подозирала, че скъпоценностите ѝ са задигнати от най-близката ѝ приятелка, но и дала всичкото си съдействие за избора и закупуването на едно пиано за Тимева, което било спазарено за 32 000 лв. Внесени били всички получени пари от откраднатите ѝ скъпоценности, а останалата сума трябвало да бъде изплатена по-късно.

ЕДВА КОГАТО

на Лулчева дотрябвал ключът на касата, за да вземе от нея една доларова банкнота, дадена ѝ от нейна позната за съхраняване, Малина Тимева била изправена пред една дилема – или да заличи с ново престъпление следите на първото си престъпление, или да бъде разкрита и предадена на властта. На помощ ѝ дошла нейната майка. Двете

РЕШИЛИ ПЪРВОНАЧАЛНО ДА ОТРОВЯТ АНГЕЛИНА ЛУЛЧЕВА,

но по-късно този начин бил намерен за неудобен. Тогава те си послужили с убийството: смазали черепа на Лулчева с тъпо оръдие, за каквото им послужила една тесла.

Начинът на убийството е вече известен. След като отишли на 17 м. м. в лагера на дъновистите, за да питат Л. Лулчев да не би ключът на касата да е у него, двете приятелки се върнали в дома на Лулчева. Току-що приключили вечерята и в дома на Лулчева пристигнала и майката на Малина. Тя оставила донесената от нея тесла в кухнята, без да забележи това Лулчева. По-късно тя предложила да потърсят ключа, да не би да е паднал около или под пианото. Без да подозира нещо, Ангелина Лулчева се навела до канапето, но в този момент Малина ѝ нанесла няколко удара с теслата и тя паднала на пода.

Започнала се кратка борба. Малина се хвърлила върху Лулчева и я натиснала към пода. Тогава Стойка Тимева взела теслата и с още няколко удара доубила жертвата им.

Двете престъпници отишли след това в кухнята, измили теслата и ръцете си и през мазето напуснали дома на Лулчева.

Начинът, по който пискаха да заблудят полицията, се изнесе в подробности. Интересното в случая е, че

ЗА ДА ЗАМАСКИРА ОЩЕ ПО-СИГУРНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО,

Малина на другия ден сутринта, отивайки в къщата на Ангелина Лулчева, набрала магданоз от градината, за да го занесе на любимата си приятелка. *Преди да нададе писъци за помощ, тя отворила наново касата и разхвърлила няколко сребърни монети, разтурила леглата, отворила гардеробите и шкафовете.* По тоя начин смятала, че ще създаде у полицията убеждение, че убийството е извършено с цел за обир.

Прокурорът иска наказанието на Малина Тимева по чл. 316, алинея последна и чл. 247, ал. 2 от Наказателния закон – предумишлено убийство с корисна цел; и на

Стойка Тимева – по чл. 247 от Наказателния закон – за предумишлено убийство. Предвиденото в закона наказание е смърт чрез обесване.

4. Вестник «Зора», год. XII, бр. 3290, 27.VI.1930 г., стр. 1

Днес почва делото по убийството на дъновистката Лулчева. Базата, на която обвиняемите построяват защитата си.

Днес преди обед Първо Наказателно отделение започва разглеждането на шумното дело по убийството на Ангелина Лулчева. Както се знае, обвиняеми по това дело са майката и дъщерята Тимеви. Пред полицейските следствени власти и пред съдията-следовател и двете направиха признания, че са убили Ангелина Лулчева с цел да заличат следите на кражбата на скъпоценности, която Малина Тимева по-рано извършила в дома на Лулчева.

В отговор на обвинителния акт сега Малина Тимева и майка ѝ отричали приписаното им престъпление и искали да установят, че убийството не било извършено от тях, и че Малина Тимева не е откраднала скъпоценностите, а г-жа Лулчева сама ѝ ги е подарила, понеже хранела голяма симпатия към нея и даже имала намерение да я осинови.

5. Вестник «Зора», год. XII, бр. 3291, 28.VI.1930 г., стр. 1, 3

I. ДЕЛОТО НА МАЛИНА И СТОЙКА ТИМЕВИ

Необикновен обществен интерес. Сцените пред и в съда при започване разглеждането на делото. Разпитът на подсъдимите и първите свидетели. След закриване заседанието на съда действа и пожарната команда.

Шумният процес по убийството на дъновистката Ангелина Лулчева започна да се разглежда вчера преди обед в Първо наказателно отделение на Софийския окръжен съд. С право може да се каже, че едва ли е имало в София друг углавен процес като делото против Малина и Стойка Тимеви – дъщеря и майка, – който да е будил толкова голям интерес и любопитство сред столичните граждани.

Още към 7 ч пред Софийския окръжен съд имаше голямо оживление. Стекли се бяха множество граждани, и особено млади и добре облечени жени, които се трупяха пред вратите и искаха на всяка цена да влязат в заседателната зала, за да следят развитието на процеса. За съжаление залата на Първо наказателно отделение е много малка и с билети са успели да се снабдят едва стотина души, между които и представителите на печата. На входните врати са застанали полицаи, които спират тълпата от народ да навлезе в коридорите на

съда, но въпреки това още преди започването на процеса са вече буквално претъпкани.

Голяма навалица от народ е имало и пред централния затвор, както и по другите улици, по които се очакваше, че ще минат подсъдимите.

Точно в 8 ч без 10 м обвинените в убийството бяха докарани пред окръжния съд в полицейската камионетка. Полицаяте едва успяват да проправят път на двете арестантки.

ТЪЛПАТА СЕ НАХВЪРЛЯ ВЪРХУ ТЯХ С РУГАТНИ.

Мнозина започват да ги плюят и да викат:

– Убийци!...

– Как не ви е срам!

– Безсрамници!...

– Пък отгоре на това се и смееш, безсрамнице!...

За отбелязване е, че и двете жени-арестантки са сравнително спокойни и като че ли не обръщат внимание на публиката, която е готова всеки момент да се нахвърли върху тях и да ги линчува, ако не се охраняват силно от стражари.

С голяма мъка полицаите им пробиват път и двете арестантки се отзовават в коридора на първия етаж. И тук трябваше да се употребят усилия, докато двете арестантки бяха заведени пред вратите на заседателната зала.

Най-после Стойка и Малина Тимеви са въведени в заседателната зала и поставени върху подсъдимата скамейка. Сега обаче настанаха мъчителни минути за публиката, представителите на печата, та дори и за адвокатите. Под напора на публиката

СТРАЖАРИТЕ И РАЗПОРЕДИТЕЛИТЕ НЕ МОГАТ ДА ВЪВЕДАТ АБСОЛЮТНО НИКАКЪВ РЕД.

Най-после бяха пуснати само онези, които предварително са се снабдили с билет лично от председателя на съда и към 8 и половина часа прокурорът заема мястото си.

При все това големият коридор пред съдебната зала още е буквално препълнен. Усилията да освободи коридора от навалицата остават напразни. Най-напред полицаите си послужиха с проверката на личните карти, като арестуваха неколцина души, за да сплашат публиката да напусне коридорите, но напразно. След това се прибегна до едно друго средство – *наливаха се кофи с вода, която се хвърляше върху натъпканите като сардели мъже и жени, но пак напразно. Хвърлени бяха повече от десетина кофи вода.*

ДОКОЛКО ГОЛЯМО БЕ ЛЮБОПИТСТВОТО, ОСОБЕНО У ЖЕНИТЕ,

може да се види от обстоятелството, че имаше случай, когато и след като бяха намокрени чувствително, някои жени успяха да се промъкнат в заседателната зала и останаха да слушат процеса.

След като е заел вече мястото си прокурорът г-н Хр. Стомоняков, малко след 8 и половина часа,

ВЛИЗАТ СЪДИИТЕ:

председател – Илия Чайлев, – председател на Софийския окръжен съд, и членове: Димитър Пешев и Никола Кирков. Граждански ищци са Вл. Темпаров, Дюкмеджиев и Чичовски, а защитници – проф. Венелин Ганев, Спиро Констан-

тинов, Хр. Стратев и Велико Савов. От защитниците отсъствува само проф. Ганев, който бил в Пловдив по друго дело и за снощи се очакваше да пристигне в София.

Председателят обявява заседанието за открито. След конституирането на защитата,

ДАВА СЕ ДУМАТА НА ПРОКУРОРА Г-Н СТОМОНЯКОВ.

Той иска да бъдат допуснати като свидетели по делото VII съдия-следовател г-н Костойчинов, лекарят при Дирекцията на полицията г-н Портарски, полицейският следовател г-н Ат. Малинков и прислужникът при затвора Живко Златарев.

Първите трима свидетели щели да дадат известни осветления върху показанията на Малина Тимева: пред тях тя е признала, че е извършила убийството. Пред съдията-следовател г-н Костойчинов Малина Тимева е казала, като ѝ обяснил, че ще се намали наказанието ѝ, ако си признае вината:

– Страх ме е от наказание, г-н следователю.

Свидетелят Живко Златарев, който бил познат на семейството Тимеви, запитал Стойка Тимева наскоро в затвора в присъствието на фелдшера:

– Какво стана?

Стойка Тимева отсякла:

– Малина я удари най-напред, а пък аз я довърших...

ЗАЩИТНИКЪТ СП. КОНСТАНТИНОВ

иска да се допуснат като свидетели по делото Пенка Касабова и Екатерина генерал Зафирова.

Екатерина генерал Зафирова щяла да хвърли с показанията си пълно осветление върху семейните отношения на убитата Гела Лулчева и мъжа ѝ и неговите предвещания, че ще бъде убита. Свидетелката Касабова щяла да установи, че Лулчева е искала да осинови Малина Тимева, но на това ѝ попречил нейният мъж, който настоявал да бъде осиновена някоя от неговите «сестри» от Бялото братство.

По-нататък защитникът Константинов намира, че лекарската експертиза е непълна, и че теслата в процеса играе голяма роля, затова настоява да се установи с какво оръжие са били нанесени ударите на Гела Лулчева. Смята, че трябва да се направи нова експертиза на трупа, като се изрови.

Към исканията на защитника Константинов се присъединява и г-н Хр. Стратев.

НА ИСКАНИЯТА НА ЗАЩИТАТА СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯ

гражданският ищец г-н д-р Дюкмеджиев, що се отнася до провеждането на нова експертиза и изравянето на трупа.

Гражданският ищец Чичовски иска да бъде допусната като контра-свидетел, по въпроса за отношенията между съпрузите Лулчеви, Елена Шопова.

Господин Вл. Тумпаров намира, че може да се изпрати теслата за допълнително химическо изследване, за да се установи има ли по нея кръв.

Прокурорът г-н Хр. Стомоняков също се противопоставя на искането на защитниците за произвеждане нова експертиза и изравянето трупа на Ангелина Лулчева.

Съдебното дирене по убийството на дъновистката Лулчева (продължение от стр. 1)

1. Експертът г-н д-р Марков депозира пред съда капака на черепа, върху който ясно личат следите от ударите, които са причинили смъртта.

Съдът се оттегли на съвещание

и след половин час държа постановление, с което *приема да бъдат допуснати всички искани от свидетелите доказателства, с изключение на искането за провеждане на нова експертиза върху трупа на Ангелина Лулчева.*

Възприема се да бъдат изслушани съвместно с г-н д-р Марков и експертите г-н проф. Тодоров и г-н д-р Геков.

Приема се да се извърши нова химическа експертиза на теслата от г-н инж. д-р Ненов.

По искането на прокурора се допусна и свидетелят Чохаджиев, който вечерта на убийството видял от дома на Ангелина Лулчева да излиза една пълна жена (Стойка Тимева).

Прочете се обвинителният акт, съдържанието на който ние предадохме навремето.

РАЗПИТЪТ НА МАЛИНА ТИМЕВА

В залата остава само Малина Тимева. Председателят г-н Ил. Чайлев се обръща към нея с въпрос:

– Вие чухте в какво се обвинявате. Признавате ли се за виновна?

– Не, не се признавам.

Малина Тимева започна показанията си със запознанството си със семейство Лулчеви. Със своя любовник тя отишла да им гледа Любомир Лулчев и оттогава се запознала и с г-жа Лулчева и ѝ станала неразделна приятелка. Последната често пъти ѝ разказвала за лошия си живот със своя съпруг; оплаквала се още, че той имал любовница, някоя си Елена*, с която били почти неразделни, и че била останала свършено сама. С «мадам» Гела, както обикновено я наричала Тимева, често ходели на «изгрев» в лагера на дъновистите.

– Лулчев не обичаше жена си, защото била крайно сребролюбива и с еснафски разбирания. Чувствуваше се голяма омраза, която той хранеше към Гела, и същевременно доброто му разположение към Елена, която често милваше и целуваше.

Председателят: Кажете ни нещо сега за

ВАШИТЕ ПРИЗНАНИЯ.

– На другия ден след убийството ме повикаха в Дирекцията на полицията и ми поискаха да напиша какво знам за отношенията между убитата и нейния мъж. Написах показанията си и ме освободиха. Бях много разтревожена и още под впечатлението на това, което видях в неделя сутринта в дома на Гела. Като се върнах и казах, че и на другия ден ще бъда на следствие в Дирекцията, майка ми съобщи, че е получено съобщение да отида при следователя в Дирекцията на полицията. Сигурна бях, че ме викат относно пръстена, който ми откраднаха в банята, заедно с чантата ми, за което бях подала заявление до полицията.

* Елена е Елена Андреева. Вж. «Изгревът», том IX, стр. 576–668 (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

Този пръстен бе един от ония, които получих от г-жа Гела и който исках да продам на златаря Петко Михайлов. Понеже нямало неговия експерт, той ми каза да отида по-късно и аз отидох на баня, по тук златният пръстен с голям диамант бе ми откраднат заедно с чантата.

Аз казах, че пръстенът ми е подарен като годеница. Обискираха всички жени, но той не бе намерен.

На другия ден отидох пак при бижутера П. Михайлов. Той ме успокояваше, че пръстенът ще се намери на всяка цена, и че полицията имала възможност да направи това.

Ето защо, като се върнах от първия ми разпит в Дирекцията на полицията и ми казаха, че имам съобщение пак да се явя там, аз си казах на ума:

– Сигурно е за пръстена.

На другия ден отидох в Дирекцията. Поискаха ми обаче да допълня показанията си за живота между г-н и г-жа Лулчеви, как съм влязла вкъщи на 18 май и как съм намерила трупа на г-жа Лулчева.

При мен дойде инспекторът Коларов и един друг, черен полицаи. Към 2 ч привърших показанията си и отидохме с Коларов, Ленков и други в дома на Лулчева. Върнахме се към 6 ч пак в Дирекцията на полицията.

Извикаха ме тогава в стаята на следователя Малинков. По едно време дадох бележка да ме заведат в арестантската стая. Обърках се и останах изненадана и ужасена.

В ареста аз прекарах една ужасна нощ. През всичкото време стаята се прекосяваше от едни ужасно големи плъхове. Не мигнах цялата нощ.

На другия ден ме извикаха пак на следствие. В стаята имаше много мъже. Всички бяха вперили погледите си в мен, и когато поисках да седна, някой ми извика с груб и висок глас:

– Няма да седате! Кой Ви разреши?...

Казаха на доктора да види пулса ми. Той хвана ръката ми и извика:

– 120... 180!

Някой ме удари по лицето и извика:

– Магарице, ще говориш ли?

Лицето ми пламна. А някой хвана косата ми и разтърси главата ми.

В същия дух Тимева разказва как била тормозена, за да даде показанията си. Следователят бил ѝ казал да пише каквото ѝ дойде на ума, и тя писала.

– Помня, – казва по-нататък тя – че ми дадох кисело мляко, но не ядох. Какво е станало с мен – не знам, но по-късно знам, че се намерих в болницата. Като се събудих, гледам на решетката една жена като маймуна. Пипнах главата си и видях, че нямам коса – косата ми е била отрязана. Струваше ми се, че съм спала много. Питам дошлите при мене жени косата ми да не се е вплела из дрехите ми и не знаех къде точно се намирам. После ми казаха, че съм в психиатричeskото отделение на Александровската болница. Казаха ми също, че косата ми била отрязана и действително, аз я намерих увита в дрехите ми.

НА 31 МАЙ ДОЙДЕ ПРИ МЕН Г-Н КОСТОЙЧИНОВ.

Той бе любезен и после каза, че иска да говори с мен насаме. Влезнахме в стаята на мъжкото отделение и той ми каза:

– Вие как се чувствувате, Малина?

– Горе-долу, както съм била, сега съм много по-добре – казах му аз.

– Госпожице, аз Ви моля да си кажете каквото е било – добави след това г-н Костойчинов. – Всички улики и данни са против Вас. Даже Вашата майка си призна всичко.

Аз кипнах:

– В Дирекцията на полицията ми казаха, че имало «аз знам всичко». Това не е вече Дирекцията на полицията.

Говорихме около 1 час. В заключение г-н Костойчинов ми каза:

– Вие ще си помислите. Гледайте да не спите...

– И без това не мога да спя – казах аз. – Тук ми дават лекарства, за да спя... На бесилката да ме турите – това е истината. Нямам нищо общо с убийството на г-жа Лулчева.

НА ДРУГИЯ ДЕН ДОЙДОХА ПРИ МЕН АГЕНТИ

и ми казаха, че ще ме водят при следователя в Окръжния съд. Вместо това отидохме в Дирекцията на полицията. Какво е станало по-нататък с мен – не помня. Знам само, че мостът на реката и движещите се по улицата файтони като че се качваха нагоре, идваха до очите ми и след това пак се отдалечаваха и пак идваха близо до самите ми очи.

След това помня, че ходихме на сватба, аз и г-н Костойчинов, на някаква селска сватба...

Малина Тимева иска да каже, че когато е била на разпит при съдията-следовател, не била в пълно съзнание. Цигарата на съдията ту се приближавала, както по-рано файтоните и моста в Дирекцията на полицията, към нейните очи, като че ли ще я изгори, ту се отдалечавала от нея. Помнела само, че седяла на някаква черна кушетка и нищо повече.

– Следователят г-н Костойчинов не Ви ли пита какво знаете?

– Напротив, каза ми, че ще идем на сватба... И цигарата му ту се приближаваше към мен, ту се отдалечаваше...

– Сега, като Ви питаме, не се ли случва същото с Вас? (Смях всред публиката).

– Не.

По-нататък тя разправя, че Гела искала да я осинови, и че сама тя ѝ дала ценностите, които продала с нейно знание, за да си купи пиано.

– Кога ви даде Гела ценностите?

– Около 2 седмици преди убийството ѝ. Тя сама ми ги даде в стаята у дома ѝ. В съботата, преди да ми ги даде, ние ходихме на тавана при касетката, но тогава тя не я отвори.

– Какви скъпоценности Ви даде?

– Една гривна, едни обици и едно колие. След това ми даде и един счупен часовник златен и едни счупени обици. Каза ми, че имала и други.

– Кога се загуби ключът на касетката?

– В събота преди убийството го потърсила, за да вземе от касетката един долар, който ѝ оставила на съхранение нейна братовчедка.

– Съобщихте ли на майка Ви за подарените Ви скъпоценности?

– Не, не си спомням да съм казала на майка ми. Изобщо,

КАКВОТО ИМАШЕ МЕЖДУ МЕН И ГЕЛА, АЗ НЕ КАЗВАХ НА МАЙКА МИ.

Може да съм ѝ казала, че ключът на Гела се е загубил, но не си спомням.

– Кога ходихте да купувате пианото?

– Около 2 седмици преди убийството. След като ми даде скъпоценностите, на другия ден ги продадохме, за да купим пианото.

– След колко дена съобщихте на майка си за скъпоценностите?

– Мисля, на другия ден, след като ги получих. Казах ѝ, че съм ги намерила.

– Стана ли дума да кажете на майка Ви, че ще си купите пиано?

– Гела ѝ беше казала, но аз ѝ казах, че ще си купя, след като се хвана на работа, за да мога да го изплащам.

– Тази тесла знаете ли чия е и каква е?

– Когато дойдоха полицаите на третия ден да правят обиск, те взеха от един бакър едно шише вода и теслата, закачена в избата.

– Когато вечерта в събота стана убийството, Вие бяхте заедно с Гела, нали? Стана ли тогава дума за ключето и ходихте ли да го търсите?

– След като се навечеряхме с Гела и почти привършихме, дойде майка ми да ме вземе. Стана дума за ключето, но не сме ходили в стаята да го търсим.

ПО-НАТАТЪК ТЯ РАЗКАЗВА

как в неделя сутринта отишла в дома на Гела и намерила трупа в стаята, как извикала д-р Георгиев и т.н.

ГЕЛА СЕ СЪМНЯВАЛА,

че кражбата може да е извършена от една приятелка на нейния мъж на име Невена и от нейния брат, или че ги е взел мъжът ѝ и ги е внел в общата каса на дъновистите.

Прокурорът г-н Стомоняков намира, че в показанията на Малина Тимева има много големи противоречия. По негово искане се

ПРОЧЕТОХА ПОКАЗАНИЯТА НА ПОДСЪДИМАТА ПРЕД СЪДИЯТА-СЛЕДОВАТЕЛ

г-н Костойчинов и пред полицията.

В тях Малина Тимева прави пълни самопризнания за начина, по който е откраднала скъпоценностите на Ангелина Лулчева и как след това, за да заличи следите на кражбата, понеже се убедила, че по никакъв начин Гела няма да ѝ прости, ако узнае, че тя е обрала касата ѝ, решила да я убие. Планът за убийството доверила на майка си.

– Казали ли сте на майка си? – пита председателят.

– Нищо подобно, г-н председателю. Оставам изненадана, като слушам какво четете – отговаря твърдо Малина Тимева.

По-нататък в показанията си пред следователя тя описва подробно как е било извършено от нея и майка ѝ убийството и какво са направили, за да заличат следите и да избегнат отговорностите.

Както показанията си пред следователя, така и показанията пред полицията подсъдимата отрича напълно, с изключение на показанията, които дала първия ден в полицията относно семейния живот на Гела и мъжа ѝ Любомир.

Предиобедното заседание се приключи в 1 часа след пладне. Разпитът на Малина продължи и следобед още десетина минути, след което

БЕ РАЗПИТАНА НЕЙНАТА МАЙКА СТОЙКА ТИМЕВА.

И тя не се признава за виновна.

Отначало разправя как са ходили при златаря Петко Михайлов, за да продават скъпоценностите.

– Казахте ли за всичко това на Вашия мъж?

– Не. Той не се бърка в тия работи. В нищо не се бърка.

Вечерта, когато отишла на 17 май да вземе дъщеря си от дома на Гела, станало дума за изгубеното ключе на касетката, но не го търсили.

Разказва как

БИЛА ЗАСТАВЯНА ОТ ПОЛИЦИЯТА

да признае, че са убили Лулчева. Показанията ѝ били написани и тя ги подписала.

По искането на прокурора и нейните показания пред съдията-следовател се четат. Там Стойка Тимева е описала надълго как се запознала дъщеря ѝ със семейството Лулчеви, как станала най-приближената приятелка на Гела, как са били откраднати скъпоценностите от нейната дъщеря и, най-после, как са извършили убийството на Лулчева.

СПОРЕД ТИЯ ПОКАЗАНИЯ

след като Малина ѝ казала за кражбата, тя дълго време я съветвала да ги повърне и да ги остави, откъдето ги е взела, но дъщеря ѝ по никакъв начин не се съгласила да стори това. Първоначално Малина мислела да отрови Гела със стрихнин, но после този начин бил намерен за неудобен. И до последния момент Стойка не допускала, че Малина ще прибегне към убийството на Гела, но когато отишла на 17 май да я вземе от къщата на Гела и последната ги поканила да потърсят ключето, Малина ненадейно отишла в кухнята, взела една тесла или чук и нанесла първите удари на Лулчева. Понеже последната започнала да се съпротивлява, Малина изпуснала теслата или чука, хванала я за ръцете и казала на майка си да удря върху главата ѝ, защото иначе били загубени. Майката взела теслата и доубила Лулчева.

Започна след това

РАЗПИТЪТ НА СВИДЕТЕЛИТЕ.

Доктор Данаджиев показва, че лекувал Малина Тимева от нервно разстройство, но то било временно и в много слаба форма. Нервни припадъци и кризи не бил констатирал. По-скоро то се дължало на изтощение.

Доктор Ас. Георгиев разказва в какво положение е намерил трупа на Ангелина Лулчева сутринта на 18 май, след като е бил извикан от Малина Тимева под предлог, че на Гела е било станало нещо лошо. *Убийството, според него, е било извършено най-малко 5 часа преди намирането на трупа. Върху черепа са били нанесени редица удари с тъпо оръжие, като едното ухо съвсем липсвало.*

Доктор Портарски присъствувал на разпита на Малина Тимева и на Стойка Тимева. Първата направила пълни самопризнания, а втората пред него не била признала, че е взела участие в убийството на Лулчева. Отначало Малина не искала да признае, но по-после признала. Както дъщерята, така и майката били в напълно нормално състояние. Когато започнала да прави признания, Малина Тимева имала известно вълнение. Оставили я след това да напише онова, което казала пред него и полицейския следовател Малинков.

В показанията си Малина казвала, че е принудила майка си да вземе участие в убийството, и че тя я съветвала да върне откраднатите от нея скъпоценности.

Стойка Тимева: – Не беше ли той, който ме държеше за ръцете и питаше:

– Тия ръце къде са пипали? – И след това ми казваше, че съм била хубава, и че имам хубави чорапи (смях).

Защитата твърди, че разпитът на Малина и майка ѝ не станал в един и същ ден, както казва свидетелят.

Малина Тимева също твърди, че майка ѝ била разпитана един ден след нея. В отговор на това

ПРОКУРОРЪТ ЗАЯВЯВА:

– *Да се отбележи, г-да съдии, че Малина Тимева, която твърдеше досега, че не помнела нищо, какво е ставало с нея в Дирекцията на полицията, сега заявява, че знаела много добре, какво* разпитът на майка ѝ бил извършен един ден по-късно...*

От публиката се обаждат:

– Браво!...

Васил Петков разказва как Малина Тимева е идвала в магазина му, какви скъпоценности е донесла и за каква цена са били купени. Пред него Тимева казала, че скъпоценностите ѝ останали от нейната баба.

Председателят: Спомняте ли си Малина Тимева заедно с друга дама да са идвали в магазина Ви и да са искали да Ви продадат някакви скъпоценности?

Михайлов: Не мога да си спомня. Възможно е да са идвали, но не съм обърнал внимание.

Председателят: Подавали ли сте от името на Малина Тимева заявление до Дирекцията на полицията за издирването на чантата, която тя изгубила в банята, и в която е имало един пръстен?

Михайлов: Да. Тимева ми е позната и ме замоли да ѝ направя тази услуга, понеже не ѝ било удобно да ходи в Дирекцията на полицията.

Към 7 и половина часа

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ВДИГА ЗАСЕДАНИЕТО

за днес, 8 ч сутринта, когато ще продължи разпитът на останалите свидетели.

Залата бавно се опразва. Подсъдимите майка и дъщеря, със свойственото им спокойствие очакват да бъдат отведени в затвора.

Вестта за вдигане заседанието със светкавична бързина се е разнесла из града.

ТЪЛПАТА ЛЮБОПИТНИ

пред съда за няколко минути нараства до такава степен, че заприщва цялата улица и спира движението.

Всички са устремили погледите си към главния вход на съда, откъдето се очаква да бъдат изведени подсъдимите.

Няколко минути по-късно обаче се узнава, че последните са изведени през задния вход и камионетката се готви да потегли към затвора.

ЦЯЛОТО МНОЖЕСТВО СЕ ВТУРВА

по тази посока, но благодарение на формени и цивилни полицаи, камионетката успя да замине почти невъзпрепятствувана от никого.

Подсъдимите бяха обядвали в съда. Но ония, които не видяха колата, все още не напускаха позициите си пред съда.

* какво (остар.) – че. (бел. М.И.)

Това обстоятелство принуди властите да повикат пожарната команда, която с няколко ловки преминавания край самите тротоари успя да разпръсне любопитните.

6. Вестник «Зора», г. XII, бр. 3293, 30.VI.1930 г., стр. 3

**Съдебното дирене по убийството на Лулчева се привърши
Разпитът на последните свидетели. Резултатите от огледа в къщата на Лулчева. Враждебни манифестации срещу подсъдимите**

Вчерашното заседание на съда започна в 8 ч 25 мин.

Любопитните значително са намалели, пред съда има само около 80–100 души. В залата пък има около 45 жени и 20 мъже, като се изключат служебните лица.

Трябва да се пристъпи към разпита на останалите трима свидетели, но понеже се оказва, че още не са дошли, съдът решава да се направи оглед в къщата на Лулчеви.

Започва

РАЗПИТЪТ НА Г-Н МАЛИНКОВ,

следовател при Дирекцията на полицията.

Той разправя, че в понеделник му възложили следствието по убийството на Лулчева и му дали всички подробности и факти, с които е разполагала дотогава Дирекцията на полицията.

Дал нареждане Малина да дойде в 2 и половина часа след пладне, да направи с нея оглед на местопроизшествието.

Когато влезли в къщата на Лулчева и пристъпили прага на стаята, в която бил намерен трупът, Малина трепнала неволно. Тоя я запитал какво ѝ става.

– Не мога да гледам кръв – отговорила тя.

В стаите имаше разхвърляни дрехи, но по всичко личеше, че това разхвърляне не е естествено, а умишлено построена работа.

Доктор Георгиев, който е бил там, изказал предположението, че убийството е извършено с тъпо оръдие...

Председателят: – Намерихте ли някаква тесла и къде?

– Доктор Георгиев ми каза, че в коридора е намерил някаква тесла.

Когато продължихме претърсването, Малина ме спря и ми показва една тесла по стълбите.

Защитата иска да знае разговора с д-р Георгиев за теслата, кога е станал – преди Малина да покаже теслата под стълбата ли или след това.

– Това не мога точно да си спомня.

По-нататък свидетелят разказва, че понеже подозирал участието на Малина, наредил и от нейните пръсти да се снемат отпечатьци. Разкритието по кражбата на скъпоценностите засилило подозрението против Малина и макар да я освободили, поставили няколко агенти да я наблюдават.

На другия ден разпитът на Малина продължил. Свидетелят ѝ казал, че имат неоспорими доказателства, като ѝ привел някои от тях. Тогава Малина започнала подробно да описва приятелството си с Лулчева, разказала как е откраднала бижутата, къде ги е продала и как е изразходвала парите. Направила пълни самопризнания и за убийството, като подробно обяснила как е действувала.

На другия ден у нея настъпило ненормалното състояние и тя била откарана в Александровската болница.

След това признания направила и Стойка Тимева.

Председателят: – Употребени ли са от Вашите колеги някакви насилия върху подсъдимите?

– Абсолютно никакви.

– Оплаква ли ви се Малина, че не може да спи?

– Да. Каза, че има много плъхове в стаята ѝ.

– Последната нощ пак в стаята с мишките ли спа?

– Ами там във всяка стая има мишки.

– Тази тесла виждали ли сте я и тя ли е, която намерихте при огледа?

– Не мога да кажа точно.

Започна

РАЗПИТЪТ НА ПЕНКА КАСАБОВА.

Защитникът Стратев: – Откога познавате Малина?

– Била съм с нея съученичка и живеехме в съседство. Преди 9 години се преместихме от квартирата и оттогава много рядко срещам Малина. Миналата зима се видяхме в Банкя и тя ме покани да ѝ отида на гости.

Касабова разказва за посещението си у Малина, с която разговаряла за дружбата ѝ с Лулчева. След малко дошла и последната, но никакъв съществен разговор не бил воден.

РАЗПИТЪТ НА Г-Н ВАРДИН ЛЕНКОВ,

групов началник при Дирекцията на полицията.

Той е взел заложените бижута, открил върху тях знаците «S. R.» и тогава задържал Малина.

Председателят: Пред Вас ли снеса дактилоскопичните отпечатьци от касетката?

– Да.

– А от теслата?

– Не.

– Тази ли тесла намерихте в дома на Лулчеви?

– Не мога да кажа, защото тогава не обърнах внимание.

– Кой я взе?

– Видях г-н Костойчинов, че я разглеждаше, впоследствие сигурно я [е] предал на някой от агентите.

– От дома на Тимева взехте ли някаква тесла?

– Спомням си, че при обиска бяха прибрали някакви вещи, между които мисля да имаше някакъв подобен инструмент, но чук ли беше, или тесла – не зная.

ПОНЕЖЕ СЪДЪТ УВАЖИ ИСКАНЕТО

на местопроизшествието да се направи оглед, отново призова свидетелите: д-р Ас. Георгиев, Георгиева, Ат. Малинков, Чехаджиев и Любомир Лулчев.

Към 11 часа съдът, заедно със защитата, обвиняемите, ищите и журналистите бяха **пред къщата на Лулчеви.**

Тя е на западния ъгъл на ул. «Мария Луиза» и «Софроний». Отвън са се събрали вече няколко десетки любопитни.

Пръв започна

РАЗПИТЪТ НА ЧОХАДЖИЕВ,

който нагледно възпроизвежда дадените по-рано показания. Показва къде е слязъл от трамвая и как предпазливо се огледал, когато стигнал на ул. «Софроний», понеже било късно, а той по стар обичай се предпазвал.

При това оглеждане Чохаджиев съгледал току-що излизащата от дома на Лулчеви жена, която бързо тръгнала по обратната страна на ул. «Софроний».

Измерва се разстоянието от вратата на Лулчеви до мястото, откъдето Чохаджиев видял в първия момент жената – седемнадесет големи крачки.

ВЪПРОСИ ОТ ЗАЩИТАТА И ПРЕДСЕДАТЕЛЯ:

- Гузната жена спря ли се на прага?
- Не. Тя много чевръсто зави и забърза по улицата.
- Видяхте ли да свети в някоя от стаите на къщата?
- Не.
- Валеше ли?
- В него момент – не.
- Кално ли беше?
- Да, доста.

Разглежда се пътната врата, която се отваря на обратната страна, от която е гледал свидетелят, така че непознатата още със самото излизане е била обърната полугърбом към наблюдаващия я полицаи.

Пристъпва се към

ОГЛЕД ВЪТРЕ В КЪЩАТА.

В кухнята Лулчев обяснява къде е стояла обикновено неговата тесла (до печката).

Доктор Георгиев приповтаря показанията, които е дал вече пред съда, като нагледно показва положението, в което намерил вещите вътре в къщата, а така също и това на трупа.

В стаята, гдето е извършено убийството, точно на пода, дето е лежал трупът, са посипани цветя и е поставено кандило. Петната от кръв по пода и стените още не са измити. Разглежда се таванът, мазето и другите стаи. Едно мършаво черно кученце се разхожда между присъстващите, без да полае някого. Прави впечатление, че къщата е почистена доста добре.

Подсъдимата Малина влиза в стаята с пианото, гледа посипаните цветя и нито един мускул по лицето ѝ не трепва.

Когато огледът привърши, вън имаше хилядна тълпа, която устреми погледите си към подсъдимите. От всички краища се чуваха викове, закани, свирки и пр.

Всред гръмки викове автомобилът отведе подсъдимите към съда.

СЛЕДОБЕД ЗАСЕДАНИЕТО СЕ ОТКРИ В 4 Ч 25 МИН

Прокурорът пояснява, че трябва да се обърне сериозно внимание на някои точки от първия огледен протокол.

Съдията г-н Пешев чете протокола и защитниците го спират на мястото, където се казва, че на тавана, на 1 м край касетката, върху праха има стъпка от човешки крак с размери 28 см дължина и 6 и половина см широчина. Кървава стъпка от човешки крак е открита в мазето. Тя е дълга 26 см и широчина 5 и половина см.

Защитникът Вел. Спасов иска вещо лице да снее отпечатьци от дясното стъпало на подсъдимите, за да се сравнят техните размери с тези от откритите следи край касата и в мазата, и да се установи сходството. След кратко съвещание съдът уважава това искане и председателят вдига заседанието за понеделник, 8 ч сутринта.

7. Вестник «Зора», г. XII, бр. 3294, 2.VII.1930 г.

Обвинението и защитата по делото на Тимеви

Речите на прокурора, гражданските ищци и защитника Велико Савов. Анализът на доказателствата. Въпросите за теслата, стъпката на тавана, кървавия пешкир и изчезналото ухо.

Вчера, 30 т. м. съдебното заседание започна с експертизата по следите от стъпка, намерена в къщата на убитата Лулчева.

Следователят г-н Костойчинов очерта приблизителната форма на намерените стъпки, след което подсъдимите бяха отведени в друга стая, за да се измерят стъпалата им от експертите Н. Манолов и инженер Ненов.

ЗАКЛЮЧЕНИЯТА НА ЕКСПЕРТИЗАТА

Н. Манолов (експерт) обяснява, че отпечатьците от стъпките били взети по два начина: чрез ходене по гипсов прах и чрез ходене по чист под с ходила, намазани с мастило, и в двата случая подсъдимите били по чорапи, тъй като намерената на тавана стъпка е била също от крак, обут в чорап.

СТЪПКИТЕ НА ПОДСЪДИМИТЕ

По дадените размери от експерта са по-малки от 28 см – размер, посочен в следствения протокол за намерената стъпка в тавана; стъпките на Малина върху гипса била 26 см дълги, широчина на пръстите 7,8 см и на петата – 5 см; в мастилото – дължина 24,5 см, широчина на петата 4,5 см; на майката – 25,5 см дълга и 7,5 см широчина на пръстите, и 5 см на петата върху гипса; а с мастило – 23,2 см дълга и 5 см широка в петата.

Експертът обаче пояснява, че и най-опитният криминалист не би могъл да установи идентичността между двете стъпки, когато едната от тях му е дадена само в описание, какъвто е случаят.

Освен това размерите на отпечатьците на една стъпка зависят от ред обстоятелства: хода на лицето, плоскостта на мястото, наклона на повърхността и пр.

ОБВИНИТЕЛНАТА РЕЧ НА ПРОКУРОРА

Преди да пристъпи към същността на обвинението, той посочи причините, които предизвикали тъй големия интерес на обществото към това дело. Считайки, че възбуждането на духовете не е само резултат на едно булевардно любопитство, той изтъкна като особена причина за повишения интерес факта, *че дейците на престъплението са жени, действащи без каква да е мъжка помощ – нещо рядко в анализите на криминалната история и обстоятелството, че обикновеното средство на жените-престъпнички – отровата, е заменено със секущо оръжие, което също е много рядко.*

Господин прокурорът по-нататък спря вниманието си, да махне

СЯНКАТА НА СЪМНЕНИЕТО

върху показанията на подсъдимите, дадени от тях като обвиняеми пред полицията и следователя.

Съмнението се пораждаше от две обстоятелства: първо, че те може да са дадени в състояние на подсъзнателност, т.е., когато постъпките на дееца не се диктуват от разума, а от скрит подсъзнателен механичен процес, за който деецът, след като добие отново съзнание, не може да си припомни нищо; и второ, че техните показания са изтръгнати с насилие.

Обвинителят отрече наличността на първото обстоятелство, като се позова на труда на проф. Попов: «Основа на общата психология». Когато действа подсъзнанието, човек извършва известни действия, за които не помни, когато се възстанови нормалното му състояние. Малина обаче не само помни и разказва работи, станали отдавна, но при разпита ѝ от съдебния следовател пита за часовника си, който останал в полицията.

Относно насилното изтръгване на показанията, г-н прокурорът обръща вниманието на съда, че подсъдимите след всеки разпит са били освидетелствувани от лекаря. Но дори и да се допусне, че са били бити в полицията, при следователя те не са давали показанията си при същото състояние, а пък пред последния техните показания съвпадат с тия, дадени в полицията, и дори са по-подробни.

ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

Прокурорът дава характеристика на подсъдимите и намира, че те са с престъпни склонности. Малина извършва кражба и майката вместо да спре дъщеря си още в началото на престъплението, я тласка по-нататък по тоя път. Драгоценностите се продават, за да се купи пиано. След това идва замисълът за убийството, за да се прикрие кражбата. Майката е все с дъщеря си.

Убийството е извършено вечерта, когато майката дошла да прибере дъщеря си. То е извършено със секущо оръжие. Какво?

Тук обвинителят се спира върху

ВЪПРОСА ЗА ТЕСЛАТА.

Той счита, че не е от голямо значение къде е в тоя момент оръдието, с което е извършено убийството, тъй като напълно естествено е то да бъде скрито. Използвайки показанията на бащата Тимев, г-н прокурорът изчисли, че времето, през което са се бавили подсъдимите в къщата на Лулчева, е напълно достатъчно да се прикрият всички улики против тях.

Какво става по-нататък?

След като се завръщат вкъщи, обвиняемите обмислят последствията от престъплението си и

РЕШАВАТ ДА СИМУЛИРАТ КРАЖБА.

Затова сутринта Малина отива в къщата на убитата. Тук тя, понеже било кално, събува обувката си и се качва по чорапи на тавана, където е касетката, отваря я и пръска монети по стълбата.

СТЪПКАТА, НАМЕРЕНА НА ТАВАНА,

според г-н прокурора, е на Малина. Таванът, където е била касетката, е тъмен; там с такава сигурност може да се движи и действа само лице, което добре познава мястото и обстановката.

ПО ВЪПРОСА ЗА КРЪВТА ПО ПЕШКИРА

обвинителят казва, че с тоя пешкир може да се е изтрил и друг някой сутринта, през време на огледа.

След като проследи всички възможни, неблагоприятни за тезата на обвинението възражения и им противопостави възраженията си,

Г-Н ПРОКУРОРЪТ ПОИСКА НАКАЗАНИЕТО НА ПОДСЪДИМИТЕ:

На Малина – по чл. 316, ал. Нова, за кражба, и освен това на двете (дъщерята и майката) – по чл. 247, ал. II, за предумишлено убийство – смърт.

Обвинителят завърши речта си с думите: «Ако съдът ги оправдае, ще ги накаже Бог и не само тях, но и тия, които са ги подучили да лъжат.»

РЕЧИТЕ НА ГРАЖДАНСКИТЕ ИЩЦИ

Следобед заседанието се откри в 2 ч и 45 мин.

Дава се думата на

ПЪРВИЯ ГРАЖДАНСКИ ИЩЕЦ Г-Н Л. ДЮКМЕДЖИЕВ.

Нашата задача е преди всичко да намерим само основанието за нашия иск. За да подкрепим тези наши основания обаче, ние сме принудени да направим един анализ на онова, което се изнесе досега.

Ние сме потърпевши в две положения – за убийството и затова, че още в началото подсъдимите дадоха тенденциозни показания, с които искаха да хвърлят вината върху съпруга на убитата – Любомир Лулчев. Мисълта, която Малина искаше да прокара, че Лулчев е такъв или инакъв, пада поради факта, че от неговите показания вие се уверихте, че той не може да извърши престъпление. Той даде уверение, че говори и пред Бога.

До днес ние не видяхме позициите на защитата разкрити; само една

ДЕМОНСТРАЦИЯ НА ОТРИЦАНИЕТО.

Нашата задача е да направим едно точна преценка на събраните досега факти.

Главният факт, който фрапира, е убийството. Сутринта на 18 май се узна, че една жена, необикновено добра, скромна, е убита.

Кои са авторите? Ние разполагаме със събраните данни, които са достатъчно убедителни, да може да се твърди с положителност, че подсъдимите са убили Ангелина Лулчева.

Още в началото на следствието се дава грешна насока на съдебното дирене. Кой върши това? – Малина.

Малина Тимева в първите си показания се спира на

ПИКАНТНИ ЕПИЗОДИ,

които никой свидетел не потвърди. Това тя върши, явно е, с единствената цел да заблуди следствените власти. Ангелина Лулчева може би не е била напълно щастлива в семейния си живот. Но това тя поне не е давала да се разбере от околните. А тази госпожица собственоръчно пише показания по начин, щото да опетни и покойната, и съпруга ѝ. Как тази невинна госпожица познава специфичните миризми, които е разрешено да познават само омъжените жени? Малина се опита да намеси в следствието и лагера на дъновистите, пак с цел да укрие истината.

Всичко това бяха

ОТКЛОНЕНИЯ ДА НЕ СЕ РАЗКРИЕ ИСТИНАТА.

Но благодарение уредбата на разните институти в Дирекцията на полицията, тя блесна пред почитаемия съд. Когато се изгубва нашият краден пръстен, Малина отива при златаря Михайлов, когото тя казва, че наричала Васка. Той обаче заяви, че с нея имал само официално познанство. Инспекторът Коларов запитва службата за кражби и по заявлението, което Малина е подала за търсене на изгубения пръстен, се добира до нишката. А в това време се узнава и за кражбата и продажбата на скъпоценностите. Разкрива се също, че Малина и майка ѝ са ги продали.

По въпроса за дактилоскопа. Професионалните апаши си служат вече с ръкавици, понеже познават тази специална служба. Малина обаче не е употребила такива и откритата следа върху касетката допълни съмненията, които още тогава паднали върху нея. Тя обаче продължава да лъже. И когато началникът ѝ казва: «Тези ръчички къде са пипали?» и допълва, че знае всичко, пулсът ѝ се повишава до 120. Малина започва да признава.

След първия разпит, в който тя хвърля вината върху Лулчев, тя остава с убеждението, че е заблудила властта и се споразумява с майка си при евентуално разкриване на престъплението да не признават нищо. Когато обаче Стойка се уверява, че дъщеря ѝ е признала, дава показания, напълно идентични с тези на дъщеря си.

МАЛИНА ПРИЗНАВА,

че един и половина месеца преди убийството е извършила кражбата на скъпоценностите. Фамозният долар става причина последната да се разкрие. Когато търсят ключа, тя признава през майка си, с която още на другия ден отива да продаде скъпоценностите. Тя обаче вижда тревогата и търси изход от безизходното си положение. Плана за убийството тя доверява на майка си. И двете го обмислят още в събота на обед. До 12 часа през нощта, към което време е извършено убийството, умисълът е напълно узрял.

ДЕЛОТО НА ТИМЕВА

(ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА РЕЧТА НА ПЪРВИЯ ГРАЖДАНСКИ ИЩЕЦ ДЮКМЕДЖИЕВ) (стр. 3)

Това са в общи черти самопризнанията. Докато в полицията пред следователя и в затвора убийците правят самопризнания, в отговора на обвинителния акт те отричат всичко. Малина подчертава, че няма кражба, а бижутата са ѝ били подарени. Макар че е условен процес, тя, понеже у нея са намерени вещите, трябва да докаже, че са били подарени.

Лулчева няма плюшкиновски наклонности. Но тя пази като очите си всички свои семейни ценности. Защо ще подарява брилянтите, за да се продават, а не ги дава като украшения? Хванахме подсъдимата в лъжа, че е ходила при Михайлов с Гела. Той отказа това. Защо Гела не подари пианото, а скъпите си фамилни ценности?

Изнесените досега факти за насилие при разпита на подсъдимите в полицията не могат да се характеризират като такива. Но да допуснем, че това е така. Как подсъдимите точно тези показания дадоха, които са идентични, съг-

ласуват се с показанията на свидетелите, а така също и с данните, добити при огледа.

Зачекна се въпросът за отсъствието на съзнанието. Ние имаме самопризнание, а после – отричане. Самопризнанието е доброволно, без насилие, и е дадено при пълно съзнание. Пръв път Малина е разпитана на 19 май, след това на другия ден вече прави признание и чак на 23 сутринта тя се отвежда в болницата. Хистерията, както доказаха и експертите, е загубване на съзнанието, което внезапно дохожда и след това внезапно си отива. Показанията, с които Малина на 19 май отрича да е извършила убийството, са написани много несвързано. На 20 обаче, признанията, които тя прави, са вече съвсем ясни и логични – факт, който идва да потвърди, че липса на съзнание въобще не е имало. Ако Малина беше в безсъзнание, как можеше да танцува в болницата? Тук вероятно защитата ще каже: «Ами точно това е, което иде да докаже истерията.» Но в дадения случай това доказателство няма място, защото подсъдимите не са в състояние да претърпят ни най-малко гризение на съвестта. Майката е била отначалото до края в съвсем, нормално състояние.

За забелязване е, че в показанията на Малина има една градация. Отначало тя не знае нищо за бижутата, после Гела ѝ говори за тях, после са ходили при бижутера да се информират за цената им и накрая – самопризнанието. Показанията пред следователя Костойчинов също са верни. Тук старата например обяснява, че когато Лулчева умираше, хъркала, т.е. възпроизвежда звука на предсмъртното хъркане. Освен това тя казва, че по ударите усетила, какво [че – бел. М.И.] главата на Гела е много здрава. Въпреки всичките старания от страна на защитата да се компрометират показанията на агента Чохаджиев, той не лъже. Защо той например не казва, че е видял две жени да излизат, когато знае, че убийството е извършено от двете. Защото убийците, след като са заличили всички следи, Малина излиза по-рано, а Стойка, за да не се обърне случайно внимание, излиза след нея. Дъщерята взема теслата и я захвърля Бог знае къде. И ако тук някъде (сочи подсъдимите) има в латентно състояние съвест, те ще признаят и тогава чак теслата ще се намери. Кой говори за боришкането? Ами самите те. А при вчерашния оглед разкъсаното коланче, което се намира в стаята, доказва, че наистина е имало боришкане. Когато Малина идва сутринта, събува си обувката, изтичала направо на тавана с цел да вземе мерки за укриване на престъплението. Намерената стъпка е нейна. Съдията-следовател Костойчинов при повторния разпит подчерта, че стъпката е била от провлачен крак. Така че експертизата е излишна. Вечерта убийците забравят да изгасят лампите. На тавана обаче е било тъмно. Значи симулацията за кражба не е била извършена същата вечер, а на другата заран, когато Малина отива и съобщава, че Гела е убита.

Гражданският ищец прави подробна характеристика на двете подсъдими. В заключение той твърди, че кражбата е напълно доказана. В един пункт той не се съгласява с прокурора: иска Стойка Тимева да се подведе под отговорност и за укривателство. Дава се 10 минути отдиш.

В 5 ЧАСА И ПОЛОВИНА

взима думата гражданският ищец Чичовски. Той проследява целия ход на следствието в съдебното дирене. Говори за манталитета на подсъдимите към бащата и подчертава, че естествено и лесно обяснимо е как младата попада в лошия път. Не можейки да избере лесно среда, в която да се движи, тя се запознава с Гела и търси момент да си осигури едно евентуално осиновяване. Впоследствие се извършва кражбата. Вземат се всички мерки, за да се прик-

рият следите. Подготвя се почвата за покупка на пианото. Идва историята с долара, който става причина за убийството на Гела.

На Малина липсват морални устои, което най-ясно се обяснява от нейното поведение пред почитаемия съд. Не трябва да се забравя обяснението на лекарите за дегенерираните типове. От обстоятелството, че Гела пъди Малина, може да се извади заключение, че я подозира в кражбата. Отношенията между тях са официални, както се доказва от някои свидетели, а се говори за подаръци.

Аз се чудя на ловкостта на младата, с която тя лавира между въпросите, които ѝ се задават. Отговорите на Стойка не ме учудват, тъй като тя вероятно е добила опитност от лекциите, които брат ѝ е преподавал. И той поддържа майката да се подведе под отговорност и за укривателство.

В 6 ЧАСА И 15 МИНУТИ

думата се дава на **третия граждански ищец г-н Владимир Тумпаров**. Говори за квалификацията на престъплението. Умисълът не е хладнокръвно изникнал и затова не може да бъдат съдени по алинея втора на чл. 247 от Наказателния закон. Господин Тумпаров рисува отново картината на убийството, съпоставя всички факти, изнесени пред съда, и заключава, че престъпленията са извършени в пълно съзнание. За Малина поддържа, че е извършила предумишлено убийство. Че тя била извършила кражбата, това било напълно доказано. Съпоставяйки показанията на свидетелите и други данни, заключава, че крадецът е най-евентуалният убиец. Най-силната улика представлява кражбата на скъпоценностите. Малина не е местила касичката заедно с полицаите, а е оставила върху нея следи от пръстите.

ДРУГИТЕ УЛИКИ

С пешкира кой се е бърсал? Подсъдимите са си признали в полицията, че са се бърсали самите те. Относно насилието – дори и да е имало такова, то нямаше да опорочи самопризнанията. Отрицанието е скроено така «гюл балджийски», че доказва достоверността на самопризнанията.

Подсъдимите вечерта приспиват Тимев, като му казват, че ще излезнат и двете. Сутринта Малина отива да занесе магданоз на Гела, а по-късно Стойна идва с жартieri и чорапи в ръка, искайки с това да подчертае, че е много развълнувана. Изненадан човек никога няма да се сети да си взема чорапите и жартиерите в ръка. Изобщо, от доказателствата може да се твърди със сигурност, че единствените виновници са подсъдимите.

ЗАЩИТАТА

Пръв взима думата защитникът **Велико Савов**. На 18 май тази година в една фатална нощ бе убита Гела Лулчева, едничката наследница на моя приятел генерал Радойков. Тимеви бивали арестувани и не след дълго признали, че са убийците. Няколко дни след това Малина изпада в хистеричен транс. В полицията признала и пред следователя. Когато ние се ангажирахме да водим защитата на обвиняемите, те, от това, което вече бяхме чели по показанията, бяхме извадили заключение, че трябва да изградим нашата защита на базата на пълните самопризнания. В срещите ни обаче с Тимеви, те отказаха да са извършители на убийството.

Малина обрисова големия тормоз, на който е била подложена в полицията. А това е вярно. Вие мислите ли, че подсъдимите не са били подложени под пресията на научните институти в Дирекцията на полицията – карцери, «аз знам

всичко», стаи с плъхове и др. И действително, Тимеви са признали и са разправяли каквото знаят, и каквото не. Възможно е разказът на Тимеви да е коригиран. Как мислите, че едно 22-годишно момиче може да устои на полицейските прийоми? Разпитват по същия начин и майката.

Ние сме тук и за да видим дали от страна на някои длъжностни лица няма престараване.

По-нататък защитникът възпроизвежда разкритията и начина на убийството.

Доктор Геков, господа, казва, че освен раните от теслата има и такива от друго някакво оръдие. Лекарите пък установиха, че симулация няма.

Малина два-три дена след оздравяването си танцува. Трябва да се съгласим, че тя още не е с ума си. Симулация в случая няма.

Един ден съдията-следовател **Костойчинов** се явява в болницата и казва на Малина: «Кажи си истината.» Тя обаче казва, че всичко, което дотогава е говорила, не е истина. По-нататък ще водят Малина при следователя. Преди това я отвеждат в Дирекцията на полицията, където е престояла два часа. И разказва какво е преживяла там: същите заплахи и тормоз. Интересно е защо признанията пред следователя не са собственоръчно подписани, когато за това има приета практика.

Освен самопризнанията, които Малина и майка ѝ са депозирали, г-н прокурорът с нищо не може да ни докаже, че са обрели и убили Лулчева. Свидетелят Чохаджиев е известен като постоянен свидетел. Той например отначало говори, че жената, която излезнала вечерта от дома на Лулчева, имала гузно лице, а после се коригира, че гузно бягала. Защо той, в качеството си на полицай, не проследи гузното лице? Защо на другия ден, когато научава, че в къщата, откъдето тази жена излязла, е извършено убийство, не съобщи на властите, а се предложи за свидетел в последния момент?

Защитникът се спира и върху сприятеляването на Малина с Гела и продължава:

– Казват, че Гела била скъперница. Но тя, която вече не вижда смисъл в живота, защо да не допуснем, че въпреки клетвата, която е дала пред мъжа си да не казва на никому за бижутата, може да ги подари? Има едно важно обстоятелство. Свидетелят Пардов говори, че когато Гела и Малина отишли да спазаряват пианото за 30 000 лв. и той им казал, че има клиент, който дава 32 000 лв., Гела извикала: «Аз ще си доплатя, само и само да остане пианото у нас.» Кой значи е господар на парите, с които се купува пианото? – Гела.

Малина продава бижутата на В. Михайлов. Крадени скъпоценности се носят на улица «Лега», където има голяма вероятност малко след това да бъдат изложени на някоя витрина. И Малина, която според гражданските ищци така лесно умее да манипулира, не се ли страхува, че някой близък ще види тези скъпоценности?

Защитникът описва как е станало убийството. Когато се връщат още Малина кани Гела да вечерят в ресторант. Отговорът бил, че ревнивият Лулчев може да проследи жена си и последната, избягвайки излишни инциденти, отказала. И същата вечер, когато е бил очакван Лулчев, е било извършено убийството. Сутринта подсъдимата отива у дома на Лулчева. Тя знае къде нейната приятелка си прави тоалета по това време и затова се качва направо в спалнята. Не намерила и там, тя я търси в другите стаи и намира трупа. Тя не тича в полицията, а направо при лекаря, от когото иска помощ.

Изчезването на ухото не е ли загадъчно? Експертите доказаха, че след като е било донякъде насечено, то е било изскубнато. Кучето не е възможно да го изяде, тъй като ще остави ако не кървави, то поне прашни следи.

Някои колеги от противната страна заявиха, че много лесно за вярване е това ухо да е било взето от самата убийца. Възможно ли е това? Както се знае, обикновено убийците заличават всички следи, може ли те да вземат със себе си такова вещественно доказателство?

Не трябва да се забравя и това, че в касата е имало известни документи, които е трябвало да се задигнат.

Апелирам подсъдимите да бъдат напълно оправдани.

8. Вестник «Зора», г. XII, бр. 3295, 3.VII.1930 г., стр.1

ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН НА ПРОЦЕСА

ВЪЗРАЖЕНИЯТА НА ЗАЩИТАТА ПРОТИВ ДАННИТЕ НА ОБВИНЕНИЕТО.

**Какви могат да бъдат убийците. Последната дума на обвиняемите.
Последната фаза на процеса**

Днес, в 11 и половина часа преди обед съдът ще произнесе резолюцията по делото на Тимеви.

Това дело се разглежда цели 5 дни при най-голямо напрежение от страна на обществото и при пълно застъпване принципа на публичността.

Няма никакво съмнение, че участието на печата и обществото, което впрочем се изрази само в живо следене развитието на процеса, не ще упражнят никакво влияние върху съда, който се състои от опитни и стари съдии, които неведнъж са подчертали независимостта си и върховното си право на съдии – правото на тяхното убеждение.

Осъдителна или оправдателна, присъдата ще трябва да се посрещне от обществото със спокойствие, понеже това е дума на един законен и авторитетен съд.

Процесът на майката и дъщерята Тимеви от правна страна попада в категорията на ония процеси, съдбата на които зависи повече от убеждението на съдиите, отколкото от очевидността и обилността на положителните или отрицателни доказателства от гледна точка на обвинението.

Макар и процесът да се даде от печата с много подробности, никой не бива да си прави илюзията, че разполага с целия фактически и психологически материал, който се изнесе при съдебното дирене.

В това отношение само съдът и участващите в процеса страни най-добре познават истината дотолкова, доколкото е било възможно да се разкрие тя.

Обществото гради своите заключения върху самопризнанията на подсъдимите, направени пред полицията, повторени и допълнени от тях пред следователя и впоследствие пак от тях отречени изцяло пред съда, като изтръгнати в полицията с насилие, а пред следователя дадени при разстроено душевно състояние.

Самопризнанията, каквито и да бъдат те, подлежат на всестранна и обективна преценка, при която трябва да се вземат под съображение цялата маса от разкритите при съдебното дирене обстоятелства и доказателства, както и изнесените от страните доводи и съображения.

А това може да направи с пълна компетентност само съдът.

ДУМАТА НА ЗАЩИТАТА

Разглеждането на шумния процес Тимеви вчера започна в 8 ч и 40 мин със

ЗАЩИТНАТА РЕЧ НА Г-Н СПИРО КОНСТАНТИНОВ.

Преди всичко той се спря на необикновения интерес всред обществото към този процес и обяснява, че още в началото на съдебното дирене било създадено едно предубеждение всред обществото против Тимеви. После цитира видни френски юристи за опасностите от предубеждението.

После защитникът мина към самопризнанията, направени от подсъдимите и намира, че те са дадени под тормоза, упражняван над тях в Дирекцията на полицията. А понеже самопризнанията са изтръгнати, те не могат да послужат за решаващо доказателство.

При това тия самопризнания, според защитника, са съвсем изолирани и неподкрепени нито от едно доказателство. Не трябва да се забравя, че те са получени, а не констатирани.

Свидетелите от Дирекцията на полицията – продължава защитникът – признаха пред съда, че насилие, макар и не в най-голяма степен, е имало. Малина е затворена в стая, където имало мишки и едно лудо момиче. Полицаяте, които са хвърлили вече обвинението върху двете подсъдими, се ядосват, че те отричат да са автори на убийството и чувствуват, че следствието се усложнява. Тогава те полагат всички усилия да изтръгнат самопризнания по какъвто и да е начин.

Малина, която е изхарчила вече толкова нравствена енергия, не може да издържи и изпада в истеричен транс. В такова състояние пък, според лекарите-експерти, болният възпроизвежда постоянно сцените, които са предизвикали трансa. Малина говори за черен полицай и пр., но не и за убийство.

Минавайки към оръдието, с което е извършено убийството, защитникът по размерите на раната идва до заключение, че то не извършено с тесла, а с друго някакво оръдие, и при това не предумишлено, а случайно. Той допуска предположението, че някой се е вмъкнал в къщата да краде, бил усетен от Лулчева и той я убива, за да не го издаде. Това си предположение той подкрепя и с твърдението, че следите от стъпка в тавана и долу са от мъжки крак, а не от женски.

Обстоятелствата, че подсъдимите не са се помъчили да установят алиби, също говори в тяхна полза. Към 12 часа г-н **Сп. Константинов** завърши речта си и започна да говори **защитникът Хр. Стратев**.

Моите колеги г-н Савов и г-н Константинов бяха достатъчно изчерпателни и моята задача се опрости до минимум. Какви са въпросите, които се слагат за разглеждане?

Преди всичко, има ли кражба и дали обясненията, които двете жени дават пред полицията, са правдоподобни?

Малина казва:

– Не съм крала. Скъпоценностите ми са дадени от Гела, за да си купя пиано.

Ако е имало кражба, може ли това момиче – толкова тактично, според г-н прокурора – да постъпва тъй нетактично?

Подсъдимата казва:

– Ние не съобщихме за подаръка никому, за да не смутим и предизвикаме г-н Лулчев.

Дори и показанията на последния дават да се разбере, че въпреки скъперничеството на жена му, тя е подарила на Малина веднъж ръкавици, други

път ѝ дала 500 лв., а г-н Пардов каза с каква готовност Гела се е съгласила да увеличи с 2 хиляди лева цената на пианото.

Не забравяйте, че когато се касае въпросът за услуга, и най-големият скъперник може да помогне. Такива случаи има много.

Ставал ли е въпрос за осиновяване? – Разбира се. Откъде накъде Гела веднъж във весело настроение е говорила, уж на шега, с мъжа си за някакво осиновяване?

«Свидетелката Пенка Касабова също каза в съда, че когато преди 3 месеца била на гости у Тимеви, майката Стойка ѝ говорила за някакво осиновяване. Е, как току-тъй е бил третиран този въпрос и в дома на Лулчеви, и у Тимеви?

Господин прокурорът беше така галантен да ни привлече цялата Дирекция на полицията да свидетелствува по този шумен процес. И въпреки това, за нас е въвн от съмнение, че ние нямаме едно истинско и несъмнено доказателство, както и вещественно доказателство по извършването на убийството. И най-чудното е, че от Дирекцията на полицията нямаме изземателен протокол.»

«Ами че показанията на Коларов, Портарски, Ленков и Малинков не са ли достатъчни, за да ни стане ясно как полицията е изтръгнала самопризнанията?

Направени са грамадни усилия да не би обвиняемите да се оневинят и въпреки това истината е налице.

Преди да прегледаме делото, ние – защитниците, имяхме 4-часов разговор с нашите довереници и положихме всички усилия да узнаем истината, за да можем да се ориентираме. Ние превишихме нашите права над тях и цели 4 часа ги мъчихме да признаят.

Накрая, измъчени от въпросите, които ѝ задавахме, Малина се обърна и със сълзи на очи ни каза:

– Господа, нас може да ни осъдят, а може би и да ни екзекутират. Вие обаче ще останете, и рано или късно ще бъдете свидетели, когато истинските убийци ще бъдат открити.»

(При произнасянето на тези думи от г-н Стратев, Малина се просълзи за първи път от започването на процеса.)

Накрая защитникът апелира за оправдателна присъда.

ПОСЛЕДНАТА ДУМА НА ОБВИНЯЕМИТЕ

СЛЕДОБЕД

Следобедното заседание бе насрочено за 3 и половина часа. Остава да говори само защитникът г-н професор Венелин Ганев. В 3 часа и половина председателят г-н Ил. Чайлев открива заседанието и дава думата на г-н проф. Венелин Ганев.

– Този процес – започва защитникът – представлява един особен интерес не само за нашия бит, но изобщо за нашите криминалози. Една беззащитна жена, в една тъмна нощ бива жестоко убита. Какво може да се иска повече, за да може такова едно престъпление да възбуди не само голям интерес, но и да издигне извършеното деяние като едно от редките престъпления в целия свят?

Настоящото дело заслужава да бъде отбелязано в анализите на българското правосъдие и поради едно друго съображение. Едва ли ще се намери друг процес у нас, в който обвинението да е било изградено на такива изключителни положения, както настоящия. Тъй както се формулира обвинението от г-н прокурора, хипотезата, на която основава цялото свое обвинение, е въз-

можна. Нищо невъзможно няма за човешката душа. Тя е такъв голям лабиринт, че изненадите са възможни и бихме допуснали в края на краищата и едно изключително психологическо съвпадение на обективните данни. Но за да може едно обвинение да бъде изградено върху такива едни психологически предпоставки, би трябвало да има по-осезателни, обективни данни, които да ни дадат основание да твърдим, че настоящият процес е действително извършен при една извънредно психологическа предпоставка. Аз смятам, че това е най-слабата страна на процеса, защото според моето дълбоко убеждение трябвало е много малко усилия, за да съберат нужните, необходими обективни данни, та да може обвинението, което се гради върху изключителни положения, да излезе поне правдоподобно. Установява се, че убийството е станало с тесла. Но никой не се сеща, не се е постарал да се вземат известни следи за дактилоскопично изследване тъкмо от теслата. Вземат се такива от касата, а оръдието, с което се е оперирало, то остава на заден план. Вижда се стъпка на мястото при касата, измерва се тя, но никога не е била съпоставяна с другите данни, за да се даде една правдоподобност, едно по-непосредствено доказателство за свързването на това жестоко деяние с ония, които са убили Лулчева.

Ако аз намирам на тия недостатъци, това го правя, не за да дам една или друга преценка върху дейтелността на тия, които са водили следствието. В настоящия момент, както прокурорът, така и нас, защитниците – това мога да го потвърдя – ни интересува да се съберат обективни данни, за да имаме окончателно убеждение. Аз мога да ви уверя, че всички, които сме поели защитата, сме направили това, за да можем сами да се убедим, за да видим как стои този въпрос.

Цялото обвинение се гради на самопризнанията, направени при изключителни обстоятелства. Това самопризнание се оттегли. То не схожда с всички събрани данни. Ние нямаме друга възможност, освен както и вие, да изслушаме данните в съдебното дирене, при съдебното следствие и заедно с вас да съставим нашето убеждение.

Ако се спираме и подчертаваме това обстоятелство, то е само затова, защото трябва да си изградим цялостно и пълно убеждение по настоящия процес. Вярно ли е, че обвинението е изградено на изключителни психологически положения?

В 10 и половина часа се разиграва страшната трагедия. Убиват Ангелина Лулчева. По всичко личи обаче, че убийството е било извършено след една отчаяна и продължителна борба. Тя е продължила няколко минути. Самите експерти ни казаха, че по трупа на убитата е имало следи от нокти по гърдите и ръцете. Щом като това е така, трябва да предположим, че борбата е била лице срещу лице. Ударите са били нанесени вече и според както ни казаха експертите, кръвта е започнала да струи, следователно оставила е доста силни следи. Такива се намериха по пердетата на стаята, намериха се и по стената. Изцапани са и други околни предмети.

Това обстоятелство е важно за нас, за да изтъкнем, че при такава една борба е било невъзможно убийците, техните ръце и техните дрехи да не бъдат изцапани с кръв. Защото борбата е продължила дълго време, оперирали са дълго, кръвта е струила, и следователно кръв трябва да е имало не само по ръцете, но и по дрехите. Свършва се убийството и двете жени си отиват у дома. Сутринта в 8 часа, Малина по-рано, а след това и майка ѝ, идват пак в къщата, където са извършили престъплението. Е, добре, какво става тогава с кървавите дрехи? Ако вие искате да приемем всички тия изключителни положения, защо не се постарайте да разкриете тази страна на процеса?

За нас няма значение дали убийците са извършили в 10 и половина или 12 часа убийството на Ангелина Лулчева. Обстановката, при която е било извършено убийството, остава същата до сутринта, когато престъплението се открива.

Когато ще съставите вашето убеждение, господа съдии, вие ще имате предвид сигурно и огледния протокол на съдията-следовател. Там се разкрива на пръв поглед едно малко обстоятелство, на което досега почти никой не обърнал внимание. Нещастната, бедна, убита жена е била обута в лачени обувки. През нощта е валило дъжд. Кални следи от стъпки обаче в къщата на Лулчева не са били констатирани от съдията-следовател. Констатира се, че откритата стъпка е на крак, обут в чорап. Е, добре, може ли здравият разум да допусне, че Ангелина Лулчева ще застави гостенката си да се събуе по чорапи, за да не каля къщата ѝ, когато тя самата е обута в черни лачени пантофи?

Друго едно изключително положение. Майката и дъщерята Тимеви са живели сравнително много добре с Лулчева. Извършва се кражбата. Действително, желанието да се укрие кражбата е един мотив, сериозността на който не бих могъл да отрека.

Да приемем, че една девойка, каквато и да бъде тя, след като е извършила кражбата, иска да пристъпи и към убийството, за да прикрие първото си престъпление. Не отричам, че това е възможно. Но ако разсъждаваме с логиката на ежедневиия живот, да приемем като обяснение, като една предпоставка кражбата, за да бъде извършено жестокото убийство на една беззащитна жена, не значи ли да отидем в устата на вълка? Това е възможно, но за да приемем това изключително обстоятелство, трябва да имаме и други данни, а такива аз не виждам.

Малина Тимева извършва късно вечерта убийството. Сутринта към 8 ч тя пак отива в къщата на Лулчева и вика д-р Георгиев, защото на Лулчева «прилошало». Кой може да твърди, че абсолютното спокойствие на Малина в този момент не е едно ненормално положение? Тя извършва кражбата, след това убива и най-после идва рано сутринта. Защо? За да заличи следите и на това страшно престъпление. Възможно ли е такова едно положение?

Трябва да имаме работа с една сатанинска психология, за да дойдем до едно такова заключение. Бихме ли могли да допуснем, че Малина е тази сатанинска душа, при всичкото самообладание да дойде и се преструва и вика: «Дръжте убиеца!», за да се спаси тя?

За това, че Малина има такава сатанинска психология, ние нямаме никакви данни. Ние разпитахме всички лица, с които тя е разговаряла сутринта. Те ни казаха, че не са забелязали никаква нервност, никакво трепване дори на един мускул. А оня, който е извършил през нощта такова страшно деяние, да запази такова хладнокръвие, да запази до такава степен своите нерви, да не се издаде нито с един вик – това е неправдоподобно. Това изключително положение граничи вече с невъзможното. А ние имаме доказателства, че Малина не е със свършено здрави нерви, че тя след това изпада в хистеричен транс.

Спирайки се на хистеричния транс, в който изпаднала Малина след първите ѝ показания в Дирекцията на полицията и била изпратена на лечение в болницата, защитникът изтъква, че докато е била лекувана, тя нито един път не е давала каквито и да е признаци, че е извършила убийството на Лулчева.

– Като че ли съдбата е поискала с един експеримент да ви покаже самата истина. Какво говори Малина в това симптоматично състояние, в което се е намирала тогава? Тя говори при бълнуванията си за черния следовател, за фамозното черно куче, с което следователят в полицията искал да изпита Ма-

лина. В това си състояние тя не прави ни най-малък намек нито за кражбата, нито за убийството.

По въпроса за показанията на Малина пред полицията проф. Ганев намира за правдоподобно твърдението ѝ пред съда, че тя не помнела какво е казала по-рано, защото това се дължи на болест, на дефекта на паметта.

Има един друг въпрос, който сигурно ще спре вашето внимание. Това е въпросът дали деянието, тъй както се приема от обвинителната власт, е едно деяние, извършено предумишлено. Ако се спирам на този въпрос, то е за да се свърже съдбата на майката със съдбата на нейната дъщеря. Правейки подробен анализ на показанията пред полицията и на изнесените пред съда данни, защитникът намира, че Стойна Тимева в никакъв случай, даже да се приемат показанията им пред полицията за верни, не може да се подвежда под отговорност за предумишлено убийство. Елементите на такова убийство не съществували. Даже по отношение на Малина Тимева да се говорило за предумишлено убийство, било невъзможно.

– Един последен аргумент. От всичко се вижда, че убийството е било извършено от хора, които са били боси. Както горе при касата, така и долу, на злокобното място, стъпките са на боси хора. Както казах, не може в никакъв случай да се допусне, че с влизането им в къщи, Гела ще застави Малина да се събуе, за да не цапа къщата ѝ, а самата тя ще остане с лачени обувки.

Очевидно е, че убийците са влезнали от отворената врата на мазето; те са издебнали своята жертва, отишли са горе, където е касата ѝ, понеже не са намерили каквото са дирили, настъпила е жестоката борба, в резултат на което се отнема живота на Гела.

Това е моето убеждение.

Настоящият процес не е прост. Както казва Гогол: «Колкото се навлиза по-навътре в леса, толкова той става по-гъст.» Така и тук, колкото се ровим повече в процеса, толкова той става по-мистериозен.

В заключение, като отбелязва своята гордост, че у нас се води с такава вещина един процес като този – за убийството на Лулчева, защитникът заяви, че и той, заедно с всички останали защитници, желае откриването на истината и даването на истинско правосъдие. Смята, че и присъдата ще бъде обективна и безпристрастна.

Защитата поиска след това отхвърлянето на гражданския иск.

ПОСЛЕДНАТА ДУМА НА ПОДСЪДИМИТЕ

Председателят (обръща се към подсъдимите): – Вие чухте какво каза прокурорът, чухте какво казаха представителите на гражданския иск, чухте какво казаха и вашите защитници на съда. Вие имате последна дума, Малина Тимева, какво ще кажете?

Малина Тимева: (с развълнуван глас) – След като говориха толкова нашите защитници, оставяме да решите Вие съдбата и на двете ни.

Председателят: – Стойка Тимева, какво ще кажете Вие?

Стойна Тимева: – Поддържам същото, господа съдии.

След това съдът се оттегли на съвещание, като съобщи, че присъдата ще се произнесе днес в 11 и половина часа преди обед.

Заседанието бе приключено в 5 ч и 15 мин. Само за няколко минути по ул. «Мария Луиза» и околните улици се събра хилядна тълпа, която чакаше да види подсъдимите. След като публиката бе заставена да напусне залата, на няколко пъти навлизаха нови хора, които искаха да видят двете жени, обвинени в грозното убийство на Ангелина Лулчева.

Най-после полицията успя да прекара почти незабелязано двете подсъдими през фурната на ул. «Цар Симеон» срещу театър «Одеон» и ги откара с полицейската камионетка в затвора. И сега не липсваха враждебни демонстрации, макар че полицията употреби големи усилия, докато проправи път през публиката, която се втурна на вълни по ул. «Цар Симеон».

9. Вестник «Зора», г. XII, бр. 3296, 4.VII.1930 г., стр.1

ПЪЛНИЯТ ТЕКСТ НА ПРИСЪДАТА ПРОТИВ ТИМЕВИ

Разговор с Тимеви преди прочитането на присъдата. Сънищата на младата Тимева. При какви обстоятелства се прочете присъдата. Как я посрещнаха осъдените. Впечатлението на публиката.

На процеса «Тимеви», който цяла седмица държа в напрежение българското общество, вчера се тури край с прочитането на присъдата.

Времето до четенето на присъдата изтече бавно и мъчително.

Все пак коридорите на съда и съдебната зала са препълнени с публика. Времето вън е задушно, а от залата и коридорите лъха горещина като от загоряла пещ.

РАЗГОВОР С ПОДСЪДИМИТЕ ТИМЕВИ

Едва успяхме с мъка да проникнем в съдебната зала, когато след нас се отвори широко вратите и подсъдимите Тимеви бидоха въведени от стражата.

Влизането им не произведе особено впечатление на публиката; мнозина, които присъствуваха в залата, ги познаваха от по-рано.

Тимеви бидоха посрещнати любезно от двамата намиращи се отрано в залата техни защитници.

Първа младата Тимева, а после майката се ръкуваха засмяно със своите защитници и взеха местата си на скамейката на подсъдимите. Майката остана до края облечена с горното си палто, а младата Тимева смъкна палтото си и остана до четенето на присъдата по маркизетна рокля.

До четенето на присъдата имаше повече от час и половина. Пълната с публика зала шумеше като в тремове на театър преди представлението. Преобладаваха повече жени, предимно на средна възраст. Не липсваха обаче и представителки на по-тежките години.

Младата Тимева започна разговор със своя защитник г-н В. Савов, комуто се оплакваше, че въпреки приключването на съдебното дирене, лекарят при затвора продължавал да прави някакви изследвания върху дрехите ѝ. Тя протестираше.

ЕДНА ГРУПА ЖУРНАЛИСТИ СЕ ПРИБЛИЖИ КЪМ ПОДСЪДИМИТЕ.

За да се почне разговорът, официалности не бяха нужни: майката и дъщерята са свикнали с публиката, която от пет дни ги следи. Тук те имат вече много познати.

Намесваме се и ние в свободния разговор, който се води между двете подсъдими, някои журналисти и един от защитниците.

Положението на подсъдимите, които във всеки момент могат да бъдат оправдани или осъдени, налага една предпазливост в задаването на въпросите.

Разбра се, че най-деликатният въпрос е този за

ТЕХНИТЕ ПРЕДЧУВСТВИЯ ОТНОСНО ПРИСЪДАТА.

Ние дирим удобния момент да зададем тоя въпрос.

Младата Тимева беседва с добър маниер.

Тя прави впечатление по-скоро не на подсъдима, а на зрителка в залата.

Матовото ѝ лице е бледо, устните ѝ не носят никакви следи от червило.

От нея лъха лекият парфюм на пудра.

Очите ѝ са живи, светли: липсват следите на силни преживявания, които тъй лесно се отразяват на човешкия образ, а най-вече по очите и устните.

Майката Тимева е още по-спокойна. Тя прави впечатление, че е дошла в залата да изслуша някое обикновено решение, а не една тежка и страшна присъда.

– Как живеете в затвора и где сте настанени?

Младата Тимева обяснява, че са в женското отделение между няколко жени, които са осъдени по Закона за защита на държавата.

Майката Тимева добавя със задоволство, че не са поставени между вулгарните престъпници, и че там се е направила разликата в общественото им положение.

– От кога сте в затвора? – запитваме младата Тимева.

– От 31 май.

– А Вие, госпожо? – обръщаме се към майката.

– От 28 май.

– Когато Ви арестуваха, нямаше ли някой Ваш роднина, по-виден човек, който да се застъпи и да Ви помага?

С малко колебание майката и дъщерята отговориха:

– Нямаме.

– И тия, които ги имаме, сигурно – добави младата Тимева – бяха в тълпата.

– Можехте ли да си почивате в затвора през време на гледането на процеса?

Въпросът бе отправен към двете подсъдими.

Майката Тимева отговори с едно пренебрежение и типична наивност:

– Аз ставах така, както си лягах.

Тя искаше да каже, че е спала много спокойно.

Младата добави:

– Нощес можах да си поотпочина.

– Ноще имате ли навик да сънувате? – обърнахме се към младата Тимева.

– Аз сънувам често.

Защитникът се намеси в разговора:

– По-рано тя е сънувала, че пътува с бърз параход, а после с аероплан; нощес е сънувала едно прасе, което е искало да я ухапе...

Тимева добави:

– Прасето идеше към мен, то искаше да ме ухапе, но една бравичка падна неочаквано отнейде и му отрязва главата.

Тя придаде шеговит характер на думите си.

– А по-рано сънувах една голяма костенурка, много голяма, на която главата бе отсечена по същия начин...

– А Вие, госпожо – се обръщаме към майката, – сънувате ли?

С лека ирония, с която иска да подчертае необикновеното си спокойствие, тя отговори:

– Почти никога.

В течение на тоя разговор младата Тимева поясни още, че още тя често сънувала отделни моменти от процеса.

По тоя начин минахме към въпроса за предчувствията им за присъдата.

– Знаете, госпожице, – обърнахме се към Малина – че процесите често ни носят изненади в първата инстанция, без те да предрешават щастливите възможности... Вашите очаквания за присъдата?

Тя прие спокойно въпроса и казва:

– Аз в живота си винаги очаквам лошото по-скоро, отколкото доброто.

Майката Тимева слуша дъщеря си и не казва нищо. Но по всичко личи, че тя повече вярва в щастието си.

СЕМЕЙСТВОТО ЛУЛЧЕВИ

– Какви бяха отношенията на Лулчев към покойната Гела, толкова ли студени са били те? – запитваме младата Тимева.

– Какви? Пред хората много любезни, а вътре... – и добави някои обстоятелства, които са нейни впечатления...

– С Лулчев как бяхте: добре или зле?

– Добре.

– Гадал ли Ви е той бъдещето?

– Да. И винаги ми предричаше все добри неща.

Майката Тимева се намеси:

– И докато очаквахме сватба, постигна ни това нещастие.

През това време една близко стояща до прозореца група нещо извика.

ОТ НАТИСКА ЕДИН ОТ ПРОЗОРЦИТЕ СЕ СТРОШИ.

Тоя инцидент даде повод да се заговори за публиката.

Младата Тимева каза:

– Аз не бих проявила тоя интерес, който се проявява от страна на публиката...

Защитникът показва карикатурата на в. «Зора», в която се осмиват жените, които следят с такава страст процеса. Малина се засмя с видимо удоволствие и добави, че тя би предпочела да си остане вкъщи, отколкото да бъде зрителка в съдебната зала...

Когато ние водехме разговора с двете подсъдими, нашият художник скицираше подсъдимите (скицата даваме по-горе). Младата Тимева даваше вид, че не желае да я рисуват, но при все това тя улесняваше художника с позиране.

Когато художникът бе нахвърлил основните линии, младата Тимева поиска да види рисунката и бързо забеляза на художника:

– Още сега си коригирайте грешката: аз нямам орлов нос.

Тимева има плавна и правилна реч. Тя се изразява точно и без запъвания.

Ние приключихме разговора, понеже времето бе напреднало и секретарят на съда бе влязъл вече в залата, което показва, че часът за четенето на присъдата настъпва.

ПОЯВАТА НА СЕКРЕТАРЯ

предизвика едно раздвижване в публиката. Всеки, в желанието да може да обхване цялата картина, се стремеше да намери по-удобно място за себе си.

Няколко минути след пристигането на секретаря в залата с мъка си проби път и прокурорът г-н Стомоняков.

Напрежението в публиката, която виси тука вече цели четири часа и между която има хора, които изживяват събитията с цялото си същество, достига своя връх.

Часът е 12 и 30. Защитниците, подсъдимите, гражданските ищци са по местата си. защитниците на подсъдимите упътват своите доверителки за държането им при четенето на присъдата. Малина Тимева си облича горното палто. Подсъдимите са готови да изслушат присъдата.

БЕЗ НИКАКВО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

вратата на съвещателната зала се разтваря.

Съвещателната зала е пълна с млади съдии, предимно кандидати. Лицата на всички са напрегнати. И те като публиката чакат думата на съда.

Пръв се появява председателят г-н Чайлев. С бодри и пъргави стъпки той бързо се изкачва на естрадата и взема мястото си. След него се появява старшият член на съда г-н Пешев и последен – третият член. Всичко става тъй бързо, че мъчно могат да се обхващат отделните моменти.

СЛЕД ПРОЧИТАНЕ НА ПРИСЪДАТА ПО ДЕЛОТО «ТИМЕВИ»

Съдиите, които току-що са привършили една мъчителна работа, са с бледи лица.

Тимеви застават наляво от трибуната на техните защитници.

С ВИСОК ГЛАС ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА СЪДА ЗАПОЧВА ДА ЧЕТЕ:

«Присъда! В името на Негово Величество Борис III, Цар на българите, Софийският окръжен съд, Първо наказателно отделение, в заседанията си от 26.VI. до 2.VII.1930 г. в състав председател Чайлов и членове – Д. Пешев и Кирков, подсекретарите Димитров и Златев, в присъствието на прокурора Стомоняков, разгледа дело 337/1930 г. и на основание чл. 460 и 465 от Закона за уголовното съдопроизводство присъди:

1. *Признава подсъдимата Малина Стефанова Тимева от София, 23-годишна, българка, православна, грамотна, неженена, за виновна в това, че през месец април 1930 г. с помощта на откраднат ключ от дома на Любомир Лулчев е откраднала от желязната каса една златна гривна с брилянти; една златна огърлица; един златен пръстен с голям гуамант; един златен пръстен с по-малък гуамант; един златен часовник с развалени капацы; едни златни обици с гуаманти; два чифта злати обици; еди златен пръстен с по-малък гуамант; вследствие на което и по силата на чл. 316, ал. последна от Наказателния закон я осъжда на три години затвор, като я лишава от права по чл. 30 от Закона за срок от 5 години.*

2. *Признава Стойка Стефанова Тимева, 46-годишна, от с. Бистра, Македония, живуща в София, българка, православна, грамотна, и Малина Стефанова Тимева, 23-годишна, за виновни в това, че на 17 срещу 18 май през нощта в София предумишлено са убили Ангелина Лулчева, следствие на което и по силата на чл. 247, ал. II от Наказателния закон ги осъжда на смърт чрез обесване, като ги лишава от права по чл. 30 завинаги.*

Осъжда Малина Стефанова Тимева по съвокупност съгласно чл. 64 на смърт чрез обесване, като я лишава от права по чл. 30 завинаги.

Осъжда Малина Тимева да заплати на Любомир Лулчев 91 000 лв. обезщетение заедно с лихвите по 12 на сто от 23.VI.1930 г. до изплащането.

Осъжда Малина Ст. Тимева и Стойка Ст. Тимева солидарно да заплатят на Любомир Лулчев 20 000 лв. гражданско обезщетение и 100 000 лв. парично удовлетворение.

Гражданският иск на Любомир Лулчев срещу същите, както и искът за парично удовлетворение в размер на 641 000 лв. се отхвърля като недоказани.

Осъжда подсъдимите Малина и Стойка Тимеви да заплатят солидарно на държавното съкровище разноси по делото 1700 лв., както и съдебни мита в размер на 3600 лв., а Малина Тимева да заплати и сумата 2730 лв. съдебни мита.

Веществените доказателства – желязната каса, заедно с намиращите се в нея вещи и скъпоценности, да се върне на Л. Лулчев, заедно с приложените към делото скъпоценности: огърлица с брилянти и смарагди; златна гривна без брилянти, два чифта златни обици с брилянти; един чифт без брилянти; един златен часовник с развалени капаци; един златен пръстен с брилянти; един златен пръстен със син камък; вещественото доказателство «тесла» да се конфискува и се предаде в полза на фонда «Затворно дело», а пешкира да се повърне на Любомир Лулчев.

Присъдата е неокончателна и може да се обжалва в месечен срок от днес.»

СЛЕД КАТО ПРОЧЕТЕ ПРИСЪДАТА,

председателят се обърна към подсъдимите:

«Подсъдими! Съдът ви призна за виновни – дъщерята за кражба и убийството; майката – за убийството; признава, че убийството е извършено предумишлено и ви осъди на смърт чрез обесване. Имате право в месечен срок от днес да подадете жалба, ако не сте доволни от нашата присъда. Внимавайте да не пропуснете срока, ако сте решени да подадете жалба. »

ПОГЛЕДИТЕ НА ВСИЧКИ СА НАСОЧЕНИ ВЪРХУ ПОДСЪДИМИТЕ.

Младата Тимева изслуша присъдата докрай със съсредоточено внимание. Тя не направи никакво излишно движение, нито някой можа да забележи някоя рязка промяна в лицето ѝ. Тя като че ли бе станала само малко повече бледа и матова. Тънките ѝ устни се бяха по-здраво прилепили една към друга.

Старата Тимева слушаше внимателно.

Когато председателят, четейки присъдата, изброяваше откраднатите скъпоценности, майката Тимева правеше гримаси, с които искаше да каже, че всичко е празна работа, че съдът се заблуждава. Но когато се мина на втория пункт и председателят произнесе фаталните за подсъдимите думи: «Признава подсъдимите за виновни в това, че на 17 срещу 18 май през нощта в София предумишлено са убили Ангелина Лулчева и ги осъжда на смърт чрез обесване», от лицето на майката Тимева изчезнаха всички гримаси.

Тя започна да бледнее откъм врата.

Никакъв протест, никакъв друг израз на изненада или недоволство.

Когато председателят прочете пасажа от присъдата, че Тимеви се осъждат на смърт,

ЕДНА ЧАСТ ОТ ПУБЛИКАТА,

която стоеше в дъното на залата, започна да ръкопляска. Други извикаха: «Браво!»

Председателят отправи строго предупреждение, че забранява тоя израз на одобрение през време на четене на присъдата и го смята за обида на съда.

Стоящите пък зад Тимеви дами при думите: «ги осъжда на смърт» остро изпискаха, кършейки отчаяно ръце.

Четенето на присъдата се привърши. Съдът се оттегли бързо в съвещателната зала, а още по-бързо бидоха изведени подсъдимите през вратата на съвещателната зала.

Докато Темида кроеше съдбата на подсъдимите, вън – в коридорите на съда и на улицата се наблюдаваха любопитни сцени.

КАКВО СТАВАШЕ ВЪН, В КОРИДОРИТЕ НА СЪДА

Още в 10 ч по двата тротоара на ул. «Мария Луиза» се тълпеше народ. Тълпата бе най-пъстра и се състоеше от мъже, младежи, жени от разни възрасти и др.

Усилена стража охраняваше вратите на съда. Към 1 ч, когато подсъдимите напускаха съда, за да бъдат отведени в затвора, цялата «Мария Луиза» гъмжеше от народ, въпреки че ръмеше дъжд.

Подсъдимите бяха изведени откъм ул. «Цар Симеон» и бързо вмъкнати в камионетката, дето се бе натрупал много народ. Всички наблюдаваха, без да изразяват било симпатия, било антипатия към осъдените.

Близкостоящи до подсъдимите, когато те влизаха в автомобила заявиха, че чули майката Тимева да казва на дъщеря си:

– Видя ли какво ни донесе нашето много знайне.

Младата Тимева се опитала да успокои майка си.

Най-безмилостна бе борбата на стражата в левия коридор на съда, дето се намираше съдебната зала на Второто наказателно отделение.

Половин взвод стражари се бореше с публиката, докато я отстрани и направи път на лицата, които са дошли по работа в съда. Стана нужда да се раздели публиката на две части: едната, която има входни карти; и другата, която е без карти. Едва тогава стражата можа да разчисти коридорите и да въдвори ред.

ПРИСЪДАТА ЩЕ БЪДЕ ОБЖАЛВАНА

Защитниците на подсъдимите Тимеви са заявили, че те ще обжалват присъдата пред апелативния съд и че ще посочат нови доказателства за невинността на своите доверителки.

10. Вестник «Зора», г. XII, бр. 3321, 3.VIII.1930 г., стр. 1

НОВИ ДОКАЗАТЕЛСТВА СРЕЩУ ТИМЕВИ

АПЕЛАТИВНАТА ЖАЛБА НА ГРАЖДАНСКИТЕ ИЩЦИ. 22-МА НОВИ СВИДЕТЕЛИ.

Гражданските ищци по делото срещу Стойка и Малина Тимеви вчера са подали апелативната си жалба. *Те искат да бъдат призовани 22-ма нови свидетели, между които са Светла Павлова и Ц. Драгойчева.* С последните две нови свидетелки майката и дъщерята Тимеви са били преди разглеждането на делото в една килия. Пред тях *Малина Тимева и нейната майка направили признания за кражбата и убийството на Ангелина Лулчева. Малина Тимева е разправяла, че се надявала на някаква тайна организация и че вярвала тя да ѝ помогне за облекчаване на нейната съдба.*

КАК ТИМЕВИ СЕ ЗАЩИТАВАТ АПЕЛАТИВНАТА ИМ ЖАЛБА

Апелативната жалба на Малина и Стойка Тимеве е постъпила в съда едва вчера следобед.

Майката и дъщерята Тимеве искат да бъде отменена присъдата и да бъдат оправдани.

В жалбата си те посочват 29 нови свидетели. Едни от тях щели да установят, че Малина в болницата е говорила, че не е убийца, споменавала само за «черния полицаи» и пр., но никога не била признавала да е извършила убийството. Друга една свидетелка била видяла Лулчева вечерта, когато е станало убийството, към 11 и половина часа, да свири на пиано. Към 10 и половина часа същата вечер Гела Лулчева отишла на една съседна будка и си купила в. «Македония». Други неколцина свидетели щели да установят какви са били отношенията между съпрузите Лулчеви, че Л. Лулчев е притежавал някакви тайни документи, че Невена Георгиева била привлечена по престъпен начин в «Бялото братство» и пр.

Призоваването на Петър Дънов се иска и от майката, и дъщерята Тимеве, за да установят по какъв начин и възможно ли е по неведоми пътища Лулчев да е предсказал и да узнае кой, как и с какво оръдие е убил жена му. Защото след убийството на Лулчева съпругът е отишъл при нейния труп, поставил едната си ръка на челото и другата – върху ръката, затворил очите си и изпадайки в транс, произнесъл отначало, че убийството е извършено от македонци, а след това добавил, че убийцата е Малина.

Другите свидетели щели да охарактеризират благоприятно осъдените на смърт Тимеве и да потвърдят, че Гела Лулчева искала да осинови Малина, и че тя ѝ дала скъпоценностите си, за да ги продаде и си купи пиано.

Според г-н Чайлев делото още в началото на идущата седмица ще бъде препратено на апелативния съд.

12. Вестник «Зора», г. XII, бр. 3416, 21.XI.1930 г.

ДЕЛОТО НА ТИМЕВИ ПРЕД АПЕЛАЦИЯТА ПЪРВИЯТ ДЕН НА ПРОЦЕСА. КАКВО УСТАНОВЯВАТ СВИДЕТЕЛИТЕ

Софийският апелативен съд вчера започна да разглежда шумното дело по убийството на Ангелина Лулчева, по което Софийският окръжен съд осъди на смърт Стойка и Малина Тимеве.

Двете подсъдими бяха доведени с полицейската камионетка към 8 и половина часа. Те са облечени вече в арестантски дрехи и видимо спокойни.

В 10 ч заседанието се откри. Тимеве се защитават от г-да проф. Ганев, В. Савов, Константинов, Стратев и Ив. Кулов. Граждански ищци са: Тумпаров, Дюкмеджиев и Чичовски. Направи се проверка на свидетелите. Защитниците и прокурорът поискаха да се допуснат някои нови свидетели, на което съдът се съгласи. В 11 ч и 55 мин заседанието се вдигна за после обед.

СЛЕДОБЕДНОТО ЗАСЕДАНИЕ

се откри в 2 ч и 45 мин. Свидетелите положиха клетва. Само една от тях – Невена Георгиева*, не иска да даде клетва, защото била от «Бялото братство». Тя обяснява:

– Аз съм християнка и следвам учението на Христа, че не трябва да се кълнем нито в небето, нито в земята.

Прокурорът настоява да даде клетва, в противен случай да ѝ се наложи съответното наказание.

Свидетелката заявява отново, че няма да се закълне. Председателят ѝ дава време да си помисли до разпита и я предупреждава, че в противен случай ще бъде приложен законът.

Пристъпи се към

РАЗПИТА НА СВИДЕТЕЛИТЕ.

Доктор Шеханова: Като лекарка в психиатричeskата клиника е правила наблюдения върху Малина Тимева и констатира, че се е намирала в истерически транс.

– През времето докато бе в транс – казва свидетелката – тя говореше откъслечно и често повтаряше: «Вър... вър!... Не съм аз... не съм аз убийцата»... А след известно време: «Аз съм! Е, добре, аз съм!... Аз знам всичко... машината, дето се чупят костите»... След като оздравя, Малина отричаше да е извършила убийството.

Свидетелката заключава, че Тимева през време на болестта си имала пълна загуба на съзнанието си. У нея е липсвало самосъзнание. Не си спомня да е падала от леглото. Констатира някои симптоми, по които могла да се съмнява, че Тимева може да симулира, но това ставало много по-късно, след като тя дошла на себе си.

Правило ѝ впечатление, че била много спокойна, че танцувала с една от сестрите, когато е била обвинена в толкова тежко престъпление.

Евгения Янкулова: Говори също за положението, в което била М. Тимева, когато била в болницата. Буйствувала и късала дрехите си. През време на трансa е била с отворени очи.

Професор Попов: – Аз лекувах М. Тимева. Чувствителността на кожата липсваше, на запитванията не отговаряше. Вторият път я видях да пее. На запитванията пак не отговаряше. Чувствителността на кожата бе пак повишена. Натретия ден отговаряше на запитванията, но в безпорядък. Възпроизвеждаше някакво спречкване. Тия хора ѝ казвали, че е много хубава. Казваше, че е македонка. На четвъртия ден бе вече в съзнание, много уморена и се оплакваше от силни главоболия. След два-три дни бе изписана за затвора.

Доктор Антонов: – След разглеждането на делото от окръжния съд, говорих със сестрата Зора Бакалова. Тя ми разказа какво е говорила М. Тимева първия ден, когато е била доведена в психиатричeskото отделение. Прислужницата Елена Дачева я извикала към 11 ч през нощта, казвайки ѝ: «Ела, сестро, да чуеш и видиш как се признава Малина. «Аз я ударих веднъж – казвала тя – а майка ми я удари три пъти.» говореше нещо за теслата и казваше: «Намерете кръв де, какво ще ми направите.» Тези думи аз записах и по-късно ги съобщих на прокурора.

Зора Бакалова: Описва състоянието на Малина в първите дни на болестта ѝ. На запитванията не отговаряла. Вечерта тя я хранила. Не приемала охот-

* Невена Георгиева е Невена Неделчева. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Къстев)

но храна, но във всеки случай не я отказвала. Към 11 ч прислужницата я извикала да чуе признанията на Малина. Но когато отишла, Малина вече не говорела. След една-две минути започнала да говори за някаква разходка с Лулчев, започнала да плаче и вика: «Гела, Гела!...» Споменавала за наследство и се страхувала от «черния полицаи».

Елена Дачева: Потвърждава, че към 11 ч през нощта Тимева започнала да говори: «Теслата беше наша. Аз ударих един път, майка ми удари три пъти и след това всичко хвърчеше. И нашият нужник хвърчеше.» Започвала да бълнува: «Гела, Гела!... Всичкото богатство на мен ще оставиш.»

– Ама тук не можах да разбера точно как казва: – «Защо те убих» или «защо ли те убиха?»

Доктор Рагуионов (лекар на затвора) разказва, че първия ден, когато били заведени в затвора подсъдимите, той запитал Стойка Тимева:

– Как стана всичко това?

Пред него тя казала, че «изпълнила майчиния си дълг». Признала пред него, че в полицията се държали добре с тях. Прегледал ги и не намерил никакви външни следи на насилие. Разказва за два инцидента в затвора – с надзирателката ѝ при съобщаването на Тимева, че е наказана с карцер за лошото ѝ поведение, при което М. Тимева припаднала. Лекарят твърди, че и при двата случая Тимева е симулирала.

При едно посещение, понеже му било обърнато внимание от Светла Павлова, той констатирал, че дрехите на подсъдимите били хубаво изчистени и ушити с нови конци. Майката казала пред Павлова, че не успели да зашият копчетата.

Иван Костойчинов (съдия-следователят, който води следствието срещу Малина) показва, че когато е ходил в болницата при Тимева, той е искал да се осведоми за здравето ѝ, и че не е правил разпит на Малина по убийството на Лулчева.

Както майката, така и дъщерята направили по-късно самопризнания пред него, като разказали подробно как е било извършено убийството от тях:

– След приключването разпита на Малина, тя ме помоли да се погрижа за издирването на нейния златен часовник, за който си спомняла много добре, че е останал в Дирекцията на полицията и който ѝ бил скъп спомен. Часовникът бе намерен и предаден на Малина.

Госпожа Понтара: – С Лулчева се познавам много добре. Десет деня преди убийството тя бе у нас. Питам я за нейното положение. Каза ми, че ѝ било много мъчно, дете Лулчев имал момиче при него. Аз ѝ казах, че ако съм на нейно място, ще го оставя. «Не мога, и той няма достатъчно средства, за да живее» – отговори ми тя. Запитах я защо тогава не облекчи положението си, като продаде някои от скъпите работи, които има. Каза ми, че това са ѝ мили спомени от майка ѝ, баща и баба.

Аз ѝ казах: «Но Вие тези златни работи един ден може да ги загубите.» «О, не – каза тя, – те са толкова много скрити на тавана, че никой не може да ги намери.» Никога не е говорила пред нея за осиновяване на когото и да било.

Доктор Марков говори за черепа на Лулчева.

В. Сиромахов – директор на затвора, разказва, че Стойка Тимева е признала в кабинета на контролор-счетоводителя, «че те са свършили тая работа за едно пиано».

На всички в затвора направило впечатление, че Стойка и Малина Тимеви започнали да отричат участието си в убийството, след като имали среща със свои защитници.

Светла Павлова: – Бяхме с Малина и майка ѝ в една стая. Още първия ден Стойка Тимева заяви, че е признала пред съдебния следовател и пред полицията, че потвърдила онова, което е казала там.

Свидетелката възпроизвежда подробните показания на подсъдимата как е станало убийството на Гела.

Цола Драгойчева: Говори също за самопризнанието на подсъдимите. Малина ѝ казала, че страдала от няколко болести: властолюбие, славолубие и амбиция. Станала членка и секретарка на «Родна защита». «Ако «Родна защита» – казала тя – не ме потърси, ще кажа последната си дума: кой ме е научил да убивам.»

Днес, 9 ч преди обед, ще продължи разпитът на останалите свидетели.

13. Вестник «Зора», г. XII, бр. 3417, 22.XI.1930 г., стр. 2

ВТОРИЯТ ДЕН НА ДЕЛОТО ТИМЕВИ

Вчера се привърши с разпита на свидетелите и започна разпитът на вещите лица

Апелативният съд и вчера през целия ден разглежда делото против Стойка и Малина Тимеви. Продължи разпитът на останалите свидетели.

Предобедното заседание се откри в 9 ч и 15 мин. Пристъпи се към допълнителния разпит на директора на затвора.

Сиромахов: От проверката, която направил той, се установявало, че първата среща с подсъдимите е имал адвокатът Сп. Константинов на 17 юний, която не е била насаме. Последующите две срещи – на 19 и 24 стр. м. обаче са били насаме с подсъдимите.

Байрактаров (поддиректор на затвора) твърди, че М. Тимева, когато дошла в затвора, му казала, че «всичко бе за едно пиано». Конкретни самопризнания не бил слушал.

Доктор Радков казва, че Малина Тимева му казала, че Гела Лулчева искала да я осинови.

Ангелина Йотова (арестантка) твърди, че Св. Павлова при едно скарване с Малина заплашвала последната, че ще свидетелствува по делото.

Инженер Ненов анализирал при полицейското дирене две тесли, но не открил следи от кръв.

Анка Саханджиева: Не познавала Ангелина Лулчева. Вечерта, когато се извършило убийството, към 11 ч тя се завръщала от работа, и минавайки покрай къщата на Лулчева, видяла, че вътре свети и че някаква жена свирела на пианото.

Симеон Пенев разказва, че вечерта на убийството, към 10 и половина часа Гела дошла на будката му и си купила в. «Македония». С нея била и Малина Тимева, която стояла малко настрани от будката и чакала Гела.

Д. Даскалов показва, че С. Петков признал пред него, че вечерта Г. Лулчева си е купила от него в. «Македония», и че с нея била и М. Тимева. При една среща съдията-следовател Костойчинов се сърдел за изнесените от печата подробности. Ставало въпрос, че в следствието имало неясноти, неустановени работи. Добил впечатление, че се отнася до теслата, с която е извършено убийството, и че предадената на съдията-следовател не е същата, с която Лулчева била убита.

Олга Георева: Гела признаваше пред мен, че животът на мъжа ѝ като дъновист е отдалечен от къщи. Тя обаче винаги се грижела за него, когато е бил болен, и не искала да мисли за някаква раздяла с него.

В. Шкутов (полицейски следовател) след задържането на Лулчев искал да го разпитва като свидетел по едно следствие срещу Дънов, но той отказал да говори.

– Щом като вярвате в прераждането на душите – казах аз на Лулчев – няма защо много да скърбите. Гела може да се прероди.

Тогава Лулчев кипна и ми каза, че съм бил предупреден преди 7 месеца, че моят живот виси на косъм. Касаеше се до едно заплашване на Дънов, на което аз не обърнах внимание.

Свещеник Н. Теофилов твърди, че 2–3 седмици преди убийството Малина Тимева му казала, че ще я осинови богата жена, която немала деца.

Свещеник Попов запитал вечерта срещу Гергьовден Малина Тимева в черквата, като енорийски свещеник, какво търси в къщата на Лулчеви, които са дъновисти и дали и тя не е дъновистка. Малина му отговорила:

– Отче, аз не съм дъновистка. Ще купуваме къщата на г-жа Лулчева...

Два дена по-късно видял г-жа Гела Лулчева в двора на Тимеви. Породила се у него мисълта да срещне Гела и да я попита защо са толкова близки с Тимеви, но докато стори това, тя била убита.

Пред Лулчева обаче по-късно Малина казала, че ме излъгала, че щели да я осиновят Лулчеви.

При един разговор с Гела казал ѝ, че не трябва да търпи друга жена вкъщи и трябва да се разведе с мъжа си. Тя обаче му казала, че не може да се раздели с него: той имал малка пенсия, с която посрещал и задължения. Имала скъпоценности, но не искала да ги продава, защото били мил спомен.

Невена Георгиева била секретарка на Лулчев. Станала дъновистка, защото не намирала другаде смисъл в живота. В «Бялото братство» намерила отговор на всички въпроси, на които по-рано търсила такъв.

– Някои неприятности с Лулчева нямате ли?

– Аз не бях там жена... Неприятности не съм имала.

Разказва случаи, когато Лулчев със своето «ясновидство» бил помогнал на отнесените се до него.

– Когато Малина и Гела Лулчева дойдоха в Бялото братство при Лулчев, какво каза Гела на Малина?

– Възбудено Гела Лулчева ѝ каза: «Иди в кухнята... отдалечи се»... Гела и нейният мъж разговаряха насаме.

На *Любомир Лулчев* защитникът Стратев задава въпрос:

– Правени ли са срещу свидетеля някакви закани?

– Аз живея вече 44 години и възможно е някой да ми се е заканвал – отговаря с възбуден тон Лулчев.

– Принадлежи ли свидетелят към някаква организация и имал ли е някакви документи?

– Аз принадлежа към Ратниците на свободата.

– В някаква друга организация да е бил свидетелят конспиративна?

– Това говори само защитникът.

– Стреляно ли е върху свидетеля по софийските улици?

– Да, стреляно е.

– От кого?

– С пушка от един файтон. Това бе преди 7 години.

– Тия документи, за които ви е стреляно, къде са?

– Щом ги знаят, да ги кажат те, г-да съдии!...

– Заплашвали ли сте с нещо следователя Шкутов?

– В деня на убийството ме задържаха като убиец на жена ми. На Шкутов казах онова, което ми се предаде да му съобщя: «Мерете, и ще ви мерят; съде-

те, и ще ви съдят.» Понеже вие сте турени на мярка, от вашите дела ще ви мерят. Преди седем месеца сте предупредени за онова, което ще има да ви стане.» (Касае се за едно заплашване, направено от Дънов преди 7 месеца.)*

– Какво предупреждение сте отправили към Гела в деня на убийството?

– Казах ѝ: «Над нашата къща се вие смъртта; трябва да бъдеш внимателна. Не изкушавай и съблазнявай хората. Казала си на един прост човек да отваря касата. Този човек може да се похвали в кръчмата и може да дойде някой да те убие.»

На въпросите на д-р Кръстников – вещо лице, свидетелят обяснява, че неговите предсказания се основават на научни методи, че те не стават в положение на транс или хипноза, и че зависи от обекта дали веднага може да направи предсказанието или трябва да мине известно време. След разпита на Анри Безале и Лозана Тодорова заседанието се вдигна за следобед.

ПОСЛЕ ОБЕД

заседанието се откри в 3 ч и 10 м. Продължи разпитът на свидетелите.

Руска Аврамова, Елисавета Аврамова и Елена Алексиева разказват, че няколко дена преди убийството Малина Тимева съобщила в банята, че ѝ била открадната чантата с един скъпоценен пръстен. Обяснила, че пръстенът ѝ бил подарен от нейния годеник, на който смятала да върне годежа. От управление то на банята било наредено да се направи обиск на лицата, върху които падало съмнение, в присъствието на Малина, но тя не се е интересувала много от това, което се върши.

Атанас Трайков: Видял вечерта на убийството, към 10 ч, Малина Тимева и Гела в ресторант «Балкански сокол».

На другия ден той научил рано сутринта за убийството от груповия полицейски началник Ангелов.

Пенка Коронгашева: На 13 май вечерта се запознала на улицата с Малина. Там била и Гела Лулчева. Гела казала, че Малина си купила пиано и че нейната майка ѝ дала 50 000 лв. зестра, с които купила пианото. Тимева казала, че пианото било много хубаво и струвало 30 хил. лв., но за да можела тя за го вземе, една друга жена платила 2 хил. лв. повече. Тя се съмнявала, че майка ѝ не ще да ѝ даде още пари да доплати пианото.

Дочи Нашкова: Говори за същата среща с Гела и Малина. Там бил и братът на Лулчева. Лулчев упрекнал Лулчева, че е дала така лекомислено 2 хил. лв. повече – една сиромашка заплата, и че по-добре щяло да бъде, ако тя би ги дала на някой беден човек. Малина тогава обяснила, че пианото било хубаво, добре акордирано и заслужавало тези пари.

Димитрина Иванова: Същата вечер, когато било извършено убийството, се връщала от някакъв годеж в 2 ч през нощта и видяла, че във вестибюла на къщата на Лулчева лампата още светела.

Мара Басмаджиева (съседка на Тимеви). Рано сутринта, когато се знаело вече за убийството, тя видяла в двора на Тимеви прострени опрани дрехи. Малко след това дошла Малина, изпищяла и казала нещо на майка си. Стойка облякла палтото си и двете изтичали към ул. «Беласица». Бащата на Малина ѝ обяснил, че учителката ѝ по пиано е убита, изглеждало за грабеж.

* При едно следствие, проведено срещу Учителя Дънов в полицията, следователят се държи грубо с Него и Той го предупреждава, че ще отговаря с живота си. По-късно комунистите го разстрелват за отмъщение. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Малко по-късно Малина и Стойка Тимеви се завърнали. Малина започнала да ѝ разправя за картината на убийството. Детективът дошъл и излязъл с Малина. Майката я изпращала и казвала да бъде спокойна.

На другия ден Стойка Тимева разказвала подробно за убийството. Гела била почти обезобразена. Няколко зъба ѝ били избити. По всичко изглеждало, че имало голяма борба.

Следующият ден Стойка Тимева ѝ искала на два пъти пари, за да направели по-добро погребение на Лулчева, но тя отказала да даде.

Понеже сестричето на Малина останало след задържането на двете подсъдими в нейната къща, на зададения от свидетелката въпрос – защо майка ѝ излязла неглиже, отговорила: «Понеже на мама забелязаха на кожата кръв, а във вестника беше обвито шалчето на кака, върху което също имало кръв.»

Илия Ангелов (полицейски агент): Говори за мерките, които е взел при убийството. Понеже между насъбралите се хора се говорело, че в убийството са замесени или Лулчев и неговата секретарка, или Малина с майка си, той наредил за задържането на тримата. Направило му впечатление, че когато наредил стражарят да вземе адресите на всички, Малина Тимева казала, че живее на ул. «Мария Луиза» 44. По-късно е трябвало да търсят къде живее, понеже на този адрес се оказало празно място.

Паргова: Потвърждава, че Малина Тимева е дала 2 хил. лв. повече на нейния мъж, за да дадат на нея пианото, а не на друга една кандидатка – г-жа Богоева, на която го обещали.

Инженер Влайков: Описва кървавите стъпки, които са били намерени в стаята, във вестибюла и кухнята на Лулчеви. Според неговите измервания, кървавите стъпки са били на женски крак, обут в чорап с по-едра плетка или терлици. Той е останал с впечатлението, че човекът, който е извършил убийството, е бил вечерта с Гела, защото всяка вечер тя поставяла маси, столове и други неща върху капака, който води за зимника и следователно външен човек не би могъл да влезе. Сутринта той намерил масата до самия капак. Върху последния е имало стол, на който е седял някой от присъстващите, защото на това място е имало прибор за ядене. Този стол е бил отместен, за да може да се мине през мазето и да се излезе незабелязано.

Ал. Басмаджиев и Н. Бетов дават характеристика на Стойка Тимева: С тях никой от махалата не живеел.

Христо Дейнов: Разказва самопризнанията, които Стойка Тимева е направила пред него преди да бъде разпитана от следователя.

Д. Даскалов (журналист): Повторно заяви, че Лулчев признал пред него, при една среща в Изгрева, че срещу него до Търговската банка било стреляно от някакъв файтон.

Пристъпи се към разпита на вещите лица, които потвърдиха своите заключения.

Проф. Тодоров даде обяснения върху начина, по който е било извършено убийството на Гела. В това време Малина Тимева се заглежда продължително пред себе си и прави впечатление като че ли не слуша нищо. Стойка Тимева следи внимателно думите на вещото лице.

Прочита се пасажът от показанията на Ст. Тимева, дадени при следователя, за начина, по който двете подсъдими са извършили убийството.

Проф. Тодоров заключава, че неговата хипотеза се приближава твърде много до начина, който се описва в показанията, и че е възможно убийството да е станало при една такава обстановка.

Днес ще бъдат разпитани останалите вещи лица: Кръстников, проф. Попов и д-р Шеханова.

14. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев

1. За пръв път подробно научих за тази история от Елена Андреева, която е била приятелка на Любомир Лулчев, и която описва всичко това в «Моят роман», публикуван в «Изгревът», том IX, стр. 576–668.

2. От разказа на Елена научих за историята на убийството на Ангелина (Гела) Лулчева. В «Изгревът», том IX, стр. 291–295 под № 118 е много добре описано лично от нея за родовата карма.

3. Каква е истинската причина за убийството? Тя е описана и е дадено мнението на Учителя. Първо: тя е помятала, не е искала да има деца, а това е окултно престъпление и се наказва. Второ: бащата на Ангелина – генерал Радойков, навремето лично е спрял събора на Бялото Братство в Търново по внушение на свещеничеството. Това е окултно престъпление и той загива при атентата в църквата «Света Неделя» на 16 април 1925 г. Ранената му жена също след това умира от раните си. Трето: родовата карма на рода е била много тежка по майчина линия на Ангелина, било е свързано с много убийства. Четвърто: според Лулчев «духът на смъртта е витаел над къщата», а това е означавало, че кармата е назряла и убийството е било предстоящо. Пето: духът отмъстител намира изпълнители на смъртната присъда срещу Ангелина и ги подмамва с кражбата на бижута и след това идва убийството. Имаме причината. Идва последствието. Накрая идва процесът и съдът. Вж «Изгревът», том IX, стр. 425–427; 435–436; 438–439.

4. Това убийство по времето си е било много свирепо и е било като ураган, връхлитащ върху софиянци. А защо? Защото вестниците раздухвали изказванията на Лулчев пред много негови познати, че жена му ще бъде убита. Предупреждавал я да не ходи непрекъснато на гробищата да оплаква баща си и майка си, защото ще предизвика черните сили. Но тя не го е послушала. И когато става убийството, всички са смятали, че той го е извършил. Бива арестуван, давал е показания и е освободен чак когато убийците си признали за деянието си пред полицията. Тогава е раздухвано от пресата, че той е дъновист-убиец.

5. Процесът е много шумен. Стотици хора са стояли пред съдебната палата и са наблюдавали и чакали новини от процеса. Разгонвали са ги чрез пожарните коли и чрез полицията. Всички накрая са насочвали заключенията си, че това е работа на дъновистите. И не случайно Учителят Дънов пред Елена Андреева казва: «Ти знаеш ли каква мафия е това срещу Братството?» Да, използван е бил случаят да се атакува Учителят и Бялото Братство с лъжи, клевети и злословия. Вестниците са описвали всичко

6. Освен това Лулчев е бил намесван много пъти с различни похождения с млади момичета и много пъти е викан в следствието да дава обяснения. Дори са давали на следователя достатъчно улики, за да бъде викан Учителят Дънов на разпити. Така че поведението на Лулчев е било крайно осъдително.

7. След шумотевицата на процеса, който е проследяван от вестниците най-подробно, то съдът се насочва за разследване и осъждане на това криминално деяние. Споменава се, че са дъновисти, но няма преки нападки срещу Учителя. Но иначе мълвата се носи в града, че са ученици на Дънов. След процеса Учителят отстранява Елена Андреева от Изгрева, както и Лулчев. Елена е 4 години (1931–1935 г.) основна учителка в с. Макоцево. Там престоява 4 години, след което е уволнена завинаги като учителка, понеже е била дъновистка (вж «Изгревът», том IX, стр. 473–475).

8. Трябваше ли да се помести този материал в «Изгревът»? Да, трябваше. Първо: той е описан точно от журналистите и е документ как процедира

българският съд по това време. Второ: вижда се какво е отношението на журналистите към този процес и към дъновистите и Дънов. Трето: виждаме каква е реакцията на обществеността, на софиянци към този случай и към дъновистите. Четвърто: потвърждава се становището, че **където се явява Лулчев, на същото място веднага стават събития и много истории, при които вината се стоварва върху Учителя Дънов**. Пето: на този материал тук му е мястото да влезе, защото **атаките срещу Учителя винаги са едни и същи и се направляват от едно и също място**. Шесто: независимо, че комунистите идват на власт, че започва Народният съд срещу Лулчев, много добре се вижда как журналистите при новата комунистическа власт след 9.IX.1944 г. пишат по един и същи начин срещу Учителя. Защото се ръководят от едно и също място. Пример: Аз съм поместил в «Изгревът», том IX, стр. 661–668, статия от вестник «Отечествен фронт», където Лулчев дъновистът е обявен за българския Разпутин, който е съветван от Дънов. Тази статия е от 26.XII.1944 г. На следващия ден цивилни представители на новата комунистическа власт и милиция с джип отиват на Изгрева, за да арестуват Учителя Дънов. Но го заварват положен на смъртното ложе. Погледнали, разгледали обстановката, убедили се, че Дънов е починал и един от тях казал: «Ето един, който се измъкна от възмездието». Петър Дънов почива в 5 часа и 45 мин. , в ден сряда, на 27 декември 1944 г. (вж «Изгревът», том I, стр. 369–370; том II, стр. 375 с № 98; том XIII, стр. 430, 470.)

9. В заглавните страници на вестниците, които представям, се отбелязва така: «Убийството на дъновистката Лулчева». **А тя не е дъновистка. Но е трябвало да се свърже убийството с дъновистите, за да се изкара, че те са виновни**. Но на съда това не става. Присъдата е произнесена. Майка и дъщеря отиват в затвора. Известно време те са в една и съща килия с комунистката Цола Драгойчева. Майката умира в затвора. След 9.IX.1944 г. дъщерята излиза от затвора, става голяма комунистка, като човек, осъждан от фашистката власт. Била жертва на фашистите. Ето това е финалът на онзи стих на поета Вапцаров за криминалните престъпници, намиращи се в затвора: «В затвора попаднал на хора и станал човек.» Вж «Изгревът», том VIII, стр. 628, ред 12 до 28 отгоре. А комунистката Цола Драгойчева е имала смъртна присъда и Лулчев я спасява, като я съветва да подаде молба, че е бременна, за да бъде помилвана. Тя се хваща за тази спасителна сламка, зачева от един надзирател в затвора, ражда момче на име Чавдар, който пораства и 20 години бе професор по сърдечна хирургия по време на социализма. А на процеса на Народния съд тя му иска смъртната присъда. Невероятно, но факт.

10. Беше много трудно да намерим тези броеве от в. «Зора», защото той бе филмиран и нямашме достъп до него. Заслуга да се намери този материал и да се извади на листа хартия има Ефросина Ангелова. Но се оказа, че не бяха извадени някои статии от вътрешните страници на вестниците и аз ходих и с часове ги преписвах. А да се добера до този вестник стана съвсем случайно, защото бях попаднал на една статия от тия години. Някой ми я подхвърли!

11. А да се завърже целият материал в една концепция, беше много трудно. Много се измъчих, докато го свържа и да го завържа. Като отделен материал, той е една история за едно убийство. Но включен в «Изгревът», той е вече нещо друго. Навремето този процес е бил най-шумният процес, с най-многолюдна тълпа от стотици хора, които са обграждали съда, и то не само от любопитство. **Онази мафия, която е искала да насочи процеса срещу дъновистите, е създавала психози между гражданите и ги е изкарвала на улиците**. Това много добре личи от репортажите на журналистите и за поместените снимки за множеството любопитни от стотици хора.

12. Това е един пример за съдбите на онези хора, които са живели по времето на Школата на Великия Учител (1922–1944 г.). **Но българският народ не позна това време, защото той не прие Учителя, не Го позна, а Го отхвърли. Отхвърли Го народ, общество и политическите власти.** И затова този народ ще бъде управляван от планетата Сатурн, **докато не си изплати всички дългове.** Този български народ има престъпления към Учителя, към Школата Му и към последователите Му.

13. На 17 април 1930 г. е убита Ангелина Лулчева. На 20 април 1930 г. Учителят Дънов дава редовната си неделна беседа: «Аз и Отец едно сме», отпечатана в томчето «Делта Божии», София, 1940 г., серия XIII, том III. Започва беседата си така: «Великото в разумния живот, великото в света, великото в Бога се съдържа в малкото.» Тя завършва: «Едно сме. Желая ви да станете едно с Бога, да станете съработници с Него.» Тази беседа отговаря на всички въпроси за този материал, който аз представям.

14. От 23 май 1930 г. в. «Зора» започва своите статии за убийството на Ангелина Лулчева. В неделна беседа от 25 май 1930 г. Учителят дава разяснение на този въпрос в беседата «По-горни от тях». Ето защо ви представям част от нея, която е финалът на неговия разказ.

ПО-ГОРНИ ОТ ТЯХ:

Беседа от Учителя Петър Дънов, държана на 25 май 1930 г. – В: Делата Божии: [Неделни беседи, серия XIII], т. 3. София, 1940, стр. 299–301

«По-горни от тях.»

Наистина, **Божественото в човека трябва да стои по-горе от човешкото, за да може той да се справя с всички низши и обикновени чувства и мисли, които минават през него.** Само по този начин човек може да възприеме любовта и да я приложи в живота си като велик закон, като основа на Битието. Само с любовта човек може да бъде щастлив и да постигне това, което е предвидено в неговата програма. Чрез любовта обикновените хора могат да станат гениални, гениалните – светии, светиите – Учители. Това са велики процеси в космоса, за постигането на които се изисква стремеж и големи усилия. Достатъчно е човек да влезе за известно време в Божествения свят, за да разбере какво представя той. Влезе ли в този свят, човек не би желал вече да се върне на земята. Красив е Божественият свят. Който е надникнал само за момент в този свят, той остава винаги със стремеж да се върне там. За този свят именно апостол Павел казва, че око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. Физическият свят не е нищо друго, освен отражение на Божествения. Той съществува благодарение на укрухите, които идат от Божествения свят. Личният, семейният, общественят, религиозният живот представят също отражение на свещените идеи на великите напреднали същества от Божествения свят. Тези същества помагат на хората от земята, дават им условия за нов живот. Запример, **ако убият някого, веднага от възвишения свят слизат утешители и започват да го успокояват, че ще му дадат по-добри условия да се върне на земята и да продължи работата си.** Изобщо, ако замине възрастен човек за другия свят, той слиза на земята след 45–50 години. Децата слизат по-скоро, в продължение на една до три години.

Като казвам, че възвишените същества от Божествения свят могат да създават ново тяло на всеки убит човек, това не значи, че убийството се допуска. **Който убива, той носи тежките последствия за своето престъпление,** независимо това, че животът на убития може отново да се възстанови. Това е

излишна, ненужна работа, в която се изразходва грамадно количество енергия. **Веднъж създаден, човек трябва да остане на земята колкото години са му определени за свършване на възложената му работа. Преждевременното отнемане живота на човека подразбира спиране на неговата еволюция.** След време животът му пак ще се възстанови, но той трябва да прави големи усилия, за да набави изгубеното време.

Като не разбират законите на живота, хората се убиват едни други, както градинарите кастрят дърветата си, учителите – своите ученици, обществото – своите членове и т.н. Хората мислят, че по този начин се възпитават. Градинарят кастри дърветата с цел да ги облагороди, да дават по-добри плодове. Учителите възпитават учениците си в религиозно отношение, искат да ги направят религиозни. Ако те отсега нататък искат да внесат в младото поколение религиозно чувство, много са закъснели. **Човек се ражда с религиозно чувство. То е най-възвишеното и благородно чувство, което човек носи в себе си.** Ако искате да го присадите отвън, вие ще осакатите това, което природата е вложила в него. Как ще накарате човека да вярва в Бога, ако религиозното чувство отсъствува в него? В кой Бог ще го заставите да вярва? Който носи любовта в себе си, той е силен; той не може да не вярва. Той обича всички хора и е готов на всякакви жертви в името на любовта. Затова Христос препоръчва да обичаме не само своите приятели, но и враговете си.

Често хората се въздържат да проявят доброто, за да не се увеличи злото. Това не е право. Прилагайте доброто и не се страхувайте. **Доброто е по-силно и мощно от злото, поради което е в състояние да погълне злото и да го преработи.** Доброто ще преработи най-кривите и изопачени човешки идеи. **Доброто и любовта са проповедници на човечеството.** Чрез тях хората организират мислите и чувствата си и се готвят за нов живот. Много проповедници идат в света да говорят на хората, да им покажат новия и прав път. Това са проповедници, които говорят в името на любовта, на правдата, на доброто, на мъдростта, на истината и на свободата.

15. Писмо от Ангелина Радойкова до Любомир Лулчев от 29 септември 1915 г.

(На плика:) За Г-н Капитан Любомир Лулчев
в 16. пех. полк 3^{та} дружина
12. рота 1^{ва} дивизия
Военна поща, по следа
Изпраща: А. Лулчева
Търново

(Печат: Цензурна комисия – В. Търново)

гр. Търново
29.IX.1915 г.

Мили Любо,

И днес нямам писмо. Не зная как да си обясня мълчанието ти. Хиляди мисли ми минават през ума, и то една от друга по-лоши. Утешавам се с нередовните пощи, но това не може да ме успокои. Дано да няма причина, за която се безпокоя, а всичко да излезе само напразно. Дано да си здрав, това само искам. Получи ли поне едно от многото писма, които ти пратих? Знай, че всеки ден ти пиша.

Много ми е мъчно за тебе. Дали ще можем скоро да се видим? Толкова ми е мъчно, че даже и не мога много да пиша. Днес имам писмо от Тате (от Русе). Пита за тебе. Ти не си ли им писал? Също имам писмо и от Андрей. Той заминава за Враца. От баща имаме писмо вчера и той е добре. Адресът му е: к-р [командир] 2-ра бригада, 5-а Дунавска дивизия. Днес отговорих на Тате. Сега дойде раздавачът да ме пита коя е Райна Ат. Стоянова, защото има изпратен запис, а не я знаят коя е. Парите изпратихме от Орхание в София, оттам са отишли в Горна Оряховица, оттам – в Орхание, а от Орхание го пращат тука. Сега им казах да ги пратят в Рахово. Раойна сигурно се е разсърдила, че не е получила парите. Всичко върви сега наопаки.

Ами ти как си? Мислиш ли за мене? Ний и двете сме здрави. Ще гледам да мога да ти изпратя голям колет.

Хиляди поздравии ти пращам.

Целувам те.

Гела

За 2-мо

Уважаемому Любомиру Лулчеву

по 16 нтх. номера 3-ма-фрунзиска

12 фотом. I-ва дубингиза

Военна комисия

по сметка

свиркача
Ангелина

Миткова

Писмо от Ангелина Радойкова до Любомир Лулчев
от 29 септември 1915 г., плик

Ами ти даде си? Имението ми
за мене? Тий и глътат ми здраве.
Иде предано да мога да ти изпра-
мъ колкото колето.

Много поздраве от французите
Стуванг те

Ами

Писмо от Ангелина Радойкова до Любомир Лулчев
от 29 септември 1915 г., стр. 3.

**16. Писмо от Ангелина Радойкова до Стефка Стойчева,
по-късно по мъж Няголова, от 29 септември 1915 г.**

(На плика:) За Госпожица Стефка Стойчева
ул. «Скобелевска» №19
гр. Габрово

Драга Стефка,

И от мене за именния ти ден приеми много благопожелания. Изпращам
ти една книга, която, вярвам, ще ти бъде полезна за латинския изпит. Много
поздрави на тебе и баща ти.

Целувам те.
Гела

Имаш поздрав и от баба ми и майка ми.

(С почерка на Любомир Лулчев:)

Много благопожелания за именния ти ден. Сърдечни поздрави на теб и
татко ти
от (подпис:) Любомир Лулчев

За Татяна

Ангелина Радойкова

Ул. Скобелевска № 19

262 / 54
Зр Татяна

Писмо от Ангелина Радойкова до Стефка Стойчева,
по-късно по мъж Няголова, от 29 септември 1915 г., плик

Драга Стефке

И отъ мене за именния ти
денъ приеми много благодарения
Изпращаю ти една книга, която
вѣрвамъ ще ти бъде полезна. За
латинския изпитъ. Много поздравя
на тебе и баща ти

Съществува ме.
Анна

Много поздравъ и отъ баба ми и
майба ми.

Много благодарения за писмото ми и за
суделни пожелания и люб. и приятел. ми

Всичко Любомир Лулчев

Писмо от Ангелина Радойкова до Стефка Стойчева,
по-късно по мъж Няголова, от 29 септември 1915 г.
Последните 3 реда са от Любомир Лулчев

V.

Истината за спасяването на евреите в България от нацизма, хитлеризма и фашизма

1. Истината за спасяването на евреите в България –
Светозар Няголов 385
2. Бележки на съставителя на «Изгревът...»
Вергилий Кръстев 397
3. Осветление от Даниел Цион 400, 401
4. Какво казва Народният съд за Лулчев,
чрез когото са спасени евреите – Вергилий Кръстев 400
5. Ролята на Цар Борис III при спасяването от изселване
на евреите от България – от Б. Ардити (Тел Авив, 1952 г.) 403
6. Как се изопачава и скрива истината
за спасяването на евреите – Вергилий Кръстев 406

Светозар Няголов

V.

Истината за спасяването на евреите в България от нацизма, хитлеризма и фашизма

1. ИСТИНАТА ЗА СПАСЯВАНЕТО НА ЕВРЕИТЕ В БЪЛГАРИЯ

(Светозар Няголов. Истината за спасяването на евреите в България.
ИК «Виделина». София, 2000 г.)

На 29.VI.1864 година (стар стил) – Петровден, в село Николаевка – Хатърджа, се ражда третото дете на свещеника Константин Дъновски. Първото е дъщеря му Мария, второто – синът му Атанас, а третото, понеже се ражда на Петровден, е с името Петър.

За пръв път във Варненска област, в с. Николаевка, се отваря училище с преподаване на български език, учител в което става Дъновски. С помощта на руския консул Рачински, той започва да служи на български и славянски в черквата «Св. Георги» и води борба за освобождаване на българите от гърцизма, като застава начело на българската епархия във Варна. Наклеветен от гърците, Дъновски попада в затвора и едва остава жив. След освобождението на България, продължава работата си във Варненската епархия.

Синът му Петър расте и до 6-годишна възраст не говори. Обича да ходи сред природата, да съзерцава и вниква във всичко, което го заобикаля. Във всяка проява той търси причините на нещата. Започва да предсказва на своите домашни предстоящи за тях събития. Учи основно училище и след Освобождението завършва Варненската петокласна гимназия. След това учи в Свищовското богословско училище. Висше образование по богословие и медицина добива в Америка.

През 1895 г. Петър се завръща в България и започва активна духовна и спиритическа работа. През март 1897 г. той отива заедно с баща си по негова църковна работа в Русенско и преспиват в един хан в село Тетово. Рано сутринта на 7 март те излизат навън и в Петър чрез светлина се вселява Божественият Дух и той става Учител на Земята. Организира тъй наречените Верига

и събори на Бялото Братство. На събора през 1912 г., състоял се във Велико Търново, на 15 август сутринта в него се вселява Христовият Дух и той става Миров Учител. При завръщане от една екскурзия от връх Мусала на 14.VII.1922 г. в Чамкория в него се вселява и Господният Дух на Силите и той става Космичен Учител – носител на мировата любов и космичната обич.

На 24.II.1922 г., петък, с беседите си «Двата пътя» от Младежкия окултен клас, държана от 18.30 до 19.00 ч., и «Трите живота» от Общия окултен клас, държана от 19.00 до 21.00 ч., Учителят Петър Дънов за пръв път открива школа на Бялото Братство на Земята, в която изнася повече от 7500 лекции и беседи. За основа на своето учение той поставя Любовта – първия плод на Духа, както и Словото – първата проява на Любовта в материалния свят. Любовта говори с всички същества, дори и с най-малките буболечки, и навсякъде носи живот. Мъдростта, която съвременните учени хора са поставили за основа на живота си, е принцип само за великите учители, които я познават и разбират. Мъдростта прекарва обикновените хора през големи страдания и материални противоречия, защото те не са узрели още за нея. Хората и по негативен начин дори ще намерят и приемат методите на Любовта, които единствено могат да оправят света.

През пролетта на 1879 г. – петнадесет години след раждането на Учителя в България, в гр. Улм, Германия, на 14 март се ражда Алберт Айнщайн – космополит и гражданин на човечеството. Той има еврейски произход. Крайно любознателен към проявите и явленията в природата, от малък се влюбва в нейното тайнство. Постоянно обикаля из полето и гората. Изкарва трудно детство с чести боледувания. Проявява големи и проникателни умствени способности и започва да се занимава с алгебра. Всичко, което не знае, го обозначава с буквата X и след време чрез размишления го намира.

Според ясновидско изследване Айнщайн е прероденият апостол Павел, който идва в тази физическа форма, за да изнесе Христовото учение на един ангелски, на един математически език, който е много мъчно разбираем за хората. Тъй като по времето на Христа работи като апостол главно с езичниците, в този живот е евреин и е свързан с еврейската карма. Той е изключително сензитивен, обича самотата, при която прави връзка със същества от математическия свят и постоянно записва в тетрадки знанието, което му се диктува в интегрални и диференциални уравнения.

Оженва се за Милена Марич, от сръбски произход (изповядваща католицизма), с която се запознава в математическия факултет, където тя проявява изключителни математически способности. Тя ражда двама синове, които отглежда с любов. Неговите постоянни излизания в полето и гората, където често остава през цялата нощ, а след това се завръща изкалян и мокър от дъжда, предизвикват нейното справедливо недоволство. Освен това Алберт е много разсеян. Всичко това става причина тя да го напусне. Айнщайн се жени втори път за еврейката Елза, която се грижи за него с голяма любов. През 1915 г. той разработва и изнася пред света своята «Теория на относителността», която блестящо се доказва и потвърждава при станалото на 29.V.1919 г. пълно слънчево затъмнение. Изведнъж Айнщайн става световноизвестен учен, почитан и уважаван и в самата Германия.

Идването на власт на националсоциалистите начело с Адолф Хитлер се ознаменува с обща борба и тотално гонение срещу евреите. Германците са същите онези римляни от далечното минало, които владееха света и чиято държава Христос след Възкресението Си разруши, защото евреите Го разпнаха. Затова сега германците започнаха жестоко и настървено да гонят, мъчат и избиват с всички методи и средства своите граждани от еврейски произход.

На 24.VI.1922 г. е убит евреинът Ротенау, външен министър на Германия и близък приятел на Айнщайн. Започва тотално гонение срещу всички евреи. Няколко пъти фашистките командоси арестуват, но веднага освобождават Айнщайн, заради световната му известност като учен. Скоро обаче той е принуден да емигрира в САЩ, а фашистите обявяват награда за главата му.

Айнщайн започва да преподава математика като професор в Принстънския университет. Той проявява особена слабост към българите, които живеят там, обича ги и покровителства всички, които учат в неговия университет. През 1989 г. по случай 110-годишнината от раждането на Алберт Айнщайн «Radio diffusion française» съобщава едно негово изказване: «Цял свят се прекланя пред мен, а аз се прекланям пред Учителя Беинса Дуно – Петър Дънов от България». В един разговор Учителят казва, че Айнщайн е човек от Четвъртото измерение и повече няма да се преражда на Земята. Той пребивава сега в Света на светлините.

Вълната от насилие и гонения на гражданите от еврейски произход, запалена в Германия, скоро обхваща всички страни, свързани с нея, и тези, в които стъпва техният крак. Евреите, живеещи в България, не са имали никакви проблеми с властта и като равноправни граждани на страната никога не са обиждани и третираны лошо от българите. Нашият народ е славянски и обича всички народности, които живеят в страната: евреи, цигани, турци и особено прокудените от Турция арменци.

След започването на Втората световна война на 1.IX.1939 г. германското влияние в България постепенно се засилва. Евреите отбелязват известна промяна в отношението на властта към тях. По-будните вземат мерки да напуснат България, която започва да се доближава в управлението си до методите, използвани в Германия. Всички еврейски магазини разпродават стоките си на половин цена, особено платове и дрехи по ул. «Пиротска», на сегашния Женски пазар и по цяла София. След разпродажбата на всичко евреите затварят магазините си, вземат визи и през Турция заминават за Палестина и Америка. Властта започва да не дава разрешение за престой на евреи с небългарско гражданство в България. По подобие на Германия, у нас се появяват антисемитски лозунги, идеи и методи на насилие. В България никога не е имало фашистки организации, каквито има в Германия, Румъния, Франция, Унгария, Белгия и др. По-късно у нас се създава организацията «Бранник» и тази на легионерите. Известни германофилски настроени кръгове започват да проявяват отрицателно отношение към евреите в България.

На 7.IX.1940 г. България получава от Румъния без война Южна Добруджа. Там по-късно – през 1943 г., цар Борис интернира много евреи, да работят по пътищата, за да не отидат в лагера на смъртта «Треблинка» в Полша.

В началото на 1940 г. тримата главни равини от еврейската Синагога, която е най-голямата на Балканския полуостров, отиват при Учителя Петър Дънов и му предават за съхранение диамантите, с които си създават духовни условия при религиозните ритуали. На срещата присъства и брат Боян Боев. Равините оказват пълно доверие на Учителя, като Му казват, че когато мине германската опасност, ще дойдат да си вземат диамантите. В трудното и страшно положение, в което изпадат, те търсят Господа и Го намират в лицето на Учителя, на Когото дават да пази най-ценното, което те притежават на Земята.*

По-късно Учителят отговаря с любов на този жест и се застъпва напълно за евреите.**

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 485–486.

** Вж. «Изгревът», том I, стр. 483–485. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

В България се събират два клона от еврейската общност, по-голямата от които е сефаради, говорещи наречие на испански език, а по-малката са ешке-нази, говорещи немски език. Евреите в България са кротки, тихи и сговорчиви и работят в търговията, финансите и свободните професии. Не се занимават с политика и почти нямат представители в армията.

По това време, 1940 г., един от силните застъпници за еврейската кауза – митрополит Стефан – върл противник на Петър Дънов и Бялото Братство, се изказва срещу ВМРО и те го осъждат на разстрел. В канцеларията неговият секретар забелязва, че Стефан е много нервен, напрегнат и постоянно се движи из стаята. Той го пита: «Какво има?» Митрополит Стефан му отговаря: «ВМРО ме е осъдило на смърт и никой не може да ме спаси: нито полицията, нито войската, нито цар Борис.» Секретарят му казва: «Има един начин – да искаме помощ от господин Дънов.» Стефан му отговаря: «Това е невъзможно, аз толкова лоши статии съм писал против него и толкова речи съм държал, че той няма даже и да ме погледне. Нямам очи да се явя пред него.» Секретарят му казва: «Тогава аз ще отида при него и ще го помоля за помощ.»

Той отива на Изгрева и срещата е пред Салона. Там присъства и Стефан Груев – автор на книгата «Корона от тръни» (бел. авт. – от която се ползвам, за да допълня данните за този документ). Секретарят на митрополита запознава Учителя със случая и Той нарежда веднага да извикат Любомир Лулчев. Лулчев пристига, козирува по военному и казва: «На Вашите заповеди, Учителю!» Учителят му обяснява: «Нашият брат Стефан е в голяма опасност, осъден е от ВМРО на разстрел. Отстрани тази опасност от главата му!» Лулчев отговаря: «Слушам, Учителю», козирува и веднага тръгва за София. Той познава почти цялото ръководство на ВМРО, среща се с него и ги убеждава да простят на митрополит Стефан. След този разговор ВМРО преставя да безпокои митрополита. От благодарност Стефан става голям приятел на македонците, евреите и тяхната справедлива кауза. Започва усилено да чете и Словото на Учителя.*

Германия упражнява силен натиск върху българското правителство да включи България в Тристранния пакт. На 15.X.1940 г. английският посланик Рендел предлага на българското правителство да запази своя неутралитет. Филов нищо не отговаря на предложението му. На другия ден – 16.X.1940 г., Германия предлага на България незабавно да се включи в Тристранния пакт. Този въпрос върви много мудро и германците изпращат нов посланик – Бекерле, който на 12.XII.1940 г. отива три пъти при Филов с настоятелно искане – правителството да изпълни задълженията си към Оста, т.е. България да влезе в Тристранния пакт. Пак под силния натиск на Германия, Филов внася на 24.XII.1940 г. Закона за защита на държавата (ЗЗД) пред XXV Обикновено народно събрание. Този закон предизвиква бурни дебати и много опозиционни депутати, даже и симпатизиращият на Германия Александър Цанков, са против него. Законът за защита на държавата нарушава чл. 57 от Конституцията, който гласи, че всички български граждани са равни пред законите. Срещу ЗЗД се обявяват Писателският съюз, Съюзът на адвокатите, Лекарският съюз и други организации, които изпращат остри протести до Филов. Народът разбира, че правителството действа под силния натиск на германците. Евреите загубват всякакво доверие към Филов и Габровски, но имат пълна вяра в Борис. Царят смята, че тази политика за унищожаване на евреите се дължи на покварени и изопачени умове. Лично той има много приятели евреи. Неговите лични зъболекари са братята Джераси. Облеклото му доставят семейство Розенбаум, колите – Лазар Герон. Нерядко при началника на кабинета му Груев идват за аудиенция приятелите му Елиас, Голдщайн, Бакиш и Бераха. Царят често е посещаван и

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 245–246, №5. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

от чуждестранни еврейски водачи, като например циониста Нахум Соколов и др. Последният след аудиенцията си при царя заявява: «Вие трябва да сте горди с вашия цар, той е наш приятел.» Царица Йоанна помага на много евреи да напуснат България, като нарежда лично Груев да изпрати заминаващото еврейско семейство Розенбаум, като го прекара през митническия и полицейски контрол и го настани в купето на влака. Царицата взима от италианския посланик граф Маджистрати няколко паспорта за транзитно преминаване на евреи през Италия за Аржентина.

Законът за защита на държавата напълно ограничава евреите и техните прояви и се насочва срещу сектите. По предложение на Учителя, Борис забавя подписването на закона и го подписва чак на 21.I.1941 г. Законът за защита на държавата почти напълно премахва правата на евреите, налага много големи данъци върху имуществата им и не ги допуска да упражняват известни професии. Натискът на Германия за влизане на България в Тристранния пакт се засилва.

В същото време на територията на Румъния се дислоцира 680 000-ната армия на Зигмунд Лист, която по немския план трябва да премине през територията на България, за да помогне на Италия във войната ѝ с Гърция и да завладее Югославия.

През януари 1941 г. Учителят изпраща Любомир Лулчев да се срещне с царя в дома на Мария Алексиева*, който той постоянно посещава и вечеря в него. Секретарка на царя е Надя Стоянова – по-голямата дъщеря на Мария. Мария предава думите на Учителя на цар Борис: «Да обяви пълен неутралитет на България и да не допусне германските войски да минат през нея. Ако направи това, след войната България ще е най-облагодетелстваната страна в Европа, отвсякъде ще я отрупват с блага и ще постигне териториалните си претенции, подхранвани от стотици години насам.» На това предложение царят отговаря: «Не мога, госпожо, да изпълня този съвет, защото германците ще ме убият. Повечето от офицерите са с тях и ще ги пуснат, без да им заповядам.» Това негово предвиждане се изпълнява и на 1.III.1941 г. българските военни разрешават преминаването на германските елитни части на Лист през Дунава преди подписването на пакта от България. Цар Борис не послушва съвета на Учителя и това по-късно му коства живота.

На 1.III.1941 г., Филов заминава със самолет във Виена, където подписва присъединяването на България към Тристранния пакт. Англия веднага скъсва дипломатическите си отношения с България и посланикът Рендъл отпътува. Войските на Зигмунд Лист минават Дунава и в колони преминават през София в посока Гърция и Югославия. Главната квартира на Лист е в Чамкория, където на 6.III. е посетен от цар Борис. Фелдмаршал Лист изпълнява плана «Марита» и на 26.III.1941 г. нахлува в Гърция. Германците използват една хитрост – купуват над хиляда магарета от граничните села, окачват им по един запален фенер и ги насочват към територията на Гърция. Гърците мислят, че това са немски мотоциклетисти и започват усилено да стрелят по тях. Така те издават своите позиции – на следващия ден германците унищожават огневите им точки и за няколко дни превземат Гърция. От 13 до 25.III. е завладяна Югославия, която влиза в Тристранния пакт подобно на Унгария, Румъния и Словакия. На 19.IV.1941 г. три български дивизии влизат като окупационен корпус в Югославия и Гърция, включително и на островите Тасос и Самотраки. Учителят е крайно недоволен от постъпката на правителството – да ставаме маши в ръцете на германците и да изпълняваме техните окупационни задължения.

* Мария Алексиева е Мария генерал Стоянова. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Цар Борис има точни сведения за струпването на германските дивизии към руската граница. На 18.XII.1940 г. българският посланик в Берлин разговаря с Хитлер, който настоява България веднага да влезе в Тристранния пакт. Хитлер му заявява, че има сто готови дивизии, с които за три месеца ще завладее Русия. Нареща веднага България да скъса дипломатическите си отношения с Русия. Царят отклонява това негово желание и изобщо не го изпълнява. На същата дата, 18 декември 1940 г., Хитлер издава секретна директива № 21, в девет екземпляра, известна под името «Барбароса». В нея той предвижда с бързи удари да завладее Русия за няколко месеца. На повдигнатия от Хитлер въпрос за съществуването на руската легация в София царят го успокоява, че българското правителство зорко следи нейната дейност.

Нахлуването на германците на 22.VI.1941 г. в Русия не е изненада за цар Борис и българското правителство. Обаче нашият народ, и особено евреите, посрещат новината със свито сърце. Нападнат е нашият голям славянски брат Русия. Учителят казва на 22.VI. сутринта, че Хитлер повтаря грешката на Наполеон и започва война с Русия при разсип на Луната и ще я загуби, така както и Наполеон я загуби.* Германците напредват бързо в Русия и в края на есента стигат на 20 км под Москва. Радиото и пресата тръбят непрестанно, че след няколко дни германците ще завладеят Москва и с това войната с Русия ще свърши.

При Учителя отива полковник Илия Младенов с дъщеря си и му казва: «Учителю, Вие говорите, че бъдещето е на славянството, но ето, най-голямата славянска страна загива, германците ще завладеят Москва.» Учителят се усмихва малко и строго отговаря: «Германците няма да завземат Москва, но руснаците ще завземат Берлин и ще забият победоносното си знаме над Райхстага.** Преди започването на войната аз говорих с Хитлер, но той не ме послуша и ще загуби войната. По време на войната говорих със Сталин, той ме разбра и ме послуша и затова ще победи.»***

Командващият германските войски пред Москва дава почивка на войниците едно денонощие. Температурата е минус 15 градуса по Целзий. На сутринта, когато германците трябва да започнат щурма на Москва, температурата спада внезапно на минус 40 градуса. Танковете и колите на германците замръзват и ушите и лицата на войниците окапват. Сталин, който получава от Рихард Зорге сведения, че Япония няма да воюва с Русия, изтегля 1 000 000-на армия от японската граница, съставена главно от сибиряци, и след парада на революцията в Москва с кавалерия разбиват немските позиции и ги отхвърлят на 150 км назад. По този повод в разговор Гьоринг казва: «И Бог е комунист – за една нощ обърна войната срещу нас.»****

Това е голям удар за германската непобедима армия. Тази загуба хитлеристите решават да компенсират с още по-страшни мерки срещу евреите в подчинените им страни. От началото на 1942 г. евреите в България са задължени да носят големи шестоъгълни жълти звезди. Ограничават много от техните дейности и поставят знаци на магазините и къщите им. В квартал «Изгрева» живееха няколко евреи, за които Учителят препоръча да им променим имената, за да не носят на реверите си жълтите звезди – да не бъдат преследвани. Един от тях стана Любен (евреинът). Сестра Буча Бехар стана Божанка. Учите-

* Вж. «Изгревът», том VIII, стр. 198, №11.

** Вж. «Изгревът», том I, стр. 336.

*** Вж. «Изгревът», том XVII, стр. 750, №68.2.

**** Вж. «Изгревът», том IV, стр. 471, ред 36 отгоре; стр. 471–472. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

лят обърна внимание на приятелите, че евреите, за да влязат в школата на Бялото Братство, непременно трябва да се покръстят – да станат християни. Някои от евреите изпълниха тази Негова повеля.

На 20.I.1942 г. началникът на щаба на SS Райнхард Хайдрих получава заповед да изготви план за решаването на еврейския въпрос в сателитните страни на Германия. На проведеното съвещание присъства и известният Адолф Айхман. Решават да депортират всички евреи в Полша и там да ги унищожат в лагера Треблинка. Германците ще заявят официално, че евреите отиват да живеят в своето ново отечество в Полша. Изготвят подробен план за изтегляне на всички евреи дори и от неутралните Испания и Португалия и незавзетата Англия. В плана влизат евреите от Унгария, Румъния и България. Квотата на България е 48 000 евреи от страната и 8500 от София. Никой от евреите не подозира за страшната съдба, която им подготвят германците.

Според ЗЗД при прилагане на специалния данък върху имуществото на евреите масово се стига до пълното му конфискуване.

Хитлер, чиито готвачи бяха мъж и жена от еврейски произход, решава да унищожи и всички евреи от завзетите от Русия области.

През август 1942 г. се създава омразната КЕВ – Комисия по еврейските въпроси, начело с Александър Белев, ратник антисемит и протеже на Габровски. Той лично отива в Берлин, за да получи нареждания в борбата срещу евреите. След завръщането си в София създава много по-строг режим за евреите. Освен звездите и знаците по домовете и магазините, много евреи са изселени от София, радиоапаратите и телефоните им са конфискувани, много магазини, собственост на евреи, са затворени, а мъжете от 25 до 45-годишна възраст – мобилизирани в трудови бригади да работят по пътищата на България. Митрополит Стефан успява да издейства от правителството тези драконовски мерки да не важат за покръстените евреи. Даже Филов освобождава женените за неевреи от носенето на жълти звезди. Евреите научават, че има депортирани, но не вярват, че това може да стане и в България.

В началото на 1942 г., виждайки голямата опасност за еврейската общност в България, председателят на Софийската еврейска община – равин Даниел Цион, отива при Учителя Петър Дънов да иска Неговото съдействие. От проведения шестчасов разговор с Учителя той излиза възхитен и запомня отлично обещанието му, че нито един евреин от България няма да бъде депортиран. Цион сядва и записва в резюме този важен разговор, като му слага заглавие: «Откровение от Бога». Напечатва го на пишеща машина в над 200 екземпляра и го дава на всички министри и на цар Борис.*

Комисията по еврейските въпроси засилва противоеврейските мерки, но българите осуетяват всички намеки на германците за депортиране на евреите. При поредното си посещение при Хитлер, Борис му заявява, че има нужда от много работници за направата на пътищата в България, предимно в Разградско и Добруджа. Германският посланик Бекерле докладва, че българският аргумент е точен и трябва да се изчаква.

На 2.XI.1942 г. външният министър Попов отговаря на поредното германско запитване, че правителството е готово да депортира определената квота евреи, но сега има голяма нужда от тях в строителството. Германците изпра-

* Представителите на евреите на Изгрева не го запазиха и не ми го предадоха, за да го публикувам. Защото не изпълниха указанията на Учителя да се покръстят, да станат християни и да си променят имената на български. Останаха си с еврейските имена и като такива ги публикувам, в техните спомени и материали. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

щат в България на помощ и един от помощниците на Айхман – Теодор Деникен, да помогне в депортирането на евреите. На 22.II.1943 г. шефът на КЕВ – Белев, и Деникен подписват тайно споразумение да депортират 20 000 евреи от окупираните земи. Определят депортирането да започне през март. Правителството откликва на това споразумение, защото новоосвободените земи са под германска юрисдикция, и издава поверителния указ №127 до КЕВ за депортирането на тези 20 000 евреи оттам. Белев променя указа, зачерква «новоосвободените земи» и написва със същото зелено мастило: «евреите от цяла България», за които той е изготвил подробен списък, и които са 46 000 души от вътрешността и 8500 от София. Тайният план е изготвен много хитро. На 2.III.1943 г., вторник, правителството одобрява депортирането и издава поверителния указ. Срещу него се обявяват четиридесет и трима депутати заедно с подпредседателя на ОНС – Димитър Пешев, предупреден на 7 март от неговия приятел Барух за смъртната опасност, надвиснала над евреите. Те представляват една четвърт от депутатите на ОНС, но мнозинството гласува указа. Цар Борис, гъзен от постъпката си и незнаещ за намесата и поправките на Белев, изчезва безследно от София. Вътрешният министър Габровски издава заповед до всички провинциални полицейски участъци през нощта срещу 10.III.1943 г., сряда, да се арестуват по предварително изпратените списъци всички евреи, да се натоварят в осигурените за целта закрити конски вагони и да бъдат депортирани в Полша. За София Габровски нарежда 8500 евреи да се съберат в тютюневия склад «Фернандец» и да се натоварят и депортират.

Голямата влакова композиция, която трябва да откара евреите в Полша, е необходимо да е придружена от отговорен човек, знаещ добре полски език. Министър Габровски веднага намира такъв, работещ в пропагандата. Това е брат Методи Константинов, който следва 17 години в Полша и взима докторат по търговско право по Дунава. На 6.III.1943 г., събота, му връчват заповедта на Габровски да придружава депортираните евреи до Полша. Методи веднага отива при Учителя и му подава заповедта. Учителят я прочита и заявява: «Не разрешавам пред лицето на Бога да се извърши това престъпление!» След това го помолва веднага да извика брат Любомир Лулчев. Методи намира брат Лулчев и двамата отиват при Учителя. Лулчев козирува по военному и казва: «На Вашите заповеди, Учителю!» Учителят му нарежда: «Веднага намерете цар Борис и му кажете, че ако той допусне само един евреин от България да бъде депортиран в Полша, от него, семейството му и царското съсловие нищо няма да остане.» Лулчев козирува и казва: «Слушам, Учителю.» След това отива в двореца, взема една лека кола и започва да търси царя. Обикаля Враня, Костенец, Боровец и на третия ден се връща и докладва на Учителя, че царя го няма никъде. Тогава Учителят влиза в приемната си и затваря вратата след себе си. След малко излиза и казва: «Кричим.» Брат Лулчев веднага тръгва с колата за Кричим и намира царя да се разхожда из двора на земеделското училище. Лулчев е крайно напрегнат от тридневното безрезултатно търсене, а и датата е 9 март – няма време. Цар Борис го посреща много строго и го пита: «Кой ти каза, че съм тук?» Лулчев отговаря: «Учителят ми каза. Той ме изпрати да те предупредя, че ако ти допуснеш само един евреин да бъде депортиран от България, от тебе, семейството ти и царското съсловие нищо няма да остане.» В момента на Лулчев му олеква. Голямото напрежение на нервната система изчезва и преминава в цар Борис. Борис силно се развълнува от чутото и нервно казва: «Господин Лулчев, господин Лулчев, аз всичко ще оправя, ще скъсам заповедта за депортирането и ще напиша друга.» Двамата веднага се качват в колата и бързо се отправят към София. Отиват направо в кабинета на вътрешния министър Петър Габровски. Царят му заповядва веднага да му даде запо-

ведта за депортирането на евреите. Габровски отключва масивната си каса, взима заповедта и я подава на цар Борис. Борис я скъсва на парчета и ги хвърля на земята. Любомир Лулчев взема едно от парчетата на заповедта като доказателство и го занася на Учителя.*

Кой е Любомир Лулчев? Според Учителя той е съдията Пилат, който преди 2000 години съди Христос. Тогава той уми ръцете си пред народа и каза: «Аз не намирам никаква вина в този праведник, за да го осъдя според нашите закони.» Но евреите вдигнаха голям шум и му казаха, че той трябва да бъде осъден на кръстна смърт. Тогава Пилат им го предаде. Понеже Пилат не осъди Христос, това смекчи кармата на еврейския народ и вместо да бъде унищожен напълно, той остана да съществува и да се скита по целия свят 2000 години. В по-предна инкарнация Любомир Лулчев е великият еврейски цар Соломон, прочут със своята голяма мъдрост, мирна политика и множество строежи, направени в Израел, включително и Дом на Бога. Понеже и той, когато Бог го посети, пожела мъдрост, а не любов, заедно с целия еврейски народ мина по трудния път на мъдростта, който е само за учителите. И досега евреите продължават да ходят по този път и да страдат. Соломон искаше да изучи женското сърце и любовта, скрита в него. Затова той имаше седемстотин жени и триста наложници, но не можа да разреши тази велика тайна и завърши живота си с падение, понеже започна да служи на боговете на жените, взети от различни племена, а това Бог му беше забранил.

Царят заповядва на Габровски да напише нова заповед, която спира и отменя депортирането. Габровски нарежда секретарката му да изпрати телеграми до всички полицейски управления в страната. Това става на 9 март, късно следобед, след седемнадесет часа. За много провинциални градове телеграмите закъсняват и много евреи от провинцията изживяват ужаса от депортирането, качени в конските вагони. На другата сутрин, след няколко часа, полицията ги освобождава. Така в последния момент евреите са спасени от явна смърт, която ги очаква в лагера Треблинка. Това се случва на 9 март 1943 г., вторник, в кабинета на Петър Габровски от 17,00 до 19,00 часа, за което и Стефан Груев не знае и се чуди коя е причината за изменението на заповедта на царя за депортирането на евреите.**

Заповедта на царя обаче не може да анулира депортирането на евреите от новоосвободените земи, защото те са под германска юрисдикция. По това време 7144 македонски, 4058 тракийски и 185 пиротски евреи са закарани в лагера Треблинка в Полша.

Цар Борис III е прероденият цар Борис I, който през 865 година по нареждане на небето покръства българския народ.*** Борис притежава силна интуиция и най-много се страхува от болшевишката власт, която ще дойде в България. Често стига до дълбоки вътрешни противоречия и пожелава да напусне престола, или го завладяват коварни мисли за самоубийство. Той е издигнат дух и отлично знае кой е Учителят и този път веднага се вслушва в думите му. В духовно отношение цар Борис стои много по-високо от Хитлер, който го посреща много официално и никога не противоречи на неговите доводи. Това внимание към цар Борис не е за това, че той е потомък на стария Кобургготски германски род, а защото е представител на страната, в която живее Учителят. Хитлер познава Учителя и знае, че той е против неговите авантюристични пла-

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 533–535.

** Вж. заглавие №6 от настоящия раздел на «Изгревът», както и забележката на съставителя на същата страница.

*** Вж. «Изгревът», том IV, стр. 90–91. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

нове, но въпреки това оказва голямо почитание към Борис. Методи Константинов в сън се среща с Хитлер в центъра на Берлин. Хитлер веднага се обръща към него, ръкомаха и крещи: «Какво е това Бяло Братство, кой е този Учител в България, който разруши всичките ми планове и идеали и постоянно спъва военните ми начинания! Нямам сили да се боря повече с него.»* Благодарение на това всичките фашистки жестоки идеи минават меко в България, дори и развитието на еврейския въпрос След завръщането си от Германия на 15.VIII. 1943 г., неделя, от последната си среща с Хитлер, царят, изтощен силно физически и морално, се усамотява в своя частен апартамент в двореца. По време на полета със самолета той казва на придружаващия го Филев, че има искрено желание някой неприятелски самолет да ги атакува и да сваля техния самолет и всичко да свърши. До това време България е единствената страна в Европа, която живее в мир, не воюва с никого и не изпраща войски на никой фронт. Икономически тя е в голям подъем. Настъпил е час на жестока разплата, когато Хитлер иска Борис веднага да изпрати войски на Източния фронт срещу Русия. Този труден въпрос Борис отива да разреши на любимия си връх Мусала, въпреки че има болезнено състояние на гърдите. Там той на 19.VIII.1943 г., четвъртък, се среща с Възвишените същества, от които разбира, че трябва да си заминие от този свят за доброто на българския народ. По този начин ще се осуети изпращането на български войски срещу Русия. Царят слиза от връх Мусала по най-стръмните и опасни пътеки, като създава големи мъчности и опасност за живота на придружаващите го двама телохранители. Прибира се в двореца, където яде гъби, от което положението му се влошава още повече. В беседата, държана от Учителя на 25.VIII.1943 г., сряда, пред Общия окултен клас, Учителят казва: «Сега Борис III е много болен и ако има някой да му даде да изпие две чаши гореща вода, ще оздравее, иначе ще си заминие от този свят.»** При болния Борис, в двореца, не пускат никого, включително и неговия съветник Любомир Лулчев, когото Евдокия извиква в последния момент, когато царят е в агония. Лулчев иска да помогне на царя и нарежда да му дадат сурово яйце, за да го сложи на корема на царя и да отнеме отровите, събрани в него. Оказва се, че в този момент няма яйце в целия дворец. Борис си заминава на 28.VIII.1943 г., събота. Два дена преди това той предсказва деня и часа на своето заминаване. Денят на заминаването е събота – ден на българите и тяхната карма. Това е Голяма Богородица, Която е ангелът на завета Господен Елохил – първият представител на българския народ в Божествения свят. Цар Борис е свързан пряко с този благ дух и с негова помощ опазва България от всички политически катаклизми.***

След заминаването на Борис Учителят каза: «Сега Борис отиде да даде отчет пред Бога за живота на българите. Молете се да даде добър доклад за България, за да може тя в бъдеще да разреши правилно задачите си.» В беседата на 1.IX.1943 г., сряда, в Общия окултен клас, Учителят казва: «Сега Борис е тук, в салона, и ми каза, че никога вече няма да пожелае да стане цар на която и да е държава и да носи всичките кармични тежести на един народ.»****

Понеже Борис не изпълни съвета на Учителя да обяви пълна неутралитет на България през 1941 г., той трябваше да си заминие от този свят на 28.VIII.1943 г. от ръката на тези, от които той най-много се плашеше, че ще променят живота

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 471, ред 9 отгоре до ред 26.

** Вж. «Изгревът», том I, стр. 327–328.

*** Вж. «Изгревът», том IV, стр. 4–41.

**** Вж. «Изгревът», том XX в раздел «Учителят Дънов за цар Борис III» на стр. 1036–1038. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

и облика на България. Той отлично знаеше бъдещето на страната. След заминаването и погребението на Борис целият народ плачеше, особено евреите, защото загубихме един голям свой приятел и силен дух, който опази България от войната при най-трудните военни ситуации, а след това тя изпада в безнадеждно положение.

Комисията по еврейските въпроси не се отказва от своя план. Комисарят Белев, който така старателно променя Указ 127 според своите разбирания, е разярен от случилото се на 9 срещу 10.III. Тогава той започва да тълкува контразаповедта като забавяне на депортирането и прави нов план за депортиране през септември. Решава да изсели 16 000 евреи в организирани два етапни лагера в Лом и Сомовит близо до Плевен. Планът му е оттам да ги изпрати във Виена, където да бъдат предадени на германците.

На 21.V.1943 г., петък, евреите от София започват да получават заповеди за изселване от столицата в срок от три дни. Отчаяни, водачите на консistorията търсят помощ от всички. Голяма група опозиционни делегати отправят протестно писмо до правителството. Митрополит Стефан и неговите колеги от Светия синод изказват протеста си пред Филов. Обаче правителството поддържа плана на Белев, а на 23 май, неделя, цар Борис напуска столицата. Идва 24.V.1943 г., и за да не станат кървави еврейски демонстрации, ръководителите на консistorията спират проектираната манифестация към центъра на столицата и затварят Синагогата. Тогава при събраните пред Синагогата евреи идва Даниел Цион и ги повежда към Синагогата в Ючбунар – по ул. «Клементина», заедно с главния равин Ашер Ханиел. Там те успокояват насъбралите се евреи, идва митрополит Стефан, който също им говори, а след това отива на пл. «Ал. Невски», където изнася реч, в която осъжда правителството за липсата на еврейски ученици на парада. Към еврейската демонстрация се насочват силите на КЕВ и полицията. Много евреи са арестувани. Даниел Цион е арестуван и изпратен в Сомовит, а много евреи се скриват в домовете на свои приятели българи.

Още на 20 май, четвъртък, Габровски предлага на цар Борис нов план «А» за депортиране на всички евреи в Полша и план «Б» – за изселването и включването им на работа по пътищата в България. Борис III веднага зачерква план «А» и одобрява план «Б». Борис издава заповед евреите да се интернират главно в Разградско, където да правят пътища. Евреите, само с личен ръчен багаж, са пръснати из цяла България и навсякъде са приети топло и братски от българския народ. За този случай Учителят казва: «Вие сте същите евреи, които преди 2000 години викахте: «Разпни го», а сега се грижите за своите закъсали братя евреи.» Евреите са спасени и нито един не е депортиран в Полша.

Цар Борис при поредната си визита при Хитлер за втори път му заявява, че няма работна ръка и евреите му са жизнено необходими за оправяне пътищата в България.

Пълномощният германски министър Бекерле докладва в Берлин, че българите имат особен манталитет. Те са израснали с арменци, гърци, цигани, турци и нямат никакви предразсъдъци към евреите за разлика от народите в Западна Европа. По-нататъшният натиск върху българите от страна на Германия ще ги отчужди и това ще е вредно за политиката на Райха. В заключение той казва, че само една тотална германска победа може да накара българите да променят своето мнение.

Така всички усилия на КЕВ за унищожаване на евреите удрят на камък и този проблем отпада от грижите на правителството.

След идването на комунистическата власт в България през 1945 г. тримата еврейски равини посещават Изгрева, за да си вземат диамантите, оста-

вени от тях на съхранение при Учителя. Учителят е в другия свят и Никола Антоф – член на Братския съвет, не иска да се предадат диамантите, защото нямат никакъв документ. Тогава брат Боян Боев заявява, че е присъствал на срещата на равините с Учителя, когато те са донесли диамантите и са Му ги дали. Те са техни и веднага трябва да им се върнат. След една седмица Братският съвет връща диамантите на тримата равини. Единият от тях изсипва диамантите от епруветката на ръката си и ги разглежда. Стоящият близо до него брат го пита: «Колко струват тези диаманти?» Равинът се усмихва и казва: «Това няма никакво значение, те са безценни, защото са много важно условие за нашата духовна работа.» След това равините прибират диамантите, благодарят на Братството за оказаната им голяма услуга и си отиват.*

На последния събор на Бялото Братство, състоял се през август 1944 г. при хижа «Острец» и завършил на Марина поляна пред хижа «Еделвайс» на 28.VIII.1944 г., събота, Учителят казва на всички приятели след свършването на събора да тръгнат към село Мърчаево, а той остава последен с брат Борис Николов, на когото нарежда да легне на земята до пейката и да напише от-долу:**

«I. Мир по цялата земя.

II. България напълно неутрална.

III. Ако евреите не приемат християнството, ще престанат да инкарнират (да се прераждат).

IV. В Русия ще стане революция, много по-голяма от тази през 1917 г.»

Последиствията от изпълнението на нареждането на Учителя до цар Борис да спаси евреите не закъсняват.

След направения референдум през 1946 г. царското семейство с всички придворни беше пуснато свободно да замине със специален влак през Турция за Египет. Впоследствие то отиде да живее в Португалия. Пострада само принц Кирил като регент.

След края на войната Даниел Цион, който отлично знае, че Учителят спаси евреите, отива в Палестина и създава там група на Бялото Братство. Организируют свой салон, започват да четат беседи и пеят братски песни. Редовно играят Паневритмия и развиват усилена духовна дейност. Еврейските равини го преследват и ограничават много, но и сега в Палестина има братски групи, които постоянно кореспондират с България и усилено търсят Словото и новия живот.*** Постепенно този войнстващ елемент на еврейския народ ще започва да намалява, евреите ще приемат любовта и ще я прилагат в отношенията си с всички съседни – ще заживеят в мир и хармония с всички народи. Правят се много усилия от всички държави на Синайския полуостров, имащи интереси към него, за въдворяване на траен мир между арабите и евреите. Често техните усилия се спъват от национализма и фанатизма, които не са добър съветник на човешкия ум. Новите идеи на братски живот и хармония ще проникнат в живота на повечето хора по лицето на земята и желаният мир ще дойде като естествен резултат от разумния живот на взаимопомощ и разбирателство. Евреите трябва да изпълнят отлично своята голяма духовна мисия към човечеството като избран народ и да създадат благоприятни условия, при които Бог да изпълни дадените им от Него 36 000 обещания.

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 485–486.

** Вж. «Изгревът», том I, стр. 317.

*** Вж. «Изгревът», том I, стр. 487; том XVII, стр. 750–753. (бележки на съставителя Вергиния Кръстев)

2. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ НА «ИЗГРЕВЪТ» ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. През есента на 1944 г. в с. Мърчаево Учителят Дънов обявява, че настъпва времето на Доброто и от сега нататък Злото ще служи на Доброто. Настъпва една епоха от 1945 до 1990 г., през която Злото служеше на Доброто, за което аз бях свидетел. Виж «Изгревът», том I, стр. 482.

2. Кой спаси българските евреи? Виж в «Изгревът», том I, стр. 483–485. Този случай бе разказван от Борис Николов. Тази история съм я слушал най-малко от 10 души.

3. Диамантите на евреите и скинията на Мойсея. Чрез тях те търсиха застъпничество от Учителя Дънов, което и получиха. Виж «Изгревът», том I, стр. 485–486.

4. Еврейският равин в София става християнин. Виж «Изгревът», том I, стр. 487.

5. Целият този материал бе публикуван през 1993 г. с отпечатването на том I от «Изгревът». За пръв път аз чрез «Изгревът» официално изнесох истината за спасяване на евреите. Над 2400 тома се изкупиха през тези години. И дъновисти, и комунисти, и политици, и сътрудници на полицията, и техните платени доносчици прочетоха и научиха за това. Знаят го всички. Но всички мълчат. А защо? Защото не искат да признаят Петър Дънов за техен спасител.

Не признават Дънов нито за спасител, нито за Учител. А така наречените последователи на Учителя също мълчат – те са озлобени, че това е излязло чрез «Изгревът». И че аз съм го изнесъл за пръв път. Нали някой трябваше да каже истината! Небето се спря върху мен. Аз я изказах.

6. А да си уясните защо става така, трябва да прочетете «Кой е ръководител на Братството в България». Виж «Изгревът», том I, стр. 487–491.

7. А защо бяха спасени евреите в България чрез Учителя Дънов? Отговорът е много прост. Намериха се трима души, които за пръв път да изпълнят нареждането на Учителя Дънов. Това е първият и последен такъв случай от пребиваването на Учителя Дънов при българите от 1864–1944 г. Друг случай такъв няма – трима едновременно да изпълнят Неговите думи. За този случай виж разказа на Мария Тодорова в «Изгревът», том I, стр. 326, от 24 ред отгоре до края.

8. Кой спаси евреите от лагерите на смъртта? Виж «Изгревът», том IV, стр. 251–252. Това е разказът на Нестор Илиев. Много точен и с подходящ финал.

9. Онзи, един от тримата, които са изпълнили нареждането на Учителя и с това са били спасени евреите, това е Методи Константинов. Ето защо вижте разказа му в «Изгревът», том IV, стр. 533–535. Точно и ясно. И поучително. Истината е ясна. Но всички мълчат и с мълчанието си укриват истината. А защо? Да не се знае, да се забрави, че Го е имало Петър Дънов, и че Той ги е спасил. **Ако Го признаят, трябва да Го признаят, че е Учител, че е Миров Учител, че е Всемиров Учител.** А точно това не искат да признаят. Защото не им изнася и защото са врагове на Учението Му. А чрез Него получиха живота си и свободата си. Отново се повтаря случката от Евангелието на Лука, гл. 17, ст. 11–19, където Христос излекува 10 прокажени, но само един се върнал да благодари и да слави Бога. И този един е бил иноплеменник, т.е. не е бил евреин.

10. Елена Андреева в своя очерк за Любомир Лулчев в «Изгревът», том IX, стр. 249, говори за спасяване на евреите, което е чула лично от устата му. Всеки един от разказвачите допълва нещо важно, което другите не знаят или са пропуснали да кажат. А защо? Защото тези спомени ги записвах след цели 30 години. А това не е малко и за хората, и за спомените им. Но понеже те

често си ги разказваха помежду си, така си упражняваха паметта, да не ги забравят, докато дойде онова време, когато аз се явих и ги записах, и след 1993 г. започнах да ги публикувам чрез «Изгрева». Аз бях първият и бях поставен да изнеса истината и да възхваля Бога.

11. В разказа на Николай Дойнов, рожден брат на Борис Николов, който е взел бащиното си име, докато Николай се именува на дядо си, също ще намерите почти същата история. Вижте «Изгревът», том XV, стр. 352–353. Тук ще намерите нещо ново, казано от Учителя и разказано от Николай, че тази война ще продължи години, години наред. И това доживя Николай да го види и да го преживее. На 9 май 1945 г. Германия капитулира.

На 10 февруари 1947 г. е подписан Парижкият мирен договор с България. Но студената война продължава до падането на Берлинската стена на 9 ноември 1989 г. А Николай доживя това време. Той си замина през 1999 г.

12. А за ролята на главния равин в София по времето на Учителя и спасяването на евреите – Даниел Цион, виж в «Изгревът», том XVII, стр. 750–751, както и стр. 751–752.

13. Бяха ли правени опити да се провъзгласи истината за спасяване на евреите? Бяха правени, но безуспешни. Първият опит бе направен от Лидия Аладжем – еврейка, последователка на Учителя Дънов. Виж «Изгревът», том XIII, стр. 543–545. След това беше правен опит от мен, но също безуспешен. За него виж «Изгревът», том XIII, стр. 545–547. Беше направен опит да се измъкне от лъжите самият главен редактор на «Еврейски вести», но също бе несполучлив, поради лъжата. Виж «Изгревът», том XIII, стр. 547–548.

14. А моят отговор бе даден в «Забележка на съставителя» в том XIII, стр. 548. Друг отговор не може да се даде.

15. А как ще се разреши въпроса с евреите от вчера, днес и утре, може да прочетете в Забележката на съставителя в том XVII, стр. 751.

16. И понеже в България днес са преродени тези евреи, които гонеха навремето Исуса Христа, то спасението ще дойде и за България, и за евреите, когато признаят, че **Исус е Господ, че Исус е Христос, че Исус Христос бе дошъл в плът, и че Исус Христос е Синът Божий**. Това важи и за българите, и за евреите от вчера, днес и утре. Това е първото възкресение на плътта.*

17. А Спасението на българския народ ще дойде само тогава, когато този народ признае, че преди 2000 години е дошъл Синът Божий в лицето на Исуса Христа, а сега е дошъл Бащата, дошъл е Бог–Отец–Саваот в лицето на Учителя Дънов. Това е второто възкресение чрез Духа Христов.**

18. А Спасението на българския народ ще дойде, когато българите признаят, че **Словото на Учителя Дънов е Слово на Бога, което трябва не само да се изучава, проучава, но и да се прилага**. Това е трето възкресение – чрез Словото на Бога. Виж «Изгревът», том XVII, стр. 823–824.

19. А кои са изменниците на българския народ – виж в «Изгревът», том XVII, стр. 824–825.

20. Откъде ще дойде спасението на България – виж в «Изгревът», том XVII, стр. 825.

21. Откъде ще дойде спасението на евреите днес по света и в самия Израел?

Първо трябва да признаете кой е спасил евреите в България от хитлеристите. Всички на брой 48 000 спасени евреи още 1944–1945 г. знаеха кой ги е спасил. Но мълчат. И крият. Изнесоха се в Израел. Но и там мълчат и се крият. И с това лъжат не себе си, а останалите около себе си, и тези, които ще дойдат

*, ** Вж. «Изгревът», том XIX, стр. 907–928. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

след тях. А защо? Не признават Исуса Христа, не признават, че Христос е Господ, не признават, че **Дънов е Всемировият Учител, и че в Него е и Божественият Дух, че и Христовият Дух, че и Господният Дух. Светата Троица на живия Бог е в Него.** Това не признават. Не признават, че той ги е спасил, макар че всички това знаят.

22. Второ. Всички останали евреи в България, които не се изселиха, също знаеха кой ги е спасил. Знаят, но мълчат и вчера, и днес, и утре. **Не искат да коленичат пред Духа Божий, пред Духа Христов и пред Духа Господен, Който е в Учителя Дънов и Неговото Слово, което е Слово на Бога.** Повтаря се същият случай, както по времето на Исуса преди 2000 години. А случаят е следният, описан в Евангелието на Лука, гл. 17, ст. 12–19. При влизане в едно село Го посрещнали 10 прокажени мъже, от които 9 са били юдеи, а един – самарянин, от друго племе, т.е. иноплеменник. Те извикват със силен глас към Исуса да се смили над тях и да ги излекува. Той ги изпраща да се покажат на свещениците и като тръгват, те се очистват и оздравяват. И само един от тях, изцелен, като славел Бога, се връща, пада по лице при нозете на Исуса и Му благодари. А той е бил самарянинът. А Исус го пита, нали са били 10, къде са останалите 9, а само този – иноплеменник, който не познава закона на Мойсея, той идва и въздава Слава на Бога. А другите – познаващи закона на Мойсея, не се връщат и не благодарят. Исус задава този въпрос. И никакъв отговор, че и досега го няма от евреите, които са спасени 48 000 души от смъртта чрез Учителя Дънов.

23. Накрая се намери един, който познава Учителя Дънов, че Бог е в Него и след срещата си с Него записва в резюме този разговор: «Откровение от Бога» и го разпространява навсякъде в София. Този един е Даниел Цион – еврейският равин в София. Да, той Го познава, но другите Го отхвърлят. И когато този един от 48 000 евреи, обречени на смърт – биват спасени чрез Учителя Дънов, то той, Даниел Цион, идва и благодари на Учителя и на Бога. Но само един. Добре, че се намери един, та да се повтори същата случка, описана в Евангелието на Лука в глава 17, ст. 11–19.

24. Благодарността на Даниел Цион е документирана и всички тези, които са спасени, знаят, че съществува този документ. Този документ е написан и подписан от него във връзка с арестуването на Любомир Лулчев от комунистическата власт и даването му под съд от Народния съд. Този документ е написан на 16.XII.1944 г. и е адресиран до Председателя на Върховния Народен съд с входящ №66 от 16.XII.1944 г.*

Ето това е документът, който са чели всички обвинители, съдии, прокурори, журналисти. Всички знаят за него, но мълчат. Не го признават. Само един го признава, и това е Даниел Цион, че са спасени чрез Любомир Лулчев. И онези 48 000 евреи също знаят, но мълчат. Този документ се намира сега в архив на МВР. И всички може да го прочетат и да го публикуват. Но не искат и не желаят. Не им изнася. Трябва да признаят кой ги е спасил. Трябва да признаят и Петър Дънов за Учител. А това не желаят и мълчат.

А аз го извадих на ксерокс, платих си и за таксата за публикация. В същото време извадих целия дневник на Лулчев на ксерокс по неговия оригинал, където на всяка страница се е подписвал. Извадих го, платих двойно, и за неговата публикация. Един трябва да се яви и да свидетелствува за истината.

* Вж. «Изгревът», том VIII, стр. 636. Тодор Маринчевски отива при Даниел Цион за едно такова потвърждение, той го написва и го предава в Народния съд. То е съхранено и публикувано дословно. Вж. стр. 401 в настоящия том на «Изгревът». (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

А този един е моя милост. Това е. Ето защо публикувам текстово и на скенер този документ, озаглавен: «Осветление». Той осветлява събитията, но всички са с отворени очи, но не искат това осветление. Не го искат и го отхвърлят. А защо? Трябва да признаят Учителя Дънов. Те не искат да сторят това. Такава е истината за този случай.

25. Вчера, днес и утре евреите мълчат. Знаят кой ги е спасил тези 48 000 души, но мълчат. Мълчат от 1945 до 1990 г. Мълчат и сега, от 1990 г. до този момент. Какви ли не лъжи се изписаха по вестниците, радиото и по телевизията за заслугите на този и онзи. А всички знаят, че ги е спасил Петър Дънов. Няма нито един, който да не знае. Но лъжат, че не знаят. Ако има един, който не знае, той не трябва да пише за онова, което не знае. И това е престъпление. И накрая ще завърша с думите на Учителя Дънов: «Всяко едно престъпление може да се прости, но само едно няма да се прости – а това е хулата срещу Духът, Който е в мене.» А чрез този Дух се даде Словото на Бога. Чрез този Дух на Всемировият Учител на Вселената, наречен Беинса Дуно, се даде Словото на Бога на български език за човеците, които трябва да дойдат и да основат VI-та раса.

Амин.

3. ОСВЕТЛЕНИЕ ОТ ДАНИЕЛ ЦИОН

(Вж. на стр. 401 сканираното ксерокопие.)

4. КАКВО КАЗВА НАРОДНИЯТ СЪД ЗА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ, ЧРЕЗ КОГОТО СА СПАСЕНИ ЕВРЕИТЕ

1) На заседанието на Народния съд от 27 януари 1945 г., след обяд след 15 часа, Народният обвинител Ат. Армянов произнася своята обвинителна реч срещу Любомир Лулчев. Ето какво казва той за смъртните присъди и поведението на Лулчев. Но не споменава нито дума за спасението на евреите и за «Осветлението» от Даниел Цион, който е Равин на евреите в България. Това е стенограма от процеса.*

«(...) По отношение на смъртните присъди какво е становището на подсъдимия Лулчев? Лулчев също така не е принципиален противник. Така, когато прави застъпничество за Ботушев и другарите му, в писмото си до царя пише: «Доколкото зная, те не са се проявили с особена дейност, а са имали само лоши намерения. Добре е, дето са осъдени на смърт, за да се стреснат те и другите като тях.» Виждате, господа народни съдии, какво е отношението на Лулчев и по този кардинален въпрос. Наистина, маса хора дължат нему живота си, че ги е отървал от куршума и въжето – това трябва да се признае публично, – но вие виждате какво му е становището по този въпрос. Той и тук излъга, когато разправяше, че казал на царя: «Премахнете закона.» А тук виждате какво пише в писмото си: «Добре е, дето са ги осъдили, за да се стреснат и другите.»

Би могло да се изброят още много факти, от които се вижда, че подобно на своя руски събрат, и българският Распутин със своята мистика и безотговорно вмешателство е тикал България към катастрофа – Лулчев призна, че действително се е занимавал с военни въпроси, като наивно обясни, че това е вършил като бивш военен.(...)

* Народният съд срещу Любомир Христов Лулчев. Изд. «Астрала», София 1996, стр. 178–179. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Р. № 66
16 декември 1944 г.

председателя на Върховния
НАРОДЕН СЪДЪ

Тукъ.

155

О С В Ъ Т Л Е Н И Е

отъ

Равинъ ДАНИЕЛЪ ЦИОНЪ, председателъ на
Върховния еврейски духовенъ съдъ, живущъ
въ София ул. Искъръ № 15.

Относно ДЕЙНОСТТА на
задържания общественикъ
ЛЮБОМИРЪ ХР. ЛУЛЧЕВЪ
кв. Изгревъ, София

Господинъ Главенъ Обвинителъ,

Позволете ми да дамъ следното кратко освѣтление относно дейността на задържания общественикъ Любомиръ Лулчевъ, полковникъ отъ запаса, София:

Въ качеството си на равинъ и председателъ на Върховния еврейски духовенъ съдъ, съмъ се обръщалъ многократно за съдействието на г-нъ Любомиръ Лулчевъ да ходатайствува предъ царъ Борисъ, предъ другитѣ членове на царския дворъ, както и презъ министритѣ отъ миналитѣ правителства, да се облекчи положението на евреитѣ въ България, както и да се спре пълненето имъ намѣрение да пратятъ българското еврейство въ Полша. Г-нъ Лулчевъ предприе редица сполучливи застъпничества въ полза на евреитѣ въ България предъ тѣзи висши инстанции и лица и тѣзи негови застъпничества успѣха да допринесатъ за предотвратяването на крайнитѣ намѣрения спрямо еврейството и да се облекчи участието му.

Отнасяхъ се за застъпничество къмъ г-нъ Лулчевъ въ полза на еврейството, защото знаехъ, че той е човѣкъ съ миролюбиви разбирания за живота, човѣколюбивъ, демократъ и при многократни разговори съ него съмъ слушалъ да изказва своитѣ убеждения относно демократизма, олавнолюбие то — братско отнасяне къмъ съседитѣ и винаги е държелъ за пълненъ неутралитетъ на България.

Познавайки го като такъвъ и като активенъ деецъ въ това направление, си позволихъ да разкрия наболялото си сърце предъ него. И азъ знаехъ, че той свърши твърде много човѣколюбива работа средъ властниците на мрачния фашистки режимъ.

Това като Ви донасямъ, моля Ви господинъ Главенъ Обвинителъ, да се вземе подъ внимание при преценяване дейността на г-нъ Любомиръ Лулчевъ всрѣдъ властниците на миналитѣ режими.

Увѣренъ въ пълната справедливостъ на Народнитѣ обвинители и на Народния съдъ, оставамъ съ отлични почитания и пожелания.

Р А В И Н Ъ, Председателъ на Върховния еврейски духовенъ

Съдъ :

гр. София, 16 декември 1944 г.

Тук може би ще се направи опит да се представи, като че съдим дъновиста Лулчев. Далеч от тази мисъл, а съдим гражданина Лулчев, който така безотговорно се е месил в управлението на страната чрез своите съвети до царя. С това завършвам изложението си за Лулчев.»

2) В защитната си реч от 28.XII.1944 г., след 15 часа, адвокатът Иван Попгеоргиев се опитва да защити Лулчев, като изтъква заслугата му за отменяне на смъртни присъди и спасяването на евреите. Но това изобщо не се взема под внимание. А защо? Защото има много евреи, които са големи комунисти и те не искат да признаят, че чрез Лулчев са спасени от Учителя Дънов. Това е причината – от евреите комунисти.

«По еврейския въпрос, господин обвинителят признава, че доверителят ми се е застъпвал за евреите и е бил против издевателствата и вандализмът, която се извърши спрямо тях, но казва: «По-рано той е бил на друго мнение» – и това вади от писмото му от 10.XI.1940 г., от което, за щастие, и аз имам доста дълги извадки. В това писмо, което доверителят ми е писал до царя, той казва: «... Законът за защита на нацията е с погрешно становище, от което един ден ще плащаме ние, включително и Вие. Това е, когато един ден, в едно бъдеще, не Вие, а други ще управляват. Нацията не е фикция, а реалност. Отварят се широко врати за произволи. Създават се нови страдания. Благото на един народ трябва да бъде общо за всички». Аз питам: къде е другото му мнение и не е ли едно и също, като през 1940 г., така и след това? И не се ли оправдаха всички казани в това писмо думи на подсъдимия? Произволите ги имаше, те се описваха по един чуден начин от разпитаните свидетели евреи, но и всички ние ги знаем и се ужасявахме още тогава, а и днес не плащаме ли за всички тия щуротии на управляващите?

С писмото до царя от 11.XI.1941 г. или 1942 г. също се тълкува, че Лулчев одобрявал смъртните присъди, значи той е фашист и за прогерманска политика. Аз се спрях много на това писмо още по-горе, когато очертах как и защо е действувал така или иначе той, но тук пак трябва да спомена, че както много други работи, така го каза и г-н главният обвинител, въпросите се поставят при «свършени факти», както се казва, та и тук присъдата спрямо тия осъдени, мисля четирима, вече била произнесена, касаело се само да не се привежда в изпълнение смъртната присъда, против което изпълнение въобще Лулчев като човек и верующ е бил винаги против, и Лулчев, за да убеди царя да отмени същата, може би е казал думите: «добре, за назидание на другите като тях». Но това още говори ли, че той въобще е одобрявал смъртните присъди? Не може ли всеки гражданин да каже тия думи, а не е ли целта на законите, които са създавани, които и сега се създават, за предпазване, една превантивна мярка за хората? Ясно е, че тия думи, както те са казани, са случайни или с друга цел, а не за одобрение. Впрочем, цялата дейност на Лулчев говори противното – именно, че той е против смъртните присъди като човек и верующ християнин.

За евреите и еврейския въпрос аз моля да се имат предвид писмените показания на г-н Цион – главен равин, приложени към делото, а също така и днес представеното писмо-показание, а също така да се има предвид дневника му, където той многократно осъжда жестокостите спрямо евреите.»

3) И най-важно е, че Народният обвинител по процеса – Ат. Армянов, пледира пред съда за наказание на Лулчев чрез затвор. Но други го осъждат на смърт. А на тези, на които е заповядано да произнесат смъртната присъда – имената и подписите им стоят под присъдата от 1 февруари 1945 г.

4) А защо бе осъден на смърт – причината е посочена. Непослушанието към Учителя Дънов довежда да се задвижи неговата карма и да се изпълни.

5. РОЛЯТА НА ЦАР БОРИС III ПРИ ИЗСЕЛВАНЕТО НА ЕВРЕИТЕ ОТ БЪЛГАРИЯ

Б. Ардити

Б. Ардити. Ролята на цар Борис III при изселването на евреите от България. Тел Авив, 1952 г./ № 436824 в Народна библиотека «Свети Свети Кирил и Методий», стр. 58–62

Глава VI. – Заключение

В историята на малочисленото българско еврейство периодът на нацисткото господство в България бе най-критичният и пълен с премеждия, опасности и трагизми. На два пъти българското правителство беше решило да предаде българските граждани – евреи на германските си господари – хитлеристките палачи. Първия път трябваше да се предаде една част, а втория път – всички. И ако българското правителство би успяло в своите замисли, тогава българското еврейство би престанало да съществува и може би само неколцина «щастливци» щяха да бъдат единствените свидетели евреи на кървавата трагедия на 50-хилядното еврейство в България.

Спасението на евреите от старите предели на България по време на нацисткия режим в тази страна представлява крупен факт в историята на еврейството въобще. Не се касае само до спасението на една твърде малка част от европейското еврейство, когато намериха смъртта си в смъртоносните лагери на Полша повече от шест милиона наши братя. Величината на въпросното събитие, неговото особено и голямо значение се състои в самия факт, в голия и безспорен факт, че именно и само българското еврейство можа тогава да избегне изселването в Полша. От тази гледна точка изяснението на причините, които са способствали, и на които се дължи спасението на българското еврейство, представлява голям научен интерес, който надхвърля рамките на историята на българското еврейство от тази епоха. То, без никакво съмнение, се издига до величината на принос от капитално значение за историята на евреите от Европа въобще.

Но българското еврейство оцеля. И то оцеля след упорита и титаническа борба.

В тази грандиозна по своите размери, драматична в своите действия, епохална в своята същност и щастлива по своя завършек борба взеха участие няколко фактори: евреите в България, еврейски институти и личности в странство, българският народ, цар Борис III, антисемитското правителство на Филов в България и хитлеристкото зло чрез своето правителство в Берлин и агентите му в София.

Злият гений, подбудителят, моторът в тая борба бе Хитлер. Той и неговите «ученици», неговите агенти, неговите последователи и неговите пипала – всички те носители на неговите идеи за физическо и тотално унищожение на евреите. Чрез конференцията в Берлин, чрез систематическата и планомерна писмена и устна пропаганда в България, чрез богати подкупи и скъпи подаръци, чрез морално и материално давление над българските министри, народни представители, интелектуалци, чрез ласкателства и интриги, чрез натиск и заплахвания – чрез всички средства, до които може да прибегне една покварена и деморализирана власт, която иска на всяка цена да постигне пъклените си замисли, хитлеристите са се стремили да повлияят и покварят българския народ и да задължат българските власти да предадат евреите от България на германския молох. Антисемитските вестници, списания, брошури, книги – поч-

ти всички подобни печатни издания, са били внесени от Германия, преведени от немски, преписани от една литература, чиито автори са били дегенерирани литератори, достойни ученици и последователи на изродите, способни да изгорят на публично аутодафе в Германия (и то в XX в....) най-големи и вечни ценности на световната литература и на човешкия гений.

Чиновниците на Еврейското комисарство в България са били обучавани в Германия – в тази покварена нацистка среда. Антиеврейските закони в България бяха превод – и то лош и неграмотен превод – от германските, от нюрнбергските закони. Те – фрицовете – се стремяха всячески да посадят в здравата българска почва отровното, гнилото, разлагащото се, вонящо хитлеристко «цвете» – националсоциализма.

Тези, които се поддадоха на хитлеристкото влияние, бе само правителството на Филев и неговият антураж. Но те управляваха страната с груба сила, с терор. Безволна играчка в ръцете на хитлеризма, те сляпо изпълняваха всички нареждания на своите господари. Гласуваха противоеврейски закони, издаваха наредби, ограничаваха правата на евреите. Сключиха спогодбата с Денекер и на два пъти бяха съгласни и решени да предадат евреите. Но както първия път, така и втория – те бяха достатъчно силни, за да се наложат на евреите, но и достатъчно слаби, за да не могат да се противопоставят нито на германците, нито пък на Царя. Играчка в ръцете на по-силните от него, правителството на Филев беше се превърнало в сурогат на суверенно правителство на един свободен народ. Но то би успяло, ако не трябваше да преодолее противодействието и непреклонната воля на цар Борис да спаси българските евреи, както и съпротивата на съзнателни българи. Правителството на Филова не можа да строши костеливия орех – българските евреи.

А българските евреи бяха костелив орех. Те не се поддадоха. Още когато се заговори за хитлеристка опасност, евреите в България преминаха към активна самозащита. Откърмени в ционистическа концепция и борческа традиция в тях се разви естествена воля за борба. Те се бориха смело. Не си послужиха нито с подкупи, нито с молби. Чрез изложения до Народното събрание, чрез меморандуми до министри, чрез широко развита обществена дейност, те защитиха своите права като граждани на страната и като свободни хора. Когато изложението се отегчаваше и условията за легална борба намаляваха, те преминаха и към подмолна дейност. Възможностите бяха малки, но величието на делото даде криле на тяхната борба. Те трябваше да държат будно българското обществено мнение. А това не беше лесно. Българското еврейство не падна духом и не скръсти ръце нито през периода на изселването, нито из трудовашките лагери, нито в Сомовит – никъде. Но евреите в България успяха, защото се бориха смело и съумяха да привлекат и организират за тази гигантска борба всички приятелски среди всред българския народ.

Този млад и малочислен народ не иска да си лепне петното на позора. Той се противопостави на пъклените намерения на едно самозабравило се и продажно правителство. И селячество, и работничество, и интелигенция, и част от запасното войнство начело с Дамян Велчев, и духовенство, и македонци, и политици, пък даже и някои нацистко настроени общественици като Димитър Пешев, Кюсеиванов и др. Съзнателната част от народа се издигна на онази висота, на която застава един честен и морално издигнат народ, когато трябва да защити своята чест и своите съграждани. Би ли могъл евреинът от България да си представи каква би била неговата съдба – даже в случай, че българските евреи не биха били изселени, – ако обкръжаващите го българи бяха неприязнено настроени? Не биха ли се повторили в България изстъпленията от Румъния? Не биха ли били мнозина евреи избити из улиците? Могат ли българските

евреи да забравят, че когато се наложиха крайните ограничения и свободата на движението бе сведена до минимум, простият, обикновеният българин от улицата предлагаше – въпреки грозящата го опасност – услугите си, за да смекчи отчасти поне злата участ на съгражданите си евреи? Могат ли българските евреи, които са имали щастието през онази мрачна епоха да живеят в затънтени и забравени селца, да забравят гостоприемството, добродушието, отзивчивостта на коравия, на затворения в себе си български селянин? Този изблик на човеколюбиви чувства бе естествен и непринуден. Ненужно е да повторим всички прояви в естествената и самоотвержена борба на българите. Но има ли подобен случай в историята на друг народ, щото един подпредседател на Народното събрание да поставя на карта не само цялата си политическа кариера, но и бъдещето си, за да спаси съгражданите си евреи? А такива прояви оставят като златни страници в историята на човечеството.

Но всички тия прояви биха останали само великолепни прояви на човешката добродетел и не биха имали никакви практически резултати, ако на престола на българската държава не би седял цар Борис III. Не можем да знаем какви бяха неговите подбуди. Впрочем, в дадения случай това не е и от голямо значение. Делата му – спасението на българското еврейство, е съществено. В основа на досега известните документи, може да се твърди, че ако Царят не би упражнил своите права като суверен, българското еврейство би било днес само едно историческо понятие. Проявата на Пешев бе смела и целеше спасението на българските евреи, но **ако царят не би заповядал на Габровски да освободи арестуваните евреи и да отмени изселването, тогава Пешевата акция не би имала никакъв практичен резултат.** Заповедта на царя осмисли акцията на Пешева. По-късно, през м. май, пак на царя се дължи спасението на българските евреи. Без да дочака писмото на групата Дамян Велчев, без да се е знаело, че ще се устрои каквато и да била манифестация, Царят в срещата си с Габровски изрично и недвусмислено се обявява против изселването. Ако Царят би желал да предаде българските евреи на германците, тогава нито манифестацията би имала някакво реално значение и резултат, нито писмото на политиците и военните би могло да окаже някаква действителна помощ на българските евреи. Месеци преди акцията на Пешев и ген. Дамян Велчев, Царят беше вече заявил на могъщия Рибентроп: «Аз не ще предам българските евреи на германския молох.» Царят не желае да предаде евреите на германските палачи и иска, и полага всички усилия, за да ги спаси. Той отстоява с твърдост тази своя позиция. И тази негова твърдост, тази негова действително **твърда** политика по този въпрос, може да се сравни и по нищо не отстъпва на твърдостта, упоритостта и категоричността, с които той до края на живота си не е изпратил българска войска да се бие срещу Съветска Русия. Голяма и пълна мистерия цари още и до днес над въпроса дали цар Борис не е заплатил с живота си за тази своя твърда политика. Но някой ден историята ще хвърли повече светлина, и може би ще разкрие истината около тази загадъчна смърт. Царят на българите остана през течение на цялата война верен, последователен на себе си, на своето неотменно решение – да не предаде българските евреи, да ги спаси. И той ги спаси.

Нека обективният читател отговори на двата въпроса: 1.) Каква би била съдбата на българските евреи, ако Царят не би наредил на 9.III. до Габровски да отмени изселването и 2.) Биха ли останали българските евреи живи, ако Царят би възприел на 20.V.1943 г. предложението на Габровски и би се съгласил с изселването им в източните провинции на Германия. Само след като се отговори на тия два въпроса, ще става ясно и ще може да се каже какво дължат българските евреи на цар Борис III.

Историята е суров, но справедлив съдия. Автентичните документи ще дадат възможност на историка на еврейството в България да отреди на цар Борис III онова място, което той по заслуги ще следва да заеме.

Забележка на съставителя:

Включих този текст по няколко причини.

1. Този евреин знае много добре кой е спасил евреите, но нарочно лъже, за да издигне до небето борбата на евреите за тяхното спасяване. И да ги възвеличи. Лъжа е.

2. Този евреин много добре знае, че лично цар Борис III е подписал заповедта за изселване на евреите в Полша. Но мълчи и не казва това. Трябва да излъже като евреин и лъже упорито.

3. Този евреин знае много добре, че след намесата на Лулчев в присъствието на Габровски той скъсва заповедта. Били са трима: Габровски, Лулчев, цар Борис III. Но отново лъже и мами. А защо? Да не се знае истината.

4. Този евреин знае много добре, че са спасени от Учителя Дънов, Който е наредил на Лулчев да намери царя и да отмени заповедта си, която преди това е подписал. Знае, но не казва. Лъже. А защо? Не иска да каже истината.

5. Защо евреите вчера, днес и утре не казват истината за спасението си от Учителя Дънов? Защото винаги са се противопоставяли на Духа Христов от памтивека. И днес правят същото – не признават Духа Христов, Който е в Учителя Дънов.

6. Те отново разпъват Христа от 1945 г. до 2004 г. и ролята на император Тит, който ги разпъваше преди 2000 години, е поета и взета от арабите, които днес ги разпъват.

6. КАК СЕ ИЗОПАЧАВА И СКРИВА ИСТИНАТА ЗА СПАСЯВАНЕТО НА ЕВРЕИТЕ

Вергилий Кръстев

1. През 1991 г. в София бе публикувана книгата «Корона от тръни» от Стефан Груев. Той е син на Павел Груев, който е бил началник на Личния кабинет на цар Борис III от 1940/41 г. до смъртта на царя. Той е осъден на смърт от Народния съд. Синът му Стефан Груев е имигрант на Запад. През 1991 г. идва и публикува горната книга, показван е многократно по телевизията и с интервюта пред журналистите. Всички узнаха за неговата книга.

2. Той озаглавява специална глава в своята книга «Спасяването на евреите», стр. 381–396. На стр. 390 той заключава, че спасението на евреите е извършено от царя. Това е вярно. Това е така. Само той може да издаде тази заповед. Но защо я издава? Стефан Груев много добре знае защо, но мълчи, за да не накърни ореола на Цар Борис. И не само това. Той мълчи, защото не смее да каже истината. Защото ако се каже, то всичко ще си отиде на мястото. А точно това не желаят всички и до днес.

Ето, цитираме един пасаж от стр. 390:

«Какво се случи между 17 и 19 часа този следобед на 9 март [1943 г.], за да накара Филов и Габровски да спрат заповедта за депортирането на 6000 до 8000 евреи от стара България? Дали получиха заповед от царя? Имайки предвид, че това беше период на личното управление на цар Борис, когато той

имаше последната дума във всички важни решения, почти немислимо е Филов и Габровски да не са го консултирали този ден. Освен това липсата на симпатия у Филов към бедите на евреите беше добре позната и не е възможно той изведнъж да е заповядал на Габровски да пощади българските евреи.

Докладът на германската легация, заверен от Бекерле, изяснява тази загадъчна внезапна промяна. Написан след намесата на Пешев, той гласи: «Повече от сигурно е, че на вътрешния министър бяха дадени наставления от най-високо място да преустанови изпълнението на планираното депортиране на евреи от стара България. Във всеки случай на 9 март вътрешният министър – без каквото и да било участие на комисаря по еврейските въпроси – заповяда освобождаването на евреите от стара България.»

В България през 1943 г. «най-високото място» можеше да значи само един човек: цар Борис.»

3. Тук ще ви изнесем най-голямата изненада. Но да бъде пълна, трябва да прочетете от «Изгревът», том I, стр. 483–487; том XVII, стр. 750–751; 751–752. И тогава ще прочетете тези пасажии от стр. 392–393 на Стефан Груев.

«Дойде 24.V.[1943] г. – денят на «Св. Св. Кирил и Методий», честван всяка година с внушителни паради на ученици, студенти и младежки организации. Беше почти сигурно, че една еврейска улична демонстрация този ден щеше да причини кръвопролитни сблъсквания с манифестиращите десни групи, подклаждайки антисемитската жар на КЕВ. Затова водачите на консistorията употребиха цялата си власт и влияние да разубедят своите най-възбудени братя по вяра, затвориха Синагогата и успяха да спрат проектираната манифестация към центъра на София.

Много евреи обаче дойдоха тази сутрин на мястото на срещата – пред Синагогата, и се разгневиха, когато намериха вратите ѝ затворени. Когато духовете се разпалиха и хората започнаха да обсъждат какво да правят, една добре позната фигура се появи на вратата на храма и се обърна към възбудената тълпа. Равинът Даниел Цион беше един от най-оспорваните водачи на израелитската община, обаче това, което той имаше да каже тази сутрин, порази събраното мнозинство.

Дейността на Цион в защита на неговите застрашени съверници беше взела от предишната есен насам най-странната форма, която човек можеше да очаква от един равин. Толкова странна, че **синагогската община се отрече от него и го освободи от длъжност**. Дълбоко уважаван като равин, Даниел Цион се интересуваше от мистицизъм и сравнителна теология, което го беше поставило във връзка с представители на други религии, включително източноправославната църква и **Дъновата секта**. Той даже беше обвинен, че бил **прегърнал дъновисткото учение**.

Когато първите противоеврейски мерки бяха оповестени в 1942 г., Цион направи едно чудновато изявление: той каза, че бил получил **откровение от Господа**, с предупреждение срещу всякакъв вид преследвания, което той трябвало да предаде на българските водачи. Цион напечата **«Господното откровение»** в много екземпляри и ги раздаде с пълна сериозност на официални лица, които познаваше, като финансовия министър Божилов, директора на полицията и митрополит Стефан. Той приготви едно копие за цар Борис, прибави едно лично писмо към него и го занесе на Павел Груев. Други две копия от «Откровението» и писмото бяха дадени на личния свещеник на царя. Даже и ако смятаха този начин за връзка с Господа твърде чудноват, всички получатели приеха добрия равин с учтивост, подходяща за неговия сан и престиж. Митрополит Стефан го увери, че **той смята тези думи като идващи наистина от**

Господа. Няколко дни по-късно царският свещеник му каза, че цар Борис дал уверението си, че евреите няма да бъдат изпратени извън границите на България. Еврейската консистория обаче, смутена от тази по-скоро оригинална инициатива на равина, **го уволни.**

Сега, в тази драматична сутрин в деня на «Св. Св. Кирил и Методий», равинът Цион се появи отново в центъра на сцената в роля, не по-малко необичайна от предишната. Придружен от един ционистки водач, той беше отишъл на разсъмване до **дъновисткия лагер «Изгрев»**, да срещне на ритуалните танци при изгрева на слънцето съветника на царя Любомир Лулчев, за да поиска неговия съвет. Лулчев изпитваше симпатия към българските евреи (негов брат – депутат от правителственото мнозинство, беше между подписалите писмото-протест на Пешев). **Според неговото мнение заплануваната еврейска демонстрация трябваше да се състои.** Избързвайки до затворената централна Синагога, Цион утеши събраните там евреи и след това ги поведе към Синагогата в Ючбунар, на ул. «Клементина», където той и софийският главен равин Ашер Хананел говореха на тълпата. После, докато се правеха приготовления за манифестацията, двамата равини, придружени от малка група еврейски първенци, се запътиха към жилището на митрополит Стефан. Владиката вече напускаше дома си за празненствата на площад «Св. Александър Невски», но той покани посетителите да влязат и ги изслуша внимателно. След това, изпълнен с възмущение, той ги помоли да чакат в къщата, докато отиде до двореца, само на няколко улици от Светия Синод. Царят отсъствуваше, но владиката видя началника на кабинета му Груев и поиска от него да посъветва цар Борис да отмени веднага заповедите. Митрополитът написа и едно писмо, предупреждавайки царя да не преследва евреите, «за да не бъде преследван самият той», както е казано в Светото писание. Груев обеща на него да даде писмото.

Стефан се върна у дома си, разказа на еврейската делегация за разговора си с Груев и ги увери, че през време на срещата си с царя през април, Борис беше оставил у посетилите го в присъствието на Филов владици впечатлението, че няма да депортира евреите. Митрополитът също посъветва главния равин да посети двореца и да се застъпи лично за своето паство.»

(Стефан Груев. Корона от тръни. София, 1991, стр. 392–393.)

4. Всички знаят кой е Даниел Цион; знаят, че спасението е изискано от него; знаят, че е посещавал Учителя Дънов; знаят, че е контактувал с Лулчев; знаят за «Откровението» на Господа. Знаят всичко, но го отхвърлят. Първо го отхвърлят евреите, после – българите, след това – царската държава, а след 9.IX.1944 г. – и Народният съд. Накрая идва Стефан Груев, да прикрие истината с «Корона от тръни». А той я знае много добре. Но замълчава. Не я изказва. Това е умисъл!

5. Но онова, което публикува, е достатъчно за онзи, който иска да узнае истината. За мен това е напълно достатъчно, понеже съм запознат с цялата тази история. А след време, когато всички приемат тази история, която съм публикувал в «Изгревът», ще благодарят и на Стефан Груев, че все пак нещо е написал и че, без да подозира, доказва кой е спасителят на евреите в България. И това го спасява за историческата истина.

VI.

Народният съд

на

Отечествения фронт

и

комунистическата власт

в

България

срещу обвиняемия

Любомир Лулчев

I. Държавен и Народен съд

Бележки на съставителя Вергилий Кръстев 410

II. Указ № 22 за учредяване на Народен съд

(Иван Пауновски. Възмездието. София 1971) 412

III. Дознание на Любомир Лулчев (Архив на МВР) 415

IV. Дознание на княгиня Евдокия Фердинандова (Архив на МВР) ... 431

V. Последна дума на подсъдимия Любомир Лулчев на 30.XII.1944 г.

(Народният съд срещу Любомир Христов Лулчев. С., 1996) 433

VI. Бележки към дознанието на Любомир Лулчев

от Вергилий Кръстев 435

VII. Обяснителни бележки към дознанието на Любомир Лулчев,

от изказванията на самия Лулчев по време на заседанията
на Народния съд на 25 и 26.XII.1944 г.

(Народният съд срещу Любомир Христов Лулчев. С., 1996) 436

VII. Присъда на Народния съд от 1.II.1945 г. (Архив на МВР) 445

I. ДЪРЖАВЕН И НАРОДЕН СЪД

Бележки на съставителя Вергилий Кръстев

А. Исторически справки за Държавния съд

1. През 1903 г. е заседавал първият Държавен съд въз основа на чл. 155 от Търновската конституция, с което е трябвало да съди бивши министри, изобличени в измяна, предателство и лично облагодетелствуване. Държавният съд осъжда министрите от кабинета на Радославов, управлявали от 16 август 1886 г. до 26 юни 1887 г., за измяна на отечеството, на 8 месеца затвор, но те биват амнистирани от стамболовистите.

2. През 1913 г. трябвало, чрез втория Държавен съд, да се осъдят радославистите заради Първата национална катастрофа, когато министър-председател е Васил Радославов от 4 юли до 20 декември 1913 г. Но съдът е прекратен. Радославов оглавява правителството от 23 декември 1913 г. до 21 юни 1918 г.

3. Третият Държавен съд трябва да осъди министрите от кабинета на Радославов от 1913–1918 г. След Солунското примирие от 1818 г. и Втората национална катастрофа, той емигрира в Германия заедно с цар Фердинанд. На 22 ноември 1919 г. Народното събрание прокарва закон за съдене на виновниците за Втората национална катастрофа. На 31 март 1923 г. са обявени строги присъди, но два месеца след произнасянето им – на 9 юни 1923 г., е извършен преврат от военните и е убит министър-председателят Александър Стамболийски. На следната година – 1924, управляващият «Сговор» на Александър Цанков обявява амнистия. И така от трите Държавни съда не е осъден никой.

Б. Народният съд

1. В първата програма на «Отечествения фронт», съставена от Георги Димитров, който е в Москва, и прочетена по радио «Христо Ботев» на 17 юли 1942 г., се говори за наказание на «фашистките главорези».

2. В края на м. август 1944 г. в манифеста на «Отечествения фронт» се включва тезис за Народния съд.

3. Първото правителство на «Отечествения фронт» е съставено на 9 септември 1944 г. с министър-председател Кимон Георгиев. С постановление на Министерския съвет от 12 септември 1944 г. се заповядва задържане на бившите регенти, народни представители и всички фашистки престъпници. Наредбата закон е подписана и от ръководството на БЗНС, начело с Никола Петков, който е бил осъден по времето на фашисткото правителство на цар Борис, както и от политическия кръг «Звено», чиито членове също са били в затвора. Така че те също са за Народен съд срещу управляващите до 9 септември 1944 г.

4. След смъртта на цар Борис III на 28 август 1943 г., са назначени трима регенти на малолетния цар Симеон II. Това са: принц Кирил, Богдан Филев и генерал Михов. Те се избират от XXV-то Обикновено народно събрание при явно гласуване с подпис, на 9 септември 1943 г., без дебати. А точно след една година идват комунистите на власт в България – на 9 септември 1944 г. – и сменят царските регенти. Невероятно съвпадение на тези две дати на 9 септември.

5. На 9 септември 1944 г. подполковник Владимир Стойчев докарва от Чамкория в София тримата регенти, за да подпишат указа за новото правителство на «Отечествения фронт», начело с Кимион Георгиев, понеже България е още конституционна монархия с цар Симеон II непълнолетен. Те се прибират в двореца, но след няколко часа са арестувани. А с указа от 12 септември 1944 г. те са изпратени в затвора и на 19 септември 1944 г. са предадени на СССР и закарани в Москва за разпити. През януари 1945 г. са върнати в София, където са съдени от Народния съд и осъдени на смърт, с присъда от 1 февруари 1945 г.

6. След като със своя указ регентите на цар Симеон II узаконяват правителството на «Отечествения фронт» на 9 септември 1944 г., няколко часа след това същото правителство с постановление освобождава тримата царски регенти и назначава нови, републикански, регенти. А това са: Тодор Павлов, Венелин Ганев и Цвятко Бобошевски, които от своя страна подписват указ № 22 от 4 октомври 1944 г. за учредяване на Народен съд и съдене на всички злодеи до 9 септември 1944 г. Интересни съчетания – едните назначават другите, за да могат после да ги осъдят на смърт.

7. На 9 октомври 1944 г. Министерският съвет назначава за Главен народен обвинител адвоката Георги Петров – комунист, участник в Септемврийското въстание от 1923 г. За Народни обвинители са одобрени Никола Гаврилов и Атанас Армянов. Съдебното дирене е от 20 декември 1944 г. до 1 февруари 1945 г., както и за други дела – от м. април 1945 г. Образуваните процеси са 135 за цялата страна с общо 11 122 подсъдими (по данни на в. «Работническо дело» от 1 август 1945 г.)

8. Военен министър е Дамян Велчев, който е имал смъртна присъда от цар Борис, но е бил помилван от него. На 14 септември 1944 г. издава военна заповед да не се допуска арестуването на военнослужещи: офицери и войници, във връзка с разследването на бивши фашистки офицери.

9. На 23 ноември 1944 г. Дамян Велчев прокарва IV постановление на Министерския съвет, при което тези, които отидат на фронта, то наказателно дело срещу тях няма да се възбужда. Българската комунистическа партия отхвърля този документ. Маршал Бирюзов, който е председател на съюзническата контролна комисия, също го отхвърля. Започват демонстрации, организирани от БКП срещу това постановление. На 6 декември 1944 г. постановлението е отменено. На 7 декември 1944 г. в София има митинг от 200 000 души, които одобряват отменянето на това IV постановление. Така Народният съд не може да бъде блокиран и на 20 декември 1944 г. той започва своята работа.

10. Любомир Христов Лулчев е арестуван на Изгрева срещу 1 ноември 1944 г. вечерта. Арестуван е срещу рождения си ден. Той е роден на 1 ноември 1886 г. (по стар стил, а по нов – на 13 ноември 1886 г.).

11. Лулчев е арестуван и започват разпитите, като той прави дознание на 4 ноември 1944 г., което публикуваме в настоящия том на «Изгревът...» по ксерокопие от оригинала от архива на МВР с разрешение за печат. (Вж стр. 415.)

12. Заседанията на Народния съд са на 25 и 26 декември 1944 г., при което разпитите са стенографирани.

13. На 27 декември 1944 г., сряда, Учителят Дънов си заминава от този свят. В същия ден група служители на новата власт отиват да Го арестуват, но Го намират на смъртния одър. Оглеждат наоколо и един от тях проговаря: «Ето един, който се отърва от възмездието.»

14. Защитната реч на адвоката Иван Попгеоргиев е на 28 декември 1944 г.

15. На 27 януари 1945 г. е обвинителната реч на главния обвинител Ат. Армянов.

16. Последната дума на подсъдимия Любомир Лулчев е на 30 януари 1945 г.

17. Присъдата е произнесена на 1 февруари 1945 г. Публикуваме я накрая на настоящия раздел.

II. УКАЗ №22 ЗА УЧРЕДЯВАНЕ НА НАРОДЕН СЪД

Иван Пауновски. Възмездие: Документално-художествена книга за царските съветници, министрите и регентите пред Народния съд 1944–1945 г. Партиздат, София, 1971, стр. 14–19.

УКАЗ №22

В името на негово величество Царя
Ние, регентите на България,
по доклад на министър-председателя от 3 октомври 1944 г.,
под №325
Постановихме и постановяваме:

Да одобрим 6-о постановление на Министерския съвет, взето в заседанието му от 30 септември 1944 г., протокол №191, с което и на основание чл. 47 от Конституцията е приет следният

НАРЕДБА-ЗАКОН

за съдене от Народен съд виновниците
за въвлечане на България в Световната война срещу съюзените народи
и за злодеянията, свързани с нея.

Член 1. Учредява се Народен съд за съдене извършителите на престъпни деяния, предвидени в този закон:

а) министри от правителствата през времето от 1 януари 1941 г. до 9 септември 1944 г.;

б) народни представители от XXV Обикновено народно събрание и

в) други граждански или военни лица.

Член 2. Наказват се с временен или доживотен строг тъмничен затвор или със смърт и глоба до пет милиона лева:

2.1. Лицата, които след 1 януари 1941 г. са изложили сигурността на държавата или са поставили народните интереси в опасност, било като са сключили международни договори с воюващи държави, било като са взели решение да обявят война и да водят война.

2.2. Ръководните лица, които след 22 юни 1941 г. са заповядали действия, нарушаващи обявления неутралитет към Съюза на съветските социалистически републики и с това са отегили международното положение на България.

2.3. Ръководните лица, които във връзка с обявяването и воденето на война с Англия и Североамериканските съединени щати не са изпълнили своето служебно задължение, като не са взели надлежни и своевременни мерки за предпазване на народа и държавата от морално и материално увреждане.

2.4. Лицата, които след 1 януари 1941 г. в старите предели на страната, в Македония, Тракия или другаде са използвали своите връзки с властта или с воюващите държави, или служебното си положение, за да набавят за себе си или за друго противозаконна имотна облага.

2.5. Лицата, които са били в служба на Германия или на съюзниците ѝ и при нейното упражняване дейно и съществено са допринесли за провеждането политиката на тия държави във вреда на интересите на българския народ.

2.6. Лицата, които през същото време са изпращали наши войски в Югославия и Гърция, за да преследват народоосвободителните войски на тия страни, както и ония ръководни военни лица, които със своите действия или бездействия са станали причина да се поставят в опасност нашите войски.

2.7. Лицата, които в страната или извън нея, във връзка с водената след 1 януари 1941 г. от правителствата външна или вътрешна политика, са запо-

вядали, поощрили или извършили убийства, тежки телесни повреди, палежи, грабежи, обири и изтезания.

2.8. Лицата, които доброволно са служили и предавали на полицията, жандармерията и войската такива сведения, които са се отнасяли до безопасността или важни интереси на партизаните или други борци за народните свободи.

2.9. Следователи, прокурори и съдии, които при предварителното или съдебно дирене или с издадените присъди са проявили явно пристрастие и грубо престараване, с цел да подкрепят провеждания над народа терор, безправие и насилие.

2.10. Лицата, които в страната или извън нея от 1 януари 1941 г. до 9 септември 1944 г със своите действия, писания и слово или по друг начин са допринесли дейно и съществено за извършването или провеждането на горните деяния, както и за гоненията срещу евреите.

Член 3. Лицата, които са укрили или спомогнали да избегне лице, за което са знаели или по обстоятелствата е трябвало да предполагат, че е извършило някое от престъпленията по този закон, се наказват от общите съдилища със строг тъмничен затвор от пет до петнадесет години; изключват се от наказателната отговорност съпруг, съпруга, възходящи, низходящи, брат и сестра.

Член 4. Виновните за извършване на престъпления по този закон се лишават от права по чл. 30 от Наказателния закон временно или завинаги.

Съдът присъжда в полза на държавното съкровище целия имот на осъдения или част от него.

Смъртта на лице, извършило деяние по този закон, настъпила преди или след възбуждане на обвинението срещу него, не пречи да започне или привърши преследването и да се издаде присъда съгласно предшествуващата алинея.

Член 5. Министерският съвет, по доклад на министъра на правосъдието, назначава един главен народен обвинител и нужното число обвинители.

Главният народен обвинител и обвинителите с възможно най-голяма бързина събират обвинителния материал, възбуждат обвинението, предвиждат мярка за неотклонение, изготвят обвинителния акт и поддържат обвинението пред съда.

Член 6. Народният се състои: а) от народни съдии – пълнолетни български поданици от двата пола, избрани от областния комитет на Отечествения фронт; б) от назначени съдии от министъра на правосъдието измежду съдиите и адвокатите в страната.

Всеки областен комитет на Отечествения фронт избира тридесет народни съдии измежду най-добрите граждани от градове и села. В случай, че в някоя област, в зависимост от числото на привлечените към отговорност лица, образуваните състави се окажат недостатъчни, министърът на правосъдието може да поиска от съответния областен комитет на Отечествения фронт да избере допълнителни народни съдии.

Член 7. Разпределението на съставите на Народния съд става от министъра на правосъдието със спазване на следните правила:

а) образуват се един или повече състави от по 13 члена за съдене регентите, министрите, народните представители, дворцовите съветници и висшите духовни и военни лица: четири[ма] от съдиите са от назначените, а останалите – от посочените от областните комитети. Тези състави заседават в София. Старшият от назначените съдии е председател на състава.

б) за всяка област се образуват състави според числеността на подсъдимите, състоящи се от един назначен съдия – за председател, и четири, посочени от съответния областен комитет. Тези състави заседават в областните

центрове или, когато министърът на правосъдието намери това за целесъобразно, в някой от околийските центрове на областта.

в) в случай, че някой от назначените съдии бъде възпрепятствуван да участва в съда, той се замества с друг от министъра на правосъдието.

Член 8. Обвинителният акт се изпраща на съответния съд, който връчва преписи на подсъдимите. Последните могат да направят своите възражения и да посочат доказателствата си в седемдневен срок от получаване на преписа.

Народният обвинител изисква обвинените военни лица чрез военния министър.

Член 9. Съдът в най-кратък срок насрочва разглеждането на делото. Съдебното дирене се извършва от съда свободно, по разум и съвест.

За отсъстващите подсъдими делото се разглежда неприсъствено.

Всеки подсъдим има право най-много на двама защитници.

Съдът е длъжен да свърши заведените пред него дела най-късно до 31 март 1945 година.

Член 10. След приключване на съдебното дирене, изслушване на обвинението, защитата и последната дума на подсъдимите, съдът постановява мотивирана присъда, неподлежаща на обжалване и одобрение. Присъдата се изпълнява неотложно от прокурорите при областните съдилища.

Член 11. Народният обвинител разпорежда за налагане възбрана и заповори върху имотите на привлечените под отговорност лица.

Член 12. Наследниците на лицата, които се визират в чл. 4, ал. III от настоящия закон, са длъжни да декларират пред народния обвинител имуществата на починалия в петнадесетдневен срок от поканата.

Трети лица, които притежават на свое име и държат на каквото и да било основание имущества на привлечени под отговорност по този закон лица, са длъжни да ги декларират пред народния обвинител в седемдневен срок от обнародването в Държавен вестник на съобщението за това.

Член 13. Който не изпълни задължението по предходния член и даде непълни или неверни данни, се наказва от общите съдилища със строг тъмничен затвор и глоба до един милион лева. Укритите имущества се конфискуват.

Член 14. Всички отчуждения и учредявания на вещни права върху имуществовата на осъдените по този закон лица, извършени след 1 юни 1944 г., са нищожни по право спрямо държавата.

Член 15. До доказване на противното, считат се собственост на обвиняемия прехвърлените имоти след 1 януари 1941 г. върху съпруга, възходящи и низходящи сродници, братя, сестри или низходящи от тях. Същото се отнася до имотите, придобити след същата дата от съпругата и малолетните низходящи, освен придобитите по наследство.

Член 16. Настоящата наредба-закон влиза в сила от деня на обнародването ѝ в Държавен вестник.

Изпълнението на настоящия указ се възлага на министъра на правосъдието.

Издаден в София на 4 октомври 1944 година.

На първообразния собственоръчно подписано:

В. Ганев

Цв. Бобошевски

Т. Д. Павлов

Приподписал: К. Георгиев

Първообразният указ е облечен с държавния печат и регистриран под №8054 на 4 октомври 1944 година

Пазител на държавния печат,

Министър на правосъдието Минчо Нейчев

III. А. ДОЗНАНИЕ НА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

(Архив на МВР, II НС-11. Ръкопис, л. 137–154. *)

Именувам се **Любомир Христов Лулчев**, грамотен, вдовец, неосъждан, 59-годишен, жител на гр. София, запитан, кога най-напред съм се срещнал с цар Борис, отговарям: От това събитие е минало достатъчно много време и само приблизително мога да си спомня фактите около него. Ще гледам да ги възстановя с възможната точност. След преврата на 9-и юний, който ме завари като началник [на] техническите служби в инженерната работилница, аз бях арестуван, а след това и уволнен от военна служба. Понеже преди това бях успял с помощта на министър-председателя Стамболийски да изработя един правилник за участие на работниците в печалбите на работилницата, след което заплатите им станаха почти двойни, отношенията им към мен бяха много добри, което не може да се не зловиди на някои офицери участници. След уволнението ми мнозина хора при срещи ми се оплакваха от отношенията към тях.

Мой съсед тогава беше Георги Бакалов¹ (ние живеехме тогава на ул. Венелин №21), на когото бях и сътрудник на списанието му «Борба» (като офицер), за което бях и уволняван от министър Томов и после възстановен отново от Стамболийски, по който повод се и бях сблизил със Стамболийски и някои други от хората му. Същият Бакалов, поради претърсванията, които му правеха, беше дал някои руски книги да ги крием в дома (аз бях женен за дъщеря на бивш генерал и в нас не претърсваха тогава). Наблизо, там на ъгъла на ул. «Любен Каравелов», живееше тогава и госпожа Султана Рачо Петровица². Времето тогава бе неспокойно – имаше остри политически преследвания. При едно посещение, в което аз като пострадал от този нов режим изглежда съм говорил по-смело и убедително, госпожата ме запита защо не напиша едно заявление да искам аудиенция от царя и да му кажа всичко това, което съм говорил на нея. Казах ѝ, че нито съм мислил за това, но ако можех, и нему бих го казал в очите, тъй както го казах и на нея. Тя ме посъветва да говоря и с генерал Стоянови, които живеят тоже наблизо (ул. «Патриарх Евтимий»), които тя нарече, че са близки на двореца и може да ме ориентират, а колкото до заявлението за аудиенция, тя изяви готовност да го изпрати до канцеларията на двореца. Понеже госпожа Стоянова³ познавах от една екскурзия от по-рано на Дъновисти, аз отидох в тях и приказвах по тоз случай. На тоя разговор, в който очертах колко лошо е положението на народа и многото преследвания, казах съвета на госпожа Рачо Петрова и някак чаках тяхното мнение. Но те само се погледнаха с генерала и нищо не ми казаха повече по този въпрос, само на тръгване госпожата ме запита къде живея сега. Казах си адреса и останах с впечатление, че те са малко особени хора, които не са никак отзивчиви. Но след няколко дена, точно не помня колко, аз получих покана чрез слугинята да отида на другия ден към два часа в тях на визита, че щели да ми кажат нещо. Отидох, но отначало разговорът вървеше за най-обикновени работи, докато генералът не си погледна часовника и ми каза: «Сега може да вървим.»⁴ Къде? – аз не разбрах в момента, но тръгнах. Генералът из пътя ми говореше малко и доста неопределено. Когато стигнахме до вратата на Зооло-

* Дознанието на Любомир Лулчев е взето от Архив МВР и е заплатено двойно за ксерокс-копието за право на печат. Имаме го: а) в ръкопис; б) на пишуща машина – два екземпляра от две различни места на архива, които са еднакви, но по архивни единици са различни. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

гическата градина, която беше затворена за публиката, той натисна звънеца и му отвориша тутакси. Влязохме и завихме наляво и влязохме в една къща, където любезно ни посрещна един стар човек, който говореше немски и развалено български. (Цялата тая случка аз почти дословно съм описал в романа си «Благословение», издаден в 1940 г.) Едва-що бяхме влезли в хола, и телефонът позвъни. Той отговори нещо и след десетина минути чу се шум на един автомобил и немецът изтича до вратата, отвори ги и каза: «Негово Величество царят». Това аз най-малко очаквах, защото бях останал с впечатление, че ще давам заявление за аудиенция, че ще има дата и разрешение и пр., а сега се намерих най-неочаквано лице в лице с царя. При това аз бях и много лошо облечен – с едно кафяво палто за 300 лв. и костюм за също толкова от най-евтините, и с гумени обувки... Тогава още не бяха ми отпуснали пенсия, поради липса на някои документи, самият аз не бях на никаква работа, защото бях малко болнав от раната, която бях придобил още през войната 1915–18 г. Царят бързо се ръкува с немеца и започнаха да си говорят нещо, а в това време генералът ми отвори вратата на близката стая, където ми посочи да вляза. Влязох и дойде и той и започнахме да чакаме. Генералът беше се съблякъл, а аз си бях с палтото и така си останах при всичкия послешен разговор. Царят беше се съблякъл върн и като влезе в стаята, генералът му се поклони дълбоко. Немецът вървеше подире му, посегна и му взе шапката от ръката. Аз се оттеглих към дъното на стаята и доста развълнуван и ядосан, че така ми се «погоди» – да го срещна без да го чакам и се приготвя – аз го дочаках. Той отдалече ми подаде усмихнат любезно ръка. Аз се ръкувах, но в мене имаше нещо настръхнало, като в някое недоволно животно от нещо и аз му казах с рязък тон: «Вие не сте никакъв цар за мене!» Той ме изгледа полуучуден от това посрещане, а после, като направи жест като да си миеше ръцете, каза кротко: «Зная, зная, драги Лулчев, че за Вас Христос е цар.» – «Да, – казах – за нас Христос е цар.» Той ме покани да седна на един хубав фотьойл и аз се цопнах веднага, а той си избра един прост кръгъл стол, постави го до мене и седна близо, така, че почти ни се допираха коленете. Чак тогава седна и генералът, като остана през всичкото време на разговора почти само една безмълвна фигура. От време на време царят търсеше неговото одобрение с поглед, но генералът обикновено леко се покланяше или вдигаше рамене...⁵

Разговорът продължи около 2 часа и 45 минути. Той е почти дословно описан в романа ми «Благословение» също..., която книга беше настоявано да бъде конфискувана както от Дирекцията на полицията, така и впоследствие от директора на печата Мечкаров и само личното застъпничество на царя, който намираше, че в тая книга аз предавам вярно историческия момент и неговия разговор, я запазиха от конфискация.⁶

Приблизителната тема на разговора бяха убийствата, които бяха станали на няколко хора, и особено – на един подофицер с 4 кръста за храброст, намерен тук, зад градината Зоологическа, с прострелян череп или гърди. Говорих му за мъките на народа, за тия зверщини, които се вършеха, за това взаимно преследване и избивания, на които се не вижда край. В този дух беше това, което говорих. И когато веднъж той ми възрази, че не е слънце, да огрее навсякъде, и че правел възможното, в мен нещо се разбунтува и извиках: «Аз Ви говоря от името на 20 000 души, които сега имат главите си на шията, а утре ще бъдат оплаквани от техните забрадени с черни кърпи жени и майки, от хиляди синове и дъщери, които ще плачат по своите бащи и братя. Но помислете, че когато идат бурите, светкавиците удрят по най-високите върхове...»⁷

В тоя дух разговорът продължи, като към края царят взема думата и ми отговори търпеливо на многото въпроси и даже обвинения, с които бях го заси-

пал. По-късно, когато излезе книгата «Благословение», аз му я дадох и го запи-тах после дали я е чел и дали има нещо да възрази срещу разговора, цитиран в книгата. Той каза, че са му го чели, и че е доволен от възпроизвеждането. Тъй че, в това отношение, записаният там разговор може да се смята близо до автентичния, който стана. Скоро бурите, за които бях му говорил, че идат, дой-доха – стана нападението в Арабаконак, а след това – и атентатът в църквата «Света Неделя». В тоя атентат загина моят бабалък – генерал Радойков, тежко беше ранена жена му, моя тъща, която скоро заболя и почина също. Наскоро след нея почина и майка ѝ – 90-годишна жена, и скоро останах сам с жена си при много трудни материални условия, които продължиха почти до нейното убийство, което стана в 1930 г. и се отрази силно на моето душевно състояние, защото бях обвинен като убиец и временно затворен. След 6 (шест) дена бях освободен, защото се разясниха условията на злодейството.⁸ От всички тия душевни сътресения и от моите занимания с разни окултни науки – от 1919 г. бях започнал да посещавам беседите на Учителя Дънов – в мен за развиха известни дарби и прозрения, които не останаха тайна за околните ми. И без това имах известна склонност към тях по наследство, откъм майчина страна, чийто баща бил лечител и ясновидец (в турско време).

Много време след първата среща – не мога си спомни сега нито прибли-жително, но датата може да се фиксира чрез самите факти, които ще опиша – бях повикан и откаран с една кола в Ботаническата градина, в една малка стаичка, където ме посрещна един куц немец, който говореше малко изкриве-но български. После той изчезна и скоро пристигна Царят. Той влезе бързо, покани ме да седна на един стол, той седна на другия и започна лек разговор за времето и други подобни. После разговорът мина по неговото състояние – каза ми се, че се чувствувал много неспокоен и че имал лоши предчувствия. Казах му, че предчувствията му са оправдани, защото едни тежки сенки вече са твърде близо до него, и че смъртта няма да се върне, без да вземе човек от неговия род. Той самият няма да бъде засега, но че друг непременно ще бъде. Той се доста смути и замисли.

На другия ден следобед – това стана известно отпосле – се самоуби не-говият чичо, белгийският крал.⁹

По-късно, след много време, точно вече не помня как и кога, тия повик-вания продължиха да стават периодически, от време на време, после станаха повече, но после с идването на Севов, те станаха почти точно периодични на равни интервали, които ставаха все по-големи и по-големи, и напоследък – почти по веднъж на месеца, и добиха един вид обичайни, по-кратки и по-незна-чителни по съдържание. Изобщо напоследък се забелязваше една майсторски показвана тенденция, не зная точно от кого, царят да се откъсне от всякакъв допир с мен. Но изглежда, че царят не беше напълно съгласен с това, защото от време на време при трудни, мъчни условия ме викаше и разговаряше вни-мателно. А може би и при по-добро опознаване, нещо в мен да не му хареса, защото понякога аз бях груб, избухлив, като му говорех и често минавах на дързости, дори на «ти». Той търпеливо слушаше, рядко се ядосваше и той и стигахме до спор. Като характер, доколкото можах да го разбера, той беше умен, търпелив, достатъчно настойчив, извънредно много и точно наблюдате-лен и имаше феноменална памет, на която неведнъж съм се учудвал и завиж-дал – защото, в противовес на него, аз нямам почти никаква памет, в смисъл на запомняне последователно на събития или факти. Като човек той бе много отзивчив, но като цар той често попадаше в колебания и беше много мнителен. Това изглежда, че мнозина от неговите приближени знаеха и го използваха. Той беше доста деликатен и не устояваше на продължителни и нахални атаки.

Един такъв негов приближен веднъж по някакъв повод ми каза: «Кой може да се мери с мене? Някой се срещне и му говори час-два, а аз съм постоянно с него. Даже и в нужника като отиде, аз му говоря пред самите врата!» Когато при един случай поменах за това на царя, той ми го потвърди, като се засмя и прибави, че и един негов адютант в миналото правел същото... При това от време на време царя го нападаше мнителност, която мнозина от околните му са изпитвали отгоре си – това ми е казвал самият той при някои разговори, по повод на неговия характер – разговори, които аз винаги започвах, като виждах, че е преуморени или отпаднал. Напоследък – особено след започване на голямата война, той изпадаше в обезсърчение или двоумение, което го крайно измъчваше и тогава обикновено прибягах до дълги разговори на психологически теми и разсъждения, които той често попълваше със свои частни наблюдения и по тоя начин се отвлечаше от лошото си състояние. Той изглежда срещаше доста мъчности както в личния си живот, така и в семейния. За това съдех по разговорите, които той е застъпвал при разни времена и условия. От царицата той изявяваше често недоволство – понякога при поводи свършено несъществени, което аз му посочвах и му сочех, че му липсва обективност. Понякога оставах с впечатление, че той я силно ревнува. Но той отказваше това, когато му го казвах, макар че имаше достатъчно поводи да се мисли това. Изпадаше понякога в дребнавости наглед за всеки страничен човек, когато започваше да говори за децата и дреболиите, които са предизвикали недоразуменията между него и царицата, но разбира се, важни за един баща. Това беше една тема, която често, да не кажа винаги, беше завършек на разговорите ни, освен когато имаше да го моля за помилване на някой осъден войник, комунист или някоя друга присъда, на която той трябваше да даде смекчение или отменение.

Почти винаги той се отзоваваше с интерес и дори съгласие, когато се отнасяше за отделни присъди, но когато поменах, че е по-лесно да се отмени законът, обикновено отказваше и ме караше неведнъж да му казвам, че като човек е много добър, но като цар е недостатъчно добър, защото не прави това, което е потребно. В него имаше нещо консервативно, което го караше да пази изкуствени граници и ритуали в обществения живот. В личния той беше много по-демократичен, податлив на чисто човешки постъпки и подтици – съдя по лични мои впечатления. Той е правил доста добрини на случайно срещнати хора. Но същевременно с това той си имаше разбирания за своето положение, на което уж не държеше наглед, но което често успяваше да прокара тъй, най-незабелязано. Някой път той привидно се отказваше от някое намерение, щом то се виждаше в неизгодна светлина, а после следеше, изчакваше удобен момент и го реализираше. С него аз съм имал доста срещи, но те бяха все според случая, носеха и своя отделен характер. Но много често се опирах на неговото мнение и му противоречах, като неведнъж съм му напомнял, че не съм му чиновник, че той си има информатори, които той може да пита за подробностите на факти, които му казвах.

Но винаги повикването ставаше от негова страна, траеше само определено време, колкото той искаше, и след това аз се откачвах всецяло от неговия живот – до ново повикване. Тогава той винаги биваше внимателен и много търпелив, но когато се опитвах аз веднъж да поискам нещо, пак не за мен, а за други – видях, че при тая поискана среща той беше в друго настроение. Причината си остана неизяснена за мен. При това той изглежда, че се боеше много да го не сметнат и него за «дъновист», та грижливо си криеше отношенията с мен. Това той оправдаваше, че било по-добре за мен, в което имаше право, защото знанието на тия връзки караше мнозина да се обръщат с разни молби,

които невинаги бяха основателни, справедливи или възможни за изпълнение, но тия, които оставаха неудовлетворени, понякога оставаха неприятелски настроени. Такива хора често идваха при мен или ми пишеха за затворени или осъдени войници, или работници и чиновници – и винаги, когато се удаваше навреме да се помогне, той се съгласяваше обикновено и помагаше бързо (и с помилвания, отмени на присъди, а също с пари и предмети).¹⁰

В политиката, доколкото съм можал да го схвана, търсеше винаги линията на най-малкото съпротивление. Имаше винаги желанието да бъде справедлив и обективен. Особено когато имаше работа с чужденци. За вътрешната политика той не беше особено желаещ – като че ли нямаше нюх и желание да се справи с дреболиите на ежедневния живот. По този повод съм водил разговори, обикновено когато се е касало за някаква неправда или фаворизация. Така веднъж ми бяха донесли един брой [Държавен] вестник, в който се виждаше напечатано решението на Народното събрание да се опростят 200 милиона на «Горска индустрия», 150 милиона – на «Захарна фабрика» в Горна Оряховица и други подобни на обща сума 2 милиарда и нещо. Това беше една възмутителна история. По тоя повод царят каза, че има партии, които го нещат, а има и други, които пък той не ще – та няма на кого да се облекне и затова трябва да търпи понякога такива неприятни работи.

Когато му казах, че трябва по-честни хора да се турят в управлението на държавата, той каза: «Где ги?» Когато един мост наглед е гнил, а по него минават камиони и той издържа, то значи в него има и здрави дървета, които именно издържат. Честните хора трябва да се намерят и насърчат. Той само поклади глава безнадеждно. Понякога той биваше крайно песимист и даже отчаян, като на два пъти ми е заявявал, че ще се самоубие като своя чичо Белгийския крал и даже веднъж, още като престолонаследник, правил опит за това. Случаят бил такъв (според както царят ми го разправя и доколкото помня подробностите.) Баща му се отнасял често грубо към него и много мъчно можел да му угоди. Третирал го много сурово. Това той разправил на един свой познат или възпитател швейцарец (името му не запомних) в двореца. Същият водил дневник, в който записвал тия оплаквания.¹¹ Цар Фердинанд се научил за това, дал на швейцареца отпуск, накарал, че му отворили бюрото и взел дневника. Една вечер, към 2 часа, Фердинанд извикал Борис – това било в Царска Бистрица – и накарал един офицер (той ми каза името му, но в момента не можа да си го спомня) – да чете дневника. Борис бил крайно изненадан и огорчен, а Фердинанд ядосан и намръщен го гледал. Офицерът се опитвал да прескочи някои особено не хубави пасажки, но Фердинанд помнел точно и му викал да не прескача. «Тогава, след като ми свършиха това четене – каза царят, – аз излязох вън и опрях револвера в слепите си очи. Натиснах спусъка – засечка. Разбрах, че не е тоя път за мен. Но какво съм прекарал тогава, па и после, че често и сега – аз си знам. Никой не иска да влезе в моето положение, но някой ден да не се чудите, ако ви изненадам.»

Често той се одумваше с тоя минал тормоз върху него, когато го карах да предприеме нещо по-съществено. Така той се отказва дълго време да свика Народно събрание, а също и докато се съгласи да даде права на жените. – «Сега навсякъде се ръмжи и цапа, направете най-послед един «кенеф» (тая дума бях я чул от царя да употребява), където ще се централизират всички нечистотии, оплаквания и ръмжения – канализирай ги поне. Когато един парен котел е запушен отвсякъде и се нагрива, се пука – дайте отдушник.» Може би и мнозина други да са искали това, а също и общественото положение е наложило: най-послед той ме зарадва веднъж с взето[то] си решение за нови избори и да даде права и на майките – за другите да остане и другите политически партии

да дадат по нещо, като дойдат. От което разбрах, че той за в бъдеще има и други планове.

Моите усилия около царя при повикване, може да се каже, се групират: а) като усилия да преодолеея някое негово лично лошо състояние или неразположение, което ставаше с подходящи разговори; б) да чакам да ми каже темата или причината, поради която ме е викал и тогава започваме разговорите върху нея; в) изтъквах му някоя неправда или далавера, или някоя афера на някой чиновник или министър и настоявах да се стори нещо, за да се премахнат последиците или причинителите; г) молба за някой осъден войник, комунист или нещо подобно – някоя смъртна присъда да бъде отменена.

Молил съм неведнъж за обща амнистия или за отмяна на изключителните закони още докато се проектираха, но винаги ми се изтъкваха съображения, които не можеха да се преодолеят. Или се оформяха и тогава казваха. Веднъж, мисля, това беше преди две години, през лятото, ни се случи едно хвърляне на бомба край автомобила, след което много го молих за амнистия на шумци и той уж обеща, но после не зная по какви причини не изпълни. Той изобщо си създаваше много мъчнотии, защото обикновено лица за министри се изтъкваха по незначителни мен пътища, и което беше най-отчайващо, че често новоназначеният биваше по-лош от тоя, който бяха махнали. Отначало, когато аз мислех, че наистина се търсят все-таки честни хора, препоръчвах в разни времена генерал Сапов¹² и по-късно – генерал Недев¹³ за железниците. Царят го одобри и после ме изненада с назначаването му за вътрешен министър. Но после много и много пъти при разни малки опущения от страна на Недев, той при среща все ми казваше: «Вашият Недев...» и това – веднъж, и два, и три. Това ми дотегна прекомерно и един ден помолих Недев да ми каже на какво се дължи тая неприязън. Тогава Недев ми даде един списък с 10–15 случая, в който се казваше какво са искали от него разни дворцови служители и приятели на царя, например Груев, Багаров и пр., и понеже най-често били незаконни работи и за услуги, които той не можел да приеме или направи, то те явно му се заканвали, а други мълчаливо насочвали ударите си, като пускали мълва, че министърът е дъновист. Тоя списък, при едно подробно напомняне за «моя» Недев, когато аз не издържах, казах на царя: «Махнете го най-после, щом не може да си гледа работата както трябва» – го извадих от джоба и му казах: «Ето защо Недев е лош и нежелан и затова така грижливо се търсят най-малките му погрешки». Царят взе списъка, изгледа го внимателно, прочете и след това искаше да ми го върне, но аз му казах да го остави в себе си, за да види кои са тия, които ще клеветят и в бъдеще и дали ще бъдат същите, недоволни от Недев. Все пак след някое време, от незначителни, по-опитни в клеветата, централите се пуснаха куп злословия по адрес на Недев (особено, че бил дъновист). Обективно с тоя аргумент се мъчиха да окепазят хората, които им бяха неудобни. Кой инсценираха тия работи, не разбрах, но те стигаха до куриози понякога. Така при мен дохожда някакъв провинциал, който ми разправя, че като отишел в дома на министър Сапов да го търси, самият стражар на пост там му казал, че министърът го няма, че той си е продал къщата на «Бялото Братство» и че сам той отишел да живее в техния лагер. Когато Сапов никога в живота си не беше нито стоял в Братството и от «дъновизма» знаеше само името.¹⁴

Отначало тия работи ме тревожеха и ядосваха, та реагирах по някой (?) начин, а после почвах да разбирам, че това са техни методи на «работа», за да постигат свои цели. Кой правеха това, аз нямах възможност да зная, но фактът си остана, че вместо тоя принцип, който му препоръчах (защото след историята с Недев не му препоръчах лица) – да се поставят по-добри хора, отколкото тия, които бяха уволнили – като че ли напротив, дохождаха все по-дребни, по-

некадърни. Тогава това често ме ядосваше, а сега, когато гледам тая завършена минала епоха, ми се струва, че тъкмо тия некадърници докараха по-бързо днешните събития, тъй че и те със своята отрицателна работа дадоха един добър резултат...

Различията в разбиранията на царя и моите ставаха все по-осезателни. Все по-често се намирахме на различни полюси и често се разделяхме наполовина доволни и двамата един от друг. Аз настоявах да вземе решително становище по някой въпрос, а той винаги ми сочеше доказателства противни, които пречеха. Така при едно от отиванията при Хитлер аз настоявах да го убеди да направи една декларация в две точки: 1) че всяка война, която е свършвала с победа, е извиквала нова война, и че тази война трябва да свърши без победители, а с траен мир; и 2) да се обявят всички колонии за международни – с право да се ползват всички народи от тях. Това да послужи за основа на новото международно общество, на което в последствие да се възложат и други международни задачи. Той уж се съгласи, обеща ми и понеже бях му казал, че ако Германия не стори това, има лоши астрологически аспекти за нея – да каже и това. Тогава германците бяха, ако добре си спомням, под Сталинград. От тази визита той се върна и ми каза, че Хитлер се много разсърдил и викал, че той не вярва в никакви астрологически предсказания. – «Ще има случай да повярва не в астрологически предсказания, а в Божественото, Коего му мисли най-добрия изход.» После му представих един проект за послание към всички държавни глави, в което между другото се казваше, че тая война е унищожителна, че нашият народ е храбър, бие се добре, но не обича войната и в името на тоя народ той приканва държавните глави да се спре войната и да се потърси разрешение на международните въпроси чрез мир без победа и международни колонии, за да не сме каиновци. Царят беше съгласен за смисъла на това «послание», но се отдумваше, че то не било в реда на нещата, необичайно или какво ще кажат и как ще погледнат германците, че е необичайно (не по протоколите!). Съгласих се и аз, но войната нима беше обичайна със своите зверства? Той обеща, че ще проучи въпроса... и така си остана. Изобщо напоследък (от 1942 г.) той се доста измени – като че си имаше вече други отношения към въпросите. Може би беше поизгубил доверие в мене. За това, предполагам, че бяха се постарали всички, на които, волно или неволно, със своите съвети бях разбъркал сметките...

Преди войната той се вслушваше по-добре и повече и като че ли самият беше по-решителен. Тогава – преди войната, времето само приблизително си спомням, той ходи на задгранично посещение в Англия, Франция и Германия. За това и аз настоявах, като го молах да прави всичко, за да кандардисва тия хора да избегнат войната, защото, който и да победи, смъртта и разрушенията ще бъдат общи. Той това добре възприе и после, като се върна, ми говори за усилията, които беше употребил в тия три държави, да докара по-здраво и правилно разбиране на техните министри. Той лично ми каза главните точки, по които бе говорил с всяка държава отделно. Мене тогава много ми харесаха неговите думи и после пак той ми каза (много по-късно), че англичаните му благодарили за това, което е казал на германците за тях (като казал, че флота им е готова, а те не били и пр.). По-късно, когато войната беше започнала между Германия и Франция и Англия (но България още не бе влязла), той ми показва едно писмо от английския крал – ми се струва, че беше по случай някакъв празник, в което ми направи впечатление една фраза – доколкото сега мога да си я спомня, – в която кралят пишеше, че с удоволствие си спомня думите на мир, които цар Борис е говорил. Тогава аз го молих (царя) да се възползва от тоя повод и пасаж и да му пише с едно предложение, че може да

продължи тия си думи на мир и да го помоли да стори нещо и сам той, да се прекрати войната по-скоро с взаимни отстъпки.¹⁵

Тогава именно ми направи впечатление възражението какво щяха да кажат германците. – «Щом това Ви смущава, Вие съобщете това на Хитлер, за да не мисли, че конспирирате нещо.» Това остана да си помисли, и ако помня добре – остана без отговор, или поне аз не зная дали е имало такъв. Това постоянно нарастващо страхуване от германците той ми го обясни веднъж с това, че наши хора (тъй каза той) ходили при германците и го клеветели, че е английски агент, особено когато имало случай да се помогне на някой евреин например. И затова, когато, според думите на царя, който беше ми обещал неведнъж, че той война няма да отваря в никой случай – когато Филев и Попов¹⁶ бяха я отворили мимо неговото знание (на Англия и Америка) – и аз му извиках крайно ядосан: «Махнете ги тия говеда!» – той ми приведе същия аргумент: «Ако ги уволня, веднага те ще идат при германците, да кажат, че са пострадали за германската кауза и че аз съм английски агент... Аз си знам какво ми е!» Каза ми също, че бил в Кричим, когато научил за обявената вече война и веднага се върнал в София, и че им казал (това – по неговите думи, които тогава ми направиха впечатление със своя характер), на Филев и Попов: «Вие трябваше да се съпротивлявате, да Ви скъсат гащите, и тогава да ви онождат, а вие сами сте ги смъкнали, че и вазелин сте им дали.» А те му отговорили: «Няма нищо, Ваше Величество, това е символична война само.» – «Дали е символична или друга, после ще видим, но ако направите същото и с Русия, вие сте изгубени» – казах му аз.¹⁷ – «Това никога няма да стане – каза ми царят веднага. – Никога, аз вече съм вземал мерките да не ме изненадват.» И наистина, доколкото той ми поверяваше работите на държавата, по-после на два пъти имаше опитвания от страна на Рибентроп да ни вкара поне в скъсване на отношенията ни с Русия, но не успя. Жалкото беше, че – доколкото той ми поверяваше хода на тия работи – той понякога намираще срещу своето миролюбие не само германците, ами често и някой свой непохватен министър. Така, доколкото си спомням, бе станало случай с един наш пълномощен министър, който беше получил тайни инструкции как да действа пред правителството, гдето беше акредитиран – беше имал глупостта да ги прочете текстуално пред чуждия министър... и той беше му показал вратата... Това го помня, защото царят ми чете доклада му и се чувстваше така засегнат, че ми казваше, че му иде да се самоубие, защото това било цяло предателство и изложило България пред Русия (четенето на тия тайни инструкции).¹⁸ Както и да бе, много събития, които сега не мога си спомни, но зная, че опозицията срещу мен ставаше по-осезателна и веднъж, това, ми се струва, беше само два месеца преди смъртта, и щеше да ходи пак на свиждане с Хитлер, аз пак настоявах да бъде по-решителен и да се опре, защото не сме германска колония, а съюзник. Той ми възрази, че Хитлер не дава много да му се възразява и че викал много. – «Я, Вас страх ли Ви е от него? Вие мислите, че е един бояджия, нищо повече.» – «Аз не мога да бъда груб – това ми е слабото място, от което мнозина се ползват» – каза царят. Правеше вероятно алюзия и на мен. Аз му казах, че мене от Хитлер не ме е страх, че ако аз съм на викането, ще отговоря с викане. – «Да, защото сте първобитен!»

По-късно разговорът влезе в една неудобна форма, защото аз помня, че му извиках (повода вече също забравих): «Недейте мисли, че ако за Германия, 80 милиона народ, се намери един бояджия да я управлява, няма да се намери и България кой да управлява – ще се намери!» Това го крайно ядоса, той скочи като никога и започна да вика: «Една глава имам, бе – самотя е останала – вземете, вземете и нея, ама тогава ще се избиеме помежду си!» – «Няма защо да се избиваме! – викнах и аз. – Вие ще свършите с катастрофа, и то много

скоро.» Това го накара да се поумири, още повече, че наистина според хороскопа му имаше едно неблагоприятно съчетание за месец август.¹⁹ Характерно беше и това, че поради затваряне на границите, аз не можех да си доставя едни астрологически таблици от Англия и бях го молил да ми услужи, когато иде в Германия. Аз знаех, че в Германия са забранени. Но мислех, че ще преодолея препятствията. Той ми каза, че се опитал на няколко пъти, но отвсякъде получил отказ. Хитлер беше ги строго забранил, защото почти всички астрологически заключения бяха не в негова полза и той знаеше това – това са го констатирали някои астролози и в Америка и са го писали в своите алманаси. Оттам идеше изглежда неговата срѣдня и забрана на астрологическите таблици за след 1930 г. и бъдеще.

Тези различни случки по време ги пиша, както си ги спомням сега.

Цар Борис имаше и изказваше добри желания, но изглежда, че обичаше да взема съвети от мнозина и поради това често изпадаше в двоумение и смущение. Той много обичаше децата си и приказваше за тях с увлечение. Често ми казваше, че каквото той не можел, Симеончо ще го довърши, на което обикновено му възразявах, че той си има своя работа да свърши, и детето – своя, да го не трупа с чужд товар. Изглежда, че той получаваше извънредно много заплашителни писма, а също и такава на разни хора от народа, в които му се казваха сънища, видения и предсказания за бъдеще. Някои от тях той ми изпращаше или лично даваше, за да си кажа мнението. Някои хора искаха и лични срещи. Понякога и политици искаха срещи и неведнѣж съм му казвал да ги приеме. Но когато съм мислил, че това не ще е от полза за държавата, съм го карал да им иска писмено изложение, защото там по-точно се формулират нещата. Понякога ме слушаше, понякога си правеше каквото си искаше. Тогава обикновено избягваше скорошна срѣща, за да не го питам защо и какво е станало с тоз въпрос. Особено можехме да се разберем по въпроса за шумците²⁰. Аз настоявах от сведения, които ми идеха непосредствено от приятели от разни краища на България, че това са хора по-скоро принудени от неправдите, които не можеха да търпят и понасят от страна на властимеющите, отколкото да са убедени комунисти. Казах му, че има и много преувеличения и че в повечето случаи престѣпленията се правиеха от властта, защото за убит се плащаше повече, отколкото за жив хванат, че това е безчовешко и пр. Тогава той понякога ми вадеше из джоба си писма и разни доклади и информации и ми казваше: «Прочетете си ги после!» Някои от тях аз четох внимателно после, но почти всички ми се струваха, че бяха тенденциозни давани. И веднѣж, когато той ми разправяше впечатленията си от средата, с която е заобиколен Хитлер и случая с Римския германски пълномощен министър фон Макензен, аз му казах, че и той е заобиколен с подобни хора, че му се сервират всевъзможни работи от разни информатори, и че ако има нещо сравнително чисто и директно дадено, то е само от мен, когото смятат за малко смахнат дѣновист, защото не отбирам от далавери и сделки. Че и около него има клики и тайфи, за които аз се само досещам, а той поддържаше. Тогава царят с въздишка каза: «Възможно е.» – «Не само е възможно, но тъй си е» – додадох аз. Срещу жестоките проекти за закони (Закона за печата, за нацията и пр.) винаги протестирах и устно, и писмено – след като се връщах вкъщи, пишех му писма, с които си настоявах на своето.

При такава една разправия – за Закона за нацията, ми се струва, че беше – аз разбрах, че той защитава една позиция, която не е лично негова, защото ми каза, че ще бъде хубаво да се срѣсна с министър Габровски и поговорим по тоя въпрос. Аз се съгласих охотно, защото исках на всяка цена да се не приеме тоя закон, а брат ми, който беше депутат, ме информираше най-положително, че болшинството се подготвя да приеме тоя закон. Габровски²¹

дойде вкъщи и говорихме, или по-право – говорих му два часа, а той красноречиво мълча или възразяваше нещо незначително. Той си остана на своето мислене, макар че нищо не ми възрази на всички аргументи, с които исках да го убедя, че този закон е безсмислен, жесток и излишен. Той търпеливо слушаше, но своето мнение не издаваше... Втори път го виждах на тема еврейския въпрос със същите резултати: красноречиво мълчание, внимателно слушание – и правение каквото си знае...

С тоя еврейски въпрос много пъти безпокоих царя с ходатайства, та неведнъж ми казваше, че до гуша му дошло да се разправя за тях. А когато му казах: «Защо не отмените този закон?» – той повдигаше безпомощно рамене. Веднъж ми каза, че за всяко помагание на евреите това се донасяло от услужливи българи на германците и го показвали като английски агент. Тогава аз обикновено попреставях да го безпокоя с молби за помощ, докато дойдеха оплакванията на някои нови нещастници...²²

Когато веднъж царят беше отишъл на Карловските бани и беше се влошило нещо положението му (здравословното), той беше писал на княгиня Евдокия да ме пита по тоя повод за някакво природосъобразно лекарство. Аз отидох вкъщи при Евдокия и там говорихме между другото и за нейното впечатление от Германия, когато беше ходила при сестра си на гости. Мен ме изненада това, което ми каза, че там от цяла къща (и то на херцог!) се отоплявало само една стая, и че имало голям недоимък на храна и пр. По-късно, когато случайно заговорих с царя по същия повод, той призна, че това е вярно, че той викал децата и сестра си тук, да се поохранят, но не изпусна да ми каже, че Евдокия си е турила черни очила и че бръщолеви работи, които не са верни. На моя въпросителен поглед той ми каза, че тя била много песимистка относително германците и че му омръзнало да слуша все едно и също. От това разбрах, че му беше говорила нещо повече, отколкото е казала на мен. По-късно царят говореше с неприязън за нея и от това разбрах, че тя след новото си ходене в Германия е донесла още по-«тъмни очила». Царя не можеше да му се помене, че може и тя да има верни наблюдения. «Преувеличава» – ми възразяваше той.

Евдокия, сестрата на царя, ми е правила впечатление на умна и енергична жена. Тя скоро схващаше същността на въпроса и си правеше свои изводи. Така, преди доста години, при един разговор бях я помолил да вземе под свое покровителство идеята да се отворят школи за даровити деца. Тя ми посочи веднага, това е работа повече за царицата, но че тя ще подкрепи тази идея, защото, каза тя: «странно е, че в нашата държава има училища за недоразвити и слаборазвити деца, специални училища, а за това, което ще е гордост за държавата – даровитите деца – никой нищо не е направил.»²³ При друг случай заговорихме за българския народ. Тя ми каза дословно: «Грехота е за пренебрежието към този народ, който е толкова добър, че може да му направиш десет злини, но щом му направиш едно добро – готов е да забрави десетте злини.» Изобщо, моите впечатления от нея си останаха, че тя най-трезво схващаше приближающите събития, говореше за това, но изглежда не е имало кой да я чуе. Тя ми казваше, че царският институт може да се крепи само ако е полезен народу – сега светът излишни работи не може да понася. Тя беше много демократична в своите обходи – това видях веднъж, особено при едно нейно излизане от скривалището при тухларската фабрика «Виларов» след една въздушна тревога.

Първата ми среща отделно с нея стана по повод желанието ѝ да има отделна къща вън от двореца. Тя се смяташе като изпъдена, но после разбра, че така ще ѝ бъде по-добре. Изглежда, че между нея и царицата имаше известни – временни, може би – несъгласия. Понеже на царя изглежда са омръзна-

ли тия разпавии, той беше взел решение да я отдели. Генерал Стоянов беше предложил своя двор за целта. Това казах на царя и по тоя повод се намесих и в тоя въпрос. Тя най-много се измъчваше от това, че няма да види вече братаси (Царя). Утеших я с обещанието, че ще искам да се срещам с него в нейната нова къща, та пак ще се виждат. Така и стана по-късно – имяхме няколко срещи в къщата на княгинята.²⁴ Нейната къща беше доста хубава, поне тая част, която виждах, ми се струва, че по повод на нея между архитекта Севов, който я строи, и княгинята, която остана нещо недоволна, възникна по-късно нещо неприятно, което само долавях в отзивите на Севов за нея, но не съм го запитвал. От нея веднъж чух нещо за някакъв дренаж на къщата, поменат мимоходом, но точно не разбрах. Севов веднъж ми помена за някакво нейно пакостно влияние върху своя брат, но не помня за кого се отнасяше – за Борис или за Кирил.

Цар Борис се стараеше да се не увлича в политиката – поне доколкото той ми казваше и доверяваше своите планове. От самото начало той беше възприел: неутралитет и никаква война. Постепенно се изменяха тия решения. Кой са влияли за това, не ми е известно – аз бях и си останах за мира. Царят – също. А все пак събитията се промениха. Хронологически как се случи това, сега не мога да си спомня, затова пиша само за тия данни, които мога си спомни в момента. Помня ясно, че от началото още, като ни дадоха Македония, аз говорих на царя да я остави автономна, защото така по-лесно ще ни придадат Солун и от друга страна – по-лесно ще се приспособи самата страна към новите условия, както това беше и с Източна Румелия, а после дойде време да се присъедини. Той ми каза, че същото е мислил и той, но няма достатъчно верни хора, които биха могли да реализират тоя план. При това се страхуваше и от влиянието на италианците, които можеха да се съединят с тая нова държава и да я подкокоросат да иска от България Кюстендил, Дупница и Горна Джумая...²⁵ След това стана дума за отношенията със сърби и гърци. Той беше съгласен, че те сега, понеже не сме имали война, може да бъдат меки и приятелски третирани и се съгласи и обеща, че ще каже на ръководните лица да бъдат меки и ще даде храна за населението. По-късно ми каза, че викал генерал Николов от корпуса и му казал да следва тая линия на поведение. И наистина, известно време имаше доста добри отношения с местното население. След едно от пътуванията на царя, след завръщането от Европа, беше към 28 ноемврий, след като ми разправи впечатленията си от политическата атмосфера, аз му казах, че трябва непременно да направи смяна, да тури добри, умни и по-справедливи хора, за да може да понесат трудностите, които идат. Той ми каза, че няма-ло такива хора, че той не ги срещал, не ги подушвал: «Защото носят Ви подушва само развалени величини – казах аз. – Вие с тях сте внимателен и щедър, а другите ги пренебрегвате.» – «Какво да правиш, Лулчев, с нестабилните барути човек трябва да се отнася по-внимателно, за да не експлодират.»²⁶ – «С тая атмосфера Вие може да направите и най-добрите Ви приятели да пожелаят да станат нестабилни барути.» (Този разговор го предавам, както беше, но в дата-та може да има грешка.)

На царя често му правеха разни монтажи, които аз долавях по-късно или ми ги разкриваха някои писма на приятели. Така веднъж той ми се похвали, че останал много доволен от една екскурзия в Ловешко, а случайно мен ми бяха писали за същото и между другото казваха, че селяните били «курдисани» от околийския управител какво да говорят. Когато му казах това, той се насърби.²⁷ Друг път някой го съветваше да приеме някого на частна аудиенция или из задните врати. Такъв човек аз обикновено съветвах да го приеме и после не се изненадвах, като го харесваше, защото изглеждаше, че предварител-

но го подготвяха, приблизително какво ще говори и какво мнение да има, за да се хареса на царя (например за партиите, за македонския въпрос и пр.). И царят ми се похвалваше, че му са се видели доста умни. – «За половин час всеки може да играе ролята на умен човек» – му казвах аз и това му бе неприятно. (Случаите със Загоров, с Преславски).

Понякога пък, като не можеха нещо да го убедят, съветваха го да приеме някого, който би бил по-убедителен. Друг път употребяваха други методи. Когато не можеха да обявят някой министър за дъновист, защото нямаше никой да повярва, тогава употребяваха някой друг метод, доста остроумен, за да се отърват от него. Така стана с Красновски. При мое присъствие един каза на царя: «Ваше Величество, Красновски не е здрав, боледува от...» (Забравих сега какво казаха.) – «Горкият! – каза царят. – Изпратете му тогава няколко бутилки...» (Забравих, вода минерална или какво беше.) Това беше в навечерието на изборите. При втора среща изпъкна същият въпрос: «Какво да се прави? Ето, избори идват, а вече 6 дена Красновски е болен.» Той не можел да прави избори. – «Ех, като е болен, ще турите някой здрав, държавата без министър няма да седи» – казал. След няколко дена министърът беше сменен и същия ден пристигна вкъщи и ми разправя допълнителната история. Между него и Луков беше избухнала една история по повод донесението на един детектив. Точно преди един парад (мисля, че беше към 19-и януари) се явява същият господин, който докладваше на царя, че Красновски е болен, и му казва: «Понеже сте скарани с Луков, за да не стане някой скандал, полежи си вкъщи» – и му дал да разбере, че това се желае от по-високото място. И разбира се, Красновски, като мислил, че изпълнява височайша воля, останал «болен» вкъщи. А като му донесли и бутилките от двореца, той помислил, че това е награда за послушанието му... А после по радиото научил, че е уволнен и бе останал втрещен защо е тази оставка, когато не е искал това... Разправих му това, което стана пред мене и той добре разбра как е бил изигран.²⁸

Изнасям този случай, за да се види в каква атмосфера трябваше да работи царят и защо работите му вървяха трудно. Това е, което аз зная, а имам данни да допускам, че то е твърде малко в сравнение с онова, което в действителност е ставало, защото аз бях викан сравнително рядко при него. А подобни хора се намираха постоянно около него. Веднъж той ме изненада със заканването, че ще тури Луков и Цанков, че вече с добро не можело и че бесилки трябват. Това ме възмути много и му наговорих много груби работи – че не го е грях да вдига бесилки за тоя народ, който му целува ръцете, но че и той ще увисне на бесилка и пр. Тия, които крадат, искат да избегат тия, които знаят за кражбите им... и пр., и пр. Явно беше, че някой беше дал тоя проект и той искаше да чуе нещо по него и затова ми каза така. Преди или след това ми беше говорил за Луков.²⁹ Аз го зная още като поручик и нямах добри впечатления от него като характер. Казах му мнението си. Той ми каза, че сега се е изменил, в тия минали 15–20 години, и че той е в Пловдив и не ще е лошо да го видя пак и си кажа мнението. Каза ми и върху какво да поговоря с него. Качих се на трена и прескочих до Пловдив. Видях се с Луков. Той ме посрещна много недоверчиво и доста високомерно. Спомних му, че съм дошел, защото ми е казано, и споменах някои работи. Той каза, че този въпрос го е уредил с Негово Величество. Аз поисках и му погледнах ръката. Не мога да си спомня сега точно какво беше впечатлението ми от нея. Понеже имах и хубави впечатления, особено от неговата способност да организира – аз си казах впечатлението на царя, че сега е силата по-голяма във физическо и друго отношение. Скоро след това той стана министър, но аз никога вече не се видях с него. По-късно, по думите на Генчев, той беше вече връзка между министър Луков и царя. Веднъж

при мене дойде Христо Калфов. Той вероятно беше се научил, че имам връзки с царя и искаше да се възползва от това. Разправи ми историята си и ме помоли ако мога да сторя нещо, защото от много години не го е виждал и се смяташе и неоправдан [онеправдан?] нещо. Обещах да помоля при сгоден случай. Помолих се на царя и той се съгласи да го приеме и се сдобрят. После го приел много добре – самият Калфов ми се обади и беше много благодарен. Дал му царят това, което очаквал. Тази беше причината, поради която Калфов дойде при мен.³⁰

С Багрянов се запознах много преди да стане министър, и даже депутат, ако не се лъжа, в двореца Царска Бистрица, където бях повикан и аз. После вече се опознахме по-добре и понеже той умееше да се държи много хубаво, хареса ми и аз исках да му помогна с каквото може. Като стана министър, той беше подготвил много хубави закони за няколко различни отрасли на живота в държавата и селото.³¹ Скоро след това се явиха търкания между него и други министри, които също съм се мъчил да премахна. Но забелязах, че понякога царят не е много благоразположен към него. Веднъж, като стана дума за преврата, царят ми каза: «Остави ме той (Багрянов) да ми цвъкат свраките по главата.» И ми разправи някои подробности. После запитях и Багрянов защо е оставил царя сам. «Ами той трябваше сам да си вземе решението – аз му дадох данните, другото беше негова работа.» Багрянов държа две речи. От втората царят остана крайно недоволен и след дълги разпавии с мен царят го уволни. Останах с убеждението, че на царя бе повлияно твърде много, защото смяташе се, че е направил непоправими погрешки. Според мен това бе строга присъда. Багрянов си замина в чифлика, отгдето се обади едва напоследък, като дойде за кратко на гости в Изгрева. Идва и в с. Мърчаево, където му говорих за това какво трябваше да направи с Македония и да потърси да се разбере с Англия чрез Русия. Той уж обеща, но след ставането на министър не се мярна вече и до самото си падание.

Кьосеиванов³² съм срещал само веднъж, когато отидох по причини, че имаше някои недоразумения между Кьосето и Недев за врачанския избор. Отидохме с Христо Статев, който казваше, че му е приятел, а и на мен беше училищен другар. Кьосеиванов изслуша всичко внимателно, обеща което можеше и направи впоследствие каквото си искаше.

Със Стойчо Мошанов се срещнах веднъж в дома му, когато беше председател на камарата и беше ходил наскоро в Лондон. Той ми говори много работи, голяма част от които бе нещо наполовина истина също. На тръгване той ме увери, че ми е говорил истината и само истината... – «Слушайте, г-н Мошанов – му казах, – доколко сте ми говорили истината, това е за Ваша полза, а колкото е неистина, то си остава за Ваша сметка.»³³

Помъчих се да си предам обективно впечатленията от Стойчо на царя. Забелязах, че царят имаше някаква слабост към Стойчо Мошанов и не помня с кого споделих това мое схващане. (Струва ми се, че беше с брат ми Андрю.) Той каза, че и други го забелязвали и си го обяснявали по своему. Стойчо има отлични качества като държавник, но е още егоцентрист. Щом излезе от тая фаза на робство на личното, ще може да бъде полезен и на другите.

С Генчев³⁴ се познавам още от офицерството. Беше много енергичен и работлив. После отиде на служба в Царския кортеж. После чак се срещнахме при идването с кола да ме вземе и закара при царя. Като човек е бил много внимателен и добър към мене, но беше много енергичен и се увличаше в разни политически работи и веднъж се скарахме в присъствието на царя. Сметнах, че той не може да бъде полезен и помолих да не го допуска да се меси в политиката. Царят уж се съгласи, но изглежда, че не спазваше това. Случаят, до-

колкото си спомням, засягаше някои интриги за Кьосеиванов, станалото с Красновски и др. Царят го нарече в мое присъствие: «Гледайте какъв е мошеник», но Генчев се смееше и каза: «Ваше Величество, може да съм мошеник, но аз не Ви задължавам да вземете непременно съвета ми. Питате ме – казвам Ви!»

При мене идваха много хора, и прости, и учени. Дохожда и Йоцов в едно много лошо психическо състояние. Видя ми се много незначителен човек и при една среща с царя го запитах как е могъл той неврастеник да бъде два пъти министър. Царят ми отговори нещо подобно: «Не беше от най-лошите» или: «И другите не са нещо повече» (или и двете – точно не мога си спомни). Професор Йоцов дохожда веднъж по моя лична покана вкъщи. Говорихме върху литературата, която си му е негова област. Направи ми впечатление на енергичен, малко хитър и желающ да работи човек, убеден славянофил.³⁵ По-късно се виждахме в с. Мърчаево и когато ми каза, че ставало дума да се обяви война на Русия, казах му да си подаде веднага оставката, което той сам имаше намерение да стори. Мислех после да го препоръчам на Багрянов, но нямах случай да го срещна. Йоцов през всичкото време в кабинета е настоявал да се влезе в по-тясна връзка с Русия, което поддържах и насърчавах.

Илия Желязков³⁶ ми е някогашен другар по служба. Веднъж, когато царят каза, че нямало честни хора, аз му поменах за него. Той се съгласи, че е честен, и че лично го познава като много добър човек; каза ми да говоря с Филев по този въпрос – тъкмо да се срещна и лично с Филев. Виждах се по този повод и запитах Филев не вижда ли, че в България са добре посредниците, а страдат производителите и консуматорите – виждал и щял да вземе мерки.³⁷ Защо не се стимулира външната търговия, а остана в ръцете на стотина души, които забогатяват? – Мислели и за това. «Защо работниците са закрепостени като роби, а печалбите ги взимат частни хора?» – «Да, но печалбите ги взима и държавата.» – «Защо, след като казах, че програмата не е на Багрянов, а на правителството, и след 8 месеца не е нищо направено?» – «Прави се, г-н Лулчев, прави се.» Заговорих му за Илия Желязков, тогава данъчен Софийски началник, обърнах внимание на мнозина с организирането на службите и количеството на приходите. – «Не го познавам достатъчно» – и на искания пост «Управител на Земледелската банка» щял да тури Фетваджиев, който пък аз не знаех.

Този разговор после предадох на царя, като му казах, че изборът е много сполучлив, защото е взел «Филев», който може да стане винаги и англо-, и русо-, и германофилев. Царят се много смя и каза, че никога не му е идвало това на ум.

Веднъж Багрянов ми доведе своя роднина архитект Севов на гости. Като човек той ми хареса, въпреки недостатъците си. Той беше умен, търпелив, умееше да мълчи когато трябва, практичен в похватите си и като архитект похвален от някои хора, които го познаваха. Той много умело можеше да се прикрива, но това беше по-скоро едно добро господаруване, отколкото лицемерие. Виждах човека, който е работил върху себе си и може да работи. При един разговор с Царя аз си казах впечатленията и може би той ги взе под внимание, защото скоро за една среща беше изпратен с кола да ме вземе Севов³⁸ – и до самата смърт на Царя той беше, който ми обаждаше по телефона кога и къде предварително да го чакам и ме отвеждаше при Царя. Той обикновено ме чакаше в колата, докато свърша разговора и след това ме отвеждаше обратно дома. Отначало той ми вдъхна много голямо доверие и както подозирах, че царят иска или може да иска и неговото мнение, за да не го кара да се раздвоява душевно, опитах се да разбера как мисли конкретно. Но той беше доста сдържан. Тогава му казах, че аз стоя на едно гледище, което смятам, че

е най-разумно, и което поддържам при царя винаги – нито германо-, нито англофилство, а българофилство. Той заяви, че стои на същото гледище. Дълго време работите отиваха добре, в смисъл, че не се случваха големи противоречия между мене и царя, но заедно с минаване на времето те изпъкваха все повече и аз взех да сещам някакво противодействие. То ме накара и аз да се затворя по отношение на Севов и ние си останахме добри приятели, но не споделяхме вече тъй много и подробно това, което съветвахме царя.

Самите срещи методично, почти математически, се разреждаха – виждах, че работи една майсторска и умна ръка, която искаше царят да се вижда все по-рядко, затова и стълкновенията пък ставаха по-чести, поради появилите се противоречия. Това си трая до самата му смърт (на царя).

Севов биваше много по-често при Царя, отколкото аз, и съответно той биваше и по-добре в течение на работите. Към мене е бил винаги изискано коректен, другарски почтен. Факта, че той прикриваше плановете си, не го считах за грях, защото и аз самият не му казвах всичко, каквото мислех да говоря на Царя или му бях говорил. В това отношение аз мисля, че той има право да се придържа към своето си мнение, а Царят да избира между едно или друго. Мнозина са ми говорили, че той взема участие в разни работи, например в чорапената фабрика, но аз винаги отхвърлях това, защото го смятах за клевета – в нас това е нещо обикновено, да завиждат на някого. Никога в разговорите си Севов не е излизал пред мен вън от границите на това, което си бяхме казали – «българофилство». Понякога той се произнасяше за някои действия на германците (особено в България) като крайно неразумни. Това той правеше според мен наистина искрено, изхождащ от един здрав български дух. След смъртта на царя със Севов се виждах само веднъж, защото бях евакуиран вън от София. Той беше ходил в Анкара, срещал беше се с някои хора там (англичани, германци и др.) и ми разправи накъсо впечатленията си. След това вече се не видях никак до тоя момент, когато пиша настоящото. Доколкото си спомням, само два пъти сме били тримата – царят, Севов и аз, на съвет. Един път, помня, че като пристигнахме с автомобила в парка на Врана, царят беше някъде наблизо в гората, излезе, ръкува се и като изключение каза да дойде и Севов с нас в салона. Не съм сигурен в паметта си в момента, но ако се не лъжа, той ни заговори за исканата от военния министър обща мобилизация. На това се възпротивихме и аз, и той, като ненужно, неразумно, защото ще се съсипе материалът – дрехи, обувки, оръжие и пр., а също защото мобилизация значи война, а такава не искаше нито царят, нито някой от нас двамата.

Изобщо, колкото пъти съм говорил със Севов, а това ставаше рядко, обикновено – в колата на отиване и връщане от среща, а понякога отивахме рядко на разходка към село Бистрица, когато имаше да ми говори нещо, доста често напоследък – по поръчка на царя, за да се избегнат честите срещи на самия цар с мен. Какво предаваше на царя от моите мисли – не знаех и затова впоследствие ставах все по-сдържан и предпазлив.

Друга връзка между мене и царя служеше Вера Стоянова³⁹, която по заповед на царя ми носеше някога писма за графологически и други анализи, информация, книжа и други – дадени ѝ от царя, за което е ставало дума или щеше да става при бъдеща среща.

Всичко, което съм вършил, е ставало абсолютно безплатно. По-точно някои работи са отбелязани в специални бележки, които аз почнах да си водя по-грижливо към края на 1938 г., като имах в предвид да пиша книга в бъдеще.

По въпроса за срещата ми с царя (първата) в книгата «Благословение», краят не отговаря на действителността. Накрая той ми говори за моето уволнение от армията, като ми каза, че останал изненадан, защото докато от една

страна ме клеветили и му донесли, че съм прононсиран земеделец, министър Томов ме представил два пъти за уволнение. Първият път не се съгласил, но втория път нямало какво да прави – не посмял да отмени височайшата си заповед. – «Той друг я отменя» – казах аз грубо. Царят почервеня, но не каза нищо, защото фактически Стамболийски я отмени, без да намери за нужно да го уведоми, и ме върна веднага тогава още на служба, докато дойде превратът, който смъкна Стамболийски.⁴⁰

От писаното дотук може да има нещо неточно предадено по форма или по време. Мъчех се да си спомня, но много години са минали, а и вече четири нощи не съм спал при тая нова за мен обстановка. Но подробностите могат да бъдат уточнени по бележките ми.

В заключение можа да кажа, че през всичкото време, когато съм бил призоваван по един или друг начин да си кажа мнението на царя, съм се движил от идеята да бъда възможно най-справедлив, обективен и от полза за народа си. Възможно е някога да съм изпадал в субективност, но корист никога не е водила моето мнение. Колкото и дребни да са били усилията и възможностите ми, винаги съм се старал да бъдат в полза и за доброто на хората.

Горното написах собственоръчно
[Подпис:] Любомир Лулчев

4.XI.1944 г.
София

Настоящата преписка, прошнурована, провървена и подпечатана с печата на Софийския народен съд, съдържа 17 (седемнадесет) написани листа.
гр. София
14.XII.1944 г.
Секретар: (Подпис) (Печат)

III. Б. ДОПЪЛНИТЕЛНИ ПОКАЗАНИЯ НА Л. Х. ЛУЛЧЕВ

(Архив МВР – София. Машинопис.)

По повод на една фраза от дневника ми, стр. ..., в която се поменува Министър Бъров.

В една среща с Царя, която бе станала в къщичката в ботаническата градина вероятно 1937 или 1938 г., сега точно не мога да си спомня (но навярно е записано в ръкописите ми бележки, от които има две тетрадки). Става дума между Царя и Генчев⁴¹, който присъствуваше. Генчев каза нещо, Царят го изгледа и каза: «Гледай Лулчев какво казва... Ти си цял мошеник.» Понеже тонът не беше оскърбителен, Генчев се засмя и като стоеше прав, почтително каза: «Ваше Величество, Вие ме питате за съвет – давам го. Тъй като съм мошеник, Вие не сте длъжен да ме слушате.» – «Гледайте какъв е» – продължи Царят – «хайде отивай, пък да не направите като по-рано» – и като се обърна към мен, каза приблизително следното: «Представете си, аз съм в Ситняково, а тези мошеници назначили Бълов и Банков, и аз се научавам по радиото за това!» Генчев продължаваше да се усмихва и нищо му не каза, но на мен това ми се стори чудовищно невероятно и аз едва чаках да излезе Генчев и се нахвърлих върху Царя: «Ваше Величество, който и да бе ми казал това, не бих го повярвал и бих го отрекъл с пълна увереност, че отричат една лъжа. Но сега, когато го чух от Вашата уста... Не Ви ли е срам, не Ви ли е грях, че сте оставили това хубаво царство, което Бог Ви е дал, да си играят с него мошеници? Не мислите ли, че ще давате отчет и пред Бога, и пред историята, и пред народа за това нехайство? Къде ще стигне...» и пр., и пр., в този дух му говорих около четвърт

час. Той беше навел глава и слушаше мълчалив. Аз бях лично възмутен и му говорих невъздържано.⁴²

Подир повече от година, когато стана дума да се скарам нещо на Багрянов, Царят ми каза: «Скарайте му се, но хубаво, както на мене в стаичката в градината!» Доколкото си спомням, той не визираше лично Генчев, защото каза: «Тези мошеници.»

Горното написах собственоръчно.

9.XII.1944 г.

Любомир Лулчев

IV. ДОЗНАНИЕ НА КНЯГИНЯ ЕВДОКИЯ ФЕРДИНАНДОВА

(Архив на МВР, II НС-42, л. 1–14*.)

Въпросник

(...)

12. Защо сте търсили съдействието на Лулчев и какво сте го молили да съветва княз Кирил?

(...)

14. С кои политически лица сте били във връзка и какви разговори сте водили с тях?

15. Последователка ли сте на учението на Дънов и защо насърчавахте Царя да следва съветите на Дъновистите?

Дознание на княгиня Евдокия Фердинандова⁴³

Именувам се Евдокия Фердинандова, Княгиня Българска, на 47 години, българка, католическо вероизповедание, грамотна, неосъждана, от град София. Показвам:

Отговарям на зададените ми въпроси:

(...)

[По въпрос №12:]

(...) За Л. Лулчев: бил е познат на Царя от по-рано, не знаей откога. При мен идва, мисля, през 1938 или 1939 г. по искане на Царя, аз помня три подобни срещи със сигурност. Поговорила съм с него, смятам го за умен човек, с познания по социални въпроси, философия, с доста леви убеждения. Абстрахирвам неговото последование на Дънов, в което, както всички подобни сектанти, той е едностранчив. Досега смятах, че Царят се е срещал с него, понеже е умен и имайки доста големи връзки с най-различни слоеве и тенденции, особено по-прогресивните у нас, е можел да осведомява Царя за неща, които не са идвали до него по «канален» път. При това е бил винаги пряк с Царя и, според самия Цар, дори понякога и груб в критиките си по управлението на страната.

Въпреки че някои срещи са станали в моята къща, никога не съм говорила или разпитвала брат си по тези разговори. Помолих го, понеже чух от съмахленци, че у мен се събират дъновисти, срещите му с Лулчев да не стават вече у мен, но не помня кога е било това.

[По въпрос №14:]

* Вzeti са откъси от дознанието на княгиня Евдокия, където се споменава за Любомир Лулчев. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

(...) През лятото 1943 г., също чрез г-жа Каравелова, поиска да ме види другият Лулчев – депутатът Андро Лулчев, когото познавах още като инвалид и тогава краен левичар в Инвалидния дом тук. Обадох на Царя за това и той ми каза да съм го видяла. Нямах по това време компаньонка вкъщи и затова не исках да приемам мъж вкъщи, та помолих генерал Стоянови да мога там да го видя. Винаги е бил малко екзалтиран поради нараняването му. Говори ми, за да предам на Царя неговите впечатления от едно пътуване в Македония и Беломорието. Оплаква се от лошото държане на властите там, скъпотията, храните, кражбите, лошия апарат, изобщо, поставен, особено в Македония. Взех си бележки, понеже никак не беше то моя работа и после ги препратих на Царя, който по това време беше в Чамкория, мисля.

[По въпрос №15:]

Не съм дъновистка. Вярваща и искрена католичка съм. Нямам нужда от една секта, когато моята религия ми дава необходимото за живота ми, духовна и морална опора.

Вярно е, че съм минавала на разходка през техния квартал, особено през първата година. Градината ми не беше планирана, в Борисовата гора ме беше страх да ходя сама, отивах по пътеката косо през тяхната махала и слизах оттам край гората до фурнирната фабрика-тухларница обратно у мен. Почти всяка пролет, когато не съм имала работа още в градината, съм правила тази разходка. За последен път, мисля, беше с г-ца Юрданович през миналата зима, даже срещнахме Лулчев, ръкувах се с него, пита ме как съм, отговорих и му казах: «Всё някой ден ще се видим» и продължих пътя си. Никога не съм видяла отблизо или говорила с Дънов, нито ходила на беседи. Веднъж на един концерт в зала «България» г-жа Петрова ми го посочи като курioз в публиката.

Вярно е, че съм неведнъж изслушвала жени дъновистки, които «непременно» са искали да си кажат дертовете. Аз не връщах никого, от най-нахалния до най-смахнатия, кротките и озлобените – това го знае целият ми квартал. Смятам тези разните последователки на Дънов за силно екзалтирани, вманиачени, но знаейки, че щом ги изслушам веднъж, те ще мирясат и няма вече да ме спират по пътя или висят пред вратата, търпеливо ги изслушвах. Покрай въздушните тревоги и престояване в скривалището, което е под техния квартал, често са ме заговаряли и техни мъже.

Напоследък у мен като квартиранти бях прибрала старците генерал Стоянови, понеже къщата им е необитаема от 10 януари. Тя е дъновистка. Но още преди 25 години е разбрала, че не може да ме покръсти.

Както вече казах, познавам Лулчев, но абстрахирам човека от дъновиста. Говорили сме по обществени, политически или семейни въпроси, но не се е опитвал да ми влияе. Не съм насърчавала Царя да става дъновист. Той си беше религиозен човек, но без прекален мистицизъм. Ходеше си на църква, палеше на този или онзи светия свещи, както всеки от нас прави. Зная от самия Цар, че не е искал никога да се среща с Дънова, често дори с насмешка е критикувал пред Стоянови техните принципи и идеи, правейки изключение за Лулчев, когото наричал премного човек със сърце, социално чувствителен и ум. В последно време обаче беше се отдръпнал от него, сам ми го е казал, понеже бил чул какво сестрата на Лулчев в провинцията разправяла и се хвалила, че брат ѝ бил приятел на царя, и добави: «Абе, такъв ми е бил късметът – всички хора, с които съм бил добър, ми правят зло.» Тук трябва да кажа в защита на моя брат, че той не се е водил сляпо от домогванията на Лулчева или чрез него – на Дънова. Натоварен с толкова отговорности, в невъзможност да има приятелство с равни нему умове, сам всъщност в живота, въпреки семейство, човекът Борис е търсил отдушник и си е казал болките на човека

Лулчев. Но че сам е преценявал съветите, дадени нему, и не ги е сляпо последвал, самите събития го доказаха.

V. ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ НА 30 ДЕКЕМВРИ 1944 Г.

(Народният съд срещу Любомир Христов Лулчев. Стенографски записи от процеса. Изд. «Астрала», София 1996, стр. 201–204)

Заседание на Народния съд, вторник, 30 януари 1945 г.

Подсъдим Лулчев:

– Господа народни съдии! Бях изненадан от един пасаж от речта на народния обвинител г-н Армянов. От 25 години принадлежа на Великото Бяло Братство, погрешна наричано «дъновизъм», и за пръв път чух от служебно лице да се прави разграничение между погрешките на политиката и религиозните убеждения на човека. Това е една съществена и принципна отлика между стария и новия режим и аз с най-голямо задоволство констатирам тази ясно очертана обществена толерантност. Но заедно с това, г-да народни съдии, Вие видяхте и недоумението на същия народен обвинител при опита му да систематизира и приведе към някоя политическа идея дейността ми. Тъкмо тук той се намери в затруднение и я нарече, ако чух добре: «лулчевщина». И той е донякъде прав. Но аз мисля, г-да народни съдии, че ако се вгледате малко повнимателно в тази дейност, вие ще намерите много по-вярното име и наименование – човечност, или още по-точно – братство, братство между хората и мир между народите. Ето основната идея на моя живот, на книгите, които писах в последните години, на веруюто на братството, към което принадлежа, най-после – на смисъла на разговорите, които съм водил с един цар. И ако сега се струва, че е имало малко отклонение понякога от тази основна идея, то се дължи на факта, че в описанието на 7-годишните ми срещи в дневника може би някои неща в подробности да не са записани достатъчно точно, а понякога и само отчасти и набързо, без да съм допуснал, че материалът, който събирах за новия си роман, един ден ще се превърне в обвинителна литература срещу самия си автор.

Господа народни съдии! Господин народният обвинител търсеше да ви изтъкне политика Лулчев. Аз ви заявих, че никога не съм бил политик. И това е истината. В моите дела липсва политическа системност. Но като изчезне политикът, явява се човекът, който мисли, че различието в убежденията не трябва да отделя хората, че поправките или недостатъците, които виждаме в другите, са същевременно един апел, само един вик за помощ към нас, които съдбата е надарила с повече ум, повече сила, повече добрина, и че не съдия трябва да бъда аз, а само един лекар, помощник на тези, които имат нужда от помощ.

Ето, господа съдии, това съм вярвал, това съм описвал в моите книги, това съм се опитвал да реализирам в моите отношения с царя. Може между желаното и реализираното, между практиката и теорията да е липсвала понякога хармония, но вие, г-да народни съдии, които се сблъсквате всекидневно в живота също така с прилагането на нови идеи, ще разберете, вярвам, затрудненията, които е трябвало да се преодолеят в случая. Аз не мога да претендирам за особена близост, която ми се приписва, но мога с положителност да твърдя, че бях в много случаи една добра спирачка срещу някои неблагоприятни желания на един цар.

При това, не е имало гонен, онеправдан или преследван човек, на който съм отказал помощ, щом съм имал възможност. Господа народни съдии! Аз вярвам дълбоко в доброто, което живее в душата на всеки човек, включително и на най-падналия. Да се обсъдят и покажат погрешките – може би това е закон за самосъхранението на обществото. Но да се подпомогне и подкрепи това малко добро, което е в човека, за да вземе връх, съм смятал също за една проява на братство помежду хората.

Верен на тези разбирания, аз съм дохождал неведнъж в разногласие с мнозина, но затова пък други са ме ценили и разбирали. Вие чухте от самия народен обвинител за ония общественици, които по свои съображения са намирали път към моята малка барака, но аз ще ви кажа, че и хиляди други и обикновени хора, обременени от живота и страданията, са намирали също този път и заедно с това утешение и помощ.

Господа съдии! Казвам това със стеснение, не от желание да се похваля, а защото ми се наложи да припомня факти, които мисля, че имат значение при взимане на вашето решение.

Господа съдии! Много се зарадвах, когато чух от почитаемия съд да казва на един свидетел, че за моето безкористие няма нужда да се припомня, защото му е известно. Твърдо вярвам, че също така ясни ще ви станат и останалите основни мотиви на моята дейност и живот.

Господа народни съдии! В обвинението се засегнаха два въпроса, за които ще кажа само няколко думи.

Господа народни съдии! Чудеса в природата няма – има само закони, които, ако знаем, можем да се ползуваме и ние, и околните ни. Когато някои казват, че нещата съществуват, това не подразбира, че те ги създават в дадения случай. И като отречем нещата, и като ги поддържаме, те пак си съществуват. С това ние нищо не можем да допринесем или отнемем на природата. Но отричането на фактите, които не разбираме или не можем в момента да обясним, това не е наука. Ако разполагах с време, бих обяснил много работи, които в Англия, Америка и други части на света отдавна се знаят, и на които у нас някои се присмиват, без да са си дали труд сериозно да ги проучат. Но аз намирам, че те не са виновни за това. Условиата на живота у нас са още доста сурови и дават възможност на малцина да надникнат в тези области. Метапсихика, радиестезия, характерология, херметизъм, хиромантия, графология, френология, астрология – всичко това са вече научно обосновани дисциплини и за някои, от които съществуват и катедри при някои университети в Англия, Германия, Япония и Америка. Тук можем само да ги споменем. Но всички те разкриват нови области в науката, имат своите пътища и своите резултати и влияние върху проявите на живота. Възможно е да се срещат и измамници, които работят от името на тези дисциплини, но такива се срещат и във всичките други области на знанието. А трябваше и да напомним, г-да народни съдии, че ако съществува и се продава фалшиво вино, то е само защото съществува и истинското. Природата забавлява глупавите, а на мъдрите разкрива тайните си.

Господа народни съдии! Помена се тук и за «дъновизма» – така обикновено наричат у нас Великото Бяло Братство, Учителят на което е известен в целия свят с истинското си име – Беинса Дуно. Това не е нито патологично, нито реакционно учение, то не е религия, а още по-малко – секта. То е учение за целокупния живот, към което принадлежат десетки хиляди хора в България и стотици хиляди вън от България. Техният живот е пред вас, те живеят между вас и вие сами ще ги прецените.⁴⁴

Господа народни съдии! Вие чухте фактите и ще присъдите отговорностите. Ако може да става дума да съм бил на някаква служба, то е била вярната

и безкористна служба на народа си, и на гонените и преследваните негови синове. И ако може да се говори за някакво «филство», то е било «човекофилството», «братолюбие» към всички страдащи.

Господа съдии! България се намира пред своя златен век. Тя ще изживее върховни моменти и ще има нужда от всички свои добри, разумни и справедливи хора. Те ще трябва да бъдат впрегнати на работа в общите усилия за постигане благоденствието на нашия народ и цялото човечество.

Твърдо вярвам, че в тая велика задача почитаемият Народен съд достойно ще изпълни своята голяма роля, като отдели справедливо житото от къклицата.

VI. БЕЛЕЖКИ КЪМ ДОЗНАНИЕТО НА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

¹ Виж «Изгревът», том XX, стр. 970, №459.

² Султана е съпруга на генерал Рачо Петров, военен министър: 1887–1897 г., министър-председател: 1901–1906 г. Султана е придворна дама на Фердинанд и негова любовница.

³ Мария Стоянова, съпруга на генерал Алекси Стоянов и последователка на Учителя Петър Дънов. Вж. «Изгревът», том XX, стр. 272–276. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

⁴ Вж. «Изгревът», том XX, бележки на стр. 891, №1. Вж. стр. 277–279.

⁵ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 280–288.

⁶ Чрез този том и със забележките, че събитията са верни, романът «Благословение» се отваря за българското съзнание. Вж. «Изгревът», том XX, стр. 978, №521.

⁷ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 958, №372; стр. 284, 286–287.

⁸ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 946, №293; стр. 963, №405.

⁹ Белгийският крал Алберт I се самоубива през м. февруари 1934 г., като се хвърля от една скала в планината.

¹⁰ Вж. «Изгревът», том XXI, раздел VII за заявленията, писмата.

¹¹ Става дума за Константин Шауфелбергер – възпитател на княз Борис от 1909 г. до 1915 г.

¹² Генерал Георги Сапов е министър на вътрешните работи 1935–1936 г.

¹³ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 902, №66.

¹⁴ Това е истински случай, който показва как стражарят е поставен на пост пред къщата му не да го охранява, а да разпространява лъжи.

¹⁵ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 961, №385, т. 1 и т. 2, стр. 984, №564.

¹⁶ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 953, №335; стр. 989, №601.

¹⁷ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 990, №613.

¹⁸ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 776–777, стр. 962, №389. Отнася се за Антонов, който е чел тайните дипломатически инструкции на българското правителство в Москва пред Деканозов, който се е възмутил от чутото и видяното и го е изгонил от кабинета си.

¹⁹ На 28 август 1943 г. царят умира. Вж. «Изгревът», том XX, стр. 894, №10.

²⁰ шумците – комунистическите партизани.

²¹ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 963, №406.

²² Вж. «Изгревът», том XX, стр. 988, №595.

²³ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 907, №92, 94; стр. 942, №267; стр. 943, № 273.

²⁴ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 907, №94; стр. 942, №269.

²⁵ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 993, №635; стр. 991, №621, 622.

²⁶ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 834–836.

²⁷ Околийският управител в Ловеч намира трима селяни и подготвя какво да говорят на царя.

²⁸ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 898, №40.

²⁹ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 896, №25; стр. 910, №117.

³⁰ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 935, №219.

³¹ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 897, №32; стр. 938, №235; стр. 948, №303; стр. 988, №593.

³² Вж. «Изгревът», том XX, стр. 894, №15.

³³ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 899, №45.

³⁴ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 895, №21; стр. 935, №220; стр. 940, №256.

³⁵ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 991, №623.

³⁶ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 901, №58.

³⁷ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 939, №244.

³⁸ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 900, №50.

³⁹ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 896, №28.

⁴⁰ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 970, №459.

⁴¹ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 895, №21.

⁴² Цар Борис III създава целенасочено тази система на управление на мошеници, за да може да се хвърля цялата вина върху тях, а не върху него. Това Лулчев го разбира накрая.

⁴³ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 942, №269, 270; стр. 866–867.

⁴⁴ Вж. «Изгревът», том XX, стр. 866–867.

VII. Обяснителни бележки към Дознанието на Любомир Лулчев и към Последната дума на подсъдимия Любомир Лулчев, взети от изказванията на Любомир Лулчев по времето на заседанията на Народния съд и разпитите на подсъдимия от 25 декември 1944 г., понеделник, и 26 декември 1944 г., вторник

(Народният съд срещу Любомир Христов Лулчев. Стенографски записи от процеса. Изд. «Астрала», София 1996, отделни пасажи от стр. 20–75.)

1.*

Поканата да отида при царя аз получих чрез генерал Стоянов. Същата тази покана и среща аз съм описал в моя роман «Благословение». Там е описана хронологически тази среща, с изключение на самия край на речта при срещата, в която той ме запитва, или по-право ми каза: «Лулчев, аз останах изненадан, че Вие, който минавахте за прононсиран земеделец, сте уволнен от министър Томов. Той Ви представи два пъти за уволнение. Първия път аз върнах неговото искане. Втория път обаче не можах и Ви уволних.» Аз, който бях много нетактичен, му казах направо: «Вие ме уволнихте, но друг пък ме върна.» Защото Стамболийски ме върна, без да го пита. Царят стана много червен.

В тази първа среща, която имах с царя, трая около два часа и три четвърти, ние създадохме едно отношение, което трая до края на неговия живот. При първото още срещане аз бях в много лошо настроение. Най-напред трябва да кажа, че бях офицер до 9 юни 1923 г. След тази дата бях уволнен; не само уволнен, но бях и арестуван. Причината за арестуването беше, че на 11-и дойдоха трима души работници при мене. Аз бях тогава в инженерната работилни-

* Обозначението на номерата съвпада с номерата на бележките на съставителя Вергилий Кръстев в раздел VI. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

ца офицер, като помощник-началник и началник на техническите служби. Аз, заедно с полковник Максимов, изработихме и въведохме един правилник, който беше утвърден от държавата със съгласието на Стамболийски. Защото в един труден момент, когато работничеството се вълнуваше и ставаха борби между земеделци и офицери, когато вътрешнополитическите борби между различните партии бяха много големи, ние не можехме фактически са работим с работниците. Те постоянно бяха агитирани, та трябваше да се намери някакъв модус, за да се работи с тези хора. Аз казах на Стамболийски, че трябва да се направи нещо. Той каза, че няма хора. Казах му: «Тези хора могат да се задоволят много лесно, ако милионите, които се влагат в работилницата, се турят в едно разумно употребление, а именно – като се нареди работниците да участвуват в печалбите на предприятието или учреждението». Това беше нов мотив. Стамболийски ми каза: «Няма хора да го направят.» Казах: «Остави на мене.» Назначи се една комисия и след дълги борби това беше направено.

И когато стана превратът на 11-и, работници, които бяха задоволени вече и ме познаваха като техен защитник, изпратиха една комисия от трима души, които дойде и пожела да им бъде водач. Казах: «Ние сме много, имаме картечници и това, и онова, но няма кой да ни поведе. Ние вярваме във Вас.» Аз им казах: «Господа, ако беше при други условия, аз щях да ви търся, но вие знаете, че аз имам връзки с едно учение, което по принцип не си служи с тези методи, затова не мога». Изглежда, че този разговор беше чул и аз бях арестуван след пладне. Държаха ме около десет дни. Няколко пъти искаха да ме измъкнат и благодарение на моя съученик Казасов и Маркъм можах да се измъкна.

Тогава бях уволнен. Аз бях в едно общество. Аз бях много огорчен, много недоволен и бях казал тук-там думи. Може да съм казал някои думи, които да са се зловидели на царя. Може царят да ги е чул и затуй да ме е потърсил.

На тази среща с царя, която стана, и която е отбелязана в моята книга текстуално, с изключение на края, който засягаше мен, аз останах на едно гледище до края. Още с влизането аз му казах: «За мене Вие не сте никакъв цар!» – «Да, да, Лулчев, знай, за Вас Христос е цар!» Това отношение се запази и до края на неговия живот.

7.

– Вие казахте, че сте говорили два часа и три четвърти. Какво говорихте? Вкратце. Това е най-интересното.

– Господин председателю! Това аз съм го записал точно в моя роман. Не ми се даде да възпроизведа написаното.

– Кажете съществените точки на разговора!

– Съществените точки бяха следните: аз бях крайно недоволен и много възмутен от това, което беше станало. Имаше убити хора. Между тези убити хора беше един подофицер с четири кръста за храброст.

– Какъв беше този човек? Беше ли комунист?

– Ми се струва, че беше комунист. Когато му казах това, той отговори: «Лулчев, мене комунистите не ме признават.» Казах му, че този народ най-после ще потърси сметка. Накрая му казах: «Ваше Величество, аз Ви говоря от името на 20 000 души, които имат своите глави на своите рамене, но утре ще бъдат трупове. Аз Ви говоря от името на тия майки, които ще имат черни забрадки за своите синове. Вие не можете да ги подлагате на унищожение!» Той каза: «Лулчев, моят баща правеше така: дигаше и сваляше министри. Най-после този парад се развали и той остана с нищо. Не може да остане така.» Аз му

казах това нещо. Аз съм писал това в моята книга. Аз не съм я чел сега. Моля почитаемия съд да я има предвид.

9.

– Да, не мога да си спомня датата. Както г-н обвинителят ми напомни, това беше, когато умря белгийският крал – не младият, когато стана катастрофата, а старият. Той каза, че е имал някакъв грозен пресантиман, понеже има известни работи, които говорят, че той изживява една голяма криза, и му казах, че тази криза няма да мине така безнаказано за неговия род, макар и не лично за него. На другия ден подир пладне, в петък, беше разговорът, а в събота той ми каза, че неговият чичо се е самоубил.

13.

Председателят: – Други някои да сте препоръчали?

– За по-големи длъжности не съм. Аз препоръчах Недев, но той го назначи за министър не на железниците, а министър на вътрешните работи. Колкото пъти отивах при царя, все дена и съща история си повтаряше: «Лулчев, знаете ли Вашият Недев какво е направил?» – «Какво е направил?» – «Така и така, туй и туй е направил.» Най-после – един път ли, два-три пъти ли ми каза – отговорих: «Той не е мой Недев, той е министър на България, бе. Ако върши работа, добре; ако не върши, изпъди го!» (Смях) А то какво излезе! Най-после аз бях принуден да извикам Недев и му казвам: «Защо така бе, Недев, за толкова късо време толкова оглупя?» (Смях) Казва: «Какво съм оглупял! При мене идва Багаров и иска да назнач[а] някой.»

– Кой Багаров?

– Приятел на царя.

– Народният представител?

– Той. «Идва при мене Поменов, иска да назнача еди-кой си, а няма ценз. Идва еди-кой си, иска да назнача някой.» Дава ми цял поменик и казва кой какво иска. Когато отидох при царя, давам му списъка и казвам: «Ето, Ваше Величество, защо Недев не струва. Защото този искал да назначи, отказал на един, защото няма ценз; казал на друг, че роднината му няма ценз и пр. Затуй са хората лоши.» Царят каза: «Хубаво, аз ще видя.» И тури списъка в джоба си. Като мина това, на Недев се изкара прякора Гафенко. След това го нарекоха, че е дъновист и трябваше да го махнат. Щом казаха, че е дъновист, аз не мога да защитавам дъновистите, махнаха го.

14.

Докъде отиваше тази организирана клетва, ще ви кажа случая със Сапов. При Сапов отива човек от провинцията в квартирата му и стражарят, който стои там, казва: «Кого търсиш?» – «Сапов.» – «Ами той е при дъновистите. Той си даде къщата на Бялото Братство. Там е, не е тук.» А той си е вкъщи, никога не е стъпвал в нашето братство. Сапов не знае нищо за дъновизма, освен само името.

– Значи не беше дъновист?

– Абсолютно никога. Това е моята честна дума на човек. Аз сега съм арестантин, но съм честен човек.

– Защо го препоръчахте?

– Той беше почтен човек. Беше началник на школата в Скопие и се държеше много храбро и честно. Много честен човек. Понеже времената бяха такива, че всички крадяха и имаше нужда от честен човек, затуй препоръчах Сапов.

– Не си ли е давал къщата на дъновистите?

– Това нещо почитаемият съд може да провери.

- Аз Вас питам?
- Не е. Той нямаше нищо общо с нас.

15.

– Писмото на английския крал беше по случай един празник, не мога да си спомня точно. В това писмо имаше нещо, което ми направи впечатление и аз го помолих по този повод да напише един отговор, в който да иска мирът да се продължи. Защото, доколкото си спомням, английският крал беше казал буквално следното: «Ние с радост си спомняме думите за мира, които Вие ни говорихте.» Защото, когато в 1938 г. царят беше ходил в Лондон, той беше говорил много хубаво. Какво е говорил – не зная, но това, което ми каза, че е говорил на англичаните, то беше много хубаво за германците. Той беше казал: «Господа, ние сме работили заедно с германците. Ние познаваме тяхната техника, тяхната организираност, тяхната подчиненост, техните генерали, които са специалисти по своята работа. Недейте отваря война, те ще отворят много работа. Пазете мира. Гледайте с добро да се разреши въпросът.» На германците беше говорил за англичаните: «Господа, вие знаете, че англичаните са един упорит народ. Когато той се залови за една работа, той ще я изкара. Те са добре въоръжени. Макар че нямат много войска, те се добре организират и това организиране не можете така лесно да го преодолеете.» Нещо – това е отбелязано в моя дневник – за което англичаните му благодарили. Царят ми беше казал, че англичаните му благодарили, защото е казал за тях, че са готови, когато те не са били готови. Това е било предметът на разговора. Аз го записах. Той казал, че англичаните са готови, а те не бяха готови.

17.

– Спомня ли си подсъдимият, не в дневника, а в собствените си показания пред дознанието, покойният цар да Ви е казал, че за обявяването война на Съединените щати и Англия той е бил изненадан, и че това е дело само на Филев и Попов?

– Това ми го е казвал. Колко е вярно, не знам.

– Вие сте направил бележка на царя, как оставя той така да бъде изненадан. А той какво Ви каза? Не сте ли му казал нещо подобно, например: «Махнете тия говеда»?

– Може да съм казал.

– А той да е отговорил: «Ако ги уволня, те ще отидат при германците»?

– Нещо подобно. Той ми каза: «Ще отидат да се оплачат на германците и ще ме изкарат английски агент».

22.

– На 1 юни става една голяма караница между него и мене заради убийствата и за евреите. При мене са дошли много хора. Имам данни. Аз отивам при него и му казвам: «Вече трябва да се намери изход, така не може повече. Апартаментите на евреите са взети и твои чиновници са настанени вътре. Това народът го знае. Хората вземат жилищата на евреи, изпъждат ги оттук и оттам.» Мисля, че изпъждаха тогава евреите от София. Аз пратих моя брат да гледа, понеже беше инспектор във Вътрешното министерство. Той ми разправяше, че стават неща покъртителни. Аз исках да реагирам: или да се наложи, или да се махна оттам.

Член съдия Ст. Манов: – Какви покъртителни?

– Жени и деца, натъпкани във вагони по 60 души, вместо по 45, не им дават достатъчно храна. А той ми каза как са поместени в някакво здание в Скопие. Той каквото могъл лично, направил, но имало някой представител на

германското правителство, който се намесил и ги натикал във вагоните като животни.

Председателят: – После къде са ги закарали?

– Ми се струва, в Полша ли, или в Русчук са ги закарали. Когато става тая караница, ние минаваме в един тон, който не беше ни най-малко учтив. Но нямаше как. Аз му казах, че България няма нужда от него. Той скочи и каза: «Вземи ми главата! Една глава ми е останала, вземете и нея, но ще се избие като кучета.» Казвам: «Няма защо да се избиваме. Ти недей мисли, че тая държава е дадена на тебе така. Тя ти е дадена, за да работиш за нея, а не да стоиш като зрител.»

25.

– Казвам на царя, че той трябва да каже на Хитлер да работи за правото на всички народи, и че ако работи само за германците, той е загубен. Всяка егоистична кауза ще завърши с катастрофа. Казвам същевременно на царя да иска от Хитлер Охрид, понеже се оказа, че италианците са крайно лукави и егоисти – да поиска чрез Хитлер да вземе Охрид. Същевременно говоря на царя да поиска от Хитлер да се даде автономия на Македония. Причините за това бяха ред оплаквания, които бяха дошли оттам. Аз имах сведения от автентични източници, които говореха за крайното недоволство на хората. Имаше и политически съображения, защото, казвам, на България няма да дадат Солун, но на един Македония ще го дадат, защото е естествено дебуше на Македония. Така както го искаме, ще влезем в конфликт със Сърбия и Гърция, но ако тази страна е автономна, тя сама по себе си, ако се чувства българска провинция, ще дойде при България, както дойде Източна Румелия. Царят тогава каза: «Лулчев, това е великолепно, но се боя само от едно – от интригите на италианците, които ще влязат под кожата на македонците и може би ще трябва да платим с Дупница и Кюстендил.» – «Затуй – казвам – ти трябва да говориш с Хитлер по-сериозно, а не само така с думи казано.» Това са основните идеи.

26.

– (...) Между мене и царя стана една караница, защото той все ми казва: «Нямам хора.» Аз му казвам: «За Вас има две Бългarii: една парфюмисана и една селско-работническа. Вие с тези, парфюмисаните, се разбирате много добре, но с другите не искате да се разберете. Вашият нос е развален. Вие не можете да помирисвате добрите хора.» Друг един път той ми каза: «Лулчев, това е вярно, но аз с нестабилните барути трябва да бъда по-внимателен.» Искаше да каже: с онези, които го псуват, трябва да бъде по-внимателен. Аз му казах: «Това е най-сигурният път, по който можете да изгубите всички добри приятели.»

27.

– Аз исках той да дойде в правилен контакт с народа. Нему се монтираха срещите. Турят няколко селяни, уж че били случайно. Имаше такава случка в Ловеч. Аз имах писмо оттам. Той ми казва: «Срещах се със селяни, говорихме.» А аз му казах, че тия селяни са монтирани – «а с монтирани селяни няма какво да приказваш» – и извадих писмото, в което пишеше, че околийският началник приготвил двама-трима селяни, които да говорят. Казах му: «Тури брада, преоблечи се, ела с мене или с друг някого, виж тоя народ в какво положение е. Това не може повече така. Или, казах, иди в някое учреждение, виж какво става, виж какви дембелханета има и колко хора се рупат, как са наплашили публиката. И един такъв човек да го хване на мястото, да вземе и да го прати в затвора. Това ще създаде легенда за тебе из целия народ.»

31.

– Можете ли да обясните царят какво отношение е имал към Багрянов, отношение на симпатия или отношение на подозрение?

– Отношенията на царя към Багрянов са отбелязани точно в дневника ми.

– Значи само това, което е отбелязано в дневника. Тогава може ли да си спомни подсъдимият, след като произнесе Багрянов речта си през януари 1941 г., какво впечатление се сложи в двореца въобще?

Подсъдим Лулчев: – Царят беше извънредно ядосан. Случаят беше такъв. Багрянов идва при мене и си чете два пъти речта. Щом я прочете, аз му казах: «Багряне – както му виках, – след тая реч, или торбичката на рамо, и – в Делиормана, или – по-нагоре.» Той каза: «Туй аз не мога да търпя повече.» Когато аз казах на царя, че Багрянов ще говори една реч, в която ще застъпи това и това, царят каза: «Добре, нека го застъпи.» Това беше за ред законоположения, за които бяха съгласни всички. Но когато произнесе речта си Багрянов, той я завърши по един неочакван начин. И срещу този неочакван начин царят беше като бесен и каза: «Той ми изтърбуши кабинета. Когато аз чаках да бъда пред немците единен, той изтърбуши кабинета.» Той ходеше с ръце в джобовете насам-натам.

Член съдия Ст. Манов: – Все от немците се страхува царят.

Народен обвинител Ат. Армянов: – Стана ли въпрос, че това, което препоръчал Багрянов, трябвало да излезе от целия кабинет, а той скрил това и го изнесъл като свое?

– Да, тъй беше. Царят каза: «Нали ти каза, Лулчев, че е хубаво и ти му тъпка главата, но това не е политика на правителството, това е негова програма и той ми изтърбуши кабинета.»

Адвокат д-р Х. Орошаков: – За стопанска програма или е за външна политика?

– За реч. Не зная какво е казал.

– Но той говори по бюджета на земеделието. В края на краищата той взема едно становище по правителствената политика.

Народен обвинител Ат. Армянов: – Ставаше ли въпрос, че даже след тази реч царят да го задържи в кабинета до подписване пакта, за да го ангажира, защото той е за тази политика, и какво наложи да излезе по-рано?

– Царят не искаше повече да чуе за него. Той смяташе, че е непочтен човек, понеже изтърбуши кабинета.

Председателят: – Заради стопанска политика или?

– Заради това, че той приписа тази програма на себе си.

33.

– Със Стойчо Мошанов срещата ми беше, след като се беше върнал от Лондон и аз отидох да се срещна с него, да видя какви са неговите впечатления и дали той е ходил при масоните, както го обвиняваха, при правителството ли е ходил и какво е направил. Той е много хитър, може да ви докара от 99 дерета вода. Той ми разправя два часа, и когато тръгнах да си отивам, той се изправи и ми каза: «Господин Лулчев! Аз съм говорил само истината.» Аз казах: «Господин Стойчо! Доколкото сте говорил истината, тя е във Ваша полза, доколкото не беше вярно, то си остава за Ваша сметка.» И си отидох.

34.

– Обяснете на съда какво знаете за Генчев. Имало ли е случаи пред Вас царят да му вика «мошеник, лъжец»?

– Имало е.

– По какъв повод и как?

– Те са години оттогава. Не помня точно, но то беше по една разправия с Кьосеиванов и когато аз казах, че това не е вярно, изобличих Генчева, царят започна да се смее и казва: «Вижте какъв е мошеник.» Генчев каза: «Ваше Величество, ако съм мошеник, няма защо да ме слушате.»

(...)

– То беше един случай такъв, когато Генчев присъствуваше, когато той го нарече мошеник. И казва: «Гледай бе, Лулчев, такива мошеници – аз съм в Ситняково, а чувам по радиото, че са били назначени министри.» И щом излезе той, аз тогава веднага се нахвърлих върху него и казах: «А бе, как може това нещо! Ако бях го чул от ушите на когото и да е, нямаше да го повярвам, но когато го чух от Вашите уста! Защо сте оставили на мошеници! Как е възможно до такова дередже да стигне тая държава!» Той нищо не каза, а седя така около 15 минути. Аз бях много възбуден, като чух това от неговите уста, че са назначени министри, а той е научил от радиото. Кой ги е назначавал, такива мошеници.

35.

Нар. обвинител Ат. Армянов: – Викал ли Ви е и какви бяха Вашите връзки с професор Йоцов* и какви съвети му дадохте по образованието?

– Йоцов го познавам отскоро.

Председателят: – Отговорете.

Нар. обвинител Ат. Армянов: – Преди да стане министър или след това?

Подсъдим Лулчев: – Аз съм го виждал два пъти. Направи ми впечатление, че е славянофил, че познава много добре славянската литература, върху която говорихме продължително, и че той е човек, който може да възприеме нещо ново. От тая гледна точка аз му препоръчах да направи една промяна в програмите, защото програмите са много схоластични. Дадохме му програма, която мисля, че е дадена в края на дневника. Казах какво трябва да се направи в селските училища. Искахме да се внесат реформи.

Председателят: – Вие сами ли искахте?

– Двата с Йоцов приказвахме. Молихме го, ако може да внесе паневритмичната гимнастика. Тя е нова дисциплина, взета от нас в други страни – Швейцария и други. Тая гимнастика внася уталожване на нервната система и помага на учениците да схващат по-добре уроците.

37.

Нар. обвинител Ат. Армянов: – С Филов имахте ли срещи и какво впечатление имахте?

– Само една среща, и то беше по повод назначаването управител на Земеделската банка. Царят искаше да се срещна с него, за да видя какво представлява, защото той го познаваше, а аз не го знаех. Знаех го само по портрета. Той го прати при нас, за да говорим за назначаването на директор на банката. Аз използвах тоя повод да му говоря за някои въпроси, които повдигнах пред него. Струва ми се, че тези работи са записани в дневника. Казах му: «Господин Филов! Вие не виждате ли какво става в България, че в България консуматорът и производителят страдат, а пълнеят проводниците, посредниците помежду?» – «Виждам го, казва, г-н Лулчев.» – «Не мислите ли нещо да направите, г-н Филов?» – «Ами ние, казва, вземаме мерки, нашият Министер-

* Борис Йоцов – професор, славист. Бил е министър на просветата през 1942–1944 г. Чрез него е правен опит за въвеждане на Паневритмията в училищата. Вж. «Изгревът», том I, стр. 494–507. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

ски съвет обсъжда.» – «Добре, г-н Филов, но вие не виждате ли, че тези чиновници, които сте турили, трябва да се грижат за тоя народ, особено по продоволствието? А вместо да помагат, те стават ортаци на ония, които експлоатират.» – «Виждам, г-н Лулчев, да Ви кажа случай. Във Видин домати били два лева, те ги направили четири лева.» – «Какво направихте за тази работа?» Казва: «Господин Лулчев! Правителството ще вземе мерки.» – «Добре, г-н Филов, но преди, когато Багрянов говори своята реч и изложи своята програма, Вие заявихте, че тая програма не е на Багрянов, а е програма на цялото правителство. Защо Вие след толкова време не направихте нищо по изпълнението на тази програма?» – «Не е нищо, г-н Лулчев, ние вземаме мерки, ние разсъждаваме, ние ще прокараме тия закони.» – «Ама кога бе, г-н Филов?» – «Това не е лесна работа, то иска време.»

На такъв човек, който така отговаряше, нямаше какво да се приказва. Той за всяко нещо го признаваше и казваше, че ще вземе мерки.

39.

– (...) «...За да стане това, трябва да дадете ново правителство.» И тогава аз го съветвам да състави селско-работническо правителство.

– Той какво каза?

– Каза: «Не съм проучил.» За селско-работническото правителство не помня какво ми каза, но беше се оплакал къде съм го тикал. Аз съм записал това в моя дневник.

– На кого се беше оплакал?

– На госпожица Надя Стоянова. И когато тя дохожда при мене, ми се струва на 9 януари, тя ми казва: «Абе, къде си тикал царя? Ти си го карал да направи селско-работническо правителство.» Казах: «Защо да не го тикам? Това не са ли българи?»

Идвам на 1941 година. През януари месец, още щом влизам при него – беше 9 януари, – той ме посреща с новината: «Лулчев, аз ще дам властта на Цанков.» Значи, той взима една позиция, на която аз реагирам веднага и казвам, че това ще бъде катастрофа. Той знаеше, че в това отношение моето мнение беше категорично. Тогава царят ми каза: «Аз ще абдикирам.» И почна една разправа, която трая един-два часа.

Вж. №583–588 от «Изгревът», том XX, стр. 856–857.

Народен обвинител Ат. Армянов: (чете) – «Планетните съчетания показват, че ще дойде изтрезнение – Слънцето, и англичаните ще изгубят Индия.»

– Аз не съм казвал.

– Учителят това пише.

– Тук мене ли питат или Учителя?

– Господин Лулчев! Всички внушения, които сте правили на царя, стават чрез Учителя. Учителят ги казва на Вас, а Вие ги предавате на царя. И обратно, като свършите разговора си с царя, отивате при Учителя, за да му кажете.

– Господин председателю! **Ако бях слушал Учителя, нямаше да бъда тук. Учителят от две години насам ми казваше: «Никакъв съвет няма да даваш на този човек.»** Това е съветът на моя Учител. Да не ми се приписват работи, които не съм говорил.

Председателят: – Дръжте се прилично.

– Моля, извинете. Тук ме засягат много тия работи.

– Вие казвате, че нищо не сте предали от разговорите?

– **От две години Учителят ми казва: «Не му говори нищо», но аз му казвах, че не мога така да завърша.**

42.

[Въпрос на член съдия Ст. Манов:] – Кога беше започнало да Ви става ясно, че Вашата линия политическа, един вид, обществена – Вие с политика не се занимавате, иначе такива въпроси нямаше да Ви задават и такива отговори нямаше да давате на главния народен обвинител... – кога на Вас стана ясно непримиримостта на Вашите становища – това на царя и Вашето?

– То беше в началото на август 1943 г. Той ме нарече «първобитен».

– Не съжалихте ли, когато Ви стана ясно, за цялата безплодна работа, която сте проявили, стараяйки се да въздействувате, да внушите на покойния цар да установи народна линия, т.е. да даде възможност на народа чрез свободни избори да каже своята воля, народът да избере свои избраници, които да изберат свои управници, а царят да не ходи из разни ъгли да събира сведения от тоя и от оня, и съвети да иска чрез хороскопи – не сметнахте ли тогава, че цялата Ваша по-раншна дейност е била свършено безплодна?

Вие казахте преди известно време: «Аз не щях да бъда на тази подсъдимка скамейка, ако слушах Учителя», т.е. ако не сте се занимавал с това да сте давал съвети. Не съжалихте ли, че сте давали съвети на царя в миналото време?

– Едно нещо има. Когато съм давал съвети, те бяха тези – да се даде свобода на изборите.

– Способен ли беше покойният цар да даде тия свободи?

– Аз не мога да се произнеса по този въпрос. Аз съм лекар, който отива при болен.

– А с причините на болестта не се занимавате?

– Това съм правил, доколкото ми стигат силите. **А когато ме нарече на 10 август: «Ти си първобитен човек» и каза, че не иска да слуша повече, аз повече не се срещях с него.**

44.

Народен обвинител Ат. Армянов: – Вие говорихте ли на царя за Бялото Братство?

– По някой път е ставало дума, защото нас ни нападнаха, нападнаха Учителя на Изгрева. Когато ние почнахме да бъркаме сметките на този и онзи, върху него беше посегнато. След това се посегна на мене и се опитаха да ме затворят. След това се правеха други работи. Забраниха ни беседите. Нас толкова ни пречиха! Ние сме преживели толкова години, никой не ни е забранил тези беседи. Сега трябваше да дойдат тези хора, да ми забранят беседите. Аз трябваше да се разправам с Дирекцията на полицията. Трябваше да изтъкна един факт, че г-н директорът на полицията не знаеше закона за полицията. Когато той ми каза: «Вие сте длъжен да ми искате разрешение!», аз му казах: «Въз основа на кой закон?» Той казва: «Въз основа на закона за полицията.» В закона беше казано: «се съобщава». Това беше положението и много естествено, аз трябваше да му кажа какво искаме ние.

VIII. ПРИСЪДА НА НАРОДНИЯ СЪД ОТ 1 ФЕВРУАРИ 1945 Г.

(Архив на МВР – София)

Присъда

София, 1 февруари 1945 г.

В името на българския народ

Първият тринадесеточленен състав на Народния съд, образуван за съдене на бившите: регенти, дворцови съветници, министри и народни представители от XXV Обикновено Народно събрание, състоящ се от:

Председател: Богдан Саздов Шулев
Членове: Стефан Василев Манов
Давид Николов Гечев
Йордан Иванов Шумков
Рада Тодорова
Мишо Димитров Мишев
Серги Георгиев Златанов
Вера Начева Иванова
Райна Тодорова Петкова
Емануил Елисеев Манов
Димитър Митов Тонев
Васил Христов Гурбов
Тодор Милев Божилов,

при секретаря Никола Кръстев и в присъствието на главния народен обвинител Георги Петров и народните обвинители: Никола Гаврилов и Атанас Армянов и стенографите: Тодор Ангелов, Георги Клисаров, Георги Ботев, Георги Тръпчев, Христо Георгиев, Захари Захариев, Любомир Тодоров, Веселин Йонков, по наказателното си дело №1/1944 г., след като извърши на 20 декември 1944 година до днес съдебното дирене, свободно по разум и съвест, на основание чл. 10 от Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане на България в световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея,

Присъди:

I. Признава подсъдимите: **принц Кирил Преславски Сакс-Кобург Готски** от гр. София, 49-годишен; **Богдан Димитров Филев** от гр. Стара Загора, 62-годишен; **Никола Михов, генерал о. з.** от гр. Велико Търново, 58-годишен – регенти на България от 9 септември 1943 г. до 9 септември 1944 г., вторият – и министър-председател и министър на народното просвещение от 1 януари 1941 г. до 11 април 1942 г., а от 11 април 1942 г. до 9 септември 1943 г. – министър-председател и министър на външните работи и изповеданията; третият – и министър на войната от 11 април 1942 г. до 9 септември 1943 г.

Добри Божилов Хаджи Янакиев от гр. Котел, 61 година, бивш министър-председател и министър на финансите от 14 септември 1943 г. до 1 юни 1944 г., а само министър на финансите от 1 януари 1941 г. до 14 септември 1943 г.; **Иван Иванов Багрянов** от гр. Разград, 55-годишен, бивш министър-председател и управляващ Министерството на външните работи и изповеданията (до 13 юни 1944 г.), а министър-председател от 1 юни до 2 септември 1944 г.; **Петър Димитров Габровски** от гр. Разград, 46-годишен, министър на вътрешните работи и народното здраве от 1 януари 1941 г. до 14 септември 1943 г.; **Васил Николов Митаков** от с. Долно Камарци, Пирдопска околия, 54-годишен, бивш

министър на правосъдието от 1 януари 1941 г. до 11 април 1942 г.; **Теодоси Петров Даскалов** от с. Горско Сливово, Севлиево, 56-годишен, генерал о. з., бивш министър на войната от 1 януари 1941 г. до 11 април 1942 г.; **Славчо Загорев**, отсъстващ, бивш министър на търговията, промишлеността и труда от 1 януари 1941 г. до 11 април 1942 г.; **Димитър Хаджи Христов Хаджи Димитров Кушев** от с. Поликрайще, Горнооряховско, 46-годишен, бивш министър на земеделието и държавните имоти от 5 февруари 1941 г. до 11 април 1942 г.; **инж. Димитър Василев Иванов** от гр. София [Шумен?], 55-годишен, бивш министър на обществените сгради, пътищата и благоустройството от 1 януари 1941 г. до 1 юни 1944 г.; **д-р Иван Богданов Горанов** от гр. София, 53-годишен, бивш министър на железниците, пощите и телеграфите от 1 януари 1941 г. до 11 април 1942 г.; **д-р Борис Иванов Йоцов** от гр. Враца, 50-годишен, бивш министър на народното просвещение от 11 април 1942 г. до 1 юни 1944 г.; **д-р Константин Йоцов Партов** от гр. Враца, 51-годишен, бивш министър на правосъдието от 11 април 1942 г. до 1 юни 1944 г.; **Никола Захариев Ангелов** от с. Лесичери, Великотърновско, бивш министър на търговията, промишлеността и труда от 11 април 1942 г. до 14 септември 1943 г. и бивш народен представител от XXV Обикновено народно събрание; **инж. Христо Петров Дойчинов** от гр. Ловеч, 54-годишен, бивш министър на земеделието и държавните имоти и министър на железниците, пощите и телеграфите от 11 април 1942 г. до 1 юни 1944 г.; **д-р Димитър Иванов Шишманов** от гр. София, 56-годишен, бивш министър на външните работи и изповеданията от 18 октомври 1943 г. до 1 юни 1944 г.; **Дочо Николов Христов**, отсъстващ, бивш министър на вътрешните работи и народното здраве от 14 септември 1943 г. до 1 юни 1944 г.; **Руси Христов Русев** от гр. Габрово, 57-годишен, генерал о. з., бивш министър на войната от 14 септември 1943 г. до 2 септември 1944 г.; **д-р Иван Киров Вазов** от гр. Севлиево, 53-годишен, бивш министър на търговията, промишлеността и труда от 14 септември 1943 г. до 1 юни 1944 г. и бивш народен представител от XXV Обикновено народно събрание; **д-р Иван Бешков Дунов** от с. Долни Дъбник, Плевенско, 49-годишен, бивш министър на земеделието и държавните имоти от 14 септември 1943 г. до 1 юни 1944 г. и бивш народен представител от XXV Обикновено народно събрание; **Първан Драганов Първанов** от гр. Лом, 54-годишен, бивш министър на външните работи и изповеданията от 13 юни до 2 септември същата година; **д-р Александър Димитров Станишев** от гр. Кукуш, 58-годишен, бивш министър на вътрешните работи и народното здраве от 1 юни до 2 септември 1944 г.; **д-р Александър Цанов Сталийски** от гр. Видин, 51-годишен, бивш министър на правосъдието от 12 юни до 2 септември 1944 г. и **Борис Борисов Колчев** от гр. Ямбол, 51-годишен, бивш министър на железниците, пощите и телеграфите от 1 юни до 2 септември 1944 г., **за виновни**, че в горните си качества през разни времена от 1 януари 1941 г. до 9 септември 1944 г. са извършили следните престъпни деяния: 1) Изложили са сигурността на държавата и са поставили народните интереси в опасност, като са сключили международни договори с воюващи държави и обявили война и водили такава; 2) Заповядали действия, нарушаващи обявления неутралитет към СССР, отегчавайки с това международното положение на България; 3) Не са изпълнили служебното си положение във връзка с обявената и водена война с Англия и Съединените американски щати, като не са взели съответните мерки своевременно за предпазване на народа и държавата от материално и морално увреждане; 4) Изпращали наши войски в Югославия и Гърция, за да преследват народоосвободителните войски на тези страни и бездействували, с което са станали причина да се поставят в опасност нашите войски; 5) Заповядали, поощрявали убийства, тежки телесни повреди, палежи и изтезания във връзка с воде-

ната след 1 януари 1941 г. от правителствата външна и вътрешна политика и 6) Заповядали гоненето срещу евреите, а за *Иван Багрянов, Първан Драганов Първанов, д-р Александър Станишев, д-р Александър Сталийски и Борис Борисов Колчев* – без п. 6; вследствие на което и въз основа на Наредбата-закон от 6 октомври 1944 г. за съдене от Народен съд виновниците и пр. – чл. 2, точка 1, 2, 3, 6, 7 и 10 за всички, а за Иван Иванов Багрянов, Първан Драганов, д-р Александър Станишев, д-р Александър Сталийски и Борис Колчев без п. 10 от с. з. и чл. 4 с. з. ги **осъжда на смърт**, както и да заплатят в полза на държавното съкровище по 5 милиона (5 000 000) лева глоба, като присъжда в полза на същото съкровище целия им имот с лишение от правата по чл. 30 от Наказателния закон.

II. Признава подсъдимите: **проф. Михаил Петров Арнаудов** от гр. Русе, 66-годишен, бивш министър на народното просвещение от 1 юни до 2 септември 1944 г.; **Руси Стефанов Русев** от гр. Котел, 48-годишен, бивш министър на правосъдието и на земеделието и на държавните имоти от 1 юни до 2 септември 1944 г.; **Христо Василев Вълев** от с. Габарево, Казанлъшка околия, 52-годишен, бивш министър на търговията, промишлеността и труда от 1 юни до 2 септември 1944 г. **за виновни**, че са извършили гореказаните престъпни деяния, вследствие на което ги **осъжда**: първите двама – на доживотен строг тъмничен затвор и глоба от 3 милиона (3 000 000) лева в полза на държавното съкровище и в полза на същото съкровище присъжда целия им имот, а вторите двама да изтърпят по 15 (петнадесет) строг тъмничен затвор, да заплатят на държавното съкровище по 1 000 000 (един милион) лева глоба като присъжда в полза на същото съкровище целия им имот. С лишени от правата по чл. 30 от НЗ за първите двама завинаги, а за вторите двама по за 20 (двадесет) години откак присъдата може да бъде турена в изпълнение.

III. Признава подсъдимите: **Йордан Атанасов [Анастасов?] Севов** от гр. Търговище, 53-годишен; **Любомир Христов Лулчев** от гр. Кнежа, 53-годишен; **Светослав Константинов Помянов** от гр. София, 57-годишен; **д-р Георги Димитров Ханджиев** от гр. Пловдив, 49-годишен; **д-р Петър Костов Петров** от гр. Свищов, 51-годишен; **Павел Симеонов Груев** от гр. Копrivщица, 65-годишен; **Рафаил Жечев Кънев**, генерал о. з. от гр. Котел, 53-годишен; **Димитър Георгиев Генчев** от гр. Видин, 52-годишен; **Петър Богданов Морфов** от гр. София, 34-годишен и **Станислав Александров Балан** от гр. София, 47-годишен; **за виновни** като съветници на покойния цар и на регентите в разни времена от 1 януари 1941 г. до 9 септември 1944 г.; със своите действия, писания, разговори, съвети са допринесли дейно и съществено за излагане сигурността на държавата и да бъдат сключени международни договори с воюващи държави, да бъде нарушаван обявеният неутралитет към СССР, да бъде обявена война на Англия и Съединените американски щати, да бъдат изпращани войски в Югославия и Гърция, да бъдат извършвани убийства и да бъдат гонени евреите и въобще да се води прогерманска политика, поради което и на основание чл. 2, п. 10 и чл. 4 от Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците и пр., ги **осъжда на смърт** и глоба в полза на държавното съкровище по 5 милиона (5 000 000) лева, първите осем души, като присъжда на същото съкровище и целия им имот с лишения завинаги от права по чл. 30 от Наказателния закон, а последните двама – да изтърпят доживотен строг тъмничен затвор, да заплатят на казаното съкровище по 3 милиона лева (3 000 000) глоба, като присъжда на държавното съкровище целия им имот и ги лишава завинаги от правата по чл. 30 от НЗ откак присъдата може да бъде турена в изпълнение.

IV. Признава подсъдимите: **Константин Владов Муравиев** от гр. Пазарджик, 51-годишен; **Вергил Димов Вергилов** от с. Светлен, Поповска околия, 43-годишен, първият – министър-председател и министър на външните работи и изповеданията, а вторият – министър на вътрешните работи и народното здраве и управляващ Министерството на железниците; **Никола Стойчев Мушанов** от гр. Дряново, 72-годишен, бивш министър без портфейл; **Димитър Любомиров Гичев** от гр. Перушица, 51-годишен, бивш министър без портфейл; **Атанас Димитров Буров** от гр. Г. Оряховица, бивш министър без портфейл; **д-р Александър Ангелов Гиргинов** от гр. София, 65-годишен, бивш министър на финансите и управляващ Министерството на търговията, промишлеността и труда; **Борис Павлов Павлов** от гр. Видин, 50-годишен, бивш министър на правосъдието и управляващ Министерството на просветата; **Христо Георгиев Попов** от гр. Варна, 56-годишен, бивш министър на земеделието и държавните имоти, **Стефан Иванов Даскалов** от Бяла Черква, Великотърновско, 64-годишен, бивш министър на благоустройството, **[за виновни, че]** като министри от кабинета на К. Муравиев от 2 септември до 8 септември 1944 г., са бездействували и продължили войната между България и Англия и Съединените американски щати, продължили са членуването на България в Тристранния и антикомунистическия пактове и нарушаването на неутралитета спрямо СССР и не са изпълнили служебното си задължение във връзка с обявената и водена война с Англия и Съединените американски щати, като не са взели съответните мерки за предпазване народа и държавата от материално увреждане, поради което и на основание чл. 2 от Наредбата-закон за съдене от Народния съд виновниците и пр., п.п. 1, 2 и 3 – осъжда първите двама да изтърпят доживотен строг тъмничен затвор, с лишение правата по чл. 30 от Наказателния закон завинаги; вторите трима – да изтърпят по една година строг тъмничен затвор, с лишение от права по чл. 30 от Наказателния закон за две години; а останалите четирима във връзка с чл. 61 от Наказателния закон да изтърпят по една година тъмничен затвор, с лишение от права по чл. 30 от Наказателния закон по една година, откак присъдата може да бъде турена в изпълнение, като изпълняването на наказанието отлага съгласно чл. 1 от Закона за условното осъждане.

Присъжда в полза на държавното съкровище на първите двама целия им имот, като завинаги в полза на същото съкровище и глоба от три милиона (3 000 000 лева).

V. Признава починалите подсъдими: Иван Попов, бивш министър на външните работи и изповеданията от 1 януари 1941 г. до 11 април 1942 г.; инж. Васил Минков Радославов, бивш министър на железниците, пощите и телеграфите от 11 април 1942 г. до 14 септември 1943 г.; и Славейко Василев, бивш министър на обществените сгради, пътищата и благоустройството от 12 юни до 2 септември 1944 г., и като народен представител от XXV Обикновено народно събрание, **за виновни**, че са извършили престъпленията, казани в чл. 2, п. 1, 2, 3, 6, 7 и 10 от Наредба-закон за съдене от Народния съд виновниците и пр., а за последния без п. 10 от с. 3., като присъжда в полза на държавното съкровище целия им имот.

Присъдата не подлежи на обжалване и одобрение.

Председател: (Подпис) В. Шулев

Членове: (Подпис) Стефан Василев Манов
(Подпис) Давид Николов Гечев
(Подпис) Йордан Иванов Шумков
(Подпис) Рада Тодорова
(Подпис) Мишо Димитров Мишев

(Подпис) Серги Георгиев Златанов
(Подпис) Вера Начева Иванова
(Подпис) Райна Тодорова Петкова
(Подпис) Емануил Елисеев Манов
(Подпис) Димитър Митов Тошев
(Подпис) Васил Христов Гурбов и
(Подпис) Тодор Милев Божилов

Вярно с оригинала,
Председател на съда: (Подпис: не се чете)

VII.

Възражения, заявления, писма, застъпничества по делото на Любомир Лулчев*

I. Възражение на Любомир Лулчев от 20 декември 1944 г.	452
II. Заявление на адвоката Иван Попгеоргиев	457
A. Писма във връзка с делото срещу Любомир Лулчев	
1. Нотариална декларация от д-р Стефан Кадиев	459
2. Ръкописно писмо от д-р Стефан Кадиев до адв. поп Георгиев ...	460
3. Писмо от д-р Мина Нотова-Узунова до Любомир Лулчев	460
4. Изложение на жените-българки, омъжени за евреи, от 9 декември 1942 г., адресирано до Любомир Лулчев	461
5. Осветление от равин Даниел Цион от 16 декември 1944 г.	465
6. Заявление на Яхиел Елиезер Давид от 20 декември 1944 г. ...	467
7. Писмо от село Елена от 25 май 1942 г.	468
8. Писмо от свещеник Н. Димитров от 8 март 1943 г.	468
9. Писмо от д-р Давидова от 22 май 1944 г.	469
10. Писмо от гр. Дупница от 9 май 1943 г.	470
11. Писмо от село Саранци от 22 май 1944 г.	470
12. Писмо от гр. Варна от 25 ноември 1943 г.	472
13. Писмо от Атанас Николов от Севлиево от 26.I.1943 г.	473
14. Писмо до Любомир Лулчевот Севлиево от 5.VIII.1943 г.	474
15. Писмо до Любомир Лулчев от адвокат Михаил Геновски от 17.XI.1942 г.	475
16. Писмо до Любомир Лулчев от 17.IX.1943 г.	477
17. Писмо до Любомир Лулчев от Русинка Караколева от Ксанти от 15.VIII.1944 г.	478

* Архив на МВР – София. Ксерокс-копия, заплатени двойно – с право на печат.
(бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

18. Заявление от рождения брат на Любомир Лулчев, Тодор Лулчев, до Народния обвинител, от 16.XII.1944 г.	480
Б. Писма, изпратени до цар Борис III, до министри, до командири, но изпратени и като копия до Любомир Лулчев, за да съдействува	
19. Писмо от Стефан Куртев до министъра на земеделието от 24.IX.1940 г.	480
20. Молба от Светозар Михайлов до министъра на войската от 12.V.1942 г.	481
21. Молба от Драга Митрева до цар Борис III от 18.V.1942 г.	481
22. Молба от Иванка Тюлюмбакова до цар Борис III от 10.VI.1942 г. ...	483
23. Молба от Стефан Сергиев до министъра на войната от м. II. 1943 г.	484
24. Молба от Мария Сергиева до цар Борис III	485
25. Писмо от Цветан Ставрев до Любомир Лулчев от 20.V.1943 г. ...	486
26. Молба от Юрдан Гачев, осъден на смърт, до министъра на правосъдието, от 6.VII.1943 г.	487
27. Молба от Илия Янакиев Балев	487
28. Молба до цар Борис III от февруари 1943 г. от Илия Кирков, баща на осъден на смърт	488
29. Молба до цар Борис III от Илия Кирков	489
В. Застъпничество на Любомир Лулчев за помилване на Александър Пеев	
30. Изповед от Александър Пеев	489
31. Показания на съпругата на Александър Пеев до Народния съд в защита на Любомир Лулчев от 20 януари 1945 г.	497

VII.

Възражения, заявления, писма, застъпничества по делото на Любомир Лулчев

I. ВЪЗРАЖЕНИЕ НА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ОТ 20 ДЕКЕМВРИ 1944 Г.

Входящ № 1762/16.XII.1944 г.
До Господина Председателя на
Първи Върховен Народен съд
в гр. София

ВЪЗРАЖЕНИЕ

От Любомир Христов Лулчев,
от София, сега арестант в Централния затвор,
по Наказателно дело № 1/1944 г. на Народния съд

Господа съдии,

В отговор на връчения ми обвинителен акт имам чест да заявя, че не се признавам за виновен в приписуемите ми се деяния в същия и моля да бъда оправдан и освободен от отговорност.

В двореца никога не съм служил като чиновник или съветник дворцов и в това си качество да съм прокарвал пред Цар Борис III или регентите прогерманска политика.

Вярно е, Цар Борис по своя инициатива ме е викал понякога при себе си и между разговорите ни се е допитвал до мен, като е искал мнението ми по разни обстоятелства – лични и държавни, и които въпроси и съответните отговори и характеристиката съм отбелязал доста подробно в моя дневник, състоящ се от две тетрадки ръкописни, състоящи се от 270 страници и 309 страници, печатани на машина, парафирани от мен, които обхващат годините 1937, 38, 39, 40, 41, 42 и 43, представени към делото, и от които ще се ползвам, и които моля да се имат като неразделна част от настоящия ми отговор.

За мое оправдание, както и да се изнесат пред съда разбиранията ми за живота, за управлението, моя живот и действия във в живота, срещите ми с Царя, моля да ми се допуснат следните доказателства:

1) Ще се ползвам от бележките ми, които съм държал в дневника, състоящ се от две тетрадки от 270 и 309 страници, печатани на машина и парафирани от мен, които моля да се приложат към делото и се имат предвид при разглеждане на делото. В съдебно заседание ще посоча и точните страници, които евентуално интересуват делото.

2) Ще се ползвам от показанията на свидетелите, посочени в обвинителния акт от г-н Прокурора.

3) При разглеждане на делото ще представя и писма, книги и други писмени доказателства за установяване на моето разбиране за живота, държавата, хората, както и за помощите, които съм указвал при известни ходатайства от разни нуждаещи се.

4) Моля да се допуснат и разпитат като свидетели лицата:

1. Равинът Даниел Цион от София, Председател на Еврейската община, който ще установи какви са били отношенията ми с евреите в провинцията, застъпничествата, които съм правил за тях пред Царя и властите, и че въобще аз не съм одобрявал никога всички предприети ограничения и издевателства спрямо евреите.

2. Полковник о. з. Таджер, София, ул. Ив. Вазов №23, който ще установи, че по отношение и на евреите от София аз съм правил редица постъпки за тяхното облекчение, освобождаване, осъждал съм ограниченията, които се правят и създават спрямо евреите, и че никога аз не съм прокарвал или имал прогерманска политика и разбирания. Той ще посочи и конкретни помощи, които съм давал.

3. Трифон Кунев от София, Председател на писателския съюз, който ще установи моите политически, обществени и лични разбирания и убеждения като общественик и писател, че те не са били никога прогермански, а напротив, както и моя частен живот.

4. Александър Георгиев Периклиев от София, ул. Момина Скала №25, член на комунистическата партия, който ще установи, че ме познава добре, че е водил разговори с мен и съм бил винаги славянофил, и че съм поддържал, че спасението на България е в славянското разбирателство и единство, че съм се застъпвал и съм го освободил от арести и пр., че съм действувал за отменението на смъртната присъда на д-р Ал. Пеев и други лица, които той подробно и тодлено ще каже при разпита му в съдебно заседание.

5. Дука Паскалев от София, ул. Боянски възход №68 – Бояна, който ще установи, че още преди обявяването на войната между Германия и Русия аз съм давал съвет на Царя да състави селско-работническо правителство, предал съм му разговора с Царя, че съм се застъпвал за много осъдени комунисти и партизани, било за тяхното освобождаване от концлагерите или от затвора, било за отменение на смъртните им присъди и съм успявал много пъти, че между освободените е бил и регентът Т. Павлов и пр.

6. Юрдан Ж. Андреев от София, живущ в с. Саранци, Новоселско, който ще установи, че при разни разговори през годините на войната съм се изказвал, че Германия ще изгуби войната, че където е Англия, там ще спечелят, че съм поддържал мир без победа и пр.

Същият ще установи и моя частен живот на скромност, честност и в изключителна помощ на страдащите и пр.

7. Сава Калименов от град Севлиево, редактор на в. «Братство», който ще установи – като сътрудник на вестника му аз съм давал статии, които не са прогермански, а общославянски и общочовешки, и че съм дал статии в броя му от 2 октомври 1944 г. със същото съдържание.

8. Минко Михов от с. Преслав, Пловдивско, Директор на кооперативното вегетарианско стопанство, който ще установи, че осъден като комунист,

по мое ходатайство е бил освободен, както и че съм помагал на много други осъдени или интернирани комунисти.

9. Доктор Геновски, адвокат от София, ул. Цар Самуил №32, който ще установи, че и той е идвал при мене и молил **да се застъпя за арестувани, осъдени комунисти**, че при разговора, който е имал с мен, той е извлякъл отлични впечатления за моите разбирания, че те не са прогермански и пр.

10. Запасен полковник Максимов от София, Директор на автомобилния превоз сега, ще установи за моите разбирания за работничеството и работническите проблеми, че винаги съм работил и съм се застъпвал за тяхното материално задоволяване, както и че през моето време като Началник на инженерната работилница през времето на министър-председател Ал. Стамболийски и с неговото съгласие аз съм прокарал участието на работничеството в печалбите на работилницата, с което надниците и заплатите на работниците през това време се удвоиха и пр.

11. Генерал о. з. Никифоров от София, площад Такев, който ще установи, че **за него съм се застъпил и той беше освободен от преследване**, и че също и за д-р Пеев, осъден на смърт, **аз съм правил постъпки да се отмени присъдата му** и пр. Същият ще установи и моите разбирания по управлението тогава и пр.

12. Радка Борова от София, лекарка в IV девическа гимназия, която ще установи, че лично съм ходатайствувал и освободил Радка Халачева, както и още моите разбирания и схващания за работниците и за комунистическата партия.

13. Доктор Елиезер Р. Коев от София, ул. 6-и септември №19, който ще установи, че аз съм със славянофилски чувства и разбирания, че съм се старал да помогна на евреите – покръстени християни, както и той ще посочи лично лицата, на които съм помагал.

14. Стефана Димова от София, ул. Цар Асен №95, която ще установи, че по мой съвет и ходатайство са освободени група партизани от лагера Чумерна и пр.

15. Доктор Нотова-Узунова от София, ул. Неофит Рилски №55а, която ще установи, че по мое ходатайство е освободен съпругът ѝ от концлагера «Кръстопол», обвинен като комунист и пр.

16. Елисавета д-р Ал. Пеева от София, бул. Евлоги Георгиев №33, която ще установи, че съм се застъпвал за отменението присъдата смъртна на съпруга ѝ, както и че в разговорите тя е схванала, че аз не съм за прогерманска политика и пр.

Моля да се допуснат всички горепосочени свидетели, тъй като те са за различни обстоятелства важни и съществени, за да стане ясно, че аз съм бил и съм за Християнското чувство за любов между хората, за братство, за свобода и за изобилието на всичко за всички, и че никога аз не съм прокаравал и разбирал прогерманска политика и следователно не съм я и препоръчвал на когото и да е.

София, 15 декември 1944 г.

С почитание: (подпис)

Любомир Лулчев

Настоящото възражение изпращам на господин Председателя на Народния съд, тук на разпореждане.

№В-1762, София, 16 декември 1944 г.

Заместник прокурор

Директор: (Подпис: не се чете) (Кръгъл печат с герб: Царство България, Централен затвор)

Деловодител: (Подпис: не се чете)

152

вегетар. ступанство, който ще установи, че осъденъ като комунистъ по мое ходатайство е билъ освободенъ, както и че съмъ помагалъ на много други осъдени или интернирани комунисти.

02

+9/ Д-ръ Геновски, адвокатъ София, ул. "Царъ Самуилъ" №32, който ще установи, че и той е идвалъ при мене и молилъ да се застъпя за арестувани, осъдени комунисти, че при разговора който е ималъ съ менъ той е извлекалъ отлични впечатления за моите разбирания, че тѣ не са прогермански и пр.

10/ Д-р. Полковникъ Максимовъ, отъ София, Директоръ на автомобилн. превозъ сега, ще установи, че моите разбирания за работническото, и работническитѣ проблеми, че винаги съмъ работилъ и съмъ се застъпвалъ за тяхното материално задоволяване, както и че презъ моето време като Началникъ на Инженерната работилница презъ времето на Министръ Председателъ Ал. Стамболийски, и съ неговото съгласие азъ съмъ прокаралъ участието на работническото въ печалбитѣ на работилницата съ което надниците и заплатитѣ на работниците презъ това време се удвоиха и пр.

02

+11/ Генералъ о. з. Никиторовъ, отъ София, Пощада "Такелъ", който ще установи, че за него съмъ се застъпилъ и той бѣше освободенъ отъ преследване и че също и за Д-ръ Пѣевъ, осъденъ на смъртъ азъ съмъ правилъ постѣпки да се отменятъ присъдата му и пр. Сѣкия ще установи и моите разбирания по управлението тогава и пр.

12/ Радка Борова, отъ София, лѣкарка въ IV девич. гимназия, която ще установи, че лично съмъ ходатайствувалъ и освободилъ Радка Халачева, както и още, моите разбирания и схващания за работниците и за комунистическата партия.

13/ Д-ръ Елиезеръ Р. Коенъ, отъ София, ул. "6 септември" № 19, който ще установи, че азъ съмъ съ Славянофилски чувства и разбирания, че съмъ се старалъ да помогна на евреитѣ покръстели християни, както и той ще посочи лично лицата на които съмъ помагалъ.

72

+14/ Стефана Димова, отъ София, ул. "Царъ Асенъ" № 95, която ще установи, че по мой съветъ и ходатайство са освободени група партизани отъ лагера Чумерна и пр.

15/ Д-ръ Нотова-Узунова, отъ София, ул. "Неоф. Рилски" № 55, която ще установи, че по мое ходатайство е освободенъ съпруга ѝ отъ концлагера "Кръсто поле" обвиненъ като комунистъ и пр.

02

+16/ Елисавета Д-ръ Ал. Пѣева, отъ София. "в. Георгиевъ" №33, която ще установи, че съмъ се застъпвалъ за отменението присъдата смъртна на съпруга ѝ, както и че въ разговоритѣ тя е схванала, че азъ не съмъ за прогерманска политика и пр.

Моля да се допустнатъ всички горѣпосочени свѣдетели тъй като тѣ са за различни обстоятелства важни и съществени за да стане ясно, че азъ съмъ ~~дядо~~ билъ и съмъ за Християнското чувство за любовъ, между хората, за братство, за свободата и за изобилието на всичко за всички и че никога азъ не съмъ прокарвалъ и разбиралъ прогерманска политика и следователно не съмъ я и препоръчвалъ на когото и да е.

София, 15 Декември 1944 година. Съ почитание:

Любомир Лулчев

Възражение от Любомир Лулчев до Народния съд,
стр. 3, със саморъчния му подпис

2. ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Гр. София, 21 декември 1944 г.

Първият голям състав на Народния съд в град София на днешното си разпределително заседание в състав:

Председател: Богдан Шулев

Членове: Давид Николов, Йордан Шумков, Стефан Манов, Мишо Д. Мишев, Серги Златанов, Вера Начева Иванова, Ради Тодоров, Райна Тодорова Петкова, Димитър М. Тошев, Васил Хр. Гурбов, Тодор М. Божилов и Георги Радойков

се занима с доказателствата, искани по наказателно дело № 1/944 г., досие № 5, по обвинението на Любомир Христов Лулчев.

ОПРЕДЕЛИ:

Допуска до разпит за установяване по обстоятелствата по отговора следните лица:

1. Трифун Кунев – София, председател на Писателския съюз;
 2. Дука Паскалев – София, ул. Боянски възход №68 – Бояна;
 3. Доктор Михаил Геновски, адвокат, ул. Цар Самуил №32, София;
 4. Генерал о. з. Никифоров – площад Такев, София;
 5. Стефана Димова, ул. Цар Асен №95, София;
 6. Елисавета д-р Ал. Пеева, бул. Евлоги Георгиев №33, София;
- Не допуска останалите свидетели по отговора.

Председател: (Подпис: не се чете)

Членове: (11 подписа)

3. СПИСЪК НА ЛИЦАТА ЗА ПРИЗОВАВАНЕ ПО Н. Д. №1/44 г. ДОСИЕ №5

Подсъдим:

1. Любомир Христов Лулчев, Софийски централен затвор

Свидетели на подсъдимия:

2. Трифун Кулев, София, Председател на писателския съюз;
3. Дука Паскалев – София, ул. Боянски възход №68 – Бояна;
4. Доктор Михаил Геновски, адвокат, ул. Цар Самуил №32, София;
5. Генерал о. з. Никифоров – площад Такев, София;
6. Стефана Димова, ул. Цар Асен №95, София;
7. Елисавета д-р Ал. Пеева, бул. Евлоги Георгиев №33, София;

Настоящото се изпраща на 1-ви състав на Народния съд за прилагане към дело №1521, София, 20 декември 1944 г.

Главен народен обвинител: (Подпис: не се чете) (Печат)

II. ЗАЯВЛЕНИЕ НА АДВОКАТА ИВАН ПОПГЕОРГИЕВ ДО НАРОДНИЯ СЪД

ЗАЯВЛЕНИЕ

От Иван Попгеоргиев, адвокат, София, пълномощник на подсъдимия Любомир Христов Лулчев от София, по досие №511

Господа Съдии,

Съгласно определението на съда, макар да имам право да представя тук приложените писмени доказателства и по-после все пак, за да могат да се проконтролират, имам чест да представя същите и МОЛЯ да се имат предвид при решаване съдбата на моя доверител, като се надявам, че от тях, както и от тия, които вече представих, почитаемият Народен съд ще направи правилно заключение и ще приеме, че доверителят ми не е участник в никое от приписуемите му се деяния и въз основа на това ще изнесе оправдателна за него присъда.

1) Моля да се имат предвид на първо място книгите, които вече представих към делото, а именно: книгата **«Нови хора»**, издадена през 1937 г., в която на стр. 5, 6 и сл. той чрез устата на своя герой Оратор казва, **че войната ще бъде спечелена от оная страна, на която е Англия**, а на стр. 7 той също за германците, за които доверителят ми никога не е питал добри чувства и дори ги е мразел, чрез същия оратор той дословно казва: **«И Вие искате да се наредим рамо до рамо с варварите, които изгориха и унищожиха цели градове?...»**

Моля така също да се има предвид и думите на стр. 198. Цялата книга е историческа за времената, станали в страната ни през годините до 1925 г., с явна тенденция, че авторът застъпва и има симпатии към новите хора революционери и пр. Книгата **«Благословение»**, издадена през 1940 г., която е трябвало да бъде конфискувана по решението на Правителството, но благодарение застъпничеството на царя е било възможно да бъде издадена и разпространена. Тая книга обхваща новите времена – от 1923 г. насам и е вярна характеристика за тия събития, които авторът описва с такава яснота и вярност. В тая книга също така той застъпва възгледите и правата на бедните, комунистите и на всички онеправдани, и работници, и пр.

Моля да се прочетат поне казаното на стр. 11–12, въобще – глава 1: **«Кошмар»**, и особено стр. 29–32 и др. Също така да се има предвид писаното на стр. 254–290: **«Сънят продължава»**, в която **авторът описва първата си среща с Царя**, и какви смели и правдиви мисли и думи е казал и развил пред Царя още при първата си среща с него. И тая книга, както и всички негови книги, са целили, както казва авторът: **«Да запали големия неугасващ огън на човешкото и обич, които сега тъй много липсват на враждуващите братя човеци.»**

И най-после, книгата му **«В светлината на Учителя»**, от която да се прочете мнението му за Мусолини и Хитлер – стр. 41, 83, както и за Русия – стр. 23.

2) Книжката от списание **«Борба»** на пок. Бакалов, от която се вижда, че още от тогавашно време доверителят ми е бил сътрудник на същото списание и е давал редица статии.

3) Вестник **«Братство»**, Севлиево, в който моят доверител е превеждал на руски, който език владее отлично, **«К Великой Цели»**, за да се види, че доверителят ми е голям **славянофил**.

4) Тук прилагам и следните писмени доказателства:

а) Нотариалната декларация на д-р Стефан Кадиев от Кърджали, в която нотариално затвърдява показанията си за подсъдимия Лулчев и свидетелствува, че той е голям славянофил, вършил добри дела, и че всичките му съвети пред Царя са били да се направи добро.

б) Бележка-писмо от д-р Нотова Узунова, с която моли да се застъпи за съпруга ѝ д-р Узунов – голям деец комунист, и от свидетелите се установи, че наистина той го е освободил на два пъти.

в) Изложение на жените, женени за евреи, за да се застъпи за правата на тях и техните деца, и за които от писмото-заявление на Цион към делото действително доверителят ми се е застъпвал и застъпничеството му е дало резултати.

г) Писмо от село Елена, за да се застъпи за правата на евреите, турците и др. инородници, и му се дават сведения за живота и пр.

д) Писмо от свещеник Н. Димитров, разпитан и пред съда, осъден и той лично на доживотен затвор, че се е застъпил и успял да спаси от смърт сина на Иван Чонос [от] гр. Видин и др. лица.

е) Писмо от Дупница – благодарност за освобождаването от затвора.

ж) Писмо от Видин, за да се застъпи и помогне на арестуван и пр.

з) Писмо от Саранци, тоже за освободен Тошо ... и сведения за там.

и) Писмо от Варна тоже молба да се застъпи за интернираните и пр.

к) Редица други писма на разни лица, с които му съобщават за неправдите на властта, за уволнени учители, за комунисти младежи и пр., и се иска неговото застъпничество на много, от които сам подсъдимият е поставил горе собственоръчно бележка, че е направил потребното.

л) Изповедта на покойния д-р Ал. Пеев от София, за която, както свидетелствуваха свидетелите Никифоров и др., доверителят ми се е застъпил за отменение на смъртната му присъда, но е било вече късно – тя прибързано е била вече изпълнена.

м) Редица още други заявления, молби и пр., изпратени до Царя, до министри и командири, но копие и до доверителя ми, за да направи и той застъпничеството за помилване на осъдени комунисти на смърт, на доживотен затвор и пр.

От всички тия писма и доказателства се вижда, че доверителят ми е употребявал цялото си време за молби и ходатайствува пред Цар и Министри за помагане на осъдени комунисти, партизани и др. от най-различно естество, и че това той е правил, **защото вярванието му е било такова – да служи на Бога чрез помощта на ближния, на брата, на нуждаещия и страдащия**, каквито в това време, няма съмнение, бяха главно комунистите и другите партизани и пр.

Моля повторно да се приемат и имат предвид при решаване на делото и съдбата на доверителя ми.

Приложение: документите и книгите.

София, 24 януари 1945 г.
С почитание: (Подпис: не се чете)

А. Писма във връзка с делото срещу Любомир Лулчев

1. Нотариална декларация от д-р Стефан Кадиев

До Господина Главния Народен Обвинител
при Народния съд – София

Декларация от

Д-р Стефан Станчев КАДИЕВ, военен лекар,
48-годишен, живущ в гр. Кърджали, Щаба – 10-а пехотна дивизия,
по отношение обвиняемия пред Народния съд ЛЮБОМИР ХРИСТОВ ЛУЛЧЕВ

За изясняване на обективната истина относно подведения да отговаря пред Народния съд Любомир Христов Лулчев, считам за свой дълг да изнеса пред почитаемия Главен Народен Обвинител следните неща:

При разни случаи, когато съм отивал при Любомир Лулчев, аз го чувах да казва следното:

– Царят ми се оплакваше, че народът не искал да го слуша и че заслужавал да се вдигнат бесилки. Казах му: **«Как така? Тоя народ, който ти целува ръцете, ти искаш да го бесиш?»**

От горното заключих, че ако Лулчев е могъл да влияе на цар Бориса, **то е било в народолюбив смисъл.**

Друг път ми казваше:

– Всякога, когато е отивал в Германия при Хитлера, му е напомняно да му казва: **«В България има хора, чиито съвети са се сбъдвали. Тези хора настояват да не отваряш по никой начин война на Русия.»** Вместо да каже това, Борис е казал: «Моето мнение е да не обявяваш война на Русия», поради което Хитлер не го е послушал и обяви война на Русия.»

От горното заключавам, че Лулчев е употребил всичкото си влияние пред Цар Бориса да настоява пред Хитлера да не обявява война на Русия. Доколко е бил послушан – историята е налице.

Трети път ми казваше:

– Там е работата, че той не всякога слуша какво му се говори. Днес слуша едно, утре – друго; днес – едного, утре – другиго. А понякога ми се сърди и с месеци не иска да ме знае.

От това заключавам, че Лулчев далече не може да се смята за отговорен за всички решения на цар Бориса, макар че понякога го е слушал и съветите му е ценял.

Четвърти път, след смъртта на цар Бориса, той се оплакваше по отношение на регентите:

– Следят ме и телефонните ми разговори подслушват.

Лулчев нямаше никакво влияние сред регентите, които не само че не са го слушали, но са го считали за неприятен.

Поради това считам, че Лулчев не може да бъде държан отговорен за каквото и да било за времето на регентството.

Веднъж Лулчев се възмущаваше за назначаването на Директора на Беломорието – не си спомням името, нито дали беше Генерал Герджиков или някой друг.

– Казах му (отнасяше се за цар Борис) да не го назначава, тоя разбойник. «Ще ти поднесе някаква каша, та ще има да го помниш! И ето какво направи в Драма. Лепна ти петно, което няма да можеш да измиеш, докато си жив!»

Поради своята религиозно-философска принадлежност като последовател на Дънов, Лулчев се е старал очевидно да облекчава остротите в обществения живот и да се прокарва колкото се може повече човещина в политиката на Царя, като чийто съветник Лулчев е инкриминиран. Друг е въпросът доколко той е бил слушан от него и доколко следователно и самият Лулчев може да се счита отговорен пред почитаемия Народен съд за крайните решения и техните резултати.

Въпреки очевидния риск да бъде подозрян в съгласуване със сенките на миналото, считам за свой дълг да поставя пред почитаемия Народен съд горните сведения. Те могат да допринесат нещо за уясняване на Истината относно един човек, чиято съдба се решава сега.

Относно славянофилството на Лулчев, ще се намерят доказателства в неговата брошура на руски език: «К Великой Цели».

22 декември 1944 година

Кърджали

С почит: (Подпис: Д-р Кадиев)

(Следва нотариална заверка на нотариус М. Димчов, с дата 22.XII.1944 г. и рег. №1223/1944 г.)

2. Ръкописно писмо от д-р Стефан Кадиев до адвокат поп Георгиев

Д-р Кадиев
Сан[итарен] подполковник,
дивизионен лекар
10. пехотна дивизия

Господин п. Георгиев,

Прилагам декларация относно г-н Лулчев, която може да бъде от полза при защитата му.

Колкото и малко, надявам се да допринесе общо за преценка на деянията на Лулчев и за правилна насока на съдбата му.

С почит: (Подпис:) Д-р Кадиев

22.XII.1944 г.,
Кърджали

3. Писмо от д-р Мина Нотова-Узунова до Любомир Лулчев

(Писмото е на официална бланка за рецепта)

Д-р Мина Нотова-Узунова
Очни болести
ул. «Солунска» №5, ъгъл с Ангел Кънчев
тел: 2-62-48

София, 2.V.1943 г.

Уважаеми г-н Лулчев,

Надявах се, че моят съпруг ще бъде скоро освободен и чаках търпеливо.

Малкото ми дете обаче заболя тежко от гнойно възпаление на ушите, което се усложнява и налага рискована операция. Търсих всячески връзки с господина Министъра, но не успях. Касае се за дни, даже часове.

Моля, помогнете ми.

(Подпис): Д-р Нотова.

4. Изложение от жените българки, омъжени за мъже евреи, приели християнството

До уважаемия общественик,
публицист и писател Любомир Лулчев
Тук

Изложение

От жените-българки, омъжени за мъже-евреи, приели християнството и ползуващи се с права по член 33, алинея I, буква «б» от Закона за защита на нацията, публикуван в «Държавен вестник», брой 16 от 23.I.1941 г.

Многоуважаемий Господин Лулчев,

Подписаните сме **родени българки**, дъщери на известни български националисти, офицери от българската армия, познати родолюбиви семейства. Изповядваме християнската религия и сме омъжени за нашите мъже-евреи преди 1 септември 1940 година – така, както това изисква и новият текст на чл. 33, ал. I от Закона за защита на нацията, публикуван в «Държавен вестник», брой 192 от 29.VIII.1942 г. Обаче бракът ни не е сключен по християнски обред, както изисква това пак новият текст на същия закон и само поради тази формалност нашите съпрузи, макар и християни, не ще могат да се ползват от правата, **придобити вече от тях на основание чл. 33, ал. I, буква «б» от Закона за защита на нацията**, и то по силата на **влезли в законна сила определения, държани от коронни съдилища в страната ни**, макар че отговарят на всички други изисквания на закона: са български поданици, **встъпили са в брак с лица от български произход – с нас – преди 1 септември 1940 г., приели са християнството преди 23 януари 1941 г., т.е. преди влизането в сила на Закона за защита на нацията**. При това, когато нашите мъже са приели християнството, бракът ни с тях бе благословен от християнската църква и като така единственият извършен някога помежду нас брак е станал християнски, тъй като покръстването има ретроактивно действие и като така би могло да се счита, че нашият брак, извършен преди 1 септември 1940 г., е християнски брак и в такъв случай да отговаря на новото изискване на чл. 33, ал. I от Закона за защита на нацията, и мъжете ни да не бъдат изключени от новия текст на Закона за защита на нацията, който изисква християнски брак преди 1 септември 1940 г.

Не е нужно да изтъкваме обективните причини, по които браковете ни на времето бяха сключени не по християнски обред, защото те са общоизвестни: както у нас, така и другаде жената следва поданството, местожителството и името на съпруга си, а като логическа последица на тия формални гражданско-правни качества, добива религията на съпруга си и се венчава по религиозните обреди на неговата религия. А това се прави, за да се запази достойнството на мъжа, с оглед благоденствието на семейството. Независимо от това, нашите закони по онова време не правеха разлика и браковете, сключени

по нормите на признатите от Държавната власт религии, имаха еднаква **ва-
лидност, сила и значимост.**

Но имаше нещо по-значимо от нормите и обредите: **Законите на човешката природа, законите на живота, които във всички страни** закриляха и закрилят почтената любов между мъжа и жената, която еднакво е благословена от всички църкви и философско-религиозни учения, когато води към брак, към основаване на **семејството** – най-святата и фундаментална единица на човешките общежития. Нима за тази си законна любов, за устроените с толкова усилия и грижи семейни огнища, ние сега трябва да бъдем наказани? Кога и къде е била злепоставена тази **законна любов** и защо след основаване на нашите семејства ние трябва да ги рушим, когато законите на нашата страна по време на сключването на нашите бракове не забраняваха последните? **Нима ние, като родени чистокръвни българки, нямаме това човешко и гражданско право, което имат и другите българки – да имаме, след като повечето от нас са доста изстрадали в живота, едно семейно огнище, както се дава това право и на еврейките, омъжени за българи,** които, следвайки формалните гражданско-правни качества на мъжете си, не са обезправени и имат повече права от нас, защото са се венчали по религиозния обред на своите съпрузи – по християнски обред?

Не, ние не искаме да повярваме, че законът иска и допуска това. Очевидно нашите толкова незначителни по брой случаи не са имани предвид, когато е работена последната наредба за уреждане на еврейския въпрос.

Касателно нашите мъже евреи, тук е мястото да изтъкнем, че те отдавна – преди оженването им за нас, са отрасли и живели в българска среда, учили са в български училища, в български университети, преминали са през българската казарма, техни братя и бащи са принесли в жертва пред олтаря на Отечеството ни живота си, членували са само в български спортни, културни и други позволени от законите на страната ни организации, а чрез нас и с нас, те са се напълно сраснали с нашия бит, традиции и история. Бракът им с нас е логическа последица на пълното им общение с всичко българско – живели и възпитани така, те не можеха да се оженят за други жени, освен за българки, пренебрегвайки, пропити от идеализъм, материалните облаги, които браковете с еврейки им предлагали. Най-последно, ние имаме една народна поговорка, която напълно покрива нашата теза: «Откъде си? – Откъдето е жената.»

Но има нещо по-тягостно за нас. Това е съдбата и положението на нашите деца. Ние сме създали поколение – всяка от нас има по едно, две, три и повече деца – **родени от нас – майки българки и мъжете ни евреи.** Тия наши деца бяха признати по силата на член 15 от Закона за защита на нацията – пак въз основа на влезли в законна сила определения, държани от **коронни съдилища** – за лица от **български произход.** Но по новата Наредба за уреждане на еврейския въпрос, публикувана в «Държавен вестник», бр. 192 от 29.VIII.1942 г., по която се отнемат правата и на мъжете ни, нашите деца се третира вече като лица от еврейски произход. Може ли такива законни постановления да изменят биологията и да определят расовия произход – като веднъж сочат едни лица от една раса, а впоследствие същите лица – от друга раса? – Питаме се защо нашите деца трябва да бъдат ограничени от Закона за защита на нацията и третирани така, както са третирани всичките лица от еврейски произход на общо основание, но никъде не можахме да намерим обосноваване, а и почти какъвто и да било отговор **на тоя наш въпрос** и недоумяваме, като започнахме да считаме себе си за изпаднали в психическо разстройство, а всички други, които не могат да ни отговорят, трябва да считаме по-прави от нас. Нима тия деца преди раждането им не са прекарвали **деветте месеци в утроба на майка**

българка? Нима те още от люлките си са чували друга реч, освен кръшната българска реч – матерния си български език? Нима тия деца не са откърмени от гърдите на майки българки? Нима тия деца могат да имат друг психически строеж, освен българския? Не сме ли ние – майките, които провеждаме традициите вкъщи? Трябва ли да се отрече възпитателното въздействие на майката върху поколението? В нашите народни песни не се ли възпява майката, когато се слави някой герой? В колко песни, в кои епопеи се говори за бащата, когато се бележи някое лице – било с добри или лоши качества? Къде и от кого трябва да търсят закрила тия невинни дечица, които са сраснали с всичко българско, които са прегърнали като **единствени българския семеен бит, българските традиции и българската славна история**? Най-последно, нека ни бъде позволено да зададем въпроса, който е повик на невинните душички на нашите деца, без да се счете изпадане в нечовешка дребнавост: нима децата на майките еврейки, омъжени за българи, могат да бъдат по-чисти българи от нашите деца? А децата на смесени бракове помежду еврейки и българи, поради предвидени формални предпоставки в Закона за защита на нацията, се третираат като българи поради това, че майките им, следвайки формалните гражданско-правни качества на мъжете си, и като така венчани по тяхната религия – християнски брачен обред, са изключени от ограниченията и задълженията, предвидени в Наредбата за уреждане на еврейския въпрос.

Действително съществува правната норма, правният принцип, че незнанието на един закон не извинява никого. Но незнанието на кой закон? – Отнася се до съществуващия такъв. А ние не знаехме преди 5, 10, 15 и повече години, когато сме встъпили в брак с нашите мъже евреи, съществуващите тогава закони, **а не знаехме, че ще бъдат създадени закони, които ще ни ограничат, както днес**. Ако да бяхме поне подозрели такива законоположения, ние не бихме встъпили в брак с нашите мъже евреи, за да предпазим нас и децата си от този тормоз, който днес трябва да търпим, **след като сме се родили в България и чисти българки**. Ние започваме да се питаме **къде трябваше да се родим като българки, за да бъдем освободени от тия ограничения и задължения**, които днес трябва да понасяме заедно с мъжете ни, а най-вече и децата ни? Че нали тая страна е нашата татковина, за която нашите бащи са се били на бойните полета? Коя страна и кой народ може по-добре да ни разбере от нашия народ, от пълния с душа български народ? А щом е така, няма ли хора в тая страна, които да вникнат в толкова изстрадалите ни български души, да се проникнат от съзнанието, че спрямо нас е направена, вероятно неволно, една неправда, и че тази неправда трябва да се поправи, с оглед целостта на българския народ? Правилно и правомерно би било законите да имат действие занапред, още повече, когато се касае до един такъв закон, който поставя на карта съществуването на основната единица на човешките общежития – семейството.

Ние не допускаме и не искаме да вярваме, че в нашия народ не ще се намерят големи българи, които, застъпвайки се за нас – **онеправданите неволно българки**, няма да се застъпят пред отговорните места и лица в нашата страна, щото да се поправи тази неправда, още повече, че се касае за около 40 (четиридесет) семейства в цялата страна, най-вече като се има предвид, че първата редакция на Закона беше освободила нашите мъже от ограниченията и задълженията, предвидени в новата наредба, **защото законодателят беше схванал, независимо от политическата конюнктура на страната, че ние – тия бракове с мъже евреи, сключени тогава, когато не съществуваше еврейският въпрос, не могат и не трябва да бъдат подведени под общите ограничения и задължения, указани в Закона за**

защита на нацията. При това в тия наши – около 40 – семейства, живеят освен нас и нашите деца, но още около **300 лица от чист български произход**, за материалното съществуване, и въобще за издръжката, на които се грижат нашите мъже евреи. Тия около 300 лица българи са: **наши деца от първи бракове с лица от български произход** (такива има около 18 случаи помежду нас), които доведени наши чисто български деца, при встъпването ни в брак с нашите мъже-евреи, бяха приети от последните като свои деца, не бяха ограничени тия деца касателно тяхната религиозна и българска битова свободи. Освен тия наши доведени деца, които са вече доста пораснали – в гимназиите или в университетите, с нас живеят – в почти всички семейства, **наши майки, наши бащи немощни, наши по-малки братя и сестри**, като за последните нашите мъже евреи полагат грижи не само за прехраната, но и за образованието им, възпитанието им, за професионално създаване и пр.

Доскоро живеехме с надеждата, че нашите мъже, а косвено и ние, ще получим правата си, обаче от няколко дена ние живеем с ужаса и отчаянието, с които живеят и всички лица от еврейски произход, защото нашите мъже започнаха да получават от Комисарството за еврейските въпроси съобщения, с които им се отказва признаването на правата по чл. 52 от новата Наредба за уреждане на еврейския въпрос и като така вече всички срокове, които са текли за лицата от еврейски произход, започнаха да текат и за нашите мъже. А с това в нашите български домове вече ще се прилагат всички ограничения и задължения по Закона за защита на нацията.

Ето защо, като имаме предвид, Уважаеми господин Лулчев, Вашите хуманни разбирания, Вашите здрави разбирания за правда и справедливост, Вашето име всред много наши обществени среди, ние Ви молим най-почтително, щото да се застъпите за нас и нашите деца, да накарате да се позамислят за съдбата на Ваши родолюбиви сънароднички българки, като бъдат уважени и признати на нашите мъже евреи правата по член 33, алинея I от Закон за защита на нацията, **които права бяха вече признати по силата на влезли в законна сила определения, постановени от Коронни съдилища, от името на нашия Върховен вожд**, като с това бидейки нашите мъже освободени от ограничения и задълженията, предвидени в Закона за защита на нацията и в издадените въз основа на същия закон наредби и заповеди, и ние, следвайки тяхната участ, ще бъдем освободени от същите ограничения и задължения и ще се ползуваме от всички права, с които се ползват и останалите български жени и майки, а и жените еврейки, омъжени за българи. Така също, молим Ви най-учтиво, Уважаеми господин Лулчев, щото да се застъпите и за нашите деца – тия невинни в нищо Божии същества – и те да бъдат изключени от ограниченията и задълженията, предвидени в същия закон – **те са деца, родени и възпитани от майки българки** – обстоятелство безспорно, както е безспорно и обстоятелството, че майки на родените от другите смесени бракове деца са майки еврейки. И ние не искаме нищо повече, освен нашите деца да имат участта поне на тия деца, родени от бракове между еврейки и българи.

В заключение, ние си позволяваме да вярваме, че Вие, Уважаеми господин Лулчев, ще разберете основно трагедията на Вашите сънароднички българки, и като така смеем да очакваме поправяне на неправдата по отношение на нас – чрез Вашата просветена интервенция.

София, 9 декемврий 1942 г.

С дълбоко към Вас уважение, за всички подписваме:

- 1) Екатерина генерал Иван Бобчев–Йосиф Соломонова;
- 2) Росица о. з. подполковник Шикова–Пизанти;
- 3) Димитрина полковник Донкова–Самуилова;

- 4) Цветана полковник Тодор Божилова–Димитър Стражмайстер;
- 5) Елена о. з. капитан Александър Генчева–адвокат Евг. Шаулова;
- 6) Койка Генчева Калева–Марко Бенбаса;
- 7) Николина Величкова Миленкова–Лука Ландау;
- 8) Вера Апостолова Георгиева–Антон Аронова;
- 9) Надежда Тодор Величкова–Мартин Голдщайн;
- 10) Станка Методиева Евстатиева–Гаврил Калова;
- 11) Анна Белева–Л. Волкенщайн;
- 12) Евгения Николова Данева–Симеон Бехаров;
- 13) Радка Виделова Петкова–Розенфелд;
- 14) Венета Крайчо Чуклева–А. Левиева;
- 15) Калина Тодор Маркова–Йосиф Азисова;
- 16) Елена Христова Кацарова–Поликарова;
- 17) Стефана Въличкова Търхулева–Максим Якова;
- 18) Таня Георгиева Чанева–д-р Мартин Алкалай;
- 19) Д-р Ксения Скачокова–инженер Алкалай;
- 20) Ирина Иван Миринска–д-р Рубенов;
- 21) Пепита Иван Пеева–Андрей Фархи;
- 22) Божана Стефан Мандалова–Филип Мишонова;
- 23) Юстина Станиславова–Х. Макс;
- 24) Александрина Петрова Тончева–инженер Д. Мойсеев;
- 25) Зорка Нешева Райкова–Венелинова;
- 26) Иванка Иванова Петрова–Александър Пинкасова;
- 27) Лилия Минчева Антонова–Зилберщайн;
- 28) Лучка Петрова Гутова–Павел Яков Розен.

5. Осветление от равин Даниел Цион от 16.XII.1944 г.

Вх. №66/ 16.XII.1944 г.

До Господина Председателя на Върховния Народен съд
Тук

Осветление

от равин **Даниел Цион**, председател на
Върховния еврейски духовен съд,
живущ в София, ул. Искър №15

Относно дейността на
задържания общественик
Любомир Хр. Лулчев
кв. Изгрев, София

Господин Главен Обвинител,

Позволете ми да дам следното кратко осветление относно дейността на задържания общественик Любомир Лулчев, полковник от запаса, София:

В качеството си на равин и председател на Върховния еврейски духовен съд, съм се обръщал многократно за съдействието на г-н Любомир Лулчев да ходатайствува пред цар Борис, пред другите членове на царския двор, както и пред министрите от миналите правителства, да се облекчи положението на евреите в България, както и да се спре пъкленото им намерение да пратят българското еврейство в Полша. Господин Лулчев предприе редица сполучливи застъпничества в полза на евреите в България пред тези висши инстанции

Р. № 66
16 декември 1944 г.

председателя на Върховния
НАРОДЕН СЪДЪ

Тукъ.

155

О С В Ъ Т Л Е Н И Е

отъ

Равинъ ДАНИЕЛЪ ЦИОНЪ, председателъ на
Върховния еврейски духовенъ съдъ, живущъ
въ София ул. Искъръ № 15.

Относно ДЕЙНОСТЪТА на
задържания общественикъ
ЛЮБОМИРЪ ХР. ЛУЛЧЕВЪ
кв. Изгрѣвъ, София

Господинъ Главенъ Обвинителъ,

Позволете ми да дамъ следното кратко освѣтление относно дейността на задържания общественикъ Любомиръ Лулчевъ, подковникъ отъ запаса, София:

Въ качеството си на равинъ и председателъ на Върховния еврейски духовенъ съдъ, съмъ се обръщалъ многократно за съдействието на г-нъ Любомиръ Лулчевъ да ходатайствува предъ царъ Борисъ, предъ другитѣ членове на царския дворъ, както и презъ министритѣ отъ миналитѣ правителства, да се облекчи положението на евреитѣ въ България, както и да се спре пълненото имъ намѣрение да пратятъ българското еврейство въ Польша. Г-нъ Лулчевъ предприе редица сполучливи застъпничества въ полза на евреитѣ въ България предъ тѣзи висши инстанции и лица и тѣзи негови застъпничества успѣха да допринесатъ за предотвратяването на крайнитѣ намѣрения спрямо еврейството и да се облекчи участието му.

Отнасяхъ се за застъпничество къмъ г-нъ Лулчевъ въ полза на еврейството, защото знаехъ, че той е човѣкъ съ миролюбиви разбирания за живота, човѣколюбивъ, демократъ и при многократни разговори съ него съмъ слушалъ да изказва своитѣ убеждения относно демократизма, славнолюбие — братско отнасяне къмъ съседитѣ и винаги е държелъ за пълноценъ неутралитетъ на България.

Познавайки го като такъвъ и като активенъ деецъ въ това направление, си позволихъ да разкрия наболялото си сърце предъ него. И азъ знаехъ, че той свърши твърде много човѣколюбива работа срѣдъ властниците на мрачния фашистки режимъ.

Това като Ви донасямъ, моля Ви господинъ Главенъ Обвинителъ, да се вземе подъ внимание при преценяване дейността на г-нъ Любомиръ Лулчевъ всрѣдъ властниците на миналитѣ режими.

Увѣренъ въ пълната справедливостъ на Народнитѣ обвинители и на Народния съдъ, оставамъ съ отлични почитания и пожелания.

Р А В И Н Ъ, Председателъ на Върховния еврейски духовенъ
Съдъ :

гр. София , 16 декември 1944 г.

и лица и тези негови застъпничества успяха да допринесат за предотвратяването на крайните намерения спрямо еврейството и да се облекчи участието му.

Отнасях се за застъпничество към г-н Лулчев в полза на еврейството, защото знаех, че той е човек с миролюбиви разбирания за живота, човеколюбив, демократ и при многократни разговори с него съм слушал да изказва своите убеждения относно демократизма, славянолюбието – братско отнасяне към съседите, и винаги е държал за пълен неутралитет на България.

Познавайки го като такъв и като активен деец в това направление, си позволих да разкрия наболялото си сърце пред него. И аз знаех, че той свърши твърде много човеколюбива работа сред властниците на мрачния фашистки режим.

Това като Ви донасям, моля Ви, господин Главен Обвинител, да се вземе под внимание при преценяване дейността на г-н Любомир Лулчев в сред властниците на миналите режими.

Уверен в пълната справедливост на Народните обвинители и на Народния съд, оставам с отлични почитания и пожелания.

Равин, Председател на Върховния еврейски духовен съд

(Подпис:) Дан. Цион

София, 16 декември 1944 г.

6. Заявление на Яхиел Елиезер Давид от 20.XII.1944 г.

До господата защитниците на г-н Любомир Лулчев

Долуподписаният Яхиел Елиезер Давид (Буко), живущ в град Бургас, улица «Богориди» №15, заявявам, че съм готов да свидетелствувам с факти и доказателства за услугите, които г-н Лулчев е направил на мен и на сънародниците ми от град Бургас, а именно:

1) Той е използвал влиянието си само за Доброто, Справедливостта и Истината и не е допуснал да бъдем принудително изселени от град Бургас. Имаше нареждане за изселването ни от гр. Бургас и със съдействието на г-н Лулчев се отмени това нареждане.

2) Беше решено да се продадат на публичен търг скъпоценностите от еврейски произход в Бургас. И това се отмени чрез съдействието на г-н Лулчев.

3) Също така той е помогнал на някои мои сънародници, когато са били изнудвани от силните на деня през време на фашисткия режим. Господин Лулчев е помогнал чрез своето влияние да не бъдат изнудвани.

4) Давал е винаги добри съвети и не е присъщо на характера му да дава лоши съвети на когото и да било.

Има и много други факти, които доказват, че г-н Лулчев не е бил съгласен със Закона за защита на нацията и с всички други противозакония на фашисткия режим.

И всички тия услуги г-н Лулчев е правил безкористно, без никакво възнаграждение – от благородство искрено желание да съдействува на всички угнетени.

София, 20.XII.1944 г.

С почитание: (Подпис: не се чете)

7. Писмо от село Елена от 25.V.1942 г. до Любомир Лулчев

с. Елена, 25.XII.1942 г.

Любезни брат Лулчев,

С това писмо Ви се обаждам от с. Елена, след като за няколко дни бях приет и служих като трудов редник в 8-а трудова дружина при укрепената височина Дервишка могила, турската граница. Службата ми беше от 15–18 т.м., като на 18-и Контролна комисия в гр. Свиленград ме уволни от военна трудова служба. Тук относно хлебната дажба научих следните работи от общ[инското] управление. Преди малкото увеличение, което се даде, се давало на земеделските производители по 100 грама, а на чиновниците – по 160 грама брашно. Сега с увеличението на всички се дава по 225 грама за възрастен човек. Както виждате, брат Лулчев, дажбата е още далеч от определената 400 грама брашно за жител от селата.

Никола Захариев не знае дали е споходил помашките и турски краища в Родопите. Мисля, че днес ние, българите, трябва да въведем такъв ред, в който еднородци и иноплеменници да почувствуват една по-голяма справедливост от преди, а да не се третират иноплеменниците мащенски, защото и те са български поданици, носещи наравно с другите правата, но и тяжестите. Ако господин министърът е ходил в горепоменатите краища, би видял троскотът от нивите да се приспособява за храна на хората и би чул, брат Лулчев, и преди Ви бях писал за тези турци, но изглежда, че днес те са оставени на произвола, защото и до днес те плачат по Старозагорско, Новозагорско и другаде за малко храна, откъдето им продават, не, но ограбват за малко царевица, като тая достига до 500 лв. крината! Пиша Ви пак, защото вярвам, че чрез Вас Бог ще помогне на тези онеправдани, тъй като стопанският ми областен директор говори да не се занимавам с работи, които не ми били преки задачи, а да се занимавам с изпълнението на засяването, тогава, когато има хора като горепоменатите и троскот им не достига за храна, та камо ли да имат семена за посяване, когато и добитъкът им е измрял!

Брат Лулчев, в сведенията, които Ви давам, ще гледам да бъдат достоверни и точни, защото от миналите ми писма Ви писах прибързано, от едно мое пресмятане, че дажбата се увеличава с още 160 грама, т.е. на 320 грама, което не е вярно, и за други неща ще гледам да съм точен, защото ми е съвестно да си играя с Бога, Който помага, като Ви давам такива сведения, с които ще изложя и Вас.

Моля за извинение, брат Лулчев, и за предългите ми нечетливи писма, но моля Ви за подобрение участта на всички турци, евреи, арменци и други в България, които трябва да се поставят на равни правови начала, да живеят у нас, а да не се изоставят или да се произволни над тях!

8. Писмо от свещеник Н. Димитров от 8.III.1943 г. до Любомир Лулчев

Любезни брат,

Нямам друг човек, на когото да се оплача, освен на Вас, като вярвам, че ще имате някой приятел депутат, когото помолете да повдигне въпрос за едно семейство в гр. Видин.

Накъсо, историята на това семейство е следната: Иван Чонос – адвокат в гр. Видин, сега интерниран, загдето имал славянофилски идеи. Жена му и майка му засега са интернирани. Синът им Боян беше арестуван и подкаран

за интерниране, по пътя избягал от полицията. На 15–16 февруари 1943 г. Плевенският военнополови съд го осъди на смърт, задочно. Преди няколко дена е заловен и сигурно скоро ще бъде екзекутиран. Няма ли човек, който да помогне на това многострадащо семейство? Няма ли кой да повдигне въпрос и ако друго не може да се направи, то поне да се отмени смъртната присъда на Боян, който едва преди няколко дни е навършил 21 години?

По Видин се говори, че един продавач, заловен в голяма спекула, бил осъден на смърт и присъдата била отменена поради милионите, а този младеж – няма кой да се застъпи за него и за неговото семейство.

Направете нещо, което можете, пред ваши приятели, да се спаси един живот и да се помогне на едно страдащо семейство! Човештината изисква това от нас. С бесилката няма да се постигнат никакви добри резултати, а ще има по-голямо озверение. Любовта е сила, която може да смекчи и най-озвереното сърце.

Уверен, че ще направите всичко потребно, за да се помогне, оставам с братски поздрави:

(Подпис:) Свещеник Н. Димитров

с. Гурково

8.III.1943 г.

[Забележка с почерка на Любомир Лулчев:] Царят обеща.

9. Писмо от д-р Давидова от 22.V.1944 г. до Любомир Лулчев

22 Май 1944 г.,
град Видин

Любезний брат Лулчев,

Вярвам да сте получили едно писмо от сестра Иванка – жена на поп Никола Димитров от с. Гурково – Видинско. Последният е арестуван от 1 месец време, а жена му – от 3 недели. Подозират, че е приемал нелегални и че ги е нахранил. Изглежда, че той признал това, но нищо повече не е направил. Описали са му всичко въщи, където оръжие и др. неща не са намерени. Води се следствие, но делото още не е излязло.

Децата са при брата му. Изобщо не знаем защо толкова време мина и не го освобождават, като в нищо не е замесен.

Пиша Ви, за да знаете положението и каквото може, да му помогнете.

Кога ще има мир и защо се бави? Вярвам да е добро положението на България, но все пак бих Ви попитала: за България лично как сме? Въпреки че вярваме в добрия край, но много тежко понасяме това напрегнато състояние и това несигурно положение. Съсипаха се толкова хубави градове и защо? Как ще се поправи всичко това и кога? И дали ще се поднови животът в стара София? На същото място, където сега е само развалини? Просто не ни се ще да дойдем и да видим тази печална картина. Живеем още със старите впечатления. А на Изгрева кога ще се съберем?

Тук минаваха много неприятелски самолети на път за Румъния, но от няколко време ги няма. Дано да не ги виждаме вече. А месец май е прекрасен сега.

С най-искрени поздрави на Учителя, на всички братя и сестри от с. Мърчаево и Вам, като се надявам скоро да се видим в мир.

Ваша с. в Г. [сестра в Господа]
Д-р Давидова

За отговор до мене: ул. «Х# Спасова» №11 – Видин

P. S.

Аз съобщих и на Учителя за брат Никола, но нали той имаше слаба връзка с Изгрева, не мога да настоявам за помощ, защото и не знам как е точно положението; доколко наистина той е невинен. Затова Вие Му съобщете положението на нещата, ако обичате, пък каквото можете, Вие сторете, а останалото ще оставим на Господа. Дано само Бог му покаже къде е грешката, която е направил, и да се поправи в съзнанието си, и нека всичко да бъде за слава Божия.

Днес видях големия му син, доста е загрижен, а малкият само си играл – дете!

Съща.

10. Писмо от гр. Дупница от 9.V.1943 г. до Любомир Лулчев

9.V.1943 г.

гр. Дупница

Уважаеми Господин Лулчев,

Благодарение на Вашето застъпничество, днес аз се намирам в средата на моето семейство. За Великден бях освободен от затвора, един от малкото щастливци. Моля за извинение, че не Ви се обадох досега, причина за което е мисълта ми да дойда скоро в София и лично да изкажа благодарността си. Макар и малко късно, моля Ви да приемете както на семейството ми, така и лично моите благодарности за доброто дело, което направихте.

Цялото семейство коленопреклонно благодарейки на Бога за всичката Му милост, молим да Ви дари със здраве, бодрост и дълъг живот, за да принасяте добрини и правите добри дела, както на нас.

Зная, че Вие сте много зает и времето Ви е твърде скъпо, но ще Ви моля да ми разрешите да дойда при Вас, за да изкажа лично благодарността си. Вярвам, че това Ваше благоволение няма да ми бъде отказано и ще чакам Вашето разрешение, тъй като аз скоро ще трябва да дойда в София.

Като изказвам още един път моите и тия на семейството ми благодарности, оставам с отлични към Вас почитания:

(Подпис:) Н. Иванов

11. Писмо от село Саранци от 22.V.1944 г. до Любомир Лулчев

22.V.1944 г.

с. Саранци

Брат Лулчев,

Тошо е свободен, но се срамува да дойде. Доста му говорих, но не знам на негово място аз бих ли дошел.

Тук, в село Саранци, стана много лошо. Има жандармерия конна и пеша, има и бронирани войски. За София пътуването е почти невъзможно, особено на подозрителни като ... Нощните засади и секретните постове се правят около моята квартира и постоянно чувам нощно време подсвирквания.

В селото с бронираните части е дошъл и един агент, който беснее по село, ходи с тояга по село и бие всеки, който му попадне, без разлика: вчера е бил един шофьор, тази сутрин – кметския наместник на с. Макоцево. Бил е много ученици, и то без причина, само защото така му е кефът. Учениците го мразят, скърцат със зъби, войниците го мразят и се заканват да го стрелят,

мразят го учителите, изобщо, няма човек от селото, който да не го мрази. Един войник ми разправя, че са го взели специално да бие, да измъчва с електрически ток. В другите села е бил много невинни стари хора, разправя ми все същият войник от същата част. Селото прилича на войнишки лагер, навсякъде срещаш войници с каски, бомби, пистолети, картечници и пр. Цялото е обродено с войнишки постове през 100–200 метра. Има и един месар от бронираните части, който също ходи с тояга из селото. Като че селяните са говеда.

И общото мнение на всички е, че тая прекалена строгост, тези началства с тояги, тези боища и пр. и пр. са институти за създаване на шумкари. Всички отвън са против шумкарите, а в душата си им съчувствуват и са на тяхна страна и казват: «От хубаво не са станали, и нас като тормозят, и ние ще станем.»

Водачът на шумкарите, които запалили гората (както разправят), убили го и главата му набили на кол и я разнисали по околните села да я гледа населението. Но това дава обратни резултати, фактите говорят това. От село Усоица, където терорът е много по-голям, защото почти цялото село е комунизирано, изнесли са храна на шумкарите в гората. А в Саранци, тъкмо когато имаше най-много войска, разправят, че слезли шумкари и взели хляб, но мен ми се струва, че тези шумкари са преоблечени агенти, за да оправдаят и засилят терора.

Едно момиче – сестриче на един арестуван, е викано в Новоселци и бито до насиняване и после го пуснали.

Мисля си: «Да ни бият англичани, американци и шумкари – донякъде разбирам, но да ни бие властта – не разбирам.» Скоро ще видите, както отива положението, ще стане неудържимо.

Често си мисля за Вас и Вашия народ, на когото главите на колове набиват и Вие сте спокойни в Мърчаево, изучавате Божественото учение. Вие ми казахте, че тези хора, защото нямали връзка с Вас, затова така ги мъчели.

Един глас ми подшушва да се подложам на този терор аз, който имам връзка с Вас, за да се загрижите за останалите.

Рядко слизам всред село, само по работа, но когато се завърна, бивам разсипан от мъка и жалост, че бият и тормозят идеалистите на България, става все повече и повече както в турско. Сещам се ония песни, където възпяват юнаци, на които турците набили главите на колове...

Бих искал да дойда да Ви разкажа всичко, всичко това, което съм Ви написал е нищо, но се заяждат комендантите и не ме слушат.

Тошо снощи си дойде и ми казва, че господин Калфов ставал министър-председател, знаей че Ви е приятел – имайте в предвид арестуваните ученици, майките им са със зачервени очи, сега били преместени в Сливенския затвор, а трима не ги знаят къде са и семействата им са изселени от селото. Направих това, което смятам, че трябва да направя – от скромните си средства изпратих на жените им 500 лева, утешавам близките им, че щом падне това правителство, ще ги освободят и ето, на Вас пиша.

Мисля за терора в селото да пиша на регентите и министрите, но мисля си – да не напакостя повече, а много ми е неудобно и съвестно да пиша анонимно.

Всичко това не се отнася до мен, защото рядко излизам из селото и всичко идва до мен, чувствавам се виновен, че не съм направил всичко за премахването му, вероятно докато пристигне писмото ми, и аз ще дойда, ще измисля някакъв повод да ми дадат открит лист. Може би и Тошо утре ще дойде. Той вече мене не ме слуша. Вие сте за него още авторитет. Харчи много, разпилява си времето, а от друга страна няма сила, постоянно му се спи, кракът го боли. Нищо не обеща!

Хайде, приеми най-сърдечните ми поздрави:

Йордан

P.S.

И по другите военни части, пръснати по селата, имало по един агент, когото наричали «марисчия» – бияч.

Разправят, някъде към с. Негушево и из землищата на околните села имало много трупове незаровени, избити от властта.

Не пущат говедата да ходят надалече из полето, само до 1 километър около селото, затова говедата остават гладни, от друга страна – храна няма да ги хранят вечер, понеже е взета от държавата, от това има подмолно недоволство.

Агентът, за който Ви писах по-горе, бие и казва: «Оплачете се!»

12. Писмо от гр. Варна от 25.XI.1943 г. до Любомир Лулчев

25.XI.1943 г.

Варна

Любезни брат Лулчев,

Макар, че вчера Ви писах писмо относно интернираните комунисти, днес ми се наложи пак да Ви пиша и помоля за нова услуга.

Съзнавам, че Ви обременявам и безпокоя, но налага ми се пак да Ви пиша и моля!

Моята племенница, когато през тази пролет била при Вас, Ви казала, че нейният по-голям брат е войник и като вегетарианец е поставен при много трудни условия. Вие сте обещали, че можете да му услужите, като се нареди да му се облекчи положението. Тогава обаче по един естествен начин му се нареди и той благополучно завърши службата си. На 10.IX.т.г. се уволни и постъпи студент в тукашната академия. Днес обаче получи повиквателна заповед за войник в етапна дружина, която се формира в 8-и полк – Варна, и която ще бъде изпратена в Сърбия. Тук става ясно, че той ще бъде поставен:

Първо, на военна обстановка и второ, който далеч от дома си, ще бъде затруднен с вегетарианството, което е опазил през двегодишното си служене като редовен войник в полка, благодарение на близостта му с домашните. Трето, той току-що постъпва в училището, което ще става нужда да се прекрати.

Като Ви пиша това, аз и моят племенник Ви молим, ако трябва и ако може, да му се отмени мобилизационното назначение, за да продължи образованието си. Той се казва Ангел Тодоров Ангелов – ефрейтор от 8-и пехотен прим. полк., Варна – 4 пр. Беловска дивизия, III-та армия.... Полковият му командир е полковник Михаил Беджев. Дивизионният му командир е генерал Георги Ковачев. Командир на армията е генерал Никола Стойчев.

Любезни брат, като Ви пиша това, аз моля Вашата услуга, както казах и по-горе, ако трябва и ако може, защото аз не знам дали може и трябва да бъде освободен.

Предоставям Вам напълно.

Оставам с братски поздрав и почитание, Ваш

Михаил

ул. «С. Радулов» 24, Варна

Много здраве от братята и сестрите – Варна, и нарочно – от сестра Василка. Тя казва здраво да държите там, защото и ние тук ще Ви помагаме!

Същият.

13. Писмо от Атанас Николов от Севлиево до Любомир Лулчев

Севлиево, 26.I.1943 г.

Любезни брат Лулчев,

Отдавна не съм се обаждал. С настоящето искам да Ви помоля, ако е възможно, когато действувате за в. «Братство» и «Житно зърно», да не забравяте в позволителното за «Братство» да се спомене непременно и в. «Фратецо»*. Добре ще да не го спираме. Да излиза отвреме навреме, макар и много рядко. В настоящия момент все играе и той една малка роля. В България го получават редовно близо 800–1000 души, а в странство, макар война, той се търси и чете от доста абонати (в Италия – около 50 души; Португалия – над 20 души; Унгария – 20; Швеция – 10 и др.), а пък каквото даде Господ, това да бъде. Той (вестничето) сега се търси от нови есперантисти, и всеки ден получавам писма да им го пращам.

Второ, искам да ви съобщя някои събития, които стават в нашия край напоследък. Полицията тук миналата година погна комунистите младежи в училището (гимназията) и в резултат се получи няколко нелегални, избяга едно момче, към него се присъединиха още няколко, също гонени и бити от джелатите в участъка. Вече година време се мъчат да им влязат в дирите и не могат. От около 20 дена насам те арестуваха няколко ученици, няколко цивилни и уж хванали едно нелегално момче, което били толкоз много, че си замина преди няколко дена в болницата. Другите са бити също така много и изпратени в Плевен за разследване. От сегашното гонение избягали двама души в неизвестност. Единият от тях се върнал и предал, понеже заплашили баща му и майка му, че ще ги интернират, ако не се предаде. Сега пак ходили по селата и всеки ден докарвали по няколко души арестувани. Хората от този край доста са настръхнали. Като че ли самата власт, самата полиция подготвя почва за една утрешна междусобица, което е много страшно и лошо. Ако не ги гонят толкова много, ако не ги преследват и ако не ги заплашват с убийство и затвори, нямаше да има нелегални. За да има нелегални – самата власт е виновна, защото постъпва много нечовешки спрямо другите убеждения. Служи с насилие, което дава обратни резултати. Самите те това гледат и не могат да го видят. Като че ли им е взет умът. Кога ли ще поумнеят?

Преди една седмица държа публична сказка майор Лисицов – дружинен командир на тукашния 9-и артилерийски дивизионен полк. След като разви теорията за войната и след като я оправда, което не може да бъде другояче, той намекна, че днес възпитанието на младежите не било достатъчно напоено с военнoлюбив дух, с патриотизъм. Той нападна някои пиеси, които се давали по градски и селски сцени, и най-важното – против един пацифизъм, който царял в Севлиево, против вестник «Братство», който винаги проповядвал мир и братство, любов и братство. Ако той би имал власт, отдавна би спрял, не би позволил да излиза подобен вестник. «Пък най-после, каза той, ние си имаме религия, която се бори за нашата свобода против турци и пр.» Тая негова сказка се отразила в някои кръгове в града и чух отнякъде, че и други след него се заканвали. Разбира се, това са хора, които не могат да мислят и преценяват нещата със собствения си ум и се поддават на всяко насъскване и внушение. Макар от нея не може да се очаква друго нещо. Но голяма част от гражданите, които го слушаха, не са съгласни с него и даже са на противния лагер.

Някой се научил, че в миналото той бил привърженик на Дамян Велчев (т.е. републиканец). Сега щял да бъде полковник, но това му убеждение му попречило и закъснял. Сега навярно използва случая да се реабилитира.

* Frateco (есперанто) – братство. (бел. М.И.)

Друго особено насам няма. Ако стане нещо необикновено, ще Ви се обадя.

От сказката на майор Лисицов разбрах, че той и тези, които са наредили да се държи тая сказка, целят да се подготви народът за една обща мобилизация и да настроят народа за война. А от няколко дена насам тук, в Севлиево, се носи мълвата, че скоро щяло да има мобилизация. Дано, си казвам в мене си, лисица мине път на нашите военнoлюбци. Те отдавна са мераклии да окървавят ръцете на българския народ. Дано Бог и Учителят ни запазят от война. И вярвам, че ще ни запазят.

Много братски поздрави и добри пожелания
От Ат. Николов

14. Писмо от Севлиево от 5.VIII.1943 г. до Любомир Лулчев*

Севлиево, 5 август 1943 г.

Драги брат,

Извършена е една голяма и съвсем безосновна несправедливост с уволнянето на няколко учители и учителки в тукашната гимназия, една от които е приносящата настоящето, г-жа Сиркова, а другите са: Симеон Хесапчиев, д-р К. Куев и има още един или двама, на които не зная точно имената, но говори се за М. Соколов.

Това са най-добрите учители при нашата гимназия. Уволняват ги само по някакви подозрения. Всъщност уволнените с нищо не са се провинили или проявили като симпатизиращи на левите течения, защото, както аз ги познавам, те не са се занимавали с тия течения. Моето твърдо убеждение е, че тия хора стават «козел отпущения», както казват русите, т.е. – все трябва да се хвърли вината на някого и като няма на кого друго, то нека бъде на тях – съвестни и добри учители, които си гледат най-сериозно работата и с нищо не са се провинили. Аз познавам съвсем отблизо Хесапчиев, Куев и Сиркова. Та в тия хора няма нито помен от това, за което ги обвиняват и за което са ги уволнили. Те са учители, каквито много рядко се срещат, и – най-важното в случая – те са абсолютно невинни. Върху тях пада пръстът на някои шпиони, не че наистина има някаква вина, а защото трябва да се отличат – да посочат някого, да намерят «виновните», да проявят «дейност» – това е същинската причина, а кой е взел самото решение – не знам – изглежда, че е имало някакъв пратеник или комисия от София, но тия хора са решавали за лица, непознати тям, и затова са изrekli една абсолютно несправедлива и безосновна присъда, само поради показанията на неколцина безсъвестни шпиони, за които не съществува никаква морална спирачка, когато ще извършат нещо несправедливо.

Не бих писал, ако не познавах добре тези хора и ако не бях най-искрено възмутен от тази постъпка, на която цялото гражданство тук гледа като на едно с нищо необяснимо и с нищо неоправдано действие на Министерството на народното просвещение.

При това, нещо много интересно, доколкото ми е известно, никой от тия учители не е бил разпитван преди да му е съобщено решението – уволнение от всички училища в България – просто на просто – всичко това е станало «задочно», без да са викани, без да са питани, без да им е дадена ни най-малка въз-

* Това писмо е изпратено до министър Йоцов, който е написал резолюция: «Ако може нова анкета. Всеки да си представи оправдателни писма, препоръка от кмета или от свещеника или от гражданите или селяните и пр.» (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

можност да отговорят на обвиненията, които са хвърлени върху тях. Аз никъде не съм видял такъв съд, дори на бойното поле, пред лицето на врага, който да не дава думата на подсъдимите, а тук без никакво провинение и без никакво предварително съобщение, просто на просто им се съобщава, че са уволнени. Нека приносящата ви разправи подробно как стои работата, но аз мисля, че такава една постъпка никога не трябва да изхожда от Министерството на народното просвещение, и че тя трябва час по-скоро да се изправи. Това е истинско престъпление – да се стоваря вината и да се наказват невинни хора, още повече отлични работници, каквито малцина са, за българската просвета.

Предвид на това, аз Ви моля, не за мой интерес или за някаква близост с онеправданите учители, а само за изправяне на една крещяща несправедливост, на сигурно несъзнателно извършено от по-големите фактори зло (тяхната вина, ако има такава, се състои само в това, че са повярвали безкритично на някои безсъвестни шпиони), та казвам, за възстановяването на истината и правдата, за изличаването на една незаслужена обида, аз Ви моля, направете по възможност веднага необходимото, да се възвърне правото, честта и учителското звание и служба на всички тия уволнени учители, които са виновни за проникването на леви идеи в гимназията ни толкова, колкото съм виновен, да речем аз, или Вий, или пък – самият г-н министър на народното просвещение. Тия хора са невинни и не трябва да се онеправдават. Една повторна и грижливо водена анкета веднага ще разкрие истината. А тази анкета трябва незабавно да стане, ако не бъдат възстановени веднага и без анкета, защото наистина ние тук – гражданите на Севлиево, само можем да се чудим и да недоумяваме как може да се вършат такива с нищо неоправдани действия като уволняването на тия учители. Според мене дългът на по-големите фактори, след като възстановят справедливостта и се извинят пред незаслужено обидените учители, е да потърсят и хванат за ушите тия, които са ги обвинили, защото тяхната постъпка не може да бъде окачествена другояче, освен – съзнателно заблуждаване на Министерство на народното просвещение, което, бидейки далеч, не е могло да разкрие лъжата.

Завършвам с надеждата, че в най-скоро време една голяма грешка ще бъде изправена.

15. Писмо до Любомир Лулчев от адвокат Михаил Геновски от 17.XI.1942 г.

Д-р Михаил Геновски
Адвокат
ул. «Лавеле» №21, тел. 2-63-30
София

София, 17 ноемврий 1942 г.

Господин Любомир Лулчев,
Изгрева, София

Младежите по делото на д-р Димитров: Слави п. Игнатов, Серги Златанов, Антон Минев, Никола Гърнев и Борис Николов Миланов – слава Богу, са още живи.

Цялото дело, заедно с присъдата, е изпратено в Министерството на Правосъдието. Там комисията още не се е занимала. Пращам Ви за двама от тях по едно портретче, за да имате външна представа за тях.

Ето и малко сведения за тези младежи:

1) Слави п. Игнатов е млад ентузиаст. С откровеността си често достига до дързост. Ползува се с много хубаво име в Старозагорския край; роден е от село Оряховица, Старозагорско. Син на свещеник. В държанието си твърд и упорит.

2) Серги Златанов, роден от село Трекляново, Кюстендилско. От бедно семейство. С много усилия е достигнал положението на стопански деятел. От 8 години е кооператор и преди възбуждането на наказателното преследване е арестуван като директор на кооперацията в село Сливница, Софийско. Психично е колеблив; взима своите решения необмислено и често изпада в грешки. Много симпатичен, оженен за една секретарка от Околийския съд, която е по-възрастна от него, и която беше уволнена от служба, след като се започна разглеждането на делото.

3) Антон Минев, роден от гр. Карнобат, оженен за бедна жена от Средногорието – има две деца. Жена му е сирак от войната. Той лично е участвувал в Тракийската чета на д-р Нейчев против гърците. Син на бедни родители; баща му на времето се е борил против Гръцката патриаршия. Има двама братя, пострадали от войните. Болен от язва в стомаха, едва ли ще издържи на неблагоприятните условия в затвора продължително. Външността му издава добродушен, но твърд човек.

4) Никола Гърнев, роден от село Либяхово, Неврокопско. Участвувал е в македонското движение на страна на протогеровистите и федералистите. В Балканската война е бил доброволец. Участвувал е като редовен войник във втората война. Платил е скъпа дан на македонските междусобици. При разговор проявява качества на уравновесен и здравомислящ човек. Фанатик в идейното си приобщаване – държи здраво и неотстъпно онова, което веднъж е приел. Поведението му предизвиква спонтанна симпатия към него.

5) Борис Николов Миланов, роден от с. Стрезимировци, Царибродско. Бил е кореспондент на чужди вестници. Връзката му с д-р Димитров е на идейно-политическа основа. Тих, скромнен, трудолюбив и отдаващ се всецяло на този, когото обича и уважава.

Искам да се възползувам от случая да Ви изкажа очарованието си от срещата и разговора с Вас. Дойдох при Вас с едно предубеждение и си излязох с чувството на благодарност, че имах случая да се видя с Вас.

Напоследък събитията пробуждат и у мене тревога. Още от началото, след избухването на днешната война, съм бил уверен в поражението на днешна Германия. И не съм изненадан от това, което става. Въпреки това, поради външнополитическата ориентация, която България беше принудена да заеме, намирам, че нейното положение става все по-тежко.

Дано тези, които могат да съветват Царя, да му подскажат удобния момент, в който той би могъл най-безболезнено да преориентира днешната политика на България.

Приемете поздрава ми:

(Подпис:) Д-р Михаил Геновски

16. Писмо до Любомир Лулчев от Йордан Андреев от 17.IX.1943 г.

17.IX.1943 г.

Пост 15

Любезни брат Лулчев,

Кандидат подофицерът Евгени Аганов от пост 15. В. П. гара Серес, поделение 7280, за когото бях Ви писал едно дълго писмо, че от 21.I. т.г. е старши на пост и като такъв има всичките законни основания да получава заплата, обаче до ден днешен не е получил нито грош. Поручикът му обеща да почнат да му плащат от месец юни т.г., но жена му, която трябва да ги получава, още не е получила никакви пари. По всичко личи, че поручикът отлага постоянно и като ни уволнят, да се намерим пред свършен факт и невъзможността да се правят постъпки да си получи парите Евгени Аганов, с това ще се изпълни неговата молба и на тези, които са около него, които са замесени във всичките далавери. Поручикът е много упорит и въпреки всичко не отстъпва от поста си и [...] на своеволия. Казах на Евгени Аганов да направи отново постъпки, обаче той се страхува, понеже поручикът постоянно го заплашва, че бил комунист.

Всичките войници от пост 15 са подложени на страшен тормоз. Поручикът и хората около него разправят, че това правели заради мене, така например войниците Илия Йорданов и Братан Стойнов, които [се] надяваха да си отидат в отпуск сега, не ги пуснаха, а пуснали други от втора смяна, когато има изрично нареждане сега да си отидат само първа смяна, както миналия път – да си отидат само четвърта смяна. Войникът Кръстьо Стоянов го преместват на пост 18 без причина и постоянно си играят с нас – фелдфебелът постоянно този войник мести, оня мести, после поручикът ги връща, с което си държание крайно отегчават и без това отегчителната служба.

Нищо не са поправили от държанието си. Ходих на 14.IX.т.г. да получавам мас за нас. Фелдфебелът я дава бруто за нето, така че от 1680 грама нето мас, която трябваше да получим, задържаха 80 грама за размерване, и 200 грама тежест на канчето, чисто получихме 1400 грама. 240 грама е дажбата на един войник за неделя. Същия ден видях в ядрото 1 щайга грозде и поручикът ми каза, че са дали да раздадат грозде на войниците по 100 грама на войник, обаче досега не сме получили нито грам грозде, [Аз] го видях с очите си, а не както каза за една халва се говореше, че е дадена за постовете, но не достигна до постовете. Поручикът, не само че сам яде и раздава на свои познати жени войнишкото се полагаемо, но взема и полагаемото на ротните коне, взел 2 агнета, които са затворени в обора на конете на ротата и аз лично, пък и други са видели агнетата да ядат от сандъка ечемик.

Дошъл полковият командир Данков в Серес, веднага взводният подофицер от 18 пост му занася една кошница грозде подарък. И откъде е набрал това грозде, мислите? Войниците нямат пари, нито толкова го обичат, за да му купят – те са го крали от лозята на пост Тумба; и от другите постове постоянно се бере грозде и праща в ядрото, да яде поручикът и неговите хора. Веднъж идва подофицерът, изпълняващ длъжността фелдфебел, и каза на войника Братан Стойков: «Поручикът иска риби да му хванеш.» Времето беше студено и войникът отказа. Когато после той отиде да си иска законната отпуска, поручикът му каза: «Каквото искам от Вас, Вие го не давате, какво искате от мен?»

Тук българската армия и чиновничеството са направили по-големи «постижения», отколкото в Русия – не съществува частна собственост. Войниците от постовете и тези от 59-и Пирински полк, от 7-а дивизионна болница, стражарите,

чиновниците и работниците от железопътната линия нападат лозя и градини и берат най-безпощадно, и ако случайно там е стопанинът, питат го: «Какво търсиш в лозето?», и ако нещо възрази – дигат пушката срещу него и той побягва и тогава като истински разбойници грабят. Един работен локомотив всеки ден минава, спира край лозята, набира грозде и си продължава. Агрономството правило оплакване до командира на Серския, но той казал: «Хванете ги и ги доведете», което е абсолютно невъзможно войник с пушка и стражар да го хване собственикът.

На войниците почти никакъв зарзават не се дава вече 20 дни, откак съм се завърнал от отпуск, картофи не са ни пращали, веднъж ни пратиха десетина извяхнали чушки и [зеле]ни патладжана, и около 1 килограм кромид лук, това е дажбата на зарзавата за 20 дни за 7 войника. Затова войниците нападат градините и се оправдават, като казват: «Нашите загуби са несравнено по-големи, вече 8 месеца сме запас, губим с хиляди.»

Много ми е мъчно, че поручикът наглася така положението, че войниците от постове ги тормозят заради мен, макар че те разбират, че не е заради мен, а за протеста [ми] от неговата несправедливост. Те всички разбират неговите нископробни маневри на заблуждение, но с това все повече и повече губят авторитет и уважение, само страхът от наказание и очакваното скорошно уволнение облекчава и задържа положението.

Това пиша на коленете си в едни върбалаци, защото ме следят.

Хайде, приемерте най-сърдечните ми поздрави.

Йордан.

17. Писмо до Любомир Лулчев от Русинка Караколева от Ксанти от 15.VIII.1944 г.

Уважаеми господин Лулчев,

Не исках да Ви безпокоя и отнемам от времето. Но виждам, че трябва вече да направя това.

Ето, вече три месеца се мъча да открия подкрепителна спирка и до днес това не може да стане. А тя е така необходима за войниците. Също от един месец молим да ни се отпусне хасе или американ поне за десет престилки, за да могат самарянките да стажуват в болницата – и това не може. А болницата е пълна с ранени от акциите. Не само, че се не интересуват тук, но и на молбите, които отправяме до тях – остават нечути. Всеки се оправдава с много работа, а смея да кажа, че всеки свободен час прекарват на карти и табла в кафенетата или в ресторантите. За неплатена работа никой няма време.

Откакто е мобилизиран мъжът ми и синът ми е войник, и дойдох тука, да ги заместя в работата, аз наблюдавам какво става тука. Ех, защо не дойдете и видете с очите си всичко! Нищо не се дава редовно тука. Черната борса. В противен случай трябва да гладуваш. Ако дойде от големите някой, дадат му банкети, кажат всичко хубаво, и пак си остава същото.

Сега да продължа за «Червения кръст». В настоятелството са избрани владиката, и то пловдивският; протосингерът за председател; директорът на гимназията; председателят на сметната палата – г-н Николов; околийският агроном. Тия тримата имат желание за работа. Околийският управител г-н Петлешков; кметът на града; председателката на женското дружество и най-после и аз.

Когато най-напред предложих откриването на подкрепителната спирка, г-н кметът остана учуден, че имало нужда от такава. Той не знаел, че минават

влакове войници, че в тая горещина няма кой да им поднесе една чаша водича. Не знаел, че минават войници, които няма главата си къде да подслонят, а между тях има и болни.

Тук намерихме една къща, близо до гарата, която солниците са вземали и стои празна. Временно са я вземали военните и сега – от два месеца стои неизползвана. Господин Николов ходи при директора на солниците, но той и дума не давал да става да я даде. Ходихме също при началник гарнизона, по-право – заместник, защото другият е в отпуската. И той обещава, но нищо не изпълнява. Нито кметът, нито околийският управител искат да знаят.

Преди два дена бях при мъжа си, който е началник на армейски склад до Драма, на гара Кубер. И като пътувах, гледах как дими Балкана. Навсякъде са в акция. Има много убити и ранени. Ескадронът, където е моят мъж, беше и е още в акция. Мъжът ми е останал само с дванадесет пушки, за да пази толкова голям склад. Няма достатъчно охрана, и после се чудят защо се нападат цели села и плякосват от шумкарите.

Като познавам момчетата, болка сви душата ми. А ние тук спим и нищо не правим за тях, що търпят толкова страдания и дават живота си за нас, оставили жени, деца и майки, всичко, що е свидно на душата.

Връщайки се, реших най-после да се обърна към областния директор г-н Клечков, дано даде съдействието си. Намерих го на сладкарницата и го помолих да ме изслуша, защото и аз съм заета, когато той е на работа. Разправих му, както и на Вас сега пиша – всичко, и го помолих да ни даде съдействието си, за да бъдем полезни на тях, що са напуснали дома си. Но, за най-голяма моя мъка, и той е като другите. Трябвало да дойде протосингерът, който е в отпуската, и тогава щял да види какво ще направи. «Но нали има заместник?» И молих, и говорих – остана си непреклонен. Помолих го да свика гражданките, да им говори, да имат съзнанието, че днес всички свободни жени трябва да станем самарянки. Защото липсват такива. Тук завършилите курсовете са чиновнички или ученички. А чиновничката не може да бъде едновременно на две места на работа. А има толкова много жени, които се чудят как да запълнят времето си и се занимават само с дребнавости. Но и затова пак чака да дойде протосингерът. И от всичко дойдох до заключението, че не иска и той нищо да направи. Тогава му казах, че тук, в Беломорието има хора, които не се чувстват българи. Че би трябвало всеки да отиде в болницата, да видят как страдат ранените.

Господин Лулчев, болницата е пълна с мухи. Няма мрежи, няма достатъчно прислуга. Говорих с лекаря, той ми каза, че има нужда най-вече от самарянки.

Казах на г-н Клечков, че ако и той не обърне внимание на молбата ни, ще пиша на г-н министър-председателя – г-н Багрянов, за да му кажа как работят тук.

Сега, г-н Лулчев, последната ми надежда сте Вие. Аз Ви моля от името на всички майки и жени, които сме изпратили синове и мъже, направете нужното, за да се открие подкрепителна спирка, да ни дадат съдействие за откриване на самарянски курс, и най-после, да ни се отпусне плат за престилки за самарянките.

Поздравявам Ви най-сърдечно от съпруга ми и мен:

(Подпис:) Русинка Караколева

Адрес: Караколев Донко, Ксанти

**18. Заявление от рождения брат на Любомир Лулчев, на име
Тодор Лулчев, до Народния обвинител от 16.XII.1944 г.**

Вх. №1775/ 16.XII.1944 г.

До Господина Народния обвинител
Тук

Заявление
от Тодор Лулчев
Жител на гр. София, «Доростол» 55

От свое име и от името на пазителя на вещите – г-н Евтим Николов – с. Ребърково, съобщавам Ви, че в село Ребърково, в дома на г-н Евтим Николов – учител, покойният ми брат Андро Хр. Лулчев – бивш народен представител, е евакуирал между своя багаж, който е надлежно описан, и следните предмети на големия ми брат Любомир Хр. Лулчев, който е подведен от Народния съд:

- 1) Една желязна касетка – малка;
- 2) Едни галоши;
- 3) Едно микроскопче малко.

София
16.XII.1944 г.

С почит: (Подпис: не се чете)

**Б. ПИСМА, ИЗПРАТЕНИ ДО ЦАР БОРИС III, ДО МИНИСТРИ,
ДО КОМАНДИРИ, ИЗПРАТЕНИ И КАТО КОПИЯ ДО ЛЮБОМИР
ЛУЛЧЕВ, ЗА ДА СЪДЕЙСТВУВА**

**19. Писмо от Стефан Куртев до министъра на земеделието
от 24.IX.1940 г.**

До Господина Министъра на Земеделието и Държавните имоти
София

Господин Министре,

Върши се голяма грешка с тежки последици за сметка на българите от нова Добруджа и българското стопанство, и с **по-голяма политико-обществена отговорност**, която безспорно ще бъде приписана във **ваш пасив** – то е:

5 (пет) милиона килограма жито за семе в Добруджа, което се взима от агентите на Хранизнос; 25–30% от което жито е УЕМ (еврикирано) от мелници, който УЕМ 100% **не никне**. Или освен, че ще бъде похабено това жито, но не ще поникне и нивите останат празни.

Повдигнах този въпрос снощи пред Г. Кънев – главен инспектор от Хранизнос, при присъствието на Ваш представител и друг от дирекцията, той призна, че еврикирано жито **не никне**, но бил наредил миналата година още: мелничарите да вземат УЕМ преди житото да е еврикирано и вярва, че това му нареждане се изпълнява от **увълчените** мелничари, [а] нали ние и другите чиновници сме в положение на подчинени – вярвам, повдигнатият въпрос така си заглъхва.

Днес по мой почин си направих анкета чрез добри стопани за разни мелници, всички потвърдиха моето мнение. Така 25 до 30% от това семе е негодно.

Има агенти, които нямат нито килограм УЕМ, но може отсега нататък да се приема отсега пристигащото. Например тук дневно идва 12–15 тона жито, а машината има дневен капацитет 5–6000 кг., две чистачки едва ще смогнат да чистят сега прииждащото жито.

Това Ви донасям, изхождайки от становище на добър гражданин, желая да не бъде изложен пред дирекцията, на която сме представители и могат да ни напакостят.

Н. Пазар, 24.IX.1940 г.

С почитание: (Подпис) Стефан Куртев

20. Молба от Светозар Михайлов до министерството на войската от 12.V.1942 г.

До Министерството на войската – Щаба
(секция «Военнопленници»)
София

Молба

от Светозар Стоилков Михайлов,
живущ гр. Сурдулица. Родом от
с. Сувойница – Сурдулишко.

Почитаеми господин Подполковник,

Аз съм от български произход. Имам син Новица Светозаров Михайлов, когото разгромът на Югославянската държава през 1941 г. завари в редовете на сръбската армия, а именно – в 5-а поседна техническа чета, Тържич, Словения.

Същият понастоящем е пленник в Германия – гр. Таслау и носи пленнически №30 877

Научаваме, че преди три-четири месеца са били тръгнали за родните си места, но по неизвестни нам причини били върнати обратно в Германия.

Предвид на това, че той ни е единственият син и подкрепа, а ние сме вече възрастни и немощни старци, молим нарежданието Ви, Господин Подполковник, синът ни да бъде по-скоро освободен от пленничество и да се завърне в родното си огнище за утеха и радост на нас – неговите родители.

Прилагаме удостоверение №1184 от 12 май 1942 г. за българския му произход.

Уверен, че молбата ми ще бъде удовлетворена, оставям с почитание:

гр. Сурдулица

12 май 1942 г.

[Забележка на ръка:] Четено на Царя.

21. Молба до Цар Борис III от Драга Митрева от 18.V.1942 г.

До Негово Величество Царя на българите

МОЛБА

от Драга Георгиева Митрева от гр. Велес

Ваше Величество,

С присъда на Скопския полеви военен съд по наказателно дело № 55 от 1942 г. съпругът ми Георги Коцев Митрев е осъден да излежи три години и четири месеци строг тъмничен затвор, загдето на [.....] декември м.г. е продал на двама турци от гр. Велес по един килограм захар на цена по-висока от нормираната, от всичко четири килограма, които са се намирали тогава в бакалницата му.

Присъдата е влязла в законна сила и съпругът ми излежава вече наложеното му с нея наказание. Той е в затвора, ето вече цели пет месеци.

Съпругът ми е дребен бакалин в гр. Велес и едвам насмогваше със своята дребна бакалия да изхрани шестчленното си семейство, в което от четирите му деца най-голямото е на 11 години.

Вижда се от приложеното тук удостоверение, че той притежава само една паянтова къща и една нива от 7 декара. Къщата не дава никакъв доход, а служи само за подслон на семейството ни, а доходът от нивата, ако се даде под наем, не ще стигне да ни изхрани само с хляб нито 20 дни.

При това положение, докато е съпругът ми в затвора, аз и четирите ми невръстни деца ще трябва или да умрем от глад, или да се отдадем на просия. Изключено е да разчитаме на някаква материална подкрепа от роднини. Най-близките ни роднини са двамата братя на съпруга ми, но и двамата са инвалиди и не могат да изхранят и себе си, а камо ли отделят нещо и за братовите си деца.

Тежко е положението на моя съпруг в затвора, но несравнено по-тежко е сега моето положение и това на четирите ми дребни деца, защото съпругът ми е лишен от свобода, а аз с децата си сме изложени на гладна смърт.

Не протестирам против присъдата на съда, защото не се съмнявам, че тя е основана на законите в страната, но тая присъда, високо заявявам, далеч по-чувствително засяга мене и децата ми, които не сме извършили никакво престъпление, отколкото моя съпруг, който е престъпил закона.

Ваше Величество,

Скопският полеви военен съд, като издаде своята осъдителна присъда, призна в същата присъда, че са налице крайно смекчающи обстоятелства за вината на съпруга ми и затова му наложи най-малкото, предвидено в закона наказание. Повече от това не можеше съдът да направи.

Имайки предвид тежкото материално положение на съпруга ми и неговото многочленно семейство, съдът, не се съмнявам, би го освободил от излежаване на наложеното му с присъдата наказание, но това е вън от пределите на неговата власт.

Това можете да направите само Вие, Ваше Величество.

Коленопреклонно Ви моля да го направите!

Направете го – за да не гладуват четирите дребни деца.

Направете го – за да мога и аз наред с всички българи да се радвам, без свито сърце, на свободата на Македония, извоювана с **Вашето** мъдро ръководене на държавната [външната?] политика.

Направете го – за да зарадвате и брата на моя съпруг – Йордан Коцев Митрев, който с пушка в ръка в Балканската война даде и двете си очи за свободата на Македония и оттогава и до днес е стопроцентов инвалид.

Съм на Ваше Величество
предана поданица: (Подпис:) Д. Георгиева

гр. Велес, 18 май 1942 г.

[Забележка на ръка:] Четено на Царя.

*

Царство България
Велешка община
№4444
май 1942 г.

Удостоверение

Велешкото Градско Общинско Управление удостоверява, че семейното положение и материално състояние на Георги Коцев Митрев – бакалин от гр. Велес, се състои:

Семейно положение:

Самият той – Георги Коцев Митрев, роден 1904 г.;
Съпруга Драга, родена 1906 г.;
Дъщеря Тана, родена 1931 г.;
Син Благой, роден 1934 г.;
Син Петър, роден 1937 г.;
Дъщеря Боянка, родена 1942 г.;

Материално положение:

Самият той декларира в Района на Велешката градска община 7 декара нива, оценена на 3500 лева и една паянтова къща на ул. «Юрдан Божинов» №81, оценена на 33 000 лева.

И въз основа на махленско удостоверение, вх. № 5551 същият има двама братя: Юрдан – инвалид от Балканската война – живущ в София; и Ангел – инвалид (неспособен), живущ в гр. Велес, които живеят отделно от споменатия Георги, с когото нямат никаква връзка помежду си.

Настоящето се дава на Драга Георгиева Митрева от гр. Велес съгласно заявлението ѝ, вх. № 5502, за да ѝ послужи гдето стане нужда.

Кмет: (Подпис: не се чете)
Секретар: (Подпис: не се чете)

22. Молба от Иванка Тюлюмбакова до Цар Борис III от 10 юни 1942 г.

До Негово Величество Царя
Дворецът София

Молба

от Иванка Милчева Тюлюмбакова
ул. «Венелин» №27, София

Ваше Величество,

От една година моя брат Георги (Жоро) М. Тюлюмбаков е въдворен на местожителство в лагера Ени Кьой. Без да се е провинил в нищо, преди една година е вземат от гр. Габрово и до днес не знам защо още го задържат. Той е младо момче и добър и честен гражданин, а аз – неговата сестра, съм работничка и ето – цяла година съм принудена да работя и да му пращам и на него от моята заплата. Всичко това аз свършено трудно понасям и моля Ваше Величество да нареди да освободят моя единствен брат, тъй като баща ми и майка ми са се поминали и ние останахме само двама да се борим от деца с живота, за нашето препитание.

Като се надявам, че молбата ми ще бъде уважена, оставам с отлични почитания към Вас, Ваше Величество.

С почит: (Подпис:) Иванка Тюлюмбакова

София, 10 юни 1942 г.

[Забележка на ръка:] Четено на Царя

23. Молба от Стефан Сергиев до министъра на войната от февруари 1943 г.

До министъра на войната
Ст. София

Молба

от Стефан Сергиев, родом от гр. Пирдоп,
живущ в ст. София, ул. «Доктор Лонг» №39
За помилване

Господин Генерал,

Синът ми Иван Стефанов Сергиев, студент, 22-годишен, е осъден по чл. 16 ЗЗД на смърт с присъда по наказателно дело № 10/1943 г. на Софийския военно полеви съд.

По зла участ той, както винаги е бил олицетворение на скромност, тих и свенлив като невинно дете, който не можеше спокойно да види най-малката рана или болка на другия, е осъден за конспиративна дейност.

Господин Генерал,

Не мога да си представя, че синът ми, за когото аз и майка му сме пожертвували целия си живот, за да отгледаме него и другите три по-малки – две дъщери и един син, който сега служи в редовете на войската на Негово Величество, е способен да извърши каквото и да е престъпление, дори и най-нищожното, камо ли такова, за което законът да иска живота му. Смутено, но искрено и с тревога се питам: може ли един баща, запасен подофицер, участвувал във войните 1912–1918 години в Първи конен на Н. В. полк, награден с кръст за храброст и с бронзов медал за заслуга на неговите бойни отличия, организиран запасен подофицер, основател на подофицерското дружество още през 1924 г., което близо 20 години е водил като секретар-касиер, и председател на гара Бойчиновци, ще отхрани син, който да се бори срещу онова, което е най-свято за баща му. Вярвах, че синът ми върви по моите стъпки, вярвам и сега, че той се вдъхновява само от онова, което е движило мене в живота. И той, и всичките ми други деца са вземали живо участие във всички вечеринки и тържества на подофицерите, за да се калят в патриотичен дух. Синът ми беше влюбен във Вазова и в неговите стихове. Ако, следователно, той е извършил престъпление срещу държавата, това може да се дължи само на лоши странични внушения, на които той се е поддал за един момент. Той е толкова млад, че има всичката възможност да се опомни, ако е сторил грешка, и да тръгне в правия път. Каква престъпност може да се крие в едно толкова младо момче, което, израснало в бедност, със своето трудолюбие и усърдие, успя да влезе в университета и да стане моя утеха и подкрепа в семейството ми, в което внасяше всичко, каквото припечелваше като частен чиновник, за издръжка на малолетните си сестрички-ученички и брат войник. С политика той не се е занимавал, нито е имал време за това. Как, по какво злощастно на обстоятелствата, той се е подхлъзнал и се е заразил от тези противодържавни идеи, които станаха причина за неговата злощастна съдба, ми е непонятно. Но аз съм твърдо убеден, като баща, който живее с неговия пулс, че отрезвението е вече дълбоко настъпило, и че ако животът му сега бъде спасен, той ще се отърси от всички пакостни влияния и ще стане искрен, добър и полезен българин, готов да служи с всички жертви на Отечеството и на Престола на Негово Величество.

Господин Генерал,

Като баща и човек Ви моля да прострете снисхождението си към мене и да отмените смъртното наказание на сина ми. И аз, и жена ми, и цялото ми нещастно семейство в този момент имаме само една надежда – Вашето милосърдие.

София,.....февруари 1943 г.

[Забележка на ръка:] Казано на Царя

24. Молба от Мария Сергиева до цар Борис III

До Негово Величество
Царя на българите – София

МОЛБА

от

Мария Сергиева,
ул. Доктор Лонг № 22, София

Ваше Величество,

Една майка се обръща към Вас, една майка, сърцето на която се е свило и всеки миг ще се пръсне от мъка.

Синът ми Иван Стефанов Сергиев, 22-годишен, е обвинен в конспиративна дейност по военно-наказателно дело №10/1943 г. Прокурорът иска за него смъртно наказание.

Самата мисъл за опасността, която заплашва детето ми, смразява всичките ми душевни сили. Вие сам сте баща, Ваше Величество, и сам знаете какво изпитвате, когато някое от децата Ви е болно или го заплашва опасност. А аз сега съм безпомощна дори да помилвам косите на момчето си, което за мен все още е дете, макар да е 22-годишно. Не мога с майчина ласка да укротя страха, тревогата, ужаса му, когато знае какво го чака.

Не мога да си представя, че синът ми е способен да извърши каквото и да е престъпление, дори най-нищожното, камо ли такова, за което законът да иска живота му. И може ли една майка да повярва, че детето ѝ ще върши лоши работи, когато тя го е учила само на добро? При това той е толкова млад, за да се опомни, ако е направил грешка и да се упъти в правия път, ако му се помогне. Каква престъпност може да се крие в едно толкова младо момче? Та то още не е узряло, всичко, което прави, е още неосъзнато, иначе би ли хвърлило семейството си в такава тревога, би ли се само впуснало в такава опасност?

Пожертвувала съм живота си, за да го отгледам – него и трите си други по-малки деца: две дъщери и един син, който сега служи в редовете на войската Ви, Ваше Величество. Работила съм за 20 лева дневно, за да им дам образование. И сега, когато милият ми и незаменим Иван порасна, и макар да студентствува, работи и ми се яви като отмяна в семейството, искат да ми го отнемат, да ми отнемат последната утеха.

Децата ми са расли в бедност, недояли, недооблечени, но съм ги възпитала да бъдат добри граждани и честни хора. И колко пъти моят Иван е декламирал стихове от Вазов, каква любов е показвал към България и всичко българско! Трябва ли сега, Ваше Величество, да изпитам най-голямото разочарование в живота си, да умра със съзнанието, че синът ми е станал жертва на една жестока несправедливост?

По цели дни и нощи лежа и плача: очите ми ще изтекат. Броя дните и всеки ден ме приближава към страшното, как ще се лиша от детето си, което с

такава мъка, с такъв труд и с такава любов съм изгледала. Ако би било възможно, бих взела върху себе си неговото наказание, само той да ми остане, едничка закрила на другите ми деца.

По цели нощи сънувам бесилки и разстрели. Непрекъснато виждам ръцете на нещастното ми дете, прострени към мен, за да го защитя.

Последната ми надежда е във Вас, Ваше Величество. Вашето милостиво сърце не може да не се трогне, само като знаете, че син ми е едва 22-годишен. Пред него стоят толкова години – цяла младост, за да може да изкупи грешката, дори и престъплението, ако го е извършил, и да я поправи, като посвети останалия си живот във вярна служба на родината си.

Само две думи от Вашите уста, Ваше Величество, ще спасят детето ми, за да имам сили, от своя страна, да моля Бога да Ви дари живот и здраве, Вам и на децата Ви, за доброто на България.

С най-дълбоко почитание целувам Ви ръка:

[Забележка на ръка:] Четено на Царя.

25. Писмо до Любомир Лулчев от Цветан Ставрев от 20.V.1943 г.

Господин Полковник,

Писах Ви едно писмо, но не знаей дали сте го получили. Сега Ви пиша това писмо, с което ще Ви съобща някои работи, обаче ще Ви помоля да ме запазите, да не казвате, че аз съм Ви писал.

От няколко дена духът на гърците и турците е висок, всичките ядат и пият по кръчмите, и пеят, и се веселят. Една кадъна на име Емине – танцьорка в някоя кръчма в района на Трети полицейски участък, казвала една вечер в кръчмата, че всички българи, които били на служба в Беломорието, били жертва на златото и жените, и че те – леките жени, могли да се добират до някакви тайни от чиновниците тук. Има хора – длъжностни лица, които са забравили своите права и длъжности като българи, така например има стражари, дето купуват хляб на гъркините на черна борса от познати фурнаджии, а на българите, които са тука с жени и деца, никой не им дава повече от полагаемото. И хората гладуват, защото (300) триста грама хляб не им стига. Тук (800) осемстотин грама царевичен хляб на черна борса се продава по (60) шестдесет лева. В нашия район на участъка живее един подпоручик на квартира в една гръцка къща. Има и една госпожица гъркиня. Снощи я срещам на улица «Фон Маршал Лист», подире ми върви един войник. Гъркинята се обажда на [поручика]. Той каза «да». Същата си даваше такава важност, като че ли бе съпруга на въпросния поручик. На 8 май срещу девети т.г. към 21 часа аз бях патрул с още един стражар и при пощата чувам шум. Отиваме с другаря ми на мястото и виждаме една кадъна носи хляб и заловена от един стражар от III полицейски участък – стражарят носи №223, а името не му знам. Кадъната беше нарушила полицейския час, защото за турците и гърците полицейският час е 8.30 часа вечерта, а за българите – 12 часът полунощ. Този стражар, вместо да я заведе в участъка или да я освободи да си отиде, я води по тъмните улици за свои лични облаги или полово удоволствие. Други ходят по гръцки сватби и висят пред вратите като просяци, без да им се обръща внимание от гърците и излагат не само полицията, но и цяла България със своята несъобразителност.

Друго няма какво.

Хиляди поздрави от мен на Вас и Вашите хора

20 май 1943 г., Гюмюрджина

С поздрав: (Подпис:) Цв. Ставрев
2 пол. участък, Гюмюрджина

26. Молба от Юрдан Гачев, осъден на смърт, до министъра на правосъдието от 6.VII.1943 г.

До министъра на правосъдието
Тук

Молба

от Юрдан Костадинов Гачев,
затворник в Софийския Централен затвор

Господине Министре,

С присъда по н. о. х. дело № 163/1943 г. на VI-то Наказателно отделение при Софийския Областен съд бях осъден на смърт чрез обесване по чл. 36, ал. IV от ЗОСРЦ.

Подадената от мен жалба пред Върховния Касационен съд, разгледана по касационно дело №556/1943 г. на 1-во Наказателно отделение, днес – 6 юли 1943 година, бе оставена без последствие и като така произнесената присъда подлежи на изпълнение.

Господине Министре,

Аз съм вече 38-годишен и досега съм бил добър гражданин на България и винаги съм изпълнявал най-старателно всичките си задължения към държава и народ. От дълги години работя като търговец и с честен денонощен труд съм изкарвал препитанието си. Моето минало бе неопетнено до момента, в който извърших грешката, която ме изправи за пръв път на подсъдимата скамейка.

Съпруг съм на млада жена и на невръстно дете и издържам престарели майка и баща. От деня, когато бе произнесена тежката присъда против мен, близките ми не знаят бял ден и нямат радост и мир.

Сега, когато съм изправен пред бесилката, аз все още намирам сили да Ви помоля да сметете, че макар и тежко провинен пред закона, като разкаян грешник бих могъл да получа Височайшата Милост и затова, със сълзи на очи, от името на моето обично дете и тези, които ще оставя след себе си, Ви моля да упражните правото, дадено Ви по чл. 598 от ЗНС и ходатайствувате пред Негово Величество Царя да бъде помилван, като наложеното ми смъртно наказание бъде заменено с доживотен строг тъмничен затвор.

С надежда, че тази ми последна молба ще бъде чута, оставам с дълбоко уважение към Вас:

6 юли 1943 г.

София

27. Молба от Илия Янакиев Балев

Молба

от Илия Янакиев Балев, роден 1895 година в гр. Ботевград,
живущ ул. Екзарх Йосиф №44 А

Едва изминаха три и половина месеци, откак се завърна от Франция, където е преживял 15 години, и където единствената му вина бе и си остава, че през 1937 г. е взел участие в Испанската гражданска война.

Завръщането му бе утвърдено от Народното събрание и одобрено от Негово Величество Царя.

На 3 юли т.г. биде задържан и отведен в три и половина часа през нощта без никакъв повод от негов страна, в V-ти полицейски участък и оттам – в концентрационен лагер в гр. Асеновград.

Както във Франция в миналото, така също и в България, тогава и сега, при завръщането му, Илия Янакиев не е сторил никакво углавно или политическо провинение, но напротив – животът му тук до втората половина на 1925 г., когато е напуснал България с редовен паспорт, издаден от Русенското околийско управление, е бил само низ от величави подвизи и достойни дела за цар, род и родина.

Още от ученическата скамейка той постъпва в казармите и школата за запасни подпоручици и като кандидат офицер взема дял в бляскавите победи на нашата войска.

Непосредствено след войната, като млад правник и съдия, е служил всеотдайно на родното правосъдие. Неговата зла участ днес е несъмнено съвсем незаслужена, макар и да го е постигнала поради едно моментно и идейно за времето увлечение в онази далечна страна, отгдето за миг не е преставал да обича безпределно своята родина. И после, поради това моментно увлечение той достатъчно вече изкупи вината си там, по концентрационните лагери на Франция, цели две години.

Със завръщането си в България Илия Янакиев не бе излизал никъде и не бе се срещал с никого, освен по изваждане необходимите му документи и направените постъпки за новото му постъпване в съдебното ведомство, и тъкмо когато щеше да постъпи на служба, той биде арестуван и отведен, и то, повтарям, абсолютно без никакъв повод и без никаква вина.

И най-малкото сторено респективно неговото освобождение ще върне за втори път наново към живота: майка – 75-годишна болна старица, сестра, по-малък брат и самия него.

В концентрационния лагер гр. Асеновград не се позволява изпращането на провизии.

[Забележка на ръка:] Четено на Царя.

28. Молба до цар Борис III от февруари 1943 г. от Илия Кирков, баща на осъден на смърт

До Негово Величество
Борис III Цар на българите

Молба

от Илия Недялков Кирков
от с. Върбовка, Севлиевско

Ваше Величество,

По наказателно дело № 10/1943 г. на Софийския военно-полеви съд, син ми Александър Илиев Кирков е осъден на смърт.

Позовавайки се на обстоятелството, че покойната ми майка Неделя Н. Киркова е взела активно участие в подготовката на Белочерковската чета, заедно с дъщерите на Бачо Киро – в. «Утро», бр. 8314 от 5 май 1937 г.

Че като народен представител от XVI, XVII и XX Обикновени Народни събрания и кооперативен деятел, служих народу честно и безукоризнисно 40 години и затова имам явната му благодарност, по интензивното обработване на земята, и на верноподаническите си чувства към Ваше Величество, Моля Височайшата Ви Милост за пощадяване живота на сина ми, като бъде отменена смъртната му присъда.

Ваш верноподаник: Илия Н. Кирков

Февруари 1943 г.

[Забележка на ръка: Казано на Царя]

29. Молба до Цар Борис III от Илия Кирков

До Негово Величество

Цар Борис III

Син съм на родолюбива майка Неделя, участница в Белочерковската чета на Бачо Киро, бивш народен представител XVI, XVII, XX събрание, 40-годишен кооперативен деятел, баща на пет деца, единственият с висше образование Александър Илиев Кирков, осъден от Софийския военно-полеви съд по дело № 10/1943 г. на смърт, подлежащо незабавно изпълнение още днес.

Коленопреклонно моля Ваше Величество даруване живота скъпото ми чадо.

с. Върбовка, Севлиевско

Илия Недялков Кирков

[Забележка на ръка:] Казано на Царя

В. ЗАСТЪПНИЧЕСТВО НА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ЗА ПОМИЛВАНЕ НА АЛЕКСАНДЪР ПЕЕВ

30. Изповед от Александър Пеев

До Господин Председателя
на Софийския военно-полеви съд

Изповед

от Доктор Александър Константинов Пеев,
подсъдим по наказателно дело № 1541/1943 г.

Уважаеми Господин Председателю,

Понеже съм привлечен да отговарям пред Вас за едно толкова тежко престъпление, позволете ми да Ви опиша, макар и съвсем накратко, своето минало, както и обстоятелствата и мотивите, които ме доведоха дотук.

Аз съм син на Костаки Пеев, виден пловдивски гражданин, пръв кмет на града, индустриалец, председател на търговско-индустриалната камара, член на привременното правителство при Съединението и дългогодишен народен представител. Като дете помня, че вкъщи се получаваха редовно голямото руско списание «Нива» с многобройните му приложения и много често ни идваше на гости руският консул в Пловдив. Баща ми беше стар русофил и в къщата ни в Пловдив се основа навремето Народната партия. Откърмен съм в една атмосфера на култ към Русия и русите като наши освободители. Още в отделенията, наред с българския език, навикнах да чета руски книги и по-късно се увличах в четене на руската литература. Вкъщи баща ни насаждаше в душите ни дух на признателност към руския народ за освобождението ни от турското робство.

През 1904 г. постъпих във военното на Н. В. училище и го завърших с успех, като на 22 септември 1909 г. бях произведен в чин подпоручик. Прослужих една година на действителна служба като подпоручик в 9-ти пловдивски пехотен полк и след това се уволних, за да продължа висшето си образование в държавния университет в София, юридически факултет. Но се обяви Балканската война и аз, като офицер в строя, взех участие в 40-и пехотен полк във всички боеве на бойната линия, където бях и ранен и за отличие бях произве-

ден в чин поручик, награден с орден за военна заслуга и с ордена за храброст IV степен, II класа и удостоен да командвам рота. След демобилизацията завърших образованието си в Белгия и от началото на 1915 г. се настаних адвокат в гр. Карлово. Както много от младежите в онази епоха, след несполучливия завършек на войната, аз се интересувах от обществени въпроси и бях социалист. Но през септември 1915 г. бях мобилизиран и вече като ротен командир, първоначално в 44-и полк, а след боевете при Каймак-Чалан, като командир на 1-ва картечна рота от 43-и полк, взех най-активно участие във всички боеве при завземането на Дойран, при Битоля и при Еровете, за което бях произведен в чин капитан и удостоен с ордена за храброст I-ва класа.

След демобилизацията аз продължих да адвокатствувам в гр. Карлово, където в края на 1918 г. бях избран за народен представител на комунистическата партия в XIX Обикновено народно събрание, което беше разтурено от Стамболийски през пролетта на 1919 г. През есента на 1920 г. се преселих в гр. Пловдив, където адвокатствувах до 1931 г. включително. С прехвърлянето си да адвокатствувам в Пловдив, аз се отдадох и на публицистична дейност, като започнах да сътруднича в пловдивските вестници и в някои списания, като постепенно се отчуждих от комунистическата партия. През лятото на 1922 г. и формално се отказах от членство на комунистическата партия, а през есента на същата започнах да издавам независим всекидневен вестник «Правда», на който бях главен редактор и стопанин в продължение на три години. В моя роден град аз се увлякох в исторически проучвания, като събирах и публикувах материали от многовековното минало на града. Заедно с Директора на Народната библиотека и музей г-н Борис Дякович – археолог, основахме археологическо дружество, на което отначало бях секретар, а след това – председател. Същевременно бях избран за член на настоятелството на Дома на изкуствата и Печата, на журналистическото дружество, на адвокатското дружество и на някои други културно-просветни организации и вземах активно участие в културния живот на града. През 1926 г., по инициативата на Пловдивското археологическо дружество, се основа с учредителен конгрес в Шумен Съюз на археологическите дружества в България, на който с участието на сегашния регент г-н професор д-р Б. Филев аз бях избран за секретар. През същата година, като влезе в сила новият закон за адвокатите, аз бях избран за член на съвета и преизбран в него до края на 1931 г., когато напуснах Пловдив. През всичкото това време аз развивах широка културно-просветна дейност, като държах сказки на исторически теми, устройвах екскурзии до исторически места в страната, публикувах новооткритите старини, открих кондиката на пловдивския абаджийски еснаф за времето от 1682 г. до 1856 г. и Мемоарите за Пловдив на К. Д. Муравенов от 1865 г., които се публикуваха в отделни книги; написах кратка история на град Пловдив и предприемах разкопки на могили при с. Белозем, проучвания на скален надпис на непознат език в Родопите при с. Ситово и други, от които излезе съобщение в Годишника на българския археологически институт.

Но от декември 1931 г. бях назначен началник на стопанските и финансови изучвания при Централното управление на Б. З. Банка [Българска земеделска банка] в София и поради това трябваше да напусна гр. Пловдив. Съгласих се на тази промяна, макар че в Пловдив имах къща и бях добре поставен в обществото, защото чувствах в себе си сили да бъда полезен на страната на една по-широка плоскост, и за да дам по-добро възпитание на сина си, давайки му възможност да продължи образованието си в германската гимназия в София. Бях държавен чиновник в продължение на три години, до есента на 1934 г., през което време, като началник на стопанските и финансови изучва-

ния на Б. З. Банка, същевременно преглеждах за печат материалите за официалното списание на Банката, което излизаше два пъти на месеца, като в същото списание давах често за печат и мои оригинални проучвания върху важи стопански проблеми от нашето земеделие, като същевременно под мое ръководство от органите на службата и със съдействието на всички клонове на Банката се извърши всестранна стопанска анкета на земеделието в България, резултатите от която също се напечатаха в списанието на Банката. Освен това аз сътрудничах редовно в софийския всекидневен вестник «Време» и често във в. «Мир» по културни, стопански и исторически въпроси. През м. януари 1934 г. по моя инициатива се основа от чиновниците при Централното управление на Б. З. Банка сп. стр. Кооперация «Подслон», на която аз бях избран за член-делегат, който пост заемах и до средата на 1936 г., когато си подадох оставката, за да адвокатствувам. През това време редовно сътрудничах и в списание «Подслон». От 1935 г. до 1939 г. бях непрекъснато секретар на Съюза на сп. строителните дружества в България. Написах и отделна книга за произхода и развитието на сп. строителни дружества в България; през м. май 1937 г., вече като адвокат, аз, покойният г-н Иван Тантилов и г-н Петър Алеков се споразумяхме да влезем като членове на управителния съвет на Националната кооперативна банка в София, която дотогава съществуваше само на книга и благодарение на нашите усилия бързо се разви в първокласен кредитен институт, на който аз оттогава и до залавянето ми бях член на управителния съвет и юрисконсулт. Същевременно аз бях член на управителния съвет на акционерно дружество «Терра» в София; на минното акционерно дружество «Българска руда» и в контролния съвет на няколко други акционерни дружества.

През есента на 1939 г., както доста други, и аз отидох в Москва и посетих селскостопанската изложба, откъдето се върнах с убеждението, че договорът между Германия и Съветския съюз се посрещна от руския народ искрено, с радост и облекчение, и че този народ не иска да се бие. Това свое убеждение аз го споделях и в разговорите със свои приятели и бях отявлен привърженик на германо-съветското разбирателство. В този смисъл г-н Бурев ми поиска едно писмено изложение, което аз направих и му дадох. Към втората половина на 1940 г. Кр. Белев ми предложи срещу заплащане да му давам стопански статии и други новини, които той ми каза, че ги иска за Съветския съюз, и аз му ги давах. В показанията си подробно описвам как ставаше това, като даже поради обстоятелствата, при които давах тези показания в Дирекцията на полицията, на някои места в тях съм вмъкнал субективни разсъждения, и както се оказа, неверни предположения. Срещите ни ставаха редовно два пъти в месеца, но аз не знаех по-нататък какво правеше той получаваните от мен сведения. Във всеки случай, откровено заявявам, че помежду ни не е ставало дума за събиране на държавни и военни тайни, отнасящи се до България, каквито и не съм му давал. Това продължаваше до м. февруари 1941 г.

Когато германските войски през март 1941 г. минаха през България, аз бях един от тези, които считаха, че не можем да не ги пуснем да минат през нас, както и по-късно одобрявах политиката на цар Борис III за влизането ни в Тристранния пакт. Географско-политическото положение на България в онзи момент беше такова, пък и исторически несправедливостите на Ньойския договор бяха толкова големи, че за нас нямаше друг изход.

Към края на м. април или през май 1941 г. един ден се яви при мен Димитър Павлов – шурей на Кръстю Белев, когото познавах като негов близък, и ми каза, че едно лице иска да се срещне с мен. Аз го попитах кое е това лице, но той не поиска да ми открие, като ми каза, че ще го видя при срещата ни същата вечер и си определихме към 8 часа вечерта да се намерим на площад «Света

Неделя», за да ме отведе. Оттам отидохме в една къща по продължението на бул. «Царица Йоанна» и Д. Павлов ме въведе в една стая на долния етаж, като ме остави сам в нея, а той излезе. Подир малко се върна с още един човек, облечен в цивилни дрехи, когото не можах да позная. Димитър Павлов веднага след това пак излезе. Този непознат на мен човек ми се представи, че е Дергачев от съветската легация, припомни ми, че сме се запознали в легацията и започна да ми разправя, че отношенията между СССР и Германия започнали да стават натегнати във връзка с настаняването на германците на Балканите, и че в своя стремеж за господство над Европа имало опасност германците да скъсат договорните си отношения с Русия и разчитайки на своята дисциплинирана, обучена и добре въоръжена армия, да нападнат Съветския съюз, и като разгромят войската му, да наложат волята си и по отношение на него, като за разширение на своето жизнено пространство откъснат и завладеят Украйна. С това, разбира се, Съветският съюз не може да се примири, и затова е длъжен да вземе всички предохранителни мерки, за да не бъде изненадан. В България, където вече са настанени германците с войските си, има съветска легация, но от една страна – понеже органите на съветската легация се намират под непрекъснато наблюдение, и от друга страна – понеже е възможно да бъде заставен Съветският съюз да отзове представителството си от България, то се налага да се организира едно самостоятелно наблюдение тук за движението на германските войски и за евентуалните техни намерения на Балканите и по-на юг. Той е чул за моя интерес към стопанското строителство в Съветския съюз, знаеше за отиването ми в Москва на селскостопанската изложба, а може би и че съм давал някои новини и сведения на Кр. Белев, и затова се обърна към мен с предложение, дали не бих се съгласил да бъда в услуга на съветското разузнаване, но не с цел да се шпионира България, а с оглед германското настаняване на Балканите и техните агресивни намерения. Вече в обществото се говореше за недоразумения между СССР и Германия. Аз счетох, че може би ще мога да бъда полезен в една такава работа и се съгласих. По своите разбирания аз бях за разбирателството между Германия и Съветския съюз, вярвах още, че те няма да дойдат до конфликт, но предвид на една такава евентуалност, като българин и като славянин, заставах на страната на Съветския съюз, и дадох съгласието си да им сътруднича. Повтарям, че агентът на съветското разузнаване изрично ми каза, че не става въпрос да се събират военни и политически тайни, засягащи България, каквито не се искаха от мен, а да се следи за настаняването и агресивните намерения на германците в България и на Балканите. След това се споразумяхме с него, че той ще дойде една вечер у дома, за да ме запознае с подробностите по работата, която ще ми се възложи, и като се сбогува с мен, излезе от стаята. Подир малко се върна при мен Димитър Павлов, с когото излязохме заедно от къщата, отидохме до «Света Неделя» пешком, без да говорим по срещата, и там се разделихме.

След няколко дни агентът на съветското разузнаване Дергачев последователно в няколко срещи ме запозна с шифъра и как да си служа с него, както това е описано подробно в писмените ми показания, дадени в полицията. Той ми каза изрично, че няма да имам и не трябва да имам никакъв контакт нито с органите на съветската легация в София, нито с българската комунистическа партия, нейните поделения и функционери, и че единствената ми връзка ще бъде по радиопредавателя с Москва, където ще съобщавам всичко, което науча в кръга на така поставената ми задача, и откъдето ще съобщавам всички по-нататъшни нареждания. Това се потвърждава и от една телеграма от Москва, където се повтарят тези нареждания. Суми за разходите ще получавам по нареждане от Москва, поставени на определено място, и ще се отчитам под-

робно всеки месец за направените разходи, на кого е платено, за каква работа и колко остават, като се прави най-строга икономия на средствата.

Всичко това е подробно обяснено в писмените ми показания, приложения към делото, и затова не го повтарям. На последната ни среща, като се увери, че съм усвоил да боравя с шифъра, вероятно към края на юни или началото на юли 1941 г., той ми даде 75 000 лв. за разходи, от които аз ще получавам по 10 000 лв. на месец, а на радиста Емил Попов ще плащам по 5000 лв. на месец и ми каза, че наскоро ще се яви при мен Д. Павлов, за да ме свърже с Емил Попов, запознат с радиослужбата и натоварен с тази работа.

След това аз се запознах с Емил Попов и работата започна. Името на Емил Попов и за неговото участие като радиотехник в работата научих едва по този случай. За никое друго лице, че участвува или че ще участвува при радиоприеманията и радиопредаванията, не ми е говорил нито агентът на съветското разузнаване, нито след това Емил Попов, тъй че останах изненадан, като прочетох в обвинителния акт, че аз, Емил Попов и Иван Джаков съставляваме някакво «звено». Това лице – Иван Джаков, аз видях за първи път, като ни откарвах в затвора.

От запитванията, които ми се правеха с радиограми от Москва, както се вижда, и от разчетените радиограми, се вижда, че те са погрешно и даже бих казал тенденциозно осветлявани от други радиостанции, и аз трябваше често да опровергавам такива неверни съобщения. Такъв беше случаят с някакво присъединение на 25-и полк към гръцките въстаници, с присъствието на германски блиндирани дивизии във Варна, към Ямбол, към Свиленград и пр. Според мен и пристигането на тъй наречените парашутисти в България беше резултат на такива неверни съобщения за вътрешното положение в страната и аз осъдих тяхното изпращане. Може би това е повлияло да се спре по-нататък тази с нищо неоправдана акция за смущение на вътрешния живот на страната.

Новините си аз събирах единствено и изключително в обикновени случайни разговори с мои познати, както признава и г-н прокурорът, като пред никого от тях не съм се открил, че работя в полза на съветското разузнаване, и не считах за нужно да създавам мрежа от агенти за това разузнаване, каквато ми се препоръчваше, едно – защото не исках да ангажирам приятелите си в такава все пак рискована работа; и главно – защото не чувствах нужда от агентска мрежа, тъй като задачата ми беше по-ограничена и аз не се домогвах до разкриването на държавни и военни новини, пазени в тайна, и даже в обикновените си разговори с моите приятели не съм си позволявал да им правя намеци, че ме интересуват такива новини.

Затова бях изненадан, като получих от Димитър Павлов листчетата с щатните таблици, каквито не съм искал от никого и той не ми съобщи от кого ги е получил. Като ги разгледах вкъщи, аз разбрах за какво се отнасят, че те действително съставляват военна тайна и намерих, че не трябва да ги предавам в Москва. От една страна от мен не са искани такъв вид новини за организацията и състава на нашите войскове части, и от друга страна съобразих, че по онова време (към август 1941 г.) съветската армия се намираше в пълно отстъпление пред напора на германците, така че и общо, и в дадения момент те не могат да представляват никакъв интерес за тях. А и технически погледнато, тези щатни таблици са непредаваеми по радиоапарата, тъй като е невъзможно да се шифроват, тъй че съвсем неоснователно г-н Прокурорът твърди в обвинителния си акт, че аз съм ги шифровал и предал на СССР.

Вместо това аз ги скрих в една неразрязана книга в библиотеката си, с намерението, като видя Д. Павлов, да го попитам откъде ги е взел и защо ми ги носи, но дълго време не го видях след това и така ги забравих в книгата, където

са намерени при обиска. Щатните таблици бяха в Дирекцията на полицията главно обвинение против мен, и когато там ме разпитваше военният министър г-н генерал Михов, той ми каза, че те действително съставляват военна тайна и като ги съпостави с телеграмата, в която съобщавам от кои дивизии и полкове се състои новият окупационен корпус в Сърбия, допълни, че тези сведения са полишинелна тайна, тъй като те са известни на всички чиновници, които служат в тези части, на техните близки и на много други лица.

И в друго отношение г-н генерал Михов прояви към мен едно правилно разбиране, до което не стигнаха органите на полицията. Като ме задържаха в Дирекцията на полицията, аз обясних на началника на Държавната сигурност г-н П. Павлов, че съобщенията ми в телеграмите се отнасят до германското настаняване на Балканите и в тях се цели да се представи България спокойна, и че не желае и няма да се намеси с въоръжени сили против СССР, като се споменават във връзка с това и имената на видни генерали, политици и общественици. Разкриването на тези телеграми пред германците ще бъде, според мен, при това положение, грешка, от която могат да произлязат някои неприятни последици, и затова го помолих, ако е възможно, да не се дават на германците нито шифърът, нито моите откровени самопризнания и разкрития. На тази молба не се отдаде никакво значение и веднага бяха повикани немци, които взеха най-живо участие в дешифрирането на телеграмите и в разпитванията ми. Тогава аз, за да не изложа пред тях някои имена на видни хора, споменавани в телеграмите с псевдоними, поддържах за тях, че например псевдонимът «Журин» е един вид събирателно име, което споменавам, за да дам по-голяма тежест на съобщенията си, и че Журин е запасният полковник Ер. Василев. При явяването ми една нощ пред г-н генерал Михов, той ме запита за същото и аз не скрих от него истината, като му обясних по какви съображения не съобщавам това име в показанията си пред полицията. Той схвана веднага основателността на тази ми постъпка, и че тя се налага от положението, затова ми нареди да поддържа до второ негово нареждане същото, което бях вече казал пред полицията.

Фактът, че въпреки споменаването на толкова имена на видни и по-обикновени лица в телеграмите ми, няма нито едно от тях да отговаря заедно с мен за съучастничество, е едно безспорно доказателство, че аз работех сам, и че не съм си служил с никаква мрежа или звено в тази си работа. Емил Попов беше техническото лице, което предаваше по апарата шифрованите телеграми, но и самият той не знаеше, нито на една от тях, какво е тяхното съдържание. Той понякога ми съобщаваше и някои новини, защото се бях открил пред него и той единствен знаеше за моята работа, но не му беше известно дали даже тези съобщени от него новини се съдържат в шифрованите телеграми. Колко по-малко можеше да се сметне за съучастник в някакво организирано «звено» Ив. Джаков, когото не съм познавал, а и той не е знаел нищо за мен. Впрочем очевиден факт е, че никой от моите съподсъдими днес, с изключение на Дим. Павлов и Ем. Попов, не само че не е бил в никаква делова връзка за шпионаж в полза на Съветския съюз с мен, но и не са ме познавали, както и аз не съм ги познавал и не знаех нищо за тях до залавянето на радиостанцията.

Аз работех в тази насока от лятото на 1940 г. до м. февруари 1941 г. само с Кръстю Белев, на когото давах стопански сведения и обикновени новини, които научавах в приятелски разговори, а от лятото на 1941 г., след срещата ми с агента на съветското разузнаване – само с Емил Попов. Димитър Павлов го знаех, че е шурей на Кр. Белев, защото го виждах често да се движи с него, но никога не съм приказвал с него за каква и да е друга работа, освен във връзка с един двустаен апартамент в София, купен на името на сестра му.

Димитър Павлов само ме свързва с агента. Моята двегодишна дейност в полза на съветското разузнаване съм описал най-подробно в показанията си пред полицията, така че считам, че ще Ви отегча, ако тук повторя всичко това, което и днес поддържам пред Вас.

Работех през всичкото време сам и не считах, че е нужно да създавам някакви «звена» или да си служа с агенти, защото и сам можех да събирам в срещите ми с приятели новините, които по моя преценка можеха да интересуват съветското разузнаване, както и понеже не се стремях да прониквам в държавни и военни новини, пазени в тайна. Това се установи по един безспорен начин в полицейското дирене и затова нито един от моите приятели, имената на които се срещат в телеграмите, не е днес заедно с мен на подсъдимата скамейка. Също тъй мисля, че е установено, че аз не съм бил в никаква връзка с комунистическата партия, не съм подкрепял нейни акции, не съм подпомагал парично или по друг начин нейни членове и не съм се занимавал с тяхната нелегална дейност нито в своя живот, нито в своите съобщения. Употребявал съм в телеграмите си общи изрази, че саботажите се засилват, или че са станали арести на комунисти, само за да се представя пред Москва, че съм информиран, както и по други поводи съм го правел, но не съм се спирал конкретно нито на едно саботажно действие или да посоча, че е арестуван този или друг комунист. Тези въпроси от вътрешния живот на страната не ме интересуваха. Както се вижда от моята така очертана дейност, не е възникнал никакъв инцидент между властта и комунисти, не е пострадал никой и не са произлезли от нея за никого нийде и никакви материални щети или човешки жертви. Напротив, като уверявах постоянно Москва, че в България е спокойно и че тя няма да се намеси активно с войската си против СССР, може би и да съм допринесъл малко, за да се отклонят някои репресалии, каквито поради недоумения или тенденциозно информиране можеха да се предизвикат спрямо нас.

Цялата моя дейност се изчерпва в разменените телеграми и се характеризира напълно от новините, които се съдържат в разчетените телеграми. Подробно обяснение по всяка една от телеграмите съм дал в показанията си пред полицията искрено и чистосърдечно. Заявявам, че ги поддържам и сега пред Вас. Считаю, че проверката им е потвърдила напълно тяхната достоверност, в смисъл, че аз съм казал истината, защото в допълнителните ми разпитвания не бях нито по един пункт от тях изобличен или упрекнат от тези, които ме разследваха, че не съм казал истината или че съм се опитал да заблуждавам органите на властта.

Накрая на моята изповед, моля да ми бъде позволено да кажа и това, че още като бях в Съветския съюз през 1939 г., от видяното там се убедих, че въпреки миролюбието на руския народ, поради промените, които бяха станали в неговия бит и голямото строителство, което се провеждаше във всички области на стопанския му живот, този народ, ако бъде нападнат, ще се бие отчаяно и не ще допусне да бъде заробен от никого. Макар че бях отявлен привърженик на германо-съветското разбирателство, когато се очертаха вероятностите руският народ да бъде нападнат от германците, за мен, и като българин, и като славянин, нямаше място за колебание – моите симпатии изцяло бяха на страната на руския народ, с който при това България не беше във война. За мен няма голямо значение идеологията, тъй като идеологиите се менят с времето, но народите си остават и те са в края на краищата, които се бият, които страдат, и които дават кървавите жертви. Ние видяхме колко промени станаха в самата Русия от Първата световна война до днес. Обаче народът си остана същият, както го знаем описан от Толстой във «Война и мир»: с широка душа,

добросърдечен, вярващ в доброто у човека и гостоприемнен като славянин. В тази вече напреднала възраст, в мен заговори чувството на признателност към него, с което чувство съм закърмен още като дете, когато четях «Нива» и слушах от баща си за нашите освободители руси.

При това, като стопановед, който познавам материалните сили и възможности на воюващите страни, аз още тогава прецених, че макар и да нанасяше такива големи победи на запад и на юг, Германия само в Европа не може да спечели крайната победа. Нейният естествен съюзник беше съседът ѝ от изток и докато беше в сила германо-съветският договор, България се намираше в едно изключително благоприятно положение за затвърдяването на постигнатото национално обединение в нейните исторически граници, осъществено от Н. В. Царя Обединител. Но като пламна войната на изток, положението се измени основно и вече на всички ни се налагаше по-голяма бдителност, за да не изпаднем в същото окаяно положение, в каквото се намирахме в края на Първата световна война. Пример за това ни даваше Н. В. покойният цар Борис III, който единствен със своята мъдрост и далновидност съумя да осъществи за народа ни такива големи постижения, като запази България от пламъците на войната. Тази негова спасителна политика въодушевяваше и мен в моята работа при подбора на съобщенията ми, като се стараех да представлявам, че у нас е спокойно и че няма изгледи да се намесим активно във войната. Ако при все това, в съобщенията ми има новини, които като че ли могат да се квалифицират като държавна тайна, то извинение или поне снизхождание за мен по отношение на тези новини може да послужи фактът, признат и в обвинителния акт, че тях аз ги получавах от приятели в обикновени разговори, и то от лица, в родолюбието на които не може да има никакво съмнение, и при това, че ги предавах на една страна, с която България поддържа приятелски отношения – една велика сила като Русия, която е и наша Освободителка.

Сега разбирам, че на тази възраст не е трябвало да се подлагам на това си увлечение и да се залавям с тази работа. Оказа се, че работата, с която се бях нагърбил, и за която съм изправен да отговарям пред Вас, не е била по силите и възможностите ми. Правейки това откровено признание, аз заявявам, че съжалявам и се разкайвам искрено, загдето се съгласих да сътруднича в полза на съветското разузнаване, макар и по тези подбуди, и особено за случаите, където със съобщенията си съм предавал военни и политически новини, които биха могли да бъдат таксувани като държавни тайни. За мое оправдание, както казах вече, дано послужи обстоятелството, че тях аз не съм ги дирил по непозволени пътища, а ги имах от обикновени разговори между познати – и то от приятели, чието обществено положение и цялото им минало са безспорна гаранция, че не могат да се занимават с шпионаж против България.

Пред Вас стои разгънат целият ми живот, не само в последните две години, но и този от 30 години насам. На везните на Вашата висока съдийска съвест срещу обвиненията, поддържани от г-н Прокурора, може би ще намерят място и някои мои обществено-полезни прояви и дела, които да Ви послужат като основание да бъдете към мен по-снизходителни. В този съдбоносен момент аз Ви заявявам откровено и чистосърдечно, че съжалявам за това си увлечение и за цялата си дейност, която ме доведе на подсъдимата скамейка, разкайвам се и Ви моля да погледнете обективно и човешки на мен с Вашия широк житейски опит, като в присъдата си смекчите до възможния размер тежката ми участ.

Оставам с дълбока почит към Вас и с надежда, че ще пощадите живота ми.

31. Показания на съпругата на Александър Пеев до Народния съд в защита на Любомир Лулчев от 20.I.1945 г.

Пловдив, 20.I.1945 г.

До I-я състав на Народния съд

Другари, изпращам показанията ми относно подсъдимия Любомир Лулчев, понеже се намирам в Пловдив и по тази причина не мога да се явя лично в съда.

С почитание:

Елисавета Пеева

Елисавета Д-р Александър Пеева, 52-годишна, грамотна, българка, неосъждана, вдовица, показвам следното относно подсъдимия Любомир Лулчев:

През 1943 г. се възбуди обвинение срещу съпруга ми Д-р Александър Пеев за противофашистка дейност, което свърши с присъда от Софийския военнополови съд от 19.XI, с която той беше осъден на смърт и разстрелян на 22.XI.1943 г. Следствието и процесът по това обвинение против съпруга ми продължиха близо 7 месеца (от 17.IV до 22.XI). С протакането на процеса бяха свързани известни надежди за съдбата на моя съпруг, предвид бързо развиващите се събития в полза на Съветския съюз и свободолюбивите народи.

Забавянето на процеса е станало до известна степен и по изкуствени причини, а именно както впоследствие узнах, и **поради съдействието на Любомир Лулчев**, към когото се е бил отнесъл генерал Н. Никифоров за съдействие.

Когато процесът срещу съпруга ми бе насрочен в края на октомври 1943 г., аз употребих всички възможни усилия да облекча, ако е възможно, участието му. Стараех се да изясня на тези, които предрешаваха съдбата му, че дейността му е била насочена изключително против германското настаняване в България и на Балканите, и не само не е увреждала на България, но е била от полза, като е способствувала за сближението на България с великата ни освободителка и с каузата на останалите славянски народи. Много антифашисти ме подкрепиха и се бориха да спасят живота на съпруга ми. В навечерието на процеса отидох и при г-н Лулчев, когото не познавах дотогава. Бях чувала, че има достъп и влияние в двореца и след смъртта на царя. Когато му заговорих защо съм отишла, направи ми впечатление, че беше много добре запознат с фактите и обстоятелствата около обвинението. Знаеше за лица и документи, заловени при обиска, които даже и в полицейския акт за обиска, проведен у дома, се премълчаваха. Разказа ми, че когато бил жив царят, е говорил с него и го е съветвал да не се избързва с унищожаването на хората, замесени в тази работа. Цитира ми, че увещавал царя да отложи с 5–6 месеца процеса, главно с оглед на успехите на Червената армия. Бил му казал: «Ако германците вземат връх, всякога можеш да ги унищожиш, но в противен случай по е добре да не се стига до това.» «Пък и политически не е много уместно пред германците и пред обществото да се изнася в един процес участието на известни лица от държавната йерархия в това обвинение.»

Каза ми, че в резултат на тези разговори Царят **възприел неговите доводи** и преди да замине за Германия, в началото на август, накарал тогавашния военен министър генерал Михов **да вземе преписката, и въобще – да задържи делото.**

Тогава имах неотразимото впечатление, че това, което ми говори г-н Лулчев, отговаря на действителността, главно защото познаваше някои подробности, за които иначе се пазеше ревниво мълчание, и за които сигурно е било

докладвано на царя. А и някои външни обстоятелства съвпадаха. Знаехме от г-н професор Н. Долапчиев, който следеше хода на следствието, че в началото на м. август 1943 г. бе възложено на главния прокурор при военния съд Касев да заведе дело, и че той бе нахвърлил обвинителния акт. Но после преписката по дознанието бе поискана от военния министър и задържана при него. Едва в края на м. октомври, след избирането или по германска воля за регенти, делото се задвижи пак, като сигурно е бил предрешен въпросът. Останах с убеждение, че г-н Лулчев се бе постарал да бъде полезен.

Ползвам се от случая да Ви съобщя и следното:

Господин генерал Михов – тогава военен министър на България, като типичен слуга на дворцовата прогерманска династическа политика, се намеси и ръководи с най-брутални и безогледни средства следствието против покойния ми съпруг д-р Александър Пеев. Военното министерство и дворецът изпратиха генерал Кочо Стоянов и подполковник Куцаров да изземат от Дирекция на полицията следствието, за да го водят те. Методите на Дирекцията на полицията им се сториха недостатъчни. Отделиха всички задържани във връзка с обвинението против съпруга ми в най-горния (IV) етаж на Дирекция на полицията и ни държаха с военни постове. Генерал Михов, генерал Кочо Стоянов и други офицерчета в продължение на 100 дни всяка нощ вземаха съпруга ми «за разпит» и от 7–8 часа вечерта до към 2–4 часа сутринта го терзаеха. «Да си изкажел и майчиното мляко». Качвали са го в «Черната камионетка», да симулират, че го водят на разстрел, и по цели нощи са го тормозели с едни и същи въпроси, да го заставят «да прави признания».

Още като заловили радиста Емил Попов, са довели немци в дома му да снемат части от апарата и им предали шифъра. (Жената на Емил Попов свидетелствува.) Лъжеха, че станцията е заловена със засичане от германците, за да обяснят, че дадоха всичко на германците и за да прикрият предателите. Във военното министерство в Р.О.* се е знаело, че залавянето е станало «по донесение». И сигурно агентите на Р.О. могат да кажат кой извърши предателството.

При разпита на сина ми, воден лично от Кочо Стоянов, са присъствували и германци.

Нашият приятел Александър Георгиев Периклиев – сега чиновник в Министерството на социалната политика, ми разказа, че когато го арестували в Берлин, следователят му Верке е държал в ръцете си цялото дознание по обвинението против д-р Ал. Пеев, с всички снимки на задържаните, с показанията на всички разпитвани, с текста на всички заловени и дешифрирани телеграми – всичко преведено на немски. Генерал Михов не го е спряло даже обстоятелството, че бяха тъй или иначе намесени имената на ген. Никифоров и други военни и висши чиновници.

Знам, че съпругът ми – «предателят», го е молил в интереса на България да не предава на немците шифъра поне, но той – «родолюбивият» българин, вършеше всичко, което бе в угода и от полза за германците, защото преди всичко беше техен агент и дворецов слуга.

Злоба, германофилско заслепление и просташка омраза към великия руски народ и СССР прояви и при този процес и «ученият мъж» професор Б. Филов.

Генерал Р. Русев, като военен министър, проведе докрай злобното и тъпото им отношение към съпруга ми.

* Разузнавателни органи – отдел към щаба на армията, реорганизиран през 1942 г.

Подписаният [не се чете], народен обвинител при Пловдив[ския] народен съд, удостоверявам, че изложените показания са написани и подписани от Ел. д-р Ал. Пеева. (Подпис: не се чете) 20.I.1945 г. (Печат)

*

Вх. №428/25.IX.1945 г.

До господин Председателя на Софийския областен съд
Тук

Съгласно окръжното предписание на Министерството на Правосъдието – наказателен отдел под №2404 от 17 май 1945 г., приложено представлявам Ви, г-н Председателю, нак. общ характер дело №10/1945 г. по описа на Народния съд в гр. София, ведно с осемдесет (80) досиета, двадесет и две (22) папки с разни писмени доказателства, две (2) връзки преписи от досиета и шест бюлетина – непопълнени.

Делото е готово и в окончателна форма, но без присъдата, без протокола и без мотивите, които ще Ви се изпратят допълнително.

На Народния съд в гр. София

Секретар: (Подпис:) Д. Зарев

*

№429/ 27.IX.1945 г.

До господин Председателя на Софийски областен съд
Тук

Съгласно окръжното предписание на Министерството на Правосъдието – наказателен отдел, под №2404 от 17 май 1945 г., приложено представлявам Ви, г-н Председателю, нак. общ характер дело №5/1945 г. по описа на Народния съд в гр. София, ведно с деветдесет (90) досиета и едно прекратено, и двадесет и шест бюлетини – непопълнени, с данните за самоличност.

Делото е готово и в окончателна форма, без мотивите и протокола, като след идването на протокола, моля да се провери за кое от подсъдимите делото е спряно и досиетата им се извадят на лице.

На Народния съд в гр. София,
Секретар: (Подпис)

Бележки на съставителя Вергилий Кръстев:

След застъпничеството на Любомир Лулчев пред цар Борис III, то последният нарежда да се отложи делото за известно време. Но след смъртта на цар Борис III на 28 август 1943 г., германофилите в правителството отново придвижват процеса. И така, на 22 ноември 1943 г. биват разстреляни Александър Пеев, Емил Попов и Иван Владков за шпионаж в полза на чужда държава и за предателство срещу родината. След 9 септември 1944 г. те са реабилитирани и обявени за герои на съпротивата срещу фашистката власт, като се издадоха и две книги за тях – «Червеният ескадрон», София, 1980, и «Тайната война», София, 1984. Автор и на двете книги е Недю Недев.

VIII.

Величка Стойчева

А. Статии

Б. Писма

от

Учителя Петър Дънов

до

Величка и Костадин (Кънчо)

Стойчеви

VIII.

Величка Стойчева

А. Статии

1. **За извора на живата вода**
Сп. «Виделина», г. VII, 1909 г., кн. 3–4, стр. 102–106 501
2. **Ролята на жената в повдигането на човечеството**
Сп. «Виделина», г. VIII, 1910 г., кн. 2, стр. 34–38 504
3. **Ролята на жената в повдигането на човечеството**
Сп. «Виделина», г. VIII, 1910 г., кн. 3, стр. 86–89 508
4. **Божествената Любов**
Сп. «Виделина», г. VIII, 1910 г., кн. 8–10, стр. 56–61 511
5. **Бележки за Величка Стойчева от Вергилий Кръстев** 515

1. За извора на живата вода

Велика К. Стойчева.

(Сказка, държана в помещението на Бургаското духоведско дружество по случай настъпването на третата му годишнина)

Сп. «Виделина», г. VII, 1909 г., кн. 3–4, стр. 102–106

Братя и сестри,

«Всякой, който пие от тая вода, пак ще ожеднее, а който пие от водата, която ще му дам, няма да ожеднее во веки; водата, която ще му дам, ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен.»

От тоя текст Господ наш Иисус Христос иска да покаже разликата между водата тук, на физическото поле, и оная, що Той дава на небесата за верните на Неговите заповеди. Заповедите са Неговото Слово; значи живата вода се дава на ожеднелите за своето духовно повдигане човеци.

Известно е, че преди Иоан Кръстител, най-малкият от братята в царството на Спасителя е кръщавал. Той е кръщавал с вода от свещената река Йордан, вода толкова свята, колкото и оная от Сихарския кладенец, но въпреки своята святост, тя не е могла да спаси тогавашния мир сама по себе си. Река Йордан с водата си е наумявала символически за друго едно кръщение, за друга една жива вода – кръщението от Дух Свят, сам Той – неизчерпаем извор на жива вода. Иоан Кръстител е казвал на тия, що кръщава: «Аз ви кръщавам

с вода, а тоя, що ходи след мене, ще ви кръсти с Дух Святи.» Водата на Иоан Кръстител е била вода от физическата област.

Водата, която искала да налива самарянката, е била също нещо обикновено за всеки други, но за самаряните тя е била нещо повече и тя е имала право, както казва Евангелието, да се застъпва за кладенеца с неговата вода, защото той е бил притежание на Иакова, а те – самаряните – са считали своя праотец и родоначалник Иакова за лице свято. «Ти по-голям ли си от отца ни Иакова?» – обръща се тя към Иисуса. Тоя кладенец е бил в нивата, която Иаков купил от Емара, Сихемова баща, за 100 сребърника, когато се е връщал от дяда си Лавана. Там е направил олтар и го нарекъл Ел-Елое-Израил (Бог Бог Израилев). Там е бил погребан и Иосиф, който под клетва е изискал от израилтяните да не оставят костите му в Египет, а да го погребат на това място, дадено му по наследство от баща му Иаков. В Стария завет свещено и историческо е било това изворно място, що е утолявало жаждата от тоя физически свят.

Нищо не е било тайна за Бога, но Господ е скрил това Си знание и казал на самарянката: «Всякой, който пие от тая вода, пак ще ожеднее.» Водата на физическото поле, знайно е, утолява само временно жаждата на жадния. И физическата вода, както физическият свят, е нещо временно задоволяващо; вечно жаждущият не може да бъде доволен от малото и недостатъчното, той страда, той се мъчи. Неговата мъка го кара да търси нови извори, а тия извори не могат да бъдат вече от физическо естество.

Самарянката е останала учудена, като е забелязала, че с нея говори юдеин и без да знае кой е той, отказва да му даде вода. Нейният отказ се обяснява с враждата, която е съществувала между юдеите и самаряните, както и между другите племена. Тая вражда е отравяла всички духовни извори на Стария завет, както и на целия стар свят, и това, що е имало благотворно в тях, се е губело. Никой стар източник до идването Иисусово не е давал жива вода. Любовта на Иисуса Христа, която е направила всички народи, племена и езици равни пред Неговото лице, е превърнала всички стари извори в нови, с изобилна жива вода. Ала отровата на вехтозаветните извори – враждата между юдеин и самарянин, елин и евреин или друг, между обрязани и необрязани, продължавала да суши гърлата на жаждущите истината. В Деянията Апостолски, 10. глава, 9–17–28 стихове, срещаме, че едва след своето видение апостол Петър разбрал, че Бог не прави разлика между иноплеменник, юдеин или езичник, обрязани и необрязани, а за всички, които се покаят, Той е приготвил извора на живата вода. Сам Иисус Христос е дал пример, че не прави разлика между никого, много пъти. Така например Той разговарял със самарянката, което немалко учудило учениците му, които си говорили: «Той говори с жена, и то самарянка!»

Пророк Исай, като говори за дохаждането на Иисуса Христа, казва за живата вода така: «И с веселие ще черпите вода от източниците на спасението.» А понеже Исай е смятал Господа Йехова за своя сила, пение и спасение, то се разбира ясно, че тия източници са източници на Божествена жива вода. Още по-ясно се говори в 44. гл. от книгата на същия вехтозаветен пророк за водата, която ще излива Духът за жадните духовно.

Споменува се за животоносната вода и у пророк Еремия. Духът Господен, Който говори чрез пророка, се оплаква, че Неговите избраници Му направили две големи злини, като са оставили извора на живата вода и са изкопали ровове разпукнати, които не могат да държат никаква вода.

Тук пророкът под думата «ровове, изкопани от избраници», подразбира измъчваната и съсипана душа на човек, пренебрегващ Словото Божие. Такъв човек не пие от живата вода, защото, и да пие, прокопаната му от ровове и ями

душа не може да я задържи. Душата му е ронлива почва, незадържаща Божественото семе, което е животоносен източник.

Пророк Захария, който говори за идването на Иисуса Христа, казва на едно място в книгата си, че в оня ден на очакване, когато се яви Той, един източник ще бликне за дома на Давида и йерусалимските жители, които са потънали в грях и нечистота. Тук се разбира, че тоя извор не е никой друг, а сам Иисус Христос, Който е от дома Давидов и между йерусалимските жители. Известно ви е, че Господ почна Своето живо Слово от Иерусалим, а знаем още, че 12-годишен, Той за пръв път говори в Иерусалимския храм.

По-нататък Захарий загатва за повече живи води, които щели да протекат из Иерусалим на изток и на запад и ще текат лете и зиме.

С това пророкът е искал да каже за живото Слово Божие, изходящо от Иисуса Христа и разпространявано от Неговите ученици навсякъде. Да, учениците, след възприятието на Дух Свети, ако и преследвани на всяка крачка от вехтозаветната тъмнина, са кръстосвали от едно място на друго да кръщават и поучават народите и да ги напътват в новата вяра.

При това, за да докажат, че Словото им е дадено от Горе, те са правили чудеса. Благодатта на Светия Дух им дала дарбата да бъдат и чудотворци; силата на живата вода е била чудодейна. Апостолите и мъчениците за Христовото име са били другите извори на жива вода, образувани от Главния.

Каква е тая жива вода, за която говори Иисус Христос? В Евангелието от Иоана, 6. гл., Господ обяснява тая вода на Своите ученици тъй: «Истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на сина человечески и не пиете кръвта му, нямайте живот в себе си; който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот вечен, и аз ще го възкръся в последния ден; защото плътта ми е истинска храна и кръвта ми е истинско питие. Който яде плътта ми и пие кръвта ми, в мене пребъдва, и аз – в него. Както ме е проводил Отец жив, и аз съм жив чрез Отца, така и който ме яде, ще бъде жив чрез мене. Този е хлябът, който слезе от небето, не както вашите бащи ядоха манната и умряха; който яде този хляб, ще бъде жив во веки.» Ясно е, че тук се подразбира духовното естество на Спасителя, от което неотделима част съставя духовният човек. И манната, която са яли израилтяните в пустинята на духовното си робство, може да се сравни с водата от кладенеца при Сирах. Както водата, така и манната са били свещени за потомците на Иакова, но тяхната святост не могла да ги избави от смъртта. Те са умирали – все едно като да не са се хранели. Друго е с кръвта и плътта на Господа Иисуса, в Когото живеем; тая храна от Небесата, за която ние имаме възпоменание под формата на тайнството причастие (хляб и вино, осветени според установленията на Църквата), ни дава живот вечен – значи тя е източник на жива вода.

По-нататък, в същото Евангелие, 7. гл., Иисус Христос говори: «Всеки, който пие от тая жива вода, ще се превърне сам на източник на жива вода.» Това обръщане на духовен човек в животворен източник, Той ясно определя, че става чрез Духа Свети, чрез благодатта на Духа Свети.

Когато Спасителят се е молил в Гетсиманската градина, Той се е застъпвал за всички, които му е дал Отец Небесни. Той е искал, щото неговият Отец да даде живот вечен на всяка избрана плът, като пие от извора на живота, който е познание на истинския Бог и Иисуса Христа, Когото Той е проводил.

Апостол Павел в посланието си към римляните говори също за извора на живата вода. «Заплатата на греха е смъртта – казва той, – а Божието даруване е живот вечен в Иисуса Христа» – сиреч тая душа, която не изпълня Словото Божие, умира духовно, загубва своето аз; тоя, обаче, който пребъдва в Бога, и Бог е с него в живот вечен.

Апостол Иоан, любимият ученик Христов, в първото си послание, като се обръща към вярващите, казва: «Знаем още, че Син Божий дойде и даде нам разбиране да познаваме Истинния, и в Истинния сме, сиреч в Сина му Исуса Христа; Той е Бог истинен и живот вечен.»

За живот вечен е била избрана и тая жена самарянка, подобно на всички грешници по лицето на земята. Тая първа е послужила за възприемане Словото Божие от самаряните, като отишла да възвести на съгражданите си, че дошел голям пророк при кладенеца. Миналото на тая жена не е било добро и не могла е тя да очаква спасение от друг някой пророк еврейски, освен от пророка на пророците Исуса Христа, Който, въпреки нейното поведение и нейната недостатъчна вяра, я избрал за спасение, защото тя и почти целият град още същия ден повярвали в Исуса Христа.

Подобно на тая самарянка, която се е удостоила да пие от кладенеца на живата вода, и всеки един от нас, който иска да пие от същата вода или да яде от духовното Христово тяло и да пие от Неговата кръв, трябва да остави своите заблуждения, своите вярвания, своя недобър или глупавосветски живот, защото знаем, че светските удоволствия са неизчерпаеми и нищо добро не могат да дадат на човека, какъвто и да е той. Всеки трябва да последва живота на Господа нашего Исуса Христа. Като следва Неговия образцов живот и като се ръководи от Божествените добродетели, човек, колкото и да е бил паднал или изостанал надире в своя духовен напредък, пак ще бъде приближен до Исусова идеал, т.е. да бъде съвършен тъй, както е съвършен Отец наш на небесата. Да, Господ не иска от нас голословие, но вяра и дела. Знаем, че казва на едно място в Новия завет: «Не всякой, който ми казва: «Господи, Господи!», ще влезе в Царството Небесно, но който изпълнява волята на Отца ми, Който ме е проводил.» Първото условие да пие човек от извора на живата вода не е голословието, а делата, делата за в полза на нашия ближен и за славата Божия.

Нека Бог упъти всекиго от нас през начинащата трета годишнина на дружеството ни към мирен духовен напредък; дано през тая годишнина, носеща Божественото число на Света Троица, се засили стремежът ни към живия извор – Господа нашего Исуса Христа. Амин.

гр. Бургас, 26 юлий 1909 г.

2. Ролята на жената в повдигането на човечеството

(Сказка, държана от В. К. Стойчева пред Бургаската духоведска дружба)

Сп. «Виделина», г. VIII, 1910 г., кн. 2, стр. 34–38.

Братя и сестри,

След като създал Бог цялата Вселена, с всичко видимо и невидимо в нея, и видял, че е добро, наумил, че трябва да има кой, освен Него и ангелите, да се радва на световите по Свой образ и подобие. От библейския разказ се учим как е сътворен първият човек, когото Бог наименовал Адам, което ще каже – мъж, направен от пръст. И видял Бог, че не е добро за Адама да бъде сам сред красивата природа и наумил да му даде другар... Нанася му, както се повествува в «Битие», изстъпление (транс) и [той] заспива*... Из реброто му

* В идването на Адама върху земята – материализиране на неговото тяло, както и произлизане на Ева – вторично материализиране на негативната половина на човешкия дух, ние ще се повърнем в една от бъдните книжки на «Виделина». (бел. ред. «Виделина»)

излиза жената – другарката на Адама, и той възхитен нарекъл името ѝ Ева, което ще каже «майка на всичко, що живее». Добрият Бог поставил първата човешка двойка в Едемския рай, за да живеят там, да се радват и наслаждават от един напълно щастлив и блажен живот. Но преди още да се появи на свят видимата форма на човека, съществувала борбата между мрака и светлината, доброто и злото. Могъл ли е неприятелят, гонителят на всяко добро, да търпи блаженството на първия човек? – Естествено е било, че той проснал своите мрежи и лукави ухищрения, за да погуби новото разумно същество. Геният на злото намира подходяща за своите замисли змията*, взема нейния образ и примамва жената – Ева. Дяволът видял, че жената по природа е по-отстъпчива, по-доверчива, по-наклонна към външната красота и че ще се обае от неговите съблазни («ще станете като Него Богове»). Не съзнавайки последствията, Ева яла от плода на запрещението и дала на Адама. Така те нарушили седмата заповед – една от дадените по-сетне на Мойсея. След тая постъпка те познали, че са голи, съзнали, че нарушили заповедта на своя Бог...

Тоя грях те предали на поколението си, дори и до днес. Бог ги наказал: те се скитат по физическия свят; работят земята и с пот на челото си изкарват прехраната... Но милостта Господня е безгранична, на грешниците се дава обещание, че злото ще бъде победено. На змията се казва: «Семето на жената ще ти строши главата». В тия думи на справедливо възмездие Бог обещава на първия човек, че ще го спаси от злото. «Семето на жената ще победи злото на света», се казва в Битие (3. гл., 1–6 ст.) И тоя потомък на жената бе Иисус Назарянинът.

Злото е дошло в света чрез жената и в нея злото е намервало всякога по-добра почва. Във ветхозаветните книги («Съдии», 16. глава) ни разправя как Самсон, синът на Маноя, е бил предаден от жена си Далила в ръцете на филистимляните. В III книга на царете (16. гл., 31. ст.), се среща разказът на питомците на израелевите племена, които един след друг грешили пред Бога.

Но от всички най-вече прогневил Бога Ахав, Амриевът син, който след смъртта на баща си, броящ се за основател на град Самария, вземал за жена пословичната в нечестия си Иезавел, дъщеря на Етваала, сидонския цар. Тя е била езичница и благодарение ней, Ахав съградил капище на лъжовните богове и се поклонил пръв на Ваала, бога на жена му. Иезавел, като царица, увлякла и своя народ и прогневила небето. Във всички злотворства Ахав бил подбуждан от жена си Иезавел. Само когато Ахав видял как Бог изтребил амуреите от лицето на Израила, покаял се чрез пост и молитва. Бог казва на пророка Илия: «Видя ли как се смири Ахав пред мен? Понеже се смири, не ще докарам зло в дните му, но в дните на сина му ще докарам злото в негова дом.» И действително, в 4. кн. на царете (9. гл., 7–10), ето що говори пророческият син, изпратен да помага Инуия: «И ще поразиш дома на господаря си Ахава, за да отмъстя кръвта на рабите си, пророците и кръвта на всичките раби Господни от ръката на Иезавел, защото всичкият Ахавов дом ще се изтреби, и ще погубя от Ахава всичко до крак, и затворения и оставения в Израил, и ще направя дома на Ахава както дома на Ировоама, Новатова син, и както дома на Вааса, Ахиина син. А Иезавел псетата ще изядат в нивята на Иезраил и не ще има кой да я погребее.» Всички тия думи на пророческия син са се сбъднали:

* Змията е символ на злото, но тя в същото време символизира живота и страстта. Ябълката – забраненият плод – е блудодейната мисъл-форма, с която лукавият съблазнява Ева. И тая на свой ред – Адама, да даде живот на лукавия съблазнител – Каин – синът на греха, който се ражда от Ева. (бел. ред. «Виделина»)

целият Ахавов род бил изтрит от Израиля, а Иезавел, която с поведението си е причинила тия злочестини, е била разкъсана от псета.

Подобни примери на лоши жени срещахме и в Словото Божие, и в живота през всички векове; от тях се е закоренило мнението, че жената е причинителка на всичкото световно зло. Съществува мнение, че жената е отворила вратата на ада и до ден днешен там тя влече човека. За свети Антония разправят, че Сатана в образа на хубава жена го изкушавал. И за нашето политическо и духовно робство пак жената се явява отговорна. Но слабостите на жената винаги са се преувеличавали от страна на мъжете.

Мъжът обаче, каквото и да говори за жената, не може без нея да живее. Тя наистина е плът на плътта му и кост от костта му. Жената е половина на човека и заедно с мъжа съставя неразлъчно цяло във висшите области на духовния напредък. И човешкото същество, израз на Божествен образ и подобие, може да ни послужи по своя строй за добър символ: това прекрасно същество, наречено «човек», което, според законите на съдбата, за да може повече да напредне, се разделя тук, на земята, на две половини: мъжка и женска. Сърцето, вложено в гърдите на човека, символизира жената; то лежи от лява страна на тялото и загатва за негативното естество на жената. Мистически изразена, лявата страна е любовта, а дясната – мъдростта. Известно е на ясновидците, че духовете, стремящи се към земята от горните светове, идат отляво, а се възкачват отдясно. Жената е израз на любовта, извор на поезията. Нейният дух е половината на животворящия Адам и тя съставлява едно цяло с олицетворителя на мъдростта и силата – мъжа. Женският дух заема лявата половина, половината от нежностите, с които е надарена жената. Един писател на древността казва, че от растенията най-нежно е мимозата, а от всички живи същества най-нежна е жената. Милостта, добротата, състраданието извират от женското сърце. Мъжката половина на духа гони развитието и усъвършенствуванието на мъдростта, чийто център е умът; умът на мъжа ни е показал що може да сътвори мощният дух; а женското сърце е посочило пътя към Божествения идеал.

Бог, заедно с проклятието над първите човеци, е обещал, че ще им даде спасител чрез жената. И той не е оставил израилския народ без добри и благочестиви жени. А под понятието «израилски народ» ние трябва да разбираме целия човешки род. В книгата на Рут Словото повествува как тая моавка напуснала своята страна и отишла във Витлием с труд да преживява, а сетне станала жена на Вооза; от нейния род произлезе Давид и по-сетне – нашият Спасител. Също и в книгата Естир се говори как тая хитра еврейка и Мордохей, чрез молитвите и поста на юдеите, са намерили благодат пред царя и са спомогнали да се запази от погибел целият заробен еврейски народ.

А нима Савската царица, известна под поетичното име «Южна царица» – една от бележитите сибилите на езическия духовен свят, – със своята мъдрост не се е сравнявала с премъдрия Соломон? Ето що срещахме в Евангелието от Лука (11. гл., 31. ст.): «Царицата южна ще възстане на съдът с човеците от тоя род и ще ги осъди; защото от краищата на земята дойде да чуе мъдростта Соломонова и ето тука е повече от Соломона.» Вярно е, че в първите времена злото е намирало по-добра почва в духа на жената, но, както казах, Бог не е оставил «Избрания си народ», намирали са се светли духове, въплотени в жени, за да се проявяват като богородици. Това време е траяло до идването на Иисуса Христа, па продължава и сега.

Иоаким и Анна са били благочестиви люде, Бог им дал дете – момиче, чрез което се отърва човечеството от греха. Това дете е било сетне майката на Господа нашего Иисуса Христа. Още кога била малка, тя била обещана от ро-

дителите си да служи Богу. Те са изпълнили това си обещание, като са я завели да служи Нему в храма. Свещеникът завел малката Богородица по Божие вдъхновение в най-светата част на църквата, т.е. Светая Святих, гдето той само един път в годината влизал. Мария е живяла в храма, като е прекарвала времето си повече в молитва. Ето що говори по това блажени Иероним: «Отначало аз бях учуден, когато видях, че Мария говори с Ангела, но това захвана да се повтаря. Тя се хранеше повече с храна от небето и тая храна Ангели ѝ приносяха.» Георги Никомидийски на едно място говори: «Сам Ангелът дохожда при отроковицата, това е тайнство, което не разбираме: в детски години тя да се сподоби да ѝ служат безплътни Ангели. Какво е това? Дали над нея ще се изпълнят пророческите предсказания? Дали чрез нея ще се приближи краят на нашето очакване? Дали от нея ще възприеме естество Онзи, Който ще дойде да спаси нашия народ? Колко си блажен, доме Израилев, щом от тебе ще пусне стебло такова семе! Колко си блажен, Кореню Исеев, от който изниква тая (млада) вейка: от нея ще процъфне спасението на света. Колко е славна паметта на ония, които са родили Тая! Колко съм блажен и аз, който се насищам от това чудесно видение и който украсявам и подготвям такава девица на Словото!»

И не само Иероним и Георги, но и други блажени отци, които са служили в храма, са виждали как пресветая дева всякога е обкръжена от Ангели. И тия същества от по-висша еволюция са обкръжавали жената, която даде Спасителя на човечеството! Да, това ясно ни показва, че от жената зависи не само злото в света, но и доброто, и че тя е била повече носителка на доброто. Благочестивата жена може да подготви добри и благочестиви членове на обществото. Гражданството зависи от майката. Първото основно възпитание на всяка разумна личност се вдъхва от жената майка; в крехката душа на своето дете тя пресажда благоговението към Бога; с почит тя му говори за Божиите благости и милости, учи го да чете и пише; с една реч, жената е първата възпитателка на човечеството, първата наставница и кърмачка с духовна храна. Фенелон казва: «Приучи детето да чете, и го остави» – но до известна възраст да е пред твоите очи. Майката е всякога при детето.

И пресвета Дева е определена за спасение на човеческия род, но нейните родители, без да знаят това, обрекли я да служи Богу още преди нейното зачатие – сиреч, преди да се въплоти, е започнало нейното служение Богу. Подир появата на Ангела да ѝ съобщи, че тя е избрана да роди Спасителя на света, Мария заживяла още повече в пост и молитва. В тогавашно време е имало и други благочестиви жени, между които е била Елисавета, майката на Йоана Кръстителя. В Евангелие от Лука (1. гл., 39–41. ст.) срещаме как Елисавета се обзела от Дух Свети и пророкувала: «И стана Мариям през тия дни, та отиде бързо в планинската страна в града Юдов и влезе в дома Захариев и поздрави Елисавета. И щом чу Елисавета поздравлението Мариино, възигра младенецът в утробата ѝ, и изпълни се Елисавета с Дух Свят и възгласи с глас голям и рече: «Благословена си ти между жените и благословен е плодът на твоята утроба. И откъде ми е това, да дойде при мене майката на Господа моего! Защото ето, щом дойде гласът на поздрава ти в ушите ми, възигра радостно младенецът в утробата ми. И блажена е, която е повярвала, че ще се сбъдне реченото ѝ от Господа.» Тук Елисавета, без да знае, изпълнена от Духа Святого, познала Мария, че е майката на Господа Исуса Христа. В Евангелие от Лука (1. гл., 36–39. ст.) се благовестува как на Мария се известява, че тя ще роди Спасителя на света, а за да я увери повече, вестителят казва, че и нейната сродница Елисавета, ако и в старини, е зачала вече от 6 месеца, защото няма нищо невъзможно пред Бога. Да, Господ Бог, на Когото ний сме чада,

всякога се грижи за хората Си, всякога ни е обсипвал със Своите милости и пазил жената от злото през всички векове. И с какво ние, жените, Му отплащаме? Вечно искаме нещо суетни, нещо, които съставляват земни блага. Даваме ли нещо жертва за всяко свое искане? А иска ли Господ много нещо от жената? – Не, много малко: това, което е искал и от другата половина, т.е. от мъжа – да Го люби с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и сила. Само тогава жената ще бъде близо при Него и при своя мъж, отреден от закона на Кармата.

(Ще следва.)

3. Ролята на жената в повдигането на човечеството

В. Стойчева

(Сп. «Виделина», г. VIII., 1910 г., кн. 3, стр. 86–89)

(Следва от II кн.)

Бог иска да помагаме на ближните си, особено на нашите по-малки сестри, да обичаме Твореца с пълна любов. Вършим ли ний това? Не. У нас се срещат само голи състрадания, но на дело, смея да кажа, нищо не е направила още жената, и не е могла да направи, в своето угнетено положение. Можем ли ние, жените, да се наречем дъщери Божии, чада на Небесния Баща, щом не изпълняваме Неговата воля? Обединение се иска от нас, объединение в любовта между двете половини на човечеството. Казахме, че женският дух е половината от духа на Адама. «И създаде Бог човека, по Свой образ и подобие го създаде.» Излиза, че човекът е цялото, а мъжът и жената – двете проявени лица на човека, а всъщност мъжът и жената са едно: това са символи на човешкия дух и душа. Те ще се съединят, когато Бог влезе да живее в тях. «В Христа, казва Словото, няма мъжки и женски пол.» И във възкресението те ще бъдат като ангелите. Следователно в полето на мъдростта, в рая – третото небе, те ще се обединят. А тук, на земята, трябва да работят усърдно за това объединение. Духът, Който ще ги обедини, той е Божествената Любов. Когато тая любов почне да действа в своята пълнота, тя ще роди исканите плодове. А «любовта не дири своето си». Тая любов е към Тоя, Който ни събира да вършим волята Му.

Историята на човечеството е записала в своите страници както добри и хероични мъже, тъй също и бележити жени в доброто. Жената е играла роль наравно с мъжа. Ето защо мнението на разни женомразци (мизогини), които се срещат дори между цвета на учения и образован свят, че жената е по-глупава и по-неспособна от мъжа, не издържа критика. Вековете опровергават на всяка крачка заграбеното господство на мъжкия пол над женския, защото няма крупно събитие в историята на човешкия род, гдето, освен невидимото нареждане на Небето, да няма намеса на женски пръст. Жената в лицето на Пенелопа е била образец на целомъдрие, в образа на Сократовата жена Ксантипа – пример на налудничавост и ветреност; като скромна свинарка по Орлеанските пасища тя се явява и святица Жана Д'Арк. Като Хипация, тя преподава възвишеното учение на неоплатонизма и мечтае да съгради наново съборните храмове на древногръцките божества; в образа на Лукреция Борджия тя е истинско олицетворение на зъл, коварен дух.

Жената е способна на всичко; тя е раят за мъжа, ако е възвишена душа, и пъкъл, ако злото в нея царува с всичката си сила. Жената обича крайностите повече от мъжа; нейната душа е по-чувствителна и по-колеблива за влиянията

на невидимите области. Изглежда, че жената е повече от мъжа предмет на съдбата; тя я търпи с една много по-голяма простота. Съдбата не се бори никогато искрено против нея, тя е по-близо до Бога и се отдава много по-предпазливо на чистото дело на Мистерията, казва съвременният мистичен писател М. Метерлинк.

Животът е една мъчна гатанка, чието решение посветеният в духовознанието по-лесно намерва. Жената, с чувствителното си, любящо сърце, долавя много по-скоро от мъжа целта на живота, тя по-бързо от него схваща задачите на човечеството.

Ницше се гаври с нея в своите философски афоризми, наричайки я «поверенност на мъжа и предмет за удоволствие на свръхчовека», но тоя птицелов на човешката мисъл забравя, че цялата негова философия е женствена. На същото мнение е и бележитият певец на волята, философът Шопенхауер. Но жените няма защо да му се сърдят за това отчаяно мизогинство (женомразие), тъй като то произтича, или поне е свързано с друго – омразата му към целия свят. Не Шопенхауер ли е казал: «светът – това е тъмната воля към живота – ад, а едничкият излаз от ада е световното самоубийство»? Достоевски, Байрон са били против предназначението на жената от природата. Достоевски казва: «Жената въщи да стои ѝ прилича; вън от вратата тя губи своето достойнство.»

В една своя реч сегашният германски император Вилхелм II, инак твърде обикновен и досаден бърбовец, се е изразил тъй за възпитанието на жената: тя трябва да гледа на 4 неща, които да са постоянната нейна грижа – готварницата, църквата, децата и облеклото. Тая кратка формула на женското възпитание, може да се каже, е не само мнение на един император, но израз, господствующ в главите на мнозина люде, желаючи да запазят женствеността, изтънчеността и други качества на човешката половина, които почват вече да изчезват под натиска на тягостния модерен живот. Дали са прави те обаче, дали може да се приложи изцяло за жената тая житейска формула сега-засега, когато човечеството тъне в блатото на мизерията, разврата, излишествата и неправдите? Не. Но жената не може да се отбива от предназначения ѝ път от природата; тя трябва да си остане преди всичко жена, а не мъж и да присвоява качества и длъжности на мъжа. Тя трябва да бъде предимно майка. Един писател казва: «Жената, която люлее дете в люлка, клати света.»

Бракът е общеустановено тайнство; той е осветен от църквата и узаконен във всяка страна. Всъщност съвременният брак е продажба на жената за парите на мъжа. Модерният брак е цяла развала, защото свързва не по любов двете половини на духа, а по прищевките на тая или оная страна, за пари и именитост. Любовта е рядко цвете в съвременното семейство; даже и като присадено, скоро тежката духовна атмосфера го задъхва и то повяхва без време. А коя църква да гледа жената? Естествено, германският император, който изразява мнението на германската светска, а не духовна аристокрация, подразбира съвременната безсилна църква на номиналното християнство, която е останала само с едни сухи догми. Духът на Христа, Който е глава на църквата, а следователно – на мъжа и на жената, липсва в официалния храм на държавната религия. Безполезно е тогава да усвоява жената оная храна, която ѝ се поднася от невежото и лакомо духовенство вместо вкусно и полезно духовно ястие. Тя не би могла да си помогне със сухите форми на официалната религия, когато нейното сърце жадува за бистрите и кристални струи на Небесното Царство, което трябва да дойде и на земята.

В готварницата съвременната жена може да прекарва твърде малко време, защото няма време. Постоянно увеличающите се нужди на живота я тикат

на работа вън от къщи, отбиват охотата ѝ от къщната работа и я хвърлят отрано в работилницата или канцеларията. Сега жената работи редом с мъжа, изтиква го дори в много професии и вместо да му помага, тя му се явява конкурентка в неговата собствена сфера на работа. Мъжът, без да е почнал да върши женската работа, се е ограничил в своя тесен кръг; дейността му от ден на ден се застрашава от женския по-евтино заплащан труд. Жената става съперница на мъжа и в работата, и в пороците. Мизерията е главният извор на съвременното голямо зло – разврата.

Децата си съвременната жена също не може да гледа както трябва: развалата на нравите, обезценяването на християнските святи истини и много други пречки, нахвърлени от агентите на Черната ложа, са докарали съвременното човечество дотам, че жената, ако не убие своето дете още в утробата, ще го убие пеленаче или по-сетне, кога поотрасне. Детеубийството стана обикновено явление в живота; човечеството престана да поднася малки деца в жертва на Халдейския Молох, за да започне същите злодеяния, само по друг начин – с децата на сегашното време.

Същото може да се каже и за домашното облекло. Докато богатските дъщери могат да носят готови шити разкошни дрехи, сиромашките едва могат да смогват и си ушийт една рокля. От една страна – луксът, от друга – немотията. Съвременното феминистко движение, което гледа да даде главно политически права на жената, не трябва да се отбива от своето истинско предназначение: да направи всичко, за да създаде добри и трайни условия, гарантиращи възпитанието на жената. Това възпитание е нужно да става въз основа на истинската Христова църква, доброто образование и развиване присъщите на жената качества.

С една реч: жената има такава важна роля, както и мъжът – жената е майка на човечеството, жената е неразделна половина на мъжа, а двамата заедно съставляват в полето на мъдростта животворящия дух, както подразбира «Песен на Песните» (гл. 2, 1–5 ст.).

Духознанието разкрива на модерното човечество великата истина, че жената заедно с мъжа съставя едно мощно цяло, изразено в духа на мисловното поле, и че тя е оная Ева, която по силата на Божествената воля ще стане родителка на бъдните синове Божии. А тия синове ще извикат един ден на суетния и заблуден свят: «Престанете да живеете такъв отвратителен живот!» Когато духознанието почне да направлява света, гладът и продажната любов ще престанат да тровят живота. Милостивият Бог, Който през всички векове е крепил и пазил жената, ще я подкрепя и в бъдеще да работи усърдно за идването на синовете Божии на земята, които ще победят злото, което тя първа дала на човечеството.

★

«Дърво, насадено при водни оттоци.»

Праведният се уподобява на дърво, насадено при водни оттоци.

Главният мозък и симпатичната нервна система са двете дървета за познание и живот.

Главният мозък, седалището на разума, е дърво, обърнато с корените нагоре; то черпи от живота Христов мъдрост и истина.

Симпатичната нервна система, седалище на душата, черпи сокове от душата на земята – съкровищницата на желанията на плътта.

Адам яде от дървото за познание добро и зло – от плода *желания* – той съгреши – пресече съобщение[то] с дървото на живота – Христа.

4. Божествената Любов

В. К. Стойчева

(Сказка, държана в помещението на Бургаското духоведско дружество по случай настъпването на четвъртата му годишнина)

Сп. «Виделина», г. VIII, 1910 г., кн. 8–10, стр. 56–61.

Защото Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен.

(Йоан, 3. гл., 16. ст.)

В онова наводнение на всеобщи разврат, в ония останки на нарушени свещени закони, в личбата на ония големи облаци, които все повече се съгъставали над хоризонта, на мнозина, па и на някои благочестиви юдеи, се струвало, че приближава свършекът на света и е разкрита голямата бездна да погълне всичко нечестиво. Всичко е било в ръцете на безсъвестната Иродова династия или на лукавите книжници, фарисеи и садукее; на народа не оставало нищо друго, с което да се утешава, освен силната му вяра в Мойсеювия закон и надеждата за идването на Месия. Наставала е епоха толкова размътена, че застрашавала всичко старо да изчезне безвъзвратно, а идеалът за новото изглеждал смътен и неизвестен, сякаш избрания народ обгръщал най-дълбок мрак. Наистина пред утринната виделина на възплътяващия се Христос идолопоклонството бе достигнало най-отвратителни и гнусни злоупотребления с плътта, а следствията от безбожието не могат да бъдат друго освен нравствен упадък на народите. Изглеждало е, че безнравствеността се е стремяла да изпие до дъно чашата на нечестието, а несправедливостта – да вземе вече един по-обуздан безвъзвратен път. Престъпленията царували навсякъде като обществен задължителен закон за всички и никой не е могъл да намери цял за това зло на грозния ужас и гибелта, що обхващало хиляди сърца. Человечеството толкова покварено е станало като безчувствено: навсякъде се съзирало затъпяване на нравственост. Тиверий в това време осквернявал с безчестните си дела трона на империята, а Пилат Понтийски – с неуместната си самоугодливост, с гоненията и убийствата. Ирод Антипа показвал пример на отстъпничество и ненаситно лихоимство, Каиафа и Анна споделяли помежду си едно Архирейство, което безчестили с делата си. Такова е било времето и положението, когато Бог изпратил Своя Единороден Син.

Животът на всички нас се намира под същия закон, под който и историческият на цялото человечество, т.е. под закона на Божествената Любов – това срещаме в 3. гл., от Иоана, ст. 16. Бог от Любов изпрати Своя Единороден Син, когато всичко е било разкапано и крайно заблудено от езическите богове и как е подействувало това благовестие на езичниците, когато те считали боговете си не за същества, които трябва да любят своите почитатели и да бъдат любими, а да се страхуват от тях, божества, които преследват обожателите си, тия божества все изисквали жертви от тях; а колко и какви са биле жертвите на тия езически божества? Историята говори много малко, или по-право – мълчи; сърцето леденее пред зверствата им. Лютер право е нарекъл тоя стих «малкото евангелие». Както всичкият закон се съдържа в любовта към Бога и човека, така и цялото Евангелие се съдържа в тоя стих. Тук виждаме естеството на Бога, че е любов; характерът е любов. И тая любов е готова да жертвува всичко за човеците. Величието на тая любов се проявява във факта, че Бог дал като

жертва сина Си, за да дигне падналото човечество. Предметът на тая любов е обширен: Бог не люби само един народ или няколко човеци, но че Той люби цялото човечество, или по-право казано, «света» – целия свят. Бог ни показва Своята любов, та чрез Христа да не погине човечеството, но да се отърват и наследят живот вечен, щом повярват в Него. А кое може да застави човеците да вярват, ако не Любовта – тая Божествена частица, която е вродена чрез Божествения Дух във всички разумни същества? Само тоя, който люби Бога, може и да вярва дълбоко в Него и да върши Неговата свята воля. Много е за нас, ако можем добре да схванем, да разберем, че Бог, тая висша същност, ни люби, а още повече – че, ръководим от тая Любов, Той изпрати Своя Единороден Син да приеме плът, да се приравни и живее с грешното човечество, да преодолява всички светски несгоди с пост и молитва, да победи лукавия. Знаем, че Сатана се е мъчил да изкуси Господа първия път след 40-дневния пост. Вторий път – на последната молитва в Гетсиманската градина, когато от скръб и тъга кървави капки вместо пот са падали от лицето Му и в Своята скръб каза: «Отче, ако е възможно, да ме замине тая чаша», но Божественият Дух преодолява и Той добавя: «но нека бъде не Моята воля – т.е. на плътта, – а Твоята»; и тук Сатана бе победен. Поруган, бит, мъчен, пригвозден на кръста при непоносими мъки, озвереният народ се надпреварваше в своите поругания, но Той не се озлоби и от Божествената Му уста не се чу друго освен Любов и благодат, и Той каза: «Отче! Прости им, понеже не знаят що правят!» Трети път Сатана бе победен, а избраният народ – избавен от проклятие. Да, Христос претърпя кръстна смърт за нас, грешните човеци. От що стори Бог това? – От Любов към нас. Исус Христос дойде да победи злото, да измени стария Моисеев закон в ново, много по-възвишено учение. Закона на Мойсея, даден на Синайската планина, а Синай е емблемата на 10-тых заповеди Божии, дадени за Израиля, както Сион е емблемата на невидимия Иерусалим – царството и славата на Господа нашего, отдето Христос дойде да проповядва Своего възвишено учение, състоящо се в две най-главни заповеди: 1) Любовта към Бога 2) Любовта към ближния. Първата заповед: *Люби Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила: в Него ще намериш твоего здравие, твоего щастие и твоего блаженство.* 2) *Люби ближния си както себе си: в него ще намериш основите на твоего повдигане.* Тия две заповеди е оставил и на евреи, и на езичници, и на всички, които дишат Божествената Му Любов. Заживее ли човек според тия две заповеди, грехът ще отстъпи и неговото място ще заеме моралът, който е основа, а религията е метод за приложение; религията е висшата политика на небето, т.е. политиката на Господа. Религията, която ще обедини човечеството, е Божествената Любов. Любовта е единствената сила, която ще ни направи безсмъртни.

В Битие, 22. гл., се разправя как Бог, за да изпита вярата и любовта на Авраама, му заповядал да принесе едничкия си син Исака в жертва. Авраам без всяко колебание и от любов към Бога е приготвил всичко на заповяданото място «Мория». Когато посегнал да погуби сина си, ангелът го спрял с думите: «Да не простреш ръката си на момчето и да му не сториш нищо; защото сега познах, че ти се боиш от Бога, понеже заради Мене не си пожалил сина си единородния.» Това място и до днес се нарича *Иеова-ире*, т.е. «на гората Господ що се яви». Бог поиска от Авраама жертва, за да получи благословението и чрез Исака – размножаването на Израиля; но приемниците не опазиха нищо, забравиха Бога, отделиха се от Неговите пътища, потъпкаха закона Му и Бог, със Своята безгранична Любов, която ний, човеците, струва ни се, не сме в сила да схванем, трябваше, подобно на Авраама, но без заповед, да пожертвува Своя единороден Син и чрез Него постави на здрава основа из-

пълнението на закона. Изпълнението на Божествения закон е: Любов. Липсата на Любовта към Бога ражда греха; че това е така, можем да проверим и узнаем в живота: евреите отхвърлиха Бога, отдалечиха се от Любовта Му и станаха скитници; те завладяха материално света и Бог им отстъпи физическото поле, щом отхвърлиха Божественото. Паданието на римското царство се дължи на неверието на римляните и на нравствения упадък. Там, гдето няма Божествената Любов, няма и смислен живот. Животът е символ на Божествената Любов. А тя е, що ще стане съпричастница в бъдещето. Заживее ли човек според закона на Любовта, тая ще го застави да помага на своите близни и духовни братя, биле те тук или заминали. Такава помощ е свързана и със страдания, защото без страдания няма Любов. Страданието изразява мистически великата жертва, която Бог прави за човеците.

Всички сме носители на Божествена частица; значи, когато нашата душа страда, страда и Бог в нас, т.е. нашите страдания се отразяват Нему, защото сме Негови чада – може ли, когато страда детето, майка му да бъде безчувствена? Страданията ни се налагат от психическия закон, за да укрепне любовта ни към Бога, защото любовта ни към Бога най-добре може да се изрази в живота ни: той ще бъде огледало на делата ни към Бога и другите около нас, също и към света. Ето що срещаме в I-во Послание на Йоана, 2. гл., 15.–16. ст. «Не обичайте света, нито което е в света. Ако люби някой света, Любовта на Отца не е в него, защото всичко, що е в света, похотта на плътта и похотта на очите, и гордостта на живота, не е от Отца, но от света е.» По всичко ние трябва да се отличаваме от съвременния потънал в разкош и развала свят, а за да постигнем тая отлика, ние трябва да бъдем внимателни към себе си: да сме обкръжени с добро и Любов, да вършим доброто с Любов. Но да върши човек добро, казва Аристотел, сам той трябва да бъде добър. Светът е многообразен, само Бог е един еднакъв, само животът в Бога е живот единичен. Той изниква и расте из един корен – който е Божествената Любов; тя трябва да бъде идеалът на всякой, който живее в Христа, както у езичниците идеалът е гордостта и човешката телесна красота.

Тук, на физическото поле, човеците своята близост в отношенията наричат любов; това е отражение на истинската Божествена Любов. Любовта не е само дело на чувствата или пък създание на въображението, според както мислят някои. По-право, истинската Любов има корена си в дълбоките основи на волята. Тук тя има своето закрито огнище и човек, като затайва своето чувство, често отблъсква въображението си и вярва в неща, които не може със своето телесно око да види. Той трябва да бъде доста силен, да преодолява всички изкушения, като «люби Бога, без да чувства влечение към низкото и порочното». Да се говори за Любовта към Бога, това е нещо необикновено, защото всякога Любовта предполага личности, равни помежду си. Например, ако обичам един човек, аз го считам равен на мен. А каква е Любовта на Бога към нас? – Святостта Му е равна на Любовта, с която възлюби човечеството и за което пожертвува единородния Си Син. Когато Той с такава Любов се е отнесъл към нас, как трябва да постъпваме ние спрямо Него? Да любиш, значи да забравиш себе си, или по-право – да се отречеш от себе си. Тоя, който обича, той не принадлежи на себе си, както казва Апостолът в I Кор., 13 гл.: «Любовта не дири своето си.» Да обичаме Бога значи, че ние не искаме своето, а Божественото, с неговата красота. И всичко друго възвишено искаме само в Бога. Предметите от тоя свят неволно ни привързват и възбуждат стремеж към себелюбие, но каквото и да кажем, всичко това себелюбие и Любов към света се осветява и влиза като малка част в Любовта ни към Бога. Бог тъй трябва да изпълня нашите сърца със Себе Си, тъй да властвува над нашата

воля, щото никаква друга любов, единична или странична, да няма у нас надмощие; друга любов, ако съществува, трябва да бъде подвластна на първата. Естествено е, че тук, на физическото поле, всичко ни предразполага да любим външната красота и окото ни е жадно за обладаване тая красота, но ние трябва да работим върху себе си и се освободим от всяка земна привързаност, която ни свлича надолу, и да се стараем за придобиване тая, що ни е създала и що постоянно ни обсипва със Своите милости и блажности, т.е. да спечелим Бога, та после в Бога да намерим и добием всичко друго; затова нашият ум и нашето сърце трябва да бъдат винаги съсредоточени в размишление за Бога. Тогава ще чувствуваме радост към всичко заобиколящо ни.

Няма нищо по-свободно от Любовта, но при това няма и нищо по-необходимо от нея. Всичко друго може да се наложи с груба сила, но никой и по никакъв начин не може да наложи любовта: тя си остава най-свободното нещо на личността и нейна най-голяма необходимост. Да, тя е една вътрешна, една насъщна необходимост, равна със свободата. Затова и Любовта към Бога е истинната нравственост. В тая любов ние, хората, намираме истинското си същество, като безсмъртни духове. Да любим Бога, това е нашето назначение. Всички други твари са създадени да бъдат служители на Неговата воля. Човек е създаден да люби Бога. Любовта ни към Бога, това е за нас наслада. Всичко земно е едно подобие на висшето осъществение: ние се намираме в Бога и всичко[то] блаженство на човека се почерпва в любовта към Бога, защото това е целостта на неговото назначение и тъй основната добродетел на всеки един християнин е Любовта. А що да любиш Бога? В I-во Кор., 13. гл., е изразена похвалата на Любовта, като свършва, че между Вярата, Надеждата и Любовта най-голяма от тях е Любовта, защото Вярата отстъпва пред видението, Надеждата – пред добива, когато Любовта е вечното настояще. Според Лютера, Любовта е «източник», из който всичко извира и в който всичко се влива. Тоя източник е Бог, защото Словото казва: «Бог е Любов.» Тая Любов се яви, когато човечеството тънеше в блатото на развалата и нищо свято в него вече не бе останало.

Какво се иска сега от нас? Съзнал ли е съвременният човек, че всичко е в Бога и Бог е във всичко? Не. Ако би съзнавал, то би се отдръпнал от пътя, в който го е вмъкнало неговото порочно сърце и мекостта на волята. Разюзданост е навсякъде и във всичко, а от нас се иска обединение в Любовта, която е център, около който всичко се съсредоточава.

Приятно ми е да Ви поздравя с встъпването ни в 4-а година и пожелавам на всеки един от нас да се старае и приложи тия добродетели в живота си.

Добродетелта да е основа в живота ни, Правдата – равновесие, Любовта – наслада, Мъдростта – веселие, Истината – блаженство – и всичко друго, което ни не достига, само Този, Който води съдбините на народите със Своето зорко око, ще приложи, щом сме по Неговите стъпки.

Във 2. глава, 1.–2. стих в Евангелието от Матей срещаме, че трима мъдrecи от разни страни, озарени от лъчите на Божествената звезда, тръгнали да дирят Иисуса и да Му се поклонят. Тия Божествени лъчи озариха и нас, смея да кажа, че без да се познаваме, събра ни като един човек да слушаме Божественото Му Слово, да погребем старото и заживеем с Христа и за Христа. Мъдrecите принесоха дарове, а ний що сме сторили за Него? И иска ли Той от нас повече, освен да Го любим? Четвъртият между мъдrecите бе Богочеловекът Иисус, носителят на Правдата, Истината и Любовта.

Пожелавам и ний през настъпающата 4-а година да се стараем и приложим, кой по-малко, кой повече, горните добродетели и Господ Иисус ни бъде ръководител и ни пази от ухищрението на лукавия. Както Той с търпение побе-

ди злото, така и ний с търпение да победим всяко страдание, изпитание, което би ни се наложило. Търпението калява волята. Да работим усърдно за Господа. Съзнавам – трудно е самоотричанието от света за приемане Господа – тук трябва не борба, но воля и работа; не да се бори човек е създаден, но да работи. Всяка работа в началото е лека, трудностите са в завършека, но след всяко изпитание Бог дава и Своето благословение. Вършим ли всичко това, ще можем да кажем, че сме по Неговите стъпки.

Бургас, 27 юлий 1910 година

5. Бележки за Величка Стойчева

Вергилий Кръстев

1. За Величка Стойчева узнах тогава, когато започнах след 1970 година да издирвам спомените на последователите на Учителя Дънов за Школата на Бялото Братство.

2. По онова време Цанка Екимова беше започнала да преписва на пишуща машина писма на Учителя Дънов до Негови ученици. Един такъв препис тя ми предаде и след като го прочетох, реших, че трябва да проуча още по-добре тази личност. Беше Величка Стойчева. От Галилей Величков разбрах, че нейна дъщеря е Стефка Няголова, която е майка на Светозар Няголов. Тогава реших тази работа да я оставя и да се чака времето. И то време от 33 години.

3. Когато работих върху д-р Георги Миркович от Сливен и преглеждах последователно годишнините на неговото сп. «Виделина» от 1903 до 1910 г., то попаднах на 4 статии, подписани от Велика Стойчева. Споделих със Светозар Няголов за тях, той също знаеше за тях и исках да ми напише биографични данни за нея. Обеща, но не беше дошло времето за това. Това време дойде след 33 години – през 2003 година.

4. Аз ги извадих, тези 4 статии, и с тях започвам този том за това семейство от няколко поколения. Това много рядко се случва. Обикновено възрастните приятели са при Учителя, а техните деца са в света. Дори в този том прилагам една снимка с Учителя, заснет с братските деца на Изгрева. Тя бе разчетена от Светозар. Учителят е строг и е недоволен, защото от всички деца само Светозар остава докрай ученик на Учителя. Доказателство явно и показателно. И поучително за другите. Останалите напускат Учението на Учителя и отиват в света.

5. В «Изгревът», том VII, стр. 452–475, са публикувани спомените на Стефка Няголова, осиновената дъщеря на Величка Стойчева. На стр. 465–466 са дадени бележки на Стефка Няголова за Величка Стойчева. Това беше магнетофонен запис, направен от Марийка Марашлиева, който впоследствие бе превърнат от нея на машинописен текст. Да не смятате, че това е лесна работа? Изключително трудно. Първо трябваше да се убеди самата Стефка, след това да се вземе разрешение от сина ѝ Светозар и накрая там трябваше да отиде човек, който познава това семейство. А Марийка Марашлиева заедно със Светозар десетина години са били в групата на Петър Филипов. Така че нищо не беше случайно и случаен човек там не можеше изобщо да проникне, а камо ли да свърши някаква работа. И накрая тя се свърши само затова, че онзи, който ръководеше «Изгревът» от Невидимия свят, бе категоричен. А аз само изпълнявах нарежданията му. И накрая успях. С помощта на Небето!

6. Моите бележки са на стр. 466–467 и 468–469 – «Изгревът», том VII.

7. Величка Няголова, която бе във Франция, също се включи в тази работа, като задвижи майка си, направи също магнетофонни записи с нея, които бяха публикувани, и написа очерк за Величка Стойчева и Стефка Няголова на стр. 467–468, «Изгревът», том VII.

8. Тогава реших да публикувам онези преписи от писмата на Учителя до Величка Стойчева. Уведомих Величка Няголова за това мое решение, а тя предупреди Светозар, за да не би да бъде изненадан. Той не реагира и запази спокойствие. В тези години много хора смятаха, че са богоизбрани да ръководят последователите на Учителя, особено след 1989 г., когато комунистическата власт падна и от само себе си се разруши. Аз за тях бях никой. И сега съм такъв. Но – дойде времето, когато беше свалена концепцията за този том и аз я осъществих. Но с участието на Светозар и сестра му Величка. Без мен те нямаше да направят нищо, а аз без тях също нямаше да мога да осъществя моя план по «Изгревът». Накрая всичко дойде на мястото си и на подходящото си време. А онзи, който ръководеше «Изгревът» от горе, задействува всичко.

9. Писмата на Учителя до Величка и Костадин Стойчеви са публикувани в «Изгревът», том VII, стр. 469–475. И то една малка част от тях.

10. Величка Няголова, която живееше във Франция, беше се вече закачила за духовната верига на «Изгревът». Тя работи, написа и ми изпрати своите спомени, които публикувах в «Изгревът», том VIII, стр. 534–596.

11. За Величка Стойчева виж «Изгревът», том VIII, стр. 534–535. Това е един много важен материал, доказващ, че това семейство остана вярно на Учителя, което много рядко може да се случи.

12. Учителят Дънов започва да дава постепенно Своите песни между двете войни: Балканската – 1912–1913 г. и Европейската (Първата световна) война – 1914–1918 г. Една от първите песни, които Учителят дава, това е песента «Ще се развеселя». Той я дава за Величка Стойчева. За тази песен виж «Изгревът», том VIII, стр. 572.

13. Дойде времето и задвижих този том. Разказах на Светозар за идеята ми и той ми предаде цялата кореспонденция между Учителя Дънов и Величка Стойчева и съпруга ѝ Костадин Стойчев. Това е един обемист материал за проучване. Той ги извади на ксерокс копия и ми ги предаде.

14. В тези писма имаше и няколко до Костадин Стойчев. Аз ги включих към тези писма за Величка Стойчева, като ги подредих по дати. Друг начин нямаше.

15. Поместих и няколко писма на Петко Гумнеров до Величка и Костадин Стойчеви. По това време Учителят Дънов живее в дома на Петко Гумнеров. При Учителя се срещат много приятели и Той им говори, а Петко Гумнеров записва на ръка. Той е бил по професия бързописец в съда. Имало е такава професия, за да се записва бързо това, което се говори на едно съдебно заседание. Петко е записвал, после го е преписвал и го е изпращал по поръчение на Учителя до приятелите. Такава е историята на тези две писма.

16. Много от инициалите съм ги разчел и описал. Ще приложим и някои писма с почерка на Учителя. Ще се завърши много добре материалът за Величка Стойчева.

17. За мен, в моето съзнание, този материал бе много важен. Но в съзнанието ми стоеше много, много далече в годините. Ето, това е започнало да се оформя в съзнанието ми през 1970 година, а през 2004 година го задвижих и

се реализира. Значи трябваше да изминат 33 години. Трябваше да се дойде до Христовата възраст, за да може Светият Дух да слезе върху този материал и да го оживи чрез Сила, чрез Власт и чрез Дух.

И го възкреси в Славата Си!

18. Аз бях само един от веригата. Аз бях последният, 10-ият член от веригата, който трябваше да съедини тези 9 етапа, през които бяха преминали предишните поколения. Благодаря на Бога, че успях. Много съм доволен от себе си.

19. «Не нам, Господи, а имени Твоему дай Слава!» Това е финалът! Виж Псалом 115. Амин!

20. В протоколите на Синархическата верига на Бялото Братство, публикувани в «Изгревът», том XI, стр. 370–619, са отбелязани две лица със сходни имена. Единият е Илия Стойчев, който е присъствувал на съборите във Варна през 1906 г. (вж. «Изгревът», том XI, стр. 403, 408, 412), през 1907 г. в гр. Варна (стр. 372, 380, 382), през 1908 г. в гр. Варна (стр. 387, 388, 394, 397, 399, 416, 418). Димитър Голов съобщава в «Изгревът», том XI, стр. 481, че Илия Стойчев е от с. Угърчин, Ловчанска околия, живущ в гр. Русе.

Другият е Кънчо П. Стойчев, който е роден в с. Дервент, околия Старозагорска, живущ в гр. Бургас. А съпругата му Велика (Величка) Стойчева е родена в гр. Габрово, живуща в гр. Бургас. Те са присъствували на събора на Синархическата верига във Варна през 1908 г., където има две покани за тях. Били са на събора в гр. Търново през 1909 г. (вж. «Изгревът», том XI, стр. 426, 442), през 1910 г. в гр. Търново (вж. стр. 446, 453), през 1911 г. в гр. Търново (вж. стр. 481). В следващите събори почти не се изброяват вече имената на участниците.

21. На много места се споменава името Кънчо. Всъщност той е Костадин, но на галено и съкратено са му казвали Кънчо. В писмата Си до него Учителят Петър Дънов се обръща към него с името Коста. Това е невероятно, че българите си кръщават децата с едно определено име, но после го изменят, като обикновено го съкращават.

22. По паспорт Величка е Велика, но също се променя името на Величка.

23. За моя изненада, рождената дата на Величка Стойчева остава неизвестна.

Б. Писма

на Учителя Петър Дънов

до Величка и Кънчо Стойчеви*

1. Покана от Учителя Петър Дънов до Величка и Кънчо Стойчеви за събора във Варна през 1908 г.	521
2. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 14.7.1909 г. ..	521
3. Покана от Учителя Петър Дънов за събора на Веригата от месец юли 1909 г.	521
4., 5. Трите Закона на Веригата, 19.8.1909 г. – почерк на ученик с подпис на Учителя	522
6. Картичка от Учителя Петър Дънов от 9.5.1909 г., 8 ½ ч вечерта	522
7. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 3.10.1909 г.	523
8. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 27.10.1909 г.	523
9. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 16.4.1910 г.	524
10. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 8.7.1910 г.	524
11. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 16.7.1910 г.	524
12. Наряд за работа и размишление върху думите, посочени в листа от Учителя, от 16.8.1910 г.	525
13. Учи се на всяко търпение..., 1910 г.	525
14. Пази закона ми..., 1910 г.	525
15. Писмо от Учителя Петър Дънов до Петко Епитропов от 11.9.1910 г.	525
16. Писмо от от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 18.2.1911 г.	527
17. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 14.5.1911 г.	527
18. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 8.6.1911 г.	527
19. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 6.11.1911 г.	528
20. Покана от Учителя Петър Дънов до Кънчо и Величка Стойчева за събора в Търново, 1911 г.	528
21. Картичка от Учителя Петър Дънов от 1.1.1912 г.	528
22. Пощенска картичка-писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 11.2.1912 г.	529
23. Писмо от Учителя Петър Дънов от 22.2.1912 г. (препис)	529
24. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 23.3.1912 г.	530

* Величка Стойчева е родена (датата е неизвестна) в гр. Габрово, почива на 3 март 1918 г. в гр. Бургас. Костадин (Кънчо) Стойчев е роден на 3 февруари 1865 г. в с. Дервент, Старозагорско, и почива на 6 април 1949 г. в гр. София. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

25. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 20.4.1912 г.	530
26. Покана от Учителя Петър Дънов за събора на 15.8.1912 г. от 10.7.1912 г.	530
27. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 17.9.1912 г.	535
28. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 11.10.1912 г.	535
29. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 24.10.1912 г.	536
30. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 30.12.1912 г.	536
31. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 3.1.1913 г.	537
32. Писмо от Учителя Петър Дънов от 3.2.1913 г.	537
33. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 30.3.1913 г.	537
34. Писмо от от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 10.4.1913 г.	538
35. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 21.4.1913 г.	539
36. Писмо от от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 11.5.1913 г.	540
37. Писмо от от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 21.5.1913 г.	540
38. Писмо от Учителя Петър Дънов от 14.6.1913 г.	541
39. Писмо от Петко Гумнеров до Кънчо Стойчев от 12.6.1913 г., по идея на Учителя	542
40. Писмо от Петко Гумнеров до Кънчо Стойчев от 15.7.1913 г.	543
41. Писмо от Учителя Петър Дънов към всички от 18.7.1913 г., София	545
42. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 21.12.1913 г.	545
43. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 2.2.1914 г.	548
44. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 14.2.1914 г.	548
45. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 19.5.1914 г.	549
46. Писмо от Учителя Петър Дънов от 3.6.1914 г.	550
47. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 20.6.1914 г.	550
48. Покана от Учителя Петър Дънов за събора през 1914 г. до Кънчо и Величка Стойчеви и Две покани от Учителя Петър Дънов за събора на 10 август 1914 г.	550
49. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 15.10.1914 г.	551
50. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 18.10.1914 г.	551
51. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 2.11.1914 г.	554
52. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 9.3.1915 г.	554
53. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 22.3.1915 г.	554
54. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 9.4.1915 г.	555
55. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 30.5.1915 г.	555
56. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 21.07.1915 г. ..	556
57. Покана за събора през 1915 г. с дата 4.8.1915 г.	557
58. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 3.9.1915 г.	557
59. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 2.11.1915 г.	557
60. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 22.12.1915 г.	559
61. Писмо от Учителя Петър Дънов от 27.1.1916 г.	559

62. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 25.3.1916 г. .	560
63. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 21.6.1916 г.	560
64. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 23.9.1916 г.	562
65. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 10.10.1916 г.	562
66. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 25.10.1916 г.	562
67. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 5.11.1916 г.	563
68. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 15.11.1916 г.	567
69. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 19.11.1916 г.	567
70. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 17.12.1916 г.	568
71. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 14.2.1917 г.	568
72. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 29.7.1917 г.	568
73. Писмо от Учителя Петър Дънов до всички приятели от 26.8.1917 г.* ..	569
74. Писмо от Учителя Петър Дънов до всички приятели от 2.9.1917 г., Варна	569
75. Пощенска картичка до Кънчо Стойчев от 4.9.1917 г.	570
76. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 28.9.1917 г.	570
77. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 30.11.1917 г.	571
78. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 16.12.1917 г., Варна	571
79. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от декември 1917 г.	572
80. Телеграма от Учителя Петър Дънов от 11.2.1918 г.	572
81. Писмо от Учителя Петър Дънов от 19.2.1918 г.	572
82. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 12.3.1918 г.	573
83. Писмо от Учителя Петър Дънов до учениците от 16.08.1918 г.	573
84. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 30.9.1918 г.	574

**1. Покана от Учителя Петър Дънов до Величка и Кънчо Стойчеви
за събора във Варна през 1908 г.**

Тръгнете на 14-ий Август за Варна.
(Свещеният подпис)

**2. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева
от 14.7.1909 г.**

Любезна В. Стойчева,

Получих писмата ви. Подвизавате се в добрия път на животът и Господ ще преобърне всичко да съдействува за ваше добро. Мъчнотията не е в започването на една работа, но в нейното завършване. Желая като добро семе да растете на добра почва. Всяка пръчка, която в мен пребъдва и приноси плод, Отец ми я очистя, за да принесе повече. Имайте жива вяра и тя ще внесе мир и радост в душата ви.

Относително вашето желание имайте търпение. Това става според разпорежданието на Небето. Ако се нареди, Аз ще ви съобщя.

Моя поздрав на всинца ви. Живейте в Духът на Божията Любов, тя ще хвърли виделина в душите ви.

Ваш Верен П. К. Дънов

Търново
14/VII 1909

**3. Покана от Учителя Петър Дънов за събора на Веригата от месец
юли 1909 г.**

Веригата ще се срещне в Търново на 14 август. Очакват ви.

(Свещеният подпис)

*Веригата ще се срещне
в Търново на 14 Август.
Очакват ви.*

П. Д.

4., 5. Трите Закона на Веригата, 19.8.1909 г. – почерк на ученик
с подпис на Учителя *

I.

Люби Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. В Него ще намериш твоето здравие, твоето щастие и твоето блаженство.

II.

Люби ближния си както себе си. В него ще намериш основите за твоето подигане.

III.

Бъди свършен както е Отец Твой свършен. В Него ще намериш връзките на вечния живот, извора на всичките блага.

Все що попросите в Мое име, Аз ще го сторя.

Не бой се, малко стадо, Отец Ваш е благоволил да ви даде Царство.

(Свещеният подпис)

6. Картичка от Учителя Петър Дънов от 9.5.1909 г., 8 ½ ч вечерта**

9/5-909.
8 ½ ч. в.

Познай Истината
- О Е - Л - / С / - Л / Л

Надежда

Дн

Гал. 5: 14

* Учителят е диктувал Трите закона на присъстващите на събора и после на всеки лист отдолу се е подписал със свещения подпис, но съкратен. Текстът на точки 4. и 5. е еднакъв, но написан с два различни почерка, със свещения подпис отдолу.

** Текстът е на картичката е: Познай Истината. Надежда. С инициали върху стих от Евангелието – Послание към Галатяните, гл. 5, ст. 14 «Защото всичкият закон в една реч се изпълнява, сиреч в тази: «Да възлюбиш ближнего твоего както самото себе си.» (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

7. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 3.10.1909 г.

София, 3/X.1909

Любезна В. Стойчева,

Получих вашето писмо. Използвайте благоволенieto, което Господ в Своята благодат ви дава. Живейте и вършете Неговата воля. Отваряйте сърдцето си Нему, за да ви озарява и просвещава вътрешно. Отхвърляйте настрани всички мрачни мисли, настрани. Уповайте с всичката си душа. Прилагайте Трите Закона повседневно. В свършената любов нема страх, в пълното самоотричание нема тревога. И които се водят от Духа, те са синове Божии.

И тъй, нека Добродетелта да е основа в живота ви, Правдата – равновесие, Любовта – наслада, Мъдростта – веселие, Истината – Блаженство. А останалото, което ви не достига, Сам Тойзи, Който води всички съдбини със Свое то зорко око, ще приложи. «Ако пребъдете в Мен и думите Ми пребъдат във вас, все що просите, ще ви бъде.» Така Господ е всекога верен и милостив към всички, които Го търсят с всичкото си сърдце и душа.

Животът е Божествено училище и блажен е този, който прилежава и си учи уроците, той ще пожени благите плодове на своя живот. Надея се, че всички с едно сърдце, с една душа ще вършите благата воля Божия. Ще растете в знание и мъдрост, ще обработвате плодовете на духа в себе си.

Така като живеете, ще мога да ви открия по-дълбоки тайни от великата книга на природата, в която Бог е вписал всичко отначало.

Ваш верен

П. К. Дънов

8. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 27.10.1909 г.

София, 27.X.1909

Любезна В. Стойчева,

Получих писмото ви и ръкописа. Мислите изложени са добри. По въпроса за душата на жената ето що се казва: «И създаде Бог човека по образу своему, по образу Божию създаде го: мъжкий и женский пол ги създаде.» Тогава излиза, човекът е цялото, а мъжът и жената, това са двете лица на човека по проявление, а по същност са едно. Мъжът и жената, това са символи на човешкия дух и душа. Те ще се съединят, когато Бог влезе да живее в тях. В Христа, казва духът в Словото, нема мъжки и женски пол. И във възкресението те ще бъдат като ангелите. Следователно в полето на Мъдростта, в рая, в Третото Небе те ще се обединят. А тук, на земята, трябва да работят усърдно за това обединение. Духът, Който ще ги обедини, той е Божествената Любов. Когато тая Любов почне да действа в своята пълнота, тя ще роди исканите плодове. А любовта не дири своето си. Може да я четете.

В. В. [Ваш верен]

(Свещеният подпис)

**9. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов
от 16.4.1910 г.**

Търново
16/IV.1910

Л. С. [Любезни Стойчеви],

Получих вашия колет. Г-н Голов получи своя от Тодора. Прекарайте всички радостно и весело светлите дни. Ходете облечени във виделината на Христовото възкресение. Да възкръсне душата, това е човекът.

В. В. [Ваш верен] П. К. Дънов

**10. Писмо от Учителя Петър Дънов
до Величка Стойчева от 8.7.1910 г.**

София, 8/VII.1910

Любезна Госпожа Стойчева,

Получих писмото ви. Усилвайте вярата. Господ всякога преобръща неприятностите в живота на благословения. Стига да имате пълно упование в Него и да се стараете винаги да вършите Неговата добра воля. Как е вашият пациент сега? Съобщете ми, за да ви дам наставления. Надявам се да сте спокойни и весели духом. Не се плашете преждевременно от бурите на живота. Има много неща да се преминат и много уроци да се научат. Трябва чистота, трябва съвършенство в живота.

Моя поздрав на всички ви.

Ваш Верен

П. К. Дънов

**11. Писмо от Учителя Петър Дънов
до Величка Стойчева от 16.7.1910 г.**

София
16/VII.1910

Любезна Госпожа Стойчева,

Получих писмото ви и ръкописа и днес ви го изпращам обратно с пощата. Мисълта ви е добра. Правете песъчни бани на Стефка между 11–12 часа при морския бряг. Ако и Коста прави, не ще бъде зле. Нека си прави измивки отвън на стомаха, слабините и седалището със слънчева вода, да прави леки гимнастически упражнения плавно, да диша дълбоко, да отправя ума си нагоре към Небето, да има вяра и упование в Господа, и всичко ще се уреди за добро.

Моя поздрав.

Ваш

П. К. Дънов

12. Наряд за работа и размишление върху думите, посочени в листа от Учителя, от 16.8.1910 г. *

1. Господ	15. Помощ
2. Правда	16. Смирение
3. Смирение	17. Милосердие
4. Послушание	18. Правда
5. Любов	19. Смирение
6. Милост	20. Любов
7. Послушание	21. Слава
8. Смирение	22. Милост
9. Възвишение	23. Любов
10. Чудо	24. Сърдце
11. Дълготърпение	25. Живот
12. Надежда	26. Свят
13. Вярa	27. Търпение
14. Мъдрост	28. Съзнание
29. Изпълнение	

13. Учи се на всяко търпение..., 1910 г.**

Учи се на всяко търпение. Пренасяй мъчнотиите с радост, работи за Истината и ще направя да възрасте душата ти в мир и веселие.

[Знаци.]

(Свещеният подпис)

14. Пази закона ми..., 1910 г.**

Пази закона ми, осветявай името ми всякой ден в твоята душа, и аз ще ти дам живот и здраве на духът, да се радваш.

[Знаци.]

(Свещеният подпис)

15. Писмо от Учителя Петър Дънов до Петко Епитропов от 11.9.1910 г.***

София 11/IX 1910

Любезни П. Епитропов,

Предайте моя поздрав на всички приятели. Бъдете всички бодри и весели духом. Ходете с пълна вяра и упование в Господа и Той ще преобърне всичко да работи за добро. Аз ще ви съдействувам по пътя на Истината и Живота, да познаете пълнотата на Божиата благодат, милост и любов, която изпълня присъствието на Негова Дух. Там, гдето присъствува Духът, там е и животът, а гдето е животът, там е изобилието на Божието благословение на всички.

Ваш верен П. К. Дънов

* Този наряд е написан на два листа с еднакъв почерк, а отзад с почерка на Учителя е написан различен текст, отбелязан в точки 13 и 14. ** Вж. стр. 526. *** Извадено на ксерокс-копие. Помества се тук, понеже е в архива на сем. Няголови. Вж. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

16. Писмо от от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 18.2.1911 г.

Любезни В. [верни] К. Стойчев,

Получих писмото ви. Вярa, дълбоко дишане, излагане на слънцето, светли мисли, добри желания и всичко друго само по себе си ще дойде. При това Величка да почне с пост. Този месец, след като третия петък да прекара три дeня в пълен пост. Следващия месец – четири дeня и тъй постепенно, докато достигне до седем дeня.

Желая да зная Величка вземала ли е синапово семе като вътрешно лекарство. И ако е вземала, колко пъти наред го е вземала. Синаповото семе като вътрешно лекарство е вредно. Външно може да се употребява. С писма дръжте ме в течение на работите.

Поздрав вам и на Величка!

В. В. [Ваш верен] (Свещеният подпис) П. К. Дънов

17. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 14.5.1911 г.

Люб. ВНа [Любезна верна]

В. К. Стойчева,

Получих вашето писмо. Имайте пълна вяра в Бога. Всичко в живота на онези, които служат на Господа, съдействува за добро. Вий ще срещнете много видими противоречия в живота на земята, но това и така трябва да бъде засега. Животът е училище. Той носи в себе си и радости, и горчивини; и радости, и скърби. Над всичко това стои само един Бог, Който е винаги благ и неизменяем. Уповайте, посрещайте всичко с търпение и с душа, готова да служи на Господа. Той е винаги готов да помага и упътва. Аз желая всички вий да бъдете бодри и весели духом. Трябва да върша волята на Онзи, Който ме е пратил, а Неговата воля е Живот вечен. Божията Любов изпъжда всеки страх. Всякога човек трябва да се подчинява доброволно на Божиите разпореждания на ръководството на Духа. Човешкото сърдце е много променчиво и неустойчиво. То трябва да се очисти и да се превъзпита наново да се възроди. Само така ще може да се създаде огнище за Духа, да се съгради Олтар в душата за Господа да пребъдва постоянно. Препоръчвам на всички ви вяра, без която не може да се угоди Богу; любов, без която не може да се служи Господу; търпение, без което не може да се победи светът; смирение, без което не може да се възроди животът; кротост, без която не може да се наследи земята; мир, без който не може да се придобие Царството Божие; чистосърдечие, без което не може да се види Господ.

И тъй, ходете във виделината на Духа, и Отец Благий ще ви даде на всички това; благото на Живота.

Моя поздрав на всички.

В. В. [Ваш верен] П. К. Дънов

Казанлък
14/V.1911

**18. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев
от 8.6.1911 г.**

София
8/VI. 1911

Любезни К. П. Стойчев,

Получих писмото ви. Ако ви се отвори път, идете в Месемврия. Месемврия е добро място. Стига да идете, Аз ще ви посещавам, когато минавам през Бургас. Човек всякъде може да служи на Бога, стига да има добрата воля. Да се служи на Господа е приятно. Вървете по дадените ви наставления, и нема да сбъркате. Как е дядо Ступов? Всичко ще се оправи, всичко ще се нареди, само че иска време, труд, постоянство и работа.

Ваш верен

П. К. Дънов

**19. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов
до Величка Стойчева от 6.11.1911 г.**

(адрес: Г-н К. Стойчев, чиновник в т. п. [телеграфопощенска] станция Бургас)

Търново
6/XI.1911

Любезна Госпожа В. Стойчева,

Получих писмото ти. В тия неща се изисква силна вяра. На всекиму от Небето се дава според неговата вяра. Брат ви трябва да се научи да търпи, да вярва, да уповава, да е готов на всяка жертва. Ако може да изпълни Волята на Господа, Аз ще му помогна. Предайте моя поздрав на всички мои приятели.

Ваш верен

П. К. Дънов

**20. Покана от Учителя Петър Дънов до Кънчо и Величка Стойчева
за събора в Търново, 1911 г.***

Любезни К. Стойчев и В. Стойчева,

Съборът тази година ще стане на 10 Август в Търново. Аз ви поканвам да участвувате в общите блага.

Ваш верен (Свещеният подпис) П. К. Дънов

21. Картичка от Учителя Петър Дънов от 1.1.1912 г.

(адресирана: Стойчев)

П. Н. 1912 г.

Когато сърдцето е чисто, душата светла, умът възвишен, пътят на живота е ясен.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

* Съборът в гр. Търново е на 10 август 1911 г. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

22. Пощенска картичка-писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 11.2.1912 г.

(адресирана: Господин К. Стойчев, чиновник в т.п. станция Бургас
за г-жа Стойчева)

Пловдив, 11/II 1912

Любезна В. Стойчева,

Получих вашето писмо. Писах в София. Ако сълзите на една душа произтичат от сърдцето, то тя се чисти от своето минало. Гледайте нагоре, стремете се към пълнотата на живота. На Господа Ний дължим всичко и Нему трябва да посветим живота си на земята. Да утешим, да олекчим наскърбените и падналите духом, да повдигнем страждующите. Молете се за преуспеванието на Царството Божие. Там, гдето е Господ, има единство. Поздрав на всички.

Дънов

23. Писмо от Учителя Петър Дънов от 22.2.1912 г. (препис)*

София, 22/II 912

Животът на земята в сегашното си свое състояние има своето предназначение. Често става онова, което най-малко желаем. И всеки, който не може да разбере вътрешния смисъл, може да се спъне. Тоя живот трябва да завърши своя кръг, определен от първоначалния източник. Когато малката рекичка, като слиза от някой планински връх, е кристално чиста. Но колкото слиза по-надолу към долините и дойде да тече в поляните, тя се размъща и става негодна за пиение. Но при все това тя е полезна за градинарите. Така е животът на някои хора в този свят. Но Господ има начини, чрез които да чисти нечистото. Ако във вашата река се е вмъкнала много кал от вълн, това да ви не обезсърдва – тя постепенно ще се утаи и ще стане почва за обработка. Нека да ви радва бъдещето, което Господ е приготвил за онези, които Го любят. Любовта е потребна. Тя е майка на съществата. На земята тя е кратковременна, но в небето – дълготрайна и вечна. В своята същност тя е неизменчива, но в своите образи тя се мени, понеже повдига душите все в по-нови и нови области на живота. Моето желание за всинца ви е да пребъде във вас Господнята Добродетел, Господнята Правда, Господнята Любов, Господнята Мъдрост, Господнята Истина, Господният Живот и Господният Дух!

Да се прослави Неговото Име, да слезе Негова Дух в сърдцата ви, да въдвори Своето Царство помежду ви, да очисти сърдцата ви, да просвети умовете ви и да възкреси душите ви, за да сте избрани служители на Христа.

Бъдете бодри и весели духом, готови да приемете всичко с благодарно сърце. Гледайте светло на бъдещето. Работете каквото ръката ви намери, и Господ ще ви благослови. Труд и постоянство побеждава. И когато някой се изпитва, да се постави на висотата и да издържи докрай. Верният всякога ще се благослови и уповающийят всякога ще се укрепи. Аз ще ви съдействувам. Аз съм се завзел да изправа кривите неща и да изцеля хромото на ходилото. Пом-

* Писмото е до приятелите от Синархическата верига във връзка с предстоящото обявяване на Балканската война. На 4 (17) октомври 1912 г. Турция обявява война на България, а на 18 октомври 1912 г. България, Сърбия и Гърция обявяват война на Турция. Вж. «Изгревът», том I, стр. 436–441. том XI, стр. 753–754. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

нете закона Господен: все, що просите, като вярвате, ще ви бъде и гдето са събрани двама или трима в Мое Име, там съм и Аз. Отец е благоволил и Той ще изпълни на всички.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

24. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 23.3.1912 г.

(адрес: Господин К. Стойчев, чиновник в т. п. станция Бургас)

Ч. В. Х. [Честито Възкресение Христово]

Да възкръсне Господ в сърдцето ви, да просветне в ума ви, да се прослави в живота ви.

София
23/III.1912 Дънов

25. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 20.4.1912 г.

Любезна В. Стойчева,

Съвършената любов изпъжда всеки страх. Какво казва Христос, Великият Учител? Който иде при Мен, Аз няма да го изпъдя. Трябва ли, когато мине някой облак между слънцето и пролетния цвят, да се смути то за тази промена? Дните през пролетните дни не са всички все ясни и засмени. Има облачни, дъждовни и бурни. Така е Господ наредил. Гдето има скръб, има и радост, а гдето няма радост, има скръб. Разбирайте добре живота. Разбирайте добре своите стремежи. Изваждайте поучение от всичко. Не тълкувайте нещата криво. Не допускайте това, което не е в съгласие с Волята на Господа. Бъдете здрави и весели, за да работите за Тогова, Който ви е пратил на земята.

В. В [Ваш Верен] П. К. Дънов

26. Покана от Учителя Петър Дънов за събора на 15.8.1912 г. от 10.7.1912 г.

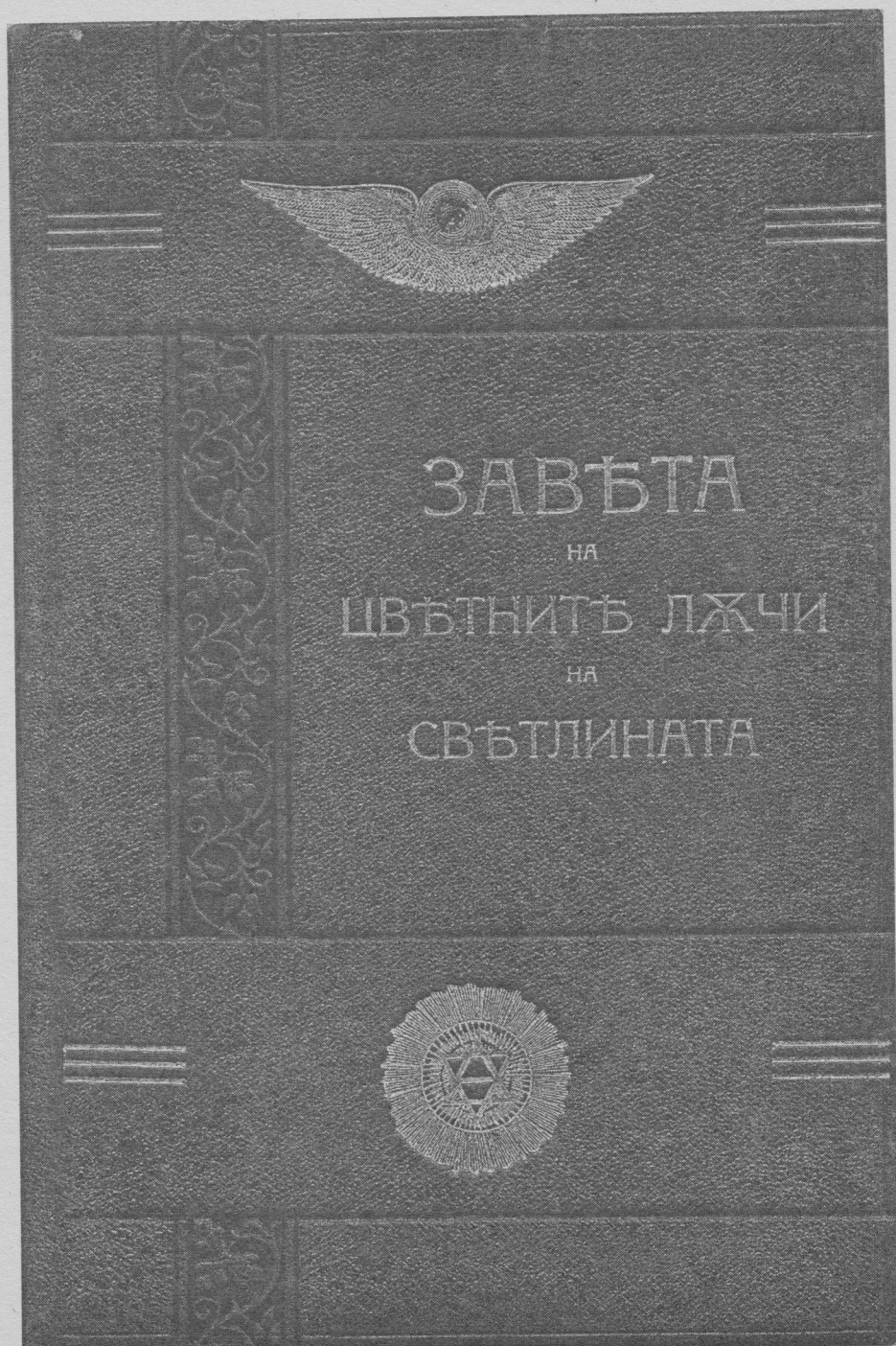
В. щ. С.
П. Р. н. Г. И. Х. С. Б.
15. А. Т. *

(Свещеният подпис)

* Изпратени са два листа – за Величка и Костадин (Кънчо) Стойчеви.

В. Щ. С. П. Р. н. Г. И. Х. С. Б.
15. А. Т., А Ц В. I

Тези инициали се намират на първа страница на оригиналната книжка «Заветът на Цветните лъчи на Светлината», отпечатана от Учителя и раздавана лично от Него. Виж «Изгревът», том I, стр. 636–637. Тези инициали означават следното: «Винаги ще съм предан раб на Господа Исуса Христа Сина Божий – 15 август Търново 1912 г. Отдолу годината 1912 е изписана с цифровите значения на старославянската азбука. Тогава числата са обозначавани с букви, а не с арабски или латински цифри. Вж. на следващите страници сканираните копия. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

«Заветът на цветните лъчи на светлината», изд. 1912 г., корица.

ЗАВѢТА
НА
ЦВѢТНИТѢ ЛЪЧИ
НА
СВѢТЛИНАТА

Плодътъ на Дѣхътъ
ѣ любовь, радость, миръ, дълго-
търпение, благодать, милосърдие,
вѣра, кротость, въздържание:
противъ такви нѣма законъ.

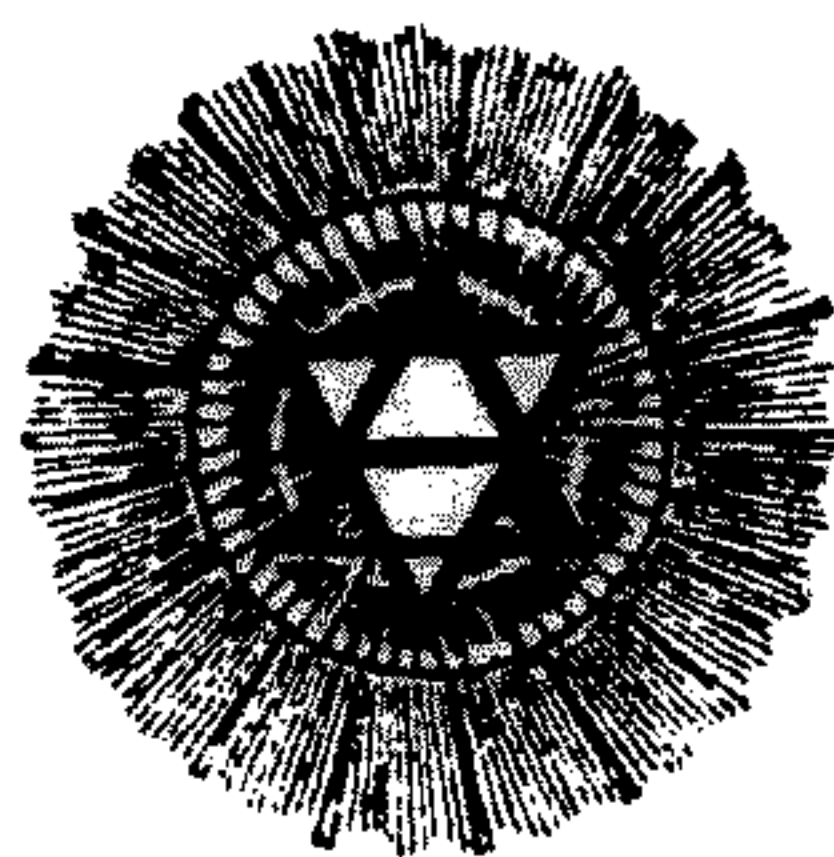
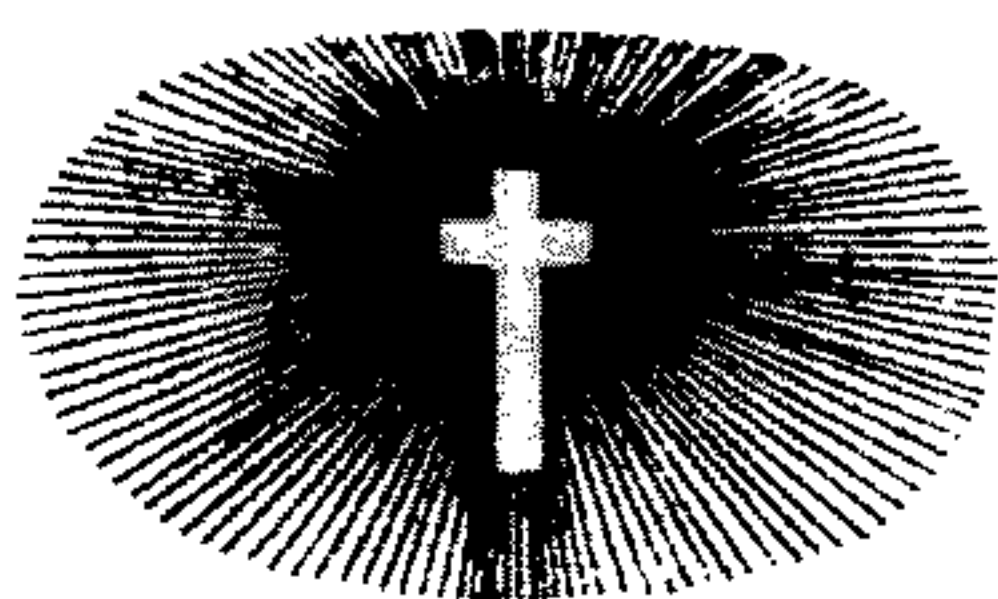
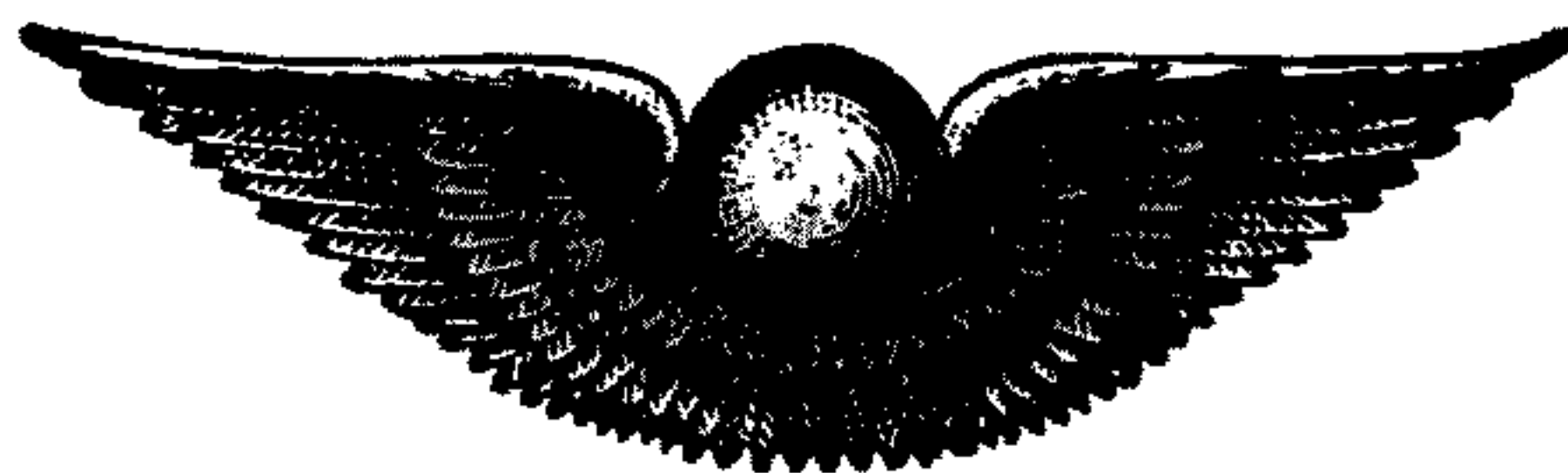
Г. 5;22.

«Заветътъ на цветните лъчи на светлината», изд. 1912 г., стр. 1.

အရင်း

Ph.

Величка и Кънчо Стойчеви за събора на 15 август 1912 г.

Испитвайте писанията.

И. 5;39

Кенчко що е отъ по-
напрѣдъ писано, за
повченне намъ е прѣд-
написано; та чрѣзъ
търпението и стѣше-
нието на писанията
да имаме надежда.

Р. 15;4.

«Заветът на цветните лъчи на светлината», изд. 1912 г., стр. 3.

27. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 17.9.1912 г.

София
17. сеп. 1912

Любезна В. Стойчева,

Получих вашето писмо. Бъдете бодра, весела и крепка духом. Какво пишат другите, то остава за тяхна сметка. Ний знаем шипотниците. Той е Хаджи Ганчу. Известният меситин на Хаджии. Ний ще му дадем заслуженото. Аз зная всичките позиции на черната ложа. И не съм от тия, които се боят, нито от тия, които падат. Моят път е на благословение и Божия Сила. Господ на Силите е Името Му. Бъдете верни. Истината е за възмъжалите, Мъдростта – за умните, Животът – за святите, Любовта – за силните.

Аз имам още работа в София и когато я привърша, ще тръгна по начертания път. Нема се бавя по много във всеко место. Ще минавам и заминавам. Това е потребно. Всички на работа. Когато плодът се събере, тогава ще дойде пълното веселие и пълната радост.

Мир на всички ви.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

28. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 11.10.1912 г.

София
11. окт. 1912

Любезна В. Стойчева,

Получих писмото ви. Бележките не са готови, те ще позакъснеят тази година за по-дълго време. Това зависи от стеклите се събития. Вий трябва да се предавате в размишления за служение на Господа. Гледайте да бъдете полезна по който и да е начин. Сега е време, в което има благоприятни условия. Дребнавостите в живота трябва да се изоставят. Вашият живот изисква самопожертвование. Всякога трябва да мислим за това, което желае Господ. Доброто на своите близни и доброто на своята душа. Трябва да се освободите от всяки предубеждения. Господ ще постъпва тъй, както е Нему угодно. И каквото и да се случи с нас, всякога трябва да благодарим Нему. Всичко е за добро: и добро, и здравие, и болест, и нещастие, и злоба, и всичко друго, от какъвто характер и да ни постигне, да благодарим Господа Бога нашего, Който действа по чудни начини.

Предайте моя поздрав на П. Киров, на Тодор, на г-жа Зуркова, на К. Сотиров, Паскалева, Гарвалова и на всички други. Господ ще изведе всичко на добър край. Ний работим и съдействуваме за постигание на целта. За Господа на Силите няма невъзможно и Той ще стори доброто, което е определил.

Мир на всички ви. Война на Земята, мир в Небето. Да дойде Царството Божие в Сила.

Ваш верен

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

29. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 24.10.1912 г.

София
24. окт. 1912

Любезна В. Стойчева,

Получих писмото ви. Господин Боев, ако може, нека ми изпрати материала, да го прегледам отгоре, и тогава може да преписвате. Само да го прати препоръчан, да се не изгуби. Господ ще изведе всичко на добър край, само вярвайте непоколебима в Него. Всяко дело изисква усилия и жертви. Засега без това не може. За човека всякога е било мъчно да се жертвува за доброто. Когато дойде пълнотата на Божественото съзнание, тогава работите ще се изменят. Бъдещето носи за всички, които се подвизават, добро.

Поздрав на всички.

В. В. [Ваш верен]

П. К. Дънов

30. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 30.12.1912 г.

(Адресирана: Г-н К. Стойчев, чин. в т.п. станция Бургас)

1913

Мир на Небето и радост на Земята
Г. е. Ц.* Н. Ц. С. В.**

П. К. Дънов

31. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 3.1.1913 г.

София
3. януарий 1913

Любезна В. Стойчева,

Вашите две пратки получихме. Вкъщи, когато децата са здрави, весели и послушни, майката е радостна. В училището, когато учениците са прилежни и добри, учителят е доволен. Църквата когато е пълна с богомолци, свещеникът е въодушевен. Бистрият извор когато блика, всеки уморен пътник се спира да си поразхлади устата и да уталожи своята жажда. Всяко нещо има тежест и цена на своето място. Великите неща, святите неща са ония, които са далече от човешката ръка – само те спазват своята първоначална свежест и красота, които Господ им е дал отначало. И бих ви посочил много такива още примери, за да ви поясня великата Божествена мисъл, която е скрита в окръжаващите нам предмети, но това оставям за друг път. Казано е: Пътят, Истината и Животът е Той. Но колко е важно да знае човек, когато пътува, къде да се спре и къде да върви. И ако той иска да посети важно историческо място, колко е важно да има някой да му обясни събитията, свързани с него. И когато ний

* Господ е Цар. ** Неговото Царство със сила се взима. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

хвърляме поглед на морето, на небето, на планинските върхове и долини, схващаме ли великите мисли, скрити в тях? За някой морето е важно заради рибата, която излиза оттам. За други небето е важно за птиците, които слизат от горе. За планините някои се интересуват за камъните, снети от тях. За долините някои се интересуват за нивите, оброчавани в тях. Но морето е повече от място на рибите. Небето е повече от пространство за птиците. Планините са повече от място за камъните и долините са повече от място за нивите. Така е с човека. Той трябва да се научи да има общение с Господа, Който е във всичко добро и възвишено. Неговата мисъл е в морето, в небето, в планините, в долините. Морето нивга не остава забравено от онези, които постоянно пътуват по него. Небето никога не остава забравено от онези, които постоянно към него отиват. Планините никога се не забравят от пътниците, бродещи през тях и долините – от орачите по нивите.

Сега, как да уравновесим тия четири неща. Риби ли да сме, птици ли да сме, пътници ли да сме, или орачи. Вий в Бургас имате думата.

Моя поздрав на всички ви.

В. В. [Ваш Верен]

П. К. Дънов

32. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 3.2.1913 г.

Трябва ти търпение. Не всичко, което е приятно, е добро; и не всичко, което е неприятно, е зло. Пътят на знанието е постлан с мъчности и страдания. Това е програмата на земното училище на живота. Което Господ е наредил, то е добро, и което е допуснал, то е приятно. Само то носи благословение за отрудената душа. Чети от Книгата на Завета на Цветните лъчи на Светлината пета страница и петнадесета.

В. 2 М. (Свещеният подпис)

33. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 30.3.1913 г.

София

30 март 1913

Любезна В. Стойчева,

За мен важи не как започват моите ученици, но как свършват.

Обичайте Господа, обичайте дома си, обичайте ближните си и помагайте на немошните, на страждующите. Това който върши, той изпълнява закона на любовта. Думите в нашия живот имат толкова смисъл и ценност, колкото се подкрепят от чистотата на живота ни. Всякой трябва да се радва, да се весели в делата на Господа. Природата е пълна с добрини. Тя говори повседневно. Любов, която не може да издържа страдания, лишения, унижение, пренебрежение, не носи живот в себе си. Любовта прави всички, които я имат, герои. Тя осветлява живота, подслажда горчивините, изпъжда съмненията и дава подтик за работа.

Когато тя се появи в кръвта, образува бащите, майките, братята, сестрите, роднините и дома. Когато тя се появи в сърцето и в неговите сокове, образува дружбата, приятелството и обичта между хората. Когато се появи в ума, образува хубавото, красивото, съзвучието и подтика към мисълта на идейно-

то. Когато се появи в душата, образува любовта към Бога и към всичко, което страда и дава подтик за самопожертвувание. Тази Любов не мисли за себе си, не дири своето си, но това, което принадлежи на Небето. Искам всички постепенно да станете такива. Само тогава ще можете да разберете дълбините, висините, ширините на Божествения Дух. Тогава ще познаете както сте познати. Но сега – на работа при обикновените работи на тоя свят, на тоя живот. Доволствайте се от малкото, което Господ ви дава. Който не се доволства от малкото, нему и многото да се даде, все същият ще бъде. Искам тая мисъл да бъде ясна у всички ви. Аз за себе си не искам нищо. Искам вий да бъдете свободни духом, на човеци роби да не ставате. Аз знам, за вас е мъчно да разбирате живота и Аз знам, вий си правите разни съждения за моята обхода. Но в мен тъмнина нема, в мен всичко е ясно. Аз се не мамя от външната обвивка на нещата. Защото Онзи, Който е в мене, е Светлина и в Него е Животът. Моят съвет е: бъдете добри майки, добри другарки, обичайте мъжете си, живеете добре, по възможност добре с всички човеци. В живота ще срещнете много разочарования, но те са неща на миналото. Съграждайте отсега бъдещето. Дотолкова, доколкото вашите стремежи са добри, Аз ще ви помагам и ще ви подкрепям, ще ободрявам душата ви и духа ви, но там, гдето се уклонявате, Аз ще стоя по-далеч. Между доброто и злото не може да има съгласие; между лъжата и Истината не може да съществува обич. Светът се нуждае от души, души, и то велики души, души на доброто, на правдата и на Истината.

В. В. [Ваш Верен] (Свещеният подпис) П. К. Дънов

34. Писмо от от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 10.4.1913 г.

София
10 април 1913

Л. В. С. [Любезна Величка Стойчева]

Пиша ви тия редове, като имам предвид миналото, настоящето, бъдещето с неговите последствия. Това е дълга история, през която човешката душа е минала, минава и ще мине. Вий живеете в един свят, който постоянно привлича вашите мисли, вашите чувства, вашите постъпки към своето битие. Този свят, за който говоря, е проявление на Природата, която е майка на всички живи същества. И тя, както всички други майки, се интересува в своите деца. Създаде им е много играчки за развлечение, ушила им е много дрешки за украсение, образувала е много сокове за прохлаждане, много плодове за насищение. Сложила е богата трапеза на своите деца, да си похапнат, да си попиянат, да си починат, след това да идат да се поучат и да поработят в нейната градина на живота и да принесат своите придобивки в нейния дом. Сега, защо са играчките, защо са дрешките, защо са соковете, защо са плодовете? Вий имате четири неща, които могат да се изразят в четири числа така: 1, 2, 3, 4 или $1+2+3+4=10$, на които общият сбор е десет. А знаете ли какво представлява общият сбор на тия четири числа? Играчките, това са действия, дрешките, това са оформявания, соковете, това е растение, плодовете, това е завършване. Сега, важно е с какъв род играчки трябва да се занимава едно дете, с какъв вид дрехи да се облича, с какви сокове да се пои, с какви плодове да се храни. С какво да се учи и какво да работи. Нашият предмет естествено се дели на две части. В първата влизат играчките, дрешките, соковете, плодовете. Във втората – учение и работа. Сега, за по-лесно разбиране, можем да ги представим в два реда числа. Първия: 1, 2, 3, 4. Втория: 5, 6. Да направим едно

малко изчисление: $1+2+3+4=10$; $5+6=11$; $11+10=21$. И в тая задача имате един отличен метод да направите живота си пълен и сполучлив, ако само можете да турите всяко нещо на неговото място. Но ще кажете: «Желаем да знаем добре.» Сега, вий на първо място разгледайте цветовете на плодните дървета и вижте по колко листа имат цветовете им и по колко тичинки, и после пак ще говорим.

Сега да се повърнем на първата част на нашия предмет. Играчките винаги трябва да съответствуват на природата на децата. На момичето – кукла, на момчето – конче; на момичето – рокля, на момчето – гащи. При ядение, и на двете храната – една: сокове и плодове. Но в нашите размишления се появява една нова група, която иска да вземе участие. Играчките, дрешките изискват ум; соковете, плодовете – топлина. Да ги представим тия юнаци пред вас като войници в една проста ученическа задача. Първо: играчки, дрешки, сокове и плодове: $1+2+3+4=10$. Второ: учение и работа: $5+6=11$. Трето: ум и топлина: $7+8=15$. А знаете ли какво означават тия три сбора? Те означават Бог, борба, Посвещение.* А можете ли вий да намерите отношението на тия думи една към друга? Който разреши правилно тоя ребус, ще получи една награда от мен. Аз искам всички вий да мислите право, да чувствувате право, да постъпвате право. Право като говоря, то е по отношение на законите, силите и причините на самите неща – които съществуват в Божествената Природа.

Прочетете това писмо на всички приятели и онези, които искат да се завземат да разрешават ребуса – могат да си препишат писмото. Моя отличен поздрав на всички ви без разлика – за светлите настъпващи дни. Ний ще продължим нашата започната беседа идния път.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

35. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 21.4.1913 г.

София
21. април 1913

Любезна В. Стойчева,

Получих последното ви писмо от 17-того. Всяко добро дело се възнаграждава и приноси добри плодове отпосле. Вий нема освен да се радвате, че Господ е бил с вас през всичкото време на вашата работа за Него. Желая да имате твърда и непоколебима вяра и да не падате духом. Моето писмо, отправено до вас, което ви е произвело тъжни мисли, има съвсем друг характер. То съдържа общи истини, които не се отнасят лично до никого. Вий мислите тъй,

* Обяснение на ребуса:
 $1 + 2 + 3 + 4 = 10$ – Бог
 $5 + 6 = 11$ – Борба
 $7 + 8 = 15$ – Посвещение

$13 - 16 = - 36$

Учителят изпраща ребус за решение на задачата за предстоящото земетресение в гр. Търново от 1 юни 1913 г. Никой не решава ребуса. Идва земетресението и после Учителят в друго писмо обяснява ребуса. Числото 13 се отнася за 1913 г. Числото 16 показва, че земетресението ще почне на 1-ви, но в шести месец, и ще продължи 36 дни, видно от числото 36. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

както децата – когато някой голям облак засени слънцето, те мислят, то не е вече разположено да свети и се радва на тях. Имайте онова търпение, което дава мир на душата. Има Божествени закони, които трябва да спазваме постоянно в душата си. Законът е: Любовта Любов ражда, но Любовта, в която Бог се проявява, има за задача спасяването на света. Тази Любов е постоянна и тя носи в себе си всичкия живот и тя е обща на всички души. Мен ме радват добрите усилия, които всички правите за доброто на другите. Аз познавам добрите страни на вашата душа. И всяко добро усилие от ваша страна е един подтик да ви доведе по-близо до великата Истина на Живота. Казано е: Истината ще ви направи свободни. Работите ще се оправят, макар и да изглеждат забъркани – в това не се съмнявайте. Всичко ще се изведе на добър край. Ако Пеню напусне Бургас, то е пак за добро. Той ще работи и там, гдето ще иде. Ний трябва да сеем навсякъде. А вий не се опасявайте – гдето и да идете, Аз нема да ви забравя, ще ви посещавам. Нека изпълним волята на Небесния Баща. Аз мисля да изляза, но не съм определил времето. Имам още малко работа, която трябва да се привърши. Отсега трябва вече да се готвим за събора и да се молим на Господаря на Нивата да уреди всичко добре и благополучно. Да премахне големите спънки на пътя.

В. В. [Ваш верен]

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

36. Писмо от от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 11.5.1913 г.

Любезни К. П. Стойчев,

Получих вашето писмо. Върху ребуса ще говорим, когато се дадат всичките отговори. Всяко добро усилие, в каквото и направление и да се извърши, все принася своите добри плодове. В живота има много задачи да се решават, много цели да се постигат, много работи да се завършват. Човек е като плодно дърво, при всяко лято трябва да цъфти, върже и дава плод. Господ е всичко добре наредил, и който разбира пътищата Му, ползва се от Неговите блага, а който не – страда. Който ги следи, въздига се, а който ги изоставя, спъва се. Ходете във виделината, която имате, и всичко ще се преобърне като на зазоряване.

Моя поздрав на Величка и вам, а така и на Стефка. Поздрав на Приятелите.

П. К. Дънов

София

11 Май 1913

37. Писмо от от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 21.5.1913 г.

Любезна В. Стойчева,

Получих вашето писмо. Моето желание при задаването на ребуса бе вий да се ползвате, като мислите върху великите неща в природата, която Бог е направил училище за добро. И когато човек мисли, той трябва да разтваря всичките прозорци на своята душа, за да може Божествената виделина свободно да влиза и озарява всичките кътчета на негова ум. Човек е като плодно

дърво, което трябва да се посее, да изникне, да порасте, да цъвне и да даде плод, едно – 30, друго – 60, а друго – 100. И по този начин човек се учи на Божиите пътища. За други няма защо да се смущавате. Политическите работи, това са ветрове, които периодически веят в едно или друго направление. Тяхната цел е да става проветрение в света. По някой път вятърът може да е слаб и да произвежда една приятна хладина, а по някой път може да е цяла стихия, която да подигне цял облак от прах. Но тия неща са естествени. Прахът е потребен за образуването на водните капки. Гледайте на всички явления от добрата и полезна страна. Всичко Господ урежда за добро. Няма нужда да бъдете дряхли и обезсърчени. Вярата и надеждата, добрите дни са на бъдещето. Бъдете радостни и весели в безбройните добрини, които Господ е изпратил на всички според Своята безгранична любов и обич към човешките души. Нека мислите ви и желанията ви всякога да бъдат насочени към това, което е полезно, което е добро, което е благо, което е благородно и доброволно пред Бога, Спасителя на всички. И колко добре е изразил Духът тая мисъл чрез устата на великия Учител на човечеството: Това е Живот вечен, дето да познаят Тебе, Единия Истинен Бог и Христа, Когото си пратил. Нека да говорят мислите, нека да говорят чувствата и нека да говори и душата чрез своите уста. Нека всичко, което се върши, да е благоприятно пред лицето на Бога. Аз всякой ден изпращам добрите си мисли към всички. И знам, че всички са получили повече, отколкото заслужават, а като е така, да благодарят всички на Господа Бога Единия Спасител. Всички са опитали закрилата и обичта Божия. Той е показал Своята вярност и голяма грижливост. И бъдещето е в Неговите ръце. А като е така – бъдете уверени, че и то ще е добро. Защото Господ е велик и по ум и по дух, и по сила.

В. В. [Ваш Верен] (Свещеният подпис) П. К. Дънов

София
21 май 1913

38. Писмо от Учителя Петър Дънов от 14.6.1913 г.

14/6 – 913 г.

Да не оскудява вярата Ви. В края Господ всичко ще преобърне на добро. Работите ще се оправят. Те са вече в най-високата точка на своя развой. Всички приятели в Търново са запазени невредими. Минали са през изпита добре и сега са бодри и весели в милостта на Онзи, Който ги е избавил. Божиите пътища са непостижими. Повидимому всичко върви на зло, но всъщност всичко е добре. Защото сам Господ ръководи работите, а там, гдето Той работи, всичко става добро. Аз Ви имам предвид всички. Трябва да помогнем на всички ония, които имат най-голяма нужда. Съдействайте и вий там всички.*

П. К. Дънов

* Търновското земетресение е на 1 юни 1913 г. Учителят в едно писмо обяснява ребуса. Числото 10 е «Бог», 11 е «борба», 15 е «посвещение». Обяснява, че в 10 часа започва земетресението, 11 е първият земен трус и ще продължи до 15 часа. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

39. Писмо от Петко Гумнеров до Кънчо Стойчев от 12.6.1913 г., по идея на Учителя

София, 12 юни 1913 год.

Любезни Господин С. ойчев,

Важни времена преживяваме. И, ако има нещо, за което най-много да благодарим, то е, че сме се родили в тая «епоха – кърмачка» на велики събития, за които било писано да сме техни съвременници и зрители. А пък нам конкретно надлежи да славословим и хвалим Господаря на Силите, че ни е сподобил да се срещнем при нашето пътешествие с Тогози, Когото, колкото и да крие небето от нас, пак, ради Него, ни се дарува и благодат, и сила, и крепост.

Да, да. Само 10 месеци ни делят от миналогодишната среща, и сега, ако застанем един срещу друг, ще можем да разказваме и да разказваме: за балкански съюз – чудо; за съюзно турския вой и погрома на вековна империя – чудо; за трусове и землетресения в средата на България – чудо; локализацията на дипломатически и политически сплетни – пак чудо. И всичко чудо и чудеса. Всичко се уреди и нареди, урежда и нарежда чудесно. Ние нека искаме доказателства. Доказателствата дохождат и заминават, но ще ли ги използваме? Щем. А ако не щем, ще ни се наложи да ги използваме. «Който има уши да слуша, нека слуша.» Българите не възприеха 100% доказателствата след Лозенград – дадоха им мъчнотии около Одринските крепости и ги спряха при Чаталджа. А сега опълчават съюзниците им срещу тях, за да ги понапечат, та да си учат добре урока, да размишляват зряло върху всички доказателства, които им се дават за тяхно назидание и да оправят стъпките на живота си. И ще ги оправят. Ще ги оправят повече от всякой друг път, защото Духът, Който ръководи този народ, казва се, е Дух неотстъпчив от Правдата Господня и Той, в съдействието Си да се въдвори тая правда, ще използва както слабостите на българите, така и упорството на техните съюзници. А като тъй, има причини да се радваме, щом сме под неговата охрана. Няма място за унии и тъга, защото Господ работи; и работи садикане*. Дипломатическото и политическо плетиво да не ни смущава. Настроението между българи и сърби е само привидно. От война вече не се бойте. Най-сетне, когато ни сгреси един човек, колко пъти го бием? Не ли само еднаж? Е, добре. Сърбите в 1885 г. не бихме ли ги еднаж? Бива ли и сега да ядат тимара**? Не. Два пъти човек за един кабахат*** не се бие. Не; защото сърбите ще отстъпят като магарета. Не ги гледай, че са се много наежили или че много крискат. Те се ежат, за да се смирят; крискат, за да млъкнат. И когато хич не се надеем, ще видим краен оборот на работите.

А сега тези, последните, трябва да се изострюват, да дойдат до апогея на своето развитие, и когато всичко стигне до кулминационната точка, ще почнем да забелязваме обрата. Ама ще речете: в 1885 г. бихме сърбите за един кабахат, а сега друг кабахат сториха. Не. Съвременници сме, знаем: тогава упорствуваха, погрижиха се за равновесието на Балканския полуостров, но ядоха лобутя****. Сега, виждаме, искат да засвоят цяла Македония, защо? За равновесие. Значи, правят същата грешка, която направиха в 1885 г., а за една

* саде – сам, само; садикане – самичък. Изразът означава: «и работи самичък».

** тимара – преносно: бой; ядат тимара – ядат боя; чистене на кон, което става със специален гребен, с кърпи, и е много трудна работа, която е наказание за онзи, който го прави.

*** кабахат – вина, грешка.

**** лобутя – бой. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев.

и съща грешка два пъти нито човек, нито народ се бие. Такъв е законът. Прочее, война не може да има. Схватки и перестрелки – може би. Но война – не. Не само че не се надеем вече за война, но надеем се, че месец юни, като 9-и месец от започване на настоящето усилено положение, ще донесе уреждане на работите, мир и благоволение.* Цифрата 9 се състои на 3 места по 3. А на трите като означаваха равновесие, излиза, че това равновесие е в троен размер, равно на 9, цифра, на която вратата адови не могат да одолеят. Всичко това дава ни основание още по-яката да викнем към Господа, и на Него, и само на Него да уповаем. «Което Господ прави, никой не може да развали, и което Господ гради, никой не може да разруши.»

Радвам се, че ми даде слово, за да ти пиша нещо, което отдавна се каня да сторя и ми беше мъчно, че не иде възможност. Моля ти се, поздрави нарочно г-н Паскалев и му кажи, че отговор на последното му писмо до мене няма да получи. Онуй, което би трябвало да му се пише, се почти съдържа в настоящето ми писмо до Вас.

С ожидание голямо чекам деня, когато Вас и всички единомисленици от Бургас ще мога да видя и прегърна.

Кажи на Тошето, че и нему няма какво да пиша. Никаква още оправия няма по неговата работа. Назначения и уволнения министерството не върши. Щом се започне такова, аз ще му съобщя и ще сторя от моя страна всичко, каквото ми иде отръки. Но и той да се държи на Горе и да не бърза. А па, ако иска да знае мнението на г-н Д. за неговите проекти, нека си му пише и да го сондира направо, а чрез мене сондаж да не прави, за да не би вместо полза, да му се принесе вреда. Пиша това в твоето писмо тук, защото знаая, че сте интимни и близки с Тошето, солидарни.

Стефчето помня. И мило ми е за нея, но и зъб имам на нея. Каня се да ѝ пиша и тогава ще ѝ се обясня.

С братски поздрави до всички,

Петко Гумнеров

40. Писмо от Петко Гумнеров до Кънчо Стойчев от 15.7.1913 г.

София, 15 юли 1913 год.

Любезни Господин Стойчев,

Подчеркнува се, че действително усилни и мъчителни са дните, които понастоящем България преживява. Дотолкоз и е опасан завоят, през който ще трябва да се премине, щото казва ни се, че и духовете не били в положение да допринесат с услугите си благоприятен изход. Всичкият развой на работите сега е само в ръцете Господни. Само Господ е в състояние да даде такъв обрат на сплетните и дипломатическите козни, щото да се предотврати гибелът на България. България е загубена без Господа. Към Него прочее трябва да се обърнем само с молитва да спаси страната, без никакви разсъждения или умувания от наша страна. Всичкия ни товар да възложим Господу. Препоръча се за тая цел да се четат следните псалми по реда, както са написани: 91, 21, 121, 115, 116 и 117. Всякой може да си ги чете по колкото пъти желае в ден. Там е спасението. Нека се въоружим с молитва към Бога и със силата на мислите, депозирани в горните шест псалма, и да вярваме в обещанията, които се дават в тия мисли. Защото, нека вярваме, Господ най-сетне ще простре ръка на милост и като духне еднаж, всичките морски вълни и вражи сили ще утихнат и

* На 30 май 1913 г. в Лондон е подписан мирният договор за края на Балканската война. На 29 юни 1913 г. Фердинанд нарежда на българската войска да нападне Сърбия и Гърция и се идва до Първата национална катастрофа. Вж. «Изгревът», том I, стр. 437–441. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

капитулират. Как и що, то е работа Господня – да бъде Името Му благословено. И понеже нямаме заслуги, заради които Господ да се смили за нас, то внушава ни се, когато викаме към Господа, да изговаряме: «Господи, бъди милостив за България, заради милостта Си.»

Българите изпортиха. Сънародниците ни в тази война беззаконноваха и се възгордяха, та затова ни настигат язвите, които ни заплашват да ни задушат. Може би по нашему, по човеческому, в много неща да сме прави, но небето не мисли както нас, нито мери както нас. Съветите на невидимия свят не са като нашите съвети, нито пътищата му – както пътищата ни; но колкото отстои небето от земята, толкоз и отстоят пътищата Господни от ония на човешките синове. Другояче гледат Горе на нещата. И не сме да не знаем, че към обречените за духовен подьом и за свят и чист живот, небето е далеч и много далеч по-придирчиво от онези, които са още в сферата на безразличието, които са още хергелета, йовà. Българите са от определените да слушат Господа. Не слушат ли, своенравничат ли – лобут. Те не слушаха сега. Освен че при войната срещу турците се извършиха редици безобразия от различен калибър, неподобаючи на хора християни, воюючи за свободата на другите; освен че на това отгоре се и възгордяха със своята още бъдеща велика България, но и свръх това, този именно горделив дух ги накара да не послушат нито съветите на Англия, нито ония на Русия, нито безценните съвети на Пророкът Господен в България, а взеха, че воюваха със Сърбия! Това е върхът на безобразието. Истина, официално – чрез укази и манифести – нашите не обявиха война и това, е което в небето ни спасява, но не трябваше да стане и това, което става. България не биваше да воюва със Сърбия, нито официално, нито неофициално, а непременно, на всяка цена, трябваше да се спогоди с нея, защото, както и в първото писмо се каза, за със Сърбия война от горе не е определена. И сега, казва ни се, в астралния свят няма война между Сърбия и България. Не може и да има, защото, каза ни се, за един и същ кабахат два пъти човек не се бие. А сегашният лобут между тия две братски и славянски държави е човешка работа, ни най-малко предвидена в Божествените порядки. Оттук непослушание и грешки, които заплетоха и оплетоха положението. Но нека не се обезсърчаваме: всяка грешка ще се използва от небето. От грешката с войната, освен че България ще почерпи добър урок, но и кръвта на загиналите в нея нейни синове ще се вземе в съображение от небето за нейното бъдаще величие. Най-верните схващания на истината в това отношение гласят, че от всички тия свои нещастия България, дори и ако изгуби нещо материално, астрално обаче много печели. Тъй щото, няма пак защо да се безпокоим, щом това е така, и щом Господ е, Който е взел грижата да оправи всичко. И аслъ* има вече доста признаци, че наистина Господ пое върху Себе грижата: Всички софиянци коленопреклонно искат това от Него – черквите ежедневно ги зове на вечерни и те с готовност се отзовават; румъните и турците поне дотам, гдето бяха дошли, се спряха. Па и нека се надеем, че щом в 9-ия месец работите поради наши грешки не се оправиха, то 12-тият месец сигурно ще донесе демобилизация и мир, стига да постоянствуваме в молитва и бдение духовно. Само 15 дни Господ остави нас да се управляваме, и се забъркахме. Но сега Той ще доизкара онуй, което бе подкачил и нека се надеем и да вярваме, че обещаното на България никой не е в положение да ѝ го отнеме.

Много би могло да се каже, но сега не е време, освен за молитва и обръщение към Господа. Не нашите думи и нашето разбиране, а Господ е, Който гради и съгражда щастието на народите.

С братски поздрав до всички, Петко Гумнеров

Това писмо дожда и в Созопол. 27/VII 1913 П. Киров

* аслъ (тур.) – наистина, така си е, всъщност.

41. Писмо от Учителя Петър Дънов към всички от 18.7.1913 г., София*

Към Всички.

Това е епохалната година, за която ви бе казано. Бурите, които се повдигат, са неща, които трябваше да дойдат, за да се опита вашата вяра, вашата любов. Зад тия бури стои Един, Който наблюдава вървежа на всичките работи. Един, Който не дреме. Той е известен през всичките векове с Името на Когото се крепи всичко. Аз съм с вас, не бойте се. Всичко ще се преобърне за добро. Тия, които наредствуват, ний ги знаем, те минават под многото имена. Но Господ е Господар на света и без Него нищо не става.

София

18 юлий 1913

(Свещеният подпис)

42. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 21.12.1913 г.

Търново

21 декември 1913

Любезни К. Стойчев,

Получих вашето писмо, а така също и колета с рибите и лимоните. Благодарим за вашата услужливост. Рибата, това е добра емблема на християнството. Думите: Исус, Христос, Син Божий, Победител трябва да бъдат лозинка на човека в негова земен живот. Да му дават подтик за работа и смелост да побеждава мъчнотиите в ежедневиия живот. Човек на Земята има да учи много работи и му е потребно да се запознае с много закони на живота. Всеки трябва да стане вещ в своята работа. Временните изпити и страдания, които се случават на човека на земята, са неща, които му показват истинския път на неговото духовно развитие. Всеки е длъжен да работи в своя живот тъй, както Бог го е научил и го учи да се ползва от всички блага. Да благодари на Бога за здравието, за живота, за добрите мисли, за добрите желания, които му е дал. Да благодари за всичко в сърдцето си. За ония малки случки, за онова внимание, с което Господ благоволява да го посещава. Трябва хората да станат добри деца – послушни, прилежни, трудолюбиви и работливи като пчели. Това като се върши, всичко друго ще си дойде на времето. Има време за всички неща. Моя поздрав на Величка и на Стефка, а така също и на всички приятели.

В. В. В. [Ваш винаги верен]

П. К. Дънов

* Ето защо се изпраща това писмо до всички: На 17 май 1913 г. в Лондон е сключен мирен договор и приключва Балканската война. На 16 юни 1913 г. по заповед на Фердинанд българската армия напада Сърбия и Гърция. На 27 юни 1913 г. Румъния напада България, а на 30 юни 1913 г. Турция напада също. България капитулира и на 28 юли 1913 г. в Букурещ се подписва мирен договор. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Търново
21 дек. 1913

Любез. К. Стойчеве,

Получих вашето писмо,
а така също и копие
със подписа и подписа.
Благодаря за вашата
услужливост. Радостта
това е добра служба на
аристократството. Думи-
та: Меч, Крестосъ, Св. Божий,
поддържан, трябва
да бъдат познати на всички
в Негова служба стигат.
За му дават потисъ за
работна и служба да по-
бесидат могат да
ежедневни стигат. Това
на служба има да учи много
работи и му е приятно да
се работи с много работи
на стигат. Всичко трябва

да стане всецъ в своето робство
Времето нечестно и несправедливо
къмто се изграбват на робство
на злата и дъщеря, които не
показват нечестен и нечестен
неговото духовно робство.
Всичко е възможно да работи
в своя свободна майка като Бог.
То е нечестно и нечестно да се
погуби това време много. Да
споделим по Бога в работата,
то е нечестно, то е нечестно и нечестно,
то е нечестно и нечестно и нечестно
не да даде. Да споделим то
всичко в сърцето си то е нечестно
малко сърце то е нечестно
не е, което е нечестно и нечестно.
Да то е нечестно. Търбва да
да стане добър човек нечестно,
нечестно, нечестно, нечестно и
нечестно. Това е нечестно и нечестно.
се даде. нечестно. Не
всичко то е нечестно и нечестно. Мал
нечестно нечестно и нечестно
а нечестно и нечестно и нечестно
а. а. а. Т. К. Дънов

43. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 2.2.1914 г.

2/II – 914 г.

Любезна В. Стойчева,

Получих вашето писмо. На тая госпожица, за която ми говорите, може да ѝ препоръчате да пие вода от варени копривени корени. Да си наберат корени от обикновената коприва, да ги измият добре, да ги нацепят, да ги турят на огъня с вода и да ги варят 2–3 часа и от тази вода да пият по два или три пъти на ден. Така може да си варят всеки ден, или през ден. Те действуват отлично.

В живота трябва търпение, мъжество, смелост, вяра. Страданията, това са участта на човека след изгубването на Божествения живот. Зная, виждам, но много неща трябва да се носят. Всеки един носи постоянно последствията от грешките на своя живот. Не може злото да принесе добри плодове, нито доброто – зли. Не може лъжата да донесе живота, нито любовта – смъртта. Дано да биха всички дошли в познанието на Истината. Да се хранеха от думите на Господа. Всичките им недъзи биха изчезнали и всичките им болести биха се махнали. Всички страдат от тайните си прегрешения. Лукавият не ходи между хората освен да разрушава и осакащава. Колко умове има развалени, колко сърца покварени, колко тела заразени. Любов, Мир и Радост ви трябва на всички. Любов, безкористна Божествена; Мир Божествен величествен; Радост Господня. Дано да дадохте да се всели във вас Божествената Любов, Божественият Живот, Божествената Мисъл, Божествената Воля. Аз ще ви посетя към март. Духът на Господа работи между нас. Добре гледайте на живота. Не обръщайте внимание на грешките на другите. Не знаете дълбоките причини. Нека да ни радва светлината, нека да ни радва Господнята милост и благодат, с която Той постоянно ни лекува душите ни.

Моя поздрав вам и на всички.

Ваш Верен

П. К. Дънов

44. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 14.2.1914 г.

София

14 февруари 1914

Любезна В. Стойчева,

С днешната поща ви изпращам една кутия с клончета и листа от известно растение, за да си послужите за освежаване на вашата нервна система и за премахването на това, което ви плаши. Ще следвате по следущия начин: ще вземате от десет до четиринадесет клончета и ще ги поставите в една чиста тенжерка. Ще налеете до едно кило вода и ще ги варите от 2 до 3 часа. Житкостта, която се получи, ще я налеете в едно чисто шише и ще вземате сутрин, по обед и вечер от една до две кавени чаши наведнаж. Ще вземате на гладно сърдце. Ако водата изври много, ще доливате, тъй щото да остане до половин кило. Кат се свърши, ще си сварите пак по същия начин. Цветът, който се получи, ще бие на портокален. При другото ще си наберете копривени корени, ще ги измиете добре и от тях по същия начин ще си варите. Ще вземате по една винена чаша сутрин, по обед и вечер на гладно сърдце. Това ще правите през ден. Когато употребявате първата течност, втората нема да вземате. Трето,

трябва да дишате дълбоко и да задържате въздуха в дробовите си по-дълъжко. След като поемете въздуха, започнете да четете мислено до 32 и тогава го изпусчайте навън. От 32 увеличете четението до 64, и даже до 100.

Другото: трябва да имате голямо търпение, голяма смелост, непреодолима вяра. Господ иска подвиг. Според мен любовта е по-силна от смъртта. В човешките сърдца се крият много работи, това е достояние на Господа. Моето желание е всички хора да имат чисти сърдца. Чистото сърдце от нищо не се плаши. То вижда нещата тъй, както си са.

Това е законът на моя Господ, на Комуто Аз служа и Аз не мога да постъпвам другояче, освен както Той ме учи и ръководи. Аз съм пил много горчиви чаши в дългия живот и никога не съм роптал. Аз знам, че Господ прави което Му е угодно. Човеците мислят едно, Той мисли друго. Между човешката и Божията Любов има разлика. Това всички вие ще го проверите един ден. Засега живеете тъй според виделината, която имате. Ползвайте се от всичко, което ви се дава! Животът на земята е съчетание от скърби и радости, от сполуки и разочарования, от придобивки и загуби. И често неговите неприятели ще бъдат даже неговите домашни, неговите близки. Всеки ще гледа да го спъне. И добре казва Господ: и неприятели човеку ще му бъдат домашните. Само по такъв начин човек може да се усъвършенствува. С хубави премени всеки обича да ходи, но понякога ще трябва да наденем и скъсаните работни, да дигнем ралото или мотиката и да се печем цял ден на слънцето. Па и лицето се поопърля, и хубостта се губи. Но по-добре е душата да става добра и красива, отколкото тялото. Ний не сме страдали още толкова, колкото е страдал Тойзи, Когото ний наричаме наш Господ и Спасител. А Мария избра добрата част, която нема да ѝ се отнеме. Благодарност, благодарност за великата Благост на Господа към всички. Всеки ден носи хиляди благословения, хиляди добрини, хиляди радости, хиляди утехи и насърчения за душата, която се повдига.

Ваш верен (Свещеният подпис) П. К. Дънов

От течността може да давате и на Стефка, а особено от копривената.

45. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 19.5.1914 г.

Русе

19 май 1914

Любезна В. Стойчева,

Внимавай онова, което градиш, да го не развалиш. Чудно е, че ти допускаш такива мисли да смущават мира на твоята душа. Аз искам да поддържам ония мисли, ония чувства, които Господ е насадил в човешката душа. Вън от това всичко е измама и привидност. Съблазните на живота събарят, а не поправят. Аз съм бил всякога готов да помагам на страждующите, да ги водя в пътя на Истината и живота. Работете за вашата душа, работете за вашите близки, работете за Господа. Любовта не мисли зло. Тя е радост и мир. Противоречия на земята ще има. Горко на света от съблазни. Желая да бъдете бодра, весела духом, пълна с вяра, надежда и упование. Това е волята на Небето, това желаят вашите братя и сестри от горе. Кога се улесните, може да посетите Търново, Шумен, Варна и Русе. Има поле, пътя съм ви отворил. Навсякъде ще ви приемат радостно.

Моя поздрав на всички.

В. Верен П. К. Дънов

46. Писмо от Учителя Петър Дънов от 3.6.1914 г.

На когото трябва да се помогне, аз ще помогна и на всякого едного ще се даде според вярата.

Душата, която не се е научила да очаква с радост и да приема всичко с вяра от Господа, има да учи и от своята опитност, и от тъзи на ближния си.

(Свещеният подпис)

47. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 20.6.1914 г.

Л. В. С. [Любезна Величка Стойчева]

Слушайте ръководството на Благия Господен Дух. Вършете всичко, което е за доброто на вашата душа и душите на вашите близни. Всяка възраст на човешкия живот си има своите възжелания. Блажен е онзи, който разбира пътищата Господни и ги следва. Не пресиляйте работите. Всичко трябва да се прави тъй, както е определено от горе. А това значи да се научи човек да живее. Това е великото изкуство. Да знаеш

как да мислиш,
как да говориш,
как да работиш,
как да четеш,
как да пееш,
как да свириш,
как да се учиш

и възприемаш вечните блага. Преходното е преходно, временното е временно, непостоянното е непостоянно. Изгряване и залязване винаги стават в природата. Земята не стои, но се движи. Движи се и човек. Учениците, вечерно време всеки се връща дома си и сутрин – пак на училище при другарите си. Бъдете хитри (умни) като змиите и незлобливи като гълъбите, казва Учителят. Доста е на деня неговото зло, повече от това да се не притуря на деня, защото става непоносимо. За баните може да правите и едните, и другите, според както ви е по-удобно. Тези работи зависят и от доброто и лошо време. Трябва да се съобразява човек.

Моя поздрав вам, и на всички приятели.

(Свещеният подпис)

Казанлък
20 юни 1914

48. Покана от Учителя Петър Дънов за събора през 1914 г. до Кънчо и Величка Стойчеви

Любезни К. Стойчев и В. Стойчева,

Съборът тази година ще стане на 10 август в Търново. Аз ви поканвам да участвувате в общите блага.

Ваш верен

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

Две покани от Учителя Петър Дънов за събора на 10 август 1914 г.

Среща на веригата Г.* ще стане на 10 авг., Търново, 1914

с Вярa се постига пътят на Истината

Б. Т. н. А. О. Н. К.

С. и. Ж.**

(Свещеният подпис)

49. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 15.10.1914 г.

София

15 октомври [1914 г.]

Любезна В. Стойчева,

Бъдете добра да се осведомите дали Пеню има средства да прекара настоящата криза, а така също и Тодор. Ако се намират в голяма нужда, съобщете ми, да се погрижа за доброто им.

Съобщете ми тъй също Боев, учителят от Панагюрище, в Бургас ли е? Той за там замина преди няколко време.

С поздрав:

П. К. Дънов

50. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 18.10.1914 г.

Любезна Г-жа В. Стойчева,

Получих двете ви писма.

С днешна поща Г-н Голов ви изпраща 90 екземпляра от излезлите вече три беседи, по 30 от всяка. Те ще ви послужат там, гдето трябва. Полека-лека и другите ще излязат. Това дело, което Господ върши, е велико. Трябва непреривна вяра, надежда, търпение и любов, да се осъществи Царството Божие на Земята. Трънища, бодили тук-там ще има, но всички работи на земята така отиват. Трябва на дело да се изпита човешката любов. Да се самоопознае човек, това не е тъй лесна работа. Колко често човешките обещания рухват. Хората радостите на драго сърдце носят, но щом опре до изпитанията, страданията, виж, там малцина остават. Пътят е пред вас, напред вървете и докажете докрай, че обичате Господа вашето. Това е и заповедта: «Ако Ме обичате, ще опазите Моето Слово.» Поздрав на всички.

В. В. [Ваш Верен]

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

София

18 октомври 1914

* Г. = Господня. ** Тези инициали гласят: «Божие Търпение на Ангелската обич няма край. Сила и Живот. Изпратени са две еднакви покани за Величка и Кънчо. Вж. сканираните копия на следващите две страници. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Сръща на
Веригата Т. ще
стане на 10. Авг.

Търново
1914

Сръща на
Въригата Т. ще
стане на 10 Авг

Търново
1914

10. 10. 1914

Покани от Учителя Петър Дънов за събора през 1914 г.
до Величка и Кънчо Стойчеви, външна страна

съ
Взра се постига
пътът на
истината

Б.Т.Н. А.О.Н.К.
С.и.Ж.
Дънов.

съ
Взра се постига
пътът на
истината

Б.Т.Н. А.О.Н.К.
С.и.Ж.
Дънов.

**51. Писмо от Учителя Петър Дънов
до Кънчо Стойчев от 2.11.1914 г.**

Любезни К. Стойчев,

Не е зле да опитате вашето желание. Опитът всякога най-добре решава нещата. Хлопайте и ако ви се отвори – добре. Поговорката казва: опитът е без пари. Безполезните колебания в едно или друго направление поставят човека в недоумение. Засега само това мога да ви кажа.

В. В. [Ваш Верен]

П. К. Дънов

В. 2 м.

1914

**52. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от
9.3.1915 г.**

Любезни К. Стойчев,

Получих писмата ви и пратката. Да расте вашето сърдце, да се въздига вашата душа в пътя на Господа и да сияе Неговата Истина във вашите умове. Ходете с вяра. Бъдещето е светло и Господ е, Който въздига всичко. Вярата носи в живота светлина за ума, доброта за сърдцето и здраве за тялото. Привет вам и на Величка, Стефка и на всички приятели. Да посрещнете радостно и весело Новата година и да бъде благословена вечерята на всички братя на Господа.*

Ваш верен

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

София

9/III 1915

53. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 22.3.1915 г.

(Адресирана: Г-н К. Стойчев, т. п. чиновник, Бургас)

22/III 1915 София

Пътят на Живота към Христа е светлина приятна.

Ц. Б. И. **

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

* Духовната Нова година на синархическата верига е денят на пролетното равноденствие, което по стар стил е било на 9 март, а сега по нов стил е на 22 март.

** Ц. Б. И. – Царството Божие идва. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

54. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 9.4.1915 г.

София
9 април 1915

Любезна Г-жа В. К. Стойчева,

Получих вашето писмо. Животът на Земята се развива по особен път. Не всичко, което по видимому е добро, е добро; и не всичко, което по видимому е зло, е зло. Всяко нещо, което въздига и облагородява душата и ѝ дава простор да работи, да изпълни своето предназначение и да се доближи по-близо до вечния Извор на живота, е добро; и всяко нещо, което я отдалечава, е зло. Страданията при настоящето състояние на човешките души са нещо необходимо (за тяхното въздигане). И за Христа е казано, че Той трябваше да пострада, за да дойде в Славата Си. Когато Аз говоря някому Истината, не го съдя, но му показвам пътя на Живота. И моето желание е вие да не блуждаете, но да вървите напред и да се не спирате да гледате назад като Лотовата жена. Павел казва: задното забравям и към бъдещето се стремя. Възлюбване Господа и ближния си, това е лозинка на живота. Това е Христовото учение. Всяка душа има задължения към своя Ангел Хранител, към своите близни и към Господа – върховното благо. И необходими са блаженствата на всяка съзнателна душа. И вие трябва да се придържате у тия велики Истини. Онзи, който живее в Духа на блаженствата, Господ го не съди, Ангелите го не пренебрегват, добрите хора го не отхвърлят. «И за това, истото, турете всичкото си старание, и приложете на вярата си добродетел, на добродетелта – благоразумие, на благоразумието – въздържание, на въздържанието – търпение, на търпението – благочестие, на благочестието – братолюбие, и на братолюбието – Любов. Защото тези добрини, ако се намират у вас и се умножават, правят ви да не сте празни, нито безплодни в познанието на Господа нашего Исуса Христа.» И да се утвърдявате в Истината.

Моя поздрав на всички. Преди Великден идва тук някой ваш роднина на име Попов, фабрикантин. Ако му пишете, поздравете го. Той ни покани да го посетим в Габрово.

Ваш верен

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

55. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 30.5.1915 г.

София
30 май 1915

Любезна В. Стойчева,

Получих вашето писмо. Започнете в следующето новолуние вашата проектирана работа. Вий още, види се, че не можете да правите съществена разлика между реалните и скитающи мисли, които терзаят вашия ум. Всеки трябва да се стреми към самоусъвършенствувание. Вас, види се, някой скитник дух, като нема друга работа, постоянно ви навева мрачни и подозрителни мисли. Вий му поопънете ушите. Онзи, който мъти хорската вода, не е от доброжелателите. Светът е достатъчно пълен със страдания, нема нужда да прилагаме още. Има доста обременени души. Като помагаме на другите, помагаме на се-

бе си. «И блажен е онзи, който не се усъмни у мене» – казва Господ. Вие, щом се позаоблачи времето, веднага се стряскате. Да се облачи, да вали, да гърми – това е от Бога, това е необходима промена в природата на живота. Нима когато времето се мени, с това мени ли се и Слънцето? Не грее ли то всякога все еднакво? Да, то е тъй благосклонно, както всякога. Лятно време нас ни се чини, че то грее повече, а зимно време – по-малко. Но това е наше самозаблуждение. То е отношението на Земята към него, според както е наклонена. И всяка промена във вас е резултат на вашето наклонение в орбитата на вашия живот. Има закони, които менят този наклон. Трябва повече дълбоко разбиране на нещата в природата. Не привидността на същината на нещата трябва да се гледа. Верният и в малкото, и в многото е верен. Чистотата в живота е необходима, защото без нея никой не може да види Бога. Тя се добива само когато Господният Дух слезе да обитава в душата. Само Той може да я изработва. Вий по някой път мислите, че аз действувам и мисля както всички други хора правят. Аз действувам и мисля както на Господ е угодно, а не както на мене. Нито пък Аз се стремя да си самоугождавам. Щом служите на Господа, щом се стремите към Христос, вий сте ми тъй близки, както кой да е друг, който върши волята на Отца. Нема друг закон в света, който да регулира отношенията на хората. Любовта е от Бога. Тя е плод на Духа. Ако вашите отношения към Господа са прави, те са прави и към мене. В това аз никога не се съмнявам. Самоизмамата на дявола е самоизмама негова, в неговите дела аз нямам нищо общо. Мислете трезво, чувствувайте правилно, действувайте разумно, на всяка празна мисъл не вярвайте. Вярвайте в доброто, в правото, в благородното, в разумното, в Истинното. Това иска животът. Изменете мислите си, изхвърлете тия дразги от себе си. Нагласете струните си и свирете добре, според правилата на музиката. На всички досега съм ви помагал без разлика.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

56. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 21.07.1915 г.

Л. В. С. [Любезна Величка Стойчева],

Има един отличен пример от живота на св. Антони. Веднаж го нападнали лошите духове и го много измъчили. Когато се освободил, със сълзи на очите попитал: «Господи, къде си?» – «Тук съм», отговорил Господ. «Но защо ме изостави?» – «Аз не те изоставих, но се малко поотдръпнах, да видя твоето мъжество.» И Аз ти казвам: Господ иска да види твоето мъжество. Той не е далеч. Мъжество. Човек се ражда да стане не по-щастлив на земята, но по-силен духом, като се кали в тая вътрешна борба. В моя Дух противоречие не съществува.

(Свещеният подпис)

57. Покана за събора през 1915 г. с дата 4.8.1915 г.

У
Или

И. VIII
1915

**58. Писмо от Учителя Петър Дънов
до Величка Стойчева от 3.9.1915 г.**

Любезна В. Стойчева,

Получих писмото ви. Човешката душа на земята трябва да се пречисти съвършено от всичките свои минали порочни стремежи и да се обнови напълно от Божествената Истина. Това обновление трябва да стане коренно, за да не се мъти изворот от главата си. Потребни са за това: здраво тяло, добро сърдце, светъл ум, силна душа и крепък дух. Това са елементи, необходими за неговото въздигане. И който може да ги прилага ежедневно в живота си, той е намерил разковничето. Пиша кратко, понеже писах надълго в своето писмо до всички ви. Дръжте се в свръзка с Господа, с Ангелите и с добрите човеци.

В. В. [Ваш верен] (Свещеният подпис) П. К. Дънов

Т. [Търново]
3.9.1915

**59. Писмо от Учителя Петър Дънов
до Величка Стойчева от 2.11.1915 г.**

Л. В. Стойчева,

Всички желаят да знаят какво носи бъдащето. То носи зачатъците на миналото. Сега цялата бяла раса минава през една важна фаза на своето развитие. Тя се намира в положението на раждающа жена. В положението на оная жена в Откровението, която се мъчела да роди, и родила и детето ѝ било отнесено в небето, а тя избягала в пустинята. Колко хиляди и хиляди пъти е четена тая глава 12. от Откровението. Нейната глава е побеляла от запитване

Любез. В. Стойчева,

Получих писмото ви.
Говещката душа на земята
трябва да се пръснее съвършено
от всичкото свои минали поро-
ци стрелесте и да се obnovи
напълно от Божествената
цетина. Това обновление
трябва да стане корено за да
не се мотне извора от главата
си. Потръбни са за това:
здравото тяло, добро сърдце, светла
цел, силна душа и крътак
дух. Това са елементите необхо-
димии за неговото въздигане.
И който мотне да ги прима-
га съневно в неговата си
той е намерен разковнег
Тяма кратко почне писане
на дълго в своето писане до
всички ви. Промте се в
свръзка с Топода, с Ангелит
3.9.1915 с допритъ говещи.

В. В.

П. Дънов

Защо? Ето тайната на живота; който говори много. И сегашните хора говорят много, желаят много, страдат много, ядат много и питат много. И съвременните физици, за да не си задават много труд, казват: всичко е движение. Хората се движат, слънцето се движи, звездите се движат, водата се движи, мравките и всичко друго се движи. Нагоре, надолу, наляво, направо. Но ще кажете: нагоре, това има смисъл. Да, има. Но горното включва долното. Слънцето отгоре грее земята, която е долу. Знаете Яковата стълба, на която ангелите слизали и възлизали по нея. Там, гдето е Бог, е всякога добре. А гдето е Той, има всички блага. Но ще кажете – долу има страдания; но страданията включват радостите. Ето противоречието в живота. Това са двата полюса на човешкия живот, към които човек може да се движи. В 24 часа веднаж е нощ, веднаж – ден. Стига сега взетото дете в Небето добре да се отгледа и да порастне и да възмъжае; и стига майката в пустинята добре да укрепне в своите идеали и да не забрави своето назначение. Бог е всичко добре създал и наредил и горе, и доле, и наляво, и надясно. Всичко в едно е великолепно училище на живота. Блажен, който учи и приема.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов
София
2 Ноември 1915 г.

60. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 22.12.1915 г.

Любезна В. Стойчева,

В сегашните времена човек трябва да живее с пълна вяра и упование в Господа; само така може да преплува това развълнувано море, на което вълните разярено удрят о стените на плуващия кораб. Но нека се вълнува морето. Когато Христос е на кораба, то ще утихне. Трябва да се минат изпитанията, трябва да се разбере животът. Ученикът да се учи, учителят да преподава; ученикът да почита, учителят да люби – това е пътят на живота. Простота, чистота, яснота, доброта, правота – това иска Небето.

Изпращаме ви 35 екземпляра от «Многоценният бисер» по Христо Керат[лиев].

Моя поздрав на Коста и на всички приятели.
Ваш верен

(Свещеният подпис) П. К. Дънов
София
22 декемврий 1915

61. Писмо от Учителя Петър Дънов от 27.1.1916 г.

Л. В. С. [Любезна Величка Стойчева]

Получих вашето писмо. Онова, което сте видели, е от Господа, да ви предупреди. От стъпките на греха и злото лесно се подлъгва човек, мъчно се избавя. Грехът в света всякога се явява в благовидна форма. И добре ти е казал Христос: внимавай. Всякъде трябва да се служи на Бога. Във всеки човек има два вида желания, два вида мисли: едните градят, другите развалят; едните носят вяра и добрини, другите – безверие и зло. Няма да ви пиша по-дълго.

Майор Сотиров ви носи една моя беседа – тя е моето дълго писмо. В него ще намерите онова, което е потребно и което трябва да правите. И онези, които слушат Господа, няма да са в лишение от нищо. Господ ще ги избави от всяко зло и лукаво помишление.

Моя поздрав на Коста и Стефка.

В. В. [Ваш верен]

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

София

27 януари 1916

62. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 25.3.1916 г.

София

25. март 1916

Любезна В. Стойчева,

В отговор на твоето писмо ще ви кажа следната мисъл: Дълги години трябва ученикът на духовната Наука да следва в Христовото училище, за да проумее вътрешния смисъл на живота. Живот, това е една приятна дума. Но той има много отношения. Той е както нотите на музиката. Трябва добър свирец да изпълни неговите положения. Някой път върви минорната гама, някой път – мажорната, друг път – хроматическата. Който разбира музиката на живота, слави Господа, възпява Нему в душата си, благодари, очаква – и животът върви, и Бог благославя търпеливата и смирена душа.

Поздрав на Коста.

В. В. [Ваш верен] (Свещеният подпис) П. К. Дънов

Минчо Сотиров ще ви каже нещо повече.

63. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 21.6.1916 г.

София

21 юни 1916

Л. К. В. Стойчев,

Получих вашето писмо. Промените в живота са една необходимост. Случват се неща, които могат да изненадат и вещия в работите. Но всичко си върви в реда на ония закони, които Бог е създал. Те постоянно урегулирват вътрешния вървеж. Често трябва да се утаи водата, за да се види що има по дъното на живота. Трябва да се дигне мъглата пред силния вятър, за да се разкрият хубавите гледки на живота. Засега така ще вървят всичките работи, докато се оправят. Поздравете Величка. Много хора сега са изгубили не само своите чепици, но много по-важни неща – ръце, крака и много други удове, а някои – и своя живот. Трудно е да се разбира вътрешният смисъл на живота. Всички търсят това на Земята, което не се намира тук. Земята е място на смъртната долина – място на страдания и съмнения, неволи, скърби. Това е то участта на сегашните хора. Доброто бъдащето го носи. Господ е пратил Духа Си да озари и просвети и научи верните. Моя поздрав на всички приятели там.

Ваш верен

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

София
25. Мартъ
1916

Любев. В. Стоичева.

Много съмняване
ще ви бъде като повере.

Въ отговоръ на твоеото писмо
ще ви кажа съднатата мисъл.
Дълги години тръба ученика
на духовната Наука да събда въ
Христовото учение за да про-
учее вътрешния смисъл на живо-
та. Иисвотъ, това е една при-
ятна дума. Но той има много
отношения. Той е както поти-
тъ на музиката; тръба добър
свирецъ да изпълни неговиятъ
положение. Някой пѣтъ върви
мисорната гама, някой пѣтъ мажор-
ната, друг пѣтъ ароматическата.
Който разбира музиката на живо-
та, славя Господа, всѣхва Нему
въ душата си, благодари, паква и
живота върви, и Богъ благославя
търпенивата и смирена душа.

Поздрав по Косина

В. В. Дъновъ П. Дъновъ

**64. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов
до Величка Стойчева от 23.9.1916 г.**

(адресирана: Г-жа В. Стойчева, т.п. чиновник, Бургас)

София

23/IX.1916

Л. В. С. [Любезна Величка Стойчева]

Получих писмото ви и колета. На земята стремежът на човешката душа е да изпълни своя дълг. Доброто, правото, милосърдието, мъдростта, истината са основи на Божествения свят. Само един живот, основан на тях, е постоянен, вечен и безсмъртен. Има два живота в света: единия, съпроводен със смъртта, другия – с милосърдието. Когато времето е бурно, трябва търпение; когато е хубаво, трябва да работим. Това е смисълът.

В. В. [Ваш верен]

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

Поздрав на вашите домашни. Бъдащето носи всички блага в себе си за човечеството. Бъдащето е светло и славно.

65. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 10.10.1916 г.

(адресирана: Г-жа В. Стойчева, т.п. чиновник, Бургас)

София

10 октомври 1916

Получих вашето писмо. На тая госпожа ще ѝ кажете да държи старите наставления полезно и здравословно. Сега има милиони хора в Европа наскърбени и нажалени. «Блажени нажалените.» Бог не само милва, но и съди и сега Той сам оправя светът.

Сега от добрите хора се иска работа добра и чиста. Наново трябва да се оре и сее и да се чака плодът.

В. В. [Ваш Верен] П. К. Дънов

66. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов от 25.10.1916 г.

София

25 окт. 1916

Л. В. С. [Любезна Величка Стойчева]

Засега всичко добре върви. Продължавайте вашата работа. Смисълът на живота е във вътрешното разбиране на нещата. Вий сте в правия път. Ако се окажат някои опущения, те с време ще се изправят. В човешките работи все ще се намери по нещо да куца.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

Но това е в реда на нещата. Стига мотивите да са чисти и безукоризнени. Човек вътрешно трябва всякога да живее един чист и свят живот на безкористие.

67. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 5.11.1916 г.

София
5 Ноемв. 1916

Любезни К. Стойчев,

Получих вашата телеграма.

При сегашните условия трябва жива вяра. Вярата е, която дава живот. Всеки трябва да върши волята Божия, и то добре. Мъдростта, която е отгоре, първо е чиста, после – мирна. На Земята при сегашните порядки човеку не може да му върви по мед и масло.

Страдания ще ги има, и то изобилно.

Величка знае пътя, да върви по него, както се изисква от всякого, който следва Христа. Павел едно време, и той се оплакваше от много работа и вследствие на мъчности отвън и отвътре се обезпокоявал.

Когато страда тялото, това не е човекът, когато страда сърдцето, това не е човекът, когато се безпокои умът, това не е човекът. Това са променчивите неща в човешкото естество. Човекът, това е Божествената душа, която живее свързана със своя Дух. Тя стои над всички тревоги и безпокойствия отгоре. Когато светът се вълнува и тревожи, тя гледа тихо и спокойно на бурното и развълнувано море. Нека се вълнува морето, нека се безпокои светът, сега е неговото време. А верующата душа да върви спокойно по своя път на развитието.

Моя привет вам и Величка. Всичко ще се уреди за добро.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

За много работи не мога да пиша сега. Когато се свърши войната – тогава. Аз съм много зает с извънредно голяма работа. Предстоят много работи да реша и да уредя. И трябва добре да свърша своята работа. Всеки на работа. Това е волята Божия.

68. Пощенска картичка от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 15.11.1916 г.

София
15 Ноем. 1916

Л. К. С. [Любезни Кънчо Стойчев],

Спазвайте строга хигиена и диета. Краката винаги топли, главата хладна. Сърцето спокойно, умът трезвен. Всяка болест е обусловена от ред причини. Ще мине всичко. Търпение.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

Най-добрите неща често хората им придават най-извратен характер. Всяка болест носи и здравие и всяко здравие – болест. Това е деянието и печатът на хигиената.

Сопри
5 ноемв.
1916

Мод. К. Стоичев,

Получила вашата
телеграма.
При сключените условия
търгоба ефикасна е.
Възрастта е по-малка да
ва ефикасна. Вестки трябва
да връщи вондета бързо
и то докато. Младостта
по-малко е отговорна
е и сега по-малко мисля.
На днешната при сключе-
ните търгове работи
не може да им върви
по малко и малко.
Съродателите не им
и то изобщо.
Вестка знае пътя
да върви по него като
се издържа от всичко
тук ^(издържа) трябва да
Тавел ето върви

и тъй се отнасява
оня много работна и
в действителност на много-
мил отъзи и отъзи
се обяснокождатъ.
Когато се раба. Много
това не е работно, когато
свобода въпреки това
не е работна, когато
се държатъ чужди
това не е работно
това се променятъ
нито в работното семе-
ство. Работна това е
божествената дей-
ствителност въпреки
на своя душа. Много
всичко работно и държатъ
свободен външ. Работна
свободна се въпреки и
работна. Много външ
и работна но държатъ
и работна външ. Нека
се външ работна, нека
държатъ свободна се

Неговото време. А боре-
тущата държава да работи
сподобно по своя норма
на развличане.
и да прибере време и
всичко. Върху не е уреден
Добро.
Джон Т. Хидлов

За много работни хора
да няма смя. Когато
а свърши войнство-мощ
Ако още много работни
а извършено работно
работно представя
много работни да работи
и да уреди. И мисля да
да свърши работно-работно.
Всичко и работно мощ е
виртето работно.

69. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Сточева от 19.11.1916 г.

София
19 ноември 1916

Любезна В. К. Стойчева,

«Разсмотрете кремовете в полето как растат.» Казва Господ. В тях нема тревога, нема незадоволство, те всекога са пълни с благодарност. И колко великолепно ги е облякъл Отец. Нито Соломон във всичката си слава е бил облечен като един от тях. Колко мъчно схващат духовните хора в България тая Истина. Погълнати само в своето земно аз, не могат да виждат надалеч. Когато дойдат времената на изпит, те почват да потъват като Петра в морето. Всякой на своята работа, която Господ му е поверил. Желая всички като тия кремове да сте облечени и така добре като тях да растете в пълнотата на Божествения живот.

Всички други неща сами по себе си ще се оправят. Не мислете, че Аз не си познавам хората. Мнозина от тях мязат на своенравни деца, менят се като морската повърхност при най-малкото духване на вятъра. Това са хора облечени в плът и кръв. Нито Аз искам нещо повече от тях. С време ще си научат урока. Докато душата не преживее противоположностите, тя не може да научи вътрешното значение на Божественото учение. Искам добре да разбирате, Аз с личности не се занимавам. За мене важи оня обемист Божий живот, който обема всички. Стремете се винаги към Христа, само Той има Своите ръце, крака и сърдце продупкани. Той, Който се е жертвал, има и правото да пожене тия блага. Към Него трябва да се стремят душите. «Елате – казва Той, – всички, които сте обременени, и Аз ще ви утеша.» Помнете вярата. Това е основата на новия живот. Впрегнете всяко желание на работа полезна за постигание на висшето Аз на вашата Душа, която носи Мира в своето сърдце и светлината в своя ум и силата в своя Дух. За мен важи Божият Път, Божията Истина, Божият Живот – това е реалното и неизменно, което преживява всичко. Само плодът на дървото радва градинаря и всички, които дават плод, се обрязват.

Моя привет вам и на всички приятели, особено на Коста.

В. В. (Свещеният подпис) П. К. Дънов

70. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 17.12.1916 г.

София
17 Дек. 1916

Любезни К. Стойчев,

Получих вашето писмо. В живота човек трябва всякога да храни вяра и упование в Бога. Мънотии и изпитания ще дойдат и човек трябва да ги посрещне с мир и спокойствие християнско. Парите, изпратени чрез Пеню, са получени. Няма какво да се безпокоите, че позакъснели. Стига това да ви е най-голямата грешка. Кога се помага, не се вземат в съображение човешки сметки. Ний вършим нещата по Бога. Стига да служите Господу с радост и веселие.

Моя поздрав на Величка. Кога дойдат нормалните времена, ще се срещнем. Стига хората духовно да са близо. Материалната далечина не важи. Фи-

зически могат хората да бъдат близо, и пак да са далеч. Дръжте се за онова, което е казал Христос, и всичко ще се уреди. Да възкръснат думите ми във вас, които съм ви говорил досега.

Поздрав на всички.

Ваш верен

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

71. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 14.2.1917 г.

София, 14/II.1917

Любезна В. Стойчева,

Получих вашите писма и пратките. Благодарим за добрите чувства. Промените в природата и вътре у самия човек са неща, наложени от сенките на самия живот. Всеки човек си има свои схващания и максими, с които разрешава своите въпроси. Който гладува, мисли за хляба, който жадува, мисли за водата, който се учи, мисли за науката си и тъй, кой за каквото се интересува. Противоречията съществуват извън Истината, Мъдростта и Любовта. За мен Любовта е жива и разумна, в Нейното лице Аз не съм видел сенки на противоречия. Когато някому се поревне да наследи всичкото богатство на своя баща, непременно той ще влезе в стълкновение със своите братя и сестри. Не всички може да мислят еднакво. То се длажи [дължи] на степента на душевното развитие, ни повече, ни по-малко. Живата Любов в света ще оглади с време всички противоречия и лъжливи схващания. Блажен е, който може да гледа на всичко както Бог гледа.

Повечето, което бих писал, ще го намерите в моята Новогодишна беседа под заглавие «Братът на най-малките».

Моя поздрав на всички. Поздрав на Коста и Стефка.

Ваш В.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

72. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 29.7.1917 г.

Любезна В. Стойчева,

Получих вашето писмо. Със сумата, която сте пратили, нищо не може сега да се купи. Всичко е чрезмерно скъпо. Ще се ограничите без подаръци. Вращам сумата по Н. Велчев.

Засега търпение и вяра. Изворът, който извира, трябва да престане да мисли за себе си. Нему му предстои дълъг път до морето. За мен сега важат интересите на човешките души. Личните човешки недоразумения са оставени на заден план.

Чистота, чистота – тя е силата, която дава да се види Бог.

Моя привет на всички приятели и на Коста.

За другите неща постъпете тъй, както от вътре ви се диктува.

В. В. [Ваш Верен]

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

София, 29 юли 1917

73. Писмо от Учителя Петър Дънов до всички приятели от 26.8.1917 г.*

До Всички Приятели.

Изворите трябва да извира, реките – да текат, тревите – да растат, а човек – да мисли, разсъждава и върши волята на своя небесен Баща. Неговата Любов да му бъде закон. Волята Божия, царството Божие, славата Божия – цел в него самия. Много листа ще окапят, много черупки ще се смъкнат, докато душата достигне своето съвършенство.

Господ да ви води и упътва със Своя Дух; да ви показва вътре във вас що е доброто и правото пред Него самия. Аз ви предадох едно учение на Христа; учение на живота, не на буквата; учение не на сектантство, а учение на мъдрост и Любов, което може да обнови целокупния живот. Господ, за Когото ви говоря, е жив в цялата природа, действующ във всички същества. Той говори вътре във всяка душа, във всяко сърдце. Аз ви говоря за Него – с Когото всякога съм в общение. Познавам гласа Му, държа учението Му, върша волята Му, слушам Духа Му и радостта ми е в Неговото живо Слово.

Какво благо би било за хората, ако разбираха Божия език и се мислеха, че са братя, а не врагове. Да споделяха своите скърби и своите радости. Близко е часът, ще прозвучи небесният глас. Имайте мир и търпение, всичко Той ще уреди добре. Ще възкреси, ще оживи и ще бъде едно стадо и един пастир на живота.

Благословението на Христовия Баща отгоре да почине върху всички, които призовават Неговото име на всяко място и време.

Варна

26 август 1917 г.

(Свещеният подпис)

Препис от оригинала.

София 11.IX.1917 г., 10 ч и 10 мин. вечер.

74. Писмо от Учителя Петър Дънов до всички приятели от 2.9.1917 г., Варна

До Всички Приятели.

В. Т. И. Х. С. Б.**

Господ Бог наш да благослови всички, които с вяра и чисто сърдце Го търсят.

Да им даде от Христовия Дух да Го познават и да изпълни сърдцата им и душите им със Своята обилна Любов. Дръжте истината, изложена в Неговото живо слово, което е Христос. И като знаете, че скръбта произвежда търпение, а търпението – опитност, а опитността – надежда; «А надеждата не посрамя, защото Любовта Божия е излеяна в сърдцата ни чрез дадената нам Духа Светаго.»

Това е Моят поздрав на всички, които вървят в правия Христов път.

Пътя на Божествената Любов.

Път на вътрешна душевна свобода, пътят на новия живот и възкресението. Във всяка вътрешна доброта Божия; във всяка радост и веселие. Придоби-

* Учителят Петър Дънов е интерниран от цар Фердинанд в гр. Варна, поради което изпраща това писмо. ** Велик Творец Исус Христос Син Божий. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

вайте Божественото знание и го съхранявайте в сърцата си чрез Любовта Христова.

Желая всички да станете умни и съвършени в Господа и да бъдете всички с един ум и едно сърдце, целомъдрени във всичката пълнота.

Мир на всички ви от Господа.

Ваш Верен

(Свещеният подпис)

Варна

2 септември 1917

Препис от оригинала.

75. Пощенска картичка до Кънчо Стойчев от 4.9.1917 г.*

(адресирана: Господин К. Стойчев, т.п. чиновник, Бургас)

Варна, 4 септември 1917

Колетът ви е получен. Поздрав вам и на домашните ви. Господ да ви благослови.

(подпис:) иконом К. Дъновский

76. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 28.9.1917 г.

Варна

Сеп. 28, 1917 г.

Любезна В. Стойчева,

Получих вашето писмо. Божията Любов сама говори за себе си. Аз ви разбирам всинца ви много добре и храня в своя дух най-добрите чувства. Аз желая вашите души да растат във всичко добро и благородно и да сте свободни. «Онова, което Аз върша», казва Христос, «ти сега не разбираш, но после ще проумееш.» На децата често постъпките на майките им се виждат странни, когато не им изпълнят волята в нещо. Така и постъпките на Учителя се виждат някой път странни. Всички хора живи имат тази опитност. Страданията в живота раждат опитността, а опитността ражда условията, при които Вярата, Надеждата и Любовта растат. Аз гледам онова, което върша, да е угодно на Бога. Мнозина мислят, че аз ги наскърбявам, обиждам ги, невнимателен съм към тях. Но това е само временно тъй. Аз и спрямо себе си съм същия. Върша това, което е добро, което е право, което е чисто и любообилно, което има смисъл и е Истина. Аз оставям Господа Бога Моего в мен Сам да говори, не се трудя да Му стана преводчик. Аз знам, че Той знае. Аз знам, че в Него няма промена, че Той е всякога верен и любящ и истинен. Аз се пазя да Го не огорча. В това седи моята страност на болните. Аз помагам, страждующите утешавам, а здравите турям на работа. И за всяка услуга сторена благодаря им. Аз желая всички да гледат на светлата страна на живота. За своите страдания аз не говоря, когато ползват другите. А съжалявам, когато страдам, че не ползвам. Колко Аз бих се радвал, ако вие туряхте всички Любовта за лозинка в живота, да внесяхте мир и съгласие навсякъде. Да, това би ме трогнало. Но какви милувки би искал онзи, който е прикован на кръста? Не трябва ли да се извадят гвоздеите? Не

* Картичката е написана с почерка на Учителя Петър Дънов, а е подписана от баща му, свещеник иконом Константин Дъновски. (бел. М.И.)

мислете, че това ви правя упрек. Не. Но ви говоря за една велика Божия идея. Аз се стремя да отмахна всичките упреци от живота. Нима онзи, който греши, не знае своя грях? Нима той не страда и не се самоосъжда? Не съдете – казва Господ. Аз казвам: помагайте на Господа да осъществи вечното Благо. Плачът е потребен както дъждът за посевите, ако го има, ако не – той служи на бурените. Хубаво е човек да полива сутрин или привечер своята градина – но не и на обед. Не съм против плача, но навреме да е, да принесе благословение. Господ Бог Мой да ви учи всички на това, което е благородно и възвишено в живота. Само тогава ще бъдете щастливи и весели. За мен думите: Вярa, Надежда, Любов, Чистота, Святост, Милосърдие, Правда и всички други имат особено значение. Те всички са живи и разумни, и ми говорят. Аз зная, че Любовта е Любов и не може да бъде друго. Нейния език добре познавам, от нея постоянно се вдъхновявам. За Любовта имам само едно мнение. Това е Величието Божие, което в нас се открива.

Моя привет и поздрав вам, на Коста и Стефка и всички други приятели, в Господа Ваш Верен

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

77. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 30.11.1917 г.

Обична В. Стойчева,

Вяра жива и непоколебима във всичко онова, което Благият Господ на живота нарежда. Страхът, съмненията не ползват. За верующия няма смърт. Който вярва в мен, казва Христос, и да умре, ще оживее. Страданията, това е чистение на душата от всичко онова, което мара нейната чистота. Земният живот е съвпрегнат с мъчности. «Молете се един за друг, за да изцелее» – казва Словото. Воля, смелост, юначество, безстрашие. «Вярвайте в Бога и в Мен» – казва Христос. Аз ще ви помогна. Слушайте и не бойте се. Всяко малодушие настрани, всяка отрицателна мисъл или чувство. Това са неща посторонни на душата и принадлежат на нейния външен свят. Привет на Коста и Стефка.

В. В. [Ваш Верен]

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

Варна, 30 ноември 1917

78. Писмо от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева от 16.12.1917 г., Варна*

Обична Величка Стойчева,

Любов – свързани с Бога; Вярa – свързани с Ангелите; Надежда – свързани с всички добри хора. Господ ще ви укрепи да стоите и работите на Неговото лозе. Мирът и радостта на Господа да пребъде с всички.

В. В.

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

Варна

16 декември 1917

* Учителят Петър Дънов е интерниран в гр. Варна от цар Фердинанд и писмата ги изпраща вече оттам. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

**79. Писмо от Учителя Петър Дънов
до Величка Стойчева от декември 1917 г.**

Обична Величка Стойчева,

Бъдете бодра и смела духом. Любовта, вярата и надеждата побеждават всичко. Човек трябва да люби всички хора като проявление на Бога. Желая да си издържиш изпита докрай. Пътят, по който вървите, е благословен. Уповайте на Господа, Той пребъдва във всички сърдца. Неговото Име ще се прослави. Негова Дух ще слезе да възкръси всичко. Господ ще ви благослови. Отец ще изпрати Своята Виделина в сърдцата на всички.

В. В.

Ж. К. В. О.*

(Свещеният подпис) П. К. Дънов

**80. Телеграма от Учителя Петър Дънов от 11.2.1918 г.
(препис)**

Варна

11/II. 918 г.

Употребявайте копривените корени. Никакви инжекции да не се поставят повече на Величка. Великият живот е в сила сам да се грижи за себе си. Кризите не са лош признак. След всяка органическа криза, душата се кали. Имайте твърдо упование. На смелите Бог всякога помага.

(Подпис) П. К. Дънов

**81. Писмо от Учителя Петър Дънов от 19.2.1918 г.
(препис)**

Поздравете всички приятели. Животът тук и горе е свързан в една непре-
ривна връзка. Любовта обединява хората, вярата ги свързва, а надеждата ги
туря на пътя. Ний сме сега по-силни. Господ е с нас. Иде новата религия, която
сам Господ ще възстанови и ще съедини всичките народи и племена в едно
непреривно братство. Иде вече голяма светлина от горе. Всички приятели ще
дойдат пак. Те ще възкръснат. Те се събличат, за да се облекат наново с новия
живот на Любовта на безсмъртието. Аз Ви преподавам първите уроци на само-
пожертвование. Човек не трябва да търси на Земята спокойствие и наслада,
но да му бъде радостно да върши волята Божия. Дерзайте, Аз ще ви вода и вие
ще се зарадвате. Станалото е благословение. Велики са Божиите пътища. При-
вет от всички приятели от Пеня, Димитрина и Христа и всички други. Поздрав
на всички приятели.

В. В.

Ж. К. В. О.

(Подпис: П. К. Дънов)

Варна

1 19/II.1918

* Жив е, Който ви обича. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

82. Писмо от Учителя Петър Дънов до Кънчо Стойчев от 12.3.1918 г.

Любезни К. Стойчев,

Получих вашето писмо. Бъдете бодър и весел духом. Това, което става, е за слава Божия. Величка е жива, тя не е далеч, тя е близо. Аз ще бъда и към вас същия, както бях и към нея. Аз ще ви помагам и съдействувам. Ходете по нейния път, следете нейните стъпки. Вий всички сте близки на моето сърдце тук долу и там горе. След време ще разберете великите Божии пътища. Бъдете всички готови всякога и на всяко време. Поздрав от Величка вам и на Стефка.*

Дайте книжката, кърпата и Пентограма на г-жа Габровска. Тя заслужава. Величка сега е по-свободна да работи за Господа. Тя ще има широко поле за работа. Нека Божията Любов да пълни сърдцата ви, Вярата да ви дава сила и подем, а Надеждата да реализира стремежа на вашата душа. Мойте Благословения вам, на Стефка, а така също и на Величка.

В. В. Ж. К. В. О.** (Свещеният подпис)

12.III.1918

83. Писмо от Учителя Петър Дънов до учениците от 16.08.1918 г.* (препис)**

До Учениците

Добрите лози на лозето се прекопават и обрезават от лозаря, за да дадат добър плод.

Така и будните души се нуждаят от живот, светлина и свобода.

Така животът носи щастие, светлината – знание, и Истината – свобода и радост.

Ний желаем вий да бъдете свободни, озарени с Божията светлина и живот.

Имайте любов към всичкият живот и така ще бъдете силни в Божията Истина.

Само живота, който изпълня всичко, е Божият живот.

Всички се стремете да добиете пълния живот на безсмъртието. В него е всичката пълнота.

Пълната Любов носи Божия Живот.

16.VIII.1918 г.

гр. София

(Свещеният подпис)

* Величка Стойчева почива от туберкулоза на 3 март 1918 г. След като получава съобщение за смъртта ѝ, Учителят пише това писмо на Кънчо Стойчев.

** Ваш Верен; Жив е, Който Ви Обича.

*** След като е освободен от заточението си, Учителят Петър Дънов изпраща това писмо от гр. София. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

**84. Писмо от Учителя Петър Дънов
до Кънчо Стойчев от 30.9.1918 г.**

Любезни К. Стойчев,

Всичко върви засега добре. Приятелите да бъдат спокойни с жива вяра в бъдещето, което Бог е турил в Своята власт. Мирът е пред вратата и ще според както е отредено.

Поздрав вам, на Паскалев, Щерев и всички други.

В. (Свещеният подпис) Ж. К. В. О.

София

30.IX.1918 *

* Учителят Петър Дънов е вече освободен от заточението и се е върнал в София. На 29 септември 1918 г. в гр. Солун се подписва примирие между България и западните сили от Съглашението, победителки във войната 1914–1918 г. България се изтегля от всички освободени от нея територии и оставя в плен 90 000-на армия, макар че изобщо не е пленена в бойни действия. Искат абдикация на цар Фердинанд, което става на 3.10.1918 г., а на престола се възкачва синът му цар Борис III. Подробно за него виж в «Изгревът», том XX, стр. 671–688, 689–890, 891–1011. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

IX.

Светозар Няголов

А. Автобиография

Б. Хороскоп

IX. Светозар Няголов

А. Автобиография

Предоставям на Вергилий за печат в томовете на Изгрева
22.05.2003 г., гр. София. Подпис: С. Няголов

Пред нозете на Учителя Беинса Дуно

1. Кънчо Стойчев

На 3 (14).02.1865 г., вторник по обед (12 ч), се ражда син на поп Стойчо от с. Змеево (Дервент), Старозагорско. Кръщават го на името на дядо му Кънчо. Майка му се казва Мария Ноева. Баща му Стойчо е душата на освободителното дело в Старозагорския окръг. Домът му е бил укритие за комитите и е бил постоянно посещаван от Апостола на свободата Васил Левски. Селото се намира настрана, на север от града, и е много удобно, скрито в баирите, за провеждане на освободителното дело. Мястото е много чисто; там са кацали извънземни със своите светящи чинии и селяните са ги мислили, че са змейове, и го кръстили с. Змеево. Селото е свидетел на много революционни случки от борбата на българите срещу турското робство. Много от жителите са участвали в Освободителната война. След изгарянето на Стара Загора семейството на поп Стойчо се премества в град Бургас. Тук дядо ми Кънчо завършва гимназия и започва да работи като телеграфопощенски чиновник.

Дядо ми Кънчо Стойчев е типичен Водолей. Слънцето му в зенита е в секстил с Юпитер, в тригон със Сатурн, в точен тригон с Уран. Това го прави крайно свободолюбив, с много хубава обхода към високостоящите и началниците си. Неговият буден дух постоянно търси новото в живота, чете постоянно окултни книги като Бен Гур, «Животът на Христа», «Камо грядеши» («Quo vadis?») от Хенрик Сенкевич, «Безсмъртната любов», «Емил, или за възпитанието» от Жан-Жак Русо, «В пещерите и усойте на Индия» и много други. Това се обуславя от Марс, който е на Асцендента в Близнаци (Марс в тригон с Луната, в тригон с Меркурий, в секстил с Венера, в секстил с Нептун и в полусекстил с Плутон) и засилва неговата любознателност към всичко ново, което среща в живота си. Силите на Марс са обуздани и насочени към науката, страстите – обуздани и чувствата – нежни и красиви. В 11. дом – на приятелството, той има Венера в съвпад с Нептун и в полусекстил с Плутон в Овен. Съчетава човешката с Божествената любов и понеже Марс, господарят на знака Овен, е много добре аспектиран, дава силен превес на Божествената любов – чиста любов към другия пол.

Той се среща с Величка Заимова – също много любознателна учителка, която била на работа в Силистра, където я разпределили след завършването на Априловската гимназия, и се разбират отлично. Скоро решават да се оже-

нят, да си помагат като приятели в един общ живот. Срещат се с Учителя, запознават се с Него и Го поканват в дома си. От 1900 г. насетне, щом идва в Бургас, Учителят редовно отсяда в техния голям дом. Баба ми Величка Го е посрещала с голяма любов и уважение. Къщата, в която са живеели, е била с 5 стаи, едната от които била голяма, със 100 стола в нея, като салон, където се провеждали всички срещи с Учителя.

2. Величка Стойчева*

Към морето е имало голям чардак – балкон, и морето е било близо до къщата. Тя е била там, където сега са банката и хотелът. Сега морето се е изтеглило на 1 км на юг. Баба Величка произхожда от богато габровско семейство. Баща ѝ се е казвал Христо Заимов, а майка ѝ – Кина. Най-големият им син е бил Петър, вторият – Алекси, третият – Асен, четвърта е Величка и най-малката – Цанка. В Габрово са имали две фабрики за предене на вълна и памук и друга – за тъкане на платове. Величка завършва Априловската гимназия и педагогически курс и става учителка в началния и средния курс на образованието. По разпределение е изпратена в гр. Силистра като учителка и в свободното си време посещава свои роднини в Бургас, където се среща с дядо ми Кънчо и след известно време се оженват. Величка е била, подобно на дядо ми, много любознателна и е обичала професията си и децата. Пише статии за образованието и възпитанието на подрастващото поколение в бургаски вестници и в списанието «Виделина», издавано от доктор Миркович.

Много активна, тя не само пише, а и на дело прилага идеите си, като организира курсове за обучаване на малките деца и на големите момичета по готварство, шивачество и всичко необходимо знание за младите при един бъдещ семеен живот. Това става постоянно след 1903 г., когато напуска учителството. За всичко, което е вършела, Величка е търсела мнението на Учителя, Който често посещавал дома им, и прилагала всичко, което ѝ казал. При такива посещения често у тях се събирали приятелите от Бургас на беседване вечерно време. Освен курсовете за малки и големи деца, тя провеждала сестрински събрания в определени дни за духовна работа. Този кръжок съществувал почти без прекъсване до нейното заминаване. Отначало се занимавали главно с четене на Библията, тълкуване на определени стихове и пеене на църковни песни.

Величка прочела много пъти прилежно Библията и изнасяла сказки пред многото си приятелки, които я обичали, и другаде, където Учителят я пращал. Често си правели общи вечери, на които пеели песни, разглеждали си материалното положение и си помагали със съвети, материално и с молитви. Посещението на Учителя в дома ѝ било велик празник за нея и за всички приятели от Бургас, които, начело с брат Пеньо Киров, се събирали вечерта у тях. Величка посрещала Учителя като представител на Бога и изпълнявала всичко, което ѝ казал. За Него тя приготвила специален порцеланов леген за миене на краката, кана за миене и други посуди, които се използвали само от Учителя. Когато в 1909 г. съборите започват да стават в гр. Велико Търново, Учителят ги поканва и тях. По нейно предложение дядо Кънчо купува два големи сребърни свещника с по 6 свещи, за осветяване вечер на събранията. В 1906 г. образували Бургаско духовно дружество, в което се изнасяли сказки.

* За Величка Стойчева вж. «Изгревът», том VII, стр. 465–466, 467–468, 469–475; том VIII, стр. 534–535. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

По случай 3-тата му годишнина в 1909 г. Величка изнася сказката «За извора на живата вода», публикувана в сп. «Виделина». В 1910 г. изнася сказката «Ролята на жената в повдигането на човечеството». Поместена е в година VIII на сп. «Виделина». По указание на Учителя тя изнася и много други сказки в Бургас и в други градове и села. Величка е била много фина, обичала е да се облича с вкус и е била голяма чистница. Сама почиствала големия им апартамент, като се обличала в по-вехти дрехи. Веднъж една дама почуква и влиза в коридора и я заварва като чисти. Тя заявява, че иска да говори с госпожа Стойчева. Баба ми ѝ казва: «Аз съм.» Дамата я изгледала от главата до краката, понеже знаела, че тя се носи много красиво, и заявила: «Искам да говоря с госпожа Величка Стойчева, а не със слугинята ѝ.» Величка ѝ казала: «Почакайте малко.» Отишла в стаята си, преоблякла се с най-хубавите си нови дрехи и посрещнала гостенката си. Последната не я познала, че тя е същата, и провели много хубав, дълъг разговор.

3. Осиновяване

Учителят вижда, че Величка има много голяма любов към децата и ѝ предлага да си вземе едно дете от черквата, когато там ги изнасят, и да го отгледа. Преди 2000 години баба ми Величка е била римски патриций, началник на голяма римска войска, която преследвала жестоко християните. По това време, след възкресението на Христос, аз съм бил ръководител на около 400 християни, с които сме се криели от римляните в Галилейските гори (мястото на ума и мисълта). Величка, която е мъж, военначалник, ни хваща и изпраща на кладата да изгорим. След този лош акт към мене, след напускането ми на тази земна хижина, аз се вселявам в нея и я карам да стане християнка. Тя става християнка, скоро си заминава и пак идва като жена християнка в Палестина. Там тя ражда момиченце и при последвалите гонения е хваната и осъдена да изгори на кладата. Тя си заминава от този свят, като оставя дъщеря си на произвола на съдбата – не може да я отгледа. Това дете Стоянка (Стефка) е същото дете, което не можа да отгледа преди 2000 години и сега, пред лицето на Бога, Който е дошъл между нас в плът, довършва тази своя задача. В края на 1903 г. Величка влиза в църквата, където са изложени десетина деца за осиновяване. Тя се спира, оглежда децата и веднага познава своето дете от преди 2000 години, посочва го с пръст и казва: «Това е моето дете!» Величка се връща у дома си, където е Учителят, и Го пита да вземе ли това момиченце. Той ѝ отговаря, че то е определено за нея. Тя се връща в църквата и взима детето, като след това оформя документите.

Момичето е родено на 19.10. (1.11) 1903 г. – неделя, в 6 ч 48 мин в с. Кази Клисе, Бургаско, от баща Паунко Велев и майка Николина Василева. Величка не харесвала името на детето и чрез съда го променя на Стефка. Вероятно това е станало със знанието на Учителя. Тя започва с голяма любов да се грижи за детето си. Купува ѝ хубави рокли, някои от които изписва от Париж, и започва да я учи и възпитава. Тя напуска учителската си професия, за да гледа детето си и става домакиня вкъщи. Както казах, когато Учителят отивал в Бургас, отсядал в дома на Стойчеви. Сутрин рано отивал с цигулката Си в най-източната стая на къщата и започвал да свири. Малката Стефка отивала при Него и започвала да пее. Учителят казва на Величка, че тя ще стане добра певица. Често ѝ давал задачи да посещава някои градове и села, да носи първите напечатани беседи и да държи сказки.

4. Кръчмарят и спуканата гайда

Под жилището им, на първия етаж, имало кръчма. При едно събиране на приятелите в 1908 г. с Учителя вечерта – тогава се събирали само вечер след работа – в кръчмата влязъл гайдарджия и започнал да надува гайдата. Гостите били в салона и Величка сервирала вечерята. Тя казала на дядо ми да помоли кръчмаря да спре свиренето на гайдата. Кънчо веднага слязъл долу и предал молбата на баба ми. Кръчмарят отговорил, че това са му клиенти и не може да ги изпъди. Величка се ядосва много и го праща втори път, но без резултат. Учителят, Който по това време разговарял с приятелите, се изправил, обърнал се и казал: «Искате ли да спрем гайдата?» Величка се зачудила на думите Му, понеже нищо не Му била казала. Гайдата, както свирела, се пукнала, чуло се «пиу», и млъкнала. Гайдарджията взел да се вайка: «Толкова години свиря с тази гайда, сега ли намери да се пукне?» – и напуснал кръчмата.* Учителят си сложил кърпичката на устата и се смеел със сълзи. След това обяснил: «Ние направихме едно добро на кръчмаря и го освобождаваме от тази му длъжност, и ще го накараме да продава продукти за ядене. Така той се повдига в еволюцията си.» След този случай кръчмата запустяла и кръчмарят се принудил да стане бакалин.

5. Съборите на Синархическата верига

Баба ми и дядо ми са участвали във всички събори до 1915 г., като винаги са закупували продукти, необходими за кухнята през съборните дни. Величка си преписва протоколите от протоколчика Петко Гумнеров, които след 9.09.1944 г. ги дадох на моя приятел, брат Влад Пашов, а той – на сестра Елена Андреева, да ги размножи за братята и сестрите от Изгрева. Баба ми и дядо ми имат стотина писма, картички, покани за съборите от Учителя.** Някъде Учителят пише: «Любезна В. Стойчева», другаде – «Обична Величка Стойчева». Те са взимали най-дейно участие в съборите и са оставали и след свършването им, докато Учителят е бил в Търново. Величка често изпраща колети и средства до Учителя, особено когато Той е бил интерниран в хотел «Лондон» във Варна. Приятно Го е радвала по празниците на Великден и Коледа. С писмо в 1914 г. Учителят се интересува от материалното положение на брат Пеню, Тодор и учителя Боян Боев и ако имат нещо нужда, да им се помогне или Той да направи необходимото. Дядо ми Кънчо през студената зима тогава набавил дърва и им дал за огрев. Няколко дена преди това Кънчо срещнал брат Боев, който търсел да се стопли някъде и той на шега му казал, че при брат Пеню Киров закарали цяла кола дърва. Наивният брат Боев веднага тръгнал за дома на брат Пеню, но дядо ми го спрял и го поканил в дома си. Имало тогава голяма оскъдица на дърва. Дядо ми и баба ми изпълнявали всичко, което Учителят им кажел или пишел в писмо. По време на войната приятелите били в трудно материално положение. Учителят полагал специални грижи за брат Боян Боев, чрез баба ми и дядо ми. Боев станал много близък с тях и често посещавал дома им при нужда. Те му предложили да отива в тях винаги, когато пожелае. Учителят започва да изпраща беседи, напечатани от г-н Голов в 1914 г., от коя-

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 405; том VII, стр. 452–453.

** Писмата от Учителя Петър Дънов до Величка Стойчева са публикувани в настоящия том на «Изгревът», в раздел VIII.Б., а една част от тях – в том VII, стр. 469–475 (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

то година започва печатането на беседите. Величка получава 90 беседи на 18.10.1914 г. и бързо ги разпространява. Учителят ѝ пише: «Полека-лека и другите беседи ще излязат. Това дело, което Господ върши, е велико. Трябва непреривна вяра, надежда, търпение и любов, да се осъществи Царството Божие на Земята.» По-късно, за духовната Нова година – 9(22).03.1915 г., Величка пише писмо и изпраща колет на Учителя. Той ѝ отговаря: «Получих писмото ви и пратката. Да расте вашето сърце, да се въздига вашата душа в Пътят на Господа и да сияе Неговата Истина във вашите умове. Ходете с вяра. Бъдещето е светло и Господ е, Който въздига всичко.»

6. Неизпратената телеграма

Майка ми Стефка израства под любящите грижи на Величка и в 1911 г. изкарва първо отделение, а след това продължава учението си в Бургас. Започва войната, която донася голяма оскъдица в живота. Баба Величка е много нежна, чувствителна и се разболява тежко и дядо Кънчо постоянно се грижи за нея. Изкарва няколко кризи и дядо ми решава да иска помощ от Учителя. Написва Му една телеграма, но на баба ми пак ѝ прилошава и дядо ми ѝ помага. Отива на пощата, но тя била затворена – закъснял. Връща се у дома и оставя телеграмата на масата. Сутринта здравето на Величка се подобрява значително. Когато дядо решава да отиде на пощата и подаде телеграмата си, получава такава от Учителя, в която получава отговор на всичките въпроси, поставени в неизпратената Му телеграма и съвети как да лекува Величка. След 2 дена получава писмо от Учителя, в което между другото Той му пише: «Кънчо, когато имаш някоя трудност, напиши ми телеграма, остави я на масата, няма нужда да я изпращаш, аз ще ти отговоря!»* Дядо ми Кънчо имал лош навик – преди или след ядене пиел по чашка ракия. Баба Величка се молила да го освободи Господ от този му недостатък и се обърнала с молба към Учителя. Скоро, като се върнал от някаква работа, дядо влязъл в кухнята и казал: «Стефке, налей ми една чашка ракия!» На полицата в кухнята имало много шишета с оливия, оцет, спирт, ракия, газ, зехтин. Майка ми му наляла една чашка, но в тъмното сбъркала шишето. Кънчо на екс изпил съдържанието в чашката, но се оказало не ракия, а газ. От този момент дядо ми се отказва от ракията и щом я помирише, му замиришава на газ. Величка благодарила на Учителя, че така болезнено удовлетворил молбата ѝ.

7. Защо Учителят бе интерниран

Въпреки предупреждението на Учителя към Фердинанд, България да остане неутрална, царят отговаря, че не слуша ясновидци и на 1.10.1915 г. публикува манифест за обявяване на война в съюз с Централните сили – Германия, Австрия и Турция, срещу Антантата – Англия, Русия и САЩ. В началото на 1917 г. положението на фронта става критично и Фердинанд изпраща адютанта си генерал Алекси Стоянов да пита Учителя какво да прави. Учителят му отговаря, че Германия ще загуби войната и България трябва незабавно да сключи мир. Фердинанд, вместо да благодари за хубавия съвет и да го изпълни, арестува Учителя и Го интернира във Варна, в хотел «Лондон». Тогава Учителят казва, че този, който го е интернирал, ще си замине от България. Това става на 3.10.1918 г.,

* Вж. «Изгревът», том VII, стр. 460, №11. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

когато Фердинанд абдикира в Германия в полза на сина си Борис. За Учителя се грижат приятелите от Варна, Бургас и другаде. Баба Величка Го посещава и често Му изпраща храна.

8. Как бе дадена песента «Ще се развеселя»

В края на 1917 г. Величка се разболява и е на легло. Кореспонденцията с Учителя продължава. Дядо ми я замества и често посещава Учителя и Му носи храна. На 3.03.1918 г. баба Величка е в леглото си, заобиколена от приятелките си. Дядо Кънчо отива на беседа и Величка го изчаква да се върне и да обещае, че ще гледа Стефка до края на живота си. Връща се у дома и обещава и тя си заминава в 14 ч и 30 минути. На следващия ден Кънчо отива във Варна да съобщи на Учителя за нейната кончина. Като приближава хотел «Лондон», той вижда, че Учителят бързо слиза отгоре по стълбите, и двамата се срещат при вратата. Учителят му казва: «Понеже мене ме нямаше, те я грабнаха.» В нейна чест Той дава песента «Ще се развеселя», като прибавя един стих: «като девича...», понеже Величка беше девича. Учителят написва едно ободрително писмо на Кънчо и повдига духа му. Същата година на 27.01.1918 г. си заминава и ръководителят на Бургаското братство брат Пеню Киров. В негова чест Учителят дава песента «Благославяй», която не позволява да се нотира. Нотират я в 1936 г. и по този повод Той казва: «Ех, скроихте ѝ едни тесни дрешки.»* Учителят е освободен и се завръща в София.

9. Кандидатът за женитба

През 1922 г. майка ми завършва педагогическата гимназия с право да бъде основна учителка. Назначена е в с. Армени, Габровско, където преподава през учебната 1924/25 г. и през 1925/26 г. В Габрово се запознала с Николай Дойнов и двамата се събирали на младежки клас и четели беседи. Майка ми посещава Учителя в София. Попът на селото имал дъщеря, завършила педагогика, и искал да я назначи на работа в селото. Започнал да търси причини, за да уволни Стефка. Написал доклад до Министерството, че тя не посещавала църквата, не се кръстела и била от Бялото Братство. Уволняват майка ми за 3 години – да се поправи. Тогава – през 1926 г., дядо ми Кънчо и майка ми се преместват в София, където Стефка се записва в Историко-филологическия факултет и го посещава до 1930 г. Редовно ходи на беседи. Учител от Габрово я харесал и искал да се ожени за нея.** Често ѝ пишел писма и я канел да отиде в Габрово. Стефка се срещнала със сестра София Попова и тя я посъветвала да пита Учителя по този въпрос. Отишли заедно до приемната и майка ми се качила по стълбите и застанала на площадката пред вратата. Тя почувствала интуитивно, че Учителят е до вратата. Вратата се отворила и Учителят я попитал: «Какво има, рекох?» Тя казала: «Учителю, моля Ви се, мога ли да отида до Габрово, позволявате ли ми?» Тя не Му казала защо и за какво искала да отиде в Габрово. «Рекох, може да отидете» – и затворил вратата. Майка ми заслишала по стълбата и нещо я прерязало в слънчевия възел. Разбрала, че не трябва да отива в Габрово, което потвърдила и сестра Попова. Учителят с един замах я освободил от тази връзка.

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 519, стр. 413–414; том VIII, стр. 572, №21.

** Вж. «Изгревът», том VII, стр. 452, №1. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

10. Гушата

От напреженията, които изживява, ѝ се появява гуша и тя слага бяло шалче на врата си. Когато излизала от беседата, Учителят я попитал: «Рекох, какво имате на врата?» – «Гуша, Учителю.» Той извиква сестра Мария Златева, дава ѝ шише със зехтин, казва да я разтрие добре. Тя я разтрива няколко пъти и подутината изчезва. В сряда, пред Общия окултен клас, Учителят казва, че на някои хора се образуват по различни части на тялото подутини и на врата – гуша. Те се лекуват с разтриване. При гуша да се разтрива подутината със зехтин по половин час и да се казва всеки ден: «Туморът намалява, намалява, намалява», в продължение на 9 дни. Хубаво е, ако при това разтриване болният се изпоти.*

11. Отравяне

През 1926 г. майка ми сготвя спанак в бакърен тиган и ядат на обед със една своя състудентка. Вечерта Стефка дояжда яденето, останало в бакърения тиган. Почувствала, че се е отровила. Повръщала черно и изкарала една тежка нощ. Сутринта лицето ѝ потъмняло от окисления бакър и тя отива при Учителя, като Му занася вестници и питка. Учителят отваря вратата, взима това, което му подава, но майка ми не Му казва нищо за състоянието си – да не Го безпокои. Тръгва си и извън братския двор ѝ става лошо и припада.** Лежи известно време, става, оглежда се – никой не я видял. Тръгва към дома си и повръща няколко пъти, но усеща, че състоянието ѝ бързо се подобрява. На другия ден е напълно здрава. Тогава майка ми се запознава с брат Любомир Лулчев и има кореспонденция с него – около 40 писма.

12. Защо Крум Няголов не стана протестантски проповедник

Баща ми Крум Иванов Няголов е роден на 11(24).08.1903 г., в 14 ч 37 мин в гр. Силистра и е най-малкото – 12-ото дете от голямото им семейство. Прекарва трудно детство, съпроводено с мизерия и глад. Дали им 10 килограма боб от 7–8 години, да го сварят и да се нахранят хората от махалата им. Цяла седмица го варили, но бобът бил твърд. Друг продължил варенето още седмица без резултат. Дошъл възрастен човек, измил 3 стари подкови и ги сложил в гърнето и след няколко часа бобът уврял. Хапнали си добре.

След Междусъюзническата война и Букурещкия мирен договор от 28.07.1913 г. Румъния взема Добруджа, баща ми забягва в България, в гр. Шумен. Там един от чичовците му имал колбасарско предприятие, където Крум започнал да работи. Скоро се отвратил от месото и станал вегетарианец и започнал да чете книгите на Толстой и други за вегетарианството. Учи в първоначалното училище в Шумен, записва се в гимназията, където като бежанец не му взимали такса. В 1926 г. завършва реалната гимназия, като особено внимание обръща на английския език и го научава хубаво. Запознава се в София с Учителя и с учението Му. Движи се в протестантските среди, където го харесват много и му предлагат да отиде в САЩ и да следва богословие, заедно със Зяпков и още двама, да станат пастори и да се върнат в България и да работят за протестантството.

* Вж. «Изгревът», том VII, стр. 457, №7. ** Вж. «Изгревът», том VII, стр. 458, №8. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

През 1927 г. участва в дъждовната и снежна екскурзия с Учителя до Мусала и като се връщат в Боровец, Крум решава да пита Учителя за предложението на протестантите, но Учителят отива във вилата на генерал Стоянов, а той – другаде, при протестантите. Отива сутринта на беседа преди 5 часа. Слуша беседата и след нея почуква на вратата на приемната. Учителят му отваря, приема го и му посочва стол да седне и той сяда. Баща ми го пита добре ли е да отиде и следва богословие при протестантите в Америка. Учителят мълчи известно време и му казва: «Рекох, Америка е тук, в България. Вие идвате от Египет и носите неговата култура.» Крум е тих, мълчалив и веднага приема думите на Учителя. Учителят се премества срещу него и в мълчание прекарват повече от 4 часа (от 7 до 11 часа). Учителят проучва преражданията му. Пред приемната се събира голяма група приятели, които желаят да се срещнат с Учителя, и започват да чукат по вратата и прозореца. Баща ми нарушава мълчанието и казва: «Учителю, да изляза, за да могат и другите, които чакат, да влязат при Вас?» – «Добре» – казва Учителят. Крум става и излиза. Отива при протестантите и се отказва от предложението им. Много по-късно, след 9.09.1944 г. пасторите, начело със Зяпков, бяха осъдени като американски шпиони и разстреляни. Така Учителят спасява баща ми от бъдещата карма, която щеше да отнеме живота му.

13. Как се построяваха бараките на Изгрева

Крум остава на Изгрева и се включва в младежката бригада, която строи бараките на първите заселници. Учителят е постоянно с групата и дава ценни напътствия. Веднъж баща ми кове и не вижда, че от другата страна е Учителят и пиронът, като излезе, може да Го нарани. Учителят веднага се отмества и поглежда мило баща ми.

Крум се включва енергично в братския живот и участва във всички екскурзии и е винаги с първата група, която строи лагер на езерата. Запознава се с майка ми Стефка Стойчева и се оженва за нея. Построява една барака за майка ми и дядо ми до бараката на Иван Антонов. През следващата – 1933 г. я премества на мястото, на което живяхме до 1976 г. – ул. «Латинка» №59.

До малката барака баща ми построява и една голяма, в която живееше цялото ни семейство, а в малката – дядо Кънчо, до 6.04.1949 г., когато напусна този свят. Той често ни казваше: «Учителят си замина от този свят, какво да правя аз повече тук? Ще отида горе при Него.» В 1932 г. баща ми се записва да следва юридическия факултет. Понеже е завършил реална гимназия, се явява във Втора мъжка гимназия, в полукласическия отдел, по латински и история, и взима второ свидетелство за зрелост. Посещава университета до 1935 г. и го напуска по липса на средства. Учителят при срещата си с баща ми, му казва: «Вие идвате от Египет и носите неговата култура.» От ясновидско изследване се вижда, че Крум е бил по-малкият син на Яков от любимата му жена Рахил – Вениамин. След еврейския период на развитие, той остава да инкарнира в Египет и да изучава Хермесовата наука. Минал е и през Питагоровата школа, където се е научил да мълчи и размишлява върху задачите, които му поставя животът. Учителят казва, че сега през Питагоровата школа минават конете. Те имат човешко съзнание, силна интуиция, но нищо не могат да кажат, а само цвият. Има много случаи в живота, когато някой язди кон, и в нощта, в мъгла не може да намери пътя и като се остави на коня, той го завежда на мястото, което желае.

14. Сунамката на Соломон

Майка ми Стефка е била онази сунамка – овчарка, която пасяла овцете си и в която се влюбил Соломон, като минал покрай нея и ѝ предложил да я заведе в двореца и да му стане жена. Тя се отказва от неговото съблазнително предложение, но нейният образ остава в съзнанието на Соломон до края на земния му живот. След еврейския период Стефка инкарнира в Египет, където в много прераждания учи египетската наука. Ражда се и като гордата Клеопатра. Там се среща с баща ми, мен и Косю, като отношенията ни помежду ни създават известна карма, която след хиляди години трябваше да разрешаваме в едно семейство пред очите на Бога – на Учителя. Аз съм бил син на Клеопатра и съм избягал да се спася от римляните в Индия, където сме се срещнали с Елена, която е била жрица в будически храм. В хороскопа на майка ми на Асцендента изгрява Скорпион в съвпад със Слънцето. То огрява детинството ѝ и го прави леко. Това уякчава тялото, прави я весела, смела в трудностите, упорита, с желание за успех в живота. Слънцето на Асцендента изобщо ѝ дава едни отлични условия за детинския ѝ период – до 20-годишна възраст.

(Слънце в тригон с Юпитер, в квадрат със Сатурн, в тригон с Нептун, в паралел с Плутон.) Слънцето в тригон с Юпитер, в тригон с Нептун показва много хубава духовна среда, в която живее, със силна връзка с Бялото Братство и с Божията любов (проявена от баба ми Величка към нея), които два астрологични аспекта, заедно с будната ѝ интуиция, се проявяват след 30–33 годишната ѝ възраст. Слънце квадрат Сатурн, паралел Плутон предричат тъжовен живот, защото при тези аспекти устойчивостта ѝ е из основи разклатена. Аспектът пречи изключително много на успеха в живота ѝ, но тя придобива богати духовни опитности. Личните ѝ дела ще срещнат много пречки, забавяния, отлагане и мъчнотии в образованието (Сатурн в 3. дом във Водолей) и спиране – прекъсването му. Бракът ѝ ще бъде изпълнен с много трудности и партньорът ѝ ще си замине по-рано от нея. Слънце квадрат Сатурн, паралел Плутон показва и смъртта на майката Николина, която я ражда, и необходимостта да си намери друга майка. Майка ѝ Николина, която умира при раждането на Стоянка (Стефка), се преражда по-късно с името Станка и стана жена на брат ми Костадин. Слънце в Скорпион в квадрат със Сатурн показва и опасност от смърт от ухапване от змия (Клеопатра си отива така). Това стана в нейния слънчев цикъл, най-хубавата година в живота ѝ – 33-ата година. През 1936 г. Учителят я спаси, за да довърши работата си и разреши кармата си с Величка и Любомир. Смъртта, която я грозеше в 1936 г., се подчертава от Слънце паралел Плутон, който отне живота на рождената ѝ майка, и обикновено фаталните аспекти в живота на човека никога не се повтарят втори път, ако е разумен.

Понеже Сатурн във Водолей е в 3. дом, показва много мъчнотии в образованието, особено във висшето, което тя не завърши. Научила е добре френски език при професор Благой Мавров. Това знание се предаде на дъщеря ѝ Величка. Нейният Сатурн е в 3°13 минути на Водолей и съвпада точно с този на баща ми и с моя – 1°38 минути на Водолей. Това показва силна кармична връзка, превърната в любов. Майка ми ме обичаше много и слушаше съветите ми.*

Понеже Юпитер е в съвпад с Луната в Риби в 4. дом, показва, че ще попадне в един много духовен дом, пълен с материални блага. Новата ѝ духовна майка баба Величка (Юпитер в съвпад с Луната в Риби) ѝ е била майка

* Хороскопът на Стефка Няголова се публикува в отделна глава, на стр. 943 в настоящия том. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

преди 2000 години по времето на Христа, и сега пак я взима да я гледа. Величка проявява към нея Божествената любов, която Стефка носи със себе си (Слънцето е в тригон с Нептун). Животът на майка ми с Величка е бил изключително хармоничен и успешен. Любовта и на Величка отпреди 2000 години към майка ми е била толкова силна, че когато ще си заминава, изчаква дядо Кънчо да си дойде от беседа и да ѝ обещае, че ще се грижи за Стефка, докато е жив. Той ѝ обещава и тя спокойно си заминава. Дядо Кънчо с голяма любов помагаше на семейството ни, с каквото можеше, до края на живота си. Юпитер 13°25 минути в Риби на майка ми е в точен съвпад с моята Луна – 13°22 минути в Риби, което е една много силна връзка от християнската епоха. Аз съм положил душата си за нея. Тогава тя е била патриций – мъж, и аз съм ѝ съдействал да стане християнка. Имала е много вътрешни душевни мъчнотии (Луна опозиция Венера, квадрат Марс, Квадрат Уран), но Луната в съвпад с Юпитер (Бялото Братство) е омекотявало страданията ѝ. Луната квадрат с Марс и квадрат с Уран дава трудни раждания, с опасност за живота. Такова е раждането на Косю, при което плацентата не се отделя и тя бързо е можела да си замине от кръвоизлив.* Спаси я Учителят – Луната ѝ е в тригон със Слънцето на Учителя.

Юпитер в квадрат с Уран и в квадрат с Плутон показва, че не е приемана от външното братство и много е била атакувана от сестрите. Тя живееше постоянно в душата си за Бога, за Учителя – Меркурий във Везни полусекстил с Венера, секстил с Марс и секстил с Уран ѝ дава много хубав глас, и тя пееше добре. Постоянно участваше в братския хор. Меркурий (във Везни) в съвпад с Венера (в Дева) в разменени знаци усилва музикалността, която се предава на дъщеря ѝ Величка. Меркурий в квадрат със Сатурн не ѝ позволява да има външни изяви, дава голяма критичност и спънки. Уран в съвпад и паралел с Марс във 2. дом в квадрат с Луната, Венера и Юпитер показва много променчиви финанси, граничещи с бедност. Понеже Уран и Марс са в юпитеровия знак Стрелец, идейният живот, който тя живееше, никога не я е оставял без средства, макар че не работеше, а беше домакиня. Баща ми и аз, каквото изработвахме, го давахме на нея и тя пестеливо и разумно поддържаше голямото ни семейство.

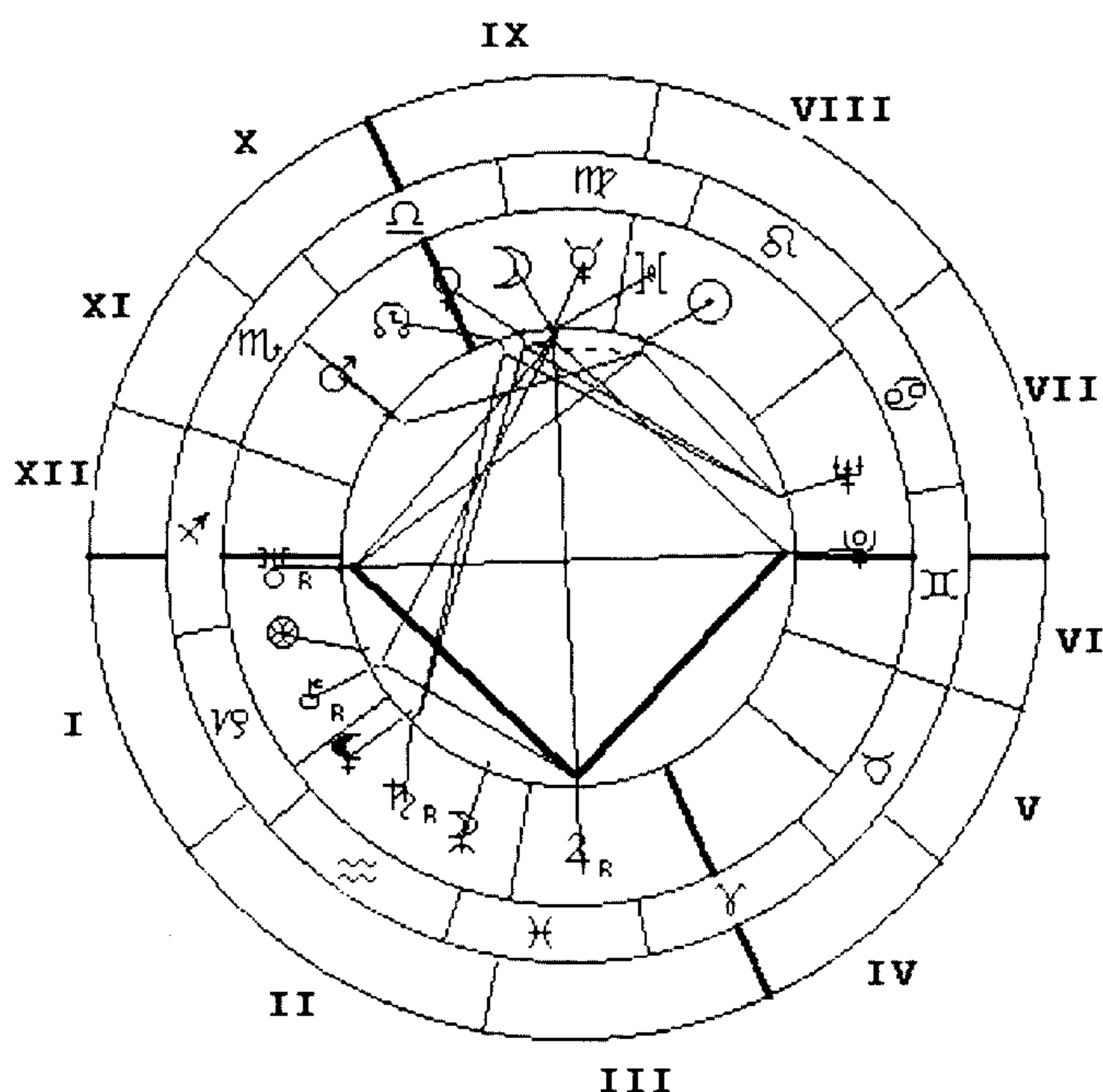
15. Крум Няголов – квадратури в хороскопа му **

Както казах, баща ми Крум е роден на 11(24).08.1903 г. в 14 ч 57 мин в гр. Силистра. Асцендентът му е Стрелец в съвпад с Уран (докато на майка ми е Асцендент Скорпион в съвпад със Слънцето), което го прави много свободолюбив, оригинален и понякога ексцентричен. Постъпвал е оригинално, различно от другите, и е смятал, че неговите схващания са по-добри от тия на другите хора. Защищавал е разбиранията си против всичко и всички докрай. Проявявал е голяма чувствителност, неспокойствие, придружени от чести внезапни промени. Винаги е имал готовност да пътува и отива другаде, поради възможността за приключения, независимо от опасностите. Детският му период е бил труден. Остава от малък сирак, баща му загива във войната (Уран в квадрат с Луната), загубва и майка си и е отгледан от братята и сестрите си, с които мъчно се е разбирал (Уран в квадрат с Меркурий и в квадрат с Венера). Имало е опасност за живота му в рождения му дом (Уран в Стрелец е в опозиция с Плутон, който е в Близнаци и в 6. дом) – опасност от туберкулоза, – и при първа възможност той го напуска в 1913 г., когато румънците взимат Добруджа. Десет-

* Вж. «Изгревът», том VII, стр. 458–459, №9. ** На стр. 586 прилагаме астрологичната му карта. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

Крум Няголов

24 август 1903 Пн 14:57 (GMT+2) 44n41 27e02

☉	0° 10' 16" ♍
☾	23° 56' 2" ♍
☿	23° 38' 38" ♍
♀	1° 32' 28" ♋
♂	10° 50' 2" ♋
♃	20° 41' 33" ♋
♄	4° 13' 13" ♋
♅	21° 39' 16" ♋
♆	5° 21' 48" ♋
♇	20° 33' 49" ♋
♁	7° 12' 45" ♋
♂	2° 41' 58" ♋
♆	26° 31' 38" ♋
♇	22° 36' 7" ♋
♅	17° 46' 31" ♋
♆	12° 48' 47" ♋
Asc	19° 3' 0" ♋
MC	14° 1' 45" ♋

Аспекти

Съединение Луна-Венера >7°35'57"<
 Съединение Луна-Меркурий <0°17'50">
 Опозиция Уран-Плутон >178°54'33"<
 Тригон Сатурн-Раху <117°0'28">
 Тригон Венера-Сатурн >122°40'45"<
 Квадрат Венера-Нептун >86°10'41"<
 Квадрат Луна-Уран <87°42'45">
 Квадрат Меркурий-Уран <88°0'35">
 Тригон Луна-Хирон <113°50'0">
 Опозиция Луна-Юпитер <176°45'1">
 Опозиция Меркурий-Юпитер <177°2'51">
 Квадрат Луна-Плутон <93°22'42">
 Квадрат Меркурий-Плутон <93°4'52">
 Квадрат Юпитер-Уран <89°2'16">
 Секстил Юпитер-Хирон >62°55'1"<
 Квадрат Юпитер-Плутон >89°52'17"<
 Тригон Слънце-Уран <111°28'58">
 Квинтил Слънце-Марс <70°39'46">
 Полусекстил Слънце-Венера >31°22'11"<
 Секстил Слънце-Нептун >54°48'30"<
 Квадрат Нептун-Раху >91°50'57"<

годишен, той отива в гр. Шумен при свой брат и работи в неговото предприятие. Минава през много перипетии и мъчности и става по собствено разбиране вегетарианец (Слънцето му в Дева го прави диетик). Понеже Слънцето му е в 9. дом в секстил с Нептун и в тригон с Уран и Асцендента, той проявява духовните си качества и започва усилено да търси подходяща духовна среда. Слънцето в тригон с Уран и в секстил с Нептун говорят, че той е свързан с Божествената Мъдрост и Любов и постоянно търси Бога и Го намира в лицето на Учителя. Проявява пълно послушание към Неговите мъдри съвети. Затова Учителят 4 часа го е изучавал при първата им среща – Крум има много хубава обхода с високостоящите и мълчаливо, с любов върши възложената му работа. Душата му е минала през много мъчности и страдания, но умът и сърцето му са били винаги насочени към духовния живот.

Луната в съвпад с Меркурий в Дева и Венера във Везни му дава добра музикалност и той пееше в братския хор. Венера в квадрат с Уран и Нептун показва, че човешката любов е чужда за неговото развитие – табу, и той не е трябвало да се жени, ако няма карма за разплащане. Сатурн ретрограден в тригон с Венера във Водолей във 2. дом осмисля живота му чрез любовта и грижите за семейството му. Сатурн в квадрат с Марс е кармата му, изразена в много мъчности при намиране на работа: закъсняване, отлагане на заплащането – по-малко, уволняване. Предсказва и опасност от катастрофа с превозно средство, каквато преживя към 1970 г. с автомобил. За две седмици оздравя – Марс в тригон с Юпитер и в тригон с Нептун, като Марс е в Скорпион на върха на 11. дом, канализира голямата му енергия да работи с голяма любов за Братството. Участва в строежа на Изгрева, екскурзиите на Витоша и Рила, където е бил винаги с първата работна група. Юпитер ретрограден в Риби в 3. дом показва условия за учене, следване, зависими от Бялото Братство. Юпитер в опозиция с Луната, в опозиция с Меркурий, в квадрат с Уран и в точен квадрат с Плутон показват големите мъчности, които е имал при ученето, и накрая висшето образование му се прекъсва. Тези аспекти показват и големите противоречия, които той е имал с братята и сестрите си в родния си дом, които били с коренно различни от неговите разбирания. Юпитер му е в съвпад с Луната и Юпитер на майка ми и с моята Луна. Били сме и тримата в християнската епоха. Баща ми от патриций става християнин. Сатурн му е в съвпад с този на майка ми и мен. И тримата сме били пак заедно в Русия. Юпитер в точен квадрат с Плутон дава смърт – спиране на висшето му образование. Братството намира, че не му е необходимо да завърши юридическия факултет и да стане адвокат или съдия. Нептун в 7. дом в Рак показва връзка с високо издигната духовно душа, с която ще живее в хармония и разбирателство. Крум има много заложили психически способности, които може да развие чрез духовна работа. Той се занимаваше с всички окултни науки: астрология, физиогномия, графология, хиромантия. С него преведохме от английски две книги по астрология. Постоянно си водеше записки от беседите и всичко важно. Има изписани повече от 20 тетрадки.

16. Бурята на Рила

Майка ми Стефка също си водеше редовно записки, а след заминаването на баща ми на 22.01.1976 г. започна да има вътрешна връзка и е написала над 100 тетрадки, които в бъдеще трябва да прегледам.

На 20.07.1932 г. (от 12.07.1932 г. Учителят е на езерата) брат Лулчев пред всички казва, че ще стане голяма буря и предлага на Учителя да напуснат лаге-

ра. Учителят отговаря: «Аз ще остана.» Лулчев, Невена Неделчева, Йордан Андреев, Йордан Бобев, Елена Андреева и няколко от «Упанишадата» му напускат лагера и слизат от планината. За пръв път приятелите виждат Учителя разтревожен, да вика и да се кара, че тези хора са избягали от лагера. «Знаят ли те какво значи това, да напуснат Школата?» На 24.07.1932 г. има Сатурн опозиция със Слънцето и тези енергии се проявяват преди аспекта. Вечерта започва силна буря, която през нощта събаря много палатки. Сутринта рано няколко братя отиват при палатката на Учителя и Го молят да спре бурята, защото тя ще разруши лагера. Учителят излиза от палатката Си, застава с лице срещу бурята, прави движение с дясната Си ръка, като изговаря нещо, и бурята намалява и спира. Тогава един брат го пита: «Учителю, защо не спряхте бурята още снощи, нямаше да има над 20 паднали и скъсани палатки?» Учителят отговаря: «Тази буря беше предметно учение за учениците, през което те непременно трябваше да минат. Такива бури ще имате и долу, в живота, но като сте закалени от тази буря, долу лесно ще ги минете. Оправете и закръпете палатките.» До вечерта лагерът е въведен в пълен ред и порядък.*

17. Изписаното име на първородния син

Същата буря се проявява и в София и спира в 14 часа, огрява слънцето и аз се раждам на 21.07.1932 г. в 16 часа и 37 минути. Поради бурята акушерката не идва, а една баба – съседка, ме акушира. Семейството ни е живяло в кв. «Хаджи Димитър» – Подуене, ул. «Млекарска» №2. Кумове на сватбата на майка ми и баща ми са били вторият брат на баба Величка – Алекси, и жена му. Той е имал много хубаво отношение към младото семейство и предложил на майка ми да купи къщата и младото семейство да остане да живее в нея. Баща ми отказва, понеже иска да живеем на Изгрева, където писах по-горе, че прави две бараки. Дядо ми желае да ме кръстят с неговото име. Няколко дена след раждането ми, той отива да ми купи кошче, в което да ме слагат, за да не падам от леглото. Майка ми е с леля си Цанка – малката сестра на баба Величка, и се разговарят. Двете чуват името Светозар, а майка ми го вижда изписано отгоре надолу с бели букви във въздуха. Тя казва на Цанка: «Лельо, дай ми един молив, за да напиша името, което се даде, аз за пръв път го чувам.» Скоро идва и дядо ми с кошче и му казват за името. Той, като ученик на Учителя, веднага приема това знамение и ме записва в общината с даденото ми име. От 1926 г. той работи във фабриката на Заимови като пазач.

18. Наследството

След раждането и кръщаването ми, по предложение на Алекси и леля Цанка, Заимовите се събират и решават да дадат на родителите ми парите (няколко милиона), които се падат като дял на баба ми Величка. Предлагат на младото семейство следващата неделя да отидат на гости в дома на Алекси и да получат дела си. Баща ми Крум веднага отива и пита Учителя. Учителят му обяснява: «Тези пари не са спечелени с честен труд и ако ги вземете, няма да ви донесат никакво благословение.» Крум слуша Учителя и семейството ни не отива на определената среща. Така се прекъсват връзките с Алекси и Заимовия род и ние оставаме най-бедните в квартал Изгрев. В неделята, когато е

* Вж. «Изгревът», том V, стр. 430–433, №166. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

трябвало семейството ни да отиде в дома на Алекси Заимов, баща ми остава да ме пази и изпраща майка ми на беседа. Тя тръгва в 3 часа сутринта от Подуене и като минава покрай полицейския участък с чанта в ръка, часовият полицаи я спира и казва да влезе в стаята за проверка. Той помислил, че е някоя комунистка, която носи позиви в чантата си. Взимат чантата и влизат във вътрешната стая, за да я прегледат. Майка ми им казва смело: «Ако обичате, по-бързо ми върнете чантата, защото точно в 5 часа трябва да съм на Изгрева за беседа в салона при Учителя.» Бързо ѝ връщат чантата с тетрадките и тя успява навреме да влезе в салона, преди Иван Салонски да заключи вратата. След беседата, като излиза от салона, майка ми целува ръката на Учителя и Той я поглежда усмихнато.

Така нашето семейство се отказва от светските облаги и отива на Изгрева да живее при Учителя и да слуша Словото Му. Крум започва да работи каквато работа намери. Главната тежест за издръжката на семейството ни паднаше на дядо Кънчо, който получаваше пенсия през 3 месеца. На тефтерче ни записваха закупените продукти от магазина на г-н Памукчиев, намиращ се на ул. «Граф Игнатиев», и когато дядо ми получаваше пенсията си, оправяхме дълга си.

19. Плацентата

На 23.01.1934 г. в 4 часа и 10 мин се роди брат ми, когото кръстиха на името на дядо ми Костадин. При неговото раждане имаше усложнения. Не се отделя плацентата от детето и акушерката решава да вика хирург. Майка ми казва на баща ми да отиде веднага при Учителя. Крум почуква на вратата на приемната. Учителят отваря и пита: «Какво има?» Баща ми му обяснява, че не се отделя плацентата при раждането на детето. Учителят казал: «Рекох, намерете едно малко шише, до 200 грама, и накарайте я да духне в него.» Майка ми с последни сили духва едвам и плацентата пада – спира кръвоизлива. Учителят спасява Стефка и брат ми, а шишето е само външна форма.*

Като порасна, Косю се отклони от новото – взе да яде месо и да пие. След заминаването Си от този свят, към 1970 година Учителят се явява във видение на Стефка и ѝ казва: «Аз помогнах при неговото раждане и сега пак ще му помогна, но той трябва да се върне в пътя си – там, откъдето е направил отклонението.» «Всички, които се родиха на Изгрева и се отклониха, с камъни ще ги товаря и пак ще се върнат да работят за Бога.» Късно се ожени за Станка. Взе си апартамент на ул. «Неофит Рилски», където се роди синът му Владимир през 1987 г. Жена му Станка заболя от рак в дебелото черво. Беше на легло. Положението ѝ се влоши през 1988 г. Престана да ходи на работа. Ние се организирахме и започнахме молитви ежедневно. Тя стана от леглото и почна да работи в завод «Електроника», където беше домакиня. Косю дойде у нас и ни благодари за помощта. Казах му да се храни главно с лук и в никакъв случай да не яде месо, защото ще получи криза и ще си замине. Той отговори, че тя яде само по 5–6 хапки, много малко. Повторих му – никакво месо. След известно време хапнала, получава криза и си заминава на 4.04.1988 г.**

Взе да идва сестра ни Величка от Франция и отсядаше в квартирата на Косю и тогава се събирахме общо. На 17.03.1997 г. Косю получава инфаркт. Сложиха го на системи. Ние се мобилизирахме и положението му се подобри. Бил минал тунела, като бил в кома, и видял майка ми, баща ми и мен, и сме му

* Вж. «Изгревът», том VII, стр. 458–459, №9.

** Вж. «Изгревът», том VII, стр. 459, №10. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

казали да се върне. Оздравя и престана почти да пие и премина на лека храна. През 1988 г. Величка пак дойде от Франция. Дойдоха с Косю на Петровден. След наряда и посещение мястото на Учителя, отидохме в гората (червеният салон) да играем Паневритмия. Учителят ми каза да покана Косю да играем заедно, а той от 1944 г. не беше играл – 54 години. Веднага си припомни упражненията и взе да пее мелодиите. Започна редовно да играе, тъй както сме ги играли 10 години по времето на физическото пребиваване на Учителя на земята. Започна да посещава лятната школа на езерата и там да играе Паневритмия. По време на затъмнението през 1999 г. му стана лошо, но го разтрих и се оправи. Следващата година пак имаше проблеми със сърцето. Влезе в новия братски съвет и взимаше дейно участие в братския живот.

20. Скъсаната палатка

Като малки, баща ни носеше в раница и двамата на Витоша. През 1935 г. посетихме езерата през Сапарева баня. Сложиха мен и Косю в кош за круши от едната страна на магарето, а от другата – Иван на Симаня Андреева, който беше по-тежък, и така отидохме на езерата. С голяма радост ние обикаляхме около езерата. Често ходехме на излети семейно. Посетихме и «Пазар дере». Над нас кръжаха ята от орли. Върнахме се през «Чистотата». Участвахме в общата екскурзия до Калинините върхове на 19.08.1935 г. Връщането през езерото на «Чистотата» беше много трудно за нас.

След Рила, ние, малчуганите, станяхме по-смели и самостоятелни и почнахме да обикаляхме Изгрева. Отиваме до къщата на Жечо Панайотов – Косю, Божидар и аз. Имаше палатка, в която живеела студентката Ерна. До нея каруцарят Иван Иваницов беше направил купа сено. Влязохме в палатката – имаше походно легло, стол, маса с будилник. Излязохме от палатката и двамата ми приятели взеха да се катерят по купата сено и да скачат върху палатката, която пружинираше и те се търкаляха по тревата. Скарах им се и хванах Косю, но Божидар Константинов продължи да скача. Палатката не издържа, чу се «фрас!» и се раздра на две. Майка ни веднага ни хвана и ни надупчи с игла ръцете. Тя плачеше, и ние плачехме. Оказа се, че палатката била на Елена Андреева, която вдига голям скандал и казва на Учителя, че децата на Стефка са скъсали палатката ѝ. Учителят изпраща една сестра да каже на майка ми да отиде с двете деца на полянката за Паневритмия в 17 часа. Аз, като по-голям, тръгнах пръв, след мене – майка ми и Косю.

Учителят беше седнал на пейката, а около Него се беше събрал почти целият Изгрев, да видят как ще ни осъди Учителят. Доближих до Учителя и Го поздравих с вдигната ръка. Той стана и Си подаде ръката да я целуна. Помилва ме по главата и ме постави от дясната Си страна. След мене майка ми Му целуна ръка и нея я постави отдясно, до мене. Косю също Му целуна ръка, но него го постави от лявата си страна. След това ни помилва по главите двамата и каза: «Вие преди 2000 години бяхте едни от най-видните философи на Гърция и големи врагове бяхте. И сега пак се гоните.» След това се обърна към сестра Елена Андреева и каза: «Сестра, аз плащам палатката.» – «Учителю, палатката не е скъсана, но конците по тегела не са издържали и тя се е разпрала.» – «Тогава аз плащам за шева и материалите за поправката на палатката.» След това се обърна към мене и ме попита: «Ти как се излъга да дойдеш на Земята?» Аз отговорих: «Учителю, аз съм дошъл за новото учение, което проповядвате, да го науча и приложа в живота си. Оставям цялата гръцка философия настрана.» Така Бог ни осъди и благослови. Тогава аз направих вътрешна връзка

с Учителя, която продължава и сега. Разговора го чуха всичките приятели и сестра Олга Славчева ми стана добър приятел. Вкъщи с Косю често се карахме и биехме, но той се спасяваше, като бягаше при дядо ми.

21. Детски игри и бели

Правех и други бели. Веднъж майка ми ме хвана, когато бях взел да ям кафява боя, която мислех, че е шоколад. Виждам, че бобът ври в гърнето и образува пяна. Наблизо беше мивката и сапунерката със сапун. Пуснах сапуна във врящия боб и започна да изкипява от гърнето много пяна. Майка ми бръкна с лъжицата и извади сапуна, като ми изтегли добре ушите. Тя, като педагожка, ни научи още на 5 години да четем, научи ни на буквите и цифрите. С Косю четяхме добре преди да тръгнем на училище. До нас живееше баба Пенка, сестра Нейчева и като отивахме при тях, те ни даваха да четем вестник, понеже не виждаха добре, но го обръщаха наопаки и ние пак го четяхме добре. Скоро срещнах един непознат за мене човек, който ми каза, че ме познава. Той бил син на хлебаря на Дървенишкото шосе, казвал се Иван и каза: «Вие бяхте вундеркинд – 1937–38 г., на 5 години четяхте вестниците, докато ние не знаехме още буквите.» Майка ми е била осиновена учителка и понеже не работеше, казваше, че ще ни възпита добре. Тя беше учила френска филология при професор Благой Мавров и всичкото си знание ни го предаде на нас. Баща ни казваше, че трябва учене и възпитание – от това ни излезе прякора «Тание». Излезе и песен «Тание, тание в Америка, тание и в България». Както споменах по-горе, майка ми ни научи да четем добре. Тя учеше мене, а любознателният Костадин, който беше много умен, се научи да чете и той. Прякора ни го даде Любчо Менделсон – цигулар, наш съсед. Брат Петър Филипов водил група деца на Рила и ги загубил в мъглата към Зелени рид. Костадин ги повел и отишли на Вада. Любчо му дал прякора насмешливо «Шестър водача». Сестра Веса Жечева беше винаги усмихната, като правеше особени движения с лицето си – мимики, и тялото си, и получи прякора «Преструвко-превземкова». Дядо Кънчо купи радио «Силвания» и цялата махала се събираше при нас да слушат новините и музиката. Когато майка ми и баща ми отиваха сутрин рано на беседа, с Косю ставахме и започвахме да въртим радиото. Скоро ни омръзваше и отивахме на беседата. Много добре знаехме, че на вратата е брат Иван Антонов (кръстен от нас Горилата) и не пуска никое дете в салона на беседа. Ние влизахме през южната двойна врата, до която на разстояние имаше пейка, на която обикновено сядаше брат Лулчев и хора от «упанишадата» му. Вратата се отваряше, опираше в пейката и имаше тясна пролука, през която ние, малчуганите, се промъквахме и сядяхме напред на стол и не обръщахме внимание на ръкомахането на брат Иван, който не смееше да стане от стола си и да ни изгони. Стояхме мирно на столовете и слушахме. Какво сме разбирали?

22. Белодрешковци

През 1935 г. майка ни Стефка ни изплете на двамата по един костюм от бяла вълна, с които костюми играехме Паневритмията. Наричаха ни белодрешковци. Скоро Учителят в беседа на Общия окултен клас отбеляза, че в бъдеще хората от цяла Европа ще се облекат в бели дрехи и ще станат като шопите – белодрешковци. На езерата също играехме Паневритмията с тези бели дрехи. Ние, изгревските деца, бяхме много задружни, обичахме се и от сутрин до вечер бяхме заедно. Често събирахме помежду си стотинки, кой колкото имаше, и

купувахме от магазина на Табаков топъл хляб и сирене. Сядахме на тревата, на общата трапеза върху полянката през къщата на сестра Райна Калпакчиева. Играехме народна топка на поляната под Изгрева до късно вечер, там, където сега минава ул. «Жолио Кюри». Момчетата взимяхме колела от печка, заковахме на летва долу ламарина, свита на П (карачка), с която бутахме да се търкаля колелото и обикаляхме почти цялата гора, като тичахме. Помежду си бяхме приятели и си помагахме с каквото можем. Често съседката ни Веса Колева, която ходеше на екскурзии, довеждаше дъщеря си Лиляна и я оставяше у нас цял ден. Казваше: «Днес не съм донесла храна, но за утре ще се погрижа.» Лятото и есента ходехме постоянно до гората, от която си събирахме само сухи дърва за разпалване и огрев през зимата, която беше много студена и дълга. Баща ми Крум скова още една стая за кухня и барака за въглища и дърва. Под бараките отдолу имаше ниско мазе, което пълнехме с дърва. Изпращаха ме да купувам от млекаря бай Кръстю, баща на Васка, която сега играе Паневритмия редовно. Млекарницата беше в кв. «Червена звезда» (тогава Драс махала), купувах леген с овче кисело мляко и като минавах покрай ледника (сграда, в която произвеждаха лед), няколко деца, които живееха там, излизаха и с пръсти грабваха каймака на млякото и бягаха. По-късно станяхме приятели. Имахме неприятност с Михал и братята им, които живееха в ж.к. «Кантона». До млекарницата имаше фабрика за оливия – шарлан. Купувахме си топъл шарлан, наливахме малко на филия с червен пипер. Беше много вкусно.

23. Тенекии с газ за пожар

Около 1935 г. се създава организация на запасните офицери «Народна защита», с цел да се бори срещу комунистите, анархистите и накрая – срещу Братството. Многото разправии между приятелите на Изгрева и дори в салона създадоха външни условия да се опожари Изгревът. Учителят вижда и знае плановете им и зорко следи проявите им. Една вечер офицерите се събират в гората срещу салона, носейки много тенекии с газ и бензин, да запалят квартала. Към 22 часа Учителят слиза от Горницата, запалва лампите на големия и малкия салон, лампата в средата на поляната (1000 свеци), извиква брат Цеко Етугов и почват да обикалят пътеките за Паневритмия до 1 часа. Тогава Учителят освобождава брат Цеко да си отиде и спи. Нападателяте, виждайки, че салоните светят, че свети и голямата лампа на поляната, а и двама души непрекъснато обикалят по нея, предположили, че всички в квартала са будни и имат някакво тържество. Отказват се от плана си и на разсъмване прибират тенекиите с газ и бензин, като ги занасят в близката позната им кръчма на Танушев и почват да пият.* Под въздействието на виното, те разказали на кръчмаря какво искали да направят. През деня Танушев извиква няколко наши приятели и им разказва за голямата опасност, която ги е грозила. Предлага им да купят газ за осветление, и те купуват. Всички братя и сестри благодарили на Учителя, че е спасил Изгрева.

* Вж. «Изгревът», том II, стр. 290–291. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

24. Побоят върху Учителя

След този си неуспех организацията на запасните офицери взема решение да взриви салона с бомба. Учителят поема кармата на Братството и пожелава пред Невидимия свят Той да пострада, заради нашите глупости и грехове. През създалата се по това време министерска криза, Учителят казва на брат Лулчев да предаде на царя в никакъв случай да не слага за министър-председател Александър Цанков. Лулчев изпълнява точно нареждането, предава го на царя и с никого не споделя. Неговият брат Андро, който е бил народен представител, при коментиране политиката в едно кафене, заявил: «Бати няма да позволи да се даде властта на Цанков.» Последният не взема властта и двама негови пияни сподвижници с кола идват на Изгрева да търсят Лулчев, да му отмъстят, но намират в салона Учителя и извършват побой над Него. Юрдан Бобев, който присъствал там, взел стол и застанал до вратата, за да ги удари, но се вцепенил и нищо не направил. Видял номера на колата и го предал на брат Лулчев. Той се свързал с генерал Кирчев (само той в Изгрева имаше телефон), началника на полицията. На другия ден той довежда побойника Райков и другаря му при Учителя и казва: «Да ги сложа ли в един чувал и да ги смачкам?» Учителят му казва да ги пусне и той ги освобождава. Райков иска прошка от Учителя, а Той му казва: «Аз отдавна съм ти простил, но моли се Бог да ти прости.» Този побой, тази Голгота за Учителя отмени взривяването на салона.*

От побоя Учителят получава синини около очите, а в дясната ръка и крак – частична пареза. Започва трудно да се движи. Здравословното Му състояние се влошава и на 8 юли, сряда, Учителят казва: «На Рила!» Още на 1 юли работна група, в която участва и баща ми Крум, отиват да подготвят лагера. На 10 юли, петък, Учителят с почти всички приятели от Изгрева тръгват за езерата. Той пътува с лека кола, а ние – с автобусите на братя Накови от Самоков.

25. Змията

Автобусите спират след с. Говедарци, до гората, и когато ние слизаме с майка ми, Учителят я погледнал много сериозно и изпитателно. Тя си помислила: «Господи, дали трябваше да пътувам този ден с децата за Рила?» Учителят ляга на нещо като легло. От езерата идват конете и работната група и баща ми Крум. Всички се хранят. Родителите ми решават да тръгнем веднага, понеже се движим бавно, заедно със сестрите Невена Неделчева, София Попова и др. Вървахме повече от час. Стигнахме до поляна вляво от пътя, обрасла с много трева и в средата – два високи бора. Майка ми иска да изшурка Косю, но той се дърпа. Тя го взема на ръце, влиза във високата трева и изпищява. Усетила силна болка при петата на десния крак и видяла змия с черен зиг-заг, която бързо се отдалечавала към боровеите.** Сестрите Невена и Попова се притичват веднага, изцеждат крака, слагат йод и го обинтоват. Потегляме, но скоро на майка ми ѝ става лошо – започват да се преплитат краката ѝ. След повече от час стигаме до два големи камъка, където майка ми ляга да си почине. Съобщават на Учителя, че сестра е ухапана от змия. Той, както си почива, скача и тръгва към нас, сякаш че не е болен. Младите братя тичат след Него и не могат да го стигнат. Майка ми лежи с притворени очи, вижда ярка светлина, която

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 36–39, стр. 561–571.

** Вж. «Изгревът», том VII, стр. 453–455, №3; том VIII, стр. 566–567, №16. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

бързо се приближава към нея, в която разпознава образа на Учителя. Той идва и сяда от лявата ѝ страна. Брат Славчо Печеников налива гореща вода на Учителя, а той казва да я дадат на майка ми. Изпива водата и стомахът ѝ силно се разбърква. Учителят ѝ нарежда да мине настрана и да повърне. Повръща всичко, което е яла. Пие още две чаши и пак повръща. Групата, която е дошла при майка ми и Учителят тръгва. Учителят отказва да се качи на кон и върви бавно, като си влачи краката. Оставят един брат да се грижи за Стефка, а баща ми се разправяше с нас. Движехме се бавно и при честите спирания, придружаващият ни брат молеше майка ми да не заспива – страх го беше да не си замине. Най-после стигнахме Горна Вада, където имаше празна овчарска колиба. Учителят с групата ни чакаше на пресечката, докато дойдем. Сестра Олга Славчева дойде, взе ме на гърба си и ме занесе до езерата. При колибата остават баща ми, майка ми и Косю. Брат Лулчев им казва, че сутринта рано ще дойдат с кон да вземат Стефка. Така става. В 3 часа я качват на белия кон на бай Янко, двама я крепят от страни и с няколко фенера тръгват нагоре. Очите на майка ми се затварят. Призори пристигат горе и Учителят с целия лагер я посрещат. Слиза, отива в палатката ни, но не вижда нищо. Учителят не приема никого, но баща ми отива, приема го веднага и му казва да направи картофена супа на Стефка. Той редовно ходи – всеки ден, при Учителя и точно изпълнява съветите Му. С всеки изминат ден положението на Стефка се подобрява. Отокът на очите спада, започва да вижда и чувства прилив на сили. На 12 август Учителят внезапно оздравява, посещава изворчето и вечерния огън. При Неговото възкресение, оздравява напълно и майка ми Стефка. В разговор при слизане с брат Борис Николов ѝ казва, че тя е взела участие в болезненото състояние на Учителя и му е помогнала да оздравее и когато Той оздравява, и тя оздравява напълно. На 19 август стана съборът в София. Дълго време се пяха песни, докато дойде Учителят – бодър, здрав, и изнесе беседата «Да им дам живот». Той беше изпълнен с нов живот, който раздаваше изобилно и на нас.

26. Каракачанинът с коня

В 1937 г. по някаква причина нашето семейство не тръгва с групата, в която пътува Учителят към езерата, изпуска автобуса и след няколко дена баща ми решава да се качим горе по стария път през Дупница с влака и Сапарева баня. Влакът закъснял – стига късно в Дупница, и с автобуса пристигаме в с. Сапарева баня към 22 часа. Родителите ми са смели и тръгват с нас – децата, нагоре през Скакавица и Паничище за лагера на второто езеро Елбур. След хижа Скакавица, която беше една дървена барака, към 2 часа срещнахме каракачанин с кон, който ни каза, че е изпратен лично от господин Дънов – Учителя, да посрещне едно семейство с две деца, които пътуват към рилския лагер. Никой не знаеше, че ние отиваме на езерата, но Той знаеше всичко. Конярят натовари багажа ни и Косю върху коня и благополучно пристигнахме сутринта на второто езеро и се устроихме. Учителят знаеше и помагаше на всички, изпаднали в трудно положение. Ние бяхме решили да преспим в гората, когато дойде конярят. Косю едва се движеше и макар и по-малък от мен, добре запомнил случая и ми го разказа.

27. Приказка от Учителя

През 1937 г. палатката на Учителя се премести по-горе, където сега е и мястото ѝ. Направиха се 72 стъпала от долната площадка до горе, свързани със 72-мата ученици на Христа, които отидоха в света и сега трябва да се върнат при Учителя си. Един ден от пребиваването ни на езерата, аз се изгубвам и родителите напразно ме търсят повече от час: покрай кухнята, езерото, чешмичката в лагера. Тогава баща ми решава да отиде при Учителя и да Го пита за мене. Там той вижда Учителя, седнал на стол пред палатката Си, турил ме на коленете Си и ми разправя приказки. И досега в своите връщания назад не можах да открия онова великото, което Той тогава пося в моята душа.

28. Гаргите и скъсаната жица

След завръщането от Езерата, ние си играехме на полянката под Изгрева – ул. «Жолио Кюри». Пред дома на доктор Жеков имаше стълб за високо напрежение и от южната му страна, по горната жица накацах много гарги, натежах, проводникът се приближи до долната жица и стана късо съединение. Скъсах се жиците и почти всички гарги изгоряха и паднаха на земята.* Учителят е пред салона в разговор с няколко братя и сестри и вижда тази картина и казва: «Всеки, който посегне на Изгрева, ще го сполети същата участ.» Обръща се и влиза в салона. Видяхме кои разрушиха Изгрева и някои в бъдеще ще видят как те ще изгорят.

29. План за разрушаване на Изгрева

Тогава се създаде планът Мусман, който засягаше целия Изгрев. Две улици се кръстосваха върху нашата къща, сложиха знак на една керемиди и в най-скоро време трябваше да се разруши. Майка ми и баща ми са разтревожени и боядисват с вар стаите. До бараката ни идва Учителят и баща ми Го запознава с плана Мусман и угрозата, надвиснала над нашето семейство. Учителят му казва: «Всичко, рекох ще се нареди добре, както трябва!» И си отива. След месец планът е отхвърлен и приятелите от Изгрева се успокояват.**

30. Три чешми от минералния извор

Крум дълго време е без работа и много пъти семейството ни ходеше пред къщата на кмета Иванов, на ул. «Евлоги Георгиев», с молба да го назначи някъде. Баща ми, както всякога в трудни ситуации, отива при Учителя и Го моли да му съдейства да си намери работа. Учителят му казва, че трябва да постои и въпросът ще се уреди добре (Сатурн ретрограден квадрат с Марс и Сатурн тригон с Венера – уреждане). След тази среща с Учителя кметът назначи баща ми в кадастралното отделение на общината като чертожник. Свърши дългият и мъчителен период на безработицата. Крум работи спокойно, концентрирано и точно, става добър чертожник. Баща ми предлага топлата вода, която тече от минералния извор до градската баня, да се използва за пиене. На другата година кметът прави 3 чешми: две от запад и една от юг. Тогава почти никой не е пиел топлата вода, която баща ми е използвал най-рационално. По-късно се премества на работа в «Пътпроект».

* Вж. «Изгревът», том II, стр. 305, №183. ** Вж. «Изгревът», том VII, стр. 460–461, №12. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

31. Децата от Изгрева изучават Паневритмия

През 1938 г. бяхме пак на езерата и прекарахме много добре. Имаше повече хора от предишната година. През 1938 г. Учителят даде «Слънчевите лъчи» и «Пентаграма». Десет деца от Изгрева, между които Косю и аз, в продължение на повече от месец през пролетта изучавахме вечер на полянката упражненията. Ръководеха ни сестра Катя Грива и сестра Милка Периклиева. При светлината на голямата лампа, Учителят седеше на пейката и даваше тихо Своите нареждания. Ние играехме вдъхновено, съсредоточено и с любов и Учителят ни се радваше много. Отначало в Пентаграма, след изиграването му един път се обръщаме кръгом – вторият ставаше пръв, а първият – втори и отивахме там, откъдето сме започнали. Учителят каза, че така няма правилно развитие и започнахме да го играем само напред с кръгово движение – както сега го играем. Учителят нареди и около стълба на еднакви разстояния се направиха 12 точки с вар, от които започвахме «Слънчевите лъчи». Сутрин след свършването на Паневритмията използвахме големия братски оркестър от 15–16 музиканти и показвахме на братята и сестрите «Слънчевите лъчи» и те ги научиха. По-късно показвахме и «Пентаграма», и него научиха. Така Учителят оформи и сглоби в едно Паневритмията, Слънчевите лъчи и Пентаграма и ги предаде на братята и сестрите.

32. Братският хор на Изгрева

През есента на 1938 г. започна с голям подем усилена подготовка за посрещане на гостите, които ще дойдат през следващата година. Организира се 4-гласен хор с диригент сестра Ирина Кисьова, в който пееха повече от 50 души. Събираха се по няколко пъти в седмицата и заучаваха новите песни, дадени от Учителя. Брат Влад Пашов организира курс по астрология, който се събираше 2 пъти седмично. Имаше и лекции по хиромантия. Брат Пампоров водеше курс по есперанто, в който пеехме на есперанто много братски песни и песента «Чисти бъдете». Изнасяха се лекции по духовни въпроси от братята Георги Радев, Боян Боев, Георги Томалевски и др. Появи се и един доктор Възвъзов, да ни учи как да дишаме и издишаме през тръби, спуснати в съд с вода. Доста приятели се заплеснаха по неговите лекции, докато Учителят най-правилно ни беше посочил методите за еволюционното дишане. Докторът правеше демонстрациите си на пейките, на които се хранехме. Учителят отбеляза в разговор, че този начин на дишане е йогически и непригоден за хората от петата бяла раса. Следващата година Възвъзов не дойде на Изгрева, заболял и си заминал.

Хорът започна да изнася концерти на нашите празници. Приятелите пееха с вдъхновение. Добре се представиха през 1939 г., като помогнаха на чужденците да научат по-бързо братските песни на български. Организираха се курсове за заучаване на песните. Учителят ни вдъхновяваше всички да пеем: и млади, и стари. Добре пееше Верка Куртева, Анка Шишкова, Сийка Динова, Любка Стефова и много други. На празник по време на концерта на сцената излязоха възрастните сестри Динова, Янакиева и Милева с очила на лицето си и изпяха «Славейчета горски». Очилата им мърдаха нагоре, надолу, но те пееха здраво и хубаво и показваха, че и възрастните сестри могат да пеят добре и с ентузиазъм. Имаше и много солови прояви. Учителят ни беше запалил със свещения огън на любовта към музиката и ние горяхме. Всеки пееше или свиреше на инструмент. Това беше нещо изключително – феноменално за софиянци, цял квартал

да пее и свири, когато цяла Европа се готвеше за Втората световна война. Музиката омекотяваше атмосферата в България и даваше подтик на хората да живеят един разумен, хармоничен живот, свързваше ни със съществата от духовния свят и ни правеше весели и уверени в смутните времена, в които живеехме. Не останаха назад и цигуларите, които изнесоха няколко концерта. Дойде квартетът «Аврамов» преди да тръгне на турне в Европа и ни изсвири «Серенадата» и два концерта от Моцарт. Салонът беше пълен. Учителят чрез брат Галилей им плати по 500 лв., сложени в пликове, които той им даде, когато излизаха през източната врата на сцената. Учителят ги благослови и те имаха голям успех по сцените на цяла Европа.

33. Кой направи баните на Рила

През 1939 г. се даде и песента «Той иде». Аз я научих добре и често я пеех, особено когато се връщах вечерно време от училището в «Лозенец» през зимата. През 1941–1942 г. имаше банди в гората, които нападаха хората и ги събличаха. Аз я преминавах с тази песен. Започвах още от началото на гората, докато стигна на Изгрева. Веднъж, като минавах покрай «Магарешкия рам» – полянка до пътеката, с чешма и пейки, няколко души си говореха. Преминах благополучно гората, влязох в Изгрева и реших да мина покрай салона. На балкона беше Учителят. Аз Го поздравих с вдигната ръка и Той ми отговори.

През 1939 г. ние показахме Паневритмията и на чужденците и те много бързо я усвоиха. На езерата отначало времето беше влажно и дъждовно. После се изясни и през деня беше топло, слънчево, а през нощта температурата спадаше под 0°C и водата в кофите замръзваше. Майка ми и баща ми отиваха на Молитвения връх, а аз и Косю святкахме с кремъци в тъмнината. После взимашме по едно одеало и отивахме на Молитвения връх. Чужденците живееха с нас заедно, а не както сега Георги Николов от Габрово ги събира в отделен лагер. Учителят искаше всички народи да се сблизят и побратимят. Чужденците бяха над 80 души и постоянно обкръжаваха Учителя. Имаше францужойка Поли, която идваше при нас – бяхме около 40 деца. Понеже не ни разбираше, като ѝ говорехме, ние я биехме. Отива при майка си и я дърпа за роклята – и там яде бой. В този зор за няколко дена започна да разбира и говори по малко.

Паневритмията отначало я играехме на третото езеро, но като станавме много – на петото. При тръгване се образуваше непрекъсната жива верига от лагера до езерото: първите бяха при езерото, а последните тръгваха от бивака. Учителят изчакваше всички и тогава започваше Паневритмията. Брат Димитър Стоянов беше направил тенекиени улуци, свързани един за друг, да тече водата от извора «Ръцете, които дават» в езерото. Прекарвахме лодката под течащата вода и пълнихме 3 казана. Освен това беше направил 4 бани с улуци от ламарина и приятелите редовно се къпеха. Баните бяха зад кухнята, към водопада. Имаха бойлер, който се загреваше отдолу с печка – с един наръчник дърва, водата се стопляше и човек свободно се измиваше. Имаше кранче за топла и студена вода. Водата беше хваната от езерото. Ние, малчуганите, често ходехме на баня групово, а възрастните ни чакаха. Веднъж последен влезе Джилио – синът на Бертоли. Идват приятели, чакат и питат «Кой е в банята?» Джилио отговаря, но с детски глас: «Брат Бертоли.» Разбраха, че е синът му и го накараха побързо да излезе. Доста се забави и му се смяха, че мъчно се облича. Бяхме още малки и трябваше някой да ни наглежда, но ние предпочитавме свободата.

34. Мекици за децата

От много игри, често закъснявахме за обед, но родителите ни се грижеха да не останем гладни. За направа на «ангелска супа» в петък дежурни бяхме ние – децата. Едни белеха картофите, други доставяха дърва и поддържаха огъня. Аз и още трима бяхме водоносци. С лодката от извора през езерото доставяхме по 3 казана вода няколко пъти. Ръководеха ни няколко възрастни сестри. Децата бяхме напълно свободни и ходехме навсякъде без страх. Аз се молах и знаех, че Учителят винаги ни пази. След големия камък – пещера, по пряката пътека за Вада, ние минавахме под камъните на морената по тунели и излизахме в подножието на Молитвения връх. Близко до нашата палатка, брат и сестра правеха мекици. Една сутрин две сестри дойдоха и взеха 3 тави с мекици за Учителя. Помислих си: «Кога ще ги изяде Учителят тези мекици?» Той веднага долови мисълта ми и скоро сестрите върнаха две тави с мекици, да се раздадат на децата. Имаше много добре обзаведен магазин, в който продаваха брат Гради и Колю Йорданов. В лагера се поддържаха добър ред и чистота.

35. Френската палатка и отпътуването на латвийците

На езерата французите донесоха една много модерна палатка за Учителя, построиха я и Го снимаха до нея, но Той не пожела да влезе в нея. Той каза, че е дошъл в България, за да помага на българите, и не иска да поема френската карма.* Имаше и специалист – французин, който записа няколко братски песни и част от беседа на Учителя, държана в големия салон. Впоследствие записът се изгуби.

На езерата Учителят говори за живота на всички народи, от които имаше представители. Отбеляза, че в бъдеще ще има условия да дойдат на общобратско събиране представители и от онези народи, които не присъстват сега на езерата.

Това беше последната екскурзия с Учителя на езерата. Незабравимо остана в съзнанието ни преживяното на езерата през тези светли дни. Прибрахме се от лагера на езерата в София – Изгрева, където стана най-големият събор на Братството, на който присъстваха 1200 души. След свършване на беседата в големия салон се изнесоха всички столове, пейки и маси за тържествения обяд. Бяхме насядали чак до средата на полянката за Паневритмия по тревата да обядваме. Сестрите Юрданка Жекова, Янакиева, Милева и десетки други бяха сготвили чудесна яхния. За десерт бяха закупили камион с дини, които нарязоха на резени и младите тогава братя и сестри разнасяха в големи баки храната и десерта. Изпяхме песни. Вечерта имаше концерт. На другия ден след събора Учителят поканва най-голямата група чужденци от балтийските страни на закуска и след това им казва веднага да стегнат багажа и да си тръгват. Учителят следи всичко, което става в света и взима бързи мерки. Чужденците плачат и не искат да напуснат този земен рай, но братята и сестрите веднага изпълняват нарежданието на Учителя.** Събират им багажа и ги изпращат на влака за Русе. Там няма ферибот да преминат в Румъния, но брат Ватев и Новаков издействат да дойде фериботът и балтийците минават Дунава – качват

* Вж. «Изгревът», том III, стр. 173–174, №35; том V, стр. 304; том XIV, снимки №17, 18, 19.

** Вж. «Изгревът», том I, стр. 79–80; том IV, стр. 270, №43. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

се на влака и през нощта срещу 1 септември минават границата на Русия и тяхната страна. На другия ден – 1 септември, се обявява Втората световна война и се затварят границите на всички страни. Благодарение помощта на Учителя балтийците успяват в последния момент да се приберат по родните си места.

36. Помощ за пренасяне на въглища

След съда за скъсаната палатка на Елена Андреева в 1935 г. аз съм направил малка връзка с Учителя и започнах да проявявам някои качества на виждане. Казвах на майка ми качествата на някои хора и я съветвах да не дружи с тях. Започна да ме слуша. Често се молех мислено на Учителя да ни помага в многобройните мъчности, които минахме. Веднага схващаше мисълта ми и на някои отговаряше. Есента на 1939 г. се зах да пренасям 2 тона въглища с кофи от улицата до голям сандък, намиращ се до дома на Митко Сотиров. Въглищата бяха на сестра Райна и брат Найденов. Пренесох половината въглища и толкова се уморих, че няхах сила да довърша работата си. Обърнах се с молба към Учителя да ми даде сили. Не минаха и 10-тина минути, пристигна брат Ради с широка количка без преграда отзад и широка кюмюрджийска лопата. С няколко лопати пълнеше количката, докарваше я до сандъка и с лопатата изпразваше количката. Купчината започна бързо да намалява и след около половин час свърши. Брат Ради си тръгна. Аз го хванах за дрехата и го помолих да разделим парите. Той отказа и си отиде. Аз бях само наблюдател да видя как Бог помага.

37. Череша за децата

Ние, децата на Изгрева, пораснахме, но и белите ни се увеличиха. Някои правеха пакости и беряха плодове от градината. Най-много ни гонеше брат Иван Антонов (горилата). С брат Ради се разбирахме добре. Той говорил за децата с Учителя, Който му наредил да ни определи череша, която да ползваме. Брат Ради ни определи една дива, ситна, малко горчива череша, която се намираше до нашата ограда – под чешмата на ул. «Латинка». Две-три години децата я беряха и пазеха. През войната се пръснахме и ни се явиха други грижи. Аз не берях нито от черешката, нито други плодове, защото знаех закона и го изпълнявах. Градината имаше много плодове: едри праскови до 700–800 грама, грозде, череши, ябълки, круши, дюли, орехи. В гората при «червения салон» имаше 4 диви череши като тази в градината и от тях берях. Това е при мястото, където сега играем Паневритмия. Сега околните дървета са много високи и черешите не връзват.

38. Вълци на Изгрева

По време на войната зимата започна да идва по-рано. Още в началото на месец септември падаше половин-един метър сняг, с температура до -20°C . Ходех на училище в «Диана Бад». Събирахме се няколко деца и си правехме – утъпквахме, пътека от квартала до училището. От нас до железопътната линия беше пусто поле без къщи и вятърът свободно се ширеше и веднага затрупваше пътеката ни. Така правехме и на връщане пътеки. Нощем вълците идваха пред прозореца ни и виеха. Имахме куче и го прибирахме в стаята, за да не го изядат вълците. Една нощ баща ми чува, че нещо стърже по вратата на антрето и вижда пред бараката ни два големи бели вълка. Беше замръзнал Дунавът и от

Карпатите вълци преминали в България. Денем съм срещал вълк на пресечката на пътя за Семинарията и пътя към Разсадника, но не ме нападна.

В училището учител ми беше г-н Станчев, приятел на дядо Кънчо. Заедно учехме 2 класа в стая, а следващата година – 4 в една стая. Тогава и Косю взе да учи, като ползваше моите стари учебници. Не искаха да го допуснат да учи, защото бил малък. Викнаха ни в Лозенец в една педагогическа стая. Косю взе да чете на глас всички надписи, които имаше по стената, като «Пушенето забранено», «Говори тихо» и др. Комисията, като видя, че чете свободно, дадох му документ и го записахме в 1 отделение. Родителите ни се принудиха да ни запишат в училище «Цар Крум» в «Лозенец», където всеки клас учеше в отделна стая и децата не крадяха и не се биеха както в «Диана Бад». Класен ми беше г-н Глушков. В един клас бяхме с Лиляна Димкова, Лили Милева, Верка Кърджиева и др. и Николина Христова, която живееше на Изгрева. Минавахме през гората и няколко пъти срещяхме вълк, който не ни нападаше.

39. Германци на Изгрева

В стая учехме един клас и ни преподаваха и немски. Децата от класа забелязали, че аз, като гледам, не мигам и ме заобиколиха да ме гледат колко време няма да мигна. Изкарах повече от 3 минути без да мигна, а те мигаха над 20 пъти в минута. Родителите на някои деца бяха фашисти и децата им се държаха в клас като чорбаджии. Забележка им направи учителката по немски и те се надигнаха и искаха да я уволнят. Целият клас застанахме зад нея, разправяхме се с гордите родители и инспекторът я остави да преподава. Тя ни научи няколко немски песни и ходихме за Коледа на посещение при германските войници, дислоцирани в Лозенец. Изнесохме им програма и пяхме техни песни. Не схващаме какво нещо е войната, но не я одобрявахме. В тази възраст много добре разбирахме кое е справедливо и кое не е, кое е добро и кое зло. Аз имах хубаво чувство към руснаците и гледах на германците с тяхната желязна дисциплина, ред и порядък като на същества, стоящи далеч от нашия живот и чужди на нашите порядки и обичаи. На 22.06.1941 г. Хитлер повтори грешката на Наполеон и започна война с Русия при разсип на Луната и имаше същия резултат – загуби войната. На Изгрева дойдоха германски войници и поставиха 37-милиметровите си оръдия на поляната пред приюта «Малинова», където сега е сградата на руското посолство. Отидохме да ги видим. Германец хвърли много хубава запалка и ми каза «цвай ойл» – две яйца. Аз му донесох и продадох запалката на обущар, който имаше барака до приюта. Германци се настаниха и в къщата до Игнат Котаров. Бяха 16–17-годишни младежи, но големи техници – много бързо намираха и поправяха аварията по колите и уредите си.

40. Кой заби червеното знаме над Райхстага

Германия водеше светкавична война и в началото на зимата войските ѝ стигнаха на 20 км от Москва. При Учителя отива полковник Младенов с дъщеря си Лиляна и припомня, че Учителят е казал: «Бъдещето е на славянството» – а германците ще превземат Москва и най-голямата славянска страна ще загине. Учителят му отговаря, че германците няма да превземат Москва, а руснаците ще превземат Берлин и ще забият своето победно знаме над Райхстага.* Това

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 334–335, 336; том VII, стр. 43 (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Учителят му го казва 3 пъти. По радиото германците тръбят, че след няколко дена ще превземат Москва. Командващият германски генерал дава един ден почивка преди битката. Вечерта температурата е -10°C , а през нощта и сутринта спада на -35°C – -40°C . Танковете на германците замръзват, а на войниците окапват лицата и ушите. Сталин, предупреден от Зорге, че Япония няма да воюва с Русия, изтегля 1 милион войници от източния фронт, предимно сибиряци, които при -30°C – -40°C чупят леда и се мият. Обличат ги с нови дрехи, минават по Червения площад и на 5.12.1941 г. на коне помитат немските позиции и ги отхвърлят на 150 километра. За пръв път се бие кавалерия срещу танкове. Това е страшен удар за «непобедимата» немска армия. В разговор Гьоринг казва на нашия външен министър, че и Бог е комунист. За една нощ преобърна войната в полза на комунистите.

41. Семейството се увеличава, а гладът ни завладява

В началото на войната майка ми беше бременна с Величка и ме помоли да я заведа до акушерката, която живееше от другата страна на Цариградското шосе, защото имаше болки. Хванах я под ръка и бавно вървахме по алеята в края на гората, от която се чуваха непрекъснато песните на славеите. Акушерката намери, че е рано и ние се върнахме обратно, слушайки чудният концерт на славеите. Майка ми каза: «Това дете, което идва, ще бъде сигурно добър певец.» След два дена се роди Величка – 27.06.1941 г. в 23 часа и 55 минути. Акушира съседката ни, сестра Нейчева. Когато Величка се роди, Веса Жечева идва при майка ми и ѝ помагаше повече от седмица. Тя докара и количката от сина си Благин за бебето Величка. Семейството ни се увеличи и често аз трябваше да я гледам, понеже майка ми ходеше на покупки до фурната и магазините, които се намираха на Дървенишкото шосе до ж.п. линията. Тази дейност отнемаше 2–3 часа, понеже за всичко имаше купони. Величка е кръстена на името на баба ми Величка. Сестра Златева гледа на кафе и казва на майка ми, че момичето води за ръка и едно момче. Това беше Любомир, който се роди на 29.04.1943 г. в 5 часа и 55 минути. Оформи се нашето многодетно семейство. Най зле бяхме с хляба – 250 грама на човек, в който имаше всичко друго – картофени люспи, смлени царевични кочани и други, но не и житено брашно. Деляхме хляба с конец, за всеки по на 3 части (по една филия) за сутрин, обед и вечер. Дядо Кънчо беше едър човек и една филийка хляб не му стигаше и майка ми му даваше от нейната дажба. В това време, през 1941 г., дадох на баща ми плат за нови дрехи и понеже нямаше какво да ядем, той даде плата на Занони от Видин, който в замяна ни донесе чувал с царевично брашно, и изкарахме зимата, като постоянно си варяхме качамак. Дядо Кънчо беше зиморничав възрастен човек, сядаше до печката и се топлеше, а аз не можех да търпя пушека и понякога отварях да се проветри. Той нищо не ми казваше, беше изключително благороден и добър. Аз спях долу на дъските до печката. През деня младите членове на семейството дигаха доста шум и аз мъчно учех уроците си. Учихме на глас с Косю и аз лесно запомнях неговите уроци, които съм заучавал предната година. Величка плачеше много и аз намерих начин да я спирам – духах ѝ в носа и тя се укротяваше. Майка ми се връщаше от пазара и поемаше малките. Аз работех каквото можех – цепех дърва, пренасях въглища и през цялото лято събирах дърва от гората. Бях позаякнал и помагах в къщи. «Пътпроект» даваше камион и баща ми вземаше въглища направо от мина Перник и те горяха добре. Бараките мъчно се затоплят и печката трябва постоянно да гори. Аз се завивах добре, затоплях се и бързо заспивах. Ставах рано, запал-

вах печката и започвах да уча – сутрин се учи най-добре. Хранех се малко и тялото ми беше много слабо и лекарите ми отпуснаха мляко за усиляване (Слънце в опозиция със Сатурн). А Слънце квадрат с Уран ме правеше много нервен и напрегнат. Давах млякото на малките, които също получаваха. Схващах – виждах, че всяка вечер Учителят посещаваше всичките бараки на Изгрева и гледаше как живеем. Аз Го помолих да ни подобри положението с храната, но нямаше резултат.

42. Портокалът на Учителя и помощта

В края на лятото на 1942 г. ми се нареди да отида при Учителя и занеса десетъка, който майка ми и баща ми бяха събрали в един плик. Беше след обед – 15 часа. Качих се по стълбите и почуках на вратата на Горницата Му. Той отвори вратата и мислено по телепатия ми каза да вляза. Влязох и Учителят затвори вратата. Целунах Му ръка и Му подадох плика. Той го взе и влезе във вътрешната стая. Тогава аз по телепатия Му казах, че нямаме храна и често гладуваме. Моля да ни помогне. Учителят се върна с голям портокал «Яфа», към 1 кг, и ми го подаде. Взех портокала, целунах Му ръката. Той отвори вратата и аз излязох. Този портокал остана у нас до 12.01.1944 г., когато го изядохме, преди да се евакуираме от София. Така завърши нашият мълчалив разговор, който даде голям резултат. (Отрицателните сили са слухари и като чуят нещо, веднага го развалят. В духовния и в по-горните светове всички разговори са с телепатия.) На другия ден баща ми го изпращат с бригадата да трасират път от Силистра до някое село, до което има път от Русе. Когато румънците взимат Добруджа в 1913 г., за Силистра има пътища от Гюргево, Букурещ и другите румънски градове, а след мирното ѝ присъединяване към България на 6.09.1940 г. няма път от Русе до Силистра. За първи път тогава България – със съдействието на Учителя – придобива земя без война. Баща ми замина в командировка в неговия роден град, обади се с писмо и доста се забави. Зимата рано ни зави с белия си юрган. Направихме си шейни с кормило и се пързалихме покрай гората и квартала. Веднъж съм излязъл да се пързалим със счупен стол и съм замръзнал и ме занасят в къщи. По средата на септември баща ми Крум се върна вечерта с камион от командировката. Каза ни да вземем двете шейни и да отидем до дървенишкото шосе, където спрял камионът им, понеже не може да мине по тясното мостче към Изгрева. Баща ми беше донесъл голям сандък с брашно, две дамаджани олио, 2 пити кашкавал, тенекия със сирене, тенекия мед. Изля се Божието благословение върху нас, за което се молах. Дойде краят на глада. Учителят нарежда на брат Мутафчиев, чрез вегетарианското дружество да замени купоните за месни продукти с такива за вегетариански. Имахме достатъчно храна. В края на 1943 г. ние бяхме събрали две казанчета олио, което преди евакуацията го направихме на сапун.

43. Кучето Черньо и козунак за Великден

За Великден майка ми правеше всяка година по 5–6 козунака, които ги печехме във фурната на Дървенишкото шосе. В глада 1942 г. няхаме продукти, за да си направим козунаци. Тогава на Изгрева беше дошло куче, което според Учителя било кардинал, и сега дошло да пази Изгрева. Аз го бях кръстил Черньо. То познаваше всички в Братството и никого не лаеше. Обаче, щом дойдеше някой чужд човек, не на беседа, веднага се хвърляше върху него и го прогонваше. На Великден след беседата изиграхме Паневритмията и се събрахме около

Учителя при пейката. Изпяхме «Химна на великата душа», целунахме ръката на Учителя и си тръгнахме. Аз по телепатия Го помолих да ни даде от някъде козунак – нямахме, а и сестра ми, на 1 година, има имен ден. Вървахме към къщи и водех Величка за ръка, а Черньо и той тръгна пред нас. По едно време се загуби и пак се появи, като носеше вързоп в устата си. Отиде до нас, остави вързопа пред вратата и си отиде. Огънат в две кърпи и бяла книга, се показва хубав козунак, с който радостно се почерпихме за Великден. Аз от сърце благодарих на Учителя. По-късно разбрахме, че сестра Гърнева, която живееше близо до нас – на другата улица, приготвила козунака за една своя приятелка в града и го оставила в антрето към улицата, където Черньо го подушил и го донесъл у нас.

Синът на Тодор гледача – Митко, ме нападна веднъж, събори ме на земята и ме захапа за гърдите. В този момент виждам Черньо, че минава, и го извиках. Той се хвърли върху Митьо, захапа го и му разкъса палтото; той успя да избяга и повече не посмя да ме закача.

44. На екскурзия до Витоша – Черни връх, без хляб

През лятото започнахме често да посещаваме Витоша. Събирахме се няколко деца и тръгнахме с малко хляб, който още в Симеоново изядохме. Оказа се, че и обувките ни се бяха разпразили и ги оставихме до една ограда. Продължихме боси нагоре и стигнахме Ел Шадай. Там намерихме храсти с узрял глог (нарекохме го хлебно дърво) и ядохме до насита. Преспяхме край «Алеко» и поехме по баира. Нямаше никакви хора. Горе имаше германци и срещнахме един, който отиваше вероятно за храна надолу. Баба Мария и дядо Иван, като разбраха, че сме от Изгрева, ни приеха като свои деца. Направиха хляб и ядене и ни нагостиха добре. Посрещнахме 2 пъти изгрева на слънцето от Големия Резен и се радвахме на топлото време. Германците имаха голям бинокъл – перископ и ни позволиха да погледнем през него. София се виждаше като на длан, Изгрева, полянката и къщите. Преседяхме два дена и се върнахме на Изгрева с малко набити крака.

По същото време група наши приятели решават да отидат на Витоша. Брат Петър Филипов отива при Учителя и му съобщава тяхното желание, но нямали хляб. Учителят казал: «Идете, рекох, то ще се нареди.» Сутринта тръгват рано и посрещат изгрева над сипея и отиват на Ел Шадай, където си сваряват и пият гореща вода – не закусват, защото нямат хляб. Тръгват нагоре към Горския дом. Пръв върви Петър и по средата на пътя вижда на малко сено сложена топла питка. Той я взима, разчупва я и подава на следващите го приятели да закусят. Учителят се грижеше за всичките ни насъщни нужди и ни помагаше. Всички сме Негови деца, които пред Неговото лице трябваше да решим мъчните си задачи. Много пъти в кухнята беше дежурна сестра Юрданка Жекова. Често Учителят я кара да готви, понеже притежавала в себе си трите елемента – на Любовта, на Мъдростта и Истината, и придавала нещо хубаво на храната. Когато оставаше храна, тя ни викаше в кухнята – нас и други бедни, и ни напълваше по една тенджера. След свършването на дежурството, Учителят я викал и питал дала ли е храна на няколко бедни семейства. «Да – отговаряла тя, – погрижих се.» Обикновено Учителят доплащаше дефицита в кухнята.

45. Студ и глад на Изгрева

Животът на Изгрева не беше лесен, особено зимно време. Имахме постоянно проблеми за разрешаване. От студа често замръзваха чешмите при салона и ние ходехме за вода при гара «Пионер». Слагехме на шейните по 3–4 казанчета, завързвахме ги за шейната, а отгоре връзвахме някакъв плат, за да не се изплисква водата. Така се снабдявахме с вода. В извънредни ситуации спираше и токът, но иммахме готови газени лампи, с които си светехме. Най-важната ни зимнина бяха картофите, но няммахме мазе, в което да ги съхраняваме. Копаехме трап, застилахме го със сено (слама) слагехме картофите, отгоре им – пак сено и пръст. Така се запазваха от студа и ние си изваждахме, когато ни трябваша. Когато започваше топенето на снега през пролетта, дупката се напълваше с вода и ние бързо ги изваждахме. При бараката ни се въдеха орляк от врабчета, които кацах на вишната пред прозореца, и по цял ден чуруликаха. Ние намирахме по нещо да им дадем и те не се отделяха от дома ни. Имахме куче и котка, която гонеше мишките. Кучето беше добро и кротко си лежеше пред къщата, но някои хора ги лаеше и гонеше. Най-много лаеше брат Йордан Бобев и той престана да минава покрай нас.

Както споменах по-горе, дядо Кънчо купи радио на изплащане и понеже нямаше пари, заложи двата сребърни светилника, които беше купил за осветление при съборите, и така плати дълга. Аз обичах да говоря и се поучавам от възрастни приятели и често посещавах сестра София Попова и ѝ носех вода. До нея беше сестра Севда, сестра Наталия Чакова. Пред тях имаше барака на сестра Маркова, която рядко идваше от града. Отзад беше сестра Амелия Надзор, отпред – сестра Пенка Трифонова и дъщеря ѝ Величка, сестра Станка, която дълго време готвеше на Учителя. Много от сестрите ми разказваха историите на живота си, изповядваха ми се и ми доверяваха всичко. Така им олекваше.

Съседът ни Христо Цонзоров даде бараката си за издаване на списание «Житно зърно». Там дойде да живее неговият редактор брат Георги Радев. Беше много общителен и бяхме добри приятели. Подари ми книгата «Чичо Томовата колиба» Понякога му носех вода. Пред Бистра Цонзорова, жена на Христо, Учителят казва на Христо Цонзоров: «Понеже ти послужи на Братството със своя дом, никога няма да останеш без жилище – нито на земята, нито на небето.»

Западно от Симеон Симеонов на алеята с камелиите живееше с. Веса Козарева. Горното ѝ прозорче винаги беше отворено и аз пусках пакет с храна. Покрай Симеон Симеонов имаше пътека, която стигаше до нас. Пред къщата му изкопали трап за канал, но не го покрили и вечерта Косю пада в дупката до инструментите, но слава Богу, не се удари.

До нашата барака беше тази на Иван певеца, който заедно с много други млади братя си замина в 1939 г. Съседка ни стана Анка Каназирева, с която отлично се разбирахме и често ѝ помагахме. Игнат Котаров имаше колело и ни возеше с него. С големи стомни докарваше вода от разсадника.

46. Тава с баница за «богоизбраните»

Редовно посрещяхме новата година в големия салон. В присъствието на Учителя пеехме песни, раздаваха се парченца баница, в които имало пара. Аз не вярвах, но се оказа, че в моето парче баница имаше 50 лева сребърни. Учителят ни казваше да се помолим 10 минути и по-рано – 12 без 10, да изпреварим света и внесем духовното в техния живот.

През 1942 г. на две маси пред Учителя бяха сложени в тави повече от 10 баници. Аз пак се изпуснах, като на езерата, и си помислих: «Кога ли ще ги изяде Учителят толкова много баници!» Веднага хвана мисълта ми и нареди на сестрите да нарежат баниците на парчета и да се раздадат. С молитва и песни от 12 без 10 посрещнахме Новата 1943 г. На празниците, особено за Нова година, имаше голяма трапеза с много продукти и лакомства, но покрай нея сядаха «избраните»: дъщерите на Николай Дойнов – Ина и Жени, Благослав Жеков, Жени Парлапанова и др. Ние, бедните презрени деца, стояхме настрана и искахме и ние да опитаме от благата, които никога не бяхме яли. Отивахме смело при масата и си вземахме по нещо, особено малките Любомир и Величка. Насядалите около масата се мръщеа, но ние не им обръщахме внимание.

Запознах се със с. София Шопова и снаха ѝ Мария Шопова. Сестра София беше дълго време дежурна в кухнята и като оставаше ядене, ни викаше да си вземем. Изкарват едно дежурство – няма кой да ги смени, изкарват второ и почват трето. София отива при Учителя: «Учителю, няма ли кой да ни смени?» Учителят ѝ отговаря: «Работете сега, докато е време, защото в бъдеще, и да искате да работите, няма да има за кого.» През дежурството снаха ѝ Мария я замества в домашната работа и поставя всичко в ред и порядък в дома им.

До нас имаше барака на брат Любомир Лулчев. Мястото беше оградено с тел. Под нас бяха трапове – стари турски окопи, и всеки ограждаше пространство с тел: Тилко Тилев, Радка Гегова, Георги Константинов, Веса Колева. Постепенно Изгревът се заселваше и всеки новодошъл гледаше да се осигури материално. Често ставаха и разправии. Пред лицето на Бога ние проявявахме стария груб материален живот и това Той често го отбелязваше в беседите Си.

47. Екскурзия до хижата на връх Мусала

През 1940 г. имаше голямо политическо напрежение в Европа и нашата страна, което създаваше несигурност и уплаха за хората. Учителят решава да отиде на връх Мусала с определена група братя и сестри, да свърши една малка работа за благото на човечеството. За пръв път Учителят възлага организирането и ръководенето на екскурзията на младите тогава братя Гавраил Величков и Неделчо Попов. Дотогава всички екскурзии, организирани от Славчо и Николай, са завършвали все с дефицит, който Учителят е плащал. Гавраил е финансист и заедно с Неделчо Попов взимат присърце задачата.* Свързват се с братя Начеви от Самоков, които идват с един автобус и групата е готова за тръгване. Вестта, че Учителят отива на Мусала, се разпространява с мълниеносна бързина по целия Изгрев. Приятелите се организират и събират пред салона с желание да участват в екскурзията. Между тях беше и нашето семейство. Наложих се да дойде и вторият автобус на Начеви да ни вземе. Това беше първата моя екскурзия със семейството ни до Мусала на моя рожден ден – започването на 9-ата ми година, и последната обща екскурзия с Учителя на 22.07.1940 г. Първият автобус с Учителя тръгна и благополучно пристигнал в Боровец. Братята намират няколко коня, на които натоварват багажа и след 15 часа поемат към хижа Мусала. По светло стигат до нея и се настаняват. Вторият автобус дойде след 17 часа, натовари останалите приятели и нашето семейство и потеглихме за Боровец. Запахме «Братство, единство» и през цялото пътуване се разнасяха мелодиите на братските песни. На места пътят за Самоков беше тесен и големият автобус мъчно взимаше остриите завои. В края на деня, в 20

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 52–61, 176–177, №72. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

часа бяхме в Боровец. Без суетене братята намериха десетина коня, на които натоварихме багажа и групата потегли нагоре. Конярите имаха два ветроупорни фенера, които скоро засвяткаха отпред и отзад на колоната. Пътят беше труден, изпълнен с много дупки, лепкава кал от валелия през предния ден дъжд и като прибавим и тъмнината, която ни обгръщаше, едва ли други туристи биха тръгнали при тези трудни условия. С Косю ни беше доста трудно. Често ни водеха за ръка родителите, или други братя и сестри. Ние добре знаехме, че отиваме на Мусала, за която бяхме слушали много неща и пели песента му, дадена от Учителя на 3.12.1922 г., та не издадохме нито един стон и не проявихме никакво недоволство. Вървахме, тананикахме си нашите песни, особено «Сладко медено», и често залитахме по неравния път. Настигна ни група от млади туристи, които се скараха на родителите ни: «Къде сте повели тези деца в това нощно време?» Те стигат на хижата много по-рано от нас и съобщават, че идва голяма група с коне и малки деца. Веднага организират група и с няколко фенера тръгват надолу, да ни посрещнат. След като минахме половината път и преминахме по «Петровото» мостче от лявата страна на Бистришката река и поехме нагоре по «Голготата», срещнахме групата, която идваше от хижата. Светлината се увеличи значително и с песента на реката и бученето на многобройните водопади, неусетно стигнахме така желаната ни хижа. Беше 24 часът. Учителят ни посрещна с бащинска любов и благост. Нареди нещо и ние отидохме в таванското помещение на наровете.

Учителят беше отседнал в малката северна стая, на вратата на която имаше надпис «Петър Мусала». Скоро хижата утихна и всички се унесохме в блажена почивка. Само Учителя не спи. Почива в леглото и често пита сестра Савка, която донесла будилник: «Колко е часът?» Брат Гавраил Величков се настанява близо до леглото на Учителя, зорко пазено от сестрите Теофана, Марето и Савка. Решава да не спи, за да проследи сънния живот на Учителя. След около 2 часа Той се надига, сядва в леглото Си и започва да говори, вероятно на санскритски с някакви същества, които брат Гавраил не може да види. Сеансът продължава повече от 10 минути.*

Преди 3 часа Учителят става, облича се, намята гълъбовата Си пелерина и излиза пред хижата, където са се събрали всички приятели за тръгване към върха. Изведоха ме и мен с Косю. Посрещна ни тъмна, студена, ветровита утрин. Вятърът духаше на импулси, често силен, раздвижваше косите ни и ни събуди от дрямката, която ни държеше още от краткия сън. Бяхме готови за тръгване. Майка ни се двоумеше: да ни вземе, или да ни остави в хижата. Съдбата ни се реши от двама излезли при нас туристи, събудени от нашето ранно ставане (макар че пазехме голяма тишина) – да видят какво става. Видяха ни и се обърнаха към родителите ни: «Къде ще водите тези малки деца в тази тъмнина и вятър? Те едва са спали няколко часа. Времето е студено и може да изстинат и се разболеят. Оставете ги в хижата, а вие, ако желаете, ходете нагоре.» Тези думи ни подействаха като студен душ и се събудихме напълно.

48. Самостоятелно изкачване на връх Мусала

Учителят рече нещо тихо и приятелите тръгнаха. С тях беше и нашата съседка Лиляна – дъщерята на Веса Колева. Мама ни върна по стълбите в таванското помещение, зави ни с по няколко одеала и тръгна, като обеща сутринта да дойде и ни заведе на Мусала. Двамата с Косю започнахме да си говорим:

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 56. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

«Защо Лиляна отиде нагоре, а нас ни оставиха, каква е тази несправедливост?» Сън не ни хващаше. Да сме толкова близо до Мусала, и да ни оставят в хижата. Скоро хижата утихна. Станахме и излязохме навън пред хижата. Посрещна ни студеният източен вятър и непрогледната тъмнина, допълнена с мъгла, а от групата – никаква следа. Върнахме се в хижата и понеже сме били философи в миналото, почнахме да умуваме: «Как да отидем на Мусала, на която никога не сме ходили и не знаем пътя – посоката даже към нея?» Предложих да изчакаме да съмне и щом някой турист излезе от хижата и тръгне нагоре, да го проследим накъде отива и ние веднага да го последваме. Пригответхме всичкия багаж, който имахме, и зачакахме.

Не идва лесно денят. Започна от зората да просветва на тавана, но никой не се сещаше, че две деца чакат някой турист да стане и тръгне към върха, за да го последват по пътя за така желаната Мусала. Абсолютната тишина се наруши от слабо скръцване на врата от долния етаж. Разбрахме, че спасението ни е дошло. Някои туристи станаха и ние веднага слязохме долу, като се пазехме да не ни видят. Видяхме пред хижата трима младежи с раници, които тръгнаха отдясно покрай езерото и започнаха да се изкачват по баира нагоре. Застанали до ъгъла на хижата, ги проследихме с поглед – видяхме накъде отиват и веднага влязохме в хижата. Смъкнахме багажа, натоварихме се като магарета с две чанти, две раници, две дамаджани и с други неща и поехме полека нагоре. Отляво и отдясно на завоите бяха забити малки разноцветни книжни знаменца – червени, сини, жълти, бели, поставени вероятно да показват пътя на туристите към върха. Те ни харесаха и макар че бяхме много натоварени, събрахме доста от тях, за да ги занесем на Мусала. Сетихме се, че ако ни настигнат туристи, ще ни се скарат за тях и ги скрихме под клек, за да ги вземем на връщане. Вървахме бавно и трудно изкачихме баира над езерото до хижата. Вдясно, недалеч от пътеката видяхме малко по размери езеро – «Незнайното» и сметнахме, че е «Окото» и напълнихме дамаджаните с вода, да я носим за родителите си на върха. Някаква мощна невидима сила ни теглеше нагоре и ни привличаше като голям магнит. Там бяха Учителят, приятелите и родителите ни. Тази мисъл ни изпълваше със сила и ние стъпвахме уверено и бързо.

Настигна ни група туристи, които ни се скараха: «Къде сте тръгнали сами в планината с този багаж, който не е по силите ви да го носите?» Отговорих: «При мама и татко, които отидоха сутринта на Мусала.» – «Веднага се връщайте в хижата!» Ние тръгнахме неохотно назад, но в това време туристите се скриха зад завоя и ние пак потеглихме нагоре. От тази среща се уверихме, че сме в правия път. Вятърът подухваше и ни разхлаждаше, което ни импулсираше да ходим. По околните била се стелеше мъгла, която от време се вдигаше и се откриваха омайни гледки, ту падаше и забулваше всичко. От изток слънцето проби мъглите и огря пътя. Температурата бързо се повиши и неутрализира хладния полъх на вятъра. Стана горещо. Косю се умори и отказа да носи повече багаж. Наложих се само аз да го нося. Занасях 2 парчета на 100 метра, оставях ги и се връщах няколко пъти, докато принеса всичко, след това – пак отново. Веднага изпразних дамаджаните и бавно се придвижвах напред. На всичко отгоре Косю огладня и седна до първите торби, които бях принесъл напред и започна лакомо да яде. Ядосах се: «Не иска да носи багаж, а яде.» Помислих: «Всяко зло за добро. Така той намалява теглото на багажа и ми облекчава работата.» Нямах време и излишни сили да му се карам.

Чуваше се омайното клокочене на Бистришката река и песента на езерата. Настигнаха ни и други групи, но ние вече не обръщаме внимание на карането им. Минахме покрай Алековото езеро, изкачихме палеца и стана много горещо. Косю се нахрани, почина и започна пак да ми помага. Напредвахме бавно и от

време на време вятърът хубаво ни разхлаждаше и ни напомняше, че тук е около 3000 метра.

49. Беседа на Учителя пред заслона

Първите екскурзианти, които ни настигнаха, се качили на Мусала, намерили родителите ни и им казали, че двете им палави момчета са помъкнали целия багаж и идват към Мусала. Майка ми се отделя от групата и слиза надолу да ни посрещне. Сутринта на 23.07. Учителят и приятелите отиват на Мусала за изгрев в доста студено и мъгливо време. Слънцето се показва за малко от облаците и пак се скрива. Прави се обща молитва, приятелите насядат на завет, а Учителят отправя погледа си на юг, където е паметникът на Георги скиора, загинал от бялата смърт, и казва, че тази смърт е най-тежката. После казва: «Нашият Георги, нашият Георги, нашият Георги.» Нарежда да слязат долу при «Окото», където заваряват вода, пият и се стоплят. Учителят там изнася втора беседа: «Правила на Любовта».

С Косю сме уморени и бавно пъплим по стръмната пътека. Пренесохме няколко пъти багажа и изведнъж майка ми изкочи пред нас. Като видя, че носим всичкия багаж, се хвана за главата и почна да мисли какво да прави с него. Бяхме пред последното изкачване за заслона. Погледнах наоколо и видях малка пещера отляво, наблизко до пътеката, и предложих да скрием багажа там. Бързо го наместихме и се отзовахме на полянката пред заслона при Учителя и приятелите. Всички слушаха с внимание и тишина беседата. Тя завърши, изпя се песен и се каза молитва. Приятелите започнаха да разговарят върху чутото Слово.

От върха слезе брат Славчо Печеников и съобщи нещо на Учителя. Той остана известно време замислен и след това нареди да слизаме надолу. По телефона бяха съобщили от Куртово, че брат Георги Радев си е заминал.* На групи приятелите взеха да слизат надолу. Тръгна и Учителят. Понеже багажът ни беше близо, решихме да останем и преспим на заслона. Пренесохме багажа и се настанихме. Настаниха се и Пеньо Ганев и Елена Григорова, които на другия ден тръгваха към езерата. С майка ми и баща ми се качихме на Мусала. Слязохме и се качихме още 2 пъти с баща ми. Бяхме много радостни и доволни. Привечер стана студено и падна гъста мъгла. Взехме да се обличаме, но се оказа, че ни няма шапките и шаловете. Сетих се, че сме ги забравили сутринта в хижата. Силна мисъл озари умът ми – да ида и да ги взема. Без много да мисля и без да се обадя на родителите, аз се затичах по пътеката надолу в мъглата. От тичането се затоплих и почнах да не чувствавам студеният вятър, който охлаждаше тялото ми. Стигнах хижата, качих се на таванския етаж и под възглавниците, на които бяхме спали, намерих шаловете и шапките, лъжици и други неща, които сложих в пазвата си. Огледах хижата и не видях никого от Братството – нямаше ги. Без да се обаждам на някого, поех обратно към заслона. Не виждах нищо пред себе си, но краката ми напипваха пътеката. Бях много радостен и чувствах, че Той – Учителят беше с мене, малкото глупаво непослушно дете. Това ми даваше смелост и сила – криле, за да извървя целия този труден път.

Не знам за колко време съм отишъл до хижата и съм се върнал, но родителите ми не бяха забелязали моето отсъствие. Влязох в заслона и те много се учудиха, като им казах, че съм ходил до хижата и съм донесъл забравените

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 60; том X, стр. 460–465. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

неща. Отначало не ми вярваха, но като извадих от пазвата си забравените вещи, взеха да се ядосват и ме попитаха как не съм се изгубил в тази гъста мъгла. Да, това беше моето първо кръщение на послушание и смелост. Онзи, който ме водеше и пазеше – Учителят, обичаше смелите и послушни хора. Спахме в заслона като къпани. Сутринта станахме и се приготвихме за слизане. Брат Пеню Ганев и сестра Елена Григорова сложиха тежките си раници и запъплиха нагоре към Мусала. Майка ми и баща ми взеха багажа и потеглихме надолу към хижата. Слънцето изгря и почна приятно да ни топли. Покрай хижата минахме транзит, понеже от вечерта знаех, че Учителят и приятелите не са в нея, и продължихме надолу.

50. Беседа при Велчовото мостче

Учителят с приятелите слезли до началото на «Голготата» и на полянката на Петровото (Велчевото) мостче се спират и преспиват около два големи огъня. Учителят е в малка палатка, построена на полянка отляво на пътеката. Сутринта стават, правят молитва, изпяват няколко песни и Учителят произнася трета беседа: «Закон за частите и цялото». Беседата завършва, казва се молитва и се изпяват няколко песни. Правят закуска с чай. Учителят казва всеки да даде всичко, което има, за общата закуска. Приятелите се подготвят за слизане към Боровец (Чамкория). Уведомяват Учителя, че всички са готови за тръгване, но Той казва, че ще почакаме, докато дойдат и последните от горе.

Към обяд ние пристигнахме в бивака на приятелите. На средата на пътя, от хижата до Боровец, на полянката над Петровото мостче имаше малка палатка, в която беше Той и ни чакаше. Братята и сестрите бяха насядали под околните клекове. Два огъня горяха и чайниците вряха. Някои пиеха чай. Учителят чакаше тези, които бяха най-прости и бедни на Изгрева и с които почти избягвах да говорят. Стана чудо. Наобиколиха ни братята и сестрите и ни предложиха закуска. «Защо се забавихте толкова време?» – беше първият им въпрос – «Учителят каза, че няма да тръгнем надолу, докато не дойдете и вие.» Да, нашият Благ Баща чакаше Своите най-малки деца. Закусихме добре, починахме си и Учителят нареди да слизаме надолу. Този, Който имаше грижата за целия свят, за Космоса, спираше вниманието Си и на най-малките, презрени същества в Братството и даде добър урок на благост и любов на всички приятели.

Слизането надолу беше много по-леко от качването. Пътят беше сух и през деня всичко се виждаше добре. С Косю тичахме на свобода надолу и пеейки от нашите песни, така неусетно сме се отклонили от главната пътека вляво по тясна пътека за «Иконостаса». Учителят беше предвидил всичко. Най-отзад вървеше група от няколко братя, които помагаша на изоставащите. Те ни забелязали, извикаха ни, дойдоха, хванаха ни за ръка и ни насочиха по правия път. Скоро се озовахме в Боровец, където двата автобуса на Начеви ни чакаха. Насядахме на удобните седалки, и с песента «Братство единство», потеглихме за Изгрева. През цялото пътуване се пяха песни и се водеха разговори за хубавата екскурзия. Учителят беше много сериозен и мълчеше. Братята и сестрите, останали на Изгрева, ни посрещнаха с песни. Бяха приготвили два казана хубава картофена супа. Вечеряхме на масите под лешниците. Учителят се прибра в приемната, след като тихо и без шум беше уредил всичко по тази светла екскурзия на Мусала. Беше се погрижил за цялото човечество и променил в добро част от съдбата на България.

Вечерта брат Галилей и Неделчо приключват сметките и дават точен отчет на Учителя. Той им казва: «За пръв път сметката излиза точно и няма никаква загуба, която трябва да плащам. Благодаря Ви.»

51. Христо Брадата

През есента с баща ми отидохме до Ел Шадай с раници и чувал да си наберем лешници. На връщане по урвите, обрасли с лешници, напълнихме чувала. Бяха нападали по земята от вятъра, който беше духал преди няколко дена. Това изобилие на лешници беше знамение, че зимата ще бъде много студена – снегът беше над метър, а температурата – до -34°C – Европа воюваше. Избиваха се християнски народи. Лошите мисли и чувства на хората създаваха голямо електрично напрежение, което на физическото поле се изявява като сурова зима. Войната е бунт срещу Бога, срещу Божествения порядък в живота.

На Изгрева животът протичаше спокойно. До сестра Веса Козарева живееше в малка барака брат Христо Христов – Брадата. По професия беше бояджия – тих и услужлив брат. Имаше акумулатор, зареден, и ни караше да се хващаме за него. Последният от редицата свързваше веригата със земята и тялото му трепереше и изпитваше бодежи, като с иглички – хващаше го токът. Занимаваше ни с художеството и хиромантията. Често боядисваше салона за празниците и помагаше при почистваното му. На него и сестра Веса им даваха храна от кухнята, когато оставаше.

52. Цочо Диков

Друг брат, който ни занимаваше с астрономия – движението на Слънцето, Луната и планетите, беше брат Цочо Диков.* В малкия салон изнасяше беседи с чертежи и уред за движението на Луната, преведе го на английски и го изпрати в тяхното астрономическо дружество, но не го приеха, понеже нямаше математически израз на съжденията му. Той не знаеше висша математика. Много пъти е посещавал Учителя, задавал Му въпроси по астрономия и атомна физика и си записвал отговорите. В Младежкия клас се даде тема за строежа на атома. Аз написах по-обширна тема, имах знания – това ме бяха изпитвали в 11 клас в гимназията. Дойде същество в мен и ми освети много въпроси. Прочетох темата и брат Цочо веднага дойде при мене. Поговорихме си по въпроса и му я дадох да я препише. След това имахме няколко разговора.

При четене на 133-и псалом с Учителя, Цочо и други приятели взели да се смеят, когато се казва: «брадата Ааронова». Учителят казал строго, че не може братята да са в единомислие без брадата, без да проявят волята, затова тя два пъти се казва в псалома.

Цочо Диков ме запозна със свещените формули на психическото упражнение, правено на колене от «Веригата» до 1912 г. На обяд не ходел да се храни на общия обяд и Учителят го попитал защо не идва. Отговорил, че няма средства да си плаща храната. «Нали ядеш нещо на обяд, донеси го на масата и яж него, за да участваш в общият обяд, за да правиш връзка с душите на братята и сестрите.»

Аз му съдействах при писането на труда му със скромните си средства и той ми подари 2 книги – спомени за Учителя със снимки. Станахме добри приятели. След заминаването на Учителя през една зима, двама агенти го арестували в трамвая, понеже като се движел, издавал шум на книги. Предположили, че носи антикомунистически позиви. Завели го в участъка, където го разсъблекли и видели, че той целият се бил увил във вестници, да го предпазват от студа.

* Вж. «Изгревът», том III, стр. 118; том VII, стр. 376–380. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

53. Анка Шишкова

Имаше една сестра – «Миличката» – Анка Шишкова, с много хубава обхода. На всеки казваше «миличък» и винаги беше готова да услужва. Понякога ни черпеше с бонбони. Беседите слушала с голямо внимание, силно концентрирана. Някои «сестри» я наблюдават и решават да проверят колко е вгълбена и я уболи с игли. Тя не мръднала, а продължила да гледа Учителя и възприема Словото Му.*

54. Бай Васил (Вуйчото)

Бай Васил (Вуйчото) беше пощаджията на Изгрева и когато ни срещнеше, вадеше от джоба си и ни даваше по един бонбон. Продаваше и беседи в големия салон. Вдясно от вратата имаше две шкафчета, в които държеше печатаните беседи. След беседата на Учителя приятелите отиваха при него и си купуваха новоизлезлите беседи. Ходеше постоянно на екскурзии на Витоша и Рила. По-късно се сприятели със сестра Лидия Аладжем и заедно обикаляха по планините. Към 1960 г. отива на екскурзия в Родопите, където се отклонява към границата. Хващат го, като предполагат, че е шпионин, бият го много, и скоро след това си замина.**

55. Сурвакари на Изгрева

След 1940 г. ние се опознахме с приятелите и за Нова година ходехме да ги сурвакаме, а те пълнеха торбите ни с кравайчета, ябълки, круши, орехи и други продукти. Веса Жечева много желаше да ме сближи със сина си Благовест. Като го родила, нямала мляко да го кърми и го хранила с кисело мляко. В 1943 г. тя ме покани и двамата със сина ѝ сурвакахме заедно, а после и коледувахме. Имах хубав глас и пеех добре доста коледарски песни, които бях научил. Благги пригласяше. Веса остана много доволна. След моето коледуване, сестра ми Величка, Йоанна и още едно момиче ходят и пеят коледарските песни: «Стани, Нине господине», «Затрепкала трепетлика», «Стани, стани, Нине» и др. Носели торби, в които им слагали плодове, хлебчета и им давали по някоя пара.

Начало на коледуването на Изгрева постави брат Симеон Симеонов, който организира голям хор и коледуваха почти на всички бараки, в които живееха братя и сестри. Нас, като бедни, Симеон ни прескочи и дядо ми Кънчо много се ядосваше, че ни подминал. Младежите от Изгрева заедно с Косьо и мен образувахме доста голям хор и пеехме коледарските песни на два гласа, на Изгрева и в Лозенец. Хората не отваряха, но аз и брат ми чакахме и когато голямата група се оттегляше, излизаше някой от живеещите и ни даваше на нас парите. Така на много места ние обирахме парсата и събрахме няколко хиляди лева. След това, както отбелязах, коледувахме със сина на Веса Жечева – Благги, и майка му остана много доволна. Обикновено тя раздаваше с бака на вечерите ориз или жито и други неща и винаги на нас ни даваше повече. По-късно в музикалното си образование – виола, срещнал много трудности и дойде на работа в бригадата. За месец нежните му ръце се напукаха и разраниха от

* Вж. «Изгревът», том XVII, стр. 325–424, снимка №66–68.

** Вж. «Изгревът», том XIII, стр. 525–526, 528–529. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

цимента и много го боляха. Казах му да продължи да учи виола, защото в строителството е много тежко, не е за него. Нямаше друг избор. Напусна бригадата и продължи образованието си. Завърши академията и с виолата си изкарваше прехраната и се пенсионира. Сурвакахме и брат Любомир Лулчев. Той ни караше да го шибаме здраво по ушите. Даваше ни с Косю по 20 лв. сребърни. Когато свършвахме 1. и 2. отделения отлично, занасяхме му удостоверенията да ги види и Лулчев ни даваше по една монета 50 лева. Като минавах сутрин покрай югоизточния ъгъл на братската градина, виждах брат Любомир Лулчев, който говореше на «Упанишадата», съставена от около десетина души.

56. Снимка на децата на Изгрева с Учителя

На 12.07.1941 г., събота, отпразнувахме празника на Учителя – Неговия рожден и имен ден. След хубавия обед под лешниците брат Бертоли събра децата от Изгрева и ни снима с Него до Неговата приемна отляво. Беше направен там навес, под който имаше няколко лимона в големи буренца.

На снимката прави отляво надясно: 1. Стефан Лазаров Опев. 2. Васил Станимиров Василев. 3. Ирина Тилкова Тилева. 4. Веса Стефанова. 5. Учителят. 6. Евгения Георгиева Парлапанова. 7. Лиляна Георгиева Колева. 8. Донка Лазарова Опева. 9. Лиляна – съботянка. 10. Сестра ѝ – съботянка.

Седнали: 11. Иван 12. Костадин Крумов Няголов. 13. Светозар Крумов Няголов. 14. Марин Маринов. 15. Григор Симеонов Арnaudов. 16. Иван Иванов Андреев.

Аз съм пред нозете на Учителя.*

През 1942 г. сестра Милка Периклиева организира изгревските деца в младежка група «Светла мисъл». Изучавахме Паневритмията и песните на Учителя. Събирахме се два пъти седмично над 30 деца в голямата барака на брат Никола Гръблев. Когато почиствахме стаята, аз оставах да помагам в метенето и миенето на стаята на с. Милка. Тя беше доволна от мен и ме обичаше. Събиранията продължиха до 1944 г. Научихме се да пеем добре братските песни. Учителят два пъти ни посети. Сестрите бяха приготвили сладкиши, с които ни черпеха. Учителят беше мълчалив и много строг. Той отлично знаеше, че от тия над 30 деца, само няколко ще останат в Братството, а другите ще потънат и ще се пръснат в света. Така и стана. В света има много красиви и ухайни цветя, по които нашите приятели – изгревските деца, се увлякоха и заживяха обикновен светски живот.

57. Евреите на Изгрева

С идването на германците се повдигна еврейският въпрос и почна гонението на евреите. В 1942 г. сложиха на реверите им по една шестоъгълна жълта звезда и почнаха да ги ограничават. Евреите в Братството не носеха звезди – Буча Бехар, Лидия Аладжем, Любен евреинът и др. Ние им давахме български имена, на сестра Буча – Божанка, Хаим – Любен.

Имаше едно момче, което играеше с нас, еврейче, кръстихме го Ото. Родителите му се преместиха от Лозенец на Изгрева, за да се прикрият. Като играехме с него, мина покрай нас княгиня Евдокия, облечена спортно, на кон. Тя често обикаляше квартала ни и даваше помощи на бедните. По време на бомбардировките много хора се криеха в скривалищата, направени във Виларо-

* Тази снимка се публикува на цяла страница. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

вия трап, и Евдокия им осигуряваше храна. Ото ѝ поиска да направи едно кръгче с коня. Тя слезе от него и той обиколи наоколо квартала. И сега се срещаме, макар и рядко, и си спомняме преживяното в миналото.

През 1941 г. отидохме на пазаря Кирков с баща ни, където имаше много еврейски магазини, в които те продаваха дрехите на половин цена. Баща ни купи за мен и Косю два по-големи шинела, с които изкарахме до гимназията. Евреите продаваха стоката си и през Турция се отправяха към други страни. През пролетта на 1943 г. няколко големи групи евреи отиваха при малката барака на брат Лулчев и викаха: «Лулчев, спасете ни!» По нареждане на Учителя, той ги спаси.* Описал съм го в книгата «Истината за спасяването на евреите.»

58. Комунисти на Изгрева

На Изгрева се криеха много комунисти и Братството ги закриляше. Брат Лулчев познаваше всички военни генерали и полицията и затова не ги залавяха при честите блокади, които правеха в София. Мозаечната бригада на брат Алфиеро Бертоли беше само от комунисти и при блокада той ги скриваше в голямото си мазе. Понеже беше чужд поданик – италианец, военните и полицията не претърсваха дома му.

Брат Игнат Котаров ги прибираще в бараката си на тавана. Една вечер на тавана дошъл виден комунист. Дошла полиция и искала да прегледа дома му. Той се скарал с тях. Арестували го и завели в участъка, без да прегледат тавана. След 2 дена брат Лулчев го освободил. През неговата барака е минал и Тодор Живков.

Стефан и Тинка Николчеви живееха на долния южен край на Изгрева до Тодор гледача и бяха явка за комунистите. Там са се криели: Цола Драгойчева, Георги Чанков, Трайков, Тодор Живков и много други.

Събранията на ЦК и Политбюро са ставали във фабрика «Бергман», а началници на охраната бяха Васил Славов и брат му Кирил Славов, които бяха собственици на съседната фабрика «Фурнир». Лична охрана беше и Милка Говедева, живееща в къщата на Капитанов и минаваше за фризьорка.** Полицията я арестува и я затваря в затвора. Майка ѝ и сестра ѝ отиват при Учителя и искат да я освободи. Той им казал: «В затвора е на най-безопасно място.» При следващото събиране в «Бергман» става провал. Хващат всички комунисти и ги разстрелват, а Милка след десетина дена я освобождават от затвора. Така Учителят я спаси от смърт.

В долния южен край на квартала живееха баба Найденка и синът ѝ Тодор Михайлов, който след 9.9.1944 г. стана политически отговорник на квартала. Брат му Иван Михайлов със синовете си Александър и Тодор живееха под наем в къщата на Радка Стефова. Под дюшемето на стаята криели печатарската машина, с която печатаха позиви и други и вечер ги пускали в отвора на Виларовия комин и позивите се пръскаха наоколо, като пуснати от самолет. При блокадите синовете му идваха в бараката на Любчо Мендето (цигулар), живееше близо до нас и стояха там до вдигането на блокада от войниците. Аз взимах от нас тенджерата сварен боб и се хранехме заедно. След 9.09.1944 г. Иван Михайлов стана член на ЦК и отидоха да живеят в София.

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 483–487; том IV, стр. 533–535; том XIII, стр. 472–474.

** Вж. «Изгревът», том XIII, стр. 393–509, 417–423, 446–450. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

59. Изнасилвания в гората

Отивах през пролетта от салона към Лозенец през гората на училище и видях жена и мъж, лежащи на земята и мъжът искаше да я изнасили, но тя не му се даваше. На няколко метра по-нататък видях двама зад храст и чакат да ги нападнат. Направиха ми знак с ръка да мълча. Взах да се моля – обърнах се към Учителя. Жената, както лежеше, скочи и бързо тръгна към Изгрева. Мъжете не я последваха, останаха на местата си като заковани и тя се отърва.

Тогава, през 1943 г., от Гърция си дойде Станимир Василев, баща на Васил Василев (Мосюто), който работеше по време на окупацията в митницата. Много ме обичаше и ми даде противопожарен пистолет с големи кръгли картонени патрони, които се завиваха отпред и като гръмнеш, излизаше облак от бял прах, който загасяше огъня. Отидох в гората (с кой акъл?), запалих листата, гръмнах и изгасих огъня. Видях офицер, съблякъл гола млада жена и искаше да я изнасили, а тя плачеше и се дърпаше. Извиках: «Остави веднага жената. Не я мъчи!» Отидох да оставя пистолета и след 15–20 минути пак отидох в гората. Бяха си отишли.

60. Символичната война и бомбардировките на Изгрева*

През месец януари 1940 г. Учителят изпраща брат Лулчев да каже на царя чрез сестра Мария Стоянова: «Да обяви пълен неутралитет и да не допусне германските войски да минат през България. Ако направи това, след войната страната ни ще бъде най-облагодетелстваната в Европа – отвсякъде ще я отрупват с блага и ще постигне териториалните си претенции, подхранвани от стотици години.» Борис отговорил на сестра Мария Стоянова: «Госпожо, не мога да направя това, защото всички са германофили и ще ме убият.» Борис не послуша съвета на Учителя от страх за живота си, но го загуби след малко повече от две години. За да угоди на германците, обяви символична война на Англия и Америка, но много скоро тя стана реална. През 1943 г. започнаха редовните бомбардировки над София. Това беше материализация на всички онези лоши мисли и чувства, казани и писани в статии и книги срещу Учителя. Той отбелязва, че няма кал, хула, които да не са отправени към Него по време на школата от 22 години: от 1922 г. до 1944 г., от най-учените и интелигентни хора в България. Най-лошото е това, че на този език, на който е изнесено Словото Божие, са казани и най-скверните думи срещу Него. Донякъде положението се омекоти от това, че по време на войната ни оставиха свободно да играем Паневритмията. Учителят промени кармата на България, макар че България обяви война на целия свят. Първо на Англия и Америка, след това на Русия и накрая на Германия.

По време на бомбардировките ни наредиха да затъмняваме прозорците с черни книги, за да не се вижда светлина. Но американците пускаха на известна височина фенери с парашут, които осветяваха София, като при дневна светлина. Оръдията стреляха по тях, но не можеха да ги свалят и самолетите бомбардираха точно определените им цели. Направиха се скривалища във Виларовия трап и на полянката пред дома на Симеон Симеонов, където се бяхме скрили на 10.01.1944 г., при голямата бомбардировка. Самолетите идваха на ята от север по стотина. Стоях въвн пред скривалището и ги гледах. Паднаха няколко бомби в долния край на Изгрева и ние помислихме, че падна самолет. От детонацията се намерих долу в скривалището.

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 48–57; том XIII, стр. 874–881. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

В Изгрева никой не си замина от бомбардировките. Бомбите бяха паднали до Жельо Тонев и бараката на с. Иванка Захаријева. Тя си казвала 91-ви псалом. Бараката отхвъркнала на няколко метра с нея и тя си излязла невредима. Имаше 6 дълбоки повече от 3 м ями и в тях – големи железни парчета от бомбите. По време на бомбардировката, баща ми се връща от работата си с трамвая до Лозенец и тръгва през гората. Дотогава германците криеха танковете си по алеите, под дърветата, но тогава ги нямало. Затова самолетите бомбардират гората наред. Крум тръгва с Христо Цонзоров и около тях падат няколко бомби. Цонзоров се отделя от него и се насочва към квартал «Диана Бад». Падат до него бомба и го затрупва целия с пръст. Други двама, които вървели след него, го изравят и той се прибира в Изгрева. Бомбите престават да падат и баща ми се прибира у нас блед и уплашен. Разговарят с майка ми какво да правят и тя го посъветвала да отиде и пита Учителя. Отива и Той му казва да се евакуираме.

61. Евакуация в село Бяла Черква

Събрахме най-важните неща и се отзовахме на гарата, която беше пълна с хора, бягащи от бомбите. Забравихме много хубава цигулка, купена от баща ми за 10 хиляди лева, и ни я откраднаха. Пътувахме цялото семейство в открити вагони. Беше студено през нощта и на много гари ни поднасяха горещ чай. В Русе се настанихме при леля ми Руска, където прекарахме няколко дена и след Василевден (14.01.) с параход отидохме в Силистра при другите ни лели. Посрещнаха ни много добре, а там имаше всичко за ядене, сякаш че не съществуваше купонна система. Крум го повикаха в службата му и той замина за София. Останаха с дядо ми и четирите деца, майка ми иска на 21.01.1944 г. помощ от Силистренската община и ѝ дават. «Пътпроект» се евакуира в с. Бяла Черква – Павликенско, и баща ми натоварва на отпуснатия му камион най-необходимото и го закарва в квартирата, дадена ни в селото. Идва в Силистра и през месец февруари с параход и влак стигнахме в град Павликени. В купето, в което пътувахме, имаше и германски войник, който носеше сандък с дръжка, поставен в ъгъла, и не позволяваше да доближаваме до него. Крум говори с него и разбрахме, че отива на Черни връх. Той носеше бомба за върха, където имаха радарни инсталации. Отдалеч германците взимаха мерки, когато напускат върха, да взривят радарната и метеорологична станции. До селото ни закараха с каруца и се настанихме в квартирата. Беше 14 февруари – празникът Трифон Зарезан. По нареждане на Министерството на просветата, ние не учехме, но ни се зачитаха учебната година. С Косю бяхме се записали в 14-а прогимназия в София до реката, края на ул. «Раковски». Хазяите имаха дъщеря и син и бяха много недоволни от нас. Често мърмореха. В селото имаше всичко за ядене и само от фурната ни викнаха да кажем по колко хляба ще искаме на ден, за да знаят по колко да правят. Селото беше богато – и най-бедният стопанин имаше по 10–15 декара лозе. С Косю бяхме свободни и станахме ратайчета да пасем биволици. Аз отидох при Атанас Калъна, който имаше две дъщери и ме прие като син. Слагаха ми цяла торба с храна, понеже съм вегетарианец: половин домашен хляб, към 2 кг, сирене, компот, ядене. Свикнал съм да ям малко в купонната система и всяка вечер ми се караха, че нищо не ям. Положението се оправи, когато послушах съвета на едно ратайче и започнах вечер да давам хляба на биволиците. Имаше повече от 1000 биволици и за да ги познавам, им вързах по една тенекия, но като им давах хляб, те сами ме намираха. Давах и на майка ми. Когато обрахме дините, закарах половин кола в дома – имаше голямо изобилие. Често минаваха самолети и отиваха да бомбар-

дират Румъния. Дъщерята на хазяина отива да копае на баира над Павликени, до един мост е тяхното лозе. Минава ударен самолет и се освобождава от 10-тината си бомби, които падат до дъщерята. Разбраха какво нещо е бомбардировка и ни станаха приятели. На 9.09.1944 г. слязоха партизаните в селото на площада – смени се властта. Платиха ми за чиракуването и ми дадоха един костюм. По гроздобера отвсякъде ни дадоха грозде и ние сварихме няколко казанчета гроздово сладко. С камион се върнахме на Изгрева. В бараките ни живели две хърватки, които късали беседите ни и си палели печката. Оправихме бараката и тръгнахме на училище.

62. Разпродажба на вещите на Учителя

През месец октомври Учителят се завърна от с. Мърчаево и започнаха беседите в салона. Научихме, че Учителят е болен. Описал съм нещата в книгата «Светъл лъч към човешките души». На 27.12.1944 г. сутринта Косю отива да купи продукти от магазина, който беше от северната страна на салона, и бързо се върна, като каза, че Учителят си е заминал и братята и сестрите Го чакат да възкръсне. Майка ми се облече – беше доста студено – и отиде към салона. Аз я последвах и влязох в големия салон, където беше положен. Бях си взел листове да Го рисувам, но се отказах. Беше поставен близо до вратата с главата на север, а отдясно имаше два големи лимона с плодове. Лицето Му беше розово като на жив човек. Взах да се моля и видях, че два пъти очите Му са отвориха по малко. Участвах с брат Гради в изкопаването на мястото. Макар че не съобщиха по радиото за Неговото заминаване, на погребението присъстваха много непознати хора. Загубихме на физическото поле нашия най-добър приятел, Който постоянно ни помагаше, но горещо пожелахме да оживее в нас и вътрешно да ни ръководи и направлява. Да, мощният, силният – Бог винаги ни помага.

След заминаването на Учителя, държавата сложи ръка върху вещите Му и искаше да ги продава в магазините за стари вещи. Направихме постъпки и ни казаха, че вещите Му са оценени на 156 хиляди лева. Братята и сестрите веднага събраха исканата сума и я внесоха в касата.* Всички ръководители на Братството взеха по един костюм от гардеробите на Учителя – Стоименов, Борис Николов и другите. Раздадоха се много от вещите на Учителя на братя и сестри.** Сестра Паша и Савка ми предложиха да взема нещо от Учителя, ако не искам нещо по-голямо, поне една кърпа. Аз отговорих, че ако основавам моята връзка с Учителя на някакъв предмет, който е временен и преходен, тя е много слаба. Желая вътрешната ми връзка да бъде силна с Него.

Милка Периклиева взе посудите на Учителя, от които комплект от сребърни посуди, Петър Филипов – часовниците Му, Василка Иванова – Пентаграма със златния ланец и т.н. Останалите вещи ги натоварихме в голям камион и с братята Гради, Игнат, Боянчо, Георги Йорданов, Драган и аз ги закарахме в предварително определени жилища на братя и сестри, които поеха по определена част от тях. В дома на Мария Аркадиева и Красимира оставихме печката, няколко шкафа, масата, радиото, голяма картина на Агартя и др. При брат Борис Шаров оставихме книгите от библиотеката на Учителя и съответните етажерки, картината на големия Пентаграм и други. У Гена Папазова оставихме вещи и

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 221–222.

** Вж. «Изгревът», том IX, стр. 219–221, 271–273, 273–275. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

на други места. За всичко се направи списък в няколко екземпляра, който остана в ръководството. Комунистите веднага вкараха в Братския съвет Никола Антов и Коста Стефанов. Антов беше председател на 5-ата районна ОФ организация. Започнаха борби за парите, които останаха след заминаването на Учителя. Брат Симеон Симеонов направи томбола с останали вещи на Учителя: кърпи, дребни предмети и две ризи с красиви шевици. Понеже томболата беше с благотворителна цел, аз си купих билет. Едната риза се падна на сестра Манчева, която живееше в бившата кръчма, на север от салона, където се помещаваше и магазинът. Веднага след това мъжът ѝ в чин полковник го интернираха в Белене. Подгониха нея с двамата ѝ сина, дъщеря ѝ, и ги изселиха да живеят другаде. По-късно дъщеря ѝ Ася в гимназията искаше да влезе в музикалното училище – чело. Не я приемали, понеже отвсякъде ѝ давали лош атестат. Като учех в гимназията, бях и отговорник на СНМ в квартала – почти нямаше младежи и Ася ми поиска да ѝ помогна. Написах ѝ хубава характеристика и я приеха. Втората риза се падна на мене. Помислих си – през какви ли страдания ще мина и аз в живота. Това го разбрах след 7–8 години. Знам закона, че това, което взимаш от Учителя – този съвършен дух, вибрациите, които е оставил Той – ще те пречистят и коренно ще измениш съзнанието и живота си. В казармата разбрах какво значи да притежаваш риза от Учителя.

Учех в прогимназията «Васил Коларов» и завърших отлично трети клас. Бях ученолюбив и четях много книги. Седмично взимах от 4 библиотеки по 2 книги и ги прочитах, като едновременно си учех добре уроците. Марс в съвпад с Венера в Близнаци в хороскопа отправя силните Марсови енергии към науката. Четях и от беседите, които имахме. Беседи получавах дядо, майка ми и баща ми. Както споменах, в бараките ни живели хървати, които късали беседите за горене. На някои останала първата половина, на други – втората. След инкриминирането и ограбването на беседите, по-късно, много мъчно успях да събера едно течение. Братският живот продължаваше и майка с баща ми редовно посещавах беседите и хора, ръководен от сестра Ирина Кисьова. Комунистите зорко следяха младите да не следват братските традиции. Затова не посещавах беседите, а и учех.

След свършване на училището, постъпих на работа в бригадата на баща ми, като стажант през месец август. Държах преден и заден жалан в пикетажа на път за Стара Загора до Хрищени, Колена, Дълбоки и Оряховица. Министърът на благоустройството беше от с. Дълбоки. С камион отидохме в Стара Загора и се придвижвахме по обектите. Настанявахме се в училищата, които бяха свободни. Всеки ден работехме по пикетажа. Срещнахме големи трудности по трасето, понеже имаше големи орехи, които 4 души не можеха да ги обгърнат, и там трябваше да правим засечки на трасето. Вечерно време в селата играеха хора. Имаше много млади момичета, на които не обръщах внимание, а и баща ми нищо не ми казваше. До есента стигнахме с. Оряховица. Дойде 14 септември и аз трябваше да отида в София и се запиша в гимназия. От Оряховица по черен коларски път, минаващ през баири, стигнахме до гара Дъбово. Учителят ми каза да не пътувам с вечерния влак. Предложих на баща ми да се върнем до Оряховица и сутринта на 15-и да пътувам. Той възрази, че няма да мога да се запиша. «Ще се оправя» – рекох аз. Съгласи се и се върнахме обратно по дългия повече от час път. Рано сутринта на 15.09 отидохме в Дъбово. Взех билет и се качих на влака за София. На следващата спирка, към Казанлък, видях снощния влак преобгърнат, имаше кръв и покрито с брезенти. Казаха, че вечерният влак карал бързо, а стрелката не била правилно поставена и той дерайлирал. А не слушай интуицията си! Пристигнах в София по обед и следобед, воден от интуицията си, се намерих на ул. «Стара планина», където се намираше

I образцова мъжка гимназия. Имаше известно объркване още в новата власт и в канцеларията ми приеха документите, макар че гимназията не беше в нашия район. Записаха ме и станах ученик в 4 «г» клас, с класен ръководител – математика Васил Цървенков.

64. Гаражът на Юрдан Бобев

По това време Изгревът беше до сегашната ул. «Жолио Кюри», а отдолу имаше голяма нива, засята с картофи. Собствениците извадили картофите отгоре-отгоре и ние след тях извадихме няколко чувала картофи, които ни стигнаха за зимата. Казахме и на други от Изгрева, и те си извадиха. По радиото чух, че изнасяме за Турция някакво количество боб. Отидохме в магазина при семинарията с детската количка и купихме чувал с боб. Скоро бобът изчезна от пазара и 2–3 години беше дефицитна стока. Ходехме с торби при ж.п. разтоварището за въглища на Дървенишкото шосе и събирахме падналите въглища покрай вагоните, докарани за американското посолство. Те ни даваха и от вагоните да си пълним торбите. През 1945 г. нямаше въглища за гражданите.

На 1 срещу 2 февруари 1945 г. избиха осъдените управници, между които и брат Любомир Лулчев. Отгоре той помага на своя прислужник Юрдан Бобев материално, като отваря ремонтна работилница за коли в двора на сестра Мария Стоянова. Тогава в София имаше само два гаража, за 1000-та коли, които бяха в града. При Юрдан идваха всички дипломатически коли и му донасяха топъл бял хляб. Отива да му помага племенникът му Георги, но идват много коли и не могат да ги обслужат, та повикаха и мен с Косю да мием и гресиране коли след училище. Започнах да работя редовно следобед. Даваше ни само храна за обед и вечеря. На мен ми казваше «захарче». Беше много строг – да не разпиляваме трохите по земята.*

Баща ми се върна от командировка и отиде при брат Георги Томалевски, заместник-министър на Просветата, и го моли да отпусне стипендия за мен в гимназията.

Томалевски написва заповед и я праща в гимназията. Прислужникът в гимназията донесе препис от заповедта за отпускане на 3000 лева месечна стипендия. Заплатата на баща ми беше 10 000 лева. Взех да ставам преди 3 часа, за да напиша домашните си, защото, щом нямаш домашно, ти пишат двойка. С единствения тролей по Цариградското шосе отивах след 6 часа в гимназията, където ни даваха по чаша горещо мляко, дадено от УНРА (международна организация за подпомагане на бедните). След това започвах часовете. Привлече ме една учителка по стенография – Сахатчиева, която пишеше много бързо на 5 езика. Записах се в курса и в IV клас учех предимно стенография. Помнех добре уроците, които ни преподаваха. Четях от университетските учебници, които взимах от библиотеката. Например по история научавах датите на даден урок от университетския учебник, имах силна механична памет и като ме дигнеше г-н Диамандиев, казвах датите и по няколко изречения, свързани с тях, и ми пишеше 6. Той не можеше да запомни толкова дати. Стенографията я научих добре и на няколко състезания излизах пръв със 150 думи в минута. Към 14 часа след училището отивах на гаража, обличах се и веднага лягах под колите да ги гресирам и поправам. Юрдан имаше маслен крик, който дигаше до 6 тона. Като работех под колите, картерното масло капеше по врата

* Вж. «Изгревът», том VI, стр. 509–513; том XX, снимка №11, 44, 49. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

ми и той ставаше черен. Вечерта се миех в банята на Стоянова, но чернилката не се махаше и класният ми наставник се караше, че не съм си миел врата. Веднъж, като влизах в банята, заварих сестра Надя Стоянова, че се мие. Извиних се и затворих вратата. Тя извика: «Ела да видиш какво представлява жената и да не те съблазнява формата ѝ в живота!» Надя беше чиста душа и до края на живота си не се омъжи. Две художнички, живеещи в съседната къща, ни пови-каха с Георги Димитров да видим една картина на гола жена – едната я рису-ваше, а другата гола и позираше. Тя не се стесняваше никак от нас. Аз казах, че според моето разбиране сюжетът е добре нарисуван и ще се хареса на журито в Академията. Приели картината с отлична оценка.

Работех добре с хубавите такаламита, които имаше и гледах винаги да избие грес от осите, които гресирах. Шофьорите ми даваха бакшиши и събирах вечер до 20 часа около 2000 лева. Юрдан печелеше над 100 000 лева дневно и ги внасяше в банката. От тези пари си купи място на Изгрева и направи къща за себе си и брат си Димитър. Той имаше познат фурнаджия, от когото купувахме хляб на черна борса по 20 лева, иначе струваше 80 лева. Взимах 5 хляба, 1 кг сирене за 600 лв. и килограм масло за 1000 лв., слагах ги в раница и вечерта пеш по Дървенишкото шосе се прибирахме на Изгрева. Семейството ни имаше храна за няколко дена. Вечерях малко, учех уроците си и лягах. Сутринта ста-вах – спях бързо, и пишех домашните си. Често не смогвах да науча добре уроците си и ги учех в гимназията по време на другите часове. Гимназията беше образцова и преподавателите искаха да знаем това, което те ни говореха, а онова, писано в учебниците, било за обща култура. Тук ми помогна стеногра-фията. Записвах уроците и ги четях през междучасието, когато имахме химия, физика, дори история пред съучениците си.

Гаражът беше на ъгъла на ул. «Цар Крум» и «Патриарх Евтимий». Един следобед, като излизах от под кола, там минава моят класен Цървенков и ме вижда изпоцапан. Пита ме: «Какво правиш тук?» – «Следобед работя, за да помагам на голямото ни семейство от 7 души.» Сега той разбра защо ми е постоянно оцапан вратът. Цървенков имаше две дъщери и мене ме обикна като свой син. През всяка ваканция ми даваше по един сборник със задачи, да ги реша по 2 пъти – да е точен отговорът, защото ще ги печати. Така станах добър математик и помагах на съучениците си.

65. Пожари, гаражи и леки коли

През пролетта на 1946 г. се запали казармата до Дървенишкото шосе – до къщата на Николай Дойнов. Това беше гараж за коли и на ул. «Методи Попов» имаше над 10 пленени немски танкове. Беше по-страшно от бомбардировка: гърмяха снаряди, гореше бензин и други. Гърмяха цистерни с бензин и хвърчаха чак до гара Пионер. Най-опасното беше, че отдолу имаше голям резервоар с бензин, който, ако гръмнеше, от Изгрева нищо нямаше да остане. Пожарната стояла до сегашната телевизия и чакали да спрат гърмежите. Счупиха се много стъкла. През нощта пожарната отива и започва да залива с вода нагорещената бетонна плоча. Повече от 20 дена я заливах по няколко пъти на ден, докато изстине и след това военните извозиха бензина другаде. При стоварището на гарата при Дървенишкото шосе натрупаха големи камари от изгорели коли и камиони и други, за няколко ешалона.

На гаража идваха много коли и започнахме да ги караме. Пристигна партия за Българска Народна Банка. Пакарди, намазани с някаква предпазна черна течност. Дадоха ни по туба бензин и ние ги измихме. Бяха много бързи и докато смениш 1–2–3 скорост, се развиваше 90 мили – около 150 км. в час.

Косю беше нисък и като караше, си слагаше възглавница, караше бавно и от време на време се надигаше да вижда накъде кара. Хората гледаха, че се движи кола, а не се вижда шофьор. Американците били измислили кола да се движи без шофьор! Колите в София бяха малко и постовите милиционери бяха жени и не ни спираха да ни искат шофьорската книжка. Инженер Торбов, който провеждаше курсове за шофьори, ми предложи да ми даде книжка, ако му поддържам колите един месец. Отказах, понеже разбрах, че съзнанието ми не можеше да присъства постоянно в движението. Пробвах по ул. «Толбухин» един шевро-лет – каква скорост ще развие. Бързо достигна 180 км. Вътрешно ми казват: «Ако има някой друг по ул. «Раковска» да кара така, какво ще стане?» Ударих спирачките и пред мен профуча една камионетка.

Лекар докара моторетка да я стегнем за преглед. След ремонта я подкарах да я пробвам. Карах бавно по «Патриарх Евтимий» и изведнъж паднах по очи пред моторетката. Винтът, който държи калника за вилката се развил и паднал. Калникът отива пред колелото и тя внезапно спира. Слава Богу, че карах бавно и не се ударих много. Беше се счупил фарът. Карах колелото на Надя, марка «Бианка», и излизам направо на «Толбухин» и една бърза кола успя да спре и да не ме прегازی. След това ме настигна в улицата и ме блъсна и събори. Имам Марс паралел с Плутон – опасности с превозни средства. Спасява ме донякъде Марс съвпад с Венера.

През зимата се прибирахме с Вилис по Дървенишкото шосе, в което имаше две замръзнали пътеки, изкопани от колите. Караше Георги, колата се занесе и се намерихме в канавката. Георги се уплаши и вместо да включи и предното предаване, изключва и задното. Форсира колата, но тя не мръдна. Потърсихме веригите. Казах «Я дай да видя и аз.» Бутнах напред двата лоста и джипката излезе на шосето.

66. Лятото на 1946 г. на Рила

В края на месец юли 1946 г. трима младежи: Косю, Димитър Тодоров (синът на гледача) и аз решихме да отидем на езерата. Взехме с купоните хляба си за три дена и малко храна в по една раница и застанахме на автостоп на Цариградското шосе. Качихме се на военен камион, който ни откара в Самоков. Намерихме друго превозно средство и вечерта стигнахме с. Говедарци. Видяхме добре осветена сграда – почивният дом на печатарите – и отидохме да преспим до нея. Сложихме раниците си за възглавница и заспахме. През нощта някакви кучета се въртяха около нас и сутринта, като станахме, видяхме, че са измъкнали хляба от раниците ни и го изяли. С олекнали раници и гладни стомаси тръгнахме към хижа «Вада». От нея нагоре нямаше маркировка, имаше много пътеки и често се двоумяхме по коя да вървим. Поех да водя и под ръководството на интуицията ми след обед стигнахме на второто езеро. Братята и сестрите ни посрещнаха топло. Нахраниха ни и ни настаниха в палатка, като ни намериха и дрехи за завиване. Брат Бертоли плати за храната ни до края на лагеруването. Прекарахме много добре. Според силите си помагахме в общия живот – носехме вода, дърва за огъня. Към средата на месец август се върнахме на Изгрева.

67. Туба с бензин и вода

На Изгрева дойде да живее брат Христо Папазов, купи мястото на Табаков и си построи къща. Имаше кола Фиат 604, която често му правеше бели. Щом пътуваше по-далеч, ме викаше със себе си, да оправям колата. Тогава имаше три вида бензин: бял – за гражданите, червен – за военните и син – за авиацията.

Купил на черна борса туба червен бензин и го налял в колата. Викна ме да го придружа до с. Бистрица, откъдето да си купи мед. Към селото колата спря и не щеше да запали. Отворих карбуратора – пълен с вода. Продали му туба с вода и отгоре – няколко литра бензин. Наложих се да отиде до Изгрева и с колело да закарам туба с бензин и корито да източа резервоара. Пречистих го, затворих пробката и налях новият бензин и колата запали. Вързах колелото отгоре на багажника и потеглих. Видях, че колата се движи най-добре до 80 км в час. Тогава човек владее колата, а при по-бързо каране колата го владее. Станахме приятели с брат Папазов.

68. Къде бяха бараките на Изгрева и как живеяха в тях*

По това време на Изгрева живеяха: до кухнята – Николина Балтова. Срещу нея на ъгъла беше бараката на с. Цветана Щилянова, в която дойде да живее Юрдан Симеонов, мъж на починалата с. Роза. Той беше кларнетист. До тях – с. Писинова, на която бараката изгоря от късо съединение на тока. Анка Динова и Сийка Динова. До тях – Амелия Надзор с двамата си сина. Отпред беше с. Стойна Кондарева, с. Гинева – в бараката на с. Станка, която готвеше на Учителя. Там живях и с. Люба Хаджиева. Най-отпред беше баба Пенка с дъщеря си Величка Трифонова. Баща им Трифон продаде къщата им на Генчо Делийски. До тях беше сестра Маркова. Отгоре до Сийка Динова беше Манол Иванов и жена му Мария, синове Стефан и Вениций. Следваха пловдивските бараки: с. Севда, с. Наталия Чакова, с. София Попова, после – Панталей и жена му Петра-на, брат Боев, после – Методи Константинов. Последната стая – с Гради Колев Минчев и майка му Мария. Имаше и горна стая с 3 легла за гости. Зад Гради беше Борис и жена му Мария Дряновска.

Вляво от тях – сестрите Недкова и Полито. До тях – Антоний със сина си Христо. Там беше за малко и бараката на брат Лулчев. Отсреща, в другото кварталче, живееше сестра Софито Попова, до нея в бараката на сестра Олга Блажева беше Юрдан Кочиничарят и жена му Вера Христова. Следва бараката на сестра Янакиева и сестра Бахчеванова. На изток – Христо и жена му Иванка Папазови, брат Асен Арnaudов и в последната къща – сестра Буча Бехар и сестра ѝ Лиза. До сестра Янакиева беше сестра Ирина Спожет Кисьова, мъжът ѝ Иван, дъщерите Ружа и Йорданка, Колю Нанков, баба Мария, сестра Веса Апостолова, сестра Люба, Милка и Цветана Аламанчеви, Йорданка и мъжът ѝ Иван Жекови. На запад пред Гради Митко Сотиров, при заминаването на Учителя – Милка чехкиня – ясновидка. После – семейството на Гита Стратева: Георги и Иванка. Напред – 3-етажната къща на Петко и Мария Епитропови: 1-ви етаж – Петко и жена му; 2-ри етаж – Виктория Недялка и Владимир Балючев; 3-ти етаж – сестра Борова и в тавана – Тодор Сименов. На юг – Найденов, Райна и Мариола Калпакчиеви. Долното кварталче от Дървенишкото шосе: Петър Филипов с Пенка Краева. До него – Васил и Пенка Славови, с. Мария и Атанас. На долната улица – Димо паркетчията, до него – Игнат Котаров с жена си Лиляна и Емилия. Под него – Величко и жена му Станка и трите им деца. Там Георги и жена му Маринка и Мими. Под тях – Алфиеро Бертоли с жена си Лучия и децата: Кармело, Ана, Мариета и Джильо. Стоян Стоянов – дърводелец (горски) – срещу бараката на запад от Димо, на Георги Йорданов, в която живеяха Ганка и Ружа Чернева. До тях на запад – бараката на с. Конова, в

* Ще бъде дадена скицата и планът на Изгрева, с всички бараки, построени без регулация, на подходящо място и време. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

която после живя Марчето Петрова. Под полянката за Паневритмия и братска градина (кошерите) до гората в две бараки една до друга – Иван Антонов Изворски и Влад Иванов Пашов, Пеню Ганев, жена му Каменка и децата им Петър, Елена, Иванка; сестра Катя Грива, до нея – сестра Елена Григорова, Славчо Печеников, Стефан Дойнов и Боян Боев. На втория ред в дома на с. Писинова – Симеон Арnaudов и жена му Райна Стефанова, Гриша и Елисавета, сестра Стоянка Илиева и Илия Узунов, книжарницата на Милка Аламанчева, сестра Цветана Арnaudова (артистката), Никола Антов и Кина. Под улицата до гората – Атанас Щерев, Иван Радославов, сестра Донка и Георги Илиев с деца Илия, Росица и Недялка, сестра Мария Златева (Здравка) с дъщерите си Мария и Фанка. Къщата на Фархи, превърната в печатница, до нея – братска спалня, Васил (вуйчо) пощаджията и накрая – Кинчето и Мариус Попов със син Любомир. На 2-рия ред – Ангел Вълков Михайлов и Тодора Тодорова, Капитанов с жена си Невена и син Цветан, там беше и Милка Говедева. Благовест Тошев с жена си и двама сина, сестра Писинова, Кирилка Щерева и Димитринка Захариева. Игнат Котаров, до него – Златка и Евден с 2 дъщери, Васил Иванов – художникът, Михаил и жена му Пенка Влаевски, сестра Олга Славчева, сестра Донка (Донка Спиридонова), сестра Димитринка Атанасова, Радка Стефова и Стефан, дъщеря Любка и внуци Любчо и Радослав, сестра Любка Халачева – зъболекар, Димитър Грива, Иван Михайлов с жена си и синове Александър и Васил, сестра Стефанка куличката в малка барака. До Васил художника – сестра Анка Шишкова, сестра Елена Каназирева и брат Димитър Стоянов, под тях – Ганка Парлапанова – шиеше дрехи на Учителя. При гората – брат Матей Калудов и жена му, после – Катинка с мъжа си Методи, след тях – Марийка Марашлиева, Тодор Боянов Ковачев и Христо Христов от Пловдив, сестра Енчева, сестра Тамара Атанасова. Под тях – Люба Вълчанова, Цочо Диков Ракитски, Станимир Василев, сестра Радка и Васил (Мосюто) – Тодор Стоименов, Стефан и Пенка Белеви, сестра Нешка Анева, Стефан и Елена Стефанови с дъщеря Веса; Списаревски с жена си; Тодор и Петрана Михайлови и майка му баба Найденка. На ъгъла на мястото на брат Влаевски – Гради, Атанас и майка му Мария. Под тях – брат Стефан Деветаков. Под него – Димитър Гулев и синовете му. До Деветаков – брат Жечо и Веса Панайотови – Благини. В дома му – Николай Шиваров. До него – Щерю Христов и в барака към линията – Мария, сестра на Веса Жечева. До нея – Йордан и Симаня Андреева със син Иван. До тях – Пенка Бошкова – къщата се разруши от бомба. Над Жечо е Георги Парлапанов, сестра Люба и баба Ташка, дъщеря Евгения. Барака на сестра Олга Славчева. Отгоре – Верка Куртева, до нея – Петър и Анка Шишкови, Радка Овчарова, Божил Христов, жена му и две деца. Над тях в бараката на брат Никола Гръблев – Ангел Янушев, жена му и децата. Иван Иваницов с Недка и дъщеря Станка, внук Йоан; Любомир Лулчев и Невена Неделчева, Лазар и Мария Опеви с деца; Стефан, Донка и Христо; Колю Килифарски, Тилко и Цветана Тилеви с деца Ирина и Георги; Радка Ганева, Георги с Величка (Вичка) Константинова с деца Елена, Живка и Божидар. Веса и Колю Йорданов, сестра Лиляна. До тях – Генчо и Райна Делийски. Юрдан Бобев, брат му Димитър с жена си и трите им деца. Николина Христова, майка ѝ и сестра ѝ, Михаил Ковачът, Стефан и Гинка Николчеви, син Пламен – Тодор Тодоров (гледачът) с Тодора; Мария, Анка, Стефка, Димитър, Спас Иванов, сестра Парашкева Димитрова, Желю и София Тоневи, сестра Станка, Иванка Захариева, Иван Сечанов – гъбар. Нашето кварталче от запад братската градина – сестра Стоянка и Колю Драгневи, Генчо Георгиев – художник, Сотир Сотиров, Христо и Бистра Цонзорови (там живя и Георги Радев), Любомир Христов и баща му (мендето), Юрдан Юрданов – бояджията, сестра Иванка Нейчева. До нас – Иван Иванов – певец, после –

Анка Каназирева, след нея – Димитрина Захариева. Ние: баща ми Крум и майка ми Стефка, дядо Кънчо, деца: Светозар, Костадин, Величка и Любомир. Пред нас – Петранка и Веса Петрова, после – Боян Петров. Накрая – Любен Барбов. Нагоре – Симеон Симеонов и Цветана Гатева и дъщеря ѝ. Дядо Христо и Димитринка Станимирова, сестра Гърнева, при нея – Елиезер и Мариана Коен. Пред нея – сестра Ризова. На изток от брат Бертоли, надясно – Колю Колев (обущар) с жена си и дъщеря Дора (Дирчето). До тях – Донка Проданова. Отдолу – Славчо Печеников с 5 дка малини. До него – Стефанка и Емилия Русеви, Станчо Камбуров – астролог. До Бертоли – сестрата на жена му Тереза и син Антони. На изток, пред салона, си постави барака Лиляна Табакова. В парахода живееха сестра Паша и сестра ѝ Аня Тодорови и Савка Керемидчиева. Майка ѝ Тереза имаше барака. До парахода беше бараката на Елена Андреева.

69. Братската детска колония в с. Мъглиж и Рила

През 1947 г. брат Папазов ми плати таксата за братската колония в с. Мъглиж и аз отидох там. При тръгване ми повериха Бисерка Долапчиева, да пътуваме заедно до колонията. Обула тесни обувки и плачеше по пътя. В колонията се запознах с Павлина, Роланд, брат му Игор и други над 40 деца. Готвеха ни няколко сестри, между които и сестра София Шопова. Брат Тахчиев беше създал много добра организация.* Изнасяха се беседи, пеехме и учехме братските песни. С радиестезия ни занимаваше брат Руси Николов. При направеното измерване с уред за сензитивност бях с най-високото отчитане. Когато някои се проявяваха недобре, брат Тахчиев постеше и така омекотяваше непослушните палавници. Направихме нощна екскурзия до Стара планина – за каляване, и благополучно се прибрахме в колонията. На връщане пак пътувах с капризната Бисерка и на гарата я предадох разплакана на майка ѝ. След колонията с Юрдан и Георги отидохме на езерата. Юрдан беше взел няколко вътрешни автомобилни гуми, които предложи на овчарите срещу мляко. Кошарите бяха близо до лагера и всеки ден ни носеха по 4 л мляко. Накрая напуснаха кошарата и остана да ни дължат още. Бай Янко взе купоните ни и цяла седмица не ни донесе хляб. Решихме да отидем до Пазар Дерее, където разбрахме, че има мандри, в които правят овче сирене. С раници на гърба бързо преминахме езерата и голямото Пазар Дерее и вляво намерихме повече от 10 мандри. Те бяха за преработването на млякото от овцете на Рилския манастир. Имаше много бъчви с цвик, от които пихме, а те го давали на магаретата. Купихме 3 тенекии сирене и полека, бавно се върнахме в лагера. Започнахме да ядем само сирене, сутрин, обед и вечер. След три дена ни се схванаха ченетата и после месеци не можехме да вкусим сирене. Спаси ни бай Янко, който на другия ден докара дългоочаквания от нас хляб. Беше много твърд, но ние го заливахме с гореща вода и го ядахме на попара. Добре изкарахме лагеруването и благополучно се прибрахме на Изгрева.

70. Оскъдица на Изгрева

Много приятели ни помагаша в трудностите, които имашме в оскъдния живот, който живеяхме. В 1945 г. брат Георги Парлапанов ме извика у тях и ми даде един голям нов балтон, доста дълъг, но ние го подгнахме и аз го носих повече от 10 години, когато се замогнах и си купих друг.

* Историята на братската детска колония в с. Мъглиж, ръководена от Георги Тахчиев, ще бъде публикувана към неговия материал, заедно с много снимки, когато му дойде времето за това. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Когато сестра ми Величка завърши прогимназията, 3 сестри събират пари, за да ѝ купят ученически балтон. Това са Верка Куртева, Стойна Кондарева и Юрданка Жекова. Верка Куртева завежда сестра ми на магазин, където избират едно синьо хубаво палто за над 250 лв., с което Величка изкара цялата гимназия. Тогава сестра Кина Стратева – сестра на Гита, работеше в УНРА (международна организация за подпомагане на бедните), и ни даде няколко пъти колети с обогатено мляко на прах, за малки деца и кърмачета, шоколади и други лакомства, рокля за сестра ми. Гита Стратева ни донесе цял чувал с дрехи за Величка и Любомир.

Брат Христо Папазов след мен, като ми даде пари за колонията в Мъглиж, дава на брат ми Костадин 5 хиляди лв. да отиде на Рила в 1950 г. Аз продължавах да му поправам колата.

71. Лодката на Рила*

През 1949 г. брат ми Любомир на 6 години се качва на лодката във второто езеро на Рила. Пакостникът Митко Танев – син на Таню Митев, блъснал лодката навътре в езерото и тя отива към средата. Стефан Дойнов веднага се съблича, хвърля се във водата, доплава до лодката, качва се на нея и я докарва до брега и спасява Любомир. Пак по това време Таничка Желева влиза да се къпе в езерото на Чистотата, започва да плава в езерото и раздвижва студената вода, която излиза отгоре и започват да ѝ се схващат ръцете и краката. Започва да вика, и Тената, който се намира на близо се съблича, хвърля се във водата и я изважда на брега.

Лодката се криеше в средата на второто езеро, като се слагаха камъни в нея и се потапяше на дъното на езерото. В 1950 г. Костадин и Людмил Белев изваждат лодката, като Косю доплува до нея, като държи дълго въже и с него връзва лодката и я издърпват. Водата е била много студена и го е прерязвала на местата, където извираше в езерото. Косю се справя. От няколко годишното потопяване на лодката в езерото тя изгнива и след 1950 г. не може да се ползва повече.

72. Премръзналите гълъби

По това време Любомир яде бонбон лукче и го глътва и се задушава. Майка ми веднага смело го обръща с главата надолу и с пръст изважда бонбона, който го задушава, и той оживява.

Същата година – 1950, през зимата валя дъжд, през нощта – сняг и гълъбите, измокрени от дъжда и снега, почнали да падат от дърветата на земята и да замръзват. Сестра Йоанна Стратева, като минавала покрай гората, вижда бедственото положение на гълъбите и съобщава на приятелите на Изгрева. Притичват се десетки братя и сестри да спасят почти замръзналите, изпадали по снега гълъби. Слагахме ги в кафези и ги носехме на топло в дома. Ние събрахме няколко кафеза и ги внесохме в голямата ни стая на топло. Те се размразяваха и започваха да се движат и когато взеха да хвърчат, ние ги хващахме и ги пускахме на свобода навън. Така спасихме стотици гълъби.

Имахме примус, който не гореше добре и изхвърляше нагоре огън – запалени газови пари. Понеже сестра ми Величка е горяла на клада, панически бягаше от това зрелище и отиваше към салона и не искаше да се върне, докато не го махнем, този опасен примус. Баща ми се принуди и веднага го изхвърли на боклука.

* Вж. «Изгревът», том VI, стр. 347–348; том VII, стр. 158–160. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

73. Гимназистът се разболява

В гимназията в нашия клас учеше и Чавдар Георгиев Дамянов. Баща му беше председател на Народното събрание и той правеше много бели. Почти всеки ден майка му идваше в гимназията, викана от директора. Не учеше уроците, понякога носеше пистолет и плашеше учителите. Беше си създал група от съученици около себе си. Организиран група за състезателно играене на шах в студентския дом с цел взимане на категория по шах. Повикаха и мене да попълня бройката. Биех ги всички и стигнах V разряд. Учителят по физика ме обикна и ми повери две нормални киномашины и две теснолинейни, да прожектирам филми пред учениците. Взимах игрални филми от Томата, който ги съхраняваше в «Модорен театър» и научни от «Учтехпром». По желание на учениците взимах филм и го прожектирах в киносалона на гимназията. Вечерно време учеха военни с големи чинове, полковници, които нямаха завършено средно образование. Прожектирах им подходящи филми и им правех опити по физика, като опита на Фуко за движението на Земята и др. Редовно ходех на гаража и времето за учене на уроците не ми стигаше. Като отивах сутрин в училище, по интуицията ми казваха по какво ще ме изпитват и даже – кой урок. До мен седеше Александър Данов, който малко накуцваше. Казвах му, че ще уча например по биология за 4-тия час, и ако ме вдигнат по нещо в другите часове, да ме бутне и ми каже въпроса, за да отговоря. Той беше по-слаб по математика и аз му помагах. Често, по желание на съучениците ми, решавах задачи, които са ги спънали през междучасието. По химия и физика им четях стенограмите, които правех. Преподавателят по химия – Захариев, беше много строг, завършил в Германия и имаше големи изисквания. В 11 клас аз и още двама не бяхме изпитвани и ми казаха – по интуицията – да уча «Строеж на атома». Захариев вдигна единия, изпита го нещо – той отговори и седна. След това вдигна Антон Коларов и му каза да говори върху строежа на атома. Помислих си: «Къде ли ще ме изпита мене?» Антон не можа да говори по въпроса и седна. Вдигна мен и каза: «Говори ти за строежа на атома.» Бях се подготвил отлично с най-големи подробности и получих 6.

Интуицията никога не ме е лъгала. На Изгрева имаше 30–40 души, незавършили средно образование и посещаваха вечерна гимназия. Срещаха големи трудности по математика. Имаше клуб с черна дъска, където им решавах мъчните им задачи и обяснявах формулите. Като минавах покрай кухнята, Ганка Бончева учеше, седнала на стол. Подпира се малко, заспала на стола. В гаража лягах направо на плочите – нямаше канал, изстинах и се разболях от жлези. Яви се една коварна температура от 38° и каквото ядях, щом влизах в гората на път за гимназията, го повръщах. Срещнах в Словото: «Пийте гореща вода. Врялата вода лекува всички болести.» Веднага приложих прочетеното и за месец температурата изчезна и започнах да се храня нормално. В последния клас почти не ме изпитваха. Класният ми Цървенков стана главен инспектор по математика и даваше задачите за всичките конкурсни изпити. Като се готвех по задължителната матура по български език, отидох на полянка над «Ел Шадай» и учех. Беше слънчев, топъл пролетен ден. Спомних си, че в беседа Учителят казва, че с мисълта си човек може да повика някои животни. Пожелав да дойдат 2 славея и скоро те кацнаха на лешника до мене и ми пяха повече от час. Външно наподобяват донякъде на врабчетата. След това пожелав да дойде змия. Скоро допълзла пред мене пепелянка и застана на метър от мене, издигна главата си нагоре и ме гледаше. Лесно дойде, но мъчно я накарах с мисълта си да си отиде. По-късно научих някои неща, и веднъж, като слизах от Мальовица, на пътеката беше излязла пепелянка да се пече на слънце. След мен вървеше

група и внуших веднага да се махне от пътя, защото тези, които идват след мене, може да я убият. Разбра ме и веднага изпълзя в морената. През 1950 г. се явих на матура по български език и завърших гимназията. Явих се в МЕИ на конкурсен изпит, но не отидох даже да видя резултатите, понеже не бях добре със здравето.

74. Отглеждане на ягоди

През лятото бригадата на баща ми отиде да трасира път от Банско, покрай хижа «Дамяница», през Предела до Гоце Делчев. Взеха ме и мене. Настанихме се в хижа «Дамяница» и всеки ден излизахме по трасето. Сутрин времето започваше със слънце, скоро заваляваше дъжд, сняг и град и към обед се оправяше. Тази непрекъсната промяна на времето и чистият въздух излекуваха гърдите ми. Върнахме се на Изгрева. Нивата под квартала била общинска и ни дадоха 2 декара, да ги засадим с ягоди. Ганка, която остана на мястото на починалия брат Ради, отглеждаше много ягоди: при мястото на Учителя, нивата пред приюта «Малинова». Баща ми, Косю и аз прекопахме мястото при дълбочина като за лозе и насяхме ягоди. Даваха изобилно плод и всеки ден имахме по една кофа ягоди за ядене. Баща ми носеше и черпеше в службата. Давахме определения наряд в «Диана Бад». След 3 години вземаха мястото и построиха училище, а по-късно – руско търговско представителство.

Тогава в старческия дом «Малинова» живееше леля Цанка и я посещавахме с майка ми. Беше в отделна стая и я гледаха добре, понеже беше богата. Посудите ѝ – чинии, чаши, лъжици, вилици – бяха сребърни и тя ни подари комплект малки лъжички и няколко чаши. Заимовите бяха богати и на 5-те кюшета до «Славейков» имаха цяла улица с жилища. Когато работех в строителството, дойде един Стоян с брат си и работеха като стъклари. На работа идваха с кола. Бяха синове на Алекси, вторият брат на баба Величка. Обадиха ми се и скоро напуснаха строителството. На Изгрева помагахме на Ганка при прибирането на ягодите. С нас идваше Йотка Данаилова с дъщерите ѝ Мария и Виолета. Ганка продаваше хубавите ягоди на наши приятели и даваше наряд до 3 тона.

75. Финансов изпълнител и изкушенията

През 1951 г., през есента, ходех по Изгрева и си търсех работа – да пренасям въглища или цепя дърва. Срегнах Гинка Николчева, която ме попита какво правя. Отговорих ѝ, че си търся работа. Каза ми: «Искаш ли да работиш?» – «Да» – отговорих аз. «Ела утре при мене в Държавна планова комисия», където била личен състав. Тя беше една от тия, която учеше вечерна гимназия и аз ѝ помагах по математика. Сутринта отидох пред сградата, но милиционерът не ме пусна. Помолих го да ѝ се обади горе и тогава ме пусна. Гинка каза: «Светозаре, тук работят само заслужили комунисти, а ти не си и комунист. Ще те пратят при мой приятелки – личен състав в Първи Сталински райсъвет.» Отидох в съвета и ме назначиха финансов изпълнител. Предадоха ми работните документи на възрастен колега, който се пенсионира. Имаше изпълнителен лист за 100 000 лева, а хората продаваха имот и си платиха. Потръгна ми и си изпълнявах наряда и започнаха всеки месец да ми дават награда по 2000 лева. Заплатата беше 8000 лева. Имах над 200 изпълнителни листа на евреи, напуснали България по време на гонението им. Някои дължаха за имотите си с лихвите над милион и ги смятаха за несъбиратели. Вътрешно ми казаха и отидох при директора на еврейската банка на площад «Възраждане» и му казах, че много

евреи дължат на общината и вероятно имат влогове в банката, с които да си платят поне задълженията. «Ще ви донеса списък на дължимите суми с лихвите до края на месеца, и ако имат спестявания, да си платят.» Той се съгласи и на другия ден му занесох списъка. След десетина дена отидох и се оказа, че всичките евреи имаха влогове и ми дадоха парите с чек и аз изпълних плана си за 10 години. Казах това и на колегите си, които се възползваха от опитността ми. Имах брезентова стара опърпана чанта, в която носех документите и парите, които събирах. Понякога стигаха до 2 милиона. Учителят ме тури на изпит, да мина през парите и да се отвратя от тях. Вечер си правех ревизия и отивах да ги внасям в Българска народна банка (БНБ) от източния вход, в 4-тия етаж надолу в мазето, където работеха броячите. Заварвах 10 касиера на «здрава храна» с по 20 милиона, които се изброяваха до 24 часа. Някой път ме пускаха, но обикновено си отивах с тролея по Цариградско шосе и по «Латинка» у нас. Чантата не обръщаше внимание и приличаше на ученическа. Тогава за 1000 лева убиваха човек. Оставях чантата с парите във въглищата и сутринта ги занасях в банката, когато и колегите внасяха. Понякога с мен идваше въоръжен придружител – Гълъб Ленков, бивш партизанин. Всъщност той ме следеше как работя. Изпратиха ме при жена, минаваща за бедна, която не можела да си плати 100 000 лева данъци. Отидохме с него, прегледахме книжата и намерихме спестовна книжка с над 1 милион лева. На другия ден си плати. При обмяната на парите ни даваха задачи. Аз казах нещо, и те ме пратиха да търся несъществуващо предприятие повече от половин ден – в пета глуха. Имах изпълнителен лист срещу генерал Крум Лекарски за няколко милиона. Жена му, еврейка, притежавала фабрика, която национализирани и пак им искат данъци. Предложих му да не правим опис на вещите му, а да отиде при министъра на финансите, който да разреши въпроса. Скоро Кирил Лазаров ми изпрати писмо, с което спира дейността по изпълнителния лист на Лекарски. Имаше повече от 10 души с разрушени къщи при бомбардировките, и те не съобщили в общината. Натрупали се по над 300 000 лева данъци с лихвите. Казах им да направят молби до Народното събрание да им опростят данъците. Аз не ги закачах. След известно време им опростиха данъците. Живееха в дървени бараки до разрушените си жилища.

В края на месеца се правеше месечен баланс и ако липсват пари, отиваш в затвора. Законът беше строг. Колегите ми, носейки много държавни пари, си купуваха по нещо за ядене и често в края на месеца се налагаше ние да събираме пари, за да могат да се отчетат закъсалите колеги. Повишиха ме в работата и ме направиха инспектор, да облагам с данъци предприятията, които съществуваха. Отидох в предприятие и директорът веднага сложи пред мен 3 милиона лева, за да го обложя наполовина, вместо 20 милиона, 10+3. Той печелеше 7 милиона. Аз отказах предложените ми пари. Отидох при началника си Дионисиев и го помолих да даде тази работа на друг колега, а аз да си остана агент. Той прие молбата ми. Голямо напрежение е да боравиш с много пари. Станах доста нервен. Нервната ми система се изостри до крайна степен. Почнах да мисля как да напусна тази работа. Тогава имаше такава корупция, а сега кой знае каква е!

76. Как се става будала

Бях отговорник на 6. и 7. секция, а народен представител там беше Магдалена Баръмова – сестра на Георги Димитров. Разбрала, че съм от Изгрева и дойде при мен да си поговорим. Покани ме да я посетя у тях и ми даде телефоните си. Обадох се на единия телефон, но ми се обади милиционерът, на втория телефон – друг и аз се отказах да я търся. Майка ѝ и баща ѝ са били протестанти,

тя бе възпитана духовно и знаеше, че Учителят е спасил Георги Димитров и сестра ѝ Роза. Решила да ми помогне. Една сутрин началникът ми Дионисиев ми каза, че ме викат при Стела Авишай, началник кадри към Градския съвет, който се намираше в сградата в градинката срещу централната поща. Отидох при сградата и като взех да се качвам по външните стълби, чух гласа на Учителя: «Не приемай това, което ти предлагат!» На площадката пред вратата ми повтори нареждането. Влязох в салона и за трети път ми се каза. Чиновничката ме попита: «Другарю, какво търсиш тук?» Отговорих: «Извикаха ме при другарката Стела Авишай за някаква справка.» Попита ме как се казвам. – «Светозар Няголов.» Тогава ме повика при бюрото си и каза: «Другарю Няголов, по решение на бюрото на Градския комитет на Партията и Общинския съвет, Ви предлагаме да следвате в чужбина: Англия, Франция, САЩ, Канада, СССР и всяка друга държава, в която пожелаете, на държавна издръжка. Отивате в държавата, която си изберете. Учете година езика и се записвате да учите тази специалност, която желаете.» – «Много ви благодаря за голямото доверие, което ми гласувате, но аз не желая да уча в чужбина, искам тук, в България, да уча.»

Този отговор беше сякаш ги залях с вряла вода. На другия ден началникът Желев – активен борец, който взимаше 4 народни пенсии и една за него – за майка му и сестра му, убити като ятачки, брат му и баща му, като партизани, ми каза: «На кого са предложили такива условия за следване? Има ли по-голям будала от тебе в София?» Аз бях будала – слушах Учителя и служех на двама богове: Буда и Аллах.* В службата взеха да ме гледат накриво. Подадох заявление за напускане, но не ме уволниха – добре си гледах работата. Бяха ме проучили основно в квартала и гимназията. Тогава взех Кодекса на труда, прочетох го основно и намерих, че ако искам да следвам, са длъжни да ме освободят.

77. Стипендия за брат ми Костадин

През месец май 1951 г. ме уволниха. Председателят на съвета Капасъзов отиде в Германия и там остана да живее. Партийният секретар Бенмайор беше взел от 500 души по 2000 лева, за да им даде софийско жителство. Като го изобличиха, замина за Израел с милионите, които беше придобил. Започнах усилено да уча за кандидатските изпити. Явих се по математика при професор Брадистиллов – писмен и устен – 6. По физика – при Саздо Иванов, пак 6 – писмен и устен. По български ми писали 3, по нареждане от съвета, не можех да проверя написаното по български език. Влезе Костадин да учи геодезия и си казах, че трябва да работя и да му помагам. Косю изкара първия семестър и напусна, понеже не искаха да му дадат стипендия, защото родителите му са от Братството. Надигат се неговите колеги – приятели. Правят комисия, разглеждат въпроса и идват да проверят материалното му положение в жилището ни. От топлината на печката, която отива нагоре, се топи снегът и по ламарината между двете бараки взе да капе пред вратата към кухнята и се образува голяма ледена висулка от тавана до земята, дебела над 40 сантиметра – сталактит. Като видяха това, тримата от комисията си излязоха и веднага отпуснаха стипендия на Косю – записа втория семестър и завърши образованието си със стипендия. Направихме постъпки пред Братския съвет, да му дадат стипендия, но те отговориха, че нямат пари. Добре знаехме, че отпуснаха на 5 «даровити», от които нищо не излезе.

* будала – глупак. Учителят променя значението на думата «будала», като я разглежда съставена от две думи: «Буда» и «Аллах». Прави я положителна във възходяща степен. Вж. Изгревът, том XVI, стр. 74, №60 и снимка №22–23. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

78. Защо не се построи братско общежитие на Изгрева

След завръщането на Учителя от Мърчаево на 19.10.1944 г., сестра Веса Козарева отива при Него на разговор. Той ѝ заявява, че никой не иска да работи за Братството, да изпълни Волята Божия. Сестрата възразява. Тогава Учителят ѝ предлага да отидат в дома на брат Боян Боев, където по това време се събирало ръководството на Братството, и по-известните братя и сестри като Тодор Стоименов, Борис Николов, Николай Дойнов, Гавраил Величков, Влад Пашов, Иван Антонов, Елена Андреева, Паша Теодорова, Савка Керемидчиева и др. Влизат с Учителя в голямата стая и сядат между приятелите. Учителят ги оглежда всичките и казва, че в момента Братството има много пари. Желаете ли някой от присъстващите да се заеме със задачата да закупи всичките места на квартала до ж.п. линията. Да ги раздели на парцели по един декар и на всеки изгревянин да даде по парцел с нотариален акт. Да се построят еднакви красиви къщи на етаж и половина с 3 стаи, кухня, антре, мазе и таван. Всички къщи да образуват концентрични кръгове с 12 улици, излизащи радиално от центъра. Там да се построи салон с библиотека, кухня със столова, а отгоре на втория етаж – стаи за възрастни приятели. Учителят желае да създаде на Изгрева братско общежитие, което да бъде за пример на ред и красота. Тогава нямаше да смеят да го развалят, както това стана при комунистическата власт. Братята и сестрите, осигурени с жилище и земя, за да си произвеждат зеленчуци и плодове, спокойно ще работят духовно.

При това предложение на Учителя, приятелите се споглеждат и не казват нито дума. Един по един си излизат и остават само Учителят и сестра Веса Козарева. Учителят ѝ казва: «Сестра, видя ли, че никой не иска да изпълни Волята Божия – да се създаде хармоничен център на Бялото Братство? Аз ще дам Изгрева на други да го застроят и да ви покажат как трябва да се работи, а вие няма да можете да видите какво е направено през високите огради, които те ще направят.» Това е последното и най-голямо непослушание към Бога от братята и сестрите.*

79. Изгаряне на братските пари и разрушаване на Изгрева

Парите, дадени с любов за преуспяване на делото Божие на Земята – за създаване на хармонично Братство, не отиват по предназначението си. След заминаването на Учителя, те стават спънка за братския живот и главна причина за всичките разпръскания, раздори и борби на Изгрева. Идва обмяната на парите и Тодор Стоименов и няколко братя цял ден горят в печката на Ради Танчев средствата, дадени за Божието дело.** По това време има много закъсали братя и сестри. Някой иска по малко средства, както Кирил Стоянов, печатар в братската печатница, да си купи жилище, но получава груб отказ. Тази постъпка на Братския съвет не може да се извини с нищо. Това бе първият резултат от непослушанието към Учителя за правилното използване на братските средства. Последва разрушаване на салона и Изгрева, разпръскване на братята и сестрите по цяла София, немили-недраги, без салон и елементарни условия за общ живот и духовна работа. След заминаването на Учителя се създаде към Братския съвет и финансов: Коста Стефанов, Никола Антонов и Жечо

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 587; том IV, стр. 337–338; том VII, стр. 77–79 №10, 448, 488–489 №14. ** Вж. «Изгревът», том I, стр. 236–239; том IV, стр. 579 от ред 18 отгоре. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

Панайотов. През 1950 г. се промени законът за собствеността и братският съвет започна да събира годишен наем по 0,50 лв. на 1 квадратен метър. Плащахме като за празно място. На 15.12.1954 г. ни съобщават, че дават половината от братското място, на което живеем, на някой си Костадин Савов, когото аз не познавам и посочват границите на парцела му. Антоу подари на художника Боян Петров братско място около декар, източно от нас. През 1955 г. си замина сестра Елена Каназирева и съседката ни Анка Каназирева отиде да живее в бараката на сестра си. Методи Константинов настанява своята възлюбена Димитрина Захариева в нейната барака – до нас. Братският съвет ни изпраща писмо от 25.04.1955 г. да разделим на две останалата част от парцела. Антоу бълска майка ми, когато я викат в съвета по този въпрос. Беше бил Елена Андреева и след нея – Христо Бояджията, който след няколко дена почина. През зимата имаше дълбок сняг и тесни пътеки и като отивах на беседа, пред мен падна един и не можеше да стане. Аз го хванах и ги изправих и като стигнахме салона, на светлина видях, че беше Антоу. Оттогава престана да ни закача. Димитрина се разболя тежко и беше пред заминаване. Тогава изтегли спестяванията си – 1500 лв., и ги даде на майка ми. Така оздравя и майка ми ѝ върна парите на 10.09.1979 г. Плащахме на Братството наем за мястото до 1960 г., когато удържавиха всичките братски места – започнахме да плащаме на Софжилфонд, като за празно място. В 1975 г., когато отчуждавах местата за монголска легация, се наложи да правим махленско свидетелство до райсъвета, с което да удостоверим, че сме живели на това място в бараки от 1934 г. Така ни дадоха жилище под наем, в замяна на нашите бараки, оценени за 1000 лв. Такова беше отношението на Братския съвет към нашето семейство и към повечето братя и сестри, в което няма и следа от братските отношения, на които ни е учил Учителят. Когато брат попитал Боян Боев как търпи тези безобразия в Братския съвет, в който участва и той, последният му отговаря: «Какво да правя, брат, те ми дават издръжката и не мога да говоря срещу тях.»

Същите грешки се повтаряха и в годините след това. От 1996 г. до 1999 г. почти всички неиздадени беседи ги издаде Вергилий Кръстев без никаква помощ от Братския съвет и издателство.*

80. На работа във фабрика «Бергман»

През есента на 1951 г. постъпих на работа в «Бергман», където опаковах кутии и конзоли по 10 в пакет. Взех джобния часовник на дядо ми, закачих го пред мен и работех бързо. Нормата ми беше 800, а аз изкарвах 1200. Имаше стол, в който работеше сестра Донка Илиева. Навремето съм помогнал на дъщеря ѝ Росица по математика и завърши икономическата гимназия и ме обичаше. Готвеше отделно за нея и мен вегетарианска храна. При мен дойде агент и ми нареди да следя хората и да му докладвам всяка седмица кой какво прави и говори за властта. Намерих се в чудо и се замислих как да се отърва от това зло. Взех, че разказах на всичките си колеги за него и задачата, която ми беше дал. Така разбраха, че не пазя тайна и ме оставиха на мира. В предприятието работеха хора от най-ниското стъпало: затворници, уволнени от комунистите, репресирани. По ръцете ми излязоха червени пъпки – кожен рак от асфалта, с който бяха импрегнирани кутиите и конзолите. Лекарят ми предложи да напусна тази работа. Увеличиха нормата ми на 1200 пакета, а аз започнах да правя 2000 и повече. Увеличиха втори път нормата на 1600 пакета. Аз напуснах и

* Вж. «Изгревът», том XVI, стр. 818–893. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

червените пъпки по ръцете ми изчезнаха за две седмици. След мен никой не можеше да изпълни новата норма – 1600 пакета. Със зор стигали 800. Намалили нормата на 1000 пакета.

81. Войник-вегетарианец

От военното окръжие получих покана да отида в школа за запасни офицери – Сливен. Отидох и отказах. През април получих от Шумен. Отказах и на нея. След 1.05.1952 г. получих повиквателна за войник – да се явя в училище «Антим I». Почувствах вътрешно, че отивам на смърт, и го казах на родителите ми. На дясната ми ръка, линията на живота беше прекъсната на мястото, което показва 20 години и между двете линийки имаше разстояние към 1 см. Яви се горчивина в устата ми и няколко дена не ядох нищо от приготвената от родителите ми храна в 2 торби. Пазеше се пълна тайна. Качиха ни на влака и се отзовахме в Димитровград. Облякоха ни в казармата на «Габера», където беше щабът на полка и по цял ден марширувахме. Даваха малко храна, която не стигаше на никого. Заварихме 4 набора стари войници: 28., 29., 30. и 31., на които увеличиха срока на службата с по 1/2 година прогресивно за всеки набор. Нашата стана 3 1/2 години. От нашето отделение Илия Димитров минал покрай кухнята, видял, че прозорецът е открехнат и няма никой вътре. Влязъл, намерил тава с макарони на фурна – десерт за 200 души. Започнал да яде лакомо и опразнил тавата. Хванаха го, но той се оправда, че е бил гладен, не го наказаха, но го кръстиха «Макарончо». Разпределиха ме за поазист – уред, който изработва данните за оръдията, които се предават по електрически път, за да стане срещата на снаряда със самолета. Имаше 2 барана с еднакви цветове, които само батареиният и аз можехме да ги покриваме. Старите войници бяха много недоволни от увеличението на службата и си изливаха яда върху главите на младия наш набор. Ставах преди камбаната – 5 часа, посрещах слънцето и когато войниците почваха да тичат, се включвах към тях. Сутрин успявах да изпия чая, а хляба и сиренето слагах в джоба си, защото много бързо ни изгонваха от столовата. Вечер чистехме лук. Взимам 5–6 глави и на обед и вечер ядах само хляб и лук. Получи се заповед всички среднисти да отидат в школи за офицери. Отказах да отида. Политическият командир старши лейтенант Тосков ме подгони, защо не се храня с яденето, което поднасят – с месо.

82. Стенографските записки и шпионите

Всеки ден имяхме занимания по материалната част и аз записвах на стенография лекциите. По няколко пъти дневно имяхме тревоги, а нощем много пъти – и цяла нощ. Американските самолети Б-29, които летяха над страната ни, имаха точни сведения за батареите ни и ни заобикаляха. Служех във втора батарея до квартал «Млада гвардия», северно от града. На баира над нас имаше миньорско селище. По-късно откриха, че там, на един таван, шпионин с радиостанция, съобщавал, когато удари камбаната за тревога, че самолетът е открит и пилотите правят кръг и се връщат в Турция. Засякоха го с пеленгатор и го хванаха. Уволниха 28-и, а след него и 29-и набор, след изтичане на срока им. Разузнаването в Турция хванало, че всички позиции в Димитровград са издадени от шпионин между военните. Най-подходящ за такъв се оказах аз. Една сутрин в батареята дойдоха около 15 стенографи, вземаха ми тетрадките

със стенограмите ми и цял ден ги проучвах. Установи се, че съм писал само това, което ми е преподавано и ми върнаха тетрадките. Почувствах силна болка в слънчевият възел и горчивина в устата си и престанах да ям. Политическият ме насилваше да ям месо. Аз му заявих, че баба ми и дядо ми са били вегетарианци, баща ми, майка ми, «и аз също – и да ме убие, няма да ям месо». Старшината Тильо Петков започна да ме наказва често с арест. Казваше «Арестки» и ме вкарваха в празна стая до столовата. Мой колега по съдба беше Илийчо – Макарончо. За наказание ни караха следобед и вечер да мием чиниите. Мене ми се повдигаше и ми ставаше лошо. Илийчо миеше всичките чинии. Сутрин ме прекарваха през двата реда войници, строени за утринна проверка. По нареждане, войниците ме удряха и блъскаха. Аз пеех братски песни и не чувствах никаква болка. Около мен имаше някаква твърда обвивка (аура), в която те удряха ръцете си и ги боляха. Казваха ми Исус. «Сега Исус се моли на Господа да ни прости, че го бием и блъскаме» – казваха някои от войниците. Арестът ми свършваше бързо, понеже имаше постоянно тревоги – въздух, и командирът ми, лейтенант Ангелов, ме освобождаваше да заема мястото си на поазото. Престанах изобщо да говоря, а само си пеех. Помислили, че съм полудял.

83. Двата опита за разстрел

В батареята ни дойдоха 120 запасници от окръга и гледаха как постъпват с мен. Някои, които си отишли, след седмица разказали за моя случай. Постът и големите напрежения, през които минавах, ми отвориха очите и ушите, и аз взех да виждам и чувам почти всичко. В Пловдив, в зенитните войски, имало двама съботяни, които не искали да постъпват караул в събота и ги разстреляли за неизпълнение на заповед и за назидание на останалите войници. На политическия ми комисар му се карали, че не може да се справи с един упорит войник. Вика ме няколко пъти в канцеларията и ме блъска с приклада на пушката в главата ми. Бях добре ограден и запазен. Нощем почти не спях. Излизах навън и чувах музика от духовния свят. Хиляди същества пееха тихо и мелодията се носеше нагоре и надолу по гамите, в акомпанимент от много музикални инструменти. Бяха чудни музикални концерти, които нито можеха да се запомнят, а камо ли да се запишат. Нагоре музиката се превръщаше в свистене – нямах органи да я чувам.

Отслабнах много и гледах да лежа. Моите наборници ме обикнаха много, като гледаха как ме тормозят и се чудеха защо е всичко това. Решават да ме разстрелят и строят отделение – 10 души с карабини и патрони. Аз лежах на леглото си и чувам всичко. В канцеларията решиха да питат дежурният генерал в Министерството на народната отбрана (МНО), които се сменяваха всеки ден, какво да ме правят. Видях как Духът на Учителя влезе в генерала, и той им заповяда да не ме разстрелват, а от Министерството ще проучат въпроса. Разпуснаха отделението и прибраха карабините и патроните. Следващата вечер пак подготвиха въоръжено отделение и питаха другия дежурен генерал. И в него влезе Духът на Учителя, и той им заповяда да ме оставят на мира. Станах много слаб – към 35 кг., но с много буден дух. Влязох в мазето под спалнята да си почина на тъмно. Там ми се яви Учителят в бели дрехи и Му казах: «Учителю, нямам никой близък на тази Земя. Нито майка ми и баща ми, нито братята и сестра ми, а какво да кажа за тези, които ме бият и тормозят. Искам да отида горе, при моите приятели, които ме обичат и чакат да продължа работата си там.» Учителят беше много сериозен. Помълча малко и ми каза: «Светозаре, ти имаш работа тук, на Земята, и трябва да останеш!» – «Разбира се, Учителю, щом Вие казвате, аз оставам.»

84. Разследване от военната комисия

На другия ден дойде на инспекция от Пловдив началникът на медицинската служба с чин генерал – лекар. Като дойде в батареята и като ме видя, каза: «Защо стои този войник в батареята? Той има вид на болен втори период от туберкулоза. Веднага го изпратете в болницата на химкомбината за изследване.» Качиха ме в каруцата на артелчика Асен Стоичков, който отиваше за продукти и ме закара на поликлиниката. Чака ме, докато мина прегледа и взе болничния лист. Лукът, който ми беше основна храна, очисти напълно гърдите ми, кръвта – «0» група, кръвното – нормално, но съм 35 кг. Върнахме се в батареята и генералът прегледа документите и каза: «Този човек е абсолютно здрав, но е гладен. Ще умре от глад. Ако се научат на Запад, че войник в България е умрял от глад, ще ни вдигнат на вили и могили. Командирът – полковник Ненов, лично ще отговаря за неговата храна.» Тогава артелчикът Асенчо дойде при мене и ми каза: «Вземи си поне една праскова от тези, които получих. Виж какви са хубави!» В каруцата имаше няколко касетки с едри зрели праскови. Взех една и с нея отпостих; на вторият ден започнах да ям по няколко хапки на ядене. Стомахът се беше свил и ме болеше, щом поемах повече храна.

Брат Боев и баща ми писаха писмо до командира, че съм отишъл в казармата да изкарам военната си повинност, но не мога да ям месо, понеже от рождение не съм ял, и молят командира да ми дават по малко вегетарианска храна. Писмото прочетоха пред всичките войници. След няколко дена дойде комисия да проучи въпроса за мен. Бяха шестима полковници – ръководителите на противовъздушната отбрана. Разпитваха ме насаме. Аз знам, че гарван гарвану око не вади и от нищо не се оплаках. Питаха ме: «Биха ли те?» Отговорих: «Не». Питаха ме: «Сега, ако си на границата и сърбите идват и стрелят, ти ще стреляш ли по тях?» Отговорих, че няма да убивам хора. Това влошаване на отношенията ни със сърбите е за последен път и ние няма да воюваме повече помежду си. «Ако си на пост на позицията и те нападнат врагове, какво ще направиш?» – «Ще стрелям във въздуха, да събудя другарите си за отбрана.» Решението беше: началникът ми полковник Ненов лично да отговаря за храната ми. Да не ми пречат на религиозните ми задължения и да ме пускат да отивам в града, когато Братството има беседа или сбирки. Да ме слагат само дневален в спалното помещение. Учителят с един замах ми уреди почти всички въпроси.

85. Трети опит за разстрел

Линията на живота ми, която беше прекъсната на 20-годишна възраст, се съедини. Яви се втора сатурнова линия, която започваше от венериния хълм. Съзнанието ми се промени и взех пак да си пея, както през 20-дневния пост. Разбрах, че плащам за грешки от минали животи. Често се излъчвах. Сутрин рано правехме учение с противогаз на главата. Батареиният Ангелов ми задава въпрос, но аз не го чух. Новобранците ме побутнаха и ми казаха въпроса. Аз свалях противогаза с голямо закъснение. Той се ядоса и извика: «Марш навън, сега ще те разстрелям!» Зареди пистолета и тръгна след мене. Изходът беше към изток и се виждаше изгряващото слънце. Казах си: «Господи, какъв хубав изгрев!» И започнах «Отче наш». За мен беше хиляди пъти по-добре да се отърва от този ад и никак не се страхувах.

Свърших молитвата си, постоях малко и се обърнах да видя какво става. Ангелов с пистолет в ръка, целият трепереше и ръката му подскачаше нагоре-надолу. Поуспокои се малко и каза: «Какво правиш тук?» – «Нали щяхте да ме

разстреляте?» – «А, ще те разстрелям! Марш! Отивай си!» Извади патрона от пистолета си и го прибра. Какво изживя, не разбрах, но след това ми стана най-добрият приятел. Това беше третият неудачен опит да ме разстрелят.

Посетиха ме майка ми и баща ми, да ме видят и донесат малко храна. Бяха седнали в беседка до входа на поделението, където ставаха свижданията. Съобщиха ми, и аз отидох при тях. Те не ме познаха, толкова съм се бил изменил. Чак като заговорих с тях, разбраха, че съм техният син. Разплакаха се и двамата. Поговорихме си и ми дадоха храната, която ми носеха, и си тръгнаха. Разбраха, че съм минал през големи страдания и съм се изменил до неузнаваемост – външно, но едновременно се измених и вътрешно. Започнах да обичам всички войници – и тези, които ме изтезаваха. Страданията ми дадоха мекота.

86. Истинските шпиони

В мината срещу поделението беше изходът и там работеха земеделци и други врагове на комунистите. Имаше 4 реда тел, в средата святкаха лампите на миньорите, а от двете страни през тел вървяха милиционери с автомати. Сутрин рано това беше страшна картина. Взех да се моля за тях и след 2–3 месеца ги освободиха и закриха мината.

В София хващат група шпиони, свързани с Димитровград. Оказа се, че връзката им бил партийният секретар на полка, завеждащ секретната секция. Ликвидираха го, а на мен не се извиниха за тормоза, през който ме прекараха. Молих се и за старши лейтенант Тосков, който най-много ме мъчеше. Стана командир на трета батарея в квартал «Мариино», до завода «Вулкан». Нашата предупредителна радарна служба държеше под наблюдение летището в Турция и щом се издигнеше самолет и се насочваше на север, даваха тревога. Американците се изхитриха. Вдига се В-29 и се отправя на юг. Нашите не го следят. Дига се на 12 км, завива към нас, засилва се и спира моторите и лети по инерция, като постепенно намалява височината си. При пълнолуние такъв самолет се оказва над завод «Вулкан» без да е дадена тревога, запалва 4-те си мотора над батареята – войниците се уплашват и не откриват огън по самолета. Военните решават да разстрелят старши лейтенант Тосков. Положението се омекоти и го разжалваха на младши лейтенант с една звезда.

87. Истинските крадци

По време на службата ни се губеха чаршафи, долни ризи и други. Не ни даваха полагаемия ни сапун за пране. Правят някои оплакване до командването и внезапно правят проверка в жилището на старшината ни Тильо Петков. Живееше в блоковете над батареята – кв. «Млада гвардия». Намират цяла стая с чаршафи, долни дрехи, сапун, които не ни го давал, няколкостотин специални обувки, които се използват при война. Уволниха го веднага и конфискуваха всичко откраднато. Разбрахме кой ни крадял дрехи и чаршафи. След 10 години брат ми Любомир служеше в пехотата и старшината му бил същият Тильо Петков, който ми изпращаше по него поздрави.

Асен Стоичков се уволни и на неговото място артелчик стана моят приятел Илия – Макарончо. Той ми даваше ключовете на артелната: «Вземи си от склада каквото искаш за ядене.» Наборниците ми получаваха колети, отваряха ги пред мен и ме караха да си вземам онова, което можех да ям.

88. На посещение на Братството в Димитровград

Брат Боев ми даде адреса на ръководителя на братството в гр. Димитровград, брат Паню Балдъров, и редовно посещавах беседите, срещите. Казвах им почти всичко за живота, но помолих Учителя да намали виждането ми, защото виждах как бият хората по затворите, престъпления, които не можех да предотвратя – да помогна. Това стана. Ходех всяка неделя редовно на беседи, докато не пускаха никой да излезе от батареята. Офицер, ако имаше работа, трябваше да иска позволение от дежурния генерал в МНО. При честите братски срещи правеха трапези с баници и различни ястия. Аз търсех нещо леко за ядене – компот, понеже ядах 10-ина хапки. Следобед в неделя се връщах от беседа и вървах по пряк коларски път, който минаваше през житата. Пред мен се появи индус, който дигна ръката си и ме поздрави. Отговорих на поздрава му и се попитах: «Откъде ли е дошъл този индус?» Обърнах се да го видя пак. Беше изчезнал. Попитах ръководителя си какво означава тази среща. Обясни ми, че индусът идва от Агартя и ме поздравява за издържания от мене изпит.

В казармата често идваха да ни изпитват по материалната част и по физкултура. Материалната част знаех добре, и когато дойдоха младите войници, им я преподавах. Предложиха ми да ми дадат чин сержант – отказах. Бях лек и лесно се катерех по върлината и играех на уредите. И на пост да бях, веднага ме освобождаваха да защитавам честта на батареята. В стрелбите наборниците ми не бяха добре. Аз стрелях отлично и винаги след стрелби получавах по 3 дена гарнизонна отпускат, която прекарвах при приятелите в Димитровград. През есента стана среща на лозето, което имаха духовните общества от Димитровград до с. Крепост. Запознах се с Влайчо, Леко и много други.

89. Пепелянките

През пролетта на 1953 г. ни вдигнаха по тревога и напуснахме батареята. Хората мислеха, че има пак война. Качиха ни на влака и се отзовахме до с. Търничене, Казанлъшко. На Стара планина, на поляна кацал самолет Б-29, стоварвал партизани и отлитал. Имаше 3 влакови ешелона от вътрешни войски, които обградили партизаните в с. Търничене, но не ги заловили, защото под къщите имало подземен тунел, който водел извън селото, и те избягали. Не ни даваха да пишем писма и хранителните ни дажби бяха намалени. Около полигона растеше много коприва и аз си берях и варях. Войниците видяха от мен и започнаха да варят по цели казани.

Една сутрин след посрещането на Слънцето, насочих погледа си под 45° и се концентрирах. Навлязох в духовния свят, където светлината е по-сива, както при облачно време. Има много жилища с отворени врати и прозорци, и в градините – много плодове. Като се върнах, видях пред себе си в копривата няколко пепелянки, които не ме закачаха.

90. На посещение на Братството във Варна

Дигнаха ни да отидем на стрелби в с. Галата – Варненско. Вечерта самолетът минал и пуснал позиви. В Стара Загора влакът имаше престой няколко часа и аз отидох до ръководителя, брат Руси Николов, сестра Райна Каназирева и до салона при Аязмото. Във Варна посещавах брат Велко Петрушев, от когото взимах беседи и постоянно четях и му ги връщах. В с. Галата се запознах със

сестра Катя Кисельова и майка ѝ Мария. Тя ходеше всяка неделя на беседа на братското лозе. Сънувах Учителя срещу неделята и ми каза да отида на лозето. Не пускаха никого да излезе от лагера. Сутринта рано излязох от лагера и отидох при Катя и с автобуса до Варна. Минахме покрай комендантството и никой не ни спря. На лозето се срещнахме с брат Петър Арабаджиев, Ангел и други братя и сестри. Благополучно се прибрах в казармата. Никой не беше забелязал моето отсъствие. На другия ден ни преместиха на 30 км далеч от Галата, при хижа «Родни балкани», където проведохме учебни стрелби по самолет.

91. Новобранец и вегетарианец

Командирът ми, лейтенант Ангелов, го преместваха в Пловдив и ми предложи да отида с него. Там довърших службата си. Бяхме на Асеновградското шосе до летището, от което вземахме храна – 9 вида с месо. Ангелов извоюва да ми дадат пари – 600 лв., все едно, че се намирам в затънтено село и трябва да си купувам сам храна. Тогава дойде Минко Тодоров Кинов от с. Бели Осъм, Троянско – млад войник, вегетарианец, и аз му помагах. Тях не ги пускаха никъде. Той имаше много роднини в с. Прослав. Помолих Ангелов да го пусне с мене и всяка неделя ходехме до Прослав и той се снабдяваше с храна за цяла седмица. Посещавах брат Михаил Стоицев и братския салон.

92. Уволнение на баща ми заради мене

На 1.01.1953 г. уволняват (съкращават) баща ми от «Транспроект», където работеше заради мене. Комунистите веднага взимат мерки. Той ходи често при с. Елена Казанлъклиева, която живееше в стая от къщата на Николай Дойнов. Тя му казва, че ще отиде пак да работи там, където е работил, но ще мине известно време. Назначават го като временен работник – V разряд. В трудното положение, в което се намира семейството ни: аз – в казармата и баща ми – без работа, майка ми взима от Петранка Михайлова 200 лв. назаем. Петранка идва няколко пъти да си иска парите, но нашите нямат и не могат да ѝ ги върнат. Накрая идва и казва на майка ми, че ѝ ги прощава тези пари и няма да ѝ ги връща. Семейството ни изкарва трудно 1953 г., но жестът на Петранка дава смелост на баща ми и той през 1954 г. отива при Тодор Василев Михайлов – директор на ж.п. управление, и иска неговото съдействие да бъде назначен отново в «Транспроект». Той живееше на долния край на Изгрев, вдясно от Жечо и Парлапанов. Беше политически отговорник на квартала и ни познаваше добре. Отива на другия ден в «Транспроект» и веднага го назначават като старши чертожник I степен. На тази длъжност работи до 15.10.1969 г., когато се пенсионира. Подава заявление да работи още в управлението. Понеже работи много точно и хубаво, веднага го назначават. Продължава да ходи с бригади. На 30.10.1971 г. при връщане от Димитровград към Пловдив, джипката се плъзга по заледеният път и той се удря в железата отзад и припада. Излекува се и напусна работа. През лятото на 1975 г. отидохме с него, майка и Любомир на Мусала. По стръмнината в гората му стана лошо и щеше да си замина. Разтрих го, почина малко и се качихме на Мусала. Оттогава духът му се оттегли от него и започна да намалява храната. Започна мъчно да се движи. Накрая престана да яде и си замина сутринта на 22.01.1976 г. Поиска хапка хляб, сложи я в устата си, изплю я и си отиде.

93. Посещение на връх Мусала

След казармата посетих за малко езерата и след това работех при баща ми като фигурант. Започнах да посещавам редовно Мусала лете и зиме, когато ми нареждаха. В събота работехме до 13 часа, а в 17 часа тръгваше автобус от Орлов мост за Боровец, където пристигах към 19 часа. Тръгвах нагоре покрай двореца «Царска Бистрица». Отдясно и отляво до мен заставаха две невидими същества, които ми казваха къде да стъпвам, за да ходя по пътеката, по която са ходили преди мен и да не пропадам в дълбокия сняг. Ходех в сняг до колене, при отклонение от пътеката ставаше над гърдите. Стигах хижата. Често хижарят го нямаше, но печката беше заредена, кибритът – отгоре, и шише газ до печката. Стоплях си вода и понякога преспивах и сутринта рано поемах нагоре. Обикновено продължавах направо към върха. Понякога нямаше метеоролог на върха. Преспивах на заслона, който беше добре оборудван. Знаех къде крият ключа. Посрещах изгрева, закусвах на заслона и се връщах в София. Лятото и есента в облачно и мъгливо време, като ходех през гората, краката ми напипваха пътеката. Под Ястребец често чувах ръмженето на мечките. Там имаха свое леговище.

94. Задача на Бивака

Четях усилено беседите и реших да направя задачата за отиване на Витоша нощем през зимата. На Ел Шадай имаше заслон с 2 стаи, направен от брат Димитър Стоянов, в който се приютявахме през зимата и четяхме беседата в 10 часа. На 12.02.1956 г. ме събудиха в 24 часа, с казване на името ми – «Светозаре!», както в казармата ме събуждаха в 1 часа. Свързах се с Учителя – че тръгвам, и поех към Симеоново. Когато стигнах бялата къща на края на селото, ме заобиколиха кучетата, но понеже всяка неделя, като ходехме на Витоша, им давах хляб, те ме подушиха и се пръснаха. Снегът беше към метър, но преди да изляза на поляната пред Бивака, снегът стигна до гърдите ми. Достигнах Ел Шадай и влязох в колибата. Запалих огъня и сложих чайниците. Извадих си свещта и зачетох беседа. Като се зазори, посрещах изгрева на Слънцето и след това допълних чайниците и приготвих гореща вода за приятелите, които скоро дойдоха. Останах с тях. Прочетох пак задачата и разбрах, че не съм я изпълнил точно. Повторих я на 26.02. От Симеоново нагоре попаднах на стъпките на вълк, който беше слязъл към селото. Помогнах ми от Невидимия свят, като се разпръснаха облаците и Луната огря, освети пътя ми и по-лесно стигнах и влязох в колибата. Залостих добре вратата, запалих огъня и взех да чета беседа на свещ. След около час взе да се драска по вратата. По моите стъпки вълкът дошъл до колибата и драскаше. Отиде си. Излязох за изгрева и проследих с поглед стъпките му към морената под горския дом, където беше леговището му. Следващата седмица бяхме ходили на Алеко, и като се връщахме, видяхме вълка, че се движи по шосето. Развикахме се и той избяга в гората. Пак не изпълних точно задачата. На 27.05. я направих за трети път. Отидох горе, престоях в колибата до зазоряване, посрещах Слънцето и си тръгнах надолу към къщи, без да поздравявам и говоря с приятелите, които срещнах.

95. Чудноватото спасяване

На 4.05.1956 г. след беседата на Младежкия клас със сестра ми Величка тръгнахме за Мусала. Раниците бяха приготвени от вечерта. Пристигнахме в Боровец и сме се отклонили от редовния път наляво, минахме покрай горското училище и се отзовахме при Саръ-гьол. Пожелахме да преспим в хижата, но пазачите грубо ни отказаха, понеже била почивна станция на Пенчо Кубадински, и ни насочиха да минем покрай Чадър-тепе, в Дено, и да отидем на хижа Мусала. Късно следобед запъплихме нагоре. Носех и нейната раница, понеже беше слабичка и лесно се уморяваше. Всичката гореща вода от термоса я дадох на нея по пътя. На една преспа видяхме голяма пепелянка, която излязла да се препича, но като се скрило слънцето, замръзнала. В края на деня излязохме на пътеката, водеща от Ситняково за х. «Мусала», и видяхме долу хижата. Оставаше да слизаме надолу и преминем през 7–8 продълговати преспи, които пресичаха пътеката, широки 5–6 м., дълги над 100 м, и завършваха на морена.

Понеже слизахме надолу, свалих раницата на сестра ми и ѝ я дадох да си я носи. Предупредих я да внимава, като минаваме по преспите, да не се хлъзне. Минах напред, правех стъпки по снега, а тя ме следваше. Минахме първата и втората преспа, но на третата Величка се подхлъзна и полетя надолу. Извиках: «Учителю, помогни ѝ!» Както се хлъзгаше стремително надолу, към средата на преспата, дясната презрамка на раницата ѝ се закачи за клек и тя увисна във въздуха. Благодарих на Учителя за чудното ѝ спасение от смърт, свалих раницата си и отидох при нея, изтеглих я от преспата, взех раницата и се изкачихме на пътеката. Продължихме много внимателно да преминаваме по останалите пет преспи. По тъмно влязохме в хижата и там преспахме. Сутринта рано потеглихме за Мусала, по която святкаха и гърмяха гръмотевици и валише дъжд. Минаваше смерч над Витоша и Рила, който изкорени много дървета и паднаха градушки. Отивайки към върха, дъждът се измести, зави наляво и когато стигнахме горе, небето беше ясно, а дъждът валише при хижата. Посрещнахме слънцето, което се показва от облаците, закусихме и се отправихме към хижа «Грънчар». Зад Близнаците се святкаше и валише силен дъжд. С придвижването ни по Близнаците, бурята се премести на изток. При Песаклива Вапа пътеката беше покрита с едър град. В хижа «Грънчар» имаше пострадали от града. Обядвахме и тръгнахме обратно към Мусала. Слънцето печеше силно. Величка вървеше пред мен по пътя и не забеляза пепелянка, която се печеше на слънцето, пред краката ѝ. Чух нареждане и извиках: «Прескочи я!» Тя я видя и я прескочи. Понеже слънцето блестеше от зенита право в очите на змията, тя не забеляза Величка и не я ухапа. Втори път Учителят я спаси. Това бяха знамения за големите мъчнотии, през които сестра ми щеше да мине в бъдещия си живот.

96. Сбъднатото желание

Имах голямо желание да уча и знаех, че като отидеш на Мусала на 22.06, когато Слънцето влиза в знака Рак (лятото), направиш молитва и пожелаеш нещо, то се сбъдва. Петър Пампоров, като есперантист, има много приятели в цяла Европа, с които кореспондира. Пожелал да ги посети, но няма средства. Казва мъката си на Учителя, и Той му казал да отиде на Мусала и при започването на лятото да си каже желанието. Той изпълнява поръката на Учителя и обиколи Европа без пари, а разноските му поеха неговите приятели. Отидох на Мусала, изпълних наряда и пожелав да следвам електроинженерство, цигулка или за лекар. Яви ми се същество и каза: «Ти в миналото си бил инженер,

бил си и виден цигулар, и много добър лекар през XV век. Няма смисъл да си губиш времето да повтаряш това, което знаеш. Стани ученик и всичко, което желаеш, ще го проявиш.» Отказах се от следването. Два пъти придружавах Милка Говедева до връх Мусала за 22.06, на нейни разноси. Тя имаше желание да обиколи света и това нейно желание се изпълни.

97. Кой е онзи, който се явява на изпита

Величка завърши отлично гимназия и кандидатства в Машинно-електротехническият институт (МЕИ). Трябваше да вземе сведение, атестат от службата на баща ми, където за мен имаше лош атестат и нямаше в никакъв случай да я пуснат да следва. Учителят ѝ помага. Разболява се началникът на личен състав и неговата заместничка – младо момиче, което не знае подробностите, ѝ дава много хубав атестат и тя влезе да учи електромашини и апарати по мое предложение. Беше болнава и я скъсват на 4 изпита и трябваше да повтаря годината. Най-страшен беше изпитът по ОЕ (основи на електротехниката) при Минчо Златев – наричан от студентите Минчо Мъглата.

През 1946 г. излиза първият випуск електроинженери и отиват по станции, където правят много поразии: изгарят инсталации, гърмят трансформатори и др. Викат го в ЦК на Българската работническа комунистическа партия (БРПК) и го питат на какво учи студентите, че те нямат елементарни знания по ОЕ. Стяга се и къса много студенти. Имаше завършили семестриално, но не могат да вземат ОЕ. Станал страшилище за студентите. Не пишел 6, на себе си – 5, на владеещите отлично материята – 4, а на изкаралите – 3. Спяхме с Величка в малката стая, в която живееше дядо Кънчо. Като ми каза положението си, ѝ ударих два шамара и ѝ казах, че ще си вземе всичките изпити. Най-напред, на другия ден да отиде на ОЕ. Послуша ме и отива при стаята на Златев. Събрали се над 50 студенти и никой не смее да влезе. Излиза професорът Минчо Златев и ги поканил: «Колеги, заповядайте на изпит!» Величка каза: «Аз ще вляза.» Отваря вратата и влиза в кабината му. Започнала да говори, но не помни нищо от това, което е говорила (влиза същество в нея и отговаря на въпросите). Минчо Златев остава много доволен от нея и като никога, ѝ пише 5. Изпраща я до вратата и казва на чакащите състуденти: «Като тази другарка да знаете Основи на електротехниката» Величка се върна радостна вкъщи и придоби силен импулс да учи и изкара и другите 3 изпита. Не се наложи да повтаря годината. Завърши МЕИ и по разпределение работи известно време в завод «Кремиковци», а след това – като преподавател в техникума «Киров». Научи добре френски език.

98. Съпругът – кармичен враг

Сприятели се с Данаил Жеков. Казах ѝ, че с този човек ще има много страдания. Обясних ѝ, че няма да излезе на глава със свекъра си Иван, а тя отговори, че било лесна работа. Не ме послуша. В хороскопа си има на Асцендента знака Риби в съвпад с Марс и той, Марс, в опозиция с Плутон в Дева. Това дава упорит, борчески характер. В миналото е била генерал и е печелила много битки, но тази с Иван не можа да се справи и избяга от дома на Данаил и дойде да живее у нас. Скоро отиде в Тунис със сина си, където работи няколко години като преподавател по електромашини и апарати. Страданията, предсказани в екскурзията на Мусала, се проявяват. Първо – неудачната женитба. Работата в Тунис се оказва много трудна, понеже децата били много

мързеливи и не искали да учат, а тя отговаря за тях. Изтича ѝ договорът и тя се връща за България през Париж. Отива в «Нотр Дам» и се моли. Отрицателните същества ѝ казват да купи хубава кола за 5000 долара. Тя не слуша интуицията си, взема колата и се връща в България. По новия закон ѝ искат мито 100% – да плати 20 000 лева. Не може да плати и държавата взима колата. Печалбата ѝ от няколкогодишен труд отива на вятъра – заплаща греховете на Данаил и рода им. Данаил взима хубави снимки на Учителя от Вергилий, размножава ги и започва да ги продава скъпо и да печели. Учителят казва в Словото, че не позволява Неговият лик на снимки да се използва за печалба.* Отнася се и до мене, но аз ги продавам колкото ми струват за отпечатването и филма: 20–25 стотинки за малките и 40–50 стотинки за големите.

Сестра ми с детето си няма къде да живее и решава да отиде във Франция. Паспортът важеше 10 години. Отидохме към Мусала с нея, но тя не пожела да се качи на върха, а остана да пее при езерото «Окото». Искях да я изведа горе, за да се намалят страданията, които я очакваха. При езерото пред мен, тя изпя «Ранен час» и след няколко дена замина за Париж, без да ми каже, но аз знаех вътрешно. Сблъсква се с големи мъчнотии. Остава на улицата, без квартира, пише писмо до кмета Жак Ширак и той ѝ дава хубав апартамент в центъра на Париж. Разведе се с Данаил.** Споменах, че има на Асцендента Марс в Риби, в опозиция с Плутон в 7. дом. Първата ѝ женитба с Марс на Асцендента беше ад, от който още носи последствията. Родът на Иван са били морски пирати, които няколко пъти са я давили и отнемали живота ѝ. Омъжи се повторно за същество с Нептунов характер – човек на проявената Божия любов. Живеят като добри приятели и си помагат във всичко.

99. Кой бе истинският крадец на Рила

През пролетта на 1956 г. работех при брат Гради бюста на Георги Димитров от мозайка в удвоен размер. Беше за град Ардино, където го откарахме и монтирахме. През лятото бяхме на езерата. С брат Гради бяхме в една палатка и работехме постоянно. Моят добър приятел Влад Пашов ръководеше духовната работа – беседите, а Антоу и Симеонов – кухнята и магазина. Забелязали, че липсват пари от касата на магазина и взеха да подозират мене, че вероятно взимам продукти. Разбрах от намека, който ми направиха, и престанах да се занимавам с магазина. Те да се оправят. След беседата на Молитвения връх и закуската, вземах раницата и обикалях върховете. Това ми беше хубава почивка от грижите за продуктите. След няколко дена дойдоха и ме помолиха да отида пак в магазина и да преглеждам продуктите. Сутрин преглеждах зеленчуците: домати, чушки, зеле, моркови, картофи, плодове и всичко, което започва да се разваля, го давах на дежурните веднага да се сготви. Оправи се състоянието на продуктите, да не се хвърлят, за които беше платено плюс цената и два превоза. Влад Пашов ми даде да чета беседата в петък, когато постех, и един «брат», С. С. ме атакува, и аз едва я прочетох. Повече тази личност не дойде на езерата. Влад ми се скара, че от поста не съм могъл да прочета добре беседата. Следващата 1957 г., когато търсехме скрития братски инвентар под Молитвения

* Аз го бях предупредил, че това е нарушение от негова страна, поради което бяха наказани със загуба на 5000 долара – толкова, колкото струва колата, която тогава бе голяма сума, възнаграждение за 3 години работа. Изгубиха всичко.

** Вж. «Изгревът», том VIII, стр. 540–541, 548–549, 569–570. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

връх, намерихме 3 кутии от халва, 5 кг., пълни с паниран кашкавал – гранясал. Там бяха затворени липсващите пари от магазина. Знаех, че ще стане буря и изпратих семейството ни да слезе. С бай Янко свалихме багажа до пункта «Мальовица», откъдето Николай Дойнов го извозваше с камион до Изгрева. Предадох му багажа и го предупредих да внимава да не забрави нещо.

100. Бурята

Върнах се веднага в лагера, където духаше силен вятър. Казах на Стоянчо дърводелеца да притегне въжетата на палатката, бях изпотен и отидох да се изкъпя на банята. Стоянчо не изпълнил това, което му казах. Взех да се къпя, но ламарините, по които течеше водата, падаха от вятъра. Приятелите, които ми отстъпиха да се измия, ги оправяха, докато се измих. Отидох в палатката, легнах и веднага съм заспал. Събудих се посред нощ. Палатката паднала върху нас и духаше силен вятър. Излязох навън – не можеше да се изправи палатката. Вятърът, който духаше от юг, утихна и заваля проливен дъжд. Почти всички палатки бяха съборени. Отидох в кухнята и запалих огъня на огнището. Скоро тя се напълни от пострадалите приятели и прекарахме там до сутринта. Падна гъста мъгла и стана студено. Запрехвърча сняг и брат Борис с голямата група тръгнаха към Вада. Останахме да приберем лагера: брат Гради, Ганка, Ружа, Катя Грива и аз. Преместих се в палатката на Гради. До вечерта наваля половин метър сняг. Сутринта беше студено и всичко замръзнало. Небето се изясни и посрещнахме Слънцето. То скоро ни стопли и стопи снега. От билото до езерото имаше разпръснати лъжици, вилици, чинии, шапки и други, които започнахме да събираме в кафези. Събрахме и скътахме падналите палатки, скрихме гредите от кухнята и магазина. След няколко дена слязохме от планината. Това беше знамение, което ни показваше какво има да се случи с Братството.*

101. Липсващият денк и парите на богатия

В София разбрахме, че ни липсва денк с дрехи, балтони и обувки. Николай забравил да го вземе. Повдигнах голям въпрос за нехайството му и Братският съвет решил Николай да ни плати за денка 50 лева. Срещнах Николай, който се занимаваше с финансите на Братството, и се сети, че има да ми дава пари – 50 лв. Бръкна в десния джоб на панталона, извади тесте с пари от 100, 200, 500, 10 000 лв., но 50 лв. нямаше. Същото и от левия джоб. Каза ми: «Като те срещна друг път, ще ти ги дам.» След няколко дена му направиха обиск и му взеха скритите в дома му 120 милиона лева. Интернираха го в Белене, където след слизането от влака ги посрещат конни милиционери с камшици в ръце и така ги откарват в бараките. Габровци му дават пари да плаща на здрави, силни хора да изкопават нормата му, и така оцеля. Ще ми върне парите в друг живот. Майка ми взе открит лист и посети Ванга, която я извиква от края на опашката от насъбралите се над 100 души. Казва ѝ: «Идвайте по-често при мен. Вие светите и ми давате сили, а другите само взимат от мене. Дрехите ви са попаднали у бедно семейство, което е имало нужда точно от тях. Не ги търсете.» Тогава четях усилено беседите. В 1 часа ме събуждаха, като казваха името ми, и четях до 6 часа няколко беседи, като си правех записки на стенография. След това

* За бурята през лятото на 1949 г. вж. «Изгревът», том VIII, стр. 170–172, том XV, стр. 374–378. За злокобното знамение вж. «Изгревът», том III, стр. 359–371. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

тръгвах на работа. Така успях да прочета издадените беседи 2–3 пъти, по видове. Челото ми, което беше 3 см. се увеличи на 6 см. Придобих вътрешно знание, с което винаги можех да разполагам. Минавах през законите на Питагоровата школа и само мълчах, но записвах всичко важно по теми в тетрадки на стенография. Имах стотина такива тетрадки.

102. Обискът на 6.XII.1957 г.*

След свършване на лятната школа на Рила, всяка неделя ходехме на бивака Ел Шадай с Влад Пашов, Иван Антонов, Методи Константинов, Петър Филипов, Крум Въжаров, Борис Николов, Гавраил Величков, Петър Манев, Никола Гръблев, Атанас Николов и др. Вървейки нагоре, астролозите постоянно ме изпитваха, като ми казваха Асцендентът, Слънцето и Луната в кои знаци са, и да определя характера и качествата на човека. Виках на помощ интуицията си, разбирах за кого става въпрос и го описвах много добре. Влад Пашов ме учеше, а другите нищо не ми казваха по Астрология, а само ме изпитваха.

През 1957 г. започнах да работя мозайки в «Софстрой» при майстор от бригадата на Борис – Илия Василев от Симеоново. В Братството ставах много борби в Братския съвет между Антонов и Коста Стефанов срещу Борис Николов и останалите от съвета. Не се прие финансовият отчет на Коста Стефанов. Тогава Антонов предизвика финансова ревизия на Братството. Веднага дойдоха двама финансови ревизори: Самуил Захариев Стоянов и Крум Георгиев Тодоров. В средата на месец ноември подредихме беседите в мазето на Жечо Панайотов. Имаше подвързано цялото течение беседи на брат Неделчо Попов. Поискаха на сестра Милка Аламанчева да ми ги продаде, но тя ми отказа. Цялото мазе беше пълно с беседи, които подредихме добре. На 1.12.1957 г. – неделя, голяма група от Изгрева отивахме на Бивака и спряхме на почивка под сипея, където бяха изкопали основите на новостроящия се дом на строителите. Там казах: «Братя, тези финансови ревизори са дошли да проучат къде какви беседи имаме и да ги конфискуват. Дайте да скрием беседите, за да ги имаме и да ги ползваме.» Всички ме нахокаха хубаво: «Кой дявол е влязъл в тебе, за да говориш такива неща?» Само брат Влад на другия ден ми донесе най-важните книги по астрология, да му ги скрия. Бараката ни беше построена върху колци и отстрани иззидано с тухли. В това ниско мазе само аз можех да се провирам и там навътре скрих всичко. Дойде 6.12.1957 г. – петък. Отидох рано на Младежкия клас. Но беседата не почна. Оказа се, че Изгревът е блокиран и обреха от приятелите и складовете 22 камиона с беседи, снимки и други наши пособия. За пръв път закъснях за работа (обикновено отивах 1 час по-рано) и се извиних на техника. Той ми каза: «Няма нищо, и аз съм от властта и знам за тази акция отпреди 10 дена.» Върнах книгите на Влад и той ми благодари. Бяха му обрали всичко. Спасихме беседите от пловдивските стаи, които ги изнесохме през нощта. Сестра Ольга Славчева дойде и ме попита какво ще стане по-нататък. Отговорих ѝ, че ще осъдят Борис и Жечо. Подготвили са смъртна присъда, но няма да намерят доказателства, че сме шпиони, и ще ги осъдят на 10-ина години (на 12 г. ги отсъдиха), ще изкарат няколко години в затвора и ще ги освободят. Тя ме нарече с името «пророче».

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 598–600; том III, стр. 235–237, 258–261. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

103. Защо не уволниха дъновиста

Майка ми се разболя от гастрит и не можеше да се храни. Имаше постоянни болки в стомаха. Започнах да я водя всяка неделя на Витоша, през с. Бистрица по Янчева река, към хижа «Алеко». Вземах чайник и на определени места палех огън и заварявах вода, от която пиехме обилно. Тогава почти нямаше туристи по този път и никой не ни безпокоеше. Майка ми ходеше бавно – изчакахме я. Постепенно се оправи. На жарта печяхме филии хляб и тя ядеше от тях. Почна да яде 40 дена непрекъснато препечени филии с чубрица, и болките в стомаха престанаха. Почна да се храни нормално, укрепна и оздравя напълно. Помогна ѝ чистият въздух и горещата вода, по няколко канчета на екскурзия. Тогава ме преследваха четирима агенти. Като отивах на работа, вадех тетрадка с извадки на стенография. Надничаха отляво и отдясно, но нищо не разбираха. Единият живееше в къщата на Николай Дойнов. Аз мълчах в работата, нищо не говорех, а само работех с любов. Взех бързо 7-и разряд. Отлично знаех теорията. Комисията попита как работя, техникът им показва мозайки – стълби и плотове, които бях работил. Писаха ми отличен. Агентите, като не намериха нищо, в което да ме обвинят, отиват при началника ми Нешо Атанасов, който имаше ранг на министър, и му докладват: «Другарю началник, във Вашето управление има един голям враг на комунизма, който трябва да уволните. Той е дъновист. Става рано, посреща слънцето, не яде месо и не посещава събранията на ОФ организацията.» – «Как се казва този човек?» – «Светозар Крумов.» – «Ами той ми е най-добрият работник. Когато комисията не приема някой наш обект, поради допуснати дефекти, изпращам него, и той оправя всичко. Обектът се приема с отлично качество и след това няма никакви оплаквания. Де да имам десетина като него, па каквито и да са: фашисти, дъновисти! Оставете човека на мира да си върши спокойно работата си!» Това беше заповед за тях и те ме оставиха. Така за добрата ми работа, началникът ме отърва от това непоносимо преследване.

104. Обвиненията

В работата бях дежурно виновен за всичко. Всички бели, допуснати от членовете на бригадата, ги приписвах на мене. Работехме на Биологичния институт, и за да не науча как се прави римската мозайка, ме пратиха с двама най-възрастни да работя в Подуене два блока на «Кремиковци». Имаше бетонобъркачка «Кайзер», която бъркаше много бързо замазка за подова настилка. Набърквахме няколко барабана замазка, качвахме я в стая на етаж и цял ден я обработвахме – изкарвахме 300%. На Биологичния институт налагат много римска мозайка. Тя стегнала и не могат да я изтъркат. Веднага ме извикаха на помощ – бях специалист по търкането. Видях обстановката, сложих на машината отпред желязо 40 кг. и почнах да търкам. Свързах две машини една до друга с дъски и поставени тежести. Работата тръгна. Работехме на две смени и изтъркахме мозайката. Бригадирът ми пишеше по две надници на ден. Като търках, видях паднала муха в калта. Спрях машините, взех мухата и я пренесох на сухо място. Говорех си: «Той е луд, за една муха спира машините и пречи на работата.» След това, като правехме стъпала и обикновени мозайки, трябваше някой да остане да приглади мозайката. Никой не желаше да остава и аз по желание оставах за 2–3 часа. Бригадирът ми писал по 1/2 надница на всяко оставане и аз имах 40 надници и съответно – висока заплата, а другите – 25. След това всички желаеха да останат за довършване на работата. Техникът Дако Еревинов, който имаше архитектурно образование, пита: «Кой направи тези стълби и недоизтъркани чела?» – Светозар. – «Кой направи тези нефугирани

цокли?» – Светозар – «Тогава вие къде сте работили? Ще дам всичките пари на Светозар, и той ще поправи грешките.» Оттогава престанаха да ме обвиняват неправилно.

105. Гаражите и кучето Белчо

От южната страна покрай мястото, където живеехме, минаваше път и на стълб имаше лампа, която светеше нощем. По време на пълнолуние, сутрин рано, като си правех молитва, чух зад мен особен шум. Обърнах се и видях два таралежа, изправени на задните си крака, танцуваха. Беше пролет. Вероятно пълнолунието им влияеше. Друг път кучето ни Белчо влезе в стаята ни, спря до кревата и взе силно да лае, но не смееше да влезе под леглото. Отидох да видя какво го безпокои толкова много и видях таралеж, извадил бодлите си нагоре. Използвай, когато вратата е била отворена, и се промъкнал под леглото. С метлата го търкулнах на лопатата и го изхвърлих навън. Белчо беше много вярно куче, подушваше хората, които имаха лоши мисли към нас и яростно ги лаеше, та не припарваха покрай двора ни. Шест пъти го тровиха и аз го спасявах, като му наливах в устата голяма лъжица рициново масло. Веднага изхвърляше погълнатата отрова, и оживяваше. Живя в дома ни повече от 15 години.

106. С пълно болшинство

През 1960 година, за Петровден посетихме езерата. На 11.07.1960 г. в 5 ч и 30 минути ми се яви Учителят и ми каза да се готвя да вляза в ръководството на Братството. Казах, че има много по-издигнати братя от мене: Борис Николов, Гавраил Величков, Никола Гръблев и др. Отговори ми: «Ти се готви. Ще минете през още едно страдание, което ще ви сплоти, и ще дойдат по-добри дни за Братството.» След 30 години – един нов цикъл – това стана през 1990 г., когато в Айтос ме избраха с пълно болшинство в Братския съвет (Сатурн беше в Козирог). Следобед в 15 часа на вътрешния Близък имам втора среща, на която ми каза, че съм дошъл на Земята да уча търпението и смирението, да стана разпространител на Словото. Обясни ми кой съм в другия свят и да работя с любов, за да разреша правилно задачите си. Аз не наруших абсолютната дискретност – основа за влизането на ученика във вътрешната школа на Учителя.

107. Срещали ли сте черна магия?

През 1958 г. осъдиха брат Борис Николов и брат Жечо Панайотов на 12 години затвор. Борис го изпратиха да работи на кариерата в с. Огняново. Мария Тодорова всеки петък го посещаваше и носеше по две торби храна. Борбата продължаваше на Изгрева. На брат Борис не му беше лесно, а и тук борбата беше голяма. С Петър Филипов, на когото Борис повери сестра Мария след процеса, редовно я посещавахме. Сестра Мария беше много чувствителна и схващаше всичките злини, които се отправяха към тях. Домът им често беше обикалян от Любен евреинът. Направили магия двамата с Борис да си заминат за 48 часа. Мария усеща тежкото влияние и веднага ни извика. До източната страна на къщата имаше пчелен кошер, в който беше сложена магията (черна топка от парцали, преседели 40 дена в гробищата), обработи се и така Станка, без да я пипа с ръка, я хвърли в реката.* На другия ден двамата извършители –

* Този случай много пъти ми го е разказвала Мария Тодорова с най-големи подробности. Той е верен и проверен. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Мария Иванова и Коста Стефанов, си заминаха в едно и също време. Опитаха се и на нас да сложат магия, но кучето Белчо ги подуши и взе да лае яростно. Веднага излязохме с баща ми и брат ми и видяхме Тошо босия, който бягаше по улицата. Този период изтече безвъзвратно. Майка ми 3 пъти се трови от гъби (Слънце в Скорпион в квадрат със Сатурн) и все нощем ѝ помагах с мляко и паси. Петър Филипов се отрови от печурки купени, и сготвени от снаха му Цветанка, която много тормозеше брат му Илия. Една от печурките е била по-стара и взела да се разлага. Казах му веднага да пие мляко, но той не ме послуша, пости, прави горещи бани и чак на третия ден пи и се оправя.

108. Лотарийният билет

На 5.03.1960 г. майка ми получи златен медал за многодетство. В целия ни квартал нямаше друга жена с 4 живи деца. В тази работа помогна и брат Крум Въжаров, който работеше в Профсъюзите. При разговор с Учителя, на няколко братя, между които и Крум, Той казва, че на един от тях ще се падне от лотарията милионът. Падна се 1/4 - един билет на Крум, който не поглежда билета си. Получава парите, купува кола с дини за събора 1943 г. и направи пътека от Дървенишкото шосе до салона с плочи. Ожени се за Ярмила Менцлова. Отидох у тях и жена му охкаше от болен зъб. Помилвах я по болното място и болката ѝ престана. На другия ден ме заболя на същото място моят здрав зъб. Разпрати ми един свой сън. Отишла в Невидимия свят и вижда хубава триетажна къща. Запитала: «На кого е тази къща?» – «На Светозар.» – «Ами той тук, на Изгрева, няма нищо.» – «Да, но всичко, което той е спечелил на Земята, го изпраща тук, и е изградил този дом.»

109. Пенчо Кубадински и мозайкаджийската бригада на Борис Николов

Борис Николов излезе от затвора на 1.01.1963 г. и работеше мозайките на дома на МВР – сега Сатиричен театър. Пенчо Кубадински му наредил да организира бригада, с която да изработи мозайките на новото Министерство на транспорта. Покани ме и мен. През есента на 1963 г. се събра бригада от около 30 души – Савата, Николай, Крум Въжаров, Методи, Балючев и др. Отначало работехме на профсъюзния дом на транспорта. Дойде да работи в бригадата и малката сестра на Сава – Еленка, с която по-късно станахме приятели. Прехвърлихме се и завършихме Сатиричният театър. Започнахме Министерството на транспорта. В бригадата Борис приюти десетина души, минали през лагера в Белене. Бяхме 30 мъже и 5 жени, към които се отнасяха лошо. Даже Савата се отнасяше много лошо и жестоко към сестра си Елена. Борис ме извика и ме помоли да поема жените и да ги науча да работят. Те бяха много прилежни и бързо се научиха да търкат и зареждат машините с шмиргели, особено Елена. Римската мозайка, за да стане красива, иска да се търка много.

Кубадински удвои цената на търкането и получавахме добри заплати.* Стъпалата и плотовете работихме в топлото мазе и после ги монтирахме. Николай Дойнов не можеше да се разбере в работата с никого и Борис го тури сам

* Пенчо Кубадински – от 1962 г. до 1966 г. е министър на транспорта и съобщенията. От 1968 г. до 1971 г. е министър на строежите и архитектурата. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

да монтира плотовете. Всяка вечер Кубадински идваше да проверява как върви работата. Борис ме направи отговорник – да се грижа за материалите и доставянето им. Една вечер Кубадински ми каза: «Светозаре, стъпалата не са монтирани точно.» Извадих метъра и пред него измерих стъпалата от едно крило: 15 см височина, 15 см, 14,9 см и т.н. Той каза: «Отлично.» По това време се построи ЦУМ и за година стъпалата от римската мозайка се изядоха от ходенето на хората. Кубадински поиска от нас да направим стъпала, които да не се изядат от движението на хората. Брат Борис беше специалист по свойствата на минералите и докара от с. Гложене черни, много твърди, мъчни за обработка камъни, от които направихме стъпалата. Те няма да се променят до 100 години. Министърът, като гледаше хубавата ни работа, ми предложи да ни представи да получим ордени. Казах му, че е по-хубаво да ни награди с пари. Той се усмихна и отпуснал 10 хиляди лева за мозайкаджите. Началникът, главният инженер и счетоводителят взимат по 2 хиляди лева, тримата техници взеха и те и ние получихме по 18 лева – да прием по една боза. Ходех в пощата, където заседаваше Министерският съвет под ръководството на Кубадински. Казвах му от какво имаше належаща нужда, например бял цимент, дигаше телефона и до няколко часа циментът идваше. Милиционерите ме познаваха и ме пускаха (Кубадински ги беше предупредил). Веднъж, когато Кубадински влизаше в коридора на пощата, зад него падна един голям полиелей, който за щастие не го засегна. Веднага се разтичаха и установиха, че куката, за която е закачен тежкия полиелей (400 кг), е ръждясала, изгнила и не издържала.

110. Защо се разтури мозайкаджийската бригада

През 1968 г. обектът се завърши и останах с Елена, Станка, Янчева и Джидров да отстраним дефектите и да го предадем. Борис с бригадата отиде да работи на гара Горна Оряховица. Той имаше голяма слабост към габровците, които работеха в бригадата. Бяха 5–6 души, дошли от Белене, без да имат нужните знания, а той им даде най-високите разряди. Пращаше ги на специални обекти на БОДК (Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус), да вземат повече пари, но те закъсваха и ние – бригадата, отивахме да довършим работата. Това създаде голямо недоволство и бригадата се разтури и Борис остана без хора.*

Много пъти, заради неразумните им отношения и неправилни нареждания, аз решавах да не ходя повече у тях.** Обаче Учителят ми каза да го посещавам и поддържам, защото има много трудна задача. С Елена вземахме пъпеши от пазара, които той много обичаше, и отивахме у тях. Той интуитивно схващаше, че аз остро реагирам на неговите глупави прояви и се чудеше защо пак го посещавам. Взех да не обръщам внимание на глупостите му и постепенно оправихме отношенията си.

Кубадински дойде с 50 архитекти и министри да приеме обекта. Влезе в стая, накована с паркет, и той взе да пука. «Да се накове наново!» Беше обут с гьонени половинки, засили се, плъзна се по полираната мозайка и стигна до края на коридора. «Мозайката е приета!»

* Бившите затворници не са могли да работят, но са боготворели Борис, докато останалите работници от бригадата са им изкарвали надниците. Вж. «Изгревът», том VII, стр. 120–121.

** За деянията на мозайкаджийската бригада на Борис Николов вж. в «Изгревът», том X, стр. 760–763. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

111. Сеансите

С Елена се прехвърлихме в «Софстрой» при Илия Василев. От 1965 г. отидох да живея при Петър Филипов. Той дойде от Русе, стана като строител софийски жител и си направи къща, в която живееше с брат си Илия. На 27.01.1965 г. почина брат му и можеха да му сложат някой агент да живее при него, понеже имаше жилищна криза. Покани ме да живея при него и аз отидох. Петър е духовен брат и всяка събота с него и Елена приготвяхме вечеря и провеждахме молитвен наряд с приятели от Изгрева и от провинцията. Често ни гостуваха сестра Надка и брат Добри Ганев. Надка беше сензитивна – проводник, и чрез нея говореше Учителят. Изпадаше в транс и Учителят чрез нея ни даваше напътствия как да се справяме с мъчнотиите, които ни съпътстваха.* Правени са много сеанси, на които присъстваха сестра Милка Периклиева, Верка Куртева, Райна Найденова и др. братя и сестри. На 27-и се събрахме всеки месец за Учителя и често при сестра Мария Тодорова. Прочитахме беседа, пеехме песни, понякога имахме и сеанси и вечеряхме. В Братството борбите не преставаха. Посред нощ пренасяхме вещи и беседи, останали от обирите, да ги запазим у Петър и на други места.

112. Отровната трева

На 26.06.1966 г. отидохме с автобус на Пирин, до хижа «Вихрен». Петър работеше в бригадата на брат Гради Минчев в «Паркстрой». Правеха фонтани и фигури, с които украсяваха градинките на София. С техния автобус осъществихме екскурзията. Бяха Петър, баба Божанка с двамата му племенника, Филип и Пламен, Балючев, Недялка, майка ми Стефка, Елена и аз, Игнат Котаров и други. Вечерта стигнахме до хижата, но не искаха да ни приемат, понеже правеха ремонт. Предложихме им да помогнем и хижарите се съгласиха да преспим там. Заварихме вода и брат Игнат излезе да набере мащерка, но в тъмнината откъснал друга подобна трева, която сложи в горещата вода. Пихме от чая, но децата не искаха да пият от него. Станахме рано и изкачихме връх Вихрен. Слязохме до хижата и се прибрахме с автобуса. От този чай всички получихме разстройство за няколко дена. Излекувахме се, но разбрахме, че Пирин не е подходяща планина за посещение от хората на Братството. Учителят ни е определил Рила. Повече не съм ходил на Пирин.

113. Наблюдение и следене чрез пеленгатори

С Петър обработвахме двора пред къщата. Имаше ягоди, малини, които поливахме и давахме добри плодове. Сеехме и зеленчуци – главно домати. През есента правехме желета и сиропи от плодове. Петър беше специалист сладкар и научихме някои неща от кулинарното изкуство. Всяка събота сутрин почиствахме къщата. Забърсвахме пода и изтупвахме чергите. Веднъж в бързането съм отишъл на работа по чехли в КОЦМ – цветни метали. Вечерта след полунощ, след свършване на срещата ни, взимяхме персоналният автобус до Бистрица в 1 часа и оттам се качвахме на големия Купен. Вечерта, обновени, се връщахме в София. Занимавахме се с астрология. Петър имаше хубави таблици, правех

* За Надка Куртева вж. «Изгревът», том X, стр. 491–560. А за това как се проявяват медиумите вж. «Изгревът», том IV, стр. 639–641, точки 20 и 21. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

хороскопите и общо ги разчитахме. През зимата работата намаляваше. Взимаме отпуска и обикаляхме приятелите в провинцията. Отивахме в Русе при брат му Ною, оттам – във Варна, в Айтос у семейството на Добри Ганев. Знаехме къде е ключът, влизахме и приготвяхме няколко яденета. Вечерта Надка и Добри се връщаха и вечеряхме. Посещавахме и брат Георги Куртев. Завръщахме се обогатени в София. Там постоянно ни следяха. Много нощи идваха военни коли с пеленгатори да ни засекат, ако предаваме с радиостанция. Следяха ни и на Витоша и ни следваха до Малкия Купен, да не носим радиостанция и да предаваме. Един дойде, докато почивахме на полянката, и взе да къса цветя и влезе в гората. Минахме там, където береше цветята, и ги видяхме хвърлени в тревата. На връщане пак ни следваха и тръгваха след нас. Ние знаехме наизуст правата пътека и слизахме много бързо и те ни загубваха в лещациите. Вечерта агентите се събирали в Руския ресторант и коментирали, че много бързо слизахме и не могат да ни настигнат. Там работеше сестра Донка Проданова, която слушала разговорите им и ни осведомяваше. Големият Купен беше много чисто, девствено място. Като легнеш следобед на гръб, се виждаше Венера в зенита. Той беше барометър за София. Щом се появи там облак (шоп), времето се променя и вали.

114. Вярвате ли в психотронното оръжие

Срещу дома на Петър четирима полковници от Държавна сигурност (ДС) си направиха къща и редовно ни следяха. Петър реши да осинови големия си племенник Филип, като мислеше, че той е прероденият му баща и че ще продължи духовната работа. Петър имаше Уран във Водолей в зенита в квадрат с Марс в 12. дом, което показва много разпавии с милицията, придружени от обиски. Племенникът му имаше Уран в съвпад със Слънце в Лъв, квадрат с Марс в 6. дом, което дава връзка с милицията (не е като него свободолюбив) и показва, че ще го предаде. Аз му казах за тези аспекти и той се разсърди, но скоро опита действието на аспектите. Вж. «Изгревът», том XIX, стр. 492–512.

На 20.03.1972 г. – идването на Пролетта, отидох да живея при родителите си в бараката. Петър беше изнесъл навън посудите, които бях купил, и си ги взех. С Елена ние го пазехме и му помагахме. Правиха му 6 пъти обиски и му взеха всичко. И другото се сбъдна – за сина му. Съседът му от запад Краю беше дипломат и притежаваше психотронно оръжие, с което облъчваше Петър.* Той избяга при брат си Ною, придружен от Мария Марашлиева в с. Миндя, където почина на 20.04.1984 г. Щом племенникът му Филип влезе в дома му, братският живот изчезна. Той се свърза с Огнян Дойнов и му продаде парцела на Пенка Краева.

* Аз лично няколко пъти съм ходил в къщата му и повече от 10 минути не можех да издържа. Отвсякъде невидими хиляди иглички ме нападаха както по тялото ми, така и етерния ми двойник. Часове след това не можех да се възстановя. Знаех, че това е нападение, но го свързвах с откраднатия архив на Савка от Витоша. Приемах, че го атакуват от Невидимия свят. Вж. «Изгревът», том III, стр. 197–206; том XIX, стр. 971–974. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

115. Раждането на сина и получаване на дом

През 1974 г. се оженихме с Елена и на 18.01.1975 г. се роди синът ни Павел. Бременността на Елена не беше лесна. След шестия месец се оказа, че детето е хоризонтално в утробата, и раждането трябва да стане с операция. Казах ѝ, че детето ще се обърне и тогава ще го роди леко. За задържане на детето влезе в болницата за 2 седмици. Живяхме с нея в малката стая при майка ми и баща ми. При деветия месец ги предупредих, че детето може да се обърне и веднага да я заведат в Майчин дом, понеже аз бях на работа. На 17.01.1975 г. детето се обръща и родителите ми я закарват в родилния дом до гарата и на 18.01.1975 г. се роди Павел. Акушерката ѝ каза: «Елена, ти си царица. На 10 хиляди случаи един път се случва да се обърне детето.» В бараката беше тясно и Павел си изгори лицето на кюнеца. Елена отиде с него при сестра си Вера да живее в София. По ул. «Латинка» изкопаха и направиха дълбоки канали и в 1976 г. ни накараха да напуснем жилището си. Спряха ни тока и водата и ни караха да живеем в кв. «Люлин». Аз категорично отказах, понеже работех в заводите на Гара Искър и поисках жилище в кв. «Дружба». При привършване на работата в министерството, от БДК ни извикаха на италианската легация да направим балкон с венецианска мозайка до 1 юни, празника на Италия. Първия ден не ни пуснаха да влезем, но бързо ни проучиха и ни дадоха пълна свобода. Справихме се бързо и добре с работата преди срока и ни платиха. Петко Илиев – началникът на БОДК, ме извика и ми предложи да работя в управлението му по подържане на легациите. Ще ми плащат с долари и всеки месец ще бъда в различни страни. Като видях, че всичките им началници са агенти с пистолети, отказах. Затова при отчуждаването ме въртяха 6 месеца, докато си намеря квартира. Съветът ми дава апартамент в някой блок и като отивам на посочения адрес, намирам човек, който ремонтира апартамента, даден му преди няколко дена. Така обходих десетина адреса и отидох при подпредседателя Цървенков (мислех, че е моят класен от гимназията, но беше съвсем друг човек), да ми посочат квартира, която да не е заета. Нареди на някой Николов, който ни посочи сегашното ни жилище. То било канцелария на строежите и беше доста разнебитено. Оправих го след това, за около 6 месеца. Бараката ни я оцениха за 1000 лв. Влязохме да живеем заедно с майка ми и плащахме наем.

116. Гълъбите

На Изгрева бяхме навикнали да храним врабчетата, а тук имаше гълъби, но комунистите забраняваха да им даваме храна до блока и ние им носехме надробен хляб на една поляна, далеч, на около 200-300 метра от блоковете. Ята от гълъби ни следваха и кацаха около нас и кълвяха хляба. Познаваха ни отдалеко и идваха при нас. Постепенно животът очовечи комунистите и се стигна до положение те да ги хранят и ние да им даваме храна пред нас, а противниците ни взеха да им хвърлят изостаналия им твърд хляб. Една зима стана много студено и Станка Желева, Павел и други събраха в кафези замръзналите гълъби и ние ги сложихме на балкона (остъклен), където размръзнаха и почнаха да се разхождат. Хранехме ги и щом почнеха да хвъркат, ги пускахме. Сега всяка сутрин ме чакат да се върна от посрещане на изгрева на слънцето и пред блока накацват около мене. Хвъркат над главата ми, когато искат храна, трептят с крилата си пред лицето ми. Имаме над 30 редовни гълъба. Откъдето и да се връщам, те ме познават и кацат пред мен и чакат да им дам жито. Те най-добре го ценят и използват. До стълбата на входа беше паднало гълъбче. Помилвах

го и то взе да мърда. Втори път го помилвах и то се изправи и отиде до стената. След третото помилване хвъркна.

117. Черешите

Преди няколко години през пролетта отидох на мястото на Учителя. Войник с автомата си през рамо се беше качил на черешата и береше. То дори и другите не смееха да му кажат нещо. В мен влезе същество и го изкомандвах да слезе веднага: «Ти нямаш право да береш, защото не си ги садил и довечера, като дойде смяната с камиона ви, ще кажа на началника как пазиш легациите.» Войникът си тръгна и повече никой не дойде от войниците да бере череша. Там бяха Божанка и Петър Ганев. Тя ме попита: «Може ли ние да си съберем от падналите череша по земята?» – «Разбира се.» Земята беше посипана от зрели череша, съборени от войника. Мястото на Учителя трябва да се пази и стопанисва. Всеки може да вземе участие в това дело.

118. Подвързаните беседи

След 1976 г. започнах редовно да посещавам брат Гавраил Величков. Говорехме по братските въпроси, често той свиреше и искаше да направя записи. Не разбирах и направих малко записи. Помагах му в текущи ремонти на апартамента. Помагах му с каквото можех. Той се отдръпна от Петър Филипов. През ноември 1985 г., като влязох при него, той отвори шкафа в кухнята и ми показа два реда подвързани беседи: «За тебе са, взимай ги.» Него ден се пренасях от един обект на друг и носех дрехите и инструментите си, и не можах да взема нищо. Отложих за следващата среща в четвъртък. На другия ден получава криза и го закарват в онкологията, където почина на 3.12.1985 г. Загубих този ценен подарък. Разбрах – никога не отлагай. Не ми е дошло и на ум, че това беше последната ни среща наживо.*

Брат Илия Узунов и сестра Стоянка решили да отидат на Мусала и ме повикаха да спя в бараката им – да я пазя. Попитах ги какво ще искат да им взема за ядене, когато се върнат. – «Диня» – каза брат Илия. Намерих 12-килограмова диня и я оставих в стаята им. Цяла седмица яли, докато я свършат. Благодариха ми – динята била много хубава, сладка.

119. Юмрук по главата

Елена кърми детето повече от година. Гледаше го, а аз работех. Павел порасна. Веднъж ме попита защо сме го кръстили Павел, когато няма никой в рода ни с това име. Помисли малко и каза: «Понеже съм много палав!» Действително беше много палав и подмладяваше майка си, като обикаляше по няколко пъти блока, и тя – след него. Често го водеше на поликлиниката да го лекува. През 1980 г. Павел влезе в детската градина и Елена стана чистачка в училището, за да го наблюдава. По характер и живот той беше много различен от другите комунистически деца и те не го обичаха. Често го биеха и тормозеха. През

* Тези подвързани беседи аз поисках да ги прибера, но сестра му беше свикнала да ги гледа. Написа ми писмо до нейния племенник след смъртта те да се предадат. Но не можах да се срещна с него. Пропаднаха и при мен. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

лятото ходехме на Мусала и езерата. През есента на 1986 г. Павел го удариха с юмрук в главата и през пролетта на 1987 г. започна да има епилептични припадъци. Започнахме да го лекуваме по Димков с квас на главата и пиеше лекарства с алое. Падаше на земята в кома, спираше сърцето и дишането му и лежеше повече от 20 минути. Взимах цигулката и му свирех «Аин Фаси» и той се връщаше. Разтривах го и го слагах на леглото. На Елена бързо ѝ побеля косата.

Павел имаше повече от 50 такива тежки припадъци и в продължение на година се пооправи. Водихме го на скенер няколко пъти и му направиха всички изследвания. На няколко места ми предложиха да го оставя те да го лекуват. Подписах няколко декларации, че се отказвам от техните услуги. Зная, че като му дадат силните лекарства, които използват, ще трябва цял живот да ги взема. Учителите влязоха в положението му и като се подобри, го изпитаха и не изгуби годината. За една година престанаха припадъците и Павел оздравя, но трябваше да си пази главата.

119. Стоянка Драгнева*

Дойде една сестра и ме повика да отида при сестра Стоянка Драгнева, която била много болна. Отидох при нея и я заварих много слаба – не е яла десетина дена, а пиела само гореща вода. Разбрах от нея, че много лошо ѝ ставало, когато отива в тоалетната. Отидох там и намерих магията, сложена от етьрвата ѝ. Хванах я с дилаф, обработихме я и я хвърлихме в реката. Казах на Елена да отиде при Стоянка и да я разтрива 10 дена по гърба, а аз ще се оправям с Павел. Стоянка се съвзе и оздравя. Започна да работи в градината и да посещава Витоша. По времето на Учителя след 1940 г. Стоянка се сприятелява с Колю Драгнев. Той симпатизирал на комунистите и няколко пъти спорел с Учителя и казвал, че като дойдат комунистите, ще дойде братството и равенството в живота. Учителят нищо не му отговорил и го оставил сам да си научи урока. Сестра Стоянка постоянно го съветвала да слуша Учителя. Направиха си къща на западния край на нашето кварталче, до ъгъла на братското място. След 9.09.1944 г. Колю влиза в партията. Започват да му дават задачи срещу някои наши братя и сестри. Вижда проявите им в живота и се отказва от партията. Комунистите взимат мерки и изпращат военен да вземе мястото му и да се засели там. Всяка сутрин ходех при тях да си говорим. Предложих му да напусне това място и да си купи друго. Военният спечели делото и Колю купи място в кв. «Витоша», където си построиха къща и в двора отглеждаха ягоди. Колю и Стоянка работеха в «Софстрой» паркет и често се срещяхме по обектите. Комунистите не го оставят на мира, че се е отказал от тях и всяка вечер милицията идва с джипа, качват го в нея и цяла нощ го разкарват по София. Сутринта го връщат и той отива на работа не спал и не починал, а паркетът е много тежка работа, особено цикленето. Този тормоз продължава дълго време и той се разстройва психически. Стоянка го гледа няколко години и на 10.04.1981 г. той си замина. Братята му не предявиха никакви претенции към имота му, в купуването на който са му помагали, и всичко остана на сестра Стоянка.

Виждаме какви се последствията, когато човек спори с Бога. Никога не трябва да разчитаме на човешкото и материалния порядък, а само на Божественото.

* Вж. «Изгревът», том VII, стр. 168–182. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

След магията сестра Стоянка живя още 12 години – от 1987 г. до 25.11.1999 г. Често ѝ ходехме на гости. В нейния дом се срещахме с брат Николай Калерт, който посещава няколко пъти България, идващ от Латвия. Преди да си замине, сестра Мария Тодорова поверява 3 костюма на Учителя на сестра Стоянка. Тя казва на певицата Искра, след като си замине и взима костюмите на Учителя, да ги занесе в дома си, да извика и мене да присъствам. Бяхме няколко души. Костюмите бяха в добър вид.

121. Закупуването на апартамента

През 1980 г. решихме да купим апартамента и се свързах с Учителя. Той ми каза да почакам. Тогава апартаментът беше 12 хиляди лева, а скоро го увеличиха на 20 хиляди лева. Плащахме месечно 50 лева наем. Имахме спестени пари от работата по частните обекти. След 1 година ми казаха да действам. Братята, сестра ми и майка ми се съгласиха и подадох документите. Брат ми Косю, макар че не беше партиец, беше началник на инвеститорския контрол за страната. Когато трансформират това управление, много от неговите чиновнички отиват на работа в съвета. Косю отиде при тях и те ни уредиха за няколко месеца документите. Казаха ни цената – около 18 хиляди лева. Внесохме парите в банката от спестяванията, които имашме, и отидохме в съвета да си вземем документите за собственост. Подпредседателката ме попита дали нямаме някой министър приятел, че толкова бързо ни се уредили документите, докато хората чакат 3–4 години. Отговорих, че имаме Един, по-голям от министър, и си взехме документите.

122. Бандата

Правех неуспешни опити да накарам Павел да научи математиката. В 11-и клас идва математик, който през целите часове ги карал да решават задачи и той я научи добре. Когато завършваше, комунистическите деца образуваха хайка и постоянно го гонеха и биеха. Веднъж майка ми минава през двора на училището и вижда Павел, заобиколен в кръг от децата, и го удрят. Тя се развиква и те се разпръснали. Павел има Сатурн в 7. дом в Рак – в заточение, и със своя упорит Козирошки характер не можеше да оправи отношенията си със съучениците си. След свършването на гимназията бандата се разпръсна: едни отидоха да учат, втори – да работят, трети се ожениха и се махна тази тежест от главата ми.

Аз редовно посещавах Мусала и езерата. Никога не са се повтаряли условията, времето, случките, които са ме съпътствали. Давам едно описание за отиването ми на Мусала през 1990 г.

123. Една екскурзия «близо до Бога» – Мусала

Нареди ми се да отида на 20.03.1990 г. до Мусала и да посрещна духовната 1990 г. и първия ден на пролетта. Имах да взимам компенсации, взех два дена, купих си билет за автобуса във вторник сутринта в 6 часа за Самоков. Подготвих раницата, макар и късно – имашме гости. Какво ми беше нужно да преспя на заслона: трионче за рязане на клековете, кибрит, канче алуминиево за топене на сняг за гореща вода и малко храна.

Много пъти пожелавах за такъв празник на природата да съм сам в планината и винаги се намираха по десетина наши приятели, които ме срещаха

още от лифта и с приказки стигахме до върха. Този път не пожелах нищо. Рекох: «Да бъде Твоята Воля, Господи», и престанах да мисля по въпроса. Сутринта станах рано, небето беше осеяно със звезди. Времето – тихо и меко. На запад се виждаше Регул с Лъв, Малката и Голяма мечка, която сочеше към Арктур, Спика, Антарес със Скорпион, Луната, на изток – Вега, Алтаир и Дениб. След 5 часа посрещнах изгрева на Венера. Въздухът трепти от свежест и сила, пролет идва.

На спирката заварих автобуса, като никога, да стои на мястото си със запален мотор. На изток се появиха първите признаци на зората, побеля и порозовя. Нежни трептения на светлината допълваха хубавата картина. Подухва слаб ветрец от изток. Скоро влязохме в автобуса и когато радиото каза 6 часа, потеглихме. Огледах се, нямаше никой от нашите приятели. Бяхме малко хора – около 15 души, и свободно пътувахме.

По пътя зората се усили, промени розовия цвят с червен и накрая стана бял. Слънцето приближаваше да изкочи от околните хълмчета и да възвести, че новият ден е дошъл.

Минавайки покрай Панчаревското езеро и язовир «Искър», видях много лодки и параходчета, останали на сухо, а водата се е дръпнала застрашително с 20–30 метра навътре. Суша, недостиг на вода, суша и в умовете, сърцата и душите на хората, отправили егоистичен взор само към своите лични материални работи, а не към Онзи, Който дава всичко.

Започна да се вижда бялата Рила. Вдясно от Дено блести триъгълникът на Мусала като бяла малка шапка на грамаден великан, който стои неподвижен, но постоянно изпраща блага и сили в долините, за да могат да живеят хората. Над Рила небето е синьо, тъмно, до виолетово.

Скоро се показва Слънцето изпод един баир, изгряло бледо бяло, и започна да се крие зад дърветата при движението на автобуса. Издигна се нагоре и взе да се чувства топлината му през прозореца. След язовира Мусала се вижда постоянно като малък триъгълник в бяло, до Самоков. В Самоков изчакахме автобуса за Боровец. Там бе значително по-студено от София. В 7 часа и 30 минути автобусът за Боровец се напълни от многото хора, които чакаха, и след 8 часа ни стовари на «Песъко».

Потеглих към лифта. Цялата гора е в сняг и е доста хладно. Близките баири са голи, само пистите светят на слънцето от залежения сняг по тях и напомнят, че все още е зима. На касата при лифта голяма група немци и българи чакаха за билети. Скоро взех билет и влязох в чакалнята. Целият коридор беше зает от раници и ски, предварително наслагани да пазят ред. Аз минах напред, макар че някои ми направиха бележка: «Защо отиваш напред!»

Казаха ми програмата: в 9 часа ще съм на Ястребец, в 10 – на хижа «Мусала», в 11 часа – на Заслона и в 12 часа – на връх Мусала. Помислих си в съзнанието: хубав план, но мъчно изпълним. Не ми се отговори нищо.

Качихме се на лифта и потеглихме нагоре, над свежата зелена гора. Въздухът е рядък и духа студен източен вятър. Стара планина е в омара и едва се забелязва, а над нея има една хубава бяла лента от край до край, която говори за хубаво време. Вижда се отлично бялата шапка на Витоша и смогът над София. Около Слънцето и на изток е омарно, прашно, а ниско долу – мъгливо. Сняг има само в гората. Рила от Белмекен до Мусала е прошарена и на много места снегът е стопен. На запад се вижда Мечит, Полова шапка, Мальовица и на дъното – Езерата, покрити добре със сняг, блестящи, ефирни, красиви: сякаш ни канят: «Елате при нас!»

Слязохме от лифта, билото е заголено, няма сняг. Точно над Мусала е застанала Луната в своята последна четвърт и сякаш ми говори: «Тук те чакат твоите приятели.»

Мусала от край време ме привлича като силен магнит. В миналото съм го достигал почти без почивка, за рекордно време.

Лятната пътека е отъпкана донякъде от машините и се върви леко. Западната страна на Дено и на средния ... са заголени и тук-там има по някоя тясна ивица сняг. Небето над Мусала е синьо-виолетово. Започва от бледосиньо на Дено и прелива до виолетово. Духа остър източен вятър, който често ме принуждава да слагам качулката на анорака на главата. Приказен, чуден. Божествен ден, изпълнен с бяло и сиво, синьо и обилна слънчева светлина и топлина.

Завоя след третия влек на Макурджиците – зоната на лавините – е излъскан и покрит със замръзнал сняг. Преминах го доста трудно.

В 10 часа бях при дървената хижа. Макар че времето беше хладно, ветровито, ризата ми беше станала за пране. Преоблякох се и веднага продължих по улея. Бях като една малка точица в обширната подкова на Мусаленския дял, една мравка, която пълзи по гърдите на този добър великан.

Пред мен вървяха германец и приятелката му, добре екипирани. Вятърът, чистият и рядък въздух ми създадоха трудности при изкачването, а може би и възрастта си казваше думата. Искях да стигна германците. Казаха ми да спра и почина малко: «Ще стигнеш навреме!» Аз не можех да преценя състоянието си, имаше други, които се грижеха за мене. Сърцето ми биеше като барабан, наложи се често да спирам по улея, за да го урегулирам и успокоя, и тогава пак да продължа.

На изток Сфинксът, Дено и Иречек до средата са без сняг. Снегът се е стопил и над езерата, които приличат на големи бели кошници с много пръчки, радиално наредени, които не са доизплетени докрай, а дъното плътно покрито със сняг и лед.

По пътя за Заслона в съзнанието ми оживя цялата последна обща екскурзия с Учителя, направена преди 50 години до Мусала. Всичката онази бащинска грижа и любов, които Той неуморно отправяше към нас, малките Му непослушни деца. Очите ми се насълзиха. Той пак беше тук.

Снегът по пътя до Заслона е замръзнал и много хлъзгав. Вървах бавно, с почивки, вгълбен в себе си, изпълнен със светли спомени и благодарност за хубавите условия, и неусетно стигнах до Заслона в 11 часа. Благодарих на Онзи, Който постоянно ми помага и ръководи през целия ми, в много случаи неразумен, живот и душата ми се изпълни с Неговото присъствие. Сълзи бликнаха от очите ми. Да, Мощният, Силният винаги бди над нас, малките човечета, да израстем и станем разумни души.

Преоблякох се и продължих към Мусала по въжето. Добре, че то съществува, защото без него при тая екипировка мъчно може да се качи човек горе. Наредиха ми да занеса целия си багаж на върха, а не както обикновено го оставях в Заслона. Това ми даде допълнителни трудности при изкачването. Казаха ми да не слагам котките, а да избирам камъните, по които снегът беше стопен. Снегът е заледен и надупчен от котките на други туристи, минали преди мен. Едно случайно подхлъзване можеше да завърши в следата на езерото. Вятърът се усили и стана студено. На върха пристигнах навреме – 12 без десет минути. Направих молитва и се потопих във великата хармония, която царуваше наоколо. Бях у дома си – «Наистина, благодат и милост ще те следват през всичките дни на живота ти и ще живееш в дома Господен на дълги дни.»

Починах на завет до наблюдателницата и похапнах. Пред мен снегът е събран от вятъра на пирамида на вратата и е на нивото на прозорците - прозореца, през който се влиза в наблюдателницата. Открива се чудна картина. На юг е Пирин в омара. Пред краката ми се разстила Маричината долина с езерата, покрити с дебел сняг, Манчо, Маричин чал, Малкият и Големият Близнак, Вапа с малко сняг. На запад са Скакавците, прошарени, и язовир Бели Искър, целият в сняг. Времето е лъчезарно и топло. От време на време вятърът се сеца да ни разхлади, да пречисти умовете ни. Езерото «Окото» е овално в сняг, който стига до средата на венеца на Малка Мусала.

На върха дойдоха голяма група българи и по-малка от немци. Стоеше ми се още на върха, но ми казаха след 14 часа и 30 минути да слеза долу. Слязох на Заслона. Пих вода и напълних канчето и алуминиевия съд със сняг, да се топи на слънцето. Сърцето ми продължаваше да бие силно и неритмично. Казаха ми да легна при «Окото». Взах едно одеало и легнах на посочения ми камък, на който прекарах повече от един час. Сърцето ми се успокои и ритъмът му стана нормален. Прибрах одеалото и влязох в Заслона, където ми казаха да напиша спомените си за общата екскурзия с Учителя през 1940 г.

Писах и завърших темата след 16 часа и 30 минути. Трябваше да вечерям преди залеза на Слънцето. Запалих огъня и сложих съдовете със сняг на печката да се стопи и пия гореща вода.

Дойде ми идеята да опиша тази екскурзия и да отида на беседата у Мария Златева и да я прочета с подробностите по интимния ми план на рилски живот. Понеже бях писал «Спомените за екскурзията с Учителя» с черната си писалка и поисках пак да пиша с нея, опипах писалките във вътрешния си джоб и извадих тази, която смятах, че е черната, но се оказа, че съм извадил синята. Взах черната, но тя отказа да пише. Тези до мене по-добре знаеха с каква писалка трябваше да пиша.

Свърших описанието на екскурзията до изтеклото време и прибрах синята писалка в джоба си. Водата беше завряла. Напълних термоса си и вечерях. След това реших да продължа писането. Извадих черната писалка и за мое голямо учудване, тя пишеше отлично.

До вечерта беше слънчево и топло. Скоро Слънцето се скри зад Безименния връх и падна сянка над «Окото» и Заслона. То мило ме подсещаше, че денят си отива и идва нощта, за да дойде пак ден. Залезът беше чист и величествен, изпълнен с вътрешен мир и хармония, сякаш ефирни същества пееха тихо и много меко велик химн: «Залез няма, а вечен изгрев, вечен ден в духовния свят. Постоянно изгряващото слънце е Бог, към Когото са отправени умовете, сърцата и душите на всички будни същества.»

На запад стана светло розово, а на изток – сиво. Светлината постепенно намаля и отстъпи на идващата нощ. В зенита се яви Юпитер. Потърсих Сириус и той скоро блесна над Трионите в синьо сияние. Небето постепенно се покри с големи и след това с безброй по-малки звезди. То заприлича на пролетна поляна, изпълнена с големи и малки бели цветя. В сравнение със софийското небе, тук звездите са по-големи и светли и десетки пъти повече на брой. Те трептят меко и пеят неземни химни, с които славят своя Велик Творец и Баща. Нощта е сравнително мека и тиха. Слаб ветрец раздвижва въздуха и усилюва трептенията на звездите.

Може ли да се спи в такава омайна нощ? Буден посрещнах идването на астрономическата пролет след 23 часа. Въздухът е много чист и атмосферата – лека и с прекъсвания на съня изкарах до към 3 часа.

Излязох навън. Чудна сутрин. Небето пак е бял килим от неръкотворни съзвездия. На запад е грамаден Регул с Лъв, Голямата и Малката Мечка, Арктур,

Слика, Скорпион със светлата Антарес, Стрелец. Точно на изток са Вега, Алтаир и Денеб.

Към 4 часа някаква бледа светлина огря тайнствено горната част на Мусала – като голям далечен прожектор. Беше изгряла Луната зад Малка Мусала и осветяваше бледо купола на върха.

Постепенно небето на изток започна да побелява, яви се виделина, която постепенно се усили, пращайки обилно енергии към земята. Пристигна най-красивата дъщеря на Бога – Зората, която започна да показва всичките си неземни костюми на онези, които я съзерцават. От бледа, Зората стана розова, жълта, бяла и омарно розова. Промените стават толкова бързо, че даже и най-съвършеният човешки апарат на Земята, даден му като дар – очите, мъчно ги отбелязват. Това е едно бързо полюшкващо се силово движение на светлината.

Яви се Венера – Любовта, която подготвя пътя за идването на великия Божий служител – Слънцето – носител на всичките блага в живота. Малките звезди една по една се загубиха и останаха по-големите – Луната и Венера.

След 5 часа и 30 минути тръгнах за върха. Казаха ми да сложа котките, и аз веднага ги сложих. Вървах будно и съсредоточено. На запад и север е сиво и изпълнено с прах. На изток Зората стана бледо жълта и сива. Има голям слоест сив облак по целия хоризонт. Вятърът духа от време на време със силни пориви и тръбите, за които е закачено въжето, свирят особена симфония, сякаш Ерихонските тръби възвестяват идването на онзи велик Дух, Който е създал всичко на Земята и слиза да повдигне и обнови Своите малки деца – човеците, да станат братя и сестри, носители на любовта, мира и хармонията на Земята.

На Мусала бях преди 6 часа. Минах на югоизточната част, по пътеката за Малка Мусала, и се преоблякох.

На полянката, на южната страна на Мусала, на която снегът е стопен, се появи голямо стадо от диви кози, които спокойно пасяха оскъдната трева и обикаляха в кръг. Често се виждаше бялата козина по задниците им. Около мен накацах с писък рилски гарги и започнаха да си търсят храна.

На запад се виждат Кабул, Езерата, Дамга, Калинините върхове, равната Мальовица, Попова шапка, Голям и Малък Мечит, почти без сняг. На юг е очертана пътеката по Малкия и Големия Близник. Маричината долина с езерата са в дебел сняг. Маричин чал и Манчо са почти без сняг. На юг е Пирин със сняг от средата нагоре, в омара. Най-високо блести Вихрен, Кончето. На изток в омара са чаловете, Ибър до Белмекен.

В 6 часа и 20 минути изпод сивата омара над Белмекен без шум изгря Слънцето, бледо-бяло на цвят, и оповести първия ден на пролетта, идването на духовната нова година 1990. Има много прах в атмосферата около Слънцето. Няма я любовта – дъждът, който да абсорбира този прах и да го прати в полята като благодатен тор и влага. Запекло се е съзнанието на хората и не желаят да се освободят от ненужните утайки в сегашният си живот и природата им отговаря по същия начин – на затягане – не дава влага.

«Окото» – този светъл фокус на духовни енергии, е покрит плътно с дебел сняг – възприема великите сили от Космоса и ги отправя щедро към хората, за да възраснат в тях всичките добродетели на Духа – условие за разумният вечен живот на безсмъртието, към който нашите души от милиони години се стремят.

Тъмнината бяга на запад и скоро се превърна в розова светлина и след това западът стана жълт. Слънцето усили греенето си. Лек вятрец подухва и ни подканва към работа в този хубав Божествен ден. Наредиха ми да остана на върха до 7 часа и да работя с песни и молитва. След 7 часа тръгнах надолу бавно. Напомниха ми, че трябва да стигна на Ястребец в 11 часа.

Надолу се слиза по-лесно, разбира се, внимателно. Стигнах Заслона и влязох вътре. Наредиха ми да продължа описанието. Седнах и взех да пиша. Постепенно слънцето огря «Окото» и Заслона. Започна пролетта на 1990 г. Нека тя да бъде пролет и за нашите изстрадали души, да възприемем онези творчески сили, които небето ни е определило, и да можем да израснем толкова, колкото трябва.

В писането стигнах до момента, в който бях в Заслона. Погледнах часовника, беше 9 часът без 20 минути, а трябваше да тръгна в 8 часа. Чух тих глас: «Спокойно, ще стигнеш навреме.»

Заслизах надолу. Пеех и мислех за великата милост, която Небето проявява към нас. Пред мен на пътеката застана малко стадо от едри кози, които ме видяха, изчакаха ме да ги наближа на 20 метра и бавно тръгнаха нагоре към Иречек, като често се спираха и обръщаха да ме гледат. Помислих за техния труден и опасен живот. Колко велико и разумно е човек да ходи по определения му от Бога път и да слуша разумността, за да не изпада в незавидното положение на козите, постигнато от своеволието и непослушанието им.

На няколко пъти се подхлъзнах, но двама приятели отляво и отдясно ме подкрепяха и не паднах. По улея слизането беше доста трудно. Вървах съсредоточен и към средата ми казаха да мина по дясната пътека. Веднага изпълних, макар че видимо лявата пътека беше по-лека, полегата и по-широка. Този, който ми говореше, знаеше милиони пъти по-добре от мен откъде трябва да мина, за да не пострадам, къде ме чакат разумни приятели, които ще ми помогнат и пазят. Те говорят много тихо и само веднъж казват, и те оставят напълно свободен. Те искат да ни научат да живеем разумно, без никакво насилие, налагане, а само с любов и будност.

До хижата стигнах за половин час. Казаха ми да не влизам вътре, а отвън да се преоблека. Стана ми горещо в улея, огрян отвсякъде от слънцето, и заврях от топлина. Трябваше да сваля грейката, която ме затопляше допълнително. Наредиха ми да си сваля обувките и котките и тогава – грейката. Аз реших, че по-практично и бързо ще е да я сваля през обувките, понеже бяха доста широки крачолите. Опитах – невъзможно. Наведох глава, извиних се и казах: «Докога, Господи, ще имам такава дебела, непослушна глава, да Ти създавам толкова много грижи и неприятности? Кога ще се пробуди съзнанието ми да разбирам правилно Словото Ти, да слушам не със затворени очи, а с отворени очи, уши, ум, сърце и воля, да схващам това, което Ти желаеш, без да ми се казва, и да чуя само тихия Ти глас: Ти постъпи добре.»

Обикновено при първото непослушание съществата изчезват и те оставят сам да си чукаш главата. Този път не ме оставиха. Продължиха надолу.

Учителят казва: «Когато отивате в планината, стотици ангели ви придружават и пазят.» Те ни поемат от дома и ни съпътстват по трудните пътеки на планината, докато ни върнат здрави и читави вкъщи.

Слънцето силно грее и снегът милиони пъти пречупва неговите лъчи и създава атмосфера на една гореща баня.

На едно място ми казаха да изляза от пътеката и да мина направо по снега. Послушах веднага. После ми обясниха, че по отъпканата пътека има мек сняг и мога да хлътна и изкълча крака си. Благодарих им.

Стигнах завоя на лавинната зона. Стотици скиори, облечени във всичките цветове на дъгата, летяха със ските си и със слалом слизаха от баира до долу. Преминах доста мъчно по излъскания сняг и лед, като често изчаквах да не ме блъсне някой забързал се скиор. На няколко места се подхлъзнах.

След завоя, на летния път в 10 часа срещнах сестра Илиана, която с две торби и котки на краката отиваше към върха. Поговорихме малко, обясних къде са трудните места по пътя – да внимава, и се разделихме

След третия влек ми казаха да сваля котките. Пристигнах на лифта навреме – 11 часа без 10 минути (все с 10 минути по-рано, може би поради моето неспокойствие и припряност). От вратите на лифтовата станция излизаха непрекъснато десетки хора, главно скиори, облечени с най-разноцветни дрехи. Сбогувах се с чудния Мусала. Качих се на лифта, преоблякох се и продължих да пиша. Не усетих кога стигнах в Боровец. Затворих тетрадката, сложих ранцата на гърба си и слязох. Беше топло и разкаляно. Бързо се отправих към автостанцията, като мислех да изчакам директния автобус за София, който тръгва от Боровец в 13 часа. Приятелите ми казаха да се кача на градския автобус до Самоков и оттам в 12 часа да взема автобус за София. В това време чух автобуса, който идваше отгоре. Казаха ми да тичам и ще го хвана. Затичах се, шофьора гледаше обратно, не към мен. Колата се напълни, но не тръгна. Качих се на стъпалото и шофьорът включи на скорост и автобусът тръгна. Седнах на една седалка и благодарих. Приятелите ме оставиха да пиша в автобуса.

В Самоков взех малко бавно билет. Часовникът приближаваше 12, а касиерката се отчиташе. Всичко се нареди добре. Качих се на автобуса, седнах и продължих да пиша. Завърших описанието и си помислих: «От какво имам нужда аз – от пари, имоти, злато, материални блага и условия? – Не! Господи, искам Твоята Любов, Твоята Мъдрост, Твоята Истина и Твоята Правда постоянно да пребъдват в мен. Твоят Дух винаги да пребъдва в мен, в моя ум, сърце, душа, дух и воля, за да се отвори съзнанието ми да разбирам Словото – Писанията. Да чувам гласа Ти, да изпълнявам Волята Ти и да Те славословя винаги. Да станем всичките Твои човешки деца, едно тяло и един Дух, беззаветно да Ти служим с радост и веселие, тъй както ангелите Ти служат.»

21.03.1990 г., 13 часа

124. Идеята за безплатните обеди

По времето на Учителя в Братството имаше двама милионери, които организираха рилския лагер – Славчо Печеников и Николай Дойнов. Николай се занимаваше с покупката и транспортирането на продуктите, а Славчо – със сметките и парите в магазина и кухнята. Обаче всяко лагеруване с Учителя, включително и 1939 г., излизаха с дефицит от няколко хиляди лева, които Учителят плащаше. Помислих си: «Тия двама наши милионери не можаха ли да се сетят да поемат поне една година разноските на Братството за лятната рилска школа: пътните за отиване и връщане, храната и другите общи разноски, за да са свободни приятелите от материалните задължения и да концентрират ума си към духовната работа, за която отиваме в планината.» Това не се случи и на тях едва ли им е идвала в ума подобна идея. Понеже идеята се роди в мене, аз реших веднага да я приложа. През 1990 г. купих продукти по изготвен от мен списък, 50 хляба и взех казан 80 литра. Помагаше ми брат ми Костадин да откараме продуктите с неговата кола с багажник до хижа «Вада». Оттам конете занесоха всичко до хижата и настанихме багажа в преддверието на хижата, определено за раниците на туристите. Хляба качихме на тавана, където се настанихме да спим. Не бях взел палатка. Сутринта отидохме на Молитвения връх и след беседата се изигра Паневритмията около камъните, където стоварихме багажа. След Паневритмията всички отидоха при палатките си да си приготвят закуска и обед. Така – всеки ден, и не можеше да се отиде и играе Паневрит-

мията другаде. С Елена донесохме казана и започнахме да готвим. Оправихме огнището и на другия ден сутринта приготвихме гореща вода за чай и след това – обед. Обедите бяха безплатни. Павлина донесла казан, но пробит и не можеше да се ползва. Картината на братския живот се промени и започнахме да ходим на Паневритмия на поляната на езерото на Чистотата, на първото езеро за дърва, и няколко пъти – на петото езеро. Организира се дежурство към кухнята. Раздадохме безплатно и хляб. Дойде младеж и поиска да му дам от Божествения хляб, който се дава без пари. Отидох с него в хижата и му дадох 2 хляба, но като съм отишъл в лагера, той си взел още няколко. Помолих брат, който имаше втори широк покрив, да подслоня храните там. Той позволи и с Елена пренесохме всичките продукти от хижата. По-късно направихме малко заслонче, в което слагахме продуктите. Приятелите се включиха, като почнаха да донасят продуктите, които им бяха в повече, и даваха пари. Лагерът се уголеми и изкарахме много добре.

Накрая, като отчетох парите, се оказа, че сумата, постъпила при мен, е 2 пъти по-голяма от парите, които бях изразходвал за купуването на продуктите. Внесох сумата в братската каса в София. За тези прояви се научи сестра Астрид Мюлер, която на следващата година ми даде средствата, с които плащахме половината от парите за конския превоз и увеличихме значително продуктите. Съборът протече при хубаво време и добра организация. Следващата година отидох с 3 палатки: едната – за спане и двете – за продуктите, които бях купил. Отидох до Учителя и питах по телепатия кога да тръгна за езерата и кога да се върна. Отговори ми да тръгна на 8 август и да се върна на 21 август. Йоанна Стратева отишла на езерата след 20 юли и постоянно валило дъжд до 8 август. Тя каза на приятелите: «Кога ще дойде Светозар, за да се оправи времето?» На 8 август, като се качвахме към езерата, имаше облаци, но до вечерта се пръснаха и времето се установи постоянно слънчево и топло. Започнахме да готвим в кухнята. Не приемах никакви пари за обедите, но приятелите започнаха да ги оставят в палатката ми, понякога в джобовете ми, и пак се събра сума, двойно по-голяма от тази за закупуването на продуктите. Внесох всичките пари в касата на Братството. През 1992 г. останаха повече от 7 хиляди лева и виждайки тенденцията да нахлуят комунистическите методи в лятната школа, купих 4 неръждаеми казана от град Силистра, единия от които дадох за детската школа в Троян, а останалите 3 – за рилския живот.

125. Как се отменя бурята на Рила

На езерата съществата са много строги и веднага отговарят на нашите грешки. Молитвеният връх е център, радиопредавател на това, което правим. Той е място за връзка и хармонизиране със съществата за оправяне на времето. През 1994 г. през нощта срещу 19.08 времето се промени. В 2 часа заваля дъжд. Отидох на Молитвения връх и почнах да се моля. Дъждът спря, небето се разясни и имашме хубав изгрев, с малко облаци по небето. Казаха ми, че предвидената буря се отлага с 5 дена. След закуската играхме Паневритмията при езерото Махабур. На обед предложих да направим обща молитва, да се свържем с мощния дух на Махабур. След молитвата облаците се пръснаха и трите съборни дни бяха слънчеви и топли. На 25.08 се разразява силна буря, която съборила палатките на останалите приятели в лагера. Скъсали се доста палатки. Приятели казали: «Трябва да гледаме Светозар – щом си отива, и ние да си тръгнем, за да не опитваме силите на природата в бурята.» През 1988 г. и 1989 г. преди тръгването за езерата, намирах в пощенската си кутия плик с надпис «За

Светозар», с пари за летуването. Някои приятели са искали непременно да присъствам в рилската лятна школа. Тогава отсядахме в хижата, където се събирахме с приятели от провинцията: Стойчо Андреев, жена му Яна и други от Нова Загора и от София. На 18.08.1988 г. през целия ден валя дъжд и суграшка. Стана време за вечерната молитва при палатката на Учителя. Предложих на приятелите да отидем горе. Взех цигулката и найлон и отидохме горе. Взех да свиря и пеem, дойде Йоана, и тя се включи. Дъждът спря, облаците се пръснаха, небето се изясни и се явиха звезди. На 19.08 имахме хубав изгрев и слънчево време през съборните дни. Много пъти се е налагало да работим, за да имаме хубаво време поне за събора. Учителят казва, че един човек с лошите си мисли и чувства може да развали времето на Рила и друг, който работи с доброто, може да го оправи. Когато посещавахме хижата повече от 6 години, се събирахме заедно приятелите и аз говорех за Словото и изнасях случки с живота на Учителя и братята и сестрите от Изгрева. След 1990 г. изнасях беседи пред приятелите на езерата, Айтос и Изгрева. Най-много лекции изнасях на езерата. По някой път разговорът продължаваше повече от 8 часа. Елена ми носеше топла вода да пия и ме викаше да се храня. След 2000 г. говорех и вечер на петромаксва лампа до 24 часа. Задавах се въпроси по Словото, астрологията. Изнесох много беседи пред групата от Плевен. Имаше много нови хора, които се интересуваха от разни житейски въпроси.

126. Кой е този, който те допуска да следваш

Павел ходеше на уроци по цигулка при сестра Мария Златева, после – при професор Зидаров, който му даде добра основа. Водих го да свири в оркестъра на Влади Симеонов и учеше при Ешкенази. След завършване на гимназията кандидатства с математика в пощенското училище и влезе с отличен. Учеше съобщителна и радиотелевизионна техника и го завърши в 1997 г. През 1998 г. Павел кандидатства физика, яви се на изпит и дойде на езерата. Нямаше добро отношение с мене. Родителите са представители на Бога за децата на Земята. Младите имат много неорганизирана енергия, но малко знание за законите на живота и затова често закъсват. Казах му, че от изпита, на който се яви, няма да му стигне 1/1000, за да влезе и няма да влезе. Отиде да провери резултатите – беше това, което му предсказах. Отчая се и аз му предложих да отиде при професорите, които познавам – Саздо Иванов, Марин Маринов и Петър Велинов, и да им иска съдействие. Той отказа. Искане със собствени усилия да влезе. На езерата през 1999 г. му казах, че ще го пуснем да учи, ще влезе първо по физика и по-късно – в специалността, която желаше – инженерна физика. Така и стана.

127. Да имаш керемидка над главата

При брат Цочо Диков идваше една Мария Арсениева – цветарка. Запознахме се. Имаше син, малко по-малък от мене, а мъжът ѝ като фашист избягал в Америка. Скоро синът ѝ отиде в Югославия, където го чакал баща му, и с него замина в Америка. Идваше често в Братството. Лицето ѝ беше бледо и изпито и ѝ казах, че страда от кръвоизливи и тя призна, че от 7 години не е добре. Ръцете ми са много магнетични, разтрих я и тя оздравя. Отиде в Югославия, където се омъжила и след две години дойде с повече от 10 югославянки със здравословни проблеми. Отговорих на въпросите им и те останаха доволни.

Имах много приятели в провинцията, особено в Димитровград, където бях служил и често ги посещавах. Посещавах и с брат Илиян Стратев, като членове на Братския съвет, братските групи в провинцията. Тогава държавата разреши на хората, живеещи в държавни апартаменти под наем, да ги изкупят, по цена около 17 хиляди лева. Знаех интуитивно, че скоро ще увеличат много цените им и помогнах на сестра да го купи. Друга вдовица с 2 деца, Ангела, търси заем няколко хиляди, които не ѝ достигат, но никой не ѝ дава, в това число баща ѝ и брат ѝ, понеже била от Братството. Услужих ѝ, тя закупи апартамента, в който живееше, и ми каза: «Имам вече керемидка над главата си.» След седмица увеличиха цените на апартаментите на 50 хиляди лева. Постепенно ми върна заема.

128. Лечение на мастит и цирей

Снаха ми Славка е бременна с Радостина. Трябва да си вземе изпита по пиано. Казах ѝ, че детето, което идва, е музикално и ще ѝ помогне да завърши музикалното си образование. Тя отиде в Пловдив, взема си изпита отлично и завърши музикалното си образование. На 11.01.1973 г. в Шейново тя ражда дъщеря си Радостина. След раждането ѝ се явява някаква вътрешна инфекция и вдига висока температура и в гърдите получава мастит. Детето суче отровното мляко, получава отравяне на кръвта и заболява. Лекарите не забелязват, че детето е болно. В един момент Славка сваля температурата си и като минават лекарите на визитация, я изписват на другия ден. Като се връща в дома си, кварталната лекарка ѝ казва детето да смуче от болната гърда, да изсмуче отровата и след това щяло да излезе чисто мляко. Тогава върху сърцето на детето, което е на десетина дена, се явява голям сляп цирей, който при всички случаи води до смърт. В дома им идват няколко лекари, пробиват ѝ двете гърди и ги напълват дупките с марля. Любомир вижда, че положението ѝ е много сериозно, а лекарите само влошават положението. Подписва декларация, че се отказва от лекарската помощ. Имало много майки зарязани в критично положение. Любомир ме извика на помощ. Отидох и като видях пробитите ѝ гърди на по 2 места, пълни с марля, се хванах за главата – за голямото невежество, което са проявили. Веднага направих компрес от царевично брашно, сварено в мляко със захар – доста състено. Извадих марлите от дупките и сложих компреса. Всяка сутрин преди работа бях у тях и вечер след работата. Сменях компресите и бързо заздравяха дупките и след седмица гърдите ѝ придобиха нормален вид.

Радостина с този опасен слепок върху сърцето си беше осъдена на смърт от лекарите. Аз взех много сериозни мерки, за да ѝ помогна. Направих силен млечен качамак (с повече захар) и сутрин и вечер го сменях. След няколко дена цирея се проби, изтече доста гной и раната ѝ се позатвори. Намазах раната дебело с ихтиол, след това стопен мек восък и раната ѝ се затвори напълно и изчезна всякакъв белег от гърдите ѝ, тя напълно оздравя. По това време Еленка роди Павел и имаше много мляко и отиваше да кърми Радостина, понеже Славка нямаше никакво мляко. Гърдите на Славка оздравяха и след раждането на второто си дете – Надежда, я кърмеше нормално. В същото време идват няколко лекари при мен и ме молят да помогна на много майки, които били в критично състояние и някои си заминали от този свят. Аз отказах, понеже това са месоядци и кръвта им е много отровена и трудно може да им се помогне, а болестта им е в крайна критична фаза. Болницата старателно криеше, че има такава опасна зараза за бременните майки. След това на Славка ѝ направиха операция на жлъчката и изпадна в много тежко положение. Веднага

отидох и помогнах да излезе от това опасно положение. Давах ѝ да пие по цял ден синя жлъчка. Тя се възстанови и започна да работи с пианото и напълно оздравя.

129. Двете рождени сестри Веселина и Живка търсят помощ

Братовчедка ѝ Веселина Маркова се омъжила млада и мъжът ѝ Румен я държал много строго. Наредил ѝ от работата си да се прибира веднага вкъщи. Веднъж минала по други улици и видяла мъжа си да се прегръща и целува с друга жена. Това ѝ подействало като удар и тя перстанала да се храни. Славка я посъветвала да дойде при мене и Веса всяка вечер идваше в бараката ни на Изгрева. Казах ѝ, че лесно може да се реши въпросът, но тя много го обича и продължава живота му. Синът ѝ Крум завърши гимназия с отличен, а тя записа-ла фармация и престанала да посещава лекциите си. Помолих я да не се занимава с мъжа си, а да започне усилено да учи и завърши, да има професия, с която да си печели хляба. Състоянието ѝ се промени, лампичката ѝ светна, започна да се храни нормално, остана да живее в дома на мъжа си, където я обичаха, и досега работи с фармацията.

В началото на 1975 г. при мен дойде сестра ѝ Живка с майка си Мария, да ме питат какво да направи, за да зачене. От 4 години се е омъжила. Казах ѝ какво да направи, и ако изпълни точно нещата, ще има дете до края на годината. Зачена и на 14.09.1975 г. роди Александър. В миналото е била мъж и женските органи не са ѝ оформени добре, тясна е и ще има трудно раждане. След това ще се явят много проблеми с функциите ѝ. Родил момиче по-леко, но при мензис припада за 20 минути. На върха на 6. дом е Скорпион и Юпитер е в Скорпион в квадрат със Слънцето, Луната в квадрат с Нептун, Плутон в съвпад със Сатурн, и Плутон в опозиция с Марс. Доста опасни положения за раждане.

130. Мария Шопова

Сприятелихме се със София Шопова, която често идваше на Изгрева. Станахме приятели и със снаха ѝ Мария Шопова и семейството ѝ. Тя има Слънце тригон с Луна, съвпад с Меркурий, съвпад с Юпитер, тригон със Сатурн, тригон с Плутон, паралел с Меркурий и Юпитер; Луна тригон със Слънце, тригон с Меркурий, тригон с Юпитер, съвпад с Плутон. Последната констелация показва атаки от отрицателни сили, труден семеен живот и заминаване на съпруга ѝ преди нея. Имаше много хубава обхода с околните и високопоставените. Беше шивачка. Имаше към 50 постоянни клиентки. Меркурий ѝ е пред Слънцето, което дава много добър практичен ум и вътрешно ръководство да се справя с трудните си задачи и да помага хармонично на нуждаещите се. Меркурий съвпад със Слънцето, тригон с Луната, съвпад с Марс, съвпад с Юпитер, тригон със Сатурн, тригон с Плутон, паралел със Слънцето и Юпитер. Силно свързана с Братството и редовно посещаваше беседите. От техния квартал при гарата се събирали на група и в 3 часа сутринта тръгвали за Изгрева и навреме отивали в салона. Мария беше отлична шивачка: Сатурн в Близнаци тригон със Слънцето, тригон с Меркурий, тригон с Марс, тригон с Юпитер, полусекстил с Нептун, съвпад с Плутон. Шиеше на приятели цял живот. Тя се сприятели с брат Влад Пашов и често ходеха заедно на Витоша. Като помагаше на хората, поемаше от страданията им и ги изживяваше. При едно посещение я заварих в болезнено състояние и съседка я разтриваше, от което ѝ ставаше по-лошо. Приблизих се до нея, помилвах я по главата и казах: «Ще ти мине всичко, здрава си!» Стана,

сготви ядене и заедно обядвахме. При следващата среща ми каза, че като съм я помилвал, веднага ѝ олекнало, почувствала прилив на сили и станала. Дъщеря ѝ Йорданка завърши висше образование и стана главен инспектор към Министерството на финансите, макар че не беше партийка. В работата си имаше много мъчнотии и често идваше при мен за съвет.

131. Послушание и благодарност

Ходех всяка неделя с първия автобус до Алеко и оттам – на Черни връх. Понякога се събирахме по 20–30 души и вървахме нагоре в мъгла и бури, които често се явяваха. Маркировката е добра и отивахме в туристическата стая и пиехме чай, приготвен от Ганка. При едно тръгване на автобуса, дойде сестра от провинцията Емилия Малева и поехме нагоре заедно. Когато стигнахме на Черни връх, схванаха ѝ се краката. Влязохме във външната стая, където я разтрих хубаво. Казах ѝ, че повече краката ѝ няма да се схващат. Дълго време заедно посещавахме Витоша. По-късно тази сестра ме финансира при издаването на Библията и други книги. Наскоро успях да върна заема си. Мина през гинекологическа операция, леко и бързо се оправи. Три пъти имаше разстройства с опасности за живота ѝ. Сега е добре и работи.

Както споменах, сестра ми Величка се омъжи за Данаил Жеков, без да се съобрази с това, което ѝ казах. Роди син Благовест и избяга от дома на Данаил и живееше у нас, в кухнята. През нощта потича кръв от носа на сина ѝ, тя ме извика, понеже не може да я спре. Разтривах известно време синусите му и кръвоизливът престана.

Пътувах в автобуса и момичето до мене държеше носната си кърпичка на носа – капеше ѝ кръв. Разтрих я малко и кръвоизливът престана. Тя ми благодари и прибра кърпата си.

132. Оздравя, когато послуша, замина си, когато не послуша

Сестра Емилия Минкова се разболява от тромбофлебит и лекарите предлагат да ѝ отрежат крака. Той се подул, станал тъмносин. Извика ме у тях и казах, че след месец ще отиде на Витоша, а след два месеца – на Мусала. Отговори ми, че не ѝ е до шеги, защото искат да ѝ отрежат крака. Започна да налага крака с листа от зеле и ги сменяше на 24 часа. За две седмици двойният ѝ крак придоби нормален вид и тъмната окраска изчезна. На 16-ия ден отиде на контролен преглед. Лекарите бяха отказали да ѝ дават болнични, понеже отказа да ампутират кракът ѝ. Намира познат лекар, който ѝ извинява отсъствието. Комисията я преглежда, виждат, че кракът ѝ е почти нормален и казват, че за 2 седмици не може да се излекува тромбофлебит и е сбъркана диагнозата. След месец посетихме Черни връх, а след два – Мусала. Започнахме всяка седмица редовно да посещаваме Витоша. 7–8 години преди това, като тичала, се блъснала в дърво и костта отпред я боляла непрекъснато. Разтрих я и на следващия ден ми каза, че е станало чудо. Натискала болното място, но вече нямало никаква болка. На гърдата си имала малка бучка. Помолих я да отиде в онкологията, да я махнат, защото в бъдеще може да се получат разсейки и да си замине от левкемия. Не ме послуша. Заболя и влезе в Окръжна болница. При свиждане ми каза, че иска да си замине. Обясних ѝ, че Учителят ни учи

никога да не пожелаваме да си заминем преждевременно, защото тогава ще ни стоварят да плащаме изведнъж цялата ни карма. Иначе ти се дава по-малко, колкото можеш да носиш. След няколко месеца си замина от левкемия – рак в кръвта.

133. Грозещата опасност

През есента на 1998 г. напуснах «Софстрой» и отидох да работя в завод «Електроника». Скоро станах бригадир на комплексна бригада от около 20 души. Работехме по ремонтите в завода и поддържане почивните станции във Велинград и Мичурин. Получавах добра заплата и работих 2 години. Учителят ми каза да се пенсионирам. Някаква опасност грозеше живота ми. Послушах Учителя и направих необходимото. Не искаха да ме пуснат. Да остана само да ръководя бригадата, без да работя. Промениха закона за строителите и станахме втора категория и от 1.01.1991 г. излязох в пенсия. В Братството идвах колети с продукти, които трябваше да се раздават на социално слабите. Изготвих списък на хората и разделяхме продуктите на броя на хората и с Елена с по две торби ги разнасяхме по къщите.

След 2 години ме извикаха в Електрониката да направя мозайката на офис, понеже колегите ми, които останаха, не бяха мозайкаджии. Помогнах им и получих 7 хиляди лева, част от които пари дадох на тях. Обаче това беше известно непослушание към повелята на Учителя. Като работех, товарих японка с 6 торби цимент. Тя падна върху палците на краката ми и те дълго време бяха безчувствени. Напоследък им обърнах сериозно внимание и те се пооправиха. Това беше най-малкото от онова, което ме грозеше в завода.

134. Как чрез молитва се пробужда съзнанието

Племенницата ми Симона Кутева завърши отлично гимназия. Явява се на кандидат студентски изпит по физика и го взе отлично. От 1000 кандидати приемат 10, а тя е 6-а, и започва да учи. Когато учила в гимназията, в класа им дошъл проповедник, който ги агитирал да станат калугерки. Симона изкарва първия семестър, взема си багажа и отива калугерка в манастира в гр. Калофер. У нас дойдоха разтревожените ѝ родители и ме питат какво да правят. Казах им всяка сутрин да стават рано, точно в 3 часа, когато идват съществата на Бялото Братство на Земята, и да се молят да напусне манастира, с подходяща молитва. Започнаха да работят, без да пропуснат ден. В манастира Симона вижда колко е ограничен животът, че има много негативни прояви и отношения. След повече от 3 месеца, тя напуска манастира, но отива при леля си Вера в с. Мърчаево. Започнала да работи като санитарка в Института за спешна медицинска помощ «Пирогов». През есента отива в университета и веднага я приемат и завърши физика, специализира и сега продължава да учи с мъжа си – също физик, в Германия.

Внучката на Петър Христов, 12-годишна, започнала да се люби с всеки срещнат и престанала да учи. Казах на Петър да става в 3 часа и да се моли за нея. След около 3 месеца се пробужда съзнанието ѝ, преставя да хайманосва и започва усилено да учи. Завърши гимназия и продължава нагоре.

135. Как се вижда Рила през крив макарон

След 1991 г. влязох в Братския съвет и имах задача да се разправам с противоречията в семейството на Петко Кралев, Радка Денкова и много други. Братството не е съд, а приятелите не са дорасли да живеят заедно, да се търпят, и да си помагат взаимно.

В Айтос се запознах с много приятели от провинцията. Една от тях беше Пенка Дякова от Пловдив. На градината беше дошла с Венко и Пепа. Извиках я и си поприказвахме. Говорих ѝ за дъщеря ѝ, като я предупредих да се пази от нея. Пенка се разболя от диабет, казах ѝ как да се лекува. Обясних ѝ, че захарта в нея е в зависимост от тревогите, които изживява. След известно време получава инфаркт, взимат я в болницата и я слагат в интензивното. Тя ме търсила да се свърже с мен. Отидох в Пловдив. Сутринта играх Паневритмия и след това питах за нея. Владко Петров ми каза, че е в болницата и с колата си ме откара там. Влязох при нея в интензивното, където беше с майка си. Много се зарадва. Казах ѝ, че ще оздравее и след два месеца ще отиде на езерата пеш. Лекарката, която беше наблизо, каза: «Ще види Рила през крив макарон.» Освен инфарктното положение, с видеозона и скенера бяха открили ракови образувания в черния дроб. Казах ѝ, че след няколко дена ще я изпишат. Приятелите от горе ще я възстановят. Сутринта я гледат на видеозона и виждат, че тъмните ракови клетки са изчезнали и на тяхното място се е появила нова розова тъкан. Кръвното и пулсът се нормализират. Записват всичко в книгата си и се чудят. След 4 дена я изписват. Дойде на езерата пеш и се настани в центъра на лагера, близо до мен, и изкара повече от месец в планината. Ободри се и здравето ѝ се стабилизира.

136. Различни случаи на лечение с наместване на етерния двойник

Друга сестра, която мина през много болезнени състояния и болницата, е Минка Челикова. Боледуваше от жлъчката и черния дроб. Поддържахме връзка по телефона и с писма ѝ пишех как да се лекува. Сега е добре. Синът ѝ Иван Джеджев се разболя от компютърна болест. Работи непрекъснато на компютър, без да прави почивка на всеки час по 10 минути. Когато отивал на кръстопът, не можел да се ориентира накъде да тръгне. Понеже нервната му система е претоварена, не може да функционира правилно. Предложих му веднага да спре работа с компютър един месец и като почне да работи, да не е повече от 8 часа, със съответните почивки. Оправи си психиката, но понякога пак се претоварва. Облъчването на компютъра при продължителна работа разстройва нервната система.

Станахме приятели с Димитър и Невена Шуманова от гр. Стамболийски. Те имаха много проблеми в живота си и за всички празници идваха на мястото на Учителя. Димитър беше екстрасенс, лекуваше и помагаше на хората от техния край. Казах му, че не трябва да лекува всеки човек, защото ще се изчерпят енергиите му и ще заболее. Не ме послуша и се разболя – психически се разстрои. Сега ме послуша, веднага спря да приема и да се среща с хора, да мине през пост. Изпълни всичко и сега е добре. Една сутрин преди 3 часа иззвъня телефонът и се обади Невена: «Светозаре, много съм зле – помогни ми!» – «Добре», отговорих аз. В 6 часа ми се обади, че е добре. Срегнахме се. Имала преплитане на червата и паднала в безсъзнание. Дошла в съзнание и веднага ми се обадила по телефона. След като съм ѝ казал, че ще ѝ помогна, тя ме

видяла до нея и правя паси на стомаха, и червата се оправиха. Минала голяма тревога, която причинила преплитането. Сега здравето ѝ е добро.

Млада сестра желаше да учи там, където е роден баща ѝ. Разбрах, че преди повече от 300 години тя е била изгорена на клада от инквизицията, духовете на кармата я чакат там, пак да вземат живота ѝ. Обясних ѝ положението и тя ме послуша, следва тук и завърши.

Друга закъсала със здравето, я разтрих. Умът ѝ се оправи и взе да взима редовно изпитите си. Всички в семейството ѝ – месоядци и против нея. Баща ѝ казал, че била тъпа и нищо нямало да излезе от учението ѝ. С Божията помощ завършва.

Друга, закъсала с функциите, имаше болки и кръвоизливи и не можеше да си взима изпитите. Баща ѝ престанал да ѝ дава средства. Разтрих я, здравето ѝ се оправи и започна отлично да взима изпитите си и завърши. При слизване от Мусала, спъна се на равното, падна и си счупи крака. Помислила за нейна съперница в любовта. Понаместиха ѝ крака, но и аз го наместих – щракна. Заболя я и ми каза, че много грубо съм я дръпнал. Оставихме я при Елена, а ние занесохме раниците до лифта и като тръгнахме обратно, тя беше тръгнала и дошла до първия влек. На рентгена в Пирогов ѝ казали, че костта ѝ е добре наместена и направили гипс. Скоро оздравя.

На езерата друга се разболява, дигнала температура и 3 дена не могла да яде и повръщала. Извика ме и я разтрих до изпотяване. Сутринта, като слизах от Молитвения връх, се срещнахме и ми благодари: повръщането престанало, температурата ѝ – нормална и се явил апетит за ядене. Брат Ангел Гунев от гр. Шипка доведе Катя Мишкова на езерата. Разболява се от разстройство и дигна температура. Не може да ходи и само лежи. Ангел се чуди как ще я свали до хижа «Вада». Повикаха ме. Разтрих гърба ѝ, поуспокои се и почна да пие гореща вода, която ѝ давахме. На сутринта става и отива на Молитвения връх. Започна да се храни и дойде с нас на Паневритмията на петото езеро. На другия ден си слезе надолу.

В лятната школа имаше и 4–5 «добри сестри», които правеха магии. Две сестри от провинцията бяха станали обект на това «добро дело». Бяха станали разноголеди, залитаха и ръцете и краката им се бяха схванали и не можеха да си слязат до Вада. Понеже на другият ден слизах, имах малко време, но ги разтрих добре. Краката и ръцете им се освободиха и на другия ден си слязохме заедно. В провинцията бяха атакувани много пъти и им помагахме.

За невидимия свят най-голямото престъпление – насилие, което се наказва строго, е някой да прави магии или да проявява вампиризм – да смуче енергиите от хората.

137. Строежът на нова къща взима жертви

На градината в Айтос се запознах със семейство, което решило да издигне на мястото на старата си къща нова. Предупредих ги, че строежът взима жертви и може да си замине бащата и дори и майката. Отговориха ми: «Ние сме решили и сме започнали.» На четвъртата плоча отидох и аз да им помогна. В околията наоколо навсякъде валеше дъжд, а само при нас не валеше. На другия ден трябваше да се излива бетонът, а арматурата не беше готова. Майсторите не искали да дойдат, защото щяло да вали дъжд. Накарах да ги извикат веднага, защото при нас няма да вали, докато не излеем бетона на плочата. Дойдоха и до вечерта арматурата беше готова. Прегледах кофража – имаше доста дупки по него. На другия ден – петък, намериха помпа с дълъг маркуч и започна нали-

зането, като пускахме бавно и по малко бетон в колоните. Четири-пет колони избиха, затегнахме ги и ги подпряхме здраво и наляхме плочата. Изтеклия бетон го събрахме и с кофи го пренесохме. Предишните плочи ги изливали без обработване и ставали порозни – отвън дъждът спирал, а вътре не спирало да тече. В събота сутринта гланцирах отгоре бетона на цялата плоча с мистрия. След обед, когато циментът беше постегнал, заваля дъжд – да полее плочата. Повече не капеше надолу.

Бащата почина, а майката мина през криза, но остана да живее. Покриха къщата, измазаха отвътре и почнаха да я ползват. По-късно, преди срещата за Богородица на градината в Айтос, майката сънува 5 вечери наред малката си дъщеря в ковчег в дома им. Сестра ѝ я сънувала 3 пъти. Дойдоха на градината и влязоха да спят, като никога в стаята, в мазето, където ние отсядахме. Не ни казаха нищо. Двете често боледуваха и аз ги бях разтривал няколко пъти. След свършване на братската среща ни поканиха на гости у тях. Прекарахме 3 дена заедно. Сутринта на третия ден направихме упражнение, дадено от Учителя за идването на Духа и запазване на живота. Преди няколко прераждания малката направила някакво престъпление, сега кармата назряла и господарите на кармата искат живота ѝ. Когато майка ѝ боледува, дава част от живота си. Поисках съдействието на Учителя и Той ми каза, че ще мине през най-лекото плащане. Дойде да ни изпрати на влака и седна с нас в купето. Дотогава влакът тръгвал в 11 часа и 40 минути, но променили разписанието на 11 часа и 20 минути. Еленка я покани да слезе, но тя отговори, че има още време. Влакът потегли бавно. Попитах я може ли да скочи в движение. – «Разбира се!» Взех ѝ найлона и тя скочи добре, но не пусна дръжката и влакът я повлече. Бяхме на предпоследния вагон. Падна под влака, но не отиде под колелетата и след малко се изправи. Хвърлих ѝ плика на перона и тя си го взела. Натъртила се много. Елена много се разстрои. Било предвидено, като се връща, да я блъсне кола и да си замине. Падането от влака беше по-малкото зло, което отмени голямото.

138. Лечение чрез разтриване на двете рождени сестри и на някои други

10 дена по-късно Учителят ми каза веднага да отида при пострадалата Румяна. Влакът беше в 9 часа и 30 минути, а аз трябваше да взема от Сточна гара няколко пакета с книги и след това «Мисли за всеки ден» от Изгрева. Викнах приятел с кола, който дойде в 7 часа у нас. Отидохме и взехме пакетите от Сточна гара и тръгнахме за Изгрева. Приятелят ми каза, че до 9 часа и 30 минути няма да можем да стигнем до Изгрева от многото светофари, които има. Отговорих му, че за това има грижа онзи, който ме изпраща. Навсякъде светофарите светеха зелено и много бързо се отзовахме на Изгрева. Взех «Мислите», отбихме се у нас, взех багажа си и на Гара Искър бяхме 10 минути преди минаването на влака. Отидох при пострадалата. Лекарите ѝ дали много антибиотици и се отровило тялото ѝ, а тя не пила никак гореща вода. Ходилото на десния ѝ крак беше почерняло, имаше много синини и открити рани. С кола я караха на превръзки. Минахме на усилен воден режим от гореща вода и постоянни разтривки. Синините изчезнаха, раните се затвориха и взе да пристъпва. Червенината от крака ѝ избледня. Постепенно проходи и оздравя. На мястото на Учителя срещнах преди този случай голямата дъщеря и видях в ириса ѝ, че има проблеми с функциите и болки. Не пожелах да ѝ помогна. След като привърших с разтриването на малката, тя се престраши и ме помоли да я разтрия. Раздвижих я основно до изпотяване. Месец след това дойде в командировка в

София и ми донесе бонбони. Благодарни, че болките, които имала 2 години, престанали и функциите станали нормални. По-късно лявата ѝ гърда се увеличила и станала почти двойно по-голяма от дясната. Лекарите прогнозирали, че това е рак. Отидох у тях, разтрих я добре и за няколко дена гърдата стана нормална. Разрешиха се и други подобни проблеми с разтриване. Майка им беше изстинала и я разтрих леко през дрехите ѝ. На сутринта ми се оплака, че където съм я разтривал, ѝ горяло, топло ѝ я през цялата нощ. Дъщерите ѝ се смееха. От ръцете ми излиза топлина, която разкарва и стопява подутините. Беше оздравяла. По-рано изпаднала в инфарктно състояние и лекарите я отровили с лекарства. Тя не е взимала дотогава лекарства. Обади ми се по телефона и им наредих да спрат всякакви лекарства и да пие отвара от исландски лишей – сутрин, обед и вечер. Да пие и гореща вода на глътки, за да се очисти от отровите. Излезе от критичното положение, в което беше изпаднала, и оздравя.

Внучката на сестра Сабина, Виолета, имала подутина и изкривяване на гръбнака. Помоли ме да я разтрия. Като се съблече, беше в черно бельо. Казах ѝ да махне черното от себе си и веднага ме послуша. Разтрих я, подутината ѝ изчезна и гръбът ѝ се оправи. Срегнах я напълно здрава.

На братските срещи на градината в гр. Айтос много хора се допитваха за здравословните си проблеми и помагах, колкото можех. Казах на една сестра, че тъй, както живее, ще стигне до инфаркт, но ѝ казах как да се излекува. На другата година ми даде буркан с мед. Попитах я защо ми дава този мед. Отговори, че както съм ѝ казал, станало. Не коригирала живота си и стигнала до инфаркт, но започнала да прилага лечението, което съм ѝ казал, и оздравяла. За благодарност ми дава буркан мед.

Преди 15 години Лефтер от Айтос беше закъсал и му помогнах и оздравя. После винаги гледаше да ми даде нещо. Сестра от Ямбол страдаше от много често уриниране и ходеше с памперси. Разтрих я и разбрах, че употребява месо и ѝ казах, че докато яде месо, не може да се излекува.

139. Шарката и зелените джуджета

При сутрешна молитва рано ми наредиха да се моля за сестра Маргарита Вонидова, която не познавах. Започнах веднага да работя. Отидох при брат Гавраил Величков и питах за нея. Каза ми, че е от Младежкия клас и напоследък много боледувала. Направихме вътрешна връзка, без да сме се срещали на земята. Заминала си, но ме свързва със семейството в провинцията – две сестри и баща им, което често тя го посещавала. Започнахме да се срещаме на сбирките в градината на Айтос. Голямата се разболяла от вариола – като малка не е боледувала – и ѝ предложих да я видя и помогна, за да не ѝ останат белези по тялото. Понеже е мома – отказа. След време от големите неприятности, които изживява, ѝ се схващат и подуват краката и не може да качи дори едно стъпало и да ходи. Молила се повече от седмица на Учителя и той насън ѝ казал да дойде при мен да я излекувам. Учителят ми нареди да помагам на сестрите, понеже много боледуват, и да не връщам никого, който идва при мен за помощ. Обади ни се по телефона и дойде у нас. Павел я посрещна на гарата и с наша помощ се качи по стъпалата и седна в хола. Взе да плаче – боляха я краката. Влезе в спалнята и се разсъблече. Казах ѝ: «Ти не пожела да ми покажеш шарката, когато беше болна от вариола, а сега се съблече.» – «Нямам избор, разтривай ме!» Краката, доста дебели, бяха твърди буци и почти нямаше оросяване. Започнах с десния, а след това и левия крак. Доста я болеше. Каза ми:

«Не обръщай внимание на това, че викам, ти ме разтривай.» Разтривах я повече от 2 часа и казах, че да се излекува, трябва да я разтривам поне една седмица. Отговори ми, че си е взела отпуска за седмица. На другия ден прояви женските си качества и каза: «Няма да ме разтриваш, защото ние сме близки и какво ще каже жена ти Елена, че се събличам гола пред тебе.» Отговорих ѝ: «Ето я Елена, разберете се двете.» Елена веднага каза: «Ще я разтриваш, докато оздравее.» Разтривах я по два и три пъти на ден. Ръцете ми изпускаха голяма топлина и полека-лека буците по краката ѝ се стопиха и разкараха и не остана нищо твърдо. Възстанови се оросяването и взе свободно да се движи. Каза ми, че в болницата хирурзите ѝ предложили да махнат буците от краката ѝ оперативно. Повече от 15 години досега краката ѝ са здрави и добре се движи.

При друго идване в София на симпозиум ми се оплака, че всяка вечер преди лягане вижда едни зелени човечета – джуджета до леглото ѝ. Тя има Уран точна опозиция с Марс. Една нощ се вижда вързана в лаборатория на зелените същества. Над нея имало система, която да изтегли кръвта от тялото ѝ – да си замине от този свят. Близко до нея минало същество и тя го захапала за гърдите със зъбите си. Съществото нямало плът като нас, а било като гъба. Обърнала се към Учителя, помолила се и лабораторията изчезнала. Всяка вечер те настойчиво били до леглото ѝ. Казах ѝ да остане 3 вечери да спи у нас и човечетата ще изчезнат – няма да се появят повече. Пак прояви женските качества, но Елена имаше счупена ръка и я придума да остане. Оттогава досега – 15 години – не ги е виждала в стаята си. Премина през големи неприятности в семейството си, предизвикани от кармична връзка с един мъж. Накрая ѝ казах да прекъсне връзката си с него, защото скоро ще си замине и ако е свързана с него, и тя ще си отиде. Този човек всеки ден я търсел по телефона по няколко пъти. Накрая тя се осъзна и ме послуша. Заяви ми, че прекъсва връзките си с него. Преставя да я търси по телефона и скоро си замина. Повлече след себе си друга своя приятелка. Освен краката, тази сестра имаше и ракови образувания – червеи във влагалището, които се стопиха и изчезнаха.

140. Кой предизвиква любовните увлечения

Сестра имаше болки и кръвоизливи, които след разтриване престанаха. Често ходеше в чужбина. Отиде в Гърция и като се върна, преспа у нас. Беше много напрегната нервно и се трансформира. Купила си златен пръстен от Атина. Накарах я да го продаде, или да го замени с друг, понеже носи тежки влияния и ще ѝ причини големи страдания. Послуша ме, отишла в Пловдив и го сменила.

Когато ходехме на езерата, в хижата, както споменах, изнасях беседи пред приятелите. Момиче на 12 години, дошла с майка си и баща си, като ме слушала се влюбила в мен. След 1990 г. става студентка и ми пише писмо, че не знае защо, но много ме обича. Покани ме на гости и ми обясни, че ме обикнала на езерата, когато била на 12 години, а сега е на възраст и може да ми отговори на каквато любов искам. Съблече се, а аз я разтрих добре и след това взимаше отлично изпитите си и завърши образованието си. Разсърди ми се. Срегнах я и попитах защо е сърдита. «Защото не отговори на любовта ми.» – «Аз съм на 70 г., а ти – на 20, и мога да съм ти дядо. Намери си момче на твоята възраст и разбиране и с него се люби!» Изгрява и на Асцендента Козирог и тя ще се пласира в живота, ще си намери мястото.

Юрданка Георгиева ме обиква през 1952–1953 г. в Димитровград, където бях войник. Преминава през много житейски трудности и се разболява от епи-

лепсия. Срегнахме се на езерата и аз ѝ препоръчах да ходи зиме и лете на Рила, на езерата, и ще оздравее. Послуша ме, започна всяка седмица да посещава езерата и оздравя. Никога не ми се е натрапвала и ми изповядваше всичко, което минаваше в живота си. Беше един отличен приятел, с голяма любов към всички в Братството.

На езерата се появи младо момиче с очила, което постоянно се въртеше около мене. Не ѝ обръщах никакво внимание. На следващата година разбрах, че е племенница на мой добър приятел и се запознахме. Разбра кога ходя на Мусала и идваше редовно на екскурзиите, които организирах с група приятели. Следваше икономика и при една екскурзия ми каза, че ще се откаже да учи. «Ако не учиш, не се завъртай повече около мене!» Вечерта в Заслона «Хималаи» ми каза причината за това си решение. От две години нямала мензис и изпитвала голямо нервно напрежение. «Лесна работа» – казах ѝ аз. Преди лягане я разтрих добре и сутринта, като тръгнахме за връха, ми каза, че мензисът ѝ започнал, но имала силни болки. Казах ѝ да върви близо до мене, за да няма силни болки. Помолих Юрданка Георгиева да ѝ помогне и тя ѝ набави всичко необходимо. След това завърши с отличие образованието си и започна да работи като икономист. В края на месец май всяка година ѝ прилошава и припада. В първия деканат на Стрелец има Марс съвпад с Юпитер и съвпад с Нептун. На Асцендента е Овен и когато Слънцето транзитира чрез опозиция, този съвпад има голямо нервно напрежение и тя пада на земята в безсъзнание за около 1/2 час. Взехме мерки и тези припадъци престанаха.

141. Уроците на връх Мусала

В 1998 г. 12 души отивахме на Мусала за посрещане на пролетта. От Ястребец тръгнахме по зимния път, а в мъгливото небе се явиха две слънца, като големи очи, които ни съпътстваха повече от час. Преди хижа «Мусала» сестрата припаднала – спряло дишането и сърцето. Усетих, че става нещо, оставих раницата си и се върнах назад, където лежеше на снега. Разтрих главата ѝ, дойде в съзнание, хванах я за ръка и я водих до дървената хижа и казах: «Сега си вече добре, можеш сама да ходиш.» Приятелите ѝ носеха раницата. Като се качвах по въжето, се скъса каишката на котките. Беше много студено. При последния стълб се плъзнах и ударих крака си и той посиня. Минах по камъните и излязох горе. Сестра Албена ме излекува. Събра лимони от приятелите и ми слагаше филии хляб с лимони. Кракът оздравя и си слязох. За всяко направено добро се плаща. Отрицателните сили си отмъщават.

Сестра решила да дойде при мен и цяла година не се решавала. Дойде и си каза проблемите. Разтрих я и болките изчезнаха и функциите ѝ се нормализираха. Имаше подуване на гърдите и често задух. Често боледуваше. Поканих я да дойде на Мусала и два пъти пропусна. Дойде на третия път и едва се качи горе. Стана ѝ лошо. Разтрих я и състоянието ѝ се подобри, можа да си слезе нормално. Отидох у тях и я накарах да направи слънчева баня, увита в найлон, при което става силно изпотяване. Последва коремообтривна охлаждаща баня. Пак я разтрих основно и след като съм си тръгнал, повърнала към половин кофа боклуци от стомаха и гърдите. Олекнало ѝ веднага. Учеше с дъщеря си в «Свободния университет» и като го закриха, я накарах да се прехвърли в «Климент Охридски», където завърши, дипломира се и започна да работи по специалността си и продължава да учи.

142. При негативните качества са силите на разрушението

Друга ходила при д-р Чаушев, бай Данчо в Родопите и при други двама да излекуват бучките, които имаше на гърдите си. Идва при мене десетина дена да я разтривам и бучките ѝ изчезнаха. Работила в ресторант, където постоянно пушели и в гърдите ѝ се събрало никотин. Постепенно гърдите ѝ се изчистиха и здравето ѝ се подобри. Намери ѝ се работа и работи редовно. Сестрата с дъщеря си живее заедно с една баба, която постоянно им пакости. Понеже има в кухнята неин хладилник, бабата им слага разни неща, дори игли в яденето. Напоследък сложила живак. Дъщеря ѝ се отрови и получи силна атака в апандисита и направиха операция и изкараха всичките отрови и гной. Майка ѝ получи също атака на сляпото черво и апандисита, но ѝ казах, че всичко е на нервна почва и няма смисъл да ѝ се прави операция. Тя ме послуша и оздравя, като проведе няколко поста, за да не може да я тровят повече, и купихме хладилник, който го поставихме в стаята ѝ, така че бабата не може повече да им пакости на храната. Лекар, неин познат ѝ казва: «Ти го обичаш, Светозар, и затова ще оздравееш.» Така и стана. Дъщеря ѝ, която отсъства много време по болест, накрая се засили – след операцията – и завърши отлично класът си.

В провинцията друга приела новите идеи – Валентина Г. Кюприйска, но нямала работа и мъжът ѝ не ѝ давал средства за храна, понеже станала вегетарианка. Взела от баща си половин чувал жито и карала 6 месеца на жито. Учителят ми каза да ѝ помогна. Извиках я у нас и живя около 6 месеца. Това пробуди съзнанието на мъжа ѝ, който идва в София, наема квартира и тя отиде да живее при него. Нареди ѝ се да работи по специалността си. Идва няколко пъти с групите на Мусала и езерата. Съзнанието ѝ се пробуди и започна да се занимава със Словото и с астрология. По-късно взе да проявява свои негативни качества, да си служи с магии, главно срещу жена ми Еленка, и аз я отхвърлих от себе си.

143. Здравословни проблеми без операции

От провинцията идваха много жени със здравословни проблеми. От Хасково повече от 10 дойдоха. Понеже не ги познавах, а всичките се съблякоха голи пред мен, за да ги лекувам, ги попитах как са ме намерили. На Иванка ѝ се явил Учителят на сън и ѝ казал да намерят Светозар и той ще я излекува. Те питали в Хасково за мен, попаднали на приятели от Братството, които им дали моя адрес. Иванка имаше 2 бучки на гърдите и 2 под мишниците. Разтрих я и бучките се стопиха. Благодарих ми, че съм я спасил от 4 операции. Посъветвах я да измени живота си и как да живее, да не закъсва.

Друга дошла и лявата ръка ѝ се схваща. Разбрах, че яде месо, пуши и пие. Казах ѝ да стане вегетарианка, да престане да пуши и пие и тогава да дойде при мен. Останалите се оправиха, разтрих ги и функциите им станаха нормални и спряха кръвоизливите им.

Запознах се с Цветанка Ганчева, която работеше постоянно нощна смяна в психиатрията. След беседа на връщане от клуба до Цариградското шосе разглеждахме проблемите ѝ. Беше преуморена от нощната работа и когато дойде времето да се пенсионира я посъветвах веднага да излезе в пенсия и отиде на селото си да се съвземе и отпочине. Послуша ме и се пенсионира. Като напуска, в болницата ѝ правят пълен преглед и намират 5 възелчета на гърлото ѝ, които трябва да се оперират. Идва разтревожена и ми казва. Разтрих ѝ гърлото, препоръчах и да отиде на село, да си почине и като се върне през есента в София, пак да отиде на преглед. Връща се и отива на преглед в

болницата, но от петте кисти няма и следа. Отива при професора, който я лекувал преди това, който казвал, че без операция не могат да се махнат. През 1998 г. бяхме съседи на езерата и често заедно. След свършването на лятната школа се прибрахме. Към края на годината голямата ѝ дъщеря изживява някакво притеснение като счетоводителка – не ѝ излиза балансът, и пилорът ѝ се затваря и всичко, което яде, го повръща. Отслабнала много и майка ѝ идва при мене. Казах ѝ, че за няколко дена ще се оправи. Да свари шепа червен кантарион в половин литър вода. Понеже е в кома – загубвала съзнание, да ѝ разтваря с лъжичка или нож зъбите, и да ѝ сипва от отварата. Стомахът се успокоява и след 3 дни пилорът ѝ се отваря. Почувствувала глад и започнала да се храни, като сутрин, обед и вечер половин час преди ядене пиела по чаша отвара от кантарион. На 10-ия ден отива на работа. След това няколко месеца пиела редовно кантарион. Проблемите на по-малката се оправиха с разтриване.

144. Мария Маркова, сестра на поетесата Димитрина Антонова

Често ме търсят по разни проблеми в живота. Бяхме близки със сестра Мария Маркова, сестра на Димитрина Антонова.* Имаше две дъщери и син. Живееха в стара къща на ул. «Тотлебен». Често ходех да ѝ правя ремонти по покрива и други. Синът ѝ Стоян говореше срещу комунистите, набедиха го, че е луд и го пратиха в Курило, където беше много зле. Голямата ѝ дъщеря Райка и семейството ѝ отидоха като музиканти да работят и живеят в Германия. Малката Екатерина образува дружеството за свободна проява на хората и 40 пъти я викаха в ДС. Екатерина работи в хотел «Шератън» и успява да даде едно писмо на американка, която го публикувала в Интернет и по целия свят станало известно каква «свобода» има в България. Правителството, силно засегнато и изложено на показ пред целия свят, взима мерки и на последната страница пише със ситни букви, че недоволните от управлението 20-тина души, между които и Екатерина Маркова, могат да напуснат България. Сестра ѝ Райка прочела това дребно написано обявление и веднага съобщава на сестра си по телефона. Към Екатерина се прикрепил доктор Христо Сватовски – агент – провокатор. Отиват във Виена, където ги разпитват и им предлагат да отидат, където искат.

Екатерина искала да остане в Австрия, но приятелят ѝ Сватовски желал да отидат в САЩ. Отиват и живеят в Ню Йорк заедно с двете ѝ деца и получават социални помощи от правителството. На втората година Екатерина забелязала и разбрала, че Сватовски вземал за себе си 2/3 от парите, а за тях тримата оставял 1/3. Тя веднага напуснала този мошеник и отишла да живее в гр. Буфало. Успява да отиде във Виена, където американците я разпитват и изпращат в САЩ. Изтегли и брат си Стоян, когото лекарите там го оправиха от психическото му разстройство. Взеха им къщата на «Тотлебен» и им дадоха апартаменти. Мария често посещаваше мястото на Учителя и братските празници, където се срещахме. Тя остаря и дойде внучката ѝ Надежда от САЩ да я гледа. Мария ставала посред нощ и почвала да готви за гости, които щели да дойдат. Такива не идват и цяла седмица ядат приготвеното ядене. По едно време се укротява и само почивала на леглото. Учителят ми каза да я посетя. Отидох с Елена у тях и Надя ми се похвали, че баба ѝ станала от известно време кротка. Влязох в стаята, а тя се излъчила и лежи неподвижна на леглото. Концентрирах се в

* Вж. «Изгревът», том VIII, стр. 356–410, а за родословното дърво – на стр. 410. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

точката на дъха ѝ, изпратих ѝ силна мисъл, тя се върна и отвори сините си очи. Видя ни с Елена и каза: «Дошли сте ми на гости и аз трябва да ви нагостя.» Стана, пригответи ядене и се хранихме заедно. Не беше яла няколко дена. На смяна дойдоха да я гледат Райка и Захари. Зет ѝ си удари палеца, той се подул и не може да свири с флейтата. Отива на мястото на Учителя, помолва Му се и на другия ден пръстът му спада и започва пак да свири. Той направи разработка на песните и Паневритмията.

145. Ръкавицата на Мария Маркова

Един студен следобед Учителят ми каза веднага да посетя двете Мари: Маркова и Шопова. Отидох при Маркова, където ме посрещнаха Захари и Райка, и започнахме да говорим. Казах им, че съм дошъл да видя баба Мария и влязох в стаята ѝ. Беше в кома, опъната и не даваше признак на живот. Мисълта ми не помогна и разтрих главата ѝ. Въздъхна, отвори очите си, но нямаше сили да говори. Мария обичаше Екатерина, а с Райка имаше някакви кармически противоречия. Надигна се да седне и Райка идва да ѝ помогне и сядат до нея. Мария я прегръща и така прегърнати стояли повече от час. Обясниха ми, че така в този живот разрешават кармата си. Иначе е трябвало един цял живот да живеят заедно. 20 години преди това Мария казва на зет си Захари, който е бил материалист, че ако си заmine преди него, на третия ден сутринта ще му загаси лампата. На другата сутрин, 14.03.1998 г., Мария Христова Маркова си заминава след разрешаването на кармата с дъщеря си Райка. Отидохме с Елена при Мария Шопова. Заварихме я в кома и двете ѝ дъщери – там. Било ѝ горещо, разтворила прозореца и изстинала много. Разтрих я и дойде в съзнание. Дадохме ѝ да пие чай и след него взе да яде яденето, което Елена беше приготвила за нея. Казах ѝ, ако има криза, да изпие няколко чаши гореща вода. На другия ден сутринта ѝ станало лошо, но изпила няколко чаши гореща вода и оздравяла. На 19.03.1998 г. беше погребението на Мария Маркова, а аз с група отивахме на Мусала и преди последното изкачване към заслон «Еверест», хвъркна ръкавицата на сестра Албена. Оставих раницата и слязох надолу да я взема. Вятърът я духна по-надолу. Така няколко пъти. Сетих се и казах: «Марио, не си прави шеги, задръж ръкавицата.» Вятърът се усили много, но ръкавицата си остана като закована на място и аз я взех и дадох на Албена. На третия ден от заминаването, зет ѝ Захари довършва писането на наряда за заминали, който му бях дал, и лампата му угасва. Спомня си думите на Мария, казани му преди 20 години.

146. Христо тракториста

Мария Шопова останала сама и се сетила, че чешмата в кухнята не е пусната и може да замръзне. Отива, пуца я, но на връщане пада, натъртва гърба си и пуква таза. С големи усилия пропълзява до телефона и се обажда на сестра си, която идва с дъщеря си и я дигат в леглото. Всичко я боли. Обадох се по телефона и питах дъщеря ѝ София може ли да я видим. Каза: «Ела, но тя е неподвижна.» Отидохме с Елена. Лежеше със затворени очи. Поразтрих я малко и милвах лявата страна на главата ѝ. Успокои се и започна да ни разправя случки от живота си. Елена взе да ѝ дава от баницата, която ѝ беше занесла. Стомахът ѝ се оправил и през нощта се освободила. Започнала да се храни, но има болки по тялото.

На градината в Айтос се запознах с брат Христо Христов, много близък приятел на Илия Тимев. С него бяхме на езерата и пожелах да отиде до Рупите, но не го вземали в групата. Научих за желанието му и го поканих да го заведе. На другия ден сутринта рано тръгнахме. Посрещнахме изгрева на Мальовица, продължихме през Еленините върхове, Орловец, Злия зъб, Ловница, Страшното езеро и вечерта късно се прибрахме в лагера. Илия остана много доволен и станахме добри приятели. Предупредих Христо, който работеше с голям трактор, че тракторът ще се обърне, и да се моли на Учителя да остане жив. Скоро, като кара трактора по голям наклон, се обръща и по чудо остава жив и няма пострадали от другия трактор, който бил пред него. Желязо го ударило по главата и потекло кръв, но бързо се оправил в болницата. Редовно помага в орането на лозето в градината. Павел води коня Мечо и Христо оре. Понеже измоли от Учителя живота на най-големите си врагове – жената и дъщеря му, на тяхното място си заминаха двамата му внука, за да се пробудят другите от семейството му – жена, син, дъщеря. По-големият му внук обича момиче от Бургас, а родителите не му дават да има връзка с нея. Той тръгва с колата си да отиде при нея и се блъсва в електрически стълб и си заминава. По-малкият внук работи, а майка му взима парите му и яде и пие и не се грижи за него. Той се отчайва от живота и се обесва, като се връзва за шията с тел. Христо в този момент е на градината в Айтос, има силна интуиция и разбира, че става нещо у тях, и веднага си отива. Закъснял и момчето си заминало. От това нещо получи психическо разстройство. Отива да пасе овцете на зет си в с. Люсковец, където му е по-добре. Вижда насън двамата си внуци, че държат изпит в Невидимия свят и влизат да учат в Школата. От големите напрежения му се увеличава пердето на око и той прави операция с лазерен лъч и скоро оздравя. Той е човек, готов да направи всичко за Братството. При сбирката за «Богородица» донесе 3 пъти овче мляко и сирене за празника. Винаги подпомага градината в орането, копането и общата работа.

147. Електрически ток за градината в Айтос

В градината има много работа и в бъдеще ще дойдат много млади хора, които ще помагат безкористно на общото дело. Градината е отлично място за братски срещи и духовна работа и винаги да изпълнява тази своя основна функция. През пролетта на 2002 г. водата от извора намаля и искаха да разкопаят при главата и да хванат по-голяма струя. Предложих им да изчакаме, защото ако има дъжд, водата ще се усили. Есента и зимата валя и тази пролет имаше изобилно вода, даже изтичаше от междинната шахта. Друг проблем беше с тока. Често го спираха от Енергото, понеже виладжиите не си плащали, и градината е няколко пъти по 10 дена без ток. Жиците по дървените стълбове корозирали и създават голямо съпротивление и токът е много слаб. Сестра Недка задвижи този въпрос. Намери фирма да извърши работата по прокаране на подземен кабел от кантона до сградата.

Въпросът с прокарането на тока седи така. Сестра Недка прави предварителна сметка, че прокарането на тока ще струва 1500 лв. Аз ѝ дадох тези пари. Когато фирмата започва да работи, изкопават канал 1 метър в земята и прекарват кабела, се оказва, че работата ще струва 3500 лв. Недка се обръща към Антон, но той ѝ казва, че няма да даде нито един лев за прокарането на тока (добър ръководител!) и Недка да търси от братствата. Казват на брат Колю от Страцин – и той не може да събере пари. Тогава Недка ми телефонира и плаче по телефона, че фирмата свършва работата си и след 3 дена трябва да

им плати 3500 лв., а не ѝ стигат още 2000 лв. Аз ѝ казах, че ще помогна. Имах тези пари от десетъка си. Сутринта взех влака и следобед ѝ занесох парите. Тя ми даде бележки и за двете суми. Отидох да спя на градината. Кабелът беше прокаран и оставаше да се зарие и таблото беше монтирано и на другия ден щяха да пуснат тока. Легнах да спя и към 23 часа се събудих от чуден цигулков концерт, звукът на който идваше от Салона, който е над мен и в него нямаше никой да спи. Музиката ми беше непозната и много бърза и игрива. Концертът продължи повече от един час. След прекарването на тока взехме мерки и оборудвахме градината с комбинирана печка, ток и газ и фурна с горещ въздух, за да могат приятелите и при липса на ток да си сготвят и стоплят вода.

148. Зачеване

След Живка Маркова много жени идваха искат съвет как да заченат и имат деца. Една беше Десислава, дъщерята на Славчо Стоилов, която роди. Друга, която живее на Изгрева, не може да зачене 6 години. Казах ѝ, че има силни страсти и при полов акт изгаря мъжките полови клетки. Тогава да е спокойна и с вътрешно разположение. Скоро зачена и роди красиво момиче. Мъжът ѝ Стефан – бизнесмен, ми предложи да ми даде 600 хиляди лева за това, че има дете. Казах му: «пари не вземам» и ако желае да почерпи братята и сестрите, които идват на беседа в трафопоста. Той купи 50 пити кашкавал (по 2–3 кг), хляб и други продукти и ги даде като подарък от Светозар за детето, което има. Разделихме питите на две и дадохме на всички присъстващи на беседата.*

149. Задигнаха го

Отивахме на беседа в трафопоста с Елена и когато минавахме покрай салона на руското посолство, покрай нас мина кола и спря пред «Топенерджи». От нея излезе Андрей Луканов с наметнато сако на гърба – дясната ръка в ръкава, а лявата – свободна и тръгна по стъпалата да влезе вътре. Учителят ми каза: «Какво прави този още на Земята?» Казах го на Елена. След няколко дена го убиха при жилището му.

150. Простуда и зачеване

Запознах се с Албена Георгиева и приятеля ѝ Николай, които живееха до летището и имаха фирма за оформяне на митнически документи. Отидохме с Елена да ги посетим. Заварихме я, че лежи на леглото и често изпада в безсъзнание, а мъжът ѝ се оправя с клиентите. «Приятелка» им направила магия да си заминат с мъжа ѝ за 48 часа. Накарах Елена да я разтрие, но не успя да ѝ помогне. Тогава я разтрих, мина тежестта и болката в главата и магията се

* Андрей Луканов по времето на социализма е от 1972–1976 г. заместник-министър на външната търговия, 1976–1986 г. – заместник-председател на Министерския съвет, 1987–1989 г. – министър на външноикономическите връзки. А след промяната от 1990 г. е министър-председател на България за 3 месеца, през 1990–1991 г. – член на Висшия съвет на Българската социалистическа партия (комунисти). През 1992 г. е арестуван и подведен под съдебна отговорност за безвъзмездните помощи за т.нар. Трети свят и е освободен през същата година. На 2 октомври 1996 г. е убит в София. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

пресече, оздравя, стана и отиде да работи. След няколко дена се видяхме пак и казах, че по-добър партньор от Николай не може да намери. Той има Слънце съвпад с Венера в Лъв в 10 дом, тригон с Луната, съвпад с Юпитер, съвпад с Нептун. Каза ми, че много добре се разбират, но доста време не може да зачене. Отговорих ѝ, че на по-млади години е ходила тънко облечена и е простудила яйчниците си и не може да протича семенната течност към утробата ѝ. Предложих ѝ да я разтрия, ако не я е срам. Съблече се и я разтрих основно. След десетина дни ми донесе снимка от видеозон, на която личеше, че е заченала. На 30.01.1999 г. роди едно много активно момче, с кардиналните знаци на ъглите. Асцендент Овен – 0°, IC – Рак – 0°, Десцендент – Везни – 0°, и MC – Козирог – 0°. Слънце съвпад Меркурий, съвпад Уран, съвпад Нептун, секстил Плутон, паралел Луната. Слънцето е във Водолей.

151. Пушене и никотин

Направиха операция на сърцето на баща ѝ. Той имаше кризи. Албена положи много грижи за него и всяка вечер с колата си отиваше в Стара Загора. Помогна и на майка си при болезненото ѝ състояние. Веднъж тя с мъжа си и приятелката ѝ Мариана Видрарска дойдоха на нивата ни да копаем царевица. В миналото Марияна пушела много, а сега не пуши, но от чистия въздух и раздвижването се отрази на насъбралия се никотин и ѝ стана лошо. Закарахме я във фургона и я разтрих. Започна да диша свободно и пристъпът ѝ мина. Същата 1998 г. отидохме за 22 юни заедно с тях на Мусала. Чистият въздух и голямото раздвижване по изкачването предизвика задух на Марияна и на връщане припадна. Разтрих я, хванах я за ръката и я водех по дълбокия сняг до долу. Не беше добре и си влачеше краката. Бързахме, понеже влизането на Слънцето беше в 16 часа и тогава тръгнахме надолу и нощта ще ни хване в гората. В тъмнината, от другата страна я хвана Павел и стигнахме до Боровец. Казах на Албена как да помогне на Марияна и на другия ден беше добре.

152. Мъчно се отглежда седмаче

На Паневритмията се срещнах няколко пъти с Мария Димитрова и понеже е дъщеря на Лиляна Събева, си позволих да се намеся в живота ѝ. Казах ѝ, че ходи с един, който е 15 години по-възрастен от нея и му се дава. Ще забременее и ще трябва да се омъжи за него, но той не може да се грижи за семейство – интересува се само от науката, и ще се явят много противоречия помежду им, което може да завърши с развод. Ще има трудности при носенето и раждането, и ако закъса, да ми се обади. В хороскопа има Луна квадрат с Меркурий, квадрат с Венера, опозиция с Марс. Тя нищо не ми отговори и се изгуби от Паневритмията. След известно време, една вечер ми се обади от Майчин дом, че има силни болки и решила да роди на седмия месец с цезарово сечение. Отговорих ѝ: «Знаеш ли колко мъчно се гледа седмаче, цял живот ще се мъчиш с него. Ще ти помогнем, и родиш на деветия месец нормално.» Отказала се от решението си и ме послуша и роди на деветия месец. Роди момиче – Невена, с Асцендент Козирог. След това започнаха разправии в семейството. Те завършиха с развод. Брат ѝ Асен работи във фирма, където се влюбва в момиче, което му прави магии, да го обича постоянно и да може да му взима парите. Асен стига до психическо разстройство и няколко пъти идва при мене. Накарах го да напусне тази работа, помогнах му и постепенно се освободи от магиите и прекъсна връзките си с въпросната жена. Оздравя и изчезна и досега не се е обадил –

още не е закъсал. Затова не отидох за осветяване на апартамента, който си купили Лилето и Мария. Отидоха Елена и Павел.

153. Отказ от операция

Дойде при мен Силвия Младенова от Северна България. 8 години не може да зачене. Казах ѝ какво да направи и зачена. За раждането дойде в София, но раждането ѝ закъсня от термина и бързаше да го извади оперативно. Посетих я в Майчин дом и казах да почака да мине на 16.07.2000 г. Слънчевото затъмнение. Послуша ме и вечерта на 18.07. роди нормално момче. Кръстиха го Найдено. Казваше: «Моето дете е най-красивото, най-хубавото!» За благодарност ми докараха чувал с брашно.

Отначало се чудех откъде се научаваха за мене и идваха толкова непознати на мен жени. Разбрах от тях, че насън им се явявало същество – Учителят, или други, и ги насочвали към мен.

Дойде Росица Кирилова с мъжа си Венцислав. Не можела да зачена. Видях причините и я посъветвах какво да направи. Зачена и идва няколко пъти при мен по време на бременността. Посъветвах я да е спокойна по време на бременността и за нищо да не се тревожи, защото всичко се отразява на детето. Роди нормално, макар че има Луна опозиция с Марс. Детето беше момиче и го кръстиха Бетина. Преди зачеването Росица имаше голяма киста от лявата страна на лицето. Правили ѝ операция, но кистата се появила отново, още по-голяма. След раждането искаше да прави пак операция на кистата. Казах ѝ, че няма нужда да минава през излишни страдания. Така ще оздравее. Помилвах ѝ раната няколко пъти и ѝ казах да си отива. След повече от два месеца дойде тя с мъжа си и ме разцелува. Лицето ѝ беше чисто и красиво, без никаква следа от грозната киста. Бог ѝ помогна чрез детето, което роди, да се освободи и да го отгледа с любов. Колкото пъти ме посещава, все ме прегръща и целува. Доведе сестра си Мариана бременна в 9 месец, да ѝ кажа нещо. Разгледах хороскопа ѝ – има много хубави качества. Казах ѝ, че всичко при нея е много добре и ще роди леко. На 1.04.2003 г. ражда момче.

Друга близка – Розалия, имаше трудна бременност. Работи духовно през нея и на 31.03.2003 г. роди момче оперативно. Кръстиха го Изидор. Да са живи и здрави майките и децата.

154. Новороденото довежда баща си

Дойде една красавица, Мигуела Григорова, с мъжа си Дечо Дечев – художник. Видях причините защо не може да зачене и я посъветвах да хармонизира чувствата си и да се справи със страстите си. Изпълни всичко точно каквото ѝ казах, и зачена. Предупредих я, че ще има трудна бременност и раждането ще е труден проблем. Има в хороскопа Луна опозиция с Меркурий, квадрат с Марс, който е в Скорпион в 6. дом. Казах ѝ да идва при мен, щом закъса нещо. След 4 месеца ѝ се схванаха краката. В хороскопа има Хирон опозиция с Плутон в Дева в 5. дом – мъчнотии в стъпалата при бременност. Разтрих колената ѝ, и казах, че ще се оправи. Оправи се бързо и идваше с баща си, който я чакаше във в колата. Тя ми изповядваше всичко от живота си. Намерила някакво писмо в боклука на мъжа си с жена. Извикала и му казала: «Ние сме културни хора и щом имаш отношение с друга жена, напусни дома ми!» Той си събрал багажа и излязъл. Предупредих я да е много внимателна през време на бременността и да ми се обади, когато отиде в Майчин дом. Десетина дена преди термина,

като минавала през двора, шофьор паркирал назад и я блъснал с колата си. Това активизирало процесите, закарват я в Майчин дом и ражда веднага момче. Тя ми се обади по телефона. Искали да го кръстят Александър. Казах ѝ в никакъв случай. Тогава Алекс. Казах ѝ Ален. Тя спира списъка за имената на децата (по професия е адвокат) и семейството ѝ решава да е Ален и го записва на другия ден в списъка така. Тя тича и при съвета стига служителката от болницата и променя името на детето. Бащата веднага идва – детето ги събира. Понеже в човека най-късно е създадена дихателната система, в детето не е дооформена и го държаха десетина дена в кислородна камера. След това се наложи да му вържат крака за три месеца, да се изправи и израсте правилно. Тя се беше схванала през бременността и това се отрази на детето. В хороскопа детето има Слънце съвпад със Сатурн, в Близнаци и опозиция с Плутон. Отвързаха крака му, който се оправи и сега детето палува.

Дойде Иванка Димитрова, омъжила се втори път за Божидар и иска да има дете от него, но не може да зачене. Посъветвах я, послуша ме и зачена. Идва няколко пъти по време на бременността си и в средата на януари роди момиче.

155. Как се увеличи пенсията ни

Често ми задават въпроси по телефона, или писма, на които отговарям. Грижа се и за здравословното състояние на семейството ми. В 2001 г. пенсията на Елена беше 37 лева, а моята – 80. Подадох молба в съвета и взеха да ми дават помощи. Яви ми се Учителят и ми каза: «Ти защо взимаш пари от общината? Ти си осигурен от Бялото Братство?» Отидох в «Социални грижи» и се отказах от помощите, които ми даваха. Учудиха се и казаха, че за пръв път им се случва някой да се откаже от помощите, отпускани от съвета. След известно време Учителят ми нареди да оправим пенсиите си с Елена. Намерихме специалистка, работила 35 г. в пенсионното – Виолета Мишева. Тръгнахме по мъките, да търсим години с по-висока зарплата – 15 години назад. След 6 месеца променихме базите на изчисление и се удвоиха пенсиите ни. Променят се законите, но има и определено време – астрологически, когато трябва да се свърши дадена работа, което небето отлично го знае!

156. Кой и защо променят Словото на Учителя

Както ми каза през 1960 г. Учителят на Рила, от 1990 г. започнах да се занимавам с духовна работа в Братството. Започнах да изготвям нарядите за братските празници: Пролетта, Петровден, събора – 19 август, 22 септември и 27 декември. В 1991 г. правех и Слово към наряда, но следващите години ръководството ги премахна, за да не се удължават нарядите.

Имах за главна задача да следя за чистотата на Словото в издаваните беседи и изнесох няколко лекции в салона. Оказа се, че мнозина искат да коригират Бога и да не остане нищо от Словото, което Учителят е изнесъл в България. Да замажат и променят смисъла и съдържанието с техните объркани глави. Имах разправни с Димитър Калев от Варна, който беше редактирал беседата «Истинната лоза»^{*} така, че загубила духовното си влияние. Каза ми:

^{*} «Аз съм истинната лоза». Беседа за младите, 25.08.1922, В. Търново, съб., Аз съм истинната лоза, 1992, Роял-77, ISBN 954-8005-55-7, стр. 7-16. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

«Нямам ли право да интерпретирам беседа от Учителя, както аз разбирам?» Казах му: «Ти имаш право само да напишеш беседата точно както Учителят я е произнесъл, дума по дума, без никакво изменение.* Учителят ни учи, че «азбуката в Божествения свят има 35 милиона букви и милиарди думи. Знаете ли колко е мъчно да се свали на Земята един Божествен закон и да се преведе при тия ограничителни условия на Земята с една азбука от 32 букви, каквато е нашата (или еврейската с 24 букви) и десетина хиляди думи? И въпреки всичко, аз съм успял да се справя отлично с тази задача. Понякога търся някоя старинна дума, която да попълни мисълта ми. Моите лекции са изградени по законите на музиката и всяка дума звучи със своя тон и допринася за хармонията в това музикално произведение. Щом се махне само една дума, лекцията започва да звучи фалшиво и ангелите, като се докоснат до такова томче с беседи, казват, че това не е Словото Божие.»

При едно лагеруване в лятната школа на езерата брат Борис Николов сънува Учителя, Който слязъл от духовния свят с голяма бяла книга в дясната Си ръка. Показва му я и казал: «Виждаш ли тази книга? В нея в невидимия свят са записани всичките 7777 беседи, които съм държал на Земята, точно – дума по дума. Нищо няма да се измени и загуби от изнесеното Слово Божие.» В бъдеще голяма група ангели ще слязат и ще се вселят на Земята и ще поправят всички грешки, които сме направили – в Словото, в Паневритмията и в братската музика.

157. Как издавах книгите си

Дълго време правим житен режим. Аз го започнах в казармата през 1953 г., а Елена – при сестра Юрданка Жекова от 1964 г. От 1990 г. се налагаше няколко години наред да изнасям в клуба лекции за правилата и начините за провеждане на житния режим. През 1996 г. брат Иван извади на ксерокс част от лекцията ми, а през 1997 г. я напечатах като учебник за хранене. Казах ми да напиша книга за значението на Пентаграма. По-късно Учителят ми каза да напиша книга за спасяването на евреите, понеже много се лъже по този въпрос. Отговорих Му, че не помня добре нещата от това време и нямам достатъчно знания. Отговори ми: «Ти пиши, ние ще ти помогнем», и издадох «Истината за спасяването на евреите». Използвах спестяванията, които имах, и като продадох една книга, с получените пари печатах друга. Помагаха ми и приятелите. Най-трудно беше с издаването фототипно на Библията на Учителя, но за около две години се напечата. Черната ложка не искаше тя да излезе и всячески пречеха. Издадох фототипно Библията, подарена от Учителя на доктор Жеков – Издателство «Матеосян», 1912 г., като учебно помагало с най-точен превод и подреждане от Петко Рачов Славейков.

Понеже постоянно посещаваме Мусала, езерата и Витоша, написах книга за правилата, които трябва да спазваме в планината. Извадките от беседите, писани на стенография около 40 г., послужиха да се издаде книгата «Себе си познай». Сестра Филка и брат Ангел Кермедчиеви ги подредиха по теми: главата, лицето и ръката. Издадох и 2 молитвеника и други книги.

* Вж. «Изгревът», том XII, стр. 822–887. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

158. Песните на Величка

Помагаше ми сестра ми Величка финансово. Издадохме и нейните хубави песни, които ще се пеят в бъдеще. За школуваните певци не са трудни и сега да ги пеят. Една хубава книга е «Светъл лъч към човешките души». В нея е изнесен езотеричният живот на Учителя и помощта, която е оказал на България и на отделни личности. Сестра ми Величка има Слънце съвпад с Меркурий, а Меркурий съвпад със Сириус, което ѝ дава поезия и нови идеи. Нептун полуквинтил с Меркурий, секстил с Венера, опозиция с Марс, тригон със Сатурн, тригон с Уран ѝ създава големи музикални възможности, и тя написва текстово и музикално 136 духовни песни, събрани в добре оформена песнарка със снимки. Някои от песните са трудни, но както казах, школуваните певци лесно могат да се справят с нотният текст. Величка премина през тъмен и тежък 20-годишен период, от 40 до 60-годишна възраст, за което я осведомих предварително и ѝ помагах. Сънувала съм, че отивам при нея, от школата по астрология в невидимия свят, в която работя и ѝ давам нов хороскоп, с който се продължава животът ѝ. Тя оздравя и излезе от тежкото положение, в което се намираше в момента. Има начини да се променя съдбата на даден човек, да му се промени хороскопът, да му се направи даже и нов и този човек да живее на дотации на Земята още време – докато довърши работата, за която е дошъл на този свят.

В писмо сестра ме пита как променям лицето си, когато съм на езерата в лятната школа, където ме видяла. Отговорих ѝ: «Когато човек се концентрира и работи с доброто и любовта, в него влизат светли същества и променят аурата и външния му вид.»

159. Истинското Братство е в Словото, музиката и Паневритмията

Друга, с добре развито ясновидство, ми каза някои работи, които няма да споделя. За душите, на които очите са отворени, няма скрито-покрито в живота. Това е сестра Малина Класа, която ми каза: «Светозаре, какво е това нещо с тебе? Ту виждам тебе в тялото ти, ту Учителя?» Отговорих ѝ, че в тия трудни моменти, когато отговарях за школата на Рила и ръководах кухнята и духовният живот, постоянно призовавах на помощ Учителя и Той никога не ме оставяше.

Аз не съм в едно външно братство, в което всеки иска да коригира Словото – Великото, което Учителят ни е оставил да го проучваме, да коригира песните, Паневритмията, да правят магии, да проявяват вампиризм, да атакват с лошите си мисли и чувства всеки, който не им харесва. Това са врагове на Братството и нямат нищо общо с учението на Учителя. Те ще платят скъпо за злото, на което служат, било в този живот или като си заминат от този свят. Това са мили братя и сестри разбойници, крадци и врагове на Учителя. «В бъдеще на Земята ще остане само Словото, Паневритмията и Музиката, която съм ви дал.» – Учителят. На Земята ще се вселят много ангели, които ще живеят между нас и ще коригират всичките грешки и глупости, които сме направили в Словото, Музиката и Паневритмията. Ще ни научат да живеем като братя и сестри в пълна хармония и любов и тогава ще се дигнат в другия свят.

От злите хора и насилието помен няма да има. Велико бъдеще се открива за тези, които любят Бога и изпълняват Волята Му.

160. Сънища

Имал съм много сънища – предсказвателни, срещи със заминали наши братя и сестри, с Учителя.

Най-често съм се срещал със сестра Мария Тодорова, която винаги е придружена от Борис Николов. Една нощ в сън бях с брат Юрдан Новаков в Ню Йорк. Той беше ръководител на русенското братство, живял повече от 20 години в САЩ. Вървахме по широка улица и влязохме в голям магазин. Аз разбирах и говорех добре английски език. Собственикът ни каза: «Вземете си каквото искате, без да го плащате, защото утре всичко ще ми вземат, понеже изтича срокът на полицата ми. Падежът ѝ е на сутринта.» Попитах го колко има да плаща. Отговори ми: 10 хиляди долара. Бръкнах в десния си джоб, извадих пачка със 100-доларови банкноти и му я подадох: «Платете си борча и останете да работите в магазина си.» Двамата с Новаков излязохме от магазина, изпратени от широко отворените очи на собственика.

161. На посещения в невидимия и видимия светове

Посещавал съм Хималаите и други непознати, много високи планини, Луната, Венера и други планети. Животът на Лунните жители е под кората на Луната, където Слънцето не се вижда и светлината е сива, кафява, както при облачно време на Земята. На Луната има много дълбоки циркуси до 1000 и повече метра, в които лунните жители кондензират слънчева енергия и я използват. Посетих град с двуетажни къщи и големи тераси отпред, насадени с красиви цветя. Понеже Луната няма атмосфера и от нея много хубаво се наблюдава красивото звездно небе, вероятно жителите бяха отишли над кората за наблюдения. Имаше двама пазачи, които ме видяха и извикаха: «Кой те пусна да дойдеш тук?» И ме подгониха. Аз извиках: «Учителю!» и взех да летя над сградите и отидох на другия край на града. Така се отървах от преследвачите си. При друго посещение там, срещнах два вида същества: високи и ниски. Високите ръководеха работата и бяха неколцина, а ниските изпълняваха нарежданията им и правеха някакви настилки – пътища. В духовния свят не се говори, а връзката става телепатично – с мисълта. На Венера срещнах също два вида същества: високи, които ръководеха, и голяма група ниски същества, които работеха. Навсякъде има големи цветни поляни с най-различни по цвят и големина цветя и отлично подредени градини с дървета, окичени с плодове. Планетата е обвита в облаци, които спират силните слънчеви лъчи. Понякога става разместване на облаци и проникналите слънчеви лъчи изгарят земята и растителността на нея. Съществуват групи, като пожарна команда, които веднага запущват получения отвор с облачно вещество, получено от някакви химикали, разкопават изгорялата площ и възстановяват растителността с нови насаждения. Влязох в завод за фини платове, дълъг няколкостотин метра. Управляваше се от едно същество, пред което имаше командно табло с множество копчета и голям екран, който отразяваше цялостния процес на производството. Той протичаше от суровината до готовия плат, без никакъв шум и прах!

Навсякъде във Вселената съществува един красив, музикален и хармоничен живот, който дава велики условия и блага за правилното развитие на душите. Тази Божествена хармония, музика и любов ще дойдат и на Земята. Ще има едно стадо с един пастир – Бог, нашият Велик Баща. Тогава ще дойде в миниатюр Царството Божие на Земята, за разумните ѝ жители, които тогава ще я населяват. Красив е животът на доброто и любовта. В бъдеще ще бъдем носители и служители на този велик живот.

21.03.2003 г.

IX.
Светозар Няголов
Б. Хороскоп

1. Хороскоп на Светозар Крумов Няголов

21.07.1932 г. 2 16h36' София

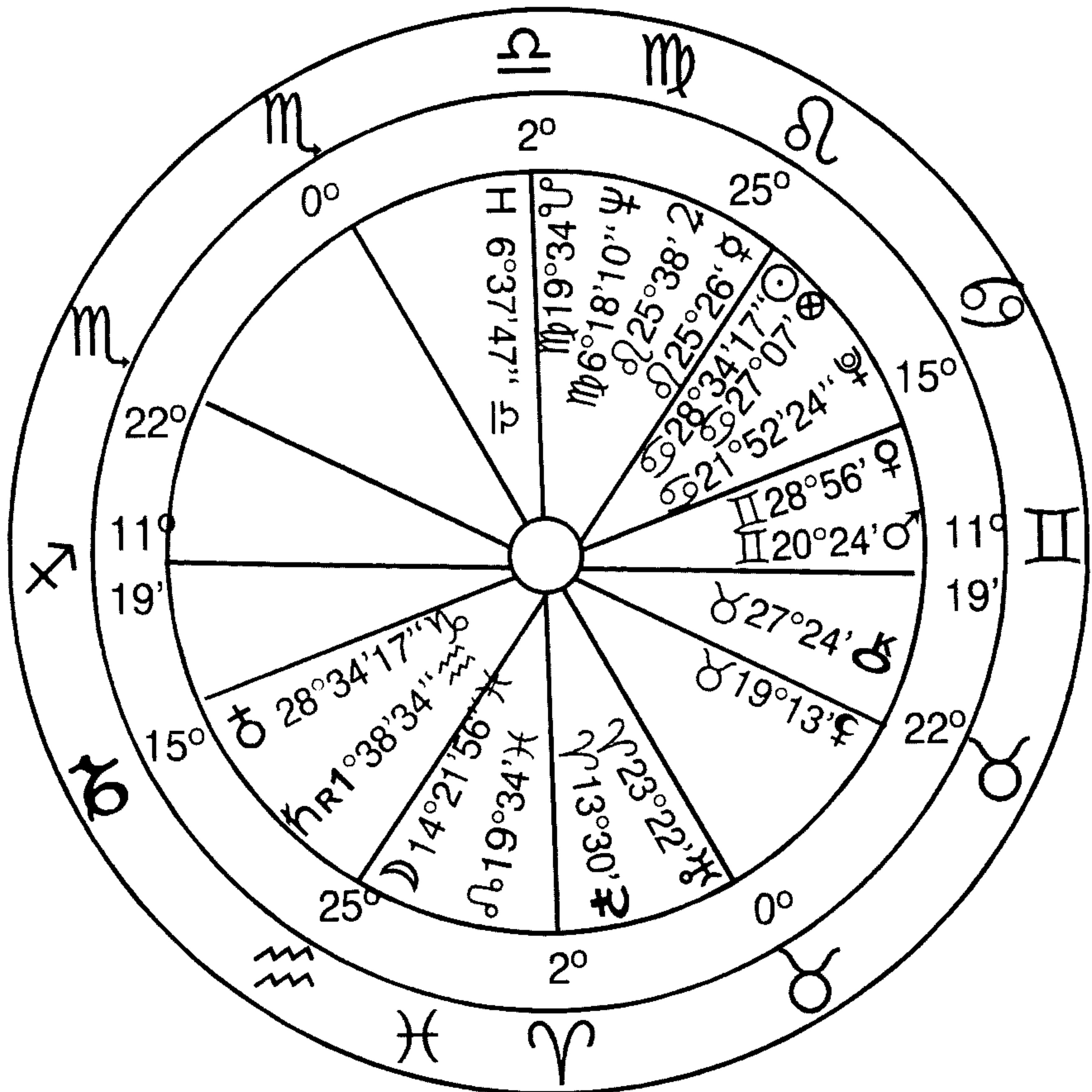
Изгрява Стрелец на Асцендента, който дава високо тяло с големи ръце и крака. Понеже костите са тежки, с напредване на възрастта може да се свият и роденият да се препърби. Лицето е продълговато и добре оформено, носът – правилен, очите са тъмни с добър поглед, а косата – тъмнокестениява. Тялото действа бързо и активно, но не се нуждае много от почивка, защото възстановителните сили са добри. Роденият е издигнат над обикновения живот и е насочил стремежите си към безграничното пространство, изпълнен с висок идеал. Той почита законите и има висок морал. Този знак създава стълбовете в обществото и религията. Има известна опасност от счупване кости на краката. Роденият трябва да се научи да реализира идеалите вътре в себе си, вместо да ги търси отвън. Там, където е поставен, трябва добре да свърши работата, определена за неговата душа, за да може да реализира идеалите си.

Слънце в VIII дом е на много благоприятно място за родения, понеже изпълва с живот и сила дома на смъртта. (Много пъти съм бил на прага на смъртта и Слънцето ме е връщало в живота). Животът дава големи надежди на родения, но често се прекратява преждевременно. Може приживе да не го оценят, но след заминаването му ще има слава в живота на хората. Тук Слънцето указва увеличение на богатството след брака и ще има великодушна съпруга.

Слънце в Рак. Зодиакалният знак Рак е вратата на живота, свързан с душата, с Луната, и дава на родения дълбока скрита духовност. Жизнеността е много слаба. Понякога прави родения малко отпуснат и бавен. По характер е незлоблив, има тих нрав и избягва свадите. Първата половина на живота е безплодна – до 33 години, когато работи вътрешно върху себе си, а след това се радва на успех в зряла възраст. Има силно влечение към окултните науки. Ракът е най-мистичният знак в зодиака, в който дойде и Учителят на земята, също Петър Филипов. Той дава голяма привързаност към дома и удобствата му и към големия дом на братския живот и неговите проблеми.

☉т ☿) ♀т ♀ ♂ ħR□♄P☿♀ || ħR✱MC✱♄☿⊗Q☿ (Слънце точен квадрат и половина Луна, точен полусекстил Венера, опозиция Сатурн ретрограден, квадрат Уран, разпадащ се съвпад Плутон, паралел Сатурн ретрограден, секстил Медиум Цели, секстил Хирон, съвпад точката на щастието и квинтил Лилит).

Светозар Крумов Няголов
21.07.1932 г. 2 16h36', гр. София

Lat

Deci

N 20°29' ☉_T ☽_T ♀_T ♂_T ♃_{RP} ☐_T ♄_T ♅_T ♆_T

II $\hbar_R \times_{MC} \times_{\mathfrak{g}} \sigma \otimes Q \otimes$

N 0°23'

S 6°30'

S 1°01'

N 12°04'

♀ ♂ τ 7 P Δ ✕ Lat. 7, ♀ □ ♂

S 5°44'

N 17°42'

♀_T √ ⊙_P ✱ 7 □_O √ ♂_K

N 0°09'

N 23°14'

♂ по 5 ♀ || ♀ р □ ♎, р □ ♏ 5 ♀

N 0°52'

N 13°49'

$$\mathbb{Z}_{\Pi T} \circ \varnothing_P \times \varnothing_P \Delta \mathfrak{H}_{OT} \circ \Psi_{Lat.} \varnothing, \mathfrak{H}, \Psi_T \perp_{MC} \square \delta$$

S 0°24'

S 20°11'

$$\hbar_R \circlearrowleft \odot \parallel \odot \text{ Lat. } \mathcal{D} \text{ 卐 } \Delta_{\text{TMC}} \Delta \text{ 卐}$$

S 0°37'

N 8°30'

⋈_P □ ⊙_P △ ♀ △_P ⌒_P □ ♀ || ♀ Lat. D, ⌒, h, ♀

N 0°46'

N 9°55'

Ψ □ $\circ$) o o 7 || ✱ Lat. ♀ , 7, ✱

N 22°22'

♀ P O ⊙ O ⊥ ♂ P □ ♀ || ♂ O Q_{MC} Δ ♎ ✕ ♍ ✕ ♀

☉т ☐☾ (Слънце точен квадрат и половина Луна) дава непостоянство, нерешителност, променчивост и мъчно преследване и постигане на някоя цел в живота – мъчно ще успява в това, което предприеме. Роденият ще има мъчнотии в отношенията си с жените, с началниците си и високопоставените. Здравето е увредено с простуди, които мъчно оздравяват. Аспектът показва, че когато майка ми е била бременна с мене, не ме е искала, мислила е да абортира, изживяла е много тревоги и напрежения, които са се втъкали в тялото ми, да нося тези негативи през целия си живот. Майка ми напълно си оправи отношенията си към мене и ме обичаше много, но последствията от изживяното останаха да ги нося.

☉о♂ || ♀R (Слънце образуваща се опозиция паралел ретрограден Сатурн). Това е най-неблагоприятният аспект за родения, при който устойчивостта из основи е отслабена. Добре, че Сатурн е ретрограден и намалява наполовина злите влияния на силния във Водолей Сатурн. Говори за мъчен детски период, изпълнен с болести, главно настинки, слаб и нервен стомах. Липса на апетит и злоядство. Пречи извънредно много на успеха в живота, като ще има постоянни отлагания на нещата, закъснения и спиране на някои работи. Мъчно ще намира работа и ще има много неприятности с началниците си. Роденият ще се чувства изоставен и лишен от всякаква свобода. Тези негативи се оправят, когато роденият се освободи от отрицателните качества на Сатурн – злоба, несправедливост, скържавост, ревност, критичност, клевета и др. Тогава Сатурн отваря торбата с хубавите си аспекти (секстил, тригон), и ги дарява на родения. Опозицията се превръща в тригон. Всичко това започна да се променя в 1935 г., когато направих вътрешна връзка с Учителя. Майка ми, брат ми Костадин и аз бяхме извикани от Учителя привечер на полянката за скъсването на една палатка на сестра Елена Андреева. Учителят ни помилва по главите с брат ми, обърна се към сестра Елена Андреева и каза: «Аз плащам палатката.» След това се обърна към нас и каза, че аз и брат ми в Гърция преди 2000 години сме били видни философи, но и големи врагове, и сега сме такива. Мене ме попита: «Ти как се излъга да дойдеш на Земята?» Аз отговорих: «Учителю, оставям гръцката философия, а аз съм дошъл за Вашето учение – да го приема и приложам в живота си.» Целият Изгрев беше там. Този аспект (Слънце опозиция, паралел ретрограден Сатурн) е най-трудният за живота ми и ме спасява донякъде това, че Сатурн е ретрограден.

Слънце квадрат Уран, Слънце съвпад Плутон, Луна опозиция Нептун, Уран квадрат Плутон, са все разтурящи се аспекти, разрешени в минали животи, а за този живот имах да разреши Слънце образуваща се опозиция, паралел Сатурн ретрограден.

☉P☐♂ (Слънце разтурящ се квадрат Уран). Този разтурящ се аспект е изживян в минали прераждания и ми напомня, че не съм слушал Божествената мъдрост – вътрешното си ръководство – интуицията. Прави родения много докучлив, нервен и слаб самоконтрол. Предсказва много нервни разстройства и болести. Като малък почти не ядях и няколко години си гризях ноктите. Имаше отрови в тялото ми, които избиваха като бели петна по ноктите ми. Роденият е привърженик на сродството и братството на душите и свободната любов. Изложен е на злополуки от гръм, ток и ще претърпи разочарования от всяко естество. След промяната на хороскопа ми (Слънце секстил Уран) дава условия за придобиване и приложението на астрологията.

☉P♂♀ (Слънце разтурящ се съвпад Плутон). И този аспект е разтурящ се – от минала инкарнация. Нарушавал съм Божествените закони и не съм имал правилно отношение към земята, растенията и тялото си. Аз съм

Луна съвпад Глава на Дракона показва благотворното Юпитерово влияние върху моята душа на пробуждането на складираните в подсъзнанието ми добродетели от миналите прераждания и насочването им към новите идеи, донесени от Учителя и вложени в Словото. Преди две хиляди години съм бил християнин и съм се подвизавал след възкресението на Христа с група от около 200 души християни. Криели сме се в Галилейските гори и сме проповядвали Христовото учение. На Изгрева се срещнахме почти цялата група пред лицето на Учителя и бяхме много добри приятели в братството и си помагахме в превратностите на живота.

Q ♄ (Луна квинтил Хирон) – пълно съдействие на моя ръководител към нуждите на моята душа, насочена към Учителя и Словото, а по-късно и към болезнените състояния на приятелите.

Меркурий на върха на IX дом ми дава любов към религията, науката и литературата. Надарява ме с прилежен ум, способен да прониква дълбоко в проблемите на живота със склонност към философия и човеколюбие. Умът е обширен, гъвкав, находчив и каузален – търси причините на нещата.

Меркурий в Лъв дава благороден идеал с възвишени наклонности, буден, положителен, упорит разсъдък, ненавиждащ долните и подли дела. Характерът е симпатичен, но понякога казва в очите на хората това, което мисли. Роденият притежава организаторски дарби и способности и може да бъде водач или началник на група хора (бях бригадир на бригада в строителството.)

♀♂♄♅♁♆♃ Lat. ♄, ♀☐♄ (Меркурий точен съвпад Юпитер, разтурящ се тригон Уран, латитюд Юпитер и Нептун и квадрат Хирон.) Виждаме един много положително аспектиран Меркурий – отправен към духовното (Бялото Братство – Юпитер и астрологията – Уран). Меркурий, свързан с Юпитер и Уран, показва, че в ума ми има синхрон между практичния ум (Меркурий), ангелската мъдрост (Юпитер) и Божествената мъдрост (Уран).

♀♂т♄ (Меркурий точен съвпад Юпитер) е един от най-положителните аспекти. Дава весел и оптимистичен характер, способен да гледа на добрата страна на нещата и не пада духом в часове на несполука. Умът е с голям кръгзор, гъвкав, способен да разсъждава правилно и да установява твърдо решение след зряло размишление. Роденият не взема никога прибързани решения, а изисква време за размишление и като реши нещо, то е неотменимо. Показва успех в литературата и правосъдието. Ще бъде уважаван за почтеността и искреността, които проявява. Много благоприятно съчетание за литературата и за научни окултни познания – специално астрологията. Ще има достатъчно здраве, богатство и мъдрост. Много хора ще се привличат от неговите положителни жизнени трептения. Умът е свързан с идеите и новия живот, показан от Братството, със Словото. Има богати възможности да пътува до чужди страни (което отстъпих на сестра ми Величка и тя отиде във Франция).

♀ Δ ♂ (Меркурий тригон Уран) дава оригинален, независим, своеобразен ум, въставащ срещу робството на модата, традицията и обществените условия. Роденият е неустрашим да си проправи път към абсолютна свобода. Пионер в мисълта и откритията. Идеите му са възвишени и насочени към прогреса и развитието на човечеството.

[illegible]

споменах, в хороскопа ми има три активни планети, в перихелий: Марс, Юпитер и Нептун. От всичките планети в хороскопа ми най-добре е поставен господарят на хороскопа – Юпитер, който има само положителни аспекти, с изключение на Юпитер квадрат Хирон. Подобни са и Меркурий, Венера, които също имат по един квадрат (Меркурий квадрат Хирон, Венера квадрат Медиум Цели и Юпитер квадрат Хирон). Това показва, че Бялото Братство има най-силно присъствие в хороскопа и ми дава съответни външни форми, чрез които да изразя това положително влияние.

7 ♄ □ т ♂ ♀ Р ✕ ♀ Р Δ ☿ О ♂ ♀ Lat. ♀ , ☿ , ♀ т ⊥ MC □ ♂ (Юпитер в перихелий точен съвпад Меркурий, разтурящ се секстил Венера, разтурящ се тригон Уран, образуващ се съвпад Нептун, латитюд Меркурий, латитюд Уран, латитюд Нептун, точен полуквинтил Медиум Цели и квадрат Хирон.) Тези аспекти на Юпитер и тези на Меркурий показват астрологията в мене. Юпитер, в перихелий в IX дом, на върха, ми осигурява всестранни възможности да пътувам по целия свят. С тези духовни сили и помощ завърших отлично гимназията (описано в биографията ми.) Те ме правят отличен математик.

През 1950 г. работех като финансов агент в Първи райсъвет и отговарях за 6-а и 7-а секция, на които народен представител беше Магдалена Барьмова – сестра на Георги Димитров. По нейно предложение ме извикаха в Градския съвет, при Стела Авишай, началник на личен състав за окръга. Когато отивах в съвета, в градинката срещу пощата, и бях пред стъпалата, Учителят ми каза: «Не приемай това, което ти предлагат!» На площадката повтори и като влязох в залата, за трети път ми каза: «Не приемай това, което ти предлагат.» Още първия път Му казах: «Ще Те послушам, Учителю.» Една чиновничка ме попита: «Какво търсите тук, другарю?» Отговорих, че ме е извикала другарката Стела Авишай за всякаква справка. Попита за името и ме извика при нея. «Другарю Няголов, по решение на Градския съвет и Градския комитет на БКП ви предлагаме да учите в чужбина. (Изброи ми десетина.) Отивате в която държава желаете, учите езика една година на държавни разноски и следвате каквото пожелаете.» Отговорих: «Трогнат съм от високото доверие, което ми гласувате, но аз не искам да уча в чужбина, а в България.» Отказах да служа на комунизма и си навлякох гнева на партията им.

По-късно, през 1967 г., работехме сградата на транспорта, извикаха ни спешно да направим два балкона с венецианска мозайка. Свършихме работата предсрочно и отлично. Началникът на БДК Петко Илиев ме извика и ми предложи да работя по поддръжката на легациите по света. Всеки месец сме в различни държави и ми плащат в долари. Категорично отказах да работя с тези агенти. Затова в 1976 г., когато ни изселваха от Изгрева, Илиев шест месеца не ни даваше жилище – бяха ни отрязали тока и спрели водата.

7 ♃♂♂♂ (Юпитер в перихелий разтурящ се тригон Уран) дава на родения широка душа, милостива сърце, със склонност към изкуствата, музиката и окултните познания – астрологията. Ще участва в тайни общества – в Бялото Братство. Роденият е почтен, искрен, общителен, гостоприемен и се ползва от влиянието на приятели, заемащи високи длъжности. Може да има успех и в педагогиката.

♄ ♀ ♃ ♄ (Юпитер в перихелий съвпад Нептун в перихелий) дарява
 родения с дръзновена мистична природа, заета с окултни идеи и науки. Когато
 характерът е достатъчно развит, става проводник на най-благородните и
 духовни сили на тези две планети, съдържащи Ангелската мъдрост (Юпитер) и
 Божествата любов (Нептун). Радва се на многобройни духовни и окултни

опитности. В сънно състояние (излъчване) роденият придобива съвършени познания за невидимите светове.

♃ ♀, ♃, ♃ (Юпитер в перихелий латитюд Меркурий, Уран и Нептун) показва, че досега изброените по-горе физически аспекти се дублират от фините влияния на Божествения свят, проявени чрез секретаря на боговете Меркурий, Божествената мъдрост – Уран, и Божествената любов – Нептун. Те внасят в родения много духовни сили и енергии и възможности за проявяването им на физическото поле.

♃ ♃ ⊥ MC (Юпитер в перихелий точен полуквинтил Медиум Цели) говори за силната връзка на господаря на хороскопа, Юпитер, със свръхсъзнанието ми, с ангелите и Бога.

♃ ♃ ☐ ☿ (Юпитер в перихелий квадрат Хирон) говори за някои допуснати от мен грешки, които трябва да изправа, иначе много скъпо се плаща. Да притежавам абсолютно послушание и голяма будност.

♃ ♃ 25°38' в Лъв е в точен съвпад с Алфа Хидра Алфард 26°22' в Лъв. Това е главната звезда, водеща змея, Хидрата. По арабски се казва «самотната» звезда. Има качествата на Сатурн, съчетани с Венера и Нептун. Обикновено това влияние е неблагоприятно и е свързано с ядове, несполуки и провали, отнасящи се до нашето братство в България, на което и аз съм член. Еволюцията е обща и не може някой сам да излезе напред и всички вървим общо напред.

Сатурн във втори дом, при положителни аспекти дава голямо физическо богатство, но когато е ранен (Сатурн опозиция паралел Слънце) дава по-големи духовни богатства на будните души. Физически човек може да е беден, но духовно да е много богат, притежаващ големи капитали, натрупани в минали животи.

Сатурн във Водолей, знакът на епохата, дарява родения с любезен и симпатичен характер. Има способност за ясно и смислено изразяване и проникване в деловите отношения. Голяма тактичност, методичност, справедливост и пестеливост да проявява в живота си.

Сатурн латитюд Луна говори да пестя и използвам правилно богатата, които се отправят към моята душа, и духовните ми условия и постоянно да отправям красиви, чисти мисли и възвишени чувства към братята и сестрите.

Сатурн латитюд Уран дава силно влияние на Божествената мъдрост в живота ми и голям подтик за работа с астрологията. Проявявам благородство и хуманност към приятелите, за задоволяване с разположение и щедрост някои техни нужди.

Сатурн тригон Хирон – моят учител и вътрешен ръководител трансформира енергиите на Сатурн, като ме изпълва с блага и знание да лекувам по-възрастните приятели.

Сатурн точен тригон Медиум Цели показва, че кармата ми и финасиите ми се ръководят от свръхсъзнанието ми, което следи всяка моя стъпка и ме ръководи отблизо. Учителят ми каза, че съм осигурен от Бялото Братство. Тези два тригона на Сатурн: с Медиум Цели и с Хирон, са много важни за правилното ми духовно развитие.

Сатурн ретрограден 1°38' във Водолей е точен съвпад с Алфа Орел – Алтаир (0°48' във Водолей). Звездата има марсово съчетано Меркуриево и Юпитерово влияние и дава издръжливост, смелост и голяма щедрост – да раздава материални и духовни блага. Съвпадът е във втори дом – на богатата. Роденият е човек с искрени духовни убеждения и много целенасочено се движи

3. Величка Няголова за хороскопа на Светозар Крумов Няголов

За твоя хороскоп много мислих. Имаш съвпад на Плутон със Слънцето – тежък кармичен аспект. Тъмнината и светлината заедно. Добре е, че се разпада (разрешен в минал живот). Но една седмица преди твоето раждане е бил точен. И ако си се родил тогава (13–14 юли 1932 г.), можело е да си заминеш още малък. А опасно е било и за баща ни. По дирекция, тази разлика от 6 и половина години между Слънцето и Плутон, мисля, че показва, че ти горе си се приготвил да слезеш и е трябвало да изчакаш тези 5–6 градуса (5–6 земни години), за да отmine този силно разрушителен аспект. Едновременно си подготвил и срещата на баща ми с майка ми. Но небето и Учителят са ти подготвили по-подходящи условия да слезеш, за което ти много си настоявал. Дори и при смъртоносни аспекти. Така да знаеш. Всичко е било заради срещата с Великия Учител, слязъл в България, а не за българите, за почест и слава. Учителят ти е позволил, макар че условията са били много трудни. И толкова тежки аспекти си се нагърбил да разрешиш. *(Аз съм ги разрешил в минали животи, а сега са останали само последствията. – бел. на Светозар Няголов)* Отгоре си знаел, че ще ти бъде много трудно, но си решил с Бога напред. Затова и Учителят те е попитал: «Ти как се излъга да дойдеш на Земята?» А това, че вече не искаш да идваш между този народ, това е съвсем друго нещо. Че кой ли иска да е между упорит, неразбран и негативен народ? Но то всичко е за добро. Слязъл си с мисълта, че ще е за малко и при тези трудни аспекти няма да останеш за дълго. До 20 години, когато линията на живота беше прекъсната и Уран по транзит прави съвпад с Плутон, в 1952, 3 година и опложда квадрата Уран квадрат Плутон. Но Учителят ти продължи живота и достигна до Пентограма – 72 градуса, че и още, ако е рекъл Бог. И колко работа свърши! Никой друг не можеше да свърши твоята работа, и затова остана, а и още може да седиш, докато има работа за тебе. Друг няма кой да я свърши! Тук е трудно, заобиколени сме отвсякъде с неприятели, но така се кове нашата сила! То е много лесно да си само между приятели и всички да ти се радват, обичат, славят и почитат. Сега минаваш този изпит, като Йова, да те отхвърлят и унизят и пак две пари да не даваш, а да се радваш, че те махат от това тегло. Учителят си отиде отдавна, разруши външните форми – салона и Изгрева, и остави всеки сам да работи или в малка хармонична група. След като и тебе те отхвърлят, значи край – няма нищо духовно в това тъй наречено братство и Учителят ще го разпръсне. Ще отдели овцете от козите. Като ученик – гонят ли те, и праха си вземи. Това са повечето врагове на Учителя и ти нямаш нищо общо с тях. И Косю вече не ги иска, а това си е тяхно «Братство». Ходиха във Франция при Михаил – голям враг на Учителя. И техният хор пак дойде и книгите му се печатат. Какво искаш ти! Истината остава в твоите хубави книги, които създаде, в некоригираните беседи, които Вергилий издаде, и в поредицата «Изгревът», където участваш и ти. И аз много се радвам за това. И кой е бил този Вергил, който тича като луд да издава? Да не е този, който запали библиотеката в Александрия или Рим? Но той сега има пробудено съзнание и съвестно работи! Това е пак кармично.

Да, аспектът ти Слънце съвпад Плутон е в осми дом, където Плутон е много силен, но над него по-високо е Слънцето, което много пъти те спасява от смъртта, която Плутон ти приготвя. Това е една постоянна борба за живота ти, в която Бог е над всичко. Остави миналото. И защо искаш да те почитат и уважават такива невежи хора? Че как се отнесоха с Христос? Ами с Учителя? Че тебе ли ще признаят? Добре, че се отърваваш вече от тях, защото носиш

1988–1989 година в Козирог въздейства този голям цикъл и се сменя управлението на комунистите (падането им). Ти си взел активно участие отгоре. Тогава Уран, Сатурн и Нептун са останали дълго време в Козирог. Февруари 1991 г. Сатурн е на радикалното си място в опозиция на Слънцето. Юпитер в Лъв ти е помагал.

През ноември 1996 г. Уран влиза във Водолей върху радикалната точка на Сатурн (съвпад Сатурн), а Сатурн от Овен подготвя квадрат към Слънцето. Май, юни 1998 г. Сатурн е квадрат Слънце и съвпад Уран радикален. През 2004 г. септември Сатурн е съвпад Слънце, но Уран от Риби прави тригон със Слънцето и ти помага. 2005 г. юли Сатурн ще направи опозиция на радикалната си точка, $1^{\circ}38'$ Водолей, а Уран – съвпад Луна в Риби $14^{\circ}22'$ в Риби.

Изобщо, ти си роден да имаш будно съзнание цял живот, всеки ден, всяка минута, това, което ти го правиш. Ти успя да обуздаеш разрушителните енергии на ($\text{♄} \text{R} \text{♂} \text{☉}$ – Сатурн ретрограден опозиция Слънце) и Уран ретрограден квадрат Плутон, че дори и впрегна в работа тези негативни сили. Сатурн те прати да работиш в студа с камъните. Но така ти се кали. Животът ти е бил всякога в опасност. Бог все ти го е продължавал, за да работиш. Луната добре поставена в Риби, в тригон с Плутон, ти е помагала (майка ми). Но тази ти Луна е била в опозиция Нептун (Божествената любов), квадрат Марс и т.н. Не ти е било лесно. Свършваш циклите и се освобождаваш от опасностите. Целият ти живот е в ръцете на Учителя – на Бога.

Х.

Величка Няголова

Спомени за брат ми Светозар Няголов и за приятелите

1. Светозар Няголов	697
2. Светозар и родителите ни и брат Петър Филипов	700
3. Женитбата на Светозар	702
4. Светозар и Рила	703
5. Съборният ден 19 август 1999 г.	704
6. Екскурзия със Светозар	705
7. Светозар и брат ни Костадин	708
8. Светозар и аз – сестра му Величка	710
9. Студентските ми години	716
10. Братството и Светозар	718
11. Светозар и Паневритмията на Учителя	720
12. Светозар и градината в Айтос	721
13. Християн – съпругът ми, и Светозар	723
14. Светозар и астрологията	724
15. Светозар и книгите	726
16. Светозар и приятелите му	729
17. Пояснения за движенията	731
18. Братството в Бургас	732
19. Един сън на брат Иван П. Бойчев през 1929 г.	735
20. За Вергилий Кръстев, 21.01.2003 г., Париж	736

Х.

Величка Няголова

Спомени за брат ми

Светозар Няголов

и за приятелите

1. Светозар Няголов

Светозар е роден на 21 юли 1932 г. в София. Той е зодия Рак с Асцендент Стрелец. Вода и огън се сменят непрекъснато! С чувствителността на водата, сензитивност, интуиция и с плам и сила на огъня!

Когато се ражда, на Изгрева, в малката ни барачка, построена от баща ни Крум, майка ни Стефка чува името му да слиза отгоре надолу и просто стъпва на земята. Ето така: Све-то-за-а-р! И слиза със светлина и мощ. До майка ми е имало една комшийка (или леля, не помня) и тя веднага ѝ казва: «Моля ти се, дай ми лист и молив, да запиша името, което слезе от Небето и което аз не знам!» Майка ми не е била чувала друг път това име. И го записва. И то изиграва ролята си: Светлина, която озарява света! И така и става.

Майка ни Стефка е осиновена дъщеря на баба ни Величка Стойчева, от първите ученици на Учителя. Когато в началото на века Учителят обикаля България и търси Своите ученици, Той отсяда винаги при баба ни, когато посещава гр. Бургас. Баба ни Го е посрещала както Господ се посреща! Учителят е оставал по 1–2 месеца у тях. Дядо ни Костадин Стойчев е бил чиновник в пощата, а баба ни е от заможно семейство в Габрово. Братята ѝ там са имали фабрики за платове и са били много богати хора. Баба ни Величка е изнасяла сказки в близките села и градове, според указания на Учителя. Имало е за деца, както и женско събрание. Заминава си в 1918 г., когато Учителят е интерниран във Варна, в хотел «Лондон». Отива дядо ни Коста да Му каже. Той излиза горе на балкона и казва: «Грабнаха я Величка, докато ме нямаше.» И по-късно Той посвещава песента «Ще се развеселя», по текст от Библията, на Величка Стойчева.

Баща ни Крум е роден в многобройно семейство в 1903 г. в гр. Силистра, на Дунава. Имал е и братя, и сестри. Като става младеж, се интересува от новите прогресивни идеи и става вегетарианец. Бил е протестант. Намира Учителя и за всичко Него пита за съвет. Идва да живее на Изгрева и построява барака, дървена. Бил е идеалист и не е искал да се жени. Отишъл да следва право в Университета и се е готвел за проповедник. Протестантите решават

да го изпратят да учи в Америка, с хубава стипендия, и като се върне, да проповядва. Той веднага отива да пита Учителя, влиза при Него и стои 3 часа – от 8 до 11 часа. Навън станала тълпа и притеснение, защото и други искали да влязат при Учителя. Баща ни е мълчал почти през всичкото време, след като е казал на Учителя за предложението на протестантската църква. Учителят също е мълчал. Така в мълчание Учителят променя съдбата на баща ни, и той не заминава за Америка. И след 9 септември 1944 г., при новата комунистическа власт, всичките тези проповедници, завършили в Америка и завърнали се в България, са обвинени в шпионаж и пратени по затворите Белене и др., където и умират.

Веднъж майка ни вървяла по улица в София и след нея се затичала една циганка – гледачка. И ѝ казала: «Ти виждаш ли този, който върви след тебе? За него ще се ожениш!» Майка ни не е знаела кой върви след нея. Обръща се и вижда далеко, че Крум върви. Тя не повярвала на циганката. Но после всичко това се реализирало.

Майка ни е била строга и идеалистка и не е мислела за женитба. По това време тя е обичала безкористно брат Лулчев и често е отивала при него на разговори. А той нищо не вкусвал, без да го сподели с нея. Например първи плод на пролет, чака я да дойде и така заедно ще вкусят плода. Братът е бил женен и по-късно си има други приятелки, като Елена Андреева – стенографката на Учителя. Тя много го е обичала и за нищо на света не е можела да се освободи от него. А връзката им е била кармична. Още по времето на Пилат, който съди Христос, тя му е била жена. И сънува през нощта сън, че осъденият е голяма светлина, и сутринта казва на мъжа си Пилат да не осъжда този човек. И Пилат е искал да го спаси, казвайки на тълпата, че този човек е невинен. Но тълпата, разярена, крещи, че иска Христос да бъде осъден и сложен на кръста. Тогава Пилат измива ръцете си и казва: «Наказанието да падне върху вас!» Както и става с евреите. А този Пилат е бил брат Лулчев.

По-късно той дружи с Невена Неделчева дълги години – и пак връзката им е кармична. Брат Лулчев го е знаел това – както за Елена, така и за Невена. С майка ми Стефка е имал чиста и свята връзка. Тя датира още от древността, от времето на Соломон. И чак сега, при Учителя, се срещат тези две любящи се души.

Майка ни забременяла преди брака си с баща ни. И той, като научил това, взел, че избягал, нали е идеалист и не желае да се жени? И като се връща на Изгрева, отива при брат Лулчев и той му казва: «При Стефка ще отидеш!» И той отива и се жени за майка. Явно е, че майка ни по това време все обича брат Лулчев. А в астрологията има закон, че първото дете на жената идва не по линия на мъжа ѝ, а по линия на този, когото тя обича. А това е било брат Лулчев! Така че духовният баща на Светозар е той, той е, който е повикал духа на Светозар. Говореше се, че и физически Светозар е син на този брат. Не съм чувала от майка ми да е имала физически контакти с брат Лулчев. А и когато тя е забременяла – някъде октомври-ноември 1931 г., по това време брат Лулчев е със сестра Невена Неделчева и Учителят ги е изгонил от Изгрева и те са в провинцията (мисля, в Кнежа). Това прочетох в томовете на «Изгревът» и така сметнах и реших за себе си, че не може физически баща на Светозар да е брат Лулчев. Но и така да е, ние се радваме на всичко, а и нали по дух той е син на брат Лулчев?

Когато се оженват майка ми и баща ми, богатите роднини на баба ни Величка, Заимови – фабриканти, извикват майка ни да ѝ предадат дела на Величка Стойчева за сватбата ѝ. Но тъй като баща ни е питал за всичко Учите-

ля, отива при Него и Му обяснява случая. Учителят казва да не взима тези пари, защото са спечелени с експлоатация на работниците и нямат хубави вибрации. И баща ми и майка ми послушали Учителя, и не отишли на срещата и не получили този сватбен подарък. А това е било голяма сума. И по това време баща ни е бил безработен. Много по-късно намира работа, където и остава до пенсия – «Транспроект».

И така, Светозар расте и живее в едно от най-бедните семейства на Изгрева. След него се ражда Костадин – 1934 г. След него – аз, Величка – 1941 г., и накрая – най-малкият ни брат, Любомир – 1943 г. На това голямо и затруднено семейство много е помагал дядо ни Кънчо Стойчев, с голямата си пенсия. Всичко е давал. А на Изгрева казват подигравателно: «Стефка с многото деца!»

Светозар завършва гимназия и е добър ученик. Но заедно с брат ми Косьо са отивали да работят в един гараж. И в училище ръцете им все били черни и с масло. Класният им (мисля, че се казваше Червенков) веднъж ги видял как работят и разбрал защо са такива ръцете им. Така че още от млад Светозар е научен на труд и дисциплина.

Като деца, те – Светозар, Косьо и синът на комшиите ни, Божидар, играят в техния обширен двор. А там били опънати няколко братски палатки. Шие-ла ги е сестра Елена Андреева – стенографката. И децата взели, че пробиили с пирони всичките тези палатки, играли си добре. И после Братството съдило децата и решили родителите ни да платят похабените палатки. А те били бедни – как ще платят? И завеждат децата на съд при Учителя. И сестра Елена Андреева е била там. И Учителят заявява: «Аз ще платя палатките» – взима вината на Себе си. Като чула това, сестра Елена Андреева пребледняла и взела да казва: «Не, Учителю, не е нужно да се платят тези палатки, те бяха стари и изгнили. Аз ще уший нови!» И така се разрешил този спор. Но от този случай нататък и за през целия живот на Светозар, Учителят го взима под Своя закрила и го носи на гърба Си. Поемайки да плати детинските лудории, Той поема Светозар за цял живот. И все му е помагал, и го е крепил в трудни моменти. Често Той е взимал на колене Косьо и Светозар и им е разказвал приказки.

И Учителят казва, че това са двама видни философи в Гърция, но с противни възгледи. А на Светозар казал: «И ти, как така се реши да слезеш на Земята?» Значи Светозар горе си е бил добре, но е слязъл на Земята, за да присъствува на нея по времето на Великия Учител и да помага с каквото може за делото Му. И когато Учителят си заминава на 27 декември 1944 г., Светозар е бил още малък, но е отишъл с Гради и другите братя да помага в копаенето на гроба Му.

Светозар участва още млад в работата на Изгрева. Включва се в различни мероприятия. Пее в Братския хор и помага на разни възрастни братя и сестри. И когато подава молбата си в Университета, кандидатствува да следва, молбата му е отхвърлена със забележка: «Пее в Братския хор и е дъновист.»

Когато отива да завърши войнишката си служба, отказва да носи пушка. Оставят го почти без храна, нали е вегетарианец, и цели 17 месеца, мисля, е ял само хляб и лук. Станал на вейка. Освен това, тези събития са по времето на Сталин и са решили, че той е агент на чуждо разузнаване. И един ден шефът му, офицер, го взима с колата си и го отвежда далеко извън казармата. Слизат от колата и отиват в съседното пусто поле. Офицерът вади пистолета си и го насочва към Светозар, за да го разстреля. Светозар извиква: «Учите-

лю!» И веднага офицерът сваля ръката си с пистолета и като пробуден от сън започва да вика: «И защо сме ние тук? Бързо в колата!» И връща Светозар в казармата, без да може да изпълни пъкления си план. След това повикват родителите ни. Отиват майка ми и баща ми и обясняват на военните защо Светозар се държи така, и че той е с такива миролюбиви идеи. От този ден започват да му дават храна и той се поправя. И успя да завърши военната си служба, която по негово време е удължена. И той изкарва 3 години и половина. Щяло е да коства живота му, но Учителят го спасява и го оставя за работа. И често Светозар казва: «Че, аз трябваше да си замина още на 23 години.» И ако се погледне хороскопът му, Слънце съвпад Плутон в Рак и в 8-и дом – на смъртта. Но господар на хороскопа му е Юпитер, Асцендент Стрелец. А той е в 9-и дом в Лъва, точен съвпад с Меркурий. И Юпитер го спасява. А той е символ на Бога, на Учителя, на Бялото Братство. С много силен 9-и дом, който отговаря на Стрелеца и с 3 планети там + Опащата на Дракона – миналото: той е бил проповедник, учител, вожд, и сега се ражда с този си капацитет. Съвпад на Юпитер с Меркурий и далечен – с Нептун! Това му дава голям алтруизъм, идеализъм и готовност на саможертва. В Лъва – обаятелност, магнетизъм и способност да ръководи. Обаятелен в говоренето, той е като един извор. И започне ли да говори, не спира. Може да говори с часове и отгоре тече знанието. С идеите на Аристотел, той се ражда в Новата епоха, да се подготви като проповедник на Новия живот и епохата на Водолея. Това е казал и Учителят за всички Свои ученици. Бялото Братство неведнъж му е възлагало важни задачи. И е бил и известен цар в Русия. Това го сънувах и после търсих в речника. Кой ли цар е бил? Предположих един, който е бил много духовен. Не знам точно. Владеел е закона и е бил много строг и неумолим за истината. Тази му Луна в Риби е добре, в 3-ти дом на Близнаци и в съвпад с Главата на Дракона – целта на прераждането му. Ще му даде популярност, силно въображение и писателски качества. Той написа много ценни книги и свърши хубава работа. С Венера в 7-и дом, в Близнаци, дава голяма обаятелност и красноречие, силен магнетизъм и привлекателност. Особено за дружества. Има силен Сатурн във Водолей и половината Козирог в 1-ви дом. Дава му голяма дисциплина, много трудно детство – недоимък и беднотия, също и гони все високите върхове. И така е! Той обича винаги планините и високите върхове, обича да върви без път и по най-трудното място. Беше отличен скиор, слизаше от хижа «Алеко» на Витоша до Драгалевци по шосето. Че и мене ме е учил да карам ски. Често е ходил и на Рила зимно време със ски и с 2-3 приятели от Братството – Гената, Крум Въжаров и др. Че веднъж паднала мъгла, били са близо до хижата на второто езеро. И един казал надясно, другият – наляво и щели да паднат в пропастта. Тогава Светозар посочил и казал: «Тука е!» И така намерили хижата и се спасили всички. Често пъти е отивал зимно време на хижи в Рила и като влезе – няма никой! Запалва огън, изсушава се и си приготвя топъл чай. Хижарите го познават и понякога още долу в селото му дават ключа на хижата.

2. Светозар и родителите ни и брат Петър Филипов

Майка ми Стефка и баща ми Крум много обичаха своя първороден син. Те виждаха в него необикновени способности и духовни качества. За всичко взеха да се допитват до него. И което кажеше – така и ставаше. И всички заедно, и аз с тях, взехме да посещаваме брат Петър Филипов. Един прекра-

сен и духовен брат. Много верен на Учителя и на чистия и свят живот. Светозар отиде да живее у него и му помагаше в домакинството. Защото много често в къщата на този брат ставаха духовни срещи, празнуваха се празници, работеше се. Идваше и сестра Мария Тодорова и свиреше на пианото. Там беше непрекъснато и брат Галилей Величков. Той ни свиреше с цигулката. Нали беше музикантът цигулар в Школата на Учителя! А Мария – на пианото. Изкарвали сме чудно, потопени в духовна атмосфера, музика, разговори за Невидимия свят, за Учителя свещен. И Еленка идваше, тя стана и съпруга на Светозар. И помагаше в кухнята. А Светозар прекопаваше големия двор и се грижеше за дърветата и ягодите. И всички отивахме в неделя на Витоша, от Бистрица нагоре до Купена горе. Тръгвахме в ранни зори – 2 часа и към 3 и половина минаваше един персонален автобус. И с него – до селото и после – нагоре по обширните поляни. Имаше много лоши, свирепи кучета в това село. Те бяха овчарски – но големи като мечки. Отначало се хвърляха. Но ние ги превърнахме в приятели. Носехме им хляб и те сладко ядяха. Познаваха ни и ни чакаха всяка неделя. Тръгваха с нас. Някои ни напускаха нагоре, но други идваха с нас и прекарваха заедно целия ден. Страхувахме се, че овчарите ще им се карат. Но на тях им беше много приятно с нас. Обградени с грижи и любов!

Посрещяхме Слънцето на баирите нагоре и полека-лека се изкачвахме на върха Купена. Откриваше се чудна гледка към Рила и се виждаха върховете на Витоша. Приготвяхме чуден чай от боровинки и листа, пиехме, закусвахме и четяхме беседа. Почивахме си на тази височина и обядвахме всички заедно. Започвахме да слизаме върха към 4 часа след обед. А имаше едни огромни камъни! Често с нас идваше и Донка, която е работила в къщата на генерал Стоянови и ги познаваше много добре. Сега тя работеше във вегетарианския ресторант в София. И носеше чудно хубави неща за хапване! Големи, едри маслини, червени едри чушки и др. Тя много обичаше и уважаваше брат Петър. А какви разговори имахме с брата, както и с Галилей! Просто бяхме потопени в хармоничната атмосфера на един възвишен и невидим свят, а брат Петър ни отваряше очите към този свят и ни говореше за светли същества, които присъствуват, и той ги виждаше. И така, обградени с тази чудна светлина, в молитви, песни и разговори с невидимите същества, прекарвахме деня. Това бяха незабравими дни, години. Родителите ми бяха много доволни от брат Петър, и че Светозар има тази привилегия да бъде с него. За мене това бяха най-духовните ми години. От брат Петър се научих какво значи молитва, и то дългите молитви, какво значи служене на Бога и връзка с Учителя. Много му дължа, на този свят брат! Той ме учеше да живея чист и свят живот, да бъда «дева» и да пазя чистотата на тялото си, за да мога да работя с този възвишен свят, с който той работеше. Често брат Петър ни съветваше: «Сипете пепел на главите си и започнете нова страница в живота си! Покайте се и се изчистете!» Той беше неумолим за тази чистота и много строг. Към Светозар се държеше често троснато, караше му се и когато искаше да говори – все го възпираше. Имаше някакъв страх, че Светозар може да го надминава духовно и по знания. И чрез този брат се сближиха Еленка и Светозар и покъсно се ожениха. Но мога да кажа, че брат Петър «скъса цървулите си», за да стане това явление и така да бъде сигурен, че Светозар пада надолу с тази си своя женитба и не го надминава в духовно отношение. Брат Петър си имаше и свои създадени песни, и често ги пееше. Говореше и на един език – казваше, че е ангелският. Школата му беше много строга и с голяма дисциплина и чистота. Не беше за всички! Той самият много изискваше. Например с мене –

непрекъснато ме питаше дали съм чиста и девствена, да не съм допуснала физическа близост с младеж. Разпитваше ме и изискваше! Този велик брат изигра огромна роля в моето духовно пробуждане. При него често идваше и Елка Кралева от Бургас. Тя учеше фотография. Беше тиха, кротка, мила и много духовна. За разлика от сестра си Милка, която ми се виждаше винаги агресивна. Елка преспиваше у брат Петър и идваше с нас на Витоша. Братът я уважаваше много! За Елка Кралева – тя си замина отдавна, като остави две деца. Брат Иван Бойчев от Бургас, ръководител на Братството там, ми беше казал, че тя е роден ангел. И така беше! Толкова смирена.

По-късно отношенията ни с брат Петър се влошиха нещо и ние престанаме да го посещаваме. Но Светозар остана да живее там и да му помага – и материално, и физически. А баща ни Крум продължи да отива у брата. И Петър започна да го привлича все повече и повече, с цел да го отдели от семейството ни. И щеше да успее! Защото боравеше с разни сили, че и с магии. Но майка ми – тя е много силен дух – духът на Клеопатра, отива при Петър и смело го заплашва, че ако не остави Крум да си гледа семейството, тя ще потърси властта. Уплашва се Петър и така се спаси баща ни. Но Светозар остана да живее там и трябваше да му прави политика. И то беше да не контактува с нас, с родителите си и семейството си. И ние минавахме всеки ден по пътя покрай тях, и често Светозар беше в градината и копаеше ягодите, но не ни казваше «Добър ден» – и ние не казвахме на него. Това продължи с години и накрая Петър реши да се отърве от Светозар. Задачата я възложи на брат Галилей Величков. И той взе да минава всеки ден през нас и все едно и също разправяше: че Светозар трябвало да дойде тук, при родителите си, и че щял да получи апартамент с тях при събарянето на Изгрева. Родителите ми се радваха много, ако дойдеше Светозар при тях. И накрая той дойде – Светозар, и действително получи апартамент чрез родителите ми. Баща ни почина и апартаментът в кв. «Дружба» беше за Светозар и семейството му. Той се беше вече оженил. Там живя и майка ни. Брат ми Любомир също получи стая, но се отказа в полза на Светозар. И така Светозар се освободи от голям гнет с брат Петър. А последният даде цялото си имущество на племенника си Филип, а той излезе, че е с властта и комунистите, и Петър беше изигран по всички линии, както и той изигра Светозар.

3. Женитбата на Светозар

Светозар държеше много да не се жени, както и е препоръчвал Учителят на всички от Младежкия клас – чист и свят живот. Но чрез брат Петър Филипов той влезе в контакт с Еленка, която всеки ден идваше в дома му и помагаше. И работеха заедно със Светозар мозайка. Светозар, като брат Борис Николов и други, работеше този занаят, и то в бригадите на Борис.

И постепенно се увеличава дружбата на Светозар и Еленка. Светозар ѝ помагал много. А брат Петър Филипов ги поощряваше, за да бъде сигурен, че надминава духовно Светозар. Нали той не беше женен. И един ден Светозар идва при родителите ми и им заявява, че ще се ожени за Еленка. Те се просто изумиха от ужас, че той ще се жени, а не от Еленка. Те я познаваха вече. И аз се размислих много. И го попитах направо: «Еленка бременна ли е?» Той ми отговори: «Да!» Аз тогава казах: «В такъв случай, ти ще се ожениш за нея.» И родителите ми се съгласиха.

Светозар си остана с мъката, че се ожени, но с радостта, че има син. Всички много се радвахме на това дете. А то излезе много способно и с много знания. Светозар се погрижи много за образованието му. Завърши техникум по телефонна техника, мисля, а сега следва физика. Научи се и много хубаво да свири на цигулка. И макар че сега и отдавна вече и Светозар, и Еленка са пенсионери и в тези трудни времена, те продължават да се грижат за сина си, който е вече на 27 години.

А Павел е много работлив и навсякъде помага. Кой ще запали огъня на Рила, на бивака? Още в 3–4 часа Павел става и го запалва. И после свири – дава концерт и събужда лагера. И помага за багажите, за конете. Конете спират пред палатката им. Тича Павел да помага на багажа. Някои селяни донесоха сирене – прясно, много хубаво, също и прясно мляко. Пак Павел и Светозар се занимаваха и го продаваха. Селяните си отиваха – имаха им доверие. Още вода за кухнята! Понякога водата не е достатъчна. И Павел ще събере децата и всички ще тичат до близкия извор и ще донесат вода. А Павел им даваше бонбони и шоколади на всички.

Жената на Светозар – Еленка, е селско, трудово момиче, от село Мърчаево. Нейният баща е Симо, който поканва Учителя там в къщата си по време на бомбардировките през 1944 г. Но Учителят отива в къщата на Темелко, че е по-настрани. Еленка е много трудолюбив човек и отлична домакиня. Много добре се грижи както за мъжа си Светозар, така и за Павел. Готви много вкусно! На Рила често взема дежурството и приготвя много хубаво ядене – било боб или леща. И с такава радост раздава на всички! Също и на съборите в Айтос, на градината. Ще приготви чуден боб, или гювеч, ще изпържи и мекици. И с каква радост раздава на всички! Тя живееше при сестра Йорданка Жекова, която се грижеше за кухнята по време на Учителя, че и след Него. И Еленка продължи делото на Йорданка. И като отидем у нея – каква хубава баница прави! Сама я точи и е чудна! Че и тутманик, мекици, също и хубав козунак. Всичко прави с голямо удоволствие и с много любов! А колко пъти на Рила със Светозар дадоха безплатни обеда, раздаваха безплатно и хляб.

През 1999 г. се бяха свършили дървата за кухнята. И Светозар веднага даде пример. Подпомогнат и от сина си Павел и други някои братя, отидоха и събраха наоколо много сухи дървета и корени. Така се осигури огънят за горещата вода, а и бе даден пример на младите братя как се е работило на Рила по времето на Учителя. Че и Учителят Сам е работил. Светозар дава пример, въпреки напредналата си възраст. По-късно Братството взе да купува дърва за огъня на Рила. Нямаше повече резерви. Конете донасяха дърветата.

4. Светозар и Рила

Вече писах много за помощта, която оказва Светозар на бивака на Рила. Това е физическа помощ. Но той работи и духовно за хармонизирането на братята и сестрите. Също и за хубаво време! Защото има и много по-възрастни приятели, на които им е трудно, дори и при идеално време! А на Рила често стават бури, че и урагани, дъждът може да вали цяла седмица, без да спре. Понякога е падал и сняг! Всяка сутрин Светозар с жена си и малка група отиват още в 2–3 часа на Молитвения връх и работят до 5–6 часа, докато вземат да идват братя и сестри за изгрева и беседата. Но атмосферата е вече приготвена. А също и денят! И като че ли времето го слушаше! През 1999 г. все хубаво беше и почти не валия. Веднъж съм простряла пране и след обяд взе да

гърми много силно и валеше долу, в долината. Изгърмя до нас! Сkochих и казах: «Ще бързам да събера дрехите!» А Светозар казва: «Няма да вали тук, не бой се, тези същества са наши приятели.» И представете си – не заваля! Навсякъде гърмеше и валеше, но не и на нашия лагер. Хубавото време е важно условие и за провеждане на събора на 19, 20 и 21 август! Защото обикновено след 19 август – Преображение, времето се променя, започва да вали, а понякога и сняг е паднал.

Беше 1999 г. и пълното Слънчево затъмнение на 11 август! Големият космичен кръст и разплатата на човечеството. Този кръст е означен и на последната карта от Таро с №21, което отговаря на 21-ви век. Засягат се неподвижните знаци – Лъв и насреща Водолей, Телец и насреща Скорпион. И всичко – в кръстовете помежду им. И сега се изяви този кръст с това пълно затъмнение. Времето беше слънчево и чудно красиво. А се очакваше края на света! И всички гадатели и астролози го предричаха! И в неделята, нашите приятели музиканти решават, че Паневритмията ще се играе на петото езеро, а обикновено през този период се играе все на поляната на езерото на Чистотата. Щели да дойдат важни светски хора, да посетят Паневритмията, и понеже били на Новата хижа – да се играела Паневритмията на петото езеро. А Светозар определяше на Рила къде да се играе Паневритмията, кои беседи да се четат, както и той ръководеше празника за 19 август – Събора. И Светозар казва: «Не – пак ще се играе на Чистотата.» И го определя по дух, без да обяснява защо. Всички музиканти и близките им се просто «озвериха» срещу Светозар. И ме срещнаха мене и изляха всичката си отрова върху мене. Зъбе-ха и крещяха. Аз спокойно им отговорих: «Тук е окултна школа и програмата се определя от Небето и от този, който е определен да я провежда. И вие нямате право да правите изключение заради тези светски хора. Това не се допуска в никоя окултна школа по света!» После, след Паневритмията горе на Чистотата, следва беседа в 10 часа на поляната. Музикантите направиха «бойкот» на Светозар и не дойдоха да свирят. Светозар им казал: «Ако не дойдете, то аз ще взема цигулката си и ще свиря!» И дойде само Таничка и свири. А по-долу, преди баира за слизване, Йоана свиреше и даваше концерт на минаващите братя и сестри, на връщане след беседата.

На мене Светозар обясни. Този ден и поради пълното затъмнение на 11 август, Небето беше предвидило да си заминат четирима души от лагера на Братството. И, ако бяхме играли горе на петото езеро – това щеше да се реализира. Но тук, на Чистотата, Харамията прие удара върху себе си (този остър и негативен връх отстрани на поляната), и така се спасиха тези 4 души. Единият от тях щеше да бъде нашият брат Косьо. Той е болен от сърце и след тежък инфаркт. Всеки миг може да си замине. И той се качи на Рила. И изведнъж стана много зле. Веднага викнах Светозар. Той го сложи сам в своя палатка. И му направи добър масаж, както той си знае. И ми каза: «Този масаж ще го поддържа още 1 година!» И оздравя Костадин, оправя се! И никой от лагера не си замина.

5. Съборният ден 19 август 1999 г.

Учителят е казал още в 1939 г., че условията ще се повторят едва в 1999 г. И наистина, на езерата се събраха хора от цял свят. Имаше много дошли от страх за това пълно Слънчево затъмнение на 11 август. Но то не даде много външна изява! Но от този момент се завъртя ключът на Историята на човечеството и то започна усилено да плаща кармата си. Защото сме в «Ликвидация на века» и няма време. Учителят обяснява това. Природата започна своя танц срещу човека – бури, ураган помете горите в Европа, наводнения, смерчове, голямото земетресение в Турция – Цариград, и то веднага след затъмнението. А на Рила се яви много силен вятър.

За събора на 19 август станахме рано – в 2 часа и 30 минути. Небето е цялото осеяно с едри звезди, каквито има само на Рила! Хладно е. Взимаме си фенер и дебели дрехи и тръгваме за Молитвения връх. Тъмно е, спъваме се, лазим нагоре. Лагерът още спи! И стигаме Молитвения връх. Започваме наряд – молитви, песни, окултни движения. И така с часове! Подготвяме аурата за Великия Празник! Посрещаме изгрева на Сириус – най-силното Слънце в Небето. Мисля, че изгря някъде към 5 часа и 45 минути. Изведнъж изскочи зад Рупите. Едър, красив, блестящ! Казваме формулата: «Да изгрее Сириус на Божествената Мъдрост в нашите умове и да изпълним волята Божия в този свят!» Поздрав с дясната ръка. Постепенно започва да се развиделява и братя и сестри тихо, в медитация, идват и заемат място на върха. Скоро няма да има никакво свободно място. Развиделява се на изток! Чудни цветове се преплитат в неземната картина, рисувана от даровит художник! Вижда се цялата долина надолу, чак до село Говедарци и до града Самоков, който свети, осветен с лампи. Надясно, в дъното, е мощният купол на Мусала и тя е свидетел на Великия ден, когато тука, на тебе, Рила, и върха, бе Учителят! Насреща – веригата на Великана – Рупите, Малъовица, а близо насреща – Салоните, долу с Мечата долина. Всички върхове са безмълвни и участвуват в тържеството. Отзад Харамията ни пази, на запад – Купена, Остреца, Дамга! Върхове велики, святи! И всички очакват този тържествен миг – Изгрева на Слънцето! Върхът е препълнен с народ! Че и долу, по скалите, по клека! Трудно е да се види Слънцето! Ето, и то се показва! Най-великият миг в живота на човека! Това Божествено око всичко озарява, живот дава, мир и хармония раздава! Медитация, песни, молитви. Музикантите са на поста си, макар че е хладно сутрин. Но Слънцето ще ни стопли! После се чете беседата. Светозар е съставил наряда – според начина при Учителя. Чете се една от чудните беседи, които Учителят е държал в 1939 г. тук, на Рила! Чудна красота! Мъдри слова! И Слънцето ни стопля вече. Небето е синьо, лазурно, и ни облива със светлина. След беседата – песен, молитва, и всички слизат надолу към кухнята, да пият гореща вода. Водата отдавна е готова, казаните са пълни, огънят игриво гори! Дежурните са на своя пост, че много хора има – над 1000 души, и всеки трябва да си пийне гореща вода. Така ни е учил Учителят! На Рила – само гореща вода. И опашката е дълга. Всеки чака своя ред, взима си в канче водичка. А някой брат от провинцията е донесъл цял бидон с чуден мед. Загребваме и лъжица от меда. Да е благословен! И един французин, директор на министерство, гледа тази картина и споделя: «Не съм виждал такова чудо! Толкова много народ, и всички сутрин пият само гореща вода!» А имаше чужденци от цял свят. Чувах се разговори на английски, френски, немски, руски!

И след закуската, тръгваме към петото езеро за Паневритмията. Денят е чуден – светъл и красив! Тръгва веригата от хора! Някои са вече горе на

поляната на петото езеро, а други едва сега тръгват от Бивака. Дълга верига по целия път до горе! И там, на голямата поляна, всички слагат бели дрехи, музикантите са в кръга 10–15 души, има и хор. Дирижира Петър Ганев. Чудната музика започва заедно с нежния танц. Играем в 3 кръга – много народ има! И наоколо туристи, на големи групи, гледат тази красота. «Първият ден на Пролетта, първият ден на Радостта, първият ден на Любовта – носят сила и живот!» Ехото отговаря: «Сила и Живот!» Цялата природа е тържествена, смълчана и гледа и слуша този необикновен оркестър. И всичко е в движение. И все напред!

След Паневритмията – общ обяд. Насядали хилядите хора на тревата, всеки вади от раницата си и споделя с околните от скромното си ядене. А долу, в кухнята, дежурните са приготвили чуден обяд! Казаните врат! Зарзават – домати, картофи, боб. Всеки си взима порция от топлото и вкусно ядене! Яли ли сте така на Рила? Такъв апетит и в тази дивна красота, чистота и светлина? Прозвучава: «Сладко-медено, сладко-медено»! Обща молитва и всички си хапват – кой където намери място, там сядат.

И след обяд, на мястото на Учителя, на малката полянка, започва концерт. Свирят братя и сестри, пее хорът – дирижира Петър Ганев. Еква силният и мощен глас на Огнян Николов: «Ти си ме, мамо, човек красив родила!» Пригласят му върховете. След чудния концерт – обща благодарствена молитва, и всички сияят. Така завършва един тържествен ден с Учителя! Защото Той е там. Присъствува, и всички чувствуват мощната Му аура. Той е невидим, но всичко следи и благославя! Най-важно е хармонията! В Мир и Любов да премине този тържествен ден, както когато на теб, Земя, бе Учителят!

6. Екскурзия със Светозар

Щом се чуе в лагера, че Светозар тръгва нагоре по върховете, веднага се събират много хора (15–20) души, че и повече. А е трудно със Светозар! Той познава отлично Рила и върви без пътеки. Слизаме на второто езеро, после – баирчето над третото, пресичаме го отдясно и – нагоре по урвите към петото езеро. Чудни клекове, треви, цветенца нежни! Радва се душата ни! И разговорите със Светозар нямат край. И са толкова интересни! Разказва за Учителя, за Рила, за Небето! Всички слушат, питат го. Аз вървя най-накрая, бавно, трудно ми е по тези непристъпни скали. Не мога всичко да чуя и съжалявам. А те ме изчакват! Ето – стигаме и голямата поляна на петото езеро. Паневритмията още не е започнала. И пак надясно, покрай петото езеро, по урви и скали, треви и клекове – изкачваме малкия Кабул. Тук почти не идват хора. И природата е девствена. Долу синее дълбокото езеро. Ний сме вече почти горе и на четири крака пълзим по отвесната стена! Замайва се главата! Ето, долу започва Паневритмията! Чува се съвсем ясно и кръгът се задвижва. Най-после стигаме върха. Молитви, песни. И надолу слизаме в долината – над шестото езеро. Високо е тук. Стигаме до чуден извор! Напълваме си вода. Вкусваме само по 3 глътки – водата е ледена. И пак нагоре, към Остреца. Много е трудно, пътеката е козя и върти, върти. Накрая сме горе, влизаме във врати, и сме на билото. Още малко, и сме на Остреца. Говори Светозар: «Тука има свещена школа и ни чакат нас. Днес сме им на гости и заедно ще кажем молитва: «Отче наш, Който си на Небесата, да се свети Името Ти! Да дойде Царството Ти! Да бъде волята Ти – както на Небето, така и на Земята!» Пеем «Благославяй, душе моя, Господа! Не забравяй всичите Му милости!...» Слизаме малко

надолу, на малка полянка, и всички приготвяме за обяда. Всеки вади от раницата си блага! А колко е трудно да се качи дотук храна! Маслинки, сиренце и кашкавал, домати и лук. Който яде домати, не яде сирене. Не трябва да се смесват храните. За десерт – ябълки и шоколад! Чудно вкусно се яде, особено след толкова дълъг път и трудно изкачване! Въздухът е свеж! Вижда се наоколо цялата панорама! Дивна красота! И съществата тук са особено внимателни към нас – рядко имат такива гости, скъпи гости!

Тръгваме по билото над седемте езера. Долу се виждат всичките! Любуваме се на красотата и мислите ни летят нависоко. Пред нас идват туристи. И хоп – вятърът грабна шапката на един и тя полетя точно над пропастта. Никой не би могъл да я намери. «Господи! – рекох аз, – шапката!» И като по чудо, невидима ръка я хвана, изви я над пропастта и я постави леко, нежно пред краката ни. А туристът се чудеше, че спасил шапката си от пропастта.

И така напредваме бавно по пътя за Дамга. Но свиваме вляво и по ръба отиваме за Салоните. Вдясно е чудната Урдина долина, горе Мальовица сияй и след нея – веригата на Рупите. Чудна мащерка – никъде няма такъв аромат! Чудни розови цветя. Снимки правим. А наляво е пропастта към Харамията и Чистотата. Вървим и разговорите нямат край. Все за Тебе – Учителю любим! Стигаме Салоните! Тук е друг олтар в Рила! Чудни скали и бели мрамори. Бял и розов кварц! Тук идваха с палатка брат Борис Николов със съпругата му Мария. И колко пъти сме им идвали на гости. Играли сме и Паневритмия. А сестра Мария – все гости посрещаше. И споделяше скромния им обяд с всички нас. Веднъж – доматиена супица с ориз! Толкова малко количество, а на всички раздаде. А бяхме 15–20 души. И не я забравих цял живот, тази супа! Макар и по една лъжица – всеки си вкусна и благослови. А аз си спомням още – като че вчера беше! Сядаме на каменната маса, направена от брат Борис. Хапваме си, пийваме си водичка. Тука няма дърва. От термосите, или слънчева. Че тука след брат Борис взе да идва Гриша Кьосев с група мъже и жени (уж от Братството били) и им проповядваше «окултен секс». За да измърсят святите места. Но бурите ги прогониха и повече не стъпват там. На тези святи места! Какъв резил!

И след закуската надолу, покрай пропастта над езерото «Съзерцание». Много ми е трудно на мене. Вися над урвата. Йорданка от гр. Шумен ми подава ръка, Светозар – с мисълта, а Еленка, и тя ме чака, изчаква и макар че я болят ръцете – гледа да ми помага и тя. Слизаме опасната зона. Стигаме до изворчето «Адюнай» над езерото на Чистотата. Тук идваше брат Петър Филипов с малка група: Светозар, Галилей, Донка, Еленка и др. И работеха – далеко от света и хижата. И покрай Чистотата – нагоре по лекия баир до полянката на Паневритмията. И после, надолу по стръмната пътека, направена още при Учителя, се слиза до бивака. Навсякъде има палатки! Белеят се! Какъв възвишен, свят живот! И после – стигаме бързо, че в 2–3 часа – отново на върха! Молитвения връх! И наново ще започне ден тържествен по стъпките на Учителя.

А вечер на Рила, гледаме звездното небе. И някой брат ни обяснява: Плеядите, Телеца, Алдебаран, Касиопея, Ориона, Сириус. Красиво небе е сътворил Нашият Баща! А в голямата палатка на кухнята – Светозар разказва случаи за Учителя. И всички го слушат с отворена уста. Той е сладкодумен и мисълта му блика като извор, тече като река. И така – с часове. Лягаме да спим, че утре пак рано върха ще изкачим!

Години наред Светозар участвуваше в работата на първата работна група на Езерата. Идваха 15–20 братя и подготвяха лагера. Кухнята, казаните, тоа-

летната, изворът от Молитвения връх, че е наблизно и е удобен за нуждите на кухнята. Приготвяха дърва, построяваха палатки и тъй – цял ден работа. Тази група идваше към края на юли, за да подготви лагера за август. По това време все валеше, рядко имаше слънце. Идваха и някои сестри, за да готвят. И аз веднъж отидох, сестра Жейнова, Надя, тя беше главният готвач. И готвеше много вкусно. А братята работеха по цял ден – плочи, дървета, поправки на пътеките, изворите. Имаше много работа. И Светозар редовно участвуваше в този братски живот.

7. Светозар и брат ни Костадин

Както вече казах, те са били двама известни гръцки философи, с противни възгледи. И още като малки са били все врагове! Светозар е гонил Косьо да го бие, а Косьо се е спасявал в прегръдката на дядо ни Кънчо. Косьо е близо 2 години по-млад от Светозар. И пътят им по-късно се раздели. Косьо тръгна по света, като стана и голям директор на Обединение, с ранг на министър, и обикаляше обекти из цяла България. Той прие блясъка и славата на света.

А Светозар пое духовния път. И той е човек на голяма дисциплина и организация. Всяка сутрин в 2 часа започва работа. И чете, чете – като си вади записки по теми. Знае отлично стенография и си служи свободно. И така той събра материал за някои от книгите си, като «Познай себе си» – всичко, което Учителят е казал за лицето, главата, центровете, ръцете, краката, очите. В тази му организация, както и любовта му към планините и високите върхове, се чувствуваше силното, положително влияние на Сатурн. А Светозар е и висок.

Та, Светозар и Косьо вървят по коренно различни пътища и почти нямат допирни точки. Остават чужди един за друг.

След инфаркта на Косьо, той беше в много тежко състояние и почти не се движеше. И аз, като дойдем с мъжа ми Християн от Франция, взех да го водя с нас сутрин на Паневритмията. Ще му намеря място да седне в трамвая, и после го завеждахме в гората и го слагах в центъра, при музикантите. Сядаше и слушаше. И полека-лека взе да играе и той – и играй и пей цялата Паневритмия – от началото до края. Той знае думите още от малък, и си ги пее, дори са по-различни от сегашните думи. Той така си ги пее. Казвам му: «Не се ли уморяваш, като играеш и пееш?» А той ми отговори: «Не само че не се уморявам, но това спаси живота ми.» И редовно отива и без мене и играе Паневритмията и пее. Той пее много хубаво. И сам се е научил да свири и на акордеон, и на китара. Без ноти.

И веднъж за Празника на Учителя – 12 юли (беше 1998 г., мисля), Светозар е сам и играе с брат си Косьо. И от този момент се оправят отношенията им и се възлюбиха двамата братя. Светозар ми каза на мене: «Нали играхме заедно с Косьо. Оттогава се завъртя животът ни на 180°.» И това Учителят го нареди. Да станат приятели добри.

По-късно Светозар спаси живота на Косьо 2 или 3 пъти на Рила. Вече споменах. Единият път беше при пълното Слънчево затъмнение. Костадин получи удар на сърцето си. Светозар му направи масаж, изолира го сам в своя палатка и полека-лека Косьо възвърна живота си. Че игра и Паневритмия на петото езеро за Празника.

Втория път – пак на Рила. И отново Светозар го сложи в своя малка палатка сам и го наглеждаше. Сутринта Косьо бе по-добре и пак се качи на Молитвения връх. Светозар ми каза: «Масажът, който му направих, ще му държи сито дълго време.» И оттогава двамата братя станаха прекрасни приятели! И Косьо казваше: «Само да чуя нещо против Светозар!» И някой му беше говорил на Изгрева, без да знае, че му е брат. И му казал, че трябва да се спасят от това зло – Светозар. Косьо се облещил и му отговорил: «Нашият разговор беше дотук и повече не искам нито да те чуя, нито да те видя!» И така двамата вековни врагове станаха отлични приятели. И това чудо го направи Учителят! Слава на Бога!

Светозар умееше да лекува. Явно, че и тази дарба е развил в минал живот. Имаше на Изгрева едно куче, Белчо се казваше. В братския двор имаше женско куче – Роза, и брат Ради се грижеше за нея. Той се грижеше и за градините. И това лято тази кучка беше родила много кученца. А беше много лоша и никой не я доближаваше. Отиваме ние с брат ми Любомир, малки бяхме, и гледаме: едно от децата на Роза – бяло и красиво кученце, все отделно си стоеше, настрана от другите. Ние го харесахме и попитахме брат Ради може ли да го вземем. Той ни позволи. Взехме го и го отгледахме, този Белчо, и той стана много лошо куче. Пазеше ни много и с достойнство. Но и нападаше хора – не всички. Подбираше си ги според вибрациите им. Беше много опасно и почти все вързано го държахме. И всички ни беше хапало. Много мразеше кучето на Йордан шофьора. Така му викаха. Неговото кученце беше черно и много добро. И когато той минаваше с кучето си по долната, отдалечена от нас улица, Белчо го усещаше и се хвърляше като бесен да го лае. И Йордан казваше: «Вашето куче е бяло, но душата му е черна, а моето е черно, но душата му е бяла!» Белчо живя много години – 15, мисля. Остаря накрая, студено му беше и седеше все в кухнята ни до печката. А то - и кухня, и стая, и всичко. Никой не можеше да припари у нас! Всички знаеха, че кучето е лошо. А как гонеше котките и кокошките! Тичаше след тях чак до отсрещния двор и устата му се напълваше с перушина. С нашата котка беше голям приятел. И тя сядаше до него на сянка под дюлята и си почиваше необезпокоена. Едва ли би имала по-добър пазач от този Белчо! Веднъж той се затича подир една котка с пълна сила напред и като я наближи, разпозна, че е нашата и продължи да тича с ярост, все едно, че гони нещо друго. И не се издаде, че се е объркал. А котката сви надясно и спря. Та, когато кучето беше вече старо, взе да се схваща и парализира. И все вътре у нас, до печката. Веднъж съвсем се схвана и явно си умираше. Изтичахме да повикаме Светозар – той живееше у Петър Филипов по това време. Идва Светозар и грабва с две ръце кучето. Изтръпнах от страх, че ще го ухапе. Но не – то почувствува, че Светозар ще му помогне! И като взе да му прави масажи – по гръбначния стълб и навсякъде. Съживи се животното и още дълго живя. Светозар спаси живота му. И най-важното е, че той хич не се смути от кучето, и с голяма енергия и сила, а аз бях тази, която изтръпнах от страх, каква ще бъде реакцията на кучето. А то, горкото, така добре схвана, че Светозар ще го спаси.

8. Светозар и аз – сестра му Величка

Аз съм третото дете. Имам трима братя. Всички много ме обичаха. Но Светозар много ми е помагал. Водеше ме редовно на Витоша, често – и на Рила. Като станах студентка, той дойде и донесе на всички ни по 1 часовник – купил ги за нас. А часовникът е израз на живота! И с този негов часовник аз изкарах всичките ми години на следване в университета. Никога дотогава не бях имала часовник. И то подарен с толкова много любов! Една година, някъде към (1959–1960 г.) Светозар живееше, мисля, у брат Петър Филипов. И за Коледа цялото ни семейство отидоха у брат Петър – за духовно чествуване на Коледа. Беше страшен студ, сняг, лед. Аз не можах да отида. Бях много болна от грип и с висока температура. Лежах в малката ни дървена стаичка на Изгрева. Печката до мене бумтеше. Мъчно ми беше, че не мога и аз да отида. Постепенно печката загасна и стана студено. Наближаваше полунощ. И изведнъж влезе Светозар и подкара огъня, сложи дърва и въглища. Той беше дошъл специално за мене – да ме види, а и да провери гори ли печката. Трогна се моята душа.

Друг път отидохме заедно на Мусала – пролет беше – май, юни. Имаше още сняг високо в планината. И вместо по обикновената и дълга пътека за хижата, се отбихме наляво и цял ден вървахме, за да завъртим към Мусала. Пресякохме много преспи. Срегнахме и змия, заспала и замръзнала на леда. Много се уморихме. Към края на деня се качихме на баирите под връх Дено, а долу е хижа «Мусала». Оставаше ни да слезем. Поехме по пътеката, която върти и слиза надолу в долината и точно до хижата: Пресякохме няколко преспи, а аз бях с гуменки. И по една преспа, пресичайки я, полетях надолу с шеметна бързина. Светозар беше пред мен. Нямах време да мисля. Само извиках: »Учителю!» И раницата ми се спря на един клек по средата на урвата и аз се спрях. Ако бях летяла до долу, щях да се разбия. Долу бяха само камъни, а и скоростта беше огромна. Повиках веднага Учителя на помощ и Той веднага ме спаси. А Светозар слезе и ми помогна да достигна отново до пътеката. Нищо ми нямаше, само задната ми част беше охлузена и ме боля 2–3 дни. Така благополучно със Светозар стигнахме хижата. На другата сутрин в 2 часа тръгнахме със Светозар, нагоре към върха «Мусала». И се качихме по въжето и зимния път, защото все още имаше сняг и лед. И останахме да спим горе в наблюдателницата. Пазачът познаваше отлично Светозар както го познаваха и в повечето хижи на Рила. Изкарахме незабравими дни! А горе нямаша вода. Тогава не беше още построена въжената линия, по която им качват и вода. И гледам аз долу Маричините езера и водите, които текат. Всичко беше кристално ясно! И на мене ми се вижда много близко долу! И викам: «Светозаре, дай да слезем и донесем вода от тази чудна долина!» А той се смее: «А, не е толкова близко, колкото ти изглежда!» Но аз настоях. И взехме съдове и слязохме долу в долината. Наистина – слизането ни не отне много време, но да се качим отново, се оказа много дълъг път. И макар че се качва отзад по върха и няма пропасти, а хубав път! И до вечерта се качихме и донесохме вода. След това тръгнахме по върховете към хижа «Граничар». Качвахме, слизахме била и върхове. Имаше пътека. И някъде пред нас гърми, треци, вали. Зад нас – също. А ние – сухи, вървим, и нито капка дъжд. Щом стигнахме в хижата, ни казаха, че паднала градушка със зърна, едри като яйца. И все така. Докато ние се движим, няма нито капка дъжд, а навсякъде около е буря, дъжд и град. Това преживяване съм го имала често със Светозар. Неговите молитви бяха дълбоки и винаги имаха резултат. Смилявах се съществата над

нас и ни пазеха и закриляха. Случвало ни се е, че бурята ни изчаква 1–2 часа, и щом пристигнем и влезем в палатката на Рила, и започва силна буря, дъжд, гръмотевици.

Ходили сме със Светозар за 1 ден до Мальовица и обратно, от лагера на второто езеро. Тръгвахме както винаги в 2-3 часа. И през Чистотата, нагоре по Зелени рид до билото. И след това се спускахме в Урдината долина. Там има няколко езера. И е чудно красиво. Вървим по треви, качваме, слизаем, съзерцаваме красивите езера. Тук често има и овчари. Ще се срещнем със стадата им и с тях. Ще поискаме да си купим кисело мляко. А то е толкова хубаво! Ако ги няма – влизаме в кошарата, взимаме си мляко и им оставяме пари. Ако са там – те ни дават, ако имат.

И така продължаваме и се изкачваме горе на баира след Дамга. По билото полека-лека стигаме до Мальовица. Лесно е изкачването ѝ по този южен склон, има пътека и няма пропасти. Като се качим на върха, изказваме благодарствена молитва на съществата за гостоприемството. И продължаваме надолу, до Еленин връх и Орловец. Светозар ме водеше без път. Има и други приятели с нас. И под Орловеца са девствени, чудни места! Това са пропасти, но с едни дълги треви и е лесно да се държиш. И така се качихме на върха. И после обратно – целия път до езерата. Дълга и чудна екскурзия. Пълна с впечатления за цял живот. И се прибрахме посред нощ, капнали от умора, но пълни със сили, събрани от тези велики места.

Много пъти Светозар ни е водил на Рупите – този заспал Гигант. И там е един важен център на Бялото Братство и има врати за Агарта. Ходили сме и на Страшното езеро и сме се качвали по Великана. Чудни, девствени места! И веднъж, спомням си, че бяхме 5 души – ние двамата със Светозар, Благослав Желев, Йоанна и майка ѝ Гита. И Светозар ще ни качва на «Злия зъб», до Орловец. А това е един съвсем малък връх, с малка полянка, а надолу на север е бездънна и отвесна – 800 м. пропаст. Качването е почти невъзможно – по тесен улей, без да има къде да се заловиш, а и трябва да разтвориш краката си на много голям ъгъл, за да се качиш. И то пак над пропаст. И горе имаше книга – който се качи, се разписваше. Явно, че само алпинисти можеха да се изкачат. То да се качиш, както и да е, но как ще слезеш после! Просто невъзможно. И ние петимата пристигаме до улея за изкачване. Горе се качи Благослав, а отдолу Светозар и всички ни качиха. Благослав дърпа отгоре, Светозар бута отдолу. И горе се разписахме в тетрадката. По-късно я махнаха, тази тетрадка. Как слязохме? Един Бог знае. Но бяхме щастливи, че успяхме да се изкачим на този Зъл зъб.

През годините след 1970 г., когато властта забрани отиването на 7-те езера, ние, с малка група, прекарвахме на палатки над хижа «Мусала», по пътеката към Сфинкса, вляво. И се настанявахме на една малка полянка под върха Дено. А насреща ни беше красивият връх Иречек. И всяка сутрин в 3–4 часа тръгвахме за Сфинкса, за изгрев Слънце. Носехме си фенерчета. Беше хладно и небето – осеяно с огромни, красиви звезди, каквито има само на Рила. Че кой ли не е идвал при нас! И Крум Въжаров, и Мария Митовска, и майка ни Стефка, и синът ми Благовест, и Данаил, и Йоанна, идваха и англичаните Кар Гом, както и много руснаци. Изкарвахме отлично, като обикаляхме чудната природа около връх Мусала. Тук рядко стъпваше човешки крак. Имаше силно присъствие на светлите същества. И тук създадох едни от най-хубавите ми песни за Рила и Учителя. Та, тук идваха и брат ми Любомир, както и Светозар и Еленка. Те отиваха на хижата. А сутрин рано, в ранни зори, идваха до лагера ни и заедно поемахме нагоре към Сфинкса. Изкачването е

трудно, по малката алпийска пътечка, която се вие до горе, до върха Сфинкса. И е трудно да се намери. Трябва да се познава местността. Изкачвахме се на Сфинкса и мръзняхме. В хубаво време имаше слана. Но после Слънцето ни сгръбваше. Четяхме беседа, молитви, песни, а понякога и Паневритмия сме играли. И после поемахме нагоре по билото и до върха Иречек. Приятно е да вървим със Светозар! Разговорите ни бяха все духовни и възвисяваха душата и духовете ни летяха нагоре и нагоре! Светозар е неизчерпаем източник на спомени с Учителя, както и на знание. Той не завърши висше образование, защото комунизмът – властта не му позволиха. В досието му писаха: «Дъновист, пее в братския хор». Но той си носеше знанието от горе. Той беше слязъл с духовно знание. И така всички заедно ще посетим този чуден и много висок връх, Иречек, от страна на Мусала. Горе има чудна поляна, а надолу към север са страшни пропасти и игли. Често ще продължим по билото и по иглите след него и ще се намерим над пропастта, която слиза до алпийската хижа под Мусала. То е пропаст, но има треви и ние на четири крака слизахме до тази хижа. Над нея има дървен заслон. В случай на нужда, може да се преспи. И сме преспивали там със Светозар. Запалим огъня, донесем вода от леденото езеро «Окото» и направим топъл чай. И сутрин рано, в ранни зори, потегляхме към Мусала. Изкачвахме се на върха за изгрев Слънце. И пак в молитви, тишина – посрещяхме изгрева. Случвало ни се е със Светозар да преспиваме и в наблюдателницата на върха. Познавах го всички и го приемаха. Седяли сме по няколко дни. И си спомням гръмотевичните бури, когато по металната мрежа на наблюдателницата прескачаха искри. Други път пък от Иречек сме продължавали към връх «Малка Мусала». Но това е алпийски обект, и за мене беше много трудно да се изкача. Замайваше ми се и главата от пропастите. Имаше и трудни места – отгоре ме дърпа брат ми Любомир, а отдолу ме подpira Светозар. Качвал се е с нас и мъжът ми Истиан (Христиан). Тя, майка, му даде това име! Каза: «Кристиан, а, има кръст! Ще го махнем!» Мисли, мисли и каза: «Ис-ти-ан». И така му викаме сега. А майка ни беше силен дух, носеше духа на египетската царица Клеопатра. И каквото правеше, с дух и мощ го правеше! И нали, когато Учителят беше парализиран след побоя 1936 г. и тръгна за Рила, но много зле, той избра майка ни да поеме част от Неговата отрова и да Му помогне! Трябваше някой от учениците да се пожертвува. И Той избра майка ни! И затова я гледаше така строго, строго и я подготвяше! А тя тръгнала с баща ни Крум, и с двете си деца – Светозар и Костадин. И си мисли, че Учителят я гледа строго, защото не Го е попитала дали да тръгне с тези 2 малки деца. И я ухапва пепелянката. И Той я спасява, макар и толкова болен и парализиран.

И когато се изкачим на Малка Мусала, оттам по урвите, наречени Триони, стигаме до върха Мусала. Защото е невъзможно връщането назад.

И всяка година Светозар и Еленка посещаваха «Олтаря», който се намира над Маричините езера, долу в долината под връх Мусала и Манчо. Тази екскурзия е трудна, защото няма път, и се слиза по пропасти до долината на Марица и Олтаря. После обратно – до върха Мусала. Аз съм ходила един път и видях Олтаря, това е една от вратите за Агарта. Тук често е идвал брат Борис Николов с Мария и са прекарвали на палатка край Маричините езера. Това са чудни места, където е пял Орфей. И тук се намира този Олтар, за който Учителят е говорил.

Врата за Агарта има и над 4-тото езеро – Близнаци. Във вътрешния Близнак, нагоре по урвата и отвесна пропаст, се вижда нещо като стъпала и там е тази невидима врата. Едно лято Светозар ни заведе там – но насреща, високо

на една полянка над езерото и срещу нас беше пропастта и тези стъпала. И Светозар ни обясняваше за този Олтар и тази врата към Агарт, за което Учителят е говорил. Изобщо – всички екскурзии със Светозар бяха много интересни, много трудни, но богати на духовен живот и много интересни разговори. Просто се потопявахме в една духовна атмосфера и разговорите ни нямаха край, а Светозар ни отговаряше на зададените от нас въпроси. Пък носеше и цигулката си и ще я извади и засвири! Хубаво свири, макар, че не е професионалист, а може би е и «самоук» – не зная точно. И понякога на езерата, преди празника на 19 август, ако има някой труден астрологичен аспект, или дисхармония в Братството, за да се създаде хармонична среда, а и за да се оправи времето, Светозар ни извикваше няколко души да се качим след обяд, към 4 часа, на Молитвения връх. И той носи цигулката и провеждаме специален наряд от подбрани песни от Учителя и молитви. Често с нас са и двете близначки Румяна и Радостина от Поморие. И Светозар ще даде цигулката на Радостина и тя ще свири.

Целият ни живот със Светозар беше пълноценен! Просто един осмислен и разумен живот. И колко пъти той ще ни каже някои важни неща, ще ни предпази от някоя трудност, която той виждаше! Например, лятото на 1999 г. – на езерата горе. Бяхме и ние с мъжа ми Истиан. И Светозар ни каза: «Сега, като се върнете у вас във Франция, и бащата на Истиан ще си замине. Викат го вече горе!» А аз му казвам: «Как така бе, Светозаре! Че той е здрав и макар на 80 години, работи градината си и произвежда зеленчуци и все ни дава и на нас!» И пак питам: «Кога, бе, Светозаре?» А той пак ми повтаря: «Ей – сега, след като се върнете.» Връщаме се у нас и аз забравих случая и предупреждението му. Ходихме на гости на свекъра ми, а той живее на 400 км от нас и от Париж – към океана. И добре беше, и аз дори не можех и да помисля, че ще си заминава. Дойде Коледа, той ни телефонира и ни каза, че не е добре. И за Новата 2000 г. влезе в болница, дишаше тежко. И там, с тия лекарства и антибиотици, а той не взимаше лекарства – само природни билки. И до 2 седмици си замина, изненадващо за всички нас. Нямахме и 6 месеца от предупреждението на Светозар. Просто Небето грабна свекъра ми.

Тази пък година – 2002 г., Светозар ми каза, че ще имаме забавяне при пътуванията. И наистина все така ставаше! От Париж със самолет до Виена и тук прехвърляхме. Но самолетът от Виена за София не тръгна вечерта и ни оставиха да преспим в луксозния хотел на летището, като ни и храниха. В България, при едно пътуване до Благоевград и оттам до Рупите, при Ванга, на връщане, пред нас точно – катастрофа страшна. Слязохме и Расимира, приятелката на Косьо, отиде да помага. Благодарение на нея беше спасен един човек, който тя измъква от колата и докато дойде Бърза помощ. Това ни забави 1 час. При друго пътуване с брат ми Косьо и Красимира до Айтос и градината, колата на Косьо «Ситроен» взе да загрява по пътя и недалеко от Стара Загора, не можехме да продължим. А на градината ни чакаха вече Светозар и Еленка. Извикахме «Пътна помощ», която ни заведе до най-големия гараж «Ситроен» в Южна България, недалеко от Стара Загора. И тук се забавихме 2–3 часа, но колата беше оправена. И до вечерта пристигнахме на градината. Светозар ни чакаше и ни каза: «Нали те предупредих, че ще имате забавяния и прекеждия при пътуванията си!» А Еленка ни беше приготвила чудесна ангелска супа и си хапнахме сладко. А тя готви много хубаво и с любов!

Като ще се връщаме за Франция, питам го пак Светозар: «Е, сега как ще мине пътуването ни?» А той се позамисли (пита горе) и ми каза: «Пак няма да е лесно, но ще си стигнете благополучно!» И отново същата история – самолете-

тът за Виена не тръгна въобще, и цялата ни група намериха различни места в други полети. И ние се намерихме в самолет за Лондон. Във всичките тези авантюри, с мъжа ми виждахме хубавата страна. Той не беше ходил в Англия и сега му се удаваше тази възможност! И се даже радвахме. И от Лондон веднага с друг самолет – до Париж. Стигнахме си посред нощ. В бързането, единият ни тежък сак, 20 кг., не го качили на самолета в София. И провериха по компютъра в Париж на летището. И ми казват: «Вашият багаж въобще не е тръгнал от София. Но утре ще дойде и ние ще ви го доставим у вас!» И така и стана. На другия ден до 7 часа вечерта багажът ни пристигна у нас, със специална кола. А ние живеем на 30 км от летището.

Така, всичко, което ми каза Светозар, се сбъдна, но небето ни пазеше и подкрепяше. И колко пъти, като си заминаваме, нямаме вече нито 1 стотинка. И все треперя на летището, че ще ни вземат «свръх багаж». Но Светозар идва да ни изпраща редовно, както и Косьо и Расимира, а Еленка винаги ни поднася баница за път, а тя я прави чудно хубаво! И Светозар носи пари, и ако трябва да плащаме – веднага дава, помага ни. После му ги връщам.

То не са само нарядите на Светозар, но и редовната му работа от 3 часа сутрин, когато идва Великото Всемирно Братство на посещение на Земята и когато енергиите са най-силни. Това Учителят го е казал. Но има и нещо друго – тази светлина, мир и хармония, които се отделят при тази всеотдайна работа и възраждат аурата. И до такива святи хора, тъмните сили се страхуват да се доближават.

Понякога се разговарям с него по въздуха. Питам го нещо и той ми отговаря. И е много по-млад, силен и светъл. Защото той навърши 70 години и е вече в напреднала възраст. Понякога му пиша, или по телефона. И му казвам: имам такъв и такъв проблем. Например срещу нашата къща има голяма вила, дели ни само пътят. И там живееха под наем едни хора. И синът им редовно пристига с колата си и пуска в пълен марш музиката си – звучи като високоговорител, ечи, влиза навсякъде в стаите ни, чак до кухнята. И не можехме да си почиваме с мъжа ми. Аз получих и «шок», защото не знаех в кой момент ще пристигне младежът с тази силна музика. И тя беше «модерна» и за мене много неприятна. А аз съм много музикална и пея песните на Учителя. Че и издадох една книга с мои 136 песни, духовни песни – за Учителя, Рила и т.н. И му бях казала най-малкото 100 пъти на този младеж, че няма право, че е забранено, че тук не е ресторант и т.н. Предупредих и родителите му. И те ми крещят на мене. А не желях да се оплаквам на властта. Той понамаля малко силата, но временно, и после отново пусне много силно, и то по всяко време. И аз се оплаках на Светозар, писах му. Казвам: «Молитвите ми са слаби, Светозаре. А то не е каприз! Много зле ми влияе тази силна и негативна музика!» И не се мина много време – няколко месеца, и тези хора напуснаха къщата, преместиха се. И заедно с тях изчезна и този ужасен шум.

Та, методите на Светозар са тихи, кротки, но ефикасни. И много ми помага, дори и от разстояние! Говоря с него по въздуха.

Друг пример: Сънувам, че идва «кредиторът» на Костадин, брат ни. И това е едно силно и ужасно същество с изцъклени очи. И ми казва: «Ей-сега, декември 2001 г., е редът на Костадин. Ще го вземем!» А аз го погледнах, погледнах и към Небето и посочих с ръка нагоре, като казах: «Небето ще разреши този въпрос! Да бъде волята на Небето!» А съществото ме гледаше с тези изцъклени очи и искаше да ми каже: «Небе, небе, но то е вече решено и ще го вземем.» Защото Косьо се беше залутал в света и беше опитал всичките му блаженства и удоволствия. Но Учителят го е обичал винаги и го е защитавал.

Писах този сън на Светозар. Той ми каза по телефона само: «Ще видим тази работа!» И до декември оставаха 3–4 месеца. Аз усилено работих да остане още Костадин на земята и да работи за Делото Божие, тъй като точно сега се е събудило съзнанието му и защо да не постои още. А той е болен от сърце, имаше много силна криза и едва остана. Беше сънувал астрала и казваше: «Не се страхувам вече да умра, познавам астралния свят, ходих там.» И от своя страна и Светозар работеше усилено за живота на Косьо и дойде декември и аз бях изтръпнала. Дойде и отмина. А Светозар ми каза по телефона само 2–3 думи: «Видя ли, че Косьо остана.» А Косьо не знаеше нищо за опасността за него, не му казахме нищо. А и за нашата усилена работа.

Светозар е един «**феномен**» в Братството и голяма рядкост. Такива велики братя имаше по времето на Учителя. Но вече почти ги няма. И Светозар е един от последните, който е бил физически край Учителя. И след него – смяние, които бяхме малки деца тогава и малко си Го спомняме! Родена в 1941 г., аз бях на 3,5 години, когато Той си замина, и това го помня съвсем ясно! Но само това за Него! Още бебе, моите родители са ме завели при Него, за да го питат за ваксинацията ми, която е била задължителна. И Той е излязъл на балкона и казал: «Да не се ваксинира детето, а за глобата ще се нареди.» Този случай ви го разказах вече. И като по чудо, като пристига заповедта с глобата в пощата, този, който е работил там, е бил наш роднина – Георги. И видял глоба за Крум Няголов. «Та това е вуйчо ми» – рекъл той. И хвърлил глобата. Така се сбъдват думите на Учителя. Да не плащат глоба моите родители, които са били много бедни по това време. Думата на Великия Учител е закон. И аз Му благодаря.

Та, Светозар не е нито «маг», нито «светия». И той си има слабости. Но работи добре, старее се да бъде истински ученик на своя Учител, учи се от грешките си и върви напред. И ако има резултат, то е благодарение на огромната му работа. И зиме, и лете, и болен, и здрав, със своята силна положителна воля, той преодолява всичко и излиза всяка сутрин в природата за изгрев Слънце. Няма чудеса тук! Всеки, който работи като него, и то с години, и то цял живот, би постигнал подобен резултат. Нали Сам Учителят ни казва: «Гледайте Мене какво правя и как живея, и правете същото.» Това е тя, магическата формула. Да правим като Него! Да мислим като Него! Да любим като Него! И Бог ще ни благослови.

В своите наряди – молитви, Светозар включва отделни хора, закъсали или болни, които го молят за помощ. Той включва и цялото Братство, всички, които работят на Земята за делото Божие, както и ония, които са горе и продължават да работят. Той включва и градовете и селата в България, София, Изгрева, както и цялата Земя. Т.е. прави връзка с всички души от различни школи, които работят по Земята. Прави връзка с Рила и светилищата ѝ, както и с Хималаите и Агарта. И когато една такава връзка и молитва са системни – те дават резултат и цялата природа му съдействува. И така оправяше времето на Езерата за празника – 19 август, също и времето, когато сме били на Мусала. Прогресът е в работата! Но се изисква будно съзнание, много смирение и силна воля. Всеки не може като него. Че и аз не мога. Но нека всеки да работи според силите си и възможностите си – без да се упреква. Учителят е казал, че трябва да отделяме поне 1 час за работа за Бога, и то за деня. И ако работата е усилена и молитвата се качва до горе, по перпендикуляра, то резултатът е голям! Защото в тези усилни години за Земята, най-вече до 2024 г., се изискват «стълбове», хора, които да работят истински за спасението ѝ от катастрофата и войната, надвиснала над нея. Свещена е Земята и няма да поги-

не, но много страда тя! И вече с векове! А човечеството е неразумно и спящо. Затова са нужни такива силни души като Светозар, за да работят. И заедно с всички други будни и работещи души по цялата земя, тя ще бъде спасена и ще възкръсне за Новия Живот на Шестата раса! Значи всички на работа и всеки според възможностите си.

На много хора е помогнал в болест или мъка, и е правил дори и чудеса. Но с много усилена работа и с молитва: «Да бъде Волята Ти, Господи!» Помогаше на една сестра, болна от рак. Мисля, че се казваше Емилия Минкова. Тя много го обичаше! Живя доста с неговата помощ и после си замина. Помогнал е много на някои сестри да имат деца. Но аз не ги познавам, той само ми е споменавал. Защото той не се хвалеше. Някои сестри на Рила му целуваха чак ръцете. И Таничка музикантката, възмутено ми каза: «Чак и го целуват и прегръщат!» А аз ѝ отговорих: «То не е случайно. Сигурно им е помогнал с нещо и те за благодарност целуват ръцете му.» И така беше.

На мене ми излекува една бучка на главата – липом ли, как се казва. От 30 г. и все растеше и растеше и се виждаше. И Светозар ми каза: «Трябва да се махне, защото пречи на центрове на главата ти!» И през лятото, като бях в България, той започна да разтрива тази бучка силно, сложи и компрес от царевично брашно. Но резултат нямаше много. Бучката се зачервяваше. И след дълги усилия всеки ден, като се върнах във Франция, тази бучка проби и взе да тече и изтече. Така се освободих от нея с помощта на Светозар и златните му ръце.

9. Студентските ми години

Имам един много интересен случай със Светозар през студентските ми години. Беше някъде към 1961 г. и бях втора година студентка по електротехника, машини и апарати. И тази година е една от най-трудните. Получавах и стипендия, защото и брат ми Любомир взе да следва, същата специалност. Дадох на мене стипендия, а аз я разделих на две – за него и за мене. И помня, че с първите две стипендии, които получих, заедно отидохме с Любомир в магазините и му купих един костюм, да има. Това беше първият негов костюм. И с него завърши електроинженерство. Тази моя стипендия бе много важна, защото всъщност беше и за двама ни. А моите родители нямаха средства да ни поддържат. Та, трудни бяха тези студентски години за нас. И втората година ми останаха 3 много мъчни изпити за септември. И бяха все трудни – висша математика, електротехника (3 части) и електрически машини – вече по специалността ми. Изпитите бяха насрочени от 1 до 15 септември, след което никой нямаш право да се явява, освен с много важна причина и с разрешение на ректора. А това лято бях задължена да изкарам два задължителни стажа: единият – селскостопанска бригада, мисля, че беше през юли, и през август – работа в предприятие. По цял ден работех, връщах се уморена и лятото не можах да се подготвя много. Дойде септември. Явих се на изпита по математика и го взех. Оставаха ми още 2 дни за електротехника – 3 части, 3 тома по 1000 страници. Това беше много труден изпит и много малко студенти го взимаха. Професор беше Минчо Златев, който със самолет отиваше всяка седмица в Сорбоната в Париж и преподаваше там електротехника. Беше много способен професор, но при него много малко студенти успяваха да издържат изпита си. Казваха му «Минчо мъглата» и някои студенти бяха хвърлили «паве» от етажите горе, да го ударят. Толкова го ненавиждаха! Ако днес се

явят 30–40 студенти при него, само 2–3 изкарваха. Другите ги скъсваше. А за мене беше много важно да издържа този изпит – заради тази моя стипендия, така необходима и за брат ми, и за мене. А и на родителите ми беше трудно, ако трябваше да повторя втората година. А тази година голяма част от студентите я повтаряха. Изпитът се провеждаше с билети. Във всеки билет имаше по 3 въпроса – един от I част, един от II част и един от III част. И без да се отговори изчерпателно и по трите въпроса, не бе мислимо да се издържа изпитът. Чрез студенти бях успяла да намеря някои билети – около 10-на, значи 30 въпроси. И за тези 2 дни и нощи едва можех да приготвя, и то сравнително добре, 3 билета – т.е. 9 въпроса. А аз съм «Марко Тотев». Само 1 въпрос да не зная, то той ще ми се падне. Такъв шанс имах. Но сега беше изключително, и аз бях длъжна да издържа изпита на всяка цена, и то при «Минчо мъглата». Представете си! Учех вечер до към 11 часа, лягах си и от 2 часа сутринта започвах отново. И така – приготвих тези 3 билета, но имах шанс само 1% върху 100% да ми се падне някой от тези билети. А дори и да се паднеше – почти сигурно беше, че професорът ще ме скъса, както и всички други. И със Светозар започнахме усилена работа. Той ми даваше надежди. И с молитви и медитация молахме Небето да има милост! Първо – да изтегля един от тези 3 билета, които бях понаучила, второ – да изкарам при професора изпита!

Дойде денят. Учих от 2 до 7 часа сутринта и тръгнах. Светозар ме подкрепяше с мисълта си и молитвите си. Отивам за 8 часа пред залата, където се провежда изпитът. Чакаха около 20 студенти и трепереха от страх. А бяха учили цялото лято! И аз заставах до тях. И не треперех, а бях само в молитва, съсредоточена и с надежда и молба да се изяви Небето и да ми помогне! А Светозар продължаваше своята велика работа от разстояние. Влязох в залата без страх, една от първите. И отидох до професора и на масата пред него имаше разположени много билети. Концентрирана и с голяма сила отвътре, изтеглих билета си. Първото чудо беше, че този билет беше един от тези три, които аз едва успях да приготвя. Поуспокоих се и видях, че Небето се намеси в съдбата ми, и че молитвата на Светозар е чута!

Концентрирах се. Професорът каза: «Ако някой от вас има въпрос – да го зададе.» И аз го попитах един въпрос. Той ми каза: «Ето такива студенти обичам! Да се интересуват!» И тези негови думи ми дадоха кураж. Писахме по 2-3 часа. И после един по един сядаха студентите при професора и един по един той скъсваше всички. Дойде и моят ред. Седнах съсредоточена. Развих първия въпрос – добре, втория – също, а третия – по-трудно, защото не бях доучила всичко. И все се моля на Учителя да ми помогне. Изкарах сравнително и третия въпрос. И професорът ме пусна – изкарах! И каза: «три – мину-у-у-с! (3–). Кое е и най-долната оценка за «изкарал» при него. Той и не пишеше повече. И аз бях първата, която изкарах, и то за «чудо и приказ». И този ден от 20–30 студенти, той пусна едва 2–3 и първата бях аз. И ако това не е чудо?

После имах след 1 ден изпит по специалността ми вече – електрически машини. Тук за 1 ден и 1 нощ нищо не можех да приготвя. Казаха ми, че професорът ми по ел. машини – Ангелов, е и ректор или заместник, не помня вече. И написах молба за отлагане на изпита, като се явих «лично» при него, да му обясня причините. Като му казах, че е трябвало да работя цяло лято и не съм имала време да се подготвя, той веднага ме разбра и пак за «чудо и приказ» ми позволи да се явя по изключение след 10 дни. На всички други беше отказал. И се явих. И той беше толкова разположен към мене, с такава любов, и изкарах изпита чудесно, писа ми много добър (5), което е много висока оценка. И той като че ли знаеше, че съм от Братството. Живееше надолу, под Изгре-

ва, и изглежда ме познаваше. И беше съмишленик, така си мисля аз. И той веднага ми помогна! Значи Учителят го беше избрал за това! И стана това «голямо чудо» – изкарах и трите толкова мъчни изпита и преминах в третата година. И най-важното – стипендията оставаше, а тя беше за двама ни с брат ми Любомир. И мисля, че беше 300 лв. (или 30, не помня вече). Друга толкова тежка година по-нататък не съм имала. И Небето, и Учителят, и Светозар много ми помогнаха! А за мене това събитие ми послужи да усиля вярата си в Бога и в молитвата, и то със Светозар, и че за Небето и Учителят няма невъзможни неща. И Учителят казва: «Вярвай в невъзможното, вярвай в непостижимото, за да видиш тяхната реалност и постижимост!» Това е едно писмо от Учителя и аз написах песен върху този текст.

10. Братството и Светозар

Светозар е взимал винаги участие в братския живот, както по времето на Учителя, така и на Изгрева, а и сега, в третата фаза на братския живот. Който и да го помоли за услуга – тича! Много работлив, че чак и панталонът му работи. Необходими са наряди за Рила, за празниците, за Школата – сяда и приготвя всичко. На него може да му се гласува пълно доверие! И е безкористен. Изпращат пари от странство – приятели, до Светозар – да ги раздаде на нуждаещи се. И той добре ги използва! На Рила – 2–3 безплатни обяда – Еленка готви! Или раздава хляб! А когато ще има празник, например за 12 юли – денят на Учителя, Светозар с Еленка и синът им Павел ще отидат в магазина «Метро» и ще купят кашкавал или халва, кайсии, хляб и приготвят сандвичи (а то е огромна работа) и ги раздават на всеки на мястото на Учителя.

Направили, мисля, в Англия, окултен сеанс – с радиестезия, мисля, за да намерят кой е най-почтеният човек в България, за да дават на него десетка и така да помагат на Братството. И се паднало, че този човек е Светозар.

Светозар е един от първите пионер и да се играят 6-те упражнения – програма на ученика за всеки ден, като се започва с десния крак напред. Защото те и досега се започват назад. А такова явление не съществува в **никоя** окултна школа по цялата Земя. И Светозар пише в издадения от него «Молитвеник: «На 24.02.1922 г., Учителят откри **за пръв път на Земята Школа на Бялото Братство**, с изнесените от Него две беседи: «Двата пътя» – от Младешкия окултен клас, и «Трите живота» – от Общия окултен клас. На 19.08.1922 г., събота – Преображение, на Събора във Велико Търново, Учителят дава шестте упражнения на учениците от Школата, като тяхна ежедневна задължителна програма за всеки ден. Упражненията започват **напред с десния крак**, както и всички упражнения, дадени от Учителя в Школата.» Така те се играят до 1938 г. Във връзка с подготовката на Втората световна война, Учителят дава следната задача на братята и сестрите. Да възстановят пълна хармония и мир помежду си, без никакви спорове и разправии, и тази хармония да се предаде на целия български народ и тази вълна да залее цяла Европа и така да се избегне избухването на войната. Учителят отбелязва, че ако ние не изпълним тази задача заедно с българския народ, то България ще загуби своите благоприятни духовни условия за 60 години – от 1939 г. до 1999 г. Черната лъжа, която тогава беше много активна, щом разбра плана на Учителят веднага развали нашата работа и ние не изпълнихме повелята на Бога!

Последствията от нашето непослушание се изсипаха върху главите ни. Сега България е в своя златен век, което се обуславя от присъствието на Духа на Истината – Беинса Дуно, с физическо тяло в нашата страна. Учителят отбелязва в един разговор, че България е единствената страна в света, която има **двама** представители в невидимия свят: Ангелът на Завета Господен – Елохил, Който е Света Богородица, и Учителят Беинса Дуно – Духът на Истината.

След неизпълнението на повелята на Учителя, след 1939 г. Братството премина в един **инволюционен** период на развитие и първите шест упражнения започнаха да се играят назад. Ние навлязохме в един **шейсетгодишен тъмен период** на мъки и страдания. Учителят обяснява на ръководителите тежката ситуация, в която се намира светът, и понеже злото е много силно и активно, трябва да започнем да играем упражненията **временно назад** и черните да не забелязват светлината, която излиза от тях, и да не ни пречат и спират. По-късно Учителят шеговито добавя: «Ще се върнете малко назад, за да си платите кармата, която сте натрупали от миналите векове.»

Понеже музикалното упражнение с гамата се даде в 1942 г. – то започва напред с десния крак, и сега така се играе.

И така, този 60-годишен тъмен период изтече, и е крайно време вече да играем упражненията напред с десния крак, в пътя на еволюцията, в пътя на Любовта – да се приближим до Бога! На мене преди повече от 30 години ми се каза да ги играя напред, и аз така ги играя. Преди няколко години ми се каза да кажа това на приятелите, и аз го казах писмено и устно. Колкото години човек се е връщал назад с първите упражнения, толкова години трябва да ги играе напред, за да стигне до мястото, от което се е отклонил, и да продължи по-нататък своето правилно еволюционно развитие.

Кой човек, като тръгне занякъде по работа, или да пътува, прави няколко крачки назад и тогава тръгва напред? Напротив, ние тръгваме винаги напред, и то с десния крак. Десният крак и дясната ръка са Новото, еволюционното в човешкия живот и с посока към Бялото Братство, а левият крак и ръка са свързани със старото, миналото, негативното, което често ни спъва.

Това е, което написва Светозар за 6-те упражнения, а аз ви го предавам малко съкратено. Аз самата съм го започвала **все назад**, така се играеше на полянката на Изгрева, и не съм се запитвала защо е така! Но във Франция, последователите на Учителя често идват от различни окултни школи. А такива има много на Запад. И някои мои приятели от 30 г., откак познават Учителя, и играят 6-те упражнения, са си задавали въпроса: «Е, защо започват първо назад? Защо Учителят ги е дал така?» И не са намирали отговор на въпроса си. И аз им казах: «Че, Учителят още отначало ги е дал напред, да започват напред» – и им обясних защо са били променени преди Втората световна война – назад. А те ми казаха: «А, така ли? А ние толкова години сме се чудили защо започват назад. И отсега нататък **все напред** ще ги започваме.»

Разбрахте ли? А тези хора са французи, а не славяни. Но те разбират Учителя по дух.

И каква беше «остра и безпощадна» реакцията срещу Светозар, че напомнил на колектива как е Истината! И аз си спомням на Рила, на петото езеро, през 1999 г., на Събора на 19 август, цяла група «разярени» братя от провинцията и София се нахвърлиха като «зверове» срещу мене, че им обясних тази проста истина за 6-те упражнения. Просто те бяха готови да ме разкъсат! Че кой им пречи да си играят тези упражнения назад? Тогава защо се ожесточават толкова? Нима виждат края на царството си? Защото само тъмните сили могат така «със зъби и нокти» да защитават инволюцията. И затова,

ако няма такива братя като Светозар, с будно съзнание, а и много е чел и чете, то докога ли ще продължи да се започва назад? Ето го въпросът. Отговорете вие всички! Защото и аз все назад щях да започвам. Необходими са такива хора като Светозар, със светлина и разум, за да разкъсват мрака! А Светозар хич не се смущава от тези остри реакции и критики. На мене казва: «Имам и методи и разполагам със сили, да ги сложа на мястото им, но това не ми е работа. Аз със Злото не се занимавам!» Това е той, Светозар! И добре, че го има, че съществува! Да бъде благословена майка му, която го е родила, и баща му, който е извикал духа му от Вселената, да дойде и помага на работата на Великия Учител на нашата Земя. Амин!

11. Светозар и Паневритмията на Учителя

В Паневритмията непрекъснато се правят промени. И в какъв вид ще стигне тя за следващите поколения? Затова книгите «Изгревът» играят огромна роля и опровергават промените. А аз ще ги дам в Националната библиотека в Париж, където се пазят всички книги «шедьоври» на света. И така, Истината ще се знае! И за песните, и за Паневритмията, и за Словото на Великия Учител. И всеки, който си позволи да променя, макар и запетайка, името му остава записано за вечни времена! Амин!

Например: «Евера» – свири се 1 път до края и после повторението. Кой ви позволи да го свирите 2 пъти и пак с повторението? Няма ли ноти? Слепи ли са тези музиканти? И никога не се е свирило толкова дълго време. Няма такова нещо! Това е самата Истина! Ще ви дам и нотите – да видите.

Също и от «Слънчевите лъчи» песента «Ти си ме мамо родила...» – Свири се 2 пъти и всички пеят, като се повтарят думите на първия куплет. Ще ви дам нотите – да видите.

Светозар се бори против всичките тези промени, но кой го слуша?

Също и упражнението «Изгрива Слънцето» – При «Зум» – ръцете са на гърдите, при «Ме-зум» – ръцете се отварят. Чудя се кой ви научи да го играете обратно? Защо не четете? Писано е как трябва да се играе. И Светозар ви обяснява, но вие нито го зачитате, нито уважавате. Той е един от последните край Учителя и живял на Изгрева и Школата. След него – няма кой да ви учи! И, ако приемате! Но Истината е една, и тя ще остане в поредицата на «Изгревът» и бъдещите поколения ще я знаят.

Също и за ритъма! Защо е бърз? Като французите на Михаил Иванов ли искате да го играете? Че, идете там, а не в България, Учителят е определил ритъма*, както и дистанцията между двойките, за да няма «врати»**. Ако не слушате какво ви говори Светозар, то поне четете «Изгревът», от доктор Вергилий Кръстев. Там е отбелязано всичко подробно. И е било така по време на Учителя. Че кои сте вие, да променяте? За мене сте *платени* наемници в тези тежки времена и имате *роля* всичко, което е от Учителя, да го опорочите и промените!

Но няма да успеете! Така да знаете! Истината е една и за нея говори един от най-великите Духове, които управляват Цялата Вселена (а те са 7) – и то Духът на Истината – Беинса Дуно.

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 225–233.

** Вж. «Изгревът», том IV, стр. 332–333 №22; том VII, 323–324 №11. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

«Всичко друго може да ви се прости, но лъжата – никога» – казва този Дух на Истината. С Него ли ще се борите? Знайте предварително, че ще загубите всичко! Запишете си го в главата!

12. Светозар и градината в Айтос

Единствен от салоните на Братството се запази този на градината край гр. Айтос. Там работеше брат Георги Куртев, а той беше един от отличните ученици на Учителя. Той прилагаше Словото на Учителя и затова се запази там салон. А на Изгрева беше се превърнало на секта – с ред, с обряди, с пищни трапези за празниците и около тях – само няколко «избрани» възрастни братя с бели дрехи. И хапваха, а останалите гледаха. А имаше и много спорове! Нямаше мир и хармония. И затова, по решение на Учителя, салонът бе съборен и всичко – конфискувано. И сега затова не се дава салон. Който действително иска да служи и учи, има го Словото, да чете и да прилага. Има и вътрешна Школа на Учителя, тя е скрита, в нея участвуват само тези, които работят. Тя винаги е съществувала и съществува.

Светозар познаваше и общуваше с почти всички възрастни братя и сестри. Работеше мозайка с Борис Николов, Петър Филипов, Методи Константинов, Гради Минчев и др. и беше приятел с тях. Сестра Мария Тодорова, жената на Борис Николов, беше много близка със Светозар. И преди да си замине, тя му споделя: «Светозаре, тези хубави отношения между нас ще останат за вековете!» А сестра Олга Славчева го обичаше много и му казваше «Пророчето». Сестра Райна Калпакчиева, която даде дома си на Изгрева за клуб, го наричаше: Светла заря!

Та, Светозар беше близък и с брат Георги Куртев на градината в Айтос. И редовно посещаваше там братството. И сега продължава. За празниците 12 юли – Петровден, и 28 август – Дева Мария, те са все там с Еленка и сина им Павел. И са като у дома си! Имат си стая долу да спят. И ние с мъжа ми, че и с брат ми Косьо и Красимира, като отидем там – те ни чакат! И Еленка е направила чудна картофена супа и ни посреща с нея! А там е много приятно! В салона са запазени вибрациите на тези братя и сестри, които така добре работеха тук! Има аура и аз я почувствувах. Особено като запеем в Салона песните на Учителя! Има и оркестър – няколко цигулки. И се пее с вдъхновение! Там идват приятели от цялата страна, и от Варна, Поморие, Габрово, София и др. И е много задушевна атмосферата. А и братът, който ръководи молитвите, е много духовен!

И сутрин рано, още в 2 часа, ставаме. Навън на поляната спят някои гости. А по-долу има и няколко палатки. А около къщата и салона са лозя, дървета и зеленчукови градини. И ние поемаме през лозята и посрещаме изгрева на Сириус с формулата: «Господи, да изгрее Сириус на Божествената Мъдрост в моя дух и аз да изпълня Твоята Воля на Земята!» (3 пъти)

При изгрева на Венера: «Господи, да изгрее Венера на Божествената Любов и да намери път да проникне и изпълни моето сърце!» (3 пъти)

И започваме с песни и молитви! Почти винаги минава високо в небето по един «квазар» (така го нарича Светозар) и като мощен прожектор осветява всичко и нас и после бавно слиза надолу и се изгубва. И така – 2–3 пъти. Същото сме гледали и на Рила – на Молитвения връх. Сутрин рано, към 3 и половина, после към 4 часа внезапно ни осветяват тези могъщи прожектори – квазари. И ясно е, че нямат земен произход, защото са много силни и мощни,

повече от планетата Венера. И светват «изведнъж», и докато ги видим, и слизат плавно надолу и изчезват. Това са някакви космически прожектори – фарове и присъствие. Нито го приемаме като присъствие на този възвишен и сублимен свят, който съществува и ни следи, а и благославя. Такъв мощен фар от земен произход – не съществува.

След наряда ни и посрещането на Сириус и Венера, се качваме нагоре по баира за изгрева на Слънцето. Тук е идвал и Учителят с много братя и сестри и огньове са горели и горещата вода е пяла своята песен! Изкачваме се горе, на върха. Чудна красота! Навсякъде – баири, а далеко вдясно свети градът Айтос. Тук почти винаги има силен вятър. И растат едни чудни, нежни сини и червени цветенца, които не съм срещала никъде другаде. А Изгревът е прекрасен! Ето и първият лъч на Слънцето, погалва главите ни. Казваме формулата при изгряването на Слънцето:

«Господи, да изгрее Слънцето на Новия Божествен Живот в моята душа, тъй както изгрява днес това велико Слънце на Новия Живот в света! Благословен Господ Бог наш, Който праща Слънцето, да се ползуваме от неговата Светлина и топлина!» (3 пъти)

И Светозар ни обяснява: «Учителят казва: «В денонощието има три важни свещени момента за живота на човека. Първият момент е изгревът на Слънцето, вторият – изгревът на Венера, и третият – изгревът на Сириус!»

«Ако човек не посреща изгрева на Слънцето, не може да бъде ученик на Новия живот!»

«Който не посреща изгрева на Венера, не може да бъде отличен музикант, поет, артист или човек на изкуството!»

«Който не посреща изгрева на Сириус, не може да стане учен, здрав, светия, гении!»

И отново слизаме надолу по стръмния баир, и през лозята стигаме на поляната пред къщата, където ще играем Паневритмия. Има дух и бодрост! Всички се приготвят. Няколко души ще свирят. И Павел е там – синът на Светозар. И взима едно въженце и от центъра очертава с него кръга, движейки се! Така са правили и по време на Учителя! После оркестърът засвирва, но Павел следи и диктува ритъма, да не е бърз! И така показва на всички как да се играе Паневритмията, с умерен ритъм.

След това, в 10 часа – беседа. Всички са насядали във на пейките. И музиканти свирят «Благославяй, душе моя, Господа!»

А настрани дежурните работят. Навън е запален чуден огън и след горещия чай се приготвя яденето за обяд. Обикновено е стар боб в събота, а в неделя – гювеч. Идват много братя и сестри от цяла България и някои донасят зеленчуци и плодове. За обяда е дежурна Еленка. Тя тича, пъргава е и всичко приготвя с любов. А няколко сестри сервират храната на обяд. Всеки взима и благодари! А когато има време, Еленка прави и мекици. А те са тъй хубави.

В разговори и музика се приключва денят. И в неделя – отново на работа!

Ние с мъжа ми Християн, с приятели от Габрово Петю Николов и Веска, с Косьо и Красимира заминаваме за Поморие, на морето. Отиваме в къщата на сестра Стоянка и дъщерите ѝ – двете близначки Румяна и Радостина. Те също идват на градината в Айтос и двете свирят на Паневритмията.

И така стигаме в Поморие и само оставяме багажа си. И веднага тичаме на морето! Горещо е! Водата е много топла. Плажът не е далеко от къщата на сестра Стоянка. Тя посреща вкъщи и дава под наем дома си на курортисти. А ние сме приятели! И ни посрещат с много любов. След банята в морето се прибираме радостни и весели! Към надвечер пристигат у с. Стоянка и Свето-

зар и Еленка и Павел. Значи всички сме тук! Хапваме чудното ядене, приготвено от сестрата, а вечерта близначките ни свирят песни от Учителя, Марин Камбуров, Надка Куртева (дъщерята на брат Куртев, ръководител на градината, а сега – горе) и много други. Тук научих, че тази песен, която така често я пееше брат Петър Филипов и аз я научих от него, е от сестра Куртева:

«Идем, идем, идем,
от света на Светлините,
носим, носим, носим,
радост за душите!»

Сестра Стоянка ни набира чудесни смокини от двора си – едри и сладки. А това е голям лукс! Ядем и домати от градината ѝ. След няколко чудни дни се прибираме – ние всички към София, а Петю и Веска – към Габрово. Приятно е да срещнеш мили приятели и да изкараш няколко приказни дни. Павел идва често тук, да посети сестра Стоянка и дъщеричките ѝ. Тя има и трета дъщеря – Мария, която е женена и идва тук през лятото с децата си. А Павел като дойде – помага. Ще нацепи дърва, заедно със Светозар или Косьо, ще донесат хубава вода от един извор. Или Светозар и Еленка наесен им помагат да съберат бадемите или гроздето им. Те тук са приети като членове от фамилията. И са помагали и при строежа на къщата. Нали това е братски живот? И много често двете сестрички, Румяна и Радостина, идват с нас на екскурзия на Мусала или на 7-те езера! Често изкачват Мусала със Светозар и Еленка. И те се качват за всяка важна дата: най-напред – за Пролетта (21–22 март), когато е истинската Нова година. Значи с първия ден на влизането на Слънцето в овена и започване на Пролетните енергии. После – през лятото, 1 или 2 пъти, обезателно за рождения ден на Светозар. И отново – за есенното равноденствие и започване на Класа към 21–22 септември и когато могат – и за зимата – 22 декември. Значи и в зима, и пролет – в буря и сняг, или в дъжд и вятър, а се е случвало и при хубаво време, Светозар с малка група изкачва Мусала. И при сняг – по въжето за алпинистите.

И обикновено след пристигане в хижата започват масажи на всички. Първо са тези, които са най-зле. Например Светозар започва с Костадин – брат ни, и му прави пълен масаж, което възвръща силите му. После – Истиан – съпруга ми, после – мен и така всички – близки и далечни. А на Светозар прави масаж сестра Емилия – много добре работи и има силни ръце. Също и Еленка. И така се възобновяваме за нови екскурзии в планината.

Колкото да градината край гр. Айтос, ще отидат Светозар, Еленка, че и синът им Павел, и ще им занесат храни. Защото там има 3 сестри, които пазят и нямат храна. А често идват и гости. Ще отидат с Косьо и с колата му в «Метро» и всичко купуват на едро и по-евтино. Ще платят и тока за къщата и салона. Въобще много се грижат, а Павел помага с труда си. Як е, силен и много трудолюбив. Много мил човек.

13. Христиан – съпругът ми, и Светозар

Моят мъж има 3 имена: Кристиан-Жан-Робер. При тях няма презиме на бащата, и затова имат по 2–3 имена. И още към 1990–1992 г., като заведох моя мъж в България, майка ни Стефка чу, че се нарича Кристиан (на български Христиан) и каза твърдо: «Има кръст! Трябва да се смени името!» Мисли, мисли, мисли – и отсече: «Ис-ти-ан», което идва от Истина. Та, майка ни беше много силен дух и изведнъж прекръсти съпруга ми. Тя си замина през 1995 г. А

ние всички вече казваме на мъжа ми: Истиан. А той и отговаря на това име! Няма нищо случайно! Той не е ученик, но ги надминава всичките. Сам е станал вегетарианец и се храни само с чиста, биологична храна. Този човек никога не е лъгал, и не може да употребява лъжа. И самите му кротки и добри очи говорят истината. Много е еволюирал и много обича и уважава Учителя! И без много да съм му говорила. Него Учителят ми го изпрати и чрез него работя над Франция.

Та, Светозар много обича Истиан! Радва му се и като каже: «Истиан, коман са ва?» (Истиан, как си?), сякаш мед има на устата си. И понеже Истиан има астма и трудно диша (майка му е била болна от астма цял живот), Светозар се грижи много за него. Прави му масажи, разтрива го. И не само това. Когато Истиан получи криза, телефонирам на Светозар, и той ми помага по въздуха. И когато през 1997 г. Истиан получи много тежка, смъртоносна криза при баща си, бяхме там и оздравя благодарение на моята силна молба към Небето, Светозар ми писа: «Добре, че ми остави тази машинка за бръснене, та остана жив.» Така с един предмет, който той взима в ръцете си, помага! А още той пази един часовник, който му даде Истиан, и все го следи работили, или не, и така съди за живота на Истиан. И ми каза Светозар: «Замина си майката (1995 г.), за да живее синът ѝ Истиан, и то заради тебе, Величке, да не останеш там сама.» После си замина и баща му на 80 години (2000 г.), а беше здрав и як, и работеше градината. Мина през Франция този страшен ураган за Коледа в 1999 г. (след затъмнението на 11 август) и унищожи цели области с гори. При бащата на Истиан, нямаше много щети. Но точно в неговия двор пада най-хубавият и красив бор (а това е символ)! И бащата си замина много набързо. А още лятото Светозар ме беше предупредил, че бащата ще го вземат. И така стана, макар че аз не можех да повярвам. И бащата си отиде, за да се продължи животът на сина – т.е. на мъжа ми Христиан. И като питам Светозар: «Още колко ще живее Истиан?» А той ми отговаря: «Още ще живее. От теб зависи! Ако го обичаш, ще живее!»

И на Рила разтрива Истиан, лекува го, дава му разни рецепти за лекуване. Ето, и сега ми е писал в последното си писмо, че най-ефикасното лекарство за астма е (дадено от Учителя): 5 глави чесън, очистени и счукани и се слагат 2-3 лъжици зехтин и 1 лъжица оцет. Яде се по 1 лъжица преди ядене – сутрин, на обяд и вечер. И така Светозар и аз, с молитви и молби поддържаме живота на Истиан и сега е много по-добре. Няма вече тези тежки кризи. Амин!

14. Светозар и астрологията

Светозар е добър астролог. Учил се е от Иван Салонски, Влад Пашов, Петър Филипов, а най-вече – сам. Всичко, което Учителя го е дал за аспектите и влиянието им, го използва. Искаше и книга да пише по астрология.

На мене ми пише в последното си писмо, че звездата Арктур е на Франция. И ми обяснява как да я намеря на небето, и чертеж ми е начертал. Голямата Мечка – и вдясно се пада тази звезда. И сега се вижда! След опашката на Голямата Мечка – веднага вдясно! И ми пише така: «Сутрин след Юпитер изгрива една светла звезда. Това е Арктур, звездата на Любовта и на Франция. Опашката на Голямата Мечка я сочи!» И допълва: «В петък се разбрах да изнеса лекция за Учителя и астрологията в клуба и Андрей Грива ми каза за неделя – 24.11.2002 г., че прогнозата дава дъжд, а трябва да се изнесе лекцията на пейките в къщата на Изгрева (на Райна). Значи – навън.» «Аз отговорих,

продължава Светозар: «Ще си поръчам хубаво време.» И в събота валя през нощта, но отидохме с Елена на бивака. До обяд беше слънчево. След обяд преваля. В неделя бе прекрасно, слънчево време и аз изнесох лекцията си и им говорих повече от 3 часа. Направиха видео касета и ще може да го чуеш!»

В писмо ми пише, че по транзита на Плутон в Стрелеца, е разбрал, че Асцендентът му е точен. И точно когато Плутон транзитира Асцендента му на 27.10.2000 г., започва екземата му. «Понеже е в 1 дом и в Стрелеца, засегна най-силно краката ми» – пише Светозар. «Благодаря за голямото пречистване, което правят с мене. По годишен хороскоп ми се пада мъчно излечима, особена болест – Плутон е в 6 дом (на болестите). Почти мина, ям доста моркови, но иска време за всичко. Аз направих 2 поста – житни, по 10 дни, което много ми помогна!»

Светозар ми пише: «На небето има две звезди – Плеядите и Алдебаран с триъгълник. До него е Сатурн, а Юпитер е до Кастор и Полукс (Близнаци).»

«Защо има толкова бедствия във Франция? Защото затъмнението (пълното слънчево на 11 август 1999 г.) бе на 18° Лъв (а Франция е под знака на Лъва) и две години и нещо ще друска Франция и Русия (оста Лъв–Водолей). Значи Франция – Лъв, и Русия – Водолей. Добре, че не е на мавматарите (15° Лъв).»

През май 2000 г. ми пише: «По дирекция, аз имам един изключителен астрологически период: Венера ми прави съвпад с Нептун в Дева – събира се човешката любов с Божествената в 9-и дом, в съвпад с Юпитер, Меркурий. Точният аспект беше декември 1999 г. Орбисът е 3 години.»

Светозар ми пише още: «Човек започва от Асцендента, минава 1-ви, 2-ри, 3-ти дом (душата), 4-ти, 5-и, 6-и – Десцендента (сърцето), 7-и, 8-и, 9-и дом и Медиум Цели – Духа. Например, когато планетите на един човек са в 7-и, 8-и, 9-и домове, той е сърдечен и работи главно със сърцето в причинния свят (когато е издигнат). А най-хубавото положение е, когато повечето планети са в 10-и и 11-и дом – Духът (умствен свят). Когато Слънцето е на Медиум Цели (МС) в рождения хороскоп, то огрява отвсякъде живота на индивида и той успява във всяко начинание, подтиквано от неговото вътрешно ръководство. Отношенията в света са 7-и дом, другият свят – 8-и дом и духовното – 9-и дом. А Духът дава простор на индивида, да се изяви в пълнота.

Умът е мястото на светлината и виделината. От Асцендента започва физическото и духовно развитие на индивида, и резултатът е в обходата, в живота за цялото (Десцендента). Най-важната точка е Медиум Цели (МС) – където е свръхсъзнанието на човека, какво Бог е вложил дълбоко в неговата душа за този живот. Например за мене МС е във Везни, Венера, Любовта.»

«На запад е Юпитер, Сатурн, съвпад в Овена (писмо от октомври 1998 г.), Плеядите, Алдебаран, Орион, Сириус. Вляво е Капела, Кастор и Полукс (Близнаци), Процион и Сириус и правят една красива парабола. На Земята най-силно влияе Орион, Сатурн и Юпитер.»

Сънувах един сън за Светозар – 07.12.1999 г.: Сънувах, че Светозар ми даде един нов хороскоп, направен на машина, печатан с най-големи подробности. Аз се вгледах и взех да търся Асцендента, а той беше ниско вляво. И

търсейки го, не видях други детайли. А беше с голяма точност – и минути, и секунди. Светозар ми каза, че това го направили, с най-точни изчисления, неговите хора в лабораторията му, която той ръководел. Каза го скромно: «Те, моите хора, са ти направили този твой хороскоп!» Но този хороскоп се отличава коренно от моя действителен такъв.

15. Светозар и книгите

Светозар издаде доста книги. Той написа една брошурка, *«Учителят за значението на стария правопис»*. И в нея обясни значението на старите букви в азбуката ни, и сега отхвърлените. Например за «е – двойно». Най-важната буква, или знаменосецът на славянската азбука, е буквата Ѣ («е» двойно), която е съставена от числата 1 и 7. Това е Сатурнов знак. Буквата е двойно е хубава. Ако се изхвърли от употреба – *българите ще загаят*. В тази буква са свързани заедно Божественият и човешкият принцип и българите ще оправят всички народи, понеже в техният език е тази буква – двата принципа, свързани в едно. Никой не може да оправи света, освен славяните и българите. Това се дължи на тази буква ..., кръста, търпението. Тази буква означава още събиране и примиряване на доброто и злото.»

Друга много важна книга е *Библията*, която Учителят употребява. И Националната библиотека в Париж, където се съхраняват много важни, световни книги, се заинтересуваха много от тази Библия. Понеже и Учителят си е правил своите схеми и бележки по нея, и на края има раздел със символите и обясненията от Учителя, има огромна светлина в тази книга, и Светозар я издаде много трудно, с много забавяния и бяха откраднати и парите. Но накрая излезе – 2000 г.! Излезе и ще пръска Светлина в мрака! Амин!

Много е важен накрая, отделът: «История, значение и сила на Цариградската българска библия от 1871 г.» И нашият писател Петко Рачев Славейков участва в превеждането на тази Библия и Учителят казва за него, че е бил повикан специално да слезе на Земята и да състави тази Библия. Той работи заедно с Христодул Костович, д-р Ал. Лонг, д-р Елиас Ригс и самият той – Петко Рачев Славейков. И от 1859 г. до 1871 г.

Важен е и разделът: «Учителят за библейското Слово». Тук са събрани почти всички изказвания на Учителя за Библията. Например Учителят казва така:

«Ние не притежаваме друга книга като Библията. На мнозина тя може да изглежда разхвърлена, съставена без определена система и безсмислена, но там се съдържат велики истини, които като възприемем, ще се възстанови хармонията в света.» – Протоколи от Годишните срещи на Веригата 1906–1915 г., стр. 229, 15 (18).VIII. 1912 г.

И още Учителят казва: «Българският език е най-точният език, на който могат да се предадат окултните закони и Словото на Бога, защото българският народ е най-древният народ на Земята.» И още: «Библията е един малък превод от Истинската Библия. Не мислете, че Евангелието съдържа всичко, което Христос е говорил. Сам Иоан казва, че Христос е говорил по 3–4 часа. Ако всичко, което е говорил, беше напечатано, щеше да се събере в хиляда книги, големи като Библията.» – Из «Мисли за всеки ден» (1993–1994 г.)

Накрая на тази Библия е отбелязана разликата между българските думи «светлина» и «виделина». Защото думата «виделина» я няма в другите езици, а тя се употребява в Библията. Докато светлината е външна, виделината е

вътрешна, духовна светлина. Както и думите «любов» и «обич» – няма «обич» в други езици. А Любовта слиза отгоре, а обичта се качва нагоре. Затова и тази Библия е една от най-точните по превод и съдържание.

Друга книга от Светозар е «Светъл лъч». В нея в 400 страници Светозар дава накратко образа на някои братя и сестри от Школата на Учителя. И това са стотина образа! И ако нямаше томовете на д-р Вергилий Кръстев, само тези образи щяха да останат в Историята. А те са много важни за бъдещите поколения и новата 6-та раса и ще се изучават в бъдещите университети. Някои от тях са разгледани най-подробно от Вергилий, а има и такива, за които никой досега не е споменавал, а те са много важни. Като например братята от селото Мърчаево, където се приютява Учителят през Втората световна война. И много други. Накратко е дадено, но нали остават в Историята.

На края, последните страници са много силни и аз ги преведох тук на някои французи и те се изумиха! Като например (на стр. 409): «При един разговор с група братя и сестри на Изгрева за величието на Космоса, който ни заобикаля, за законите, по които се движи и развива, един от присъстващите братя Го пита: «Учителю, кой управлява тази необятна Вселена с милиардите звезди и планети, които я изпълват?» – Учителят оглежда присъстващите, заобиколиш Го в кръг, ученици и отговаря: **«Вселената се управлява от Бога, Който се е вселил в тялото на Петър Дънов и сега се проявява чрез Великия Учител – Беинса Дуно, Който в момента стои пред вас!»**

И на стр. 410: «Моето учение е на Любовта, на братството и сестринството, на абсолютната свобода, в която всеки зачита правата на другите. Но не опорочавайте **Любовта**, не говорете много за нея! Ама ще кажете, че аз много съм говорил за Любовта! Не, аз не съм говорил нито една дума за Любовта. Аз за Любовта въобще не съм казал дума! Ако аз произнеса за Любовта само една дума, целият свят ще изчезне, няма да остане нищо, на дим и прах ще стане. Понеже тази дума е толкова силна!»

Тази книга «Светъл лъч» се беше изчерпала много бързо и Светозар я преиздаде и разшири. Купува се и от светски хора.

Друга книга: «Учителят Беинса Дуно за Рила и екскурзиите». Тя е също много интересна и важна! Например на стр. 8 се казва: «Рила е най-високата планина на Балканския полуостров, който е заливан 3 пъти от вода, а тя е стърчала в морето като неголям остров.»

Още: «По време на една от лекциите на Общия окултен клас, Учителят задава въпроса: «Кой е най-високият връх на Земята?» Учениците отговарят: «Монт-Еверест в Хималаите.» Тогава Учителят обяснява: «Най-високият връх на Земята е там, където всички разумни същества се събират заедно и отправят ума си към Бога. **Този връх беше Изгревът в южната част на София.**»

И друго за височината на Мусала: Учителят казва, че е над 3000 метра. Той обяснява така: «Има идеи и чувства, които се появяват само на височина над 3000 м. Други идеи – на височина 3200–3500 м. Например един месоядец се качва на една планина. По едно време у него се явява мисълта за вегетарианството. Това показва, че сте стигнали на такава височина, на която се ражда мисълта за вегетарианството. Тази височина е 8000 м. Като стигне височина 9000 метра, човек забравя своята националност.»

Друга важна книга беше: «Истината за спасяването на евреите в България». Светозар получил тази идея от Горе, но казал: «Учителю, не помня всичко, не съм сигурен, че ще успея да напиша такава книга!» Но му се отговорило: «Ще ти пратим помощници!» И той сяда и я написва. И тя също беше много важна за Националната библиотека в Париж. Тази книжка развълнува

много среди и в България и Светозар бе търсен за обяснение. Защото Истината беше, че Великият Учител Петър Дънов, чрез своя добър ученик Лулчев, а и Методи Константинов, спаси евреите! Тази книга бе цяла «сензация».

Светозар написа и книга за «Житния режим» – за пречистване на организма и за здраве. Още – «Пентаграмът» с обяснения от Учителя. Въпросът е разгледан подробно и в томовете на «Изгревът».

Още Светозар написа и книга «Паневритмия», в която обяснява окултния смисъл на упражненията. Той през този си живот не е учил в никоя окултна школа, освен при Учителя. Но в миналото си е минал през всичките окултни школи и познава добре, дори «отлично» законите им. А сега на Запад е пълно с окултни школи и тези хора имат знания и всякога си задават въпроса какъв е окултният смисъл на всяко движение от Паневритмията на Учителя. Например – упражнението «Аум» (аоум). «Това е най-свещеното упражнение от Паневритмията, а някои наши приятели го играят като балет. Правим крачка с десния крак *напред*, като едновременно дясната ръка се издига с длан надолу, напред и нагоре под ъгъл 45°, а лявата ръка остава спусната покрай тялото. И после – същото с лявата ръка, а дясната остава спусната покрай тялото. Вижте във филма, който е заснет, как Учителят играе това упражнение.» А когато дясната ръка е напред и нагоре, а лявата – назад, се черпят енергии от Земята. Аз лично показах на Рила голяма снимка на Учителя как играе това упражнение. Заинтересуваха се братя и сестри, мина снимката от ръка на ръка, гледаха и после пак си играеха своя си балет.

Също и за «Изгрява Слънцето» при третата част: Зун – ръцете идват на гърдите (възприемаме енергия от Слънцето), после се отварят при думата Мезун (даваме на нуждаещите се от нашите блага.) Всички сега го играят точно обратното. И Светозар пише на стр. 46: «Ние сме отишли да посрещаме Източника на Живота – Слънцето, и искаме първо да му дадем на Него (като отваряме ръцете си). Какво ще му дадем, когато по отношение на неговите богатства и възможности, ние сме крайни сиромаси. Ние сме отишли първо да вземем нещо от Слънцето (Зун – ръцете идват на гърдите) и излишното от това, което приемем – да го раздадем на нашите братя и сестри (Мезун – ръцете се отварят напред). Значи ние първо вземаме от Слънцето и след това даваме на ближните си!»

Друга книга е «Себе си познай!» – *главата, лицето, ръката*, с извадки от беседите. Светозар съставя тази книга заедно с приятелите Трендафила Балдевска и Ангел Кермедчиев. Тя се изчерпва бързо, защото събуди силен интерес на само в нашите приятели от Братството, но и много хора си я купуват от книжарниците. И Светозар я преиздаде 1–2 пъти. Например на стр. 70, за аурата: «Аурата на човека представлява нещо подобно на кръг, различно оцветен, с различна големина и дебелина. Тя определя неговия манталитет.» И още: «Ако погледнете един светия с окото на ясновидеца, ще видите, че той не е толкова малък, както изглежда. Той излъчва от себе си цветна аура, която обхваща километри пространство.» И още: «Духовната музика създава около човека особена аура, с която той разполага хората към добро!»

Светозар ви предлага и една книга, голям формат, красива и дебела – това са моите песни, които създадох преди 30 г. – «Песни – Величка Няголова». Нотите написа специалист – Иоанна Стратева. Ако не можете да четете нотите (защото песните са доста трудни, а някои и дълги), то може да четете текста. Тези песни са ми давани от цял колектив горе. А аз не съм специалист, но съм много музикална. И в тази книга прославих с музика и чуден текст

Учителя, Рила, Извора, Мусала, Сфинкса, 7-те рилски езера, Молитвения връх, Изгрева и България.

Направих го за Учителя и Делото Му! Има и много песни по формули от Учителя, или по директен текст от Словото Му. Предлагам ви: «Ученикът може», най-късата песен, и от беседите на Учителя: «Пътят на ученика». Текстът е: «Ученикът може да превъзмогне всички мъчности в живота си!» (3 пъти)

А това е цялата програма на ученика. Слагам ви и формулата, по която създадох песен, посветена на брат ми Светозар: «Ученикът трябва да има сърце чисто като кристал, ум светъл като Слънцето, душа обширна като Вселената, Дух мощен като Бога, и едно с Бога!» (3 пъти)

Преди да си заминем със съпруга ми Истиан, това лято (2002 г.), отидохме у Светозар и Еленка. Седяхме целия ден. Храниха ни чудно, а Павел направя разкошна торта за нас. Отиде и купи най-хубавите напитки – все за нас! Обсипваше ни с любов! А Еленка – баница, боб, бялото разкошно ядене – картофи с ориз и масло и др. Поканиха и една певица – специалистка – Плама се казва. Не я познавах. Пяла е в Италия, Испания. Има чуден и мощен глас! Извади песнарката ми и запя: «Езеро на Чистотата». А Павел ѝ пригласяше с цигулката. Така чудно зазвуча песента! А тя е много хубава! И за първи път чувах моя песен да се изпълнява от такъв голям специалист! И беше толкова хубаво! И тогава разбрах, че песните ми *ще имат бъдеще, особено за 6-та раса*. А вие не ги купувате! Жалко! Както и томовете на «Изгревът». А една друга позната ми певица не иска да ги пее. Гледа, гледа – и говори за «аз-ът» и др. неща. И нито една песен не чух да изпее. Ако желае! Нека и тя напише толкова песни (136 на брой) и над 250 страници и голям формат! Небето ми ги даде, тези песни и ги написах, колкото можах. Те ще служат и за пример на бъдещите композитори на Новата духовна музика.

16. Светозар и приятелите му

Трябва да подчертая чудесното отношение на Светозар към приятелите му. Например сестра Стоянка от Поморие. Често я посещава и той, и Еленка, а и Павел. И как се отнася с двете сестрички близначки Румяна и Радостина! Лекува ги, помага им. Защото едната, мисля, Радостина, я беше повлякъл влакът. Тя скача от него, но той я повлича и влачи дълго време. Спаси се, но с голяма трудност. И после Светозар все им помагаше, и на двете, за здравето им. А и всяка година си правят среща в Боровец и заедно се качват на Мусала. Двете сестрички са много симпатични и не могат една без друга. Също така и търсят и Светозар, той им е като духовен закрилник. Техният дом е отворен за него и семейството му.

Друг приятел на Светозар е сестра Мария Шопова. Тя е вече възрастна и на легло – болна е. Тя е една много духовна наша сестра – с много светлина! Тя цялата свети! Беше отлична шивачка. Шиеше разкошни сватбени дрехи. Тя идва в Братството чрез свекърва си – София Шопова. Тя е била край Учителя. И е участвувала в «Женския съвет», заедно с Милка Периклиева, Вичка Георгиева (беше ни съседка на Изгрева) и др. Те често приготвят храна в кухнята и помагат в братския живот. И чрез свекърва си, Мария Шопова възприема Новото учение. Тя е наша много предана сестра. Често я срещяхме на Витоша с брат Иван Антонов, Влад Пашов и др. И тя със съпруга си, слагаха една голяма палатка на Витоша, нагоре, към брезовата горичка, и там изкарваха лятото по 1–2 месеца. Често сме им гостували с майка ми и баща ми. И имам с нея

такъв един много важен случай. Бяхме нагоре, към хижа «Алеко» с майка ми и баща ми. И както вървах, настъпих клонче и влезе долу в десния ми крак едно парче. Помъчих се да го извадя, но не успях. И в усилието си да сторя това, взех да припадам, като казах на майка: «Аз сега ще припадна малко» и легнах на земята. Интересно е, че като припаднах – всичко чувах наоколо си, но не можех да отговоря. Така ще е и при смъртта! Моите родители се уплашиха много! Дойдох на себе си и трябваше да вървя така, с парчето клонче в крака ми. А то все по-навътре влизаше! И решихме да слезем надолу пеша и да минем през мястото на Мария Шопова – палатката ѝ. Отидохме при нея и тя веднага схвана сериозността на положението. И като разбра за крака ми, каза че ще направи «операцията», и то с подръчни материали. Стопли вода и направи сапунена течност. После взе иглата си – а тя е специалистка, голяма шивачка! И полека-лека – извади парчето дърво и намаза със сапунената течност. И успя! Спаси ме тази сестра и Бог да я благослови! Защото на другия ден работех, а бях преподавател в техникум и не можех да отсъствам. А за операция при лекар – много се смущавах. Та, тази сестра много ми помогна тогава и аз никога не забравих това. С нейната дъщеря сме отлични приятелки и колежки. И често се срещаме и ни е много приятно! Казва се Йорданка Шопова, инженер е и заемаше пост на директор към Министерство по труда. Много ми е помагала и тя, особено като останах без работа и чрез нея си намерих такава в същото министерство.

Светозар посещава често сестра Мария и ѝ помага с каквото може. Еленка и Павел също. Ще ѝ занесат храна – сирене, маслини, баница. Всеки път, като има братски празник и се раздават пакетчета храна, те ще заделят и за нея, и за Йорданка. А Павел много го обичат. Той често им е в помощ. Йорданка уважава много Светозар и го нарича «Светозарчо». Тя написа 2 чудно хубави стихотворения за него, които се надявам да се поместят: «На кръстопът» и «Благодарност».

Ще ви кажа още за сестра Мария Шопова. Тя икономисвала своя «десетък» за Бога, макар че има от минималните пенсии. И казала: «Ще ви го дам, но искам да направите нещо – така че да се вижда и да остане. Да построите нещо с тези пари. И така Братството построява тази чудна чешма в «Градинката на Учителя» на Изгрева. Та, тази чешма ви е от Мария Шопова. Тя е още жива и ми обеща като си тръгне «нагоре», да ми се обади. И знаей, че ще го стори. Тя е много сериозна и задълбочена. Бог да я благослови! А Светозар поддържа непрекъснатата връзка с нея. Ще ви дам и една хубава снимка – тя и Светозар.

Понякога на Светозар му е много трудно с най-близките му хора. Еленка се грижи много за него, много е трудолюбива и издръжлива. Винаги участва и в духовната работа с него. Само един кусур има – много е ревнива. А след Светозар често вървят хора, най-вече сестри, на които е помогнал с нещо. Еленка го ревнува и понякога много.

Единственото дете в рода ни, което уважава майка си и баща си, е синът на Косьо – Владимир. Той е атеист, пуши, ожени се и има две деца. Нито една лоша дума не е казал нито на майка си, нито на баща си. Инженер е и жена му, също. И макар и не от «Братството», Господ им помогна, заради доброто отношение към родителите им. И заминаха за САЩ със зелена карта. И сега и двамата работят, че и синът им работел и учи, за да си дойде в България, която много обича. И двете внучета на брат ни Косьо идваха на Рила и играха Паневритмия. Това ви го написах за поука! И е много важно.

17. Пояснения за движенията

Във връзка с движенията и смисъла им, било при молитвите с движения, било като се играе Паневритмията, ето какво срещнах днес в беседа от Учителя от 1919 г. на Събора в Търново. Ще ви го напиша, като много важно за разсъждение:

«Във всяка форма има известно съдържание, което трябва да изучите и опитате. Например равностранный триъгълник ви показва стремеж към Бога нагоре, сиреч един завършен симетричен живот. Триъгълник, обърнат с основата нагоре, показва живот, който е изгубил равновесие. Когато видите два триъгълника, единият – нагоре, а другият – с основата надолу, че се преплитат, вие ще се запитате: «Дали моите стремежи са като в един от тези триъгълници – надолу или нагоре?» Вие *издигате ръцете над главата си*, така че да се образува еврейската буква шин (ש) – това значи, че искате да растете към Бога; то означава закон за размножаване и изпълване с всички блага. Този закон, който е от древната школа, сега съвременното общество е изопачило в една извратена форма, която по-рано е означавала: «Аз съм готов да възприема Божествените зародиши и да обработя мисълта, която ми даваш, Татко, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, и с всичката си воля, и ще ѝ дам всички условия за развитие.» Подир това съединявате ръцете си горе, като триъгълник, което значи, че всички мисли, желания и действия ще бъдат извършени в хармония и съзнателно. Във всичко това има голям смисъл. Когато разтваряте широко ръцете си, то значи, че искате да възприемете, а като ги съберете, свиете, това показва, че искате да извършите съзнателно всичко, що сте възприели. Всяко наше външно действие е израз на действие, което става вътре, в духовния свят. А вие вдигате ръце, без да разбирате смисъла на движенията. Като опишете с ръката си един кръг, това значи, че ще свържете опашката и главата, ще напуснете алчността и с всички сили, които са вложени във вас, ще служите на Бога. Когато някой маха с ръка надясно или наляво в знак на отрицание, това значи, че духът му е започнал да работи в подсъзнанието и проявява това вътрешно чувство, макар той да върши това нещо несъзнателно. Някои хора държат главата си надясно, други – наляво и ние мислим, че всичките тези неща са случайни! Не са случайни и несъществени – в тях има дълбок смисъл. В Америка един знаменит проповедник държал главата си обикновено малко наляво; неговите слушатели, коато имали желание да бъдат красноречиви като него, почнали и те да държат главата си малко наляво – подражавали му. Човек, чиято глава е изкривена малко наляво, показва, че у него чувствата вземат надмощие, а у когото главата е малко надясно – умът взима надмощие. А трябва да се стремим към балансиране, към познаване и разбиране, сиреч да възстановим необходимото равновесие между ума и сърцето си, и да не влагаме в тях повече, отколкото трябва!»

Из беседа на Учителя «Разбиране и прилагане», държана на 20.08.1919 г. на Събора в Търново, стр. 31–33.

Та, продължавайте да играете «Аум» – най-святото упражнение – като балет, «Изгрява Слънцето» при «Зун-Мезун», едни – с ръце навън (погрешно), а малко – с ръце «навътре», което е вярното, и много други.

18. Братството в Бургас

С това приключвам за Светозар Няголов. А сега ще напиша някои неща за Братството в гр. Бургас. Неща, които зная и помня. И най-вече ще кажа няколко думи за брат Иван Бойчев, който беше ръководител на Братството в града Бургас. Когато четях томовете «Изгревът», все си мислех за него и си казвах, дали Вергилий няма материали и за него, да напише нещо. Жена му се казваше Радка. И като четях 15-и том на «Изгревът», при спомените на Жечо Панайотов, той споменава за брат Иван Бойчев – познавал го е. Нали е живял в Бургас дълги години и там е работил. Също видях и снимки – има го брат Иван Бойчев и жена му Радка (снимки №36 и 37, вляво). Много се зарадвах, защото бях започнала да губя образа им в главата си. А иначе непрекъснато съм във вътрешен контакт с брата. Работим с него заедно и често го споменавам в молитвите си. А той беше чудесен брат!

Аз бях млада, ученичка, и всяко лято с майка ми и баща ми отивахме в гр. Бургас, и то все у брат Иван Бойчев. Тогава той беше ръководител на Братството в града. Било е към 1950–1955 г., не помня точно. Те живееха в голяма къща, но я бяха дали на роднините си, или под наем, не помня. И братът живееше цял ден долу, в една съвсем малка стаичка, кутийка. Вътре имаше едно миндерче, малка масичка и прозорче. Там прекарваше дните си, и то в работа. Съвсем скромно и бедно! Те бяха възрастни със сестра Радка, и пенсиите им трябва да са били нищожни. Защото си спомням, че имаха котка. Тя седеше все в градината им. И сестрата ѝ даваше всеки ден храна – и то само водичка с малко напоен хляб. Това беше. И всеки ден. Ние, като отивахме у тях, им занасяхме разни храни – маслини, сирене, зехтин и др. Те живееха в голяма мизерия и скромност.

Брат Иван Бойчев беше много духовен и издигнат брат. Верен на идеите на Учителя, той ръководеше там Братството. Често са ни водили в салона, който беше в града някъде. И братът всичко осветяваше с присъствието си и работата си. Пееше много хубаво, сякаш и сега чувам гласа му. Той беше от възрастните приятели по това време. Познаваше баба ми Величка Стойчева и много я уважаваше. Тя също е живяла в гр. Бургас и е от първите ученици на Учителя. Живеели са с мъжа си Коста Стойчев в голяма гръцка къща, в която имало салон със 100 стола. И събранията на окръга са ставали у тях. И то, когато е идвал Учителят. Тогава Той обикаля България и търси учениците Си. И като дойде в Бургас, е отсядал в дома на баба ми и дядо ми, и е преседявал по 1-2 месеца. Баба ми Величка Го е посрещала както се посреща Бог! Толкова много Го е обичала и ценяла! Тя си заминава в 1918 г., когато Учителя е бил интерниран от правителството във Варна, в хотел «Лондон».

Та, брат Иван Бойчев познаваше баба ми и често ни говореше за нея. Той я ценеше и уважаваше много. Той казваше, че аз съм преродената Величка Стойчева (родена съм в 1941 г.). И ми обръщаше много внимание. Имахме много духовни разговори. У тях прекарвахме в духовна атмосфера и работа. Четяхме беседите от Учителя и Библията. А братът излъчваше голяма светлина. Той беше ясновидец. Виждаше аурата и цветовете ѝ. Имаше и видения, особено сутрин при изгрев слънце. Записваше си в една тетрадка. И веднъж ми каза, че ще ми даде една такава тетрадка, да я прегледам и разуча, но да не я показвам на никого. На родителите ми не я даде, само на мене. Взех я в София, разглеждах я, четох я. Вътре имаше и много чертежи, сигурно на това, което виждаше той с духовните си очи. После му върнах тази тетрадка, но

нищо не преписах. И за съжаление е. Ето, че сега го споменавам, а нямам нищо конкретно да ви предложа.

Брат Иван Бойчев и сестра Радка познавах и семейство Кралеви. И ни запознаха и с тях. След заминаването на брата, Кралю Кралев става ръководител на Братството в Бургас.

И едно лято им отидох на гости. Така се запознах и с тях. Жена му беше симпатичен човек. А той ми се видя остър и нервен. Имаха 2 дъщери – Елка и Милка.

Аз се запознах най-вече с Елка. Тя беше чудесна, много добричка и скромна. Точно обратна на сестра си Милка, която не опознах добре, и останах с впечатление, че е остра и с труден характер. За Елка брат Иван Бойчев казваше, че е ангел. За никой друг не казваше това. И така беше. Тя беше тиха, скромна, мила, добричка. Нямахме нищо общо със сестра си Милка.

Елка учеше в София във фотографско училище. И често в събота идваше у брат Петър Филипов на Изгрева и там преспиваше. И в неделя е идвала с нас на екскурзия на Витоша. Ставахме голяма група – и Галилей, и Светозар, родителите ми, аз, Елка. И прекарвахме чудесно, в един духовен живот, потопени в аурата на Учителя. Брат Петър Филипов обичаше много Елка и когато тя дойдеше да преспи в къщата му, той я обсипваше с внимание. Другите повече не бяха така важни за него. Той много държеше на Елка.

По-късно тя се оженила и имаше 2 деца. Веднъж се срещнахме на Рила – Мусала, където вляво имаше лагер, под Дено. Ия срещнах, тя беше с двете си малки деца. И много се зарадвах! Мисля, че бях със съпруга ми. По-късно научих, че тя си заминала. И остави децата си на мъжа си. Аз запазих вътрешна връзка с нея и я споменавам редовно в молитвите си. Беше прекрасен човек.

И минаха години. Веднъж с мъжа ми Христиан бяхме на чешмичката на Рила, на второто езеро. И помолихме някой да ни направи снимка. И веднага се впусна един брат и ми каза: «Ето, дъщеря ми ще ви снима!» Снима ни младо момиче. Благодарихме. И мъжът продължи: «А знаете ли кой ви снима?» – «Не» – отговорих. «Че това беше дъщерята на Елка, а аз съм съпругът ѝ!» Толкова много се зарадвах. Елка си беше заминала, но се прояви чрез дъщеря си и мъжа си. Така си останахме с нея завинаги добри приятели.

Но не беше така със сестра ѝ Милка. Нямах нищо против нея, но ми беше чужда, груба, че и арогантна ми изглеждаше. Веднъж на Рила, качваме се с мъжа ми горе към петото езеро за Паневритмия (към 1992–1993 г. беше). И отзад – далече, забелязах, че идва Милка, заета с разговор с някого. Не ме интересуваше с кого. Спрях се и я изчаках, обърната към нея, да я поздравя. Радвах се да видя една позната личност. А тя, като ме наближи, каза ми иронично: «А, чакаш ме, за да чуеш какво си говоря на френски с този човек!» Погледнах я и разбрах, че повече няма да имам нищо общо с нея. Вулгарна и безцеремонна, тя ме обвини веднага, че искам да я подслушвам. А аз я видях от толкова далеко, и нито чувах що говори, нито разбирах, че било на френски, и че този човек, с когото вървеше, бил французин. И това беше. Повече с нея нямах никога нищо общо! И свиренето ѝ ми се виждаше грубо. Имах касетка с нейно изпълнение, но не обичах да я слушам. Свиреше на цигулка.

Живях във Франция 7–8 години и не бях се връщала в България да видя майка си и тримата ми братя. Бяха комунистически години. Страхувах се да си дойда през лятото. И някъде към 1988 г. си дойдох – най-после, за голяма радост на майка ми и братята ми. И отидох на Рила, заведоха ме на лагера на Вада. Там беше и брат Кралю Кралев и много други братя и сестри. Имаше

много палатки и носехме вода от един извор, насреща в гората. И веднъж сме се събрали няколко души и братът Кралю ми каза: «Ела, ела, имам да ти казвам нещо много важно!» И аз тръгнах с него настрани, с пълно доверие в добрите му мисли за мене. А той ме погледна остро и още по-остро ми каза: «На тебе кой ти позволи да отиваш във Франция?» Този въпрос беше така неочакван, като че заби сабя в тялото ми. В момента се шашардисах и не можах нищо да му отговоря. Смути се силно моята душа. Всичко друго бях очаквала, но не и такова отношение. Петър Ганев и Божанка бяха наблизко и взеха да му казват: «Остави жената, остави я!» А аз в момента, неподготвена за този удар, нищо не му отговорих. По-късно описах този случай, но не казах, че братът се нарича Кралю Кралев. Сега ви казвам. А на него отговарям: «Той – Учителят ми разреши да отида във Франция и нищо не направих без да Го попитам. И то дълго време, с години! Докато накрая отговорът Му беше: «Сега вече можете със сина ти да заминете за Франция!» Аз Му бях писала писмо.

Познавах д-р Вергилий Кръстев отдавна. Често с мъжа ми и него сме ходили на екскурзии на Витоша, Рила. И той е, който ме подтикна да напишем с майка ми нейните спомени с Учителя. Аз не знаех тогава каква огромна работа работи той! Но седнахме веднага с майка и записахме на касетки нейните примери с Учителя. Така, че изпълних задачата веднага!

И когато научих, че се бил оженил за тази Милка Кралева, много се учудих. И когато прочетох в «Изгревът» за нейното толкова лошо и вулгарно отношение към него – не се учудих много! Нямах много добро впечатление за нея и баща ѝ Кралю. И толкова много са изтормозили Вергилий! Да има дъщеря, която никога не е видял, да плаща издръжка редовно до нейните 21 години, и да бъде пренебрегнат и опозорен! Това може да се случи само с хора от това Братство. Защото няма по-добри хора от тези в него, но няма и по-лоши от тях! Навсякъде в света си има закони и детето има право да вижда баща си. Дори има организации «за защита правата на децата». Така е на Запад. Например: един французин се оженил за виетнамка. Тя избягва, напуска страната, изчезва, но взима със себе си и детето им. Години наред този човек я търси и иска да види детето си. И с помощта на тези организации, той замина чак във Виетнам (или Япония – не помня), и там намери детето си, вече пораснало. И голяма радост беше. Всичко беше филмирано, защото този случай го разгледаха по телевизията. А такава неправда, която е понесъл д-р Вергилий Кръстев, съществува само в България и никъде другаде. И това не им прави чест на семейство Кралеви. И на всичкото отгоре откраднали и материалите му за Учителя, които той събира толкова години! И ги продавали и печелели. Че и салона в Бургас продали! Че как така? Кой ви даде това право? Той не беше ваша собственост, този салон. Там работеше този чудесен брат Иван Бойчев!

Учудвам се от толкова злини, които направиха сем. Кралеви на Братството! Но и ги бях добре познала! Отчетът си ще дават горе! Както вече си бил заминал братът Кралю Кралев и какъв отчет ще даде горе?

19. Един сън на брат Иван П. Бойчев през 1929 г.

Сънувам, че ще има «Братски събор» на морския бряг около гр. Бургас. Всички членове на Братството са се събрали на едно място, от което се вижда «изгревът» на слънцето от морето. Всички бяхме наредени по особен начин – не както в Търново и в София (без интервали в редиците).

Този път бяхме наредени така: най-отпред беше една група от седем човека в кръг, а в средата беше Учителят. След този кръг имаше интервал до първите редици от около 10 метра разстояние. След първите редици имаше същия интервал до вторите редици, а зад тях – третия ред – със същия интервал. В това положение чакахме изгрева на слънцето до морето. Такъв изгрев не бяхме виждали досега. Времето беше тихо, ясно.

Пред изгрева се появиха две дъги на небето и в тях – същества, във всичките им цветове. В по-отдалечената дъга се виждаха само главите на съществата. В по-близката дъга – до слънцето – с ярките цветове, съществата се виждаха до гърдите им и с бели криле. А когато изгря слънцето, в диска му имаше същества, които бяха целите в светлина. Телата им бяха долу, в редиците, а душите – горе. В кръга, в който беше и Учителят, всички бяха облечени в дълги светли – кремави, мантии, а само на Учителя беше бяла. На челата им и на гърдите имаше по едно слънце като прожектор, които осветяваха всичко наоколо. И от първите редици имаха по две слънца: едно – на гърдите и едно – на челата. Имаха и бели криле до кръста си, а надолу от кръста бяха забулени с облак. Всички изглеждаха на около тридесет години. Вторите редици, които бяха във втората дъга, а телата им – долу, имаха по едно слънце на челата, но по-малки от тези на първите редици. Гърдите и нозете им бяха обвити в облак, но бяха весели, радостни. А на третите редици, които бяха най-отзад – в третия интервал, бяха отчаяни, недоволни от положението си. Каза ми се, че това е положението на Братството до тази година – 1929 г. Но това положение се измени. Ако от най-задните редици проявяват добродетелите на съществата от духовния свят – на светиите, ще изгрее светлото слънце на челата им и ще живеят в дъгата с душите си. И ако светията прояви качествата на ангел, ще изгрее още едно слънце и ще има криле да лети във висшите минове. И ако ангелът прояви Божията Любов – да живее целомъдрено, то той ще облече бялата одежда на Божествения свят. И обратно: който наруши целомъдрието от кръга, минава назад. И от първите и вторите редици може да преминат в най-задните, които нямат никаква светлина и живеят без добродетели. Беше радостно, че те бяха много малко – те, които са влезли в «Братството» от любопитство, без да правят усилия да живеят по неговите «принципи». Всичките тези членове на «Братството» го представляваха до 1929 г.

Казах това съновидение на Учителя и Той потвърди, че е така. После говорих в «салона» на Изгрева върху съня, след което се изреждаха да ме питат: «кой съм и откъде съм дошел.»

20. За Вергилий Кръстев, 21.01.2003 г., Париж

Много е пострадал брат Вергилий в живота си и добре познава Бялата и Черната ложа, как работят и какви прийоми имат. Но той е много силен! Издържа на всичко и много работа свърши. Отдаде живота си, силите си, средствата си за делото на Учителя! И е много силен дух! С него не можете да се борите. Във всички случаи ще бъдете победени!

С какъв замах и енергия той работи денонощно над томовете на «Изгревът»!

Ето, че искам да напиша и няколко реда за д-р Вергилий Кръстев. Познаваме се отдавна! С него и мъжа ми и други приятели, често ходехме на екскурзии на Витоша и на Рила. Не знаех тогава какво работи той. И когато ни каза с майка ми да напишем спомените ѝ с Учителя, ние седнахме веднага с нея и с магнетофонче записахме всичко. И аз предадох касетките на Вергилий. Така излязоха спомените на майка ми с Учителя. Този енергичен брат Вергилий ме е подсетил какво да направя. И Бог до го благослови! *Няма друг като него в това Братство!* И ще кажа, че и той е «феномен». След като първият, вторият, третият и т.н. не свършиха работата за Братството и Учителя, ето че Небето изпрати като 10-ти – последен, този брат да свърши работата. А 10-тият е този, който свършва обезателно работата за Бога! Такъв е законът – обяснява Учителят.

А в началото д-р Вергилий не е бил и от това Братство. Идвал е на полянката на Изгрева да спортува и играе топка (мисля, че беше). И така се запознава с Братството и Изгрева, а и с много ценни братя и сестри, като Борис Николов, Галилей Величков, Пеню Ганев и много други, и започва работата си, и то в тези тежки, комунистически времена. И така 30 години той работи в тайна и събира спомените на учениците на Учителя. С какъв плам и кураж, с много сили и ентусиазъм, с много преданост и всеотдайност! А той не е бил нито при Учителя, нито на Изгрева. Намира го Самият Учител, и то като най-способен да свърши работата. Нямаше кой друг! Вие разбирате ли това? Нека на всички да стане ясно – *нямаше кой друг да свърши тази велика работа!* И нека да бъде благословен през вековете! Защото всичките тези образи на ученици на Изгрева са необходими за бъдещите поколения! И всеки образ ще се изучава в бъдещите университети на подготвителната раса за 6-тата раса! И ще се търсят начини и пътища как да се избягват за в бъдеще грешките. Това ще бъдат «задачи» за разрешаване на «новия човек» през следващите векове! Защото цяло космическо «чудо» е слизането на този могъщ Дух – Беинса Дуно на Земята, все едно между «мравките», каквито сме всички ние по отношение на тази велика култура и хармония, която цари в безкрайната Вселена! И да не се намери кой да напише и остави тези спомени за бъдещето! Голям резил! Та вие, и всички ние, за в бъдеще ще «целуваме нозете» на този велик брат Вергилий, за делото му! И вечно ще остане името му във вековете!

А как се бори той! Защото го гонят отгоре духовете на всички братя и сестри, заминали си и несвършили работата си за Бога за и Учителя, за поколенията! И го натискат нощем и той не спи – толкова е силно напрежението горе на всичките тези духове. Те искат да се изявят, но трябва чрез някой, който ще ги разбере, да им довърши работата!

А брат Вергилий е натискан и от тези братя и сестри, които са във физическо тяло! Колко лъжи и измами, кражби на материалите му, и то от най-близките му хора – жена му Милка и баща ѝ Кралю! Че и този прекрасен брат

Борис Николов – пример за всички нас и как защити Братството на Процеса в 1957 г.! И как геройски понесе затвора – като истински ученик! И той, моля ви се, си е изгубил ума и е пожелал «да открадне» и жената на Вергилий – Милка! А този брат беше много възрастен. И всички много го почитахме и обичахме! Значи е станал «проводник на Черната ложа». А д-р Вергилий го е лекувал, живота му е спасявал. С години е бил у тях, и е помагал както на Борис, така и на жена му Мария. А тя беше чудесен човек! Истински ученик на Учителя, и много строга и взискателна! Ето че и добричкият Жечо Панайотов, толкова предан и почтен брат, и той в дадени случаи е изигравал Вергилий с материалите си, които подготвял за него. И колко други! Не е ли това срам! И, ако беше някой друг, щеше да капитулира, но не и Вергилий! Вари го, печи го – той все Вергилий си остава и продължава работата без капка отчаяние, а напротив – и с още по-голям устрем! И тази му сила идва директно от Небето и Учителя! Защото той е избран като последен да свърши работата. И с мощния дух на Мойсей – с него ли ще се борите! Предварително сте загубили, знайте го това! С него работи цялото Небе и ще се слави името му! А и ще е обсипан с Любовта и благодарността на всички горе приятели, чиято работа ще свърши!

Че и сега Братството «забранило» да се купуват томовете на «Изгревът». Браво! Но знайте, че всички, които спъват тези томове свещени, работят от името на Черната ложа, която присъствува и винаги е била. Та, всеки да се определи на кого служи! И по това ще ги разпознавате!

Всеки, който е против «Изгревът», принадлежи към враговете на Бялото Братство». И така – да е ясно! И завинаги! И за бъдните времена! Амин!

Сега чета в том 15. за някакви сестри Шкодреви от Габрово. И те писали против Вергилий и делото му! И разнасяли писмата си навред из България! И вие сте от «тях», познавам ви – ще кажа аз. Щом се опълчвате против труда на този безкористен брат – от черните сте. Това да ви е ясно от мене, Величка! А аз съм назначена за «инспектор», както в Европа, така и в България. Учителят ме е назначил. И ви казвам – Небе и земя ще паднат, но делото на брата Вергилий ще успее! И той ще завърши работата си успешно! И нищо няма да ви помогне – нито магиите ви, нито лошите ви мисли, нито клеветите ви срещу него, нито писмата ви! Щом Бог живее в него, кой може зло да му стори? Амин.

Когато пиша – имам дарба, и не съм аз, която пиша. И някой ми купи и подари един том, мисля 1-ви, от «Изгревът», преди години. Може би беше брат ми Любомир. И веднага разбрах това толкова велико дело! И си казах: «Че аз може би познавам този Вергилий? Дали е той?» И му писах и казвам: «Вие ли сте този Вергилий, с когото ходехме по Витоша и Рила, и когото аз познавам?» И така влязохме във връзка. И аз много голяма оценка дадох на труда му. Но не живея в София, нито в България, а във Франция! И отдалеко се вижда още по-ясно!

И колко е предан да не се редактира Словото на Учителя! Никаква редакция. Как си позволявате? Че Паша Тодорова, която редактираше беседите Му, накрая остана сляпа. И когато комунистите вземаха с камиони литературата на Братството на Изгрева – това е било все редактирано Слово! И Учителят е разрешил на комунистическата власт да ги конфискува и претопи! Защото за Изгрева, което беше Скинията на Бога, без *Неговото разрешение* нищо не става! Че и Изгревът и Салонът бяха пометени! Защо? Искане на «секта» да го направят, учението на Учителя. А това беше Школа. И този брат Икономов, който променя *само един тон* от песните на Учителя, завърши живота си парализиран! Също и сестра Милка Периклиева, защото се забави 4

години в нерешителност и не приложи Паневритмията в училищата! Може би България щеше да избегне болшевизма и комунизма – този бич на Бога и духовно невежество и тъпота цели 45–50 години! Цял половин век! И сега – какво наказание: да нямате пари за хляб и сирене! Не е случайно. Защото *България е най-великата страна в света* и от събитията в това «Братство» се диктуват и събитията в цялата земя! Знаете това! Тогава защо на Рила вече толкова години играете променена Паневритмия, грешна, и я защитавате? Защо започвате първите 6 упражнения с крак назад? Защо променихте песните, гамите, заглавията им? Кой ви позволи? Запитвам Благословен Жекон, който беше председател на Братския съвет. Че нали той отиде да се поклони на тази «секта» на Михаил Иванов във Франция! И заради пари и подаръци! Бъдете горди – българи сте! И Учителят избра България и Изгрева в София за център на Великото Всемирно Бяло Братство и за център на Школата Си и работата Си! Още питам и Петър Ганев за променените песни и заглавия! Също и Симеон Симеонов – певец, дете променя Паневритмията, Лъчите със солото: «Ти си ме, мамо, родила...», също питам и Ина Дойнова: защо е променена Паневритмията! Няма да се размине на никого! А Гриша Кьосев, който създава нови, поетични думи на Паневритмията, написани от сестра Олга Славчева и с участие на съществото Асавита, дошло специално от Слънцето за целта и изпратено от Великия Учител? Че и нови имена на езерата – той ги дава – Гриша Кьосев и духът, който работи с него.

Против всички тези промени се бори със «зъби и нокти» този брат Вергилий! Ценете го! И няма да намерите друг като него! И сега пише материалите за брата Любомир Лулчев. Знаете ли колко мръсота и презрение изсипа Братството против този брат! И той си замина насилствено с името на Бога и Учителят на уста! И колко хора спаси той от смърт, чрез близостта си с царя и правителството! Имал грешки! Че кой няма! А той беше един истински ученик на Учителя и Бог разчиташе на него. Знайте, че закон е – колкото се говори лошо за някой брат или сестра, толкова по-внимателно трябва да изучаваме живота им. Има и отрицателни – това е неоспоримо! Но има и много злоба, завист и омраза. В Братството нямаше друг толкова силен и ерудиран брат като Любомир Лулчев. Не можеха и на пръста му да се мерят!

И това е работа на брат Вергилий – да ги опише в томовете «Изгревът», с техните слабости и погрешки, както и с техните велики дела! И бъдещето поколение ще прецени!

А брат Вергилий организира и много концерти! С музика от Учителя, както и рецитали с пасажки от «Изгревът». Няма друг, който да е свършил толкова много работа, и така ценна! Да се изявят музикантите, певците, хорът, че и да се чуват примерите на някои братя и сестри, живели и работили по време на Учителя! Много е важна работата му. И не искам да го хваля! Но той заслужава «благодаря» от вашите уста, Той и горе ще си има «трон» и ще свети! Защото Славно е делото му и велика е жертвата му! Амин.

Написано с много обич:
Величка Няголова

XI.

Писма от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова

1. Писмо от 26.02.1993 г.	740
2. Писмо от 07.03.1993 г.	741
3. Писмо от 28.09.1993 г.	741
4. Писмо от 06.08.1996 г.	742
5. Писмо от 05.09.1996 г.	744
6. Писмо от 15.10.1996 г.	745
7. Писмо от 19.12.1996 г.	746
8. Писмо от 28.10.1997 г.	747
9. Писмо от 27.11.1997 г.	748
10. Писмо от 14.01.1998 г.	749
11. Писмо от 31.01.1998 г.	750
12. Писмо от 26.03.1998 г.	751
13. Писмо от 09.06.1998 г.	753
14. Писмо от 02.09.1998 г.	754
15. Писмо от 07.03.2001 г.	755
16. Писмо от 28.06.2001 г.	756
17. Писмо от 09.09.2001 г.	757
18. Писмо от 28.11.2002 г.	759
19. Писмо от 16.01.2003 г.	760
20. Писмо от 05.04.2003 г.	761
21. Писмо от 26.06.2003 г.	763
22. Писмо от 07.06.2004 г.	765

XI.

Писма от Светозар Няголов до сестра му Величка Нягорова, живуща във Франция

1. Писмо от Светозар Няголов до Величка Нягорова от 26.02.1993 г.

Б. е Л.
26.02.1993 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и отговарям. Верно е, че годината е съдбоносна и много сериозна за Братството. Започват революции в умовете на хората (Козирог) и пречистване на старото. Три съвпада, от които най-сериозен е Уран ретрограден съвпад Нептун ретрограден – 20.08.1993 г. Още по-труден за нас и положението ни е Сатурн квадрат Плутон ретрограден – 20.03.1993 г., малко преди пролетта и вторият Сатурн ретрограден квадрат Плутон – 9.10.1993 г., които ще се отразят най-силно в Русия. Ще има земетресения в Америка и Европа, суша и 1994 г. – глад. Венера в Овен е в падение и любовта между хората ще бъде слаба остра, но омекотена. Марс също е в падение в Рак и дава неподчинение, борби и трудности в душата. Потискане на духовните условия и течения. Всичко е изпити отвън, които не трябва да ни засягат вътрешно. За издаването все още условията са много трудни, почти нищо не се е променило, но идват дни на радост за служителите. Катаклизмите няма да засегнат пробудените души, те са запазени. Хубаво е да зашиеш в дрехата на Благовест 91-ви псалом и Добрата молитва, като отидеш при него. Работи, за да се пробуди съзнанието му, иначе ти си спъната. Да благодарим за всичко, което животът ни поднася. То е заслужено.

Светозар

2. Писмо от Светозар Няголов до Величка Нягорова от 07.03.1993 г.

Б. е Л.
07.03.1993 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и се радвам, че се интересуваш от астрологията. Всичко е в кардинални знаци. През февруари светна, а сега ще се чуе и видят последствията от Уран съвпад Нептун – Венера в Овен – това са потайни банди и вътрешни неуредици - Германия и Англия. Насреща е Юпитер във Везни – Китай, Австрия по-меко – Марс е в Рак. Виждаш Италия, като мине в Лъв и Франция, Чехия и др. Уран и Нептун в Козирог тежат най-много и понеже са в земен знак – Козирог – много земетресения и природни бедствия, заминаване на видни политици и България до просешка тояга. За качулка Сатурн квадрат с Плутон = Русия – Бог да им е на помощ. Целият свят ще познае, че Бог царува и управлява света с голяма сила и мощ. Доста хора ще си заминат.

(...)

Светозар

3. Писмо от Светозар Няголов до Величка Нягорова от 28.09.1993 г.

Б. е Л. [Бог е Любов]
28.09.1993 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих две писма и ти отговарям с малко закъснение. Доста съм зает, а вярвам, че има малко хора, на които да им стига времето. Общо взето сме добре. Майка ми пази къщата и малко излиза. Предимно си почива и се пече на слънце на балкона. Имахме много работа на полето, а и някои приятели имаха лошо отношение към мен и бях решил да не ходя на езерата. Но много наши приятели ме повикаха и искаха да съм на планината. Учителят ми нареди да тръгна на 09.08 и да се върна на 21.08.1993 г. Събрахме багажа, организирах превоза с един малък рейс до Вада. Трябваше да дойдат приятели от Димитровград, но те не могли да си уредят отпуските. Групата, която беше за 08.08, не можеше да пътува тогава, понеже рейсът беше ангажиран от други хора и тя цялата дойде с мен и попълни местата в рейса. Беше голяма суша и цял месец не беше валило дъжд. Пристигнахме на «Вада», стоварихме багажа и заваля проливен дъжд. Покрихме багажа с найлон и към 2 часа по мое настояване (конярят не искаше да товари, понеже беше мокро), натоварихме багажа на около 30 коня и се качихме на езерата. Горе не беше валило и добре си построихме палатките. През нощта заваля дъжд, който продължи 3 дена! Аз бях предупредил, че при тези тежки аспекти обикновено е падало сняг. Времето застудя, вали суграшка и мокър сняг и сутринта на 12-и замръзна. Изясни се и се стопли. Точно за 19.08. имаше най-трудните аспекти. Ние проведохме бдения по 1/2 час от групи от 9 души за хармония, разрешаване на братските въпроси и хубаво време за събора. Аз бях с първата група и им

дадох програма, по която да се водят молитвите. През нощта бденията бяха по 1 час и едва намерихме място, за да включим руснаците, които непременно искаха да участват в духовната ни работа. Събират се всички ръководители и ясновидци и решават аз да ръководя събора – Учителят чрез мен. За 19-и небето беше предвидило буря и дъжд. В 2 часа вали дъжд и аз станах да работя и след половин час спря. Сутринта имаше облаци, но слънцето изгря чисто. Проведе се много хармоничен наряд. Паневритмията беше на петото езеро в 3 кръга по двама души – 1000 души. На обед предложих да направим обща молитва, която ръководех и всички облаци се пръснаха и настъпи идеално топло време с голямо присъствие и необикновена хармония. Понеже петото езеро – Махабур – Бог е силният – е мястото на Божествените сили, те за няколко минути разчистиха небето. Небето се отвори на 21.08. Беше Учителят с голямо небесно войнство. Всички бяхме захласнати и вдъхновени от голямото присъствие и пълната хармония между нас. Бурята се отложи за десетина дена и тогава се разразява доста силно, събаря палатки на тези, които останаха, покрива на бараката на Йоана. Ние си бяхме свършили отлично работата. Ръководството ме помоли да ръководя нарядите и в София. На 22-ри изкарахме много добре и хармонично празника. На 25.09 ходих в Айтос, където имат среща всяка последна събота от месеца с обща молитва и наряд. Помогнахме им да се оберат орехите и бадемите. След това ходих до Стоянка, Румяна и Радостина в град Поморие, където ти си ходила няколко лета с мама. Поздравяват те всички. Ти желаеш да си дойдеш и Небето ти урежда въпроса. Ще си дойдеш и ще останеш в България, защото ние сме дошли в България заради Великият Учител, Духът Божии, който 61 години, чрез Духът си даде Словото и Светлината на Новият живот, който идва в света. Христос проповядва само 3 години, а Бог ни учи 44 години. Божият Дух да бъде с теб.

Светозар

4. Писмо от Светозар Няголов до Величка Няголова от 06.08.1996 г.

Б. е Л.
06.08.1996 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих отдавна писмото ти и се обаждам с голямо закъснение, за което моля да ме извиниш. Бях зает с полска и братска работа, а и аз си имам и моя и гледам в малкото време, което ми остава, да свърша непосредствените си задачи. Ние нямаме право да се оплакваме, защото Учителят ни е дал светлина по всички въпроси. Той казва, за да не ни болят ръцете, да носим товарите си в раница на гръб. Всяко прекаляване води до демагнетизиране и заболяване на съответния орган. Възстановяването става бавно, но при системна почивка и дълбоко дишане и правилно хранене всичко се регулира. Важна е вътрешната мобилизация на силите и използване на скритите сили на организма. И годините си казват тежката дума – за подобрене на кръвообращението хубаво е човек да си мие краката по 2-3 пъти на ден с топла вода.

Сатурн влияе най-силно в тези държави, които управлява. Типична такава е България и всеки 30 години Сатурн ѝ напомня за неразумния живот, който се води в нея, за да може да дойде новото, всичката кал от съзнанията

на хората трябва да се изчисти, за да могат да се отворят умовете им да разбират писанията – Словото на Учителя. За тази цел ще са необходими съответни действия от страна на природата. Докато ние, последователите на Учителя, не се обикнем вътрешно и постоянно да си пращаме добри мисли и благословения за успех в живота и учението, до никъде няма да стигнем. Само чрез вътрешната любовна обхода ние ще можем да изградим едно Братство, подобно на това в духовния свят и чак тогава да поставим началото на новия, разумен братски живот. Затова Учителят казва, че след хиляда години ще има начатъци на новия живот – явни войни няма, но се водят много необявени. Небето забавя някои процеси, но не забравя.

Аз ходих 2 пъти до Мусала – за 22.06 и за моя рожден ден. Всичко е много скъпо и сигурно няма да отида на езерата. Бялото Братство има едно голямо сито, поставя всеки оглашен на изпит и го пресява и поставя всеки на неговото място. Най-важното е каква любов имаме към Учителя, само тя е, която го привлича към нас. Учителят живо се интересува от светлата любов, която храним към Него, към Бога. Идват много нови хора и много от тях приемат Словото и без шум започват да прилагат и изпълняват принципите и законите, които са вложени в Него. Това са готови души, които са се определили към Учителя. И всеки ясно ще се определи в тези времена на кого служи. С когото се свържеш, цял живот изкарваш с него. Нашият братски съвет начело с Благите отиде във Франция «да се поклонят» на Михаил, който беше от Черната ложа и работеше против делото на Учителя, като обърка умовете на много французи, за да не видят и познаят Бога, който присъстваше в България във физическо тяло. Който е минал през смъртта и с помощта на Учителя е останал, той добре знае кой е този светъл Дух, Кой е Бог. В 1960 г. при една зимна екскурзия сам до Витоша пред вратата на Ел Шадай дойде Учителят при мен и ми каза, че е роден със Сатурн в първи дом на Асцендента на 11.07.1864 г. в 11 часа и 47 минути. Ти можеш да го изчислиш Rc 6 часа 56 минути 31 секунди. Това беше Неговият отговор на многото запитвания, които бях отправил към Него.

Всичките 4 тома на «Изгревът» съм ги прочел внимателно и сега чета и 5-ия, в който Вергилий пише, че и ти си му съдействала. В томовете всеки е писал своята лична гледна точка, но най-близо до истината е този, който е изживял случая. Това, с какво тяло Учителят е отишъл при майка ми при това нейно тежко състояние, ние не знаем, но важното е, че Учителят я спаси и можахте да се родите с Любомир. Учителят стои над всичко. Брат Любомир си служеше с методите на лявото течение и често не слушаше точно Учителя. Но накрая по нареждане на Учителя, той си замина заедно с членовете на буржоазното управление. Систематизирай си въпросите и като се видим ще говорим по-обстойно. Брат Лулчев е роден на 13.11.1886 г. в 11 часа и 20 минути – Асцендент Козирог 12° и 37 минути. За Петър изглежда, че аз трябва да напиша нещо. Галилей беше много близо до Учителя и голям приятел със Савка. Аз бях много близък с Мария Тодорова, с която той не се разбираше. Савел беше Айнщайн, който даде един математичен израз на Христовото учение на Земята, което хората не разбраха. Твоите разprávии с този род и Галилей се дължат на непослушанието ти. Когато човек не изпълни Волята Божия, всички се опълчват срещу него, но Бог винаги помага. Благовест е типичен представител и носи качествата на Данаиловия род. Той показва те докъде са стигнали. Учителят казва в томчето «Синове на възкресението», стр. 214: «Тъй щото, бъдете смели като българина, да не се отказвате от своята българщина. Българинът е благороден, както и хората от всички нации, заради това, че Бог

е вложил божествена душа в него. Ако в неговата душа не е вложено Божественото, той не е никакъв българин.» «Българин значи човек на Духа.» България е най-високото стъпало, през което минава всяка човешка душа, за да мине по-нагоре. Благовест, този горд дух, трябва да се обърне към Учителя и да го помоли Той да му уреди живота. Кризата, през която минава цветът на бялата раса, изявен в Европа, е епопея на старото учение на егоизма и безлюбието, на злото и непослушанието. Бялата раса ще бъде заместена от славянството, което ще доведе човечеството до 6-ата раса на Любовта. Ще стане голямо пречистване, в което ще участваме и ние, било от този или онзи свят. Всичко не мога да напиша, защото заминалите приятели не желаят да им се изнасят погрешките, а и ние не сме пратени за съдии, да ги съдим. При нозете на Учителя протичаше един велик живот, в който взимаха участие всичките приятели и минаваха непрекъснато през изпитна сесия, която Учителят им я създаваше. Той със своята Божествена Любов проникваше всяка душа и променяше съзнанието ѝ, и изправяше пътя ѝ. Всеки в Братството си има задачи, които трябва да изпълни. Най-трудни са тези, поставени пред вътрешния живот на всяка душа. Ти си чела за брат Нестор Илиев. Той си замина. Също Мария Златева, Илия Узунов и др. Ще дойдат нови светли готови души, които ще поемат делото – Учителят е взел всички мерки да не се измени Словото Му и да успее тази Божествена мисия за идването на братството, любовта, мира и хармонията на Земята. Всички заминали приятели работят усилено и подготвят условията за идването на новото в света. Това е един голям процес на пречистване, в който участват милиони будни и предани души на Бога. Много е хубаво, че сте двама с Християн, за да си помагате при тия трудни и тежки условия на живота. Духът на Учителя да бъде винаги над вас.

5. Писмо от Светозар Няголов до Величка Няголова от 05.09.1996 г.

Б. е Л.
05.09.1996 г.
София

Обична сестра Величке,

Преди няколко дена получих трите ви писма с парите и таблицата. Благодаря за грижите. Действително трудно е при нас с тези лемурийци, но Бог ще съкрати дните им, защото злото им стига своят краен предел. На Рила не отидох, понеже така ми наредиха, имаше опасност за живота ми. Там се събират всичките врагове на Братството и имат пъклени планове. Бог ги запази, като даде непрекъснато дъжд и студ. Една будна сестра ми каза, че нямало присъствие на съществата. Много хубаво, че сте били на Алпите с Жан-Луи. Поздрави го и му благодари от мое име. Новото, което иде, ще преодолее всичко старо. Ще бъдат вързани всичките пакостливи духове, които внушават на хората лоши и гибелни мисли. Брат Лулчев е роден на 1(13).11.1886 г. нов стил в 11 часа и 20 минути в гр. Кнежа. Асцендент – Козирог 12°37', MC - 9° Скорпион. Симеон Борисов е роден на 16.06.1937 г. в 6 часа и 40 минути в София. Асцендент – Рак - 17° и 56 минути, MC - 27° Риби. В 10. дом му е Сатурн (вместо Слънцето, което дава царете). Слънцето е само квадратури. За света е много интелигентен, но връзката му с Братството е слаба. Учителят каза, че е закъснял, а цар Борис е последният цар. Галилей не е Савел, но Айнщайн е

Павел и даде Христовото учение в математически ангелски език, който никой от хората не разбира. Петър е този, който създаде Братството в Мърчаево. С Мария Тодорова бяхме сто пъти по-близки и се разбирахме, отколкото с Борис. По време на гонението почти всеки ден ходех до тях. Вергилий изнася животът на Изгрева като история с отрицателните прояви на приятелите, които Учителят със своята велика любов е преобразил. Той казва, че «истината е само в положителното». Ние ще работим колкото можем. Нашите коли не са леки и трябва да ги теглим и разрешим кармата си. Без помощта от горе нищо не можем да направим. Ти виждаш тия разумни същества, които ще дойдат на Земята и ще я уредят по Божествен начин. Ние носим светлината на Учителя и ако сме чисти, винаги ще сме заобиколени от същества, които живеят и работят за Него. Те са навсякъде и помагат. Те търсят да видят някъде, че има запалена свещ – човек, който се моли, и го заобикалят. Важно е също, че и мястото е чисто – те не влизат в градовете и селата. Ние сме част от Братството и сме непрекъснато свързани с него и Учителя и излъчваме съответна светлина. За всеки от нас Учителят е гарантирал и ни е избрал. На Рила съществата имат лагер на изток от Молитвения връх в палатки, наредени в права линия, по две, и са облечени в бели дрехи. И малко да сме, важно е да поддържаме огъня на доброто и любовта. Най-важна е нашата вътрешна работа. Сега ще се отделят овцете от козите (свързани с отрицателните сили) и ще се създадат благоприятни условия за духовна работа. «Бон фен» няма нищо общо с Братството. Това посещение на Благословен е позор.

6. Писмо от Светозар Няголов до Величка Няголова от 15.10.1996 г.

Б. е Л.
15.10.1996 г.

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и отговарям с малко закъснение. Бог има грижа за всяка душа и всеки, който работи за делото Божие, няма да остане в лишение. Гледай да си изплатиш дълга, а ние ще се оправим. Всичко е резултат на лошото отношение, което българите имаха към Учителя и Неговото дело. Той казва, че каквото е отношението на българите към Него, такова ще е и отношението на света към България. Косю не съм го виждал скоро. Ти имаше голяма нужда от почивка на чист въздух. Благодарни на Бога, че ти дава всичко, което е необходимо. Ти работи вътрешно за Бога и остави Той да уреди материалните ти работи. Каквато и работа да ти даде, приеми я с разположение. Човешкият живот може само този хаос да направи. Спасението ни е само в Словото на Учителя, в Бога. Благословен и всичките противници на Делото Божие ще си платят. Учителят казва, че България ще съществува още 3000 години. Важно е ние да свършим работата, която Бог ни е определил. Ти не си ме разбрала за брат Петър Филипов. Той не е апостол Петър. Прочети добре писмото ми и ще разбереш. Кой каква задача е изпълнявал в миналото, това сега не е важно. Важно е сега да изпълним задачите, които Господ ни дава. Брат Галилей идва от друга Вселена, за да работи за делото. Всеки човек си има път, а децата са огледало на родителите и изявяват всички скрити техни неща. Радостина ще мина през големи страдания. Този Сатурн в заточение (Рак) опозиция със Слънцето, Луната и Асцендента ще я накара да оправи отношения-

та си с всички хора. Тя има много хубави качества и е работила в християнската епоха, заедно с мене, Петър и др. Сега има сериозен изпит, през който трябва да мине. Бог да я благослови и просвети ума ѝ, за да разбира какво прави и какви последствия ще има. Младото поколение, което дойде след нас, е по-хилаво. Ти не си ме питала за Павел и затова не съм ти писал. Завърши първата си специалност по съобщителна техника, сега е взел изпитите си по втората и ще има държавен изпит и след това ще отиде войник.

Сестра Мария е идвала много пъти на Земята във висшето общество, и за да не прави грешки, си е заминавала млада. А Борис почти не е идвал и затова беше чужд на земния живот. Те имаха карма от 15 хиляди години. Пред лицето на Бога всички ние си разрешавахме кармите и създавахме ново съзнание, добродетели за новия живот. Учителят имаше постоянно присъствие на ръководните същества от целия Космос и е разговарял с тях на непознати за нас езици. Преди заминаването си е говорил с Руския дух, за да се завърши войната и да се примирят двата народа след стотици години. Ти правилно си ме видяла в Русия, където като император много строго съм изпълнявал религиозните догми и съм направил много грешки, които в този живот трябва да изправам. Радвам се, че Учителят постоянно ти съдейства и си си намерила работа. Не мисли, че си уморена, а работи, приятелите ще ти дадат нужните сили. Учителят е призовал милиони светли същества да работят за изпълнението на Неговата воля на Земята. Част от тях ще се вселят в готовите души и ще създадат условия за новият живот. Бог познава своите си и им дава възможност да работят. Разчитай винаги на Учителя – на Бога. Остави Той да уреди материалните ти работи и живота на Благовест. Моли се да дойде неговият дух в него и да се проявява адекватно и разумно. Той минава през много трудна школа, да се отърве от мързела. От нас се иска постоянна благодарност, която да съпътства всичките добри и лоши неща в живота. Всичко е за добро – за Славата Божия на Земята.

7. Писмо от Светозар Няголов до Величка Няголова от 19.12.1996 г.

Б. е Л.
19.12.1996 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и отговарям с малко закъснение. Този, Който ни е изпратил на тази Земя, има грижата за прехраната и отоплението. Взимаме само най-необходимото, понеже цените са баснословни. Парното го ползваме и си плащаме. Трябва да благодарим на комунистите за уроците, които ни предават безплатно. Учат ни на пестеливост, да мислим усилено, да търпим, да мълчим и на Бога за всичко да благодарим. Така се подготвяме за новия живот, който идва, и за който западните народи нямат още хабер. Тази тояга на природата ще дойде и до техните глави, никой няма да може да мине gratis. Новото е като светлината, въздуха и водата – навсякъде прониква и всичко ще пречисти. В бъдеще от стария ред и порядък и помен няма да остане. Важно е в тия усиленни времена ние усилено да работим, да свършим успешно работата, която ни е определена. Аз написах нещо за Петър Филипов, а има и още много други неща, които в бъдеще ще видят бял свят. Светът е в кризисно

състояние, понеже 3 планети са в падение: Сатурн, който управлява България и излиза на 09.06.1998 г. от Овен и окончателно го напуска на 01.03.1999 г. Това е грубият материализъм и човешката правда, които ще ни докарат до просешка тояга. Юпитер - ангелската мъдрост, който излиза от Козирог на 22.01.1997 г. и Нептун – Божествената любов, която ще се пренесе от материалния свят на Козирог в новия братски живот на 29.01.1998 г. и окончателно на 28.11.1998 г. Постепенно ще станат катаклизми и потъване на земи. По отношение на идейните въпроси истината е една и не се нуждае от доказване. Духът на Истината – Беинса Дуно я донесе и предаде на българите. В тия трудни времена, те ще я намерят и ще започнат да я прилагат. Няма да остане нито една глава, която да не поумнее и познае Бога. Който каквато люлка го е заляляла от началото, тя остава и до края на живота му. Веднъж свързан с Учителя, където и да се намира този човек, живее и се движи в аурата на Учителя. Това е високият връх, към който всяка будна душа се стреми.

С Еленка ходихме на гробището и почистихме мястото на майка ни. Любомир е написал името ѝ до баща ми. Радостина ще си научи добре урока. Сега се ликвидират всички назрели карми. С Мария Тодорова сме били заедно, майка ми и много други в християнската епоха и оттам сме приятели.

Желаем успех на Благовест. Той ще изплава от тинята.

8. Писмо от Светозар Няголов до Величка Няголова от 28.10.1997 г.

Б. е Л.
28.10.1997 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих писмото, картичката, парите и физкултурния марш. Отговарям ти с малко закъснение. На 04.10 – събота, след обяд чествахме 100-годишнината от рождението на брат Пеню Ганев. На касета той пях песни и Петър придружаваше с цигулка. И аз говорих за някои спомени, които имах с него. Много хубав концерт стана.

Любомир сега е по-спокоен, но си има постоянен дразнител. Всичко е за Славата Божия. Небето има грижа за всички и за вас. Имаме достатъчно и само можем да благодарим за Великата Божия Милост и благодет. Ще имате и подкрепа от бащата на Истиян, но най-важно е Бог да ви помага в трудностите. Знай, че всички ние сме свързани духовно и като работим, помагаме и на другите около нас. Благовест ти си го предала в най-сигурните ръце в ръцете на Бога, и Той ще го промени. С Бога всичко мога, без Бога нищо не мога.

Пророчествата са писани от Георги Йорданов, но Учителят не е казал за 11.08. Това може да е само от Иван. Аз ги имам, извадките, и в книгата са дадени последователно. Учителят казва, че ликвидацията на века, ликвидацията на света не значи, че той ще се разруши, а ще се ликвидират старите човешки разбирания и Земята ще се очисти от всички разбойници, крадци и насилници, за да се създадат условия за идването на 6-ата раса, на новия континент. Ти знаеш какво предстои – изправянето на земната ос = на наводнения, но не трябва да се безпокоиш. Силна вяра в Бога. Така ние винаги ще сме под покрива на Всевишного.

По отношение на Гобо, това са хора медиумични и лесно приемат добрите и лошите духове. Всичко, което има при тях, е българско, и то ще дойде пак в България. Учителят има грижа за всичко и винаги го питай как трябва да постъпваш. Павел Желязков иска да ги вземе и да има монопол, но небето има друг план. Те те атакуваха на 21.09., но Бог те пази. Имаш богата опитност да разбереш на кого служат. Материализмът с парите и банките е Черната ложа. Работата ще я свърши този, който е определен, и то съвършено, а всички издадени погрешно беседи ще отпаднат. Бог няма да остави работата Си несвършена, има милиони готови души. Грешката е твоя, бориш се с черните, кажи: «Да бъде волята Божия», както архангел Михаил каза при тялото на Мойсей срещу сатаната.

Тук вали сняг, ще очисти въздуха.

P.S: До 60 години си в много труден период и навсякъде само с Бога напред. Отец те люби (40 до 60 години – горчивини).

Прати светли мисли към Гобо, Бог да ги благослови, и те ще се коригират в бъдеще.

Не давай никога такъв силен израз на чувствата си, но винаги мисли и отстъпи в името на любовта.

9. Писмо от Светозар Няголов до Величка Няголова от 27.11.1997 г.

Б. е Л.
27.11.1997 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и отговарям. Няма случайни работи. С Християн сте приятели от миналото и сега взаимно си помагате. Той отдавна трябваше да си отиде, но го оставиха заради тебе. Цени близките хора, мъчно се намират. Велико нещо е човек да има приятели в живота. Ние искаме хората да ни разбират, но те стоят 2 хиляди години назад от нас и затова ние сме самотни и вътрешният ни живот е много труден. Малко души има с пробудено съзнание. По отношение на Словото има следната трудност: почти всички, които се занимават с издаването на непечатаните беседи, ги коригират, дори преразказват, а това е фатално за тях. Никой няма право да коригира Бога. Беседите трябва да се дадат на човечеството такива, точно както ги е говорил Учителят, без никакви промени. Навъдили са се много млади глупаци и профани, които коригират и изменят. Затова всичките непечатани беседи трябва да дойдат до мен. Лалка също коригира много, което е лошо. От това коригиране на Словото, сестра Паша ослепя. Словото трябва да се предаде на човечеството в неговия девствен вид. Всички коригирани (даже по нареждане на БКП до Хелиопол) ще се унищожат и ще остане това, което е дадено от Духът на Истината. Ако Жан-Луи постъпи меркантилно, ще плати много скъпо. Много строг е законът. Той взе тези материали от Кармело – син на Бертоли, без никакво разрешение на Братството. Учителят има грижа за всичко и всеки ще покаже колко струва. Зелето, когато е чисто, е незаменимо лекарство. Постъпвай добре с Истинян и баща му, които често са обсебени от духовете на майката. 91 псалом и нашите молитви са много силно средство. Не се бори, но ги благосла-

вяй. Учителят изпраща хиляди незнайни същества да ни помагат и пазят. Той ръководи всичко. Всичко, което е допуснато, ще стане. Само ние да си изпълним работата както трябва – с Любов.

Павел Желязков е издал няколко беседи и сега е отишъл при Лалка, за да работят заедно, но тя не го иска. При «Фир–Фюр–Фен» – Благославяй душе – ръцете са с дланите надолу. Учителят е говорил, за затъмнението 1999 г. и затова, че ще видим такива неща, каквито и на ум не са ни идвали. Виждаш, че хороскопът показва масова смърт, ликвидиране на общочовешка карма.

Аз съм добре – не принадлежа на себе си и полагам големи усилия да оправя книгата. Една «Себе си познай» – 3 томчета – излезе първият. Еленка кара мъчно, боледува. Павел го преместиха на някакъв полигон, където е по-свободен, идва си два пъти. Ще изкара, но и ще се превъзпита. За Благовест не се тревожи. Учителят има грижа за него. От всичко се учи и за всичко благодари.

10. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова от 14.01.1998 г.

14.01.1998 г.

София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и отговарям. Аз гледам веднага да отговарям, защото ме затрупват с писма, а има и един брат Тео, който ми пише по 30-40 страници. Работи усилено духовно, защото пролетта ще бъде трудна при вас. Ще има много кармически развръзки. Хубавото е, че Благовест ти се е обадил. Той ще се справи с Божията помощ. Той ти е една от най-трудните задачи в живота. Благодари, че завърши, ще започне да работи и ще стане самостоятелен и разумен. Ние сме много силни в духовният свят и от него успешно му въздействаме.

Моят хороскоп е интересен – Лилит е на 8°56 минути в Телец, на 8° в Телец ми е точката на Пентаграма – Правдата. Това показва опасност от смърт за Павел и за тези, които ме обичат. Ако удвоиш = 16 години след раждането на Павел си замина Емилия Минкова – 22.06.1991 г. Като се видим, ще си поговорим. Тук времето от началото на годината е като пролет. Ясно, слънчево. Сутрин – около 0 градуса. Аз съм спрял парното, купил съм си въглища и е една печка – кюмбе, в хола караме добре. Онзи ден бях на рожден ден на Веса Маркова, където заварих Вергилий и проведехме около 5 часа разговор. Аз получих от Гобо препоръчано писмо с това, което Вергилий му е писал.

Нашата най-важна задача е да се издаде Словото на Учителя **без редактиране**, по първичната стенограма – едната от които е в Гобо. Анина е взела всичко от Кармело в Италия и сега ще накара Гобо да върне нашите материали, които ще ни трябват, особено след 1999 г. Учителят има грижа да уреди въпроса. Жан-Луи е писал писма на 10 души за кореспонденцията му с Вергилий и отказа да му предаде материалите. Той ще ги даде на тебе: стенограмите от непечатаните беседи, снимките и филма с Паневритмията.* За всичко

* Вж. «Изгревът», том VIII, стр. 561–563, 572–596; том XI, стр. 814–825; том XII, стр. 873–874; том XIII, стр. 807–810; стр. 810–814; том XV, стр. 328. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

ще си дойде времето, но Бялото Братство не си поплюва. Много лесно може да вкара всеки в пътя. Всички, които променят Словото и го редактират и изопачават, ще си отидат. Замина си и Лалка на 12.01. За Бога ще останат да работят само тези, които никога няма да Го коригират. Учителят ще уреди всичко.

Хубаво е, че идва бащата на Истиян, майка му го изпраща. Приеми го с Любов, обратно на това, което той направи. За Луна съвпад със Слънце на 11.08.1999 г. Изгрява Скорпион съвпад Марс опозиция Сатурн – Луна съвпад Слънце квадрат Марс, квадрат Сатурн, опозиция Уран, Марс опозиция Сатурн, Плутон ретрограден в съвпад Черна луна (лимит) в първи дом. Плутон, господарят на хороскопа е смъртта в 1 дом с Венера. Черна луна – Сатурн – кармата е само с отрицателни аспекти. Точката на щастието е в съвпад с Асцендента. Всичко това може да се анализира. Това е ликвидацията на века, народна, държавна и общочовешка карма. Бог да ни е на помощ за пробуждане на хората.

Всичко, което е определено, ще стане. Невидимият свят не може повече да отлага. Учителят пише в беседите за трудностите, които има да минаваме. След 1999 г. в България ще има благоприятни духовни условия и Словото ще се разпространява навсякъде. Обаче Учителят ще си изтегли семейството, дошло в тази страна, за да работим по-важна работа от горе. Той казва, че това ни е последното прераждане на Земята и ще станем служители, ангели, при съвсем други условия и с големи възможности. Сега имаме пълната подкрепа и благословение от Учителя и милионите наши братя и сестри над нас, които винаги участват във всяко наше проявление с Любов. Любовта е единствената сила, която ни свързва с Учителя и Бога. С любовта ние сме хора от 6-ата раса. Еленка е работила много, падала, удряла се и сега навсякъде я боли, но справяме се с работата. Атакуват ни и някои доброжелатели от Братството, аз вече не им обръщам внимание. Нямам време да се оплаквам, боледувам, защото постоянно идват при мен много по-закъсали, на които трябва да се помага. Имам много работа и постоянно присъствие и за всеки ден – определен план, който трябва да изпълня. «Безсмъртната любов» е книга препоръчана от Учителя 1900 година. Тя е истински случай и е доста голяма и подробна.

Скинията е човешки дом при евреите, построен от Мойсей по план от Бога, в която да се срещат просветените с Бога. В нея е имало много големи окултни сили.

Скинията е място, където Бог често присъства.

11. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова от 31.01.1998 г.

Б. е Л.
31.01.1998 г.
София

Обична сестра Величке,

Обаждам ти се и пращам една книжка с извадки, в която участвам и аз. Една астрология, написана от една моя приятелка по астрология – «Какво има на оня свят». Учителят е казал на приятелите от Веригата: баба ми и дядо ми да си вземат и четат «Безсмъртната любов», която я имаме у нас, доста голя-

ма. Учителят казва, че случките са действителни и тези същества са живели на Земята. Също духът Франчесо е живял в Италия, във Венеция, бил е отличен художник и много затворен, но от похвалите се увлича в охолния живот, продава замъка си и завършва в беднотия. Също «Камо грядеши» («Quo vadis» – роман от Хенрик Сенкевич) е истинска случка, в която е участвал Павел. Учителят е посочвал на приятелите развоя на душите от отрицателното към положителното и доброто, което ще завладее света. Когато дойде Любовта между хората на Земята, ще дойдат и милиони светли същества, които ще научат хората как да живеят разумно по новия начин. Тогава ще дойде и Христос, и Бог. На Земята ще се въдвори Царството Божие в миниатюр. Ще мине войната Гърция – Турция, Третата Световна война на третия Антихрист = 666 и хората от 6 милиарда ще останат 120 милиона и 100 години ще живеят, без да имат никакви съобщения – Земята ще се промени и залее с вода.

12. Писмо от Светозар Няголов до Величка Нягорова от 26.03.1998 г.

Б. е Л.
26.03.1998 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и отговарям с малко закъснение след празника на пролетта. Благодаря за хубавите пожелания. Така се дава ход на вътрешната, ангелска любов, която свързва душите през вековете и усилюва притока на Божието благословение в живота ни. Любовта е първата проява на Духът, а Словото, с което се храним, е материалният израз на тази Велика Божия Любов, която обгръща цялата Вселена.

Моят живот е на много високи обороти и обхващам нещата, които се проявяват в нашият братски живот.

(...)

Аз издадох 2 книжки и има да излизат поне още 3. Това е голямо тичане. След като предадох в печатницата «Истината за спасяването на евреите», Учителят ми каза веднага да отида при двете Мари: Маркова и Шопова. През януари тя лежи повече от две денонощия, не яде и внучката ѝ е спокойна и доволна, че не става да готви, защото вижда, че идват хора у тях от другия свят. Беше си почти отишла. Казах едни силни свещени думи към нея, тя се върна, отвори очи и ме позна. Стана от леглото, отиде в кухнята, направи ядене и тримата с Еленка ядохме и напълно се съживи. Когато отидох при нея през март 13, тя беше минала тунела и не искаше да се върне. Приложих всичко и тя се върна, отвори очи, позна ме и се ръкува с мен и Еленка и се сбогувахме. Понеже имат никакви търкания с дъщеря си, Учителят позволи да дойде и да се примирят и простят. Тя иска да стане и Райка, дъщеря ѝ я дига, но понеже Мария не може да се държи, сяда до нея, а тя я прегръща и така стоят прегърнати повече от половин час и си оправят отношенията.

След това отиваме при Мария Шопова. Там са Юрданка и Софка. Тя ѝ било горещо, отворила прозореца и вратата да се проветри, изстинала силно, бледа като платно и лежи, заминава си. Веднага я разтрихме и тримата, след това ѝ дадохме гореща вода да пие и се съживи. Казах ѝ да не взима никакви лекарства, а да пие, много гореща вода. На сутринта ѝ лошо, но си

спомня какво съм ѝ казал, изпива 3 чаши гореща вода, прави си супа и гореща я яде и като отидох при нея, беше много добре, не отваря прозореца.

В събота беше и Павел дошъл. Отидохме при Мария Маркова, но тя вечерта се беше помирила с дъщеря си и лежи, гледа с хубави сини очи, диша, но неадекватна. Изсвири ѝ Павел песни, и аз, но тя не се мръдна. С Еленка отидохме при Шопова, а Учителят ми каза, че Маркова вече няма съществена причина да остане повече на Земята. Правим молитва с Мария Шопова след 15 часа и тогава тя си заминава – Мария Маркова.

Като разпространих книгата за «Житния режим», много приятели го направиха и през март в края е настъпването на пролетта и искат да отидат на Мусала. Реших и аз да отида, да им помагам. Прекарахме 3 хималайски чудни дни на Мусала. Спахме на върха около 30 души от Братството и в събота слязохме. На 22-ри бе празника на пролетта. Снимаха ме от телевизията, интервю и го дали през деня. Посрещнахме една хубава зимна пролет. Аз имам таблица за Лилит – апогея на Луната. Невидимият свят опитва умовете на хората и когато те се молят, се отлага злото, но то е определено и ще дойде за лошите хора на Земята, за които няма бъдеще. Сега, 8.03–16.03 Слънцето ми е съвпад с МС. Голям подем в живота, издаване на книги и много помощници и млади хора, които всичко правят за мене. Доскоро са ми непознати. Чертежът е от Учителя и е много верен. Човек започва от Асцендента, минава през 1., 2., 3. дом, IC = душата, 4., 5., 6. дом, Десцендента = сърцето, 7., 8., 9. дом, МС = Духът.

Например, когато планетите на един човек са в 7., 8., 9. домове, той е сърдечен и работи главно със сърцето в причинния свят – когато е издигнат. А особено когато и МС е Венерин – Телец, Везни, Риби. А най-хубавото положение е, когато повечето планети са в 10. и 11. дом = Духът – умствен свят. Когато Слънцето е в МС в наталния хороскоп, то огрява отвсякъде живота на индивида и той успява във всяко начинание, подтикнато от неговото вътрешно ръководство.

Като дойдеш, си пригответи въпроси, да говорим. Сърцето, това са желанията – тъмнината в живота, и пробудената душа там търси причините на нещата; отношенията – 7. дом; другият свят – 8. дом; и духовното – 9. дом. А Духът дава простор на индивида да се изяви в пълнота. Духовни дирекции Ум е мястото на светлината и виделината. Както е на чертежа: от Асцендента започва физическото и духовното развитие на индивида и резултатът е в обходата, в живота за цялото (Десцендента). Най-важната точка е МС = къде е свръхсъзнанието на човека, какво Бог е вложил дълбоко в неговата душа за този живот. Например за мен МС във Везни – Любовта, Венера.

За Косю се моли да узрее, да му дойде времето, и той сам ще почне усилено да търси Словото и Бога. Той е готова душа, но спънат в този живот, понеже не се обърна към Учителя. Бог да възрасти всичките добри семена в душата му и той като феникс да излезе от пепелището на нищожеството и се издигне във виделината на Божия мир. За Бога всичко е възможно. Майка ми го спасява много пъти, но няма повече реакционно време!

(...) При Бога ще отидем не учени, не святи, но само смирени. Ние сме проекции на Великите Божии мисли и сили. На всички, които са били досега срещу мен, съм им отмъщавал по законите на Бялото Братство – само с любов, лекуване и постоянни добрини – затова нямам врагове. Като ме атакуват и ми мислят зло, аз така се ограждам, че всичко, което ми изпращат, като бумеранг се връща върху тях и аз съм все още жив и здрав за Славата Божия. Учителят ме избавя постоянно от техните капани. Бог да ги благослови и прос-

вети. Аз съм готов всеки момент да си отида, но имам още работа. Стотици души са около мен и постоянно имам условия да проявявам доброто. Не принадлежа на себе си и почти нямам време, макар че ставам доста рано. До последно дихание ще работим за Бога, за Неговата Слава и делото Му на Земята.

Светозар

P.S. Ако разглеждаш планетите ми по знак, всички се концентрират при Слънцето, а домовете – всички в 9. дом.

13. Писмо от Светозар Няголов до Величка Нягорова от 09.06.1998 г.

Б. е Л.
09.06.1998 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и отговарям. Аз съм много зает и досега излязоха седем книги и още една е в ход – «Себе си познай» III. Печатането е голяма мъка във всяко отношение. Аз ти изпратих поредните книги. Особено важна е «Светъл лъчкъм човешките души». По нея ти ще имаш много въпроси. Дано се срещнем, и този път да имаме време да си поговорим обстойно по братските въпроси. Всичко е в ръцете на Учителя и той ще доведе нещата до правилно разрешение. Тия йезуити Жан-Луи и Арлет Гобо ще отговорят с живота си за лошите си постъпки. Те ще ти донесат всичко и ще искат да го предадеш на мен. *Вергилий, с който работиш, е прерожденият Мойсей, с неговите качества на насилие.* Ние работим само с доброто и любовта. Това е девизът, завещан ни от Учителя за идването на новият живот на Земята. Всяко съзаклатие срещу Братството, Словото и делото на Учителя е обречено на провал. Благодарим за всичко на Учителя. Нека Неговата милост и благост постоянно да присъстват в нашите души и да се изпълни напълно Волята Божия, определена за България и целия свят. Учителят да даде ход, да очисти Братството от многобройните му врагове и Неговата любов да сплоти всичките готови, всеотдайни души в едно общо, едно непреривно единство. Да изчезне фалшът, лъжата и егоизмът от нас. Да станем мили братя и сестри и да дадем пример на разумен живот за цялото човечество. Имаме голяма отговорност пред Бога за всичко. Франция е родината на първия антихрист – Наполеон, който не изпълни волята Божия, а доведе грубия материализъм в тази страна. Идеалистите създадоха културата. Когато се увеличат идеалистите, създава се цивилизацията, а когато материалистите станат повече от идеалистите са явява диващината и държавата загива. Франция в сегашният си вид е противник на Новото – затова за тебе животът там е ад. Помагай на Истиян. Разтривай му гърба 12 пъти настрани по ребрата от горе надолу и 12 пъти по гръбнака от вратъ до опашката. Може без натискане, а само магнетично да го милваш. Да спи в пресно сено, поне един месец. Бог да му помага, да имаш другар и опора в мъчния живот. Да бъде всичко за Славата Божия.

P.S. В писмото има пет снимки на Истиян, в малък размер.

14. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова от 02.09.1998 г.

Б. е Л.
02.09.1998 г.
София

Обична сестра Величка,

Получих писмото и таблиците. Благодаря ти за грижите, и Бог така да се грижи за тебе. «Всичко чрез Него стана.» Дадох картичката на Албена и тя се зарадва Здравето ви ще се подобри и гледайте да не се тревожите, пийте обилно гореща вода – 6 чаши при трудно положение, и състоянието се възстановява. Врялата вода лекува всички болести. Това важи особено за Истиян, който има много втвърдени отрови, които се разтопяват само с непрекъснато пиене на гореща вода. Придобие ли човек този добър навик, за него няма неизлечима болест и тежко състояние, от което да излезе веднага. Учителят казва, че може да пиеш и студена вода, на след това трябва да тичаш 1 километър, да се изпотиш и тя да излезе извън тялото ти.

С Еленка ходихме на Мусала 5 дена за моя рожден ден, където прекарахме отлично. Чудното небе, осеяно с безброй звезди и особено хубавите изгреви, с дъгата и виолетова украса на запад допълваха нашето богато духовно разположение. Починахме и приехме нови сили и разположение. На 03.08 отидохме на езерата до 21.08. Времето беше изключително меко, топло и благоприятно за духовна работа. Постепенно от 5–6 лъча на Паневритмията станяхме повече от 30 и се прехвърлихме от Чистотата на Махабур. На 19.08 бяхме в 3 кръга и още 1000 души гледаха наоколо. Вечер и сутрин невидимите същества ни поздравяваха в точен час и минута със силна, като прожектор, светлина, продължаваща кратко и след това се задвижва и с голяма бързина изчезва на север. Това бяха послания към будните души. Голямо присъствие, мекота и хармония в отношенията. Палатките бяха една до друга около хижата, баира на третото езеро, при изворчето, голям лагер на Салоните и Зекирица.

На 19.08. в 5 часа започна Божествената година. Имаше чуден изгрев, наряд протече спокойно. Паневритмията се филмира от Езерният връх. Имах постоянни разговори с наши и чужденци. Почти всички книги със снимки се продадоха. Павел взе и раздадоха 400 хляба за 19.08. безплатно, и плодове. Ние направихме 2 казана с компот за сутринта. Имаше концерт. Ходихме и на Айтос, където се срещнах с тези приятели, с които не бях се виждал. Има много нови млади хора, но малцина са готови за работа. Косю е подмладен и всяка сутрин е на Паневритмията. Като казва, че ми е брат, всички го уважават. Той се чувства в свои води. Пее добре песните.

Албена кара втори живот. Детето също я подкрепи. Ако искаш да ѝ пишеш, пиши до мен, понеже не ѝ знам сега адреса. За съвпада на Плутон с Уран според таблиците, които имам, съм дал тази дата. Може да има разлика в таблиците – Плутон е голяма колкото Юпитер – Учителя. Вулкан е вероятно планетата Омния, на която Учителят е занесъл Своите капитали от Земята, и която ще е център на Бялото Братство (писано в «Светъл лъч»). И ние ще трябва да отидем там. Много се радвам, че изтече злото от главата ти и се освободи от кармата на Иван, която ти пречеше да проявяваш в пълнота милосърдието и любовта към Бога. Той (Иван) все заставахе в съзнанието ти и те спъваше. Бог да го просвети и благослови. Трябваше един Сатурнов цикъл от 29 години (1969 г.), да се разреши този много труден кармичен въпрос. Любовта

оправи всички неща. Мажи си мястото на главата редовно със зехтин. Ти още не ме познаваш, но в бъдеще ще се срещнем горе и ще работим общо за Бога.

Косю е много добре и идва редовно на Паневритмията и се опозна с почти всички приятели. Хората го обичат и има сега много приятели от Братството. Аз играх с него Паневритмия, по желанието на Учителя, да се стопи всичко от старата омраза, която сме имали. Ходихме на рождения ден на Владко (аз получих обувките – благодаря). Еленка им направи хубава баница. Учителят ги пробужда за новия живот и ще им даде подходяща работа за Братството. Сутрин се вижда най-красивата част от нашето небе. На запад е Юпитер, Сатурн съвпад в Овен, Плеядите, Алдебаран, Арион, Сириус («Господи, да изгрее Сириус на Божествената мъдрост в моят дух и аз да изпълня Твоята воля на земята»). Вляво е Капела, Кастор и Полукс, Процион и Сириус – правят една парабола. На земята най-силно влияе Орион, Козирог и Юпитер.

(...) Прочетох целия том 8 отдавна. Хубаво си писала. Не може да се хули и злослови към един от най-добрите ученици на Учителя от вътрешната школа – Любомир Лулчев. Той е Божи син, изпратен на Земята да работи. Бог живее в него и ние трябва да го обичаме и уважаваме за голямата работа, която той свърши под ръководството на Учителя. Горе всичко е записано и коригирано. Майка ми е онази сунамка, при която ходел Соломон, пиел от млякото на овцете ѝ, като я канил да отиде с него в двореца. Оттогава датира тази любов, която продължава във вековете. Любовта е вечна, защото е проявеният Бог в живота. С Бога всичко мога, без Бога нищо не мога. Всичко е за добро. Благодари за всичко, което става.

P.S. Поздрави Истиян! Да не се свързва силно с баща си.

Радвам се, че си посетила Благовест. Привидно той не се е променил, но за Бога всичко е възможно. Майчините сълзи никога не отиват напразно.

Поздрав на Истиян!

15. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова от 07.03.2001 г.

Б. е Л.

07.03.2001 г.

София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и отговарям. (...)

Аз разбрах по действието на Плутон, че Асцендентът ми е точен - 11° 19 минути в Стрелец. Точно когато Плутон премина, транзитира Асцендента на 27.10.2000 г., започна екземата ми. Понеже е 1. дом и в Стрелец, засегна най-силно краката ми. Благодаря за голямото пречистване, което правят с мене. По годишен хороскоп ми се пада мъчноизлечима особена болест – Плутон в съвпад с Хирон) в 6. дом. Почти мина. Ям доста моркови, но иска време за всичко. Аз направих 2 поста житни по 10 дена, което много ми помогна. Ти, за да постиш, иска да имаш тренинг и да се научиш да дъвчеш дълго време – до 100 пъти всяка хапка. Такава сдъвкана храна действа като лекарство. Ти можеш да не ядеш, но пий по 3–4–5 литра гореща вода, като всяка глътка я дъвчеш по 10-тина пъти. Това е основа на здравето.

Йорданка често боледува и търси само лекари. Мария беше добре, но е на възраст. Павел кара мъчно с този комунизъм и Плутон на Асцендента. Взе да се осъзнава по малко. Има хубави качества, когато ги проявява, но има и негативни. Уча търпение.

Майка ми и баща ми са добре и често ни помагат, но навсякъде е Учителят, който много бързо действа. Аз ще си изкарам карта и ще получавам, ако ми пратиш в съответната валута. Вземат ми около 50 лева. Всичко ще се нареди. Ти си прикрепена към бюджета на природата и все ще имаш храна и условия. Будна бъди и слушай това, което те учат. Вътрешната школа е най-важната за сегашното ни духовно развитие.

Костадин дойде на беседа много официално облечен. Поздравих го и си поговорихме. При пръв удобен случай ще говоря с него. То ще стане като с Любомирови.

Гърдите ми са слаби, но простата я излекувах преди 3 години. Аз много не се спирам на отрицателните аспекти (но и те действат като часовник), Слънце в 10. дом съвпад 8.08.2000 г., Венера съвпад Нептун 12.1999 г., Нептун тригон Луната 14.08.2000 г. Каквото трябва да минем, го минаваме – това е Божия работа, но почти не забелязвам действието на отрицателните транзити. За микозата (гъбичките) може да ми пратиш лекарство. Ние и тримата заедно боледуваме, а Елена ни лекува.

Аз не съм се виждал с Ивелина, но вътрешните връзки са сила. Благодарни на Бога, че ураганите засегнаха дърветата, а не милионите хора, които трябваше да си отидат. При вулканите не е добре да живеете, защото при едно по-голямо земетресение, те ще се пробудят и ще започнат да действат. Отдолу има много лава.

2038 г. е 2000 години от Рождение Христово. Сбъркано е с 38 години. Тогава Земята ще има население от 120 милиона хора.

Работи върху песните си, аз още не съм намерил твоите записки. Тук ще ги издадем, ако е рекъл Бог. Аз гледам да мога да се движа и да свърша работата, която ми е определена. Отрицателните аспекти много я забавят, но уча търпение. В ума си превръщай всичките отрицателни транзити в положителни, и те почти няма да ти действат. Мисълта е велика Божия сила.

От известно време тук падна доста дъжд. През февруари валя с гръмотевици. Постепенно пролетта настъпва. Има свежа трева, кокичета. Витоша е в сняг, а често, забулена в мъгли. За Благовест ще му дойде времето и той ще се събуди и ще продължи своята работа и ще свърши онова, което ти не си свършила. Небето има велик план за всяка душа. Тук, на земята, минаваме за най-прости, но каквото помислим, кажем, става. Горе другояче гледат на нас и на големите усилия, които правим да служим.

P.S. Юпитер на 1.06. прави опозиция с Марс, а на 8.07. съвпад с Меркурий и влиза в Рак на 13.07.

16. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова от 28.06.2001 г.

Б. е Л.
28.06.2001 г.
София

Обична сестра Величка,

Получих писмото ти и отговарям. Допълнението към молитвеника обяснява главно еволюцията и защо трябва да играем първите 6 упражнения (малката програма на ученика за деня) напред. В 1927 година Учителят показва «Слънчевите лъчи» и «Пентограма» от Паневритмията, но нашите братя и сестри нищо не разбират. Тогава изчака до 1938 г., когато ги предаде на нас – 10 малки, но будни деца, които отлично ги научихме и предадохме на възрастните приятели. Учителят загатва, че песните трябва да се пеят с движения, а за молитвите приятелите не бяха готови – повечето не знаеха молитвите. Дадохме ми се движения за всяка молитва и наряд, който се изпълнява в ангелския свят, с който работих 40-50 години и имах отлични резултати. Споделих моя опит за молитвите, като написах всичко в молитвеника, за да може всяка будна душа да се ползва. А и в предстоящите трудни времена молитвеникът ще им е жизнено необходим. Учителят постоянно се молеше и правеше движения и казваше: «Господи, благослови тази душа.» Малцина го забелязваха. Той желае сега ние да се подготвим за новия живот, който идва в света. Великият неznайният Бог е цялата Вселена, това е Неговото тяло, а най-великият дух на Истината – Беинса Дуно, който е изградил Вселената с Христос и Бялото Братство, я ръководи и направлява. Колко много се е ограничил, през какви неимоверни страдания е минал, за да слезе на нашето ниво, да ни учи и търпи 80 години. Велик е Бог в Своите прояви на любов, милост и благодат към всичките души.

Учителят ликвидира кармата ти с тези хора безболезнено. Не продължавай връзката си.

На 20 и 21 юни бяхме на Мусала с Павел, Елена, Валентина и над 40 приятели и посрещнахме лятото. На 21-ви играхме Паневритмия на върха, свири Павел. Постепенно атмосферата ще се разведри. Всеки в живота се проявява такъв, какъвто е и докъдето е стигнал. Да проявяваме винаги Божията Любов към всички.

P.S. Като се видиме, ще говорим по-обстойно. Времето е кратко!

Навсякъде има добри хора, от тях се интересувай, защото те ще останат на Земята.

Дадох на Иоанна нотите и текстовете, да ги прегледа.

17. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова от 09.09.2001 г.

Б. е Л.
09.09.2001 г., София

Обична сестра Величке,

Получих писмото с 69 снимки. Много са хубави снимките.

На Рила с Божията помощ прекарахме добре. Взехме си храна, която си я готвихме и почти не вземахме храна от кухнята. Даже малко върнахме. Бяха

въвели ред всеки град с Братство да е дежурен 2 пъти и да готви със свои продукти. Обедът е безплатен. Но слагаха и касата, да пуска, който желае. Направихме регистрация на над 640 дошли с палатка на лагера. От всеки вземах по 3 лева, за да има пари за дърва, които купиха и ги донесохме от новата хижа до кухнята. За края да има пари за свалянето на боклуците, които не са малко. Времето беше топло. Чувалът топли добре. Валя 2 пъти проливен дъжд, благодарение на което имахме вода от близкия извор до края на лагера. Не ми позволиха да взема и раздам безплатен хляб, а те доставяха и го даваха по 1 лев. Нямаше го Павел, да организира доставката. Павлина говорила, че изобщо нямало да ме допусне да ръководя на 19.08. След като отидохме на езерата на 30.07., тя имала разстройство и ние ѝ дадохме лекарство и тя се излекува. Тя не е много добре психически и започна да забравя, да сбърква наряда, който беше ѝ даден напечатан. Аз намерих една друга сестра – Мария, която да се грижи кой да чете на Молитвеният връх. Тя е от Търново и ми каза, че е невъзможно Павлина да отстъпи ръководството на беседите. Учителят уреди веднага въпроса. Аз ѝ предложих и тя се съгласи, отстъпи. Бяха решили след мен на втория ден да чете Симеон, понеже викал силно и на третия – Ина. Веднага ги замених с Огняна и на третия ден – ръководителя на лагера Атанас. Симеон от Стара Загора направи много пакости.* Направи хор и всяка сутрин след беседата пееха на Молитвеният връх «Химна на Слънцето» и още две и разваляха времето. Явяваха се облаци и мъгли и студен вятър. Дори и на 19.08. се заоблачи и беше много студено. Не може един светски певец да внесе нещо духовно с песните, които пее, защото няма такива качества. Създаде хор, който пееше до оркестъра, и то се знае – 3 пъти «Ти си ме, мамо». Паневритмията, от метод и начин за навлизане на хората в ангелския свят, се превърна на панаир. Дойде белгийската телевизия и увековечи този панаир. Учителят казва: **«Упражненията на Паневритмията са като преддверие на Божественият свят.»** (за ангелите), стр. 15 от Паневритмията – Светозар.**

В бъдеще всичко ще се оправи. Преди да отидат на Рила, един мой приятел от Стара Загора сънувал сън, в който Симеон с негови хора взели 3 купа, но все зелени, дини, и ги ядели. Това се прояви на Рила. (...) На Молитвения връх работихме непрекъснато за подобряване на времето. Небето се изчистваше от облаците и се виждаше Овен, Плеядите, Алдебаран съвпад Сатурн Юпитер съвпад Венера съвпад Луната, Капела. На 15.08. се видя Сириус. Имаме и хубав изгрев и след това Симеоновото кръщение разваляше времето.

Водораслите чак сега, след Айтос, взех да ги пия. От време на време в Елена влиза едно тъмно същество, но аз не го допускам да ми влияе. Желая всеки човек да постави като основа на живота си доброто и любовта, за да успява Делото Божие на Земята.

Ти беше на езерата с мисълта си, с двойника си. Това е най-важното. Учителят беше постоянно с нас и ни помогна да се качим горе на Мусала с всичкия си багаж – мъчнотиите ни в живота, а след това помогна и на Косю. Той първият ден си почива, а на 19.08. дойде и игра Паневритмия.

Аз днес ходих сам до Ел Шадай. Рано нямаше хора, а има винаги присъствие. Желая всички хора да разбират Божия план и да му съдействат. Бог ми е пратил тези хора да ги уча – много мъчна работа. Благовест ще се опра-

* Вж. «Изгревът», том IX, стр. 834–841.

** «Паневритмия от Учителя Беинса Дуно» от Светозар Няголов, ИК «Виделина», София 1999, ISBN 954–8929–13–3. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

ви, ще дойде неговият дух в него. Аз живея и приемам всичко, което ми поднасят. Учителят да ме пази.

Лекарството ти е много силно и избива на слабите места. Любомир не съм го виждал. Избрах снимки за книгата. Тя ще стане през октомври. Поздравя Истиян. Бог да ви пази и закриля.

P.S. Мъчно се живее с хора, които не те разбират, но Бог ми е определил такъв труден път – благодаря!

Валя даже и при хижа «Вада». Много добре се прибрахме с един пикап, заедно с Петър, и ни закара вкъщи.

18. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова от 28.11.2002 г.

Б. е Л.

28.11.2002 г.

София

Обична сестра Величка,

Получих колета с писмото, снимките. Благодаря за стихотворенията и хубавите снимки. Незабравими са хубавите дни, прекарани на Рила и Мусала. Там е Бог и се изявява към своите послушни деца в пълнота и благост. Дадохме писмото на Данчето, като посетихме Мария. Техният живот е симбиоза: Мария и София, а Данчето е помощник и се учи да служи с любов. С Вергилий говорих, ти си му писала писмо и ще се срещнем с него следващата седмица, да разговаряме по въпроса за брата [Любомир Лулчев]. Тогава ще му предам стихотворенията.

Животът е труден, но само чрез страданията и мъчнотиите, човек може да се домогне до истината и да я възлюби. Понеже Бог обича истината, която е вложил в човека, затова изпрати на земята най-великия дух – Духа на Истината – Беинса Дуно, за да възкреси истината в душите на хората. Истината съдържа в себе си всичко: Любовта, Мъдростта, Правдата. Затова нейният път е най-трудният и най-великият в развитието на Вселената. Към обикновения живот – той не може да носи нещо добро на хората, а само страдания, защото Бог не присъства в този живот. Хората на Шестата раса ще спасят Петата от тази страшна финансова криза, която се задълбочава още повече. Те ще внесат любовта в живота, и тя ще бъде разменна монета. Цялата банкова финансова система ще изчезне, ще отиде в ада, откъдето е дошла, черните ще бъдат вързани, и на Земята ще се възцари в миниатюр Царството Божие, живот на мир, хармония и велика любов между душите. Затова се готвим ние сега. Музиката ще бъде най-важният фактор в този светъл живот. Навсякъде ще се чуват песни и свирене.

Сутрин след Юпитер изгрива една светла звезда – това е Арктур - звездата на любовта и на Франция. Голямата мечка, опашката ѝ я сочи. В петък (в сряда) се разбрах да изнеса лекция за Учителя и астрологията. Косю и Грива ми казаха неделя 24, че прогнозата дава дъжд, трябва да се изнесе лекцията на пейките при къщата на Райна. Аз отговорих: «Ще си поръчам хубаво време.» В събота валя през нощта, но отидохме с Елена на Бивака. До обед беше слънчево. Следобед преваля. В неделя – прекрасно, слънчево време и аз им говорих повече от 3 часа. Направиха видео и ще може да го чуеш.

P.S. Ти искаш да ти пиша за моя живот. Значи аз трябва да го напиша и ще се разберем с Вергилий.

19. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Нягорова от 16.01.2003 г.

Б. е Л.
16.01.2003 г.
София

Обична сестра Величке,

Получих препоръчаното ти писмо и дадох тези, на които беше писала. Благодаря за музикалната картичка и снимките. Тази от Рила аз я имам в няколко вида.

Честита нова година! Това е Меркурий – практичният ум, но той е един от факторите на земетръсите. Вергилий дойде втори път и ми даде задачи. Много харесал биографията. Занимавам се с моята. Това е един океан от спомени и преживявания и на цялото Братство. Аз съм бил много чувствителен и буден и помня и си припомням почти всичко. Пресявам спомените си и гледам кратко да изнеса същественото. Събудих се вчера през нощта и умът ми се изпълни с много картини от миналото, преживяни пред нозете на Бога. Ние сме били в постоянни напрежения и борби, студ в бараките, глад, недоимък и без помощта на Учителя никога нямаше да издържим. Това се усили особено след заминаването на Учителя. Ние, най-бедните и загубени на Изгрева, им пречехме. Да, ние им светехме и ги изобличавахме с нашия живот. Това продължава и сега. Постоянно ни атакуват, най-закъсва Елена. Когато бях болен, се излъчвах и почти ме нямаше. Благодарение помощта на Еленка, която всичко направи за мен и Павел с Люба и Деяна, оцелях.

Имам много работа с приятелите. Емилия ми се обади към 18.12.2002 г. и след това не се обажда. За втори път изпада в психическо разстройство и лежи, не яде и се изтегля. Тя има ключ в мен, който дадох на Павел, но не можел да отключи. Викнах го на 10 този месец от Шумен, и леля й. Отворих и я намерихме жива. Върнах я, разтрих я и я настанихме в болницата на лечение. След това – в Димитровград, където има не по-малко мъчности и страдания. В неделя се прибрах. Заваля сняг и застудя. Пълня две алуминиеви манерки с гореща вода и Елена ги слага на краката си.

Времето се затопли и сега е около 0°C. Снегът се топи. Вечер след 19 часа изгрява Сириус и Луна съвпад Сатурн. Сутрин Венера, Марс, Арктур – той е много войнствен = Юпитер съвпад Марс и много предприемчив. Там е и Спика от Дева, чието влияние доминира над Арктур. Велика е Вселената. Няма двама еднакви хора, защото за всеки има специални, неповторими влияния на звездите. Денят се увеличи и Слънцето залязва след 16,30 часа. Едва сме започнали да учим. Какво велико знание стои пред нас за учене и приложение! Горест има велики школи. Да свършим с успех работата си на Земята. Да имаме велика любов помежду си, и тя да се увеличава във вековете.

P.S. Величке, имам достатъчно средства, гледай ти да не си в лишение.

20. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова от 05.04.2003 г.

05.04.2003 г.

София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и отговарям със закъснение, за което моля да ме извиниш. Ходихме с Елена и Павел до градината в Айтос и в Поморие. Посрещнахме пролетта на 21.03. в 3 часа сутринта вкъщи. На 22-ри бяхме в Бялата къща. На 21-ви с Косю, Павел и Елена взехме питки, кашкавал, пакети с фъстъци и много хубави сладки ябълки и направихме 200 пакета, които раздадохме в къщата след наряда. Ограденото помещение, покрито и затворено с печка, пое към 200 души. Изпълнихме наряда отлично, след което раздадохме закуските. Отидохме на мястото на Учителя и направихме кратък наряд. Слънцето изгря, беше хладно – слънчево. Играхме Паневритмията в гората над 400 души в 2 кръга и навлязохме в гората.

С Косю и Расимира отидохме в нас, където обядвахме. Елена набързо направи и опече баница. Косю много ги обича. След обедата те си отидоха с колата.

Вечерта отидохме в салона на «Опълченска» 66, където имаше отличен братски концерт. Елена занесе от закуските на Мария Шопова и дъщерите ѝ, заедно с Веса Маркова и др. Не давах на Павел да свири (не бил академик). Накрая го пуснаха и изсвири «Химна на великата душа» заедно с Надето и се зарадва. Говорихме с Любомир.

Той взе да изпълнява точно всичко, което му кажа и оздравяха гърдите – болката, ануса, а сега имаше някаква бучка в основата на Юпитеровият пръст (Р. е). В мен идва едно същество и ми казва веднага какво трябва да се направи с дадена болест и казвам само веднъж. Така и по телефона и те, ако го изпълнят, ще имат веднага резултат.

Днес говорих с Плама. Мъжът и детето болни – казах ѝ какво да направи.

Поканих Величка и дойде и ѝ говорих за живота и семейството. Остана много доволна. Ти си ѝ дала песните и «Светъл лъч». Аз ѝ дадох «Себе си познай». Покани ни в тях.

След това отидохме на градината на 27.03. Времето студено и духа източен вятър. Купихме им някои продукти. Вратите – заключени и легнали да се топят. Чукахме, отвориха и ни посрещнаха. Нямаха дърва за греене. Има много пънове, които трябва да се секат с клинове, а те не могат. Аз им насякох в четвъртък и петък много дърва. Брат Величко – 80-годишен, ми каза: «Откъде се взеха тези сили в тебе? Печките горяха непрекъснато.

В събота ходихме на върха и посрещнахме слънцето с Елена. Дойде и Павел и близначките и Стоянка. Те спаха при нас. Те проведоха наряда и го съгласуваха с мен. Вечерта беседата чете Радостина, а сутринта в неделя – Румяна. На 30 март има рожден ден Стоянка и тя отиде да е по-рано в Поморие да се подготви. Румяна остана с нас. Ние (аз) имах задача да се извадят 3 стълба бетонови за тока, който по-рано е минавал, и Желю (на Таню баща) постоянно иска да вземе ток от Братството. В събота свалихме двата стълба, а в неделя до обед – третия, с помощта на брат Христо Христов, който дойде с колата с коня. Каза ми, че имал работа в неделя и аз му казах да не идва. Но приятелите не го оставили да спи и рано дойде в неделя и извадихме и третия стълб и ги изтъркаляхме до оградата (500 кг единият). Качихме се на колата на

един брат, аз веднага отидох за билети, а в това време влакът дойде. Отидохме в Поморие. Павел им оправи колата и отидоха за вода. Напълниха всичките им найлонови шишета, и се заредиха за няколко месеца. Имаха още вода от януари, когато Павел ги беше пак заредил. Вечерта Павел си отиде с нощния влак. Има лекции в понеделник.

Ходихме с Елена на морето и си натопах краката. Върнахме се вечерта във вторник.

Една Мариана родила леко момче. Приятелката на Илиан Хлеббаров – Розалия родила на 31.03. с операция – не пожела да ѝ помогна. Детето било с дупето напред, подобно Павел, хоризонтален. Него го обърнахме, но Розалия не пожела и насила нищо не става. Аз постоянно ви държа в съзнанието си.

Благодаря ти за парите, които ми изпрати – свършиха ми добра работа. Не ти благодарих, когато говорихме в Косю, за да не чуе и се наскърби. Снощи той чете отлично беседата.

На 04.04. се навършиха 15 години от заминаването на Станка – направихме молитва. Написах биографията, но реших да я препиша. Дадох на Вергилий материалите и очерците за астролозите на Изгрева. Избра си снимки от тези, които имам. Най-тежък хороскоп има Иван Антонов, но Учителят му прави нов и го спасява много пъти, като брата (Л. Лулчев), Николай и др. Иван е бил 11 пъти китайски император, Свети Илия, Йоан Кръстител, в средните векове – Рафаел и сега – ученик на Учителя.

Ти имаш голяма грижа за Любомир, защото в миналото си го преследвала в християнската епоха, и мен, а по-късно ти е бил син. Затова и сега го водиш за ръка. Ти имаш Нептун на 7 дом опозиция Марс. Не си проявявала Божията Любов и затова първият ти мъж и свекър са с Марсов характер и ти избяга от тях. Когато ти се пробуди съзнание, ти изпратиха един носител на Божествената любов, един ангел на любовта – Истиан. За доброто и любовта, той е готов всичко да направи за тебе. Има голямо вътрешно знание и живее повече в духовния свят (Нептун в Дева съвпад Северен възел). Човек на ума и знанието, откъдето ти почва дихармата. Това е новият хороскоп, който ти направихме – Слънце съвпад Меркурий съвпад Сириус – говори за великата Божия мъдрост (Уран секстил Венера, секстил Марс, съвпад Юпитер, тригон Нептун, паралел Меркурий, Юпитер), от която ти черпиш обилно знание за изявяване на тази мъдрост – писането и музиката (Уран тригон Нептун). Ти си един вдъхновен певец на Божията Любов и Мъдрост, затова Учителят има голяма грижа за тебе. Аз съм Юпитер в 3. дом съвпад Уран и ти се дава чрез мене астрологията и другите окултни науки. Моят Юпитер съвпад Меркурий, тригон Уран е на върха на 9. дом – освен астрологията, но имам условия да отида където пожела в света. Аз отстъпих тази моя привилегия на тебе – за Франция, и накрая започна да ме познаваш. Ние имаме силна Божия Любов и Мъдрост и в духовния свят се разбираме отлично. При мен Юпитер съвпад Меркурий, тригон Уран, съвпад Нептун. При мене нещата са по-скрити. Искях да ти намаля страданията, когато отиваше във Франция, като те кача на Мусала, но ти отказа и ми създаде много главоболия. Когато ти казах да не се жениш за Данаил, и че има един дядо Иван, ти ми каза: «Лесна работа, ще се справя.» Само Бог, Учителят може да се справи с тях. Това е и Благовест, който те обича много, но носи кармата на тези пирати, морски разбойници, които няколко пъти са те давили в океана, не може да е добре. Трябваше, когато ти предсказвах, ти трябваше да кажеш: «Да бъде Волята Божия за всичко.» И сега го кажи: «Господи, това дете е Твое, Ти оправи ума му, да стане Твой служител!» Аз съм се грижил от малка за тебе, за храната, дрехите, ученето –

в университета, и твоето непослушание доведе до големи дисонанси в нашето семейство. Благодарим на Учителя, че чува постоянно нашите молитви и ни държи на дланта си. Това е Божият Учител – Беинса Дуно, Който постоянно ни учи и напътства от създание Мира досега и в милионите години напред. Щом се обърне към Него, Той веднага продължава живота, излекува неизлечими рани и болести – влиза в мене и върши чудеса.

P.S. Благодарим за всички страдания и мъчнотии, които имаш. Така ние помагаме на милиони същества по лицето на Земята.

Обичай Истиан и се моли за него. Когато има някой да те обича на Земята, ти живееш дълго.

Като дойдеш, ще отделиш време да ти обясня хороскопа от знанието на школата, в която съм.

Знам, че Бог е винаги с нас и като работим за Него, Той ще ни примири с враговете ни.

Сестра Малина Класа, ясновидка, ми каза: «Светозаре, какво е това нещо? Виждам ту теб, ту Учителя в тебе.»

Същото важи и за тебе, защото ние сме в едно Негово тяло и в един Дух.

21. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Няголова от 26.06.2003 г.

Б. е Л.

26.06.2003 г.

София

Обична сестра Величке,

Получих писмото ти и двете снимки и свирещото за рождения ми ден. Получих писмото ти на 24.06. и през нощта бях при Учителя и работихме нещо за тебе. Имаше някаква задача.

Сега – по ред. На 08.06. в 15 часа без 10 минути си замина сестра Мария Шопова. Толкова дълго я бяха вързали нейни «приятелки», повече от 4 месеца. Караше ме да ѝ съдействам, да си замине. Предупредих Данчето. Погребението беше на 11.06. на «Бакърената». Отидохме с Елена. Наоколо имаше облаци и валя дъжд. При нас нямаше дъжд. Говори добре един възрастен. Казах няколко думи и аз. Говори и Албена Янкулова. Нямаше я там. След това ядохме почерпка. Тръгнахме си. Аз поех много силно и ме заболяха много силно зъбите – така, както не са ме боляли никога досега. Не ядох няколко дена и болките спряха. Като ядох, пак ме заболяха. Отидох на Мусала и там оставих болките си. Обърнах се към Мария и разбрах, колко са я грабили и мъчили на земята.

Косю беше много нервен и прави ремонт на покрива. Посрещна внуците си. Ходихме с Косю, Красимира, брат ѝ Александър и Елена на мястото им към Своге. Брахме ягоди и направихме на Красимира слънчева баня в найлон, за да може да си взема изпитите...

Както винаги, решихме да посетим Мусала. Тръгнахме на 20.06. сутринта. Красимира има много изпити и рожден ден на 22.06. С голяма радост дойде и Наталия. Косю ни закара до Боровец с колата. Оказа се, че лифтът е в ремонт и тръгнахме пеша нагоре. Времето беше облачно, мъгливо и хладно и много подходящо за ходене. Дъжд не ни валя. Пътеките са се изровили от поройните дъждове, които са текли и са стопили почти напълно снеговете.

Поляните около пътеката са чудна картина, нарисувана от природата. Незабравими жълтурчета (мечо око), лютичета, овча опашка и чудно красиви омайничета. Вървахме бавно и слушахме песента на Бистришката река. С нас беше Емилия и една Людмила. На последния мост, който не съществува, минахме по камъните. Аз се хлъзнах и влязох във водата с краката, Людмила падна на задник, а Емилия цялата се окъпала. Преобухме се и стигнахме хижата, където изпихме по няколко чая. Тръгнахме нагоре по улея и на Красимира ѝ става лошо – аз бях напред и беше паднала мъгла и ги чаках при Алековото езеро. В това време ги настига младеж и Елена го помолва да вземе раницата на Красимира и я занесе на «Хималаи». Веднага я разтрих и се оправи. Починахме на «Хималаи», а Елена и Людмила отидоха до върха, до Гошо, да го питат дали ще ни приеме. Той ни прие – върнаха се и се качихме след 20 часа на върха. Настани ни в две хубави стаи. Минахме по въжето. Добре ходи и Наталия. Носеше малка раница, която често се късаше и я поправяхме.

На 21.06. Слънцето не се видя при изгрева. Имаше мъгли. Постепенно се разясни. Вижда се целият Пирин, Родопите. Имаше много хубав залез в 21 часа и 12 минути. Нощта – звездна и красива. Сутринта слънцето изгря в 6 часа и 20 минути – червено. Имаше малко мъгли и облаци, които скоро се пръснаха и слязохме по пътеката надолу в слънце. Наталия събра много енергия и нямаше раница надолу и тичаше по пътеките. Красимира пак не беше добре и я разтрих – оправи се. Казах ѝ какво да направи вкъщи. Косю ни чакаше с колата в Боровец и ни закара до нас.

Значи, най-дългият ден на Мусала беше 15 часа и 32 минути.

Желая ти и ти да имаш рожден ден с поздрав от чудната Мусала. Той е на 27.06.2003 г. в 21 часа и 48 минути по Лондон. Изгрява ти на Асцендента Риби - 14°19 минути, точен съвпад с моята Луна. Ръководи те Нептун – Божията Любов (Нептун тригон Луна, опозиция Юпитер). Ще имаш малко сърдечни смущения и мъчнотии при храненето. Имаш транзит на Сатурн съвпад Слънце на 19.07.2003 г. Това намалява жизнеността и интелигентността. Дава склонност към простуди, протакания, разочарования. Ще имаш много трезва мисъл за дома и неговото добро уреждане. Ще имаш известни неприятности с Истиян и с някои жени. Ще си много нервна и напрегната. Неправилности в здравето и болки в половата система. Справи се с тези негативни състояния, като постоянно пееш и свириш и се молиш. Няма опасност за живота ти. С Бога напред върви и с Неговата помощ, всички мъчни и трудни въпроси ще разрешиш. На нас с Елена е по-трудно – на по-голяма възраст сме. Важно е как се чувстваме в ръцете на Онзи, Който винаги ни люби.

Ти хубаво решаваеш да ми пишеш само една страница, но тя не може да изчерпа общите въпроси, които са ни вълнували хиляди години и които получиха светлина и разрешение пред нозете на Бога – Беинса Дуно. Много работи имаме да си кажем от миналите инкарнации и с помощта на Учителя благ да разрешим всичките си проблеми правилно, което е за благо на цялото човечество.

Вярно е, че на Рила е мъчно, но Учителят казва: «Аз работя с най-калпавите, най-непослушните хора. Тези Бог ми е дал и с тях ще свърша работата си на Земята.»

На Мусала бях решил да се отделим и сами да посрещнем лятото, но Учителят ми нареди да отида при тях и да ги ръководя. Все нещо ще приемат тези мои мили братя и сестри, повечето разбойници и явни врагове на Учителя и делото Му. Отидох по-рано на молитвеното място и изгоних един, настанил се да спи там. Имаше повече от 100 души, а и долу, при Еверест.

Ние постоянно ходим с Елена на Паневритмия и се «лекуваме» от любовта им. На другия ден пак сме на линия – упорито работим. Чудят се как не са ни унищожили и сме все усмихнати. Умориха се и почти ни оставиха. Ние постоянно се ограждаме. Като дойдеш ти, ще решим къде да отидем.

Около 19.08. имам Слънце съвпад Юпитер, съвпад Меркурий (радиален), съвпад Венера, съвпад Юпитер в Лъв. Това дава голяма духовна сила. Каквото ми нареди Учителят. Учителят казва, че когато помагаш, от теб излиза духовна силна енергия и свършва работата.

Ще почиваш с цигулката и пеене. Благовест е бойно поле, на което Братството ще победи. Той ти е един най-голям враг от миналото, който още не разбира от Божията Любов, която проявяваш. В света има много диаманти, които блесят, но посееш ли ги, нищо не излиза от тях. А ние сме житени, прости зърна, но храним човечеството духовно. Никой няма право да се меси и пречи на любовта на хората. Това е Бог. Аз скъпо плащам за хубавите си чувства, но те ще оставят дълбоки следи. На Земята се извършва велика работа за цялата Вселена. Ние сме тяло на Учителя и където е Той, там сме и ние. Ние сме велико нещо за света.

На Любомир му помагам и той ме слуша. **Напиши нещо за Истиян този ангел, който Бог ти прати.**

Ти си баба Ми Величка със същите противоречия, които имаше – и сега. Преди 2000 години беше мъж, Патриций, а аз – жена. Като ме унищожи, влязох в тебе и те направих християнка. Ти омекна и се роди като жена, която роди майка ми Стефка. Римляните те преследват и убиват, а Стефка остава сама – не може да я отгледаш. Затова сега, по нареждане на Учителя, я взема от черквата, за да я възпиташ и учиш. Голямата... (ЛИПСВА ТЕКСТ)

P.S. Много пъти съм ви спасявал живота – и на майка ми, и на тебе (Рила). Богатството на Заимовите дойде чрез тебе от Франция. Аз ти гарантирах. Аз там имам огромни богатства.

Като се видим, ще си приказваме за някои минали филми на живота.

22. Писмо от Светозар Няголов до сестра му Величка Нягорова от 07.06.2004 г.

7.06.2004 г.

Б. е Л.

Обична сестра Величка,

Получих отдавна писмото ти и ти отговарям чак сега, за което моля да ме извиниш. Постоянно ми задават задачи, и то бързи, които трябва да решавам. Трябваше да направя хороскопите за вселяванията на Духа за епохата на Водолей. Това ми отне доста време. Едновременно и много други задачи. Вчера завърших писането на първия проблем, има още два. Трябва да поправим покрива на с. Пенка Драгнева, който тече, и в стаята да отиде Мариана Янушева, на която и удвоили наема. За седмица свалихме старите керемиди, заменихме загнилите дъски с нови и наковахме един изкуствен материал (боброва кожа) за лек и сигурен покрив. Измазахме стаята, Павел прекара и оправя тока и нанесохме момичето в новата квартира. Ние бяхме до Айтос, градината. И там – работа. Някой си си взел ключовете и влиза навсякъде, където пожелае, и си прави каквото иска. Заклучил се в горните стаи и жените вдигнали гюрултия и го изгонили. Направихме, монтирахме нови секретни брави и

дадохме ключовете на отговорничката Ирина. Сега не може никой да влиза в помещенията в градината на своя глава, без да се обади на отговорника. Отидохме в Поморие. Там Радостина си секнала кръста, но я пратили на някакъв курс във Варна, но не може да се движи, и до тоалетна не можела да отиде. Веднага изпратих Павел с колата до Варна и вечерта я докара. Разтрих я здраво, сложих ѝ хубав пояс и мина схващането и на втория ден пак отиде на курса.

Вкъщи постоянно идват хора. Снощи 3 сестри дойдоха да ни видят, затъжливи се за нас. Посрещнахме ги добре. Взех от Вергилий от томовете 18. и 19. и продавах в Айтос. Това, което съм написал, ще излезе в 20. том.

Обадих се няколко пъти на Косю. Ти скоро си говорила с него. Каня го на баница, но последният път не дойде, понеже имал някаква работа. Казва ми, че си решила да дойдеш през лятото – това Учителят го нарежда. Това, което написах за Учителя, е злато, което духовните хора от земята и небето ще го оценят високо. Горе има велика необятна наука, напълно реална и абсолютно точна, без помен от лъжа. Учителят Беинса Дуно дойде на земята да възстанови загубената истина и така да освободи човечеството от непоправимото и вечно зло, в което то живее.

(...) Ученика магии не го хващат, но те атакуват мене, а всичко се стоварва върху Елена и затова главно не ходим на Паневритмия. Павел за Мусала имаше ниско кръвно, и тя, и едва дойдоха до горе. Аз му поисках раницата да я нося, но той ми отказа. Имах доста трудна задача, но му помогнах да се качи, а горе го излекувах и надолу беше добре. Аз гледам реално на нещата и помагам и на враговете си, да останат на земята и си научат урока. В това размирно време ще се разделят овцете от козите. Това са стари кармични развръзки.

За Косю съм полагал много грижи. Десетки пъти го спасявах от кризите, които минаваше със сърцето. Както ти писах, ние си поговорихме и умът му се проясни, той ме разбра. Когато се връщахме от лекцията ми в Ямбол, пътувахме през нощта и Павел искаше да отидем в Димитровград, но аз разбрах, че има нещо сериозно и се върнахме в София, където се видяхме с Косю. С парите купихме храна за градината. Учителят казва, че когато човек работи за Бога, Той го примирява с враговете му. Това стана и на Мусала – с всичките, които бяха против мен. С Пламен сме добри приятели. За горе не мисли – заедно ще се качим. Аз качих майка ми на 84 години горе и всички ѝ се радваха, а и тя беше много доволна. Любомир 10 пъти я води и не можа да я качи, а аз я хванах за ръка, и нагоре и надолу вървахме заедно. Колко пъти тя и баща ми са ме водили на Рила! Аз, между другото, съм изпратен и да помагам на вас в живота и да ви спасявам при опасности. Не ви се меся в личния живот, но щом имате нужда, веднага идвам. Независимо от вашите отношения, аз ви обичам и винаги ви помагам. Моето съзнание е винаги будно и веднага се притичам към тези, които Учителят ми покаже. Когато ние се обичаме, между нас застава Бог и оправя всичките ни трудни проблеми. «Дето са събрани двама или трима в мое име, там съм и Аз посред тях.» Много силна формула при големи мъчности, при пътуване, болести. Понеже Бог е между нас, като се обичаме, кой може да бъде против нас? Учителят обърна на 180° положението на Любомир и той се освободи от началничката си.

Ти си родена посред нощ, което говори, че ще работиш много усилено духовно в тайно и скрито и във втората половина на живота си ще проявиш Божественото, вложено в твоята душа в пълнота.

Ние не сме от този свят, нито от другия, а от третия и затова тук, на Земята, ни е много трудно. Но аз считам за велика привилегия да работя за Бога в тия трудни условия, да проявявам доброто и любовта и да помагам на всички страдащи, отпознали зов към мене. И сестра Мария Тодорова ми каза: «Светозаре, нашата любов е от векове за векове. Където и да се намирам, аз винаги ще ти помагам.» При избора на Андрей, аз направих това, което Учителят ми заръча, без да мисля за себе си. Ако не бях свободен, как щях да напиша толкова работи? По цял ден пиша и смятам, и времето ми пак не стига. Не мога да ти напиша и писмо. Учителят прави всичко за нашето добро. Той нареди всичките тези неща. Аз нямам карма и атаките не ме хващат. Имам големи духовни сили, с които мога да ги помета. Няма смисъл после да работя за тях 100 години. Но с мен шега не бива. Аз съм оставил Бог да ме пази и закриля и не мисля за себе си. Брат Петър Филипов – мир и светлина на душата му, той ми беше най-големият ми враг, и аз знаех всичко, но мълчах и търпях. Описал съм в 19. том, а в биографията ми. Аз постъпих добре. В 20. том ще има още по-важни, дълбоки езотерични неща за Учителя, Братството и България. Ангелите не смеят да направят хороскопа на Учителя. Аз го попитах и Той се съгласи и чак тогава казах на Вергилий, че ще направя тази работа. За всяка написана книга, аз съм питал Учителя, и даже за евреите, Той ми нареди да я напиша, и ми помогна напълно. За живота ни се грижи лично Учителят и като работим добре за делото Му, Той постоянно ни го продължава. Аз не търся слава от хората, защото много пъти съм я имал, а работя за Славата Божия на Земята. Учителят знае отлично кой ще свърши работата и ми го каза в 1960 г. на Петровден. Имах две срещи с Него: На Молитвения връх и на Вътрешния Близък.

Учителят ни заръча всеки от нас да напише поне по една страница от новата Библия, която се пише тук, на Изгрева. Като напиша нещо, чувствам голямата радост на съществата, които ме заобикалят, и аз се радвам на това, което съм написал с тяхната помощ. За да разберат хората това, което съм писал, те трябва да са свързани с Онзи, който е дал това знание – с Учителя, иначе то ще остане заключено за техните умове.

Дойде Вергилий и му предадох материалите, да тръгнат по реда си. Радвам се на великите истини, които се откриват за езотеричния живот на Учителя и Великото дело, което Той свърши на Земята и каза: «Свърши се една малка работа.» Какво смирение, какво величие се крие в тези думи на Онзи, Който е направил всичко за нас и постоянно изгражда Вселената. Велико нещо е човек да работи за Делото Божие на Земята, да го обича, да му служи, да изпълни Неговата воля, да даде своя малък принос към гигантската работа, която Беинса Дуно проведе на Земята.

(...)

Ще успее Великото Дело Божие на Земята. И тя ще се очисти от всичко старо, атавистично, и ще даде ход на новия живот на Братство, Мир, Хармония и велика Любов! Амин!

Твой брат Светозар

XII.

Очерци за Светозар Няголов от негови приятели

- 1. Очерк за Светозар Няголов**
от Стефан Стоянов Косев 769
- 2. Очерк за Светозар Няголов**
от Славия Стоянова 772
- 3. «В изпълнение Волята на Бога е Силата на човешката душа» –**
Ивелина Адер, Германия 772
- 4. Необикновено запознанство – от Красимира Димитрова** 776
- 5. На брат Светозар Няголов – Благодарствено писмо**
от Пенка Дякова Георгиева от гр. Пловдив 776
- 6. Няколко разказа за Светозар Няголов**
от Румяна Георгиева Христова 779
- 7. Някои мои впечатления от познанството ми**
със Светозар Няголов – от Цв. Ганчева 781
- 8. Среца с един Мъдрец**
от Минка Чиликова 784
- 9. Спомени за Светозар Няголов**
от Райка Маркова 785
- 10. Две стихотворения, посветени на Светозар Няголов**
от Йорданка Шопова 786
- 11. Светозар и приятелите от Димитровград** 788
- 12. Светозарният Светозар**
от Таня Цветинова 792
- 13. Писмо от сестра Мария Шопова, получено от дъщеря ѝ**
на 28.06.2003 г., 20 дена след нейното заминаване 793

XII.

Очерци за Светозар Няголов от неговите приятели

1. Очерк за Светозар Няголов

Стефан Стоянов Косев

Всеки човек, докоснал се до Словото на Учителя, получава кореспонденция, която го упътва за нови и важни промени. И винаги, когато се доближим до приятели, непосредствено общували с Него, доволството е пълно. Светозар е художник и музикант, който умело пренася картини от един жив (а не митичен) свят на спомени за Учителя и като свидетел на една епоха, пълна с красота, при нашите срещи ние спонтанно сме се отваряли за Словото. И всякога се е формирала в съзнанията ни невидима мисловно-творческа среда на реално духовно присъствие, което обновява и дава някакъв вътрешно сладък разумно доловим копнеж към Божественото.

Годината е 1995 г. – 12 април, София. Уран от 01.04 е във Водолей и в този знак престоя до 2002 г., което бе време на съдбовни промени. Разговорите при нашите гостувания в дома на Светозар, Еленка и Павел почти винаги са започвали с цигулка и песни. Тематичните размишления при всеки наш престой, споделяни диалогично, са записани от нас с внимание, тъй като в такъв момент се стремим да откриваме аналогии и съответствия, които са в съзвучие със случващото се в нас самите и това, което ставаше като историческо събитие извън нас. Проникновено и с топлина, въпреки студения априлски ден, Светозар ни обгърна с поглед, и с обич започна да изрича цели пасажки от Словото на Учителя, както и свои вътрешни откровения, което ни пренесе в една жадувана реалност.

«Бог живее в нас, но ние да Му дадем условия да се прояви чрез нас. Изгревът на Слънцето е мигът, в който Неговият благ Дух ни говори. Птичките млъкват в този момент. Единственото място във Вселената, където Бог говори на съществата по този начин, е Земята, затова душите се стремят да се родят тук, за да слушат гласа Му. Той е възлюбил Истината в човека, затова изпрати Духа на Истината – Учителя.

България е оградена от 500 милиона ангели – на това се дължи този син цвят на небето. Сега хората на Земята са 12-годишни деца, които обичат да се хранят със сладки храни. На 2000 години слиза един Мъдрец, за да поеме горчивото в живота. Нужно е абсолютно послушание, смирение, любов. Трябва да дойдем до положение да живеем за цялото и като живеем в чистота, ще

привлечем някой ангел да живее в нас, а той от своя страна ще покани и други негови приятели да дойдат. Така постепенно ще се съберат хиляди ангели у нас. А накрая ще дойде Господ. В 5 часа чрез неделните беседи Учителят твори новото небе, а в 10 часа – новата земя. С Окултния клас в сряда под знака на Слънцето, Той сваля новите принципи и закони, а петъчните беседи градят новия човек – носител на чистота, изправност и стремеж към познание. Бог е Незнайният, Неизменният, Невидимият, Който се движи с такава ментална скорост, че всеки миг е навсякъде и във всичко.

Името Христово е колектив от 100 милиона Божества – Господ, същества завършили своята еволюция, Бялото Братство, Вселената и нейното разумно изражение – Природата.

Централното Слънце Алфиола излъчва 75 милиона пъти повече светлина от нашето Слънце. Когато искате да се свържете с Бога, правете това, което е невъзможно.

Абсолютна точност, абсолютно послушание, абсолютна дискретност – тогава Бог познава Своите. Когато ангелите нарушиха равновесието на своята воля, те паднаха. Правата линия е неразложима и никой не може да разкъса връзката между силите на умствения свят. Който се опита да разкъса тази връзка, сам ще се разруши. Ангелите паднаха именно по тая причина. Три велики закона управляват битието: «Закон на абсолютната реалност, закон на абсолютната разумност и закон на абсолютната материя.»

При едно гостуване в София на 17.01.1996 г. Светозар ни разказа един сън, който е сънувала майка му Стефка на 10.11.1983 г. за него самия как стои изправен на изгревската полянка и пее следната песен:

«Аз съм Дух Божий,
Духът Божий живее в мен.
Къщата, в която живея, е свята,
Изпълнена е с присъствието на
Божия Дух.»

Споделените при това посещение неща бяха нови и важни за нас. Важни за този период, тъй като, съсредоточен върху беседа на Учителя, Светозар разбира, че много хора ще си заминат и ще останат само тези, които искат да работят честно и безкористно. Отново за справка потърсил прочетения текст, но странното е, че не могъл да го открие. Информацията е била написана в паралелна гама, но в хармония с беседата. За да повиши вниманието ни, Учителят я свежда до нас чрез един наш брат:

«Ако искаш да служиш на Бога, Бог веднага заличава цялата ти карма. Повечето от нашите приятели на Изгрева живяха на дотации.

Срещнеш една хубава мома, но я пожелаваш. Не я отклонявай от пътя ѝ, от Бога. Който не се ожени от МОК (Младежкия окултен клас), се избави от кармата. Човек е излязъл от Бога и ще се върне в Бога. Жената е излязла от мъжа и ще се върне в мъжа. Но трябва да се изравнят по вибрации, да станат едно цяло, тогава стават една душа.

Бог 10 пъти е казал «Любов» и на 10-я път създал човека. Неделята е ден на изявения Бог в природата и живота. Понеделник: ден на душата, която търси Бога и преодолява всички трудности. Вторник: Ден на пътя на ученика във всичките му трудности и противоречия, чрез които се свързва с Бога. Сряда: Ден на Всемирното Бяло Братство, което носи Мъдростта и благославя Бога навсякъде. Четвъртък: Ден на Духа на Истината, на Учителя. Петък: Ден, в който е създаден човекът – 09.03. Затова на всяко 9-о число е хубаво да се

храним само с плодове. Човек е създаден със силата на Троицата – Ден на Христовия Дух, Който премахва всички пречки по пътя на хората. Събота: Ден на Бога, Който живее вътре в нас, към Когото се стремим, и Който ни се открива, ако сме достойни.

При Бога няма да отидете праведни, учени, а смирени, и когато отидете на другия свят, 10 ангели ще ви съдят, но достатъчно е Учителят да каже две добри думи за вас, и те ще прекратят съда и ще кажат: «Братко, къде искаш да живееш, на коя планета, при какви условия?» Това е да имаш разположението на Бога. От нас се иска Светлина и красота. Светлина, за да разбираме нещата и красота, за да привличаме съществата. Красотата е изпит. Това ни прераждане е изключително важно за нас, кардинално, защото Бог е бил тук, на Земята. И сега подготвяме условията за хиляди години бъдещи прераждания.»

Личността на човека е нещо, което се движи в определена посока според вътрешната отдаденост. И когато се срещнеш с такова явление, то най-малко ти с благодарност към Бога отдаваш внимание към Великото цяло, което е съчетало така събитията в живота ти, че да имаш нещо като гид в областта на Словото. Често споделяните от Светозар разкази са много увлекателни и пропити с приказна мистичност. Добрия човек познаваме по това, че неговите качества някак ненатрапчиво преливат в нашата индивидуална аура, сякаш като наши собствени. И само когато се отдалечиш, разбираш кое е твое, но с обич отделяш някъде навътре образите на пожеланите духовни дадености и ако си художник – картините на живите спомени остават в душата ти, за да повлияват благотворно, когато искаш да градиш.

Спомням си една тиха, топла лунна утрин от моето мечтано присъствие на Езерния молитвен връх. Не ми се спеше и затова реших в и без това светлата и топла нощ, да прекарам повече време на върха. Може би заради респекта от Величието на това свято място, се придвижих ниско в клековете и зачаках. В около 3 часа дойдоха мъж и жена, които с песни и молитва започнаха да изричат духовен наряд, което ме привлече повече, като усещане за едно възвишено общуване с разумния Космос.

Светозар и Еленка разговаряха по един чудодееен начин със заобикалящата ни звездна, рилска красота, като че слушах музика, която долиташе от незнаен за мен свят. След наряда Светозар с вдъхновение ни посочи характерните за август съзвездия, а особено с трепет ни показва Великана – мястото, откъдето всички очаквахме да се появи Сириус. След изгрева на Слънцето съзрях в очите му радостни сълзи, а такова вътрешно състояние на духа бях чувал или чел някъде, че посещава човека само когато години е живял всеотдайно, посветен на нещо велико и възвишено. Да – Светозар виждаше, но очите му бяха навътре, зад формите. Наблюдавайки лицето, аз по своему съпреживях едно веселие на Духа, което в този момент възнасяше в съзвучие душите ни и ги обединяваше. Бог ни придава на Земята Надеждата, Вярата и Любовта в три степени. При първата степен ни говори меко и тихо. Втората степен вече ни говори чрез диктатори и велможи, а през времето на третата и крайна мярка допуска стихии и войните. И всеки от нас сам избира превозното средство. А докато хора като Светозар са все още сред нас, чуваме тихия глас на Бога. Ние, по-младото поколение, носим примес от една светска тиня, от която ще се очистим само ако слушаме и прилагаме това, което ни поучават по-старшите братя и сестри, споделяйки ни за онзи позитивен живот, който са водили при Учителя. От тях разбираме, че Новото учение е космична вълна, която, вече преминала през другите галактични системи, сега прихваща и Земята.

Духовните ни водачи с майчина загриженост ни насочват тук към същества, които превеждат, чрез начина си на живот, на разбран език мощните трептения на духовните светове. Водими от ехото на светлите исторически епохи, интуитивни и будни – по пътя на великата жертва, те създават естествени огнища на приятелско общуване, които ни притеглят към себе си със силен вътрешен магнетизъм.

2. Очерк за Светозар Няголов

Славей Стоянова

... Прекарваме прекрасни слънчеви дни на заслона «Еверест» под връх Мусала. На 21.07.1994 г. петима тръгваме в ранния следобед към Олтара – сърцето на Рила. Спокоен, ведър, усмихнат ден. Вървим, разговаряме, берем мащерка, пеем и благодарим. Подсичаме двата върха Близнаци и се спускаме по наклона надолу към свещеното място.

Спокойна, тиха долина. Река Марица тук все още е малки вадички, които сълзят от трите езера. Отсядаме до най-малкото езеро – сърцето на България. Силни, Божествени, хармонични мигове. Това са определени от векове и пожелани от душите преживявания. Спокойствие, мир, блажено разширение, безвремие. Приемаме Божествената благодат и благодарим, благодарим...

Усещане за предстояща буря. Тръгваме. Бавно се изкачваме. Събират се тъмни облаци. Задухва. Завалява суграшица. Загърмява. Засвятква. Ние сме на билото. Край нас падат мълнии с трясък. Вървим с усещането за Божието величие и нашето човешко безсилие. Един от нас е спокоен и усмихнат. Пее «Фир-Фюр-Фен». Казва ни: «Не бойте се. Няма страшно.» Чува се силен трясък. Усещаме удар – кой по главата, кой по брадата, кой някъде другаде. Човекът до нас се усмихва: «Няма нищо страшно. Това е посвещение.» Нямаме избор. Просто вървим. Скоро стигнахме метеорологичната станция. Бурята спря. Небето се изчисти. Човекът с нас беше Светозар.

3. «В изпълнение Волята на Бога е Силата на човешката душа»

Ивелина Адер, Германия

Като студентка често разговарях с колегите си по духовните теми. Задавах си въпроси, на които не знаех отговора. Душата търсеше опора. Умът ми – обяснение. А Духът ми «знаеше» накъде да върви, само че умът ми все още се луташе из лабиринта на въпросите без отговор. По същото време попаднах на литература, в която се обясняваше, че всяка душа си има водач, Учител, който я напътства и води през вековете. Само че аз не знаех кой е моят Учител. Започнах да медитирам и да се концентрирам, призовавайки «моя» Учител да се появи пред мен. И отговорът на моите апели не закъсня. Сънувах сън, в който ясно виждах този, който ме води. Той ми говореше телепатично, без думи, но аз го чувах ясно. Казаното бе свързано с въпросите, които ме терзаеха години наред. Чух отговорите, а в душата ми настъпи мир.

Година по-късно, отново търсейки Истината и Причината за живота, отново след Молитви се случи така, че за месец време помагах на колега при

продажбата на книги на пл. «Славейков». Използвах времето да чета изданията. Тогава именно отворих първата за мен книга с беседи на Учителя Петър Дънов – «Начало на Мъдростта». Четях и осъзнавах вече с ума си Истините, които ми разкриваше този автор. Оттогава редовно купувам беседи.

През 1996 г., юни, за съвсем кратко време в живота ми настъпиха промени. Това ме принуди да търся нова квартира и я намерих. В дома на Костadin Няголов. Вече бях се настанила в квартирата, когато за разговор с хазяина ми се наложи да вляза в неговия дом. И сърцето ми затуптя така силно, когато съзрях на стената портрет. От портрета ме гледаше, именно, Онзи, Който 4 години по-рано ми се яви в сънищата, за да ми даде отговор на въпросите и мир. Плахо попитах чичо Косьо кой е този човек. А той ми отговори с такава гордост: «Ами, това е Учителят.» До този момент не бях виждала портрета на Петър Дънов. Четях беседите, но в нито една от книгите нямаше портрет на автора, така че нямаше откъде да направя връзката между моите сънища, моя Учител и беседите.

Това бе за мен вълнуващ момент, но все още бях далеч от многото информация, която тепърва щях да откривам. Чичо Косьо ми даде 5 тома на «Изгревът на Бялото Братство.» Имах достатъчно време и с денонощия поглъщах написаното и редях картината на познанията. За по-малко от седмица бях изчала първите 5 тома и бях осъзнала кой именно е Петър Дънов. Бях направила осъзнато връзка с Учителя. И разбирах неслучайността на събитията в моя живот до този момент. Четейки 5-и том от «Изгревът» – томът на Мария Тодорова, в мен преля сила и такава радост. Благодарях на Бога, на чичо Косьо, и най-вече – на моя мил Учител за това чудо, което се разкриваше пред мен. Пърхах от радост. Израствах с всеки нов ден. Благодарях на човека, който се бе заел да събира с години тези писания от братята и сестрите. И така ми се прииска да му стисна ръката лично и да му кажа: «Продължавай, г-н Кръстев, продължавай без страх и тъмнина, с Любов и Светлина.»

И какво се случи 3–4 дни след това? В София бе пристигнала сестрата на чичо Косьо – Величка Нягорова. Не бях срещала в живота си по-лъчезарно лице от нейното. Чичо Косьо бе радостен, че аз така се интересувам от беседите, от Учителя, и ме запозна с нея. Вече осъзнавах къде ме бе довел Учителят, в чий дом и защо. И в един слънчев ден Величка ми каза, че ще идва гост и би се радвала да се запозная с него. Какво бе удивлението ми, когато стиснах ръката на Вергилий Кръстев няколко часа по-късно! И му казах, съдържайки сълзите си, думите, които пожелах да му кажа дни по-рано. Разговорът бе вълнуващ, а аз все повече осъзнавах как работи Учителят. Бях благодарна за всичко и всички в моя живот. С чичо Косьо и Величка отидох на моята «първа» Паневритмия. Забележителна бе и срещата ми с техния брат Светозар Няголов. Вървахме към мястото на Учителя и разговаряхме с него. Най-сетне бях намерила хора, с които да говоря на един език. Най-сетне!

От този момент нататък не се чувствах сама. Имах приятели, които мислеха, вярваха и живееха долу-горе по същия начин, както самата аз.

През 1997 г., шест месеца след като заживях в къщата на чичо Косьо, той получи един от най-тежките инфаркти. Мисля, че не ме водеше само мило-сърдието в болницата. Изпитвах нуждата да се грижа за него, да му давам кураж и вярвах силно, че ще преодолее този тежък момент. Да е жив и здрав до дълбоки земни старини чичо Косьо! Но и за него Учителят бе казал какво предстои. И така много набързо Небето ме заведе в този дом, за да бъда там готова за подкрепа, когато тази душа трябваше да посрещне страданието. За всички чичо Косьо бе живял далеч от Учението на Учителя, но аз виждах, че

семето на Словото бе посято и чакаше мига да покълне. Учителят избира най-правилния начин, за да ни покаже, че е време да се осъзнаем.

Инфарктът бе начинът за чичо Косьо. Семейство Няголови в следващите 5 години бяха моите приятели и опора. Благодаря на Учителя за тези приятели и поддръжници. Не знам защо Учителят е избрал точно тези души да са първите, които ще срещна в това си прераждане, след като съм се докоснала до Словото и Учението Му, но за мен те бяха добрият пример за Братство и Любов и приложението им в нашия труден век.

Всеки от тях се стреми да върви неотклонно в Пътя на Истината и Доброто. И аз наблюдавам техния живот вече седем години. Има ли по-лесно нещо в живота, ако живееш братски и в мир със себе си?

През летата на Рила срещам всякакви души. Болезнено е да съзираш и такива, които имат други задачи, освен Братство, Мир и Любов, но и това е част от Школата на Нашия Велик Учител. В един сън, който сънувах през 2000 г. на Рила, видях Учителя да плаче заради това, което се случва на човешко ниво в Братството. В този сън ясно ми се показва, че Учителят е сред нас, наблюдава ни, слуша нашите мисли и думи. И колко много болка събира от нашите дела и постъпки. И се питам защо уж всички четем едно и също Слово, следваме едно и също Учение, имаме едни и същи идеи, а между нас изниква пропаст? И се разделяме на групи. На това не ни е учил Учителят. Спомням си едни Негови думи, че ще ни разпръсне. Може би, за да ни предпази от суетата и тщеславието? И именно това ни разделя. Суетата и тщеславието. Добре е да слушаме по-възрастните братя и сестри. Добре е и да не ги слушаме. Ала приемственост е нужна. Има ли нещо по-силно от добрия пример, който дават по-възрастните братя и сестри? И има ли нещо по-отблъскващо от суетата и тщеславието?

Наблюдавам на Рила свадите и споровете, когато играем Паневритмия! И ме е срам от Учителя! Срам ме е от Небето. Та нали от тази Паневритмия зависи бъдещето на България и хармонията на планетата ни? Какво виждат и чуват по-младите братя и сестри, които тепърва опознават Рилските лагери?

Брат Вергилий с години работи за томовете на «Изгревът». Ала се намират братя и сестри да разпространяват слухове срещу тази огромна работа. И да настройват общото мнение. Не е ли прекрасно това, да четем мислите и мъдростите на тези, които са преди нас и на живо са се докоснали до Великия Всемиров Учител? Нали това е, за да се учим от делата на търсещите души? И вместо да сме благодарни, че имаме опита на братя и сестри от Школата, в четмо... ние злословим.

Брат Светозар систематизира информация от различните науки. Ползва беседите, цитира Учителя. Ами, това пак е труд. Колко пъти съм отваряла някоя от неговите книги, за да си припомня нещо от френологията или хиромантията. И съм била благодарна, че мога набързо да прочета интересувашото ме.

Добре е да зачитаме работата на онези, които я вършат с Любов, без комерсиализъм. Добре е да сме безпристрастни в преценките си. Да мислим самостоятелно, а не да приемаме мнението на негативните, но по-активни слухове. Какво ли не се е приказвало за Любомир Лулчев! Щом Учителят е взел тази душа до себе си и я е напътствал, значи човешкото ни мнение не струва. В една малка, тънка книжка Светозар съвсем безпристрастно описва ролята на Любомир Лулчев. И мисля, че е добре да признаваме добрите дела на онези, които са ги извършили, а не да ги слагаме в категорията «черни».

Последната книга, която прочетох, бе «Светъл Лъч» на Светозар Няголов. И наистина бе Светъл Лъч за мен, защото вече живея в Германия и съм благодарна, че тази книга ме озари за нещо, които не знаех до този момент.

С всичко горе написано искам да кажа на всички мои млади и по-възрастни приятели, с които се срещаме на Рила: Учителят ни събира. Учителят ни наблюдава. Да оставим критиките настрана. Да мислим самостоятелно, а не под влияние на отделните групички в сегашното физическо «Братство». Да се запознаем с писанията на братята и сестрите от времето на Учителя, за да имаме сили и вяра да продължаваме напред.

Лично за мен дебелият томове на «Изгревът» са информация, която от друго място не можем да получим. Четейки, осъзнавах Величието на живота, силата на Небето, и най-вече – Могъществото и Любовта на Учителя! И как след години земен живот, години, след като Учителят вече не е бил на Земята, душите, които са го следвали, осъзнават своя живот. Удивена съм от безпристрастието на тяхната мъдрост. Удивена съм от смирението им. Ето това ни е нужно на всички. Живеем във време на епохални катаклизми и мисля, че сме още по-отговорни именно днес. Как бихме били достойни за живота, силни в Доброто, предани на Учителя, ако нямаме примерите на онези преди нас и на онези сред нас?

Преди месеци Величка Няголова ми изпрати книга с нейни песни. Не разбирам от ноти, но четох стиховете. Бих нарекла тези песни «Късче Любов и Признателност към всеки».

Колко от нас имат дарбата и таланта да творят в слово, песни, ноти? Говоря за талантите на Душата, а не за пресметливостта на комерсиалния ум. Нека бъдем признателни на тези братя и сестри, които с месеци и години почти денонощно творят не за слава и пари, а за нашето обединение в Любовта. Нека не критикарстваме, а да сме признателни. Хубаво е да не приемаме всичко, но да отхвърлим позитивното, градивното – това е вече стар модел на поведение.

Чета Словото на Учителя и съзнавам колко сме важни всички ние, които се докосваме до Истината. Колко са важни мислите, чувствата, делата ни, свързани в Цялото.

И ми се иска всеки да го осъзнае и да се засрами, че с едно или друго, дребно или по-голямо, допринася за хаоса, а не за реда. Нека не се оправдаваме с века. Векът си е на място. И ние да бъдем по местата си, когато Учителят ни заговори.

Вече съм физически далеч от България. В Германия ме доведе Учителят. И тук има работа да се свърши. Ала във всеки миг в мислите си съм в България, на Рила. Няма значение къде е една душа. Достатъчно е да изпълнява Волята на Бога. Може би от дистанцията от родината ми се открива възможност да преосмисля реалността там. Освен болката и отчаянието, друго не улавям така силно. А ми се ще... как ми се иска да усетя Вярата на българина. Да го видя обърнат към Бога! Да го чуя как признава Учителя Петър Дънов! Да се радвам на играещи в училищата Паневритмия! И, когато сме през август на Рила, да се вие блестящ от Любов и Хармония кръг... Ето така ще сме по местата си, когато Учителят говори. Трудна задача ни даде нашият Учител, но със старите методи не можем да я изпълним. Имаме задачата, но имаме и средствата за изпълнението – приложението на Учението... и в това се крие силата ни. Иначе как ще решим задачата, дадена от Учителя?

4. Необикновено запознанство

Красимира Димитрова

Беше първи май 1998 г. За първи път се откриваше Паневритмията в Южния парк. Времето беше слънчево и топло.

На една от пейките имаше книги и една от тях ми привлече вниманието. По това време бях студентка в университета 3-ти курс, по две специалности – социална дейност и психология. Тази книга даваше много практични насоки в тези области. Цената беше ниска, но аз имах само половината пари. Изразих съжаление, че не мога в момента да я купя. Какво беше учудването ми, когато човекът, продаващ книгите, ми каза: «Вземи я, пък когато имаш пари, ще ми я платиш!» За първи път през живота ми се случваше.

Втората среща беше същата година на Рила – езерата. Същият човек говореше на малка група за вселенските порядки. Присъединих се. След известно време една малка симпатична жена ме помоли да освободим Светозар, че още не беше обядвал. Погледнах часовника – без да усетя, бяха минали 4 часа.

Третата среща беше съдбоносна за мен. Вкъщи, в продължение на 20 дни, имаше два смъртни случая. Не можех да се съвзема. Една сутрин звъни телефонът. Светозар се обаждаше. Накара ме да изляза. Не бях излизала близо месец и повече навън. Отдели цял ден за мен, за което много му благодаря. Вдигна ме за живот. Но това не беше единственото.

На Рила – Мусала – щях да загина. Наново ме спаси, и още няколко пъти.

По-късно се запознах с братята и сестра му. Необикновени хора.

Когато веднъж възмутена зададох въпрос на Светозар: «Защо помагаш, как възприемаш това ти им помогнеш, а те да говорят неприятни думи по адреса ти», отговорът беше следният: «Аз съм длъжен да помогна. Хората трябва да са здрави, да изпълнят задачата си на Земята. А който говори, той и ще си отговаря. Това мен не ме засяга.»

И това е най-важното – да си изпълним задачата за която сме дошли тук.

21.01.2003 г.

София – Изгрева

5. На брат Светозар Няголов

**Благодарствено писмо от Пенка Дякова Георгиева
от гр. Пловдив**

Познавам Светозар Няголов и неговото семейство. Благодаря на Учителя за това, че ме свърза с много братя и сестри. Благодаря за брат Светозар и неговата помощ, оказана ми в трудни моменти. Тя е и духовна, и физическа.

Познавах Светозар, преди да се запозная официално, от Рилските езера. Имах го на снимка «случайно» с Еленка наред с други братя и сестри, преди започване на Паневритмия. Официално обаче стана пак «случайно» в Айтос, на градината.

Мои познати от Враца ме поканиха да отида с тях до къщата и да ме запознаят със Светозар. Пепа ми каза, че иска да чуе какво ще ми каже той на мен, защото ѝ било интересно.

Това беше за Петровден на 1993 г. Аз страдах от алергия, която се изразяваше много силно по цялото тяло в обриви при топло време, особено през лятото. С радост отидох в Айтос, заради големия празник – Петровден. С малко неудобство и притеснение тръгнах след Пепа и един брат.

Когато отидохме до вратата, аз се изненадах, защото тя се отвори рязко от Светозар, преди Пепа да извика или тропне, той каза: «Пенке, влизай!» И затвори вратата пак така бързо, както я отвори. Веднага разбрах, че Учителят ръководи Светозар. Той започна да говори за живота ми с такива подробности, че се смаях. Благодаря Ти, Учителю! Благодаря ти Светозаре!

След не много време Светозар не си спомняше нищо от това, което ми беше казал.

На Мусала, си спомням, през юни аз отидох с приятели с чувството, че ще се видя със семейството на Светозар. Минаха два дни и ние вече се връщаме и чувам гласа на Светозар и се засмях. Попитаха ме приятелите защо се засмях. Аз им казах: «Светозар и Еленка идват. Слизаме, продължаваме, а тях ги няма. Тъкмо си казах, че Небето си е направило шега с мен, изведнъж от завоя излязоха Светозар и Еленка с още приятели.

Те пък се качваха на Мусала. Светозар каза, че се радва на срещата. За 1–2 минути ми каза това, което исках да разбера и чуя. Слава на Бога!

В Бялото Братство помощта и добродетелите, Любовта, милосърдието и благотворителността са съществували, съществуват и ще съществуват.

Светозар е отдал душата си в служба на Учителя, на Бога, на Братството!

Разболях се, постъпих в болница. Аз не бях съгласна с диагнозата, която ми определиха лекарите – втори инфаркт. Учителят ме беше вече предупредил. Бях в интензивното отделение 3 дни. Казах на професора, че не е това, каквото предполагат, а е друго. Свалиха ме в реанимацията. Когато останах насаме с моята майка и започнахме да се успокояваме взаимно, изведнъж вратата се отвори и се подаде главата на Светозар. Аз се зарадвах, но погледнах на противоположната страна, към прозореца, и после пак се обърнах към вратата. Светозар се засмя, отвори напълно вратата и влезе. Той ми каза: «Ти не повярва, че съм аз наяве, нали? Дойдох, защото лекарите не знаят какво ти е и може да те объркат. Трябва до една седмица да напуснеш болницата.»

Влязоха на визитация много лекари, много от които ме познаваха и чух ги да казват в коридора: «Ще видим алпинистката, която ходи на Рила.»

Те не знаеха, че Светозар е при мен и още от вратата ми казаха: «Вече не ще да можеш да се качваш на Рилските езера и на Мусала. След 2–3 месеца може би на Альоша ще можеш да се качиш.» Аз казах: «Още този месец ще се кача на Мусала! (Беше 5–6 юни). Смятах да се кача за 21 юни! Те пак казаха да забравя, и че ще видя Мусала през крив макарон, и се смееха.

Светозар до тогава не се обади. Тогава каза: «Пенка ще се качи това лято на Рила.»

Лекарите не му противоречиха и след 5–10 минути излязоха.

Аз попитах Светозар как ще се кача – пеш или на кон. Той ми отговори, че пеш ще се кача, но с тояга.

Така и стана. Благодаря за подкрепата му. Той ми беше много добър приятел в много трудни моменти.

Преди близо 8 години ми беше недобре. Пратиха ме на болница. Казаха ми, че съм болна от рак, и че има разсейки не само в черния дроб, а и по всички вътрешни органи. Беше четвъртък и ми казаха, че ще ме местят на 8-ия етаж от понеделник. Светозар ми каза: «Учителят ще ти помогне! Няма да те местят.» Така и стана. Вечерта в неделя ми каза лекарят, че има свободен час за скенер в понеделник. На скенера видях Учителя 2 пъти (главата му). Когато свърши, лекарят каза, че се радва много. «Добре си, интересно, всичко е току-що калцирано.» Отвън ме чакаха главният лекар на отделението и лекуващият ме лекар, много изненадани, че съм на крака след сърдечния алергичен шок. Наистина, Учителят ми помогна за всичко.

Слава на Учителя! Благодаря на брат Светозар Няголови!

Спомням си, бях пак в болница и когато излязох отидох с приятелка на мястото на Учителя. Учителят ми помогна, даде ми сили да отидем у Няголови. Еленка ми се зарадва, а Светозар се разтревожи, че съм се променила, много слаба бях, и ми даде съвети за здравето. Много пъти ми са помагали с Еленка в Пловдив, в София и на Рила, когато не съм се чувствала добре. Масаж, билки и сокове вървяха наред с молитвите и формулите.

Добър проводник и честен брат е Светозар. Вратата им е отворена за помощ. Аз съм свидетелка за това. Не съм била, у тях без да са присъствували или идвали след мен други братя и сестри. Аз не познавах други братя и сестри да са раздавали хляб след молитва, и то многократно. Гладът за хляб беше голям на Рилските езера, тъй като хората бяха дошли по-рано, сухари малко хора носеха, а и количеството им беше ограничено. Светозар и Еленка платиха на конярите да донесат с конете на кервани хляб и провизии.

Започна и безплатен обяд да се дава от сем. Няголови. Те уредиха и много евтино и хубаво прясно мляко да донесат всяка сутрин от мандрата на хижа «Иван Вазов». Помолиха мандраджията за хубаво сирене също да донесат в тенекии. Много безплатни обеда дадоха сем. Няголови оставаме и за вечеря. Бог да ги благослови! Това е Любов и Милост.

Още много благодаря на Светозар и Еленка. Има неща, които не ми е приятно да ги кажа, но трябва. След направена ми магия от сестра на Рилски езера, обърнах се за помощ към тях и те ме насочиха за начина, и помощта дойде.

Когато имах някакъв проблем, Светозар като добър проводник е винаги готов за помощ. Проводник на Учителя на Любовта, Мъдростта и Истината! Той ми се обаждаше по телефона да ми даде съвет и указание за състоянието, болките и болестите. Без да съм му казала какво ми е, аз когато съм се обаждала и говорих с Еленка, чувах го как идва и говори на Еленка да ми каже, че ме боли това или онова, и какво да правя, билки и т.н.

Слава на Бога, че го има брат Светозар! Благодаря за човештината, добротата и великодушието, което Светозар дарява нам от Братството и винаги при нужда помага.

А това, че е ученик трудолюбив на Учителя, и че пише и издава книги, е потвърждение за връзката му с Бога.

С уважение и Любов: **Пенка Дякова**

P.S. През есента на миналата година – 2002 г., започнах да падам. Много зле бях. Нарушение на вестибуларния апарат. Дойде Светозар внезапно. Каза още от вратата: «Никъде няма да ходиш навън, защото падаш! Ако си сама, ще паднеш и никой няма да ти помогне. Да, така е! Пази се!»

Пак проводник беше брат Светозар!

6. Няколко разказа за Светозар Няголов

Румяна Георгиева Христова

1.

Познавам брат Светозар може би от 10–12 години. Още в самото начало ми направи много силно впечатление, че той има много познания, опитности, отлично дар слово, всички моменти и събития ги казва с голяма точност, на дело прилага Словото на Учителя Беинса Дуно.

Неизчерпаем източник на знания в различните области на науката. С него можеш да беседваш с часове по въпроси за астрология, хиромантия, музика, медицина и други области.

Благодаря на Бога, че съм имала възможността да се запозная с брат Светозар, от който съм научила много неща.

гр. Поморие, 12.03.2003 г.

2. Свещен момент

За голяма наша радост, осъществи се отиването на планината, на Рила, след дълго прекъсване от 5 години.

Заедно със сестра ми Радостина и приятели от Бургас, качихме се на Бивака на Второто езеро на 15.08.1999 г. При пристигането ни в лагера, имаше голямо раздвижване. Всеки се приготвяше да тръгне за някъде. Разбрахме, че Паневритмията ще се играе на поляната на езерото «Чистотата» и потеглихме по пътеката нагоре, за да стигнем навреме. Благополучно се придвижихме и се наредихме в кръга.

Времето беше слънчево и топло. С голяма радост и разположение изиграхме Паневритмията. След това имаше беседа. Прочете се лекцията «Малкият брат», държана на 01.01.1939 г.

След което брат Светозар Няголов имаше слово, което направи на мен и на присъстващите много силно впечатление. Говореше за нарядите.

Всичко го слушаха с голямо внимание и уважение. Изнасяха се истини и начини за духовна работа, които до сега никъде не бяха писани и публикувани.

Както Христос преди 2000 години е проповядвал Божественото Слово в Гетсиманската градина, в този момент в лицето на брат Светозар виждах Христос, заобиколен от множество привърженици, които слушаха с интерес и внимание. Той обясняваше с голямо разбиране, опит и познание Божествената Мъдрост.

Голяма радост изпълваше душата ми, тъй като много рядко можеш да имаш удоволствието да чуеш неща, които те вълнуват, на живо от човек, който е бил близко до Учителят и целия си живот е отдал в служба за изучаване и проучване Словото на Учителя.

Написала: Румяна Георгиева, гр. Поморие, 03.03.2003 г.

3. Безплатен хляб

Денят беше 18.08.1999 г. – лагера Рила. Имаше подготовка за празника, за първия съборен ден на Божествената Нова година.

По предложение от ръководството на лагера, след Паневритмия всяка братска група трябваше да изчисти по едно езеро.

Беше към края на пребиваването на лагера. На повечето от присъстващите запасите от хляб бяха на привършване. Много често ще чуеш въпроса в кухнята: «Ще има ли хляб?»

Връщайки се следобед в лагера, направи ми силно впечатление фактът, че брат Светозар Няголов раздаваше хляб на всеки, който имаше нужда. Той изпълняваше на дело всичко, което е прочел в беседите на Учителя, където препоръчваше на управниците хлябът да бъде безплатен. Раздадоха се около 150–200 хляба без пари.

На следващия ден – 19.08.1999 г., на празника имаше приготвен безплатен обяд пак от семейството на брат Светозар – боб, жито, плодове – сини сливи и грозде.

Всичко беше много хубаво, красиво и вкусно, тъй като беше приготвено и дадено с много любов.

Множеството братя и сестри останаха доволни и благодарни.

Всичко това беше лукс на това високо място.

Написала: Румяна Георгиева
гр. Поморие, 10.03.2003 г.

4. Свещени места

На 18.06.2000 г. група от 8 души тръгнахме от София за Мусала, за да посрещнем лятното слънцестоене и да сме по-близо до Бога, на Божи връх. Ръководител на групата беше брат Светозар Няголов. Придвижихме се с лифт до Ястребец, а след това – пеш до хижата и след това – до заслона «Еверест». Времето беше добро за пътуване. С приятни разговори и песни неусетно изкачихме върха и на метеорологичната станция на връх Мусала пристигнахме в 15,45 часа. Движихме се по зимната пътека, тъй като имаше сняг и поляни от заскрежена трева. За голяма наша радост, след настояването на всички и силната мисъл на брат Светозар, и след дълги разговори, метеорологът Георги се съгласи да останем в метеорологичната станция да нощуваме при известни ограничителни условия. Всички бяхме много доволни, защото бяхме на самия Божи връх (Мусала).

Сутринта на другия ден – 19.06.2000 г., имаше гъста мъгла и изгрева на слънцето не можахме да видим. Показа се по-късно, към 8,30 часа. Изчакахме да се вдигне мъглата и тръгнахме за Маричината долина, за Олтара. Отначало времето беше ветровито, хладно, мъгливо.

Благодарение силната мисъл на брат Светозар и способността да оправя време, към обяд времето беше слънчево, топло. Вървахме някъде около 3 часа. От високо гледахме трите Маричини езера. Първото езеро представлява Южна Америка, второто езеро представлява Азия и третото езеро – Олтарят, представлява България. Слязохме близо до езерото Олтара. Мястото е много магнетично, център е на светли същества, които идват от Сириус, то е един от центровете на Агарта. Всичко беше много хубаво и приказно, необикновена обстановка, слънчево време, красива природа. Никой не искаше да тръгва от това свещено място.

Видяхме пещерата, където брат Светозар е прекарал на това място на младини по цели месеци.

Прекрасен, необикновен ден, изпълнен с много хубави преживявания всред красивата природа.

Написала: Румяна Георгиева
12.03.2003 г.

7. Някои мои впечатления от познанството ми със Светозар Няголов

Цв. Ганчева

Приятелството ми със Светозар и семейството му започна от есента на 1993 г. Една от по-новите ми приятелки ме запозна, по-скоро ме представи на него след беседа в клуба на ул. «Жолио Кюри». Общуването ни се състоеше в провеждане на разговори. Говорехме, по-точно предимно той говореше, по много теми и които ме интересуваха и бяха важни за мен и фамилията ми според мен, също и по теми, които той смяташе за съществени за мен. Тези разговори приземяваха моя идеализъм и ме насочваха към реалността на живота.

В общуването си с хората Светозар е много внимателен. Неговите интуитивни и други способности му дават възможност за кратко време да проникне в съзнанието на човека и да го прецени в положителните и отрицателните му страни. Доброто го казва с радост, която не може да се скрие в очите му, забележки и критика никога не прави, но с благ тон и добри думи препоръчва на човека на какво да обърне внимание. Готов е винаги да се притече на помощ на приятелите. Аз съм му много благодарна затова, че по различни поводи и в различни области на живота ми е помагал – и със съвет, и с метод за работа, и с конкретно действие.

У дома имяхме проблем със здравето на голямата ми дъщеря – остра алергична реакция – по Божията воля беше спасена и остана жива. След като споделих с него, той ми обясни как постепенно ще отзвучат нещата и какво да направя и аз по време на следващите, вече по-леки, пристъпи. Така и стана. По-късно ми препоръча и билколечение, което ѝ се отрази добре. Разговорите ни по медицински въпроси за мен бяха освен интересни, и важни. Аз имам медицинско образование в някаква степен – за медицински фелдшер и санитарен инспектор съм завършила и работила. До този момент – 52-годишната ми възраст – за мен са меродавни методите на лечение с това, което съм учила и прилагала в дългогодишната ми лечебна и профилактична практика. Всеки медик търси причината за болестта, но кой успява да я открие, е въпросът. Ето защо тези разговори бяха интересни за мен и когато Светозар казваше, че причините за болезнените състояния у човека са дълбоко духовни, аз и вярвах, и си оставях известни резерви. Във всеки случай се замислях. Но когато, четейки беседа на Учителя, попадах на тази тема и казаното от Светозар се потвърждаваше, съмненията ми изчезнаха. Убедих се, че той не изговаря думи просто ей-така – да каже нещо. Всяка негова дума е премерена, изпълнена със съдържание и изречена в подходящ момент. Когато в началото на приятелството ни след беседа вървахме по улица «Жолио Кюри» до автобусната спирка «Плиска», всеки да се качи на своя автобус – аз, той, Еленка, Павел, още някои приятели, непрекъснато разговаряхме и каквото ми кажеше Светозар, след 10–15 дена се сбъдваше като факт в живота ми. Ставаше

това, което той ми е предсказал, така да се каже. И не само с мен е така. Той непрекъснато е заобиколен от дългогодишни и нови приятели – едните, за да си сверят становището я по проблем, я по астрономия, я по билколечение, я за друго нещо, другите – младите – по-новите, за да чуят нещо за себе си, с което трябва да се борят, да научат нещо за Учителя, за Бялото Братство, за живота като единно цяло, и за Космоса и т.н. А ако знаете само как разказва Светозар! Особено на Рила. Думите се нижат от устата му една след друга. Темите се навързват една за друга, от интересни по-интересни, и забравяш къде си. Пренасяш се в един прекрасен свят и не усещаш жегата, глад, жажда или хлад. Той излъчва невероятен магнетизъм и всички окръжаващи го се тълпят около него. Когато говори за Учителя, самият той забравя за времето и пространството. Любовта му към Учителя е необятна. Аз не знам дали има човек, а самият Светозар дали може да намери подходящи силни думи и изрази, за да квалифицира любовта и обичта си към Учителя. Малко е да кажа, че връзката му с Учителя е същността на неговия живот. По този въпрос оставам той да си каже.

Преди няколко месеца присъствах на една лекция по астрология, изнесена от Светозар като гост-лектор на курса по астрология към Братството. Всички го слушахме и си водехме записки със затаен дъх, включително и ръководителката ни – много добра астроложка. Към края на лекцията му в моето съзнание просветна мисълта колко дълбока наука е астрологията и колко много я познава Светозар. Но, за да навлезеш в дълбините на тази наука, както е направил Светозар е необходимо да я обикнеш, да притежаваш и проявяваш силна воля, упоритост и постоянство за усвояване на знания.

Светозар сам пише книги, съставя тематично материали от Словото на Учителя и сам финансира издаването им. Това е резултат на много сериозна работа. Той осъществява един затворен производствен цикъл. За всеки етап от този цикъл, необходими подходящи знания и умения. И тук, в тази си дейност, той е пример за много бизнесмени.

През лятото на 1998 г. реших да отида на 7-те Рилски езера с внуците ми. Големият беше на 15 години, малкият още нямаше 14 години. Всички близки ме подкрепиха. С голяма радост подготвихме багажа си. Всичко вървеше като по вода. Момченцата просто излетяха нагоре. Аз и още една приятелка едвам ги догонвахме. Като пристигнахме, започнахме да се настаняваме. Мястото, където отпреди си поставях палатката беше свободно, но тази ми палатка вече е по-голяма. Необходимо беше да се разшири пространството. Взехме инструменти, но умората вече се усещаше и ние се затруднихме. Момченцата още тогава бяха височки, но все пак си бяха деца. По същото време наблизко Светозар разговаряше с едни чужденци. Аз се обърнах към него с молба да ни помогне. Дойде човекът, разкопа, изравни, стабилизира ни палатката и ние се настанихме. През цялото време на престоя ни, бяхме заедно със Светозар и Елена. Всеки ден след Паневритмия правехме преходи из планината. Светозар непрекъснато говореше на внуците ми. И той, и Ленчето се отнасяха към тях като към свои деца. Изкарахме прекрасно и времето беше с нас – топло и ясно. Децата, сега вече пълнолетни младежи, с много приятност гледат общите ни снимки и си спомнят за времето, прекарано на палатка в лагера на 7-те Рилски езера.

През последните 10–12 години от живота ми, откакто познавам Светозар, имам много спомени и опитности, свързани с него. Съпругът ми е заклет месоядец. Като лечебна страна приема само класическата медицина. Предстоеше му хирургическа интервенция на простатната жлеза. Той е болезнено

чувствителен. Не му се постъпваше в болница, при това – в хирургия, при положение, че до този момент – 56–57 години, не е имал никакви оплаквания, и хапче дори не е пил. Казах му, че съществува и друг вариант – безоперативен, нетрадиционен метод. Съпругът ми вече знаеше за Светозар, но до този момент само той лично не го познаваше. Преодоля съпротивлението в себе си и се среща с него. Светозар поговори със съпруга ми, даде му съвет, препоръча му една хранителна смес и чайове и се разделиха приятелски. Изпълнихме препоръките и положителният резултат не закъсня. Оттогава изминаха 6–7 години, а съпругът ми не се оплаква.

Светозар има много хармонично семейство. Съпругата му Елена му е изцяло предана и всеотдайно му помага. Тя е поела по-голямата част, да не казвам изцяло, от грижите за дома и домакинството и с това осигурява време на Светозар да работи.

Наред с това Елена намира време да поговори с приятели, да им каже окуражителни думи при нужда. Тя дава и свой дан в живота на Братството в София и провинцията, заедно със Светозар и сина им Павел при провеждане на братските мероприятия.

Те и двамата са силно любящи родители. Техният син Павел им отвърща със синовна обич, нежност и уважение. Той знае своя път и го следва.

Както вече споменах, много са спомените и опитностите ми със Светозар и семейството му. Благодаря на Учителя и на Невидимия свят, че ме свързаха с тези хора. Благодаря ти, Светозаре, за всичките добрини, които си направил за мен и за всичките ми близки. Благодаря ти за обичта, която проявяваш към нас. Ние се опитваме да ти отговаряме по същия начин. Ще се радвам да успяваме и приятелството ни да продължава във вечността.

P.S. Ще споделя още един случай:

Бяхме на лагера на Братството на 7-те Рилски езера. Който е бил там, знае, че в хубав слънчев ден, в началото на вечерната молитва – 20 часа – слънцето е високо и е още горещо. Но то много бързо се скрива зад високите планински върхове и краят на наряда завършва в сумрак и става студено. Който не се е облякъл в топли дрехи, зъзне и бяга да се облече. Този факт е известен за всички и участниците в молитвата идват облечени или си носят дебели дрехи на ръка.

В една топла слънчева привечер, аз се приближавам към мястото на палатката на Учителя за молитвата. Бях се облякла доста добре, като имах за връхна дреха една шубичка. Там вече стояха някои приятели. Между тях видях една лечителка и партньора ѝ, също лечител. Тя беше в тънки бели дрехи – панталон до глезените, с тънка блузка без ръкави, боса, по чехли и с грамадна сламена шапка на главата. Той беше по риза и се подпираше с двете ръце на неизменната си тояга. Аз познавам тези хора, те са ми земляци по месторождение и в онзи момент – мои приятели. Поздравихме се и те се наредиха за молитва до мен: тя – до мен, той – зад нея. Молитвата започна. Всичко си вървеше нормално, така и завърши. Преди края слънцето изведнъж изчезна зад върховете и започна да става студено. Аз усетих, че приятелката до мен започна да зъзне. Съблякох единия ръкав на шубичката си, прегърнах я и я загърнах с половината от дрехата си. Тя се почувства по-добре, престана да трепери и спокойно участва до края на вечерния наряд. С мен се случи, обаче нещо странно. Дотогава, а и след този случай, от молитва си отивах спокойна, леко ми биваше, имах хубаво разположение. Говорехме си с някои приятели, пожелавахме си лека нощ и се разотивахме по палатките. Тази вечер, така,

както стояхме на молитва и аз я бях прегърнала да я топля, се почувствах недобре. Започнах да усещам една тежест в гърдите. Много бързо тежестта се ограничи зад гръдната ми кост и продължаваше да се увеличава. Тежестта стана силна скубеща болка и дишането ми се затрудни. Междувременно молитвата завърши. Аз понечих да си тръгвам, но лечителката не се отделяше от мен. Поиска да поостанем още. Отговорих ѝ, че имам работа и трябва да тръгвам веднага. Тя с нежелание се отдели от мен. На нея веднага ѝ подадох едно яке да се загърне. Аз тръгнах, но само след 4–5 крачки се спрях – нямах сили да ходя. Болката зад гръдната ми кост беше толкова силна, че дъхът ми спираше и краката ми се подкосяваха. В този момент тя ме настигна и ме пита защо съм се спряла, нали имам да върша работа. Със секнат глас ѝ отговорих, че наистина имам работа и пряко сили просто се оттласнах напред, за да не съм повече близо до нея. Бодejът беше ужасен, дишането ми – почти невъзможно. Изплаших се. Тъмно е, почти всички се разотидоха, а аз с тази ужасна болка, сама, поемам като риба на сухо, без да вдишам въздух и едвам се движа. Какво да правя? Как да си помогна? «Учителю, моля те, помогни ми!» – едвам изстенах. Почти веднага получих отговор: «Отивай при Светозар!» И аз отидох. Как не се сетих по-рано? Те се приготвяха за лягане. Извиних се и с няколко думи описах какво ми е. Светозар скочи и веднага започна да прави кръгови масажи върху гръдната ми кост. Каза, че е много изморен от дългия планински преход през деня, но не спираше движенията на ръцете си. Упоритата болка започна да намалява и само след десетина минути едва се усещаше. Тогава вече можех да разкажа как съм прегърнала и топлила с дрехата си приятелката ми – лечителка. Стана му неприятно, замълча за момент, не изрече нищо, само каза, че тук, горе, има всякакви хора.

Благодарих му, че ми върна доброто състояние на тялото и духа и помолих да ми каже как го постигна. «Любовта, отговори той, любовта прави тези чудеса.»

На следващата сутрин след беседата на Молитвения връх, Светозар ми каза, че е предупредил лечителката, ако не може да помага на хората, поне да не им причинява лошотии. Тя се сконфузила от изненада, че той знае за снощната ѝ проява на вампиризъм.

8. Среца с един Мъдрец

Минка Чиликова

Преди повече от 15 години бях в Айтос на братската градина. Една голяма група от братя и сестри се беше събрала около един човек с особено излъчване и богато дар слово. Спрях се и аз да послушам. След като свърши разказа си, Светозар започна да ми говори. Така стана запознаването ми с този изключителен човек. Щастлива съм, че съдбата ми отреди да се запозная с цялото им семейство. Те са хора, които са готови винаги да помагат, винаги и на всеки, който страда.

На мен самата ми се е налагало много пъти да изпадам в трудни моменти. Още от първата среща разбрах, че Светозар е човек, на когото всичко можеш да довериш и винаги да разчиташ на него.

Точен и акуратен винаги. Впечатлява ме неговата точност и себеотдаване. Той с часове ни е разказвал случки из живота на Братството и Учителя. За мен Той е един посланик на Небето, изпратен ни да сее семето на любовта в

душите на хората. Не жали сили да ни говори с часове. Да ни съветва, напътства и разяснява Словото на Великия Учител. Незабравими остават за всички ни срещите на Рила – Салоните. Чакали сме го с нетърпение да доведе някоя група от приятели, за да се наслаждаваме на неговото дар слово. Атмосферата се променяше. Песните на Учителя, спомените, които Светозар ни разказва, ни пренасят в друг свят, много по-различен от ежедневието. Винаги съм го усещала като Мъдрец, дошъл от древна окултна школа да разнася навред Мъдростта, Любовта и Истината.

Много е чувствителен към живота на бедните и страдащите. Спомням си, преди години беше дошъл да раздава някакви помощи. Аз в момента бях пенсионерка, а издържах детето си като ученичка. Нямах нито лев в джоба си. Най-малко очаквах на мен да се дадат средства. Светозар ме усети и ми даде една малка сума, за да мога да купя хляб на детето си на другия ден. И това не е единственият случай в моя живот. Бях много болна. Писах му писмо и знаех, че само той ще ми помогне със съветите си в този труден момент. На писмата ми точно и редовно отговаряше. Ако се налагаше, ми изпращаше и билките. Аз точно изпълнявах, и сега изпълнявам съветите му, затова ми помагат. Помагал е и на децата ми. Когато синът ми беше болен, на връх Мусала се видяхме. Той отдели от малкото си време и ми даде напътствията. Благодаря му! Благодаря на Небето и Учителя, че имам възможност да общувам с този Мъдрец!

9. Спомени за Светозар Няголов

Райка Маркова

Светозар Няголов и неговото семейство познавам от около 26–27 години.

Запознах се с него и съпругата му Елена в дома на майка ми и сестра ми – Мария и Екатерина Маркови. Те живеяха в стара частна къща, където винаги се явяваше нужда от някаква поправка, от някакъв ремонт – ту на падналия таван, ту на някой прозорец или някоя врата. Нашият баща бе рано починал и там, при майка ми, нямаше кой да извършва тази «домашна работа». Аз, с моето семейство, живеях отделно. И ето, че започнах често да чувам: «Светозар ще дойде да ни помогне», «Светозар и Ленчето ще дойдат за тази врата» или за нещо друго. Самите те ходеха на работа и в малкото си свободно време, въпреки умората – те работеха мозайка – намираха начин да помогнат на майка ми и сестра ми – безкористно!

Семейството ни бе при трудни житейски положения: имяхме душевно болен брат, сестра ми се раздели със съпруга си и остана при майка ми с две малки деца, средствата за преживяване не достигаха. Атмосферата бе тежка, натегната. Светозар, чрез своята способност за концентриране, винаги намираше как да разнесе състената отрицателна енергия. Майка ми приготвяше братска супа и те – Светозар и Ленчето, – седнали около наредената маса, четяха молитви и пееха братски песни и ни олекваше на душите. По-късно, когато техният син Павел отрасна, започна и той да се включва в тези духовни дейности.

През 1979 г. аз и моят съпруг – ние сме музиканти – се явихме на изпити за работа в чужбина. Издържахме изпитите и заминахме на работа в Германия. С нас дойдоха и трите ни деца. Намери се работа като музикант и за големия ни син. Всичко тръгна добре. Двете по-малки деца започнаха да учат

в гимназия. Но в 1993 г. светът се събори върху нас: почина големият ни син Александър! Страшна мъка! И в тази чернилка се яви светлинка – Светозар и Ленчето ни вдъхваха сили, за да оцелеем.

През м. март 1998 г. почина майка ми. Една седмица преди заминаването ѝ Светозар и Ленчето идваха всеки ден при нея, молеха се и ѝ помагаха, и на мен помагаха.

През м. септември 1998 г. моят съпруг получи белодробен инсулт, но за две седмици се оправи – Светозар ни крепеше с мисълта си.

През м. октомври 2000 г. моят съпруг получи мозъчен инсулт и се парализира десностранно. Сега се движи трудно и бавно, но умът му, съзнанието му останаха светли, ясни, непомрачени. Светозар продължава да ни изпраща светли енергии, да ни дава сили.

Накрая искам да кажа, че над всичко стои нашият Учител! Че Той ни крепи и ни дава сили, прави ни устойчиви, винаги ни подава ръка, за да излезем от тинята. Той дава енергии и на Светозар, за да може той от своя страна да помага на нас!

Благословен бъди, Учителю!

Светозаре, благодаря ти!

Тези свои преживявания описах със съвсем ясно съзнание.

22.04.2003 г., Германия

10. Две стихотворения, посветени на Светозар Няголов

На кръстопът

На Светозар Няголов

Когато съм на кръстопът
и търся в живота верен път
тогава там, в далечината,
проблясва пламък в тъмнината
и знаая, че не съм сама,
защото ти си там, с твоята доброта.

Присядам мълчалив и тъжен
протягам треперяща длан,
на колене смирено там заставам,
от слънцето да бъда аз огрян.

Потръпват дъбове смълчани
видели чудеса безкрай,
как любовта от вечното се ражда,
и тука на земята става рай.

Просветва ми светулчица в тъмнината
посочва верния ми път
и ето, идва пак зората
и аз не съм на кръстопът.

Сега вървя по този път избран –
обсипан с теменуги
не се боя да бъда сам,
защото знам, че съм избран!

Й. Ш. (Йорданка Шопова)

Благодарност

На Светозар Няголов

Благодаря на Бога, че те има,
благодаря на Бога, че те срещнах
сред бурите на тежка зима
и в мрака на безкраен страх
и всичко стана като в сън.

Погали ме с ръка корава,
погледна ме със поглед чист
и с мисълта божествена и права
направи ме отново ти щастлив.

Светът е сякаш променен.
душата ми е пълна със Любов
и вече аз не съм сломен,
защото съм от добротата ти пленен.

Обзема ме безкрайна топлина,
обгръща ме любов неповторима,
навсякъде аз виждам светлина,
която в душа ми прелива.

И чувам ромон в тишината,
игриво извор да се смей
и малките пчели в далечината
с радост слънцето ги грей.

Благодаря ти, братко Светозар,
от Бога ти за мен си дар
бъди благословен, помагай
и Любовта си щедро ти дарявай!

Й. Ш. (Йорданка Шопова)

11. Светозар и приятелите от Димитровград

Стефан Косев

Веднъж в парка «Пеньо Пенев» – Димитровград, при едно обичайно прочитане на беседа от Учителя, Той казва, че ние все още не познаваме онези добри и всеотдайни същества, които ни обичат истински. Сигурно доста съм се замислил върху това, понеже в съзнанието ми започна да идва образ на човек, който в голяма степен по един чуден начин материализира пред нас, приятелите, тази изказана от Учителя мисъл, давайки изражение на едно такова любящо същество.

Братството е обич извън сегашния покварен свят, а също и мерило за хармонично единение с онази реалност, в която Божественият свят изпраща своите послания и формули за разумен живот. Тя иде незнаяно в душите и ни намира във времето и условията според формите, които сме сътворили и продължаваме да ваем. Има хора, с които с лекота ни въвеждат до онова състояние на себеуважение, което бързо преминава като самоосъзнаване в един по-висок свят, в който процесът на зреене вдъхновява и едновременно ни утешава. Словото Божие дотолкова е проникнало в тях, че ги прави да изглеждат пред нас като нещо, което е самото изражение на Светия Дух. В това невинно състояние се съзира една постоянно самодоказваща се в Бога същност, която не търпи компромис. Пътят на такива хора обикновено е необичайно труден, изпълнен с жертва. Докосването до такъв извор е подарък, а краткото общуване – радост и непресъхващ оптимизъм в доброто.

Многобройни са ни срещите със Светозар и трудно различни в постоянно топлото и благо отношение към нас. Когато сме заедно с него на Рила, Витоша или Айтос, всичко преживяно е по-различно, богато и автентично. Аурата му е пропита със Словото на Учителя и слушайки го, човек усеща не само приятност, но и вяра, че и той самият е в събитието на казаното. От атмосферата, която възприемаш, лъха един постоянен стремеж към единение с Духа на Истината.

Личността на всеки човек е сбор от множество прояви, свързани с унаследени родови и изработени качества. При Светозар привилегията да се роди в Боголюбив и скромнен род дава основа и стимул за уникална посветеност към едно Велико дело.

Димитровград е особено място – съсредоточие на духовност, символ и надежда за по-добър и разумен живот, сбор от множество души, събрани да поставят ново начало. В края на петдесетте на двадесети век Димитровград се превръща в истинска Голгота за Светозар. Преживяното от него е преизпълнено с евангелски дух и мистицизъм, равен на този, който са преминавали Христовите мъченици. Но най-красивото на тази история е, че възродената му, издържала своя изпит душа, получава като награда обичта на Братството в Димитровград. Божественият Дух обилно излива чрез него живота си Слово – за радост и на нас, по-младите приятели. Той застава като мост, чрез който Учителят ни посещава и до ден днешен, носейки ни мъдри и разумни послания. Паркът «Пеньо Пенев» и домът на наш приятел са свидетели на хубавите, незабравими мигове, прекарани в оживени разговори и песни. Това взаимно проникване в Духа на Словото на Учителя събуди жив интерес и разумен стремеж към духовното. Много са чудните картини и ярки съновидения, които предхождат и съпътствуват нашите братски срещи. Ако искаш да осветяваш пътя на хората, ти не само трябва да будиш, но и да приобщаваш

душите, възстановявайки първичния колективен дух, който постоянно ни подтиква към творческо възраждане.

Без канон и строга външна мантия, но с едно определено повдигащо духа усещане, ние и до днес се събираме, когато чуем, че Светозар идва. И тогава нашето ежедневие подобно красива симфония, носена от повика на душите, се превръща в поезия, а някои от приятелите естествено и не принудено будят своя поетичен дух. В общуването това внася лекота, защото поезията предава невинност и оцветява онези вдъхновяващи моменти, които повдигат една цяла епоха, забавила нормалния си ход.

* * *

Един ден бели отблясъци
ще затрептят в твоя прозорец,
ще отвориш сънен очи
и ще Го видиш в стъклото.
Не питай чие е това лице, не питай!
Той е пролетният дъжд,
в който ти си играеше
като мъничко дете
Той е вятърът,
който милва
зрялата ръж в полето;
Той е Този, Който
избърса сълзите ти
след първата раздяла.
Затова ти казвам:
не питай чие е това лице,
не питай!

* * *

Очите на Рила
Божия благост!
Гледат ме с радост,
щом мисля за тях.

* * *

От дълбините на Млечния път
долетя една сълза.
Мусала – бяла, студена,
бащински строга, гледа ме мило,
с приказна кротост.
Там нещо синьо потрепна,
засмя се и се скри в
кристалните води на «Окото».
Тук светлината с веселие буди ни
да търсим Истината.

Аз съм една идея, събрала
милиарди частици
в едно тяло.
Ти Си всички идеи,
всички полети
на мисълта,
всички чисти
Вдъхновения,
но и още нещо, което
никога не ще узнаем.
Ти Си Всичко
и отвъд Всичкото.
Благодаря Ти,
че съществувам,
че живея в
тази Безграничност,
че и аз съм
частица от
Твоята Безграничност.
Разширявай ме, Господи,
оживявай ме,
облагородявай ме!
Какво по-хубаво от това
да се изпълвам
с Твоята пълнота,
да дишам
Твоя мир,
да пия от
Твоето блаженство
да светя с Твоята Светлина?!

Облей ме със светлата струя
на новия живот;
изкъпи ме в радостния дъжд
на Твоите Небесни благословения;
облечи ме в дрехи на смирение
и абсолютна кротост.
Разтвори ме в Твоята Любов;
Искам да бъда Любов,
искам да бъда Светлина,
искам да бъда Мир,
искам да бъда Радост!

* * *

Розичката малка,
спря ме тя на пътя,
а на нея малка капчица роса.
За сълзата на едно момиче
споменът пробуди тя.

* * *

Небето бавно просветлява,
гаснат нощните звезди;
навън тихичко е поваляло,
докато снощи спеше ти.

* * *

Тихо, невидимо Духът работи,
когато гласът на изворите ни зове.
Хубаво е да чуваш този глас,
да виждаш светлината,
да извира и през тебе!

Пролет

Храни ме въздух,
радва ме Слънцето,
вдишвам лъчите,
играя в росата.
Летя над полята,
с вятъра тичам,
покой не намирам
прегръщам цветята.
Пролет изгрява,
здраве ни носи,
ухания горски
и мирис на бор.
Пеят водите,
топи се леда,
душата ми пее,
пролет изгрява.

Стефан Косев

12. Светлозарният Светозар

Таня Цветинова

Първите ми срещи с брат Светозар Няголов бяха на Рила, където ходех лятно време с братски групи. Още в началните разговори той ме възхити с начина, по който предаваше спомените си за Учителя. С часове и с дни говореше за миналото, без умора, непрестанно, вдъхновено. Пред нас се разкриваше свят, в който властват други закони и принципи, където Живото Слово е дейно и цари пълна хармония. Извисяваше се образът на Учителя като величествен пратеник от висши светове, поел в ръце нелеката роля да подобри нашата българска участ, а последователите си да извиси до водещи световни духовни дейатели.

Не бях изчала дотогава много от Учителя, а от Светозар получавах наготово знание, опит, философия... Самият той, проучил три пъти цялото отпечатано Слово на Беинса Дуно, беше като подвижна енциклопедия за казаното и писаното от Учителя. Мисията му е да разпръсква светлозарни лъчи в душите на търсещите светлина и нов път. Беше център, около който се завъртаха всички, идващи на планината.

Светозар редовно водеше групи до връх Мусала, като със своята желязна организираност запалваше и другите. Тръгваше се в 2 ч сутрин и целият поход се превръщаше в нагледна демонстрация на знанията от Учителя. Всички усещахме как той работи с нас с любов, вдъхновение, около него се носеха искри на радост и лекота! Възприемахме общуването с него като специален дар.

Разказваше за Учителя с почит, възхита и любов, а личният му досег до личностите и събитията го правеше незаменим събеседник. Талантливо предадените случки и сценки съживяваха както личността на Учителя и неговите последователи, така и разни истории от Изгрева. Представяхме си Учителя като благ баща, загрижен за всеки поотделно, олицетворение на принципите на Любовта, Истината и Справедливостта.

От близки и познати съм чувала, че при личен разговор брат Светозар внася успокоение, хармония и мир в душите. Като го търсят за помощ, казвал им е действително случили се неща и е предсказвал събития с голяма точност, които после времето е потвърждавало. Неговото ясновидство е доказателство за безпределните възможности на човешките способности. Стотици наши братя и сестри, живеещи из страната и в чужбина знаят, че могат да се допитат до него през всеки час на денонощието, вярват, че той умее да помага и спасява дори от разстояние. Светозар е много известен със своите качества на алтернативен лечител и сред чужденците, интересувачи се от идеите на Беинса Дуно. Той пише всеки ден по няколко писма до страната и чужбина и с това поддържа живота на десетки души, за да изпълнят мисията си на земята. Мога да си представя интереса към него, като знам как, като го слушаме, умее да ни издигне в друг свят, как помага съзнанието ни да надхвърли обикновените граници и как зарежда душите ни с висша енергия.

Моите лични преживявания с него бяха по повод загубата на близки от семейството ми. Три-четири дни след заминаването на обичния ми брат, който се помина твърде млад и аз бях потресена от загубата му, реших да потърся утеха при Светозар. Неутешимата скръб ме караше непрекъснато да плача, страдах като за загубената си половина. Светозар веднага улови състоянието ми, погледа ме няколко секунди и без да промълви дума, зарони съчув-

ствени сълзи. Казах, че на теория знам, че душата е вечна, но в този момент не мога да преодолеем липсата на близкия човек. Той ми припомни, че трябва да чета псалмите и молитвите на Давид, посочени от Учителя за такъв повод. В процеса на разговора започна да ми олеква, а Светозар заяви, че ми отнема половината от товара.

При втората ми среща показах на Светозар снимка от болната ми майка, защото той никога не я беше виждал. Безпокоях се, че положението ѝ е критично. Той отсече: «Майка ти си заминава, но ти се пази!» Оказа се ужасно прав – след няколко дни тя издъхна, а аз се опитах да преобърна моето страдание в сила, правеща душата по-устойчива.

Изпращала съм много хора при Светозар, лица, които нямат нищо общо с учението, и той никога не е отказвал помощ на търсеца душа. Те винаги са оставали доволни, успокоени, облагородени, попивали са с душите си оживялото в устата му Слово. Въпреки скромността си, той има необикновено силно благотворно въздействие върху хората. Убедена съм, че е извършил огромна тежка работа с хиляди души в беда, като е провождал Божествените лъчи към нуждаещите се, без да очаква слава, пари, дори благодарност!

Брат Светозар е сред личностите в българската школа на Всемирното Бяло Братство, които ще оставят ярка диря в историята ѝ. Семенцата знание и опит, които е посял в хилядите си слушатели, ще разцъфтят, а плодът ще бъде популяризиране на идеите на Любовта и Истината тук, в България.

13. Писмо от сестра Мария Шопова*

Получено от дъщеря ѝ на 28.06.2003 г.,
20 дена след нейното заминаване на 8.06.2003 г.

Светозар.

Откъде дойде това име? Ти истина светиш, още те помня: младо момче, в сутрешните беседи, мислех си: Какво, какво търси това дете? Какво ли разбира? Ти не се спираш да вървиш по този светъл път. Защото ти сам си светлина. Бъди пример за всички. Ти светиш, Светозаре. Благословен бъди. Твоята майка, която добре познавах, те е възпитала още в утробата си. Вече съм на 90 години и виждам нещата по-ясно. Не смущавай душата си. Помагай на всички, които са изпратени от Бога.

Бог е Любов, Бог е всемъдър, Бог е всеблаг. Да осветяване Името Божие. Да търсим Царството Божие и Правдата Негова и да изпълним Волята Божия.

Бележка на съставителя Вергилий Кръстев

От 1970 г. няколко години подред се качвах с Мария Шопова на хижата при 7-те рилски езера около първомайските празници, които бяха почивни дни. Престоявахме 3 дни. Разхождахме се по планината и тя ми разказваше много случки от живота на Школата, разказвани от Влад Пашов. Бяхме се уточнили да ми разкаже тези спомени и аз да ги запиша. Няколко години подред – и то 3 пъти, ходих и носех един голям ролков магнетофон, укрит в голяма чанта, за да записвам спомените. Но тя не пожела. И в трите случая, и в трите поредни години се връщах без да запиша нещо от нея. А причината – не пожела да се подчини на програматана «Изгревът», която ръководех.

XIII.

Спомени на Костадин Няголов, рожден брат на Светозар

1. Детство на Изгрева и Рила	794
2. Паневритмията	796
3. Брат Лулчев	797
4. Заминаването на Учителя и живота в Братството след него	798
5. Светозар	798
6. Отдалечаването	799
7. Бистрица	800

1. Детство на Изгрева и Рила

Роден съм на 23.01.1934 г. на Изгрева.

Нашето семейство е едно от първите, които се запознават и приемат идеите на Учителя.

Още в началото на века баба ми Величка и дядо ми Кънчо Стойчев, които тогава са живеели в Бургас, се запознават с Учителя, с Новото учение, и стават ревностни привърженици на Бялото Братство.

Къщата в която са живеели в Бургас, е била голяма, с доста обширен салон, където са могли да се съберат 40–50 души. Учителят, когато е идвал в Бургас, винаги е отсядал в нашата къща и там е провеждал срещите си с братята и сестрите.

Баба ми Величка е била много одухотворена жена и е водела постоянна кореспонденция с Учителя, като някои от писмата и кореспонденцията с Него са отпечатани в предишни томове на «Изгревът» (том VII, стр. 469–475).

За съжаление тя се е разболяла зле и през 1918 г. си отива от този свят. По това време Учителят е бил заточен във Варна и не е можел да се движи из страната, и когато научава за кончината ѝ, само казал: «Жалко, изпуснахме Величка.»

Когато Учителят създава лагера на Изгрева, дядо ми и майка ми напускат Бургас и идват да живеят там. Тук майка ми се запознава с Крум Няголов, за когото след това се омъжва.

През 1932 г. се ражда първото им дете – брат ми Светозар, а през 1934 г. се появявам аз на Божия свят.

Моето раждане е било много трудно. Родилните мъки на майка ми са започнали още в полунощ, но аз не съм се раждал и след около 4 часа мъка, когато се появила опасност мама да си замине, а и аз с нея, баща ми около 4 часа сутринта е отишъл при Учителя с молба за помощ. Още докато пристъпвал по стълбата, вратата горе се отворила, и го посрещнал Учителя. Той го попитал: «Какво има, брат?», и баща ми му обяснил голямото затруднение и опасност за живота на майка ми и мене.*

Учителят казал: «Сега ще се върнете вкъщи, ще напълните една чаша с вода и ще дадете на Стефка (майка ми) да духне в нея.» Баща ми това и сторил. Майка ми била много изнемошяла и едва имала сили съвсем слабо да духне, но чудото станало и в 4 часа и 10 минути съм се родил благополучно – с помощта на Учителя – явно Той тогава е помагал с мисълта си.

Още от най-ранните ни години ходехме всяка година на Езерата. Аз съм бил едва 2-годишен, когато баща ми ме качваше върху раницата и ме изнасяше до лагера.

Независимо, че бях едва 2-годишен, много ясно си спомням случая, когато мама я ухапа змия – пепелянка.

Бяхме на почивка на поляната на Вада, преди да започне голямото изкачване. На мене ми се е припишало, и майка ми ме завежда настрани в тревата, за да ме изпишка. В този момент тя настъпила змията, и тя я ухапва.

Аз си спомням само как тя изписка, и след това някой брат каза: «Трябва да се намери някой брат или сестра със здрави зъби, който да изсмуче и изплюе отровата.»

Явно това е станало от една страна, а от друга Учителят е бил незабавно уведомен. Това е тогава, когато Учителят беше бит от побойници, и почти не излизаше от палатката си на езерата. Но майка ми със сигурност твърди, че Учителят слязъл до нея, казал ѝ какво да прави и какви билки да пие и тя за около 5–6 дни се оправила и напълно се възстановила.

Явно Учителят се е излъчил и е дошъл да спаси майка ми. Тогава бил ухапан и един кон от змия и той бе умрял.

Интересно е, че конярите, като минавали покрай палатката ни, а мама седяла отвънка я попитали: «Абе госпожо, какво стана с онази жена, която я ухапа змията, дали вече умря, защото нашият кон умря?» Тя им казала: «Аз съм жената, която змията ухапа и сега вече съм съвсем здрава.» Конярите много се учудили и започнали да цъкат с уста – просто не вярвали, че това може да стене.**

Но те не знаели, че майка ми е била спасена само от Учителя.

Спомням си още един интересен случай. Тогава съм бил може би на 4–5 години. Пак отивахме на Рила, само че този път – през Сапарева баня. Тогава пътят минаваше през Паничище, х. «Скакавица», Бъбрека и стигахме до лагера на второто езеро. Влакът беше късно вечерта, а ние бяхме сами. Майка ми, баща ми, Светозар и аз. Сигурно доста сме вървели, защото някъде към 3 часа сред нощта, малко след хижа «Скакавица» изведнъж срещнахме един коняр с 1 кон. Той каза: «Праща ме вашият Учител, да ви посрещна и кача децата и багажа, защото насам идвало едно семейство с две малки деца и багаж.» Това е още едно доказателство за големите грижи на Учителя за хората от Братството.

* Вж. «Изгревът», том VII, стр. 458–459. ** Вж. «Изгревът», том VII, стр. 453–455. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

Ще разкажа още един интересен случай от детските ни години. Трябва да съм бил на 3–4 години, а брат ми Светозар – с 2 години повече. Като всички деца и ние правехме бели. Какво ни е дошло на ум, но с ножове сме намушка-ли изцяло палатката на сестра Елена Андреева, и тя прави голям скандал, разбира се, тъй като палатката вече е негодна за използване, и иска да ѝ се купи нова. Ние бяхме едно от най-бедните семейства на Изгрева и купуването на нова палатка щеше да ни затрудни много. Мама решава да ни заведе на съд при Учителят и ни заведе при Него. Той беше седнал на пейката на поляната, където се играеше Паневритмията. След като мама Му разказа какво се е случило, Учителя ни взе със Светозар, сложи ни на колената си, погали ни по главите и каза: «Те са добри деца и вече няма да правят такива пакости.» След това извика сестра Елена и ѝ каза: «Сестра, не се тревожете, аз ще платя палатката.» Тогава сестра Елена веднага би отбой и каза: «А, не Учителю, тя беше стара, гнила и трудно можеше да се използва» – с което и приключи инцидентът. Това е още един пример за величието на Учителя.

2. Паневритмията

С Паневритмията сме закърмени още от самото ѝ създаване. Още от съвсем малки, започнахме да играем с брат ми Светозар и смятам, че се научихме добре както да я пеем, така и да играем.

Дже по едно време играехме заедно със сформиранията от Учителя група от сестри за показно изпълнение.

Но тъй като напоследък се навъдиха много «знаещи учители по Паневритмия», даже и организация, която издава дипломи за Паневритмията, трябва да кажа, че се допускат редица отклонения от начина на игра, посочен от Учителя и разпространяван от новите «знаещи». Най-фрапиращото изменение е при упражнението «Изгрява Слънцето». Трябва да кажа, че никога, никога по времето на Учителя «Зун Мезун» не е игран по начина, по който обучават «новите специалисти».

Винаги на «Зун», ръцете са прибрани до гърдите и на «Мезун» се отварят. Това е толкова ясно – Паневритмията е един пълен Божествено синхрон между музика и движение, т.е. няма движение без музика. А по поуките на «новите преподаватели», след като привърши музиката, те правят допълнително ново движение, като прибират ръцете към гърдите си.* Това е крайно неправилно и колкото по-скоро се изправи, толкова по-добре ще е за Братството.

В допълнение на горното ще кажа, че след 9.IX.1944 г. по-голямата част от сестрите, които по волята на Учителя учеха и показваха правилно Паневритмията, заминаха в чужбина и в тамошните братски групи научиха братята и сестрите да играят правилно Паневритмията. И сега е парадоксално, че в чужбина това упражнение – «Зун Мезун» се играе правилно, а тука, в България, се проповядва и въвежда изменение.

Има и доста промени в текстовете. Особено в упражнението «На ранина», където се пее «няма нивга да умра». Дължа да отбележа, че никъде в братските песни не съществува текст за «умиране», тъй като ние всички знаем, че не се умира, а само се променя начинът на живот.**

* Вж. «Изгревът», том XX, снимка №53.

** Вж. «Изгревът», том VII, стр. 223, №23. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Текста «и за Тебе ще умра» от песента на Ел. К. имаше в първоначален вид и в песента «На Учителя», но още скоро след това беше променен на «и след Тебе ще вървя» – по Негова препоръка.*

Явно може би в някое от най-ранните издания на Паневритмията е съществувал текстът за умиране, но след това беше променен. Пееше се: «Който играй гимнастика, той ще бъде вечно млад» – повтаряше се 2 пъти.

Има и други по-малки промени, но те общо взето са по-дребни и остават на съвестта на тези, които обучават, и на тези, които се учат.

3. Брат Лулчев

Тъй като напоследък се изсипа много помия по образа на този светъл брат, съм длъжен да изясня някои неща и да обясня голямата му роля по съхраняването на Братството, а така също и на България.

Брат Лулчев беше съветник на цар Борис. Независимо, че царят никога не се срещна с Учителя, посредством брат Лулчев той беше запознаван с мнението и препоръките на Учителя, и така, макар и невинаги, но царят се съобразяваше с тях.

Особено силен е случаят със спасяването на българските евреи. Когато Учителят научава, че царят е подписал заповедта за изпращането им в лагерите на смъртта, Той извиква брат Лулчев и му казва да намери царя и да го предупреди, че ако допусне изпълнението на тази заповед, то от неговото семейство няма да остане и следа – ще бъде унищожено. Брат Лулчев обикаля 3 дни, в крайна сметка с помощта на Учителя намира царя в Кричим и му предава думите на Учителя.

Тъй като царят знае, че Учителят е предупредил баща му – цар Фердинанд, да не влиза във войната, понеже тя ще завърши с катастрофа за България и лично за него, и това се е сбъднало, той веднага се връща, отива при министъра на вътрешните работи и скъсва заповедта. Това става 1 ден преди влаковете с евреите да потеглят за лагерите на смъртта – ешелоните с конските вагони са били готови.

Брат Лулчев беше един от най-добрите хироманти на Изгрева и приемаше доста хора, на които помагаше чрез гледането на ръка.

Освен това той беше противник на убийствата и благодарение на него бяха отменени от царя много смъртни присъди, главно на комунисти.

Въпреки това, след комунистическия преврат на 9.IX.1944 г. брат Лулчев беше арестуван, съден от Народния съд, осъден на смърт и убит. Въпреки, че някои видни комунисти, спасени от него, са му предлагали да го спасят, той е отказал и е приел смирено съдбата си.

Искам да кажа и няколко думи за «Упанишадата», понеже и тя беше доста оплута. Брат Лулчев създаде при себе си група от братя и сестри, в която участвуваше и баща ми, която я нарече «Упанишада». От това, което знам, там са се обсъждали основно беседите на Учителя и приложението на учението Му, тъй като не всичко се разбираше от всички, а за братята и сестрите е най-важно не само да слушат и четат беседите, а да ги прилагат. Така че за мене Упанишадата беше много полезна за Братството.

* Вж. «Изгревът», том VII, стр. 152. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

4. Заминаването на Учителя и живота в Братството след него

В началото на 1944 г. започнаха големите англо-американски бомбардировки над София, особено тази на 10.01.1944 г., когато над 200 самолета през деня и след това през нощта бомбардираха София, в това число и Изгрева. На Изгрева паднаха доста бомби, но общо взето пораженията бяха нищожни в сравнение с тези в града.

На 13.01.1944 г. ние заедно със службата на баща ми се евакуирахме в с. Бяла Черква, и там изкарахме края на войната. Завърнахме се на Изгрева през м. октомври 1944 г.

Междувременно през 1941 г. се роди сестра ми Величка, а през 1943 г. – брат ми Любомир.

На 27.XII.1944 г. Учителя си замина от този свят. Спомням си, че мама ни заведе да Го видим за последен път.

Той беше положен вляво до централната врата на салона. Видът Му беше свеж и розов като на жив човек. Мнозина от братята и сестрите очакваха и говореха, че Той ще възкръсне, но, разбира се, това не стана.

По-късно разбрахме, че комунистическата власт беше решила да Го арестува и унищожи, но Той ги изпревари и не им позволи да се гаврят с Него.

След Неговото заминаване се получи разединяване в Братството и се появиха някои болни амбиции за власт. Новоизграденият братски съвет не беше единен. Особено зле се отрази изгонването на брат Антов от Братския съвет, за което той се заклани да отмъсти и разруши Братството.

Тогава той беше много силен при комунистите – беше председател на VI Район на ОФ, в който влизаха и Изгревът и понеже знаеше доста работи от вътрешната кухня на Братството, в т.ч. и нередности по заплащане на данъците, укриване на злато и т.н., той извърши своето черно дело и спомогна много за разрушаването на Изгрева.

Отначало бяха конфискувани салоните и се наложи за воденето на братския живот и четенето на беседи да се плащат високи наеми.

След това за финансови неуредици и други нарушения по комунистическите закони бяха арестувани, съдени и осъдени на затвор брат Борис Николов като Председател на Братския съвет и брат Жечо Панайотов – като счетоводител на Братството. Постепенно бяха конфискувани и всички братски имоти, независимо, че за много от тях имаше нотариални актове на името на отделни братя и сестри.

Впоследствие Изгревът беше изцяло унищожен, като се изградиха там посолства на редица държави като най-голямото беше това на бившия СССР.

5. Светозар

Искам да напиша и някои спомени за брат ми Светозар, който през целия период след заминаването на Учителя досега работи много всеотдайно за Братството.

В началото, когато дойдоха на власт комунистите, всички бяхме увлечени от техните приказки за братство, равенство и социална справедливост. Тъй като нашето семейство беше едно от най-бедните на Изгрева, ние със Светозар бяхме въодушевени от тези идеи и се включихме в тяхното разпространение. Светозар владееше стенография и започна да ходи и пропагандира техните идеи, като за всичко си водеше стенографски бележки и считаше, че те не противоречат на учението на Учителя.

В казармата той изживява жесток катаклизъм. Тъй като е вегетарианец, той не е можел да яде храната, която готвят, и се е хранил главно с хляб и лук. Така той отслабнал много и стигнал до положение, че не можел да си носи пушката, и отказал да я носи. Командирите му озверели и се отнасяли много жестоко с него, извеждали го няколко пъти и на разстрел, с цел «да го вкарат в пътя», но той бил непреклонен.

Тогава става чудото. Една нощ му се е явил Учителят и му е казал, че той ще остане жив и ще работи за Братството, за което му е дал и указания.

След този случай офицерските власти намират неговите стенограми и решават, че ще го съдят за държавна измяна, тъй като мислели, че това са шпионски бележки за чуждо разузнаване. За голямо тяхно учудване, те разбрали, че това са техни пропагандаторски идеи и веднага променили отношението към него. Спрели насмешките и издевателствата, определен му е бил 10 лв. порцион на ден, с който да се храни и така той постепенно се възстановил.

От казармата Светозар се върна съвсем нов човек – скъсал завинаги с комунистите, готов всеотдайно да работи за Братството и учението на Учителя. Тогава в него се развиха силно някои центрове на ясновидство, способности да лекува и помага на хората.

Трябва да кажа, че Светозар направи един голям жест към мене, след като ме приеха студент, като заяви, че той повече няма да кандидатства, тъй като баща ни нямаше да може да издържа втори студент, а ще работи, за да помага както в семейството, така и на моето учение. И той изпълни своето обещание.

Оттогава до сега Светозар е неразривно свързан с Братството и с неговата дейност. Почитан и уважаван от мнозина, честен и всеотдаден в братската дейност, като се започне от изготвянето на нарядите и организиране зимните беседи, изграждането на лагерите в Рила, помощ в оздравяването на много братя и сестри както от болести, така също духовно, и по лични въпроси. Той е един пример на безкористност и всеотдайност за всички, които искат да учат и прилагат учението на Учителя.

Полезна и поучителна е и неговата дейност като автор на редица книги за историята и живота на Братството, лагерите в Рила, Пентаграма, спасяването на евреите, житния режим и др.

Лично мене Светозар на няколко пъти ме е връщал към живота, когато съм бил на път да си замина.

6. Отдалечаването

Искам да напиша няколко реда и за моето временно отдалечаване от редовния братски живот. След като завърших висшето си образование – геодезия, започнах работа, която беше свързана с непрекъснати командировки. Това – от една страна, а от друга – не харесвах тази непрекъсната борба за власт, фанатизма, сектантщината – т.е. стремежа да се откъсне Братството от всичко и от всички, овчедушието, както го наричам, а това е, че Бог и Учителят ще свършат всичко вместо нас, – спомогнаха за моето оттегляне от редовния братски живот, или по-точно – от хората, които ръководеха Братството тогава.

Разбира се, през целия този доста дълъг период от живота ми, учението на Учителя живееше и се проявяваше в мене, ходех редовно на Бивака на Витоша, и почти всяка година – на лагера в Рила.

През март 1997 г., вече пенсионер, прекарах много тежък инфаркт и бях на път да си замина. Спомням си само, че докато ме караха в болницата, навлязох в тъмен и непрогледен тунел, в края на който видях силна светлина и се появи образът на Учителя. Той не ми каза нищо, но аз знам, че с Неговата помощ аз бях върнат към живота, и постепенно се стабилизирах. Явно Учителя ме е върнал към живота, за да си довърша работата, която ми е била предвидена.

Пристигна сестра ми Величка от Франция, и започна да ме извежда всяка сутрин на Паневритмията. Отначало само седях на пейката и гледах и пеех, а след това постепенно започнах и да играя и да пея. Играта на Паневритмията ми се отрази много добре на здравето, което бързо се възстанови.

Започнах постепенно да ходя на Витоша – до Бивака, до Черни връх, а след това през 1999 г., 2000 г. и 2001 г. ходих и на три пъти на Езерата.

През 2001 г. и 2002 г. даже успях да се изкача на Мусала.

Всичко това показва колко много ми е помогнал от една страна Учителят, и от друга – колко важно е да следва човек Неговото учение – то дава здраве и живот.

7. Бистрица

Искам да напиша и няколко думи за моето отношение към проекта «Бистрица».

Преди това трябва да заявя, че цялата моя трудова дейност е преминала в строителство на големи промишлени обекти, жилищни сгради и др., като съм започнал от помощник технически ръководител, инвеститор на обект и съм стигнал до Директор на Инвеститорска дирекция и Заместник-ген. директор по строителството. Така че тези проблеми са ми до болка ясни.

Но преди това ще изразя моето мнение, а то е, че тук се спекулира с изказването на Учителя. Това, че в някакъв разговор Той е споменал за евентуална възможност за изграждане на Братски център на Бистришките поляни, не значи, че това е категорично Негово становище.

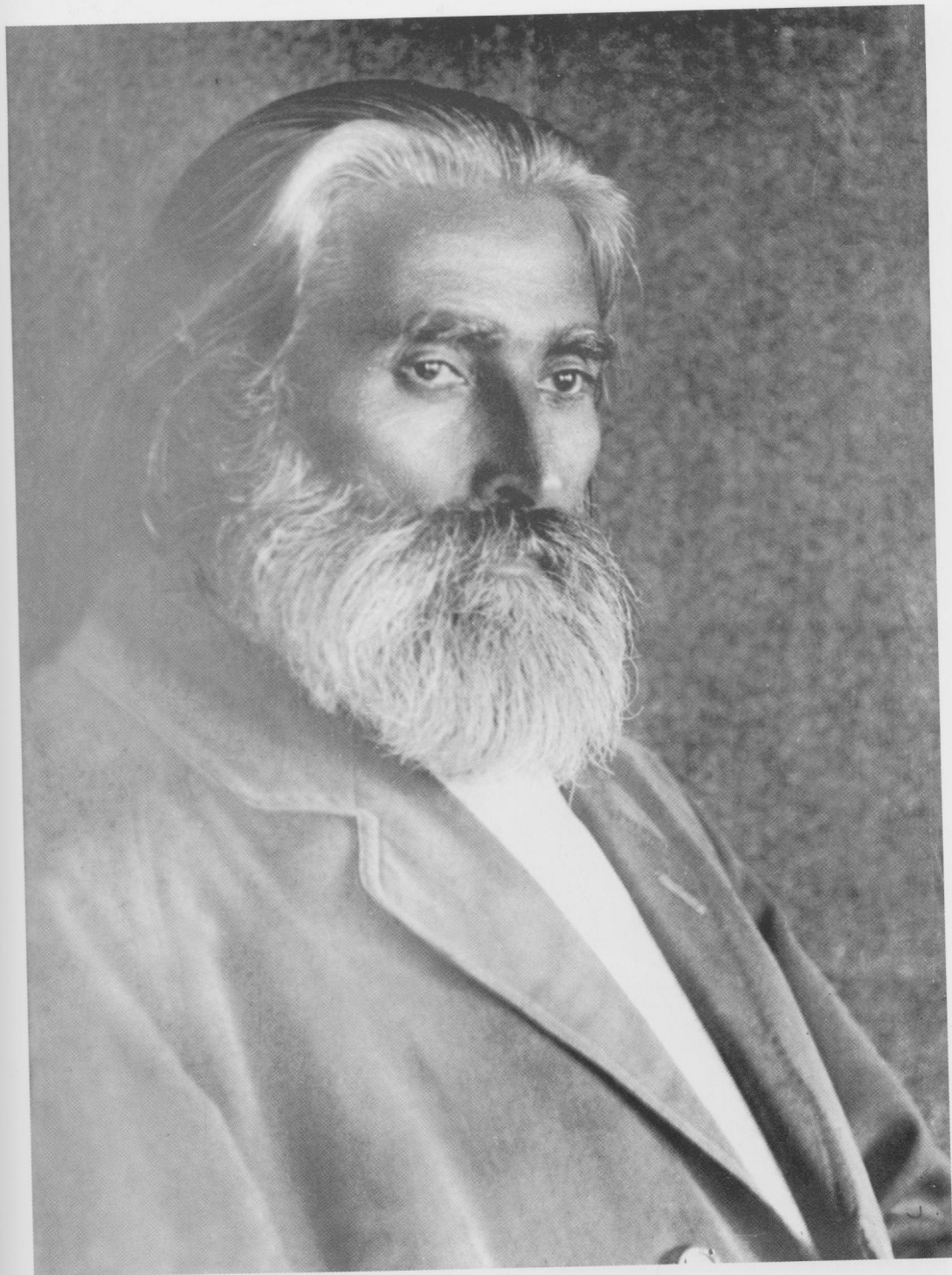
Още повече, че Бистришките поляни отдавна вече не съществуват, тъй като селото се е многократно разширило и ги е населило, а са останали Бистришките чукари.

Считам, че хората, които се занимават в момента с Бистрица, нямат и представа колко по-сложен е въпросът с изграждането на един толкова голям и скъп комплекс – каквото се предвижда, тъй като за някакъв проект въобще не може да се говори.

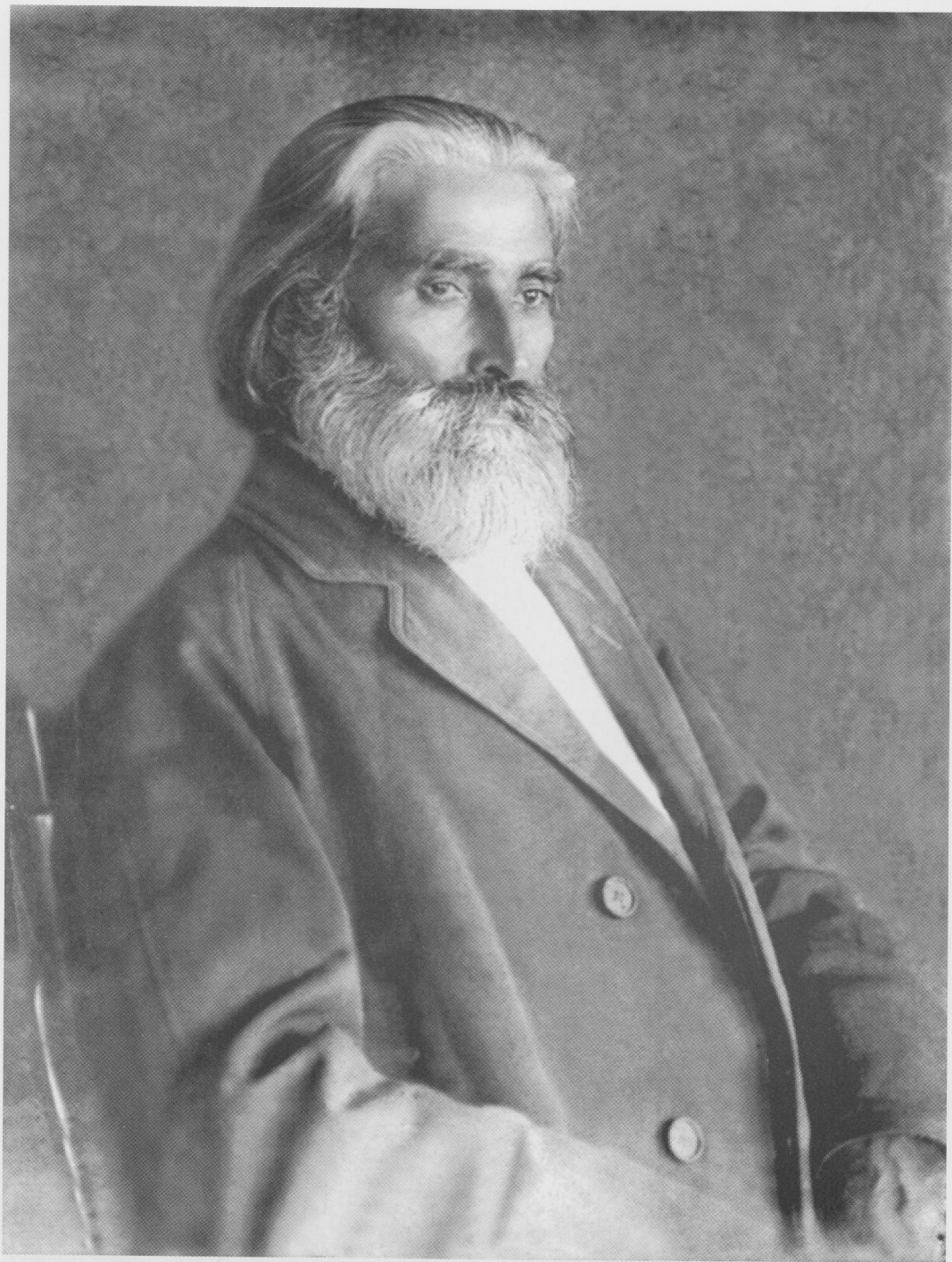
Смятам, че и върховният Братски съвет, дал съгласие за това, съвсем не е наясно по въпроса. За да се изгради такъв огромен център, както се иска, е необходимо следното:

1. Направа на хидрогеоложки доклад на цялата площадка. Това се прави, като на всеки 1,5–2 м се бият сонди и се прави карта, на която се нанасят резултатите – това е необходимо преди всичко, за да се разбере въобще възможно ли е да се изгражда такъв голям комплекс, няма ли свлачища, какво ще е фундирането и т.н., а не само един сондаж, за да се разбере дали има или няма вода. Такъв един проект ще струва около 100 хиляди лева, по мое виждане.

2. Изграждане на микроструктура, представляваща пътна мрежа, електрическо хранване с трафопост, водоснабдяване, канализация с евентуал-

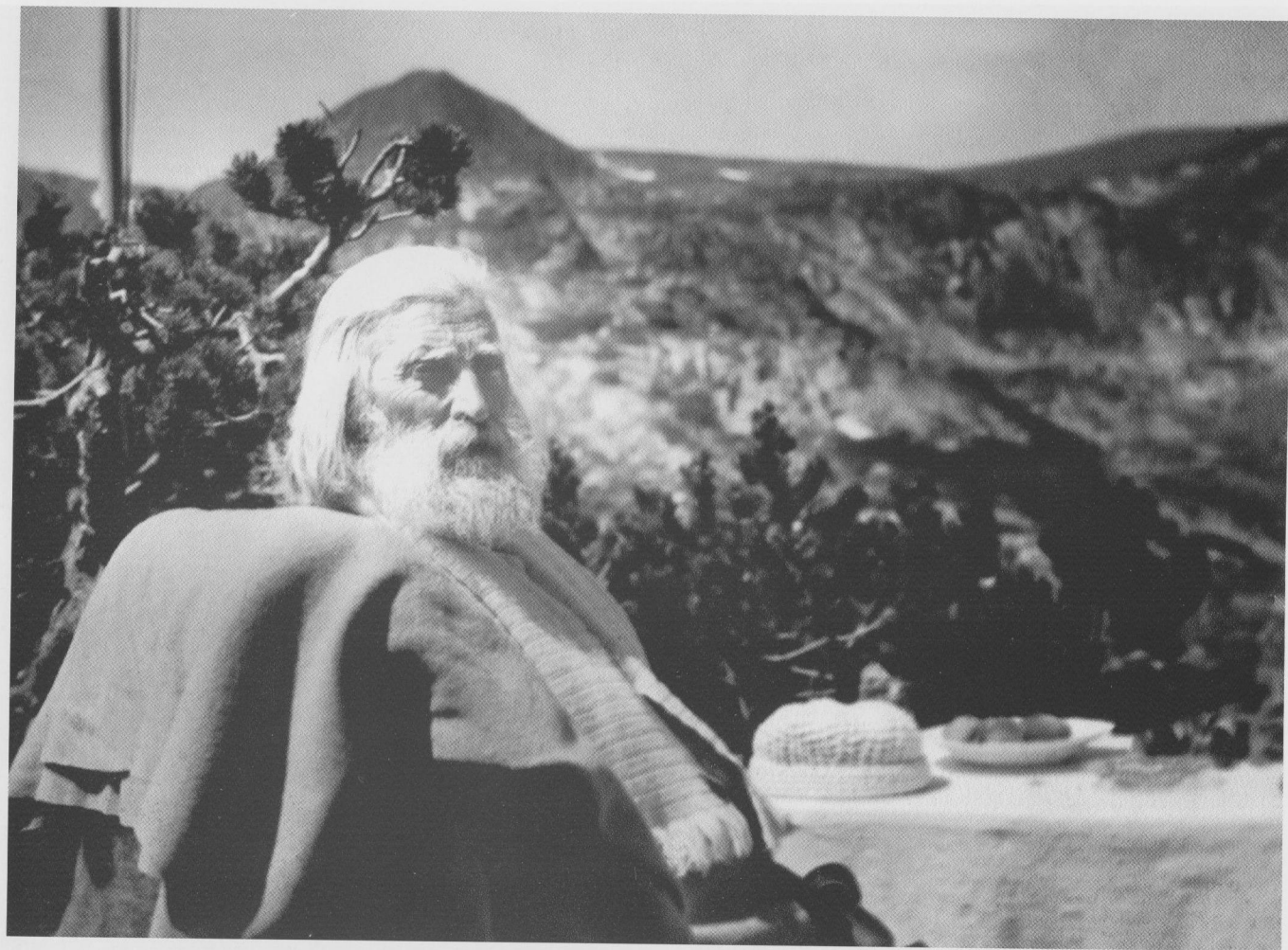
1. Учителят Дънов, 1921 г. 2. Учителят Дънов, 1926 г. 3. Учителят Дънов, 1936 г. Рим

2. Учителят Дънов, 1921 г.

3. Учителят Дънов пред бялото знаме. След побоя, 1936 г., Рила

4. Учителят Дънов пред бялото знаме. След побоя, 1936 г., Рила

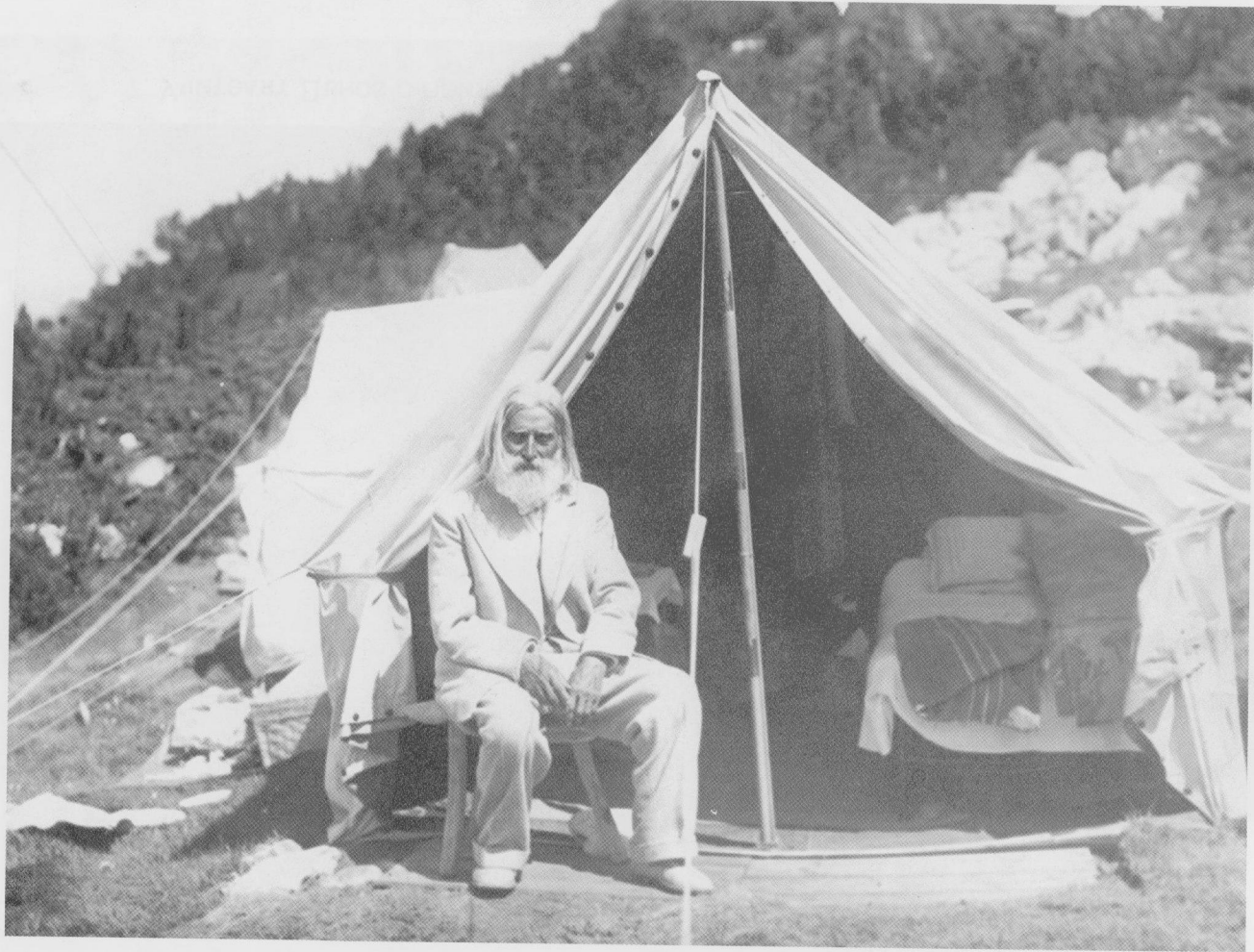
5. Учителят Дънов пред масата, 1936 г., Рила

6. Учителят Дънов и Савка Керемичиева, м. Юли 1936 г., Рила

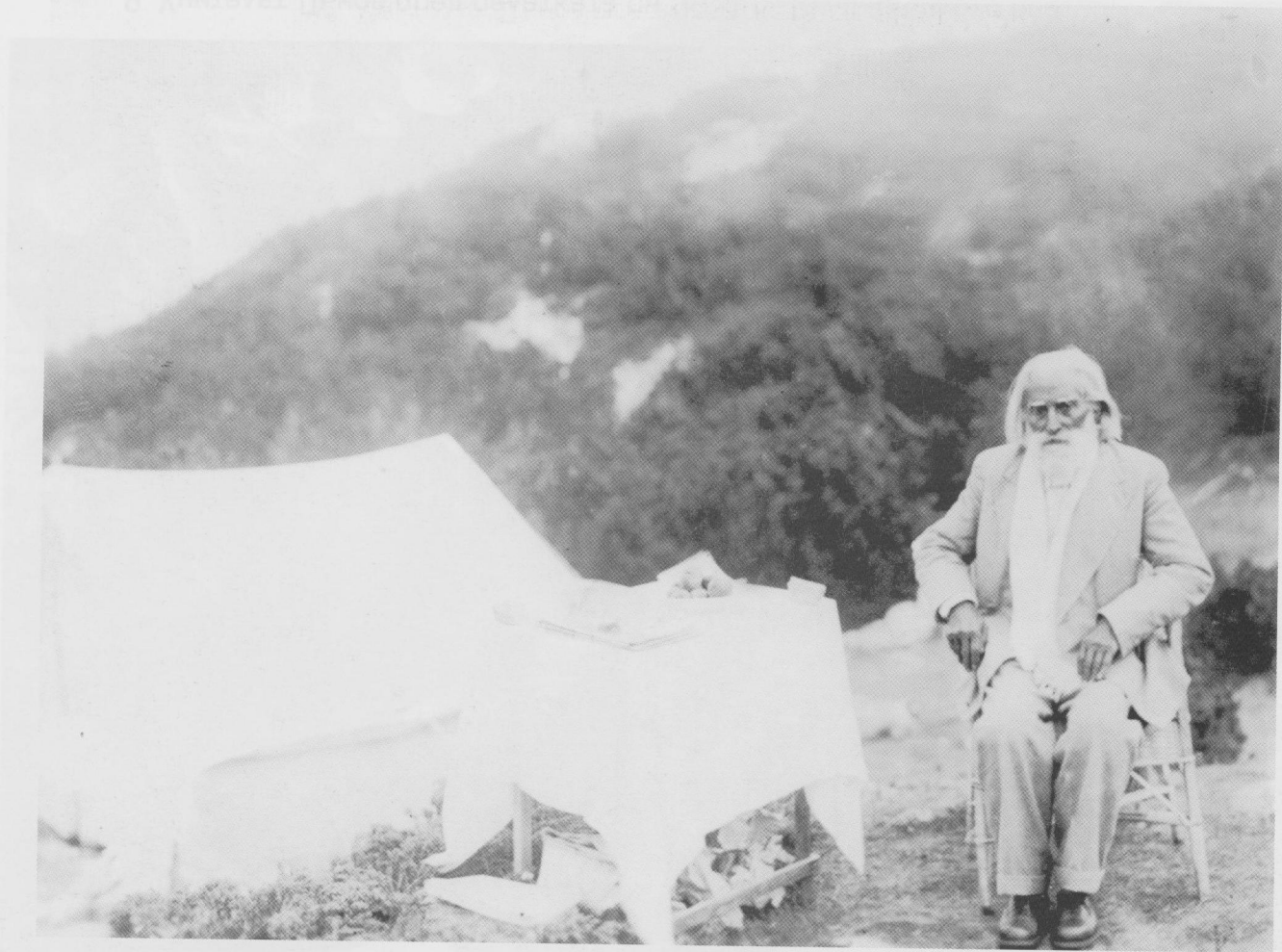
7. Учителят Дънов с приятели, пред палатката си, 1936 г., Рила

8. Учителят Дънов пред палатката си, 1936 г., Рила

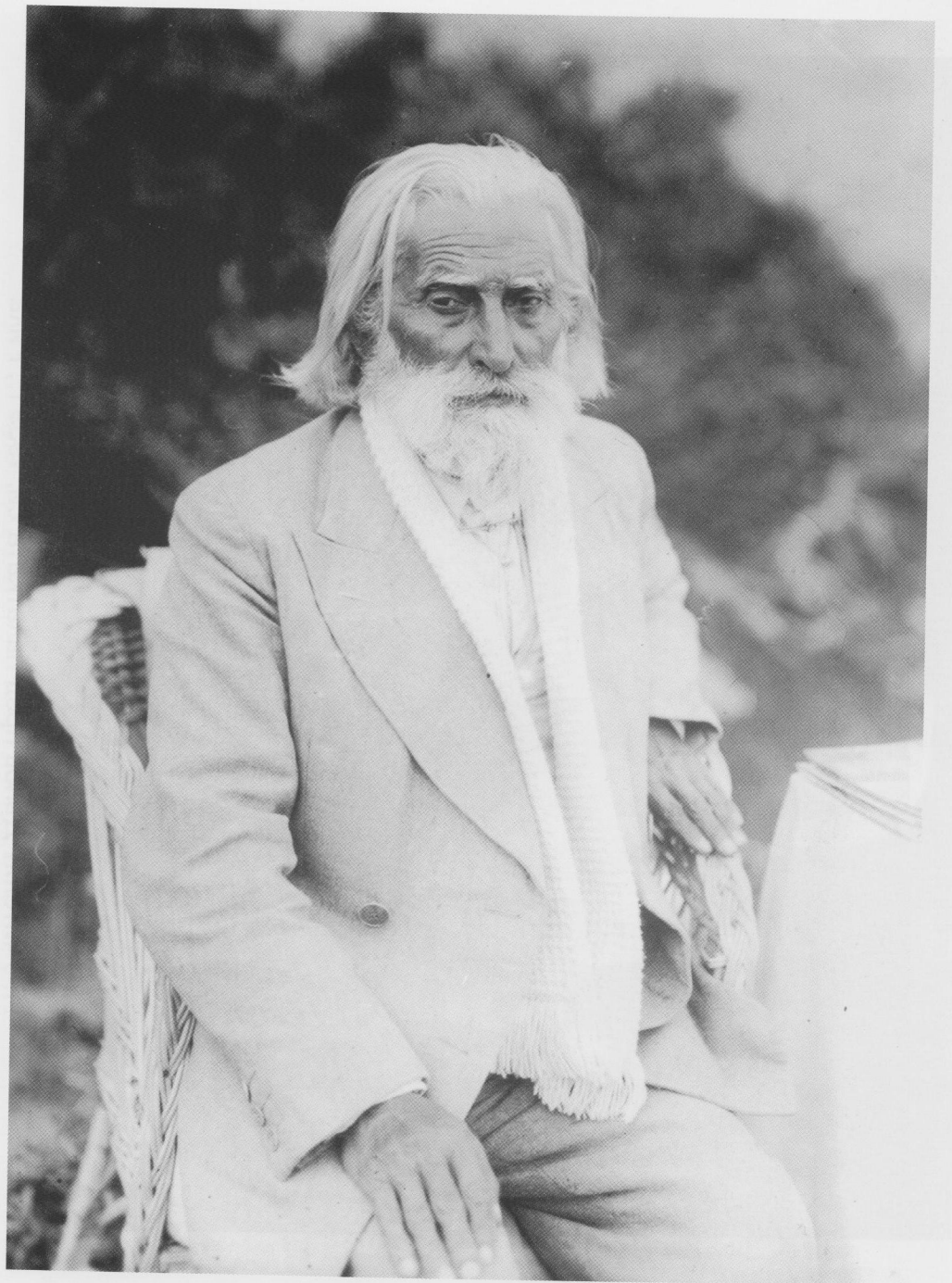
9. Учителят Дънов пред палатката си, 1936 г., Рила, с бялото знаме

10. Учителят Дънов пред палатката си, 18 август 1939 г., Рила

11. Учителят Дънов пред палатката си, 1939 г., Рила

12. Учителят Дънов пред палатката си, 1939 г., Рила

13. Учителят Дънов - първата разходка след оздравяването до извора „Ръцете“, 12 август 1936 г., Рила

14. Учителят Дънов пред извора „Ръцете“ след оздравяването,
12 август 1936 г., Рила

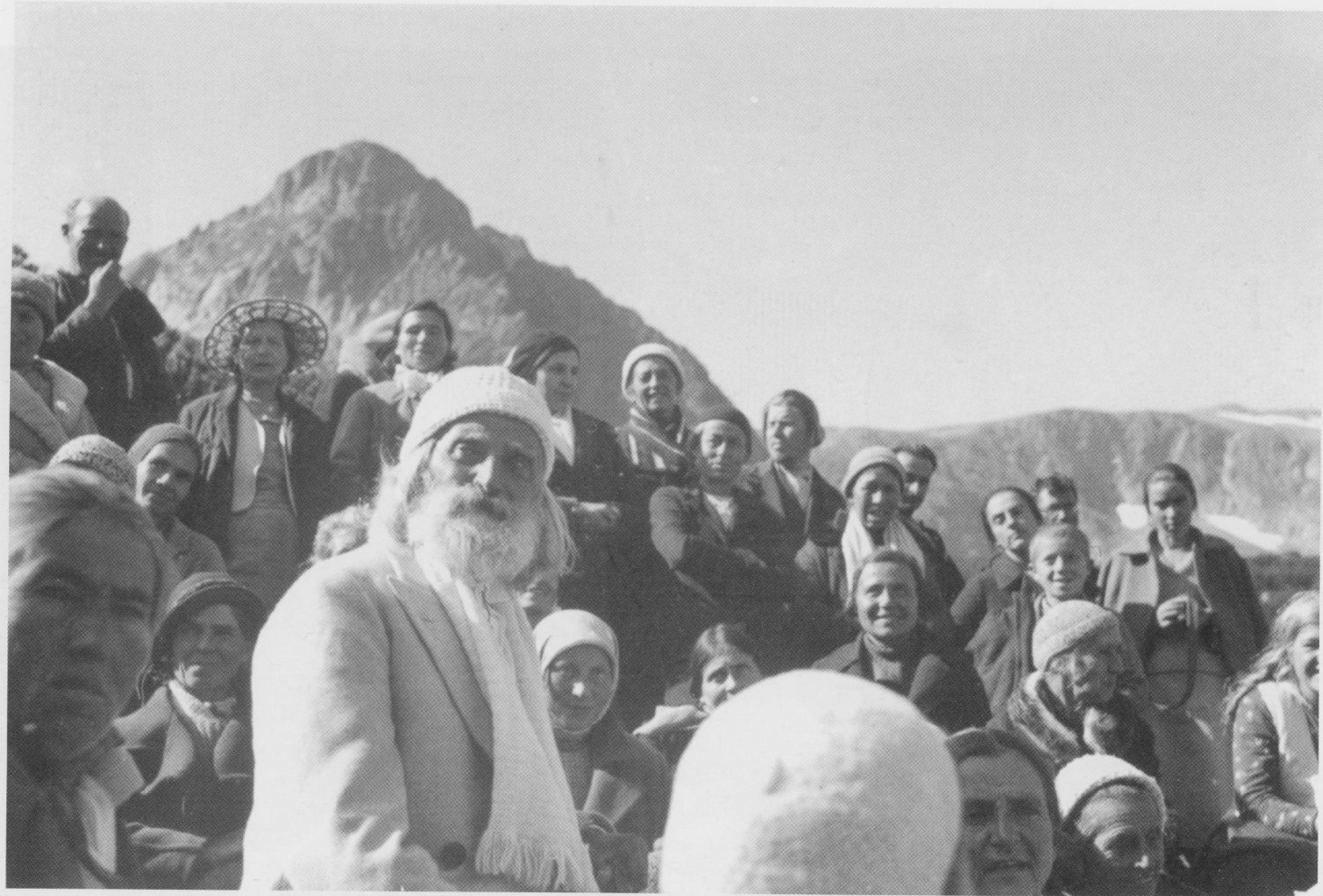
15. Учителят Дънов пред извора „Ръцете“, 12 август 1936 г., Рила

16. Учителят Дънов пред извора „Ръцете“, след оздравяването му, 12 август 1936 г., Рила

17. Учителят Дънов пред извора „Ръцете“, след оздравяването му, 12 август 1936 г., Рила

18. Учителят Дънов оздравял, 12 август 1936 г., Рила

19. Любомир Лулчев с жена си Ангелина Радойкова

20. Любомир Лулчев

21. Любомир Лулчев, с брада, след убийството на жена му

22 а

22 б

22 в

22 г

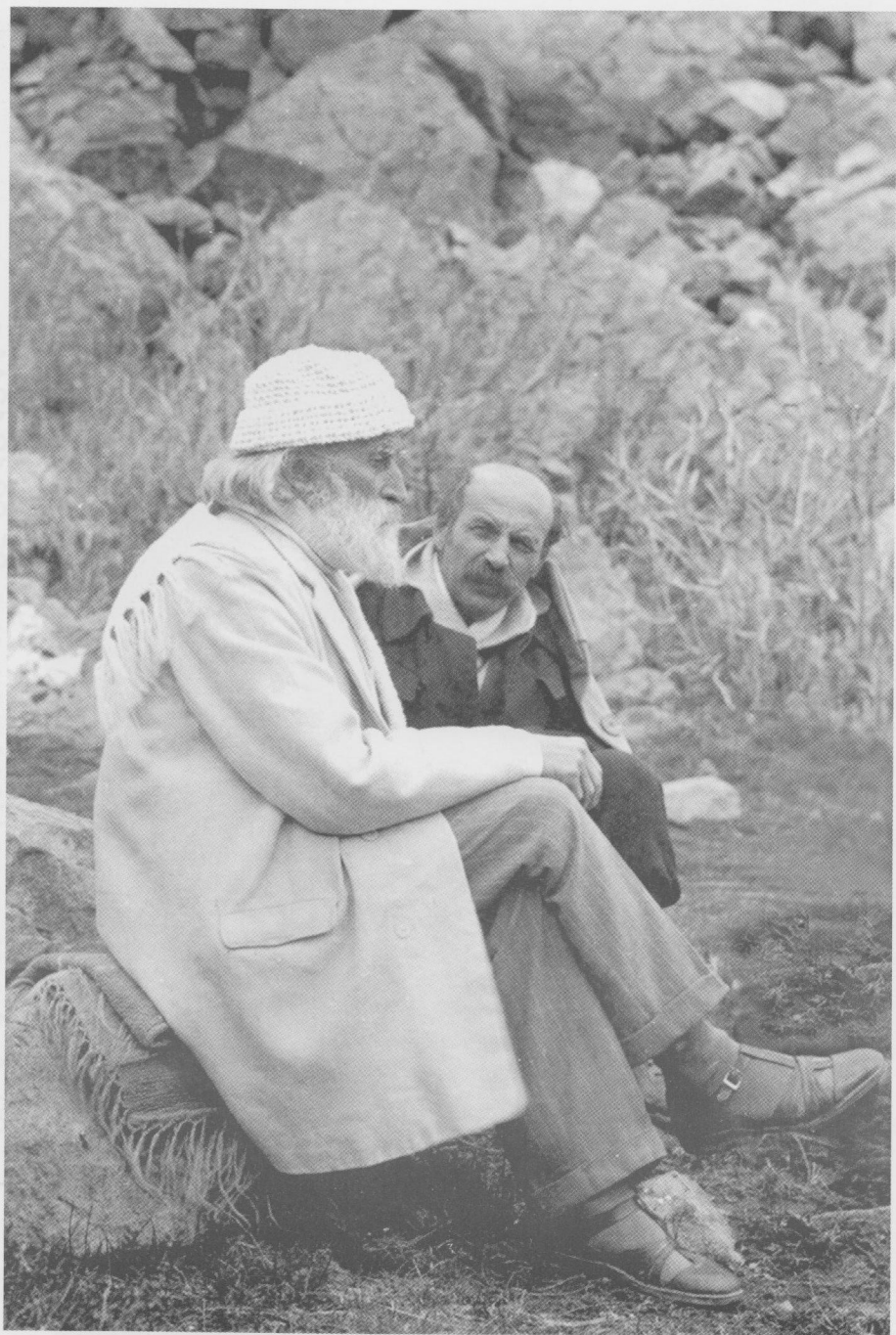
22 а, б, в, г. Любомир Лулчев, сам, и с приятели

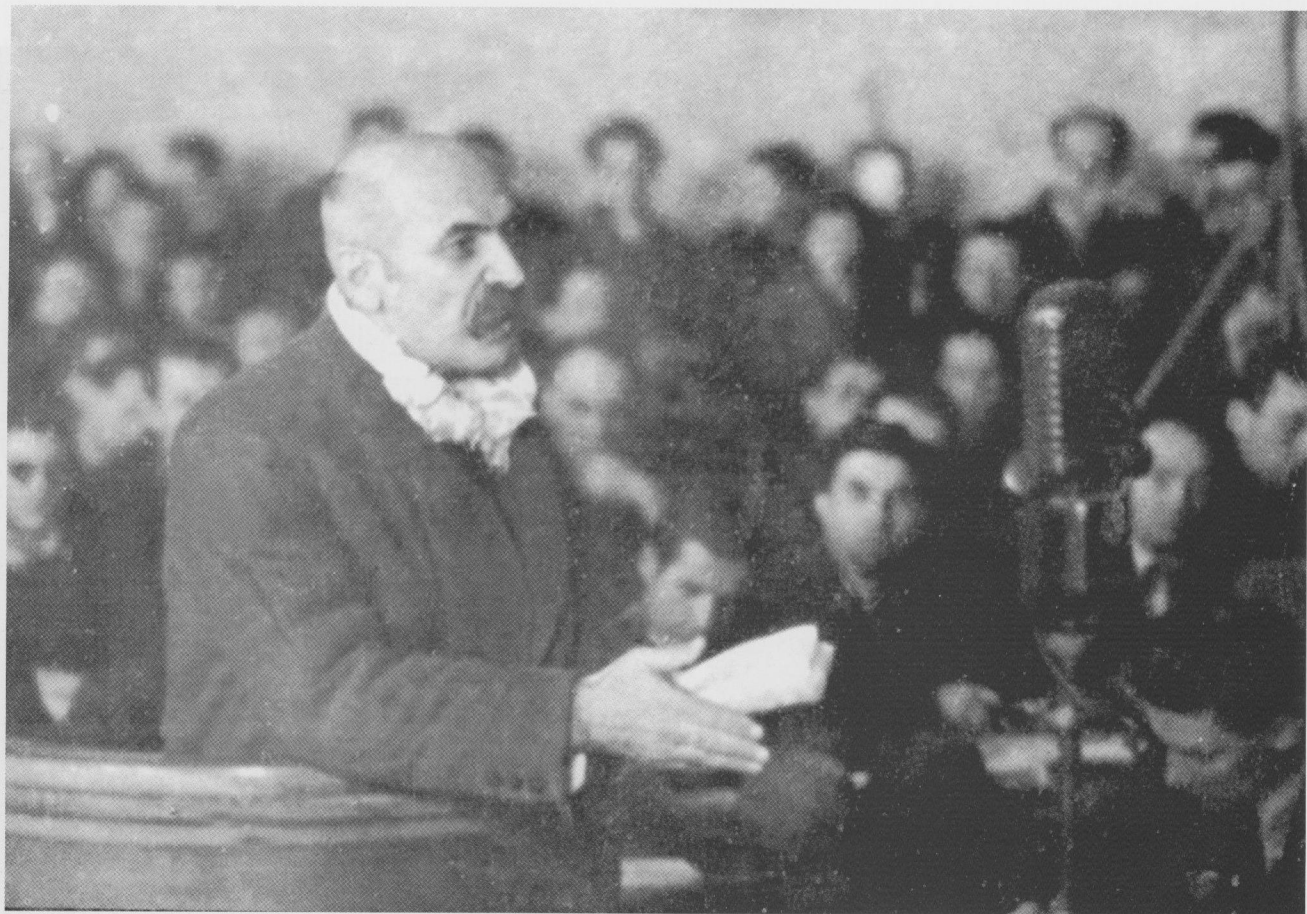
23. Любомир Лулчев седнал, вдясно, пред извора, който е открил

24. Учителят, Л. Лулчев, Т. Стоименов, дядо Благо
(Стоян Русев) на бивака „Ел Шадай“ , Витоша

25. Учителят и Л. Лулчев на бивака „Ел Шадай“, Витоша

26. Л. Лучев пред Народния съд, 25-26.12.1944 г.

27. Последни снимки на Учителя в с. Мърчаево и
краят на една Епоха. В дъното е Л. Лулчев, Крюгер и
Невена Неделчева

28. Величка Стойчева

29. Величка Стойчева на легло, заобиколена от
съмишленици, 01.02.1918 г.

30. Цанка Заимова, сестра на Величка Стойчева и
съпругът ѝ през 1914 г.

31 а.

31 б.

31 а, б. Стефка Стойчева, в детска възраст

32. Стефка Стойчева, 1922 г.

33. Стефка Стойчева и Цанка Заимова, сестра на Величка Стойчева

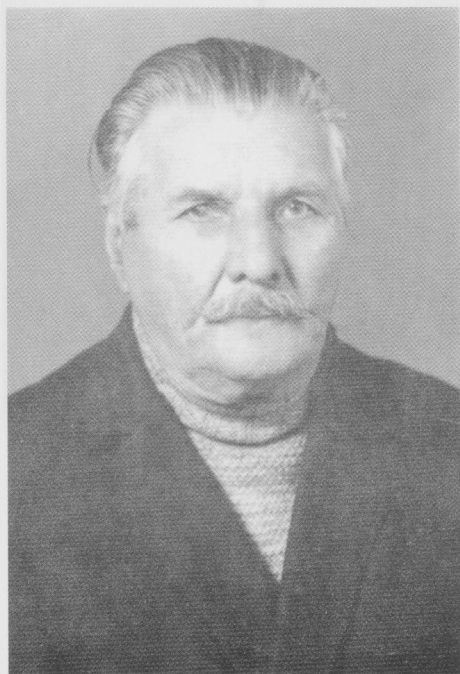
34. Кънчо Стойчев, съпруг на Величка Стойчева, с
осиновената си дъщеря Стефка Стойчева

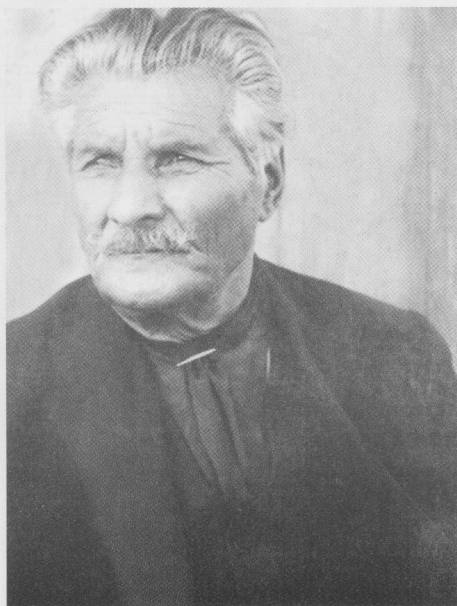
35 а

35 б

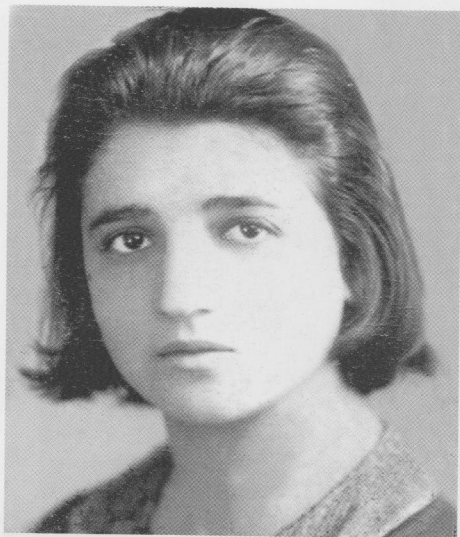

35 в

35 г

35 а, б, в, г. Кънчо Стойчев в различни възрасти

36 а

36 б

36 в

36 г

36 а, б, в, г . Стефка Стойчева в различни възрасти

37. Стефка Стойчева, с шапка, учителка в с. Армени, околия Габровска, 01.06.1926 г.

38. Стефка Стойчева на Рила, при второто езеро, 1931 г.

39. Младоженците Стефка Стойчева и Крум Няголов,
22.05.1932 г., София

40. Стефка Стойчева и Крум Няголов, булка и младоженец, 22.05.1932 г., София

41. Венчавката на Стефка Стойчева с Крум Няголов.
Отляво е Цанка Заимова, а отдясно - Кънчо Стойчев

42. Крум Няголов в различни възрасти

43. Кънчо Стойчев с внука си Светозар, дъщеря си Стефка Няголова и Крум Няголов на бивака „Ел Шадай“, Витоша, 1932 г.

44. Крум Няголов, Кънчо Стойчев с внука си Светозар (на 3 г.), Стефка Няголова със сина си Костадин, 1934 г.

45. Крум Няголов, Кънчо Стойчев с внука си Светозар и дъщеря му Стефка Няголова с Костадин, 1934 г.

46. Костадин Няголов, вляво и Светозар, вдясно -
деца на Крум Няголов и Стефка Няголова

47. Станка Симеонова и Стефка Няголова с децата си, 26.06.1942 г.

48.Крум и Стефка Няголови с децата си - Костадин, вляво и Светозар, вдясно, по-големия, на второто езеро, Рила, 12.08.1936 г.

49 а. Стефка и Крум Няголови

49 б. Стефка и Крум Няголови

50. 1. Стефка Няголова. 2. Радка Бойчева. 3. Крум Няголов и 4. Иван Бойчев, седнал, Бургас, 1966 г.

51. Стефка и Крум Няголови с децата си
Любомир, Величка и Светозар, 1963 г.

52 а.

52 б.

52 в.

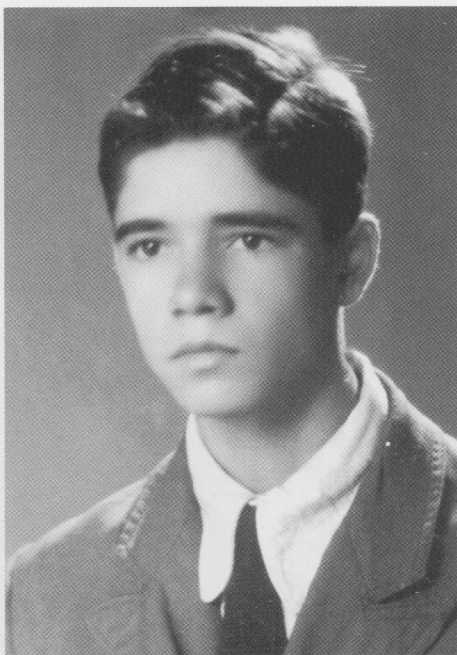

52
г.

52 а, б, в, г. Стефка Няголова в различни възрасти

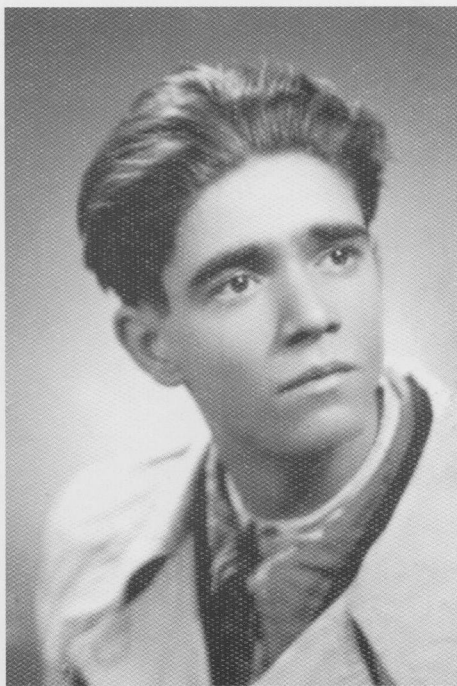
53 а.

53 б.

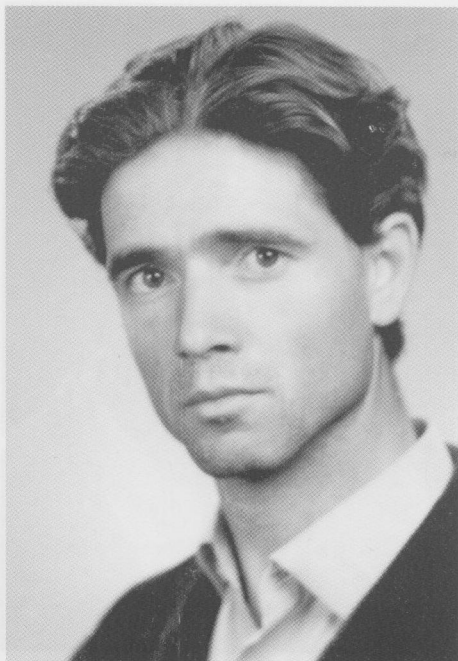

53 в.

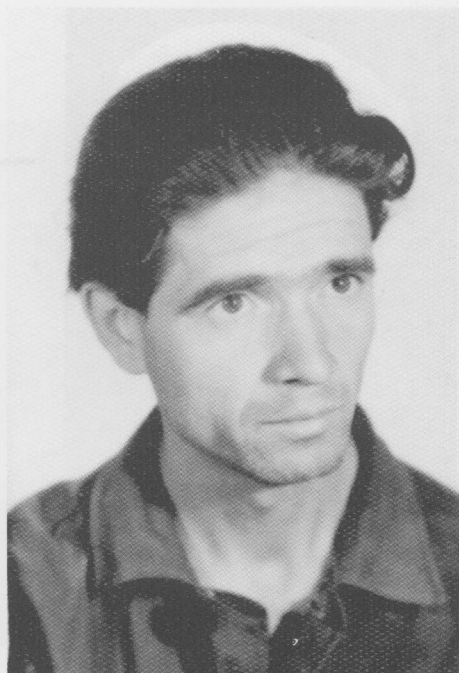

53 г.

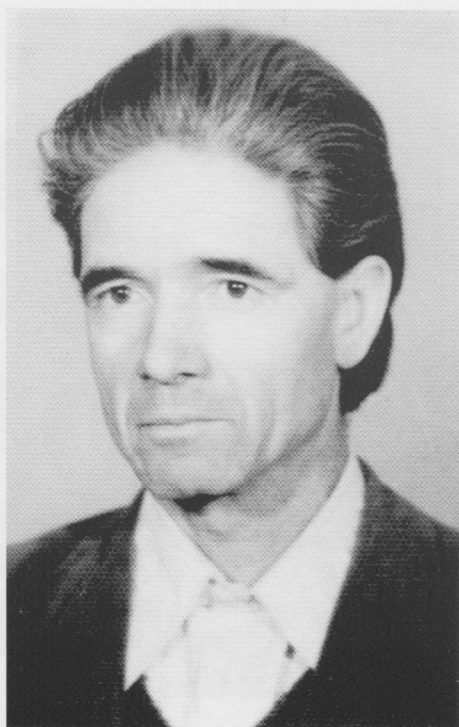
53 а, б, в, г. Светозар Няголов в различни възрасти

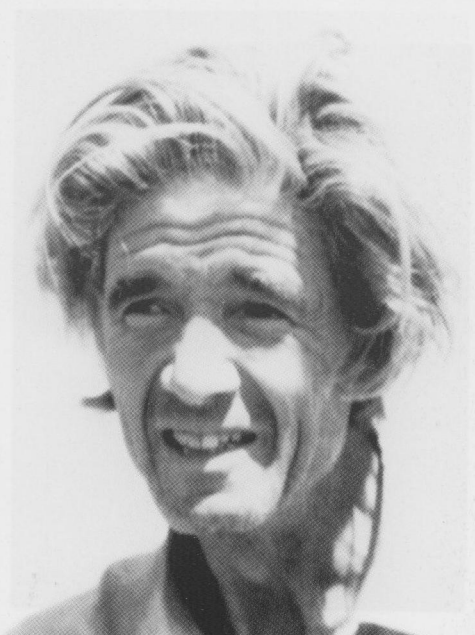
54 а,

54 б.

54 в.

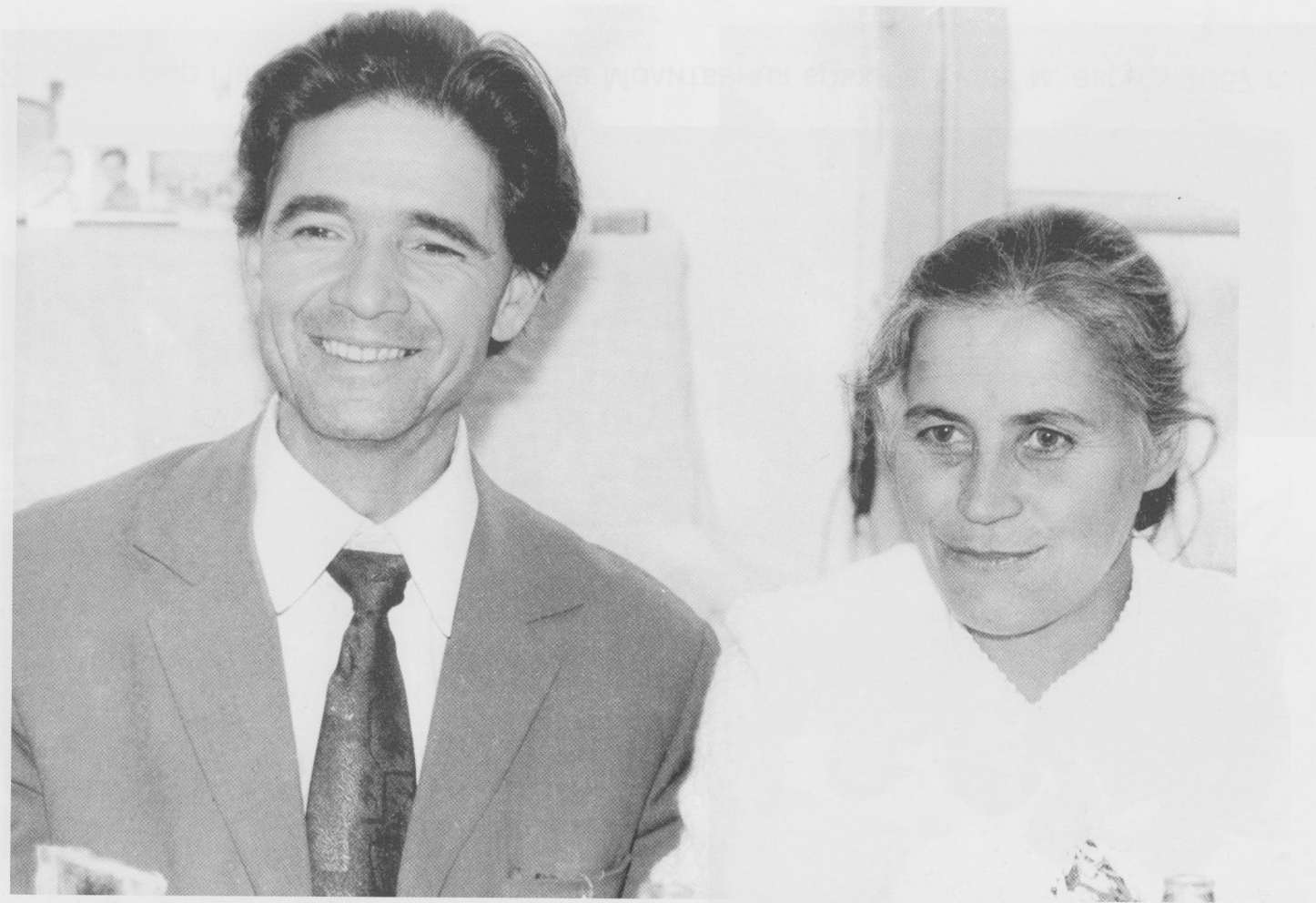

54 г.

54 а, б, в, г. Светозар Няголов в различни възрасти

55. Светозар Няголов чете беседа на Молитвения връх на Рила, м. август 1957 г.

56. Младоженците Елена Симеонова и Светозар Няголов

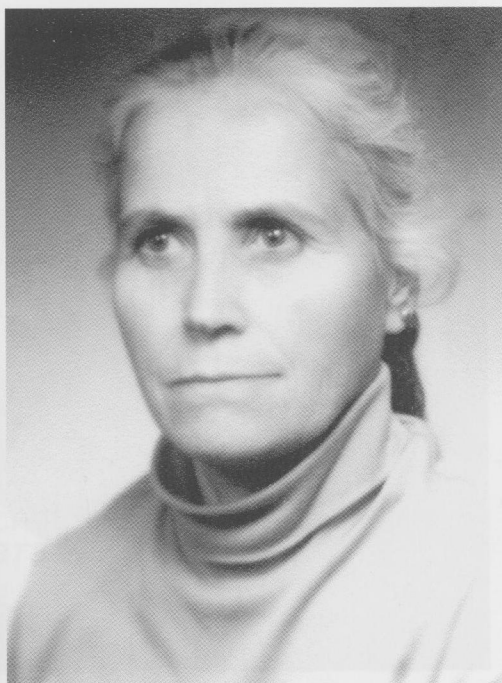
57 а.

57 б.

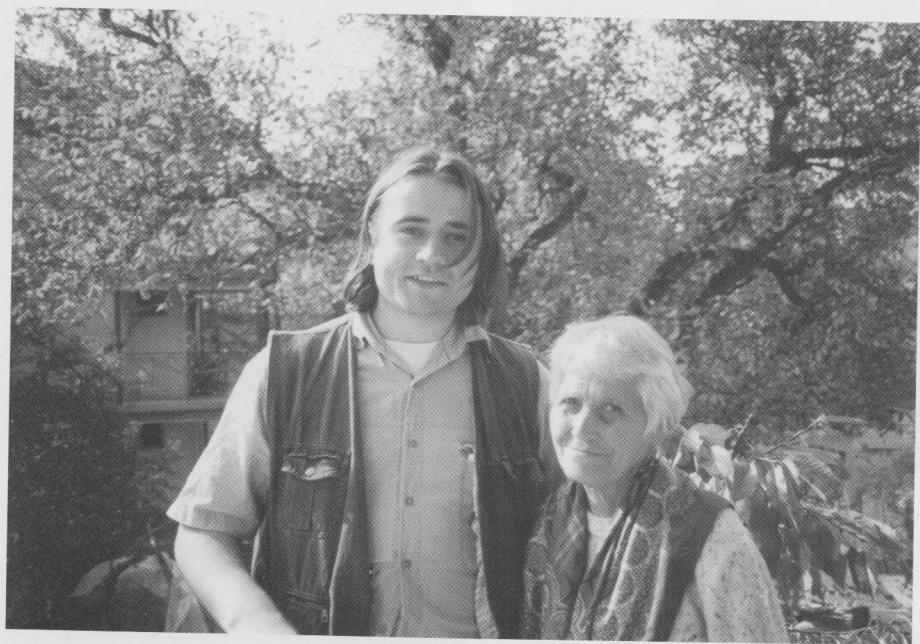

57 в.

57 г.

57 а, б, в, г. Елена Симеонова в различни възрасти

58 а. Елена Симеонова и Павел Светлозаров Няголов
- майка и син

58 б. Майката Елена Симеонова

58. Младостяците Елена Симеонова и Павел Светлозар Няголов

59. Стефка Няголова и синът ѝ Костадин. *Портрет 'а худож'ичката Цвета'а Щиля'ова*

60. Синът Костадин Няголов, пред портрета на Цветана Щилянова

61. Венчавката на Станка Йорданова и Костадин Няголов

62. Костадин Няголов, снахата Людмила от Беларус, новороденото е Константин, а баща му е Владимир. До тях е Станка, съпруга на Костадин Няголов

63 а. Костадин Няголов

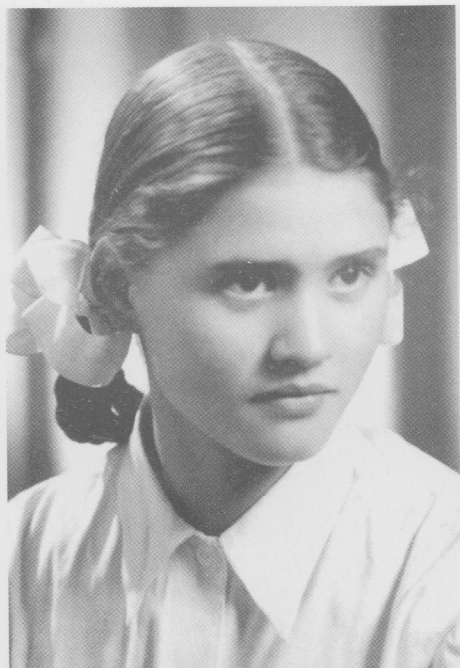

63 б. Костадин Няголов

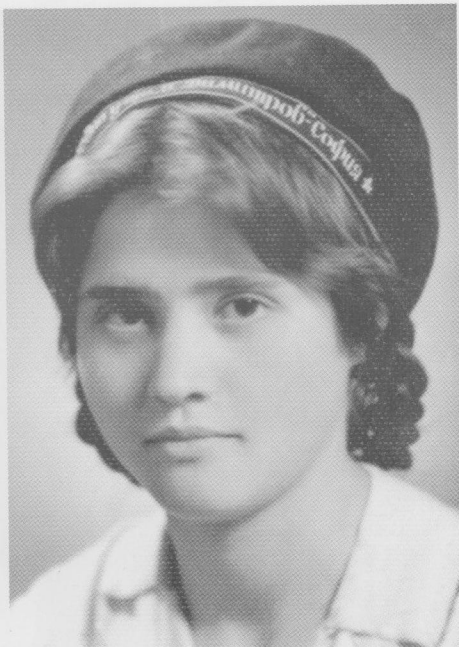

64. Костадин Няголов на моста в гр. Бостън, USA, 2003 г.

Костадин Няголов, сина на Алоис
Новак, дядото е Контрактант, а баща му е Владимир
До тях е Станка, съпруга на Костадин Няголов

65 а.

65 б.

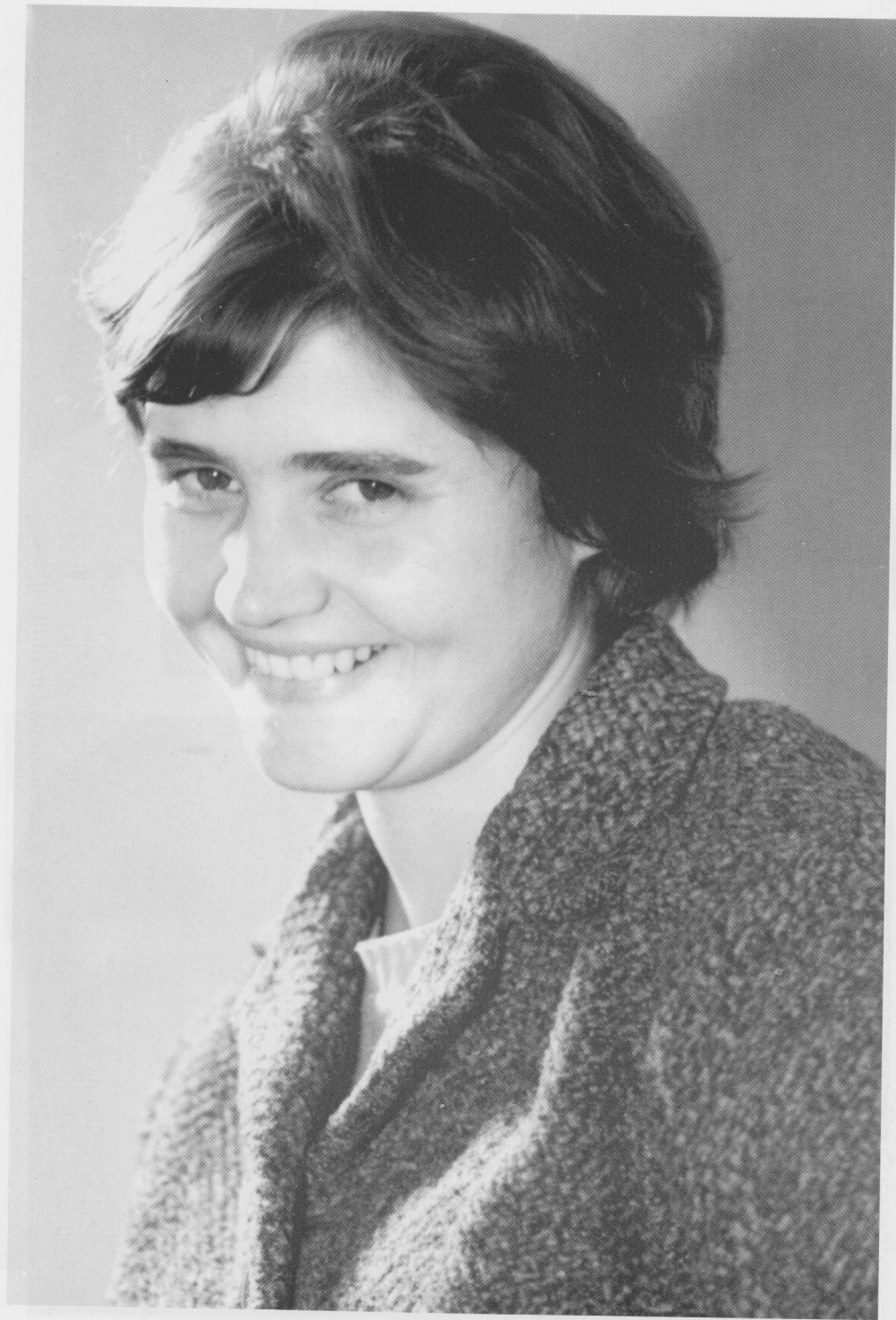

65 в.

65 г.

65 а, б, в, г. Величка Няголова в различни възрасти

66. Величка Няголова, 1967 г.

67. Величка Няголова и съпругът ѝ Христиан Пен, от Франция

68. Величка Няголова и съпругът ѝ Христиан
Пен, от Франция

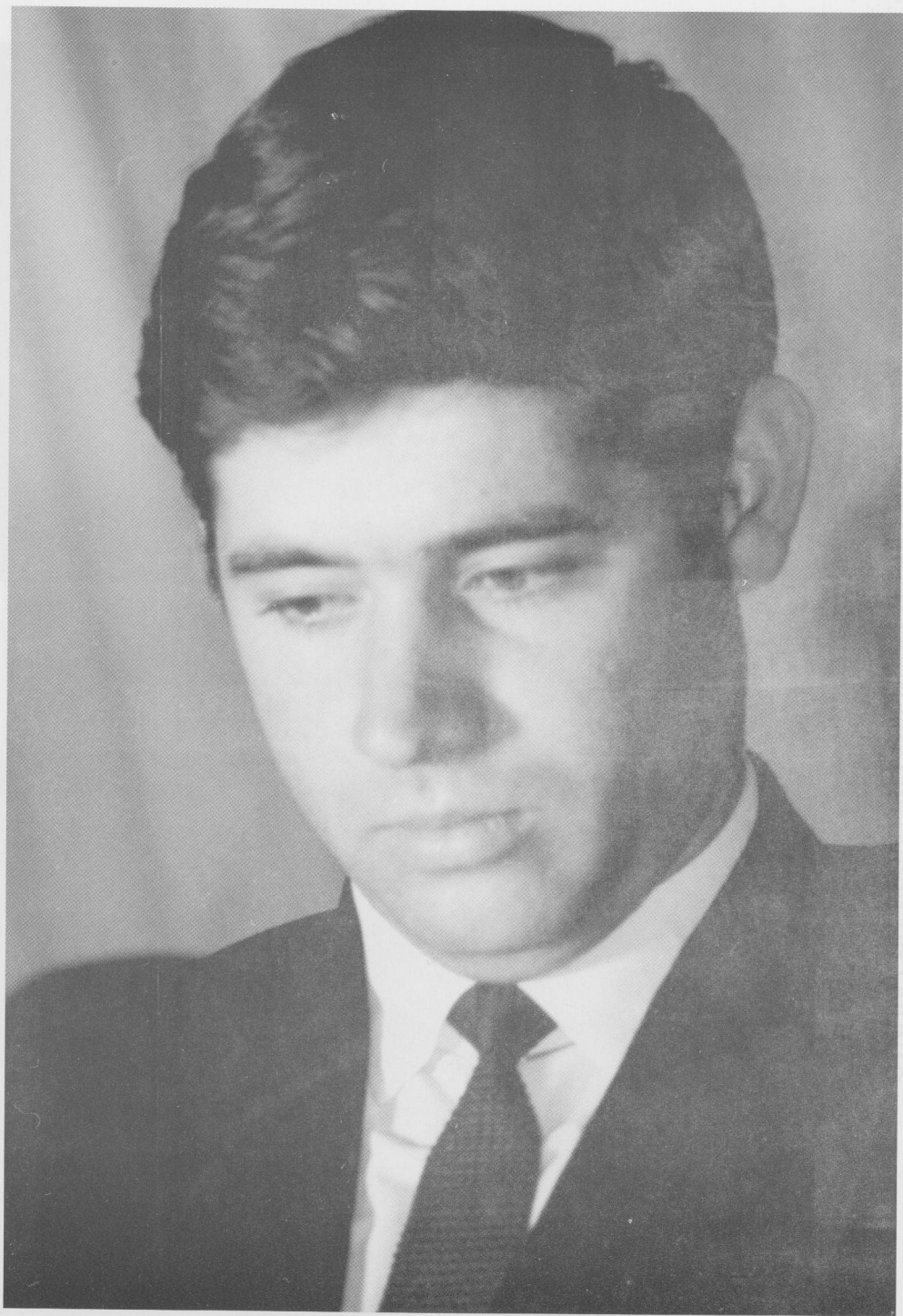

69 б.

69 а.

69 а, б. Христиан Пен и Величка Няголова на Алпите

70. Любомир Няголов

71. Младоженците Любомир Няголов и Славка

72. Любомир и Славка Няголови

73. Любомир и Величка Няголови

74. Костадин, Величка, Светозар и Любомир Няголови

75. Величка Няголова, Христиан Пен, Еленка и Светозар Няголови, 1999 г.

76. Учителят с децата, на „Изгрева“ (Вж „Изгревът“. т. XXI, с. 612)

77 а. Елена Казанлъклиева

77 б. Надежда Казанлъклиева - дъщерята

78 а. Елена Казанлъклиева

78 б. Д-р Радка Давидова и Елена Казанлъклиева

79. Рила, 1939 г. В средата е Учителя. На първия ред седнали: отляво, Мария генерал Стоянова, д-р Давидова и Елена Казанлъклиева

80. Рила, 1939 г. В средата е Учителя. На първи ред седнали: отляво Мария генерал Стоянова и Елена Казанлъклиева

на пречиствателна станция за битово фекални води, което е сложно и скъпо съоръжение. По най-общи предвиждания това ще струва около 500 хиляди лева.

3. Следва изработване и съгласуване на идеен проект и работни чертежи след одобряването му – стойността на проекта е около 10% от стойността на обекта – около 300–400 хиляди лева, където включвам и задължителния контрол по строителството.

4. Изпълнение на самото строителство, което ще струва също приблизително около 4 милиона лева. Това строителство в никакъв случай не може да стане само с доброволен труд. За целта е необходима реномирана строителна и монтажна организация, разполагащи с необходимата техника и изпълнители.

Явно такъв комплекс трудно може да се реализира в близките 50–100 години, като знаем с какви незначителни средства разполага Братството. Моето скромно мнение е, че на Бистрица – Орфей ще трябва да се култивира земята, насадят дръвчета, зеленчуци, да се изградят някакви допълнително леки навеси и бараки, и да се ползва за братски нужди през лятото.

Изграждането на бъдещия международен и световен център на Всемирното Бяло Братство трябва да стане там, където го създаде Учителят, а именно – на Изгрева и аз със всички мои сили, опити и знания ще работя за това.

В заключение искам да кажа, че съм приятно изненадан от навлизането на много млади хора – братя и сестри в Братството.

Те идват с много желание да се учат, да работят за разпространение учението на Учителя и в тях е бъдещето. Аз вярвам, че може би те ще са тези, които ще разпространят учението първо между българският народ, а след това – и в света.

Още повече, че вече до голяма степен са преодолен фанатизма и сектантщината

Все повече се пише и говори за Учителя в пресата, телевизията, издават Му се беседите в оригинал, които се купуват и четат от много повече хора у нас и чужбина, отколкото даже предполагахме.

Тъй като съм непоправим оптимист, считам, че мрачните прогнози на астролози и други за световни катаклизми няма да се сбъднат, човечеството ще се извиси и ще създаде условия за идването на Шестата раса, без да бъде унищожен сегашният живот.

17.01.2003 г.

Написал: (Подпис на Костадин Няголов)

Бележки на съставителя Вергилий Кръстев

1. За да се разбере как стои въпросът за Бистрица, трябва да се прочете и изучи отбелязания материал в «Изгревът», том XV, стр. 878–879 и 877–878. И накрая – том XVI, стр. 788.

2. И накрая трябва да научат песента «Писмото», да я изпеят, като предварително изучат защо е дадена тази песен. Вж. «Изгревът», том XIX, стр. 985.

3. И главният въпрос е признават ли Учителя Петър Дънов за Учител и ще изпълняват ли Неговата воля без никакво изключение.

4. Ще трябва да се определят. Ще изпълняват ли Неговата воля, която е Волята на живия Бог, или ще изпълняват своята си воля, която е деяние на предателите. Това е.

XIV.

Спомени на Любомир Няголов, рожден брат на Светозар

Брат ми Светозар беше много добър математик. Тази своя дарба той я използва с успех в астрологията, която е математическа наука.

В онези години – около 1950 г. – Светозар работеше като мозайкаджия. Той не започна да следва висше образование, за да помага в изхранване на бедното ни семейство с 4 деца. Майка ни Стефка беше домакиня. Баща ми работеше нископлатена работа. В тези мизерни условия двама братя и една сестра – Величка, завършихме висше образование. Брат ми Костадин – инженер землемер, а аз и сестра ми Величка – електроинженери, специалност «Електрически машини и апарати». Аз имах много хубав глас и като малък пеех в хор «Бодра смяна». Нямахме пари, за да вземам уроци по пеене и да завърша музикално образование. Аз също бях много добър математик и имах отлични оценки по математика в университета. После използвах тези свои дарби в астрологията.

Майка ми Стефка имаше голяма слабост и влечение към френския език. Това нейно влечение накара сестра ми Величка да отиде да живее във Франция. Аз пък учех освен за университета и вземах частни уроци по френски език. Учеше ме една сестра от Братството, която беше завършила френска филология и специализирала във Франция. След като тя завършила френска филология, отива на специализация във Франция. Адресът бил близо до «Жарден дьо Люксембург» – така звучи на български и на немски език, където «бург» е крепост. Тази наша сестра пита за този адрес, но никой не го е чувал. Накрая попитала един полицаи. Той мислил доста време и ѝ казал: «Вие сигурно търсите «Жарден дьо Люксембу» (като «р» и «г» почти не се чуват) и посочил адреса.

Аз от тези интензивни занимания с очите ми, ги преуморих. Започнаха да се червят, да парят, да имам често сълзене. Трябваше да ги плакна често с вода. Попитах Светозар за това мое състояние на очите. Той ми каза: «Винаги, когато очите са зачервени от изстинка или друга причина, ако очите парят или често сълзят, трябва да се правят горещи бани на очите. Тези бани се правят така: взима се дълбока купа (аз тогава на времето имах порцеланова) и се налива вода почти до ръба и се сгрява с открит бързовар. От време на време се изключва бързовара, с него се завъртва водата, за да е хомогенна и

се проверява температурата ѝ с пръсти на ръцете. Тя трябва да е доста топла, близко до горещата. Аз бях се специализирал и с пипане на ръце определях много точно достатъчно ли е загрята водата. След като се приготви водата, се взема една кърпа и се слага на рамото. Затварят се очите и леко се потапя лицето във водата. Първо носът реагира, ако е прекалено гореща. След 1–2 потапяния със затворени очи, започва истинската баня. Поема се дълбоко дъх, вкарва се лицето в горещата вода и започват интензивни мигания (отваряне и затваряне) на очите. Така седим, докато издържаме под водата (1–1,5 минути). След това лицето се вдига нагоре и леко се попиват очите с кърпата. Пак поемаме дълбоко въздух и пак мигаме или гледаме в доста топлата вода. Когато водата започне да изстива, се подгръва отново с бързовар и процедурите продължават. В първия момент след банята очите се зачервяват много, но след 1-2 часа се успокояват. При сериозни зачервявания банята трябва да се прави 3 пъти на ден: сутрин, обед и вечер. При по-леки състояния е достатъчна една баня на ден. Аз през целия си живот съм направил хиляди такива бани. Каква е тяхната цел: горещата вода раздвижва кръвта в микроскопичните кръвоносни съдове на очите и те започват да се оросяват по-добре.

Веднъж, като работех с отвертка и завивах една клемма, отвертката отскочи и се заби в дланта на ръката ми. Аз дезинфектирах раната и сложих йод. Въпреки това се получи вътрешна инфекция. Започна да се подува около пръстите ми. Ако инфекцията тръгнеше нагоре по ръката, ставаше опасно. Попитах Светозар. Той ми отговори: «Прави горещи бани на ръката си!» Аз започнах да топя ръката в умерено топла вода, но нямаше голям ефект. Тогава Светозар ми каза да започна да обливам мястото между пръстите с доста гореща вода. Слагах водата с лъжичка. Така ден след ден, докато накрая инфекцията изчезна. Горещата вода предизвиква бурна реакция в тази част на ръката и раздвижва кръвта и разнася инфекцията и я пречиства. След няколко такива бани, ръката ми оздравя.

При изстинки и грипни епидемии съм питал Светозар как да се лекувам. Той препоръчва пиене на гореща вода и горещи бани на краката до коленете.

Аз съм пил сутрин до 6–8 чаши кипяща вода с лъжичка. Водата се загрява в затворен съд и като кипне добре, се сипва в чашка с чинийка. Веднага се пие с лъжица до средата на чашата. След това се пие директно от чашата. В това време се подгръва отново вода и отново се пие до изпотяване. След това човек се преоблича. Ако по този начин човек изпие 6–8 чаши гореща вода, никакъв запек (ако човек има такъв) не може да устои и има резултат – освобождаване.

Светозар ми е препоръчвал да си правя горещи бани на краката при изстинки, ревматични сърбежи на пръстите на краката и др. Технологиата е следната. Загрява се до гореща вода един леген. След това част от горещата вода се сипва в друг леген и се долива малко студена вода. Водата трябва да е доста топла, малко по-малко от гореща. Потапят се за момент ходилата и веднага се изваждат. Пак се потапят и пак се вадят. Като спадне малко температурата, потапяме за момент единия крак и бързо го обливаме до коленете с топлата вода с ръце. После – с другия крак и т.н. Като изстине водата, се долива от горещата, която остана, и баните продължават до изпотяване.

При изстинки и грипни епидемии, главоболието е в пряка връзка с дейността на стомаха. Първата грижа е да се освободим колкото се може по-бързо от храната в стомаха и червата. След това оздравяването става бързо. Това очистиране на стомаха и червата става много ефикасно с пиенето на няколко чаши гореща вода.

През есента на 2000 г. се получи голяма инфекция на левия ми крак. Не знам дали беше цирей или кърлеж, но аз кърлеж не видях. Инфекцията беше много силна и бързо се поду кракът ми под коляното. Ходих на лекар и взех няколко дни отпуска. Той ми предписа и лекарства, но аз не ги взех. Отидох при Светозар и му разказах за случая. Препоръча ми да слагам компреси от царевично брашно. Купих сухо мляко и започнах с компреси. Царевичното брашно се бърка с малко вода и сухо мляко на слаб огън. Слага се и малко захар. Царевичното брашно трябва да се сгъсти, да не тече, а да стане като мека питка. Докато е гореща, тази питка се слага върху цирея или мястото, което е възпалено. Аз слагах почти на целия крак. Слагах нови компреси 3 пъти дневно. В паузите между компресите топах крака в доста топла вода. Над питката се слага найлон, да покрие, след това се обвива с парцал и се бинтова здраво. В първите дни няхах резултат. Но аз продължих упорито да слагам тези компреси. Започнаха чрез компресите да се отделят много отрови. Аз започнах отново работа и сутрин правех компрес. Цял ден работех с него. Вечер го сменях с друг, и така след десетина дни инфекцията изчезна. Остана само една голяма дупка, следа от която имам и сега.

Искам да разкажа един случай с майка ми Стефка (по паспорт – Стефана). Тя живееше в кв. «Дружба», заедно със Светозарови. Когато тя сутрин хранеше гълъбите, или при други разходки около блока, беше се запознала с доста съседи. Един ден разплакана възрастна жена, която живееше над майка ми, ѝ разправила своето тегло със сълзи на очи. Двамата родители имали син. Той порастава и решава да се ожени. След сватбата, под диктат на снахата, синът започнал да моли родителите си да му припишат имота, и те го направили. Не се минало много време, и синът, под въздействие на жена си, започват да водят дело да изгонят родителите си и да ги осъдят да платят наем за живеенето си там. Делото било в заключителна фаза, в полза на младите. Точно в този момент старите хора се оплакали на майка ми и излели пред нея страданието си. Майка ми нищо не им казала, но започнала много да се моли за тях. Не се минал един месец, и тя отново видяла двамата стари хора. Те веднага се похвалили, че внезапно двамата млади прекратили делото и престанали да тормозят родителите. Невидимият свят, с помощта на майка ми, помогнал за доброто разрешаване на тази задача.

Ще опиша накратко един случай с дядо ми Костадин (Кънчо) и баба ми Величка. Те са били от първите, които са приемали Учителя в Бургас. Случаят вече е описан, но аз накратко ще го повторя. Дядо ми е бил пощенски служител. Един ден баба ми Величка не била добре и изпраща дядо ми да изпрати телеграма до Учителя на Изгрева и да Го пита как да я лекува. Дядо ми тръгва към пощата, а в този момент Учителят изпраща един брат да пусне отговор на телеграмата на дядо ми. Когато той отива в пощата с намерение да пусне телеграма, те му казват: «Г-н Стойчев, има телеграма за Вас.» Телеграмата била отговор на това, което той искал да пита. По-късно в София дядо ми разговарял с Учителя. Той му казал: «Когато сте в трудно положение, рекох, напишете ми едно писмо. Където и да съм, аз ще намеря начин да Ви отговоря.»

Аз многократно съм писал писма до Учителя през живота си и винаги Той ми е отговарял. Когато искахме с жена ми Славка да посетим Франция, написах писмо до Учителя, за съдействие. Още бяха на власт комунистите. Моят пряк началник ми казваше: «Ти ще останеш там, не мога да гарантирам за тебе.» След като написах това писмо и горе го разгледаха и дадоха положителен резултат, аз видях, че нямаше сила, която да ни пречи да заминем. Навсякъде всичко вървеше като по мед и масло. Успяхме да посетим Франция за 2 месеца.

Друг път имах проблеми в службата ми. Аз написах едно писмо – молба до Учителят с цел да ми помогне да разреши проблемите си с тези колеги. В списъка имаше и съседи, роднини, с които в този момент не бях в добри отношения – общо 17 души. Написах писмото и зачаках. След около месец започнах да изглаждам противоречията си с тези лица. Когато им казвах, да забравим миналото, и че аз искам да се помирим, никой не ми отказа. Невидимият свят беше говорил с всеки един от тях и те бяха подготвени.

Не напразно Учителят казва: «Рекох, напишете ми едно писмо...» Той не казва: изпратете ми устна молба. Това е нещо подобно при започване на работа. Подаваш писмена молба. Тя се разглежда и в определен срок се взема решение.

Важното е човек да знае какво да иска и как да го поиска. Тогава ще получи и отговор.

Някъде към 1991 г. аз бях вече завършил и специализация «Педагогическа правоспособност». Кандидатствах да работя като учител по електротехническите дисциплини в техникум по електротранспорт. Приеха ме. Още в началото, преди да започне учебната година, аз написах едно писмо до Учителя: «Учителю, искам да преподавам електрически машини.» За мое съжаление разпределиха часовете и аз преподавах по други предмети. През другото лято се откриха места за учители в Техникум по електротехника и автоматика. Имаше много кандидати, но приеха мене. Какво беше моето учудване, като основно преподавах «Електрически машини». Моята молба до Учителя получава отговор през следващата година.

Аз съм писал много писма до Учителя. Важно е да знаеш какво искаш и да опишеш случая си кратко. Всяко написано писмо се разглежда в Невидимия свят, и ако се даде положителен резултат, Учителят възлага на някои от нашите заминали братя да разреши случая. Ако става въпрос за разрешение на кармични връзки, в първо време тези същества отнемат кармата от нас и ние преставаме да се мразим. Впоследствие се стига и до подобряване на отношенията. Докато за нас един кармичен проблем е непосилна задача, за съществата от Невидимия свят това е фасулска работа. Важното е ние да сме поискали конкретна помощ в дадена насока.

Друг важен момент е: в периода на действие на писмото до резултат, не трябва да споделяме с никого за тази задача. Тя остава само за нас и Бога. След като разрешим дадена задача, за която сме искали помощ и тя става спомен, чак тогава може да се сподели с другите.

Също много важен момент е, че не всяка молба се удовлетворява веднага. Само за спешните случаи се отговаря веднага.

По този повод си спомням един случай, който съм чувал и е описан. Една сестра, по времето, когато беше жив Учителя, завела малкото си дете в зоологическата градина. Тогава е имало и бели, огромни полярни мечки. Те стигнали до клетката на такава мечка и майката се разсеяла и не видяла, че детето си е пхнало ръката в клетката. Мечката веднага скочила, отворила уста и да ухапе ръката. В този момент майката вежда какво става и само извиква: «Учителю!» Мечката се сковава с отворена уста и детето изважда ръката си. Такъв случай имаше и със сестра ми Величка, когато по преспата литва надолу към леденото езеро «Окото» на Рила. В един момент тя извиква «Учителю» и се спира на една малка бобунка. След това Светозар стига до нея и я спасява.

При различни наранявания аз обичах да слагам на раната йод. Той изгаря тъканите и след това раните трудно зарастват. Дори и при по-сериозни наранявания, с кръвене, Светозар препоръчва топена на засегнатия пръст в гореща вода. Така тъканите се запазват и по-бързо засегнатото място оздравява.

XV.

Величка Няголова

Примери из моя живот

1.

Беше някъде към 1975 г. Отидохме с първия ми мъж на Мусала. Мисля, че беше януари месец. Зима беше на планината, но нямаше много сняг. Качихме се по въжето нагоре до върха. Седяхме малко горе. Времето беше ясно, слънчево и много студено. Стана време да слизаме. Отначало бе леко, но после оставихме въжето и се отбихме надясно, по летния път. Но сега имаше лед и сняг по него. Стигнахме до една малка скала и трябваше да скоча долу на пътеката. Много беше стръмно и плъзгаво. Опитах се – не можах. Страх ме беше, че ще се плъзна. А надолу е огромната пропаст чак до езерото «Окото». И всичко е заледено.

Мъжът ми веднага скочи долу и започна да ми казва как да слеза, къде да стъпя. Но аз нямах доверие. Времето вървеше и скоро слънцето щеше да се скрие. Беше към 5 часа следобед. Събух обувките си – по чорапи. Но все не можех да се реша. Предпочитах да се плъзна по урвата, но не и да слеза. Това беше по-лесно за мене. Но долу бе сигурна смърт. Мъжът ми взе да ми крещи. Времето вървеше – вече повече от половин час седя на тази канара и не смея да скоча. И колкото повече седя, толкова повече се завърташе главата ми. Само с хеликоптер можеха да ме спасят. Но къде?

По въжето до нас прескочиха двама души – също като кози – (раз-прас) и профучаха. Не им се дори обадохме. Те бяха с хубави туристически обувки. И много леко слезоха надолу.

Аз бях цялата изтръпнала и се вцепенявах вече. Мъжът ми крещеше и ми протягаше ръка. Но аз не можех да се доверя на нищо. Все предпочитах да се плъзна по пропастта.

И тогава стана чудото. Когато човек се намира между живот и смърт, става ясновидец. И дойде до мене едно същество, много строго и категорично. Така ми каза: «Ти ще стъпиш тук с десния си крак! И няма да паднеш – държа те!» И ми показва точно къде да поставя десния си крак. И беше толкова строго, че не можах нито да му противореча, нито да не му окажа доверие. Напротив – на Него имах пълно доверие! И искам, не искам – поставих десния си крак на показаното място. След това Съществото ми посочи вляво и каза: «Ето тук пък ще сложиш левия си крак! И няма да паднеш! Аз те държа!» И отново го послушах. То просто ми заповядваше с много авторитетен глас. И отново десния крак и накрая слезох от тази скала. Нощта вече падаше. Но надолу не ни беше така трудно.

И така, благодарение на тази невидима помощ, аз слязох благополучно и останах жива. Не видях добре дори образа на това Велико Същество, което беше оставило важната си работа и бе пратено да ми помогне и спаси. Да бъде благословено!

АМИН

2.

Бях студентка. До нашия двор на Изгрева далеко, започваше дворът на комшията ни Любо. Той не беше от Братството. Имаше куче – овчарска порода. И се държеше грубо и лошо с него и го възпитаваше. Кучето стана лошо и опасно. Но беше все вързано и в двора им.

Вървя по улицата ни «Латинка» и се връщам в къщи. Изведнъж, изневи-делица, отляво, от двора на Любо, изскочи това куче. Мисля, че се казваше Видра. И веднага се хвърли на мене да ме разкъса. Насочи главата и зъбите си към дясното ми коляно.

Нямаше време за мислене. Само извиках: «Учителю!» И чудото стана. Парализираха се зъбите на кучето и макар че устата му беше вече на коляното ми, то не можа да ме докосне! И си тръгна.

Продължих пътя си до нас. Учителят ме спаси! На Запад има много деца, ухапани лошо от кучета, лекуват ги в болница. И невинаги оживяват.

Така аз видях силата на Бога, на Учителя. Само при едно повикване за помощ – Той веднага се отзовава и спасява дори и от смъртта.

Благодаря, Учителю!

3.

Колко пъти ми е помагал Учителят! При всяко затруднение Го позовавах и винаги ми е помагал.

Бях малка, в отделенията. Влезе лекарката и каза всички деца да приготвят ръката си, на която имат ваксинация против вариола. Изтръпнах от ужас. Аз нямам такава ваксинация! Учителят не е позволил да ме ваксинират. Родителите ми са ме завели, още съвсем малко дете, и Той казал: «Не я ваксинирайте, а за глобата ще се нареди!» Защото е имало голяма глоба, а моите родители в никакъв случай не са могли да я платят. Но Учителят уредил и този въпрос. По свой си таен и мистериозен начин. Дошла заповед за глоба на Крум Няголов, защото не е ваксинирал детето си. И като по чудо, в пощата работел в този момент наш роднина, Георги. И гледа той: «Глоба! Та това е за вуйчо ми!» И взима и скъсва листа и го хвърля. И така и глоба не плащат родителите ми.

А сега – аз седя с голям вътрешен страх и подготвих ръката си, и мълча. Но призовах силно Учителя да ми помогне. И стана чудо! Мина лекарката със сестрата, и не разбраха, че аз нямам тази първа ваксинация за вариола.

4.

Синът ми Благовест беше на 3 г. и се разболя много и повръщаше. И се обезводни организъмът му. Искаха да го вземат в болница. Но аз не го дадох. И с клизма успяхме да спрем повръщането. Както и на всяка една минута раз-

твор със солена, после със сладка вода. И спря да повръща. Спаси се, но много трудно!

И на сутринта веднага идва у нас уплашена лекарката от поликлиниката, и ме накара да подпиша документ, че не желая да дам детето в болница. И отново му предписа лекарства и антибиотик. Насили ме да му дам, а аз не исках. Детето се беше оправило.

Но на сутринта – дадох му. А лекарката в уплахата си, не видяла, че това лекарство подсилва повръщането. И детето започна отново да повръща и този път нямаше спасение за него. При неговия отслабнал организъм, лекарството поднови повръщането и нямаше никакъв шанс да се спаси детето. Постепенно то си умираше – отиваше си.

Беше слънчев, пролетен ден! И майка ми дойде и казва: «Ще оздравее детето, чудо ще стане!» А тя имаше много силен, борчески дух. Но аз ѝ отговорих: «Не, майко! Детето си отива!» И се обърнах с последна гореща молитва към Учителя. И казах така: «Вие можете, Учителю! Детето е все още живо. Вие можете да го спасите!» И Го помолих със силна вяра и голяма молба, защото не можех да понеса да си замине това малко дете.

И стана чудото. До половин час детето взе да се оправя, повръщането спря, и след 1 час детето яде малко. Та, спаси го Учителят! И от за Слава Божия! За да ви разкажа сега този случай.

Учителят всичко може! Бог всичко може! Любовта е над всичко в света. Дори и над смъртта!

5.

Дълги години нашето семейство дружахме с брат Петър Филипов. А брат ми Светозар живееше у него и му помагаше за всичко. Много хубаво работехме с този брат. От него аз се научих какво значи «Молитва», и то дълги молитви и непрестанна връзка с Невидимия свят. Школата на този брат беше строга и безпощадна. «Посипете главите си с пепел!» – казваше често той. И ни съветваше да водим чист и свят живот.

Много пъти бяхме заедно на екскурзии на Витоша – през Бистрица. И цял ден изкарвахме в рая! Само в работа, песни, молитви и чудни разговори за Невидимия свят. Четяхме и 1 беседа от Учителя. Изкачвахме се чак до този чуден и необитаем връх «Купена».

Та, брат Петър имаше роден брат – Илийчо. Той беше певец – тенор. Пееше много хубаво. Имаше нещастен брак, беше се развел, а все обичаше жена си. Тя беше пианистка. Той по-рядко идваше при нас на срещите ни. Имаше много добро сърце и ние всички много го обичахме. И от мъка той се разболя. И брат Петър ни каза, че има рак и е осъден да си замине. Но той ни каза още: «Ние можем да направим чудо и да го спасим. Трябва да имаме силна вяра и в непрестанна молитва – и ще стане чудо. И Илийчо ще оздравее и няма да си замине.»

Аз взех присърце всичко. И започнах да се моля с гореща молитва и много силна вяра. Просто бях убедена, че Илийчо ще оздравее.

Бях студентка. На сутринта отивам за университета си в София. Вървя по улица «Патриарх Евтимий». И все се моля за Илийчо. И изведнъж пред вратата на един магазин припаднах в несвяст. Веднага ме вкараха вътре, седнах на стол и една клиентка – лекарка се занима с мене. Мина ми.

И после разбрах закона. Когато съдбата е определила някой да си заминие и ние много силно настояваме пред Бога да остане, възможно е. Но ще трябва ние да си заминем на негово място. Понеже молитвата ми беше силна и много чиста, отговори ми се. Но така, че разбрах закона. Значи никога и за нищо да не настояваме да бъде нашата воля, дори и в молитва. Винаги трябва да приемаме волята Божия и като се молим, да казваме така:

«Моля Те, Господи, помогни да оживее и оздравее Илийчо, но ако е такава Волята Ти. Да бъде Твоята Воля!»

Така научих този закон за болестите, за заминаването и за решението на Съдбата. Беше към 27 януари, когато Илийчо си замина от този свят. Коя година? Или 1960 г., или 1961 г. – не помня. Изпратихме го с дълбока скръб. Но такава беше Волята Божия! Амин.

6.

Имах приятелка Пенка. Тя ми беше колежка в Университета. Заедно завършихме. Имахме и трета приятелка – Мария. И трите бяхме неразделни и се дипломирахме и трите като електроинженери.

Пенка не вярваше в Бога. Аз никога не открих идеите си на моите колежки. Те знаеха, че съм вегетарианка, и вероятно се досещаха. Но никога не говорехме по тези въпроси. Те и досега са ми приятелки – толкова години! Но сега им говоря и книги им давам да четат от Словото на Учителя. Но тогава бяха комунистически времена и за вяра в Бога не можеше и да се спомене. А сега и двете се интересуват и четат.

Пенка беше сама в семейството си. Майка ѝ беше германка, а баща ѝ българин, архитект и комунист. Много беше добър човек и много обичаше осиренената им дъщеря Пенка. Наричаше я Калинка. Като отивах у тях, много ми се радваха. Особено бащата.

И ето – той се помина. А беше атеист. И в семейството му, жена му и дъщеря му Пенка нищо не разбират – нито се молят, нито се интересуват от «невидим свят».

И ето, че аз сънувах сън – видение.

Чукам на вратата у Пенка. Отваря ми баща ѝ. И както винаги, много любезен: «Здравей, Величке! Как си?» И т.н. И аз му отговарям. И изведнъж той ми каза: «Добре, че дойде! Защото само ти можеш да говориш с мене. Не знам какво стана – но вече не ми обръщат никакво внимание и жена ми, и дъщеря ми – не ми говорят, не ме чуват, не ми слагат да се храня, не ми дават храна. Нищо не разбирам. Добре, че дойде ти, защото с теб мога да се разговарям.»

А аз му казах: «Вие не знаете ли, че с Вас стана една промяна!» – «Не – отговори ми той, – не знам.» А аз продължих: «Вие си заминахте и сега сте в Невидимия свят, като душа, и затова жена Ви и дъщеря Ви нито Ви виждат, нито Ви чуват, нито разбират. Вие сте невидим за тях!» А той ми казва: «А ти Величке, как ме виждаш и можеш да говориш с мен? Много съм ти благодарен.» А аз му отговорих: «Аз нямам проблем да виждам душите в Невидимия свят и да се разговарям с тях!» Толкова много се зарадва този човек, че му отворих очите, че разбра. И се успокои. И повече не го сънувах. Помогнах на душата му да се ориентира горе, в другия свят.

А на Пенка казах, че до 40 дни трябва да му оставят храна на масата. Но дали тя изпълни това – не знам.

Така помогнах на този човек, който ме беше обичал и уважавал, да се ориентира в новата обстановка, в която трябваше да продължи да живее, но вече като душа. И защо намери мене? Душите в страдание търсят най-малката светлинка, за да им се помогне. Той ме познаваше и мене намери. Всъщност аз сама отидох у тях и така се срещнахме с него и му помогнах много. Слава на Бога!

И така, бяхме три приятелки – колежки в университета – Пенка, Мария и аз. С Пенка бяхме родени в една година, а Мария беше 7–8 години по-възрастна от нас и имаше дъщеря на 15–16 години.

И така стана като чудо в природата, че и трите забременяхме по едно и също време. С Пенка родихме синовете си в един и същи ден – 1 август 1970 г., но в различни родилни домове. А с Мария бяхме в един и същи родилен дом. И тя беше с миома и чакаше трудно раждане. Но не се отказа от второто си дете, нито заради тази миома, нито заради голямата си вече дъщеря, която се срамуваше от майка си. Аз родих сина ми на 1 август 1970 г., а Мария – 1 седмица след мене. И идваше да ме види и решише косите ми, които бяха станали на топка. Помагаше ми. И какво стана! Роди дъщеря, и помен не остана от миомата ѝ. Толкова човечна и добра, с големия си корем идваше всеки ден да ме види, докато излязох от родилния дом. И Бог ѝ помогна. А сега и двете четат окултна литература, която им подарявам.

7.

Отидохме с мъжа ми в Алпите. Наши приятели устройваха стаж по Паневритмия. Всеки ден се качвахме на една полянка и играехме, било с магнетофон, било с цигулка и китара. Млада двойка свиреха.

Височината бе над 1000 м. Един ден решихме с мъжа ми сами да отидем на екскурзия нагоре. Някъде към 2500 м имало голямо и красиво езеро. И пътят бил лек до там. А нагоре се издигаха високи върхове, много красиви и над 3000 м височина.

Приготвихме малки ранички и термос с гореща вода. Беше идеален, слънчев и горещ ден. А това е рядко за тук. Обикновено всяка вечер има буря и пороен дъжд, а сутрин небето е ясно, времето хубаво. И така играехме всеки ден Паневритмия.

Тръгнахме сами с колата. По шосето стигнахме до един малък заслон. Оставихме колата. Казаха ни, че нагоре, по виеща се «козя» пътечка, директно се изкачва до това голямо езеро на 2500 м. Вие качвали ли сте се по права линия от 1000 до 2500 м.? То беше един огромен баир и пътечката се въртеше наляво, надясно и беше отвесно – почти 80–85°. Само на някои места се образуваше нещо като «легла» – хоризонтални, и човек можеше да си почине.

Заизкачвахме се весело нагоре по стръмния баир. Мъжът ми взе малка раничка с термоса, а аз – още по-малка и без термос. Вървахме смело нагоре. Слънцето печеше безмилостно. Страшна горещина. И по този отвесен баир лъчите падаха почти перпендикулярно. И беше доста трудно. То имало и друг, обиколен път, но ние не знаехме.

Мъжът ми отиде напред, нагоре, а аз останах по-назад, по-бавно се движех. То няма място и къде да се спреш. Сърцето се задъхваше.

След мене се качваха и други хора, че и цели групи от туристи.

Както вървах, Слънцето ме напече силно, и почувствувах, че губя съзнание. А това го правя много лесно. Още от малка, и особено като ми биеха

инжекции в училище. И все по-трудно и по-трудно ми беше да вляза обратно в тялото си. Лесно излизах, но трудно се връщах, чак с конвулсии понякога.

И сега, като видях, че излизам от тялото си, спрях се и не мърдам. Всяко мърдане е опасно. Малко по-нагоре, намерих една равна тераска и легнах в нея, и не мърдам! Двойникът ми е излязъл вече наполовина. И, ако припадна тук, кой ще ме спаси? Дори и с хеликоптер ще е много трудно. Лежа, мълча и виждам, че само «гореща вода» би ме спасила. И ето, минава покрай мене една дълга група – защото се върви само по един, толкова е тясна козята пътека. Веднага ги попитах – имат ли термос с гореща вода. Отговориха ми: «Не, имаме само вино.» Отказах им. Казах им нагоре да кажат на мъжа ми в какво положение се намирам. Но те не разбраха, че бях между живот и смърт. Организмът ми бе обезводнен и силно загрял от палещото слънце, което гореше безмилостно. Групата се изниза нагоре. После разбрах, че намерили мъжа ми, казали му, но той колко е разбрал! А и невъзможно му беше да слезе по тази пропаст.

Аз лежах и се борех да не изгубя съзнание. Молах се, но се обезсърчих и си казах така: «Сега, Господи, и да искаш да ме спасиш – не можеш! Невъзможно е!»

Нямаше вече хора, които да се изкачват нагоре. Лежах, не мърдах, не смеех дори да дишам. Двойникът ми – почти изскочил от мене. И в това мое отчаяние, изведнъж по пътеката нагоре се заизкачва една жена, сама, на известна възраст. Добра туристка – с екип и с хубави туристически обувки. Наближи ме – аз лежа в дупката. Като стигна до мене, и нея попитах много внимателно за гореща вода, без да мръдна. Само устните си движех. И тя не разбра положението ми. Но ми каза така: «Нямам гореща вода, но имам ябълка!» И бръкна в раничката си и ми подаде една ябълка. Казах ѝ да си отреже половината за нея, но тя ми отговори, че имала и други ябълки. И си продължи пътя нагоре по стръмния баир, без да се тревожи за мене.

Взех ябълката, и много не вярвах, че тя ще ми помогне. Полека-лека я изядох, като все лежа и не мърдам. И с всяка хапка – животът се вливаше в мене. Изядох я. Надигнах се и полека-лека продължих изкачването си. А то трая 1 или 2 часа. Пооправих се, намести се двойникът ми. По-нагоре мъжът ми, предупреден от туристите, ме чакаше. Невъзможно му беше да слезе по пропастта. Разказах му за преживяното от мене състояние. Пих гореща вода от термоса.

И така, когато в крайния и критичен момент аз казах: «Господи, сега, и да искаш, не можеш да ме спасиш!», Той пак ме спаси, чрез тази самотна туристка, която Той изпрати и тя ми даде ябълка. Така оживях. Да бъде благословена!

Качихме се най-после на това толкова красиво езеро на 2500 м. А нагоре от него – огромни, високи и красиви върхове! Не се качихме по-нагоре. Обиколихме езерото, ядохме и по дългия и лек, обиколен път си слязохме. Пътят се виеше в сред красиви поляни, отрупани с чудни, нежни цветя. Беше като в рая! Не видяхме никакво затруднение при слизането ни. Радвахме се на тези девствени, райски градини.

Закон е: Не оставай сам в планината! Носи си винаги термос с гореща вода! Не губи вратата си в Бога! Той работи в невъзможното!

Да, физически беше невъзможно да се спася. Дори и духовно беше непостижимо. Реално погледнато, никой не разбра състоянието ми и никой не можеше да ми помогне! Но Бог пак успя да се изяви – и то чрез тази самотна туристка и ябълката, която ми даде.

Прочетох написаното на съпруга ми. Той ми каза, че тази група туристи не са го намерили и нищо не му е казано. Той седял и все ме чакал. Ако е знаел положението ми, щял да слезе при мене, колкото и трудно да беше. Учителят написа писмо и по него аз създадох чудна песен. Ето и част от него.

«Вярвай в невъзможното.
Вярвай в непостижимото,
за да видиш тяхната реалност
и постижимост!
Бог е Бог на непостижимото,
на невъзможното!
Ако търсиш възможното,
търсиш света.
Ако търсиш невъзможното,
търсиш Бога!
Там е смисълът на Живота!
Любовта е Любов за Непостижимия живот,
Мъдростта е Мъдрост за Непостижимата виделина,
а Истината – за Необятната свобода!
Това е Идеалът на Великите души,
Великите души,
които служат на Бога с пълнота
и търсят Невъзможното, но Постижимото.» И т.н.

Значи, че Небето разполага с методи да ни помогне, в каквато и беда да попаднем! Трябва да имаме силна вяра в това! Те правят и чудеса и са способни да ни спасят и от смъртта! Амин!

8.

Отидохме с мъжа ми да видим една приятелка в Париж и вечерта останахме да спим у нея. Мъжът ѝ беше заминал със синът им. Християн спа на леглото на детето, а аз – на походно легло в коридора. Зад мене беше входната врата.

Заспах. Събуждам се от силно притискане върху мене. Бях обърната наляво. И отгоре, върху тялото ми, ме натискаха с огромна сила две яки ръце. И все по-силно и по-силно, задушавях се вече. И това ме събуди. Защото спях дълбоко. И от силното притискане, да ме смачка съществото над мене вършеше работата си, и аз за съжаление не можех да мръдна. Бях хваната като в клещи. И не беше нито видение, нито сън – защото се събудих и продължавах да бъда все по-смачкана и по-смачкана. Не можех нито да се обърна, нито да помръдна. Ужасно тежко изпитание! И целта беше да ме смачка, да си замина. Аз мислех, че е физически човек, нали вратата беше зад главата ми?

И тогава, без да се мръдна, и без да мога и да дишам повече, вземах да изговарям формулата: «Бог е Любов!» И то така бавно, защото не можех да произнеса добре думите, от силното притискане: «Бо-о-о-г... е Любов!» Докато стигна до «Любов», и само успяла да кажа «Бог», и то с голямо усилие, махнаха се тези ръце над мене, просто изчезнаха. Веднага се обърнах надясно и гледах да видя някой, очаквах, че е човек. Но нямаше никой в коридора. Гледах наляво, надясно, напред, назад – няма! И не можех да повярвам, защото стискането беше напълно физическо. И тогава разбрах, че е било

астрално същество, нещо като «фантом» (между физическо и астрално), и че то ме е натиснало, за да ме унищожи и да си замина. Лекарят би констатирал «сърдечен удар». И толкова!

Но в моето будно съзнание, се яви формулата: «Бог е Любов», а тя е велика формула и е равна на пистолет във физическия свят. Такава сила има тя! И то не успях да я изговоря до края, и съществото изчезна. И помен не остана от него!

Аз знам силата на тази формула от Учителя, но сега я изпитах върху себе си. И без нея и магическата ѝ мощ, никой не можеше да ме спаси. Та, да знаете, и да я употребявате в случай на нужда.

Сутринта разказах преживяното на приятелката ми. Тя ми каза, че това същество е търсило нея, а е намерило мене. А брат ми Светозар ми обясни, че в къщата е имало *магия*, която с тази велика формула – аз развалих! Амин!

9.

Не помня коя година беше. Майка ми беше жива и много болна тази нощ. Сънувах Учителя.

«Срещам Го някъде и Той каза: «Които не изпълнят Волята Божия – ги чака смърт!» Аз се стреснах. Учителят беше строг! Но изведнъж лъчезарна усмивка заля лицето Му. И Той бръкна с дясната Си ръка вляво, във вътрешното Си джобче, и извади едно малко тефтерче. Отвори и прочете с усмивка: «А които изпълнят Волята Божия, ги чака Живот и Възкресение.» Успокоих се и се зарадвах. Събудих се сутринта и майка ми беше по-добре. Кризата беше минала. Учителят я спаси. Благодаря!

10.

Още много малка имах едно «хоби» – страхувах се много от разгарящи се нагоре пламъци на огън. Имахме вкъщи един примус, не помня с какво работеше, но като го манипулираха баща ми и Светозар, се вдигаха нагоре високи пламъци, чак до покрива на бараката ни. Като видех това, отварях вратата и беж да ме няма. Тичах чак горе, до Симеонов, недалеко от салона, и нямаше сила, способна да ме върне вкъщи. Имах панически страх. И моят баща се принуди и махнаха този примус.

Минаха много години. И веднъж сънувах как горях на огромен огън – кладата, висока. И моята душа отстрани наблюдаваше горенето на физическото ми тяло. И тогава разбрах откъде идваше този страх от пламъците на огъня. Бях изгаряна на кладата като християнка или богомилка. Вече преодолях този си страх, останал в моето подсъзнание. Така че – всичко остава складирано – и хубавото, и лошото. И един ден излиза.

11. Смаляване и уголемяване

Днес ще ви опиша едно мое преживяване. Моят Асцендент е Риби (аз съм Рак) и Управителят Нептун е в Дева. Това ми дава да се виждам малка, да се смалявам, по-малка, отколкото съм. И така цял живот. Бях много срамежлива, чак до комплекс. Девата вижда нещата малки и дава скромност.

Вторият господар на хороскопа ми е Юпитер. Той пък вижда отвисоко! Неговият цикъл е 12 години. И така, при едно от неговите преминавания през моя Асцендент, и в опозиция на Нептун, някъде към 1978 г., ми даде следното преживяване (те никога не се повтарят и не са еднакви):

Изведнъж се почувствувах голяма, голяма (това беше психическо изживяване) – 10-на метра и повече, като големите апартаменти. И тръгнах навсякъде, вървя и все съм голяма. Гледам от много високо долу хората вървят, колите се движат, и аз се страхувах да не ги смачкам. Тръгна за метрото в Париж, и все така голяма вървя. Чудех се как ще вляза в това метро, как ще изляза и т.н. Качвам се по стълбите за апартамента ни, където живеях, и все тези затруднения с ръста – огромен и как ще мине. А минаваше, и то много леко. Изведнъж – гледам едно красиво, фино същество в небето, насреща от прозореца ни. Толкова хубаво, лети, лети и седи насреща ми. Чувствувам, че това съм аз, т.е. - моят етерен двойник. Защото те са много красиви! Всички хора имат извънредно красиви двойници! И аз виждам този двойник толкова изящен и с неземна красота и знам, че това съм аз. Това ми е ясно в главата. И лети с различна скорост, и много ѝ е леко да лети, а аз я следях. И знаех с абсолютна сигурност, че това същество съм аз! И бях в необикновено преживяване! Не мислете, че беше сън. Това състояние продължи няколко дни – 1 седмица. И присъствието на това ефирно същество във въздуха беше голямо благословение както за мене, така и за Париж! Гледах и се чудех. И това същество влизаше в мене и тогава аз пак се чувствувах голяма, висока – като гигант! И вървях по улиците, метрото, отивах на работа – и бях сериозна и задълбочена. С мене беше все това велико същество и аз се чувствувах все така огромна.

Знаем, че бях много учудена и писах на майка ми за това мое преживяване. Тя беше жива. Замина си в 1995 г. Тя ми отговори и писа, че това състояние ще продължи няколко дни, 1 седмица, и постепенно ще изчезне. И така стана. До 1 седмица – изчезна това мое видение, а и физическо и психическо преживяване. Много разсъждавах по това събитие в моя живот. Никога досега Юпитер не ми беше давал такова нещо! Много пъти е минавал през моя Асцендент, т.е. на всеки 12 години. И сега ми даде това силно изживяване, което беше психическо, но и физическо. Защото е много трудно изведнъж да се почувствува човек толкова огромен по ръст. Казах си, нали се чувствувам все малка, и сама се намалявам, сега Юпитер искаше да ме прекара и през тази опитност – какво е човек да бъде огромен! Това беше някъде към пролетта и при точното минаване на Юпитер през моя Асцендент.

След 12 години пак очаквах какво ли ще ми даде Юпитер, с новото си минаване през Асцендента ми. Даде ми всичко друго, но не и същото психично преживяване. А то беше такава красота и великолепиe, сила и мощ! И това само Юпитер може да даде! Той е Големият благодетел! Той е и Великото Всемирно Братство! Той е и вождът, ръководителят, Учителят!

Та така имах това изживяване, та реално почувствувах какво значи транзит на Юпитер (и мой господар), и то върху моя Асцендент.

17.03.2003 г.

Франция

12. Защо Горбачов бе определен за ръководител на СССР

Някъде към 1983–84 г. (не помня точно), дойде в Париж Горбачов (ръководителят на Съветския съюз), заедно с жена си – Лариса, мисля, че се казваше. И Горбачов с белега на главата си – значи белязан от Небето! А жена му – фина, модерна! Влюбиха се французите в тази двойка. И изведнъж жена му казва, че иска да види френския филм «3-ма мъже над люлката». Филмът беше излязъл наскоро и аз не бях го гледала. Разправя се за 3-ма мъже – приятели, които отглеждат и се грижат за бебето на общата им приятелка. С тънък хумор, какъвто само французите могат да направят! И жената на Горбачов пожелава да види този филм. Правителството се намира в чудо. Казват ѝ, че не могат да ѝ осигурят «охрана» в никое кино, но тя настоява, иска да види непременно този филм. И накрая взимат една бобина с филма и ѝ го прожектират в Руското посолство в Париж. Като прочетох всичко това, взех, че отидох и гледах филма. Защо толкова много настояваше тази жена да го види! И наистина – много ми хареса! Хумор, смях и как чудесно се грижеха тези трима мъже за това бебе! Имала е право Лариса, и в комунистическия Съветски съюз, тя не може дори да помисли за подобен филм! А тя – една елегантна, хубава! Падна им шапката на французите по нея.

И Горбачов даде интервю по телевизията. Въпросите ги поставяше един от най-известните френски журналисти – Мурузи. И аз слушах въпросите и отговорите на Горбачов, и се много ядосвах. Питаха го за политическите затворници, за живота на руския народ, за диктатурата и др. И Горбачов отговаряше. А аз с яд все казвах: «Лъжец! Как лавира! Това не е вярно!» и др. подобни. Изобщо бях силно настроена против него и комунистическия режим.

Мина време. Изведнъж, съвсем ясно Небето ме предупреждава: «Започни да работиш над Горбачов! Той има да свърши една много важна работа!» Щом ми дадоха тази задача – аз веднага започнах, и то с пълното съзнание, че ще трябва да помогна в някаква много важна работа на Небето.

И на другия ден, в работата ми, чувам радиото да съобщава: «Вчера беше рожденият ден на Горбачов.» Беше някъде 3-4 март, мисля. Годиная не помня. Казах вече 1983–84 г., може би. И разбрах, че точно на Рождения ден на Горбачов Небето ми постави тази задача за работа над него. Това беше голямо потвърждение, че посланието е от Небето, защото как пък точно на Рождения му ден!

И оттогава, всеки ден, с години, аз работех над Горбачов. И му бях станала толкова близка, че го чувствах вече като мой роден брат. И все си мислех, че той има една много близка душа в Париж, и не знае това. А в началото, много ме беше яд на него, като представител на комунизма и на Съветския съюз.

И така – работих с години. И чудото стана! В 1989 г. падна Берлинската стена без война, без жертви – в мир и разбирателство. Тази стена на позора, която разделяше Берлин на 2 зони – комунистическа и капиталистическа. И колко млади хора бяха загинали да се опитват да я преминат.

Това е! Послушах повика на Небето, веднага отговорих и може би и аз имам малък принос за ролята на Горбачов в тези важни исторически събития! Важно е будността на съзнанието.

И така Горбачов изпълни с чест мисията си, като представител на Великото Всемирно Братство и Учителя, Който отговаря за нашата земя.

17.03.2003 г.

Франция

XVI.

Величка Няголова

Сънища

1. Сън на 10.12.1993 г.

Сънувах салона, където се държаха беседи на Изгрева. Но беше на друго място. Ние с мъжа ми Истиан бяхме някъде навън в природата. Казах му, че ще го заведа в салона за беседа. Влязох вътре – имаше много хора. Запазих едно място за него, на една пейка. Изведнъж той влезе през вратата – тази в средата. И аз му посочих мястото му.

Но изведнъж някой каза, че вижда навън много деца. Помислих си, че това е видение и че не всички могат да го видят. Погледнах през прозореца навън. Имаше градини, треви, голямо пространство. И всичко беше пълно с малки деца, едва се виждаха (4–5 г.), като джудженца. И всички бяха наредени в няколко кръга – голям, и по-малки и се държаха за ръце. Голяма радост беше.

2. Сън, сънуван на 18.03.1994 г.

Сънувах, че с голяма група трябваше да минем през едно голямо препятствие – вода дълбока, като море. И брат ми Любомир беше там. Не можеше да се газии във водата – тя бе много дълбока. А и не можеше да се мине по друг път – този беше най-краткият. Имаше една-единствена възможност за преминаване – но тя беше «свръхестествена». Трябваше да се засилиш и скочиш нагоре високо, и после с мисълта си да се изкачиш още 1-2 метра нагоре и да се хванеш с ръце за едни жици (като телеграфни). После трябваше да се отскочи напред по жицата на 2 пъти и с отскачане да се стигне до края ѝ, и там трябваше да се скочи долу, но така, че да се напредне още 1–2 метра напред с превъртане на тялото като кълбо. И най-после се слизаше долу и вече нямаше повече вода. Всички го направиха със силно концентрирана мисъл. Любомир, брат ми, остана да ми помага, защото аз не знаех дали ще успея да направя всичко това, толкова беше страшно и изискваше «акробатика». Всички ми казваха, че е много лесно, но ще трябва да се концентрирам силно и да се вдигна до горе с мисълта си. Любомир остана, милият ми брат, да ми помогне да скоча. Това беше. И се надявам, че с негова помощ успях.

3. Сън, сънуван на 27–28 февруари 1994 г.

Трябваше да мина по един път отляво. Беше много тежко и аз много се измъчих. Имаше води, реки, чак се нараних, помня, че имаше одраскани места горе на десния ми крак и някой после ги лекуваше. Много беше трудно. Но не помня ясно.

После реших да мина отдясно. Там пътят беше лек и по-приятен. Имаше и някакво селище. Това запомних. Изведнъж един глас на човек, ми каза: «Ти ще покажеш този път отдясно (по-лекия) на Христос, който е на Христос и да се да мине оттам.»

Не видях Христос, но Го почувствувах, че е там и аз ще му покажа този път отдясно.

4. Сън, сънуван на 03.11.1993 г., Париж, 3 ч сутринта

Събудих се сутринта и помнех, че сънувах хубав, реален сън. Не можех да си го спомня. Казах си: «Господи, моля Те, нека да си го спомня! Беше толкова хубав!» И си го припомних.

Бях някъде, имаше и други хора. Пред мене имаше голяма бяла сграда, като склад, с много висок таван, като на етажи, и имаше 10 метра. Изведнъж гледам една светлина, лека, нежна, феерична, се движи, мърда и се качи към тавана. Аз извиках: «Та това е едно същество!» Не, не можех реално много да го различа. Виждах само тази светлина, която пътуваше. Плачех в съня си от радост! И изведнъж – съвсем ясно и реално, видях една дясна ръка до лакътя, протегната, красива, голяма, с дълги пръсти – приличаше на ръката на Учителя, беше с длан надолу.

Бях безкрайно щастлива в съня си, че видях тази чудна ръка, и то толкова реално! А това означава покровителство от Учителя. Много хубав, жив и реален сън!

5. Сън, сънуван на 3.03.2002 г.

Сънувах, че говорехме със Светозар – брат ми, за книгата ми с моите песни «Песни» от Величка Няголова. И му казах, че всяка книга, която се издава, е като «огнена топка» и като се издаде, започва да пулсира, излъчва светлина и обхваща, залива всичко наоколо си, разпространява се чрез въздуха.

6. Сън, сънуван в края на май 2001 г.

Някъде се срещаме с «тъмни сили» и аз ги парализирах само с вдигане на показалеца си на дясната ми ръка. А той е Юпитеровия пръст и е свързан с Бялото Братство (Юпитер). И тези същества се схващаха и не мърдаха повече.

7. Сън, сънуван на 1 април 1999 г.

Сънят е за нашите приятели в Алпите – Франция, фамилия Гобо, у които се пазеха материалите на Ана Бертоли, и които те не пожелаха да върнат на Братството чрез мен за д-р Вергилий Кръстев, да ги издаде, а ги предадоха по-късно на францужойката Никол Филасие, а не на мене – българка.

Сънувах, че ще има съд с Жан-Луи и жена му Арлет Гобо. Трябваше да се явя и аз. Те бяха някъде в природата, а аз – на един хълм насреща. Пазехме се и от бомбардировки.

Срещнах жената, Арлет, и ѝ казах: «Желая да те прегърна. Винаги съм те обичала!» И тя каза същото. После добавих: «Но сега трябва да се плаща за постъпката ви с материалите на Братството.» И бях с някого. И бях написала моите «аргументи» на 1 лист, само няколко изречения. Това беше за съда, която ще съди семейство Гобо, а аз бях свидетел.

8. Сън, сънуван на 08.06.1998 г.

Сънувах, че живеехме в къща на една скала – гранит, някъде в планина. Беше толкова красиво! Нямаше дървета, но треви, цветя. Имаше и цветето «царска свещ», което расте по Рила. Надолу, към изток, падаше една голяма пропаст. Извиваше се някъде една пъточка, отстрани – за слизване. Не знаех с кои хора живеехме в тази къща, но тя беше солидна, на канара. И дали не е свързан този ми сън с моята голяма «твърдост» по отношение работата за Учителя! И за тези братски материали, пазени във Франция и които не ги върна фамилията Гобо на България, а ги предадоха на францужойка. Всички други мои познати – и французи, и българи, се продадоха и заявиха, че ще останат във Франция, и няма да ги дадат на Братството в България.

9. Сън, сънуван на 11.10.1994 г.

Към сутринта, сънувах, че разговарях с Учителя по Астрология, имаше и други хора, не помня кои. Видях написани планети: съвпади, много аспекти.

Учителят каза: «Ти имаш 12 000 аспекти. Аз ги създавам.»

Зарадвах се много. Бях близо до Учителя. И после си разсъждавам: за да имам 12 хиляди аспекти, това ще рече, че истинската Астрология горе борава с всеки градус, минута, секунда и т.н. Това е точна Астрология. А това може и да са цикли в еволюцията ни и в пътя на нашето усъвършенстване.

10. Видение на 08.08.2001 г.

Днес – 8 август 2001 г., почувствувах, че от Молитвения връх на Рила (7-те рилски езера) идва огромна светлина и се разнася навред. Тя върви нагоре и е като «вулкан», но не е червена, а леко жълто-бяла. И отива нагоре. Знаех, че брат ми Светозар е горе на Рила и работи усилено на Молитвения връх и има горе голямо присъствие.

11. Сън, сънуван на 9.04.1998 г.

Бях с много хора някъде. Изведнъж видях Учителя – беше изморен, имаше страдалчески вид. Говореше ни нещо – но аз не запомних какво беше. Имаше разни хора, които усилено перяха, търкаха дрехите си. По едно време си спомних и исках да Го попитам нещо, и то за моите «Песни». Мина ми това през ума. Но не желяех да Го безпокоя. Но забелязах, че Той спря погледа си върху мене, наблюдаваше ме и работеше над мене, уреждаше живота ми (и тези мои песни се издадоха и излязоха в 500 броя тираж в 2002 г.).

После бях вътре в един салон, гледам – Учителят идва отвън. Но е заключена вратата. Затичах се веднага, да Му я отключа. Иначе, Той трябваше да заобиколи от другата врата, която беше отворена. Но той бързо се приближаваше към тази именно врата – заключената, и вървеше към нея през градинката. И аз се затичах да му отключа бързо вратата, за да влезе. Радвам се, че насън имах това съзнание, да Го следя, за да Му помогна, а и да тичам да Му отключа вратата.

12. Сън, сънуван от майка ми Стефка на 18.08.1987 г. между 3 и 5 часа сутринта

(Тя си замина през 1995 г.)

Майка сънува събора и казва: «Ще говори Великият Миров Учител Благ на празника. Виждам Го жив между братя и сестри – непознати. Той тръгва с група към едно здание. Аз се върнах и си взех чантата и ги настигнах. Те бяха влезли с Учителя в една стая. Изведнъж гледам, че Учителят падна на земята и умря в момента. Ръцете му бяха отстрани на тялото Му. Никой не се приближи до Него – чакаха Го да стане сам. По едно време, Той стана прав сам и влезе отсреща в една стаичка. Беше прав и се молеше. Вътре беше сам. Аз Го гледах, като се молеше.

После излезе от стаичката Си и подаде на мене дясната Си ръка. И аз я целунах. Но дали и други Му целуваха ръката – не зная!

И отново Учителят се намери прострян на земята – и пак умрял. И отново всички Го гледаха и чакаха да стане сам. Очаквахме Го всички. Но Той отново не беше в тялото Си. Пак беше умрял.

И откъде дойде Любомир (най-малкият син на майка, моят брат), не видях. Той се спусна към Учителя, хвана Го под ръка (лявата) и изведнъж Го вдигна от земята. Учителят вече беше жив!

Това е сънят на майка. И никой не помага на Учителя, и се явява брат ми Любомир, който бързо Го вдига от земята и Му помага. Амин.

13. Сън, сънуван на 19.05.1990 г.

Не запомних всичко в този чуден, интересен сън! Помня само, че се отнасяше за някакви особени същества, които дойдоха при нас – ние бяхме една група. Аз обяснявах нещо за тези същества. И когато дойдоха, бях заслепена от красотата им и необикновените им качества. Изглеждаха уж обикновени хора. Но понякога през тях, някъде към главата им, заблестяваше нещо като Слънце, с мощна светлина, която блестеше ослепително. И точно тази мощна бяло-жълта светлина ми позволи да запомня съня си. Не мога да я забравя! Но не всички я виждаха. А аз я виждах! И след като тя ме осветяваше, с мене ставаше чудо. Аз започвах да вибрирам по друг, странен начин, и всичко разбирах, разговарях се с тези същества, и то мислено. Но ставах и други промени с мене – ставах друга, по-слънчева, по-интуитивна и др. Помня, че се мъчех да обясня на хората с мен тези странни същества, но напразно. Те не можеха нищо да разберат. Между тях имаше и хора от църквата. Тези хора не можеха да видят нищо от това, което аз виждах, и не разбираха моето влизане във връзка с тези велики същества. Не го разбираха това. Останалият сън се изгуби от съзнанието ми.

14. Сън, сънуван на 26.01.1991 г.

Сънувах, че бях в едно царство и щях да се женя за някоя си жена, която в последния момент се отказа. После попаднах в друго царство – имаше едно езеро, скали и др. Царят беше събрал целия си народ, и аз бях там. Царят беше възрастен, едър, закръглен – Юпитеров тип. Той изведе своята дъщеря – едно малко, слабо, грозно момиче към 16 г. и каза пред всички: «Кой желае да се ожени за моята дъщеря?» Никой не отговори, никой не желаше, макар че имаше толкова много народ. Тогава аз извиках: «Аз» (а и аз съм жена). Царят ме погледна и каза: «Да бъде според волята ти!» А аз не знаей защо казах «Да», дали от милост към горкото, слабо и грозно момиче, или от саможертва. Не знаей. Казах «Да» спонтанно, без много да му мисля.

Този цар приличаше на моя съпруг Христиан, с когото току-що се бяхме оженили (на 22.12.1990 г.). Не се сетих в съня си, че това беше той.

После царят ме заведе в Съкровищницата си, за да ме възнагради по «царски». И ми показа огромни, едри монети от чисто злато, които зарови с шепи, и аз също, и ми каза да си взема, колкото желая. Толкова беше доволен от мен царят. И желаше да ме възнагради царски!

15. Сън, сънуван на 13.04.1990 г.

Сънувах, че съм някъде високо в един апартамент на 8 етаж. И майка беше там и синът ми Благовест, но по-малък, към 10-11 години.

По едно време той както седеше до отворения прозорец, той просто се плъзна и взе да пада надолу с голяма скорост. Аз успях само да извикам: «Учителю!» И не исках да гледам навън, защото знаех, че той е умрял. Слязох долу и се приближих до детето си, но без да го гледам – не можех да понеса тази ужасна смърт! Бях безкрайно нещастна.

По едно време чувам, че Благовест нещо ми говори. Учудена и озадачена, аз се обърнах към него и гледам – нищо му няма на детето, нито драскотинка. И то ми говореше. Бях безкрайно изумена на това чудо и благодарих на Учителя, че го беше спасил и този път, по чуден начин, както само Той си знае. Иначе, да падне от 8 етаж, не можеше в никакъв случай да остане жив. А той беше не само жив, но му нямаше нищо. Нито драскотинка дори. Слава Богу! Благодаря! Този ден е точната опозиция на Юпитер и Уран (а аз ги имам в съвпад в моя хороскоп). Луната минаваше тази нощ точно през Уран!

16. Сън, сънуван през годините, когато имаше опасност за гроба на Учителя, да Го извадят и местят – около 1960–1970 г.

Сънувах, че властта отиде да разбутва гроба с машини, багер и др. А ние седяхме отстрани и гледахме. Не започнали още първата «копка», и започна страшно, силно земетресение. Земята се разтърси и всички работници, заедно с машините им, избягаха в ужас. И така гробът си остана непокътнат в градинката.

Този ми сън се беше разпространил из целия квартал «Изгрев» и хората го произнасяха, и идваха да ме питат точно какво бях сънувала.

И друг сън имах в тези години, пак пророчески – за Изгрева, когато комунистическата власт искаше да го разруши и да изтрие всички следи от Братството и Учителя. Не го помня много! Зная само, че имахме «особен начин» да се разправяме и парализираме враговете си. И то враговете, които искаха да унищожат Изгрева, Салона, Полянката за Паневритмията. И пак този ми сън се беше разнесъл из «Изгрева». И хората се учудваха и радваха.

Но все пак комунистическата власт успя да разруши този чуден квартал «Изгрев» и да разгони братята и сестрите насам-натам, да не се срещат повече. И на мястото на Салона и Полянката построиха и Руското Посолство с тези огромно високи огради, та дори и птиче да не проникне повече там, но за в бъдеще – ще видим какво има да се случва.

Защото аз пак сънувах пророчески сън. Не помня годината, но скоро беше, някъде към 1995–2000 г., не помня точно. И без детайли. Нямаше и помен от сгради на «Изгрева», нито от посолства. Покрай Руското посолство и градинката на Учителя течеше огромна река, дълбока. По ул. «Латинка» от другата страна на градинката Му – огромни и бездънни пропасти! И нямаше жива душа. Само градинката седеше, оградена с тел, но нямаше никакви декорации около гроба на Учителя, а беше пусто, нищо нямаше! И за един «чужденец» не беше ясно какво има на това място. Всичките следи бяха изтрети, и не се познаваше, че това е градинката на Учителя. Но гробът си Му беше там – но неизвестен повече за никои.

17. Сън за мъжа ми Истиан

Сънувах сън през март 1998 г.: «Сънувах сън – видение, майката на мъжа ми Истиан (тя си замина през 1995 г.) Беше с по-хубаво тяло, по-млада – към 40–45-годишна (замина си на 72 години). Разказах ѝ защо синът ѝ е болен (от астма като нея), как се предават програмите на разрушение от майката и бащата на детето, също и от дядото и бабата, пралядо и прабаба, и така – 4 поколения. Тя слушаше с интерес. После я загледах силно в очите ѝ и ѝ казах: «Вие няма да взимате Истиан. Той още ще живее тук, има си работа, а и обича живота!» Тя ме гледаше и нищо не каза. Аз, един вид, я изгоних от сина ѝ, да не обсебва тялото му и да не го кара да боледува и умира.»

Така, че ние горе работим и по-изостаналите духове ни слушат, а и ги поучаваме. Той и Светозар ме беше предупредил, че родителите на мъжа ми ще гледат да го вземат.

18. Сън за Учителя

Сън, сънуван на 09.04.1998 г. «Бях с много хора някъде – познати и непознати. Изведнъж видях Учителя – беше изморен, имаше страдалчески вид. Нещо ни говореше, но аз не запомних нищо от думите Му. Много хора усилено перяха и търкаха дрехите си. По едно време си спомних и исках да Го попитам нещо, и то за «моите песни» (излязоха през 2002 г.). Мина ми тази мисъл в ума. Но не желяех да Го безпокоя. Но забелязах, че Той спря погледа си върху мене, наблюдаваше ме и работеше над мене, уреждаше живота ми и издаването на песните ми. Всъщност Той възприе въпроса ми.

После бях вътре в един салон. И гледам, Учителят идва от вълн, но е заключено. Затичах се да отключа вратата. Иначе Той трябваше да заобиколи от другата врата, която беше отворена. Но Той бързо, бързо се приближаваше

към тази врата именно, която беше насреща Му, вървеше бързо през градината. И аз се затичах бързо да Му отключа вратата, че като дойде – да влезе веднага.»

Значи насън имах това съзнание да Го търся, питам, а и следя, за да тичам да Му отключа вратата на Салона. Амин!

19. Сън, сънуван на 22.04.1999 г.

Сънувах, че бяхме заедно с Истиан и брат ми Любомир в планината, на Витоша, и то на Бивака. Там имаше много хора от Братството, но аз не познавах никого. Някъде ми се мярна образът на Иоанна Стратева и другаде – на Ина Дойнова, вероятно. Всички ядяха.

После започна Паневритмията, с чудна музика. Ние стояхме и гледахме. Изкараха няколко упражнения и се спряха. Попитах ги: «Защо?» Отговориха ми, че ще има снимки на Телевизията и др. Изведнъж аз станах права и извиках силно: «Слушайте всички! Не може така да се прекъсва Паневритмията за телевизия и снимки! С това се прекъсва Духът и вибрациите.»

Всички чуха, но не казаха нищо. После чух някъде музика, но беше светска, а не от Учителя. Погледнах в почуда.»

Това е моят сън. И той се реализира още същата година, лятото, на Събора на Рила, петото езеро, когато музикантите свиреха погрешна Паневритмия и Симеон Симеонов – певец, ги ръководеше. Бях предупредила предварително както него, така и музикантите да не променят нищо от Паневритмията. Но не послушаха и аз бях единствена, която реагирах остро и зачуках с камък върху друг, който просто се пукна. Така протестирах за промените.

20. Сън, сънуван на 03.03.2002 г.:

Сънувах, че говорехме със Светозар за книгата ми с моите песни. И му казах, че всяка издадена книга е като **«огнена топка»** и като се издаде, започва да пулсира, излъчва светлина и обхваща всичко наоколо си, разпространява се **чрез въздуха**.

И това е валидно както за книгите, издадени от Светозар, така и за огромните томовете на «Изгревът», издадени от д-р Вергилий Кръстев.

21. Сън-видение – Рожденият ден на съпруга ми Истиан, 28.04.1999 г.

Отидохме за изгрев Слънце. Изиграхме Паневритмията двамата и се разходихме в гората. Светозар изпрати поздравления по въздуха, после каза: «Тази година вие разрешавате един важен проблем. Къщата ви ще я платите. Подобрява се здравето на Истиан. Ще дойдете в България.» Казвам му: «А за сина ми Благовест-Ив, какво ще кажеш?» Усмихва се. «Цялото небе го знае! Благовест е вече готов! Тестото е замесено, сега остава да втаса и да се опече!»

И всичко това за моя съпруг – се реализира. Замина си още в началото на 2000 г. баща му; и платихме къщата ни. И Истиан подобри здравето си, а и дойдохме и в България, и то бяхме на Рила за пълното слънчево затъмнение – Космичен кръст, на 11.08.1999 г. Така че аз често си говоря със Светозар по въздуха.

22. Видение, свързано с майка ми Стефка

Майка ми си замина на 19.02.1995 г. на 92 години. И ето, че на 11.04 същата година и някъде към 50 дни след заминаването ѝ, тя изведнъж дойде в работата ми, към 19.20 часа вечерта. Аз се грижех за стара болна баба, милиардерка. Това работех.

Дойде майка ми и седна на стола до прозореца, до бабата. Беше млада – към 30–35 години, хубава, облечена в сива дреха. Попита ме: «Тази ли е бабата?» Отговорих ѝ: «Да». Тя не ме напусна повече. Дойде с мене в автобуса, като си тръгнах в 8 часа вечерта, на улицата, после – у дома, вкъщи. Показал ѝ къщата ми – апартамент в Париж. Отидохме заедно и тя спа до мене през нощта. И цяла нощ ми правеше «паси», пазеше ме и ме укрепяваше. Попитах я няма ли да отиде в София при братята ми. Тя ми отговори, че е измолила горе от Учителя да бъде едно известно време с мене, да ми помага, защото съм била в най-тежко положение в сравнение с моите братя, много преуморена и отегчена (наистина тази баба изсмукваше всичките ми жизненни енергии, защото тя беше и луда). Майка ми каза още, че тя сега може временно да бъде с мене и с братята ми. Каза ми още, че дълго време сме били разделени, а сме много близки души (нали работех, дори и на погребението ѝ не можах да отида, а участвувах от разстояние). И цял живот ми беше огромен проблем, че няма да мога да понеса заминаването на майка ми. Много бях свързана с нея! И така стана, че не присъствувах.

Майка ми не беше весела, а сериозна. И все с мене! Навсякъде! Много се радвах. В събота и неделя не работех, и мъжът ми Истиан ме заведе с колата в дома ни извън Париж. И майка ми тръгна с нас. А там бяха пристигнали неговите родители. Майка му беше много болна. Та, майка ги видя, и то за пръв път, а те, разбира се, не я видяха. Радваше се на скромната ни къщичка, на дворчето и на цветята. Аз я попитах какво се случи с нея при заминаването ѝ на 19 февруари (между 19 и 19,30 часа). Защото Светозар ѝ дал вода към 19 часа. И после тя сама си е заминала. Той проверил към 19,30 часа (Еленка го подсетила), и тя била вече отпътувала завинаги. И майка ми поясни, че заспала и отпътувала, както винаги. В това време Те (Небето) прекъснали връзката, затворили вратата. Майка ми се затруднила малко при дишането си. Когато се върнала отново в тялото си, вратата била вече затворена и връзката – прекъсната. Тя гледала болното си, старо тяло и не съжалявала. Така се освободила.

Каза ми още, че всъщност тя отдавна е била вече горе и рядко слизала в тялото си. Имало е пазач, който го е пазил, докато умре.

Майка ми каза още, че до 1 година моят живот ще се промени коренно в хубав смисъл и ще ме освободят от тази баба. Еще каза, че се грижи и за сина ми, и за мъжа ми.

И наистина, още юни същата година си замина майката на Истиан. А беше много болна. Замина си от рак в последен стадии. През август бях в платена отпуска и като се връщам – и бабата взели. Заминала си в мое отсъствие. Отидох на погребението ѝ. И после се уреди животът ми по-добре. Бях безработна и добре платена и така си останах до «пред пенсия». Накрая ми плащаха много малко, но бях свободна, а и възстанових здравето и силите си. Та, всичко, което ми каза майка – се сбъдна.

Така ние общувахме около 1 седмица и после тя си замина и повече нито я видях, нито я чух. Отиде си в своя свят, на нивото си. И пак общувахме, но нямаше повече това нейно явно присъствие край мен. А тя го беше измоли-

ла от Учителя, да остане малко време край мен, да ме види и прецени, а и помогне.

Каква Любов! Благодаря!

Написах песен за майка – «На майка ми».

23. Сън на 18.03.1994 г.

Сънувах, че с голяма група трябваше да минем през едно голямо препятствие – вода, дълбока като море. И брат ми Любомир беше там. Не можеше да се гази във водата – тя бе много дълбока. И не можеше да се мине по друг път – този беше най-краткият. Имаше една-единствена възможност за преминаване, но и тя бе свръхестествена. Трябваше да се засилиш и скочиш нагоре, и после с мисълта си да се изкачиш още 1–2 метра нагоре, и да се хванеш с ръце за едни жици (като телеграфни или електрически). После трябваше да се отскочи напред по жицата на 2 пъти и да се стигне до края ѝ (с отскачане) и там трябваше да се скочи долу, но така, че да се напредне още 1–2 метра. Напред, с превъртане на тялото като кълбо. И после се слизаше долу и вече нямаше вода. Всички го направиха със силно концентрирана мисъл. Любомир остана да ми помага, защото аз не съм хич акробат и не знаех дали ще успея да направя всичко това. Толкова беше страшно и изискваше акробатика. Всички ми казваха, че е много лесно, но трябва да се концентрирам силно и да се възкача до горе с мисълта си. Любомир, милият ми брат, остана да ми помогне да скоча. И се надявам, че успях. А за Любомир – беше много лесно!

24. Сън на 10.12.1993 г.

Сънувах салона на Изгрева, където се държаха беседите от Учителя. Но този салон беше на съвсем друго място. Ние с мъжа ми Християн бяхме някъде навън в природата. Казах му, че ще го заведа в салона за беседа. Влязох вътре – имаше много хора. Запазих едно място за него на една пейка. Изведнъж той влезе през вратата (тази, която беше в средата) и аз му посочих мястото му. Но изведнъж някой каза, че вижда навън много деца. Помислих си, че това е видение и че не всички могат да го видят. Погледнах през прозореца навън. Имаше градини, треви, голям простор. И всичко беше пълно с малки деца, едва се виждаха (4–5 г.), като малки джуджета. И всички бяха наредени в няколко кръга – голям и по-малки, и се държаха за ръце. Голяма радост беше.

25. Сън на 19 декември 1998 г.

Бяхме с хора горе на баир. Стана тъмно и аз сложих на една полянка голямата ми чанта, вътре с портмонето, паспорт и др. И изведнъж изчезна. Намерихме я празна – всичко взето. Чухме някъде гласове.

По едно време идва Светозар, много по-млад. Аз лежах, той легна до мене и сложи главата си на рамото ми. Аз погалих косата му с лявата си ръка. После той стана и тръгна да се връща. Каза ми, че най-после дошъл във Франция, че дошъл за 18 часа. Разбрах, че е дошъл с автобус. Сетих се, че не му дадох пари и той трябваше да се върне пеша. Затичах се надолу и го намерих на една гара, чакаше влак или автобус. Нямах пари, за да му дам.»

Това е сънят. Светозар все ми казва, че съм отишла във Франция с неговия капитал. Че той е живял в миналото там и че имал огромни богатства, някъде скрити, заровени. И в този сън, през този си живот, той казва, че най-после дошъл във Франция и се срещнахме.

26. Сън през май 1998 г.

Видях някъде брат Петър Филипов (живееше на Изгрева и отдавна си замина). Аз минавах отгоре, от високо някъде. Той беше с гръб долу като в пещера и беше заобиколен с хора, на които говореше, проповядваше. Беше с дълги сиви коси и тъмни дрехи и беше много зает. И с двете ръце нагоре и настрани. Въобще не ме видя. Аз бях някъде отгоре, преминах и го видях долу, в тази пещера, където работеше с тези хора. Сънувах го за първи път.

27. Сън на 14.12.1997 г.

Сънувах голям кръг Паневритмия, с много хора. Светозар взе да спира след всяко упражнение и да обяснява смисъла му. Постепенно хората намаляха, докато стигнаха до един съвсем малък кръг.

28. Сън през ноември 1999 г.

Влязох някъде, имаше хора и казвам строго: «Една песен! Но от Учителя да бъде! «И Росица – певицата, веднага запя «На Учителя покорен».

29. Сън на 07.12.1999 г.

Вече ви писах за този сън. «Сънувах, че Светозар ми даде един нов хороскоп, направен на машина, печатан, с най-големи подробности. Аз се вгледах и взех да търся Асцендента си, а той беше ниско, вляво. И търсейки го, не видях други детайли. А беше с минути и секунди. Светозар ми каза, че бил направен от неговите хора в лабораторията му с най-точни изчисления. И тази лаборатория той ръководел. Каза ми скромно: «Те, моите хора, са ти направили този хороскоп!» И той се отличаваеше коренно от моя сегашен хороскоп.

30. Сън на 09.05.2000 г.

Едва си спомням. Сънувах Учителя. Срещнах Го с група братя и сестри. Бяха седнали на земята и си почиваха. Учителят беше облечен с гълъбов костюм, скромен, свит, малък. Аз дойдох и носех кръгъл хляб, пресен, топъл. Всъщност беше сладкиш. Казах си: «Ще предложа на Учителя, ако пожелае, няма да настоявам!» Но Той веднага си отчупи парче. Седнах и аз отстрани. Казах си: «Имам да Му задам един въпрос!» Не помня какъв беше.

XVII.
Писмо
от Величка Няголова
до Учителя Петър Дънов
от 23 август 1996 г.
Montataire, Франция

«Който има уши да слуша –
нека слуша!
Който има очи да гледа –
нека гледа!»

Няма Любов като Божията Любов! Само Божията Любов е Любов!

Любими Учителю, Господ Мой!

Днес ще Ви напиша това писмо, с което желая да Ви уведомя за моята констатация там във Фрежус – Бонфен – Франция.

Срещнах се с някои от българите от групата от 16 души, които бяха отишли там, да представяли «Бялото Братство» в България на хората на Михаил. Говорих с Благослав Жеков, с жена му Лидия, с Дина Станчева, с Марта Александрова и някои други непознати. Грижих се за двете девойки – Надежда и Елена, които свиреха там. Благослав твърди, Велики Учителю, че всичко се нарежда-ло добре с това тяхно посещение – значи Вие сте били съгласни! Зная, че Вие ще превърнете злото в Добро. Вие можете, любимий, святий Учителю! Но аз мисля, че някои от тези българи се продадоха! О, продажен народ! И защо, Учителю, те отидоха и се поклониха на Михаил, да нямат там никаква дума, да не могат да Ви защитят, да слушат «неговите откраднати от Вас Слова», да не могат да коригират ритъма на Вашите песни и на Паневритмията? Да гледат «безпомощни» всички изопачения, да навеждат глави, а някои от тях дори влязоха в «лъжите на този Михаил!» Срам и позор за България, о Учителю благословен! Те са богати там, имат голямо издателство и могат да издават каквото си желаят! Кой са тези заблудени души? Защо служат на лъжата? Не може ли да намерят пътя на Истината? Това е възможно за Вас, Учителю благи! Кое не е възможно за човека, за Бога е възможно! За Вас всичко е възможно! И е дошло вече това време – да излезе Истината пред света! Как

може Небето да търпи този «негов бял образ – откраднат от Вас?» Тези дълги коси, брада, бели дрехи! Но прочете не лъжат! Няма го там Божественият Дух, няма Вашата топлина и Любов, Бог не е в него! Какво огромно творчество! Колко пари печелят те! Какви грамадни имения, градини, хотел, къмпинг, книжарница, голяма зала – трапезария, украсена с чудни картини, разни малки бараки и помещения, пиана и народ – народ от всякакви държави! Колко много последователи! И всички му казват «Учителю», а за Вас казват «Петър Дънов»! Срам и позор! О Небе, отвори се и го глътни, заедно с неговата измама и лъжи! Ако той е работил против Вас, значи е работил против Бога! Не го критикувам, Великий Учителю, но Ви пиша за всичко, което констатирах там. За ритуалите, за картата и членски внос, за тези беседи, които той е изнасял, със знание, черпено от Вас и смесено и с други течения, за неговия бял портрет навсякъде и на всяка книга, без да има и дума за Вас, за това огромно, дълго име с титли! Къде сте Вие с Вашата скромност, Вашият взор винаги към Божествения свят, откъдето сте дошли, с Вашата велика милост и Любов! А той е бил заобиколен с млади девойки и момци, се хранел настрани с богати прибори! Как така ще се обявява за «Миров Учител»? Или за продължител на Вашето Велико Дело? Има само един-единствен Учител на Великото Всемирно Бяло Братство, и това сте Вие – било на този, било на онзи свят!

Всеки 2000 години идва по един велик пратеник от Небето, за да помогне на човечеството! Това е велика жертва! Преди 2000 години беше Христос – Син Божий, и сега дойдохте Вие – като Отец! Слава Господу! Там липсва свобода, цари ограничение и заблуда! Оградено с огромни врати, автоматизирано, с големи огради навсякъде, с бариера при «приемната». На мене ми заприлича на затвор, на концлагер! Та там и пиле не може да прехвъркне! Само доверени, техни хора! Какво богатство и организация! Истинска секта! Та това ли привлича тези българи?

Ще Ви кажа, Учителю мой, Дина ми каза, оправдавайки се, че е време да се направи «мост» между двете братства. Какви «две» братства? Та Великото Всемирно Бяло Братство е едно-единствено и неговите членове са велики посветени! Това са и Вашите истински ученици! Ние, всички други, сме само кандидати! И на това сме благодарни. А Те са Велики и Мощни в тяхната Любов, Мъдрост и Истина, и светят като Слънца, заливайки тази Земя с дивна могъща Светлина!

Още искам да споделя с Вас, Учителю, че в България са взели да издават книгите на Михаил, превеждат ги и ги издават! Срам и позор за България! Какво ли я чака? И тези, които се наричат там Ваши ученици, или последователи, съдействуват това престъпно дело! Поставих въпроса на Благословен – той ми отговори, че те си имали издателство и си издавали каквото си желаели! Не ми обясни кой е позволил този резил! Попитах го: «А защо не издавате беседите и материалите от Учителя?» Отговори ми, че издавали, имало такова издателство, но се явили много нови хора, които си «позволили» да желаят да променят Вашето Слово – т.е. Словото Божие? Продажен български народ! Не позволявайте това, Великий и Мощний Учителю, защото Вие всичко можете! От Вас зависи съдбата на този народ, на Братството там, както и «бъдещето на делото на Михаил»! Да бъде Вашата воля за всичко! Амин!

Аз отидох там, смятам, по Ваше Висше нареждане и бях като «Ваш инспектор» и сега Ви описвам моите впечатления. Говорих и с Лидия, жената на Благословен, тя ми каза: «Ето аз, като слушах Неговите беседи, промених ли се? Пак съм си същата!» Но фактът да се слушат неговите слова, преведени с уредба на български, е непоправима грешка според мен. Марта там играе голяма

роля по преводите, събранията им и други. Отдавна знаех, че тя подкрепя Михаил. Дано делото на тези българи в крайна сметка да бъде пак за Ваша Слава! За Слава Божия!

Бях и поругана, Учителю любим. На шосето за Бонфен, срещнахме с мъжа ми Християн българската еврейка Иза Перец – художничка, която отдавна познавам. Тя живее в Париж. Не знаех само, че и тя обожава Михаил. Иначе, е много добра жена! Тя се смути много от тази среща и пожела и ние да влезем вътре в имението, имала връзки и можела да уреди! Отговорих ѝ, че това не ме интересува, че сме тук, за да се видим с българите и с моята племенница Надежда. Още ѝ казах, както и на всички други българи, че аз съм с Учителя, т.е. с Вас. Никога с Михаил, че няма двама Учители, а всеки 2000 години от Божествения свят слиза един-единствен Учитель, и че това сте Вие – Беинса Дуно! Тя подскочи, уплаши се и влезе бързо в имението на Бонфен. Там тя се развикала, и треперила, търсила Благ, като шеф на българската група и му завикала уплашено: «Вие познавате ли я тази Величка? Тя е дошла тук да прави революции. Тя отрича Михаил и твърди, че има само един Учитель!» Благ я успокоил и после предал по двете девойки Надежда и Елена да съм била въздържана и да не ставали такива разправии и бури! Първо, Учителю, аз не съм за революциите, нито Вие! Второ – това се случи извън имението, а не вътре! Да ме обвиняват в революции? Може би е вярно – но това не са външни революции, а вътрешни! Фактът, че бях там, че не влизах вътре в «кюпа», че заявих на всички българи, че съм с Учителя, а не с Михаил, това вече беше една истинска революция!

Великий Учителю, стана им неудобно на българите, че ние нямаме право дори да припарим вътре и да преминем през бариерата. Издействуваха от шефа на имението «специална покана» с подпис и печат, за да влезем вътре, да разгледаме и да чуем част от музикалната програма, която те подготвяха, а ние щяхме да си тръгваме.

И ето, Учителю, минахме и ние през «Райската врата» и влязохме вътре. А Жени Парлапанова от Мюнхен, Германия, ми писа за това събитие, че все едно сме били посетили Папата.

Красиво е вътре, грижливо подредено – градини, овощни дървета, цветя! Хубав хотел, където са българите. Голяма книжарница – само с неговите книги и навсякъде неговия «откраднат» от Вас образ, големия салон за концерти, беседи и общ обяд! Къмпинг и много други постройки – мисля 10 дка, а имат и други терени, както и огромно издателство «Просвета». Богатство и разкош! А Учителят беше скромен! Тук, на Земята, Вие заехте «последното място», а горе сте на голяма почит и слава!

Всички българи, Учителю, са получили подарък по една малка книжка на български език – отпред с Вашия портрет, а отзад – с този на Михаил. Вътре се дава част от Вашата биография, както и тази на Михаил – как Ви е той намерил, и как Вие лично сте го били изпратили във Франция през 1937 г., за да работи. Един вид вътре той изказва своята почит и уважение към Вас, като негов Учитель. Всичко това е, за да се заблудят тези българи! Защото само в тази малка книжка той споменава за Вас, а може би отначало да е споменава и другаде – не зная! Но във всичката му друга огромна литература няма и нито дума за Вас, макар че той свободно е използвал знанията от Вашите беседи, прередактирал ги е, сложил и други неща и поставил блестящия свой портрет и огромното си могъщо име.

Какво безобразие, Учителю! Вярно е, че не е могъл да скрие истината, че песните и Паневритмията са от Вас, пише «П. Дънов» и хората там го знае-

ха това. Но пък е променил всичко, позволил си е да промени и сега липсва Духът в тази Ваша музика.

Не Ви пиша, Учителю, за да ги критикувам – нито българите, нито него, но ето, това е моята констатация, а Вие ще решите по какъв начин ще се опровергае тази лъжа и този лъжец, за да излезе Истината в света, че Вие избрахте България като център за Вашата велика дейност! И че Словото Божие се изля чрез Вас, на български език в свещена България! Амин!

С най-дълбоко уважение – Величка

Бележки на съставителя Вергилий Кръстев

За Михаил Иванов е написано достатъчно ясно и категорично в «Изгревът» както следва:

1. «Изгревът», том I, стр. 293–310; 469–472.
2. «Изгревът», том III, стр. 211–212; 213–214.
3. «Изгревът», том IV, стр. 343–344; 515–516; 517–521; 618–621; стр. 638, точки 13–15; стр. 639, точка 21.
4. «Изгревът», том VII, стр. 143–145; 652–655; 661; 662–666; 689–692.
5. «Изгревът», том VIII, стр. 518, №4; стр. 518–519, №5; стр. 520, №8; стр. 524, №13; стр. 525, №14, 15; стр. 526; стр. 550–555; 556–558.
6. А как е посрещнала ясновидката Ванга от Петрич пристигналия от Франция Михаил Иванов, вж. в «Изгревът», том VII, стр. 689–692.
7. Вж. «Изгревът», том XIX, стр. 811–815 №16; стр. 815–819 №17, 18; стр. 819–822.

XVIII.

Величка Няголова

за съпруга си

Истиан

(Христиан)

1. Кратко описание на живота на моя мил съпруг Истиан –
юни 2003 г., Франция 830
2. Видение от 27.05.1995 г. за Христиан и Учителя 836

1. Кратко описание на живота на моя мил съпруг Истиан, юни 2003 г., Франция

Съпругът ми Христиан ми бе даден от Учителя. След като синът ми Благвест замина да следва икономика в Централна Франция, аз останах съвсем сама в Париж. Беше 1989 г. Написах писмо на Учителя, да ми пратят човек, да не съм сама. Написах писмото и го оставих, чакайки отговор. Минаха 7–8 месеца. И се запознахме с мъжа ми чрез приятели. Позвъних му по телефона и му казах, че на другия ден – неделя, излизаме група приятели в парка «Сен Клу», за да играем Паневритмия и да се разходим. Тази идея се хареса на Христиан и той дойде сутринта в парка. Учихме го да играе Паневритмия. Много му хареса този наш живот всред природата. И от тогава – не се разделихме. Христиан, още млад, сам беше станал вегетарианец. Прочел книжки и се убедил, че месото е вредно за здравето и сам станал вегетарианец. А и от любов към животните. Той никога не убива и най-малкото насекомо, а му помага, или прави път.

Христиан произлиза от прогресивно селско френско семейство. Майка му, отлична домакиня и шивачка, с много тънък вкус и голяма кокетка. Но е била все болна от астма и тази болест е предала и на единствения си син – Христиан. Баща му е работил в химическа лаборатория към циментовия завод край селото им, което се намира на запад, на 150 км от океана. Той е много прогресивен човек и голям борец за чистота и здравословна храна. Като пенсионер работеше градината им и отглеждаше чудни зеленчуци, без да употребява химически продукти. Имаше поглед в бъдещето. Беше с много

нежно сърце. И много почтен. С такава радост ни даваше зеленчуци от градината им, компоти, консерви и др. Пълнеше колата ни. А водеше ни и в специален биологичен магазин, където продават продукти без химически отрови. Значи, чиста биологична храна и хубав хляб, яйца, мляко и др. И ни купуваше с радост от всичко, което имахме нужда. Това ставаше, когато отивахме у тях – 1–2 пъти в годината. А и те като идваха у нас, носеха пълна кола с продукти. Та, бяха рядко прогресивни хора, с убеждение да се пази и закриля природата и да се яде чиста и пълноценна храна. И такъв син създадох! Неговата най-голяма борба в живота му е да се яде чиста и свята храна и да се пие чиста вода. Той, като купи някой продукт, винаги гледа съдържанието му. И особено гледа да няма изкуствени елементи, оцветители и разни елементи с номера. Има си постоянно списък в джоба си и гледа – например «Е330» или «Е401», «Е122» – дали са продукти, вредни за организма, или могат да се толерират. И мене все ме следеше със зорките си очи, да не употребя в кухнята някои продукти, които не са на нужното ниво. А има много наблюдателни очи и зорко следи, най-вече за храните. Много е взискателен. А очите му говорят винаги Истината. Този човек не лъже никога, просто не може да излъже, дори на смях! Винаги си казва Истината! Тъй като рядко говори – то неговите очи говорят!

Христиан е зодия Телец, с асцендент Везни, така че е силен Венерин тип. Неговият говор е тих и нежен. Има особено приятен глас по телефона, или като пее. Обича реда и порядъка, и само да му разместиш нещо! Не знае да се кара, нито да крещи. Никак не обича разправиите с хората, дори и той да е прав, а те – криви. И не че е овца! А е истински Телец! Има много стабилен и уравновесен характер и е много твърд. Кажеш ли нещо – това е! Твърд е като стена (така казваше и майка му). Но е много добър, с отлично сърце и прогресивен ум. Обича да помага на нуждаещите се. Скромен е и не обича буржоазния живот, но се облича с вкус и има отлично разбиране за хубаво и красиво. Обича да носи дрехи от памук и обувки не от кожа. Още като чу и прочете за Учителя – веднага Го обикна и оцени. Защото той не е нито мистик, нито религиозен, но е толкова прогресивен, чист и свят, придържайки се до всичко «естествено» и «природно» в живота си, че за мене е повече и от «ученик» на Великия Учител, макар че не е такъв. Цял живот е живял повечето в самота и неразбран от този свят и общество. Не е водил порочен живот. За него тялото е свято и естествено. И се придържа към «нудистите», които съвсем нормално се събличат съвсем голи и никой не се привлича от никого. Така, че и сега си живеем чист и свят живот, като брат и сестра. Рядко съм срещала толкова чисти хора като него! И няма страст – тази животинска черта. Аз, лично много се уча от него. И макар и мълчалив, той все надделява, стига да е прав. Аз, приемам.

Той е Телец и е почти космически близък с малкия ми брат Любомир. Роден е на 28 април, а Любомир – на 29, и все 1943 г. Само че Любомир е Телец, Асцендент Телец. И двамата са много Близнаци, с 3 планети. И са подвижни и много умни. Любомир е инженер, а Христиан е работил технически чертежи, а и производство на технически части за машини. Занимава се и с електроника. И сега като пенсионер, все поръчва разни електронни части и уреди, и си работи в бюрото си в къщи.

Най-голямата слабост на Христиан са книгите. Къщичката ни е само с библиотеки, пълни с книги и наръчници, енциклопедии. Също като професор. И продължава да купува книги – технически, социални или с красиви пейзажи и области във Франция. Дори вече няма повече място за книгите му и затова

ги реди на земята в бюрото си. Понякога му се скарвам, но понеже книгите са неговата голяма любов, оставям го свободен, да си ги купува и поръчва. И така, за мене е съвсем ясно, че тази му любов идва от миналото, в което е работил с много книги, в голяма библиотека, а е бил и много учен. Сега е в живот на почивка. Достатъчно е да му кажа да ми намери данни за Петър Велики, или за някое растение, или за някакво лечение – само бръква и след 5 минути ми носи отговора. А ако аз се оплача на него, че ме боли, веднага ми носи някакво естествено лекарство, и ми минава. Той лекарство не слага в уста и никога не е слагал, освен като му правиха зъбите – слагат инжекции. Той е против ваксинациите и научно обяснява защо са вредни, и то много вредни! Използува често чай от билки, или есенция от растения и така се лекува сам. Обича лук и чесън, който е естествен антибиотик. Обича да яде продуктите сурови. Има много силна мисъл и вяра! И се е случвало да има страшни кризи от астма и сам си се лекува със силна вяра и воля. Никога не е взимал отпуска по болест. И аз съм била свидетел на няколко силни, смъртоносни кризи, и пак оживяваше с волята си. Никога не се предаваше и продължаваше и да се движи и да работи. Голям пример на устойчивост беше за мене! И абсолютна вяра! И чудеса правеше. Никога не се е отказал и обезсърчил, никога не е възроптал и това е човек, който никога не каза нито една лоша дума против майка си и баща си, дори и да бяха криви. И аз се старая като него, и аз се уча от него, а той от мене пък учи «мистичност», «молитва», и музика.

Христиан не се моли външно, или рядко, но неговият цял живот е преминал като молитва – в чистота и святост. Това е човек, който дори на «майтап» не може да излъже. Често говори с очите си, които изразяват неговите чувства и мисли. Когато майка ми го видя, и чу, че му казваме «Кристиан» (както е на френски), тя отсече: «Не, има кръст! Ще трябва да го махнем!» И помисли, помисли – направи връзка горе и отсече: «Истиан». И сега така го наричаме. Но майка ми го кръсти. И той отговаря напълно на това свое ново име. Защото е човек на Истината! Затова и толкова много го обича Учителят – Духът на Истината – Беинса Дуно. И го избра и определи за мене.

В минал живот сме били двама приятели – военни, патриции в Римската Империя. И оттам датира нашето силно приятелство, в което няма нито страст, нито секс. И сме силно привързани! Аз правя всичко за него и съм му казала, че и горе като отидем, пак ще го намеря и ще бдя над него.

За всички мои приятели, роднини и познати той минава за «свят човек» и всички много го обичат. Някои намират, че има голяма красота в образа му (който свети от чистота), а други казват, че прилича на «икона». Явно, че не е случайно, че Учителят го избра за мене. Едва ли в цяла Франция е имало подходящ човек. Не, че не прави глупости и бели! Прави! И му крещя понякога. Но се старая да не му казвам никога лоша дума, както и той никога не ме е обидил. Та, просто нашата връзка е на високо ниво и с велика Любов! Толкова е чудновата и силна. Особено след моя толкова тежък и отрицателен първи брак в България, от който имам син, който и досега плаща злото на рода по линия на баща му. Детето се нагърби да изплати моите погрешки! Нали носи и от техния род! Затова и моят брат Светозар ми пише така за Истиан:

«Ти имаш Нептун в 7. дом, опозиция на Марс на асцендента. Не си проявявала Божията Любов и затова първият ти мъж и свекър са с Марсов характер. И ти избяга от тях. Когато ти се пробуди съзнанието ти, ти изпратиха един носител на Божествената Любов, един Ангел на Любовта – Истиан. За Доброто и Любовта, той е готов всичко да направи за тебе. Има голямо вътрешно

знание и живее повече в Духовния свят (Нептун в Дева, Главата на Дракона в Лъв). Той е човек на ума и знанието, откъдето ти почва дихармата.»

Много пъти ми е писал Светозар за Истиан. Писал ми е, че той е бил богомил и оттам идват неговите прогресивни идеи. Той е напълно готов за Новия живот и с Неговата Луна във Водолей – обича братството, подялбата на богатствата между всички, той е за Мира и Разбирателството между всички народи по лицето на Земята и е носител на Космичната Любов. А когато чуе, че синът ми се нуждае от помощ, или пари – тича да му прати веднага. Толкова го обича и милее. Готов е на жертви, макар и пенсионер, но с широко и всеотдайно сърце.

И когато у нас дойдат на гости някои българи, често млади девойки, които кандидатствуват в университетите във Франция, или вече учат, с толкова любов и доброта им помага, развежда! И много се радва. Просто това не е човек, а един ангел! Но и той се учи на земята. И има още много да учи, като всички. За мене той е напълно готов за Епохата на Водолея и Шестата раса и влиза директно в избраните човеци. Така че ние с него имаме необикновен живот. Повечето е в мълчание, защото той малко говори. И много чете.

Не се спря пред нищо да помогне на малкия ми брат Любомир и семейството му да имат дом. И като замина синът на брат ми Косьо в Америка на работа, заедно със семейството му, се освободи апартаментът им. И Косьо го предложи на нас. А ний пък го дадохме на Любомир и семейството му, да не останат те без дом и на улицата. Истиан не се дори замисли, и даде от наследството си от баща си, за този апартамент за Любомир. Та това надминава всички граници!

Понеже често е разположен да си замине внезапно, аз много го измолвам от Небето. Моля ги и им казвам: «Моля ви, трябва ми още, не е каприз, нека да живее, Господи!» И често са ставали и чудеса. Брат ми Светозар, който също е необикновен човек, или както аз казвам и за него, че не е човек, много ми помага със силните си молитви да живее Истиан. И когато през 1995 г. той отново имаше криза от астма и с опасност за живота си, за първи и единствен път у нас дойде Учителят. Беше събота и, мисля, към 25 май. Хранихме се навън, и изведнъж Учителят пристигна, и аз се много смутих. И казвам: «Истиан, Учителят дойде!» И се чудех как да Го посрещна и Му дам нещо от скромното ни ядене. Той дойде Сам. Но веднага Неговата свита, групата около Него от много възвишени души, които Го и пазят и закрилят, веднага Го откриха къде е, прекосявайки цялата Вселена. А Той – дошъл у Величка и Истиан. Та, и те пристигнаха и седяха дълго време у нас, повече от 1 час и работиха над Истиан. Той си почиваше на леглото, след обяда, а те всичките се надвесиха над него. Зная, че дойдоха и по силната молба на майка ми, която се притесняваше много за мене, и която си беше вече заминала още на 19 февруари, същата година. И Учителят и групата Му се качиха чак и на покрива на дома ни и го свързаха с антена с една далечна звезда. Смятам, че, за да го покровителствуват. И какво стана – вярвате или не на думите ми, около 1 седмица след това необикновено посещение на Духът на Истината у нас, скоропостижно си замина майката на Истиан. Тя беше цял живот болна от астма, но си замина от рак, последна степен. Значи какво направи Учителя? Вместо Истиан – взеха майка му. Мир и Светлина! Тя беше пълна атеистка, макар и католичка, но не практикуваше. И цялото ни семейство много ѝ помагахме, защото като атеист и с агресивен характер, тя не беше си изработила духовното си тяло. И цели 2 години остана завързана за гроба си. И често я виждах да се движи около него с едно страшно грозно и неоформено тяло. И просто

вързана като със синджир за гроба си. Но с усилената работа от наша страна и много молитви, след 2 години я освободиха, а и нейното тяло се пооформи. И майка ми горе доброволно се зае да ѝ помага, че и ръководи. И заради това, че е влязла в нашия дом и фамилия – хора от Великото Братство – горе и близки с Великия Учител, ѝ дадоха хубава работа, и при добри условия – да шие красиви дрехи, защото беше отлична шивачка.

И когато веднъж бяхме у бащата на Истиан, и аз седнала в двора на пейката седях, изведнъж пристигна майка му и взе мило да ми говори. И отнякъде, отдалеко като пристигна майка (Стефка), като мълния и с голяма сила и мощ, и много строго ѝ каза: «Вие сте дошли тука да безпокоите Величка.», и като я грабна и отлетяха, и повече тя никога не ме безпокоеше – нито за добро, нито за зло.

Бащата на Истиан – много прогресивен и почтен човек, живя още към 5 години. А беше силен, як и работеше 2–3 градини. Произвеждаше чудни зеленчуци! След смъртта на жена си, веднага си взе приятелка (възрастна жена и бивша приятелка на жена му), нямаше и 40 дни – нещо, което не трябва да се прави. Влюби се в нея и ние го оставихме свободен. Но тази «бабичка» взе да го изтегля от нас, казвайки му, че ние сме «секта» (Братството) и др. и той почти не се интересуваше повече от сина си. И с нищо не му помагаше, макар че той остана без работа на 52 години (като беше работил цял живот и с повече от 40 г. трудов стаж), а имяхме още да изплащаме къщата ни. Пак ни даваше зеленчуци като отидехме 1-2 пъти в годината, но тази жена се държеше лошо с нас и гледаше да раздели баща и син. Стигна се до там, че бащата реши да остави къщата си на нея, а не на сина си, макар че той вече имаше частта от майка си, и не си я взе, за да живее спокойно там баща му. А аз тогава му казах така: «Ние никога няма да посегнем на дома ви, ползвайте го!» И когато за Коледа на 1999 г. мина на 2 пъти страшния ураган над Франция и покоси много хектари гори, падна в двора на бащата на Истиан, най-красивото и високо дърво – бор. И това беше символ. А и бащата, с много висока пенсия, и без разноски и наем, а със зеленчуци от градината си, никога не помогна финансово на сина си, макар че ние вече и двамата бяхме безработни, а и със заем неизплатен за къщичката ни. Даваше му само по малка сума за бензина, когато отивахме у тях. И така, за Коледа 1999 г. той се разболява остро, гърдите, задуха и отива в болница. И след като никога не беше ходил в такава, нито взимал антибиотици, там набързо за 2 седмици го умориха. И си замина през януари 2000 година. Не може да си представите колко много отново му помогнахме, особено да се освободи от гроба. Защото напоследък той много се молеше и вярваше, а и беше чист и почтен човек. Често разговаряхме с него и той често тръгваше с нас (след нас), от гробищата, през полето до къщата му. И си говорехме. И понеже обичаше да обработва градини, горе му дадоха чудна градина, да я работи, но този път нямаше право да унищожава вредните насекоми (което правеше като жив), а трябваше да им въздействува с мисълта си. Така че горе и двамата родители са добре, и то защото се свързаха с такова семейство на ученици на Великия Учител и Небето, само за това – много им помогна! Но и те и двамата си заминаха преждевременно, за да се продължи животът на сина им Истиан. Защото аз все го измолвах от Небето. А родителите му горе бяха облагодетелствувани, заради това, че имат снаха – ученик на Великия Учител, а и такъв свят син. И често и брат ми Светозар ми казва, че Истиан живее на «кредит» и все ми пише да го обичам много, защото само Любовта е, която продължава живота му. И когато има някой, който силно ви обича на Земята, това продължава живота ви. А

самата аз? Отдавна вече живея без «линия на живота». Значи все на кредит и по милост Божия. И както ми пише брат ми Светозар: «Ти тук нямаш вече линия на живота, но горе я имаш и те определят живот ти!» Защото горе е хубаво, красиво, хармонично, всичко е потопено във великата Любов, но работата е тук и ние още сме нужни на Небето да живеем на тази земя и да работим за Бога!

А горе е лесно! И песен се пее! А тука, при толкова трудни условия, ние растем бързо, а и чрез нас Бог работи, Учителят се проявява. И макар че сме малки за Небето, като мравки, много сме им важни, защото сме ученици на Великото Всемирно Бяло Братство и наш Учител е Всемирният Учител – Духът на Истината – Беинса Дуно. И макар и «нищо» за светлите разумни същества, търсят ни и се интересуват от нас, защото с нас се занимава най-великият Дух във Вселената – Беинса Дуно. И макар че много от високо напредналите същества да нямат достъп до Учителя – то ние, най-малките, имаме! А това е огромна наша привилегия, така рядка, а и с такава огромна отговорност. Най-Великият се занимава и обръща внимание на най-малките същества – ние.

Поклон пред това Велико и Мощно същество и с такава Любов към нас!

Та, моят съпруг Истиан, бе приет отлично от моите братя. Всяко лято отсядахме при втория ми брат – Косьо. И с каква Любов и сладост на устата си произнася «Истиан». Защото той има много добро сърце и се радва като дете на нас. И много се грижи за нас – разхожда ни, храни ни и всичко с много грижа и любов!

А най-големият ми брат – Светозар, той е ненадминат! И не е човек! Толкова е силна молитвата му и толкова много същества Горе работят заедно с него! И като каже «Истиан» – толкова мило и нежно, и се чуди с какво да му помогне и как да се продължи животът му и силите му. И ни води на Рила – на Мусала и все ни помага по вътрешен път. И само да съм в беда, като му звънна – той урежда проблемите и ни помага от разстояние.

А най-малкият ми брат Любомир! С него двамата с Истиан са космически близнаци и са като братя. В миналото често са били заедно и са работили заедно. Имат почти еднакви аспекти, но не си приличат външно. Любомир е як, издръжлив – Телец, асцендент Телец. А Истиан е по-фин – Телец, Асцендент – Везни. И двамата имат много приятни гласове, като Любомир пее много хубаво. А Истиан сега се учи!

Когато бяхме на Езерата на Рила с Истиан (1999 или 2000 г.), нашата палатка беше под кухнята. И минава Павлина от Търново, и ме гледа със своите изцъклени очи и ми казва: «Тук секс не се прави!» А аз я гледам и премервам колко ѝ струва шапката. А срещу нас беше палатката на една сестра Пенка от Пловдив. Тя често имаше гости и ни гледаше на кафе. Та тя така ми каза: «Аз отдавна разбрах, че вие двамата живеете чист и свят живот, като брат и сестра!» Как можа да разбере тя? А тази Павлина нищо не разбира, а и няма интуиция.

Ето, че и брат Вергилий Кръстев ми пише няколко хубави думи за мъжа ми Истиан. Ето и думите му: «Напиши един очерк за мъжа ти. Той много ни помага. Ти знаеш по какъв начин. Вгледах се в неговата снимка – той е много стар дух на древността и е вървял винаги с нас. Сега е «дух в почивка», но пак помага. Ще публикувам твоя очерк за него и изпрати снимки – негова и с тебе. Всичко хубаво – Вергилий!»

И затова и написах това кратко резюме за Истиан и да е за Слава Божия! Амин!

2. Видение от 27.05.1995 г. за Христиан и Учителя

Това е едно мое видение – жива реалност, на 27 май 1995 г. Майка ми си замина на 19 февруари 1995 г. Моят съпруг Христиан беше доста болен от астма. И изведнъж дойде у нас, в Монтатер (на 50 км от Париж) Учителят и ни посети. Имаше загрижен вид и работеше над нас с мъжа ми. И изненадващо, вместо да си заmine мъжът ми, замина си майка му на 5 юни 1995 г. (нямаше и 10 дни след посещението Му!) Смятам, че силната молитва на майка помогна да остане жив мъжът ми Истиан, но Небето взе майка му. Майка си замина на 19.02.1995 г. Освободи се от гроба си 50 дни след заминаването си – на 12.04.1995 г.

Монтатер, с Учителя, към 15 часа

Обядвахме навън на масата, пред къщи. Беше хубав, топъл ден. Изведнъж дойде Учителят! Бях изумена. Веднага донесох стол да седне, сервирах Му от това, което ядохме с Истиан. Казах: «Истиан, Учителят дойде у нас!» Дадох Му хляб!

Учителят беше мълчалив. Аз бях много смутена и развълнувана. Казах Му: «Вие бързате, Учителю? Имате много работа!» А Той ми отговори: «Не, не бързам!»

После влязохме вътре вкъщи. Истиан отиде да си полегне. Аз разчупих от храната, определена за Учителя, и му дадох и на Него и аз хапнах. После видях, че дойдоха 4–5 братя (това са Братята на Любовта) – едри (и друг път съм ги виждала на Рила, вървят все с Учителя като охрана). Много бързат, много внимават какво ще им каже Учителят, и веднага изпълняват. Те са като вятъра, и на нас не ни обръщат никакво внимание. Не че не ни виждат, нито че не ни помагат, но те са в услуга на Учителя, вървят все край Него и бързат, да не изпуснат нещо от Неговите думи, изпълняват веднага. Бях ги видяла веднъж, преди много години, при едно изкачване към Мусала, нагоре в гората, по дългия път.

Та, тези братя веднага дойдоха и намериха Учителя. И както винаги, те с мене нито приказват, нито ми обръщат внимание, като че ли не ни виждат нас, а всъщност много добре ни виждат. Но те са «Служители на Учителя» и правят каквото Той им каже.

Те дойдоха и наобиколиха Учителя. После цялата група влезе в стаята на Истиан, където той си почиваше, беше заспал! Те се насъбраха около него и заедно с Учителя нещо работеха над Истиан, предполагам за здравето му, асмата. После влязоха в другата стая, където си бях полегнала аз, не спях, и ме наобиколиха. Казаха ми – «почивай си, почивай!» А те вършеха някаква работа над мене.

После всички заедно с Учителя се качиха на покрива на къщата ни. Трябва да ви кажа, че тези братя с Него са много активни и знаят да работят всичко (предполагам, че те са работили чрез братята от Айтос, които са дошли на Изгрева през 1927 г. мисля, и са построили Салона там за 2 месеца. Това са били братя с потури).

Горе, на покрива, според мене, те монтираха една антена, която насочиха към югозапад и свързаха къщата ни с една далечна звезда в тази посока.

Това е, което си спомням. След 1 седмица – на 5 юни, майката на Истиан си замина набързо от рак и дори не я заварихме жива, да я видим.

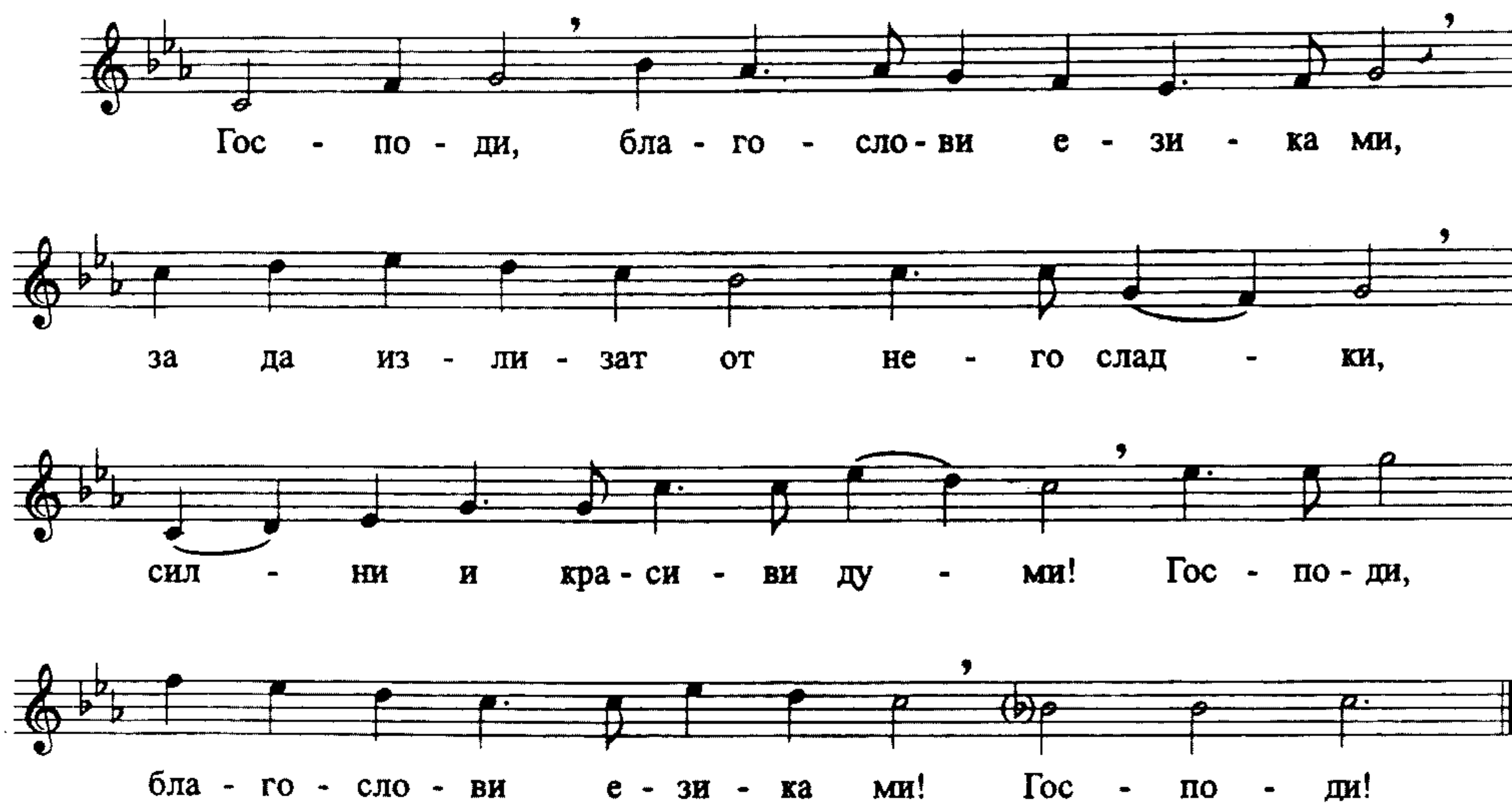
Във всички тези чудеса около нас и с Учителя зная добре, че майка ми ги измолваше с дълга молитва. Тя се освободи от гроба си 50 дни след заминаването си.

XIX.

Песните на Величка Няголова

Благослови езика ми

Andante

Гос - по - ди, бла - го - сло - ви е - зи - ка ми,
за да из - ли - зат от не - го слад - ки,
сил - ни и кра - си - ви ду - ми! Гос - по - ди,
бла - го - сло - ви е - зи - ка ми! Гос - по - ди!

1. «Благослови езика ми» – по формула от Учителя.
Във: Величка Няголова. Песни, София 2002, стр. 253.

Монблан

Август 1982 година, Алпите

Moderato

The musical score is written on three staves in a single system. Each staff begins with a treble clef. The melody consists of eighth and quarter notes, with some measures containing rests. The lyrics are written below the notes, aligned with the syllables. The first staff ends with a comma, the second with a comma, and the third with a comma. The tempo marking 'Moderato' is placed above the first staff.

Мон-блан, пре - кра - сен Бо - жий връх, ве - ли - чест - вен,
мо - гъщ! По - крит със лед и сняг. Бял, кра - сив, све - щен
Мон - блан! Ти си най - ви - сок и не - дос - ти - жим,

2. «Монблан» – посветена на съпруга ми Христиан (Истиан).
Във: Величка Няголова. Песни, София 2002, стр. 253.

Зимхал

Moderato

The musical score is written on five staves in a single system. The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 4/4. The melody is written on a treble clef. The lyrics are in Bulgarian. The first staff contains the first line of the song. The second staff contains the second line. The third staff contains the third line. The fourth staff contains the fourth line. The fifth staff contains the fifth line and ends with a double bar line. The tempo marking 'Moderato' is above the first staff. The dynamic marking 'Meno' is above the fifth staff.

Зим - хал на Си - ла - та, Бо - жий слу - жи - тел на Ми - ра,
доб - ре до - шъл у до - ма! Ра - дост, ра - дост, ра - дост,
мир и свет - ли - на! Бог е Лю - бов, веч - на Лю - бов,
без - гра - нич - на Лю - бов! Зим - хал, бъ - ди бла - го - сло - вен от
, Менo
всич - ки нас! Чес - тит ден! Зим - хал на Си - ла - та!

3. «Зимхал».

Във: Величка Няголова. Песни, София 2002, стр. 254.

Този песен ми се даде на моя рожден ден – на 27 юни 2001 г., във Франция, на навършването ми на 60 години.

Ученик

Посветена на моя брат Светозар

Moderato assai

У - че - ни - кът тряб - ва да и - ма сър - це,
чис - то ка - то крис - тал и ум, све - тъл ка - то
слън - це - то, ду - ша, об - шир - на ка - то все - ле - на - та
и дух, мо - щен ка - то Бо - га
и в'ед - но със Бо - га, и в'ед - но със Бо - га! *3 пъти*

4. «Ученик».

Във: Величка Няголова. Песни, София 2002, стр. 179.

Тази песен съм посветила на брат ми Светозар.

XX.

Хороскоп на Величка Крумова Няголова

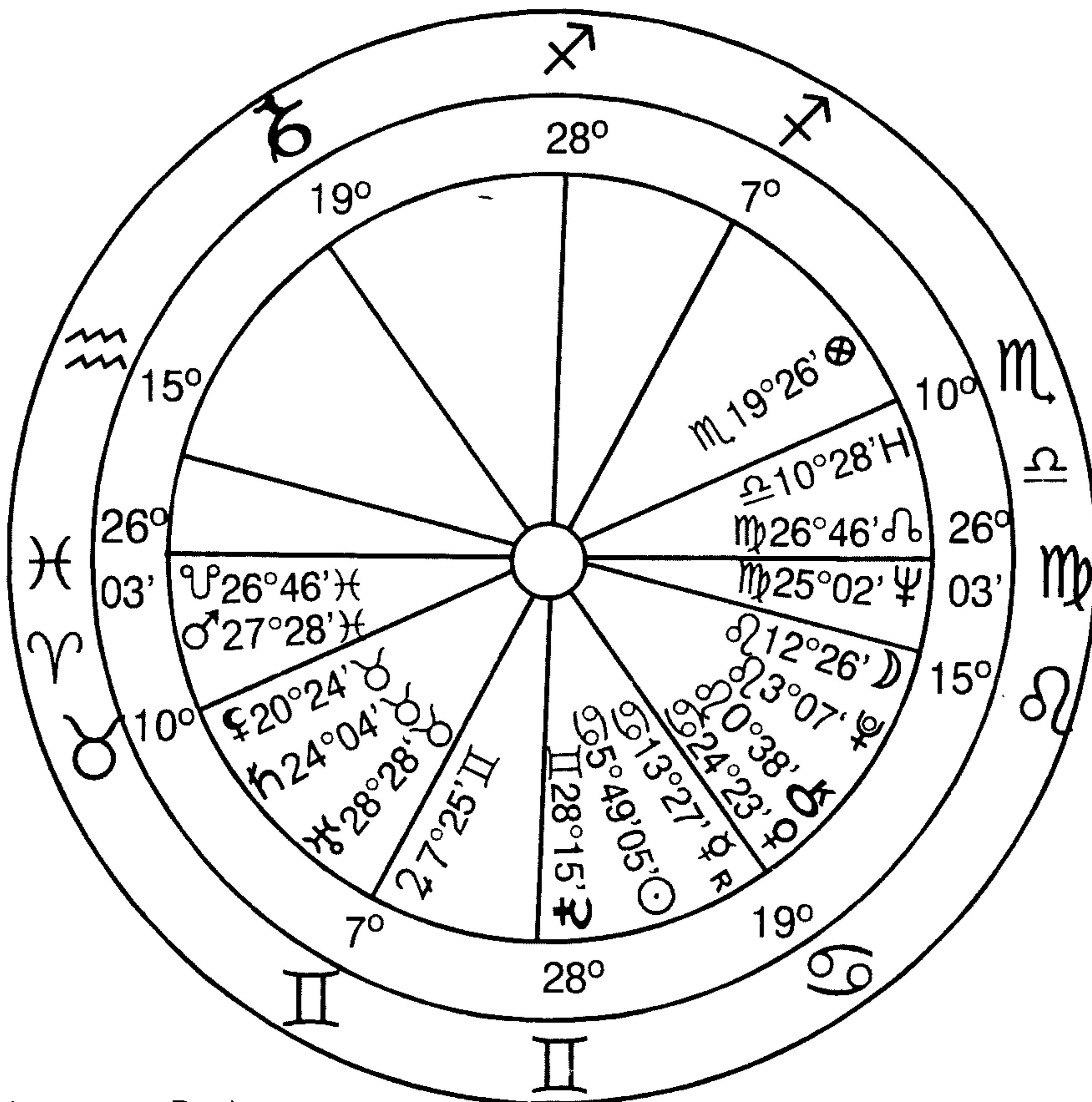
27.06.1941, петък, 23h 55', София 1h 33'

Светозар Няголов

На Асцендента ѝ изгрява зодиакалният знак Риби. Обикновено дава ниско тяло на ръст, отпусната, с клатушкаща се походка и пълна. Ходилата са обикновено извити навътре. Тялото е слабо и лишено от възстановителни сили. Кожата има блед цвят, очите са сини или сиви, воднисти и без израз. Носът е голям и тлъст. Има силна склонност към медиумизъм, който е опасен за психиката ѝ. Ако попадне под психически контрол, няма да може да се освободи нито в този, нито в другия живот, понеже е инертна и ѝ липсва волева съпротивителна сила. Доста е страхлива, боязлива и плаче при предизвикателство. Обича бездействието повече от удобствата и се раздвижва при крайна необходимост. Обича промените на сцените и обича да се мести от място на място. Обича изрядните неща за ядене и пиене и поради слабата си воля мъчно обуздава големия си апетит. Някои с този Асцендент стават непоправими пияници. Марс на Асцендента я прави бойка и волева, със стремеж да се справя с мъчнотиите на живота, които постоянно ѝ се явяват и я съпътстват. Склонна е да си навлича враждата на хората, с които живее в близост. Родените с Риби на Асцендента имат една по-висока страна, понеже те са на края на един еволюционен цикъл (на Риби) и в началото на новия (Водолей), който го сменя. Те стоят на прага на нещо по-високо за тяхното развитие. Затова родената обикновено не е способна да живее според възможностите на знака си, който изисква (Риби) по християнския образец да се жертва за другите и да не се съпротивлява на насилията. От това идва и склонността им да се оставят на теченията на живота и да си мечтаят за бъдещо величие. На тази инертност трябва да се противодейства с всяка възможна волева дейност, защото ще стигне до провали в живота и после ще трябва камшикът на необходимостта да ги принуди към работа, действие, учене и служене. Това са хора на милосърдието и постоянно помагат на всички нуждаещи се около тях, без да мислят много за себе си и за своето икономическо положение.

☉/☿ ♀ ♃ ♄ ♅ ♆ ♇ ♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓ ♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓ (Слънце съвпад Луна в разменени знаци, съвпад Меркурий, полусекстил Юпитер, полусекстил Плутон, паралел Венера и Плутон). Слънцето се намира в 4. дом, в неблагоприятно положение, понеже домът е най-ниско под хоризонта – в тъмнина, и лишава родената от помощта на слънчевото влияние (в Мондиалната астрология се приема, че всички планети, които се нами-

Величка Крумова Няголова
27.06.1941 г. ♀ 23h55', гр. София

Lat	Decl	
	N 23°19'	☉/♂ ♃ /♂ ♀ ♎ ♉ ♎ ♀ ♀, ♀
S 3°28'	N 3°19'	♃ ♎(♂ ☉) ♎ ♀ ♂ ♀ Lat. ♀, ♂
S 3°39'	N 19°12'	♀ ♂ ☉ ♎ ♃ ∠ ♄ ♂ ♀ ♄, ♄ Lat. ♃ ♂ Сириус Δ ⊗
N 1°23'	N 22°38'	♀ Δ ♂ ∠ ♄ ♂ ♄ ♄ ♂ ♄ ♂ ♄ ☉, ♀ Lat. ♄ ♂ ♄
S 3°08'	S 3°56'	♂ Δ ♀ ♀ ♄ ♄ ♄ ♂ ♄ ♄ ♂ ♂ ♄
S 0°41'	N 20°52'	♄ ♎ ♎ ☉ ∠ ♀ ♀ ♂ ♂ ♄ ♄ ♀ ASC Δ H
S 2°04'	N 16°48'	♄ ♎ ♂ ♀ ♄ ♂ ♂ ♄ ♂ Δ ♄ ♀ ♀ ♂ ♄
S 0°13'	N 19°30'	♄ ∠ ♀ ♂ ♄ ♂ ♄ ♂ ♄ Δ ♄ ♀, ♄ ♂ ♄
N 1°16'	N 3°08'	♄ ♂ ♄ ♄ ♂ ♄ ♂ ♂ ♂ ♂ Δ ♄ Δ ♄ ♂ Lat. ♀ Δ ♄
	N 23°35'	♄ ♎ ♎ ☉ ♂ ♀ ♀ ♄ ♄ ☉, ♀ Δ ASC ♂ ♄
		MC ♂ ☉ ♂ ♂ ♂ ♄
		ASC Δ ♀ ♂ ♂ ♀ ♄ ♄ ♄ ♂ ♄ Δ ♄

рат под хоризонта, са пасивни и не проявяват качествата си.) И по тази причина по-голямата част от живота ѝ ще бъде една постоянна и трудна борба. Но 4. дом управлява края на живота и той ще бъде огрян от слънчевите лъчи на успех в този период. Слънцето е в зодиакалния знак Рак. Това е съчетание на Слънцето, Луната – господарят на Рака, и IV дом, който в основния хороскоп е надирът и тук жизнеността е най-слаба. Обикновено лицата със Слънцето в Рак са склонни към отпуснатост, дори когато са съвсем добре със здравето си. Типът Рак е незлоблив и избягва свадите. Родената проявява тих и приятен нрав, стига да не изискват от нея много работа. Това положение на Слънцето прави първата половина на живота на родената безплодна, но Слънцето носи успех в зряла възраст, след Сатурновия период – след 30-годишна възраст. Ракът е най-психичният знак в Зодиака, врата на живота (в него е дошъл и Учителят) и води родената към окултизъм и психически експерименти. Хората на Рака са с изключителна чувствителност, силна интуиция и богат вътрешен духовен живот и разбиране на нещата. Те минават повече за мълчаливи и дълбоко в себе си изживяват всичко, което им се случва и без шум се справят с мъчнотиите си. Те са хора, в които работи душата и Духът. Преди 2 хиляди години Христос дойде на Земята в противоположния знак на Рака – Козирог, който е вратата на смъртта, знак на Сатурн и мина през кръстната смърт, а Учителят Беинса Дуно дойде със Слънцето в зодиакалния знак Рак, вратата на живота и последният в зенита, в MC да озарява неговото свръхсъзнание.

☉/☿ ♋ (Слънце съвпад Луна в разменени знаци) се отнася първо до четвъртия дом, семейните отношения и хубавия дом, който ще има във втората половина на живота си. Този съвпад в зодиакалния знак Рак говори за богатата духовна и душевна дейност на родената със силна чувствителност и успех в окултните науки и изкуства. Дава щастлив живот, добро здраве, материално състояние, приятен дом и кръг от верни приятели и висока оценка на обществото. Благоприятства за бързото ѝ издигане по обществената стълба. Величка има вродена способност да открива тези хора, които могат да ѝ помогнат, както има и способността сама да си пробива път при трудностите на живота.

☉☿ ♀ (Слънце съвпад Меркурий). Облагодетелства паметта. Много е благоприятно за литературни занимания, писане на стихове и музика.

☉♃ ♋ (Слънце полусекстил Юпитер) – сигурен показател за здраве, богатство и щастие. На родената дава изобилно жизнени сили, с които превъзмогва и най-тежките болести. И при най-критичните състояния, излекуването става толкова бързо, че изглежда почти невероятно. Това добро здраве се допълва от весел характер, жизнерадост, които правят всички, които са в съприкосновение с нея, да я обичат. Тя спечелва всеобщата обич със своите добри дела, милосърдие, съчувствие, добра воля и подкрепа, които, в зависимост от случая, проявява към околните си. Ползва се от доверието на всички, понеже тя не е излъгала никого. Родената притежава ясно съзнание, здрав разсъдък и голяма деловитост. Създадена е постоянно и хармонично да помага на хората около нея. Личното ѝ благосъстояние се подобрява и тя притежава достатъчно средства, за да живее един добър живот. Има консервативни религиозни схващания и с основание може да се смята, че е стълб в обществото. Тя може да бъде добър държавник.

☉♃ ♀ (Слънце полусекстил, паралел Плутон). Говори, че родената е нарушавала Божествените закони и не е имала правилно отношение към земята, растенията и тялото си изобщо. Отбягва да обработва земята и не обича физическия труд, не подбира качествени храни и пиетата. Хора с подобри аспекти са измислили и упоителните средства, които, ако ги използва в този си живот, ще разрушат организма ѝ. Понеже Плутон е в полусекстил със Слънцето, се омекотяват разру-

шителните сили на Плутон (който е в съвпад с Хирон) и Величка, ръководена от своя ръководител и вътрешен Учител Хирон, лесно излиза от клопките на черните сили от ада и променя мисълта си в положителна посока. Понеже съвпадът е в 5. дом, дава сведение за съветите, които е получавала първо от своя ръководител за любовните ѝ връзки, и от мен и други приятели, като Петър Филипов и др. Непослушанието и своеволието я доведе да опита на собствен гръб действието на Плутоните разрушителни сили в семейството и последствията от тези ѝ дела, които продължават и сега.

☉☐ASC (Слънце квадрат Асцендент) говори за множеството болести, които ще засегнат краката ѝ през целия живот.

☉♁MC (Слънце опозиция Медиум Цели) говори за големи умствени противоречия и проблеми в учението и борба в Братството за провеждане на правия курс (никаква корекция на Бога) в Словото, музиката и Паневритмията.

Ако разгледаме общо хороскопа, ще забележим, че в хороскопа на Величка има 4. планети в перихелий: Луната, Юпитер, Сатурн и Плутон, чрез когото тя проявява своето естество, най-активна е Луната и показва, че родената ще прояви напълно женския принцип на любовта, мекотата и благородството в отношенията ѝ към хората изобщо. С голям замах и най-активно родената ще работи за Делото Божие на Земята, като преодолява смело всичките спънки и разрушителни влияния на Плутон, който ще я спъва в развитието ѝ. Когато Бог я призове за нещо, тя смело ще си пробие път и ще изпълни дадената ѝ задача. Юпитер в перихелий – връзката ѝ с Бялото Братство (той е най-добре аспектиран в хороскопа ѝ), показва най-активни действия за изпълнението на Волята Божия на Земята. Включвала се е в много братски мероприятия, без да дава външен израз на работата, която върши. Сатурн в перихелий в зодиакалния знак Телец говори за голямата ѝ издръжливост и упоритост при преодоляване на всичките кармични връзки, които ѝ пречат и спират нейното духовно развитие, включително и разрешаването и скъсването ѝ със старите и атавистични връзки с Лилит и неговите пагубни влияния (♁♂♂). Плутон в перихелий говори, че родената ще работи постоянно с истината и ще я търси навсякъде в Словото, музиката и упражненията, дадени ни от Учителя. Безкомпромисно ще се бори срещу извращенията, които правят враговете на Учителя на даденото ни от Учителя наследство, да го пазим, учим и прилагаме непрекъснато в живота си. Нейният ръководител и вътрешен Учител Хирон я ориентира много правилно в пътя на новия живот, далеч от разрушителните сили на Плутон и Лилит. Меркурий ѝ е ретрограден и говори за трудностите, които е имала в учението. На 17 години тя се ражда умствено, направен ѝ е хороскоп за нейното умствено развитие и се премахват спирачките, турени ѝ в ума и започва усилено да учи и завършва висшето си образование. Тогава, на 17 години, Меркурий се изправя от ретрограден и тръгва бързо напред. Работи в «Кремиковци» и след това стана преподавател по електромашини и апарати в техникума «Киров».

Величка е преродената ми баба Величка, която с такава голяма любов отгледа майка ми Стевка, които са се търсили отпреди 2 хиляди години, за да се срещнат в този ни живот пред лицето на Учителя – на Бога, дошъл на Земята в плът, да се решат кармичните въпроси, които са се превърнали в дихарма, и Величка ѝ става дъщеря, като води със себе си един голям неин приятел от вечността – брат ми Любомир. Майка ми Стевка има много силна връзка от вековете с дъщеря си Величка, която ги свързва неразривно. Слънцето на Величка е на 5°49' в зодиакалния знак Рак и е точен съвпад с Нептун на майка ми, намиращ се на 5°48' в зодиакалния знак Рак. Слънцето на Величка на 5°48' в зодиакалния знак Рак е в тригон с Юпитер на майка ми на 13°32' в зодиакалния знак Риби.

Виждаме каква силна връзка има между тези две души на духа на Величка – Слънцето, чрез Божията любов и Ангелската любов на майка ми. Майка ми обичаше Величка с Божията си любов и Ангелската си мъдрост и правеше всичко за нейното правилно развитие в живота ѝ. Величка е приела от Стевка както проявите на нейната Божия любов на духа ѝ, но и голямата ѝ жизненост и борческа натура, изразена от положението на Слънцето ѝ в зодиакалния знак Скорпион. Приела е връзката с Бялото Братство – основа на нейното духовно развитие. Луната на Величка е на $12^{\circ}26'$ в зодиакалния знак Лъв и е съвпад с МС на майка ми, което говори, че Величка чрез душата си постоянно е черпела енергии и знания от свръхсъзнанието на майка ми. Меркурий на Величка е на $13^{\circ}27'$ в зодиакалния знак Рак, в точен съвпад със Сириус и тригон със Слънцето на майка ми, което е на $7^{\circ}35'$ в зодиакалния знак Скорпион. От това следва, че Величка се е ползвала успешно от знанието на майка ми по френски език и го приложи като преподавателка с него в Тунис и като жителка на Париж. Меркурий на Величка – $13^{\circ}27'$ в Рак, е в точен тригон с Юпитер на майка ми, който се намира на $13^{\circ}32'$ в Риби. Умът ѝ е бил под постоянната и непосредствена помощ на Бялото Братство, заложено отлично в живота на майка ми Стевка. Меркурий на Величка е тригон и с Луната на майка ми, намираща се на $19^{\circ}45'$ в Риби. По отношение на хороскопа на Учителя Меркурий на Величка $13^{\circ}27'$ в Рак е в съвпад с Меркурий на Учителя, който се намира на $12^{\circ}06'$ в Рак, в точен съвпад с Неговия МС на 13° Рак, с Неговата Венера на $17^{\circ}19'$ в Рак, със Слънцето Му на $19^{\circ}15'$ в Рак и в точен съвпад със Сириус на $13^{\circ}16'$ в Рак (за 1941 г.) Тези връзки на Величка с Учителя се проявяват след 17-та ѝ годишна възраст, когато тя се ражда умствено за Новия живот и Делото на Учителя. Тя е свързана с купола на свръхсъзнанието на Учителя и великата Му духовна същина и тези енергии постоянно озаряват нейния ум и свръхсъзнанието ѝ. Учителят я постави на изпитания, за да се очисти от старите си атавистични навици. Независимо от отклоненията, които Величка направи в живота си, нейният Меркурий така силно е свързан със същината на Учителя, че тя непрекъснато е работела за успеха на Неговото Дело, за Славата Божия на Земята. Това е една велика, непреривна връзка с Бога – Беинса Дуно, и е от векове за векове. Венера на Величка е на $24^{\circ}23'$ в зодиакалния знак Рак и в точен секстил с Венера на майка ми, която се намира на $24^{\circ}28'$ в зодиакалния знак Дева. И у двете много правилно протича ангелската и човешката любов (Венера), като по-голяма дълбочина и мистичност има във Величка, а по-голяма чистота и духовна сила – в майка ми Стевка. Марс на Величка се намира на $27^{\circ}28'$ в зодиакалния знак Риби и е в опозиция с Венера на майка ми, намираща се на $24^{\circ}28'$ в зодиакалния знак Дева, в квадрат с Марс на майка ми, намиращ се на $28^{\circ}28'$ в зодиакалния знак Стрелец, в квадрат и с Уран, намиращ се на $23^{\circ}08'$ в зодиакалния знак Стрелец. Тези констелации говорят, че в минали инкарнации са били големи врагове и постоянно са кръстосвали шпагите си и са водели кръвопролитни войни. В този ни живот сестра ми Величка често проявяваше своите марсови енергии срещу майка ми, която с голяма любов и мекота я изтърпяваше. Накрая, Марс на Величка $27^{\circ}28'$ в Риби е в съвпад с точката на щастието на майка ми, намираща се на $21^{\circ}21'$ в зодиакалния знак Риби. Това говори, че кармата между тези две души, воювали десетки прераждания, пред лицето на Учителя завършва с един щастлив край и се превръща в дихарма, в щастие. Юпитер на Величка е на $7^{\circ}25'$ в зодиакалния знак Близнаци и е в точен квинконс със Слънцето на майка ми, което е на $7^{\circ}35'$ в зодиакалния знак Скорпион и Величка, която е много издигната духовно, прощава всичко на майка ми и проявява своето благородство и според закона на Бялото Братство отговори на всичките злини от миналото с добро и любов. До края на живота ѝ Величка непрекъс-

нато помагаше финансово, с храни и дрехи на своята бедна майка. Сатурн на Величка е на 24°04' в зодиакалния знак Телец и е в точен тригон с Венера на майка ми, намираща се на 24°28' в зодиакалния знак Дева. Това говори за великата любов на майка ми към Величка като ѝ прощава всичките нейни кармически прояви от миналото (нейния Сатурн), а Величка прояви докрай към нея човешката правда с любов и благодарност. Уран на Величка 28°28' в зодиакалния знак Телец е в тригон с Венера на майка ми 24°28' в зодиакалния знак Дева, което показва, че Величка е вложила в човешката и ангелска любов на майка ми Божествената Мъдрост, която притежава (отличните аспекти на нейния Уран) и работеше отлично с нея, като се свързваше със съществата от невидимия свят – нейни добри приятели – братя и сестри, които постоянно ѝ помагаша и учеха на правилата и законите в Невидимия свят. Нептун на Величка на 25°02' в зодиакалния знак Дева е в точен съвпад с Венера на Стевка, намираща се на 24°28' в зодиакалния знак Дева. Това е показател на великата Божествена любов (Нептун), която Величка е хранила от векове към тази душа – майка ми Стевка, и я проявява в пълнота и благост, когато я отглежда като «вземанка» от черквата и я възрасти до 15-годишната ѝ възраст. В този период – от 1909 до 1918 г. – майка ми Стевка е живяла в голямо изобилие и пълна вътрешна и външна свобода, потопена в аурата на майка си Величка. И в сегашния ни живот преродената ми баба Величка, в лицето на сестра ми Величка, прояви велика любов към майка ми, като ѝ помагаше непрекъснато в трудния ѝ и оскъден живот, като остави накрая и аз да довърша някои работи от цялата тази картина от развитието на душите. Плутон на Величка се намира на 3°07' в зодиакалния знак Лъв и е в квадрат със Слънцето на майка ми, намиращо се на 7°35' в зодиакалния знак Скорпион. Този квадрат показва, че преди християнската епоха Величка е отнела жестоко живота на майка ми Стевка и сега остави старите си атавистични спомени и прояви и я възлюби с цялото си сърце, като отмахна от ума си всичките негативни прояви, които кармично са имали помежду си. В минали инкарнации ние сме били великия и сме се преследвали и гонели жестоко по света. Но при Бога можем да отидем нито учени, нито богати, а само смирени. Учителят, със Своя живот между нас, ни даде велик пример на смирение и търпение. Това е изява на Неговата велика любов към всичките души, които Той е избрал да дойдат на земята и пред Неговото лице да разрешат и извадят наяве всичките скрити стари борчове и карми. Този велик дух на Вселената направи невъзможното досега, това, което никой не го е правил. Със Своята велика любов Той обърна почти всичките врагове на Бога (живели на Изгрева) към Него, приеха новото учение и започнаха да го прилагат. Това е нечувано и незнайно за жителите на Небето. Затова в края на 2003 г. около деня на Неговото заминаване от Земята, на Небето става велик празник в чест на Учителя Беинса Дуно, в който взеха участие всичките ангелски ликове и Боговете – съществата от цялата Вселена, и Го издигнаха в една степен по-високо, от тази да ръководи цялата вселена. Затова по това време много наши духовни сестри, свързани с Него, ми се оплакваха, че Учителят ги е напуснали и не се явява при тях. Тази година Той е пак близо до нас. (2004 г.)*

Ще разгледаме общо хороскопа и след това поотделно аспектите, както направихме с тези на Слънцето. Всички аспекти показват какви са физическите условия за дадена душа на Земята, какви положителни силни качества имат и

* По какъв начин човек може да се свърже с Учителя – вж. «Изгревът», том VI, стр. 740–741, точка 6. Учителят Беинса Дуно не може да се проявява чрез обикновени човеци. Вж. «Изгревът», том VI, стр. 740, 4 ред отгоре до 18 ред. Бог чрез нечисти канали не се проявява. Вж. «Изгревът», том IV, стр. 639–641, точка 20. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

през какви мъчности и страдания ще мине. Аспектите осветяват пътя на душата, който тя трябва да измине в развитието си на тази 13. сфера, в която се е въплътила. Деклинациите показват възможностите на душата и съдействието, което има от духовния свят. Виждаме в хороскопа, че 9 от деклинациите ѝ са северни (N), на ума, и една, тази на Марс, е южна (S). Значи, че трябва да омекоти и върже разрушителните сили на Марс и чрез любовта да ги трансформира. Учителят ни учи: «Стремете се да превърнете чрез ума си черния и червения (на Марс) цвят в бял. Това показва, че в тази душа е застъпен силно мъжкият принцип, който се ръководи от Божията мъдрост (Уран) и постоянно се стреми към Божието знание. От духовния свят искат от родената да омекоти и промени волята си, да проявява в отношенията си Божията воля, а не своята и насилието – този нейн стар атавистичен навик. Затова към нейния Марс текат енергиите на Божията любов. В аспектите от Божествения свят виждаме, че латитюдите на 6 планети са южни (S), а две – северни (N) – на ума, като Божествената, ангелската и човешката любов (Нептун и Венера) имат северни латитюди. Това показва, че в този земен живота родената трябва да има мъдрост, за да може да прояви правилно човешката, ангелската и Божествената любов на земята. Тоест, да не се поддава на чувствата си, които ѝ носят тъмнина и я объркват в пътя ѝ, да се държи здраво за великите Божествени идеи и мисли, които освобождават душата от робството и греха. Виждаме в изнесения случай колко специфични и неповторими са влиянията на небето върху всяка отделна душа. Всяка душа има определен специфичен път, по който трябва да мине, за да придобие съответните качества и добродетели.

» $\Pi(\odot) \searrow \text{♀} \text{♂} \text{♀}$ Lat. ♀, ♂ (Луна в перихелий съвпад Слънце в разменени знаци, полусекстил Меркурий, съвпад Плутон, латитюд Меркурий, Марс). Луната е поместена в 5. дом на радикала и осведомява, че родената ще бъде непостоянна в своите чувства и ще е пристрастена към удоволствията и игрите. Указание за плодовитост в брака. Даже в знак на безплодие, например Лъв, Луната ще облагодриятства раждането, когато се намира в пети дом (нейната Луна е в зодиакалния знак Лъв на $12^{\circ}26'$). Това положение на Луната показва, че родената обича много децата и има хубави отношения с тях. Съзнанието ѝ се прояснява, има силен характер, самоувереност, смелост и редки организаторски способности. Тази е причината, че хора с това положение на Луната обикновено ръководят своите близки. Родената е абсолютно честна, както в материално, така и в обществено отношение. Проявява благородство и великодушие към другите хора и затова е много търсена от тях.

» $\searrow \text{♀}$ (Луна полусекстил Меркурий). Придава на родената схватлив ум, добра памет и редки способности. Този аспект е указател за успех в живота – най-вече в литературата, духовенството и пътуванията. Обикновено много е бърлива. Винаги гледа на хубавата страна на живота и понякога внезапно променя своето мнение по даден въпрос. Обича удоволствията и най-много – пътуванията.

» $\text{♂} \text{♀}$ (Луна съвпад Плутон). Хората с този аспект обикновено пренебрегват и премахват всякакъв ред, който им пречи на пълното изживяване на своите инстинкти и низши чувства. Това показва също многобройни и чести заболявания, свързани със сърцето. Аспектът причинява хаотичност в идеите, мислите, чувствата, желанията. Аспектът влияе много силно до 30 години на родената, която води непрекъснатата борба между духа и плътта, ума и сърцето. Показва големи недоразумения в брака и нещастен или невъзможен брачен живот, от което следва развод.

» Lat. ♀, ♂ (Луна латитюд Меркурий, Марс). Аспектът показва, че от Божествения свят към родената протичат силни струи на мъдрост и воля, за да може

родената да се справи с многобройните мъчнотии и спънки, които съпътстват живота ѝ. Има Един, Който винаги ни обича и се грижи постоянно за нас. Това е Бог на любовта – нашият Създател.

♀ ☿ ♂ ♃ ♅ ♆ ♇ ♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓ ♈ Lat. ♄ Сириус Δ ⊗ (Меркурий ретрограден съвпад Слънце, полусекстил Луна, полуквадрат Уран, точен квинтил Нептун, паралел Юпитер, Уран и латитюд Луна). Меркурий ретрограден се намира в 4. дом на хороскопа и дава неустойчивост в семейството – блуждаещ човек, без вътрешно спокойствие, като често сменя местопребиваването си. Това е полезно за хора с Меркуриево занятие, като журналист, редактор и др. Меркурий ретрограден се намира в зодиакалния знак Рак, което прави ума ясен, паметта – силна, и тя е удивително приспособима към условията на живота. Може да работи всякаква работа и лесно да се приспособява към идеите и схващанията на другите хора. Обича да я хвалят и ласкаят. Избягва грижливо всичко, което може да промени мнението на хората за нея. Душата ѝ е насочена към нейния вътрешен живот, към четвъртото измерение, в което душата най-добре пребивава.

♀ R ∠ II ♂ (Меркурий ретрограден полуквадрат, паралел Уран). Дава неуравновесеност или анархия в идеите за преустройството на света и неговото разрушаване. Създава голяма нервност и напрежение в нервната система.

♀ вт Q ♀ (Меркурий ретрограден точен квинтил Нептун). Умът на родената има изключителна наклонност към окултните знания и изкуства. Предопределена е да работи и успява в окултните науки, където ще прояви изключителни способности. Може да лекува сполучливо с магнетизма, който излъчва – с полагане ръцете си върху болния. В Париж Величка завършва курс по астрология, влиза да работи в радио «Дифюзион Франсез», като завежда успешно астрологическия отдел. След известно време ѝ се явява Учителят и казва, че няма право да печели от прилагането на окултните науки и тя напуска тази хубава работа.

♀ II ♃ (Меркурий паралел Юпитер). Това е един от най-добрите показатели за успех в живота (събрани заедно човешката с ангелската мъдрост – Юпитер). Придава на родената весел характер, способност да гледа само на добрата страна на нещата и да не пада никога духом при несполуки. Има ум с голям кръгзор, гъвкав и способен да разсъждава правилно, да установява твърдо мнение след зряло размишление. Тя не взема никога прибързани решения, но изисква време, за да размисли, но щом стигне до известно заключение, то е неотменимо. Ще има успех в областта на литературата и правосъдието, като е уважавана поради своята почтеност и искреност. Обича много да пътува по работа и за удоволствие, като придобива едновременно и полза, и наслада от подобен начин на живот. Притежава здраве, богатство, мъдрост и много хора се привързват към нея поради положителните енергии на добро и любов, които изтичат от нея. Това е най-хубавият аспект за успешна духовна работа в Братството, със Словото, музиката и Паневритмията (аз имам Меркурий съвпад Юпитер). Меркурий е на 13°27' в зодиакалния знак Рак, точен съвпад със Сириус на 13°16' в зодиакалния знак Рак за 1941 г. Сириус е най-ярката звезда от първа величина на небето, наричана святкаща, блестяща и се намира на шията на съзвездието «Голямото куче». Тази звезда е играла важна роля за магиите и митологията на древните народи. В Египет, Персия, Рим, Гърция и другаде е имало специални светилища, посветени на Сириус. Древните германци са го наричали «Огънят на Локи». Звездата се намира на 8 светлинни години от Земята, доста близо, и затова се вижда толкова голяма и силна. Тя съчетава в себе си качествата на Марс и Юпитер. От незапомнени времена Сириус е считан като кралска звезда, но доста агресивна. При благоприятни съчетания означава слава, почести и богатство. Съчетанието ѝ с Меркурий дава на родената един отворен ум за свръхсъзнанието ѝ, през който могат да

тие към добър край. Осигурява ѝ известност и успех, привързаност към спорта и пътуването. При това съчетание се увеличават червените кръвни телца и родената се радва на добро здраве, добра жизненост и закаленост.

♂♂♂ (Марс секстил Сатурн). Дава подвижна природа на родената, решителност и способност към напрегната работа и продължителна деятелност, от която родената придобива необикновени резултати. Има големи изпълнителни способности и голяма издръжливост, което ѝ позволява да осъществи това, което е невъзможно за други хора. Благодарение на тези си качества, тя се издига на висока служба. Ценена е много поради способностите си, но рядко е обичана, понеже характерът ѝ е груб и жесток. Има устойчива физика и добро здраве.

♂♂♂ (Марс точен секстил Уран). Дава енергичен и амбициозен характер, оригинален и изобретателен ум – жив и интуитивен, плодоносен, способен да се бори с най-големите трудности, при най-критични обстоятелства. Умът ѝ е склонен към открития, които ще ѝ донесат успех. Това е един пионер на епохата на Водолей. Родената е практична, енергична, предприемчива, до степен, достатъчна за осъществяване на плановете си. Има разширено зрително поле, благородна натура, която я издига над долните разграничения по религии, раси и др. Тя признава на всяко същество Божествената искра, която е основа на Всемирното братство. Родената не е религиозна, но схващанията ѝ са универсални. Много от хората ги считат за мечтатели, понеже не ги разбират.

♂♂♂ (Марс опозиция и паралел Нептун). Този аспект дава груб, чувствен характер, импулсивна, сприхава и войнствена на думи и дела. Тя е невъздържана и се води по своите чувства и желания. Това съчетание дава фанатизъм на религиозна или антирелигиозна почва. Това е голяма борба между грубите животински енергии на Марс и Божествената любов, която е поставена на върха на 7. дом, в която борба надделява Нептун, а марсовите сили Величка ги връзва и се омъжва втори път за един представител на Божествената любов (Нептун). Истиан, с когото живеят един платонически, приятелски живот. Поради непослушанието си, Величка мина през стръгата на воинстващия Марс и научи много уроци и разбра най-важното: всичко в живота се постига с Божията любов, представител на която в астрологията е планетата Нептун, а с война и борба още повече се разширяват противоречията между душите и кармата остава неразрешена и ще трябва да се разрешава в бъдещите инкарнации. Щом Величка даде ход на Божията любов (Нептун), всичко ще се уреди идеално.

♂♂♂ (Марс точен квадрат MC). Говори за големите вътрешни противоречия в нейната душа и постоянната борба между духа и плътта, ума и сърцето. При тези борби се пробужда свръхсъзнанието и тя започва да работи с висшия си идеал и великите идеи, които идват в ума ѝ, носени от зодиакалния знак Стрелец, (който се намира на MC), знака, на който Юпитер е господар, знакът на Бялото Братство. Така Величка надмогва низшите си животински чувства, желания и се издига на оная висота, на която може да борава с ангелската мъдрост (Юпитер), който е отлично аспектиран в нейния хороскоп.

♂♂♂ (Марс съвпад с опашката на Дракона). Още с раждането ѝ, на първата година се опложда марсовата карма и започва да тече, останала отпреди 2000 години, да оправи отношенията си с мене, което се реализира по-късно. Като малка много ревеше и се надуваше да плаче. Аз не можех да уча и намерих лекарство – духна в носа ѝ, и тя преставаше да плаче. Поради непослушание се навря да се омъжи за разведения Данаил, навря се в този пиратски род, който много пъти е отнемал живота ѝ. Аз ѝ казах, че върху сълзите и нещастията на първата му жена тя не може да гради своето щастие.

Бялото Братство, което постоянно работи на Земята. Така беше и в моя живот. Пенсията ми беше 82 лева, а на Елена – 37 лева, и поисках помощ от общината (Павел – студент) и веднага ми дадоха. Скоро ми се яви Учителят и ме попита: «Светозаре, ти защо взимаш пари от общината? Ти си осигурен от Бялото Братство.» Веднага отидох в общината и се отказах от помощите. След това имах всичко, което ми беше необходимо.

♄ ∠ ♀ ♂ ☿ ☽ ♃ ☾ ♁ ♅ || ♀ , ♃☿♀ (Уран полуквадрат Меркурий, точен секстил Марс, съвпад Юпитер, съвпад Сатурн, тригон Нептун, паралел Меркурий, паралел Юпитер, съвпад Лилит). Говори за нестабилно финансово положение. Много издигания и провали в материалния живот на родената. Подобно на майка ми, и Величка не може да се защитава от гледна точка на пари, от внезапните вдигания и спадания, непредвидени печалби и загуби. За такива родени няма сигурно влагане на средствата, защото много непредвидени случаи ще доведат внезапни загуби на средствата и условията. Уран – Божията мъдрост, не ще да има работа с показната за духовния свят – парите и затова чисти всеки, който го има в радика са поместен във втория дом. А сега е епохата на Водолей, на изчистване на всичко старо, гnilo, атакистично и ненужно, за новия живот, в това число и от тази банкова и парична система няма да остане и помен. В бъдеще разменна монета ще бъде любовта, чрез която ще се разрешават всички противоречия и мъчнотии в епохата на шестата раса, която идва вече на Земята.

Ще дам пример, да се разбере какво значи Уран във втори дом, съвпад Сатурн и какво значи да сключиш брак под силното въздействие на Марс. Сестра ми, след като работи няколко години като преподавателка в техникума «Киров», отиде в Тунис, където също преподаваше по електромашини и апарати. Заедно със сина си Благовест са живели добре, в голямо изобилие от пресни южни плодове и храни. Трудното е било, че Величка отговаря за обучението и възпитанието на тези туниски деца, които са крайно мързеливи, не учат и не знаят това, което сестра ми им преподава, а ѝ търсят отговорност. След десетина години Величка напуска тази неблагоприятна работа, спечелва долари и отива в Париж. Там влиза в черквата «Нотр дам дьо Пари», където се моли, но отрицателните същества я подвеждат и я карат да си купи нова скъпа кола, с която дойде в България. Но тук законите са много строги срещу гражданите и ѝ искат мито 200%, т.е. да плати още 20 хиляди долара, за да притежава колата. Тя се отказва от колата и държавата я конфискува, а парите, спечелени с голям труд от работата ѝ в Тунис, изчезват. Мъжът ѝ Данаил не я прие и тя, понеже паспортът ѝ важи още, заминава пак за Франция и остава да живее в Париж. Под влиянието на Божията любов (Нептун), който е господар на хороскопа ѝ и който се намира на върха на 7. дом, тя сключва втори брак в края на м. август 1991 г. – платонична любов и приятелство от най-висша степен. Уран в Телец дава силна интуитивна природа, но упорита и произволна, изпълнена е с възможности, енергия, амбиция, остър ум и способност да се справя с всякакви трудности, особено тези, които са в механиката и електротехниката, където Величка е в собствени води. Така поставен Уран (в Телец) показва, че Божията мъдрост протича до сърцето на родената, облагородява и възпитава нейната човешка и ангелска любов (Венера) и я кара да развие своята каузална мисъл, да мисли за последствията на това, което върши.

♄Δ♆ (Уран тригон Нептун). Двете планети в твърдите земни знаци (Уран в Телец и Нептун в Дева) говорят за голямата твърдост и издръжливост, които родената ще прояви в пътя си към новия живот, който идва вече в света. Аспектът говори за великите условия на Божествената любов и Божествената мъдрост, които съществуват в душата на родената, т.е. в нея са свързани хармонично Божията мъдрост с Божията любов, чрез които могат да се разрешат всичките

шум и глас намира нуждаещите се и им помага всестранны. Нептун е господарят на хороскопа на Величка, заточен в земния знак Дева и както казахме, на върха на седми дом Нептун в Дева смесва своите духовни окултни и пророчески сили с тези на Меркурий, който е в екзалтация в Дева и има точен квинтил с Нептун. Това силно съчетание между Нептун и Меркурий дава извънредно изтънчени духовни способности, интуиция, сънища и много видения от духовния свят. Нептун е Божията любов, вложена всестранны в душата на родената, който има положителни аспекти с изключение на ♀ ♁ ♀ || ♀ (Нептун опозиция и паралел Марс). Това е тежката карма с този пиратски Жеков род, членовете от когото много пъти са отнемали живота на Величка, като са я давили в морето. Ако беше ме послушала, не би чудо видяла. («Ако би мирно стояло, не би чудо видяло»), но научи много сериозни уроци и се приземи на земята. От Невидимия свят, в който тя често пребивава, ѝ разрешиха и я освободиха от тази страшна кармична връзка. Хубавите аспекти на Нептун в хороскопа и Слънце съвпад Меркурий съвпад Сириус ѝ дават поезия, много нови идеи и от Нептун – голяма музикалност, и Величка написа текстовете и музиката на 136 братски песни: из живота на Учителя, Братството и Рила, събрани в добре оформена песнарка със снимки. Някои от песните са трудни нотно, но школуваните певци лесно могат да се справят с нотния текст. Аз предупредих Величка, че след 40-годишната си възраст може да си замине от този свят, защото има да мине един много тежък 20-годишен период – от 40 до 60-годишната си възраст, изпълнена с много трудни болезнени състояния. Аз се молах непрекъснато за нея и ѝ помагах с каквото можех. В края на периода я посещавам насън. Идвам от школата по астрология, в която преподавам, и ѝ давам нов, направен от мен хороскоп, с който ѝ се продължава животът на дотации. Оздравя, като излезе от тежкото болезнено състояние, в което се намираше. Това е метод на Бялото Братство, на най-великият майстор и създател на астрологията – Учителят Беинса Дуно, да се променя хороскопът на дадена душа, да се трансформират отрицателните аспекти в положителни, за да се продължи животът ѝ на Земята на дотации, за да може да свърши работата си, да изпълни задачата, дадена ѝ за този свят. Този тъмен период за Величка завърши благополучно на 27.06.2001 г. Най-критично беше положението ѝ в 1999 г., по време на затъмнението. През 2000 и 2001 г. Величка редовно идваше в България да се начерпи със сили и енергии и да разреши личните си проблеми.

[illegible]

и и я заведох до връх Мусала. Предложих ѝ да отидем заедно горе, на върха, да се помолим, за да ѝ е по-лек животът. Тя отказа и остана при езерото «Окото». Аз посрещнах изгрева и след това слязох долу при нея. До езерото тя изпя хубаво песента «Ранен час», с която се прости с Мусала и Рила, след няколко дена напусна България окончателно. Тя споделяше всичко с майка ми, която я изпрати. В Париж отиде да живее при някаква нейна позната, която след два месеца ѝ казва да напусне жилището ѝ и изхвърля багажа ѝ на улицата. Минава една душа, която я прибира временно, като я съветва да пише писмо до кмета Жак Ширак (Париж има 24 кмета). Описва му положението си – с малко дете и сама. Той ѝ дава в центъра на Париж много хубав апартамент. Тя започва да работи в магазин на гърци и се прехранва. Благовест завършва гимназията, учи естествени науки и завършва висше образование, но няма работа. Отива да живее в Южна Франция. Пиратският род успява чрез Данаил да вкара друг дух в Благовест и той започва да бяга от майка си, понеже този нов дух не я познава. Измени си името с френското Ив и стана френски поданик, като загърбва България и всичко му тръгва наопаки. Постоянно боледува.

Както казах, Величка се омъжи втори път под въздействието на господаря на хороскопа Нептун – Божията любов, през месец август 1991 г., за Истиан. (Някои неща се повтарят, защото са във връзка с различни аспекти, които по този начин ги обяснявам.) Двамата албигойци се намират и събират заедно. Понеже наема в Париж го повишават, а и там е много шумно, си купуват къща в град Монтатер, на 60 км от Париж. Имат двор с градина и наблизо – гора с баир, на който ходят да посрещат Слънцето. Както споменах, Христиан (Истиан) е бил чужд на родителите си – особен. Затворен в себе си Телец, но с много знания по окултизма и медицината. Има стая, пълна с книги. Свекървата се обявява срещу Величка, понеже била сектантка, и искала да ги раздели. Тя с мъжа си живеели в южна Франция в село, в което имат голямо място за обработване и жилище. Свекървата почва да прави магии на Величка с цел да ги раздели. Величка заболява и не се чувства добре. Родителите на Истиан (така го прекръсти майка ми Стевка) не се грижат никак за сина си и Величка и не им помагат в живота. Свекървата, от лошите си чувства и борба срещу Величка, се разболява от рак.

На 27.05.1995 г. в 15 часа (когато Бог слиза и ходи по земята), Величка и Истиан обядват на масата пред къщата си. Било хубав топъл ден. Изведнъж идва Учителят при тях. Величка веднага донесла стол да седне и Му сервира от това, което ядели с Истиан. Тя казва: «Истиан, Учителят дойде у нас», понеже той не Го вижда. Величка подава хляб на Учителя. Той сядва и мълчи. Величка се смущава много от Неговото присъствие и Му казва: «Вие бързате, Учителю, имате много работа?» Той ѝ отговаря: «Не, не бързам.» След обяда влизат в дома. Величка разделя храната, определена за Учителя, на две – за нея и Истиан, която Той не яде с духовното Си тяло. Двамата с Истиан изяждат дяловете от Учителя. В това време идват при Учителя 4–5 едри, високи братя и застават до Учителя и чакат да им нареди нещо. Величка и друг път ги е виждала на Рила, където те не се отделяли от Учителя. И аз съм ги виждал, като съм ходил при Учителя в света на светлините, където Той пребивава. Там бяха десет братя на любовта и стърчат до две глави над Учителя и постоянно Го охраняват. Те са много изпълнителни и бързи, и като вятър се движат и веднага изпълняват всичко, което им каже. На нас те не ни обръщат никакво внимание. Не че не ни виждат и не ни помагат, но цялото им внимание е отправено към Учителя и това, което им каже, веднага го изпълняват. Величка ги е виждала веднъж, като отивала покрай Царска Бистрица на път за Мусала в гората. Скоро идват и другите братя около Учителя и стават десет, като не обръщат никакво внимание на Величка и Истиан, който влиза в

стаята си да почива. Групата с Учителя влиза в стаята, където почива Истиан, и работят нещо над него – вероятно лекуваха астмата му, от която страдаше много. След това влизат и в стаята, където е полегнала Величка. Наобикалят я и ѝ казват да си почива, а те вършат някаква работа над нея – страдала от магиите. След това всички заедно с Учителя се качват на покрива на къщата им. Тези братя на Любовта са много активни и могат да работят всякаква работа и навсякъде. Монтират на покрива им антена, която я насочват на северозапад, чрез която свързват къщата им с една далечна звезда в тази посока.

Това посещение на Учителя е епохално за живота на Величка. Той обръща всичко в нейна полза. След седмица, на 5.06.1995 г. внезапно си заминава свекървата – майката на Истиан и двамата с Величка не я заварват жива. На другия ден в къщата на бащата на Истиан идва духът на майка ми да помогне и ориентира заминалата. Бащата на Истиан се обръща към двамата и ги пита: «Каква е тази голяма светлина в дома ми?» Величка му отговаря, че това е духът на майка ѝ Стевка, която е едно светло същество на небето. Понеже свекървата си заминава от рак, тя ликвидира кармата си и повече няма да се преражда на земята. Майка ми, която си замина на 19.02.1995 г., започва да помага на свекървата да излезе от големите заблуждения на католицизма и да се подготви да влезе в една от школите на Бялото Братство, което става след няколко месеца. Скоро след това се разболява и бащата на Истиан – голям материалист и враг на сина си. Двамата с колата отиват да го посетят. Той ги приема много официално и не ги пуща да спят в къщата му и да говорят по телефона. Понеже Истиан и Величка трябвало да спят на двора в колата си, си тръгват за Париж през нощта. Бащата на Истиан имал една възрастна приятелка, на която искал да припише големия си имот. Тази жена се държала като господарка с Истиан и Величка и за нищо не им услужвала. Бащата на Истиан решил да напише завещанието си сутринта, след като стане. Намесва се Учителят, участват баща ми и майка ми и през нощта бащата на Истиан си заминава от този свят. Сутринта Истиан и Величка, завърнали се в Мантатер, получават съобщение за смъртта на баща му и тръгват веднага, за да сварят погребението му. Този път влизат като собственици, наследници на целия му имот. След погребението, Величка извиква приятелката му в дома, като ѝ предложила да си вземе каквото иска от богато обзаведената къща. Жената си взела някои неща и казала: «Аз не съм и предполагала, че вие така може да се отнесете към мене.» След това те продават имота с къщата за направа на някакъв разсадник и парите внасят в банката. Виждате какво значи да те посети Бог – Учителят, в труден и опасен момент в живота ти и да оправи всички объркани карми на живота.

Както споменах, Благовест загърби България, отказа се от нея и стана френски поданик и име Ив. От тази негова глупост всичко му тръгна назад. Започна да боледува от много хронически болести и постоянно посещаваше болницата и поликлиниката. Няма работа. Помощта, която му отпускат, не му стига и Величка постоянно му изпраща пари и се тревожи за него. Аз я успокоявам, като често ѝ пиша писма, които тя ги пази и ги препрочита много пъти. Писах едно такова одухотворено писмо на 13.02.2004 г. във връзка с 9-годишнината от заминаването на майка ми на 19.02. Рядко се срещат такива светли души на земята. И понеже духът ѝ е много силен (Слънцето в Скорпион), тя изживя всичките си мъчнотии, страдания и ограничения безропотно. Тя много ме обичаше и ме слушаше още от малка възраст, защото, каквото ѝ кажех, ставаше, а сега тя ни помага отгоре, но много е заета с важна работа, дадена ѝ от Учителя. Писах на Величка:

«Ти имаш важната задача да се грижиш за Благовест, този твой отличен приятел, попаднал в лапите на тъмните сили. В това ти помага постоянно и твоят мъж Истиан, който много обича Благовест и редовно му изпраща пари. Всичките молитви, които правим за Благовест, се чуват и резултатът ще дойде, точно на определеното му време. Благовест има тежка карма във Франция и понеже стана французин, я задвижи и сега я изплаща с болести, които прекарва.

☉♂)т♂♂✕♂||♂,♂♂♂ (Слънце съвпад Луна, точен съвпад Марс, секстил Уран, паралел Марс и Нептун и съвпад Лилит). Всичко това – в 6. дом, на болестите. Синът ти боледува от сърцето си. В миналото, като генерал, е избил много французи и сега плаща за тях. Тогава е бил служител на Черната ложа (на Лилит) Кармата му е ♄т♂♂ (Сатурн точен квадрат Лилит). Понеже Сатурн е в трети дом, опозиция с Нептун, има и психическо разстройство. Нептун често води до лудост. Това е най-малкото, което минава сега. Унищожил е цели родове и цялата противникова френска армия. Сега е на 34 години. Отрицателните му прояви започват на 12 години, когато (Марс точен съвпад Слънце) прави по дирекция съвпад с Лилит и се засилва още повече на 18-годишна възраст, когато Луната прави съвпад с Лилит. Досега да си е заминал сто пъти, ако не бяха добротворците и живодателите (Слънце съвпад Луна) в 6. дом, които веднага го лекуват, а и Марс и Луната му не са съвпад с Лилит. Слънцето в хороскопа му е Учителят, Който продължава живота му. Освен тези негативни дирекции, той има в радика са Венера съвпад Плутон и Уран съвпад Плутон. Не е слушал човешката и ангелската любов (Венера) и Божествената мъдрост (Уран), а се е отдал на разрушителните сили на Плутон. Минал е голяма криза на 25.05.2003 г., Плутон по дирекция е направил съвпад с Юпитер в 8. дом, на смъртта. Имало е голяма опасност за живота му, но този аспект на посочената дата е тригон с Лилит, който на тази дата е 28°56' в Близнаци и спасява положението. На 1.01.2004 г. е имал Уран квадрат Слънце, но в радика са Слънце секстил Уран и е получил само нервни напрежения. На 1.03.04 г. има Марс квадрат Уран, но в радика са Марс секстил Уран. Господарят на хороскопа му е Уран, Божествената мъдрост, и по дирекция е на 9°44' в Скорпион в 8. дом. В радика са Уран е съвпад Плутон. Това е момент за разплащане по неговата карма, и да го измолим от Учителя да остане, да продължи живота му, за да свърши работата му, определена от Бога. Както в моя хороскоп, и Благовест е поставил най-високо планетата Нептун, който започва да действа на съзнанието му.

♂♂♂)♂♂♂♂♂♂♂♂||☉,♂ (Нептун ретрограден тригон Луна, квадрат Меркурий, секстил Венера, полусекстил Юпитер, опозиция Сатурн, секстил Плутон, паралел Слънце и Марс). Това е Божествената любов, която синът ти притежава и я е прилагал много пъти в живота си. Благовест е под покрива на Всевишного и може да разрешава всичките си мъчнотии, страдания и противоречия, ако има силна вяра и абсолютно послушание към своето вътрешно ръководство, съставено от велики, разумни същества, и проявява постоянно милосърдието, любовта и благосклонността си към страдащите души. Благовест може навсякъде, където отиде, да си създаде приятели и да спечели доверието им, защото обича всички хора. В минали инкарнации е бил окултен ученик и е бил готов да пожертва силите си, здравето си, средствата си, и дори и живота си, за да повдигне една паднала душа и я насочи в правия път на живота. Той е научил великия закон: Да жертва човешкото, временното за Божественото, вечното. Затова той е под покрива на Всевишного и Бялото Братство постоянно го пази и не дава и косъм да падне от главата му. Благовест минава през големи опасности, но винаги по ръба, без да пострада. Той е вързал низшите същества в себе си и техните влияния и скоро ще се освободи от тях. Неговият вътрешен учител, ръководител и лекар

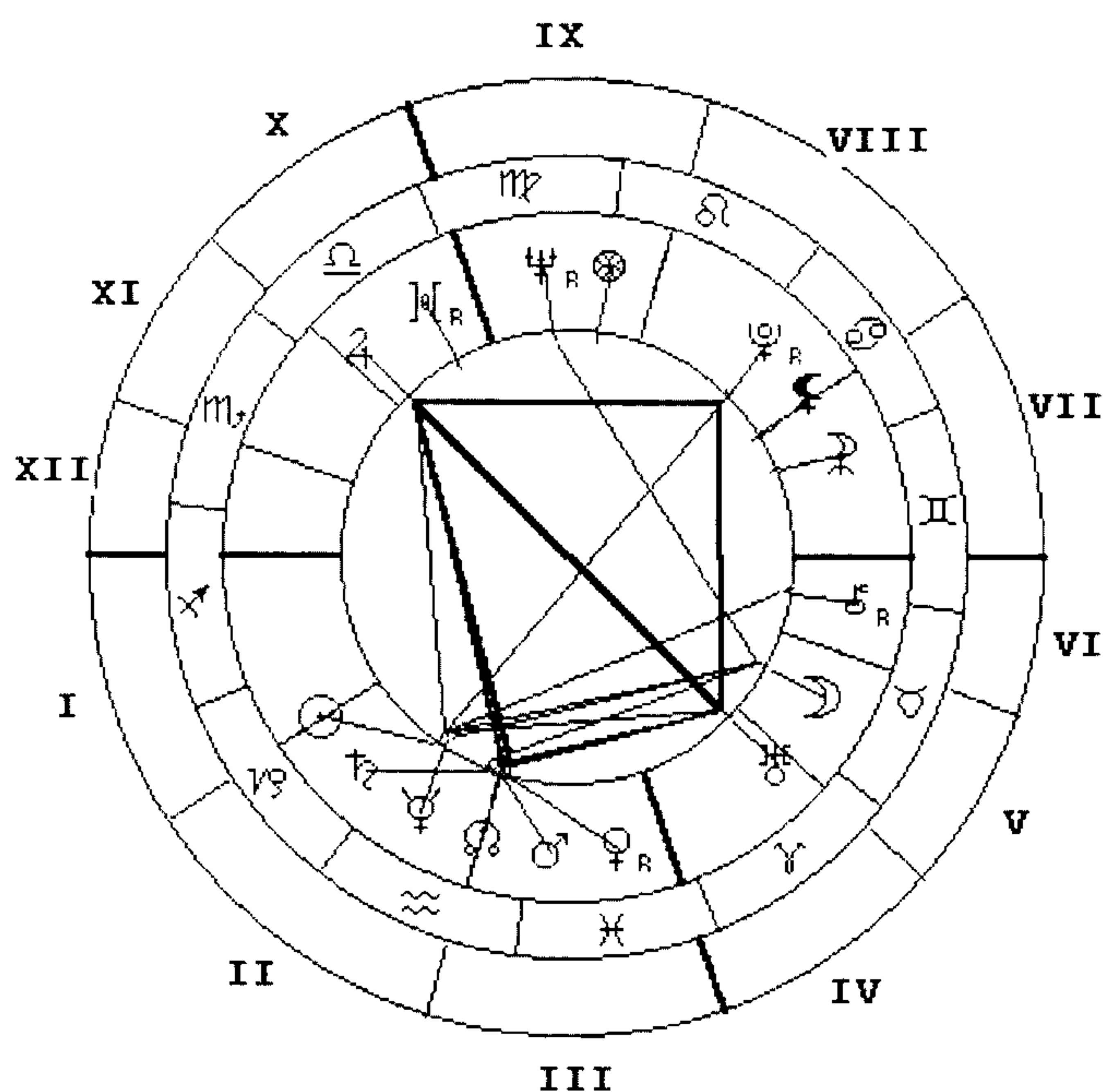
(Хирон) в радика е на $10^{\circ}01'$ в Овен. ☿тΔ☉тΔ♂Δ☿ (Хирон точен тригон Слънце, точен тригон Марс, тригон Луна). Това е велико благо, което рядко се среща в хороскопа на някоя душа. Освен това той има своята велика любов, която си вложила в него. Твоят Нептун, $25^{\circ}02'$ в Дева е съвпад с неговата Венера $22^{\circ}46'$ в Дева, точен съвпад с неговия Плутон на $25^{\circ}28'$ в Дева. Ти едновременно си вложила Божествената любов в неговата ангелска и човешка и си стоплила и оправила неговия Плутон, който е добре аспектиран. Твоята Луна $12^{\circ}26'$ в Лъв е съвпад със Слънцето, Марс и Луната на Благовест, а твоят Плутон е точен съвпад с Луната на Благовест. В миналото ти си му отнела живота и сега Бог те прекарва през голяма стърга, за да го възлюбиш с всичкото си сърце, защото той е един велик дух, който отлично може да работи за Бога и новия живот, който донесе Учителят в света. Благовест притежава голямо, любещо сърце и гледа винаги да помага на околните си. Обича да раздава всичко, с което разполага – времето си, знанията си и средствата си. Той е и добър приятел на животните. Когато обърне съзнанието си към Учителя и Бялото Братство, животът му ще се завърти на 180° . Сега Юпитер по дирекция е в 9. дом на $2^{\circ}17'$ в Стрелец, в собствения си знак, и ще го въведе в Братството. Това ще стане на 7.02.2006 г., когато Венера ще направи съвпад с Юпитер радикален и едновременно Юпитер по транзит ще направи тригон с радикалното Слънце. Искан да хвърля малко светлина в ума ти, да знаеш какво представлява синът ти Благовест и ти обясних някои неща астрологически. Това е общата задача, която ние имаме да разрешим на земята – да си помагаме един на други и ако Учителят рече само реч тази година освобождението може да стане веднага. Вярвай и знай, че за Учителя няма невъзможни неща и всичко се решава горе, в Невидимия свят, и след това се проектира на земята. Идат дни на радост за онези, които любят Бога. Учителят ме накара да ти обясня тези неща. С тази жива езотерична астрология се занимаваме горе и в нея няма никакви грешки. Тя се ръководи лично от Учителя – създателя на астрологията.»

Независимо от обясненията, които давам на сестра ми Величка, тя пак се тревожи и иска да се оправи синът ѝ, както всяка майка. Казах ѝ, че той не е неин син, а син на Бога и да остави Бог да работи над него, както Той желае. Смяташе, че тази 2004 г. няма да може да дойде на Рила и да се качи на Мусала. Като ми се обади по телефона, ѝ казах, че всичките тези въпроси са уредени от Учителя и ще дойде в София и ще отидем на Мусала и направо ще се качим на върха. Седмица преди тръгването им Истиан се отказва да тръгне. Имаше опасност за живота му, но не в България, а във Франция и за да му помогна, взех че поправих един подарен ми от него часовник и почнах да нося два часовника. Като дойдоха на 4.08.04 г. в България, Истиан и Величка се разведриха, починаха си и на 8.08.04. тръгнахме сутринта за Мусала. Оказа се, че на тази дата е празникът на Мусала и беше пълно с хора и по лифта, и на хижа Мусала, където хор пееше песни, раздаваха чая безплатно и присъствал и Симеон (Симеон II Сакс-Кобург-готски).

В нашето семейство си разрешихме кармичните проблеми с любов и хармония. Тази любов се показва винаги при някои общи прояви, които сме имали в живота. Всички за един и един за всички. При заминаването на майка ми Стевка, която я гледахме с Павел и Еленка 9 месеца, братята и сестра ми не пожелаха да вземат нищо от нейните вещи, дрехи и всичко оставиха на мен и се събраха съдове и посуди за два дома. Косю взе една картина, рисувана от Цветана Щилянова – той, седнал в майка ми. След изпращането ѝ ми се яви Учителят и ми каза, че много добре съм си разрешил задачата с майка ми. На следващия ден ми се явиха сестра Мария Тодорова с брат Борис и ме поздрави за хубавите грижи, които съм положил за майка ми Стевка.

След отчуждаването на къщата на брат Стойно Марков отначало плащаха наема за семейството на Любомир, местиха ги 4–5 пъти и накрая ги накараха те да си плащат сами наем към 400 лева. Казах на сестра ми Величка, че ако имам пари, веднага ще купя жилище за брат ми Любомир. Тя прие тази моя хубава мисъл и я реализираха, като купиха заедно и главно с Истиан апартамента на Влади и го прехвърлиха на Любомир, а с получените пари Влади отиде в САЩ със семейството си, където продължава да живее. Любомир престана да изпада в шокови състояния всеки месец да събира и плаща 400 лева.

В членовете на нашето семейство Божествената любов е добре развита и застъпена. **В баща ми Крум** ♀✕⊙☾☾☾♀☐♀Δ♂||♄ (Нептун секстил Слънце, квинтил Луна, квинтил Меркурий, квадрат Венера, тригон Марс и паралел Уран).

☉	2° 23' 51" ♊
☾	9° 15' 45" ♊
☿	4° 24' 7" ♊
♀ _R	22° 26' 12" ♊
♂	20° 26' 40" ♊
♄	22° 50' 7" ♊
♅	16° 52' 42" ♊
♆	23° 39' 14" ♊
♁ _R	11° 58' 36" ♊
♂ _R	23° 28' 6" ♊
♁	19° 28' 14" ♊
♀	10° 22' 41" ♊
♁	0° 59' 1" ♊
♁ _R	7° 33' 43" ♊
♂ _R	28° 58' 26" ♊
♁	1° 0' 18" ♊
Asc	7° 52' 13" ♊
MC	27° 19' 29" ♊

Аспекти

Съединение Слънце-Меркурий <2°0'16">
 Съединение Сатурн-Раху >2°35'32"<
 Съединение Марс-Сатурн <3°33'57">
 Съединение Марс-Раху <0°58'25">
 Съединение Венера-Раху >2°57'58"<
 Съединение Венера-Марс >1°59'33"<
 Тригон Юпитер-Раху <116°38'7">
 Квадрат Юпитер-Плутон >89°22'1"<
 Опозиция Юпитер-Уран >179°10'53"<
 Квадрат Слънце-Юпитер <99°33'44">
 Опозиция Слънце-Плутон <171°4'16">
 Квадрат Слънце-Уран <81°15'24">
 Квадрат Слънце-Луна <96°51'55">
 Тригон Слънце-Хирон <116°34'35">
 Тригон Марс-Юпитер >117°36'33"<
 Секстил Марс-Уран >63°12'35"<
 Тригон Венера-Юпитер <119°36'5">
 Секстил Венера-Уран <61°13'2">
 Секстил Уран-Раху <64°11'0">
 Квадрат Уран-Плутон <89°48'52">
 Квадрат Луна-Меркурий <94°51'39">
 Квадрат Луна-Сатурн >82°23'3"<
 Тригон Луна-Нептун >122°42'51"<

XXI.

Елена Казанлъклиева и семейство Няголови

1. Сестра Елена Казанлъклиева и семейството ни	863
2. Надежда и Бончо Бочеве	865
3. Лиляна Бочева	866
4. Песни от Елена Казанлъклиева	870
5. Бележки за Елена Казанлъклиева от Вергилий Кръстев	878
6. Поправки по писмото за Елена Казанлъклиева в том XVII от «Изгревът»	880
7. Кирил Казанлъклиев – очерк от Евгени Клинчаров	880

1. Сестра Елена Казанлъклиева и семейството ни

Величка Няголова

Сестра Еленка е една много предана сестра в Братството. Тя по дух разбира кой е Учителят и се старае да работи усилено, с дух и плам! Имала е труден, кармичен брак. Ражда ѝ се дъщеря Надежда. По-късно осиновява дете – сина си Кирил. За него Учителят е казал, че е убитият ѝ брат. На събора в Търново в 1925 г. съобщават на Учителя, че е оставено дете. Той казва: «Кажете на Елена Казанлъклиева, че това е нейният брат. Ако иска, да го вземе.» И тя го взима, осиновява и той влиза в Братството. Има му името в списъците, които е правила Савка: Кирил Казанлъклиев. По-късно с. Елена се развежда с мъжа си и се отдава на духовна дейност.

Сестра Казанлъклиева посещава много градове и организира събрания. Имала е дар слово и силна интуиция, и е помагала, особено на жените да преодоляват семейните си проблеми. Учителят я съветва и ѝ възлага задачи. И от 1915 г. тя става желана за всеки дом с ценните си съвети. Имала е и ясновидски способности, до които е достигала с пост и молитва. Също е и лекувала. От 1919 г. до 1934 г. тя издава няколко книжки: «За жената и нейната задача», «Път» и «Стани, събуди се, търси пътя».

Сестра Еленка е пеела много хубаво и е свирела на китара. Тя създава няколко песни, които са едни от най-хубавите, и духовни, и се пеят от всички. Най-хубавата ѝ песен е «Поздрав на Учителя» – мелодия и текст от нея. Тя я посвещава на Учителя.

«Благословен от Бога Ти,
Учителю на Любовта!
Загдето тъкмо в тези дни,
донесе мир и светлина!»

Припева: «Добре дошъл, добре дошъл,
Учителю на Любовта!
Добре дошъл, добре дошъл,
Учителю на Мъдростта!

Това е една от най-хубавите ни братски песни. Също много хубава е и «**Небето се отваря**» – тя е любимата песен на майка ми Стефка. И толкова години не знаех, че е от сестра Казанлъклиева. Всъщност текстът е от нея, а музиката – от Атанас Д. Ковачев.

«Небето се отваря,
и ангелите пеят!
И мълнии блестящи,
тъми и здрач пилеят!»

Тя единствена създава и 2 чудни песни за Христос, няма други. Първата е «**Дързост в Христа**» – музика и текст от с. Казанлъклиева:

«Дързост във Христа, другари,
да вървим все напред!
Бог Христос ни в пътя води,
Той е мощен цар навред,
Цар навред!»

Другата песен за Христос е «**На Христа запейте**», като тя е написала текста. Музиката е от И.Г.П. (Не знаей кой е това.)*

«На Христа запейте химни,
нови в тоз тържествен час,
Той е Божи Син, изпратен,
на Земята зарад нас!»

Най-интересното тук е, че в Голямата Песнарка, разработена от Мария Тодорова, с песни от Учителя и братски песни, съществуват и 4-те песни, но отзад никъде няма името на с. Елена Казанлъклиева. Аз ги пея тези песни вече повече от 50 години и не знаех, че са от нея. Това разбрах наскоро, и то от «Молитвеника» на Светозар Няголов, където накрая дава някои по-важни песни от Учителя и от ученици. И е отбелязал, че тези 4 песни са от с. Елена. Зачудих се много, че не са ѝ сложили името, а пише: ученик.

Чета 16. том на «Изгревът», брат Пеню Ганев казва за с. Казанлъклиева, че е написала песни, и то тази за Учителя, и че не са сложили името ѝ, за да не изпъквало «егото» ѝ. Не знам каква е тази теория! На едни автори има имената, а на други – не! Но името е много важно, особено за бъдещите поколения! Името е Сила и Светлина! И трябва да се означава! Изпращам 4 копия на тези 4 песни от с. Еленка.

Тя си е заминала през 1960 г. и аз съм била още малка. Спомням си я смътно. Но моят баща Крум отиваше често при нея. Тя живееше на Изгрева, в къщата на Николай Дойнов. Моят баща е бил дълго време без работа и тази сестра му е предсказала кога ще намери такава и това се е реализирало.

* И.Г.П. е Иван Георгиев Попов. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Моят баща я уважаваше много и търсеше духовните ѝ съвети, а и ясновидските ѝ способности. И тя много му е помагала.

2. Надежда и Бончо Бочев

Величка Няголова

Дъщерята на с. Казанлъклиева, Надежда (Надя) се омъжва за Бончо Бочев. И става едно голямо «чудо». Зетят ѝ Бончо Бочев е музикант и преподавател по цигулка и солфеж. И този «гений» създава хора на Софийските славеичета, по-късно става «Бодра смяна», и той става ръководител и диригент, подпомаган от дъщеря си Лиляна. Винаги заедно – та цял живот.

Ето и кратки биографични данни:

Бончо Бочев е роден на 1.12.1899 г. в с. Драганово, Великотърновско, а е живял в близкото село Поликраище. Прогимназия завършва в Търново. Има комунистически възгледи. Завършва филологическия отдел в Педагогическия институт за прогимназиални учители в Бяла Черква, откъдето временно е изключен като комунист.

Две години е бил учител по цигулка (като е самоук – цигулар) в педагогическото училище в Горна Оряховица, после – пак в родното си село Поликраище като прогимназиален учител.

По принуда започва да преподава и пеене, като смята, че тази дисциплина няма много бъдеще. И се запознава със системата «Стълбицата» на Борис Тричков. Увлеча се от солфежа и тази «Стълбица» – за бързо усвояване на солфеж и нотите. И неочаквано добива големи резултати и започва да изнася открити уроци и конференции в училища.

И в 1932 г. Бончо Бочев идва в София и започва да преподава пеене в някои училища, като работи усилено с метода на «Стълбицата», но развива и най-интензивна хорово-педагогическа и диригентска дейност.

Към края на 1930 г. работи в тясно сътрудничество с Добри Христов и създава Хора «Софийските славеичета», с които участва в програмите на Радио «София», както и много концертни изяви. Занимава се и с музикалната подготовка на учителите в България.

В периода 1948–1950 г. Бончо Бочев оглавява първата Детска Музикална школа към Музикалното училище в София, като поставя основите на съвременното слухово обучение, продължено от редица педагози като проф. Ив. Пеев, Ц. Колев и др., получило широко международно признание.

На базата на Хора на Софийските славеичета, през есента на 1946 г. Бончо Бочев създава хор «Бодра смяна». И първият му концерт е на 1 януари 1947 г.

От 1947 г. до 1972 г., под диригентството на Бончо Бочев, хор «Бодра смяна» получава огромни успехи на национални и международни фестивали в Будапеща (1949 г.), Берлин (1951 г.), и екстрена награда от Световния младежки фестивал в Букурещ (1953 г.), на златен медал на Третия Републикански фестивал на художествената самодейност (1969 г.), както и носител на ордена «Червено знаме на труда» (1957 г.) и на ордена «Георги Димитров» (1972 г.)

През 1959 г. хор «Бодра смяна» е отличен с Димитровска награда – I степен.

През 1964 г. хорът получава Почетна грамота на Изпълкома на Моссовет за проведените културни срещи в Москва през 1967 г. – Почетния знак на СГНС – I степен. През 1969 г. – хорът става почетен член на Музикалното хорово общество на Украинската ССР в Киев.

Хор «Бодра смяна» е удостоен и с Диплом от Националната радиостанция Би Би Си – Лондон за най-добър детски хор в света през 1968 г.

Бончо Бочев, със своето забележително майсторство и високи постижения, допринесе много за развитието на музикалната култура и международното хорово сътрудничество и е възнаграден с многобройни звания, дипломи и други отличия. Между тях са званията Лауреат на световните младежки фестивали в Будапеща, Берлин и Букурещ, а в Москва – с Хора на девойките, званията «Заслужил артист» (1952 г.), «Народен артист» (1963 г.) и «Герой на социалистическия труд» (1969 г.) Бончо Бочев е награден с ордените «Кирил и Методий» – I степен (1959, 1961 г.) и «Георги Димитров» (1969 г.). Той получава и още много почетни грамоти, като например от «Световната федерация на демократичната младеж» и много други за високо художествено майсторство и укрепване на дружбата, от Кабинета по музика на Ленинградския институт за усъвършенствуване на учителите (1964 г.) и Почетен член на Музикалното хорово общество на УССР в Киев (1969 г.)

Заминава си на 22 май 1975 г.

За него изказва своето възхищение и преклонение и руският професор В. Соколов. За Бончо Бочев той казва: «Покорява начинът му да се държи пред колектива. Палитрата на жестовете му е необикновена и не се ограничава с общоприетите. Той не дирижира в обикновения смисъл на думата, той изцяло живее с песента, преживява я заедно с децата. Те пеят като че ли са сами, а Бочев стои пред тях, продължавайки задушевия, образен разговор, който е започнал още на репетицията. Това е незабравимо впечатление...»

Още: »Всички песни бяха изпълнени превъзходно, всяка в своя стил, в своя характер. Тук отново се прояви майсторството на Бочев, който се стреми към пределно ясно и правдиво разкриване на произведенията, отхвърляйки външните ефекти и разкрасяване...»

Композиторът Золтан Кодай от Будапеща казва за Бочев: «Ние бихме могли да се поучим много, както от подготовката на гласовете, така и от организацията на хор «Бодра смяна», чиито малки изпълнители имат възхитителни постижения!»

Ето и думите на директора на Фландърския музикален фестивал Карел Аартс в гр. Льовен в 1971 г., Белгия: «В историята на Фландърския фестивал (Белгия) са влезли имената на много велики артисти, композитори, диригенти, оркестри, певци, инструменталисти, оперни ансамбли и хорове – най-големите имена на нашия свят. Но най-скъпият от спомените ми е «Бодра смяна». Защото тези деца, със съвършената си техника, дълбокото си артистично чувство и ентусиазъм за музициране, ми откриха една неподозирана врата към невероятните възможности и талантите на младите.»

А Борис Христов, композитор, казва: «Дълбоко трогнат и възхитен от звънките гласове и проникновеното художествено чувство на милите деца от «Бодра смяна», пожелавам от сърце и душа на тях и на техните ръководители все по-големи успехи и завоевания, за слава и чест на българския народ.» И още: «Аз съм ваш предан приятел и почитател!»

Професор Доналд Гибърд, председател на катедрата по музикално образование при университета във Ванкувър – Канада, казва: «Чух за първи път «Бодра смяна» на Международното общество за музикално образование в Будапеща през лятото на 1964 г. и бях трогнат от искреността и прекрасната артистичност на пеенето му. Беше незабравимо изпълнение. С изключително удоволствие чух хора в Москва през лятото на 1971 г. и отново това бе за мен вълнуващо преживяване. Чрез записите, които притежавам, имам възможност да слушам тези деца винаги, когато пожелаю. И върша това доста често!»

И г-н Жорж Франк, списание «Курант Музиколоджи», САЩ, пише в 1971 г.: «На 22 август детският хор «Бодра смяна», който имахме вече възможност да чуем на конференцията на Международното общество за музикално образование в Будапеща в 1964 г., където той направи истинска сензация, сега даде един действително незабравим концерт. Този хор е безусловно единствен в света. Качествата на гласовете, тяхната слятост са изключително чисти, хористите настъпват във всички жанрове – от Монтеверди до модерната музика и народната песен. И тези хлапаци на възраст от 11 до 15 години пеят наизуст на 6 езика.»

И така – отзивите са много, и то от интернационално ниво! И вярно е, че този детски хор бе най-добрият в света! Той прослави България! И защо пиша всичко това? Защото дъщерята на нашата сестра Елена Казанлъклиева – Надежда, се омъжва за Бончо Бочев. Връзката им с Бочев не е кръвна. Но за мене, чрез молитвите и работата на тази духовна наша сестра, Учителят сам работеше над Бончо Бочев и по тайнствен начин създаде това «невиждано чудо» – този детски хор. За хора голяма заслуга има сестрата Казанлъклиева. Не е случайно, че дъщеря ѝ се омъжва за Бончо Бочев.

3. Лиляна Бочева

Величка Няголова

От този брак на дъщеря ѝ се раждат Лиляна и Румяна, т.е. внучки на сестра Елена. Румяна, по-младата, става артистка! Тя има много фина и нежна душа. И когато ѝ говоря по телефона за баба ѝ, тя казва с възторг: «Да, това е моята баба Еленка! Такава беше тя! Удивителен човек!» И се радва и гордее с нея.

Първата дъщеря на Бончо Бочев – Лиляна, става съратник и участник в работата на баща си Бончо Бочев. Тя свири на пиано, и тя е, която акомпанира навсякъде хора. Връзката ѝ с баща ѝ е много силна, и те са неразделни цял живот.

Още като малка, с. Казанлъклиева е водила Лиляна на Изгрева, при Учителя. И Лиляна си спомня с възхищение и уважение за този светъл Мъдрец. И по телефона ми казва: «Да, баба ми Еленка ме водеше често при Учителя! Виждала съм Го! Познавам Го!»

Аз, Величка, като малка пеех много хубаво и бях много музикална. И се явих на изпит – конкурс да вляза в този хор. Издържах изпита и ме приеха. Изпитът беше на високо ниво и се провеждаше в Пионерския дворец, сегашната Семинария. Постепенно влязох в елитния състав, който изнасяше концерти. За да участвува в този хор, първото условие беше да си отличен ученик в училище и с примерно поведение. Всичките деца бяха даровити, имаха дарба за музиката, а също и бяха много интелигентни и всички – с отличен успех в училище. Защото много бяхме заети – 2 пъти седмично спявки по гласове, като Лиляна ги ръководеше. Един път в седмицата – солфежи, и то по тази система на Бончо Бочев и Тричков – Стълбицата, и за кратко време ставахме «отлични» в солфежа. Дотам, че можех да го преподавам! Още имахме и общи спявки – на трите гласа, също и подготовки за концерти. И в колко концерти съм взела участие? Много! Правителствени – в зала «България», в Операта и др. с участието на много министри и други отговорни дейци. А веднъж за Нова година, ни приеха в двореца «Врана». И дойде и Червенков, който по това време беше Председател на България. И масите бяха отрупани с чудни неща за ядене! Не мога да забравя. И аз заявих, че съм вегетарианка и не ям месо! И веднага наредиха и ми дадоха пържени картофи и други неща. Важното е, че не се страхувах да го заявя!

Бончо Бочев беше с леви убеждения. Но дъщеря му Лиляна – «другарката Лиляна» ме обичаше и уважаваше много! И се грижеше за мене като вегетарианка. Едно лято бяхме на летуване на морето, и само като казах, че аз не ям месо, приготвиха за мен специално, вегетарианско ядене, и то много хубаво! Със зеленчуци и салати!

Често пъти, събрани в куп, край любимата ни Лиляна, тя ни разказваше и за баба си Еленка. «А аз имам една баба – Еленка – казваше Лиляна, тя ми тълкува сънищата!» И така с възторг говореше за нея.

С този хор отидох в Западна Германия, гр. Дюселдорф – на река Рейн на международен фестивал. Трябва да беше 1957 г. Била съм на 15-16 години. И всичко мина на много високо ниво! И когато хорът ни запееше «Люлчина песен» от Моцарт и солистката Снежинка Панова пееше солото с «А-а-а», цялата публика се вдигна на крака от възторг, и чак блъскаха по столовете, за да не хабят ръцете си. И Снежинка стана символ на успеха на Бодра смяна! Глазецът ѝ беше като чудно звънче! И като деца, тя ни беше разправяла, та и още го помня: «Бях, казва, в кревата си, и изведнъж виждам един ангел – красив, красив, и ми каза: «Ти ще пееш, и то много хубаво!» (Предавам с мои думи). И така стана! Това дете, със солото си прослави България, а и хора. И колко други отлични солисти имаше! И как хубаво пеехме! *Та това бяха моите най-щастливи години в целия ми живот.* И Лиляна Бочева по телефона ми каза същото: «И за мен също, това бяха моите най-щастливи години!» Защото си говорим по телефона. Тя е вече възрастна – 78 години, но продължава да дирижира детски хор, т.е. продължи делото на баща си. И споделя с мене по телефона: «Не е същото! Нямаме този успех, както с баща ми! Но не мога да изоставя делото му и ще продължа докато мога! По-рано ние избирахме децата, а сега, които дойдат – дойдат.»

В хор «Бодра смяна» пееха и други деца от Изгрева – като дъщерята на Славчо Печеников – Боряна и др. И когато имаше концерт, много хора от Изгрева идваха. Купуваха си билети и често сядаха в средата на I-я балкон в зала «България» и слушаха с интерес концерта. Спомням си Боянчо, Драганчо и много други. И не съм аз, която им казвах за концерта. Така, че кварталът «Изгрев», Братството, обичаше да слуша чудното изпълнение на този хор. И казах това на Лиляна. А тя ми отговори: «А, така ли! Не знаех, че са идвали!» И много се радваше.

Очерците за хор «Бодра смяна» взех от книгата «Вълшебникът» – юбилеен сборник за Бончо Бочев, по случай 100 години от раждането му. Съставител и редактор – Минка Златева, професор в Софийския университет и бивша хористка, която добре познавам.

Понеже Лиляна се привързва много за работата си да помага на баща си и участвува във всички мероприятия на хора, и да го ръководи с баща си, остава самотна в живота си и нейните родители започват да се тревожат за нея. Споделят мъката си със сестра Елена Казанлъклиева. А тя, нали е ясно-видка, казва им: «А, не, Лиляна ще се омъжи, и то много добре ще бъде! Мъжът ѝ ще дойде от водите и много ще я обича и уважава!» И действително така става. Лиляна Бочева се омъжва и мъжът ѝ идва от Варна и мисля, че е инженер. Живеят чудесен брак – в приятелство и взаимно уважение. Няма деца. И преди 1–2 години мъжът ѝ си заминава. И Лиляна не може да се утеши от скръб! Толкова силно се обичат. Това всичко лично Лиляна ми го разказа. Как баба ѝ Еленка ѝ предрекла женитбата ѝ. И понеже Лиляна има силен, борчески дух, с мощ на мъж, тя преодолява мъката си с работа. И макар и много възрастна, продължава да учи децата да пеят и дават и редица концерти. Аз я успокоявам по телефона, казвам ѝ да работи, докато има сили, а тя ми отговаря: «Е, как така! Нима ще изчезне трудът на баща ми! Аз съм длъжна да

продължава делото му!» С такова чувство на отговорност е тя. И е много дисциплинирана и трудолюбива. Работата ѝ е преди всичко.

Аз ѝ казах, че горе в Небето баща ѝ е жив и заема голям пост и продължава да работи в музиката. И тя се радва! Казах ѝ още, че цялото чудо, което баща ѝ Бончо Бочев направи с този хор и огромния му успех, то беше Учителя, Който го направи. Лиляна се радваше да чуе тези мои думи. Защото тя, а и сестра и Румянка много обичат Учителя. И се радват, много се радват, като им говоря така за Него, а и за баща им. А пък за баба им Еленка – просто скачат и казват: «Да, това е нашата баба Еленка!» И се гордеят с нея.

И аз дължа цялата си музикална култура на Бончо Бочев и дъщеря му Лиляна. И не само, че това бяха най-прекрасните години в моя живот, в музика и песен, и то в най-високо ниво, но и по-късно това ми помогна да се реализирам като композитор. Без да свиря инструмент (родителите ми са нямали средства да ми купят), със силната си музикалност, аз написах към 136 песни – поеми и издадох книга «Песни» с 250 страници. В моите песни прославих Учителя, Рила, Изгрева и всички места, където е стъпвал Неговият крак. Написах и песни по формули от Учителя и дори по директен текст от беседа. За мене Словото Му беше музика и вибрираше и се разпространяваше на вълни като Светлината! И заливаше света със своята музика. Велико е Словото на Бога, на Учителя, и то в музика. Става мощно и обзема всичко. Залива цялата Земя!

Ето това, което сега написах за себе си и този чуден детски хор «Бодра смяна», затова, че и аз бях удостоена да участвувам и пея в него, не бях го още споделяла. А то е най-важното. Да бъде благословено Делото на Бончо и Лиляна Бочев и Божият Мир да бъде над тях! Амин!

И накрая ще кажа, че от това презряно и бедно семейство на Стефка и Крум Няголови, на Изгрева, излезе цяло чудо! И това Учителя го направи! И затова всички ние, цялото ни семейство, сме «камък на препъване» за всички, които се борят против нас. И сме много единни, сплотени и все си помагаме! За пример сме на всички: от това семейство излязоха трима инженери – Косьо, Любомир и аз. И то сме заемали все високи постове в обществото, където сме били за пример. А Светозар – най-големият ни брат, не е инженер. Но той е нашият *Светилник* в Пътя ни! Толкова е извисен и издигнат, че ние всички се учим от него.

И важното е, че и 4-те деца на Стефка и Крумчо останаха верни на Учителя, на Делото Му, и то до края на живота си. А останалите изгревски деца от снимката с Учителя, всички отиват в света, с редки изключения.

Благодарим на Бога и Великия Учител, че ни е помагал винаги, за да се запазим верни и предани на идеите Му, като кандидат ученици за Новия Живот в Епохата на Водолея!

И ще завърша отново с песента на сестра Елена Казанлъклиева: «Поздрав на Учителя»:

«Учителю, наш скъпи гост,
привет от нас Ти приеми,
със радост ний готови сме,
да жертваме живота свой!»

И припева: «Добре дошъл, добре дошъл,
Учителю на Любовта!
Добре дошъл, добре дошъл,
Учителю на Мъдростта!»

И тази песен е любима на Учителя. Нея Той най-много обича!

С уважение: Величка Няголова.
21.03.2003 г. Франция

4. Песни от Елена Казанлъклиева

Песни на Всемирното Братство.
Част I. София 1921 г. Част II. София 1922 г.

Поздрав на Учителя.

М.К.

Сопрано
Алти

Бла - го - сло - венъ - о - тъ - бо - га Ти у - чи - те - лю

Тенора
Баса

НА ЛЮ - БОВЪ - ТА ЗА ГДЕ - ТО ТЪК - МО ВЪТЕ - ЗИ

ДНИ ДО НЕ СЕ МИРЪ И ДОБ .

ДНИ ДО - НЕ - СЕ МИРЪ МИР И СВЪТЛИ НА

РЕ ДО - ШЕЛЪ ДОБ - РЕ ДО - ШЕЛЪ. У -

ДОБ РЕ ДО ШЕЛЪ ДОБ РЕ ДО ШЕЛЪ У

ЧИ - ТЕЛ - ЛЮ НА ЛЮ - БОВЪ - ТА ДОБ .

f *pp*

1. «Поздрав на Учителя» – Елена Казанлъклиева
стр. 58–59

РЕ ДО - ШЕЛЪ ДОБ - РЕ ДО - ШЕЛЪ У -

ДОБРЕ ДОШЕЛЪ ДОБРЕ ДО - ШЕЛЪ У -

ЧИ ТЕ *ff* ЛЮ *pp* НА МЯД РО СТА.

ff pp

ПОЗДРАВЪ НА УЧИТЕЛЯ.

Благословенъ отъ Бога Ти,
Учителю на Любовта,
За дѣто тъкмо въ тѣзи дни
Донесе миръ и свѣтлина.

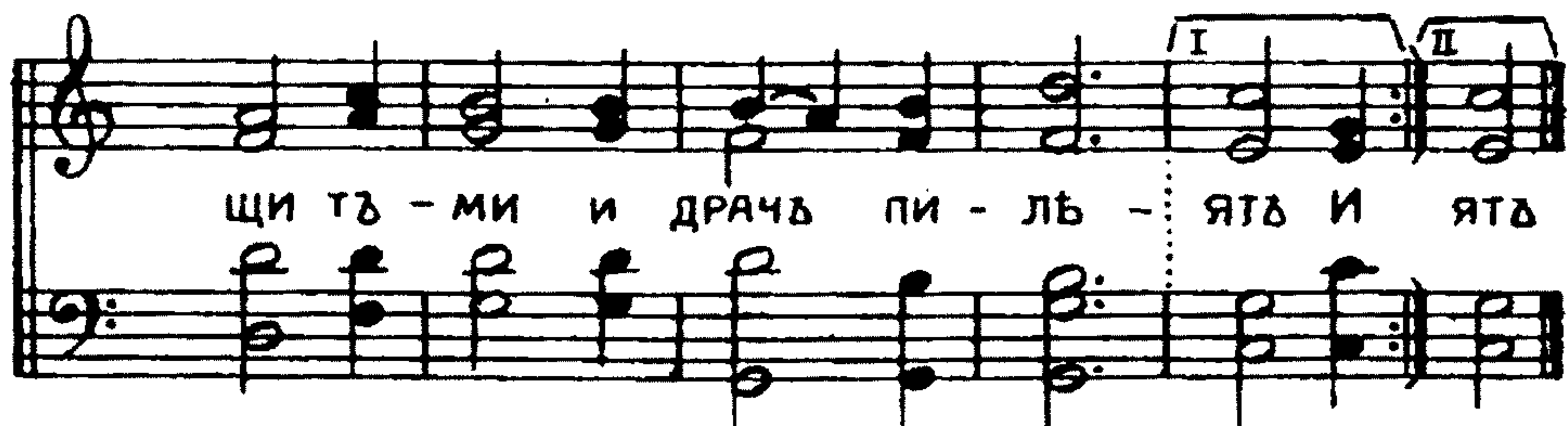
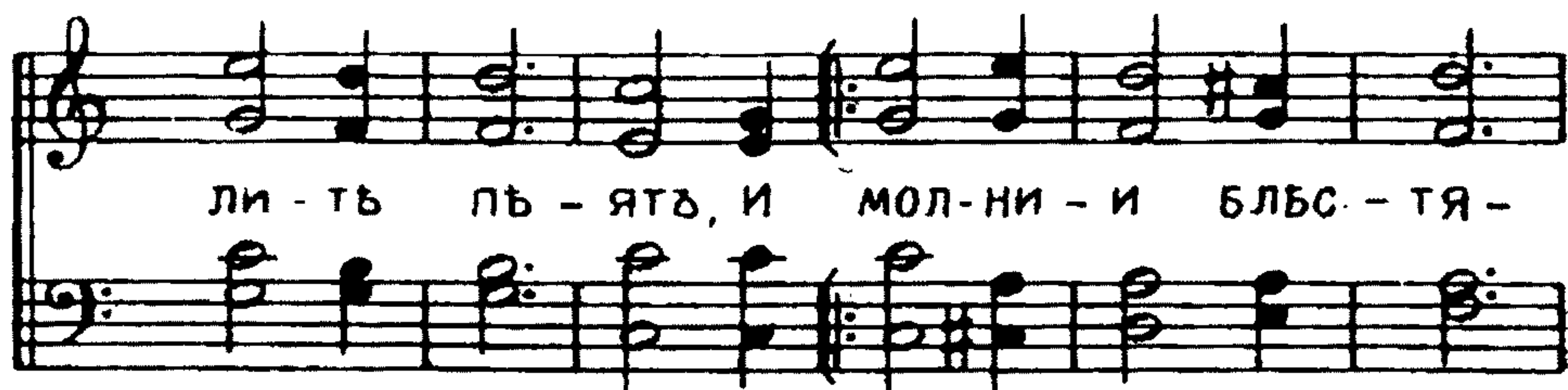
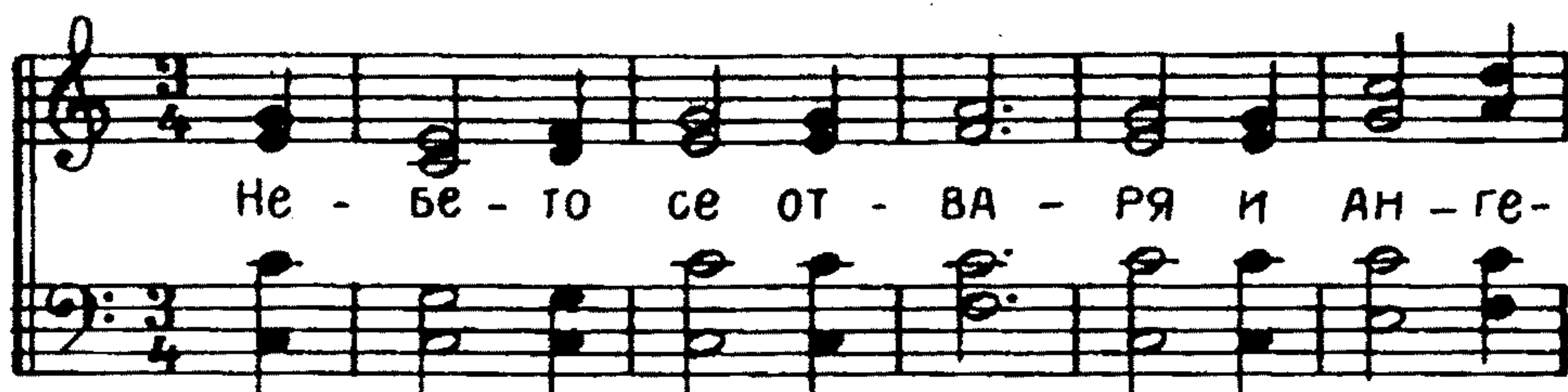
Добрѣ дошълъ, добрѣ дошълъ,
Учителю на Любовта,
Добрѣ дошълъ, добрѣ дошълъ,
Учителю на мъдростта.

Обвити въ мракъ до този часъ
Ний бѣхме роби на грѣха,
Но чухме твоя кротъкъ гласъ
И лѣхна къмъ насъ топлина.
Добрѣ дошелъ и пр.

Учителю благословенъ,
Ти ни сърцата обнови,
Запали огънь въ насъ свещенъ
И сладки думи оживи.
Добрѣ дошълъ и пр.

Учителю, нашъ скъпи гостъ,
Привѣтъ отъ насъ ти приеми
Съсъ радостъ ний готови сме
Да жертваме живота свой.
Добрѣ дошелъ и пр.

Небето се отваря. Я.Д.К.

2. «Небето се отваря» – Музика: Атанас Д. Ковачев, капелмайстор
Текст: Елена Казанлъклиева
стр. 60–61

НЕБЕТО СЕ ОТВАРЯ.

Небето се отваря
 И ангелитѣ пѣятъ,
 И молнии блѣстящи } 2
 Тѣми и драчѣ пилѣятъ. }

Христосъ отгорѣ слиза
 Въвъ своята държава,
 Съ могъщество и сила, } 2
 Въвъ всичката си слава. }

Елате, братя, всички,
 Облѣчени въвъ бѣло,
 Да го посрѣщнемъ съ радостъ, } 2
 Тържествено и славно. }

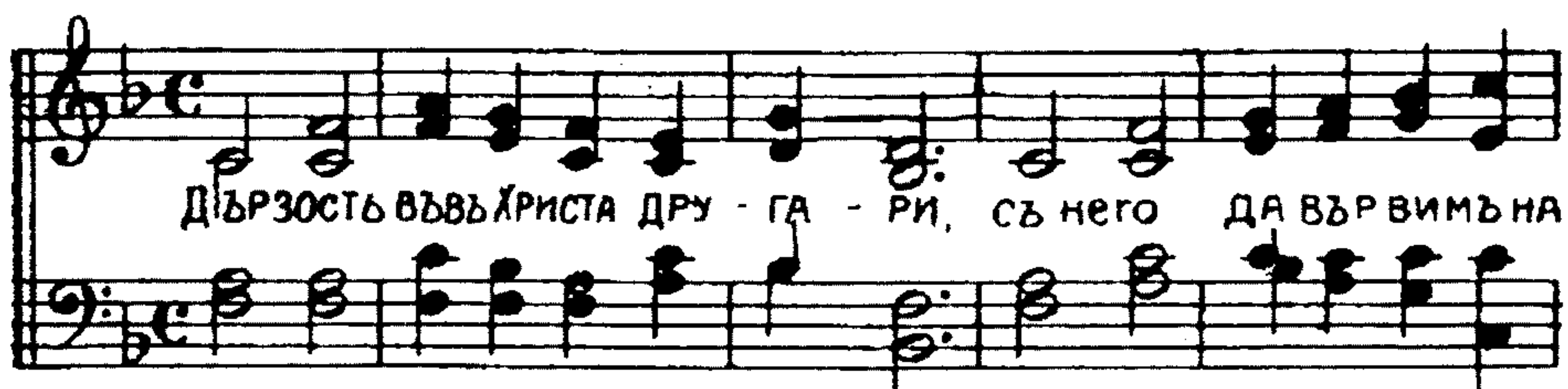
Той иде на земята
 Безкрайно да царува,
 Животъ въвъ истината } 2
 На всички да дарува. }

Благословено царство
 На Бога Триединний
 Отъ сега и до вѣка, } 2
 Прѣзъ всичкитѣ години. }

София, 2. II. 1918.

Дързост в Христа.

Moderato.

3. «Дързост в Христа» Мелодия и текст: Елена Казанлъклиева
стр. 56-57

ДЪРЗОСТЪ ВЪ ХРИСТА.

Дързостъ въвъ Христа, другари,
 Да вървие все напредъ!
 Богъ-Христосъ ни въ пжтя води, } 2
 Той е мощенъ царъ навредъ.
 царъ навредъ.

И тукъ долу, и тамъ горъ,
 Въ миpоветъ безъ конецъ,
 Всждъ само Той царува, } 2
 Той е скиптьръ и вѣнецъ.
 и вѣнецъ.

Управлява, благославя —
 Всичко въ мждростъ да расте,
 Плодове на Правда свята } 2
 Въ жертва да му принесе.
 принесе.

Ето днесъ ни горъ викатъ,
 Къмъ небето да вървимъ,
 Че тамъ радостъ ни очаква, } 2
 Новъ градъ да си съградимъ.
 съградимъ.

Отъ смъртъта се не плашете,
 Не загинва сжщността,
 Туй, що смъртъ зове ме тука, } 2
 За небето е врата.
 е врата.

Съ радостъ и хвалебни пѣсни
 Ще прѣкрачимъ нейни прагъ,
 А отвждъ Христосъ ни чака, } 2
 Все тъй кроткъ, все тъй благъ.
 все тъй благъ

И тамъ той ще ни научи
 Тлѣнното какъ да не тлѣй,
 Какъ съ тѣлото си човѣка } 2
 Вѣчно може да живѣй.
 да живѣй.

София, 1. VII. 921.

На Христа запѣйте.

Бавно

И. П. Т. П.

Сопрано
Алто

Тенора
Басъ

p Но - ви хри - сти на и - су - са

p да за - пѣ - емъ въ то - я *f* часъ бо - жи

синъ е той прѣдъ въ - *p* чень *p* на не -

бе - то и въ насъ *p* нашъ у - чи - тель

нашъ во - ди - тель ис - ти - ски - ятъ нашъ жи -

вотъ *p* не - го - во - то крѣп - ко и - ме -

НА ХРИСТА ЗАПѢЙТЕ,

На Христа запѣйте химни
Нови въ тозъ тържественъ часъ,
Той е Божи синъ изпратенъ
На земята зарадъ насъ.

Той живота си положи
Отъ грѣха да ни спаси.
Като смъртникъ въ гроба слѣзе,
Мъртвитѣ да възкреси.

И когато се прослави,
Новъ завѣтъ ни даде той,
Най-великия отъ всички,
Любовта — закона свой.

Благовѣствува и рече:
„Вий сте мои, азъ съмъ вашъ,
„Хората сж всички братя,
„Богъ Отецъ е татко нашъ.

„Единъ другъ се залюбете,
„Тѣй се служи на Отца,
„И Отецъ ви всички люби,
„Като негови дѣца.

„Азъ съмъ живъ хлѣбъ отъ небето
„Азъ съмъ истинска лоза,
„Словото ми упазете,
„Заживѣйте въ Любовта!

„Само въ нея е живота,
„Нейна е и радостта,
„Тя създава всѣко благо,
„Тя едничка, любовта“.

Тѣй ни учеше твгава
Тѣй ни шепне и сега,
И възкръсватъ ми душата
Тѣзи негови слова.

София, 15. III. 1921 г.

4. «На Христа запейте» – Музика: Иван Георгиев Попов
Текст: Елена Казанлъклиева
стр. 76–77

5. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев за Елена Казанлъклиева

1. Материалите за Елена Казанлъклиева са публикувани в «Изгревът», том XVII, стр. 532–600.

2. Бележките на съставителя за Елена Казанлъклиева са в том XVII, стр. 598–594, написани в 19 точки.

3. За нея бях поместил в «Изгревът», том VII, стр. 54–64, стр. 54–55, към материалите на Мария Младенова, защото тя бе, която ми разказваше за нея и тя беше, която ми предаде нейните материали. Беше ги запазила. Там включих писмата на Учителя до нея.

4. След като излезе «Изгревът», том XVII от печат, то Величка Няголова прочита материала за Елена Казанлъклиева, поръчва по телефона от Франция на брат си Светозар в София да купи един том и да го подари на двете внучки на Елена.

5. Не мина много време, и Величка идва в София, среща се с двете внучки на Елена, а сега възрастни жени, разговаря с тях и те са казали, че в написаните мои бележки има много неверни неща. Аз се изненадах, защото това всичко ми е разказвала Мария Младенова, аз съм си го записвал, и тя не може да ме излъже. И вярвах в това.

6. Започнах да се ядосвам, защото това ми създаваше напрежение и тогава им казах да си напишат възраженията и аз ще ги публикувам дословно.

7. Мина още време и Величка няколко пъти по телефона от Франция ме подсеца да отида при тях и да взема онова, което са ми написали. Издиктува ми адреса им по телефона.

8. Няколко пъти ги търсих. Намерих Лиляна Бочева и поисках от нея да ми намери някоя снимка. Обеща.

9. Накрая дойде денят, когато отидох пир тях, приеха ме, разговорихме се. Дадох ми един лист, на който си бяха написали възраженията. Казах им, че ще го публикувам. Разказах, че всичко това ми го е разказвала Мария Младенова. И, ако има грешка, не съм я направил нарочно.

10. Другата внучка – Румяна, беше много ядосана, че е писано за осиновения син на Елена – художника Кирил, че се е провалил. Даде ми една-единствена запазена книжка за художника Кирил Казанлъклиев от 1965 г. с очерк за неговото творчество с много цветни и черно-бели репродукции. В тях имаше две картини репродукции на Елена Казанлъклиева от 1945 и 1948 г. Те ще бъдат извадени на скенер и приложени.

11. От поправките, направени от двете внучки, мога да кажа следното:

а) За пръв път научавам, че е имала два брака, и че от първия брак има 2 деца – Надежда и Георги.

б) Научавам за пръв път, че от втория си брак с Найденов не е имала деца, но тогава осиновява дете на име Кирил. Но онова, което е написано в точка 8 от Учителя Дънов за Найденов и Елена, е вярно.

в) В точка 10 е невярно описано от мен, че се оженва за Найденов и ражда Лиляна. Фактически тя е женена за първи път за Здравко Атанасов и има две деца от него – Надежда и Георги. Но другото е вярно, което тя сама описва и е

публикувано, че са я третирали като продажница и не са искали детето ѝ. Сама си го е публикувала.

г) В точка 11 са взети данните от писмата на Учителя до Елена. И то е публикувано. Значи това е вярно.

д) Точка 12 е вярна. Учителят я съветва да изпълни дълга си към детето, което е осиновила, понеже е неин много близък. А това е бил прероденият ѝ брат. И това е вярно.

е) Онова, което трябва да се поправи, е това, че дъщерята на Елена Казанлъклиева на име Надежда се оженва за Бончо Бочев и има от него две дъщери – Лиляна и Румяна.

Трябва да се добави, че Елена Казанлъклиева е водила внучката си Лиляна при Учителя. А аз съм направил грешка, че е отбелязано, че е водила дъщеря си Надежда. Според мен тя е водила и дъщеря си Надежда при Учителя. Самата внучка Лиляна ми разказваше как е била при Учителя. И оттам получава благословението на Учителя и накрая става ръководител на хор «Бодра смяна».

12. Бончо Бочев е създателят и диригент на хор «Бодра смяна» по времето на социализма. След това го наследява дъщеря му Лиляна Бочева. Когато отидох при двете дъщери на Бончо Бочев и внучки на Елена Казанлъклиева и се разприказвахме, се създаде една необикновена атмосфера. Те бяха творчески личности, макар че бяха в напреднала възраст. Останахме всички много доволни от разговора ни. Това много рядко ми се е случвало изобщо в моя живот. В творческите личности има отворен прозорец, през който винаги може да влезе Духът на Творчеството. Именно той присъствуваше при нашата среща.

13. Внучката Румяна Бочева ми предаде книжката на Кирил Казанлъклиев с доказателство, че не се е провалил, а че е създал нещо. Ето защо аз публикувам творческия очерк от тази книжка за художника Кирил Казанлъклиев дословно. За него виж «Изгревът», том VII, стр.19, №21.

14. В тази книжка има репродукции на 2 портрета на Елена Казанлъклиева, които ще бъдат извадени на скенер и ще ги приложим, за да не се загубят.

15. Прилагам и нанесените поправки от двете внучки на Елена Казанлъклиева с имена Лиляна и Румяна Бочев.

16. Надявам се, че съм се коригирал на направените от мен неволни грешки и пропуски.

6. Поправки по писаното за Елена Казанлъклиева в XVII том на книгата «Изгревът»

Точки 8а, 10, 11, 12 са изцяло неверни. Първият ѝ съпруг се казва Здравко Атанасов, учител, впоследствие училищен инспектор. Именно от този брак са нейните две родни деца – Надежда и Георги. А Лиляна, която се споменава като нейна дъщеря, е нейна внучка. Бракът се разпада и децата остават при баща си. От втория си брак с Найдено Казанлъклиев тя няма деца, но осиновява момченце, което нарича Кирил. Той израсна, отгледан от нея, завърши Музикалното училище и Художествената академия и стана художникът Кирил Казанлъклиев. Никога не я е тормозил, извън обичайните семейни конфликти,

въпреки трудностите, в които живеела, и никога не е съжалявала за постъпката си, както се твърди в книгата. Всъщност тя не прие само съпругата му. Има и някаква грешка в цитираното писмо на Учителя от 18 октомври 1921 г., тъй като Кирил е осиновен през 1922 г.

Крайно несправедлива е оценката, че животът му (на Кирил) е завършил с «пълнен провал». Напротив! Дори в ония крайно тежки за млад художник условия, на времето, в което живя, той успя да излезе със самостоятелна изложба, непосредствено след която заболя от мозъчно възпаление и за съжаление почина. (Виж изданието, посветено на неговото творчество в Библиотека »СЪВРЕМЕННИ БЪЛГАРСКИ ХУДОЖНИЦИ« – изд. БЪЛГАРСКИ ХУДОЖНИК 1965 г.)

Негови картини има в Национална художествена галерия София, гр. ХГ София, в няколко провинциални художествени галерии (Перник, Бургас и други), в някои министерства, в издателство «Български писател» и у частни лица.

Може би интересен щрих от живота ѝ (на Елена Казанлъклиева), преди да се отдаде на Бога, е, че в началото на века е била актриса в пътуващата труппа на Роза Попова.

За поправките – Лиляна и Румяна Бочеви, внучки на Елена Казанлъклиева по линия на дъщеря ѝ Надежда Бочева.

Дом. телефони: Лиляна Бочева: 944 79 66, Румяна Бочева 944 28 90

7. Кирил Казанлъклиев*

Очерк от Евгени Клинчаров

(Кирил Казанлъклиев. С въведение от Евгени Клинчаров. София 1965, Изд. «Български художник».)

Нашата съвременна живопис не може да се разглежда вече без творчеството и на най-младите поколения художници, въпреки, че младостта в изкуството често няма нищо общо с младостта на възрастта. Някак безшумно и незабелязано мина край нас един от талантливите представители на това поколение – Кирил Казанлъклиев: недооценено е все още творчеството, което този млад художник ни остави. Кирил Казанлъклиев израсна в едно тревожно време, изпълнено с противоречия, с несгоди, с борби. Той има пролетарска биография. Роден в Търново на 31 август 1921 г., прекарал ученическите си години в Перник в пълна оскъдица, той носеше една изключителна чувствителност и надареност. В Художествената академия дойде, след като бе минал през Музикалната академия, където бе завършил средния отдел специалност виолончело. След постъпването си в Академията замина за фронта и продължи следването си след края на войната. Кирил Казанлъклиев възприе пластическата концепция на проф. Кирил Цонев, с когото го свързваше най-чиста и плодотворна творческа дружба до края на живота му. От него той усвои солидното техническо изграждане на картината през цялото това време, прекарано също при тежки условия, той успя да се развие като художник със свой творчески облик, да създаде свое изкуство.

През август 1958 г. той уреди в София първата си и единствена изложба. В нея бяха показани 25 картини. 25 картини – сериозно изкуство – углъбено,

* Това е осиновеният син на Елена Казанлъклиева. Вж. «Изгревът», том VII, стр. 19, №21. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

искрено, вълнуващо, лишено от фалшива ефектност, лишено от съблазните на подсладения пейзаж, който години наред преди се поощряваше. В изказването си по Радио София, по повод изложбата си, Кирил Казанлъклиев каза: «Обичам Балкана, синьото му небе, масивната му снага. Обичам вековните гори, в които са ехтели хайдушки песни сгушените в гънките му селища, огнища на Възраждането, където са се родили големи българи. Увелича ме буйната зеленина, където под бляскавото трептене на листата кипи в пълна сила животът – пълнокръвен и красив.

Няколко години работих, за да споделя с хората моята обич. Резултат на това е настоящата ми изложба. Не смятам, че съм се издължил на Балкана. Безкрайно много хубости има в него, но най-хубавото там са хората. И в следващите си картини ще се опитам да ги покажа любими и прекрасни.»

Младежката искреност и чистота срещнаха равнодушието на покварения вкус, сблъскаха се с инертността и оскърбиха дълбоко чувствителното сърце на художника. Само два месеца след това – на 19 октомври 1958 г., той почина, без да се издължи докрай към Балкана, към хората.

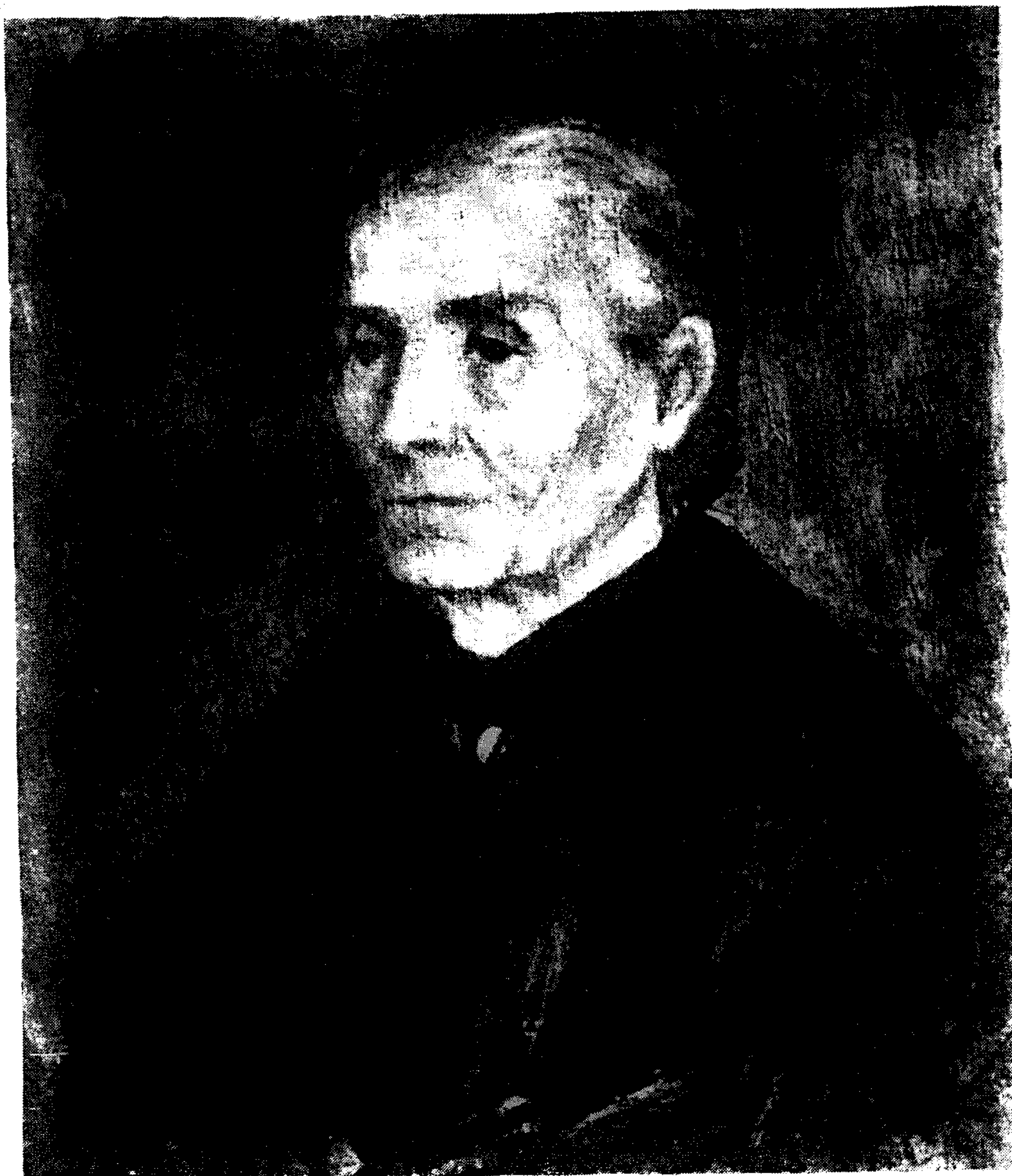
Когато днес гледаме живописните му платна, може би някой ще каже, че в тях липсват големите обобщения, че Кирил Казанлъклиев е само камерен художник. Не бързайте с такива оценки! Нека не забравяме, че той работи предимно в ония години, когато нерядко се спекулираше с «тематичната картина»; нека не забравяме, че още в 1945–1946 г. той направи няколко забележителни платна, развълнуван от това, което сам бе преживял. Това бяха композициите «Прокудени», «След бомбардировка» и «Война», експресивно изградени като живопис, оригинално построени като композиция, чужди на «фотографската помощ», към която по-късно прибегна и той при картината, работена заедно с Димитър Кандимиров – «Георги Димитров и опълченецът дядо Кръстю» (1951 г.). И ако тук именно споменаваме за това, то не е за да отречем усилията на художника, а за да подчертаем, че когато по-късно Казанлъклиев се насочи към създаване на определени пейзажни цикли, той чувствуваше необходимостта от изучаване на живата действителност, така сам той се предпази от излишни естетски увлечения. Но за това говорят не само пейзажните цикли. Още в най-първите си творби – интериорите от ателието, портретите на своите близки и приятели, младият художник рисувахе онова, което му бе близко, което обичаше, което най-добре познаваше. Той можа да направи от стария шкаф картина, защото нещата го вълнуваха не само като сюжет, но и от пластическата си страна; той ги възприемаше в цялата им дълбочина. Умееше да вижда и да извлича от нещата и образите най-характерното, да улови и предаде убедително най-верните психологически състояния. Неговите пейзажи са истински поетични откровения. С лекота и смелост той ни въвежда в един претворен чрез чудни хармонии свят, в който всичко – и небе, и нивя, и планини, и гори – тупти с пулса на българската природа. Кирил Казанлъклиев говори с истинския език на живописиста – със силата на слънчевите багри успява и от най-незначителния сюжет да създаде картина, която живее, която затрогва защото художникът пристъпва с чисто сърце, с изключителна любов, без каквато и да е преднамереност. И творбите му носят най-ценното качество – искреността. Живописвани смело, на едри мазки, изградени в една интензивна тоналност от топли и студени зелени, умело съпоставени с червени и розови – тези пейзажи остават едни от верните портрети на нашата земя, създадени през последните години.

Когато днес прелистваме графичните творби, които Кирил Казанлъклиев създаде през 1946–1949 г. – цикъла линорезби «Минало», «Из съпротивата»

и други – не може да не бъдем завладени от силата на експресивната им рисунка, от тяхната правдивост. В тях е изразена будната съвест на художника-гражданин, изразени са много мисли, човешка болка, много героизъм, скръб, гняв. Някои от тях имат затрогващ биографичен характер. Тези лिनорезби допълват сериозните постижения в областта на нашата революционна графика от последните години, те разкриват по-цялостно творческия облик на този млад художник, който обогати съвременното ни изкуство.

Портрет на Елена Казанлъклиева от сина ѝ
Кирил Казанлъклиев, 1945–1946

Портрет на Елена Казанлъклиева от сина ѝ
Кирил Казанлъклиев, 1948

XXII.

Любомир Лулчев и Стевка Стойчева

А. Образът на Беба в романа «Благословение» на Любомир Лулчев	884
Б. Писма на Любомир Лулчев до Стевка Стойчева	888
В. Записки на Любомир Лулчев от лекции и беседи от Учителя Петър Дънов	929

А. ОБРАЗЪТ НА БЕБА ОТ РОМАНА «БЛАГОСЛОВЕНИЕ» НА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

1. Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

1. Част от романа «Благословение» на Любомир Лулчев, издаден в книгоиздателство «Братство» на Сава Калименов в гр. Севлиево през 1940 г. е публикувана в «Изгревът», том XX, стр. 249–328. Там са отбелязани някои забележки и коментари на съставителя Вергилий Кръстев.

2. За този роман, «Благословение», се споменава и в «Дневникът» на Любомир Лулчев, публикуван в «Изгревът», том XX, стр. 689–890, както и в бележките на съставителя на «Изгревът» непосредствено след него.

3. В раздела «При батко» от романа «Благословение» на стр. 88–92 от първото издание се споменава името «Беба». Беба е Стевка Стойчева. Любомир Лулчев се обръща към нея с това име. Това го виждаме в обръщанията в писмата, които той е писал до Стевка Стойчева от 1925 г. до 1931 г. и които публикуваме тук.

4. А разделът «При батко» се отнася за самия Лулчев. Така са се обръщали към него, понеже по възраст е бил «батко», че дори и «чичо». Самата Стевка* Стойчева се обръща към него с името «батко». В следващия етап се обръща към него с името «татко». А той си подписва писмата с думата «Баща ти»

* Учителят е посъветвал Стефка да си промени буквата «ф» в името си на «в», при което да бъде Стевка. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

2. «Благословение» – роман от Любомир Лулчев Севлиево, 1940 г., глава «При батко», стр. 88–92

След като пресякоха шосето и приближиха Боровата гора, разхвърлените дървени бараки се очертаха по-ясно.¹ Между тях имаше неголеми дворчета, някои от които бяха заградени с леки телени огради. При една от тия дървени бараки, доста голяма и спретната на глед, се спря Иванка и похлопа.

След малко се показа чернооко ниско момиче със скулесто мургаво лице и се канеше нещо да запита, после очите му се усмихнаха и от това като че ли цялото му лице се освети от невидими лъчи.

– Батко ли търсите? Ей-сега – и то се отдръпна веднага, като остави вратата полуотворена.²

След малко се показа един човек средна възраст, с интелигентно лице, високо чело, внимателни очи.³ Той подаде мълчаливо ръка на Иванка после на Мичето и като се загледа в лицето на Генко, с известно забавяне – и нему.

– Имам гости, но и вие може да влезете – каза той. Гласът му беше тих и приятен.

– Ние дойдохме малко за една услуга, каза Иванка – да се поизчисти и поизмие малко нашият герой и да му закърпя коляното. Аз знам, че ти имаш постоянно гости, та няма да те безпокоим.

– Ами, няма – прекъсна я Мичето. – Как няма? Дай ни първо топла вода, да се умие малко Генко, после и ние ще влезнем, ами как!

Човекът се усмихна.

– Разбира се, Миче, разбира се. Бебо⁴! – викна той и момичето с черните къдрици и сърнени дългореснести очи се показва тутакси, като да излезе из някоя скрита кутийка. – Помогни им каквото искат и после нека влязат.

– Добре, Батко – каза момичето и усмихнато ги запита: – Какво ви трябва?

Мичето я погледна само, но не ѝ каза нищо и отиде да си чисти обувката на стъргалката. Иванка ѝ каза, като я потупа по бузата, като да бе малко момиченце. От това наречената «Беба» разцъфна, стана цяла червена и като рече едно «ей-сега», изчезна тъй бързо, както беше се появила.

Генко разглеждаше с внимание бараката, околните къщи, горицата от борове, недалечната борова гора. Той никога не бе идвал към тоя край. Недалеч му се мярна едно голямо бяло здание⁵ с големи широки прозорци, много по-масивно от околните бараки. Последните – скромни, скътани, спретнати, с димящи комини, се проектираха върху далечния изглед на планината и това ги правеше да изглеждат още по-миниатюрни, още по-приказни. Генко още наблюдаваше по навик съсредоточено, когато го бутнаха леко и широка усмивка и бликащите огън и смях очи на Бебо го посрещнаха. Тя държеше леген, кана с топла вода, която изпускаше видимо пара, кърпа, метната през рамо и четка, стисната под мишца.

– Измийте се, брат! – каза му тя така приветливо, при което погледът ѝ, по неволя отправен отдолу нагоре – тя беше доста ниска, – ѝ даваше такава хубост, че Генко, неочаквано за себе си, я загледа няколко мига, без да каже нищо, и бързо почна да се мие. Бебо му поля да си измие и очите, а после наставнически му съобщи, с един глас, който никак не съответствуваше – звучеше много сериозно за нейните смеещи се очи и малък ръст, че много било полезно да си мие и врата, а също намокря и косата. Генко, който се миеше и пръхкаше, спря временно това, поизглежда я внимателно и без да ѝ каже нещо,

се заизмива. Докато той се триеше с подадената му кърпа, Бебо пъргаво шетаеше около него, като мокреше четката, чистеше му дрехата и сама си говореше със същия странен глас и маниер, като да беше някоя баба, която държи проповед или съветва своето внуче...

– То като се ходи, трябва да се внимава... ами разбира се... човек трябва да съзнава какво върши. Съзнанието на човека се отличава от животните... Я, я ту-у, брей... за цяла локва има! Чакай, аз нож ще взема – и тя прехвъркна като гумена топка и в следния момент стържеше вече големите кални петна. Иванка усмихнато ѝ помагаше. Генко стоеше с хубаво зачервено лице, гледаше с любопитство и смирено се подчиняваше, когато го въртяха на една и друга страна. Мичето беше вече влязло вътре.

– Имате ли много посетители? – запита Иванка Бебо.

Последната каза едно «Какво?» – после изглежда, че разбра какво я бяха питали, защото бързо добави:

– Има, има. Все идват, макар, че времето не е много хубаво, но все идват... Малко преди тая жена имаше цяла група студенти – от нашия университет...

– От вашия? – прекъсна я Иванка. – Вие студентка ли сте?

– Ами разбира се – каза важно Бебо, – литература следвам.

Това «разбира се» прозвуча така сериозно и тъй малко се разбираше и съответствуваше на нейния миниатюрен изглед, че Генко и Иванка се загледаха бързо и усмихнаха едновременно. Тя като че ли схвана това и нещо ѝ стана неприятно... Нейните ръце, бързи и похватни, заработиха с още по-голямо усърдие.

– Пък аз мислех, че си още ученичка – каза Иванка меко, като искаше да поправи неблагоприятното впечатление от усмивката си.

– Че, ний тук всички сме ученици – каза тя важно и тъй нацупи устните си, вероятно несъзнателно, че Генко се изсмя, а Иванка побърза да каже, че знае това.

– Тук живееш, нали? – запита пак Иванка.

Бебо само заклати бързо глава, при което черните ѝ къдрици описаха бързи линии около лицето.

– Хе, там е моята барака – посочи тя към края на горичката. – Може и вътре да закърпите това – каза тя на Иванка, като ѝ подаваше иглата и концата. – Пък може и аз, ако искате.

Иванка обтегна концата на иглата, провери го дали има накрая възел и каза:

– Ами може, ако...

Бебо не почака да я чуе до края. Изтича, хвърли легена с нечистата вода, внесе го тичешком вътре, върна се, взе кърпата, изчезна също тъй бързо, за да се яви в следната минута цяла усмихната, като да беше съвсем друг човек.

– Заповядайте при Батко – и се отдръпна, хлопна някаква врата и изчезна.

Генко влезе след Иванка в малкото коридорче, при което едва имаше възможност да се затвори вътрешната врата. Две врати, от които една полуотворена сочеше къде трябва да влязат. Най-напред Иванка леко похлопа, може би от навик, и като отвори вратата, влезе. Генко седна веднага на посочения му стол и се заоглежда внимателно около си. Стаята не беше голяма⁶, но сравнително хубаво наредена. Това изненадваше още повече, защото видът на бараката, като че ли подготвяше посетителя да види нещо временно,

случайно, импровизирано. Вместо това, хубавите виолетови тапети, голямата писалищна маса, претрупана с книги, етажерките, също така с изпълнени лавици стройно наредени други книги, даваха неочаквано за посетителя впечатление и събуждаха внимание поради неочакваността или контраста между временната постройка и вътрешността. Генко гледаше внимателно цялата обстановка и много му се искаше тутакси да разбере и схване всичко. Но това не беше лесна работа. Книгите му вдъхнаха неволен респект. Още повече, че доколкото можеше да разгледа тия, които бяха по-близо до него, те бяха все на чужди езици. Техника, философия, медицина, математика имаха свои представители в доста дебели томове. Други някакви книги, също така внушителни, привлякоха тутакси вниманието му. Изведнъж тоя небрежно облечен човек, който тъй свободно му подаде ръката си вълн, без дори да каже името си, навярно предполагаше, че Генко го знае, порасте в очите му.

3. Разяснения от съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев към някои описания в раздела «При Батко» от романа «Благословение»

1. Дървените бараки се намират отдясно на Дървенишкото шосе, което е почвало по посока на реката и ул. «Граф Игнатиев» и е продължавало нагоре през височините и след Боровата гора. Тези дървени бараки представляват селището на Изгрева.

2. «Батко» е Любомир Лулчев. Така са се обръщали към него младите момичета. Те не са били една-две, а цяла дузина.

3. Описаният човек е Любомир Лулчев – описание, направено лично от него.

4. Бебо е Стевка Стойчева.

5. Бялото здание с големите прозорци е салонът на Изгрева. Виж «Изгревът», том XX, снимки №4 и №5.

6. Това е описанието на стаята, в която живее Любомир Лулчев. Тя се помещава в една барака. Онова, което е описано за разположението на подредбата на стаята, отговаря на истината. Вж. «Изгревът», том XX, снимки №60 а, б, в.

7. Любомир Лулчев се е държал напълно естествено, обличал се е скромно, защото е живял в една скромна барака и никой, който е идвал при него, не му е завиждал за неговия скромнен дворец. В тази барака са идвали обикновени хора от народа, учени, депутати и министри. Това е описано и се вижда много добре в дневника на Любомир Лулчев, публикуван в «Изгревът», том XX, стр. 689–890.

II. ПИСМА НА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ДО СТЕВКА СТОЙЧЕВА, ВПОСЛЕДСТВИЕ НЯГОЛОВА

1. Писмо от 1 май 1925 г., Варна	889
2. Писмо от 18 януари 1926 г., Бургас	889
3. Писмо от 2 юни 1927 г., Изгрев – София	890
4. Писмо от 23 юни 1927 г., Изгрев – София	890
5. Писмо от 5 юли 1927 г., София	891
6. Писмо от 9 юли 1927 г., Белоградчик	892
7. Писмо от 11 юли 1927 г., Видин	893
8. Писмо от 11 юли 1927 г., 8 часа вечерта	893
9. Писмо от 13 юли 1927 г., София	894
10. Писмо от 14 и 15 юли 1927 г., Изгрев – София	895
11. Писмо от 16 юли 1927 г., София	897
12. Писмо от 19 юли 1927 г., Изгрев – София	898
13. Писмо от 20 юли 1927 г., Изгрев – София	899
14. Писмо от 21–22 юли 1927 г., Изгрев – София	900
15. Писмо от 24 юли 1927 г., София	901
16. Писмо от 24 юли 1927 г., Изгрев – София	902
17. Писмо от 24 юли 1927 г., понеделник, следобед	901
18. Писмо от 25 и 26 юли 1927 г., Изгрев – София	903
19. Писмо от 26 юли 1927 г., сряда, София	905
20. Писмо от 29 юли 1927 г., Изгрев – София	905
21. Писмо от 1 август 1927 г., София	907
22. Писмо от 9 август 1927 г., София	907
23. Писмо от 11 август 1927 г., София	908
24. Писмо от 12 август 1927 г., София	909
25. Писмо от – септември 1927 г., София	910
26. Писмо от 26 септември 1927 г., Стара Загора	911
27. Писмо от 3 октомври 1927 г., Бургас	911
28. Писмо от 25 октомври 1927 г., Стара Загора	911
29. Писмо от 1 ноември 1927 г., Ямбол	912
30. Писмо от 23 декември 1927 г., Бургас	912
31. Писмо от 2 януари 1928 г.	913
32. Телеграма от 9 януари 1928 г., София	913
33. Наряд от 9 март (22 март – нов стил) 1928 г., София	914
34. Писмо от 14 април 1928 г., Изгрев – София	914
35. Писмо от 7 юни 1928 г., Бургас	915
36. Писмо от 20 юни 1928 г., Бургас	915
37. Писмо от 28 и 29 юли 1928 г., Изгрев – София	916
38. Писмо от 5 август 1928 г., София	918
39. Писмо от 10 август 1928 г.	917
40. Писмо от 4 септември 1928 г., Изгрев – София	920
41. Писмо от 10 ноември 1928 г., Бургас	921
42. Писмо от 19 ноември 1928 г., Бургас	922
43. Писмо от 20 декември 1928 г., Бургас	922
44. Писмо от 25 декември 1928 г., Бургас	922
45. Писмо от 4 януари 1929 г., Изгрев	923
46. Писмо от 11 януари 1931 г., София	924
47. Писмо от 8 септември 1931 г., Копревщица	925
48. Писма от 26 февруари 1944 г., село Мърчаево, до Крум Няголов, съпруг на Стефка Стойчева	925
49. Три молитви и една препоръка от Учителя	927

1. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 1 май 1925 г.

Варна, 1-ий май 1925 г.

Днес е първи май. Празникът на пролетта и същевременно на любовта. Тази сутрин с една добра и весела компания отидох във от града, за да прекараме целия ден в сред природата. В сред шег и веселие мина целият ден и преди половин час – 7½ ч, си бех вече в стаята. Каква беше радостта ми, като видех на масата ми писмото ти и с какъв интерес го прочетох, оставям сама да си отговориш. Трогнах се както от твоето, така и от няколкото редчета на уважаемата ти приятелка, за които крайно ви благодаря. Тука времето е повече от чудесно. За театъра нищо особено не мога ти писа. Известно ти е за траура, който е обявен до 15.V. и през което време се забраняват всички видове забави, театри, концерти и пр.* Всички артисти напоследък са в окаяно положение. Грозна мизерия царува тук, в нашите кръгове – но да не говоря за това. Блазе ти, че ти си живееш спокойна в малкото селце, доволна от това, което притежаваш. Колко бих желал да бъда там при теб!... Знаеш ли какво? Вчера ми се случи едно голямо нещастие. Запознах ме с една госпожица и ме оставиха насаме. Тя започна да ми подмята големи работи и насмалко щеше да ми се признае в любов, ако не бях променил разговора. Истина ти казвам, цял се изпотих, докато я накарам да говорим за по-отвлечени неща. Но хайде, довиждане, че съм много уморен.

Хиляди целувки

(Подпис:) Любомир Лулчев

2. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 18 януари 1926 г.

Бургас, 18 януарий 1926

Получих писмото ти и макар че е много закъсняло, пак ти благодаря. Ти защо започна да ми пишеш само по няколко редчета? Това те атестира твърде зле. За в бъдеще ще очаквам чести и дълги писма, в които да проблясва даже вечността.

Фотографирах се преди няколко дни и ти пращам една картичка. Не съм добре излязъл, но пак ти я пращам. Ти не ще ми я върнеш обратно, нали?

Тук времето е ужасно лошо. Човек не може да си покаже носа вънка, защото ще рискува да замръзне. Ти как преживяваш?

Как съжалявам, че не можахме да се видим през коледната ваканция. Това, вярвам, друг път ще уредим.

Хиляди привети и безброй ласки и целувки ти изпраща Любо.

P.S. Преди малко прекъснах писмото ми, понеже в кантората влезоха двама души и ме побъркаха. Искат да им доставя един трактор. Няма що, търговци станахме.

Друго нещо не ще ти пиша засега.

Хайде, обичай ме!

Любо

* Траурът е във връзка с атентата в църквата «Света Неделя» на 14 април 1925 г. Вж. «Изгревът», том XX, стр. 293–296. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

3. Писмо от от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 2 юни 1927 г.

2.VI.1927 г.

В трена за София

Снощи пристигнахме, а днес по обед тръгнахме по обратна посока за мястото. Все с приключения. Ти да четеш сериозно и будна да бъдеш. Поздрави Иванка.

Ако ти остане време, изпрати песните и ги дай на Гела.* Нема да забравиш какво съм ти говорил!

Ако го забравиш ти – твоя работа, други ще ти напомнят. Днес бях на Изгрева. Но слънцето не се показа. Не сме достойни още. Работа има много. Тук ми отвориха очите за някои работи от миналото. Нейсе, здраве да е, но още не съм дошел на себе си.

С. Б. Л. н. П. Ж. **

Много здраве на Бебо от Бати ти

4. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 23 юни 1927 г.

Бургас,

23.VI.1927 5 ***

С. Б. Л. н. П. Ж.

Ще те моля, Бебо, ако можеш, изпрати ми ръкописа «Към Голгота» препоръчано, и вземи ми отделно 2 книжки от 4-а книжка [на] «Житно зърно», понеже там е началото на «Земетресенията»****, та искам да имам в резерва една-две. Едната от тях, ако обичаш, изпрати препоръчана, заедно с тетрадката, на адрес «Цар Симеон» №27.

Вчера щяхме да заминаваме за село, а пътят бе разкалян, та отложихме. Днес или утре, ако е рекъл Бог, ще отидем.

Ти как си? Докога мислиш да бъдеш в София? Като лист от вятър движен съм сега...

Много, много поздрави!

На Бебо от Бати му

Ако можеш и обичаш, пиши ми няколко реда. Нека си кажем до скоро виждане. Надявам се, че ще бъде!

С много, много поздрави

Бати ти

* Гела е съпругата на Любомир Лулчев, на име Ангелина. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

** Само Божията Любов носи пълния живот. (бел. М.И.)

*** 5 – Сатурн = събота. (бел. М.И.)

**** Статията на Любомир Лулчев за земетресенията е публикувана в «Изгревът», том XX, стр. 536–554. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

5. Писмо от от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 5 юли 1927 г.

Любезна сестра,
Н. Л. К. Б. Л.! ^{3*}

Благодаря ти много за писмото. Бях тъкмо що написал заглавието върху бележничето: «Приказка за Бебо», и те ми го пуснаха под вратата. А още от сутринта знаех, че то ще дойде и бях поръчал веднага да ми го дадат. То ме зарадва не с външното си съдържание, колкото с онзи хубав дух, който блика от всяка дума в него.

Ти ще бъдеш спокойна. Знай, че тревогата на баща ти ще иде от грижата за твоето здраве, което той мисли, че е в опасност. Неговата любов е още със страх. Той се бои, че може да се разболееш. Може би и твоето минало, детството ти, което ти не знаеш, или не помниш, да му вдъхва тия безпокойства, като те вижда сега малко поотслабнала. Тъй, че ти бъди търпелива и послушна. Храни се добре и изобилно, поспивай си добре, работи според силите си, не се преуморявай в нищо, моли се както винаги – да бъде буден духът ти – няма да те остават без ръководство! Но винаги помни, че ако баща ти видимо ти се противопоставя в някои неща, то е, защото чрез себе си той изпитва скръбта и тревогата на ония души, които се крепят в твоето тяло и които ти, може би, оставяш ги без съответна поддръжка (чрез храната). Ще накараш да те напуснат и да търсят други подходящи квартири. Но бъди бодра, дете мое, и внимателна, отстъпчива и любезна. Моли се за сила – да отстояваме на изкушенията; за власт – да владеем себе си; за Любов – да възлюбим всички – и тези, които те ненавиждат; за Мъдрост – да проумеем волята Му; за Истина – за да бъдем свободни, защото само при свободата всичко останало добива смисъл. И тогава скръбта ни ще се обърне в радост, а радостта ще разшири душата ни, за да почувствуваме Божественото!

Историята, която започна с бурята, е на приключване. (Ехото ѝ в Габрово преживяваш и ти там – не се смущавай – и тук цялото Братство ври и се стълкновява, но не знаейки защо става всичко това...). Чак в събота след обед отидох на Изгрев и занесох хубаво никелирана плочата на часовника. Учителят беше много, много внимателен. Попита ме кога ще се пренеса (всякога когато ме види, все това си пита), и дали ще дойда в неделя. Обещах му да дойда. Моето отсъствие е породило много тълкувания и приказки, на които се смее. Той в сряда е бил много тревожен, изгубил си новата шапка! Дигнах му я духовете. В петък отивахме на работа (беседа нямаше). След пладне – тоже. На обед отидох до бараката и дълго гледах малката стомничка в ъгъла. И ми беше мило, много мило... А после, като се върнах, влязох и пих много – изпих почти всичката вода и тя ми се видя твърде вкусна – по-вкусна от всичко, което съм пил от среда насам. По пътя Учителят ми тълкуваше целата работа. И аз разбрах неминуемостта на станалото. «Лошото не може да се унищожава или захвърля – то трябва непременно да се трансформира – да се изживее. Инак Бог би очистил света от злото в един миг...» И още много ми говори: «Велика сила е сърцето, каза ми той, като ме гледаше. Вземи някой учен, велик философ – има си някое кученце. Бутни му го само, да видиш какъв скандал ще ти направи!...» Разбрах – и се засмях. Велика сила е сърцето...

Знаеш ли, че и моят роднина е постъпил във вторник на лекуване в Червен кръст? Чудно съвпадение наистина.

* Няма Любов като Божиата Любов. (бел. М.И.)

Още веднъж те моля, дете мое, да бъдеш търпелива и внимателна. Издръж си поне ти изпита на послушанието! В това писмо аз нищо не ти пиша за Бебо – а толкова много има да ти казвам за него! Това Бебо, това Бебо – и Витоша! Тези дни, затворен в стаята си, не ми се нищо искаше да видя. В четвъртък казах, та ми донесоха обяда горе в стаята и ядохме заедно с Бебо – само двама – колко всичко беше вкусно!... И целия ден си прекарахме заедно – и петък също... И в тъгата има красота. Нека всяко препятствие укрепява вярата ни. Това, което Бог е съединил, и смъртта не може да раздели. Бъди твърда в своя път! Не късай връзката с Духът и знай, че всяка сегашна тъга е бъдеща радост. Дано Бог да те благослови и има под Своята ръка! С. Б. Л. е Л. [Само Божията Любов е Любов]!

С братски поздрав най-сърдечен на твоя бати
Любомир Лулчев.

Четох посланието, което и ти си чела и чрез което аз ти бях подкрепа. Пиши ми всичко, което става с тебе – то ме интересува, – да попълни останалото, което се живее чрез далечината. Не се смущавай от нищо.

Винаги става само това, което ще трябва да стане – но, ако не е то – тогава внасят корекция по-висшите духове. Спокойствие, Стефко, и работа и молитва. Ти поне знаеш това. В мен има голямо спокойствие и всичко бурно ще се улегне и ще свърши с радост за всички – само търпение! Приказните герои ги оставям свободни да те не виждат – та да им е по-леко. Може би скоро ще се пренесе на Изгрева, ако не отида някъде другаде – така ми се не ходи...

В неделя, като работех с рендето и мислех някъде си – порязах си пръста. Казвам: данък плащам. Учителя ми каза: «Все ти плащаш!» Но днес пръстът ми е почти здрав, магнах превръзката. По-рано главата си бях ударил миналата година. Който е богат, той плаща.

Ако обичаш, пиши по-честичко. Друго няма да пиша.

Работи и мисли. И моли се. Това, което иска Бебо, то ще стане и ти ще се зарадваш. Когато е най-тъмно, тогава слънцето ще изгрее и ще ти донесе радост. Много, много поздрави и шекерчета на из. Пиши ми – ще чакам.

6. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от Белоградчик, 9 юли 1927 г.

От петък съм тук. Обещаха ми да ми дадат условия да говоря беседа в читалището, но като дойдох тук, едва не се разтопих от топлина... Мисля да седя още неделя и понеделник, ако е рекъл Бог, да си бъда пак в София. Никога не бях идвал тук – затова се и полъгах, та дойдох... Пътувах с нашите, но не съм с Б-о всичкият път – дори се храних отделно, а последните километри изкарах седнал на стъпалото... Без Витоша и Б-о се чувствам като разкъсан. Струва ми се, че съм попаднал в ада – тези камънаци ми напомнят с видовете тия далечни времена, когато душите са се скитали там. И тъга, със страшна тъга са пропити тия канари – просто се задушава човек от топлина. Така ли е там в Габрово? Пиши ми какво правиш? – Аз само чакам с нетърпение да си тръгна... ако чакането може да е работа – аз работя с пълна пара.

Вместо тук можех да бъда на друго място и тогава друго би било, но пак има едно «но» като в приказките... в истинските приказки...

Пиши ми за себе си нещо?

Сърдечно те поздравявам, а мислени поздрави от шекерчеполунка.
Helfen*
Бъди здрава и будна!
Пиши.

7. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 11.07.1927 г.

Трена Видин – София, 11.7.1927, 1.30-3.30 ч

Сам бях доскоро в целия вагон, а сега сам в купето. Може да се чете и мисли – много, и има за какво. Отивам си в София. Утре е имен ден на Учителя. Ще стигна довечера и не знам какво ще има. Пред мен е чантата ми – оная, с която си ходех на Витоша и в която всичко има – и пликове и книги и картички и марки – всичко, освен... Бебо!

Но той е на друго място – това Бебо, това Бебо! Много най-сърдечни поздрави. Пиши и ти за себе си.

Чета беседите «Свещеният огън» – тъй нужни ми са те сега. Големи люлеения има...

Здраве да е само.

Много, много поздрави!

Допълвам ти с едно листче няколко думи и много, много мисли, които трябва да хванеш по радиото. Има и шекерчета за Бебо от Бати му.

Понеделник, 11.VII.1927

8. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 11 юли 1927 г.

11.VII., 8 ч вечерта

На масата, която е пълна с прах от забравения отворен прозорец, току-що четох писмата ти от 7-и и 10-и и бързам да ти пиша няколко реда заедно с онова, което не пратих от Мездра по вътрешни причини, т.е. почувствувах, че оттам няма да иде.

Утре е Петровден – не зная къде ще бъда и как ще прекарам, но ако имам време, ще ти пиша. Пътувах хубаво и не съм изморен, но ми липсва нещо, за да мога да се радвам на Витоша! Това нещо – е ти знаеш – едно Бебо. Но това Бебо нека работи! Когато единият чувства, че почвата под краката му се люлее – другият трябва да бъде непоколебим - затова се и свързват душите.

Пиша ти на първата попаднала книжка, защото зная, че за теб ще бъдат важни думите, а не тя. Аз прекарах в Белградчик отвратително – разбира се, не по причина на друго, а на самия мен. Ти работи – храни се добре, отспивай си.

Упражнението аз още не съм го започнал, и не зная кога ще го започвам. Ти внимавай, не бързай – то е дадено в срок за цяла година. Тъй че, да не отегчиш положението си с него. Учителят изрично подчерта, че може да се почне кога да е – само да се внимава в изпълнението!

* Сложен е този подпис; думата на немски означава «помагам». (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Ще те моля да се задоволиш засега с тези редове – а говори ми през далечината и моли се за мен, защото... има защо! Вълните са големи и вятърът силен, но никакъв страх няма. Корабът върви към пристанището.

Душата ми е доста изгорена от личното чувство и раните са дълбоки, но не неизлечими.

Всичко е за Славата Божия! И да бъде благословено Името Му!

Бъди здрава. Пиши ми какво правиш. Ходи ли някъде на разходка? Как е там Братството и пр.

Благодаря ти много за листчетата и песничката. Пиши ми и за баща си. Много, много поздрави най-сърдечни

от твоя Бати

Топлината в Белоградчик беше ужасна – 3–4 дни. Днес като тръгнах, започна дъжд. Имах интересни наблюдения – ще пиша после. Ти ходи ли някъде? Много привети!

9. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 13 юли 1927 г.

13.VII.1927

Сф

През отворения прозорец иде шумът на улицата и постоянното свиркане на треновете. Един поне от тях може да ме отнесе на някъде... Като привдигащ се болен, тиха е душата, чакаща неминуемото...

Вчера сутринта (разбирай – моя «сутрина», към 9 часа) се намерих на Изгрева. Те всички заминали на Витоша и тия, които бяха останали там, се чудят на моето неотивание. Пуснали са интриги, че съм отишел в Г-во [Габрово]. Това – за втори път, но нищо – толкова по-добре, че и да стане, няма вече кой да повярва! Идейки за Изгрева, видях дини (лубеници) и купих една за Уч. [Учителя]. Като го нямаше, внесох я в стаичката до твоята стомна и си казах, че време е вече да се видим, нали всички нови плодове започваме заедно? Ти ще чакаш ли? Младежкият събор ще почне на 10-и идния месец, след 25 дни. Могат ли да се съкратят някак?

(Вечерта му поднесох лубеницата – с много здраве мислено и от тебе – и твоята стомничка.)

Отначало помислих да отида веднага на Витоша, а после... после си останах, върнах се вкъщи и четох беседите на Събора. Уч. [Учителят] е още много бурен, т.е. духовете развързани атакуват. Преди да тръгне, е бил трима (сестри) – нещо незапомнено! Кражбите продължават. Сега е дигнато 2 одеала на С-ка [Савка] и чантата с беседи на П-ша [Паша] (Това между нас да си остане само.) Вечерта отидох наново над чешмата и посрещнах Уч. [Учителя]. Той беше спокоен. Говорихме. Гледаше доста да ме задържи при себе си! Пак пита: «Кога ще се пренесеш?» Казах Му: утре – пълнолуние, и ще гледам да се пренеса. Но в душата ми хич не ми се иска! По много и много причини! Мен липсват някои неща, за да си наглася всичко както ми се иска, а при това сещам, че не ще има условия да работя тъй, както мисля, но както и да е! – това са предположения. Във всеки случай Бебо играе значителна роля в моя живот духовен – и аз се радвам, че е добра спирачка за лошите неща в мене!

Нали няма да ми се сърдиш, че така набърже ти пиша и нечетливо? Замислям се обикновено – и понеже мислите бързат много, а ръката не може, излизат йероглифи, които често и аз сам не мога чете...

Ако утре няма буря, хубаво ще е, но мисля, че ще има – и дъжд, и буря. В братството – общ кипеж. Изглежда, че до събора всички ще минат през дърмон* – ще ги сеят, перат, чистят, та дим ще се вдига! Представи си, че и барометърът на Уч. е също счупен – днес го занесох на поправка – атакуват духовете по всички линии – и все неизвестно кой– както стана и с шапката му. Довечера, ако има беседа, ще се опитам да държа пак бележки, и ако утре ми остане време (което е малко вероятно, защото мисля да се пренеса в новата къща, ако не я събори бурята...), то макар след 2-3 дни, ще гледам да ти я препиша и пратя.

Като се връщах от Б-к [Белоградчик], имах доста интересен случай. Заваля ме дъжд, щом тръгнах. Като пристигнах на гарата (12 км се пътува из красива местност), вместо да отида в кръчмата, останах да чакам влака във файтона и извадих беседите (съборни), да ги чета. Като съм се унесъл, не съм чул ни звънец за билети, ни нищо, и ако не беше дошел файтонджията, аз щях да артисам – тренът се виждаше, когато ми дадоха по милост билет... А пък затова пътуването ми беше много добре. Лежах, пътувах несмущаван от никого... отвън, а отвътре... ти знаеш.

Днес преди пладне ходих на пазар (за палатката ме прати Уч. да купя плат) и по моя работа – покупки за новата къща горе. Ходих да водя преговори и за електрическото осветление – пак се карахме с господин Директора, който винаги има голяма температура, която аз обичам да гася с търговски предложения, които го карат да си отваря очите доста нашироко.

Пиши ми и ти за себе си. Както виждаш, аз ти пиша дреболии, но хубавото като че ли не ми се пише – да ти го говоря е друго, а в писанието има нещо, което сега не ми харесва – понеже по-рано все съм съчинявал, сега ми се не пише. Чудесно.

Много поздрави и шекерчета на Бебо от Бати!

Благодаря ти за песента. По нея много бих ти казал – и нищо – написах. Някой открадна и мен един бележник, с началото на една приказка... и аз съм сам с бати, ама нали и Бебо го няма...

Пиши, когато обичаш и извинявай за краснописа – все бързам.

10. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 14 и 15 юли 1927 г.

14.VII.1927, Изгрев

Днес почти целия ден съм употребил да си стягам багажа. Всичко си направих абсолютно сам – опаковах, ковах, правих – вкъщи бях сам, защото другите са още в Белоградчик (à propos** – получи ли ми картичката от Белоградчик?) Нищо нямам от теб. Идех насам към 6 ½ часа. Настигнах Ан.*** Носех лампата си. Той ме заговори. Багажът ми беше вече пристигнал. Той ми помогна да поставим леглото. Стомничката го доста посмути, но все пак ми помогна още. После и аз му ходих на гости, да му видя повредите от вятъра. Уч. [Учителят] веднага мина и после ми каза да отидем, че ще говорим нещо. Говорихме по една важна работа, която утре ще продължим. Той отиде да вече-

* дърмон – сито, решето с големи дупки.

** à propos (фр.) – впрочем, между другото. (бел. М.И.)

*** Ан – Аню, Йордан Андреев. Вж. «Изгревът», том XX, снимки №50, 51, 63. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

ря, а аз взех стомничката ти и ходих за вода – пръв път. И пих много, много, много – и още пия... После отидох пак при Учителя, поговорихме си, взех си сбогом, дойдох тук, помолих се и веднага седнах да ти пиша на коляно, защото масичката си не съм я още прибрал от комшиите. Искане ми се и ти да вземеш участие в моите мисли – тая първа вечер в къщицата за която толкова си се молила. Утре, ако имам време, ще гледам да ти препиша беседата (снощната) и да ти пиша нещо. Тази вечер говорихме с Уч. [Учителя] за отиване горе на Витоша за десетина дни на палатки. Но то е още проект. Утре ще ти пиша пак. Пълнолунието започна точно в 7 ч и 23 мин вечер, когато си гласях стаята.

Дано е всичко на пълно. Характерно бе, че детективът отсъства. Много поздрави на Бебо от Бати му.

15.VII.1927, 10.33 сутрина

Пиша ти при условия, за които някога съм мечтал – масичката ми е до прозореца, от който се гледа Витоша... дворецът. Тази сутрина станах рано – в 4 часа, умих се, взех стомничката и отидох на чешмичката. Имаше вече някои. Дез.[?] го нямаше. Направих си наряда и макар че беше петък – забравих, глътнах една глътчица водица – за Бебо – вместо шекерче... Пред чешмата сега има езеро и изгревът е красив.

Тръгнах си, на половината път срещнах Уч. да иде. Върнах се с него, полях му да се мие и след туй се върнахме. Из пътя ми говори и долу също – но сегашното му говорение е едно навлизане още по-дълбоко в тайната на живота и него вече не смея да ти пиша. То се отнася изобщо до живота на съвременния човек и новия живот, за който трябва да се работи! После аз се прибрах в бараката, поочуках туй-онуй из нея на бърза ръка, накачих по-здраво пердета, ходих да чистя часовника и сега сядам да ти напиша тия няколко реда, за да почна после беседата. В сряда Уч. [Учителят] стоя до късно на Изгрева. Тръгнахме в 7 ½ часа. Из пътя ми говори доста. Имаше едно съобщение от Бургас, доста интересно, но не е за писание – дадено от Духа на Истината! Дадох му го. Отидохме таман когато се канеха да си тръгват. Из пътя също ми говори върху скръбта, желанието да я избегнат, положението на ученика, от което той понякога гледа да се отърве. Говорих му и аз за някои работи, които той после вмъкна в беседата. Вчера ме извика за една работа, но сега се държи много по-сърдечно, по-близо, като е сигурен, че ще бъде послушен и същевременно много мек. Друго няма. Гласят палатки, нови бараки, преобличат със зеленина павилиона – по всичко изглежда – но само изглежда, не е сигурно – съборът ще е тука. Кукурузи сарски излязоха отдавна – носих аз тогава на Учителя, дините и пъпеши – също, не е ли време вече да я вземе... Много, много поздрави сърдечни и шекерчета мислени от Бати ти.

Днес, събота, 16.VII., се надявам да ти изпратя беседата с писмото. Днес тази сутрина говорихме с У. [Учителя]. Съборът ще е в София и ми каза къде ще бъдат палатките.

Много, много поздрави и пиши.

Тази вечер пиша беседата и ям от пестила – имам още много – и пия водица от стомничката – всичко от Бебо!...

11. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 16 юли 1927 г.

16.VII.1927, 2 ч следобед

Днес се завърнах отгоре за малко в къщи и намерих – нашите се завърнали, и твоето писмо от 12–13 т. м. Не знаей защо, ме обхвана голяма тъга, с която още не мога да се справя – вече два часа. Може би причината е в къщата или в някого, но в никой случай в писмото ти, мисля. Изобщо в града се чувства едно напрежение, което горе го няма. Чудно същество е понякога човек. В мен като че ли има някой, който умира – много интересно чувство – умира, и си взима сбогом с всичко – не знаей как да ти го опиша, или по-право – много трябва да ти пиша, за да дам картината на това невероятно на пръв поглед чувство на раздвоение. Защото, ако един умира, сигурно друг някой остава, за да регистрира това.

В Белоградчик прекарах 3 най-ужасни дни. Стигнах в петък вечер, но когато си тръгнах в понеделник, се чувствах като че ли от ада излизам. А хората там – напротив – бяха най-любезни и искрени, но имаше друго чувство – вътрешно несъгласие мое... После разбрах каква е била работата – донякъде – аз трябваше да бъда във Видин, но както и да е. Много духове имаше в Белоградчик и лошо нападаха, когато аз бях най-разнебитен.

Много се радвам, че нещо, писано от мен, ти е харесало. После може да ти дам и друго нещо да прочетеш – има достатъчно – само да не ти омръзне. Четох и аз отдавна пасажа и има много да си говорим върху това. Дано само се малко поуспокоя и започна и аз работа; бих могъл да дам на света книги, при които такива като «наслаждение» да са само куриозно физически играчки.

Не разбрах и досега (прощавай) в какво се изразява твоето разстройство – стомашно или друго? Витоша я гледам, но ѝ не достига нещо, за да бъде тя... Вчера изкарах поста много тежко и не доизкарах даже до 5 часа...

Липсва ми знаеш ли какво най-много – много малко – един поглед! Понякога ми се иска да го видя и в далечината, но тъй много облаци ме забулват напоследък... Но юнашки съм отстоявал досега, а и Учителят помага!

Днес той ми говори пак върху някои неща, които като че ли са все частици от нещо повече – отидохме за вода сутринта, той ми даде да му напълня стомничката, аз напълних и мойта, т.е. твоята, а той седна под върбата, аз отидох, занесох стомничките, турих ги една до друга, седнах при него и той ми говори доста – и в особен род идеи, за които не е говорил още... Мисля вече да си ги записвам – те са тъй интересни! Дано Бог помогне да започна наново да пиша – тогава всичко ще бъде красиво, красиво, като очите на Бебо! Пиши ми когато можеш, а още по-хубаво ще е, ако не става нужда от писма. Днес Уч. [Учителят] ми каза, че съборът ще бъде тук и ми показва местата за палатките.

Благодаря ти за писмата. Чета ги винаги с радост. Бъди здрава, Стефо! Твоят Бати те поздравява.

12. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 19 юли 1927 г.

Вали дъжд. 12¼ обед
19.VII. 1927
Изгрева

В неделя седнах на масата и имах щастието да гледам през единия прозорец изгрева на слънцето, през другия – вълшебния образ на Витоша – това, което съм мечтал от години... Вчера ти писах, отворих прозореца си, когато валеше – и водните капки добавили на писмото ми достатъчно, докато съм излезнал навън, за да не мога да ти го пратя. Сега пак вали дъжд, но пиша ти при затворен прозорец. В далечината е Витоша, обвита с мъгли и облаци, а още по-далеко... Бебо...

Бурен и силен е дъждът, но скоро минава. Дано скоро мине бурята и в мен – доста нещо отвлече със себе си. И от мойто тяло доста клетки си заминаха...

Вчера ходих – па и всяка сутрин отивам редовно, често с У. [Учителя] с твоята стомничка за вода – само с нея. И да знаеш каква радост ми е! Но някои, които я познават, а нямат смелостта да кажат друго – питат ме защо ходя с толкова малка стомничка за вода. На едни казах: да ме питат глупавите, а на други: тази стомничка ми служи, за да изпитвам хората – кои се интересуват от чуждите работи. Понамръщиха се доста, но вече престанаха да се интересуват от туй, което не им е работа. Вчера късно отидох дома (а от дома тръгнала Гела* да ме вика, понеже вуйчо ми бил дошел на гости, а също и една нейна другарка от Б-к [Белоградчик]. Взех си писмата, но не можах да ти отговоря както ми се искаше – тутакси, и се върнах обратно тук и сега правя това, когато имам малко по-свободно време. Тук се правят палатки, т.е. бараки, и Уч. [Учителят] иска да се помага.

Относително събора: на 14, 15, 16 – Младежкия, на 17, 18 – приготовления за старешкия и на 19-и, Преображение – откриване и пр. Това – теб лично за сведение. Какво можеш да направиш, не зная – но моят план за Г-во [Габрово] изглежда, че не няма да се реализира... Много неща се преплитат, но както и да е – каквото и да стане – все ще е хубаво или за хубаво, щом слушаш вътрешния глас.

Картичката ти е много красива. И тъй хубаво ми пишеш. Аз още съм затворен. Заключени са съкровищниците на душата ми и изгубени сякаш ключовете им. Искане ми се да ти пиша някои неща – и винаги се спирам. По-добре е само да ги мисли човек – понякога може и да ги каже в залите на някой просторен дворец, но да ти ги пиша на едно малко парче книга... Отвън Бебо е всичко добре, но вътре като че ли става страшен пожар. Гръмнало е веднъж, а ехото разнася хиляди пъти тоя тътнеж, и дори той се усилява – забелязваш ли, че в сряда се повтарят бурите и дъждовете?

На Витоша сега вали – но колко би било хубаво, ако бих бил там, макар и да вали, ако имаше един поглед заедно с мен!... Силни «землетръси» стават някъде навътре в мен! Всички почнаха да ми се струват чужди и далечни – като че ли ги гледам от върха на някоя планина! И дори в дома когато отивам, като че ли са чужди хора, едва познати. Егоизъм ли е, бързо пътуване ли е на

* Гела е Ангелина, съпругата на Любомир Лулчев. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

душата, събаряне отнякъде ли – нищо не зная, но едно съм уверен – това е подготовка за събора и всичко ще бъде за добро. Ново е – никога непреживявано и следователно има какво да се учи човек.

Твоята картичка ми много, много хареса, а и твоите писма ми са радост! Дано Бог те благослови да не познаеш вече никога скръб и нещастие!

Снощи видях сини сливи, купих и хапнах една – а после се сетих, че ти не си с мен – и ми стана много мъчно. Вече няма да вкуся нищо от тях – ще ги раздам всичките. И кукуруза аз обичам много, но не съм и хапвал, и дини тук има много, но нали няма Бебо!...

Пиша ти с доста изморена ръка, та краснописът ми е ужасен – извинявай. Ще гледам следобед дано може да прескоча до пощата да го пусна. Три недели още. Как ли ще минат? Много, много поздрави на Бебо и витошки ше-керчета от неговия бати!

Пиши, дете, и за себе си нещо. Утре ще има беседа, ще гледам да държа бележки. Получи ли II-та беседа?

13. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 20 юли 1927 г.

Среда, 20.VII.1927

Не успях вчера да отида до града и днес ми се иска да ти пиша пак няколко реда. Тази сутрина се успах и когато станах, Слънцето беше вече изгряло. Набърже се измих и отидох с малката стомничка – водех някого за ръка като че ли – този, който беше я държал толкова време... Интересно – и в мен понякога се явява желание да я вдигна на рамо – чудна стомничка!... И да знаеш как треперя над нея! Сега разбирам защо някои хора си разменят някой подаръци – досега не ми е било така реално познато. Моите писма не искам да са писма – струва ми се, ще станат литература и ще изчезне красотата – истинската красота, а не труфилото, което смятат за такава. Сега ме пращат в града – Учит. (Учителят), по работа, и вярвам, ще мога да ти пусна писмото.

Много поздрави от твоя Бати.

Дойдох вкъщи и използвах малко времето, което имам, за да ти попълня с още няколко реда писмото. Днес от теб нямам нищо! Преди 2 дена получих, а ми се струва, че много е минало... Вятър духа много лош вятър, който може би ще докара и буря, ако не тая вечер, то до утре вечер. Тъга ме е налегнала, и аз не зная защо. Ако знаех, че на Учителя няма да му трябва, бих забил някъде из планината за няколко дена, без да се срещна с жив човек. Става нещо в душата ми – мъти се, но дано всичко бъде за добро! Чуден е човек понякога – има в себе си толкова много отделиения, че нито даже подозира за съществуването на някои... Много неща го изненадват със своето присъствие – той се мисли едно, а излиза често друго съвсем...

Много, много поздрави на Бебо!

Моли се и за, мен мили Бебо. Твоят Бати.

14. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 21 юли 1927 г.

21.VII.1927, Изрева

Снощи, отивайки за последната тазгодишна беседа (школна), Учителят ми говори през всичкия път. Започна с положението в света, изопачения човек, страха и предвидливостта, месоядството в човека като едно възвръщание към животинското – резултат от което е алчността на съвременниците, развитието на съзнанието по спирала – сега излизат от животн. състояние и влизат в полуинтелектуалното, а духовните хора отричат войната като средство (интелек.[туалците] я смятат като средство за борба и съществуване); мина върху центровете в главата – в месоядните животни са силно развити центровете на дебнението, а в тревопасните – на предвидливостта и бяганието. След това започна за културата на животните. Конете са работили и милиони години, докато направят своята грива, опашка и пр., копита и т.н. – своите форми те също са обработвали. При грехопаданието те са изгубили своя език и са останали с по 2–3 думи само, а човекът е дошел до тяхното положение и сега има много думи, които имат животински произход (например междуметията «ба», «ъ»). След туй минахме върху събуждающите се диви народи... Ще настъпи такъв ужас, че хората няма да издържат и ще искат да станат мъртвите, да легнат живите в гробовете им! 1928 г. ще бъде година на много събития. А след туй вече стигнахме и започнахме беседата – това – най-накратко.

22.VII.

По върховете на Витоша се стелят бели облаци. Бързо менят те своите форми. Силен е вятърът, почти непрекъснато духа няколко дни подред. Вика ме тя, нейните красиви поляни и каменисти върхове – но... Има едно но... един поглед, който от дъжделивите вечери правеше най-красивото време. Чуден е човек понякога! Преписвам ти по малко беседата и поглеждам на планината. Вече месец ще наближи, как не съм стъпвал на нея, а трябва да се отиде – ако не за друго, да не прави впечатление после ходението...

Вчера имаше известно просветление в душата ми. Бебо ли се моли много за своя Бати? Всичко отива към подобрене – и влошаванието е само изглед – то е едно ускоряване на процеса, което ни се струва като влошаване, понеже скоростта му е друга. Жив е Бог и Той няма да остави душите да погинат. Виждам: когато нещо умира, друго расте, но е ново, немошно, но затова пък – много по-велико! Щастлив е, който може без смущение да долови слънчевите дни, да не забравя радостите им и при най-мрачните нощи. Противопоставянето винаги докарва раздор, стълкновение – сливането с волята на Учителя – хармония и радост, разширение и надежда. Егоизмът противопоставя, изкарва на първи план собствеността, собственото достойнство, желанията, а когато всичко това се отърси – иде широтата на душата, разбиране, вечното в човека – душата.

Бъди здрава. Много привети от твоя Бати.

9 ч вечерта

При общата палатка току до мен, където сега тъкмо завой... Днес имах гости разни приятели и едва сега е на мое място канчето с чорбата. До преди малко бях с Уч. [Учителя]. Днес на два пъти говори много и тъй разположено, но аз почти всичко забравих. Говори за влиянието на мислите върху изкривяването на човешкото тяло. А докато бяхме само двама – върху някои други

въпроси, най-разнообразни, които няма да пиша. Ти как си? Днес успях и преписах беседата, а ако е живот и здраве, утре ще гледам да ти я пратя. Пиша ти почти всеки ден по малко – като че ли говоря с Бебо – а това ми е вече навик – да попълня мислението... А в мен стават странни работи. Имах снощи едно дълго и широко обяснение – сещаш се с кого. Въпросът беше пак за стомничката. Манипулирах с едно нагорещено желязо, защото беше необходимо. Законът за свободата трябваше да бъде разбран. Гнойните рани е по-добре да се горят. Хората стават все по-прозрачни, а това е много тежко положение, когато няма достатъчно обич към тях. Иде ти да им разкриеш цялата голота – всичко онова, което мислят, но не казват, да им го креснеш в очите... а после се сещам за Учителя, който всичко това вижда и знае по-добре от мен, и не само търпи, а и обича – и се мъча да бъда ученик, т.е. да вървя по стъпките Му, доколкото ми е възможно.

Имам особени преживявания – като че ли първи път се чувствам като една душа, която е слязла от висинето, от звездите, и обитава тяло, но това е само къща, спирка – място за нощуване – нищо друго! Това са моменти особени, които никога по-рано не е имало всъщия вид. При някой огън на Витоша бих ти говорил повече, а сега, мисля, и това стига. Вън свири цигулка. Вятърът леко повява и разклаща завесата на прозореца ми. Аз пиша. В душата ми има сравнително затишие. Мисълта ми е при теб. Да бъде благословен Бог на Любовта во век!

И знаеш, понякога ми е радост – от малки и красиви неща. Днес и тая вечер четох беседата, която бе ми подарила («Отличителните черти на човека») – пия вода тая вечер от твоята стомничка и си похапвам от твоя пестил и мисля за две очи на Бебо! В антрактите... Щастието понякога е в доволството от това, което има човек.

Ти как си? Пиши ми по нещо. Утре мисля да сляза в града да видя дали нямам някое писмо от тебе и ти изпратя това, заедно с беседата от сряда.

Те поздравява твоят Бати и ти желае всичко най-хубаво.

15. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 24 юли 1927 г.

24.VII.София

С. Б. Л. Н. П. Ж. *

Замина си без да се видим достатъчно, а забравих и аз, и ти, че у петък има клас. Уч. [Учителят] говорил за мързела и за работата. Аз не ходих – види се, не е било за нас. Както и да е. Как пътува? Как си у новата къща? Тук е цяла лудница. 20 деца цял ден викат и се разправят.

Вземи си «Неделно утро», там има за нас. Друго собено няма, ако искаш, пиши. Давам ти адрес у кака Гина**, но ти ми пиши. Много ме викат да отида на гости, но не знаая – не ми се мърда оттук. Ти ще ходиш ли някъде? Аз мисля да ходя – без да искам, ама пак не знаая. Готвиш ли се за изпит?

Друго особено няма, всичко си е старото, както си го знаеш. Ще идеш ли скоро у София или ще отидеш някъде учителка?

Много здраве от мен!

* Само Божията Любов носи пълния живот. (бел. М. И.)

** Кака Гина – Гина Гумнерова, хазяйката на Учителя, в къщата на ул. «Опълченска» №66. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

16. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 24 и 25 юли 1927 г.

Неделя, Изгрева, 9.30
24?

Днес не успях да пусна писмото, което вчера пропуснах да предам препоръчано – и ще трябва да чакаш. Днес ми донесоха трето писмо от Бебо и аз се чувствам като някой забогатял банкерин. Утре ще се опитам да им отговоря с нещо, но много се радвам на писмото ти от 20 т.м. Знаеш ли, че беседата, която ми прашаш, тъкмо отговаря на състоянието ми – душата ми се върна отнякъде, където беше странствувала, и слугите ѝ докладваха за това, което те са изпитвали в нейното отсъствие. Колко странни и особени преживявания имах! И как чудни ми се сториха хората около ми – а то е, защото душата не е дошла още напълно на мястото си! Когато тя бъде всичко, ще зная – и те ще ме знаят. Достатъчно е, че започна процесът на просветлението. Да бъде благословено Името Божие и тия, които вървят в Пътя! Бог да въздаде хилядократно на Бебо за всичко, което прави за своя Бати, който от сърце я поздравява и ѝ желае всичко най-хубаво!

Днес имах доста гости – чужди хора. Идва и Гела (за първи път) с нашите две гостенки – в къщи които са – поседяха малко и си отидоха. Идва ми един арменец (за първи път), един учител от кюстендилското училище – изобщо, панаирът работи. Тая вечер пък се разправяхме за електрическото осветление – ако успеем да го прекараме, ще бъде едно хубаво дело и съборът няма да бъде в тъмнина (физическа) като миналата година.

Сега проза и поезия – във свирят на кавал в общата палатка, в западния платнен град нещо пеят, голямо множество, аз пиша при доста хубава обстановка, а в кухнята ми ври вечерята, още несготвена. Да е и Бебо насам... Или ще речеш, много ще бъде! Но Бебо е тук – писмата и думите, и Душата му е тук. Бог да те благослови!

Понеделник, 11.40 сутринта

Витоша ме мами със своя вид. Тази сутрина видях за малко Учителя (говорихме по осветлението на Изгрева) и му казвам, че мисля да отида на Витоша. Направих нарочно това, защото в събота бях отишел в града (на баня) и понеже не го намерих да му се обадя, той вечерта казал на Е.: «Лулчев е на Витоша, нали?» Два пъти ѝ повторил и затова сега ще му се обадя, че мисля да отида нататък. «Аслъ няма какво да се прави тук.» – каза ми той. – «Ами тогава да Ви почакам, заедно да отидем?» – «Не, Вий вървете, свършете си задачата – и после ще видим.» – (Сега тъкмо пишех това, и мина Учителят край прозореца с една сестра и брат.) Аз му се поклоних, той ми каза да седя и си работя. Седнах, но той тръгна към прозореца – аз излязох въвн и започнахме разговор. Кога мисля да отида на Витоша? Казах му: «Учителю, аз разбрах, че не трябваше така, а трябваше да питам и Вий кога ще дойдете, но...» – «Няма нищо. А защо не идвате да се храните на общия стол?» – (Защото няма Бебо – трябваше да кажа истината – ние сме с нея заедно – сме двама.) «Защото си имам кухничка и си готвя сам.» – «Ами, идвайте.» – «Ще дойда, Учителю!»

После започна да ми говори, отидохме до мястото, гдето са масите, и нагласихме да се вземе неговата палатка и да отидем за десетина дена горе. Това е проект, разбира се, засега, но изглежда, че сам няма да отивам. «Ма-ми ме планината, тъй е красива! – казвам му – От 21-ви не съм ходил.» – «Вярно – казва, – Вий на Петровден не бяхте.» – «Не успях.»

Пиша ти всичко това, Бебо, понеже това сега е животът ми тук. Много, много ти благодаря за писмата. Особено за «Разцъфтяването на душата.»⁵ – от няколко дена аз преживявах този процес и ми се видя чудно това хубаво съвпадение, което стана, че тъкмо сега ми прашаш – но нали в един Дух живеем и се движим. Бебо, Бебо! Тоя Бебо! Кога ще мога да ти кажа пак така, качейки през красотите на планината, която се простира сега пред погледа ми чиста, мамеща сякаш с вида си всеки, който би си сторил труда да я посети, но не като купища храсти и камъни, а като жива майка, която разтваря пазвите си за своите желани деца!

Тоя Бебо, тоя Бебо! Леки облачета се носят над върховете и силен вятър вее – стар познат – но кога ще дойдат дъжделивите нощи и радостните дни? Има ли още неznайни дворци за посещение? Това ще ти се каже, а дотогава – търпение и Слава на Бога за подаръците, с които ни е дарил.

Много, много поздрави на Бебо от Бати Му!

17. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева [24 юли 1927 г.]

4–5 следобед, понеделник

Отиванието на Витоша кой знае кога ще стане, понеже го свързваме и с направата на една чушма там – а тя е тъй красива, – иде ми да се измъкна за един ден, макар и да се покача на някой връх. Да беше тук Бебо!

Много, много поздрави! Сега ще отида в града нарочно, да предам писмото за Бебо. Забавих го доста, но Бебо да прощава. Пиши пак, Бебо! Аз ще чета писмото ти, докато получа друго. Много, много поздрави от твоя Батко!

18. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 25 и 26 юли 1927 г.

25.VII.1927, 12.35 ч обед, вторник.

Витоша е чиста и ясна, като да е един километър само оттук. Всяко камъче ме вика сякаш. Душата ми жали по нея, както по погледа на две очи. Иде ми да избягам някоя нощ, да осъмна там и да се върна след някое време – тъй много ме вика всеки връх. Теб те няма и все едно и Витоша я няма... Мислех да ида, а сега ми казаха да чакам. Но аз вътрешно не роптая – това са думи отвън...

8 ч вечер

Залязва слънцето. Никога планината сякаш не е била по-чиста, изгледът ѝ – по-примамлив. Никога не съм изпитвал така осезателно невидимите връзки. Като че ли всяка част на тялото ми е свързана с нейните върхове, нейните сипеи и гъбкавите линии на долините ѝ. Разбирам – частици от Бебо има разсеяни там. И като някой скъперник, мен се иска да отида да ги събера из всичките камъчета, през които някога сме минали. Чуди ме силата на това желание... И право да ти кажа, иска ми се четвъртък да се дигна и да обходя планината – от единия край до другия – да тръгна от Драгалевци и да се върна през Княжево. Зная, че ще е много пътят, но тъй съм се затъжил за Витоша! А и струва ми се, че там, в сред самотата, Бебо ще е по-близо... Тоя Бебо, тоя Бебо! Много, много поздрави. Аз чета, ходя за вода и понеже имам възможност – пиша, т.е. говоря си с Бебо по няколко думи, гледащ Витоша от прозореца. Много, много поздрави!

Среда [26 юли 1927 г.], 10 ч вечерта

Никога Витоша не е била по-чиста, по-примамлива от тая вечер! И как-ва вечер! Тиха, чудна, пълна с желание за достигане върхове и звезди... Целия ден съм се борил с две желаниа, или по-право – едно и противодействието му. Утре е четвъртък – а аз толкова дни вече не съм бил на планината. Мислех да отида за школата, от там да си отида вкъщи и сутринта да хвана планината... Но смущава ме мисълта, че аз обещах на Учителя да отидем заедно... Ами, ако Бебо беше, ех, ако, ако беше тоя Бебо, сигурно бих отишъл, но сега, като го няма, защо да не изпълня обещанието си? А планината ме вика, вика, като че ли е жива – никога по-силно от сега... Но, казах си – нека остане това желание неизпълнено засега. Но и на школата не отидох – чувствах нужда от тиха молитва – и отидох при върбата на чушмичката... Чудна вечер беше – тиха вечер, пълна с желаниа да се стигат върхове и звезди... И аз мислих и душата ми се молеше... И знаех, че Бебо също мисли... Като се връщах полєка, срещнах Учителя долу и тръгнахме заедно. После той дойде в стаята ми първи път – и остана около два часа. Много и много ми говори – и много го питах. Но сега почти нищо не помня, нещо набелязах, но сега не ми се пише върху него. Засегна много въпроси и уясни ми други – а някои го питах и направо, защото трябваше да зная – например за писанието, което чувствам, че трябва да започне вече, понеже се е набрало доста вътре, а няма източник. «Почни с малкото» – каза ми той. Не подпушва хората – бент им туряй, но тъй, че ще те прелеят – сега един връзват, 10 се отвързват. И други много, много работи говорихме. Показах му една книга негова (тайна), преписана от мене. Говори ми нещо върху нея също. Но в отношението му като че имаше нещо по-близко, отколкото по-рано. Като че ли вече не съм дете на което говори, а юноша, с който може да се третират по-сериозно въпросите. И колкото напоследък да се държа настрана – даже някой ден не се виждам, освен на обед – все пак сега ми се струва по-близък от по-рано. Сега чета цял ден – вчера и днес съм прочел 270+157 страници (от) две книги – покрай другата работа – така, между другото, но пък почти целия ден прекарвам в стаичката, освен когато отивам за вода (сутрин – веднъж и вечер – веднъж) и на обяд, когато излизам. Стаята има засега хубава атмосфера. Личи си, че някой се е молил, нали, Бебо? И твойт подарък е точно над главата ми, знаеш ли това? Като дойдеш, ще видиш. А кога ще дойдеш Бебо? Тук има много дини и пъпеши – и евтини са вече – и кукурузи. И едните, и другите обичам много – но на покани-те отговарям, че до събора няма да ям – доста ми се чудят. И за изкушение от Русе донесоха и грозде – но то стои както са ми го дали – ще го дам някому. Хайде, гласи се да дойдеш, че и тогава ще си прихванем и за миналото време дини и шекерчета.

Много, много поздрави най-сърдечни. Бъди здрава и когато можеш, пиши.

19. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от м. юли 1927 г.

Сряда [26 юли 1927 г.]

Цяла неделя! В салона нито поглеждам там нататък! Писах, а комари ме хапеха по ръцете, някои думи и не чувах, а и често умът ми бягаше по две очи, които гледаха отнякъде в далечината. Ти знаеш ли ги? «Две очи имаше» – така се започва приказката за Бебо, която не е свършена, защото най-хубавите неща не се пишат – две очи, които заминаха, когато небето грееше с виолетов

пламък. И оттогава много тренове дохождат – и никой не ми ги донесе – и много, много често отхождат край самите ми прозорци – и никой мен не отнася в далечината при тях. Но все пак те надничат през тая далечина и слава Богу!

«Велика сила е сърцето» – ми каза Учителят, но тя трябва да се употреби разумно. Да я накараш да служи, да ни учи на търпение, да бъдем добри и послушни!

Пиши как си. Писах ти преди два дни. Сега ти пращам беседата. Искане ми се ти да знаеш всичко, което говори Учителят! Ако ми каже нещо особено, ще ти го пиша. Горе не съм ходил, освен вчера, сряда. И не знам кога пак ще ида. Възможно е да не стъпя доста. Сега има вече тишина след буря, но много нещо е разгромено вътре. Но въпреки всичко има прилив на енергия и възможно е да се прояви в писане или говорение. Може би – това не е сигурно, с Бертоли ще отидем до Търново, той – по работа и аз поне знам какво. А понеже никога не съм ходил до Габрово, може би ще отидем да го видим – но това е може би – нищо сигурно и не знам кога ще стане това. Ти няма ли да ходиш някъде? Аз не съм му казал, че ще отида освен до Търново, но за 2 часа път той няма да го прави въпрос, вярвам. Но има много «но»... Нали това не е приказка, а живот – път даже в приказките има толкова «но»...

Ти добре ли си? Ти започна със скръб, но скръбта ти ще се превърне в радост! Чистота в мисли, чувства и дела – там е твоята сила сега! Търпение и молитва – те ще превърнат всичко на добро, защото всичко в света на хармонията е добро или за добро! Това помни и бъди будна. Прощавай, че така лошо ти пиша. Днес съм писал много, т.е. доста. Часът е два и още не съм обядвал. А, ако речех да пиша това, което съм мислил, поглеждайки Витоша, или това, което говоря на Бебо, то не би ми стигнало нито мастилото, нито книгата, която имам под ръка!... Ти знаеш това, Бебо, нали? Познаваш го? – Това Бебо, това Бебо...

Хайде, пиши ми и ти за себе си повечко и ако можеш, опитай се да прочетеш писмото и беседата. Много, много най-сърдечни поздрави от твоя бати!

20. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 29 юли 1927 г.

29.VII.1927, 8 ч без 15 вечерта, Изгрева

Редко са се случвали последователно толкова хубави дни, както сегашните – слънцето излиза от съвсем чисто небе и почти така залязва. Планините се виждат съвсем близо – като да ги досегнеш! Не изтърпях – снощи си донех бинокъла и правих екскурзии, на ума си – тъй ясно всичко се виждаше – и Витоша... и Стара планина.

31.VII.1927 г., 10 ч без 15 вечерта

Ходих вчера къщи и взех твоето писмо. И веднага се върнах тук. Искане ми се да отговоря тутакси. А едва сега мога да сторя това... Щом дойдох, веднага отидох при Уч. (Учителя) да му занеса вестници и хлебче. Когато тръгнах, не му се обадох. Желанието ми беше много силно да отида на Витоша, но понеже той нищо не говореше за отиване, а почваше все нови работи, аз си помислих, че може би ще се ходи пак с Бебо. И дори се зарадвах. Но щом отидох при него, той ми каза, че идната неделя е възможно да отидем горе на Витоша. Разбрах – по-рано отдалечи тебе, сега – мене... Но аз сега се само

усмихнах. Да бъде Волята Му. Големите бури и сътресения минаха – останаха само последиците и остатъците – те не са страшни... Накара ме да седна вътре и ми говори по политиката и други работи доста дълго. И ме черпи с варен кукуруз – не смеех да му откажа и ядох. Бих скрил половината за Б-о (Бебо), ако само можеше... Но това бе ми невъзможно. Ти ще прощаваш. Тук дини и пъпеши се носят с кола и грозде – с кошове – хайде, Бебо, идвай! Доста съборяни вече взеха да пристигат отдалеко, да им е леко. Мене не ми се вярва да идем на Витоша, но кой знае пак ... Има много работа – ще правят салон на мястото на столовата, която развалиха вече. Долу на чешмата не се работи, та не зная... Във всеки случай аз ще гледам да ти пиша веднага. И, ако ни е писано да не се видим долу, аз съм сигурен, че ще се срещнем горе. Но за това не мисля никога. Зная, че всичко ще стане тъй както трябва – от хубаво – по-хубаво!

А на Бебо писмото приличаше не, не приличаше, а беше, и е музика за душата ми! Да знаеш колко съм ти благодарен, че ми пишеш тия хубави мисли от Учителя! Дано ги осъществим в най-хубавата им форма, за да бъдем истински ученици!

Знаеш ли, понякога те сецам близо до себе си! Част от тебе има в мен! Но стомничката изгуби вече флуидите си – трябва пак да я прикъташ, или вдигнеш на рамо.

Досега всичко върви по малко – кога добре, кога лошо – не лошо, а по-малко добре, но понеже търсим Истината – и когато печелим – печелим, и когато губим – пак печелим, защото научаваме Истината. През много места в съзнанието минах, доста видях – и Слава Богу, всичко досега е добре! Благословено да бъде и Бебото, което се молеше за душата ми в тия трудни дни!

А-на започна по малко да се опитомява уж, но докога ще е – не зная. Укъщи има гости – и аз там се вясвам колкото да видя дошли ли са писма.

Много мина, Бебо – и светло и тъмно, но красивото е повече, защото дойде разширение, повече светлина и по-дълбоко проникване в нещата. Дано само продължи и занапред. Всичко е като приказка – и все пак реалност. Чудни са делата Божии! Да бъде благословено Името Му!

За тази вечер стига на Бебо. Утре ще продължа... А кога ли ще видя на стола срещу мен едни вперени очи да слушат, или на Витоша да се усмихват радостно? Лека нощ! Само Б. Л.е Л! [Само Божията Любов е Любов!]

12 ч обед, 1.8.1927 г.

Завчера имаме с Учителя разговор, който забравих да ти пиша. Говорех му за красивия изглед от моята стая. Той погледна към своята. И веднага ми дойде мисъл, че ще бъде хубаво да му се направи над сегашната неговата една стаичка горе, която ще му открие широк простор. Той се съгласи и започнахме да говорим на тая тема. После минахме на друга. Вчера брат Бертоли беше при мене. Заговорихме с него. Той вече му говорил за това. После ни дойде на ума да вдигнем над новия салон на единия ъгъл две стаички с разкошен изглед към всички посоки – и се много зарадвахме. Тая сутрина и Учителят се съгласи с тоя план и ако е рекъл Бог, ще има едно истинско красиво жилище с вълшебен изглед. Но и от моята малка стаичка се вижда и Витоша, и Стара Планина. Как ми се иска да седнеш на масата и да се порадваш през прозорците на това, което се вижда! Скоро ли ще бъде? Аз вече няма да ти пиша, а ще чакам само писмо в натура. Само ако отидем на Витоша, ще гледам да ти пиша едно, макар отворено писмо, за да знаеш това.

Днес бях се затворил в стаята си (както сега правя целия ден) и четях. Към 1 и ½ часа усетих много силно желание да отида в града но се съпротивих

с всички сили – защото, мислех, имам работа тук (няма писмо!) и няма защо да се разтакам в града. А сега тъкмо ми казаха, че Учителят заминал сам за града... Аз съм станал мързелив. Не отидох тутакси, а седнах да пиша това писмо, че после ще се облека и ще отида, поне да се върна с него. Наистина не съм много свестен или чувствителен, щом пропускам без да разбера и направя това, което трябва. Днес отворих и почна да функционира и барометърът, че беше счупен; направих долу една нова временна чушмичка, започна да чета една нова книга и сега се каня да сляза в града и за последен път да говоря писмено с Бебо. Но пак както се нареди. Хубава е Витоша – Бебо, чиста и красива – и тъй близко се вижда.

Много, много привети от Бати ти!

21. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 1 август 1927 г.

1.8.1927

София, 4 ч следобед

От Изгрева отидох право на пощата в гарата, без да се отбивам дома, за да предам писмото за Бебо. Но там ми го върнаха, че пликът бил лошо залепен. Помислих да кипна и да се разправам другояче, но веднага си казах: «Чакай, не знаеш защо ти го връщат.» Отидох си дома – и наистина, каква радост! Имаше писмо от Бебо с радостни и хубави неща: Градът, който не съм виждал, думите на Учителя, които ще чета пак довечера – и известието, което с нетърпение ще очаквам да се реализира... Дано, дано... Но дали същия ден няма да пътуваме ний нагоре? Пък, ако трябва, ще мине тъй, както е най-хубаво. А ако имам радост да те видя в петък – добре ще е – ще потрудя да бъда – пък каквото трябва и което е най-добре, то ще стане. Трябва да се задоволиш с тия няколко реда засега, за да може да ми приемат и тръгне писмото!

Колко хубаво е да си кажем: Довиждане! Дано то тъй скоро се реализира. Вече доста хора пристигат по, 1–2. Както и да е, многото мина, малкото остана. Само Б. Л. е Л. (Само Божията Любов е Любов.) Довиждане, довиждане! Най-искрени поздравии от твоя Бати!

Благодаря на Бебо за думите на Учителя, за картичката и за хубавото известие! Да си жива, Бебо!

22. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 9 август 1927 г.

Петък, 9.8.1927

10 ч сутринта

Писмото ми започна още откогато ми каза «довиждане». Но не го писах. Ти ли мисли тъй много за Витоша в понеделник? Искам да те питам и друго – но няма сега.

Между всяко изречение, което ти пиша – има стотици други, които са изпълнили часовете от едно «довиждане» до сега. А те бяха много и разнообразни – чрез тъгата и мъката. И Учителя го няма тук и ученика – като че ли сенки само се мяркат, а нейде далече, неизвестно где – те пребивават и учат, сеят, за да отнесат после плодовете долу...

Разказа преведох – много набърже, защото ми се искаше да го чета пак на Б-о. И аз го четох, т.е. превеждах и когато ръката ми беше уморена да пише. Пращам ти го – но ако го не разбереш, няма нищо – не е голяма беда – има време.

Местата са покачили цените си – предлагаха вчера по 60 лв.! А от онзи приятел нямам отговор – сигурно си има достатъчно работа и няма нужда от пари! Както и да е, все нещо ще се нагласи както и да е. За ония, които умеят да чакат, всичко иде навреме.

Едно е чудно: че най-красивото и най-хубавото остава, а в писмото ти пращам трохиците само – но нали нито ти, нито аз ядем сами? Чудни са човешките души...

Небето е все намръщено. И забулена Витоша с бели воали. Накичена със спомени, тя сочи, през тях своите върхове и пита нещо. Бебо знае какво пита тя, нали?

4 ч след обед

Ходих на разходка – току-що се върнах – с две приятелки. И те все за Б-о ми говориха! Те са мълчаливи – на другите не казват нито дума, но на мен... Аз зная езика им – езика на двете хубави стомнички. А в кухнята ме чакаше друго. Мълчаливо, закачено на своята кука ме поглежда – и иска да му кажа нещо... Какво ли? Бебо знае!

През тъмни облаци, разкъсани на места, слънцето изнича за малко – и пак се скрива. Дъжд ръми леко – приказки разправя за дни далечни... Като незнайни гости, везден вървели, мисли морни прелитат тихо. До вратата на душата те се спират – и молят – едва шепнат...

Моли се и ти – моля се и аз. Съдбата дано отново друма да отвори към светлите звезди!

Довиждане, Бебо, довиждане! Бди и моли се – много се моли и за тебе – и за своя

Бати.

23. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 11 август 1927 г.

11.8.1927, 7 ч в.

Само Божията Любов носи пълния живот!

«Тисящи ще падат от страната ти; И десет тисящи отдясно ти, но при тебе няма да се приближи.»

Като кораб, бързаш към пристанище и покой, ти намери нова буря.

Тиха вечер, а много хора – чужди хора, минават наоколо. Къдрава шапка покрива едва върховете на Витоша. Пианото в салона вдига шум – и гласове на хора и коли по шосето...

Някои са идвали и са си отишли – останала е утайка в душата ми – чужди хора, на които виждам психиката, а нямам любов да ги възлюбя достатъчно. Лошо е да има човек ум без любов! Тогава, без да ще, работи с едно надмощие, което подтиска. Това два пъти опитах днес. Още колко много има да учим – тъй много! А да бъде човек кротък и смирен е тъй необходимо! Да се смалиш е цяла наука – нещо повече – изкуство, което не всеки му се поддава достатъчно. Тая вечер в школата Учителят говори също за смирението и пр.

Пиша – а вечерта пристъпва леко – и при всяко вдигане главата хоризонт е все по-тъмен и като че ли се е приближил...

Това, което не ти пиша, ти го знаеш. То е тихо като утринен ветрец, нежно ще ти го пратя ... преписано... като листенцето на току-що цъфнало кокиче и често като люлеющата се при зората на изгрева капчица роса... То е беззвучно, но все пак понятно.

Знаеш ли, когато ти пиша, винаги имам чувството, като да си ми родно дете! Като че ли съм ти майка – смешно звучи, а не може да се характеризира по-вярно, това, което изпитвам, с други думи. Дали тя не е при мен? (За моята майка казва – бел. на Стевка Стойчева)

И мъчно и свидно ми е за теб и твоите мъки, като за дете, откъснато от неговата майка!

Не бих ти писал това, но – ти тъгуваш. Твоята тъга иде и тук. Но моли се – и скръбта ти на радост ще се превърне! Нима сърцето на твоя баща не е достъпно за Бога както и нашето?

Моли се – и той няма да ти каже вече нищо скръбно, защото ще се научи да обича и без страх да гледа на всичко в живота – и на своето собствено дете.

Работи – и моли се – много се моли, дете мое – и Бог ще отмахне горчивата чаша. Ти ще станеш жена, а Бог е винаги милостив – ще изяви своята милост и щедрост към своите деца. Будна бъди! Бог да те благослови! В чистотата ще намериш мира на твоята душа: чиста мисъл, чисто чувство, чисти дела! Дано Бог бди над теб!

Много, много поздрави на Бебо. Лека нощ, дете! Спокойна нощ с тихи сънища пожелава

Бати ти!

24. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 12 август 1927 г.

12.VII.1927, 7 ч сутринта, ден [знак на Луната = понеделник]

«Ще ме призове и ще го послушам, с него ще съм, когато е в скръб.»

Днес денят е идеален – чист, светъл, без никакво облаче – дано и твойт ден и живот станат такива!

Витоша е ясна – върху син фон – седефена планина без ни едно петно, без ни най-малката мъглица – душата ти така чиста да бъде, красива и ясна като нея днес!

Мамят ме нейните върхове отново – зов ми пращат, че мир има там и Божествена мисъл – дано при теб на гости те бъдат днес!

Снощи бях «делегат» и записах беседата. Може би тези дни ще ти я пратя, ако успея да я препиша. Не ми се иска да липсваш нито един час от школата! Четоха се теми – «Отличителните черти на великия човек», – а след това и Учителят говори върху същото, като даде един чертеж. Той намери, че отличителните черти първоначално най-малки на великия човек са: да обича враговете си – с това трябва да започне! Другото ще ти го препиша и ще ти го пратя. Ближния да любиш като себе си е казал Христос, а за врага си казва да го любиш? Пита Учителят «Това е задача само за учениците» – и Той определи цяла година да се мисли върху това – да се не бърза с разрешението. Темите снощи бяха много интересни. Имаше доста хубаво развити – с известна дълбочина и широчина. Много доволен останах – всеки, без да ще даваше своята вътрешна картина – на своята душа – а то бе красиво, защото беше искрено. Когато човек не знае, той е по-искрен в това, което не знае, в знанието е предпазлив – казва само което иска.

Сега мисля да слизам в града – и с това малко парченце книга да ти изпратя много благослови и благопожелания. Ти ще ги приемеш – и в момента когато ги мисля – но нищо, прочети ги пак.

Внимавай на здравето си – разправиите ще минат, но разклатеното здраве мъчно се възстановява. Затова бъди внимателна и не нарушавай вътрешния си мир за преходни работи.

Бъди здрава и умна! С. Б. Л. е Л.

Бати ти

25. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от септември 1927 г.

Петък, 9,30 часа вечерта

Само Божията Любов носи пълния живот!

Получих писмата на Бебо и не мислех да му пиша, понеже чаках нещо по-хубаво от тях – самото Бебо! Но ще минат няколко дни дотогава и може би ще се видят по-дълги – затова набърже ти изпращам няколко думи. И планината е хубава, и небето е ясно, и времето е приятно... но всичко това, мисля, няма значение, когато няма някого...

Имах намерение, или по-право, трябва да отида тия дни в Бургас – чакам телеграма, за да тръгна (ако е хубаво времето ще търся вода в Каяли).

Може да се отбия и другаде – но това не е решено – и пари нямам достатъчно за бавение, а и не ми се иска, нали Б-о [Бебо] ще си дойде? Не знам дали ще отида със сигурност, но ти пиши до Минчо Сотиров, ул. «Цар Симеон» №2 за мен кога точно ще тръгнеш в София – и аз ще те държа телеграфически в течение. Както и да е – все за добре ще е.

Цитата от разказа, който правиш, е чудесен! Много допада за случая! Има една друга книга: «Темпераментите», около 10-ина коли – чудесна философска книга – голяма полза ще имаш лично от запознаването с нея, а и мен се иска да я преведа. Ще има работа, стига да имаш свободно време. Ще може да дадем нещо. Писмото ти бях писал така, защото мислех, можеше да го прочетеш и на баща си, за да види, че нямаме нищо срещу него... Работата ще се оправи!

Днес идва министър Ляпчев тук да се видиме.* Поговорихме за мястото. Той хитрец. Много му хареса – бараките и ми казва, че няма да го даде на други, но колкото за цената – щял да си помисли, и пак щял да ми прати хабер. Тъй че, ако имам късмет, и ако е рекъл Бог, и това ще се нареди. Вярвам, ако отида към Бургас, да намеря още двама и тогава ще бъде три на $= 350 + 350 + 450 = 1150$ метра, колкото е цялото. Друго нещо особено няма. Богати сме на музика – и тая вечер пианото дрънка една цигулка вие. Цял ден хърка контрабасът и бучи една «банда» – условие за полудяване има чудесно, но понеже и от по-рано не сме си нормални – та сега не е опасно. Да кажа ли «довиждане»? Много си далече още. Но пак ще кажа – само че колко километра има до Габрово? Представиш ли си каква уста трябва да има тоя, който от София ще каже в Габрово «довиждане»? Много, много сърдечни поздрави на Бебо и благодарности за хубавите писма!

Бати ти.

* Андрей Ляпчев от 1926 г. до 1928 г. е министър-председател на България, министър на вътрешните работи и народното здраве. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

26. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 26 септември 1927 г.

Стара Загора, 26.IX.1927

Изкарах наряда, беседите си и в 3½ след обяд отпътувах за други места. Засега беседите бяха добре посетени – и вярвам, ще имат резултати – за тия, на които е дошло времето.*

Много силно ме тегли София. Да не ме е срам, бих взел трена вместо за север – за София. Ами обещал съм... Изглежда рождения си ден ще празнуваме разделно – символ на досегашния живот – първи рожден ден отделно, а после – намерените ще бъдат заедно – че колко години са минали, докато двама се намерят – двама гости, влезли в един ден във времето на земята?

Много сърдечни поздрави на Бебо от неговия Бати

За Бебо

Тази вечер съм доста тъжен – твоя гостенка ли е? Или моя мисъл... За Б.

27. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 3 октомври 1927 г.

За Бебо

Две стихии – две вечности: душата и морето, една срещу друга, пееха своите песни днес – песни на светлина и радост – радост на Б-о!

Много, много привети от Бати!

3.X.1927, Бургас

28. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 25 и 27 октомври 1927 г.

Стара Загора, 25.X.1927

Казанлък, 27.X.1927

9 ч сутринта

С. Б. Л. на пъл. Живот! [Само Божията Любов носи пълния Живот!]

Пътувах – и пътувах – и горе – и в миналото – и в сегашното. Три дни – и винаги заедно – да те благослови Бог!

...На бреговете на Нил, като стройна тръстика, нежна девойка; всред градини от портокали в Италия – и в снеговете и дворците на Русия... в миналото.

Хубава картичка, бродирана със синьо по края в горния джоб; бялото шалче и връзка; чашката, с която пия; пликът, в който затварях писмото; ябълката, която вкусвах; наряда, който разгръщам – всичко това е радост – това е Бебо!... В сегашното. А в бъдащото? Къде е спряло фантастичното пътувание? Още ли се наслаждават очите на красивите гроздове, на обилните плодове на бреговете на Тихия океан? Или борбата е вече отворена – и дружините от духове се събират до своите водачи, оръженосците – до своите рицари, учениците – при своя Учител?

Да бъде благословено Името Божие! Да дадат радост на Бебо! Много поздрави и шекерчета мислено праща на Бебо неговия Бати!

* Лулчев изнася беседи по окултизма. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

29. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 1 ноември 1927 г.

1/11/27 г., Ямбол

С. Б. Л. н. П. Ж. [Само Божиата Любов носи пълния Живот!]

Бебо,

Бях в Казанлък (след Стара Загора). После – в Мъглиш и от снощи – тук. Ако е рекъл Бог, нощес тръгвам за Бургас. Ще си кажа урока и там и ако е наредено да се отива в Хасково – ще ида. (Но струва ми се, че ще се върна направо в София.) Ще ти се обадя пак. А сега, дете, много, много поздравя за рождения ден на Бебо от неговия Бати!

За Бебо

Планината чака ли те? Тук имаше три идеално хубави дни, но аз все бях зает. Аллах Керим ще подарят и на нас хубави дни по-нататък. Има през лятото слънчеви дни – сега листата ще опадат в есента.

Бъди здрава и моли се!

Ако можеш, прочети 14-а беседа Младежкия клас III-а година. Четеш ли «Нови хора»* или нямаш време?

30. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 23 декември 1927 г.

23/XII.1927, 11–12 ч нощ

Бургас

Тая вечер точно в десет часа получих телеграмата – дошла за 1½ час от подаването с поздрава – Велика е Славата Божия – ако знаеш само какви работи ставаха – и колко ме зарадва тоя поздрав!... Много, много ти благодаря, че го изпрати! Велика борба се води, но жив е Господ. Такава телеграма да е вървяла така бързо, едва ли е имало друга! Мисля утре да отивам в Ямбол за две беседи. Днес след пладне съм имал познаване характера на човека – приеми свободни – до 10 часа вечерта и сега още се разправяме. Чудни работи станаха. Като се видим, ще ти разправам, ще видим още какво ще има, но всичко е за Слава Божия!

Както и да е – велика наука е животът – колкото повече учим, толкова повече остава да се учи!

Много сърдечни поздравя на теб и на всички около теб. Работи, чети и моли се, защото важни са времената – ти знаеш това!

Много, много поздравя и благодарности за всичко от Бати ти!

На Бебо

(Подател: Лулчев, дом Абаджиев, ул. Бургазка 27, Ямбол; За Госпожица Стефка Стойчева, ул. Парчевич № 36 гр. София)

* «Нови хора» – повест от Любомир Лулчев. (виж «Изгревът», том XX, стр. 618–626. (бел. М. И.)

31. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 2 януари 1928 г.

Трикотажна фабрика Заимови
за г-ца Стефка Стойчева
гр. Габрово

2.I.1928 г. (Меркурий – знак = сряда), 11 ч вечерта

Б. Л. Н. П. Щ. [Божията Любов носи пълното щастие.]

Мислех да ти пратя извадки от беседата – а не можах нито редче да ти напиша. Всеки ден съм с Уч. [Учителя], но има и тупаница чиста работа. Здраве му кажи! На зная какво е, но борба е. Прилича на зимна виелица, която тормози човек както си иска [или: не чака]. И мечките се търкаляли, когато...

Тук съм заспал на писмото – и днес, 3.I., го продължавам в 12½ ч на обяд.

Времето е облачно, а и инак си ми е облачно. Работа има много – а мързел безподобен ме е налегнал – самият аз не мога да се позная. Пък и много работи вървят полека, а други хич и не вървят – но казвам си, те сигурно са непотребни. Както и да е – все за добро ще е. Ти там работиш ли? Сигурно си са те натоварили добре. Радвам се, че сполучих донякъде да схвана някои неща по землетресенията и почнаха да се проверяват предсказанията. Понеже тая стая е много сънлива – човек му се доспива само щом седне на стола. Ще си ида горе – белким там ми дойдат «харниците» духове. Сетих се, за «харници». Пенка отпътувала за вилаета си, без да я видя, оставила ключа, че Минчо ще дойде.

Друго има, но ме мързи да пиша, т.е. то се отнася до Учителя и мен. Хубаво е, във всеки случай. На Нова година си бях съвсем настрана (просто съм си до пианото). Четох им разказа «Край огнището», всички останаха доволни – поне видимо. Направи им впечатление.

Много поздрави на теб, татко ти и приятели и познати. Бъди здрава, будна и учи, чети, мисли, че времето е важно – да не заспиш като мене на писмото.

Много привети.

Благодарим за новогодишните поздрави. (Подпис:) Любомир Лулчев
Поздрав и от мене. А. Радойкова Лулчева.*

32. Телеграма от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 9 януари 1928 г.

Искрени благопожелания и много шекерчета на Бебо –
Бати

Ст. Стойчева, Скобелевска 19
Подадена в София, 9.I., 1 часа
(Кръгъл печат:) 10.I.1928 г., Габрово

* Последното изречение е с почерка на Ангелина (Гела) Лулчева, съпругата на Любомир Лулчев. (бел. М.И.)

33. Наряд за 22/9 март 1928 г.

1. Обикновения наряд

2. Допълнителен:

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

Лозинката

Молитва на триединния Бог

Плодовете на Духа

Отче наш

1. След свършването на наряда ще се прочетат следните глави от Евангелието:

Марко – гл. 4, ст. 1–10 вкл.

Лука – гл. 5, ст. 1–10 вкл.

Матей – гл. 10, ст. 1–10 вкл.

Йоан – гл. 15, ст. 1–10 вкл.

2. Вечерта в 7 часа в салона – братска вечеря. Преди вечерята – Евангелие и молитви (горните)

34. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 14 април 1928 г.

12 ч обед

14.4.28

Изгрева

Силни ветрища от два дни съблекоха бялата рокля на Витоша. Почти бури бяха, сваляха и къртеха... Малките къщи на Изгрева се огъваха и пъскаха...

Днес в 11 часа и Земята ни поздрави с едно земетресение.

Вятърът също пее...

За празниците – всичко хубаво!

И за мен са истински празници – всичко опразнено.

Много здраве на теб, баща ти и др. познати.

С. Б. Л. н. П. Ж.

(Подпис:) Любомир Лулчев

P.S. Мястото на министър Ляпчев го пазарих днес – около 33–35 лв. ще дойде метър с разноските* – ако би искала да имаш, пиши ми, ще се опитам да те вредя.

Много поздрави.

* Вж. писмо №25 от септември 1927 г., при което се вижда, че лично министър-председателят идва на Изгрева, за да го види, да види новопостроения салон и да уговори продажбата на собственото си място. А през 1926 г., след като той дава разрешение на събора на Бялото Братство, полицията го забранява, но след намесата на Учителя чрез Методи Константинов той отново го разрешава. Вж. «Изгревът», том IV, стр. 417–418; том I, стр. 93–96; том VI, стр. 514–515. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

35. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 7 юни 1928 г.

Бургас, 7/VI.1928
С. Б. Л. н. П. Ж.

Бебо, от твоя Бургас много здраве. Малко бях в него – бях в едно село, после тук, после в околността казват мислим да започнем чешма да правим, а след това сказка може да държа, а после може вода пак да търся, – и много «после» още до някой ден, но не зная кой.

Ти какво правиш? Тоя изпит, който знаеш, е мъчен, и не, но другият е още по-мъчен. Дано Бог ти помага да бъдеш умна, да помниш, да работиш и побеждаваш. Бях ти писал по-рано отворена (с молив) картичка, получи ли я?

Работи, дете, колкото можеш, чети и умна бъди, защото ти вече достатъчно знаеш, за да разбираш постъпките си, следствията от тях. Надявам се, че ще учиш и ще издържиш всички изпити. Всеки ляга на каквото си постила.

Много поздрави теб и другарките ти, пожелавам ви всичко хубаво – а на Бебо какво? Телеграмата да не плаче или като мене да чете? Или и едното, и другото?

Бъди здрава!

С. Б. Л. е. Л. (Само Божията Любов е Любов.)

Бати ти

36. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 20 юни 1928 г.

Бургас, 20.VI. 1928
♀ [Меркурий = сряда]* сутрин

С. Б. Л. е. Л.

Снощи се върнах, Бебо, от Белия връх, където (в подножието му) прекарах в усилна работа 11 дена. Една хубава чушмичка и още нещо около нея изникнаха в тия дни. Много красиви видения от миналото ми се дадоха, доста борби се водиха – Слава на Богу, всичко стана и става все по-добре – макар, че не тъй, както аз съм го мислил. Днес и утре ще бъде тук, после ще отида в едно или две села, дето не зная колко ще се бавя. До края на месеца във всеки случай не мога се върна, освен насила, ако реша да дезертирам от работата си! Сега и айтозлии искат да правят чешма, тъй че клиентелата се увеличи... Главата и ръцете ми се избелиха (кожата им). Беседите още не съм започнал, а първата част вече излезна в «Житно зърно», 4 кн. в печат.** В «Nova Kulturo» е излязло от печат*** и другата от Sincles Sinner. Работа има – дал Господ, но аз съм като едно листенце, пуснато по вятъра – боя се да си помисля, а не даже да кажа мнението си.

Има още работа да се довършва. После, ако е живот и здраве, ще ти ги кажа като се видим, или ще ти ги пиша, защото не зная дали ще се срещнем в София – понеже до края на този месец съм зает, а да чакаш само няма смисъл.

* Поставен е знакът на Меркурий, което означава ден сряда. Вж. «Изгревът», том XVIII, стр. 337.

** Вж. «Изгревът», том XX, стр. 536–540.

*** Вж. «Изгревът», том XX, стр. 458, 644–646. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

По-скоро ти може (ако нямаш друга работа в София) да се видим в Габрово случайно като минаваме с брат Сотиров или нещо друго да се нареди някак по-после – но това други ще каже. А сега дръж се, дете мое, и работи, понеже на изпит сме турени, и то не на шега, а съдбоносен – поне за живота ни в сегашната ни форма. Пиша ти набързо, защото имам много да пиша друго – и пак ще ти пиша скоро, ако е рекъл Бог. Едно мислим ний, а друг е, който диктува събитията. Както и да е, Бебо, мисли и моли се, дръж се високо, помагай на другарката си, за да ти помагат и тебе, будна бъди, че всичко сега е много важно. Колкото повече трае всичко, повече се отварят очите и по-особено става. Бог да бъде с теб и да ти помага. Бъди будна, дете!

С. Б. Л. е Л. (Само Божията Любов е Любов.)

Бати ти.

Бebко, работи дете, моли се и внимавай, много внимавай, пази се – моли се повече от всякога – че идат светли, хубави дни, но преди тях ще има бури и светкавици...

Будна бъди, умничка и послушна. Срещай се с Гела, докато си в София – тя изглежда, че е много доволна от екскурзията, която сте направили заедно. Пиши ми, ако обичаш, защото вероятно до края на месеца ще бъда тук или около – ако не се случи нещо екстра. Бъди бодра, умна и послушна, че на Бебо шекерчета ще донесе Батко ѝ.

37. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 28 и 29 юли 1928 г.

«Изгрева» 28.VII.1928 г., 7 ч вечер Ѓ [Сатурн = събота]

С. Б. Л. Н. П. Ж.!

Само преди пет минути написах «край» под 38-а страница – два дена говорих на Бебо, което го нямаше – и всичко е готово, написано с един ужасен почерк, понеже писах продължително и непрекъснато. Ще трябва да го преписвам, а това е моят ужас, но ще гледам да намеря време и за него. Нашите са още в дома, тъй че и на тях трябваше да отделя малко време, но за два дни прекарани в писане, ядене и спане – вода не пих – работата се свърши. Излезе малко, шибателна, но мен се струва, че това няма да те смуги. Ще бъде и доста неразбрана – преднамерено, за да има какво да мислят тия, които четат. Не бях виждал Уч. (Учителя) цяла неделя – едва снощи го видях – беше в пост (?) и доста неразположен. Изглежда има много неприятности, но с Божия помощ всичко ще се оправи. И аз бях като пребит – но работих и работя, колкото мога – на останалото други ще помагат. Пиши ми и ти, когато можеш. Мисля да намеря писмо долу от тебе, но да видим. Много поздравя от Бати ти.

София, 29.VII.1928

11 ч сутринта ☉ [Слънце = неделя]

Наистина снощи намерих писмото ти дома и тази сутрин бързам да ти отговоря, но сигурно утре ще тръгне отговорът. Твоята книжка мисля да бъде №1 от нашенска библиотека «Нови насоки». Тия дни само дано ми остане време да започна преписването, защото писмото е ужасно неразбираемо и ако мине 1–2 недели, и аз самия няма да мога го разбра.

Благодаря ти много за изпратеното от Учителя – преживявам доста силни бури, макар че външно наглед съм спокоен. Търся забрава в работата си –

каквато и да е – само да работи човек. А и ти, дете, работи много, мисли много и моли се още повече, защото те, трудните задачи, идат като във всяко училище. Отделяй себе си, личното от работата си, ако искаш да нямаш излишни страдания. И без туй ги имаш достатъчно – не ги привиквай. Веднага със свършването една задача, идват две нови – значи смятат ни за немързеливи ученици. Огънят, който гори е за сламата – златото може да се разтопи, но не изгаря. След стопяването то е по-чисто от по-рано. Помисли какво ти е говорено, за да не ти припомнят страданията. Правият път е път на свобода и радост – ний си обещахме и да бъдем в Свободата и Истината – внимавай да не се намерим въвн от тях, че мъчно се върви без светлина. Бог да ти помага.

Бати

С. Б. Л. е Л. [Само Божиата Любов е Любов.]

7 ч след обяд, неделя, 29.VII.1928, София

Днес след пладне прекарах тук долу – Гела и баща ми са на визита, а аз останах да пиша, понеже утре вероятно ще си вървят. От вчера устата ми се израних – ти беше оставила още в понеделник един хляб – малко парче. От него поисках да изям, да се не харча, че е от Бебо, но, види се, мравки са го пълзели и устата ми се израниха. Та, всяко ядене е страдание. Но това е най-малкото – един или 2 дни пост ще излекуват тая дреболия. Пиша ти го не защото е важно, а за да споделя нещичко от обикновения живот, защото от другия не смея. Като дивни миражи се преплитат събития – като ехо в някоя планина, когато едното настига другото и се сливат все в по-нови и по-разнообразни звукове – така се преливат събитията, идат тъгите, скърбите... Отворих душата си за тях, те се урват до самата дълбочина – и не могат да размътят душата ми. По тях съдя за великата работа на свещеното страдание, което е едничък път към Истината и Мъдростта! Огънят на Рила е изгорил твърде дълбоко душата ми, но заедно с това е оставил и сили, които по-рано нямаше. И проникване в нещата, които са ценен дар. Какъв път за Голгота бе личното А мъката в тия седем дни – най-трудните от всички, прекарани до сега в братството. И тяхното ехо се носи още в далечината и служи като вярна мярка, да приближи истинските приятели и да отдалечи ония, които са били приятели само защото са получавали. А приятелят е приятел при всички условия. Като жив мъртвец минавам между тия, които ме заобикалят – в света съм, но никога не ми е било тъй ясно, че вече не съм от света! Пропаст отделя другите, обикновените хора. Самотен бор на върха стърчи... Но и той не е сам. Край него канара го пази от бурните пориви на бурята, над него звезда трепти вечер, а сутрин лъчите на слънцето го милват! А хората – нека те го гледат отдалеч – и той, и те ще са доволни – те, защото е красива картината, той – защото те имат бравди и близостта им е вредна и опасна...

А Бебо да работи – да бъде в света, но да не е от света! Прочети гл. 17 от Йоана няколко пъти, както я чета и аз – всеки ден и вечер. Много сърдечни поздрави на Бебо от Бати му.

38. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 5 август 1928 г.

Л. е Извор. [Любовта е Извор]

Докато да получа отговора ти, ми се сториха, че минаха много дни, в които станаха доста работи. Но от всички една, която ми беше по-рано като нещо невъзможно – то беше преписването – видях, че може да се постигне. За 3 дни работа, ама каква работа ужасна за мен – преписах на чисто божем – 54 страници тетрадка: «Психическото въздействие и реактивните идеи»*. То колко е чисто и четливо, един Бог знае, но по-рано беше пък хептен на нищо не приличаше. Поправих го доста и ми се струва, че е четливо, но това е човешко мое мнение – какво ще речат словослагателите, е голям въпрос. Та, сега ти пиша това, за да ти се похваля, защото за мен това – препиша - е цял подвиг. Но той беше възможен, защото много ме тикаше майка ти. Тя иска непременно да те види един ден да бъдеш д-р Стефка – и аз съм обещал своята помощ – туй казано между другото. А сега ето какво мисля разбира се, то е мое мнение – ти си винаги свободна да го измениш или съвсем отхвърлиш, като знаеш, че ни най-малко няма да кажа нещо, защото аз зная, че когато един план се отхвърля, човешкият, иде Божественият, който е винаги по-добър. Та, сега – на предмета. Ще отида в печатница да питам, но струва ми се, че отпечатването на книгата няма да струва повече от 2500–3000 лв. 2000 екземпляра. Това – най-скъпо. В мене имам 500 лв., които може да дам за капаро и да започна печатанието, та до събора да излезе (при условие, че печатарите ще се съгласят, че моят «препис» е написан на български и разбран за тях език). Та така е моята мисъл – да започна печатанието, без да те чакам. Ти сондирай татко си отдалеч или изблизо дали би могъл да ти помогне с някоя сума специално по този случай – и ми пиши или телеграфирай, ако изобщо трябва да започна печатанието. На него няма защо сега да казваш, защото и печатанието ще се забави, а и плащането ще стане навярно след излизанието. От съдържанието, мисля, ще бъдеш доволна, макар че на мнозина ще се стори малко непонятна, но научната част е само маска на ненаучната – а тя е да се прекарат скрито макар няколко от идеите на Учителя. А това, струва ми се, постига. Тъй че, понеже ти ще имаш усилена работа с преместването и няма да ти остане време да се занимаваш с преписването, та да се задоволиш с моя препис. Но казвам ти, както ти помислиш за добре. Аз ще се пазаря и ще гледам дано мога да сведа пазара до 2000–2500 лв. за 1 кола 2000 екземпляра, с корица, с всичко, брошуване и изрязване, ако стане нужда. Въпросът за плащането е мъчен. Да чакаш да спечелиш нещо материално е немислимо – нито даже разноските си ще покроем, но ще остане само едно име – една позиция заета, едно спътник на печалното минало, което ще ти е необходимо за миналото и за бъдещето. Както и да е, ще чакам твоя отговор и ще постъпя според него. Мисля, няма да го забавиш. Бъди здрава. Всичко най-хубаво ти пожелавам от все сърце. Бъди будна. Много поздравя от Бати ти.

С. Б. Л. н. П. Ж.**

* Тази книга на Любомир Лулчев е публикувана в «Изгревът», том XX, стр. 577–626. Той е поставил като автор името на Стефка Стойчева, за което Учителят му се е карал.

** Формула от Учителя Петър Дънов: Само Божията Любов носи Пълния Живот! (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Ще прощаваш, че ти пиша така набързо (а в същност полека), понеже ми се спи и съм жеден, та на всеки ред като че ли съм готов да заспя и се събуждам наново. Много пожелания да не срещнеш мъчнотии в преписването – това от нашите за «вашите». Баща ти как е? Вярвам, ти се държиш тактично и не го дразниш. Знай, че старите хора са изпитали много разочарования в материалното и заради това за малко почит и внимание те би се радвали като за придобити милиони – тъй че имай това предвид. Ако го пък и ти, извинявай за излишното напомняние. Много приети.

P.S. Ако искаш пък, може да ти пратя ръкописа да го прочетеш и препишеш, та от него да го печатаме. Пиши ми как искаш, и ще направя.

Ръкописът съдържа следните подзаглавия*:

1) Няколко необходими думи 2) Обширността на въпроса 3) Значение на вътрешния мир при въздействието 4) Динамически взаимоотношения 5) Средни и индекси на пречупване 6) Реактивни идеи 7) Доминиращи идеи 8) Значение на създадените отношения 9) Съвпад на човешката дейност с природните закони 10) Нещастieto на днешния свят 11) Новото възпитание и въздействие 12) Вечно преодоляващото начало 13) Съществени реформи 14) Идейният хаос в позитивните науки 15) Необходим синтез.

P.S. Моля да ти ангажирам 500 м кв. място х 25 лв.

Пиши.

39. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 10 август 1928 г.

Събота, 10.8.1928 ♄ [Сатурн = събота]

9 часа вечерта

Бог царува на Небето, Бог царува в живота. Да бъде Благословено името Му!

Твоето писмо получих. Благодаря ти много, че си препратила писмата, само че аз ти дължа 12 лв., понеже едно препоръчано толкова струва. Твоето писмо ме зарадва – че си стигнала добре – и натъжи, защото като някой кораб, който бърза към пристанище и покой – ти намери отново буря. Но баща ти не е виновен – като всеки баща, той се страхува за детето си – нему му липсва само оная мекост, която е присъща на майките, които и ти, и аз сме изгубили. Само майката никой не може да замени... Четох писмото ти и на Гела. Тя мисли, че това е работа на завистници, които ги е наспорил Господ. Нейният подарък е смутил душите им – има достатъчно завистнички между тях и всеки според това, което е имал в душата си – си е дал и обяснение. Това не трябва да те смущава ни най-малко. Чудно ми е, че баща ти тъй леко се е поддадал на външни внушения. Но ти трябва да му кажеш, че цениш неговото спокойствие преди всичко – и ако той мисли, че поради приказките на хората ти трябва да се не срещаш с мен – кажи му, че си готова и това да сториш. Понеже важно е да се не отделяш от учението – а мъчнотиите – това са нещо второстепенно. Ако той смята, че трябва да другаруваш с други – нека ти каже. Запитай го. Ако има нещо против мен говорено, не вярвам да има нещо против Гела – или ако го има, нека той го каже. Ти все трябва да имаш приятели и приятелки. Не може да живееш като в пустиня. Поговори си откровено с

* Вж. «Изгревът», том XX, стр. 577–595, със заглавие «Реактивните идеи на тайните общества на новите хора». (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

него – и нека той ти каже своето мнение. Баща е и трябва да го слушаш, понеже той все за добро ще иска да стори – никой баща не може да мисли лошото на детето си. Ти ще бъдеш тиха и послушна. Моли се само да ти дадат условия да работиш. Моли се и за баща си – и всичко останало ще се оправи лека-полека. В братството хората по си завиждат един на друг, отколкото вън. Тук всичко е по-силно – и добродетелите – и недостатъците. Ти ще бъдеш умна. Малко ще говориш, много ще мислиш, още повече ще работиш и се молиш. А Бог няма да остави своите чада. Много поздрави от мен и Гела. С. Б. Любов носи пълния живот! Бог да те благослови. Лека нощ.

Бати ти.

Моли се и работи!

Р. С. Днес ти пратих превода на разказа.

Внимавай с тия случайни и неумни разправии да не изгубиш вътрешния си мир и заболееш, понеже за теб едно боледуване може сега да бъде доста тежко – внимавай.

40. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 4 септември 1928 г.

4.9.1928, О^г [вторник], Изгрева

11,30 ч вечер

С. Б. Л. Н. П. Ж.*

Пратеният ръкопис получих, а също и писмото, в което имаше повече пликосе, отколкото текст. При това и адреса си не си писала, види се, да не те безпокоя. Но има някои работи, които сам не мога да реша, затова ще бъдеш тъй добра изрично да ми съобщиш:

1. Да дам ли ръкописа под печат?

2. Би ли се съгласила да влезе като №4 в Библиотеката «Народни Бuditeli», или да си остане както си го написала – Б-ка «Нови насоки»?

3. И в единия, и в другия случай с името си ли ще излезеш или ще туриш псевдоним – и какъв? Това питам, защото не зная вашия университетски правилник, и понеже има и нещичко за университета – да не би да имаш нещо казано-речено. По моему няма нищо лошо, но где да ги зная – нали сега те най-малко истината могат да търпят – та по тия въпроси рекох да бъдеш тъй добра и ми пишеш тутакси, за да зная какво да правя.

Утре във всеки случай ще обиколя печатниците – имам това намерение, защото има и №3 да се пазари и даде на печат.

Тук от вчера дъжд – планината е покрита с облаци – начумерена и сърдита. Имам много работа – струпа ми се доста – и който не ходи – тича – както обикновено. Ти как си? Татко ти добре ли е? Грижиш ли се за него? Ти обеща това и мисля, че като ученичка ще устоиш на своето обещание. Немски учиш ли? Учи, защото шега няма. Колю Нанков беше обещал да ходи в Габрово – идва ли? В новата къща добре ли си? Ще чакам да се обадиш поне ако не друго, да ми отговориш точно на въпросите, за да зная какво да правя.

Бях ти писал една картичка, но не ти я пратих, защото не знаех адреса ти. И това писмо пиша така наслуки – ако те намери. Много поздрави.

С. Б. Л. Н. П. Ж. и Мир!

* Само Божията Любов носи пълния живот. – формула от Учителя Петър Дънов. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

41. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 10 ноември 1928 г.

За Г-ца Стефка К. Стойчева
ул. Парчевич №36
гр. София

10.XI.1928, Бургас
Б-о, С. Б. Л. Н. П. Ж.

Пътувахме отлично, стигнахме и бяхме посрещнати прилично. Трена, освен името си «бърз», не видях нищо друго бързо в него, но понеже повярвахме – пристигнахме с малко закъснение, като се спасихме по тоя начин от свързването, което искаха да ни направят под вида на отопление. Което беше ужасно! Бях се разхвърлил като Дон Кихот Балкански.

Сега – за тебе – да четеш, четеш, учиш, учиш учиш! Чу ли? Това е най-важното сега! Ако не ме послушаш, ще знаеш, че изобщо не и щеш да слушаш. Поздрави народа и четете – сега му е времето, че после и да търсите време, няма да намерите.

Много здраве на тебе, Иванка, ...и прочие народ и население. Всички да работите, да видим колко сте спечелили докато дойда – ако сте изгубили – вий му мислете.

Б. е Л.

Л. е Л. (Любовта е Извор.)

Много поздрави от Батко на всичко прочие народонаселение.

42. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 19 ноември 1928 г.

За Госпожица Стефка Стойчева
ул. Парчевич №36
гр. София

19.XI. 1928, 11 ч вечерта, четвъртък
Бургас

Днес се завърнах тук и получих писмото с извадките от беседата. Много благодаря.

Гледай да учиш, и то най-усилено, защото изпитите идат, и то от всякакъв род. Това ще проумееш после, но сега учи и работи. Аз мисля, че ще стоя малко още тук, но пак както Бог рече. Много интересни неща стават по тоя бял свят...

Ти чети и внимавай!

Много поздрави на цялото народонаселение и на теб особено от Бати ти.

Шарено писмо – писано с препятствия. Чети, Чети, Учи, Учи, Учи! Стягай си опинците, че бури идат! Ако издържиш изпитите си всичко ще бъде весело и слънце – но сега чети, чети – много внимавай над себе си! Враговете ти са вътре в тебе...

Много привети.

43. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 20 декември 1928 г.

Б. Л. Н. П. Щ. [Божията Любов носи пълното Щастие.]

Оттук, където някога си била малка, Бебо – ти пращам много поздрав! Не съм видял още морето – снощи стигнах и седнах на работа, защото във всеки град сказките искат друго приспособление. В Сливен беше много хубаво – отлична публика – устойчива интелигентна, жадна. Отнесоха се отлично – и докато не им обещах, че пак ще отида, не ме пуснаха. Писаха ми благодарствено писмо и покана писмена. При практическите демонстрации има нещо много красиво като духовно изявление. Ако бях искал да остана, имаше десетки хора се молиха да им гледам в къщи, но няма време – за малко дни трябва много да се направи – който не е ходил – ще тича! Но слава Богу, досега всичко е отлично – мисля, тъй ще бъде и нататък – па каквото ни дадат, все добро е! Малко ти пиша, но и то е в междучасието – много съжалявам, че не послушах Учителя да направя картини там, а сега тук ще трябва да ги рисувам – но все е хубаво, нали една глава узрява, па макар и късно – но все пак узрява.

Ти четеш ли, дете? Учи, Учи, Учи – работи и мисли. Моли се и внимавай, че сега сме на сцената. Когато един лекар бута рани, трябва да е много чист – инак ще страда болният – а и самият лекар.

И ти и аз сме сега, между тия, които чакат – внимавай, учи, работи, мисли. Отивай при Учителя по-често – чрез тебе ще стига и до мен!

Работи разумно – сега дните и часовете са скъпи – те са за разумните, които знаят и могат да ценят. Работа има много, много, много – но е работа, а не мъчение! Всичко преработвам изново. Но радвам се, че отгоре ме бутат и ми показват погрешната, честота още не съм набутал най-сполучливия път – но приближавам го! Много привети най-сърдечни на теб и на Иванка. Тя как е? Ти, детко, чети и учи – и мисли, па и моли се, че на бойното поле сме. Много, много сърдечни привети на Малката Беба от Батко ти.

Имаше свидетелство в Сливен духовно много хубаво – чудна случка – като се видим, ще ти разкажа.

44. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 25 декември 1928 г.

За Госпожица Стефка Стойчева
ул. Парчевич № 36, гр. София

25.XII. 4 [Юпитер = четвъртък]

4 ч сл. обед, Ямбол

Б. Л. Н. П. Щ. [Божията Любов носи пълното щастие.]

Получих тук извадките от беседите, много ти благодаря, че не ме остави лишен от думите на Учителя, и тук в моя път. В Бургас има борба, но излезе много интересна и хубава – тук положението е друго, но Аллах керим*. Види се, с времето и задачите стават по-сложни и по-трудни. Редко в живота си съм се пекъл като жива змия на огън – но тук два дена. Здраве му кажи, но пък сигурно след това ще има нещо хубаво – това е естествено и в реда на нещата.

* Аллах керим (тур.) – Добър е Господ, каквото даде Господ. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Мисля утре да привърша тук и после, ако е рекъл Бог, да се прибирам, че иде нова година. Нощеска е било Рождество Христово. Бях в един... – и двама с него слушахме по радиото цяла Европа – (а мене в туй време вътре ме режеха на парчета). И 12 ч безбожниците болшевици обявиха, че било Рождество Христово – ако можеше Христос да се роди в Душата и останеше там!

Дете, дете, дано ти поне бъдеш родена от Бога, да не страдаш излишно!

Но във всяко страдание има пълнота на живота – и благословия – дано бъдем достойни да я получим.

Тук времето е сравнително меко. Вчера в Бургас си тръгнах със силен дъжд, който беше започнал още от вечерта, а тук е облачно. Не много студено – прилича малко на пролетно-зимно време.

Много поздрави на теб, и на Ив. [Иванка] и приятелите. Ти ще си ходиш ли в Г-во [Габрово] и кога? Много поздрави нарочно и сърдечно на Бебо от Бати й.

45. Писмо от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 4 януари 1929 г.

4.I. 1929 ♀ [Венера = петък], 6 ч сутринта, Изгрев

Б. Л. Н. П. Ж. [Божията Любов носи пълния Живот.]

Току-що бях при Учителя – и се върнах – каза ми, че ако продължавало тъй времето, може да отидем на планината. Тук е като пролет – валя цяла нощ дъжд, а сега е сравнително меко, но облаците са доста и възможно е да имаме сняг. На Нова година бях останал без електричество, т.е. интересно беше, че в Салона нямаше, а имаше само Учителя, моята стая и... – другаде беше тъмнота. Но после го поправиха и стана светлина. Газовата лампа я изхвърлиха от салона. Вечерта излезе както си я знаеш. Аз си седях до пианото – там никой нямаше. Вечерта ме потърсиха – и четох от «Край огнището»*. Всички го харесаха, дори Учителят го спомена с 2–3 думи в беседата на Нова година. Пенка си отпътува без да я видя – беше оставила ключа на Цеко – измъкна се като мокро въже. Бележките, които ти пращам, са откъслеци. Много трудно работя – като да съм в някоя тиня, или под земята. Давам си зор, но мъчно – но все пак върви. Днес ми дадоха идеята за ново жилище за окултния ученик. Нещо разкошно, а вчера една скица, която само записах повърхностно – за да разкажа други път повече. Неблагодарни чада Божий сме ние – все търсим какво? – И сами не знаем.

Минчо ще дойде. Друго ново не зная. Бях си долу, дома, и вчера имаме да правим с Цеко електрическата печка на Уч. [Учителя], а той ги само въртя – едва днес тази вечер му я направих (горе-долу – та за срамотите – никога не съм работил тъй небрежно) – сега нарочно ти го обаждам, та да ме е срам от мене си. Просто сам на себе си да се чудя. Но, здраве да е, всичко ще се оправи и нареди.

Ти имаш ли много работа? Можеш ли да четеш и се занимаваш или те чака друго занимание? Татко ти добре ли е?

Ти добре ли пътува? Че брат ми се връща от влака и на другия ден замина едвам. Ти да не си патила същото?

Чети, работи, моли се и бъди будна!

Много поздрави на теб и татко ти, на Еленка и другите братя и сестри от Любомир Лулчев

* «Край огнището» – виж. «Изгревът» том XX, стр. 207–228. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

За Именния ти ден моля Бог да ти дари светли мисли, чисти желания, радостни часове, които да продължат през всичките дни на живота ти! Бог да те благослови и ти помага да завършиш успешно работата си, която Той ти е определил.

Бъди будна, чиста и разумна!

Бог ще ти даде светлина и сили да сториш всичко, което Той намира за добре.

46. Пощенска картичка от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева от 11 януари 1931 г.

В. И. Ч. и Б. В. Б.! *

Д. У. С. Б.**

Ние сме служители на Бога: да изясним Неговата мисъл, да предадем Неговата Любов. Ако аз ви говоря, дължен съм...

От Д.С.П.с.б.*** стр. 204

11.1.1931

Падна се това за тебе:

«Любовта не може да служи на двама господари. Човек може едновременно да обича двама души, но не може едновременно да им служи, защото всеки ще иска да изпълни волята му, както той разбира. Това пък ще обезличи този, който се наема и на двамата да служи.

Храната сама по себе си ще дойде. Важно е да изпълнява човек волята Божия, и всичко останало ще се нареди.

Следователно човек трябва да прощава, понеже всички живеем в Бога и се радваме в Него. Каквото вършим, за Него трябва да вършим, и то вътрешно, не пред човеците.

Ако външно не виждаш правилно, ясно, и в съзнанието ти ще има някакъв дефект – тъмнина. Виждаш ли външно ясно, и в съзнанието ти ще бъде светло.»

От Б.М.Ж.**** 76–77 стр.

от Условия за р. човек*****, стр. 34(–35)

Верен, Истинен, чист и благ всякога бъди!

Амин!

* Верен, истинен, чист и благ всякога бъди! – формула от Учителя.

** Духът. Утешителят. Синът Божий.

*** Две свещени положения: Съборни беседи от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство, при срещата им в гр. Търново през лятото 1925 година. Издание на Просветния комитет.

**** Благословена между жените: Съборни беседи, 1930 г., София.

***** Условия за разумния човек: Общ окултен клас, том III. 1926 г., София. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

«Днес вие ме слушате, утре пък аз ще ви слушам. Така и вие ще си говорите и ще се слушате едни други. Ние сме служители на Бога: да изявим Неговата мисъл, да предадем Неговата любов. Ако аз ви говоря, дължен съм да предам Любовта, която Бог изпраща чрез мен. Ако аз я спра в себе си и не я изявя навън, знаете ли какво би станало с мен? Който се опита да задържи Божията Любов за себе си, тя го изхвърля навън. Щом Любовта го изхвърли навън, той влиза в една нова среда, с която не може да се справи. Щом приемеш нещо от Любовта, ще излезеш вън да дадеш от него и на другите хора.»

(«Две свещени положения», стр. 204)

47. Пощенска картичка от Любомир Лулчев от 8 септември 1931 г., Копривщица*

Тук се е родил дедо – и може би аз съм в същата негова къща тая вечер. И колко ми е симпатична тази къща с нейната каменна стена, а стената – със специални дървени подпори и малки прозорчета, нисък таван – как всичко е хубаво, домашно, напомнящо нещо близко, като през сън. Видях двама силуета/старци[?] тая вечер.

48. Писмо от Любомир Лулчев от 26 февруари 1944 г., с. Мърчаево, до Крум Няголов, съпруг на Стефка Стойчева

Драги Круме,

Получих твоето писмо и ще видя какво може да се направи, защото сега не всички чиновници са в София, а и аз съм в Мърчаево – около 16 км от София. Ще направя справка и ще гледам да се нареди по-скоро този въпрос, ако, разбира се, е законно решението, защото по това не съм никак ориентиран. Както и да е, ще се опитам да се не забави (телефоните не работят, иначе бих влязъл и оттук във връзка с някой, но още не са направени. На Изгрева отдавна има вода и светлина и много хора са се върнали там. Учителят е тука и с него има някои и други (Боян, докторът магарешкият и др., Савка, Пеню и пр.). Беседи не е имало никакви досега, нито наряди, всеки си ги прави сам. В неделен ден, па и други, когато времето е хубаво, идат много гости от София, стоят и си отиват. Оттук до Изгрева се отива за три часа най-бързо, а се връща за 4 (поне аз така се върнах, а други идат по-скоро). Друго тук особено няма. Предсказания за бъдеще не мога ти пиша, защото аз собствени нямам, а другите са без гаранция. Във всеки случай, всички се надяват на по-добро от Бога и небето, пък какво ще стане – ще видим. Пожелавам и на тебе и домочадието ти всичко най-хубаво. Пък с брат Кънчо какво има да се разправяте? Сега хора при чужди живеят добре, а вие със свой не можете! И при това ново учение... хубав модел давате на хората – току Господ да ви помага... Много здраве и на тебе нарочно.

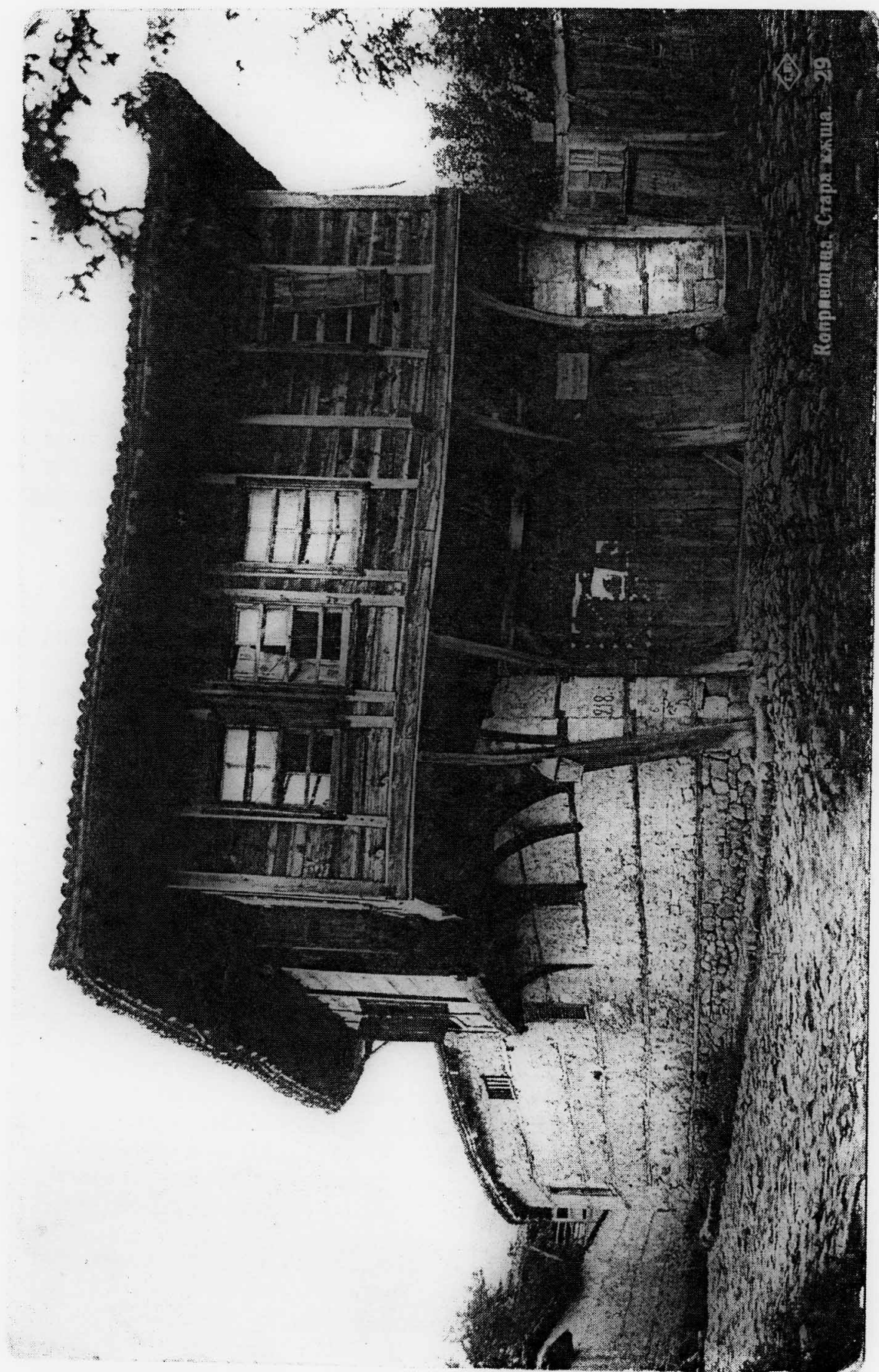
26.II.1944 г.

с. Мърчаево

Прилагам 1 фотография от Изгрева някога.

(Подпис:) Любомир Лулчев

* Вж. картичката на следващата страница. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

29

Коприница, Стара кжша.

49. Молитви и една препоръка от Учителя

1. Молитва на Царството

Господи Боже наш, да възлезе молбата ни пред Твоето лице, да дойде Духът Ти и да прозябне Словото Ти в моето сърце, заради Любовта Ти, с която си ни възлюбил.

Благий Небесен Баща, Авва Отче, да дойде Твоето Царство, да бъде Твоята воля, да се освети Твоето име на Земята: това желае и нашата душа, това е нуждата, която постоянно усещаме в тоя свят.

Велики Господи на всяка сила и крепост, застани за делото Си, приклони сърдцата на всички, които си избрал да се назоват начатък на Твоята Слава и величие. Благослови Господи наш, ръководи ни с милостивата Си ръка, просвещавай ни да се не отклоняваме от Словото Ти, да не престъпваме Закона Ти.

Води ни като добър пастир при зелените пасища, при бистрите потоци.

Единният Ти, Господ и Спасител на света, знаен преди всички векове на светлината, един в зарящата виделина на нашия живот, благоволи да разшириш нашата душа, да възрастиш нашето сърце, да просветиш нашия ум, да можем да Те славим сега и всякога. Амин!

2. Молитва на Триединния Бог

I. Господи, да дойде Твоят благ Дух върху моя дух, да изпълни сърцето ми и душата ми с Твоето присъствие, да утвърди нозете ми във всяка правда.

Покланям се пред вечната канара от която съм отсечен.

Благословено Твоето име, Господи! Укрепи ме, за да Ти служа с веселие.

II. Господи, Боже мой, да дойде Твоят Дух и да просвети ума ми, да освети сърцето ми и да изпълни душата ми с всяка радост и веселие.

Умий нозете ми, измий сърцето ми, избели душата ми, за да съм чист и свят пред Тебе. Благословен си Ти, Господи Боже мой!

III. Господи, Боже мой, да дойде Твоето благоволение върху моя Дух, да изпълни сърцето ми и душата ми с благите плодове на Духа, да утвърди нозете ми в Истината на Твоето присъствие.

Покланям се пред Твоя вечен Дух, Който ме оживява и възкресява из мъртвите.

Пази ме, Господи, със светото Си име и укрепи ме, за да Ти служа с радост и веселие и да бъда едно с Тебе, Господи Исусе Христе, Както ти с Отца.

3. Плодовете на Духа

Господи на обичта, Боже на Любовта, ний Те призоваваме в Твоята милост, приемаме страданията, които ни изпращаш, с радост на нашето сърце. Приемаме мъчнотиите, които ни изпращаш за уякване на нашия Дух. Ний без колебание и без двоумение ще изпълним Твоята воля. Изпрати Твоя Дух да внесе в нашите сърца, в нашите умове, в нашите души плодове на Любовта, благото на радостта и мира, основата на Твоето търпение и милосърдие.

Дарувай ни дара на вярата, кротостта и въздържанието. Благослови ни, както си ни благославял винаги. Направи Името Си нам мило на душите. Храни душите ни с Твоето слово, да укрепнат в нас всички Твои добродетели. Нека Твоите светли Духове на обичта, вярата и надеждата да пребъдват в нас сега и винаги заедно с Тебе.

Възнасяме хвала и слава на Тебе, Единнаго Господа и Бог на великата жертва. Амин.

4. Препоръка от Учителя

Ако не можеш да кажеш Истината – мълчи!

*

Не се занимавайте с грешките и престъпленията на хората. Занимавайте ли се – вие ще направите повече погрешки, отколкото те са направили.

*

Яжте здрава храна, дишайте чист въздух, обичайте красиво, мислете право и служете на Бога с Любов!

4.3.1940

Бележки на съставителя Вергилий Кръстев:

1. Молитвите на Учителя Беинса Дуно са публикувани в «Изгревът», том XI, стр. 630–685.

2. Лично Любомир Лулчев с ръката си ги е преписал и ги е изпратил на Стефка Стойчева, за да ги научи и да се моли чрез тях.

3. Тук ги помещаваме, да покажем, че в някои периоди от живота си Лулчев възприема Учителя Дънов за Учител на Бялото Братство. Но е имало и такива, през които той се е разколебавал в Учителя и проявява своето непослушание. Това се вижда в неговия «Дневник». Вж. «Изгревът», том XX, стр. 689–890 и стр. 891–994.

В. Лекции и беседи от Словото на Учителя Петър Дънов: записки на Любомир Лулчев

1. Школна беседа, 6.7.1927 г.*

Забележка: гледай отделното листче.

Бог царува на небето. Размишление. Резюме: «Най-лесният въпрос» и «Защо Бог ни е пратил на земята».

Песни: «Духът Божий», «Изгрява Слънцето», «Блага дума», «Бог е Любов».

Съвременното човечество е настъпило в една нова област, която изисква нови методи и схващания за живота, изисква крайно самообладание. Това е велика наука и не е за обикновения човек. Самообладанието е наука за светиите и адептите, и учениците отчасти трябва да го имат. Големите нещастия в света идат от липса на самообладание. Нима детето, което изтързва млякото, което носи, или възрастният, който отива в кръчмата и учи привичките, които му погубват здравето, не страдат поради липса на самообладание?

Краката са решили отдавна един социален въпрос и когато човек се запита как трябва да живее, трябва да види как ходи. Някои хора тръгват с левия крак, други – с десния. Двата крака, като ходят, се разговарят, а ръцете пригласят. Краката са обект на човешките добродетели. И в десетте пръста на краката Бог е вложил десет методи за разрешаване на живота. Пръстите не опират еднакво на земята и от това някои изкривяват обущата си. Отначало разумният свят е действувал на краката на човека, а не чрез неговата глава. Учителите на миналото са разбирали това и са биели по краката, за да изцерят мързеливите ученици.

Добродетелният човек трябва да държи в изправност своите крака... И Писанието казва: «Твоето Слово е светилник на нозете ми», а не на ръцете. Разрешение на първия въпрос ще започне с видимото. Ако искаш да разрешиш един въпрос по свобода, с жертва – ще стъпаш с левия крак; ако искаш да го разрешиш с действие – ще тръгнеш с десния крак. Десният крак е свързан с човешката мъдрост, а левият – с човешката душа. Ако завладеме своите крака, ще завладеме света. Истинският човек, това са неговите ръце и крака. Ако се отсечат ръцете до лактите и краката – до коленете, човек престава да е човек. По самото ходение човек може да се познае благочестив ли е или не... Не е позволено човек да си върти краката както иска. Може ли да пишеш както искаш? Нали има правопис? И всяка буква си има мястото. Има наука, която познава характера по ходението – само като те зърне, и ще познае – няма нищо скрито-покрито в света. И вий може да си направите вашите заключения. Вий все бързате. Бързание в окултната школа не се позволява! Бог никога не бърза. Дяволът винаги бърза. Чисти да станем време има – Бог ни е дал излишно време даже да свършим работата си. Няма да бързате! Вся-

* В ЖИВОТА: 41. лекция от Учителя, държана на 6 юлий 1927 г. София. – В: Четирите кръга: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, VI година (1926–1927 г.). Том IV. София 1934, стр. 183–199. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

ко упражнение е подготвително условие за бъдеща работа. Така беше упражнението за носение вода... Водата е подготовка към един по-устойчив живот... Колко крачки има до чушмата? С еднакви крачки ли ходиш? Има голямо значение колко пъти се стъпва с левия крак и колко пъти – с десния. Сега онези, които ще използват упражнението, да прочетат и кажат и на другите колко пъти ще стъпят с десния и колко – с левия крак. Десет сестри и братя да направят доброволно статистиката. Това е наука, а не да ставате буквоедци. Ученикът трябва да се справя със своя ход. Някои от вас вървят шаткаво – това е влязло и в мозъка им. Ще стъпваш полека (показва как). Упражнението показва, че иска нещо да подчертае. Има смисъл да се подчертае нещо, но ако човек подчертава безсмислени работи?

Ако не сте разположени духом, ако се усещате онеправдани, умът ви не работи (а по-рано сте имали радост и вдъхновение), и всичко сте изгубили – вземете и измийте само левия крак 1, 2, 3 пъти през деня. Това е наука. После – десния крак, с особена вода, и умивайте с любов, понеже те са крака на Любовта. Краката трябва да се мият с най-чиста вода, за да имаме резултат. Ако краката почнат да изстиват или треперят, човек не е вече здрав – неврас-теник е. Ходенето по ситен пясък може да му помогне.

От сутрин до обяд слънчевите енергии се възприемат чрез ръцете, а вечер – чрез краката, и от това се получават различни резултати, понеже вечерно време се освобождава от излишно набраното по веждите, лицето, носа, косите и пр. Затова е опасно понякога да се бутне човек – има енергия като бомба.

Ама ще речете: «Защо е направил Бог така света?» Така е – ако искаш, може да ходиш както искаш, но и резултатите ще бъдат други. Няма да бързаш, когато отиваш някъде... Вечерно време се учи законът на изпразване-то. Той е един от великите закони, но по него не е позволено да се говори. Ако човек яде и не се изпразва, какво ще стане с него? Един цар попитал един философ какво е най-важното – и като го задънил след туй 10 дена – като го освободил, той му казал кое е най-важното.

Да се изпразниш от злото, от омразата, от лъжата, от съмнението – това е наука. Служение с лъжата има винаги лоши последствия. Сърцето на човека е малко отклонено на ъгъл почти колкото е отклонена и оста на Земята – 23° – то не е на средата. Но, за да има равновесие човек в умствения свят, трябва да има сърцето на мястото си – по средата. А в духовния свят (поле) слънчевият възел е най-нежната област. Черният дроб влияе чрез слънчевия възел и чрез него става изпразването на всички лоши мисли, чувства и пр. – отиват към центъра на Земята и ако черният дроб не е здрав, и човек не може правилно да регулира живота си.

Упражнение за 10 дена, които искат само: измиване на краката с чиста, най-хубава вода (естествена температура) и след умиването не се трият, а само попиват с една кърпа. Почвение преди изгрев слънце. (Първия път, а 2-ро, 3-то миене и пр. да свършва до 12 часа. След обяд може да почва от 3 часа с интервали произволни 1–2 часа и пр.)

1^{ия} ден 1 път сутрина само левият крак се мие – вечер – само десният.

2^{ри} ден – 2 пъти ... (до обяд) само десният ... – (след обед) вечер – само левият 2 пъти

3^и ден – 3 пъти ... – само левият – ... десният 3 пъти

4^а ден – 4 пъти само десният ... – ... левият 4 пъти

И така – до 10 пъти. Само първото миене е преди изгрев. Миене малко, едва да се накваси, най-много 5 минути. Може да се носи водата в шишенце.

Влагата ще я попивате с кърпичка, а няма да изтривате. Правете това упражнение в разни времена на годината – и туй, което е действително за един, не е и за други. Дебелият човек може с часове да стои в морската вода и му е приятно, но на горещината – пада. Сухият – обратно. Когато измиете краката си навреме, ще почувствате една радост; ако не случите времето – ще имате разочарование.

Като говоря за краката, разбирам разумните същества, чрез които слънчевата енергия се възприема и тогава става обмяна и тялото се осветява. Птиците и животните знаят някои закони. Ако Бог е вложил Своята благост в земята, ти трябва трябва да ходиш по нея, но трябва да знаеш по коя посока – юг, изток, запад или север. Хората обичат да ходят повече на юг. Западът има своето влияние. Ако имаш мъчнотии, не трябва да седиш или лежиш или да си хванеш с ръцете главата – нищо няма да разрешиш. А трябва да се изправиш на краката си (посочва как) и да мислиш, като походиш. Това е един начин на самообладание и самовъзпитание. Има и други методи. Методите на ума изсушават, методите на сърцето привличат повече влага, правят човека да затлъстява, а методите на краката за разрешение на въпросите чрез ходението съединяват в себе си четири елемента и то е най-подходящото! Всяко възпитание трябва да се почне с труд – от видимото към невидимото. Природата обича пълнота, но не излишеци! ...

Б. Ц. [Бог Царува] на небето.

Край.

След това го изпратих до Изгрева. По пътя говорихме върху лекцията и други работи, а после се върнах тук. Той е много внимателен. Шапката я няма. Казах му някои смешни работи за една котка, продадена 160 пъти, а сигурно и неговата шапка тъй ще се продава някога. Всички напуснали Братството са се съюзили за борба срещу Него – последствие оттогава, но скоро ще ги вържем и да видиш пак [мене?] дават в ръцете всичко! ... Велик е Бог, неизказано Велик и Милостив. Да бъде свята волята Му винаги за нас и дано имаме сили да я изпълним безпрекословно. Самообладанието – и ходението – това бе за нас, разбра ли? Пиши!

2. Школна беседа на 13.7.1927 г. *

3 пъти: Б. Ц. на Н. Б. Ц. в Ж. Да Б. И. Му Бл.
[«Бог царува на небето. Бог царува в живота.
Да бъде името Му благословено!»]

Начало: 8 ч вечерта. Кратко размишление.

Забележка: Учителят говори бързо, затова предадени са по-главните мисли. Примерите са дадени съкратено. Многоточията показват пропуснати мисли.

Защо верующите се обезсърчават?

Каква е психологическата подкладка, за да се обезсърчи човек? Когато търговецът работи и губи – намалява се капиталът – вярата му е обоснована на капитала – той се обезсърчава. Ученикът, като започне да губи своята

* РАВНИ СТРАНИ: 42. лекция от Учителя, държана на 13 юлий 1927 г. София. – В: Четирите кръга: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, VI година (1926–1927 г.). Том IV. София 1934, стр. 200–220. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

памет – и той се обезсърчава. Но верующият? Нали той вярва във Всемъдрия, Всесправедливия и пр. Бог? Коя е причината на това обезсърчение? Трябва да се обоснове. Мнозина от вас мислите, че имате някаква положителна философия, а то едвам сега се турят едни основи. Но вий не знаете още нищо за отличителните черти на индивидуалното, общественото и човешкото съзнание в човека. И според това на кое съзнание служи човек, такива и методи употребява и разрешава въпросите – такива и изводи ще има. Вий имате само индивидуално съзнание и за другите хора не искате и да знаете. Живеете като едно божество – но преждевременни божества сте. (По пътя си говорихме върху това – индивидуалната мисъл поддържа хармонията. Индивидуалната мисъл на едно божество е вселената, а за човека тя ще е космическо съзнание; ако не разбереш тази мисъл – питай ме като се видим.) Не може човек да играе ролята на едно божество – ще стане смешен. Щом живее човек в индивидуалното съзнание, той не може сам себе си да обиди, но е много деликатен спрямо себе си; същото е с общественото съзнание – хората с такова съзнание не могат да се обиждат един друг. А когато човек е с човеческо съзнание, да мисли и чувства за цялото човечество – всеки го обича. Христос затова всеки Го обича – било християни или не. Христос е идеалното.

Сега ще взема една мисъл (по пътя Му говорих, че с тая мисъл съм заминал за Белоградчик и съм мислил върху нея) от беседите: Гъсеницата, която е употребила хиляди години да прави челюстите си, като стане пеперуда, какво ще прави с тях?

Има един закон. Ако духовният ученик не може да подобри положението си (съзнанието си) и прояви добрината, то той се само заблуждава. Отгдето знаеш, че обичаш Бог или само илюзии имаш?

Дохожда един болен и казва: «Искам да се излекувам. Ще дам всичкото си имане.» – Добре, казвам, ще работиш по един естествен метод, [но] той е по-бавен. – «Не, аз искам веднага.» – Добре, ако си готов да дадеш всичко и да вземеш торбичка на рамо, да отидеш да проповядваш Истината на хората, ще кажа една дума, и ще оздравеееш, но ако не си готов – ще се простреш на земята! Затова предпочитай естествения, бавен метод, който не иска големи усилия.

Вий искате знание, но ако вий не сте още готови? ... Сега всички, като дойдат да изпълнят Божественото, казват: «Аз имам жена, деца» и пр. Та големи герои ли се мислите – да храните една жена? Че какво щели да кажат хората... Ний сме оставили Любовта, Мъдростта и Истината – да не кажат хората, че семейният живот се разваля. Я ми покажете, един семеен живот къде има? Аз съм виждал баща, който трепери над дъщеря си – той бе поп, а после дойде в новото учение, а те казват за баща си: серсемин е, че не е правил къщи...

Човек не трябва да се екзалтира от новото учение, а да се вдъхновява и по живота му да разберат...

Няма да се молиш веднъж, и като изгрее слънцето, да не залязва – и като спиш, да се молиш, и като спиш, добро да правиш, а не насън да крадеш. Някоя сестра казва: «Лош сън сънувах», а не го казва. Зная го – хайка жена подир млад мъж или мъж – подир млада жена насън – аз ги виждам какво са правили...

Има един живот, който Бог е вложил...

Ще ме запитат: какво нещо е Любовта? Направата на нашето изворче е Любов – едно поточе, което кокошките (неразбрана дума), ний вложихме нещо и го направихме ценно за всички – това е Любовта.

Да обичаш човека е да обичаш неговата ценност... и като ни обикне Бог, ще имаме разширение.

Обезсърчени сте – зная причините. Човек е много хитър. Зная причините. Павел (апостол) с един пример за еволюция...

Привеждал съм тоя пример. Един отишел на една църква – влюбен бил той и плачел, а проповедникът мисли, че от друго е. – «Скръбна е душата ми» – казва той, но мълчи от какво е скръбна.

Друг един случай в Русе. Идва един и казва на един брат, че има голям товар. «Да се помолим.» Молят се дълго. «Поолекна ми – казва, но все пак, има го.» Отива втори път. Пита го: «Какъв ти е товарът?» – «Да ти кажа: Влюбен съм и ако Господ не ми я даде – ето револвера, ще се застрелям» – и вади револвера. После, като го изпратил, братът казва: «Освободи ме, Господи, от тая беля...»

Това не е пътят. Ако любим Бога, Той ще ни даде повече дори неща, отколкото сме мислили – добрите неща и добрите приятели са дар от Бога. Той всичко ще ни даде – и деца, и говеда... Не е в количеството, а в качеството. Някои отиват на изгрева и чакат да им дойде вдъхновение. Гледат на изток, на запад.... Не, приятелю – ти искаш благата на света...

Сега вий казвате, че сте ученици на новото учение. Радвам се, но трябва да бъдете герои. Вий имате индивидуално съзнание, а ви трябва човешкото. Казват, че съм нарочил някой ученик. Че, ако едно куче лае на всеки, който минава, какво принася на господаря си?

Има известни принципи, които ни свързват с живота. Старото се руши – за какво ще се хванете? Гъсеницата прави пашкул – Ноев ковчег, и после отваря вратите на своя кораб и хвърква във вид на гълъб.

Ако вий преминете през огън и нямате пашкули, ще бъдете опърлени. Не искам да ме разбирате буквално; па ще излезете от пашкулите и ще литнете... Да не почнете да разправяте, докато не отидете до слънцето, докато нямате вий лично опитност. Щом се обезсърчите – това е индивидуално съзнание, щом имате ревност – то е обществено съзнание, а щом дойде импулс за една велика работа, то е човешкото. Ревността трябва да се тури на работа. Ако я разберете, тя ви подтиква към работа, ако не... Много неща не разбирате и се озлобявате. Пътят, по който аз вървя, е строго определен и зная всяка моя постъпка към коя категория – индивидуално съзнание ли е, обществено или човешко, и съответно това...

Сега някои казват: «Ако след една година не реша този въпрос, ще се откажа от учението.» Аз да ви кажа след една година какво ще станете – ще ви турят в една кочина, после ще ви направят [на] пастърма... Но ако ви кажа истината, ще се уплашите – гръбнакът ви не е толкова силен. Животът не е страшен. Страданието още не разбирате. В страданието човек познава себе си и хората. Горко на онзи, който не страда! Не съм за самоотвержието, а за геройството. А геройството е друга наука. Герой за мене е тоя, който, като види стар човек или мравя, прави им път. Ако спасявате мравката – вий правите това, което цял мравуряк не може да направи. И ний често искаме за една наша беля да слезе Господ да я оправя. Той да оправя нашите работи – голямо тщеславие! – вместо някои други, по-малки същества, а Господ ще изхарчи толкова енергия, колкото би стигнала...

Ако бащата купи на ученика мъчни книги, а ученикът ги изгори или продаде, не е ли неверен ученик? (Лично мене, като вървахме по пътя за беседа, ми го каза приблизително така: ако бащата купи на ученика мъчна книга (учебници), а неразумният ученик ги продаде или изгори, мисли ли, че е разрешил

задачата си? Те му са дадени да се учи, а не да ги продава. Мъчнотиите, нещастията, скърбите – това са книгите на разумния ученик, чрез които той се учи да изпълни волята на Бога – цитирам по памет – приблизително)... Вашите материални работи никога няма да ги уредите, но ако вложите любовта, всичко ще се уреди. Ако търговецът люби Бога, ще имаш много мющерии*. Ако любовта е в тебе, умът ти ще е толкова спокоен, че като прочетеш една книга – ще знаеш и ще отиваш на изпит не като при разбойници, а като при баща си и майка си.

Имаме една задача в света и аз желая като ученици да я изпълните – не в друго прераждане, а сега. Тази мисъл – за друго прераждане – е от ред прераждания, но знаете ли какво ще стане, ако ви забравят в пространството 100–300, 1000–2500 години – изоставени в самота? Страшно е да се намериш изоставен.

Вий имате лоши съветници и учители. Предупреждавам ви – всичко изпитвайте отгде иде, кой [...] е добър и кой – не. По този начин ще уякнете и ще имате хармония. Съществуването става само по закона на любовта. Любовта дава живот – а ний имаме вече живота; а щом се роди – расте. Растението е процес на мъдростта – как да използваш живота – иде умът като едно слънце. Като даде всичко мъдростта, иде законът на свободата, иде Истината, която показва пък идеала. И тъй, първата фаза е: Любовта носи живота. Втората е мъдростта да даде светлината. Третата е да се изпълним с един велик стремеж, с който да прескочим всички прегради и преодолеем всички препятствия. Само по тоя начин може да имаме един сносен живот. Тия здрави основи трябва да турите. Най-напред – с ревност (?), а после.... Вдъхновението не се губи никога. Павел искаше да спасява своя народ – стоеше в общественото съзнание, а после се уплаши – биха го толкова пъти. Видя, че народът така не може да се спаси – и отиде да проповядва на човечеството. И с вас е същото, същата задача. Ако сега ви пратят да проповядвате, какво ще проповядвате?... Така не се проповядва. Аз направих малки опити – и тия 10 дена с носение на вода, исках да бъдете послушни, да търсите Бога, да влезете в опитност, да се увеличи вашата вяра... /Да се разпростре вашата вяра по цялото човечество, а не само [в] България./** (Изпуснато доста.)

Някои от вас са се спрели на индивидуалното съзнание и го мислят за обществено, други са се спрели на общественото, а го мислят за човешко, други – на човешкото – и го мислят за козмично. А да минеш в съзнанието на козмоса – това е новорождение. И всички трябва да се повдигнете за това. Това ще стане! И, ако ангелите дойдат и ви кажат – и вий не сте готови... Зная един случай, когато един момък отива да вземе една мома (да му пристане), а тя казва: «Чакай, че не съм си събрала дрехите» – но той не дошел вече. И Бог иде по един път – ще трябва да бъдем готови. Но някои сега се оплакват: «Какво ще правим, какво ще правят децата?» Това Бог ще каже. А сега, нима светът не е цял ад? Жени продават телата си от глад. Днес светът е един развратен дом. Хора герои трябва днес, сега говоря, а не за постъпките на хората. Интересувайте се от великите промени в душите на хората. Човек трябва да вземе най-грубата работа, но не да се поддаде на порока, не като сега – ръцете меки, а лъжат, измамват и пр. По-добре твърди ръце, а меко сърце.

Тия от вас, които са умни – една крачка напред! По-напред! Не се занимавайте с индивидуалното, общественото съзнание – а с човешкото. Не се

* мющерия – клиент, редовен купувач на някой търговец. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

** Това изречение е зачертано в ръкописа. (бел. М.И.)

занимавайте с личните погрешки на света – оставете Бог да ги оправи! Мойсей не можа да научи еврейския народ, а беше адепт. ...

Никаква култура, никакво усъвършенстване не е възможно. Само за Любовта всичко е възможно. Само за Любовта всичко е възможно! Колкото мравката може да излезе от фунийката на мравколева, толкова и вий ще излезете сами... Всеки човек си има по един мравколев. Има лоши учители. /Пак ви казвам да повикате Господ да разреши... Някои казват: Господ ще разреши всички въпроси./^{*} Да повикат Господ да разреши всички въпроси на индивидуалното, общественото и човешкото съзнание, и тогава ще имате едно вдъхновение, което никой няма да наруши.

«Бог е Любов» (пение; после продължи).

Не зная дали хубаво сте ме разбрали – индивидуалното, общественото и човешкото съзнание функционират заедно, както стомахът (индивидуалното), дробовете (общественото) и умът (човешкото). Тъй че има същите отношения – и да гледаме не да се освободим от едното или другото, а да се разбере.

Чрез вярата ще добиете нов елемент – търговецът ще привлича мющерите си, и ще започне добра работа. Но някои ще философстват, че Господ всичко може да направи. Всичко от Бога е, казват – но кое? Не казва ли в Писанието, че има пророци, които са говорили това, което на Бога и на ум не Му е идвало? Това е ваша мисъл, но ако с тия мисли може да обърнете някого – пак добре. Но ще дойде истината, да се изпита съзнанието ви. Едно дете на една сестра се разболява. Казват: менингит – а то пило студена боза. И, ако му турят лекарите инжекции, ще си замине, а сега [...] боза с лед. ... Говори за баш боза, да се пие малко, че има други резултат.

Желая добре да разберете и да го приложите разумно. Когато вчера вятърът ви раздруса... Желая да ви видя герои, а не разкашкани. Целта на новото учение е нови дрехи от хубав материал... Какви са отличителните черти на ученика на новото учение? Ще ви ги опиша един ден. Има един лесен начин...

Нашето изворче дава по 3500 английски лири на 1 час.

Средства за постигане една божествена цел се намират винаги. Стига да има основен принцип Любовта. Не казвам, че нямате любов, но с любовта на гъсеницата не може да влезете в новият живот – та тя (Любовта) да ви стане като основа. (Амин.)

[... не се чете]

11 часа и 5 минути вечер
Лека нощ!

[На обратната страна на листа:]

Много ще се радвам, че ще четеш беседата почти заедно с нас. И мисля си – ако имаха любов, всички градове и села щяха да бъдат в същото положение – даже тая, обикновената любов е достатъчна, а Божествената – какви ли чудеса би направили! Бъди здрава!

^{*} Това изречение е зачертано в ръкописа. (бел. М.И.)

3. Последна школна беседа тая година*

20.VII.1927 г.

Б. Ц. в Ж.** (3 пъти.) Размишление.

Какво разбирате под думата Идеал? Бог може ли да бъде Идеал? Най-напред трябва да си обясните нещата по онзи естествен път на живата природа, а какво после са добавили хората – то не е важно. Идеал – това е идол – все едно. Идеята не е нещо живо. Имаш идея да станеш учен човек. Та, не е ли пълен светът с учени хора? Ученият човек ще ти разправи, че земята била малка, после станала голяма. Но той участвал ли е в целия този процес? Неговите хипотези може да са верни, може и да не са. Съвременната наука, па и окултната наука също, нямат една сигурна теория за образуването на Земята. Мойсей, който е бил запознат с окултната наука, казва: «Създаде Бог небето и земята.» Знаете ли какво значи на еврейски език думата «създаде»? Има един французин, който е писал върху Петокнижието. Нас ни интересува създаването на земята, защото човек е минал през този процес. Създаде Бог земята – това е низшият свят в човека, а небето е свързано със създаването висшето съзнание в човека. Сега съзнанието на човека е заспало – той не знае преди къде е минал, в атмосферата има една твърд там – прозрачен кръг с 12 врати. И когато една душа ще слиза на земята, вземат я духове и 3 пъти обикалят целия кръг около земята – и после я пушат на земята. Всяка една врата определя и особения път на човека на земята. Не е все едно през коя врата ще слезе душата на земята. Ако по погрешка влезе през друга врата, а не тая, която трябва, погрешно може и да се въплоти на заек, вол и други животни и ще учи това, което те учат.

И когато напускаш земята, пак трябва да знаеш през коя врата да излезеш. Ако погрешеш, пак ще теглиш. Вий мислите, че това е лесно? На един древен пророк (Елисей) му пратиха колесница от горе, за да го вземат. Един ученик може да попадне в погрешка, като мисли, че знае. Но той трябва да има една основа. Много пъти са казвали: «Придай ни вяра!» Но вярата е един процес на растене. Вярата се придобива чрез растене, като се дават условия. Защото идват изпитания, които разклащат вярата. Мъчениците са страдали. И сега идат най-големи изпитания.

Като запитали един светец какво е животът, той стиснал една керемида, отгоре излязло пламък, отдолу – вода, а в ръката му останало материя. И сега човешкото тяло дава същото. Мисълта е пламък, тялото е това, което остава, а водата – животът. Тялото сега спи; от сърцето излиза вода, а от ума – огън, мисъл. И трябва да се свърже този процес с цялата вечност.

За духовете на нещата (?) тялото представлява други обект.

Някои индуски факири може да израстат за ½ час от една семка едно дърво, а след това подлагат шапки на зрителите и искат пари от тях – те упражняват известни сили, но не знаят как става този процес.

И вий имате всичкото желание да станете за ½ час големи, и плодове да имате, но не се лъжете – плодове, израсли така набързо (по изкуствен начин), нямат тия достоинства, хранителност и др., както другите, узрели при естес-

* РАБОТА НА ПРИРОДАТА: 43. лекция от Учителя, държана на 20 юлий 1927 г. София. – В: Четирите кръга: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, VI година (1926–1927 г.). Том IV. София 1934, стр. 221–238.

** Б. Ц. в Ж. – Бог царува в живота. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

твени условия. Знаем ний как стават тия работи. Но в ½ час в природата не могат да се съчетаят всички тия божествени процеси, които стават при естествено узряване – няма тая хранителност.

Правят и учените хора изкуствени яйца, но не са хранителни. Бързането в живота е погрешен метод. Който бърза, ще остарее – остави някои неща да мислиш, недовършени, да се интересуваш. Младите имат хиляди идеи, които ги интересуват – не ги излюпвайте всичките... Тогава може да кажете: «Като се стремим толкова години, какво сме придобили?» Но вий трябва да знаете защо сте слезли от небето и Бог ли ни прати, или ний си слязохме? Сега някои обичат да отговарят: «Всичко чрез Него стана.» Това е глупаво (то за всички случаи не може да се употребява). Ами, ако един пияница се напие в кръчмата и почне да чупи чаши и прозорци? Има глупави братя и сестри, които казват: «Всичко чрез него стана»? Стана, но где? Ум, ум трябва да имате. Ако всичко чрез него стана, тогава защо се оплаквате? Защо си връзвате главите счупени – защо не кажете пак: «Всичко чрез него стана.» Да, всичко чрез Него стана в онзи първи момент, когато се даваха всичките безконечни възможности, всичката добрина, безконечна любов... (Изпуснато.)

Нима в името Божие не са се говорили толкова лъжи? В първичния момент всичко е дадено. Но и пророците криво го разбират и криво е записано. Един казва: «Застана Господ на пътя ми като мечка», а друг: «Излъгал си ме, Господи, и аз излъгах.» Но това не е така. Онези, които са превеждали Библията, не са знаели да тълкуват правилно еврейския език. Пророкът не е така казал.

Ако е всичко от Бога, тогава ти нищо не можеш да го направиш. Тогава и всички, които лъжат и крадат, и [имат] всички други пороци, казват същото. А грехът е едно криво схващане на живота. Ако нивата на земеделеца не роди и той вземе пушката и отиде като разбойник, та обере някого, то на това Господ ли е крив?

Някои казват: «Съжалявам, че съм тръгнал по този път!» Но с бъклица канят ли те да дойдеш? Колкото знания е трябвало, дадоха ти се. Но, ако един човек влезе в една религия или братство духовно, няма да разбере всичко, а ще се научите да живеете по-разумно. Аз сега не давам [окултни знания] – пазя се от вас, пазя се. При един човек, който за нищо и никакво се гневи, обижда и пр. – какво може да му дадеш? Англичаните, като се обидят нещо, се набият (боксуват се), после си подават ръка, запознават се и се разотиват. Не викат този и онзи да им разрешава въпросите, и никому нищо не казват. А тук – окултните ученици – брей! – като му кажеш една дума, ще знае цял свят...

И когато идвате да служите на Бога, не служите на мен, а на себе си и на Бога – не на мен! Ако не сте полезен за другите, не можете да бъдете полезен и за себе си. Имаше някога един стар приятел в Бургас – Пеню*. Той излязъл да проповядва някога новото учение – даром сте приели – да остави човек жена си и пр. И на един арменец жена му оставя мъжа си и идва при него. Моли се той, горкият, три дена. Не знае какво да прави, и идва тук, в София, да проповядва.

Без опит в света не може. Само след като ви прекарат през най-малките и големите опити – само тогава ще добиете (ще дойде) знание. Моите мисли отправям само към най-първите ученици, на които ще дадат власт – не на всички.

* Пеню Киров – един от първите трима ученици на Учителя. Вж. «Изгревът», том III, стр. 8–13. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Как ще проповядвате сега Новото учение? Кажете ми – как?

Вий толкова години като проповядвате новото учение, колко българи има, пожертвували живота си за това учение? Колко ученици са готови да пеят, като ги турят на кладата? Но трябва да знаете, че вече нито един праведен не може да бъде разпънат или изгорен – колкото праведници е трябвало да бъдат изгорени – те са изгорени и разпнати вече, а сега не може вече; грешните – може, но праведните – не. Данаил някога лъвовете го не изядоха; тримата момци в огнената пещ не изгоряха. И сега между вас има ученици, които лъвът няма да изяде – но няма да ви ги кажа кои са – когато стане нужда – ще видите. А сега – какво? Сега ви е страх от всичко: «Я, Учителю, един стражар!» Страх ви е от безработица, от нещастия, от всичко. Кучето лае нощем – вий треперите. Дошел стражар! Та, поговорете му малко! Дошел лош дух – също. Има два вида стражари – едни са с бели, други са с черни дрехи. Господ праша и едните, и другите. Мислите ли, че и сега не ви бъркат ума и го правят на каша, та и вий сами не знаете вий ли сте или не. Затова на всички лоши мисли или настроения, трябва да изучавате техния произход. Една мисъл може да зарази човек – със злото може да се зарази. Най-напред ще изучавате законите за хигиеничната отбрана – ще оградите къщата си вечер, като си лягате, стаята, леглото, себе си, главата, стомаха – всичко – нищо да ти не обсебят. Но това е така, ако нямате Любов достатъчно – ако Любовта е в тебе, въпросът е разрешен. Понеже сте в света на Истината, не ми е целта да ви извадя от релсите, а да ви наместя на релсите. Затова най-първо трябва да имате една основна мисъл. Противоречията няма да ги търсите в Бога – в Него всичко е хубаво. Понеже Бог е, Който всичко знае – само като помислите, и ще изпрати възвишени души да ви помагат. Ако насреща ни иде една мечка и няма дърво или камък да се възкачиш, какво ще правиш? (Да се прес-ториш на умрял – казват.) Не, ще коленичиш и ще се молиш на Бога. Мечката ще те само помирише, и ще си замине. И мечките могат да се молят, и всички животни се молят – и те разбират, когато ти се молиш, – и като те погледне, мечката ще се усмихне – и ти през целия си живот ще помниш нейния поглед, как ти се е усмихнала, но трябва дълбоко, съзнателно преживяване – не религиозно, а духовно преживяване. Не каква любов сме имали, а сега каква има... Ако нашето огнище изгасва – слънцето не угасва! Ако нашата любов угасва, изворът не угасва – не трябва да се отчайвате! Няма човек, при когото ако не отидеш с любов, да не може да получиш.

Ученикът трябва да е ученик с хиляди години. Ученик – а някои ми казват, че са от 15 години! Та, 15 години – те са микроби още, а не ученици. Аз виждам – това е изопачена религия. Чудно! Няма нито пенсия, нито къща, нито пари, а идат отвън и искат – от мен искат пари назаем – те имат къща в града, а от мен искат. Аз банкерин не съм.

Един дервиш, свят човек, отишъл на баня, но там му поискали 1 грош. Той нямал и се помолил на Бога или да му даде един грош, или да събори банята. След малко се чуло шум и банята се сгромолясала. За Бога това било по-лесно. Приказка е това.

Но това не е никакво учение – това е краен материализъм. И ще ме заплашват още, че ще ме опетнят. Аз не съм от страхливите, не съм от онези, които умират. Нито от онези, които може да се опетнят. Но един ден ще ме заставят да... Аз слизам на вашия уровень, но не е така. Когато един човек изгуби страхопочитанието – изгубил е живота. Като се гневиш и правиш скандал, мисли – пред лицето Божие го правиш. Каквото говоря, аз го мисля, много го мисля, и едно ще ви кажа – и най-лошата дума от мен ще ви донесе

добро – а вий за себе си може ли да кажете също[то]? Аз бих Магдалина, но тя сега е пророчица и обикаля Европа – това е един начин на възпитание.* Вие трябва да имате страхопочитание от Бога. Няма нищо по-хубаво от смелостта и чистотата в душата...

Може да се даде помощ само на този, който е готов, на когото душата е отворена, а който е отрицателно настроен – нему не може да се помага. Тогава се помага на такъв насън. Обидите много помнете.

Всички седмици до събора да се прекарат в мълчание (събранията) – да имате Божието благословение. Щом си измените настроението, Бог ще се оттегли от вас и ще бъдете в борба със себе си. Ако едно дърво се премести на едно място от друго, ако една пръчка се реже [...]**, за ваше добро е.*** С хиляди години Господ ви дава живот и здраве, а вие какво сте направили за Бога? Какво ще занесете пред Него, какви дела? Смъртта не разрешава въпросите. Желаш да умреш – искаш значи да се отървеш от страданията. Икаш да живееш – значи искаш да придобиеш нещо. Но има смърт и смърт. (Аз бях мислил за смърт...). Има смърт, в която нищо не остава от човека. Говоря на онези от учениците, които разбират. Ще се стремите да имате съзнателен живот. Нима животът на един банкерин, на един пияница... е живот? Живота сам по себе си разбира като се разширяваш, както пеперуда. Ученият има идеи като градина – а ти като пеперуда ще влезеш и ще бъдеш като пеперуда в неговата градина, и ще благодариш на Бога. А ако не отидеш напролет, а наесен, когато няма цветя, а плодове – то ще си направиш зъби вместо хобот, ще станеш човек и ще ядете, ще четете и ще се молите – така ще става това общение – че как иначе ще се свържете? (Не е ли чудно, че вече е изпълнено по същия точен начин?) Парите, учението не могат да бъдат връзки. Такава връзка може да бъде само вашата Божия любов – само Духът Божи знае коя душа трябва да образува връзка с друга – с още една, две, три, и пак – до 100 милиона. В [Божествения свят] – до 10, в ангелския живот – до 100, в човешкия живот – до 1000.****

«Където са събрани двама или трима [в Мое Име] – там съм и Аз.» И ако се помолят и поискат нещо, ще им се даде.

Има някои от вас, които се събират и се молят – зная, а други все по човешки си разрешават въпросите. Зная, че ученици на новото учение по стар начин разрешават въпросите, защото старият метод му се струва по-лесен. Като Давид – дадох му оръжие, а той взе прашка. Окултното учение е прашката, а светското – тежкото оръжие на Саула.

Всичко ще разрешавате с усърдна молитва, ще вярвате, ще се молите, да не се докачате... Само от Бога ще се проси, а не от хората. Светските хора може да просят, но окултният ученик – не! Ако някой има нужда, нека се моли.

Ако по Бога вървите – всичко ще имате в изобилие – и в дома ви също. Вий, които сте ученици, трябва да имате закона за жертвата, не за хората, а за Бога – и като жертваш, никой да не знае.

* Вж. «Изгревът», том IX, стр. 162–164, №68. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

** Думата не се чете. (бел. М.И.)

*** Христос казва: «Всяка пръчка, която не дава плод, отрязва се и в огъня се хвърля.» Това не значи, че вие сте такава пръчка, но ако дойде и до отрязването и до пресаждането, всичко е за добро. (стр. 233–234 в печатаната беседа)

**** В печатаната беседа (стр. 235) е: «В Божествения свят се групират по 10 души; в ангелския – по 1000; в човешкия свят – по 100 души. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Без Любов, без Бога, без Неговия Дух – нищо не може да направите. «Не дойдох да послужа на себе си, а да послужа на другите.» Докато вярваме в Бога, дотогава работите ни ще се нареждат. Да си лягаш радостен и да ставаш радостен – с придобивка – това е животът, ще си заминаваш със спокойствие, ще си лягаш с наслада. Как ще работите на земята за Бога? За да дойде Христос, трябваше хиляди години да работят... ..

«Сладко е в устата Словото и горчиво – в стомаха.» Идеите се харесват, сладки са, но после идат горчивините – защото не вярват и не ги прилагат. Това са окултни тълкувания (истини?).

Ако се родят противоречия на окултния ученик, живял в една [среда], която иска голяма решителност, никакво колебание... Който падне – пак да стане!

Изнасям контрастите понякога като една необходимост. Имам и друга, красива реч, но дайте ми условия. Критиката не е, която решава...

Един музикант знае веднага дали тонът е правилен или не, математикът, художникът, ученият – на всички окото е навикнало. Не искам да виждате повече, не трябва знание, което да ви смущава в живота, а знанието, което сага имате – да го приложите!

Ако един стар човек – 120 годишен, мъж или жена, брат или сестра, ви попитат (вий сте на 30 години) какво им липсва – вий какво ще им кажете? Върху това ще мислите, докогато се срещнем пак.

Б. Ц. на Н. Б. Ц. в Ж.* (3 пъти.)

Край

По пътя ми каза: – Когато разрешите въпроса на стария човек, вий ще разрешите въпроса на живота.

Втората половина на беседата беше силно съдрусователна и говореше доста възбудено – оттам, където казва, че ученикът трябва да служи не 15 години, а 1000, по повод на което аз го пропуснах нарочно.

[На гърба на листа:] 23.VII[.1927 г.]

Сега се върнах отпуск и намерих двете твои писма от 18-и и 19-и. Те много ме зарадваха. Взимам ги със себе си и от Изгрева ще гледам да ти пиша. Пиши ми и ти, точно (като наближи, разбира се) кога мислиш да идеш тук, за да зная. Много, много поздрави. Благодаря ти за правилата. Ще ти пиша по път.

4. Извадки от Новогодишната беседа 1929 г.**

Да се прочете 21. глава от Откровението. В тази година две неща са важни: 1) Пътят, по който трябва да се върви и 2) Методът, който трябва да употреби за да ликвидира с кармата.

Моментът, в който човек започне да мисли за себе си, за богатството си, за благото си – той е лош човек.

Само свободният човек може да греши – но щом сгреши – става роб на греха и се подчинява на злото. Но ако заработиш чрез доброто (правене добро) – освобождаваш се. Човек трябва да се насили, за да изпълни волята Божия.

* Бог царува на небето, Бог царува в живота. – формула от Учителя Петър Дънов.

** ТИХИЯТ ГЛАС: Новогодишна беседа от Учителя Петър Дънов, държана на 31.XII.1928 г. срещу Нова година 1929 г. – В: Тихият глас: (брошура.) (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Всяка година си има своите задължения. Всяка клетка си взима от кръвта, но хамбар не прави. Докато няма хамбари в тялото, то е здраво. Сегашният живот е привиден – метод за възпитание.

Щом съзнанието на човек е разделено – лош е. Щом се съедини – светия е. В тази година идат ред същества. Ще влезете във връзка с тях. Глупавият човек може да е интелигентен, но иска да измени Божествените закони. Духовният път е най-лесният път – когато го знаеш, и най-мъчният – когато го не знаеш.

Да се употреби тази година да се опознаем вътрешно, себе си. Опитайте се да чуete тихия вътрешен глас, за да станете силен характер. За да бъдете добри, трябва да сте богати. Златото значи мъдрост.

Тази година торбите ви да бъдат отворени през цялата година. Сърцето на човека трябва да бъде отворено за Светлината!

До 9 март (22) двете години заедно ще вървят.

Всичко, което е вложил Бог в тебе, е добро!

5. Школа, 2.I.1929, 5½ ч сутринта ♀ [сряда]*

Размишление върху послушанието.

Първият ден на Новата година е ден на даване, проявяване творчество; вторият ден – на послушание, съдбоносен – има значение за цялата година. Ще прочетете 5-а глава от Данаила. Тя е глава на изправление.

Религиозните хора приличат на малките деца – щом ги остави майка им, почват да играят, лудуват, а после плачат за счупеното или ядат бой.

Ако малко му говориш, а много разбира, той е учен човек.

Всичко се реализира във втория ден с ума – ♀ [Меркурий]. Носът е израз на човешката интелигентност. Любовта е първият велик дух, който дава живот. Мъдростта дава широта и свобода. А Истината дава посока на движение (тя е перпендикулярен). Перпендикулярът е отношение на едно лице към друго. Кръгът – това сте вие.

Линията е отношение на две разумни същества.

Първото е Любовта – единият полюс, другият полюс – Мъдростта. Линията е отношение между два полюса – между ума и сърцето.

Кривите линии са сложни отношения – тях и боговете, и адептите ги учат.

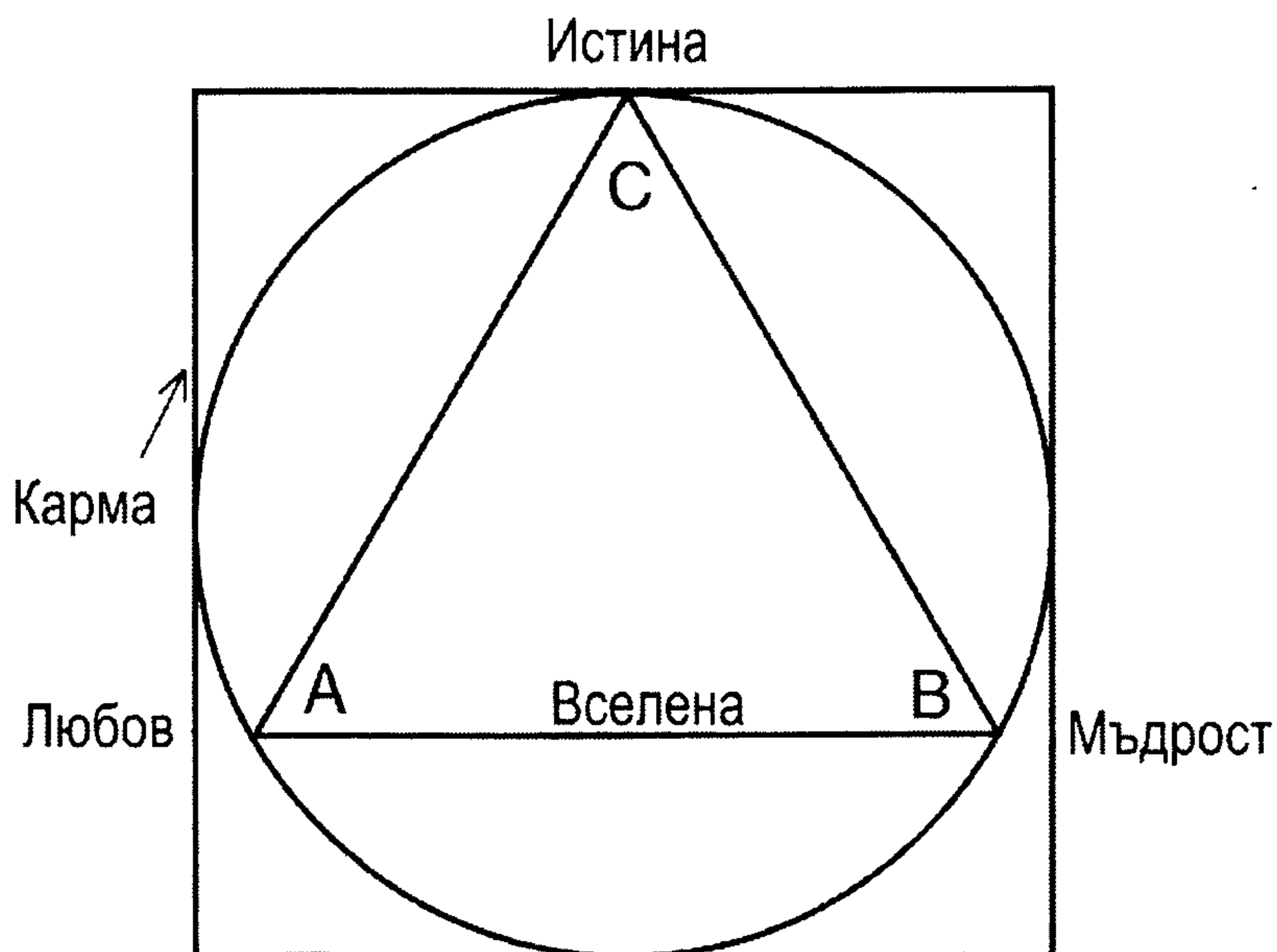
Когато мъдрецът свърши с всички глупости – той обезумява... Светът сега е обсаден отвсякъде. Има някои, които се радват, че са обсадени, защото старото ще се смени с ново – това са любящите, учениците.

Във физическия свят противоречия няма, и в духовния – също, но от съединението на тия два свята явяват се противоречията...

Който иска нещо, трябва да е дал. Бог всичко е дал. Човек сам не може да се прояви – но двама могат. В нашите страдания Бог вижда ги, но не участва. В радостите ни – малко, но ако обещаем да правим добро, макар и малко, Бог ще ни помага!

Ще започнете със закона на послушанието. В Любовта всички неща са добри. Злото се ражда от неразбиране. Любовта не може да се ограничи.

* ВТОРИЯТ ДЕН: Лекция от Учителя на Общия окултен клас, държана на 2 януари 1929 г. – В: Смени в природата: Лекции от Учителя на Общия окултен клас, година VIII (1928–1929 г.), том II. София 1938 г., стр. 189–207. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Бележки на съставителя

1. Поместваме тези записки на Любомир Лулчев от Словото на Учителя Петър Дънов за доказателство, че е бил в салона на Изгрева като слушател.

2. Може да се сверят неговите записки с публикуваните лекции в посочените от мен томчета и веднага ще се разбере, че стенографите свободно са преразказвали думите на Учителя.

3. Аз съм правил сравнения и с други записки на други слушатели, от техните тетрадки. От 3 изречения на Учителя, те записват едно-две. Но това, което записват, е вярно. Стенографите записват всичко, но после го редактират, като го преразказват.

4. Този проблем е разгледан в «Изгревът», том V, стр. 593–595, том IX, стр. 669–755, стр. 756–791, 797–824.

XXIII.

Хороскоп на Стевка Крумова Няголова

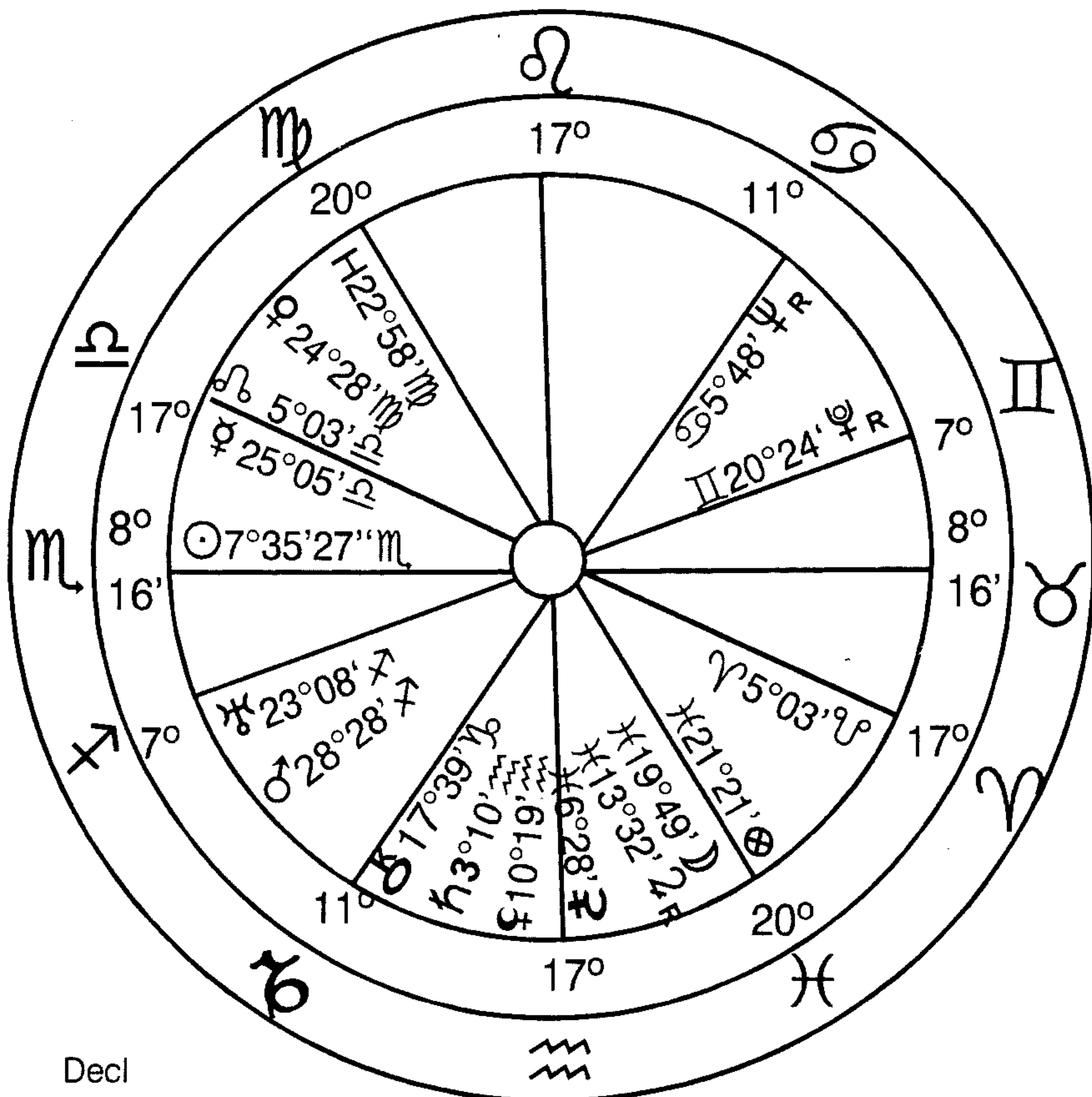
1.11.1903 г., ☉ 6h48'30" Бургас + 1h 50'

Светозар Няголов

Скорпион на Асцендента оформя на лицето ѝ един голям тежък нос, закривен надолу, подобно човката на орела. Това говори, че родената обича да събира знания по интересуващите я въпроси и когато е необходимо, показва знанието, което крие в себе си. Веждите обикновено са рунтави, а при нея – прави, очите ѝ понякога са остри и пронизващи. Челюстта ѝ е тежка. Блясъкът на очите и стегнатостта на челюстите показват голяма решителност, най-забележителната характерна черта на Скорпиона. Лицето ѝ е ъгловато, кожата е тъмна, косата също е тъмна, с особен червеникав оттенък, забележим лесно, когато косата е огряна от слънцето. Зъбите ѝ са едри, големи и подлежат на ранно разрушаване. Тялото е ниско, набито, с къса шия. В живота тя винаги устоява правата си и никога не се подчинява на принуда, макар че тя самата е готова да язди грубо върху другите. Изпълнена е с безпокойство за неща, за които мисли, че могат да се случат, но никога не се случват и така понякога правят живота на ближните си бремене. Имат сарказъм, който стои на върха на езика и жили, като жилото на скорпиона. Любовта ѝ е много силна, а стремежите ѝ – духовни и много възвишени. Две природи се борят в родения под зодиакалния знак Скорпион: духът и плътта (умът и сърцето) = мислите и чувствата, които носят тъмнина. В моменти на опасност тя никога не бяга, но извършва геройски дела, при пълно пренебрежение към собствената си сигурност, което стига до безразсъдство. Умът им е хладен, остър и пресметлив, и жените обикновено имат много деца (при нашето семейство четири). Слънцето в Скорпион на Асцендента усилва добрите ѝ качества и дава силна любов към мистицизма и окултизма. Показва, че много пъти при опасност за живота ѝ Учителят я спасява.

Слънцето в 1. дом (12.). Слънцето като източник на живота дава добре оформено тяло и много благоприятни условия в семейството ѝ през време на детинския ѝ период. Слънцето увеличава жизнеността и способства да прави правилна асимилация на енергиите. То озарява детинството ѝ, уякчава телесната ѝ природа, като я прави весела и изпълнена с желания за успех в живота. Тя притежава голяма смелост, която проявява при всяка трудност, явила се в живота ѝ. Животът ѝ протича радостно и оптимистично, което увеличава възможностите ѝ за успех. Тя обича да ръководи другите и да упражнява върху тях въздействие. Родената търси оценката на околните и е честна и почтена в постъпките си. При лошо съчетание на Слънцето (Слънце квадрат Сатурн) се намалява жизнеността ѝ, има плахост, нерешителност и липса на амбиция и смелост. Поради тези обстоятелства възможностите ѝ за охолан живот са ограничени и ще има периоди на оскъдица и бедност. Слънцето в 12. дом в Скорпион говори, че родената притежава големи окултни знания, които скрива от света и умело ги използва при нужда. Повечето от знанията ѝ са преминали в мен и аз ги проявих на физическото поле. Освен това Слънцето в 12. дом (на 40 минути от Асцендента) е

Стевка Крумова Няголова
01.11.1903 г. ☉ 6h49', гр. Бургас

Lat	Decl	
	S 14°09'	☉ _π ♂ ♀ ∠ ♀ Δ ♀ □ ♀ Δ ♀ ♀ ♀ ♀ ♀ ♀
N 1°11'	S 1°30'	☽ _π ♂ ♀ ♂ ♀ ∠ ♀ □ ♀ □ ♀ ♀ Lat. ♀, ♂, ♀ ♂ ⊕ ♂
N 1°43'	S 8°18'	♀ _π ♂ ☉ ∇ (♂ ♀) ♂ ♀ Δ ♀ ♀
S 0°57'	N 1°16'	∠ ☉ ♂ ☽ ∇ (♂ ♀) □ ♀ □ ♀ ☽ Lat. ☽, ♀, ♀ ♂ ⊕ ♂
S 1°23'	S 24°49'	♂ _π ♀ ♀ ⊥ ♀ ♂ ♀ ♂ ♀ ♀ ♀ Lat. ☽ ♀
S 1°27'	S 7°48'	♀ _R Δ ☉ ♂ ☽ ♀ ♂ Δ ♀ ♀ Lat. ♂ ♂ ⊕ ♂ ♀
S 0°41'	S 20°07'	♀ □ ☉ ∠ ☽ ⊥ ♂ Lat. ♀ Δ ♀ ♂ ♀
S 0°09'	S 23°25'	♂ □ ☽ ♂ ♀ □ ♀ ♂ ♂ ♂ ♀ ♂, ♀ □ ⊕
S 1°05'	N 22°15'	♀ _R Δ ☉ ♂ ♂ Δ ♀ ♀ Lat. ☽, ♀ □ ♀ Δ ♀
	S 14°49'	♀ _R □ ☉ □ ☽ Δ ♀ □ ♀ ♂ ♂ ♂ ♀ ☉
		MC ♀ ♀ ⊥ ♀ Δ ♀ ♂ ♀
		ASC ♀ ☉ ∠ ♀ Δ ♀ □ ♀ Δ ♀

знак за уединение на душата ѝ, която като отшелница се затваря в себе си, далеч от света, и усърдно работи за Бога. Това положение на Слънцето говори за опасност от сблъскване с властта и известни мъчности при приспособяването и към условията на семейния ѝ живот. Последната част от живота си тя ще изкара като в изгнание, като чужденец между чужди, понеже има силна връзка със съществата от невидимия свят и постоянно работи с тях, и стои далеч от материалните глупости на хората и ние с нашия човешки живот, които я заобикаляхме. Слънцето в 12. дом е знак, че родената никога няма да остане без средства и щом закъса, ще се яви някой, който ще ѝ услужи. А ако има повече, тя обилно помага и раздава на нуждаещите си. Тя имаше малка пенсия, но винаги хранеше едно голямо ято врабчета и гълъби, които бяха постоянно присъствие в живота ни на Изгрева и в «Дружба 1», където се преместихме през 1976 г. Слънцето в Скорпион при добрите съчетания дава голяма енергия на родената, смелост при всякакви изпитания и силен, независим характер. Това прави мисълта ѝ активна и благоприятства успеха ѝ в хирургията и военното дело. Дава добро материално положение след брака, но тя може да прояви и разсипничество. Обича много да раздава. Слънцето наранено (Слънце квадрат Сатурн) я прави малко груба в обноските си и невежлива. Ще се самоизлъгва, че нейното мнение е по-ценно от това на другите хора и ще има склонност да потъпква хората и нещата, които ѝ пречат в пътя (старите атавистични навици).

☉♀ (Слънце в съвпад с Меркурий) благоприятства паметта и интелекта. Много благоприятно е, че Меркурий е пред Слънцето, тъй като изгрява преди него на хоризонта (Асцендента). Понеже Меркурий е светлonoсецът, секретарят на боговете, който носи лампата на нашия дух и подготвя пътя за идването на Бога, представен в хороскопа ѝ от Слънцето, което изгрява след Меркурий. Така е и в хороскопа на Учителя, което дава много пъргав и буден ум, със светли мисли за духовния живот и правилното развитие на душата ѝ.

☉Δ♂ (Слънце тригон Юпитер). Този аспект ѝ дава изобилни жизнени сили, с които тя може да превъзмогне и най-тежките болести. Даже когато най-злостворните планети влияят за нейното боледуване, излекуването ѝ става толкова бързо, че изглежда почти невероятно. Това непохватимо здравословно състояние се допълва от весел характер, жизнерадостност, които правят всички, които са в близост с нея, да я обичат. Всички са доволни да са близо до нейното усмихнато лице. Но тя не печели сърцата на хората само с усмивките си, но спечелва всеобщата им обич със своите добри дела, съчувствие, добра воля и подкрепа, които в зависимост от случая проявява към околните си. Всички имат доверие в нея, понеже никого не е излъгала. Родената има ясно съзнание, здрав разсъдък, голяма деловитост и е създадена хармонично да помага на околните си. Тези нейни черти благоприятстват за нейното лично благосъстояние и има нужните средства за живота си. Обаче спечеленото от нея не е никога опетнено, понеже никога не произлиза от загуби на други същества. Стивка има консервативни

религиозни схващания и с основание може да се смята като стълб в обществото. Този тригон (Слънце тригон Юпитер) във водните знаци Скорпион и Риби говори за силна духовна връзка на майка ми с Бялото Братство и с Учителя Беинса Дуно, и за нейната непрерывна работа за делото Божие на земята. Нейният Юпитер е 13°32' в зодиакалния знак Риби, точен тригон с Медиум Цели (свръхсъзнанието) на Учителя и в тригон с Меркурий, Венера, Слънцето му и Сириус, който е на зенита в хороскопа на Учителя. Това говори, че нейният дух – ангелската ѝ мъдрост (Юпитер), е свързана непрерывно с ума (Меркурий), сърцето (Венера), Духът на Учителя (Слънцето), Слънцето и със свръхсъзнанието му (МС точен съвпад със Сириус). Стевка постоянно е черпела чрез своя Юпитер от неизчерпаемия извор на духовни сили – Учителят Беинса Дуно, и така лесно разрешаваше сложните си семейни проблеми и помагаше на много болни и страдащи хора. Достатъчно беше да се помоли точно за здравето на някой човек, дори и не от Братството, молитвата ѝ се чуваше и болният скоро оздравяваше. След заминаването на баща ми на 22.01.1976 г. тя напълно се затвори за външния свят и започна да посещава вътрешната школа на Бялото Братство, като записваше разговорите си и знанието, което получаваше, на повече от 100 тетрадки, които съм ги подредил по години, но не ми е останало време да ги отворя. По това време, след заминаването на баща ми, понеже бяха силно свързани, тя се разболя и доста време лежа в стаята на леглото си. Нямаше подобрене на здравето и сякаш баща ми искаше да заведе и нея горе. Един ден, както лежи, към 15 часа (когато Бог слиза на Земята), Стевка забелязва едно светло същество, в синя тога, че стои изправено до леглото ѝ. Тя го попитва: «Вие кой сте?» – «Аз съм Амрихал, лекарят на Вселената, и дойдох да те видя.» След тази визита майка ми оздравя и през лятото я заведох на връх Мусала, хванах я за ръка и я качих горе. Всички ѝ се радваха, че на тези години се е качила на върха – 73 години, колкото съм аз сега. Брат ми Любомир я води десетина години наред, но все стигат до езерото на «Окото» и тя не може да се качи на върха. Тогава предложих на брат ми Любомир аз да я заведа и кача на върха. Това беше последното ѝ изкачване на връх Мусала. На връщане пак за ръка я водех надолу, почти до Боровец. Тя се умори, но остана много доволна, че отиде близо до Бога.

☉☐♄ (Слънце квадрат Сатурн). Това е един от най-неблагоприятните аспекти, който из основи разслабва устойчивостта на родената и ѝ докарва много разнообразни страдания. Този аспект пречи извънредно много на успеха в живота, но дава богати жизнени опитности и от това гледище те съставляват голямо съкровище за душата ѝ. Родената през целия си живот ще се чувства изоставена и лишена от всякаква свобода. Това е един външен опит на природата, но се поражда от нейните вътрешни качества и изяви. Това означава, че тя трябва да промени характера си и да проявява навсякъде в живота си доброто и любовта, за да осмисли и изпълни задачата, която Бог ѝ е дал. Родената ще обича да се затваря в себе си, като става песимистка, враг на радостта, като проявява слабо внимание или изобщо няма да се интересува от чувствата си към другите и ще бъде малко опърничава. Показва брак със строг мъж (кармически), който ще я контролира. Аспектът предрича и смъртта на съпруга ѝ преди нея, което се сбъдна и след това – други бракове, но при нея – духовни, връзки със същества от невидимия свят, които продължават във вечността. Това съчетание показва, че ще има завещание, но съпроводено с трудности или спорове при влизане във владение. Понеже Сатурн е в зодиакалния знак на епохата Водолей, последната част от живота ѝ ще бъде напълно духовен, под въздействието на Божията мъдрост – планетата Уран, която е господар на знака Водолей. Такова голямо завещание имавме от баба ми Величка. Баща ми и майка ми се оженват, като аз ги свързвам, и живеят в квартал «Подуяне», на ул. «Млекарска» №2. Баба ми Величка произхожда от богатото габровско семейство Заимови, в което освен баба ми

има още една сестра Цанка и трима братя. Те притежават по това време две текстилни фабрики в Габрово и една в София, в която дядо ми Кънчо идва да работи като пазач. Когато аз се раждам, кумът на сватбата, братът на баба ми Величка Алекси и съпругата му предлагат на баща ми Крум веднага да купят цялата двуетажна къща, за да живее младото семейство в нея. Баща ми отказва, като му заявява, че ще отидат да живеят при Учителя на Изгрева, в бараки. След като се раждам на 21.07.1932 г., дядо ми иска да ме кръстят с неговото име – Костадин. Той отива до пазара да ми вземе едно плетено кошче, в което да ме слагат, за да не се търкулна от кревата долу на земята. Майка ми ме гледа в стаята заедно с леля ми Цанка, която е по-малката сестра на баба ми Величка и както се разговарят помежду си, чуват глас, който казва високо «Светозар» и едновременно с това двете го виждат изписано във въздуха с бели, като облачета, букви. Майка ми, която още не се е възстановила от раждането, помолва леля си Цанка да ѝ даде молив да запише даденото име, което не го е чувала никога дотогава. Записва името и след малко дядо ми Кънчо влиза в стаята с кошче в ръцете. Майка ми му разказва за феномена, който са чули и видели. Дядо ми Кънчо е последовател на учението от 1900 година, окултист, който е чел много книги и знае законите. Той веднага приема казаното му име и отива в общината и ме записва с него – Светозар. Семейството Заимови научават, че съм записан в общината с име, съвещават се и предлагат на родителите и дядо ми да отидат следващата неделя в дома на Алекси Заимов, където ще се събере семейството и ще дадат на родителите ми дяла, който се пада на баба ми Величка от тяхното общо състояние, който е бил към 10 милиона лева – голяма сума за това време. Баща ми Крум, който дълго време е търсил Бога и Го намира в лицето на Учителя и го послуша да не отиде в Америка, заедно с пастор Зяпков, да следва за пастор, веднага отива при Учителя, за да Го пита как да постъпят в дадения случай. На зададения му въпрос Учителят отговаря: «Тези пари не са спечелени с честен труд и няма да донесат никакво благословение на семейството ви.» Баща ми благодари на Учителя за добрия съвет, който му дава, и отива в дома и казва на майка ми. Дватамата решават да не отидем на определената среща и така ние останахме най-бедните членове в братската общност на Изгрева.

☿☐☉ (Сатурн съвпад Лилит квадрат Слънце). Това говори за тежкото ѝ раждане и смъртта на майка ѝ Николина Велева. Също показва необходимостта родената Стоянка (Стевка) да си намери друга майка, която да я отгледа.* Тя беше Величка Стойчева, която я изучи и възрасти. Рождената ѝ майка Николина Велева след заминаването си се преражда по-късно като Станка, която стана съпруга на по-малкия ми брат Костадин и си роди едно момче, Владимир, което, като порасна изпълни желанието на баща ми Крум да отиде в САЩ и там да учи. Той замина за Америка със семейството си и се установи в град Бостън, където синът му Костадин и дъщеря му Наталия учат висше образование. Този аспект (☉☐☿ – Слънце квадрат Сатурн съвпад Лилит) като Слънцето е в Скорпион в 12 дом, което говори за смърт на родената от ухапване от отровна змия. Това стана през най-опасния период на живота ѝ от 30 до 50 години, по времето на слънчевия ѝ цикъл от 33 години, която година е най-хубавата в живота ѝ, когато Слънцето в същия ден и час идва на мястото си, определено в радика.

В 1936 г. Учителят спаси майка ми, ухапана от пепелянка, за да довърши работата си, определена за земята да доизплати кармата си, която имаше с Величка и Любомир. Смъртта, която я грозеше на нейната 33-годишнина в 1936 г. се подчертава и от (☉☐☿ || ☿) Слънце квадрат и половина Плутон и паралел Плутон и особено от ☉☐☿ (Слънце квадрат Лилит), който носи винаги смърт.*

* На стр. 961 и 962 представяме на скенер копие кръщелното ѝ свидетелство и документ, че името на осиновената Стоянка е променено на Стевка. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Същите аспекти отнеха живота на рождената ѝ майка Николина, при раждането на майка ми. Обикновено лошите аспекти никога не се повтарят в живота на човека, ако живее разумно, и особено ако е свързан с Бога.

Аз, който съм събрал майка ми и баща ми, имам съвпад на моя Сатурн с този на майка ми и на баща ми. Много силна кармична връзка, образувана в миналото и дошла да се разреши пред лицето на Бога – Беинса Дуно, с любов и хармония. Освен това Юпитер на баща ми прави съвпад с Луната и Юпитер на майка ми и с моята Луна в зодиакалния знак Риби. Това показва, че в християнската епоха, ние тримата сме се подвизавали като християни. Първоначално баща ми е бил патриций, военоначалник и гонител на християните и впоследствие става християнин. Майка ми е имала подобна история. Както споменах и Сатурн и на тримата съвпадат в зодиакалния знак Водолей. Това е силна кармична връзка, превърната в любов. Майка ми и баща ми ме обичаха много и винаги слушаха съветите, които им давах за живота. Този съвпад на Сатурн при тримата говори, че сме се подвизавали заедно в Русия, където съм бил един от най-известните царе. Ще обясня по-подробно въпроса за майка ни Стевка.

Учителят често посещава град Бургас. До 1912 г. е обикалял България и винаги е отсядал в дома на баба ми Величка, която го посрещала като Бога, като полагала всестранни грижи за Неговото отлично пребиваване. Баба ми е била основна учителка в град Силистра и много е обичала децата. Учителят вижда и добре знае за тази нейна любов и при поредно посещение в 1903 г. ѝ предлага да си вземе дете от черквата, където ги излагат за осиновяване и да го отгледа. Величка отива в черквата, където били изложени десетина деца. Величка се спира, разглежда децата и веднага посочва с пръст към едно дете и казва: «Това е моето дете, което преди 2000 години не можах да го отгледам.» Веднага се връща в дома си при Учителя и иска неговото позволение да го вземе. Тя е притежавала много силна интуиция. Учителят ѝ отговаря, че това дете е определено за нея, тя да го отгледа и възпита. Връща се в черквата, взима детето с име Стоянка и по-късно оформя документите. По-късно с позволението на Учителя тя променя името на детето на Стефка, а Учителят променя буквата «ф» във «в» – Стевка.

Преди 2000 години в християнската епоха баба ми Величка е била мъж и римски патриций, началник на римската войска. Тя получава заповед да преследва и залавя християните и без съд да ги изпраща на кладите, където да бъдат изгорени. По това време, след възнесението на Христос, аз съм бил ръководител на група от около 400 християни, с които заедно сме бягали от римляните и сме се криели в Галилейските гори (мястото на ума и мисълта). Величка се оказва много умна и хитра и ни залавя и ни изпраща на кладата да изгорим. (На Изгрева аз се срещнах с почти всичките тези приятели от тази епоха и се обичахме и си помагахме в живота. За тези връзки има астрологически признаци, които ги обуславят. Това бяха Методи, Галилей, Райна Калпакчиева, Неделчо, Петър Филипов, Стоянка и Колю Драгневи и много други – над 150 души, които съм ги изследвал.) След този варварски насилнически акт към приятелите и мен като християни, аз напуснах своята земна хижина и вече като дух се вселих във Величка, възлюбих я и накарах да стане християнка. Тя става християнка, приема Христовото учение и си заминава от този свят. Скоро се преражда в Палестина, като жена християнка. Там се омъжва и си ражда момиченце и при последвалите големи гонения тя е хваната и осъдена да изгори на кладата. Тя си заминава от този свят, като оставя дъщеря си на произвола на съдбата и не може да я отгледа. Оттогава сестра ми Величка има панически страх от огъня (тя е горяла и друг път – във Франция). Имахме примус, който като го палехме, избухваше нагоре със силен огън и сестра

* Вж. «Изгревът», том VII, стр. 453–455. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

ми избяга чак при салона и не искаше да се върне в бараката ни, докато не махнем този страшен примус. Това дете Стоянка (Стевка) е същото дете, което тя не може да отгледа преди 2000 години, и сега пред лицето на Бога, дошъл между нас в плът, ще довърши тази своя сериозна задача. Изтича кармичният период от опасния аспект (Слънце квадрат Сатурн) – непослушанието на Бога, и има още едно значение – говори за тежки раждания, причиняващи смърт на родилката и детето. Това става с майка ми Стевка, при раждането на второто ѝ дете, брат ми Костадин. Идва акушерка, детето излиза, но плацентата не се отлепя от детето и майка ми, която може бързо да си замине от кръвоизлив. Акушерката предлага веднага да вика хирург, да махне плацентата, при което си отива детето. Майка ми казва на баща ми Крум веднага да отиде при Учителя и да иска помощ от него. Той отива и чука на приемната. Учителят пита: «Кой е?» (Сякаш не знае отлично нещата.) Баща ми отговаря: «Крум.» Учителят отваря вратата и го пита какво има. Баща ми му обяснява, че плацентата при раждането не се отлепя и Стевка може скоро да си замине от кръвоизлив. Учителят му казва: «Намерете едно шишенце от 100–200 грама и накарайте Стевка да духне в него.» Баща ми веднага се връща вкъщи, дава ѝ шишенце, в което тя със сетни сили една духва и плацентата пада и остават живи и двамата – майка ми и синът ѝ Косю.* Господ колко умело скрива Своята безценна помощ и насочва ума на хората към шишенцето. Учителят казва: «Аз съм най-великият лекар във вселената.» Да, Той дава изпитите и лекува, когато човек поиска помощта Му. По-късно, след заминаването на баща ми, майка ми се тревожи за брат ми Костадин и се моли за него – беше стигнал с ранг на министър, главен директор на инвестициите в България. Пред разтревожената ми майка се явява Учителят и ѝ казва: «Аз помогнах на Косю при раждането му – и сега ще му помогна да влезе в правия път.» Това стана (описал съм го в биографията си).

☉Δ☿ (Слънце тригон Нептун) благоприятства родената да се развие духовно, понеже аспектът засилва интензивността на духовните ѝ вибрации и на аурата ѝ. Някои от родените под това влияние чуват хармониите на сферите. Майка ми чуваше музика от другия свят, но е невъзможно да се запише, да се запомни – остава само като ценна храна за душата. Тя може да бъде един отличен музикант. Това се предава на децата ѝ. Аз, при големите страдания, които минах в казармата, като излизах навън под открито небе и отправях погледа си нагоре, слушах концертите в невидимия свят, които се изпълняват от десетки хиляди певци и музиканти, застъпили цялата палитра от известни и неизвестни за нас инструменти, което не може нито да се запише, нито запомни или пък да се възпроизведе в тази пълнота и благост, с които ангелите музицират. Този аспект води до любов към окултното и един възвишен духовен живот. Това е велика връзка на Бога (Слънцето) с Божията любов (Нептун), чрез която може да се преобрази всичко в света. Майка ми започна да живее малко светски живот и започна да добива непосредствено знание от духовния свят. Понеже майка ми има (☿☽☿☿☿)Луна съвпад Юпитер, съвпад Селена в 4 дом в зодиакалния знак Риби, баба ми Величка проявява към нея Божията любов, която майка ми я носи дълбоко в душата си. (☿☽☿☿☿) Нептун латитюд Луна, животът на Стевка в обширния дом на баба ми Величка е бил толкова хармоничен и успешен, че новата ѝ майка правела всичко за дъщеря си. Купувала ѝ дрехи от Париж, последна мода, и я обличала като кукла. Любовта на баба ми Величка от преди 2000 години, събудена в този живот, е била толкова силна, че когато ще си заминава на 3 март 1918 г., неделя, изчаква дядо ми Кънчо да си дойде от беседа и да ѝ обещае, че ще се грижи за Стевка, докато е жив, както може и колкото може. Той веднага ѝ обещава и тя, успокоена, скоро си заминава. Дядо ми Кънчо изпълни отлично своето обещание, като се

* Вж. «Изгревът», том VII, стр. 458–459. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

☉Δ♄Δ♆ (Слънце тригон Юпитер, тригон Нептун) говорят за великата духовна среда, в която тя се е потапяла, живеейки на Изгрева, при силна връзка с Бялото Братство, което ръководи Вселената, и голямата Божия Любов, вложена в душата ѝ от баба ми Величка, а и тя я носи от миналото си. Тези два аспекта заедно със силната ѝ интуиция се проявяват след 33-та ѝ годишна възраст. Когато говорим за духовните ѝ връзки, подчертани от аспектите на Юпитер и Нептун със Слънцето, трябва да отбележим, че Слънцето ѝ в 12. дом в мистичния зодиакален знак Скорпион говори за много нейни велики приятели от древността, които винаги са ѝ помагали. Майка ми Стевка е била онази сунамка, овчарка, която спокойно пасяла своите овце по времето на царуването на еврейския цар Соломон, който, като минавал край нея, се влюбил в това бедно скромно момиче и ѝ предложил да я заведе в двореца си и да му стане жена. Тогава той е имал 300 жени и 600 наложници и всичките само принцеси. Тази проста, обикновена душа, се отказала от неговото съблазнително предложение, но нейният светъл образ останал да свети постоянно в съзнанието на Соломон до края на земния му живот и той продължил да я търси и при другите си инкарнации. След еврейския си период Стевка продължава развитието си в Египет, където много пъти инкарнира и учи Хермесовата наука. Ражда се като гордата Клеопатра и там се срещаме баща ми, брат ми Косю и аз с нея, като отношенията ни помежду ни и борбите, които сме водили за надмощие, са създали известни кармически последствия, които след хиляди години трябваше да разрешим в едно семейство пред очите на Бога, на Учителя Беинса Дуно. Аз съм бил син на Клеопатра и когато римляните нахлуват в Египет, аз отивам в Индия, където се срещаме със сестра Елена, която по това време е била жрица в будистки храм.

Ако разгледаме хороскопа на майка ми Стевка изцяло, ще забележим, че в него има четири планети в перихелий, много активни. Това са Слънцето, Луната, Меркурий и Марс. Значи тя притежава много силен борчески дух, дълбока всеобхватна душа, изпълнена с милосърдие, активен неизчерпаем ум, напълно хармоничен годе да разбира и прилага Волята Божия и силна воля за проявяване на доброто и любовта в живота ѝ. Съществуват и три ретроградни планети: Юпитер ретрограден, Нептун ретрограден и Плутон ретрограден. Те сочат, че майка ми ще развие със закъснение своите духовни качества, след 30-годишната си възраст, и тя умело ще ги скрива от околните и ще минава за най-проста, обикновена жена. Тези три планети ще намалят силата на проявлението си наполовина, което е много важно, особено за Плутон, който има доста отрицателни аспекти и почти няма да я засягат. Първо тя проявява силната си връзка с Бялото Братство, която я носи още от християнската епоха. След това появява и Божията любов към всички същества, които ни заобикаляха: кучета, котки, врабчета, гълъби и всичко, което се нуждаеше от нейната помощ. Плутон ретрограден е господарят на хороскопа, и с доста отрицателни аспекти, но силно омекотени, което говори за многото отклонения, които е правила като царица в развитието си. След заминаването на баща ми в 1976 г. тя промени изцяло живота си, като прояви напълно Божествената любов и повечето време прекарваше излъчена в другия свят, унесена във въображението си и постоянната си връзка със съществата от другия свят, като постоянно записваше разговорите си с тях.

На зенита МС на хороскопа на майка ми е знакът на Слънцето, Лъва, което говори за голямата светлина, с която се озарява нейното свръхсъзнание. В този царски знак родената няма никакви планети, което говори, че в миналите си инкарнации тя е ликвидирала всичките си карми, свързани с нейните прераждания и не идва на земята да плаща от този период с Лъв на Асцендента, а идва като окултен ученик със зодиакален знак Скорпион на Асцендента сега с голямо благородство и мисъл към всички хора, да им помага поне мислено. Много важно е че нейният Плутон е в секстил с Медиум Цели, което значително смекчава и оста-

налите 50% негативни енергии на Плутон, като дава силен ход на Божественото си съзнание да разрешава всичките си проблеми царски – чрез благородството, доброто и любовта. Лъв на МС, това е Бог, Слънцето в мавматарите – вратата, откъдето идват големите енергии от природата. 16° Лъв, това е Божието благословение, което обилно и постоянно протича през нейното свръхсъзнание, и тя непрекъснато изпълнява това, което ѝ казва вътрешното ѝ ръководство – изпълнява Волята Божия. Ще разгледаме всичките аспекти в хороскопа и ще преценим на каква степен на развитие е родената, дошла да работи за делото на Учителя на земята. Законът на земята е: Колкото по-издигнато духовно е едно същество, посетило 13-та сфера, толкова по-голяма част от кармата на земята поема, изразена в съответните негативни аспекти. Всички велики души, дошли на земята, са имали тежки задачи за разрешаване и предимно квадратури и опозиции в хороскопите си – Христос, Буда, Мойсей, Учителят.

Трудните аспекти в хороскопа на майка ми говорят за големите ограничения, които ѝ слага небето, за да може и тя като душа в почивка да се занимава с делото Божие на земята. Като разгледаме аспектите, които я свързват с духовния свят – деклинациите, забелязваме, че 8 са южни (S) и дават силен ход на Божествената любов в нейната духовна същина, но самата планета на Божествената любов – Нептун, има северна деклинация (N), също ангелската и човешката любов – Венера. Това означава, че първо трябва да се пробуди в съзнанието ѝ Божествената Мъдрост – Уран, но пак с помощта на любовта, за да може да разбира Словото и Писанията, за да ги прилага правилно в живота си. Значи човешката любов, която е табу за Стевка и ангелската, Венера, и Божествената любов Нептун, трябва да се проникнат първо от Божествената мъдрост, за да узреят в ума и плодовете на знанието и да излезе от илюзиите на човешкия живот. Виждаме и аспектите, които я свързват с Божествения свят – латитюдите са 6 южни (S) и 2 северни (N). Това означава, че в нейния Божествен живот човешката, ангелската и Божествената любов са в пълен синхрон, в пълен консонанс, и с тях тя може да постигне всичко, което пожелае във всичките светове. Северни латитюди са тези на Луната и Меркурий. Небето ѝ обръща внимание да озари душата си с Божествената мъдрост и да излезе от затворения чертог, в който понякога попада, водена от силните си чувства, и да приеме Бога в душата си чрез Неговата мъдрост. Умът ѝ – Меркурий, секретарят на Боговете, който посещава всички богове, не трябва да носи в себе си никаква тъмнина (никакво чувство или желание), с които ще бъде спиран на границата на света на светлините, където Учителят Беинса Дуно обитава и към Когото всички ние се стремим с пълна вяра, надежда и любов.

Д п ♀ ♂ ☿ ♁ ♃ ♄ ♅ ♆ ♇ ♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓ ♔ ♕ ♖ ♗ ♘ ♙ ♚ ♛ ♜ ♝ ♞ ♟ ♠ ♡ ♢ ♣ ♤ ♥ ♦ ♧ ♨ ♩ ♪ ♫ ♬ ♭ ♮ ♯ ♺ ♻ ♼ ♽ ♾ ♿ ♂ ♀ Lat. ♀ ,♂ ,♀♂ ✕ ♂ (Луна в перихелий опозиция Венера, съвпад Юпитер, полуквадрат Сатурн, квадрат Уран, квадрат Плутон, паралел Венера, латитюд Венера, Марс и Нептун, съвпад точката на щастието и секстил Хирон). Луната ѝ е в 4 дом. Добре съчетана, показва добри условия в брака и семейния живот, особено в края на живота ѝ. Ще прави много физически опити. Осведомява за чести промени в местожителството. Луната в зодиакалния знак Риби дава схватлив ум, плодоносно въображение, безгрижен характер, непостоянство и склонност да възбужда съжаление върху себе си. Склонна е повече да мечтае, отколкото да действа (животът ѝ се обърна обратно). От това инертно състояние следват мъчнотии и изпитания, разочарования, които постоянно ще съпътства живота ѝ. Много чувствителна и често стига до медиумизъм. Обича всичко, което възбужда чувствата ѝ. Обича и доста да говори. Може да бъде добър музикант. Луната наранена в зодиакалния знак Риби – любовните ѝ отношения ще я водят към скърби.

» ♂ II Lat. ♀ (Луна опозиция, паралел, латитюд Венера) указва за брачни неприятности и силни разстройства на телесните ѝ функции, също храносмилателни разстройства. Лошо кръвообращение. Пълно неразбирателство с жените и сестрите в Братството.

♃ ♃ (Луна съвпад Юпитер). Това е един от най-хубавите признаци за успех и щастие изобщо в живота. Благоприятства за придобиване на богатство и вкушване от всичките луксове на живота. Дава щастлив и сполучлив брак. Ще има добро обществено влияние и уважение от всички, които са около нея. Има весел, оптимистичен характер, благороден, с открито сърце. Тя е гостоприемна в най-висока степен, и привързана и дейна към човеколюбиви начинания. Има свободолюбив дух и уважава възгледите на другите, даже и на тези, които са съвсем различни от нейните. Ще обича пътуванията, удоволствията и винаги ще бъде пълна с жизненост. Има вкус и разбиране за музиката. Този аспект говори за силна връзка и постоянно покровителство от страна на Бялото Братство. Нейната Луна 19°49' в Риби съвпад Юпитер са точен тригон със Слънцето на Учителя – 19°15' в Рак, с Венера на 17°19' в Рак и Меркурий на 12°06' в Рак. Това говори за една дълбока мистична вътрешна връзка с Учителя от векове, която продължава и сега, в тази инкарнация, в която сме дошли пред нозете на Учителя Беинса Дуно. Това е една силна връзка със свръхсъзнанието на Учителя и неговите безгранични, неизчерпаеми духовни и материални енергии. Затова Стевка напусна всичко светско, и богатството, което се падаше от майка ѝ Величка, и се отдаде в служене на Бога, на делото на Учителя.

♄ ∠ ♄ (Луна полуквадрат Сатурн). Това е вторият признак за един тъжовен живот на майка ми, който се дължи главно на нейната меланхолична и безпокойна натура, която създава около себе си мрачна атмосфера. Ще изпитва мъчнотии от страна на условия и хора, представени от Сатурн, главно от сестри в Братството. Лесно ще губи богатството, което има и много мъчно ще припечелва средствата. Ще прекара голяма част от живота си в нужда и лишения. Ще има врагове и може да бъде жертва на злословие. Трябва да промени характера си, да стане деликатна, устойчива и мека в обхода спрямо околните. Аспектът е много злотворен за здравето, като дава неправилности в половите органи. Сатурн препятства всичко, което е свързано с развитието, образованието ѝ, което се прекъсва, и приятелството с братята и сестрите, с Братството.

Д □ ♃ (Луна квадрат Уран) я прави ексцентрична и много чувствителна. Лесно избухва и се сърди на неправдите. Обича истината. Мъчно ще намира работа и няма да може да се задържа дълго време на нея. (Била е основна учителка в с. Армени, Габровско, и я уволняват като дъновистка.) След това е учила и не е работила. Този аспект, понеже Уран е във втори дом, говори за финансови неудачи и оскъдица от средства.

☾ ☐ ♀ (Луна квадрат Плутон) прави родената податлива на всевъзможни заболявания. Понеже Плутон е ретрограден, той намалява наполовина своите отрицателни сили и много слабо влияе, почти остава пасивен. Иначе аспектът говори за големи недоразумения в семейството, нещастен или невъзможен брак. Такива прояви не е имало в семейството ни.

Д Lat. ♀, ♂, ♀ (Луна латитюд Венера, Марс и Нептун). Това показва, че от Божествения свят към душата на Стевка постоянно текат силни токове от човешка и ангелска любов (Венера) и от струите на Божествената любов (Нептун). Тази всестранныа любов е подсилена от силни волеви подтици и активна проява на волята ѝ (Марс), което води до бързи постижения в живота. Обхваната цялостно от любовта на трите свята, майка ми лесно е решавала мъчните ѝ проблеми, съпътствали живота ѝ.

♀ ☿ ⊙ ♀ (☿ ♀) ✕ ♂ Δ ♀ || ♄ (Меркурий в перихелий съвпад Слънце, полусекстил и съвпад Венера в разменени знаци, секстил Уран, тригон Плутон и паралел Юпитер). Меркурий в 12. дом, добре аспектиран, дава на родената дух, способен да прави изследвания – окултни и мистични. Меркурий изгрява на Асцендента преди Слънцето и той носи светлината на Духа, която ослепително блести в ума на родената, и тя не прави грешки, много е практична и лесно се

това хубаво чувство – любовта, понеже бързо намира кусурите на този, когото е обикнала, и скоро охлаждава към него. Аспектът говори и за непослушанието, което тя е проявила в минали инкарнации към Божията истина, с която тя трябва да свърже неразривно своя живот.

♀ Lat. ♃, ♁, ♆ (Венера латитюд Луна, Сатурн, Нептун) показва, че от Божествения свят към нейната човешка и ангелска любов (Венера) постоянно текат струи от духовни енергии, идващи от душата ѝ (Луната), от света на Божията правда (Сатурн), от Божествената любов (Нептун), която обединява цялата любов в едно и се извява в пълнота и благодост в майка ми. За разлика от Меркурий – ума, който има отлични аспекти, и Венера – сърцето има на физическото поле само отрицателни аспекти и човешката любов е табу за нея, както казах, но цялата любов, съединена в едно и протичаща през тялото на Стевка, ѝ помагаше постоянно в трудния живот, който прекарваше на земята.

♂ ♃ ♄ ♅ ♆ ♇ ♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓ ♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓ Lat. ♃ ♄ (Марс в перихелий квинтил Юпитер, полуквинтил Сатурн, съвпад Уран, опозиция Нептун, опозиция Плутон, паралел Уран, латитюд Луна и Юпитер).

♂ ♃ ♄ (Марс квинтил Юпитер). Юпитер носи консервативност и достойнство, които, свързани с огъня на Марс, дава голям ентузиазъм и способност да вдъхва и на другите хора същите чувства. Това прави характера ѝ благороден, искрен и почтен, без заобикалки, може да печели и много пари, но лесно и бързо да ги харчи, под въздействието на Марс, намиращ се във втори дом. Понеже Марс е в зодиакалния знак Стрелец, а господарят на знака Юпитер е ограничен по отношение на разходите, в края се получава един идеален характер за родената – нито много щедра, нито много пестелива. Затова Стевка много умело се справяше с дефицитния бюджет на семейството ни, като купуваше най-важното, необходимо за всички ни. Понеже Марс управлява хемоглобина на кръвта, фактор за здравето и жизнеността, затова хубавите му аспекти с Юпитер увеличават червените кръвни телца и майка ми се радваше на добро здраве, голяма жизненост и силна закалка в живота.

♂ ♃ ♄ (Марс полуквинтил Сатурн) дава на родената подвижна природа, решителност и способност за напрегната работа и продължителна деятелност, от което тя често придобива необикновени резултати. Тя може да осъществява неща, които са невъзможни за други хора. Може да се издигне в живота на висока служба (понеже гледаше децата си, това нещо не се осъществи). Ценена е заради способностите си, но не е била обичана, понеже характерът ѝ е труден и упорит. Стевка имаше устойчива физика и общо взето добро здраве.

♂ ♃ ♄ (Марс съвпад, паралел Уран). Дава буден и ексцентричен характер, военен човек, воюващ на думи и дела. Много упорита и твърда. Върви напред във всяко дело, което тя си е определила. Аспектът показва прелъстяване, което е станало в отношенията на майка ми с баща ми. Този съвпад в зодиакалния знак Стрелец я прави голям фанатик против установената религия и попската система, срещу които се е борила. В резултат на това след 2-годишно учителстване е уволнена.

♂ ♃ ♆ (Марс опозиция Нептун) придава на родената груб, чувствен характер, импулсивен и много войнствен. Проявява фанатизъм на антирелигиозна почва срещу съвременната религия и устоява докрай на своите убеждения, свързани с новото учение.

♂ ♃ ♇ (Марс опозиция Плутон) дава силно разрушителни елементи в живота на родената. Положението се спасява от това, че първо Плутон е ретрограден и пасивен в проявите на злите си сили и второ Марс е в зодиакалния знак Стрелец, ръководен от Юпитер и майка ми проявява и трансформира своите големи сили в работа за братството за общото дело. Стевка не се поддава на низшите влияния на Плутон, от които хората с такъв аспект стават пияници и най-големите гастро-

номи, а тя пиеше гореща вода и чай и се хранеше с обикновена вегетарианска храна, като ядеше малко. Тук е пръстът на Учителя, Който промени хороскопа ѝ в 1936 г. и ѝ направи нов, с положителни аспекти. Тогава Стевка пое част от товара и отровите на Учителя и Той я благослови и продължи живота ѝ на дотации.

♂ Lat. ♃ (Марс латитюд Луна, Юпитер). Тези латитюди показват, че от Божествения свят се грижат да омекотят войнствените ѝ марсови енергии, като внасят в нея чрез душата ѝ дълбок вътрешен мир и благодарност към Бога за всичко, което се случва в живота ѝ. Силните вълни от Божествения свят от ангелската мъдрост (Юпитер) подобряват материалното ѝ положение, което често пъти беше критично и отвори ума ѝ да разбира Словото и очите ѝ да виждат многото светли същества, които я обкръжават и работят заедно с нея, като постоянно ѝ помагат в живота.

♃ R Δ ⊙ ♂ ♀ Lat. ♂ ♂ ⊕ (Юпитер ретрограден тригон Слънце, съвпад Луна, квинтил Марс, тригон Нептун, паралел Меркурий, латитюд Марс и съвпад точката на щастието). Юпитер ретрограден се намира в 4. дом и говори за семейно щастие и реализиране на желанията за дома и особено във втората половина на живота ѝ. Ще има голям успех в месторождението и държавата, в която се е родила. Ще получи голяма и пълна помощ от родителите си. Ще има и наследство по права линия (милионите, които трябваше да получим като дял за баба ми Величка от капиталите на семейство Заимови, от които ние се отказахме). Всичките ѝ сделки в живота ще почиват на здрава основа и ще се развиват безпрепятствено. Ще има нужните средства и условия за един добър живот, особено към края на живота си, обичана от децата си, почитана от много братя и сестри. Животът ѝ ще протече спокойно, без резки промени, и тя ще го завърши сред кръг от приятели, които ще ѝ помагат. Юпитер в Риби дава милостив, състрадателен и гостолобив характер, готова да служи на париите (бедните) в обществото. Тя е ангел на състрадание надвесила се над всички телесни, душевни и духовни страдания на приятелите. Болните я познават много добре. Притежава изключителна чувствителност и е изложена на непрекъснатото духовно въздействие на невидимия свят. Тя е помогнала на много болни хора и стана верен последовател на Учителя и точен изпълнител на учението, което Той донесе на земята. От малка тя обича много музиката, изкуствата, литературата. Нейният Юпитер е 13°22' в Риби, точен съвпад с моята Луна на 14°22' в Риби. Това говори за една много силна връзка между нея и моята душа от християнската епоха. Аз съм положил душата си за нея и тя от римски патриций (мъж) е станала християнка, подобно на Величка. Чрез духа си съм се вселил в нея и съм обърнал съзнанието ѝ към Бога, Който тогава присъстваше в царството на евреите. Нейният Юпитер е в точен тригон с МС на Учителя, тригон с неговия Меркурий, тригон със Сириус и тригон с Венера на Учителя. Това показва, че тя постоянно е черпела енергии от този велик неизчерпаем извор на живота – Учителя Беинса Дуно, ръководителя на Вселената. Понеже Юпитер – връзката ѝ с Бялото Братство и с Учителя – има само положителни аспекти, Стевка е била винаги под покрива на Всевишного и Учителят е участвал непосредствено отблизо при разрешаването на всичките ѝ трудни и опасни положения в живота ѝ. Такава силна двустранно положителна духовна връзка рядко се среща и тя даде своите отлични резултати в развитието на бедното ни семейство на Изгрева. Трите деца завършиха висше образование, а аз останах в почивка – да работя за Делото Божие. Желанията на майка ми към децата и особено към дъщеря ѝ Величка, която е преродената нейна майка – баба Величка, се сбъднаха. Добрата подготовка, която майка ми имаше по френски език от университета, премина във Величка и тя отиде преподавателка по електромашини и апарати в Тунис на френски език, след което отиде да живее

XXIV.

Документи на Стевка Няголова

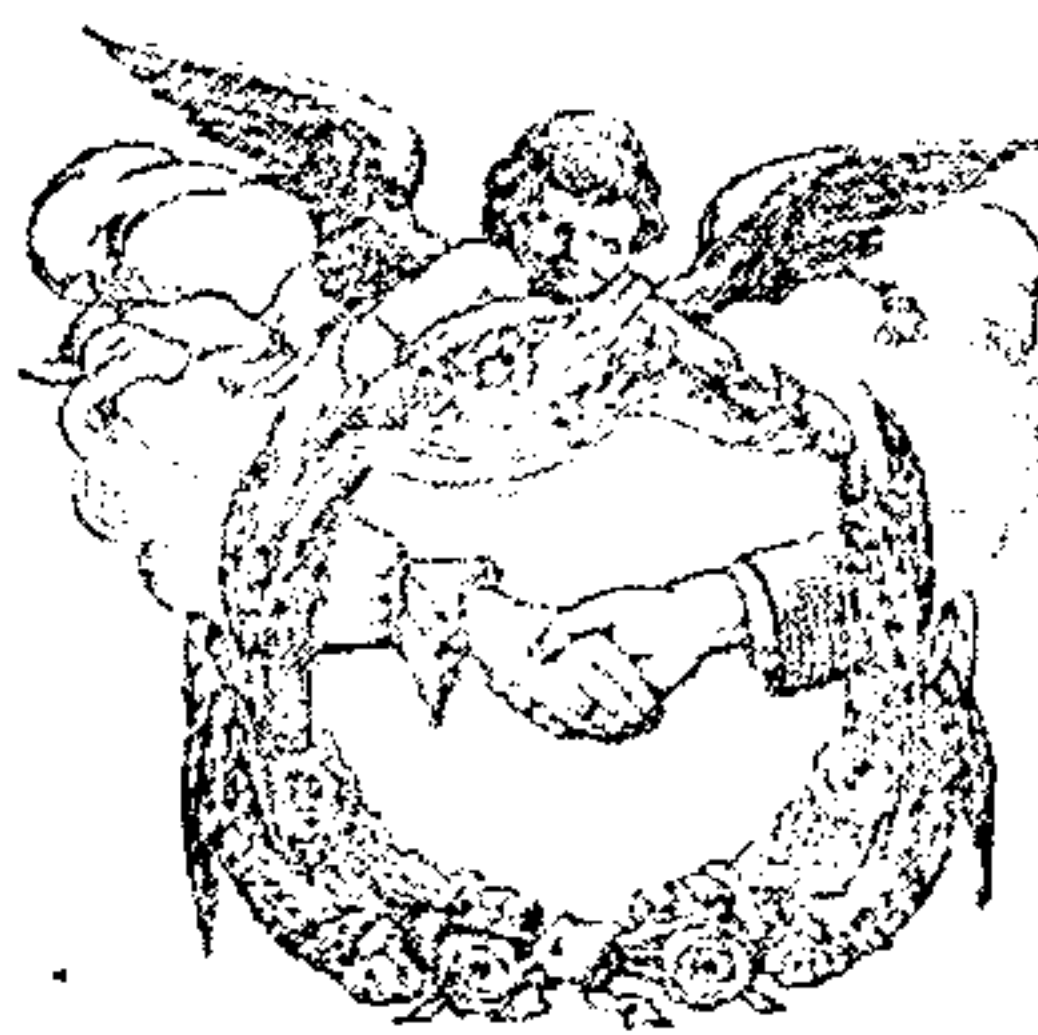
СВ. СИНОВА

ПО БЪЛГАРСКИТЕ ЦРКВИ

5 ЛЕВА 5

БЪЛГАРСКА ЕКЗАРХИЯ

СВИДѢТЕЛСТВО ЗА ВЪНЧАНИЕ

Епархия *Соф.* Държавна *2891*
 Окръжие *Соф.* по квнт. № *2891*
 Околия *Соф.*

№ *27* Вр *1238*
 Въ *22* децъ на мѣсца *май*
 отъ хиляда *четестотинъ тридесетъ и* *внѣдъ* лѣто,
 вѣнча се *Крумъ Ив. Нягуловъ*
 изъ *г. Силистра* на възрастъ *28* г.,
 на *второ* вѣнчило, съ *Стефката К. Стойчева*
 изъ *г. Бургасъ (с. К. Киче)* на възрастъ
28 г., на *второ* вѣнчило, при свещенодѣйствието
 на должъ подписания свещеникъ *Илифранъ Казаровъ*
 служащъ въ църквата *Св. Вм. Владимиръ*
 и свидѣтелството на кума *Александъръ Замковъ*
 изъ *г. Софийъ*

За увѣреніе дава се настоящето свидѣтелство, потвър-
 дено съ надлежащия печатъ и подписъ:

Епархійски свещеникъ *И. Казаровъ*

1. Свидетелство за венчание на Крум Няголов и Стефка Стойчева

БЪЛГАРСКА ЕПАРХИЯ

СВИДѢТЕЛСТВО ЗА СВЕТО КРЪЩЕНИЕ

№ 2

Вр. 33

Въ 19 день на октомври мѣсеца отъ хилядо
деветстотинъ и трети година роди се
въ Село М. Клеу Сивковска Епархия отъ право-
славни родители: Нанка Келова и законната му съпруга
Николка Василева отроче отъ Мекен полъ,
което се кръсти днесъ отъ долъподписанный свещеникъ

въ прихода на църквата Св. Параскева и
се именува въ светото кръщение Стефка и въсприя
отъ свещената купель отъ Марина Тимева

За утвърдение се дава настоящето свидѣтелство.

26 октомври 1903 г.

Ис. Ф. Васил. Цариградъ

ПРОКУРОРСКИ НАДЗОРЪ

ПРИ

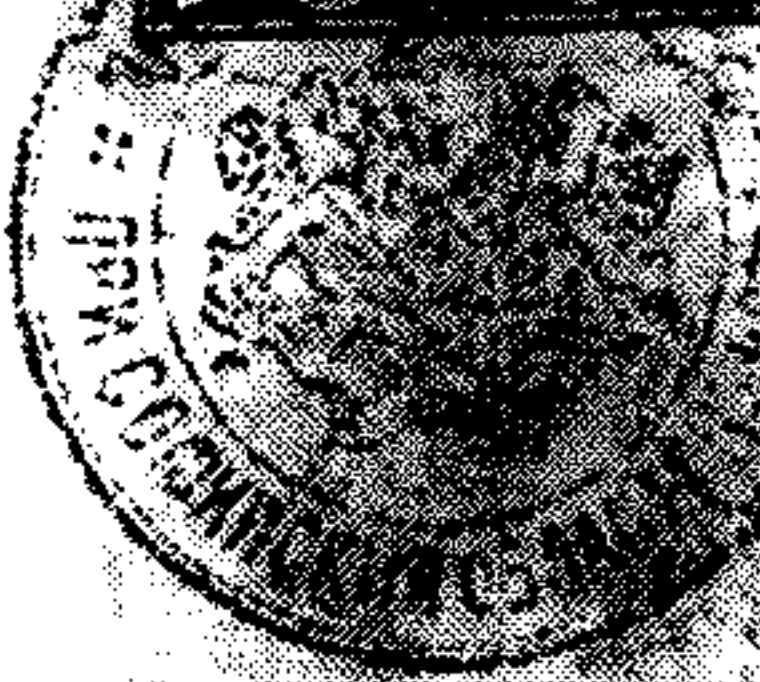
СЪДЪ

№ 5528

1938 г.

Гр.

Варна

ПРОСТОВЕЩЕНИЕ.

На основание писмото на г. Прокурора при
Бургаския областен съдъ, отъ 18 ноември 1938 г.
подъ № 11804, прокурорския надзоръ при Софийски
обл. съдъ, на Стефанка Коста
Крумова

Иванова

ка Паунко.

с. Казан Клисе,

Велюва и Никулина. Засилива, по усыновление: Коста
динъ П. Стойчевъ, не е осмислена.

Името ѝ отъ Стоянка, както е по кръщелното
свидетелство, на Стефанка е доказано съ преписъ
отъ определение подъ № 276 отъ 9 априлъ 1918 г.
на Бургаски окръженъ съдъ.

Настоящето се дава за да ѝ послужи при
постъпване на служба.

СЕКРЕТАРЪ:

3. Второто име е Стефанка, което тя преправя на Стефка

Н.

М. П.

Т Ж Р Н О В С К А

Опиржна училищна инспекция

№

192 г.

гр. В.-Търново.

До Госпожо

Мариана Стойчева

ул. Стобеловска № 19

гр. Търново

Съобщавам Ви, Госпожо, че със заповед № 256 от 14. X. 1921 г., основана на чл. 72 от закона за Нар. Просвещение и постановлението на училищното настоятелство в с. (гр.) Армени, околия, Търновска, под № 3 от 9. X. 1921 г. Вие се назначавате, считано от деня, когато поемете длъжността, при първоначал. училище в с. (гр.) Армени, околия, Търновска, като редовна първоначална учителка от категория IV-51, клас X, с 880 лева месечна заплата.

Пригответе незабавно всички документи, нужни на пунктовия учител. При стъпване в длъжност съставете акт, който с тях документи веднага предайте на същия.

Препис от акта дайте и в инспекцията.

Инспектор:

Секретар:

До Г-на Председателя на уч.д. настоятелство введно с препис от утвърденото постановление, за явяване.

4. Назначаване на Стефка Стойчева за първоначална учителка

Габровска Сколия
с. Армене
Бълг. Народно Първоп. Училище
№ 23
... (с. Армене) ... 1926 г.
с. Армене.

У В Е Р Е Н И Е

Стефана Стойчева е редовна учителка при първоначалното Българско Училище въ с. Армене Габровско подведомствено на М-вото на Н. Просвещение.

Среду представение на настоящето въ долубначените станции да се снабди съ билетъ по Б.П.Ж. 73 2 наизлени цени отъ Ж.П.Ст. Габрово до Ж.П.Ст. София и обратно отъ Ж.П.Ст. София до Ж.П.Ст. Габрово.

ГЛАВЕНЪ УЧИТЕЛЪ:

9. 11. 1926 г. НА УЧИТЕЛЯ:

Застъпникъ: Настоящото е валидно три месеца отъ датата на издаването му и то ако носителя му притежава и легитимационна карта или откритъ листъ съ фотографията му, издадени отъ некая тържавна, Окръжна или Общинска властъ. Уверението се взема отъ влаковия персоналъ когато наближи да се свърши пътуването на вѣжане.

5. Удостоверение, че Стефка Стойчева е редовна учителка
въ с. Армене, Габровско

**До Господина ПРЕДСЕДАТЕЛЯ на ДИСЦИПЛИНАРНАТА КОМИСИЯ при Търновския
Окръжен Училищен Съвет.**

М. И. П.
11 III 1926
БРНОВО

О В В И Н И Т Е Л Н Ъ Д О К Л А Д Ъ
на Търновската Окръжна Училишна Инспекция по следствието дъло на сжката средна учителската въ о. АРМЕНИ, Габровска околия, СТ. СТОЙЧЕВА за нарушаване религиозните чувства на населението и дъволене учениците въ църква.

По поводъ постановлението на училищното настоятелство въ о. Армени, Габровска околия, и явлението на жителитъ при сжкото село отъ 16.І.т.г. среду учителката СТ. СТОЙЧЕВА е произведено следствие, отъ което нацъйо се установява:

1. Ст. Стойчева не убедила е призрака на ДЪНОВИНА, което сама признава /№ 12/.

2. Сжката не водила релігиозна дѣлата въ църква, а само по веднѣжъ въ годината, на празника "ВЪВЕДЕНИЕ", но се хразела, нито причастявала /св. № 6 и 10/.

3. Говорила, че следъ 10 год. не ще се признаватъ ко-вече църквитъ и свѣщенитѣ.

4. Разпространявала книги отъ дъновизма и убедила въ това учение единъ ученикъ отъ Севляевогo педагогическа училище /св. № 7, 8 и 10/ а въ училището приписвала лекции на Дъновъ /№ 9 и 11/.

Съ тази си дѣйностъ учителката Стойчева се е провинила въ нарушение чл. 69 отъ З.Н.П. и § 46 и 146 отъ Н.Н.О.У., които е нарушавала религиознитѣ чувства на населението и се крива предъ са учешкото дѣло, поради което инспекцията я прѣдава за сждено отъ окръжната дисциплинарна комисия, като пока наказанието ѝ по чл. 74, буква "а" отъ З.Н.П. - УВОДИВАНЕ ОТЪ ОБЩИНАТА ЗА ЕДНА ГОДИНА.

Стойчева е учителка на трета година, до сега не е наказвана.

5. Обвинителен доклад, че Стефка Стойчева е дъновистка

МИНИСТЕРСТВО НА ТЪРГОВИНА И ПРОМИСЛОВИТЕ

№ 1000/1926

30 IX

ТЪРНОВО

До госпожица

СТЕФАНА СТОЙЧЕВА
бивша у-ка с. АРМЕНИ, Габрово
ул. "Скобеловска" № 19.

гр. ГАБРОВО.

Съобщава Ви се, Госпожице, че въз основа на чл. 74, ал. IV от З.Н.П. и съгласно решение то на Висшата Дисциплинарна Комисия при Министерството на Нар. Просвѣщение дъ заповѣ № 1852 отъ 15.XXVII т.г. същото Ви уволнява за една година отъ всички нѣхъ АРМЕНСКАТА училищна община отъ 14.IX.т.г., съгласно чл. 74, ал. I, буква "е" от З.Н.П. защото сте извършили религиозните чувства на населението, , като сте се увлекли и разпространявали сектански заблуди съ което сте нарушили чл.чл. 69 и 70 отъ същия законъ

Stefka

6. Съобщение до Стефка Стойчева, че е уволнена заради сектантски заблуди

XXV.

Писма от Величка Няголова до Вергилий Кръстев

1. Братът е цяла легенда – писмо от 21.10.2002 г.	967
2. Две песни чрез Величка Няголова за Любомир Лулчев	970
3. Биографични данни за Любомир Лулчев – писмо от 21.10.2002 г.	974
4. Спомени за Мария Шопова и Иван Бойчев – писмо от 11.02.2003 г. ...	976
5. За Ярмила Менцлова – писмо от 13.02.2003 г.	977
6. «Изгревът» ще се изучава в бъдеще – писмо от 14.03.2003 г.	980
7. Защо се променя Паневритмията? – писмо от 29.04.2003 г.	982
8. За Паневритмията	983
9. Ноти на скенер	984
10. Лъжеучителят Михаил Иванов от Франция	988
11. За Иза Перец – жената на снимките в «Изгревът», том XIX	989

1. Братът е цяла легенда – писмо от Величка Няголова до Вергилий Кръстев от 21.10.2002 г.

Бог е Любов!

21.10.2002, France

Здравей, Вергилий!

Получих писмото ти, с всички обяснения, както и последния том на «Изгревът». Много ти благодаря. Огромна работа вършиш и няма кой друг да я свърши! Да си благословен от Бога и Учителя! Всеки ден се моля за тебе да си жив и здрав още дълги години, за да свършиш огромната си работа! А да имаш и пари, че е много скъпо издаването! Бог се грижи за тебе и ти помага! Радвам се и за концертите-рецитали, които организираш! Браво! Бог е с тебе!

Колкото до материала ми за брат Любомир Лулчев, ще кажа, че е личен и много дискретен. Оставям те да прецениш дали ще го включиш и как.* Аз от моя страна, избягвах имена, има най-вече майка ми, аз и синът ми Благовест. Защото чрез мене говореше братът. И най-вече е давал съвети за мене и моя труден живот в този период. Много ми е помагал. Говорил е и на майка ми, много нежно и с любов, като все ѝ е помагал. Тя трудно преживя заминаването на баща ми Крум през 1976 г. И всяка година на годишнината му едва ожи-

* Този материал е изваден от касетофонен запис, от 7 касетки, странирани като страници от «Изгревът» от 110 страници, разработен по заглавия от мен и подготвен за печат. Поради големия обем на този материал, той засега не се включва. Озаглавен е «Братът е цяла легенда». (бележка на съставителя Вергилий Кръстев)

вяваше. Този велик брат ѝ помогна да добие свобода на душата си и да продължи да живее за славата Божия, но вече като свободна душа. Много помагаше и на сина ми Благовест, като го наричаше «моя приятел». Много от говоренето му е в стихотворна форма и трябва да се даде така. В тези негови речи от отвъдния свят няма пропаганда, защото са лични и никой досега не ги е чул. Така че те не са нито за слава, нито за чест и почит, защото има и много критика, както и много стимул и подтик за успех в трудностите. И всичко е пропито с много човечност и любов! Някога говори и Учителят! Че защо не? Той е жив горе и когато реши, се изявява, особено когато някой от учениците Му е в трудност и в беда! А също и при някой специален случай – като празник! Че Той винаги е във връзка с учениците Си, над които бди и ги ръководи!

Има и някои разходки в Астрала – приеми ги като видения или сън! Важното е, че те разкриват донякъде живота горе, в невидимия свят! Че нали всички големи писатели, и Виктор Юго, и Жул Верн, така са писали, като са имали видения за бъдещето?

Има и някои закони и обяснения от брат Лулчев, и то много важни закони и принципи! И за горе, и за физическия свят. И ако тези «разговори» допълват образа на този велик брат Лулчев – нека да се включат! Стига се е говорило лошо по негов адрес! От разговорите се вижда неговото високо ниво горе, ранга му, безпределната му преданост към Учителя, като разкрива и своя вътрешен живот, за който никой не знае. И че е бил готов и в ада да влезе и да срази тъмните сили, които са искали да смущават Учителя и Неговата работа. Вижда се безпределната му вярност и преданост към Учителя и любовта пък на Учителя към него. Та този брат много години (почти 20 години) все край майка ни беше и то 24 часа в денонощието. И неуморно ѝ помагаше в беди и съветваше. А колко е помагал и на мене!* То се вижда от разговорите. Защото аз бях в много трудно положение в брака си и се разболях и имаше опасност и за живота ми. Така че аз много благодаря на този брат Лулчев за помощта му и съм длъжна да изтрия позора над него.

Правил бил грешки! Да! Вярно е! Че кой не е правил? И колкото повисоко стои човек, повече и грешки прави. Но този брат е бил връзката на Учителя с обществото и с правителството. И защо не някой друг, а той? Учителят го е избрал като най-подходящ! И това уважение към Учителя! Събувал си е обувките, когато е влизал в приемната Му, и когато Учителят му е давал някаква важна задача, винаги е козирувал като военен, с чувство на отговорност: «Слушам, Учителю!» На него Учителят е възлагал едни от най-трудните задачи. Връзката с царя, с някои министри и генерали, също и при спасяването на евреите. Учителят казва: «Доведете ми Лулчев!» И на него възлага задачата веднага да намери царя и да се отмени заповедта за отвеждането на евреите в Полша. И тук брат Лулчев изпълнява «отлично» задачата. И България е единствената страна, която спасява евреите от смърт.

А колко комунисти спасява от смъртта този чуден брат! Едната от тях е Цола Драгойчева, която за «благодарност» по-късно потвърждава осъждането му на смърт, като близък с Двореца. Кой друг е направил толкова много за страдащите и гонени комунисти?

Освен това, този брат е имал огромни знания по окултизъм, хипноза, френология, астрология и ясновидство. Владеел е природни сили и лесно се е справял с враговете си. Те са треперели от него. А и досега има хора, които се страхуват дори името му да произнесат. Умеел е с пръчка да намира води – силен магнетизъм е имал.

Освен тези си качества и култура, той е бил и писател, и поет. И сега, и сега, много от разговорите си ги дава в стихотворна форма. В моя албум-

* Вж. «Изгревът», том VIII, стр. 543–547. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

книга от песни има една песен – «**В планината**», която директно той ми я даде, и се говори в мъжки род. А песента «**Възкресение**» написах според малката му книжка «Възкресение» и я посветих на него и неговия светъл път. Сигурно с удоволствие някои са прочели романите му «Генко Орлето», «С Христа», «При адепта» и много други. Прилагам фотокопие на тези две песни.*

На «Изгрева» имаше един брат, казваше се Аню**, военен ли беше, не помня. Живееше със сестра Симаня. Той беше събрал огромен материал за брат Лулчев и искаше да издаде книга за него. Но после какво стана, не знаей, милицията ли му взе материалите – нищо не издаде.***

И още – кой е този ученик на Учителя, тъй верен, който преди изпълнението на смъртната си присъда повиква Учителя на разговор, там, в килията на затвора, и Учителят идва и братът му казва: «Учителю, ще направя каквато е Волята Божия». Какво смирение! И когато Учителят му обяснява, че може да се спаси, но ще трябва да се преражда още два-три пъти, за да ликвидира с кармата си, а ако приеме насилствената смърт, заплаща кармата си, брат Лулчев веднага приема по-трудния път, а именно смъртта. И още същата нощ, след полунощ, присъдата е изпълнена. И понеже братът е имал много приятели, някои са го издърпали в коридора, за да го спасят, казвайки: «Ти ни спаси от смърт, сега ние – тебе!» Но той отказал, верен на решението на Учителя, като казал: «Не, аз с групата ще вървя!» И успява да отвори очите на всички осъдени на смърт с него, да не се плашат, и ги подготвя за невидимия свят. **Та този брат е цяла «легенда»**. Дава часовника си на войника, който ще стреля в него, и му казва: «Да свършиш добре работата си и да не трепери ръката ти!» А на групата осъдени чрез разстрел казва: «Братя, не бойте се! Сега сме тук и само след миг ще сме в Невидимия свят и аз ще ви водя!» Какъв пример на безстрашие и героизъм! На себеотрицание! И на вярност на Учителя! Моите думи са бедни да опишат този героичен и светъл път на брат Лулчев, но смятам, че с тези няколко семпли редове за него ще се прекрати завинаги злословието по негов адрес. А може би е и от завист! Че кой друг в това Братство свърши толкова много работа за Учителя? Отговорете на този въпрос.

С уважение: Величка Няголова

Забележка на съставителя Вергилий Кръстев:

Според разказа на Тодор Маринчевски е имало един агент на милицията, художник, изпратен при Йордан Андреев и се е внедрил при него, като негов близък. Той е знаел, че Аню подготвя материали да пише биография на Лулчев. Накрая го предава, прави му се обиск и му се взимат всички материали от милицията. Аню знае кой е предателят, защото предварително го е предупредил, че тук се заплаща с живот и смърт. Минават 6 месеца след обиска и внедреният агент, бивш познат, отива при Аню да му иска прошка. «Аню, аз те предадох. Аз съм агент на полицията. В момента съм болен от рак и ми дават 6 месеца живот. Съжалявам за това, което сторих.» Аню е мълчал. Онзи си отишъл и след 6 месеца умира. Аню продължава да живее, разказва случая на Маринчевски и аз го предавам, за да се знае колко струва предателството, както на Изгрева, така и в живота на хората. Според Учителя най-строго се наказва шпионинът, както на земята, така и в невидимия свят. Прощка за него няма. А аз шпионите ги заварих, и сега са около мен и в мен! Как така? Ето така. Виждам, че присъствуват.

* Прилагат се на ксерокс-копие тези две песни от стр. 123–124 и стр. 222–224 от «Песни» на Величка Няголова. ** Аню = Йордан Андреев. Вж. «Изгревът», том VIII, стр. 615, 619; том XX, снимки 50–51, 63б, 64а, б; том XX, стр. 233–235. (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

2. Две песни от Величка Няголова

В планината

Allegro

The musical score is written on three staves in G major (one sharp) and 2/4 time. The tempo is marked 'Allegro'. The lyrics are written below the notes. The first staff contains the first line of the song. The second staff contains the second line. The third staff contains the third line, which is divided into two parts: a first ending (marked '1.') and a second ending (marked '2.').

Ко - гат' съм в'пла - ни - на - та, на - вред, де
по - глед ле - ти, пред ме - не се раз - кри - ва не -
зем - на, див - на кра - со - та! пред кра - со - та!

Когат' съм в планината,
навред, де поглед лети,
пред мене се разкрива
неземна, дивна красота! } (2)

И виждам връх изправен
пред мене мощен да стои.
Той сякаш кани ме: „Ела,
свържи се с моите същества!“ } (2)

И щом се аз изкачих,
душата ми се изля,
видях неземна красота,
почувствах аз вселената! } (2)

И разговарях тихо
със светлите същества,
в сърцето ми любов преля,
щастлив съм в тебе, планина! } (2)

Възкресение

Andante

Хрис-тос, ко-га-то бил раз-пъ-нат на кръс-та,
ед-на же-на при-ти-ча-ла към Не-го и ка-за-ла
със го-рест глас: „Гос-по-ди, тър-сих Те! Три де-на
как Те тър-ся! Гос-по-ди, де-те-то ми ум-ря,
рож-ба-та, лю-би-ма-та! Тър-ся Те, а ни-къ-де Те ня-ма!
Вдъх-ни му жи-вот! Ти мо-жеш, Гос-по-ди, мо-ля Те,
ми-лост, Ти мо-жеш!“ И-сус бе от-во-рил о-чи
и гле-да-ше, и слу-ша-ше. По-гле-дът Му
ми-на на-го-ре вър-ху тъл-па-та. Вдиг-на се към

си - ни - я свод и по - тъ - на ней - де в'не - го.
 А же - на - та ча - ка - ше с'про - тег - на - ти на-пред ръ - це,
 с'мал - ко - то ум - ря - ло де - те, с'пог - лед, впит в'И - су - са.
 Стран - на ти - ши - на вла - де - е - ше. И е - то,
 про - зву - ча гла - сът на И - су - са, ме - ло - ди - чен,
 чист ка - то кри - с - тал, с'не - из - ка - за - на бла - гост:
 „Прос - ти им, Гос - по - ди, за - що - то те не зна - ят как - во
 пра - вят!“ И ре - че: „Же - но, пов - диг - ни де - те - то!
 Да бъ - де спо - ред вя - ра - та ти!“ С'бър - зо дви - же - ни - е
 Той из - дър - па дес - ни - ца - та Си и я по - ло - жи

на де - те - то. Ня - кол - ко кап - ки кръв го о - ро -

си ха. Нас - та - на дъл - бо - ка, страш - на ти - ши - на.

И из - вед - нъж де - те - то раз - мър - да ръ - чич - ки - те си,

хва - на то ръ - ка - та на Хрис - тос! Въз - кръс - на, въз - кръс - на,

сла - ва, Гос - по - ди! Май - ка - та пре - гър - на рож - ба - та си

и це - лу - ва - ше но - зе - те на Хрис - та. Не - бе - то

се кръс - то - са не - о - чак - ва - но със свет - ка - ви - ци!

Зе - мя - та се раз - тър - си! Тъл - па - та се раз - бя - га в'у - жас!

А И - сус бе скло - нил гла - ва, тя све - те - ше! Ти - ха

ус - мив - ка Го о - за - ря - ва - ше! Ду - хът

Му бе от - ле - тят! Мир и веч - на свет - ли - на! А - мин!

3. Биографични данни за Любомир Лулчев

Величка Няголова

Ще се опитам да дам една кратка биография на брат Любомир Лулчев, която съм записала в една моя тетрадка.

Брат Лулчев е роден в гр. Кнежа на 1 ноември стар стил, 1896 г. Учи във военно училище и става офицер. След това е избран да следва в Англия за авиатор и става авиатор.

Имал е още двама братя, а може би и две сестри. Учил в Румъния медицина две години и не завършил. После завършва авиация в Лондон, Англия. Работи като военен, офицер. Имал е чин полковник. През 1923 г. го раняват в стомаха. Остава едно парче куршум, за което после го пенсионира по инвалидност.

Женен е, оженил се е за жена от аристократичното общество – Гела, чийто баща е бил също военен. Гела е била светски човек и е обичала увеселенията и приемите. Той живял при жена си в града, в София, и постепенно постепенно загубил желание да посещава тези приеми и започнал да се скрива в сутерена и да чете. А по-късно, на 14 август 1927 г., той идва да живее на Изгрева, в бараката при брат Антоний. Той приписва тази барака на Антоний, а след това Антоний го изгонва. Братът веднага напуска къщичката и тогава отива да живее при сестра Невена Неделчева, в нейната барака. Издържа я със своята пенсия, а тя му готви. Тя се е държала не винаги коректно с него.

Преди това си заминава неговата жена, Гела. Тя имала една приятелка, бедно, просто момиче. С тази приятелка тя била неразделна. И слугиня вкъщи, помагала ѝ вкъщи. Жена му Гела била добра, интелигентна жена. Дъщеря на богати хора, единствено дете, бащата е бил генерал. Тази нейна приятелка, бедно и неучено момиче, свирела при нея на пианото ѝ. Братът предупреждавал жена си да не дружи с тази жена, но тя не го слушала. (Тя всъщност за нищо не го е слушала.) Това момиче решава да си купи пиано и като нямала пари, решава да открадне бижу от богатата си приятелка, защото знаела къде тя държи своите бижута. Но как да открадне бижутото? Тогава тя се решава да извърши престъпление.

В деня на престъплението двете приятелки отиват при брата на Изгрева, минават през парка, ядат долу, на моста, кебапчета, и после отиват. Братът предчувства нещата. Той казва на жена си да остане тази вечер при него. Но тя отказва. Братът настоява. Тогава нейната приятелка, понеже вече е решила как да действа и сътворила плана си, за да открадне бижутото, се престорва, че е болна, присвива се, че ѝ е лошо, и Гела казва на мъжа си: «Как да я оставя болна?» Тогава братът предлага да я заведе долу, в София, в дома ѝ, и след това той да отиде и да доведе жена си отново в къщичката си, в бараката си, на Изгрева. Но жена му отказва категорично. Вечерта момичето, подпомогнато от майка си, извършва престъплението. Гела бива убита зверски и цялата преса пламва. Вината за убийството, разбира се, пада върху брат Любомир Лулчев. Той бива задържан в затвора десет дена под арест. И той казал: «Втори път вляза ли в затвора, няма да изляза.»*

Братът жалил жена си три години и ходел с брада.** С жена си нямали еднакви идеи. Тя не възприемала неговите идеи, не го слушала в нищо. Той не обичал баловете и посрещанията в дома им, на които бил задължен да при-

* Вж. раздела «Убийството на «дъновистката» Ангелина Лулчева от «Изгревът», том XXI.

** Вж. «Изгревът», том XX, снимки №60, 61а, 61б, 61в. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

съства. Той се скривал в сутерена и четял. Жена му казвала, че не знае къде се намира. Но веднъж един офицер го намерил, открил го, и казал на всички. Гостите казали: «Щом чете в сутерена, не го безпокойте!»

Брат Лулчев в миналите си прераждания е бил Соломон, по-късно е бил Пилат – този, който осъди Христос. Имал е важни прераждания в живота си, имал е много големи знания.

Помагал е и на бедни. Три хиляди лева от пенсията си давал за храна, 2000 – за бедни и 500 – за авиаторска литература. Знаел е добре и окултни науки – хиромантия, философия, астрология и други. Имал е богати познания в много области.

Непрекъснато е имал да изплаща карма с жени – защото още като Соломон е имал 300 жени и 600 наложници. Преследван е бил непрекъснато от жени – като например Елена Андреева, която много го е обичала, стенографката на братството, и с която по-късно той се разделя; Невена Неделчева – с която също е дружал и живял дълго време при нея; Веса Колева и други, които са го обичали. И той е бил строг, достигал дори и до жестокост. С моята майка също имал много добри отношения, но с нея се е държал добре, като приятел.

Като живеел при Невена Неделчева, при него са идвали хора. Невена ги е гонела и хукала, държала се е лошо с тях. Накрая, по настояване на Учителя, тя отива в Скопие, Македония, учителка, и остава там две години, където се разболява и едва оживява. След като се завърнала, тя била пак болна.

През ноември 1944 г. го арестуват, като Невена Неделчева и Методи Константинов го един вид предават на властта – казват къде се намира, в коя барака е.* Методи имал аспирации също към Невена Неделчева.**

Срещу 1 февруари 1945 г. го екзекутират, след като по новините казали присъдата. Той е бил с група от видни, правителствени лица, и всички са били осъдени на смърт. След като по новините са казали присъдата, по радиото, в 12 часа. През нощта в 12 ч ги екзекутират.

Преди да стане това, братът поканва Учителя, Който идва при тях. Брат Лулчев Го попитал какво ще стане с тях, каква е съдбата им. Учителят отговорил на брат Лулчев: «Няма нужда да оставате повече на земята, няма условия.» При това положение, братът приема думите му и подготвя всички за заминаването. Дава кураж на всички, като казва, че тази нощ ще бъдат екзекутирани. Когато ги извеждат, някой го дръпва силно в един страничен вход, с цел да го спаси. Защото, трябва да се подчертае, че той е спасявал много хора от смърт. Като е бил съветник на царя, много комунисти са били осъдени на смърт и той ги е спасил от смърт. Много хора са дължали живота си на него и са искали да му помогнат и да го спасят. Някой го е дръпнал в коридора, за да го спаси. Но той казал: «Не, и аз – с всички.»

На екзекуцията всички били смутени, уплашени, разтреперани, а той бил смел и им давал кураж. Дори казал на войника, който трябвало да стреля в него, дал му часовника си и му казал: «Внимавай да свършиш работата си добре – стреляй точно!» И на другите, на групата, братът извикал: «Не бойте се, братя, сега сме тук, а само след две минути ще бъдем отвъд.»

Така си е заминал като герой и като истински ученик на Великия Учител – като изпълнил думите на Учителя да не остава повече на земята, за да може чрез такова едно насилствено заминаване да изплати задълженията си и повече няма да се преражда на земята.

* Вж. «Изгревът», том IV, стр. 490–492.

** Методи Константинов е също голям любовник. Вж. «Изгревът», том VIII, стр. 348, №6; стр. 570–571. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

При заминаване му в 12 ч през нощта Веса Колева сънува сън. Тя вижда как брат Лулчев се възнася нагоре към облаците. Тя му казала: «Чакай да си вземем довиждане!» Братът отговорил: «Не можеш да се докоснеш дори до пръста ми, дори до нокътя ми.» Веса се събудила и разбрала, че той си е вече заминал. На сутринта съобщили по радиото и печата, че тази нощ присъдата е била изпълнена, в 12 ч през нощта.

Връзката на брат Лулчев с моята майка датира от вековете. По времето на цар Соломон майка ми е била овчарка, пасяла овцете в полето – Сунамка. И често, когато Соломон се е разхождал, търсейки самота и уединение, той се е срещал с тази Сунамка и е водел с нея важни разговори. И постепенно, постепенно той започнал да разбира цената на човека и на неговата мисъл, и започнал да цени много тази обикновена, простичка девойка. Накрая толкова я харесал, че я повикал да дойде в двореца, за да живее там, но тя категорично му отказала. И тогава, тази любов, който той проявил към тази овчарка, продължила през вековете и той непрекъснато, във всичките свои прераждания, я търсил, без да успее да я намери. Накрая, при Великия Учител, когато се преражда, той я среща в образа на майка ми – Стефка, и тогава пламва тази тяхна силна, велика и Божествена връзка. И когато братът си замина, тогава той може да изрази тази велика любов към майка ми.*

Майка ми остана сама, без баща ми, след заминаването на баща ми, и беше в трудно положение, обградена със среда, която не ѝ отговаряше много. Ние с нея заедно работехме често, било вкъщи, било на Витоша, или пък и на Рила, и имахме една хубава, хармонична връзка. Често брат Любомир говореше чрез мене и даваше някои слова и напътствия за майка ми, или пък дори и за мене и за цялата ни фамилия. Защото и аз в това време бях в много трудно положение – имах един кармичен, тежък брак, бях обградена от тези две същества – мъжа ми и свекър ми, които се поддаваха на тъмните сили и моето положение беше много тежко, бях стигнала до депресия, здравето ми се рушеше и няхах нито миг почивка, дето се казва: 24 часа върху 24 часа имах среща с тези тъмни сили. И аз пък се борех, бях борческа натура и се борех.**

4. Спомени за Мария Шопова и Иван Бойчев – писмо от Величка Няголова до Вергилий Кръстев от 11.02.2003 г.

Сега ще ти пиша друго. Мария Шопова е възрастна и болна, на легло е. За нея се грижи дъщеря ѝ Йорданка – също болна. Но се грижи. Мария живее на ул. «Карлово» №9, София 1233. Има телефон, но обикновено никой не отговаря, или рядко. Той е: 31-75-57.

Йорданка е по цял ден при майка си. Прибира се вечер късно. Някъде към 9 ч вечер, опитай да я намериш на тел. 32-16-49, кажи ѝ, че я търсиш от мое име. Там е и събота и неделя мисля (не отива при майка си). Но най-добре е със Светозар! Той и Еленка са им много близки приятели и често ги посещават. Това е за тях.***

Друго – бях заета около 5 месеца да пиша за брата (касетите) и за Светозар и семейството ни (голямата тетрадка). Бях получила лятото подаръци, разни листчета, писани на машина. И едва сега успях да ги разгледам, след

* Вж. раздела «Учителят Дънов за цар Соломон» в «Изгревът», том XXI.

** Вж. «Изгревът», том VIII, стр. 540–541, №5; стр. 548–549, №9; стр. 569–570, №19.

*** От 1980 до 1983 г. ходих три пъти с ролков магнетофон да записвам опитностите ѝ, както и онова, което знаеше от Влад Пашов и от възрастните приятели, но не пожела. Не искаше да се подчини на програмата на «Изгревът», както и на моя милост. За

лятото. И добре, че го сторих. Защото едно листче беше: «Петнадесетото съновидение на брат Иван Бойчев от Бургас» и от 1929 г. А аз го познавах! Писала съм в голямата тетрадка за него. Всяко лято отивахме у тях, у жена му Радка с моите родители. И изкарвахме чудесно! Тогава той беше ръководител на Братството в Бургас. И са ни водили и в Салона! Какво свещенодействие беше! Защото брат Иван беше много духовен брат. Той беше и ясновидец, виждаше аурата и други светлинни тела, особено при изгрев слънце. Много ми е разказвал, защото ме обичаше. А аз бях много млада, около 15 г. После те си заминаха! И като чета спомените на брат Жечо Панайотов в «Изгревът», том XV, стр. 5–194, намирам снимка и на тях с жена му (№36 – в ляво са двамата и №37 ги има). И толкова много се зарадвах! Бях започнала да губя образите им с годините (почти 50 г. вече), а иначе останах с духовна връзка с този чуден брат Иван – за цял живот. И сега е така. Та – написах няколко изречения и за него, но нямах никакъв материал. И гледай как отгоре този брат Бойчев нареди така, че да получа този лист с неговото видение. И да знаеш как се зарадвах! Няма случайни неща, а този брат заслужава да се спомене в томовете на «Изгревът». И ето, изпращам ти това негово видение. Ти си имал и други. Сложи, моля те, този материал на мястото в голямата тетрадка, към края, където говоря за брат Иван Бойчев. И писах и на Светозар да се опитате да намерите още материал или видения на този брат, писах му кой ми даде това листче и т.н. Та двама с него решете, дали ще успеете да ви дадат още материал за брат Бойчев. Защото това е 15-ото съновидение, значи ще има и други. Брат Иван Бойчев имаше една тетрадка с тези «видения» и ми я беше дал. Аз я прегледах и му я върнах. И съм забравила, а и бях много млада. Това е!

Вергилий, като станат готови нашите снимки, ще ги сложа в този пакет и ще ти пратя всичко заедно! Ти разполагай! Аз положих много труд и средства! Снимките, които ти вече пратих (на брата, на Светозар, на Мария Шопова, на другите от семейството ни, на вас на Рила – с П. Филипов, Светозар и ти), всичко съм преснимала от снимки, което е доста скъпо. И дано ви свърши работа. Слагам ти и една нова снимка на Мон Блан, с нас с мъжа ми Истиян. Няма да я надписвам, но ти ще вземеш надписа от другата при тебе. Там описвам как аз видях още преди 20 години Школата на Бялото Братство над върха Мон Блан (4808 м.) Снимки за майка ми и баща ми съм ти вече давала! Ако трябва да ги сложиш – използвай същите! Хубави са! Дала съм ти и снимка на баба ми Величка Стойчева. Той може би и Светозар ще ти даде някои снимки, ако има! И особено тази снимка на Рила, дето си и ти, имах я голям формат, и за да я преснимат, направили я малък (нормален) формат и излезе много скъпа. Но нали и тебе ще те има там! Че и Светозар! Много се радвах, че имам тази снимка!

5. За Ярмила Менцлова – писмо от Величка Няголова до Вергилий Кръстев от 13.02.2003 г.

Вергилий, днес е 13.02.2003 г., ще ти напиша още малко. Чух, че д-р Б. Георгиев спомена за Ярмила Менцлова. Аз вече писах за нея, но ще добавя още нещо. Тя беше чехкиня, по професия балерина. Играеше нежно и намира-

непослушанието си – всичко се загуби и тя си го отнесе. Ще отговаря непременно за това, че е взела мястото на друг, който щеше по-добре да свърши работа от нея. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

ше нужното движение на всяка фраза от песните на Учителя. Например тя играеше чудно изразително песента «Запали се огъня» и беше научила някои францужойки да я играят.

В България тя е била около Учителя. И на нея Той ѝ казва: «Сестра, Вие ще оправите Паневритмията!» Тя танцуваше много фино

Беше омъжена за брат Крум Въжаров. И Ярмила ми каза, че той можел да мълчи по цяла седмица, а и пари не ѝ давал. И тя го напуска, развеждат се и тя заминава за Франция. И там живя с години.*

Във Франция тя организираше стажове по Паневритмия в Алпите, където работеше с някои французи. Беше издала някои книги за Учителя, беседи. Беше много интелигентна и рафинирана сестра. Обичаше да ни заведе в някое кафе, и мене, и сина ми, и ни почерпваше, и говорехме дълго и широко. Тя беше работила в Париж в кабарето «Мулен – Руж». Но после нямаше пенсия, и нямаше и средства. Живееше у една българка в Париж – Велика, която беше художничка и имаше средства. Тя се грижеше много за Ярмила – хранеше я, плащаше ток, отопление – всичко. И си живееха заедно. Но Ярмила беше много независима и обичаше свободата си. А тази сестра Велика я ограничаваше. И Ярмила все искаше да се махне от нея, дори тайно си търсеше жилище, и все това ми споделяше. Но зависеше материално от тази жена Велика. И двете обичаха котките. И в дома им бяха направили цял склад от консерви с месо за котки. И всяка вечер Ярмила отиваше по дворовете и на определено място занасяше храна на бездомните котки. И така, една нощ, към 10 часа вечерта, някъде 1983 г. е било, тя отива и занася обичайната храна. Бърка в едно мазе със счупено прозорче, и там слага храна. А там гамените от квартала им си криели наркотика. И в тъмното не са я разпознали, мислейки, че краде дрогата им, един я удря с желязо в главата. Тя пада – а то е било недалеко от полицейския пост. Намират я, занасят я веднага в болница. Там тя седя 1–2 месеца, мисля, но се замъти акълът ѝ от удара. Мисля, че беше излязла от болницата (не помня) – и пак влезе. И така си замина с повреден мозък. Беше 1983 г.

Няколко месеца преди това, есента, тя ми писа дълго писмо от Алпите. Беше сънувала един пророчески сън и ме питаше за обяснение. Аз не помня целия сън, забравих го. Помня само следното: Тя влиза в едно помещение, отпред има 3 стъпала пред вратата. Качва се и влиза вътре. Имало много народ. И гледа – на едно място стои едно много проникателно «същество» и я гледа строго с дълбоките си очи. Имаше и други детайли – не помня. Накрая тя излиза от това помещение, слиза по тези 3 стъпала и отпред я чака предишният ѝ мъж Крум Въжаров. Тя носи някакви рула, документи в ръцете си, и му ги предава на него. Това е, което помня. Разбира се, сънят ѝ беше с «предупреждение» за нея. Но аз тогава не се сетих, че се касае за живота ѝ. Разказах на една жена съня ѝ, търсех смисъла му, а тя ми каза: «Фактът, че накрая слиза по тези стъпала – не е добре за нея този сън!» Така ми каза тази жена.

В това време Ярмила Менцелова работеше най-усилено книгата си за «Паневритмията». И тя беше в печатницата, да се издаде, и стана това нещастие с нея. Излезе книгата ѝ, но тя не можа нито да я коригира, нито да я разпространява. От България ми съобщиха, че била допуснала голяма грешка с някои от упражненията. Не знам! Имам я, книгата, но не ми остана време да я прочета. А и в увода си била писала за «йога» и сравнявала. Защото тя посвети книгата си на Мадам Елен Ши, която е била председател на дружеството по «йога» и която ѝ е съдействувала. Не знам заради това ли, или заради грешка-

* За Ярмила Менцелова: вж. «Изгревът», том VI, стр. 351–354; том VII, стр. 660–661; том VIII, стр. 558–559. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

та ѝ в упражненията, или нейната карма бе такава, небето просто я спря, и тя не можа да завърши труда си, нито дори да му се порадва. Замина си тъй, с повредено съзнание, и дълго време – с години, не я бях сънувала. Дори горе трябваше да я лекуват и възстановят. Иначе в книгата ѝ има много хубави снимки с Учителя и от Паневритмията в София. А тази сестра беше много спортна, борческа и досега можеше да е жива. Сънят ѝ я предупреди. И тя беше спокойна.

Ярмила организираше и празници за Учителя, например за 27 декември, заминаването Му. И плащаше зала, събираха се доста хора, всеки носеше нещо за ядене. И пеехме, и прекарвахме много приятно. Аз пазя много мил спомен от тази сестра и Бог да я благослови!

Искам още да добавя, че Ярмила организираше едно хорче в Париж. Отивахме в дома на г-жа Пиколи, майка на известния киноактьор – Мишел Пиколи. И тя свиреше на пианото, а ние пеехме песните на Учителя на български език. Събирахме се по 10–15 души, и пеехме. Бяхме много щастливи.

Ярмила Менцелова работеше сама. Не се сдружи със сестра Ана Бертоли, нито с Мария Христова. Но Ярмила беше най-дипломатичната между трите. А Ана Бертоли – най-сериозната. Тя издаваше това малко списание «Житно зърно», 4 пъти в годината и никога не закъсняваше! Беше старателна и много вярна на Учителя. Но нямаше доверие в българите и ги отбягваше. Просто ненавиждаше тази сестра М. Христова и говореше много лошо за нея. Защото Христова често я беше лъгала и мамила. А Анна беше почтена.

За да приключа, ще кажа, че в Париж имаше 2–3 групи от братства и те не се разбираха помежду си. Взех, че заведох някои млади от групата на Анна Бертоли да пеят песните на Учителя при тази г-жа Пиколи. Защото аз бях близка с всички. Но не се подчинявах на никого, а ги изследвах. И се научи Анна, и като отидох в неделя на Паневритмията в парка в Париж, тя толкова остро и грубо ми крещя: «Кой ти позволи да ги водиш там! Та това са «моите хора» и аз ги уча да пеят.» Играх и плаках, дълбоко умъчнена. И сестрите от групата ѝ видяха това и мълчаха. Нали тя ги ръководеше?

И после, като взе да остарява, а и болна е била (замина си от рак в болница със системи), но е криела, взе да казва: «Е, няма ли кой да ме замести, кой ще ме замести?» Правех се, че не чувам. Защото всъщност тя не желаше заместници и държеше здраво кокала си. Все казваше, че тя е определена за латинските народи (тя беше италианка), и никой друг. Но пък нямаше друга толкова предана на Учителя като нея! И с каква Любов говореше за Него!*

Третата сестра в Париж, Мария Христова – писах за нея в том XV, стр. 903–905. Тя си заминала, като оставила наследство «милиони» на племенницата си, която се грижи за нея в последните ѝ дни. И нищо за Братството! Освен тази малка сума, която е дала на музикантите за тази барака в Бистрица. А цял живот тя експлоатира толкова много хора да работят безплатно на вилата ѝ, защото е «Братско място» и тя ще го даде на Братството. Мир и Светлина!

Ето, че днес още малко ще ти напиша, Вергилий! Да огрее Слънцето твоя ум и да свършиш делото си с чест.

* Който свързва Паневритмията на Учителя със западни и източни окултни школи, е враг на Школата. Рано или късно се проваля. За Анина Бертоли вж. в «Изгревът», том VII, стр. 648–672, 673–682. За грабежа на архива от Анина Бертоли чрез семейство Гобо вж. в «Изгревът», том VIII, стр. 572–596; том IX, стр. 791–797; том X, стр. 747–755; том XI, стр. 814–817; 818–820; 820–825; том XII, стр. 888–889; том XIII, стр. 807–810; 810–812; 812–814; том XIV, стр. 928, 929–930; том XV, стр. 902–903. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Сестра Ярмила Менцелова имаше един роднина чех. Казваше се Йошко Пех. Той беше едър, червендалест. Пееше много хубаво и свиреше на пианото си. Живееше в София. И всички, цяла група от Изгрева, отивахме при него да учим песните на Учителя и братските, от голямата песнарка. Плащахме му нещо минимално. Отиваха при него – брат Петър Филипов, Светозар, Еленка, майка ми Стефка, аз, а и др. И пеехме и изучавахме песните от първата до последната и то с години. И така изучихме всички песни! А Еленка направи голям скок. Защото тя не можеше никак да пее. И пропя, и сега пее хубаво. Този чех същевременно беше и роднина на Ирина Кисьова или мъжа ѝ. И те бяха чехи. Това беше едно семейство от музиканти. Майката Ирина свиреше хубаво на пиано и акомпанираше песните на Учителя, и то много хубаво. Ръководеше и братския хор, дирижиране. И помня, че пееха «Мирът иде» и др. Имаше и солисти. Едната ѝ дъщеря, Данчето, беше пианистка, а другата Ружинка – цигуларка. И двете бяха фини като ангели.

6. «Изгревът» ще се изучава в бъдеще в университетите – писмо от Величка Няголова до Вергилий Кръстев от 14.03.2003 г.

Бог е Любов!

Здравей, Вергилий,

Мерси за писмото ти от 26.02. т.г. Днес ще ти отговоря. Нямам оригинала на това «писмо» от Учителя и знаей, че е от Него! Някой ми беше дал копие, и аз имам няколко – затова и ти сложих. Впрочем, проверявам и всичко, което ми е в повече и е важно за тебе – давам ти го. Аз вече нямам нужда. Но и нямам тук много работи!

Сега чета том XVI – Пеню Ганев. И се възхищавам много от този брат, когото познавам. Той ми предаваше и уроци по цигулка, и нищо не искаше. Така – известно време. После останах без цигулката и престанах. Но сега, най-после, на 60 години, си купих цигулка и едно младо и много способно момиче идва в къщи 2 пъти в месеца и ме учи. И благодаря на Бога за милостта Му! Най-после, в края на живота си, да имам цигулка!

Дневникът на брат Пеню Ганев е много важен. Вижда се каква вътрешна борба е имал той да преодолее силите на физическото си тяло и да остане верен и чист пред Учителя и Школата Му! Той е един прекрасен пример как от един селянин, як и силен, той става учител, да учи турски или български деца, и как той еволюира постепенно, справяйки се с физическите желания на своето здраво тяло! И това чудо с него той го дължи пак на Учителя и Неговата подкрепа!

Прочетох всички твои точки и плана ти за работа по тома за «брата», а и този за Светозар и семейството ни. Ти всички ни накара да пишем, и аз просто станах и «писател», благодарение на тебе. Бог да те благослови и пази да свършиш великата си работа на тази земя! Това ти е най-важната задача! И затова си пазен и закрилян от милиони светли армии, които бдят и те пазят. Знай, че никой не може да спре делото ти! То е необходимо за бъдещите разумни поколения, както Слънцето и Въздухът! Че те ще се учат от Пътя на учениците, живели пред нозете на Господа – Учителя, и вършили своята си работа – в Доброто или в Злото! Всичко е за поука. А Великият Учител превръща всичко в Добро! За в бъдеще томовете «Изгревът» ще се изучават в университетите на Новото Човечество, и ще служат за пример и поука! Това е

Път, по който «задължително» всички ще минат, за да се самоопределят. Благодарим на Бога, че те има, че съществуващ, и че работиш! И както каза г-н Борислав Георгиев, доктор в Сорбоната в Париж: «Засега по цялата земя няма друг, който да работи толкова много, колкото д-р Вергилий Кръстев!» И така е! Бъди благословен за великото ти дело! Амин!

Изпращам ти това, което написах за с. Елена Казанлъклиева и нашето семейство (главно мене – Величка). То е важно, и те моля да го сложиш заедно с другия материал в голямата ми тетрадка и с него да го издадеш. Изпращам ти и 4 копия на 4-те песни от с. Елена Казанлъклиева. И тях приложи, моля те! Най-важното е, че и Косьо, и брат ми Любомир написаха очерци. И тук е твоят пръст замесен! Никога не съм вярвала, че и те ще напишат! И много се радвам! А за Светозар – радвам се безкрайно! Небето му продължи живота, за да напише автобиографията си и др. спомени за Братството. И той толкова много цени и уважава труда ти! И ми пише така: «Животът, описан в «Изгревът» ще го минат почти всички хора, с някои изменения. Това е Живот пред лицето на Бога!»

Ще ти пратя и копие на последното писмо на Светозар до мене, което е също, и както винаги, много интересно! Сложи го с тези (56 ли бяха) писма на Светозар. И мерси!

Много се радвам, че Надежда – дъщерята на Любомир, е свирила соло на концерта! И то, защото Йоанна си ударила ръката! Време е вече и по-младите да се проявят! А тя – Надежда, е много способна, смирена и добричка. Браво!

Отгоре «братът» ще ти помага в работата. Той е голяма Сила и Светлина горе! Всъщност те всички от горе ти помагат. И както ти казах по телефона, така напират да се изявят, да се опишат опитностите им с Учителя, защото това е много важно, а те не са го сторили на Земята! Не са мислили за бъдещето. Слизането на Учителя на нашата Земя е най-епохалното събитие в историята ѝ! И всички тези братя и сестри пред Него, и Той ги е учил непрестанно и е бдял над тях! А сега горе – те са като «мравчици» пред Великата Мъдрост и Любов на Космоса, и не могат дори и да припарят при Великия Учител и Дух – Беинса Дуно. Това много ги смущава и те се чувствуват «длъжни» да свършат работата си, да опишат Пътя си – и това те го извършват чрез тебе и твой труд! И затова толкова напират, и ти нямаш мир и спокойствие от тях, та дори не спиш! Опитах това на гърба си, но в по-лека степен. Пишейки, те всички бяха край мен, помагаха ми и не можех да спя. Например, когато написах песента си «Молитвения връх» – пак те дадоха текста. И защо ли? Аз не съм била физически на върха с Учителя (родена съм в 1941 г.). И текстът е следният:

«Всяка сутрин изкачвахме върха с Учителя,
И посрещяхме зората светла.
Молитви, песни все звучат,
Слънцето грей, блести!»

Ясно се вижда, че те дават текста! Отгоре! Те са тези, които всяка сутрин са изкачвали върха с Учителя! И сега работят чрез нас, които сме долу, и искат всичко да се опише, да се даде за поколенията, за да може и те горе да свършат работата си и да отдъхнат! А Великият Учител чака резултата от тази работа!

Да, Светозар е последният, който знае още неща за Братството и Учителя! И след него – остава «Изгревът». И бъдещите поколения ще ти благодарят за труда ти. За тях тези тонове ще бъдат Път и Светая Светих. Т.е. само

чрез тях ще могат да се доближат поне малко до това толкова велико космично същество, което беше Учителят! Да бъде благословен!

Надявам се, че и снимката ни с мъжа ми Христиан с Мон Блан ще ви послужи, а текстът е върху първата такава, която ти бях пратила.

7. Защо се променя Паневритмията – из писмо от Величка Няголова до Вергилий Кръстев от 29.04.2003 г.

Друго – прочетох том XVI, за брат Пеню Ганев – чудесен е! И ти писах, че той дава нотите на песента «Ти си ме, мамо, човек красив родила, умен да стана...» от Паневритмията. И се свири и пее само 2 пъти, като се повтаря все първият куплет. Няма никакъв втори и трети куплет, както Симеон го пее и както са сега всички касетки – 3 пъти. Не, само 2 пъти се свири, и със същия текст. А тези втори и трети куплети са за концерт, не влизат в Паневритмията. И това е на с. 163, том 16.

Друго, в том XVI, накрая, брат Пеню Ганев дава 21 упражнения от Учителя, които са чудесни! И обърни внимание на това, че нито едно не започва назад, а все напред и с десния крак.

Така е и с 6-те първи упражнения, преди Паневритмията. И тях Учителят ги е дал да започват напред, с десния крак, писах ти по този въпрос. И после станала войната, и той казал да се играят назад (т.е. да започват назад), за да се скриели от тъмните сили (да не ги разпознаели). А то е свързано и с еволюцията и кармата на приятелите тогава. И по «инерция», те се започват и до ден днешен все назад, за срам и ужас на Братството, като окултна Школа. А гамата започва напред, защото Учителят я дава по-късно – 1943 г. И нея не са могли да я променят и да я сложат да започва назад. И до днес само тя започва напред. А никъде, в никоя окултна школа по цялата земя, не се започва назад! Това е окултен закон! И е нямало никой буден, който да каже на Учителя след войната, да се започват пак тези 6 упражнения напред, както първоначално ги е дал Учителят. И, ако не беше Светозар, да пръсне светлина и да поясни това положение, не знаей колко още века щяха да започват назад. Че и аз все назад съм ги играла – и на полянката на Изгрева, и на Рила! Не съм знаела! И Светозар го оплюха враговете му, но той разкри Истината – да започват напред (3 крачки напред с десния крак и 3 крачки назад – с десния крак пак се започва).

И още колко много други неща има. И «Евера» – никога не се е свирила 2 пъти с двете повторения. Това Благовест Жеков го въведе. Свири се 1 път и от повторението се повтаря, и това е! Упражнението е винаги било кратко. Нека да си знаят нещата, защото какво ще остане от Паневритмията, Песните и Словото на Учителя след 1–2 века, ако всеки си позволи да променя? И тази новоиздадена песнарка от Учителя, вътре имало много промени. Ще трябва да се преиздаде за в бъдеще – вярно, както трябва да бъде – нито музика, нито текст, нито заглавия променени. Освен тези промени, които посочва брат Пеню Ганев в том XVI.

Ето нотите на «Евера», Вергилий! Свири се 1 път до края и се повтаря от повторението с две точки : и пак до края. И това е! Няма 4 пъти! Няма! (Поставих знак * къде се повтаря). А музикантите са грамотни и знаят да четат ноти, нали?

Другата песен от «Лъчите» – «Ти си ме, мамо, човек красив родила...» – нямам тези ноти. Ти ще ги намериш в България. Питай Йоанна.

Колкото за песента от «Лъчите» » – «Ти си ме, мамо, човек красив родила...», намерих нотите ѝ в том XVI за Пеню Ганев, на стр. 163 – отгоре. И се вижда съвсем ясно: 1. Има само един куплет – едни думи, и 2. – накрая – повторение – две точки (:), което значи, че се повтаря цялата песен със същите думи, като накрая завършва с думите: «Туй животът е на рая». Това е, Вергил! Значи имаш нотите на стр. 163, аз ги нямам. Няма втори и трети куплет и не се пее три пъти, а само два пъти, и със същите думи.

С това смятам да приключа, Вергил, и пак много писах, извинявай! Получих снимките ни с мъжа ми, и, ако е рекъл Бог, утре, 15.02.03 г., ще изпратя този пакет, и дано ти свърши работа! Сили, живот и здраве и Бог да те укрепява.

Сърдечни поздрави – Величка Няголова

8. За Паневритмията

Вергилий,

Изпращам ти 3 фотокопия:

1) «Евера» – от Паневритмията (бях ти я вече пратила по-рано). Сега се свири много дълго, което не е вярно. Да свирят по нотите! Защо си измислят? Нарочно – за да го променят. Нотите показват, че се свири 1 път до края и има повторение и се повтаря от «Птички хвъркат весело...» до края. И това е. Няма повтаряне 4 пъти.

2) «Изгрива Слънцето» – тя пък се играе лошо и неправилно при «Зун мезун, Зун мезун – бином то мето» – на края. Играят я – кой с ръцете напред, кой с ръцете назад, всички различно и това внася голяма дисхармония. Още преди 20 години тази францужойка Никол Филасие (сега жена на Павел Желязков) веднъж каза: «При първото «Зун» ръцете се отварят». Аз се учудих тогава, и то много се зачудих откъде тя има в главата си тази погрешна мисъл. И ето минаха много години и по-голямата част в «Новото Братство» започва погрешно, както тя каза тогава. Аз играя Паневритмия повече от 50 години (както на Изгрева, така и във Франция) и никога не сме играли така погрешно.

Истината е: При първото «Зун» ръцете се прибират на гърдите, при «Мезун» – второто – излизат напред.

Тази е Истината. Да се знае във вековете.

За мене тези хора, които променят, са «платена мафия» и имат задача да внасят раздор и смут, а и дисхармония в общите движения.

3) Същото е и за песента «Ти си ме, мамо, човек красив родила...» от Слънчевите лъчи. Направих копие от песента, дадена от брат Пеню Ганев в XVI том на «Изгревът»*. Нотите са ясни и семпли, думите – също. Няма никакви куплети – пее се до края и после има знак за повторение и се повтаря отново със същия текст втори път – няма 3 пъти, няма 3 куплета, няма физически, духовен и Божествен свят. Два пъти се пее и свири, и това е. Няма соло – всички пеят.

А колкото за хубавите втори и трети куплети, за концерт са чудесни, да се пеят, но не и в Паневритмията. Това са сериозни промени на Симеон Симеонов – нов човек, певец и зад него е Петър Ганев, а и други музиканти! Който желае да променя било текст, било музика на своя баща – може, но на Учителя – не! Няма право! Учителят си има авторско право и да се знае Истината за вековете и за бъдните поколения. А които променят – да си носят последствията на този и онзи свят. Те са ръководени от Духът на Заблуждението, и са му верни слуги. А ние се борим за Истината! Амин!

11. ЕВЕРА. — ÉVÉRA.

Allegretto (M. M. $\text{♩} = 68$)

The musical score is written for piano in 3/8 time. It consists of six systems of two staves each. The first system begins with a 'v' marking above the first measure. The third system ends with an asterisk (*). The sixth system also ends with an asterisk (*).

9. Ноти на скенер

1. «Евера». – В: Беинса Дуно. Паневритмия: Разумна обмяна със силите на живата природа. София, 1938, стр. 39.

Със знак * е посочено от Величка Няголова повторението.

11. ЕВ Е Р А

Allegretto

Слън-це-то грѣй, га - ли слж - чи цвѣ - тен - ца и трѣ - ви и
Слън-це-то грѣй, пра - ща ве - се - ли - е по цѣ - ла - та зе -

насъ. На ра-ни - на въз - тор - же - но иг - ра - емъ ний.
мя. Цѣ - лия миръ съ - буж - да, ви - ка съсъ лю - бовъ.

Въз - духъ бла - го - дать. Пти - чки хвър-катъ ве - се - ло надъ насъ.
Вли - ва ни жи - вотъ, да - ва ра-достъ, миръ и кра - со - тя.

При-ро-да - та си - я - е цѣ - ла в'кра - со - та. Рос-на тре -
За - лѣ-зва то, но вѣч-но се я - вя - ва пакъ. Бле-сти, из -

ви - ца блѣс - на - ла в'ел - мазъ. Цвѣ-тя-та лѣ - ятъ а - ро - матъ.
пра - ща жи - ва свѣ - тли - на, слу-жи-тель милъ на благъ Ба-ща.

ЕВ Е Р А

Слънцето грѣй, гали съ лжчи
цвѣтенца, и тревн, и насъ.
На ранина възторжено играемъ ний.
Въздухъ благодать.
Птички хвъркатъ весело надъ насъ.
Природата сияе цѣла въ красота. } 2
Росна тревница блеснала въ елмазъ.
Цвѣтята лѣятъ ароматъ.
Слънцето грѣй, праща веселие по цѣлата земя.
Цѣлия миръ събужда, вика съсъ любовъ.
Влива ни животъ,
дава радостъ, миръ и красота.
Залѣзва то, но вѣчно се явява пакъ. } 2
Блести, изпраща жива свѣтлина,
служителъ милъ на благъ Баща.

2. «Ев е р а». В: Паневритмия: Песни на хармоничните движения.
Музика и движения от Учителя. София, 1941, стр. 38.

16. ИЗГРЪВА СЛЪНЦЕТО

Andante

★ Излизане от затворения музикален кръг

7 *Larghetto*

Ти си ме ма-мо чо-вѣкъ кра-
снѣ ро-ди-ла, у-менъ да ста-на, до-бре да
ми-сля, до бре да лю-бя. Туй жи-во-та е на

8 *Allegro*

ра я. Рай, рай, рай, рай, рай, рай, рай, рай, рай, рай,
рай, рай, рай, рай рай,
рай, рай рай. Туй е рай,

9 *Andante*

рай, рай. Ка-жи ми ка-жи ми, ка-жи ми слад-ки ду-ми
две две. Твой-тѣ ду-ми две, слад-ки ду-ми
две. Твой-тѣ ду-ми две, слад-ки ду-ми две.

10

Туй е рай, туй е рай, туй е рай, туй е рай, рай.

4. Песента «Ти си ме, мамо, човек красив родила» от «Слънчеви лъчи». – В: Слънчеви лъчи: Музика, движение и говор от Учителя. София, 1942, стр. 6. Вж. «Изгревът», том XVI, стр. 163.

10. Лъжеучителят Михаил Иванов от Франция – писмо от Величка Няголова до Вергилий Кръстев от 1.09.2004 г.

Искам да засегна и още един въпрос. Сега по Интернет се предават много от беседите на Учителя, но променени. И се слага портретът на Учителя от една страна, а от другата му страна – този на Михаил Иванов. Знайте, че за в бъдеще ще се разбере цялата Истина. Как този «ученик» на Учителя отива във Франция, създава Школа в Париж – «Бон фен» и във Фрежус, на Средиземно море. И как той използва всичко научено от Учителя, като променя всичко, използва Словото Му и си прибавя свои неща, създава огромно творчество, в което повече не споменава нито името на своя Учител. И се посвещава в Индия и заема титла «Амраам...», което е от инволюционния период на Земята. Еволюционният период започва от Христос! И е светотатство навред по земята на разни езици да се разпространява тази лъжа, че Михаил Иванов е Всемиров Учител и др.

Космическият Учител е един, и то Духът на Истината – Беинса Дуно. Няма втори! Един-единствен е, и чрез този Велик и Мощен Дух се изяви и Христовият Дух, и Божият Дух. И затова и България е Космичен храм, с това велико посещение на този мощен Дух, Който няма нищо общо с Михаил Иванов и лъжите му. Бъдещото поколение ще разбере това и всички лъжи ще пропаднат в дън земя. Както и промените на Словото Божие, дадено на българска земя, на български език от Великия Учител. Амин!

P.S. Според брат ми Косьо Михаил Иванов е плагиат – човек, който ползува творчеството на Учителя и го представя за свое. И неслучайно неговата група във Франция е обявена за секта, а не за учение. И също е бил и в затвора, и то не случайно. И да се знае, че на Земята дойде само един Учител. И този Учител е Петър Дънов – Беинса Дуно! Както имаше само един Христос на Земята.

Забележка на съставителя на «Изгревът»: За Михаил Иванов виж «Изгревът», том XVII, стр. 822, №20, както и след това – стр. 811–822.

11. За Иза Перец – на снимките в «Изгревът», том XIX

Здравей, Вергилий,

Както вече ти обещах, ще ти обясня коя е тази жена в том 19. с Методи Константинов – снимки №12б, 12а, 13б, 13а, 14б и 14а. Отляво на Методи Константинов е българската еврейка Иза Перец, живееща във Франция – Париж от дълги години. Тя е художничка и всяка година прави изложби в Париж и има посещение. Картините ѝ са нежни и романтични. Мъжът ѝ Давид Перец също е бил художник. Отдавна си е заминал. Има 2 дъщери – по-голямата Ева е много даровит художник, като творчеството ѝ е повече в черно и червено – протест срещу злото. Прави изложби в Париж. По-малката ѝ дъщеря Даниел е певица. Иза Перец е вече доста възрастна.

Бележка на съставителя Вергилий Кръстев

На следващата страница прилагаме изпратена от Величка Няголова статия за Иза Перец. Статията се препечатва с любезното разрешение на г-жа Лияна Кирилова, главен редактор на «Вестник за жената», издание на Журналистическа кооперация «Отечество».

Иза Перец:
Останахме си бедни,
изкуството ни даряваше с духовен разкош

«Вестник за жената», издание на
Журналистическа кооперация «Отечество».
14.XI.1997 г., стр. 10, рубрика «Завръщане при корена»,
интервю на Надежда Соколенко с Иза Перец.

След 16 години Иза Гершон видя отново родината си и направи първата си изложба у нас. Нареди картините си до творбите на своя съпруг – известния художник Давид Перец, чиито произведения красят престижни галерии и частни сбирки.

В софийския артцентър «Ирида» за първи път бяха изложени нейни и на съпруга ѝ Давид Перец творби.

Крехка и нежна, Иза Гершон-Перец е очарователна събеседничка, подкупващо естествена и сърдечна. В тъмносин костюм с бяла блуза (любимото ѝ съчетание), с прибрани черни коси назад, тя излъчва толкова нежност и романтичност, колкото и картините ѝ. На галерия «Ирида» дължим първото ѝ представяне пред българската публика заедно с творби на съпруга ѝ Давид Перец (1906–1982 г.). Той е известен в българското изобразително изкуство като един от тримата «Барацы» заедно със Златю Бояджиев и Васил Бараков. Негови произведения притежават Националната художествена галерия, други български галерии, стевотноизвестни музеи, частни сбирки.

Г-жа Перец бе любезна да разкаже своя живот специално за читателите на «Вестник за жената».

Родена съм край Владайската река на бул. «Сливница» в София преди много години. Бяхме голямо и безкрайно бедно еврейско семейство. Живеехме в една стая ние, децата – 7-те момичета, мама и татко. Мама ходеше по чуждите къщи да пере и чисти, за да помага за изхранването ни, а тате беше работник. От беднотия и глад едната ми сестричка се разболя, когато беше на 2 години, и не можах да я спася. Нейната смърт е един от най-кошмарните ми спомени. Въпреки всичко живеехме заедно и не пропускахме случай с малкото, което имахме, да си направим по-радостни дните. Обикновено в петък пускахме една претрита от въртене плоча и цялото семейство пеехме в хор. Още от най-ранно детство

обичах много да съзерцавам природата,

да тичам на воля. Умирах за игрите в двора, но винаги си оставях и време за рисуване. Много ми беше интересно да изобразявам красиви женски лица, малки пейзажи. Моите увлечения, дарбата ми да рисувам забеляза чичо ми Борис и заедно с родителите ми силно ме поощряваше. Той и жена му бяха богати, но нямаха деца. Благодарение на него успях да завърша гимназия, а сетне и да вляза в Художествената академия. Чичо ми купуваше необходимите материали за обучението ми в Академията, видимо беше доволен и, мисля – щастлив.

В Художествената академия срещнах мъжа на живота си

Давид Перец. Всъщност той ме откри. После разбрах, че имал навика често да наобикаля академичните ателиета и да се вглежда в етюдите на младите. Така в един прекрасен ден, както се казва в приказките, той застана до мен, а след време ми предложи да отидем в сладкарница. Перец вече беше известен художник, а аз – само студентка. Имах дълга черна коса, падаше свободно върху раменете ми. Преди това все я събирах на дебела плитка. Приех поканата и след това с желание отидох в неговото ателие, за да видя картините му. Така започна нашата връзка. Още при запознаването ни той ми даде артистичното име Иза. Родителите ми са ме кръстили Визурка. Но той веднага отсече, че е прекалено дълго и че за него ще бъде Иза. Всъщност с това име влязох и в художествения свят. След по-малко от година Давид ми направи признанието: «Аз съм много беден, виждам, че и вие у дома сте на същото дередже, но ще ти предложа да се оженим!» Споделих с мама неговото предложение да се сгодим. Тя изтръпна: «Как ще се сгодиш, с какво ще те храни, ще умрете от глад, остави тези фантазии. Тук има едно бръснарче, то иска ръката ти.» «Не, не ми трябва никакво бръснарче», отсякох аз. Въпреки маминия инат, често водех Давид у дома на вечеря. А тя бе от скромна, по-скромна, най-често боб. Когато се оженихме, Давид ме заведе у тях при родителите си. И за него, и за мен това беше първият и си остана единственият брак.

Минахме под венчило в Синагогата, беше тържествено и красиво

Давид беше от старо еврейско семейство, средно богато, родителите му бяха образовани хора. Отидохме да живеем сами в една къщичка под наем към Дървенишкото шосе, в близост до Ненко Балкански. Помагах на Давид да ковам платно върху рамки, а после и да го грундираме. Немотията не ми правеше впечатление, все повече се сближавахме един с друг. Мисля, че тогава нарисува и първия ми портрет, който се намира някъде в Русия. След време пак му позирах, но и този портрет някъде изчезна и сега не притежавам нито един.

Давид работеше много активно и беше известно име в артистичните среди. След 9.9.1944 г. Димо Казасов като министър (на информацията и културата – б.а.) му отпусна стипендия за специализация в Париж. Но вечерта преди да замине, го арестуваха у дома. Ева, нашата първородна дъщеря (родена е през 1940 г.), страшно се изплаши, викаше: «Татко, татко!» Когато го освободиха, не получихме обяснение защо го спират от пътуването му. Така тогава се размина с Париж, мечтата на всеки художник. Когато българските евреи започнаха да се заселват в Израел, ние решихме, че това ще бъде нашето спасение.

Тъжно, много тъжно беше прощаването ни с България

Давид, аз и Ева се качихме на кораб в Бургас, всички плачехме. България беше нашата родина и ние не искахме да се разделим с нея така, но знаехме, че връщане назад няма. Давид много се страхуваше, че пак ще го арестуват. Докато отплава корабът, все бяхме в напрежение. От Израел заминахме за Париж и там се установихме. Давид специализира при световноизвестния педагог Андре Лот, парите му отпуснаха от френското министерство на културата. Така от 1948 г. останахме да живеем в Париж. Мизерията пак ни съпътствуваше, но никога не ми е минавала мисълта да се разделя с Давид. Той ми даде извънредно много, той е моят учител в изкуството.

Прехранвахме се от картините, които продаваше Давид. През 1952 г. в Париж се роди и втората ни дъщеря, Даниел, но аз продължих обучението си при големите майстори – Гьорг, Ожам и Андре Лот. Всъщност не съм си и представяла живота ни за двама по друг начин. Изкуството ни даряваше с духовен разкош.

Отново късметът ни споходи

Бяхме наели малък апартамент от две стаички. Но сградата бе обявена за продажба и ние изведнъж се озовахме пред неразрешим проблем – или да я купим, или да излезем на улицата. Пари нямахме. Тогава Давид отиде при собственика в провинцията да му предложи картини вместо пари. Нашият въпрос беше уреден и ние останахме там дълги години като собственици. Давид беше доста нервен, неспокоен по дух, но ние – аз и дъщерите ми, много го обичахме и му прощавахме. Той също си даваше сметка за тази нервност и затова често се прибираше с препълнена кошница с плодове и лакомства. Така ни се извиняваше за причинените неудобства. Дружахме с руски евреи, добре се разбирахме. Те обикновено плащаха сметките ни в кафенета и ресторанти.

Ценях високо Давид като художник и той знаеше това. Щом нарисуваше картината си, чакаше с нетърпение да чуе мнението ми. Това бяха едни от най-красивите мигове в общия ни живот. Беше нежен, фин човек, това личи и от изкуството му, но не обичаше да демонстрира чувства. Даже не ходехме под ръка на улицата. Беше срамежлив, даже прекалено. Почина в Париж през 1982 г. и много съжалявам, че не можа да види по-сетнешните мои самостоятелни изяви. Но когато рисувам, винаги се питам какво би казал Давид, ако беше до мен пред картината.

Бележка на съставителя

Иза Перец бе пристигнала в България и през 1971 г. с няколко францужойки, заедно с Анина Бертоли се бяха качили на Салоните над седемте рилски езера. Там беше бивакът на Борис Николов и Мария Тодорова. Моята палатка бе на 100 метра от тях. Борис Николов разказваше една любима негова арабска приказка, а Иза Перец превеждаше на френски език. А аз заснемах това посещение. След време ще публикуваме нейни снимки от Салоните.

XXVI.

Бележки на съставителя Вергилий Кръстев

1. Бележки към «Изгревът», том XXI

1. Когато бе подготвен «Изгревът» том XX, се разбра, че материалът е около 1500 страници и не може да се отпечата в един том. Тогава 500 страници оставихме за том XXI. (Вж. том XX, стр. 1033, точки 24–26.)

2. «Изгревът» том XX накрая излезе 1044 плюс 80 страници снимки на хромова хартия. Голям обем и можеше да се подвърже на специална машина. В печатницата имаха такава машина, но беше се повредила и я ремонтираха цели 3 месеца. Аз не се съгласих да я подвързват на друго място.

3. Опитаха се да я подвържат на друга машина, но книгата бе дебела и направиха само една книга, като машината се счупи. Когато да сложат корица, случайно някой протяга ръка, взима една корица от онази, другата книга, която печатат, и с нея подвързват том XX. Когато ми я показаха и предадоха, аз се разтреперих. На корицата имаше едно голямо око, с вежди отгоре и отдолу, а по средата – един човешки череп. Казах им: «Защо сложихте тази корица? Това е символ на българското око, а вътре е черепът на Любомир Лулчев, когото комунистите убиха. Значи тази книга няма да излезе скоро, докато този череп не се извади от това българско око.» – «Стана случайно» – така ми отговориха. – «Няма случайни неща.» И така чакахме 3 месеца, а през това време подготвените коли бяха натрупани и чакаха реда си. Цели 3 месеца бях разпънат на кръст. И ден, и нощ. Бял ден не видях, само черни нощи.

4. Дойде време и започнаха да я подвързват. Отидох в печатницата. Направо се втрещих от гледката. Работникът на машината слагаше книгата за подвързване и тя излизаше накрая подвързана. Машината си работеше в своя ритъм, но работникът се движеше едвам-едвам, със забавени движения, така, както на някои филми забавят движенията. Тези, които подвързваха книгата, се движеха със забавен ход, а останалите работници се движеха нормално. А това бе от голямото напрежение и от онези сили, които стояха над книгата и я охраняваха. Направо ми дожаля за тези хора. Видях всичко и тутакси изчезна целият ми яд към тази машина. Окончателно разбрах, че те неслучайно тук се забавят. Аз бях сънувал сън, че милицията ми арестува книгата. Така че тази книга бе под арест цели 3 месеца. Но наяве кой ли я арестува?

5. А когато излезе от печат, аз играх хоро около нея. Как така? Ето така. Пеех и играех хоро около отпечатаната книга. Беше голям зор това подвър-

зване на книгата, не може да се опише. А «Изгревът», том XX като концепция е изключителен и поучителен за всички. Без нея не може да прекратите нито една крачка напред. Как така? Ето така. Това е един от етапите в познанието за Школата на Учителя Дънов. Искате или не искате, трябва да я изучавате.

6. В «Изгревът» том XXI успях да свържа в едно биографията на Лулчев с тълкуването на хороскопа му и с изказванията на Учителя за Соломон, който е прероденият Любомир Лулчев. Вж. стр. 41 от том XXI.

7. А защо бе включен вестник «Ратник на свободата» I, II, III година, е видно от бележките ми на стр. 328 от том XXI. А тази, която го въвеждаше от вестниците, бе Лилия Преславска. Питам я: «Харесва ли ти материалът?» Отговаря: Знаеш ли, тези събития от 1924–1931 г. са събития, които днес ги преживяваме от 1990 до 2004 година. Само че на местата на старите имена на онези управници трябва да се сложат имената на днешните управници. И този материал може днес да се публикува.» – «Той важи и за днес» – допълвам аз. Той важи не само за днес, но и за утре.

8. Много хора не знаят какво е мнението на Учителя Дънов за войната от 1914–1918 г., затова прибавих този материал от стр. 295–328 в том XXI. След като го прочетете, тогава ще оцените колко високо стои вестник «Ратник на свободата», който днес е забравен и днес го възкресявам чрез този XXI том.

9. За убийството на Ангелина Лулчева трябваше също да се включи, защото това е бил един план навремето, с който да се хвърли цялата вина върху Учителя Петър Дънов. Този материал много трудно се намери и още по-трудно се въведе. А как ли издържа Лилия Преславска, аз не зная. Тя си знае. Но аз още се учудвам, че тя успя да издържи и да го въведе за печат. Браво. Благодаря! Ей, има още издръжливи и способни българки!

За тези събития вж. «Изгревът» том IX, стр. 23–24, стр. 291–295 под №118, стр. 605–606. Също вж. «Изгревът» том XX, стр. 946, №293, стр. 963, №405, стр. 1027, №54.

10. Истината за спасяването на евреите в България е отпечатана на стр. 384–408. Лъжата от вчера продължава днес, като се разпространява както от евреите тук и по света, така и от управниците в България. Лъжат. А защо? Защото, ако кажат истината – че Учителят Дънов ги е спасил, трябва да Го признаят за Учител. А това те не желаят. Никой това не желае тук. Затова ще си понесат последствията. Прощка няма да има за тази лъжа, нито сега, нито утре! Вж. «Изгревът», том XX, стр.1028, №64.

11. Народният съд срещу Любомир Лулчев. Дознанието съм го взел от архив МВР преди години, когато бях допуснат да работя там. А за да обясня как са събитията, направих Бележки към дознанието на стр. 435–436. За да потвърдят чрез факти, включих обяснителни бележки, които извадих от излязлата книга на издателство «Астрала» от 1996 г., за което Марина Иванова поиска разрешението на издателя Свилен Чорбаджиев и той любезно го даде.

12. Сега ще обясня нещо много важно. Навремето, когато работех за спомените на Тодор Маринчевски (вж. «Изгревът», том VIII, стр. 613–638), той ми разказа няколко важни факта. Първо, по времето на процеса срещу Лулчев 1944–1945 г. Маринчевски се е срещал с адвоката, който го е защищавал, и той му е предал препис от дневника, както и препис от заседанията на съда срещу Лулчев от 25 и 26 декември 1944 г. И той ги е съхранявал от 1945 до 1990 г. После ги е предоставил на издателя Свилен Чорбаджиев, който ги отпечата под заглавие «Народният съд срещу Любомир Хр. Лулчев», изд. «Астрала», София 1996. Аз поисках оригиналите, но Маринчевски ми каза, че не знае къде ги е сложил и така те изчезнаха за мен. Но понеже бяха издаде-

ни, аз се примирих със загубата. И когато трябваше да публикувам в този том Дознанието на Любомир Лулчев на стр. 415–431, аз направих допълнителни бележки към дознанието на стр. 435–436. Но трябваше да добавя и допълнения към тях, взети от съдебните заседания срещу него от 25 и 26.XII.1944 г. и понеже знаех, че това е реализиано вече от Маринчевски по негово време чрез Свилен Чорбаджиев, то спокойно извадих от неговата книга нужните извадки като малки пасажки и ги публикувах в том XXI от стр. 436 до стр. 444. Така тази глава бе обяснена. Накрая взехме разрешението на Свилен Чорбаджиев за публикация чрез Марина Иванова. Така Маринчевски реализира нещо докрай. Вж. «Изгревът», том XX, стр. 1028 от №64 до №68. Онова, което бе съхранявал, успя да го реализира чрез верни нему по дух хора.

13. В следващия етап беше най-трудното. Трябваше да проверя дали тази книжка, издадена чрез Свилен Чорбаджиев, е вярна. Отидох в архива на Министерството на вътрешните работи и направих справка. Трябваше да подам молба за разрешение на архив по дадена тема и автор. На 24.I.2005 г. подадох молба. След време ми разрешиха. Ходих няколко пъти за попълване на разни формуляри съгласно техния правилник за ползване на архив. Беше ми дадено разрешение. **Благодаря на служителите им.** Трябваше да се извадят от архива материалите по делото на Народния съд. Подадох ми материалите на няколко етапа. Накрая ми предоставиха всички томовете по разпитите на делото. Бяха около 14–15 тома и тежаха около 20 кг. Направо се засрамах, че служителките са ги носили на ръка, за да ми ги доставят. На 20 април 2005 г. отидох и за 2 часа прегледах оригинала. Сравних с отпечатаната книжка на «Астрала» ред по ред. Всичко бе вярно. Оригиналът бе със стария правопис до 1945 г. и с подписите на стенографите на делото. Беше под сигнатура № II – НС–2 на I Върховен състав. Материалът за Лулчев бе в един том от 5-о заседание на 25 декември 1944 г., понеделник, от 9,15 ч. и е включено от стр.395 до стр. 472. Също продължаваше в друг том в 6-о заседание от 26 декември 1944 г. от 9,10 ч. и е включено от стр. 473 до стр. 539. През цялото време бях така възбуден от оригиналите и приятно изненадан, че всичко бе вярно в отпечатаната книжка на «Астрала». И в тази залисия забравих да поискам да ми извадят ксерокс-копия от посочените страници. А сега е вече късно. Те са ги прибрали вече в архива. Жалко! И аз имам право на пропуск.

14. Маринчевски ми разказваше как проф. Николай Генчев го срещнал и поискал материали да публикува нещо за Любомир Лулчев. Маринчевски му е дал онова, което е имал. А препис на Дневника на Лулчев има в Държавния архив, но този, който го е преписвал, не е бил грамотен и не е писал добре на пишуща машина. Издаденият дневник през 1992 г. под заглавие «Тайните на дворцовия живот» е пълен с грешки. Това го установихме, когато го сравнявахме с оригинала, който бях извадил от архив МВР. На изданието има предговор от проф. Николай Генчев. Прави веднага впечатление, че той не познава нито материала, нито епохата, нито учението на Учителя Петър Дънов, нито Школата му. Не познава, и толкоз. Освен това той е комунист и през целия си живот е изпълнявал заповедите на онези, които са обявили Дънов за фашист, реакционер, хитлерист и т.н. Вж. «Изгревът», том XX, стр. 1033, точки 21, 22, 23. И да искат, те не могат да се променят, защото са завързани отвътре не с въже, а с желязна верига от оня, който е враг на Учителя. А това е проверено от 1945 г. до 1990 г. и от 1990 г. до 2005 г. И доказано с техните дела.

15. В «Изгревът», том VIII, стр. 638–640 съм публикувал една статия: «Без Лулчев не може». Прочетете я. Ето, аз си изпълнявам както плана по нея, така и обещанията си в нея, като издадох «Изгревът», том XX и XXI.

16. Глава VII е едно доказателство за дейността на Лулчев в защита на неговите съграждани от личния режим на цар Борис III. Този материал никой не го чете, защото не им изнася. А той е точен и верен. И е спасил хора.

17. От глава VIII започва материалът на Величка Стойчева и след това е материалът за семейство Стефка и Кънчо Стойчеви и за техните деца. Те са свързани с Любомир Лулчев и затова включвам техния материал в този том. Когато говорехме за Любомир Лулчев, казвахме му **«Братът»**. А когато говорех за **Семейството**, включвах всички, чийто материали съм включил. Изобщо, **Братът е цяла легенда. И семейство Няголови е цяла легенда**. Събраха се две легенди и те създадоха «Изгревът», том XXI. Такава е истината.

18. Благодаря на Полина Тодорова Петкова от гр. Видин, която набра материала на компютър от стр. 500 до стр. 991. Това е един пример, че онези, които са в провинцията, също могат да работят за програмата на «Изгревът», стига да са закачени за нея. И да си изпълняват задълженията.

19. А как Марина Иванова успя да се справи с «Изгревът», том XXI, с тези 3 малки деца, които отглежда самичка, аз се учудвам. Но успя да се справи. Много трудно се работи в «Изгревът». Или биват отклонявани чрез вражески сили отвън от «Изгревът», или ги връзват с много деца. Важното е да бъдеш свободен отвътре, за да можеш да работиш. Благодаря на Марина.

20. Много трудно бяха въведени астрологическите карти и тълкуванието на хороскопите на Лулчев, Светозар Няголов, Величка Няголова и Стевка Няголова. Въвеждаше ги Буряна Пенкова. Тя ги занасяше на брат си Вихър Пенков, той ги разпечатваше, донасяше ми ги, аз ги преглеждах и ги занасях на Светозар Няголов да ги прегледа и направи корекция или допълнения. Той ми ги предаваше и аз отново ги предавах на Буряна да внесе поправките. И така до три пъти. Много трудно, но успях. И сега мърдане няма за всички онези, които искат да изучават астрология. Имате посочен модел как да я изучавате и да я проверявате чрез живота си. И да не съм чул или видял и да ми говорите за разни други астролози. **Астролозите на «Изгревът» стоят над всички, които са родени на земята сега и в бъдеще**. Това да го знаете от мен. Аз съм го проверил с живота си. Вярно и истинно е. И няма мърдане от вас, разни синковци, които шишалкават по разни самозванци астролози и тем подобни мошеници, лъжци и крадци на човешкото доверие към астрологията.

21. Всичко, което се набираше на компютъра, се предаваше на мен и аз го предавах на Вихър Пенков, той правеше разпечатка и ми се връщаше обратно. Накрая аз ги предавах на Марина Иванова. Помагаше, естествено, и Ефросина Ангелова-Пенкова. Изобщо, бяха свързани в тази концепция всички, които съм изброил. И успяхме да се справим. Няма мърдане!

22. Благодаря на служителите на архива на МВР и на оня, който разреши с подписа си да бъде допуснат до материала за Любомир Лулчев. За да се доближа до този архив, аз цели 3 месеца се подготвям и трансформирам съзнанието си за тази институция. Иначе нямаше да ме допуснат. А как издържат тези служители в този архив, е цяло чудо. Аз оценявам много високо тази институция и онези, които работят в нея. За всяко място трябва да има способни и подготвени хора и да изпълняват дълга си. Затова аз, Вергилий, им благодаря за всичко. И да знаете, че аз имам още работа в този архив. Засега – точка.

17–19 ч, 18 май 2005 г., София

2. Бележки към снимките в «Изгревът», том XXI

Снимка №1. Снимката е направена в гр. Русе през 1921 г. от фотографа Енчо Димитров. Тя е използвана за нападки, като е публикувана във вестник «Седмичен факел», бр. 6, 3 март 1924 г., при статията «Новият Христос».

Вж «Изгревът», том XXI, стр. 70 (защитата на Лулчев, № 23), стр. 71–73

Снимки №2 до №18. Учителят на Рила след побоя през 1936 г.

За побоя върху Учителя *вж «Изгревът», том I, стр. 36–39, стр. 288–291, стр. 350–352, стр. 561–571.*

Снимка №6. На гърба на снимката Савка Керемидчиева собственоръчно е написала: «м. юли 1936 г., Рила. На Галето (Галилей Величков). Тук имаш два върха големи и високи, много високи – Учителят и планината. Да ти бъдат за подкрепа. «Когато ме призовете, Аз ще ви се явя и ще ви помогна.» Амриха.»

Снимка №7 до №12. Учителят се възстановява след побоя.

Вж «Изгревът», том I, стр. 568–571.

Снимка №13 до №18. Учителят прави първата си разходка до извора «Ръцете» на 12 август 1936 г. На една от картичките собственоръчно, с почерка на Боян Боев, е обозначена същата дата. На 14 август Учителят се завръща в София. На 19 август 1936 г. е съборът в София и Той изнася беседата «Да им дам живот».

Вж «Изгревът», том XIV, стр. 409–410.

Снимка №9. Учителят пред бялото знаме, 1936 г. 1. Атанас Николов. 2. Васко Искренов – фотографът над Атанас. 3. Катя Зяпкова. 4. Паша Теодорова. 5. Елена Андреева. 6. Учителят. 7. Савка Керемидчиева. 8. Цанка Екимова. 9. Дора Карастоянова. 10. Мария Тодорова.

Снимка №13. Учителят Дънов, с бялата плетена шапка, пред скалата с котвата, вляво при извора «Ръцете». До Учителя, с баретата, е Мария Тодорова. На преден план, майката с двете деца, е Стефка Няголова – Костадин е в скута ѝ, а другият ѝ син Светозар е с бели чорапи, седнал. Най-отгоре, прав, с бялата шапка, е Мирчо от Петрич.

Вж «Изгревът», том XX, снимки №32–41.

Снимка №14. 1. Облегнат до скалата с котвата, вляво, е Петър Пампоров. 2. Учителят с бялата плетена шапка и белия шал през врата. 3. Мария Тодорова, с бялата барета, до Учителя. 4. Николина Балтова с белия шал и с плитката. 5. Боян Боев. 6. Кирил Икономов. 7. Над него, с фотоапарата през врата, е Васко Искренов. Трети ред: 8. Мариана от Латвия, с увита около главата бяла кърпа. 9. Стоянка Илиева с шапката. 10. Сийка Динова в плетена шапка. 11. Между Мариана и Сийка е Наталия Чакова. 12. Над Наталия е Веска Козарева, с бяла шапка и блуза на бели ивици. 13. Над Васко Искренов с фотоапарата е Симеон Симеонов, а до него е усмихната Олга Славчева. Най-отдолу, на преден план, майката с двете деца е Стефка Няголова – с Костадин в скута си, а Светозар гледа към обектива на фотоапарата.

Снимка №15. 1. Най-отпред, долу, е Стефка Няголова, с двете деца – Костадин, в скута ѝ, и Светозар, обърнал глава към нея. Отляво: 2. Ангел Вълков. 3. Мария Захарната. 4. Учителят. 5. Мария Тодорова. 6. Николина Балтова. 7. Ана Динова. 8. Боян Боев. 9. Над Мария е Мариана от Латвия и до нея – Стоянка Илиева. 10. Между тях е Наталия Чакова. 11. Горے, вдясно, с бяло

елече и рокля на цветчета, е Олга Славчева. 12. Вляво, над Ангел и Мария Захарната, е шивачката Ганка Парлапанова, с бял шал и бяла шапка.

Снимка №16. Всички около Учителя пеят. Най-отляво е Стефка Няголова с двете си деца – Костадин и Светозар.

Снимка №17. 1. Отляво е главата на Мария Захарната. 2. ... 3. Учителят. 4. Мариана от Латвия. 5. Наталия Чакова. 6. Най-отдясно е Олга Славчева.

Снимка №22. На първия ред е Любомир Лулчев с приятели. Жената е Елена Андреева.

Снимка №23. Л. Лулчев е откривал много извори. С приятели пред текущия чучур, който са каптирали и на камъка са отбелязали: 28.VIII.1934 г.

Вж «Изгревът», том X, стр. 85; том XX, стр. 534–535

Снимка №29. Величка Стойчева, болна на легло, на 1 февруари 1918 г. Около нея – съмишленици. 1. Сестрата на Иван Калканджиев. 2. Калиопа от Айтос. 3. ... от Айтос. 4. Величка Стойчева на легло. 5. Райна Грозданова. 6. Александра Сотирова (съпруга на Минчо Сотиров). 7. Стефка Стойчева – осиновена дъщеря на Величка Стойчева. 8. Веска Калканджиева, изправена, вдясно. Величка Стойчева си заминава на 3.03.1918 г., неделя следобед, към 2 ч, в гр. Бургас.

Снимка №47. Снимката е направена на 26 юни 1942 г. 1. Станка Симеонова, съпруга на Величко Симеонов, който е брат на Симеон и Юрдан Симеонови. 2. Светла – дъщеря на Станка. 3. Светозар Няголов. 4. Стефка Няголова. 5. Евангелина (Лини), дъщеря на Станка. 6. Васил Симеонов, син на Станка. 7. Костадин Няголов. 8. Величка, на 1 г., в количката, дъщеря на Стефка Няголова.

Снимка №55. Снимката е направена на Молитвения връх, Рила през м. август 1957 г. Светозар Няголов чете беседа. 1. В средата, с винтягата е Паню Балдъров. 2. До него, с такето, е Нестор Чуклев от гр. Пловдив. 3. Над главата на Паню Балдъров е Димитър Звездински. 4. Над Светозар Няголов е Петър Филипов. 5. До Паню Балдъров е Борис Николов, с черното таке.

Снимка №77а. На Елена Казанлъклиева. На гърба на снимката има текст: «За любезната ми бивша учителка и начинающа сестра в Господа Кера В. Шивачева. Тук. 15.IV.1920 год. Сливен. Мила сестрице в Господа, любовта никога не умира, нито престава да живее, тя се затайва някога в някое скрито място и работи за нов живот. И прясно напъпилият живот там е същата първа любов в нова форма. Твоя верна в Господа Ел. Н. К.»

Снимка № 78 а. Елена Казанлъклиева. На гърба на снимката е написано: «Скъп спомен на обичната ми приятелка Радка. Целувам те: Твоя в Г. с. Елена, 27.III.1937 год.» Отстрани, по ширина: «Спомен за 25-годишната ни дейност на нивата Господня на В. Б. Б.»

Снимка №78 б. Д-р Радка Давидова и Елена Казанлъклиева. Към снимката има приложена рисунка на лодка в море, с човек, който гребе с греблата. На гърба на снимката има текст: «Любезни брат и сестра, Изпращам на двама ви сърдечни благопожелания по случай именния ви ден от хубавий морски Варненски курорт, дето съм на гости на моята с. Казанлъклиева. За много години! Ваша с. В Г. Радка (д-р Давидова). Любезни ми брат и с. Г. Ч. В. И. Д., желая ви всичко хубаво. Сърдечни привети вам и всички, които любят Господа. Сърдечен привет на любезния ни Учител. В Г. с. Елена.»

Съдържание

«Изгревът...», том XXI

I. А. Любомир Лулчев – Биографичен очерк от Светозар Няголов	4
Б. Любомир Лулчев – Тълкуване на хороскопа му от Светозар Няголов	16
II. Учителят Петър Дънов за Соломон	23
III. Любомир Лулчев – Вестник «Ратник на свободата»	
А. Година I – 1924 г.	42
Б. Година II – 1930 г.	116
В. Година III – 1931 г.	225
Г. Три речи на Андро Лулчев	270
Д. Учителят Петър Дънов за войните	295
IV. Убийството на «дъновистката» Ангелина Лулчева	329
V. Истината за спасяването на евреите в България	384
VI. Народният съд на Отечествения фронт и комунистическата власт в България срещу Любомир Лулчев	409
VII. Възражения, заявления, писма, застъпничества по делото на Народния съд срещу Любомир Лулчев	450
VIII. А. Величка Стойчева – Статии	500
Б. Писма на Учителя Петър Дънов до Величка и Костадин (Кънчо) Стойчеви	518
IX. А. Светозар Няголов – Автобиография	575
Б. Хороскоп на Светозар Няголов	682
X. Величка Нягорова – Спомени за брат ми Светозар Няголов и за приятелите	696
XI. Писма от Светозар Няголов до сестра му Величка Нягорова, живуща във Франция	739
XII. Очерци за Светозар Няголов от негови приятели	768
XIII. Спомени на Костадин Няголов, рожден брат на Светозар	794
XIV. Спомени на Любомир Няголов, рожден брат на Светозар	802

XV. Величка Няголова – Примери из моя живот	806
XVI. Величка Няголова – Сънища	816
XVII. Писмо от Величка Няголова до Учителя Петър Дънов	826
XVIII. Величка Няголова за съпруга си Истиан (Кристиан)	830
XIX. Песните на Величка Няголова	837
XX. Хороскоп на Величка Няголова от Светозар Няголов	841
XXI. Елена Казанлъклиева и семейство Няголови	863
XXII. Любомир Лулчев и Стефка Стойчева	884
А. Образът на Беба в романа «Благословение» от Любомир Лулчев	884
Б. Писма от Любомир Лулчев до Стефка Стойчева	888
В. Записки на Любомир Лулчев от лекции и беседи на Учителя Петър Дънов	929
XXIII. Хороскоп на Стевка Няголова от Светозар Няголов	943
XXIV. Документи на Стевка Стойчева	960
XXV. Писма от Величка Няголова до Вергилий Кръстев	967
XXVI. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев	
А. Бележки към «Изгревът», том XXI	992
Б. Бележки към снимките в «Изгревът», том XXI	996

ИЗГРЕВЪТ
НА БЯЛОТО БРАТСТВО
ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ
ТОМ ХХІ

Любомир Лулчев
и семейство Няголови

Съставител и редактор:
Д-р Вергилий Кръстев

Компютърен набор:
Лилия Преславска–Радкова
(стр. 42–499)

Полина Петкова
(стр. 4–15, 23–41, 500–681, 693–836, 863–941, 967–988)

Буряна Пенкова
(стр. 16–22, 682–692, 841–862, 943–959)

Марина Иванова
(стр. 1–3, 692, 837–840, 942, 960–966, 989–995, 998–1000)

Ефросина Ангелова–Пенкова
(стр. 996–997)

Нанасяне на корекции:
Соня Тодорова (стр. 575–836, 884–928, 967–988)

Корекция и предпечат:

Марина Иванова

Разпечатка на първите коректури
и компютърна обработка на снимките:

Вихър Пенков

Печат: **СД «Симолини'94»** – София

Тираж «Изгревът» том ХХІ – 1000 броя